

THE BOOK OF MORMON

**THAI – ENGLISH
PARALLEL EDITION**

Version 1, published June 2024. bencrowder.net/book-of-mormon-parallel-edition/

This parallel edition © 2024 Benjamin Crowder. All rights reserved. You have permission to print this document for your own use. For other uses, send requests to ben.crowder@gmail.com.

Text of the Book of Mormon © 2024 Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved.

The text of this edition is licensed from The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints with the following disclaimer: *The Product offered by Benjamin Crowder is neither made, provided, approved, nor endorsed by, Intellectual Reserve, Inc. or The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Any content or opinions expressed, implied, or included in or with the Product offered by Benjamin Crowder are solely those of Benjamin Crowder and not those of Intellectual Reserve, Inc. or The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.*

พระคัมภีร์มอรมอน

เรื่องราวที่เขียนไว้ด้วยมือของมอรมอนบนแผ่นจารึกที่นำมาจากแผ่นจารึกของนีไฟ

ดังนั้น, เรื่องราวนี้จึงเป็นความย่อจากบันทึกของผู้คนของนีไฟ, และของชาวเลมมันด้วย—เขียนถึงชาวเลมมัน, ผู้เป็นส่วนหนึ่งที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งอิสราเอล; และถึงชาวยิวและคนต่างชาติด้วย—เขียนตามบัญญัติ, และโดยวิญญาณแห่งการพยากรณ์และการเปิดเผยด้วย—เขียนและผนึกไว้, และซ่อนไว้กับพระเจ้า, เพื่อมันจะไม่ถูกทำลาย—เพื่อจะออกมาโดยของประทานและเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าเพื่อให้เกิดการแปลความหมายในนั้น—ผนึกไว้โดยมือของโมโรไน, และซ่อนไว้กับพระเจ้า, เพื่อจะออกมาในที่สุดโดยทางคนต่างชาติ—การแปลความหมายในนั้นโดยของประทานของพระผู้เป็นเจ้า.

ความย่อที่นำมาจากหนังสือของอีเธอร์ด้วย, ซึ่งเป็นบันทึกของผู้คนของเจเร็ด, ผู้กระจัดกระจายไปในเวลาที่พระเจ้าทรงทำให้ภาษาของผู้คนสับสน, เมื่อพวกเขากำลังสร้างหอสูงเพื่อไปให้ถึงฟ้าสวรรค์—ซึ่งเป็นไปเพื่อแสดงแก่ผู้ที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งอิสราเอลว่าพระเจ้าได้ทรงทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่อะไรบางอย่างเพื่อบรรพบุรุษพวกเขา; และเพื่อพวกเขาจะได้รู้จักพันธสัญญาของพระเจ้า, เพื่อพวกเขาจะไม่ถูกทอดทิ้งตลอดกาล—และเพื่อให้ชาวยิวและคนต่างชาติดมั่นใจได้ด้วยว่าพระเยซูคือพระคริสต์, พระผู้เป็นเจ้านิรันดร์, และทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แก่ประชาชาติทั้งปวง—และบัดนี้, หากจะมีข้อบกพร่องก็เป็นด้วยความผิดของมนุษย์; ดังนั้น, จงอย่าตำหนิเรื่องของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อจะได้พบว่าท่านไม่มีจุดต่างพร้อยที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์.

The Book of Mormon

An Account Written by the Hand of Mormon upon Plates Taken from the Plates of Nephi

Wherefore, it is an abridgment of the record of the people of Nephi, and also of the Lamanites—Written to the Lamanites, who are a remnant of the house of Israel; and also to Jew and Gentile—Written by way of commandment, and also by the spirit of prophecy and of revelation—Written and sealed up, and hid up unto the Lord, that they might not be destroyed—To come forth by the gift and power of God unto the interpretation thereof—Sealed by the hand of Moroni, and hid up unto the Lord, to come forth in due time by way of the Gentile—The interpretation thereof by the gift of God.

An abridgment taken from the Book of Ether also, which is a record of the people of Jared, who were scattered at the time the Lord confounded the language of the people, when they were building a tower to get to heaven—Which is to show unto the remnant of the house of Israel what great things the Lord hath done for their fathers; and that they may know the covenants of the Lord, that they are not cast off forever—And also to the convincing of the Jew and Gentile that JESUS is the CHRIST, the ETERNAL GOD, manifesting himself unto all nations—And now, if there are faults they are the mistakes of men; wherefore, condemn not the things of God, that ye may be found spotless at the judgment-seat of Christ.

หนังสือของนีไฟฉบับที่หนึ่ง

การปกครองและการปฏิบัติศาสนกิจของท่าน

เรื่องราวของลีไฮและซาไรยาห์ภรรยาของท่าน, และบุตรสี่คนของท่าน, ซึ่งมีนามว่า, (เริ่มตั้งแต่คนโต) เลมัน, เลมูเอล, แซม, และนีไฟ. พระเจ้าทรงเตือนลีไฮให้ออกจากแผ่นดินเยรูซาเล็ม, เพราะท่านพยากรณ์ต่อผู้คนเกี่ยวกับความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขาและพวกเขาหมายมันจะทำลายชีวิตท่าน. ท่านเดินทางสามวันเข้าไปในแดนทุรกันดารกับครอบครัวของท่าน. นีไฟพาพี่ ๆ ของท่านกลับไปแผ่นดินเยรูซาเล็มเพื่อตามเอาบันทึกของชาวยิว. เรื่องราวเกี่ยวกับความทุกข์เวทนาของพวกเขา. พวกเขาได้อิธมาเอลเป็นภรรยา. พวกเขาพาครอบครัวของพวกเขาออกไปในแดนทุรกันดาร. ความทุกข์เวทนาและความทุกข์ของพวกเขาในแดนทุรกันดาร. เส้นทางที่พวกเขาไป. พวกเขามาถึงผืนน้ำอันกว้างใหญ่. พี่ ๆ ของนีไฟกบฏต่อท่าน. ท่านทำให้พวกเขาจำนน, และต่อเรือลำหนึ่ง. พวกเขาเรียกที่นั่นว่าอูตมมั่งคั่ง. พวกเขาข้ามผืนน้ำอันกว้างใหญ่ไปสู่แผ่นดินที่สัญญาไว้, และอื่น ๆ. ทั้งนี้เป็นไปตามเรื่องราวของนีไฟ; หรืออีกนัยหนึ่ง, ข้าพเจ้า, นีไฟ, เขียนบันทึกนี้.

๑ นีไฟ ๑

- ๑ ข้าพเจ้า, นีไฟ, โดยที่เกิดจากบิดามารดาผู้ประเสริฐ, ฉะนั้นข้าพเจ้าได้รับการสอนมาบ้างในสิ่งเรียนรู้ทั้งหมดของบิดาข้าพเจ้า; และโดยที่เห็นความทุกข์หลายอย่างในวันเวลาของข้าพเจ้า, กระนั้นก็ตาม, โดยเป็นที่โปรดปรานมากของพระเจ้าในวันเวลาทั้งหมดของข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, โดยที่มีความรู้อันแน่นชัดถึงพระคุณความดีและความลึกลับของพระผู้เป็นเจ้า, ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงทำบันทึกเกี่ยวกับการปฏิบัติของข้าพเจ้าในวันเวลาของข้าพเจ้า.
- ๒ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าทำบันทึกในภาษาของบิดาข้าพเจ้า, ซึ่งประกอบด้วยสิ่งเรียนรู้ของชาวยิวและภาษาของชาวอียิปต์.

The First Book of Nephi

His Reign and Ministry

An account of Lehi and his wife Sariah, and his four sons, being called, (beginning at the eldest) Laman, Lemuel, Sam, and Nephi. The Lord warns Lehi to depart out of the land of Jerusalem, because he prophesieth unto the people concerning their iniquity and they seek to destroy his life. He taketh three days' journey into the wilderness with his family. Nephi taketh his brethren and returneth to the land of Jerusalem after the record of the Jews. The account of their sufferings. They take the daughters of Ishmael to wife. They take their families and depart into the wilderness. Their sufferings and afflictions in the wilderness. The course of their travels. They come to the large waters. Nephi's brethren rebel against him. He confoundeth them, and buildeth a ship. They call the name of the place Bountiful. They cross the large waters into the promised land, and so forth. This is according to the account of Nephi; or in other words, I, Nephi, wrote this record.

1 Nephi 1

I, Nephi, having been born of goodly parents, therefore I was taught somewhat in all the learning of my father; and having seen many afflictions in the course of my days, nevertheless, having been highly favored of the Lord in all my days; yea, having had a great knowledge of the goodness and the mysteries of God, therefore I make a record of my proceedings in my days.

Yea, I make a record in the language of my father, which consists of the learning of the Jews and the language of the Egyptians.

- ๓ และข้าพเจ้ารู้ว่าบันทึกที่ข้าพเจ้าทำเป็นเรื่องจริง; และข้าพเจ้าทำบันทึกด้วยมือข้าพเจ้าเอง; และข้าพเจ้าทำบันทึกตามความรู้ของข้าพเจ้า.
- ๔ เพราะเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในระยั้งเริ่มต้นปีแรกของการปกครองของเศเดคียาห์, กษัตริย์แห่งยูดาห์, (ลีไฮ, บิดาของข้าพเจ้า, โดยอยู่ที่เยรูซาเล็มตลอดวันเวลาของท่าน); และในปีเดียวกันนั้นมีศาสตพยากรณ์หลายท่าน, มาพยากรณ์ต่อผู้คนว่าพวกเขาต้องกลับใจ, มิฉะนั้นมหานครเยรูซาเล็มต้องถูกทำลาย.
- ๕ ดังนั้นเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลีไฮ, บิดาข้าพเจ้า, ขณะที่ท่านออกไปสวดอ้อนวอนถึงพระเจ้า, แท้จริงแล้ว, แม้ด้วยสุดจิตใจของท่าน, เพื่อผู้คนของท่าน.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่ท่านสวดอ้อนวอนถึงพระเจ้า, มีเสาเพลิงมาอยู่บนก้อนศิลาตรงหน้าท่าน; และท่านเห็นและได้ยินมาก; และเพราะสิ่งที่ท่านเห็นและได้ยินท่านได้ครั่นคร้ามและตัวสั่นยิ่งนัก.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านกลับมาบ้านของท่านเองที่เยรูซาเล็ม; และท่านล้มตัวลงบนเตียงของท่าน, โดยที่หมดกำลังด้วยพระวิญญาณและสิ่งที่ท่านได้เห็น.
- ๘ และโดยที่หมดกำลังด้วยพระวิญญาณดังนั้น, ท่านถูกนำไปในนิมิต, แม้นท่านเห็นฟ้าสวรรค์เปิด, และท่านคิดว่าท่านเห็นพระผู้เป็นเจ้าทรงนั่งอยู่บนพระราชบัลลังก์ของพระองค์, ห้อมล้อมด้วยหมู่เทพเหลือคณานับอยู่ในลักษณะกำลังร้องเพลงและสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.
- ๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านเห็นพระองค์หนึ่งลงมาจากท่ามกลางฟ้าสวรรค์, และท่านเห็นว่ารัศมีของพระองค์เจิดจ้ากว่ารัศมีของดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน.
- ๑๐ และท่านเห็นคนอีกสิบสองคนตามพระองค์ลงมาด้วย, และความสว่างของพวกเขายิ่งกว่าความสว่างของดวงดาวในท้องนภา.
- ๑๑ และพวกเขาลงมาและออกไปบนพื้นพิภพ; และคนแรกมายืนอยู่ตรงหน้าบิดาข้าพเจ้า, และให้หนังสือแก่ท่านเล่มหนึ่ง, และบอกท่านว่าท่านควรอ่าน.
- ๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่ท่านอ่าน, ท่านเปี่ยมไปด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า.

And I know that the record which I make is true; and I make it with mine own hand; and I make it according to my knowledge.

For it came to pass in the commencement of the first year of the reign of Zedekiah, king of Judah, (my father, Lehi, having dwelt at Jerusalem in all his days); and in that same year there came many prophets, prophesying unto the people that they must repent, or the great city Jerusalem must be destroyed.

Wherefore it came to pass that my father, Lehi, as he went forth prayed unto the Lord, yea, even with all his heart, in behalf of his people.

And it came to pass as he prayed unto the Lord, there came a pillar of fire and dwelt upon a rock before him; and he saw and heard much; and because of the things which he saw and heard he did quake and tremble exceedingly.

And it came to pass that he returned to his own house at Jerusalem; and he cast himself upon his bed, being overcome with the Spirit and the things which he had seen.

And being thus overcome with the Spirit, he was carried away in a vision, even that he saw the heavens open, and he thought he saw God sitting upon his throne, surrounded with numberless concourses of angels in the attitude of singing and praising their God.

And it came to pass that he saw One descending out of the midst of heaven, and he beheld that his luster was above that of the sun at noon-day.

And he also saw twelve others following him, and their brightness did exceed that of the stars in the firmament.

And they came down and went forth upon the face of the earth; and the first came and stood before my father, and gave unto him a book, and bade him that he should read.

And it came to pass that as he read, he was filled with the Spirit of the Lord.

- ๑๓ และท่านอ่าน, มีความว่า : วิบัติ, วิบัติ, แก่
เยรูซาเล็ม, เพราะเราได้เห็นความน่าชิงชังของเจ้า !
แท้จริงแล้ว, และหลายเรื่องที่บิดาข้าพเจ้าอ่านเกี่ยวกับ
เยรูซาเล็ม—ว่าเยรูซาเล็มจะถูกทำลาย, และผู้อยู่
อาศัยในนั้น; จำนวนมากจะตายด้วยดาบ, และจำนวน
มากจะถูกนำไปเป็นเชลยในบาบิโลน.
- ๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อบิดาข้าพเจ้าได้อ่าน
และเห็นสิ่งสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์หลายอย่างแล้ว, ท่านทูลข้อความหลายประการต่อพระเจ้า; เช่น :
งานของพระองค์สำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์, ข้าแต่พระเจ้า
พระองค์ผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ทุกประการ ! พระราชบัลลังก์
ของพระองค์อยู่สูงในฟ้าสวรรค์, และเดชานุภาพของพระองค์,
และพระคุณความดี, และพระเมตตา มีอยู่เหนือผู้อยู่อาศัยทั้งปวงของแผ่นดินโลก;
และ, เพราะพระองค์ทรงเมตตา, พระองค์จะไม่ทรงยอมให้คนที่มาหาพระองค์ต้องพินาศ !
- ๑๕ และในลักษณะนี้คือถ้อยคำของบิดาข้าพเจ้าในการสรรเสริญ
พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่าน; เพราะจิตวิญญาณของท่านชื่นชมยินดี,
และใจทั้งดวงของท่านอิมเอบ, เพราะสิ่งที่ท่านได้เห็น, แท้จริงแล้ว,
ที่พระเจ้าได้ทรงแสดงต่อท่าน.
- ๑๖ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นิไฟ, มิได้ทำเรื่องราวครบถ้วนเกี่ยวกับ
สิ่งซึ่งบิดาข้าพเจ้าเขียนไว้, เพราะท่านเขียนไว้หลายเรื่องซึ่งท่านเห็น
ในนิมิตและในความฝัน; และท่านเขียนไว้หลายเรื่องซึ่งท่านพยากรณ์
และพูดกับลูก ๆ ของท่านด้วย, ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่ทำเรื่องราวไว้ครบถ้วน.
- ๑๗ แต่ข้าพเจ้าจะทำเรื่องราวเกี่ยวกับการปฏิบัติของข้าพเจ้า
ในวันเวลาของข้าพเจ้า. ดูเถิด, ข้าพเจ้าทำความย่อจากบันทึกของ
บิดาข้าพเจ้า, บนแผ่นจารึกซึ่งข้าพเจ้าทำด้วยมือของข้าพเจ้าเอง;
ดังนั้น, หลังจากข้าพเจ้าย่อบันทึกของบิดาข้าพเจ้าแล้วข้าพเจ้าจึง
จะทำเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตข้าพเจ้าเอง.
- ๑๘ ฉะนั้น, ข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ท่านทราบ, ว่าหลังจากพระเจ้าได้ทรง
แสดงสิ่งที่น่าอัศจรรย์หลายอย่างต่อลิไฮ, บิดาข้าพเจ้า, แท้จริงแล้ว,
เกี่ยวกับความพินาศของเยรูซาเล็ม, ดูเถิดท่านออกไปในบรรดาผู้คน,
และเริ่มพยากรณ์และประกาศต่อพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องซึ่งท่าน
ทั้งเห็นและได้ยิน.

And he read, saying: Wo, wo, unto Jerusalem, for I have seen thine abominations! Yea, and many things did my father read concerning Jerusalem—that it should be destroyed, and the inhabitants thereof; many should perish by the sword, and many should be carried away captive into Babylon.

And it came to pass that when my father had read and seen many great and marvelous things, he did exclaim many things unto the Lord; such as: Great and marvelous are thy works, O Lord God Almighty! Thy throne is high in the heavens, and thy power, and goodness, and mercy are over all the inhabitants of the earth; and, because thou art merciful, thou wilt not suffer those who come unto thee that they shall perish!

And after this manner was the language of my father in the praising of his God; for his soul did rejoice, and his whole heart was filled, because of the things which he had seen, yea, which the Lord had shown unto him.

And now I, Nephi, do not make a full account of the things which my father hath written, for he hath written many things which he saw in visions and in dreams; and he also hath written many things which he prophesied and spake unto his children, of which I shall not make a full account.

But I shall make an account of my proceedings in my days. Behold, I make an abridgment of the record of my father, upon plates which I have made with mine own hands; wherefore, after I have abridged the record of my father then will I make an account of mine own life.

Therefore, I would that ye should know, that after the Lord had shown so many marvelous things unto my father, Lehi, yea, concerning the destruction of Jerusalem, behold he went forth among the people, and began to prophesy and to declare unto them concerning the things which he had both seen and heard.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวยิวล้อเลียนท่าน เพราะเรื่องที่ท่านเป็นพยานเกี่ยวกับพวกเขา; เพราะท่านเป็นพยานโดยแท้ถึงความชั่วร้ายของพวกเขา และความน่าชิงชังของพวกเขา; และท่านเป็นพยานว่า เรื่องที่ท่านเห็นและได้ยิน, และเรื่องที่ท่านอ่านจาก หนังสือเล่มนั้นด้วย, แสดงให้ปรากฏอย่างแจ่มชัดถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์, และการไถ่ของโลก ด้วย.

๒๐ และเมื่อชาวยิวได้ยินเรื่องเหล่านี้พวกเขาโกรธท่าน; แท้จริงแล้ว, แม้เหมือนกับศาสดาพยากรณ์ในสมัย โบราณ, ผู้ที่พวกเขาขับไล่, และขว้างปาด้วยหิน, และ สังหาร; และพวกเขาหมายมั่นจะเอาชีวิตท่านด้วย, เพื่อพวกเขาจะเอาชีวิตนั้นไปเสีย. แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้า, นิไฟ, จะแสดงต่อท่านว่าพระเมตตาอันละเอียดอ่อนของพระเจ้ามีอยู่เหนือคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกไว้, เพราะศรัทธาของพวกเขา, เพื่อทำให้พวกเขา แข็งแกร่งแม้จนถึงพลังแห่งการปลดปล่อย.

And it came to pass that the Jews did mock him because of the things which he testified of them; for he truly testified of their wickedness and their abominations; and he testified that the things which he saw and heard, and also the things which he read in the book, manifested plainly of the coming of a Messiah, and also the redemption of the world.

And when the Jews heard these things they were angry with him; yea, even as with the prophets of old, whom they had cast out, and stoned, and slain; and they also sought his life, that they might take it away. But behold, I, Nephi, will show unto you that the tender mercies of the Lord are over all those whom he hath chosen, because of their faith, to make them mighty even unto the power of deliverance.

๑ นิไฟ ๒

- ๑ เพราะเหตุเกิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้ารับสั่งแก่บิดาข้าพเจ้า, แท้จริงแล้ว, แม้ในความฝัน, และตรัสแก่ท่าน : เจ้าเป็นสุขแล้วลิโฮ, เพราะสิ่งที่เจ้าทำไว้; และเพราะเจ้าซื่อสัตย์และประกาศต่อคนพวกนี้ถึงเรื่องที่เราบัญชาเจ้า, ดูเถิด, พวกเขามายม่นจะเอาชีวิตเจ้า.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าทรงบัญชาบิดาข้าพเจ้า, แม้ในความฝัน, ว่าท่านควรพาครอบครัวของท่านออกไปในแดนทूरกันดาร.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านเชื่อฟังพระวอนะของพระเจ้า, ดังนั้นท่านจึงทำดังที่พระเจ้าทรงบัญชาท่าน.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านออกไปในแดนทूरกันดาร. และท่านทิ้งบ้านท่าน, และแผ่นดินแห่งมรดกของท่าน, และทองของท่าน, และเงินของท่าน, และของมีค่าของท่าน, และมิได้เอาสิ่งใดไปกับท่านเลย, นอกจากครอบครัวท่าน, และสัมภาระ, และกระโจม, และออกไปในแดนทूरกันดาร.
- ๕ และท่านลงมาถึงชายแดนใกล้ฝั่งของทะเลแดง; และท่านเดินทางในแดนทूरกันดารในชายแดนซึ่งอยู่ใกล้ทะเลแดงเข้าไปอีก; และท่านเดินทางในแดนทूरกันดารกับครอบครัวท่าน, ซึ่งประกอบด้วยชาวยาร์, มารดาข้าพเจ้า, และพี่ชายข้าพเจ้า, คือเลมัน, เลมูเอล, และแซม.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อท่านเดินทางได้สามวันในแดนทूरกันดาร, ท่านตั้งกระโจมของท่านในหุบเขาใกล้ฝั่งแม่น้ำที่มีสายน้ำ.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านสร้างแท่นบูชาจากหิน, และประกอบพิธีถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้า, และน้อมขอบพระทัยพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเรา.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านเรียกชื่อของแม่น้ำนั้น, เลมัน, และมันไหลลงสู่ทะเลแดง; และหุบเขาอยู่ในชายแดนใกล้ปากแม่น้ำสายนั้น.
- ๙ และเมื่อบิดาข้าพเจ้าเห็นว่าสายน้ำในแม่น้ำไหลลงสู่แหล่งน้ำของทะเลแดง, ท่านพูดกับเลมัน, มีความว่า : โอ้อขอให้อูจงเป็นเหมือนแม่น้ำนี้, ซึ่งไหลไปสู่แหล่งแห่งความชอบธรรมทั้งมวลตลอดเวลา !

1 Nephi 2

For behold, it came to pass that the Lord spake unto my father, yea, even in a dream, and said unto him: Blessed art thou Lehi, because of the things which thou hast done; and because thou hast been faithful and declared unto this people the things which I commanded thee, behold, they seek to take away thy life.

And it came to pass that the Lord commanded my father, even in a dream, that he should take his family and depart into the wilderness.

And it came to pass that he was obedient unto the word of the Lord, wherefore he did as the Lord commanded him.

And it came to pass that he departed into the wilderness. And he left his house, and the land of his inheritance, and his gold, and his silver, and his precious things, and took nothing with him, save it were his family, and provisions, and tents, and departed into the wilderness.

And he came down by the borders near the shore of the Red Sea; and he traveled in the wilderness in the borders which are nearer the Red Sea; and he did travel in the wilderness with his family, which consisted of my mother, Sariah, and my elder brothers, who were Laman, Lemuel, and Sam.

And it came to pass that when he had traveled three days in the wilderness, he pitched his tent in a valley by the side of a river of water.

And it came to pass that he built an altar of stones, and made an offering unto the Lord, and gave thanks unto the Lord our God.

And it came to pass that he called the name of the river, Laman, and it emptied into the Red Sea; and the valley was in the borders near the mouth thereof.

And when my father saw that the waters of the river emptied into the fountain of the Red Sea, he spake unto Laman, saying: O that thou mightest be like unto this river, continually running into the fountain of all righteousness!

๑๐ และท่านพูดกับเลมูเอลด้วย : โอ้อขอให้ลูกจงเป็นเหมือนหุบเขานี้, มั่นคงและแน่วแน่, และไม่หวั่นไหวในการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า !

๑๑ บัดนี้ท่านพูดเช่นนี้เพราะความดื้อรั้นของเลมูเอลกับเลมูเอล; เพราะดูเถิดพวกเขาพำนักในหลายสิ่งต่อต้านบิดาของพวกเขา, เพราะท่านเป็นคนช่างเห็นนิมิต, และได้พาพวกเขาออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, ทั้งแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา, และทองของพวกเขา, และเงินของพวกเขา, และของมีค่าของพวกเขา, เพื่อตายในแดนทุรกันดาร. และการนี้พวกเขากล่าว ท่านทำไปเพราะจินตนาการอันโง่เขลาของท่าน.

๑๒ และตั้งนั้นเลมูเอลกับเลมูเอล, โดยที่เป็นพี่, พำนักต่อต้านบิดาพวกเขา. และพวกเขาพำนักเพราะพวกเขาหาว่าไม่ถึงการกระทำของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าองค์นั้นผู้ทรงสร้างพวกเขา.

๑๓ ทั้งพวกเขาไม่เชื่อว่าเยรูซาเล็ม, มหานครนั้น, จะถูกทำลายได้ตามคำของศาสดาพยากรณ์. และพวกเขาเป็นเหมือนชาวียูที่อยู่ที่ยูซาเล็ม, ผู้หมายมั่นจะเอาชีวิตบิดาข้าพเจ้า.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือบิดาข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาในหุบเขาของเลมูเอล, ด้วยพลัง, โดยที่เปี่ยมไปด้วยพระวิญญาณ, จนร่างพวกเขาสั่นอยู่ต่อหน้าท่าน. และท่านทำให้พวกเขาจำนน, จนพวกเขาไม่กล้าเอ่ยจาต่อต้านท่าน; ดังนั้น, พวกเขาจึงทำตามที่ท่านสั่งพวกเขา.

๑๕ และบิดาข้าพเจ้าพำนักอยู่ในกระโจม.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, โดยที่อายุน้อยยิ่งนัก, กระนั้นก็ตามโดยที่มีร่างกายสูงใหญ่, และมีความปรารถนามากด้วยที่จะรู้ความลึกลับของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, ดังนั้น, ข้าพเจ้าร้องทูลพระเจ้า; และดูเถิดพระองค์เสด็จเยือนข้าพเจ้า, และทรงทำให้ใจข้าพเจ้าอ่อนลงจนข้าพเจ้าเชื่อคำทั้งปวงซึ่งพูดโดยบิดาข้าพเจ้า; ดังนั้น, ข้าพเจ้ามิได้กบฏต่อต้านท่านเหมือนดังพี่ ๆ ข้าพเจ้า.

๑๗ และข้าพเจ้าพูดกับแซม, โดยทำให้เขารู้เรื่องที่พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นปรากฏต่อข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาเชื่อคำข้าพเจ้า.

And he also spake unto Lemuel: O that thou mightest be like unto this valley, firm and steadfast, and immovable in keeping the commandments of the Lord!

Now this he spake because of the stiffneckedness of Laman and Lemuel; for behold they did murmur in many things against their father, because he was a visionary man, and had led them out of the land of Jerusalem, to leave the land of their inheritance, and their gold, and their silver, and their precious things, to perish in the wilderness. And this they said he had done because of the foolish imaginations of his heart.

And thus Laman and Lemuel, being the eldest, did murmur against their father. And they did murmur because they knew not the dealings of that God who had created them.

Neither did they believe that Jerusalem, that great city, could be destroyed according to the words of the prophets. And they were like unto the Jews who were at Jerusalem, who sought to take away the life of my father.

And it came to pass that my father did speak unto them in the valley of Lemuel, with power, being filled with the Spirit, until their frames did shake before him. And he did confound them, that they durst not utter against him; wherefore, they did as he commanded them.

And my father dwelt in a tent.

And it came to pass that I, Nephi, being exceedingly young, nevertheless being large in stature, and also having great desires to know of the mysteries of God, wherefore, I did cry unto the Lord; and behold he did visit me, and did soften my heart that I did believe all the words which had been spoken by my father; wherefore, I did not rebel against him like unto my brothers.

And I spake unto Sam, making known unto him the things which the Lord had manifested unto me by his Holy Spirit. And it came to pass that he believed in my words.

๑๘ แต่, ดูเถิด, เลมันกับเลมูเอลหาสดับฟังคำข้าพเจ้าไม่; และโดยที่โศกเศร้าเพราะความแข็งกระด้างของใจพวกเขาข้าพเจ้าร้องทูลพระเจ้าเพื่อพวกเขา.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้ารับสั่งแก่ข้าพเจ้า, มีความว่า : เจ้าเป็นสุขแล้ว, นิไฟ, เพราะศรัทธาของเจ้า, เพราะเจ้าแสวงหาเราอย่างขยันหมั่นเพียร, ด้วยความนอบน้อมแห่งใจ.

๒๐ และตราบเท่าที่เจ้าจะรักษากฎบัญญัติของเรา, เจ้าจะรุ่งเรือง, และเราจะพาเจ้าไปยังแผ่นดินแห่งคำสัญญา; แท้จริงแล้ว, แม้แผ่นดินที่เราเตรียมไว้สำหรับเจ้า; แท้จริงแล้ว, แผ่นดินซึ่งเลิศเลอกว่าผืนแผ่นดินอื่นทั้งปวง.

๒๑ และตราบเท่าที่พี่ ๆ ของเจ้าจะกบฏต่อต้านเจ้า, พวกเขาจะถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า.

๒๒ และตราบเท่าที่เจ้าจะรักษากฎบัญญัติของเรา, เราจะทำให้เจ้าเป็นผู้ปกครองและผู้สอนเหนือพี่ ๆ ของเจ้า.

๒๓ เพราะดูเถิด, ในวันนั้นที่พวกเขาจะกบฏต่อต้านเรา, เราจะสาปแช่งพวกเขาแม้ด้วยการสาปแช่งอันสาหัส, และพวกเขาจะไม่มีพลังเหนือพงศ์พันธุ์ของเจ้าเว้นแต่พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะกบฏต่อต้านเราด้วย.

๒๔ และหากเป็นไปว่าพงศ์พันธุ์ของเจ้ากบฏต่อต้านเรา, พวกเขาจะเป็นแสหวิดแก่พงศ์พันธุ์ของเจ้า, เพื่อกระตุ้นพวกเขาให้รู้ฟื้นวิถีที่พึงจดจำ.

But, behold, Laman and Lemuel would not hearken unto my words; and being grieved because of the hardness of their hearts I cried unto the Lord for them.

And it came to pass that the Lord spake unto me, saying: Blessed art thou, Nephi, because of thy faith, for thou hast sought me diligently, with lowliness of heart.

And inasmuch as ye shall keep my commandments, ye shall prosper, and shall be led to a land of promise; yea, even a land which I have prepared for you; yea, a land which is choice above all other lands.

And inasmuch as thy brethren shall rebel against thee, they shall be cut off from the presence of the Lord.

And inasmuch as thou shalt keep my commandments, thou shalt be made a ruler and a teacher over thy brethren.

For behold, in that day that they shall rebel against me, I will curse them even with a sore curse, and they shall have no power over thy seed except they shall rebel against me also.

And if it so be that they rebel against me, they shall be a scourge unto thy seed, to stir them up in the ways of remembrance.

๑ นีไฟ ๓

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นีไฟ, กลับจากการพูดกับพระเจ้า, มายังกระโจมของบิดาข้าพเจ้า.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านพูดกับข้าพเจ้า, มีความว่า : ดูเถิดพ่อได้นิมิตฝัน, ซึ่งในนั้นพระเจ้าทรงบัญชาพ่อว่าลูกและพี่ ๆ ของลูกจะต้องกลับไปเยรูซาเล็ม.
- ๓ เพราะดูเถิด, เลบันมีบันทึกของชาวยิวและลำดับการสืบเชื้อสายบรรพชนของพ่อด้วย, และบันทึกที่จารึกไว้บนแผ่นจารึกทองเหลือง.
- ๔ ดังนั้น, พระเจ้าทรงบัญชาพ่อว่าลูกและพี่ ๆ ต้องไปบ้านของเลบัน, และหาบันทึก, และนำบันทึกลงมาที่นี้ในแดนทุรกันดาร.
- ๕ และบัดนี้, ดูเถิดพี่ ๆ ของลูกพ่ารับน, โดยกล่าวว่ามันเป็นสิ่งยากที่พ่อเรียกร้องจากพวกเขา; แต่ดูเถิดพ่อไม่ได้เรียกร้องสิ่งนี้จากพวกเขา, แต่นี่คือพระบัญชาของพระเจ้า.
- ๖ ฉะนั้นจงไปเถิด, ลูกของพ่อ, และลูกจะเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า, เพราะลูกไม่ได้พ่ารับน.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นีไฟ, กล่าวแก่บิดาข้าพเจ้า : ข้าพเจ้าจะไปและทำสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชา, เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าพระเจ้าไม่ทรงให้บัญญัติแก่ลูกหลานมนุษย์, นอกจากพระองค์จะทรงเตรียมทางไว้ให้พวกเขาเพื่อพวกเขาจะสำเร็จในสิ่งซึ่งพระองค์ทรงบัญชาพวกเขา.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อบิดาข้าพเจ้าได้ยินคำเหล่านี้ท่านดีใจยิ่งนัก, เพราะท่านรู้ว่าข้าพเจ้าได้รับพรจากพระเจ้าแล้ว.
- ๙ และข้าพเจ้า, นีไฟ, และพี่ ๆ ของข้าพเจ้าออกเดินทางไปในแดนทุรกันดาร, พร้อมด้วยกระโจมของเรา, เพื่อขึ้นไปยังแผ่นดินเยรูซาเล็ม.
- ๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อเราขึ้นมาถึงแผ่นดินเยรูซาเล็มแล้ว, ข้าพเจ้าและพี่ ๆ ของข้าพเจ้าได้ปรึกษากัน.
- ๑๑ และเราโยนเบี้ยเสี่ยงทาย—คนใดในพวกเราจะเข้าไปในบ้านของเลบัน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเบี้ยตกอยู่ที่เลมัน; และเลมันเข้าไปในบ้านของเลบัน, และเขาพูดกับเลบันขณะที่เลบันนั่งอยู่ในบ้านตน.

1 Nephi 3

And it came to pass that I, Nephi, returned from speaking with the Lord, to the tent of my father.

And it came to pass that he spake unto me, saying: Behold I have dreamed a dream, in the which the Lord hath commanded me that thou and thy brethren shall return to Jerusalem.

For behold, Laban hath the record of the Jews and also a genealogy of my forefathers, and they are engraven upon plates of brass.

Wherefore, the Lord hath commanded me that thou and thy brothers should go unto the house of Laban, and seek the records, and bring them down hither into the wilderness.

And now, behold thy brothers murmur, saying it is a hard thing which I have required of them; but behold I have not required it of them, but it is a commandment of the Lord.

Therefore go, my son, and thou shalt be favored of the Lord, because thou hast not murmured.

And it came to pass that I, Nephi, said unto my father: I will go and do the things which the Lord hath commanded, for I know that the Lord giveth no commandments unto the children of men, save he shall prepare a way for them that they may accomplish the thing which he commandeth them.

And it came to pass that when my father had heard these words he was exceedingly glad, for he knew that I had been blessed of the Lord.

And I, Nephi, and my brethren took our journey in the wilderness, with our tents, to go up to the land of Jerusalem.

And it came to pass that when we had gone up to the land of Jerusalem, I and my brethren did consult one with another.

And we cast lots—who of us should go in unto the house of Laban. And it came to pass that the lot fell upon Laman; and Laman went in unto the house of Laban, and he talked with him as he sat in his house.

๑๒ และเขาขอบันทึกซึ่งจารึกไว้บนแผ่นจารึกทอง
เหลือง, ซึ่งมีลำดับการสืบเชื้อสายของบิดาข้าพเจ้า
จากเลบัน.

๑๓ และดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเลบันโกรธ,
และจับเลมันโยนออกไปพ้นหน้าเขา; และเขาไม่ยอม
ให้เขาได้บันทึก. ดังนั้น, เขากล่าวแก่เลมัน : ดูเถิดเจ้า
เป็นขโมย, และเราจะสังหารเจ้า.

๑๔ แต่เลมันหลบหนีไปจากเขา, และเล่าถึงสิ่งที่เลบัน
กระทำ, แก่เรา. และเราเริ่มเศร้าใจยิ่ง, และพี่ ๆ ของ
ข้าพเจ้าเกือบจะกลับไปหาบิดาข้าพเจ้าในแดน
ทุรกันดาร.

๑๕ แต่ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่า : พระเจ้าทรง
พระชนม์อยู่นั้นใด, และเรามีชีวิตอยู่นั้นใด, เราจะไม่วาง
ไปหาบิดาของเราในแดนทุรกันดารนั้นจนกว่าเรา
จะสำเร็จในสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาเรา.

๑๖ ดังนั้น, ให้เราซื่อสัตย์ในการรักษาพระบัญญัติของ
พระเจ้า; ฉะนั้นให้เราลงไปยังแผ่นดินมรดกของบิดา
เรา, เพราะดูเถิดท่านทั้งทองและเงิน, และของมีค่า
นานัปการไว้. และทั้งหมดนี้ท่านได้ทำไปเพราะพระ
บัญชาของพระเจ้า.

๑๗ เพราะท่านรู้ว่าเยรูซาเล็มต้องถูกทำลาย, เพราะ
ความชั่วร้ายของผู้คน.

๑๘ เพราะดูเถิด, พวกเขาปฏิเสธคำของศาสดา
พยากรณ์. ด้วยเหตุนี้, หากบิดาข้าพเจ้าจะอยู่ในแผ่น
ดินนั้นหลังจากท่านได้รับพระบัญชาให้หลบหนีออก
จากแผ่นดินนั้น, ดูเถิด, ท่านจะตายด้วย. ดังนั้น, ท่าน
จึงจำเป็นต้องหลบหนีออกจากแผ่นดินนั้น.

๑๙ และดูเถิด, นี่เป็นปรีชาญาณในพระผู้เป็นเจ้าว่าเรา
จะได้บันทึกเหล่านี้, เพื่อเราจะปกป้องรักษาภาษาแห่ง
บรรพบุรุษของเราไว้ให้ลูกหลานของเรา;

๒๐ และเพื่อเราจะปกป้องรักษาไว้ให้พวกเขาคำซึ่งพูด
จากปากของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ทั้งปวงด้วย,
ซึ่งมอบไว้ให้พวกเขาโดยพระวิญญาณและเดชานุภาพ
ของพระผู้เป็นเจ้า, นับแต่โลกเริ่มต้น, แม้ลงมาถึง
เวลาปัจจุบันนี้.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือด้วยการกล่าวถ้อยใน
ลักษณะนี้ข้าพเจ้าได้ชักชวนพี่ ๆ ของข้าพเจ้า, เพื่อ
พวกเขาจะได้ซื่อสัตย์ในการรักษาพระบัญญัติของพระ
ผู้เป็นเจ้า.

And he desired of Laban the records which were
engraven upon the plates of brass, which contained
the genealogy of my father.

And behold, it came to pass that Laban was angry,
and thrust him out from his presence; and he would
not that he should have the records. Wherefore, he
said unto him: Behold thou art a robber, and I will
slay thee.

But Laman fled out of his presence, and told the
things which Laban had done, unto us. And we be-
gan to be exceedingly sorrowful, and my brethren
were about to return unto my father in the wilder-
ness.

But behold I said unto them that: As the Lord
liveth, and as we live, we will not go down unto our
father in the wilderness until we have accomplished
the thing which the Lord hath commanded us.

Wherefore, let us be faithful in keeping the com-
mandments of the Lord; therefore let us go down to
the land of our father's inheritance, for behold he
left gold and silver, and all manner of riches. And all
this he hath done because of the commandments of
the Lord.

For he knew that Jerusalem must be destroyed, be-
cause of the wickedness of the people.

For behold, they have rejected the words of the
prophets. Wherefore, if my father should dwell in
the land after he hath been commanded to flee out of
the land, behold, he would also perish. Wherefore, it
must needs be that he flee out of the land.

And behold, it is wisdom in God that we should
obtain these records, that we may preserve unto our
children the language of our fathers;

And also that we may preserve unto them the
words which have been spoken by the mouth of all
the holy prophets, which have been delivered unto
them by the Spirit and power of God, since the world
began, even down unto this present time.

And it came to pass that after this manner of lan-
guage did I persuade my brethren, that they might be
faithful in keeping the commandments of God.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราลงไปยังแผ่นดินมรดกของเรา, และเรารวบรวมทองของเรา, และเงินของเรา, และของมีค่าของเราเข้าด้วยกัน.

๒๓ และหลังจากที่เราได้รวบรวมของเหล่านี้เข้าด้วยกันแล้ว, เราขึ้นไปยังบ้านของเลบันอีก.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราเข้าไปหาเลบัน, และขอให้เขามอบบันทึกซึ่งจารึกไว้บนแผ่นจารึกทองเหลืองแก่เรา, เพื่อการนี้เราจะให้ทองของเรา, และเงินของเรา, และสิ่งมีค่าทั้งปวงของเราแก่เขา.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อเลบันเห็นทรัพย์สินสมบัติของเรา, และเห็นว่าทรัพย์สินสมบัตินั้นมากมายยิ่ง, เขาจึงโลภอยากได้มัน, จนถึงกับว่าเขาจับเราโยนออกมา, และส่งคนใช้ของเขามาสังหารเรา, เพื่อเขาจะได้ทรัพย์สินสมบัติของเรา.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราหนีไปซึ่งหน้าคนใช้ของเลบัน, และเราจำต้องทิ้งทรัพย์สินสมบัติของเราไว้เบื้องหลัง, และทรัพย์สินสมบัติของเราตกอยู่ในมือของเลบัน.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราหลบหนีเข้าไปในแดนทุรกันดาร, และคนใช้ของเลบันไล่เราไม่ทัน, และเราซ่อนตัวอยู่ในซอกหิน.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเลมันโกรธข้าพเจ้า, และบิดาข้าพเจ้าด้วย; และเลมูเอลด้วย, เพราะเขาฟังคำของเลมัน. ดังนั้นเลมันกับเลมูเอลพูดคำรุนแรงมากมายต่อเรา, น้องของพวกเขา, และพวกเขาตีเราแม้ด้วยไม้.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่พวกเขาตีเราด้วยไม้, ดูเถิด, เทพของพระเจ้ามายืนอยู่ต่อหน้าพวกเขา, และท่านกล่าวแก่พวกเขา, มีความว่า : เหตุใดพวกท่านจึงตีน้องด้วยไม้ ? พวกท่านไม่รู้หรือว่าพระเจ้าทรงเลือกเขาเป็นผู้ปกครองเหนือพวกท่าน, และนี่เพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกท่าน ? ดูเถิดพวกท่านจงขึ้นไปเยรูซาเล็มอีก, และพระเจ้าจะทรงมอบเลบันไว้ในมือของพวกท่าน.

๓๐ และหลังจากเทพกล่าวแก่เราแล้ว, ท่านก็จากไป.

And it came to pass that we went down to the land of our inheritance, and we did gather together our gold, and our silver, and our precious things.

And after we had gathered these things together, we went up again unto the house of Laban.

And it came to pass that we went in unto Laban, and desired him that he would give unto us the records which were engraven upon the plates of brass, for which we would give unto him our gold, and our silver, and all our precious things.

And it came to pass that when Laban saw our property, and that it was exceedingly great, he did lust after it, insomuch that he thrust us out, and sent his servants to slay us, that he might obtain our property.

And it came to pass that we did flee before the servants of Laban, and we were obliged to leave behind our property, and it fell into the hands of Laban.

And it came to pass that we fled into the wilderness, and the servants of Laban did not overtake us, and we hid ourselves in the cavity of a rock.

And it came to pass that Laman was angry with me, and also with my father; and also was Lemuel, for he hearkened unto the words of Laman. Wherefore Laman and Lemuel did speak many hard words unto us, their younger brothers, and they did smite us even with a rod.

And it came to pass as they smote us with a rod, behold, an angel of the Lord came and stood before them, and he spake unto them, saying: Why do ye smite your younger brother with a rod? Know ye not that the Lord hath chosen him to be a ruler over you, and this because of your iniquities? Behold ye shall go up to Jerusalem again, and the Lord will deliver Laban into your hands.

And after the angel had spoken unto us, he departed.

๓๑ และหลังจากเทพจากไปแล้ว, เลมันกับเลมูเอลเริ่ม
พรั่นป่นอีก, มีความว่า : เป็นไปได้อย่างไรที่พระเจ้าจะ
ทรงมอบเลบันไว้ในมือเรา ? ดูเถิด, เขาเป็นคนที่กำลัง,
และเขาสามารถบังคับบัญชาคนได้ห้าสิบคน, แท้จริง
แล้ว, แม้เขาสังหารคนห้าสิบคนได้; แล้วเหตุใดจะไม่
สังหารเราเล่า ?

And after the angel had departed, Laman and
Lemuel again began to murmur, saying: How is it
possible that the Lord will deliver Laban into our
hands? Behold, he is a mighty man, and he can com-
mand fifty, yea, even he can slay fifty; then why not
us?

๑ นิไฟ ๔

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าพูดกับพี่ ๆ ของข้าพเจ้า, มีความว่า : ขอให้เราขึ้นไปเยรูซาเล็มอีก, และขอให้เราซื่อสัตย์ในการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า; เพราะดูเถิดพระองค์ทรงอำนาจยิ่งกว่าคนทั้งปวงบนแผ่นดินโลก, แล้วเหตุใดจะไม่ทรงอำนาจยิ่งกว่าเลบันและคนห้าสิบคนของเขา, แท้จริงแล้ว, หรือแม้คนนับหมื่นของเขา ?
- ๒ ฉะนั้นให้เราขึ้นไป; ขอให้เราเข้มแข็งเหมือนโมเสส; เพราะท่านพูดกับผืนน้ำของทะเลแดงจริง ๆ และมันแยกไปทางโน้นและทางนี้, และบรรพบุรุษของเราผ่านมา, ออกจากการเป็นเชลย, บนแผ่นดินแห้ง, และกองทัพของฟาโรห์ได้ตามมาและจมอยู่ในผืนน้ำของทะเลแดง.
- ๓ บัดนี้ดูเถิดที่รู้ว่าเรื่องนี้เป็นจริง; และพึงรู้ด้วยว่าเทพกล่าวแก่พี่แล้ว; ดังนั้นใจจึงสงสัยเล่า ? ให้เราขึ้นไป; พระเจ้าทรงสามารถปลดปล่อยเราได้, แม้ตั้งบรรพบุรุษของเรา, และทรงทำลายเลบันได้, แม้ตั้งชาวอียิปต์.
- ๔ บัดนี้เมื่อข้าพเจ้าได้พูดคำเหล่านี้, พวกเขายังคงโมโห, และยังคงพรั่นป่นอยู่ต่อไป; กระนั้นก็ตามพวกเขายังได้ตามข้าพเจ้าขึ้นมาจนเรามาถึงนอกกำแพงเยรูซาเล็ม.
- ๕ และเราทำสิ่งนี้ในเวลากลางคืน; และข้าพเจ้าให้พวกเขาซ่อนตัวอยู่นอกกำแพง. และหลังจากพวกเขาซ่อนตัวแล้ว, ข้าพเจ้า, นิไฟ, ก็แอบเข้าไปในเมืองและมุ่งหน้าไปยังบ้านของเลบัน.
- ๖ และข้าพเจ้าได้รับการนำโดยพระวิญญาณ, โดยหารู้ล่วงหน้าไม่ถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าควรทำ.
- ๗ กระนั้นก็ตามข้าพเจ้าก็เข้าไป, และเมื่อข้าพเจ้ามาถึงใกล้บ้านของเลบันข้าพเจ้าเห็นชายผู้หนึ่ง, และเขาได้ล้มอยู่บนพื้นดินต่อหน้าข้าพเจ้า, เพราะเขาเมาด้วยเหล้าองุ่น.
- ๘ และเมื่อข้าพเจ้ามาถึงเขาข้าพเจ้าพบว่าเขาคือเลบัน.
- ๙ และข้าพเจ้าเห็นดาบของเขา, และข้าพเจ้าชักดาบออกจากฝักของมัน, และด้ามของดาบนั้นเป็นทองบริสุทธิ์, และฝีมือที่ทำดาบนั้นประณีตยิ่งนัก, และข้าพเจ้าเห็นว่าตัวดาบทำจากเหล็กกล้าอันมีค่าที่สุด.

1 Nephi 4

And it came to pass that I spake unto my brethren, saying: Let us go up again unto Jerusalem, and let us be faithful in keeping the commandments of the Lord; for behold he is mightier than all the earth, then why not mightier than Laban and his fifty, yea, or even than his tens of thousands?

Therefore let us go up; let us be strong like unto Moses; for he truly spake unto the waters of the Red Sea and they divided hither and thither, and our fathers came through, out of captivity, on dry ground, and the armies of Pharaoh did follow and were drowned in the waters of the Red Sea.

Now behold ye know that this is true; and ye also know that an angel hath spoken unto you; wherefore can ye doubt? Let us go up; the Lord is able to deliver us, even as our fathers, and to destroy Laban, even as the Egyptians.

Now when I had spoken these words, they were yet wroth, and did still continue to murmur; nevertheless they did follow me up until we came without the walls of Jerusalem.

And it was by night; and I caused that they should hide themselves without the walls. And after they had hid themselves, I, Nephi, crept into the city and went forth towards the house of Laban.

And I was led by the Spirit, not knowing beforehand the things which I should do.

Nevertheless I went forth, and as I came near unto the house of Laban I beheld a man, and he had fallen to the earth before me, for he was drunken with wine.

And when I came to him I found that it was Laban.

And I beheld his sword, and I drew it forth from the sheath thereof; and the hilt thereof was of pure gold, and the workmanship thereof was exceedingly fine, and I saw that the blade thereof was of the most precious steel.

- ๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าถูกพระ
วิญญาณบีบบังคับให้ฆ่าเลบัน; แต่ข้าพเจ้ากล่าวในใจ
ข้าพเจ้า : ข้าพเจ้าไม่เคยทำให้คนหลังเลือดสักรั้ง.
และข้าพเจ้าจึงชะงักและข้าพเจ้าไม่ยากลสังหารเขา.
- ๑๑ และพระวิญญาณตรัสกับข้าพเจ้าอีก : ดูเถิดพระเจ้า
ได้ทรงปล่อยเขาให้อยู่ในมือเจ้า. แท้จริงแล้ว, และ
ข้าพเจ้ารู้ด้วยว่าเขาได้หมายมั่นจะเอาชีวิตของ
ข้าพเจ้าเอง; แท้จริงแล้ว, และเขาไม่ยอมสดับฟังพระ
บัญญัติของพระเจ้า; และเขาเอาทรัพย์สินสมบัติของเรา
ไปด้วย.
- ๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระวิญญาณตรัสกับ
ข้าพเจ้าอีก : จงสังหารเขา, เพราะพระเจ้าทรงปล่อย
เขาให้อยู่ในมือเจ้าแล้ว;
- ๑๓ ดูเถิดพระเจ้าทรงสังหารคนชั่วร้ายเพื่อนำมาซึ่งจุด
ประสงค์อันชอบธรรมของพระองค์. เป็นการดีกว่าที่
คนหนึ่งตายแทนที่ประชาชาติหนึ่งจะเสื่อมโทรมและ
ตายอยู่ในความไม่เชื่อ.
- ๑๔ และบัดนี้, เมื่อข้าพเจ้า, นิไฟ, ได้ยินข้อความเหล่านี้,
ข้าพเจ้าจำพระดำรัสของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้รับสั่ง
แก่ข้าพเจ้าในแดนทุรกันดาร, มีความว่า : ตราบเท่าที่
พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะรักษากฎบัญญัติของเรา, พวกเขาจะ
รุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดินแห่งคำสัญญา.
- ๑๕ แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้าคิดว่าพวกเขาไม่
สามารถรักษากฎบัญญัติของพระเจ้าตามกฎหมายของ
โมเสส, นอกจากพวกเขาจะมีกฎ.
- ๑๖ และข้าพเจ้ารู้ด้วยว่ากฎจารึกไว้บนแผ่นจารึกทอง
เหลือง.
- ๑๗ และอนึ่ง, ข้าพเจ้ารู้ว่าพระเจ้าทรงปล่อยเลบันไว้ใน
มือของข้าพเจ้าเพื่อการนี้—เพื่อข้าพเจ้าจะได้บันทึก
เหล่านี้ตามพระบัญชาของพระองค์.
- ๑๘ ฉะนั้นข้าพเจ้าเชื่อฟังสุรเสียงของพระวิญญาณ,
และจับเลบันโดยคว้าผมบนศีรษะ, และข้าพเจ้าตัด
ศีรษะของเขาด้วยดาบของเขาเอง.
- ๑๙ และหลังจากข้าพเจ้าตัดศีรษะเขาด้วยดาบของเขา
เองแล้ว, ข้าพเจ้าหยิบอาภรณ์ของเลบันมาสวมบนร่าง
ของข้าพเจ้าเอง; แท้จริงแล้ว, แม้ทุกชิ้น; และข้าพเจ้า
คาดยุทธภัณฑ์ของเขาไว้รอบเอวข้าพเจ้า.

And it came to pass that I was constrained by the
Spirit that I should kill Laban; but I said in my heart:
Never at any time have I shed the blood of man. And
I shrunk and would that I might not slay him.

And the Spirit said unto me again: Behold the
Lord hath delivered him into thy hands. Yea, and I
also knew that he had sought to take away mine own
life; yea, and he would not hearken unto the com-
mandments of the Lord; and he also had taken away
our property.

And it came to pass that the Spirit said unto me
again: Slay him, for the Lord hath delivered him into
thy hands;

Behold the Lord slayeth the wicked to bring forth
his righteous purposes. It is better that one man
should perish than that a nation should dwindle and
perish in unbelief.

And now, when I, Nephi, had heard these words, I
remembered the words of the Lord which he spake
unto me in the wilderness, saying that: Inasmuch as
thy seed shall keep my commandments, they shall
prosper in the land of promise.

Yea, and I also thought that they could not keep
the commandments of the Lord according to the law
of Moses, save they should have the law.

And I also knew that the law was engraven upon
the plates of brass.

And again, I knew that the Lord had delivered
Laban into my hands for this cause—that I might ob-
tain the records according to his commandments.

Therefore I did obey the voice of the Spirit, and
took Laban by the hair of the head, and I smote off
his head with his own sword.

And after I had smitten off his head with his own
sword, I took the garments of Laban and put them
upon mine own body; yea, even every whit; and I did
gird on his armor about my loins.

๒๐ และหลังจากข้าพเจ้ากระทำการนี้แล้ว, ข้าพเจ้าไปยังคลังของเลบัน. และขณะที่ข้าพเจ้าตรงไปยังคลังของเลบัน, ดูกเถิด, ข้าพเจ้าเห็นคนใช้ของเลบันผู้มีกุญแจคลัง. และข้าพเจ้าสั่งเขาด้วยเสียงของเลบัน, ให้เขาเข้าไปในคลังกับข้าพเจ้า.

๒๑ และเขาคิดว่าข้าพเจ้าเป็นเลบัน, นายของเขา, เพราะเขาเห็นอาภรณ์และดาบที่คาดรอบเอวข้าพเจ้าด้วย.

๒๒ และเขาพูดกับข้าพเจ้าเกี่ยวกับบรรดาผู้ใหญ่ของชาวยิว, โดยที่เขารู้ว่าเลบัน, นายของเขา, ออกไปอยู่กับคนพวกนี้ในเวลากลางคืน.

๒๓ และข้าพเจ้าพูดกับเขาประหนึ่งว่าเป็นเลบัน.

๒๔ และข้าพเจ้าพูดกับเขาด้วยว่าข้าพเจ้าจะเอาคำจารึก, ซึ่งอยู่บนแผ่นจารึกทองเหลือง, ไปให้พี่ ๆ ของข้าพเจ้า, ซึ่งอยู่นอกกำแพง.

๒๕ และข้าพเจ้าสั่งเขาให้ตามข้าพเจ้าไปด้วย.

๒๖ และเขา, โดยที่คิดว่าข้าพเจ้ากำลังพูดถึงบรรดาพี่น้องของศาสนจักร, และว่าข้าพเจ้าเป็นเลบันจริง ๆ ซึ่งข้าพเจ้าได้สังหารเสียแล้ว, ดังนั้นเขาจึงตามข้าพเจ้าไป.

๒๗ และเขาพูดกับข้าพเจ้าหลายครั้งเกี่ยวกับบรรดาผู้ใหญ่ของชาวยิว, ขณะข้าพเจ้าออกไปหาพี่ ๆ ของข้าพเจ้า, ซึ่งอยู่นอกกำแพง.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อเลมันเห็นข้าพเจ้าเขาหวาดกลัวยิ่งนัก, และเลมูเอลกับแซมด้วย. และพวกเขาหนีไปข้างหน้าข้าพเจ้า; เพราะพวกเขาคิดว่าเป็นเลบัน, และว่าเขาได้สังหารข้าพเจ้าแล้วและหมายมั่นจะเอาชีวิตของพวกเขาด้วย.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเรียกพวกเขา, และพวกเขาได้ยินข้าพเจ้า; ดังนั้นพวกเขาจึงหยุดหนีไปต่อหน้าข้าพเจ้า.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อคนใช้ของเลบันเห็นพี่ ๆ ข้าพเจ้าเขาเริ่มตัวสั่น, และกำลังจะหนีไปข้างหน้าข้าพเจ้าและกลับไปยังนครแห่งเยรูซาเล็ม.

๓๑ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นิไฟ, โดยที่เป็นคนร่างสูงใหญ่, และโดยที่ได้รับกำลังมากจากพระเจ้าด้วย, ฉะนั้นข้าพเจ้าจับคนใช้ของเลบัน, และรั้งเขาไว้, เพื่อเขาจะไม่หลบหนี.

And after I had done this, I went forth unto the treasury of Laban. And as I went forth towards the treasury of Laban, behold, I saw the servant of Laban who had the keys of the treasury. And I commanded him in the voice of Laban, that he should go with me into the treasury.

And he supposed me to be his master, Laban, for he beheld the garments and also the sword girded about my loins.

And he spake unto me concerning the elders of the Jews, he knowing that his master, Laban, had been out by night among them.

And I spake unto him as if it had been Laban.

And I also spake unto him that I should carry the engravings, which were upon the plates of brass, to my elder brethren, who were without the walls.

And I also bade him that he should follow me.

And he, supposing that I spake of the brethren of the church, and that I was truly that Laban whom I had slain, wherefore he did follow me.

And he spake unto me many times concerning the elders of the Jews, as I went forth unto my brethren, who were without the walls.

And it came to pass that when Laman saw me he was exceedingly frightened, and also Lemuel and Sam. And they fled from before my presence; for they supposed it was Laban, and that he had slain me and had sought to take away their lives also.

And it came to pass that I called after them, and they did hear me; wherefore they did cease to flee from my presence.

And it came to pass that when the servant of Laban beheld my brethren he began to tremble, and was about to flee from before me and return to the city of Jerusalem.

And now I, Nephi, being a man large in stature, and also having received much strength of the Lord, therefore I did seize upon the servant of Laban, and held him, that he should not flee.

- ๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าพูดกับเขา, ว่าหากเขาจะสดับฟังคำข้าพเจ้า, ดังที่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่นั้นใด, และข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่นั้นใด, แม้หากเขาจะสดับฟังคำของเรา, เราจะไว้ชีวิตเขาฉันนั้น.
- ๓๓ และข้าพเจ้าพูดกับเขา, แม้ด้วยคำปฏิญาณ, ว่าเขาไม่ต้องกลัว; ว่าเขาจะเป็นอิสราชนเหมือนเราหากเขาจะลงไปในแดนทूरกันดารกับเรา.
- ๓๔ และข้าพเจ้าพูดกับเขาด้วย, มีความว่า : พระเจ้าได้ทรงบัญชาให้เราทำสิ่งนี้โดยแน่นอน; และเราจะไม่ขยันทันทีเพียรในการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าหรือ ? ฉะนั้น, หากท่านจะลงไปหาบิดาข้าพเจ้าในแดนทूरกันดารท่านก็จะอยู่กับเราได้.
- ๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโซรมมีกำลังใจขึ้นจากคำที่ข้าพเจ้าพูด. บัดนี้โซรมคือชื่อของคนที่ใช้; และเขาสัญญาว่าเขาจะลงไปหาบิดาของเราในแดนทूरกันดาร. แท้จริงแล้ว, และเขาให้คำปฏิญาณแก่เราด้วยว่าเขาจะอยู่กับเรานับจากเวลานั้นไป.
- ๓๖ บัดนี้เราปรารถนาให้เขาอยู่กับเราเพราะเหตุนี้, เพื่อชาวียจะได้ไม่รู้เกี่ยวกับการหนีไปของเราในแดนทूरกันดาร, เกลือกพวกเขาจะไล่ตามเรามาและทำลายเรา.
- ๓๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อโซรมให้คำปฏิญาณแก่เราแล้ว, ความกลัวของเราที่เกี่ยวกับเขาได้หมดไป.
- ๓๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรานำแผ่นจารึกทองเหลืองและคนใช้ของเลบันมา, และออกไปในแดนทूरกันดาร, และเดินทางไปยังกระโจมของบิดาเรา.

And it came to pass that I spake with him, that if he would hearken unto my words, as the Lord liveth, and as I live, even so that if he would hearken unto our words, we would spare his life.

And I spake unto him, even with an oath, that he need not fear; that he should be a free man like unto us if he would go down in the wilderness with us.

And I also spake unto him, saying: Surely the Lord hath commanded us to do this thing; and shall we not be diligent in keeping the commandments of the Lord? Therefore, if thou wilt go down into the wilderness to my father thou shalt have place with us.

And it came to pass that Zoram did take courage at the words which I spake. Now Zoram was the name of the servant; and he promised that he would go down into the wilderness unto our father. Yea, and he also made an oath unto us that he would tarry with us from that time forth.

Now we were desirous that he should tarry with us for this cause, that the Jews might not know concerning our flight into the wilderness, lest they should pursue us and destroy us.

And it came to pass that when Zoram had made an oath unto us, our fears did cease concerning him.

And it came to pass that we took the plates of brass and the servant of Laban, and departed into the wilderness, and journeyed unto the tent of our father.

๑ นิไฟ ๕

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากเราได้ลงมาหาบิดาของเราในแดนทูกันดารแล้ว, ดูเถิด, ท่านเปี่ยมด้วยความปิติยินดี, และซาไรยาห์, มารดาของข้าพเจ้า, ก็ยินดียิ่งนัก, ด้วยเหตุที่นางโศกเศร้าจริง ๆ ก็เพราะเรา.
- ๒ เพราะนางคิดว่าเราตายเสียแล้วในแดนทูกันดาร; และนางได้บ่นว่าบิดาข้าพเจ้าด้วย, โดยบอกท่านว่าท่านเป็นคนช่างเห็นนิมิต; มีความว่า : ดูเถิดท่านนำเราออกมาจากแผ่นดินแห่งมรดกของเรา, และบุตรของเราหาไม่มีแล้ว, และพวกเราต้องตายในแดนทูกันดาร.
- ๓ และด้วยการกล่าวถ้อยในลักษณะนี้มารดาข้าพเจ้าบ่นว่าบิดาข้าพเจ้า.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือบิดาข้าพเจ้าพูดกับนาง, มีความว่า : ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าเป็นคนช่างเห็นนิมิต; เพราะหากข้าพเจ้ามิได้เห็นเรื่องของพระผู้เป็นเจ้าในนิมิตแล้วข้าพเจ้าจะไม่รู้จักพระคุณความดีของพระผู้เป็นเจ้า, แต่จะยังอยู่ที่เยรูซาเล็ม, และตายไปกับพี่น้องข้าพเจ้าแล้ว.
- ๕ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าได้แผ่นดินแห่งคำสัญญา, ซึ่งในสิ่งนี้ข้าพเจ้าชื่นชมยินดี; แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้ารู้ว่าพระเจ้าจะทรงปลดปล่อยบุตรข้าพเจ้าให้พ้นจากมือเลบัน, และทรงนำพวกเขาลงมาหาเราในแดนทูกันดารอีก.
- ๖ และด้วยการกล่าวถ้อยในลักษณะนี้ลีไฮ, บิดาข้าพเจ้า, ปลอบโยนซาไรยาห์, มารดาข้าพเจ้า, เกี่ยวกับเรา, ขณะที่เราเดินทางในแดนทูกันดารขึ้นไปแผ่นดินเยรูซาเล็ม, เพื่อไปเอาบันทึกของชาวยิว.
- ๗ และเมื่อเราได้กลับมาถึงกระโจมของบิดาข้าพเจ้า, ดูเถิดความปิติยินดีของพวกท่านเต็มเปี่ยม, และมารดาข้าพเจ้าได้รับการปลอบประโลม.
- ๘ และนางกล่าว, มีความว่า : บัดนี้ข้าพเจ้ารู้แน่แกใจว่าพระเจ้าทรงบัญชาสามีข้าพเจ้าให้หลบหนีมาในแดนทูกันดาร; แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้ารู้แน่แกใจด้วยว่าพระเจ้าทรงปกป้องบุตรข้าพเจ้า, และทรงปลดปล่อยพวกเขาให้พ้นจากมือเลบัน, และประทานพลังให้พวกเขาเพื่อโดยการนั้นพวกเขาสามารถทำสำเร็จในสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาพวกเขา. และด้วยการกล่าวถ้อยในลักษณะนี้นางได้กล่าว.

1 Nephi 5

And it came to pass that after we had come down into the wilderness unto our father, behold, he was filled with joy, and also my mother, Sariah, was exceedingly glad, for she truly had mourned because of us.

For she had supposed that we had perished in the wilderness; and she also had complained against my father, telling him that he was a visionary man; saying: Behold thou hast led us forth from the land of our inheritance, and my sons are no more, and we perish in the wilderness.

And after this manner of language had my mother complained against my father.

And it had come to pass that my father spake unto her, saying: I know that I am a visionary man; for if I had not seen the things of God in a vision I should not have known the goodness of God, but had tarried at Jerusalem, and had perished with my brethren.

But behold, I have obtained a land of promise, in the which things I do rejoice; yea, and I know that the Lord will deliver my sons out of the hands of Laban, and bring them down again unto us in the wilderness.

And after this manner of language did my father, Lehi, comfort my mother, Sariah, concerning us, while we journeyed in the wilderness up to the land of Jerusalem, to obtain the record of the Jews.

And when we had returned to the tent of my father, behold their joy was full, and my mother was comforted.

And she spake, saying: Now I know of a surety that the Lord hath commanded my husband to flee into the wilderness; yea, and I also know of a surety that the Lord hath protected my sons, and delivered them out of the hands of Laban, and given them power whereby they could accomplish the thing which the Lord hath commanded them. And after this manner of language did she speak.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง, และถวายเครื่องพลีบูชาและเครื่องเผาบูชาแด่พระเจ้า; และพวกท่านน้อมขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอล.

๑๐ และหลังจากพวกท่านได้น้อมขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอลแล้ว, ลีไฮ, บิดาข้าพเจ้า, จึงเอาบันทึกซึ่งจารึกไว้บนแผ่นจารึกทองเหลือง, และท่านค้นคว้าบันทึกนี้ตั้งแต่ต้น.

๑๑ และท่านเห็นว่าบันทึกนี้มีหนังสือห้าเล่มของโมเสส, ซึ่งให้เรื่องราวของการสร้างของโลก, และของอาดัมกับเอวาด้วย, ผู้เป็นบิดามารดาแรกของเรา;

๑๒ และบันทึกของชาวยิวตั้งแต่ต้น, แม้ลงมาถึงการเริ่มต้นการปกครองของเศเดคียาห์, กษัตริย์แห่งยูดาห์ด้วย;

๑๓ และคำพยากรณ์ของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์, ตั้งแต่ต้น, แม้จนลงมาถึงการเริ่มต้นการปกครองของเศเดคียาห์ด้วย; และคำพยากรณ์มากมายด้วยซึ่งพูดโดยปากของเยเรมีย์.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลีไฮ, บิดาข้าพเจ้า, พบลำดับการสืบเชื้อสายบรรพบุรุษของท่านบนแผ่นจารึกทองเหลืองด้วย; ดังนั้นท่านรู้ว่าท่านเป็นผู้สืบตระกูลของโยเซฟ; แท้จริงแล้ว, แม่โยเซฟผู้นั้นซึ่งเป็นบุตรของยาโคบ, ซึ่งถูกขายไปในอียิปต์, และเป็นผู้ได้รับการปกป้องรักษาโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า, เพื่อท่านจะได้ปกป้องรักษายาโคบ, บิดาท่าน, และครัวเรือนทั้งปวงของท่านให้รอดตายจากความอดอยาก.

๑๕ และทรงนำพวกท่านออกจากการเป็นเชลยและออกจากแผ่นดินอียิปต์ด้วย, โดยพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันนั้นผู้ได้ทรงปกป้องรักษาพวกท่าน.

๑๖ และดังนั้นลีไฮ, บิดาข้าพเจ้า, พบลำดับการสืบเชื้อสายบรรพบุรุษของท่าน. และเลบันเป็นผู้สืบตระกูลของโยเซฟด้วย, ดังนั้นเขาและบรรพบุรุษของเขาได้รักษาทะเบียนนี้ไว้.

๑๗ และบัดนี้เมื่อบิดาข้าพเจ้าเห็นสิ่งทั้งปวงนี้, ท่านเปี่ยมไปด้วยพระวิญญาณ, และเริ่มพยากรณ์เกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน—

๑๘ ว่าแผ่นจารึกทองเหลืองเหล่านี้จะเข้าไปสู่ประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และคนทั้งปวงผู้เป็นพงศ์พันธุ์ของท่าน.

And it came to pass that they did rejoice exceedingly, and did offer sacrifice and burnt offerings unto the Lord; and they gave thanks unto the God of Israel.

And after they had given thanks unto the God of Israel, my father, Lehi, took the records which were engraven upon the plates of brass, and he did search them from the beginning.

And he beheld that they did contain the five books of Moses, which gave an account of the creation of the world, and also of Adam and Eve, who were our first parents;

And also a record of the Jews from the beginning, even down to the commencement of the reign of Zedekiah, king of Judah;

And also the prophecies of the holy prophets, from the beginning, even down to the commencement of the reign of Zedekiah; and also many prophecies which have been spoken by the mouth of Jeremiah.

And it came to pass that my father, Lehi, also found upon the plates of brass a genealogy of his fathers; wherefore he knew that he was a descendant of Joseph; yea, even that Joseph who was the son of Jacob, who was sold into Egypt, and who was preserved by the hand of the Lord, that he might preserve his father, Jacob, and all his household from perishing with famine.

And they were also led out of captivity and out of the land of Egypt, by that same God who had preserved them.

And thus my father, Lehi, did discover the genealogy of his fathers. And Laban also was a descendant of Joseph, wherefore he and his fathers had kept the records.

And now when my father saw all these things, he was filled with the Spirit, and began to prophesy concerning his seed—

That these plates of brass should go forth unto all nations, kindreds, tongues, and people who were of his seed.

๑๙   ดังนั้น, ท่านกล่าวว่าแผ่นจารึกทองเหลืองเหล่านี้จะไม่มีวันพินาศ; ทั้งมันจะไม่ลบเลือนอีกต่อไปตามกาลเวลา. และท่านพยากรณ์ไว้หลายเรื่องเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน.

๒๐   และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือจนถึงเวลานี้ข้าพเจ้าและบิดาข้าพเจ้ารักษาพระบัญญัติดังที่พระเจ้าทรงบัญชาเรา.

๒๑   และเราได้บันทึกซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาเรา, และค้นคว้าบันทึกและพบว่าเป็นสิ่งที่พึงปรารถนา; แท้จริงแล้ว, แม้มีค่ามากต่อเรา, ถึงขนาดที่เราปกป้องรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าไว้เพื่อลูกหลานของเราได้.

๒๒   ดังนั้น, เป็นปรีชาญาณในพระเจ้าที่เราจะนำบันทึกไปด้วย, ขณะที่เราเดินทางในแดนทุรกันดารไปถึงแผ่นดินแห่งคำสัญญา.

Wherefore, he said that these plates of brass should never perish; neither should they be dimmed any more by time. And he prophesied many things concerning his seed.

And it came to pass that thus far I and my father had kept the commandments wherewith the Lord had commanded us.

And we had obtained the records which the Lord had commanded us, and searched them and found that they were desirable; yea, even of great worth unto us, insomuch that we could preserve the commandments of the Lord unto our children.

Wherefore, it was wisdom in the Lord that we should carry them with us, as we journeyed in the wilderness towards the land of promise.

๑ นิไฟ ๖

- ๑ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นิไฟ, ไม่กล่าวถึงลำดับการสืบเชื้อสายบรรพบุรุษของข้าพเจ้าในส่วนนี้ของบันทึกข้าพเจ้า; ทั้งข้าพเจ้าจะไม่กล่าวถึงบนแผ่นจารึกที่ข้าพเจ้ากำลังเขียนอยู่นี้ไม่ว่าเวลาใด; เพราะมีเขียนไว้ในบันทึกที่บิดาข้าพเจ้าบันทึกไว้; ดังนั้น, ข้าพเจ้าไม่เขียนสิ่งนี้ไว้ในงานนี้.
- ๒ เพราะข้าพเจ้าพอใจแล้วที่จะกล่าวว่าเราเป็นผู้สืบตระกูลของโยเซฟ.
- ๓ และไม่สำคัญแก่ข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าจะละเอียดรอบคอบในการให้เรื่องราวโดยครบถ้วนเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดของบิดาข้าพเจ้า, เพราะเรื่องทั้งหมดไม่สามารถเขียนไว้บนแผ่นจารึกเหล่านี้, เพราะข้าพเจ้าปรารถนาจะให้มีที่ว่างเพื่อข้าพเจ้าจะเขียนเกี่ยวกับเรื่องของพระผู้เป็นเจ้า.
- ๔ เพราะความตั้งใจอันเต็มเปี่ยมของข้าพเจ้าคือข้าพเจ้าจะได้ชักชวนคนให้มาหาพระผู้เป็นเจ้าของอับราฮัม, และพระผู้เป็นเจ้าของอิสอัค, และพระผู้เป็นเจ้าของยาโคบ, และได้รับการช่วยให้รอด.
- ๕ ดังนั้น, เรื่องอันเป็นที่พอใจแก่โลกข้าพเจ้าไม่เขียน, แต่เขียนเรื่องอันเป็นที่พอพระทัยต่อพระผู้เป็นเจ้าและต่อผู้ที่มิได้เป็นของโลก.
- ๖ ดังนั้น, ข้าพเจ้าจะให้คำสั่งแก่พงศ์พันธุ์ของข้าพเจ้า, ว่าพวกเขาจะไม่ใช้เนื้อที่ในแผ่นจารึกเหล่านี้ไปด้วยเรื่องซึ่งไม่มีคุณค่าต่อลูกหลานมนุษย์.

1 Nephi 6

And now I, Nephi, do not give the genealogy of my fathers in this part of my record; neither at any time shall I give it after upon these plates which I am writing; for it is given in the record which has been kept by my father; wherefore, I do not write it in this work.

For it sufficeth me to say that we are descendants of Joseph.

And it mattereth not to me that I am particular to give a full account of all the things of my father, for they cannot be written upon these plates, for I desire the room that I may write of the things of God.

For the fulness of mine intent is that I may persuade men to come unto the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob, and be saved.

Wherefore, the things which are pleasing unto the world I do not write, but the things which are pleasing unto God and unto those who are not of the world.

Wherefore, I shall give commandment unto my seed, that they shall not occupy these plates with things which are not of worth unto the children of men.

๑ นิไฟ ๗

- ๑ และบัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านรู้, ว่าหลังจากลีไฮ, บิดาข้าพเจ้า, จบการพยากรณ์เกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่านแล้ว, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้ารับสั่งกับท่านอีก, โดยตรัสว่าหาเป็นการบังควรไม่ ลีไฮ, ที่ท่าน, จะพาครอบครัวท่านไปในแดนทุรกันดารตามลำพัง; ทว่าบุตรของท่านควรนำเอาหญิงสาวมาเป็นภรรยา, เพื่อพวกเขาจะเลี้ยงดูพงศ์พันธุ์ไว้ให้พระเจ้าในแผ่นดินแห่งคำสัญญา.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าทรงบัญชาท่านว่าข้าพเจ้า, นิไฟ, และพี่ ๆ ข้าพเจ้า, จะต้องกลับไปแผ่นดินเยรูซาเล็มอีก, และพาอิสมาเอลกับครอบครัวท่านลงมาในแดนทุรกันดาร.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, กับพี่ ๆ ข้าพเจ้า, เข้าไปในแดนทุรกันดาร, อีก, เพื่อขึ้นไปเยรูซาเล็ม.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราขึ้นไปยังบ้านของอิสมาเอล, และเราจึงเป็นที่โปรดปรานในสายตาของอิสมาเอล, ถึงขนาดที่เรากล่าวพระวอนของพระเจ้าแก่ท่าน.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าทรงทำให้ใจของอิสมาเอลอ่อน, และครัวเรือนท่านด้วย, ถึงขนาดที่พวกเขาออกเดินทางลงมากับเราในแดนทุรกันดารไปยังกระโจมของบิดาเรา.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่เราเดินทางอยู่ในแดนทุรกันดาร, ดูเถิดเลมันกับเลมูเอล, และธิดาสองคนจากเหล่าธิดาของอิสมาเอล, และบุตรสองคนของอิสมาเอลกับครอบครัวของพวกเขา, กบฏต่อต้านเรา; แท้จริงแล้ว, ต่อต้านข้าพเจ้า, นิไฟ, และแซม, และบิดาพวกเขา, อิสมาเอล, และภรรยาท่าน, และธิดาอีกสามคนของท่าน.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในการกบฏครั้งนี้, พวกเขาปรารถนาจะกลับไปยังแผ่นดินเยรูซาเล็ม.
- ๘ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นิไฟ, โดยที่เศร้าโศกเพราะความแข็งกระด้างของใจพวกเขา, ดังนั้นข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขา, แท้จริงแล้ว, แม้แก่เลมันและเลมูเอล, มีความว่า : ดูเถิดพวกพี่เป็นพี่ชายข้าพเจ้า, แล้วไหนพี่จึงมีความกระด้างในใจพี่, และมีความมืดบอดในจิตใจพี่นั้, จนต้องให้ข้าพเจ้า, ผู้เป็นน้องของพี่, กล่าวแก่พี่, แท้จริงแล้ว, และเป็นแบบอย่างสำหรับพี่ ?

1 Nephi 7

And now I would that ye might know, that after my father, Lehi, had made an end of prophesying concerning his seed, it came to pass that the Lord spake unto him again, saying that it was not meet for him, Lehi, that he should take his family into the wilderness alone; but that his sons should take daughters to wife, that they might raise up seed unto the Lord in the land of promise.

And it came to pass that the Lord commanded him that I, Nephi, and my brethren, should again return unto the land of Jerusalem, and bring down Ishmael and his family into the wilderness.

And it came to pass that I, Nephi, did again, with my brethren, go forth into the wilderness to go up to Jerusalem.

And it came to pass that we went up unto the house of Ishmael, and we did gain favor in the sight of Ishmael, insomuch that we did speak unto him the words of the Lord.

And it came to pass that the Lord did soften the heart of Ishmael, and also his household, insomuch that they took their journey with us down into the wilderness to the tent of our father.

And it came to pass that as we journeyed in the wilderness, behold Laman and Lemuel, and two of the daughters of Ishmael, and the two sons of Ishmael and their families, did rebel against us; yea, against me, Nephi, and Sam, and their father, Ishmael, and his wife, and his three other daughters.

And it came to pass in the which rebellion, they were desirous to return unto the land of Jerusalem.

And now I, Nephi, being grieved for the hardness of their hearts, therefore I spake unto them, saying, yea, even unto Laman and unto Lemuel: Behold ye are mine elder brethren, and how is it that ye are so hard in your hearts, and so blind in your minds, that ye have need that I, your younger brother, should speak unto you, yea, and set an example for you?

๙ ไฉนพี่จึงไม่ฟังพระวณะของพระเจ้า ?

๑๐ ไฉนพี่จึงลืมว่าพี่เห็นเทพของพระเจ้า ?

๑๑ แท้จริงแล้ว, และไฉนพี่จึงลืมสิ่งสำคัญที่พระเจ้าทรงทำเพื่อเรา, ในการปลดปล่อยเราให้พ้นจากมือของเลบัน, และเพื่อที่เราจะได้บันทึกด้วย ?

๑๒ แท้จริงแล้ว, และไฉนพี่จึงลืมว่าพระเจ้าทรงสามารถทำสิ่งทั้งปวงได้ตามพระประสงค์ของพระองค์, เพื่อลูกหลานมนุษย์, หากเป็นไปได้ว่าพวกเขาใช้ศรัทธาในพระองค์ ? ดังนั้น, ให้เราซื่อสัตย์ต่อพระองค์.

๑๓ และหากเป็นไปได้ว่าเราซื่อสัตย์ต่อพระองค์, เราจะได้แผ่นดินแห่งคำสัญญา; และพวกพี่จะรู้ถึงเวลาหนึ่งในอนาคตพระวณะของพระเจ้าจะเกิดสัมฤทธิ์ผลเกี่ยวกับความพินาศของเยรูซาเล็ม; เพราะสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้ารับสั่งเกี่ยวกับความพินาศของเยรูซาเล็มต้องเกิดสัมฤทธิ์ผล.

๑๔ เพราะดูเถิด, พระวิญญาณของพระเจ้าจะละความเพียรกับพวกเขาในไม่ช้า; เพราะดูเถิด, พวกเขาปฏิเสธศาสตพยากรณ์, และพวกเขาโยนเยเรมีย์เข้าเรือนจำ. และพวกเขาหมายมั่นจะเอาชีวิตของบิดาข้าพเจ้า, ถึงขนาดที่พวกเขาไล่ท่านออกจากแผ่นดิน.

๑๕ บัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่พี่ว่าหากพี่จะกลับไปเยรูซาเล็มพี่ก็จะตายไปกับพวกนั้นด้วย. และบัดนี้, หากพี่จะเลือก, จงขึ้นไปยังแผ่นดินนั้น, และจงจำคำที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พี่, ว่าหากพี่ไปพี่ก็จะตายด้วย; เพราะพระวิญญาณของพระเจ้ายับคั้นข้าพเจ้าให้กล่าวดังนี้.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อข้าพเจ้า, นีไฟ, พูดข้อความเหล่านี้กับพี่ ๆ ของข้าพเจ้า, พวกเขาโกรธข้าพเจ้า. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาจับข้าพเจ้า, เพราะดูเถิด, พวกเขาโมโหยิ่งนัก, และพวกเขามัดข้าพเจ้าด้วยเชือก, เพราะพวกเขาหมายมั่นจะเอาชีวิตข้าพเจ้า, โดยพวกเขาจะทิ้งข้าพเจ้าไว้ในแดนทุรกันดารให้ถูกสัตว์ป่ากิน.

How is it that ye have not hearkened unto the word of the Lord?

How is it that ye have forgotten that ye have seen an angel of the Lord?

Yea, and how is it that ye have forgotten what great things the Lord hath done for us, in delivering us out of the hands of Laban, and also that we should obtain the record?

Yea, and how is it that ye have forgotten that the Lord is able to do all things according to his will, for the children of men, if it so be that they exercise faith in him? Wherefore, let us be faithful to him.

And if it so be that we are faithful to him, we shall obtain the land of promise; and ye shall know at some future period that the word of the Lord shall be fulfilled concerning the destruction of Jerusalem; for all things which the Lord hath spoken concerning the destruction of Jerusalem must be fulfilled.

For behold, the Spirit of the Lord ceaseth soon to strive with them; for behold, they have rejected the prophets, and Jeremiah have they cast into prison. And they have sought to take away the life of my father, insomuch that they have driven him out of the land.

Now behold, I say unto you that if ye will return unto Jerusalem ye shall also perish with them. And now, if ye have choice, go up to the land, and remember the words which I speak unto you, that if ye go ye will also perish; for thus the Spirit of the Lord constraineth me that I should speak.

And it came to pass that when I, Nephi, had spoken these words unto my brethren, they were angry with me. And it came to pass that they did lay their hands upon me, for behold, they were exceedingly wroth, and they did bind me with cords, for they sought to take away my life, that they might leave me in the wilderness to be devoured by wild beasts.

๑๗ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนพระเจ้า, โดยทูลว่า : ข้าแต่พระเจ้า, ตามศรัทธาของข้าพระองค์อันมีอยู่ในพระองค์, ขอทรงปลดปล่อยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือพี่ ๆ ของข้าพระองค์ด้วยเถิด; แท้จริงแล้ว, แม้ประทานกำลังให้ข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะทำให้สายรัดที่ผูกข้าพระองค์ขาด.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อข้าพเจ้ากล่าวข้อความนี้แล้ว, ดูเถิด, พระองค์ทรงปลดปล่อยสายรัดออกจากมือและเท้าข้าพเจ้า, และข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าพี่ ๆ ข้าพเจ้า, และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาอีก.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาโกรธข้าพเจ้าอีก, และพยายามจะจับกุมข้าพเจ้า; แต่ดูเถิด, ธิดาคนหนึ่งของอิชมาเอล, แท้จริงแล้ว, มารดาของนางด้วย, และบุตรคนหนึ่งของอิชมาเอล, วีนวอนพี่ ๆ ข้าพเจ้า, ถึงขนาดที่ทำให้ใจพวกเขาอ่อนลง; และพวกเขาหยุดพยายามเอาชีวิตข้าพเจ้า.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาสลดใจ, เพราะความชั่วร้ายของพวกเขา, ถึงขนาดที่น้อมกายลงต่อหน้าข้าพเจ้า, และวีนวอนข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าจะให้อภัยพวกเขาในสิ่งที่พวกเขากระทำต่อข้าพเจ้า.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าให้อภัยพวกเขาอย่างหมดใจทุกอย่างที่พวกเขาได้ทำไป, และข้าพเจ้ากระตุ้นให้พวกเขาสวดอ้อนวอนพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเพื่อขออภัยโทษ. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาทำดังนั้น. และหลังจากพวกเขาสวดอ้อนวอนพระเจ้าแล้วเราออกเดินทางอีกโดยมุ่งไปยังกระโจมของบิดาเรา.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราลงมาถึงกระโจมของบิดาเรา. และหลังจากข้าพเจ้ากับพี่ ๆ ข้าพเจ้าและครอบครัวของอิชมาเอลทั้งหมดลงมาถึงกระโจมของบิดาข้าพเจ้าแล้ว, พวกเขาน้อมขอบพระทัยพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขา; และพวกเขาถวายเครื่องพลีบูชาและเครื่องเผาบูชาแด่พระองค์.

But it came to pass that I prayed unto the Lord, saying: O Lord, according to my faith which is in thee, wilt thou deliver me from the hands of my brethren; yea, even give me strength that I may burst these bands with which I am bound.

And it came to pass that when I had said these words, behold, the bands were loosed from off my hands and feet, and I stood before my brethren, and I spake unto them again.

And it came to pass that they were angry with me again, and sought to lay hands upon me; but behold, one of the daughters of Ishmael, yea, and also her mother, and one of the sons of Ishmael, did plead with my brethren, insomuch that they did soften their hearts; and they did cease striving to take away my life.

And it came to pass that they were sorrowful, because of their wickedness, insomuch that they did bow down before me, and did plead with me that I would forgive them of the thing that they had done against me.

And it came to pass that I did frankly forgive them all that they had done, and I did exhort them that they would pray unto the Lord their God for forgiveness. And it came to pass that they did so. And after they had done praying unto the Lord we did again travel on our journey towards the tent of our father.

And it came to pass that we did come down unto the tent of our father. And after I and my brethren and all the house of Ishmael had come down unto the tent of my father, they did give thanks unto the Lord their God; and they did offer sacrifice and burnt offerings unto him.

๑ นิไฟ ๘

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราได้เก็บรวบรวมเมล็ดพืชทุกประเภทของทุกชนิด, ทั้งธัญพืชทุกชนิด, และเมล็ดของผลไม้ทุกชนิดด้วย.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่บิดาข้าพเจ้าอยู่ในแดนทุรกันดารท่านกล่าวแก่เรา, มีความว่า : ดูเถิด, พ่อได้นิมิตฝัน; หรือ, อีกนัยหนึ่ง, พ่อได้เห็นนิมิต.
- ๓ และดูเถิด, เพราะสิ่งที่พ่อเห็น, พ่อจึงมีเหตุผลที่จะชื่นชมในพระเจ้าเพราะนิไฟและเพราะแซมด้วย; เพราะพ่อมีเหตุผลที่จะคิดว่าพวกเขา, และพงศ์พันธุ์ของพวกเขาเป็นอันมาก, จะได้รับการช่วยให้รอดด้วย.
- ๔ แต่ดูเถิด, เล่มกับเลมิวเอล, พ่อกลัวยิ่งนักเพราะพวกเขา; เพราะดูเถิด, พ่อคิดว่าพ่อเห็นในความฝันของพ่อ, แดนทุรกันดารมืดทึมและชวนหดหู่.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพ่อเห็นชายคนหนึ่ง, และท่านสวมเสื้อคลุมสีขาว; และท่านมายืนอยู่ต่อหน้าพ่อ.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านกล่าวแก่พ่อ, และบอกให้พ่อตามท่านไป.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่พ่อตามท่านไปพ่อก็เห็นว่าตนเองอยู่ในที่มืดทึมและชวนหดหู่แห่งหนึ่ง.
- ๘ และหลังจากพ่อได้เดินทางต่อเนื่องเป็นเวลาหลายชั่วโมงในความมืด, พ่อเริ่มสวดอ้อนวอนพระเจ้าเพื่อพระองค์จะทรงมีพระเมตตาต่อพ่อ, ตามความอ่อนแอแห่งพระเมตตาอันละเอียดอ่อนของพระองค์.
- ๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากพ่อสวดอ้อนวอนพระเจ้าแล้วพ่อก็เห็นทุ่งใหญ่และกว้างแห่งหนึ่ง.
- ๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพ่อก็เห็นต้นไม้, ซึ่งมีผลอันพึงปรารถนาที่จะทำให้คนเป็นสุข.
- ๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพ่อออกไปและรับส่วนของผลจากต้นไม้; และพ่อก็เห็นว่ามันหวานที่สุด, เหนือกว่าทุกสิ่งที่พ่อเคยชิมรสมา. แท้จริงแล้ว, และพ่อก็เห็นว่าผลจากต้นไม้สีขาว, ยิ่งกว่าความขาวทั้งหมดที่พ่อเคยเห็นมา.

1 Nephi 8

And it came to pass that we had gathered together all manner of seeds of every kind, both of grain of every kind, and also of the seeds of fruit of every kind.

And it came to pass that while my father tarried in the wilderness he spake unto us, saying: Behold, I have dreamed a dream; or, in other words, I have seen a vision.

And behold, because of the thing which I have seen, I have reason to rejoice in the Lord because of Nephi and also of Sam; for I have reason to suppose that they, and also many of their seed, will be saved.

But behold, Laman and Lemuel, I fear exceedingly because of you; for behold, methought I saw in my dream, a dark and dreary wilderness.

And it came to pass that I saw a man, and he was dressed in a white robe; and he came and stood before me.

And it came to pass that he spake unto me, and bade me follow him.

And it came to pass that as I followed him I beheld myself that I was in a dark and dreary waste.

And after I had traveled for the space of many hours in darkness, I began to pray unto the Lord that he would have mercy on me, according to the multitude of his tender mercies.

And it came to pass after I had prayed unto the Lord I beheld a large and spacious field.

And it came to pass that I beheld a tree, whose fruit was desirable to make one happy.

And it came to pass that I did go forth and partake of the fruit thereof; and I beheld that it was most sweet, above all that I ever before tasted. Yea, and I beheld that the fruit thereof was white, to exceed all the whiteness that I had ever seen.

- ๑๒ และขณะที่พ่อรับประทานผลของต้นไม้ที่จิตวิญญาณของพ่อเต็มไปด้วยความปรีดียิ่งนัก; ดังนั้น, พ่อเริ่มปรารถนาให้ครอบครัวของพ่อได้รับส่วนของผลนั้นด้วย; เพราะพ่อรู้ว่ามันเป็นสิ่งที่พึงปรารถนาเหนือผลอื่นใดทั้งหมด.
- ๑๓ และขณะที่พ่อกวาดตาของพ่อไปรอบ ๆ, เพื่อพ่ออาจจะพบครอบครัวของพ่อด้วย, พ่อเห็นแม่น้ำที่มีสายน้ำ; และมันไหลไป, และมันอยู่ใกล้ต้นไม้ซึ่งพ่อกำลังรับส่วนของผลนั้น.
- ๑๔ และพ่อมองไปเพื่อดูว่ามันมาจากไหน; และพ่อเห็นต้นน้ำอยู่ห่างออกไปเล็กน้อย; และที่ต้นน้ำนั้นพ่อเห็นซาไรยาห์แม่ของลูก, และแซม, และนีไฟ; และพวกเขาขึ้นอยู่กับประหนึ่งพวกเขาหาวิธีหนทางที่ควรไป.
- ๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพ่อกวักมือเรียกพวกเขา; พลังกล่าวแก่พวกเขาด้วยเสียงอันดังว่าพวกเขาควรมาหาพ่อ, และรับส่วนของผลนั้น, ซึ่งเป็นที่พึงปรารถนาเหนือผลอื่นใดทั้งหมด.
- ๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขามาหาพ่อและรับส่วนของผลนั้นด้วย.
- ๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพ่อปรารถนาว่าเลมันกับเลมูเอลควรมารับส่วนของผลนั้นด้วย; ดังนั้น, พ่อจึงกวาดตาของพ่อดูไปทางต้นแม่น้ำ, เพื่อว่าพ่อจะเห็นพวกเขา.
- ๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพ่อเห็นพวกเขา, แต่พวกเขาไม่ยอมมาหาพ่อและรับส่วนของผลนั้น.
- ๑๙ และพ่อเห็นราวเหล็ก, และมันทอดยาวไปตามฝั่งของแม่น้ำนั้น, และนำไปถึงต้นไม้ซึ่งพ่อยืนอยู่.
- ๒๐ และพ่อเห็นทางคับแคบและแคบด้วย, ซึ่งทอดมาเคียงกันกับราวเหล็ก, แม้มันถึงต้นไม้ที่พ่อยืนอยู่; และมันผ่านเลยต้นน้ำ, ไปยังทุ่งใหญ่และกว้างแห่งหนึ่งด้วย, ประหนึ่งว่าเป็นโลกโลกหนึ่ง.
- ๒๑ และพ่อเห็นหมู่ชนเหลือคณานับ, ซึ่งจำนวนมากของหมู่ชนนี้กำลังเบียดเสียดกันออกมา, เพื่อพวกเขาจะได้มาถึงทางซึ่งพามาถึงต้นไม้ที่พ่อยืนอยู่.
- ๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาออกมา, และเริ่มต้นเดินในทางซึ่งนำไปถึงต้นไม้.

And as I partook of the fruit thereof it filled my soul with exceedingly great joy; wherefore, I began to be desirous that my family should partake of it also; for I knew that it was desirable above all other fruit.

And as I cast my eyes round about, that perhaps I might discover my family also, I beheld a river of water; and it ran along, and it was near the tree of which I was partaking the fruit.

And I looked to behold from whence it came; and I saw the head thereof a little way off; and at the head thereof I beheld your mother Sariah, and Sam, and Nephi; and they stood as if they knew not whither they should go.

And it came to pass that I beckoned unto them; and I also did say unto them with a loud voice that they should come unto me, and partake of the fruit, which was desirable above all other fruit.

And it came to pass that they did come unto me and partake of the fruit also.

And it came to pass that I was desirous that Laman and Lemuel should come and partake of the fruit also; wherefore, I cast mine eyes towards the head of the river, that perhaps I might see them.

And it came to pass that I saw them, but they would not come unto me and partake of the fruit.

And I beheld a rod of iron, and it extended along the bank of the river, and led to the tree by which I stood.

And I also beheld a strait and narrow path, which came along by the rod of iron, even to the tree by which I stood; and it also led by the head of the fountain, unto a large and spacious field, as if it had been a world.

And I saw numberless concourses of people, many of whom were pressing forward, that they might obtain the path which led unto the tree by which I stood.

And it came to pass that they did come forth, and commence in the path which led to the tree.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเกิดหมอกแห่งความมืด; แท้จริงแล้ว, แม้เป็นหมอกแห่งความมืดทึบอย่างยิ่ง, ถึงกับว่าพวกเขาผู้เริ่มต้นเดินในทางนั้นแล้วหลงทาง, จนพวกเขาพลัดออกนอกทางและหลงไป.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพ้อเห็นคนอื่น ๆ เบียดเสียดกันออกมา, และพวกเขาเข้ามาจับปลายของราวเหล็ก; และพวกเขามุ่งหน้าผ่านหมอกแห่งความมืดไป, โดยยึดราวเหล็ก, แม้จนพวกเขามารับส่วนผลของต้นไม้.

๒๕ และหลังจากพวกเขาได้รับส่วนผลของต้นไม้แล้วพวกเขากวาดตาของพวกเขาไปรอบ ๆ ประหนึ่งว่าพวกเขามีความละอาย.

๒๖ และพ้อกวาดตาของพวกเขาไปรอบ ๆ ด้วย, และเห็น, อาคารใหญ่และกว้างหลังหนึ่ง, อยู่บนอีกฝั่งของแม่น้ำที่มีสายน้ำ; และมันตั้งอยู่ประหนึ่งว่าอยู่ในอากาศ, สูงเหนือแผ่นดินโลก.

๒๗ และมันเต็มไปด้วยผู้คน, ทั้งแก่และหนุ่ม, ทั้งชายและหญิง; และลักษณะการแต่งกายของพวกเขาประณีตยิ่งนัก; และพวกเขาอยู่ในอาการปรีดาเลิกลีลาและชื่นชมของพวกเขาที่เข้ามาและกำลังรับส่วนผลนั้น.

๒๘ และหลังจากพวกเขาได้ชิมรสของผลนั้นแล้วพวกเขามีความละอาย, อันเนื่องมาจากผู้ซึ่งกำลังเยาะเย้ยพวกเขาอยู่; และพวกเขาตกลงไปในทางที่ต้องห้ามและหายไป.

๒๙ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นิไฟ, ไม่พูดถึงถ้อยคำทั้งหมดของบิดาข้าพเจ้า.

๓๐ แต่, เพื่อให้สั้นในการเขียน, ดูก่อน, ท่านเห็นฝูงชนอื่นเบียดเสียดกันออกมา; และพวกเขามาจับปลายของราวเหล็ก; และพวกเขามุ่งหน้าไปในทางของพวกเขา, โดยยึดราวเหล็กไว้แน่นตลอดเวลา, จนพวกเขาเข้ามาและทรุดตัวลงและรับส่วนผลของต้นไม้.

๓๑ และท่านเห็นฝูงชนอื่น ๆ กำลังค้นหาทางของพวกเขาไปยังอาคารใหญ่และกว้างหลังนั้นด้วย.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนจำนวนมากจมอยู่ในห้วงลึกของแหล่งน้ำ; และจำนวนมากหายไปจากสายตาของท่าน, ระหกระเหินไปในถนนสายแปลก ๆ.

And it came to pass that there arose a mist of darkness; yea, even an exceedingly great mist of darkness, insomuch that they who had commenced in the path did lose their way, that they wandered off and were lost.

And it came to pass that I beheld others pressing forward, and they came forth and caught hold of the end of the rod of iron; and they did press forward through the mist of darkness, clinging to the rod of iron, even until they did come forth and partake of the fruit of the tree.

And after they had partaken of the fruit of the tree they did cast their eyes about as if they were ashamed.

And I also cast my eyes round about, and beheld, on the other side of the river of water, a great and spacious building; and it stood as it were in the air, high above the earth.

And it was filled with people, both old and young, both male and female; and their manner of dress was exceedingly fine; and they were in the attitude of mocking and pointing their fingers towards those who had come at and were partaking of the fruit.

And after they had tasted of the fruit they were ashamed, because of those that were scoffing at them; and they fell away into forbidden paths and were lost.

And now I, Nephi, do not speak all the words of my father.

But, to be short in writing, behold, he saw other multitudes pressing forward; and they came and caught hold of the end of the rod of iron; and they did press their way forward, continually holding fast to the rod of iron, until they came forth and fell down and partook of the fruit of the tree.

And he also saw other multitudes feeling their way towards that great and spacious building.

And it came to pass that many were drowned in the depths of the fountain; and many were lost from his view, wandering in strange roads.

๓๓ และฝูงชนที่เข้าไปในอาคารประหลาดหลังนั้นมี
มาก. และหลังจากที่เข้าไปในอาคารหลังนั้นแล้ว พวก
เขาชี้นิ้วเยาะเย้ยข้าพเจ้าและผู้ที่กำลังรับส่วนผลนั้น
ด้วย; แต่เราหาใส่ใจพวกเขาไม่.

๓๔ นี่เป็นถ้อยคำของบิดาข้าพเจ้า : เพราะมากเท่าที่
ใส่ใจพวกเขา, ได้ตกไป.

๓๕ และเลมันกับเลมูเอลหารับส่วนผลนั้นไม่, บิดา
ข้าพเจ้ากล่าว.

๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากบิดาข้าพเจ้า
พูดข้อความทั้งหมดเกี่ยวกับความฝันหรือนิมิตของ
ท่าน, ซึ่งมีอยู่มาก, ท่านกล่าวแก่เรา, เพราะสิ่งเหล่านี้
ที่ท่านเห็นในนิมิต, ท่านจึงกลัวแทนเลมันกับเลมูเอล
ยิ่งนัก; แท้จริงแล้ว, ท่านกลัวเกลือกพวกเขาจะถูกขับ
ออกไปจากที่ประทับของพระเจ้า.

๓๗ และท่านกล่าวเตือนพวกเขาเวลานั้นด้วยความรู้สึก
ทั้งมวลของบิดาผู้อ่อนโยน, เพื่อให้พวกเขาสดับฟังคำ
ของท่าน, เพื่อบางทีพระเจ้าจะทรงเมตตาพวกเขา,
และไม่ทรงขับพวกเขาออกไป; แท้จริงแล้ว, บิดา
ข้าพเจ้าได้สั่งสอนพวกเขา.

๓๘ และหลังจากท่านสั่งสอนพวกเขาแล้ว, และ
พยากรณ์แก่พวกเขาหลายเรื่องด้วย, ท่านบอกพวก
เขาให้รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า; และท่านหยุด
กล่าวแก่พวกเขา.

And great was the multitude that did enter into
that strange building. And after they did enter into
that building they did point the finger of scorn at me
and those that were partaking of the fruit also; but
we heeded them not.

These are the words of my father: For as many as
heeded them, had fallen away.

And Laman and Lemuel partook not of the fruit,
said my father.

And it came to pass after my father had spoken all
the words of his dream or vision, which were many,
he said unto us, because of these things which he
saw in a vision, he exceedingly feared for Laman and
Lemuel; yea, he feared lest they should be cast off
from the presence of the Lord.

And he did exhort them then with all the feeling of
a tender parent, that they would hearken to his
words, that perhaps the Lord would be merciful to
them, and not cast them off; yea, my father did
preach unto them.

And after he had preached unto them, and also
prophesied unto them of many things, he bade them
to keep the commandments of the Lord; and he did
cease speaking unto them.

๑ นิไฟ ๙

- ๑ และเรื่องทั้งหมดนี้บิดาข้าพเจ้าเห็น, และได้ยิน, และพูด, ขณะที่ท่านพำนักอยู่ในกระโจม, ในหุบเขาเลมูเอล, และอีกมากมายหลายเรื่องด้วย, ซึ่งไม่สามารถเขียนไว้บนแผ่นจารึกเหล่านี้.
- ๒ และบัดนี้, ดังที่ข้าพเจ้าพูดไว้เกี่ยวกับแผ่นจารึกเหล่านี้, ดูก่อนแผ่นจารึกเหล่านี้มิใช่แผ่นจารึกซึ่งข้าพเจ้าทำเรื่องราวโดยครบถ้วนเกี่ยวกับประวัติผู้คนของข้าพเจ้า; เพราะแผ่นจารึกซึ่งข้าพเจ้าทำเรื่องราวโดยครบถ้วนเกี่ยวกับผู้คนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้ชื่อว่านิไฟ; ดังนั้น, แผ่นจารึกเหล่านี้เรียกว่าแผ่นจารึกของนิไฟ, ตามชื่อข้าพเจ้าเอง; และแผ่นจารึกเหล่านี้เรียกว่าแผ่นจารึกของนิไฟด้วย.
- ๓ กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้ายังได้รับบัญชาจากพระเจ้าว่าข้าพเจ้าควรทำแผ่นจารึกเหล่านี้, เพื่อความมุ่งหมายพิเศษเพื่อจะมีเรื่องราวจารึกไว้เกี่ยวกับการปฏิบัติศาสนกิจของผู้คนของข้าพเจ้า.
- ๔ บนแผ่นจารึกอื่นจะจารึกเรื่องราวเกี่ยวกับการปกครองของกษัตริย์, และสงครามและการขัดแย้งของผู้คนของข้าพเจ้า; ดังนั้นแผ่นจารึกเหล่านี้จึงเกี่ยวกับการปฏิบัติศาสนกิจเป็นส่วนใหญ่; และแผ่นจารึกอื่นเกี่ยวกับการปกครองของกษัตริย์และสงครามและการขัดแย้งของผู้คนของข้าพเจ้าเป็นส่วนใหญ่.
- ๕ ดังนั้น, พระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้าให้ทำแผ่นจารึกเหล่านี้เพื่อพระประสงค์อันสุขุมในพระองค์, ซึ่งพระประสงค์นั้นข้าพเจ้าหาไม่รู้.
- ๖ แต่พระเจ้าทรงรู้สิ่งทั้งปวงนับจากกาลเริ่มต้น; ดังนั้น, พระองค์ทรงเตรียมทางเพื่อให้งานทั้งหมดของพระองค์สำเร็จในบรรดาลูกหลานของมนุษย์; เพราะดูก่อน, พระองค์ทรงมีเดชานุภาพทั้งปวงเพื่อให้พระวาทะทั้งหมดของพระองค์มีสัมฤทธิ์ผล. และจึงเป็นดังนี้. เอเมน.

1 Nephi 9

And all these things did my father see, and hear, and speak, as he dwelt in a tent, in the valley of Lemuel, and also a great many more things, which cannot be written upon these plates.

And now, as I have spoken concerning these plates, behold they are not the plates upon which I make a full account of the history of my people; for the plates upon which I make a full account of my people I have given the name of Nephi; wherefore, they are called the plates of Nephi, after mine own name; and these plates also are called the plates of Nephi.

Nevertheless, I have received a commandment of the Lord that I should make these plates, for the special purpose that there should be an account engraven of the ministry of my people.

Upon the other plates should be engraven an account of the reign of the kings, and the wars and contentions of my people; wherefore these plates are for the more part of the ministry; and the other plates are for the more part of the reign of the kings and the wars and contentions of my people.

Wherefore, the Lord hath commanded me to make these plates for a wise purpose in him, which purpose I know not.

But the Lord knoweth all things from the beginning; wherefore, he prepareth a way to accomplish all his works among the children of men; for behold, he hath all power unto the fulfilling of all his words. And thus it is. Amen.

๑ นิไฟ ๑๐

- ๑ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นิไฟ, เริ่มให้เรื่องราวไว้บนแผ่นจารึกเหล่านี้ถึงการปฏิบัติของข้าพเจ้า, และการปกครองและการปฏิบัติศาสนกิจของข้าพเจ้าต่อไป; ดังนั้น, เพื่อเริ่มให้เรื่องราวของข้าพเจ้าต่อไป, ข้าพเจ้าต้องพูดเรื่องบางเรื่องของบิดาข้าพเจ้า, และของพี่ ๆ ข้าพเจ้าด้วย.
- ๒ เพราะเหตุเกิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากบิดาข้าพเจ้ากล่าวข้อความเกี่ยวกับความฝันของท่านจบ, และกระตุ้นพวกเขาให้ขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถด้วยแล้ว, ท่านพูดกับพวกเขาเกี่ยวกับชาวยิว—
—
- ๓ ว่าหลังจากพวกเขาถูกทำลาย, แม้มหานครเยรูซาเล็มนั้น, และผู้คนจำนวนมากจะถูกพาไปเป็นเชลยในบาบิโลน, ตามเวลาอันเหมาะสมของพระเจ้าเอง, พวกเขาจะกลับมาอีก, แท้จริงแล้ว, แม้ทรงนำพวกเขากลับมาให้พ้นจากการเป็นเชลย; และหลังจากทรงนำพวกเขากลับมาให้พ้นจากการเป็นเชลยแล้วพวกเขาจะครอบครองแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขาอีก.
- ๔ แท้จริงแล้ว, แม้หกร้อยปีหลังจากเวลาที่บิดาข้าพเจ้าจากเยรูซาเล็มมา, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงยกศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งขึ้นในบรรดาชาวยิว—แม้พระเมสสิยาห์องค์หนึ่ง, หรือ, อีกนัยหนึ่ง, พระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งของโลก.
- ๕ และท่านพูดเกี่ยวกับศาสดาพยากรณ์ด้วย, มีอยู่มากมายเพียงใดที่ได้เป็นพยานถึงเรื่องเหล่านี้, เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์องค์นี้, ผู้ที่ท่านพูดถึง, หรือพระผู้ไถ่องค์นี้ของโลก.
- ๖ บัดนี้, มนุษยชาติทั้งปวงจึงอยู่ในสภาพที่หลงไปและตก, และจะเป็นไปตลอดกาลเว้นเสียแต่พวกเขาจะวางใจในพระผู้ไถ่องค์นี้.
- ๗ และท่านพูดเกี่ยวกับศาสดาพยากรณ์ด้วยผู้จะมาก่อนพระเมสสิยาห์, เพื่อเตรียมทางของพระเจ้า—

1 Nephi 10

And now I, Nephi, proceed to give an account upon these plates of my proceedings, and my reign and ministry; wherefore, to proceed with mine account, I must speak somewhat of the things of my father, and also of my brethren.

For behold, it came to pass after my father had made an end of speaking the words of his dream, and also of exhorting them to all diligence, he spake unto them concerning the Jews—

That after they should be destroyed, even that great city Jerusalem, and many be carried away captive into Babylon, according to the own due time of the Lord, they should return again, yea, even be brought back out of captivity; and after they should be brought back out of captivity they should possess again the land of their inheritance.

Yea, even six hundred years from the time that my father left Jerusalem, a prophet would the Lord God raise up among the Jews—even a Messiah, or, in other words, a Savior of the world.

And he also spake concerning the prophets, how great a number had testified of these things, concerning this Messiah, of whom he had spoken, or this Redeemer of the world.

Wherefore, all mankind were in a lost and in a fallen state, and ever would be save they should rely on this Redeemer.

And he spake also concerning a prophet who should come before the Messiah, to prepare the way of the Lord—

- ๘ แท้จริงแล้ว, แม้ท่านจะออกไปป่าวร้องในแดน
ทรกัณดาร : เจ้าจงเตรียมมรรคาแห่งพระเจ้า, และทำ
วิถีของพระองค์ให้ตรง; เพราะมีพระองค์หนึ่งประทับ
อยู่ในบรรดาพวกท่านผู้ซึ่งท่านหาจักไม่; และ
พระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้า, จนแม้สายรัดฉลอง
พระบาทของพระองค์ข้าพเจ้าก็ไม่คู่ควรที่จะคลาย
ออก. และบิดาข้าพเจ้าพูดไว้มากเกี่ยวกับเรื่องนี้.
- ๙ และบิดาข้าพเจ้ากล่าวว่าท่านจะให้บัพติศมาใน
เบธาบารา, เลยจอร์แดนไป; และท่านกล่าวด้วยท่าน
จะให้บัพติศมาด้วยน้ำ; แม้กล่าวว่าท่านจะให้บัพติศมา
พระเมสสิยาห์ด้วยน้ำ.
- ๑๐ และหลังจากท่านให้บัพติศมาพระเมสสิยาห์ด้วยน้ำ
แล้ว, ท่านจะประจักษ์และเป็นพยานว่าท่านให้บัพติศ
มาพระเมสสิยาห์ผู้เป็นเจ้า, ผู้ที่จะยกเอาบาป
ของโลกไป.
- ๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากบิดาข้าพเจ้าได้
พูดข้อความเหล่านี้แล้วท่านพูดกับพี่ ๆ ข้าพเจ้าเกี่ยว
กับพระกิตติคุณซึ่งจะสั่งสอนในบรรดาชาวยิว, และ
เกี่ยวกับความเสื่อมโทรมของชาวยิวในความไม่เชื่อ
ด้วย. และหลังจากพวกเขาประหารพระเมสสิยาห์, ผู้
จะเสด็จมา, และหลังจากพระองค์ถูกประหารแล้ว
พระองค์จะทรงลุกขึ้นจากบรรดาคนตาย, และจะทรง
แสดงองค์ให้ประจักษ์, โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์, ต่อ
คนต่างชาติ.
- ๑๒ แท้จริงแล้ว, แม้บิดาข้าพเจ้าพูดไว้มากเกี่ยวกับคน
ต่างชาติ, และเกี่ยวกับเชื้อสายแห่งอิสราเอลด้วย, ว่า
พวกเขาจะเปรียบเหมือนต้นมะกอก, ซึ่งพระเจ้าจะทรง
หักกิ่งและจะกระจัดกระจายไปทั่วพื้นพิภพ.
- ๑๓ ดังนั้น, ท่านกล่าวว่าจำเป็นที่พระเจ้าจะทรงนำเรา
เข้าไปในแผ่นดินแห่งคำสัญญาโดยพร้อมเพรียงกัน,
เพื่อทำให้พระวณะของพระเจ้าเกิดสัมฤทธิ์ผล, ว่าเรา
จะกระจัดกระจายไปทั่วพื้นพิภพ.
- ๑๔ และหลังจากเชื้อสายแห่งอิสราเอลกระจัดกระจาย
แล้วพระองค์จะทรงทำให้พวกเขารวมกันอีก; หรือ,
ท้ายที่สุด, หลังจากคนต่างชาติได้รับความสมบูรณ์ของ
พระกิตติคุณแล้ว, กิ่งเดิมของต้นมะกอก, หรือเชื้อสาย
แห่งอิสราเอลที่เหลืออยู่, จะได้รับการต่อกิ่ง, หรือเข้า
ถึงความรู้เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์องค์จริง, พระเจ้าของ
พวกเขาและพระผู้ไถ่ของพวกเขา.

Yea, even he should go forth and cry in the wilder-
ness: Prepare ye the way of the Lord, and make his
paths straight; for there standeth one among you
whom ye know not; and he is mightier than I, whose
shoe's latchet I am not worthy to unloose. And much
spake my father concerning this thing.

And my father said he should baptize in
Bethabara, beyond Jordan; and he also said he
should baptize with water; even that he should bap-
tize the Messiah with water.

And after he had baptized the Messiah with water,
he should behold and bear record that he had bap-
tized the Lamb of God, who should take away the
sins of the world.

And it came to pass after my father had spoken
these words he spake unto my brethren concerning
the gospel which should be preached among the
Jews, and also concerning the dwindling of the Jews
in unbelief. And after they had slain the Messiah,
who should come, and after he had been slain he
should rise from the dead, and should make himself
manifest, by the Holy Ghost, unto the Gentiles.

Yea, even my father spake much concerning the
Gentiles, and also concerning the house of Israel,
that they should be compared like unto an olive tree,
whose branches should be broken off and should be
scattered upon all the face of the earth.

Wherefore, he said it must needs be that we
should be led with one accord into the land of prom-
ise, unto the fulfilling of the word of the Lord, that
we should be scattered upon all the face of the earth.

And after the house of Israel should be scattered
they should be gathered together again; or, in fine,
after the Gentiles had received the fulness of the
Gospel, the natural branches of the olive tree, or the
remnants of the house of Israel, should be grafted in,
or come to the knowledge of the true Messiah, their
Lord and their Redeemer.

- ๑๕ และด้วยการกล่าวถ้อยในลักษณะนี้บิดาข้าพเจ้าพยากรณ์และพูดกับพี่ ๆ ข้าพเจ้า, และยังมีอีกหลายเรื่องซึ่งข้าพเจ้ามิได้เขียนไว้ในหนังสือนี้; เพราะข้าพเจ้าเขียนทุกเรื่องเท่าที่สมควรสำหรับข้าพเจ้าไว้ในหนังสืออีกเล่มหนึ่งของข้าพเจ้าแล้ว.
- ๑๖ และเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด, ซึ่งข้าพเจ้าพูดถึง, ได้เกิดขึ้นเมื่อบิดาข้าพเจ้าพำนักอยู่ในกระโจม, ในหุบเขาเลมิวเอล.
- ๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากข้าพเจ้า, นิไฟ, ได้ยินคำทั้งหมดของบิดาข้าพเจ้า, เกี่ยวกับเรื่องที่ท่านเห็นในนิมิต, และเรื่องที่ท่านพูดโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย, ซึ่งอำนาจนั้นท่านได้รับมาโดยศรัทธาในพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า—และพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าคือพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมา—ข้าพเจ้า, นิไฟ, บรรณาด้วยว่าข้าพเจ้าจะเห็น, และได้ยิน, และรู้ถึงเรื่องเหล่านี้, โดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์, ซึ่งเป็นของประทานจากพระผู้เป็นเจ้าที่ประทานแก่คนทั้งปวงผู้แสวงหาพระองค์อย่างขยันหมั่นเพียร, เหมือนกันดังนี้ทั้งในสมัยโบราณกับในสมัยที่พระองค์จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แก่ลูกหลานมนุษย์.
- ๑๘ เพราะพระองค์ทรงเป็นเหมือนกันทั้งวันวาน, วันนี้, และตลอดกาล; และทรงเตรียมมรรคาไว้แล้วสำหรับมนุษย์ทั้งปวงนับแต่การวางรากฐานของโลก, หากเป็นไปได้ว่าพวกเขาจะกลับใจและมาหาพระองค์.
- ๑๙ เพราะเขาผู้ที่แสวงหาอย่างขยันหมั่นเพียรจะพบ; และความลึกลับของพระผู้เป็นเจ้าจะสำแดงแก่พวกเขา, โดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์, เหมือนกันดังนี้ทั้งในสมัยนี้กับในสมัยโบราณ, และเหมือนกันดังนี้ทั้งในสมัยโบราณกับในสมัยที่จะมาถึง; ดังนั้น, วิถีของพระเจ้าจึงเป็นหนึ่งรอบนิรันดร์.
- ๒๐ ดังนั้นจงจำไว้, โอมนุษย์, เพราะการกระทำของท่านทั้งสิ้นทั้งปวงท่านจะถูกนำมาสู่การพิพากษา.
- ๒๑ ด้วยเหตุนี้, หากท่านหมายมันจะทำชั่วในวันเวลาแห่งการทดลองของท่าน, ถึงเวลานั้นจะพบว่าท่านไม่สะอาดต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระผู้เป็นเจ้า; และไม่มีสิ่งไม่สะอาดใด ๆ จะพำนักอยู่กับพระผู้เป็นเจ้าได้; ด้วยเหตุนี้, ท่านต้องถูกขับออกไปตลอดกาล.
- ๒๒ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานอำนาจเพื่อให้ข้าพเจ้าพูดเรื่องเหล่านี้, และหาปฏิเสธมิได้.

And after this manner of language did my father prophesy and speak unto my brethren, and also many more things which I do not write in this book; for I have written as many of them as were expedient for me in mine other book.

And all these things, of which I have spoken, were done as my father dwelt in a tent, in the valley of Lemuel.

And it came to pass after I, Nephi, having heard all the words of my father, concerning the things which he saw in a vision, and also the things which he spake by the power of the Holy Ghost, which power he received by faith on the Son of God—and the Son of God was the Messiah who should come—I, Nephi, was desirous also that I might see, and hear, and know of these things, by the power of the Holy Ghost, which is the gift of God unto all those who diligently seek him, as well in times of old as in the time that he should manifest himself unto the children of men.

For he is the same yesterday, today, and forever; and the way is prepared for all men from the foundation of the world, if it so be that they repent and come unto him.

For he that diligently seeketh shall find; and the mysteries of God shall be unfolded unto them, by the power of the Holy Ghost, as well in these times as in times of old, and as well in times of old as in times to come; wherefore, the course of the Lord is one eternal round.

Therefore remember, O man, for all thy doings thou shalt be brought into judgment.

Wherefore, if ye have sought to do wickedly in the days of your probation, then ye are found unclean before the judgment-seat of God; and no unclean thing can dwell with God; wherefore, ye must be cast off forever.

And the Holy Ghost giveth authority that I should speak these things, and deny them not.

๑ นิไฟ ๑๑

- ๑ เพราะเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากข้าพเจ้า
ปรารถนาจะรู้เรื่องที่บิดาข้าพเจ้าเห็นมา, และโดยเชื่อ
ว่าพระเจ้าทรงสามารถทำให้มันเป็นที่รู้แก่ข้าพเจ้าได้,
ขณะที่ข้าพเจ้านั่งไตร่ตรองในใจข้าพเจ้า พระองค์ทรง
พาข้าพเจ้าไปในพระวิญญูญาณของพระเจ้า, แท้จริง
แล้ว, ไปบนภูเขาสูงยิ่ง, ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยเห็น, และ
ข้าพเจ้าไม่เคยย่างเหยียบไปที่นั่น.
- ๒ และพระวิญญูญาณตรัสกับข้าพเจ้า : ดูเถิด, เจ้า
ปรารถนาสิ่งใดหรือ ?
- ๓ และข้าพเจ้าทูล : ข้าพระองค์ปรารถนาจะเห็นสิ่งที่
บิดาข้าพระองค์เห็น.
- ๔ และพระวิญญูญาณตรัสกับข้าพเจ้า : เจ้าเชื่อใหม่ว่า
บิดาเจ้าเห็นต้นไม้ที่เขายูตถึง ?
- ๕ และข้าพเจ้าทูล : ข้าพระองค์เชื่อ, พระองค์ทรง
ทราบข้าพระองค์เชื่อคำทั้งหมดของบิดาข้า
พระองค์.
- ๖ และเมื่อข้าพเจ้ากล่าวข้อความเหล่านี้แล้ว, พระ
วิญญูญาณทรงเปล่งสุรเสียงก้องกังวาน, มีความว่า : โอ
ชั้นนาแต่พระเจ้า, พระผู้เป็นเจ้าสูงสุด; เพราะพระองค์
ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น, แท้จริง
แล้ว, แม้เหนือสิ่งทั้งปวง. และเจ้าเป็นสุขแล้ว, นิไฟ,
เพราะเจ้าเชื่อในพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าสูงสุด; ดัง
นั้น, เจ้าจะเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่เจ้าปรารถนา.
- ๗ และดูเถิดสิ่งนี้จะประทานแก่เจ้าเพื่อเป็น
เครื่องหมาย, คือหลังจากเจ้าเห็นต้นไม้มีผลซึ่งพ่อของ
เจ้าชิมรสมาแล้ว, เจ้าจะเห็นชายผู้หนึ่งลงมาจากฟ้า
สวรรค์ด้วย, และผู้นั้นเจ้าจะเห็นกับตา; และหลังจาก
เจ้าเห็นผู้นั้นแล้วเจ้าจะเป็นพยานว่านั่นคือพระบุตร
ของพระผู้เป็นเจ้า.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระวิญญูญาณตรัสแก่
ข้าพเจ้า : ดูนั่นสิ ! และข้าพเจ้าดูและเห็นต้นไม้; และ
มันเหมือนกับต้นไม้ที่บิดาข้าพเจ้าเห็น; และความงาม
ของต้นไม้ นั้นงามล้ำ, แท้จริงแล้ว, ยิ่งกว่าความงามทั้ง
ปวง; และความขาวของต้นไม้ นั้นขาวยิ่งกว่าความขาว
ของหิมะที่โปรยมา.
- ๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากข้าพเจ้าเห็น
ต้นไม้แล้ว, ข้าพเจ้าทูลพระวิญญูญาณ : ข้าพระองค์
ตระหนักแล้วว่าพระองค์ทรงกระทำต้นไม้ซึ่งมีค่า
เหนือสิ่งทั้งปวงปรากฏแก่ข้าพระองค์.

1 Nephi 11

For it came to pass after I had desired to know the things that my father had seen, and believing that the Lord was able to make them known unto me, as I sat pondering in mine heart I was caught away in the Spirit of the Lord, yea, into an exceedingly high mountain, which I never had before seen, and upon which I never had before set my foot.

And the Spirit said unto me: Behold, what desirest thou?

And I said: I desire to behold the things which my father saw.

And the Spirit said unto me: Believest thou that thy father saw the tree of which he hath spoken?

And I said: Yea, thou knowest that I believe all the words of my father.

And when I had spoken these words, the Spirit cried with a loud voice, saying: Hosanna to the Lord, the most high God; for he is God over all the earth, yea, even above all. And blessed art thou, Nephi, because thou believest in the Son of the most high God; wherefore, thou shalt behold the things which thou hast desired.

And behold this thing shall be given unto thee for a sign, that after thou hast beheld the tree which bore the fruit which thy father tasted, thou shalt also behold a man descending out of heaven, and him shall ye witness; and after ye have witnessed him ye shall bear record that it is the Son of God.

And it came to pass that the Spirit said unto me: Look! And I looked and beheld a tree; and it was like unto the tree which my father had seen; and the beauty thereof was far beyond, yea, exceeding of all beauty; and the whiteness thereof did exceed the whiteness of the driven snow.

And it came to pass after I had seen the tree, I said unto the Spirit: I behold thou hast shown unto me the tree which is precious above all.

๑๐ และพระองค์ตรัสแก่ข้าพเจ้า : เจ้าปรารถนาสิ่งใด หรือ ?

๑๑ และข้าพเจ้าทูลพระองค์ : ขอรบคำแปลของ ต้นไม้ นั้น—เพราะข้าพเจ้าพูดกับพระองค์ดังมนุษย์พูด กัน; เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าพระองค์ทรงอยู่ในรูป ลักษณะของมนุษย์; แม้กระนั้น, ข้าพเจ้ายังรู้ว่าเป็น พระวิญญาณของพระเจ้า; และพระองค์รับสั่งแก่ ข้าพเจ้าดังมนุษย์คนหนึ่งพูดกับอีกคนหนึ่ง.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์ตรัสแก่ ข้าพเจ้า : ดูนั่นสิ ! และข้าพเจ้าดูประหนึ่งว่าจะดู พระองค์, และข้าพเจ้าหาเห็นพระองค์ไม่; เพราะ พระองค์เสด็จไปแล้วต่อหน้าข้าพเจ้า.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าดูและเห็น มหานครเยรูซาเล็ม, และเมืองอื่น ๆ ด้วย. และข้าพเจ้า เห็นเมืองนาซาเร็ธ; และในเมืองนาซาเร็ธข้าพเจ้าเห็น หญิงพรหมจารีนางหนึ่ง, และนางงดงามและขาวยิ่ง นึก.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นฟ้า สวรรค์เปิด; และเทพลงมายืนต่อหน้าข้าพเจ้า; และ ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า : นิไฟ, เจ้าเห็นสิ่งใดหรือ ?

๑๕ และข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน : หญิงพรหมจารีนาง หนึ่ง, สวยและงามที่สุดเหนือกว่าหญิงพรหมจารีอื่น ทั้งสิ้น.

๑๖ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า : เจ้ารู้จักพระจริยวัตรอัน อ่อนน้อมของพระผู้เป็นเจ้าไหม ?

๑๗ และข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน : ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์ ทรงรักลูก ๆ ของพระองค์; กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้าไม่รู้ ความหมายของเรื่องทั้งหมด.

๑๘ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า : ดูเถิด, หญิงพรหมจารีที่ ท่านเห็นคือมารดาของพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, ตามสภาพแห่งเนื้อหนัง.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นว่า พระองค์ทรงพานางไปในพระวิญญาณ; และหลังจาก พระองค์ทรงพานางไปในพระวิญญาณช่วงเวลาหนึ่ง แล้วเทพพูดกับข้าพเจ้า, มีความว่า : ดูนั่นสิ !

๒๐ และข้าพเจ้าดูและเห็นหญิงพรหมจารีอีก, กำลังอุ้ม เด็กไว้ในอ้อมแขนของนาง.

๒๑ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า : จงดูพระเมษโปดกของ พระผู้เป็นเจ้า, แท้จริงแล้ว, แม้พระบุตรของพระบิดาใน รันดร ! เจ้ารู้ความหมายของต้นไม้ที่บิดาเจ้าเห็นไหม ?

And he said unto me: What desirest thou?

And I said unto him: To know the interpretation thereof—for I spake unto him as a man speaketh; for I beheld that he was in the form of a man; yet nevertheless, I knew that it was the Spirit of the Lord; and he spake unto me as a man speaketh with another.

And it came to pass that he said unto me: Look! And I looked as if to look upon him, and I saw him not; for he had gone from before my presence.

And it came to pass that I looked and beheld the great city of Jerusalem, and also other cities. And I beheld the city of Nazareth; and in the city of Nazareth I beheld a virgin, and she was exceedingly fair and white.

And it came to pass that I saw the heavens open; and an angel came down and stood before me; and he said unto me: Nephi, what beholdest thou?

And I said unto him: A virgin, most beautiful and fair above all other virgins.

And he said unto me: Knowest thou the condescension of God?

And I said unto him: I know that he loveth his children; nevertheless, I do not know the meaning of all things.

And he said unto me: Behold, the virgin whom thou seest is the mother of the Son of God, after the manner of the flesh.

And it came to pass that I beheld that she was carried away in the Spirit; and after she had been carried away in the Spirit for the space of a time the angel spake unto me, saying: Look!

And I looked and beheld the virgin again, bearing a child in her arms.

And the angel said unto me: Behold the Lamb of God, yea, even the Son of the Eternal Father! Knowest thou the meaning of the tree which thy father saw?

๒๒ และข้าพเจ้าตอบท่าน, มีความว่า : ข้าพเจ้ารู้แล้ว, คือความรักของพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งแผ่ขยายออกมาสู่ใจลูกหลานมนุษย์; ดังนั้น, จึงเป็นที่พึงปรารถนาที่สุดเหนือสิ่งทั้งปวง.

๒๓ และท่านพูดกับข้าพเจ้า, มีความว่า : ใช่แล้ว, และเป็นความปิติยินดีที่สุดแก่จิตวิญญาณ.

๒๔ และหลังจากท่านกล่าวข้อความเหล่านั้นแล้ว, ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า : ดูนั่นสิ ! และข้าพเจ้าดู, และข้าพเจ้าเห็นพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าเสด็จออกไปในบรรดาลูกหลานมนุษย์; และข้าพเจ้าเห็นคนจำนวนมากทรุดลงแทบพระบาทของพระองค์และนมัสการพระองค์.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าตระหนักว่าราวเหล็ก, ซึ่งบิดาข้าพเจ้าเห็น, คือพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งนำไปสู่แหล่งน้ำแห่งชีวิต, หรือสู่ต้นไม้แห่งชีวิต; ซึ่งผืนน้ำนั้นเป็นสิ่งที่แทนความรักของพระผู้เป็นเจ้า; และข้าพเจ้าตระหนักด้วยว่าต้นไม้แห่งชีวิตเป็นสิ่งที่แทนความรักของพระผู้เป็นเจ้า.

๒๖ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้าอีก : ดูนั่นสิและจงดูพระจริยวัตรอันอ่อนน้อมของพระผู้เป็นเจ้า !

๒๗ และข้าพเจ้าดูและเห็นพระผู้ไถ่ของโลก, ซึ่งบิดาข้าพเจ้าพูดถึง; และข้าพเจ้าเห็นศาสตพยากรณ์ด้วยผู้จะเตรียมมรรคาไว้ก่อนพระองค์. และพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้าเสด็จออกไปและได้รับบัพติศมาจากท่าน; และหลังจากพระองค์ได้รับบัพติศมาแล้ว, ข้าพเจ้าเห็นฟ้าสวรรค์เปิด, และพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จออกจากสวรรค์ลงมาและสถิตบนพระองค์ในรูปของนกพิราบ.

๒๘ และข้าพเจ้าเห็นพระองค์เสด็จออกไปปฏิบัติศาสนกิจต่อผู้คน, ในพระเดชานุภาพและรัศมีภาพอันยิ่งใหญ่; และฝูงชนมารวมกันเพื่อฟังพระองค์; และข้าพเจ้าเห็นว่าพวกเขาขับไล่พระองค์ไปจากพวกเขา.

๒๙ และข้าพเจ้าเห็นคนอื่นอีกสิบสองคนติดตามพระองค์ด้วย. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์ทรงพาพวกเขาไปในพระวิญญาณออกไปต่อหน้าข้าพเจ้า, และข้าพเจ้าหาเห็นพวกเขาไม่.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้าอีก, มีความว่า : ดูนั่นสิ ! และข้าพเจ้าดู, และข้าพเจ้าเห็นฟ้าสวรรค์เปิดอีก, และข้าพเจ้าเห็นเทพลงมาสู่ลูกหลานมนุษย์; และพวกเขาปฏิบัติต่อพวกเขา.

And I answered him, saying: Yea, it is the love of God, which sheddeth itself abroad in the hearts of the children of men; wherefore, it is the most desirable above all things.

And he spake unto me, saying: Yea, and the most joyous to the soul.

And after he had said these words, he said unto me: Look! And I looked, and I beheld the Son of God going forth among the children of men; and I saw many fall down at his feet and worship him.

And it came to pass that I beheld that the rod of iron, which my father had seen, was the word of God, which led to the fountain of living waters, or to the tree of life; which waters are a representation of the love of God; and I also beheld that the tree of life was a representation of the love of God.

And the angel said unto me again: Look and behold the condescension of God!

And I looked and beheld the Redeemer of the world, of whom my father had spoken; and I also beheld the prophet who should prepare the way before him. And the Lamb of God went forth and was baptized of him; and after he was baptized, I beheld the heavens open, and the Holy Ghost come down out of heaven and abide upon him in the form of a dove.

And I beheld that he went forth ministering unto the people, in power and great glory; and the multitudes were gathered together to hear him; and I beheld that they cast him out from among them.

And I also beheld twelve others following him. And it came to pass that they were carried away in the Spirit from before my face, and I saw them not.

And it came to pass that the angel spake unto me again, saying: Look! And I looked, and I beheld the heavens open again, and I saw angels descending upon the children of men; and they did minister unto them.

๓๑ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าอีก, มีความว่า : ดูนั่นสิ ! และข้าพเจ้าดู, และข้าพเจ้าเห็นพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้าเสด็จออกไปในบรรดาลูกหลานมนุษย์. และข้าพเจ้าเห็นฝูงชนผู้เจ็บป่วย, และผู้เป็นทุกข์ทรมานด้วยโรคนานาชนิด, และด้วยเหล่ามารและวิญญาณที่ไม่สะอาด; และเทพพูดและกระทำให้สิ่งทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ปรากฏแก่ข้าพเจ้า. และพวกเขาได้รับการรักษาโดยเดชานุภาพของพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้า; และเหล่ามารและวิญญาณที่ไม่สะอาดถูกขับไล่ไป.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้าอีก, มีความว่า : ดูนั่นสิ ! และข้าพเจ้าดูและเห็นพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้า, ว่าพระองค์ถูกผู้คนจับไป; แท้จริงแล้ว, พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นนิอจุลโลกพิพากษา; และข้าพเจ้าเห็นและเป็นพยาน.

๓๓ และข้าพเจ้า, นิไฟ, เห็นพระองค์ถูกยกขึ้นบนกางเขนและถูกปลงพระชนม์เพื่อบาปของโลก.

๓๔ และหลังจากพระองค์ถูกปลงพระชนม์แล้วข้าพเจ้าเห็นฝูงชนของแผ่นดินโลก, ว่าพวกเขามารวมกันเพื่อต่อสู้เหล่าอัครสาวกของพระเมษโปดก; เพราะเทพของพระเจ้าเรียกคนสิบสองคนเช่นนั้น.

๓๕ และฝูงชนของแผ่นดินโลกได้มารวมกัน; และข้าพเจ้าเห็นว่าพวกเขาอยู่ในอาคารใหญ่และกว้าง, เหมือนกับอาคารที่บิดาข้าพเจ้าเห็น. และเทพของพระเจ้ากล่าวแก่ข้าพเจ้าอีก, มีความว่า : จงดูโลกและปัญญาของโลกเกิด; แท้จริงแล้ว, จงดูเชื้อสายแห่งอิสราเอลมารวมกันเพื่อต่อสู้กับอัครสาวกสิบสองของพระเมษโปดก.

๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นและเป็นพยาน, ว่าอาคารใหญ่และกว้างหลังนั้นคือความหยิ่งจองหองของโลก; และอาคารนั้นถล่มลงมา, และการถล่มของอาคารนั้นใหญ่หลวงนัก. และเทพของพระเจ้ากล่าวแก่ข้าพเจ้าอีก, มีความว่า : ความพินาศของประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และคนทั้งปวง, ที่ต่อสู้กับอัครสาวกสิบสองของพระเมษโปดกจักเป็นเช่นนั้น.

And he spake unto me again, saying: Look! And I looked, and I beheld the Lamb of God going forth among the children of men. And I beheld multitudes of people who were sick, and who were afflicted with all manner of diseases, and with devils and unclean spirits; and the angel spake and showed all these things unto me. And they were healed by the power of the Lamb of God; and the devils and the unclean spirits were cast out.

And it came to pass that the angel spake unto me again, saying: Look! And I looked and beheld the Lamb of God, that he was taken by the people; yea, the Son of the everlasting God was judged of the world; and I saw and bear record.

And I, Nephi, saw that he was lifted up upon the cross and slain for the sins of the world.

And after he was slain I saw the multitudes of the earth, that they were gathered together to fight against the apostles of the Lamb; for thus were the twelve called by the angel of the Lord.

And the multitude of the earth was gathered together; and I beheld that they were in a large and spacious building, like unto the building which my father saw. And the angel of the Lord spake unto me again, saying: Behold the world and the wisdom thereof; yea, behold the house of Israel hath gathered together to fight against the twelve apostles of the Lamb.

And it came to pass that I saw and bear record, that the great and spacious building was the pride of the world; and it fell, and the fall thereof was exceedingly great. And the angel of the Lord spake unto me again, saying: Thus shall be the destruction of all nations, kindreds, tongues, and people, that shall fight against the twelve apostles of the Lamb.

๑ นิไฟ ๑๒

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า : มองดูพงศ์พันธุ์ของเจ้าสิ, และพงศ์พันธุ์ของพี่น้องเจ้าด้วย. และข้าพเจ้ามองดูและเห็นแผ่นดินแห่งคำสัญญา; และข้าพเจ้าเห็นฝูงชน, แท้จริงแล้ว, แม้เป็นจำนวนมากราวกับเม็ดทรายในทะเล.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นฝูงชนมารวมกันเพื่อสู้รบ, พวกหนึ่งต่อสู้กับพวกหนึ่ง; และข้าพเจ้าเห็นสงคราม, และข่าวลือเรื่องสงคราม, และการเข่นฆ่าไม่เลือกหน้าด้วยดาบในบรรดาผู้คนของข้าพเจ้า.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นผู้คนหลายรุ่นล่องลับไป, ตามวิถีแห่งสงครามและความขัดแย้งในแผ่นดิน; และข้าพเจ้าเห็นเมืองหลายเมือง, แท้จริงแล้ว, แม้จนข้าพเจ้ามิได้นับจำนวนเมืองเหล่านั้น.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นหมอกแห่งความมืดบนผืนแผ่นดินแห่งคำสัญญา; และข้าพเจ้าเห็นสายฟ้าฟาด, และข้าพเจ้าได้ยินเสียงฟ้าคำรณคำราม, และแผ่นดินไหว, และสรรพเสียงลั่นกึกก้อง; และข้าพเจ้าเห็นแผ่นดินโลกและศิลา, เป็นรอยแยก; และข้าพเจ้าเห็นภูเขาทั้งหลายพังทลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย; และข้าพเจ้าเห็นที่ราบของแผ่นดินโลก, แยกออกจากกัน; และข้าพเจ้าเห็นเมืองหลายเมืองจมลง; และข้าพเจ้าเห็นเมืองหลายเมืองถูกเพลิงเผาผลาญ; และข้าพเจ้าเห็นเมืองหลายเมืองพังลงบนแผ่นดินโลก, เพราะความสั่นสะเทือนของโลก.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากข้าพเจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้แล้ว, ข้าพเจ้าเห็นโอแห่งความมืด, ว่ามันผ่านพ้นไปจากพื้นพิภพ; และดูเถิด, ข้าพเจ้าเห็นฝูงชนที่ไม่ได้ล้มลงเพราะการพิพากษาอันรุนแรงและน่าสะพรึงกลัวของพระเจ้า.
- ๖ และข้าพเจ้าเห็นฟ้าสวรรค์เปิด, และพระเมษโปดกของพระเจ้าเป็นเจ้าเสด็จลงมาจากสวรรค์; และพระองค์เสด็จลงมาแสดงองค์ต่อพวกเขา.
- ๗ และข้าพเจ้าเห็นและเป็นพยานด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาบนคนอีกสิบสองคน; และพวกเขาได้รับแต่งตั้งจากพระเจ้า, และได้รับเลือก.

1 Nephi 12

And it came to pass that the angel said unto me: Look, and behold thy seed, and also the seed of thy brethren. And I looked and beheld the land of promise; and I beheld multitudes of people, yea, even as it were in number as many as the sand of the sea.

And it came to pass that I beheld multitudes gathered together to battle, one against the other; and I beheld wars, and rumors of wars, and great slaughters with the sword among my people.

And it came to pass that I beheld many generations pass away, after the manner of wars and contentions in the land; and I beheld many cities, yea, even that I did not number them.

And it came to pass that I saw a mist of darkness on the face of the land of promise; and I saw lightnings, and I heard thunderings, and earthquakes, and all manner of tumultuous noises; and I saw the earth and the rocks, that they rent; and I saw mountains tumbling into pieces; and I saw the plains of the earth, that they were broken up; and I saw many cities that they were sunk; and I saw many that they were burned with fire; and I saw many that did tumble to the earth, because of the quaking thereof.

And it came to pass after I saw these things, I saw the vapor of darkness, that it passed from off the face of the earth; and behold, I saw multitudes who had not fallen because of the great and terrible judgments of the Lord.

And I saw the heavens open, and the Lamb of God descending out of heaven; and he came down and showed himself unto them.

And I also saw and bear record that the Holy Ghost fell upon twelve others; and they were ordained of God, and chosen.

- ๘ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า, มีความว่า : จงดู
ศาสนิกย์สิบสองของพระเมษโปดก, ซึ่งเขาทั้งหลายได้
รับเลือกให้ปฏิบัติศาสนกิจต่อพงศ์พันธุ์ของเจ้า.
- ๙ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า : เจ้าจำอัครสาวกสิบสอง
ของพระเมษโปดกได้ไหม ? ดูเถิดพวกท่านคือผู้ซึ่งจะ
พิพากษาสิบสองเผ่าของอิสราเอล; ดังนั้น, พวกท่าน
จะพิพากษาผู้ปฏิบัติศาสนกิจสิบสองคนจากพงศ์พันธุ์
ของเจ้า; เพราะเจ้าเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.
- ๑๐ และผู้ปฏิบัติศาสนกิจสิบสองคนเหล่านี้ซึ่งเจ้า
เห็นจะพิพากษาพงศ์พันธุ์ของเจ้า. และ, ดูเถิด, พวก
ท่านชอบธรรมตลอดกาล; เพราะเนื่องจากศรัทธาของ
พวกท่านในพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้าพระโลหิต
ของพระองค์จึงทำให้อาภรณ์ของพวกท่านขาว.
- ๑๑ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า : ดูนั่นสิ ! และข้าพเจ้าดู,
และเห็นผู้คนสามรุ่นล่องลับไปในความชอบธรรม;
และอาภรณ์ของพวกเขาสวยงามเหมือนดังพระเมษ
โปดกของพระผู้เป็นเจ้า. และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า :
พระโลหิตของพระเมษโปดกทำให้ผู้คนเหล่านี้ขาว,
เพราะศรัทธาของพวกเขานในพระองค์.
- ๑๒ และข้าพเจ้า, นิไฟ, ยังได้เห็นผู้คนรุ่นที่สี่จำนวนมาก
ผู้ที่ล่องลับไปในความชอบธรรม.
- ๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นฝูงชน
ของแผ่นดินโลกมารวมกัน.
- ๑๔ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า : จงดูพงศ์พันธุ์ของเจ้า,
และพงศ์พันธุ์ของพี่น้องเจ้าด้วย.
- ๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้ามองดูและ
เห็นผู้คนของพงศ์พันธุ์ข้าพเจ้ามารวมกันในฝูงชนเพื่อ
ต่อต้านพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้า; และพวกเขามา
รวมกันเพื่อสู้รบ.
- ๑๖ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า, มีความว่า : จงดูแหล่งน้ำ
ของสายน้ำสกปรกซึ่งบิดาเจ้าเห็น; แท้จริงแล้ว, แม้
แม่น้ำซึ่งท่านพูดถึง; และห้วงลึกของแม่น้ำนั้นคือห้วง
ลึกของนรก.
- ๑๗ และหมอกแห่งความมืดคือการล่อลวงของมาร, ซึ่ง
ทำให้มืดบอด, และใจของลูกหลานมนุษย์แข็งกระด้าง,
และนำพวกเขาไปในถนนกว้างขวาง, เพื่อพวกเขาจะ
พินาศและสูญหายไป.

And the angel spake unto me, saying: Behold the
twelve disciples of the Lamb, who are chosen to min-
ister unto thy seed.

And he said unto me: Thou rememberest the
twelve apostles of the Lamb? Behold they are they
who shall judge the twelve tribes of Israel; where-
fore, the twelve ministers of thy seed shall be judged
of them; for ye are of the house of Israel.

And these twelve ministers whom thou beholdest
shall judge thy seed. And, behold, they are righteous
forever; for because of their faith in the Lamb of God
their garments are made white in his blood.

And the angel said unto me: Look! And I looked,
and beheld three generations pass away in righteous-
ness; and their garments were white even like unto
the Lamb of God. And the angel said unto me: These
are made white in the blood of the Lamb, because of
their faith in him.

And I, Nephi, also saw many of the fourth genera-
tion who passed away in righteousness.

And it came to pass that I saw the multitudes of the
earth gathered together.

And the angel said unto me: Behold thy seed, and
also the seed of thy brethren.

And it came to pass that I looked and beheld the
people of my seed gathered together in multitudes
against the seed of my brethren; and they were gath-
ered together to battle.

And the angel spake unto me, saying: Behold the
fountain of filthy water which thy father saw; yea,
even the river of which he spake; and the depths
thereof are the depths of hell.

And the mists of darkness are the temptations of
the devil, which blindeth the eyes, and hardeneth the
hearts of the children of men, and leadeth them
away into broad roads, that they perish and are lost.

๑๘ และอาคารใหญ่และกว้าง, ซึ่งบิดาเจ้าเห็น, คือความคิดฝันของคนถือดีและความจองหองของลูกหลานมนุษย์. และห้วงน้ำลึกและน่าสะพรึงกลัวแบ่งแยกพวกเขา; แท้จริงแล้ว, แม้พระวอนจะแห่งความยุติธรรมของพระเจ้าเป็นเจ้านิรันดร์, และพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้าเป็นเจ้า, เป็นผู้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยาน, จากกาลเริ่มต้นของโลกจนถึงเวลานี้, และจากเวลานี้เป็นต้นไปและตลอดกาล.

๑๙ และขณะที่เทพกล่าวคำเหล่านี้, ข้าพเจ้ามองดูและเห็นว่าพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้าขัดแย้งกับพงศ์พันธุ์ข้าพเจ้า, ตามคำของเทพ; และเพราะความจองหองของพงศ์พันธุ์ข้าพเจ้า, และการล่อลวงของมาร, ข้าพเจ้าเห็นว่าพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้าชนะผู้คนของพงศ์พันธุ์ข้าพเจ้า.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้ามองดู, และเห็นผู้คนของพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้าว่าพวกเขาชนะพงศ์พันธุ์ของข้าพเจ้า; และพวกเขาออกไปเป็นฝูงชนบนผืนแผ่นดิน.

๒๑ และข้าพเจ้าเห็นพวกเขารวมกันเป็นฝูงชน; และข้าพเจ้าเห็นสงครามและข่าวลือเรื่องสงครามในบรรดาพวกเขา; และในสงครามและข่าวลือเรื่องสงครามนั้นข้าพเจ้าเห็นผู้คนหลายรุ่นล่องลับไป.

๒๒ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า : ดูเถิด คนเหล่านี้จะเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อ.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นว่า, หลังจากพวกเขาเสื่อมโทรมในความไม่เชื่อแล้วพวกเขากลายเป็นคนคล้ำ, และน่ารังเกียจ, และสกปรก, เต็มไปด้วยความเกียจคร้านและความน่าชิงชังทุกอย่าง.

And the large and spacious building, which thy father saw, is vain imaginations and the pride of the children of men. And a great and a terrible gulf divideth them; yea, even the word of the justice of the Eternal God, and the Messiah who is the Lamb of God, of whom the Holy Ghost beareth record, from the beginning of the world until this time, and from this time henceforth and forever.

And while the angel spake these words, I beheld and saw that the seed of my brethren did contend against my seed, according to the word of the angel; and because of the pride of my seed, and the temptations of the devil, I beheld that the seed of my brethren did overpower the people of my seed.

And it came to pass that I beheld, and saw the people of the seed of my brethren that they had overcome my seed; and they went forth in multitudes upon the face of the land.

And I saw them gathered together in multitudes; and I saw wars and rumors of wars among them; and in wars and rumors of wars I saw many generations pass away.

And the angel said unto me: Behold these shall dwindle in unbelief.

And it came to pass that I beheld, after they had dwindled in unbelief they became a dark, and loathsome, and a filthy people, full of idleness and all manner of abominations.

๑ นิไฟ ๑๓

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า, มีความว่า : ดูนั่นสิ ! และข้าพเจ้าดูและเห็นประชาชาติกับอาณาจักรหลายแห่ง.
- ๒ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า : เจ้าเห็นอะไร ? และข้าพเจ้ากล่าว : ข้าพเจ้าเห็นประชาชาติกับอาณาจักรหลายแห่ง.
- ๓ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า : นี่คือประชาชาติและอาณาจักรของคนต่างชาติ.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นการก่อตั้งของศาสนจักรอันเรื่องอำนาจในบรรดาประชาชาติของคนต่างชาติ.
- ๕ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า : จงดูการก่อตั้งของศาสนจักรซึ่งน่าชิงชังที่สุดยิ่งกว่าศาสนจักรอื่นทั้งปวง, ซึ่งสังหารวิสุทธิชนของพระผู้เป็นเจ้า, แท้จริงแล้ว, และทรมานพวกเขาและผูกพวกเขาไว้, และเทียมพวกเขาด้วยแอกเหล็ก, และพาพวกเขาลงไปเป็นเชลย.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นศาสนจักรอันเรื่องอำนาจและน่าชิงชังนี้; และข้าพเจ้าเห็นมารว่าเขาคือผู้ก่อตั้งมัน.
- ๗ และข้าพเจ้าเห็นทอง, และเงิน, และแพรไหม, และแพรพรรณสีแดงสด, และผ้าปานเนื้อดี, และอาภรณ์มีค่าสารพัดชนิดด้วย; และข้าพเจ้าเห็นหญิงโสเภณีจำนวนมาก.
- ๘ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า, มีความว่า : จงดูว่าทอง, และเงิน, และแพรไหม, และแพรพรรณสีแดงสด, และผ้าปานเนื้อดี, และอาภรณ์มีค่า, และหญิงโสเภณี, คือความปรารถนาของศาสนจักรอันเรื่องอำนาจและน่าชิงชังนี้.
- ๙ และเพื่อการสรรเสริญของโลกด้วยที่พวกเขาทำลายวิสุทธิชนของพระผู้เป็นเจ้า, และพาพวกเขาลงไปเป็นเชลย.
- ๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้ามองดูและเห็นผืนน้ำกว้างใหญ่; และผืนน้ำนี้แยกคนต่างชาติจากพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้า.
- ๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า : ดูเถิดความพิโรธของพระผู้เป็นเจ้าอยู่กับพงศ์พันธุ์ของพี่น้องเจ้า.

1 Nephi 13

And it came to pass that the angel spake unto me, saying: Look! And I looked and beheld many nations and kingdoms.

And the angel said unto me: What beholdest thou? And I said: I behold many nations and kingdoms.

And he said unto me: These are the nations and kingdoms of the Gentiles.

And it came to pass that I saw among the nations of the Gentiles the formation of a great church.

And the angel said unto me: Behold the formation of a church which is most abominable above all other churches, which slayeth the saints of God, yea, and tortureth them and bindeth them down, and yoketh them with a yoke of iron, and bringeth them down into captivity.

And it came to pass that I beheld this great and abominable church; and I saw the devil that he was the founder of it.

And I also saw gold, and silver, and silks, and scarlets, and fine-twined linen, and all manner of precious clothing; and I saw many harlots.

And the angel spake unto me, saying: Behold the gold, and the silver, and the silks, and the scarlets, and the fine-twined linen, and the precious clothing, and the harlots, are the desires of this great and abominable church.

And also for the praise of the world do they destroy the saints of God, and bring them down into captivity.

And it came to pass that I looked and beheld many waters; and they divided the Gentiles from the seed of my brethren.

And it came to pass that the angel said unto me: Behold the wrath of God is upon the seed of thy brethren.

- ๑๒ และข้าพเจ้ามองดูและเห็นชายผู้หนึ่งในบรรดาคนต่างชาติ, ผู้ซึ่งผิวน้ำกว้างใหญ่แยกออกไปจากพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้า; และข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า, ว่าเสด็จลงมาและกระทำต่อชายผู้นั้น; และเขาออกเดินทางไปในผิวน้ำกว้างใหญ่, แม่นจนถึงพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้า, ผู้อยู่ในแผ่นดินที่สัญญาไว้.
- ๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า, ว่าทรงกระทำต่อคนต่างชาติอื่น; และพวกเขาออกไปพ้นจากการเป็นเชลย, บนผิวน้ำกว้างใหญ่.
- ๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นฝูงชนจำนวนมากของคนต่างชาตินบนแผ่นดินแห่งคำสัญญา; และข้าพเจ้าเห็นความพิโรธของพระผู้เป็นเจ้า, ว่าความพิโรธนั้นอยู่บนพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้า; และพวกเขากระจัดกระจายไปเบื้องหน้าคนต่างชาติและถูกลงทัณฑ์.
- ๑๕ และข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณของพระเจ้า, ว่าทรงอยู่บนคนต่างชาติ, และพวกเขารุ่งเรืองและได้แผ่นดินเป็นมรดกของพวกเขา; และข้าพเจ้าเห็นว่าพวกเขาขาว, และงามและสวยยิ่งนัก, เหมือนกับผู้คนของข้าพเจ้าก่อนพวกเขาถูกสังหาร.
- ๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นีไฟ, เห็นว่าคนต่างชาติซึ่งออกไปจากการเป็นเชลยนอนน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์พระเจ้า; และอำนาจของพระเจ้าอยู่กับพวกเขา.
- ๑๗ และข้าพเจ้าเห็นว่าคนต่างชาติจากมาตุภูมิของพวกเขามารวมกันบนผิวน้ำ, และบนแผ่นดินด้วย, เพื่อสู้รบกับพวกเขา.
- ๑๘ และข้าพเจ้าเห็นว่าอำนาจของพระผู้เป็นเจ้าอยู่กับพวกเขา, และเห็นด้วยว่าพระพิโรธของพระผู้เป็นเจ้าอยู่บนพวกเขาทั้งปวงที่มาวมกันเพื่อสู้รบกับพวกเขา.
- ๑๙ และข้าพเจ้า, นีไฟ, เห็นว่าคนต่างชาติที่ออกไปจากการเป็นเชลยได้รับการปลดปล่อยโดยอำนาจของพระผู้เป็นเจ้าให้พ้นจากมือของประชาชาติอื่นทั้งปวง.
- ๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นีไฟ, เห็นว่าพวกเขารุ่งเรืองในแผ่นดิน; และข้าพเจ้าเห็นหนังสือเล่มหนึ่ง, และหนังสือเล่มนี้ถูกนำออกไปในบรรดาพวกเขา.

And I looked and beheld a man among the Gentiles, who was separated from the seed of my brethren by the many waters; and I beheld the Spirit of God, that it came down and wrought upon the man; and he went forth upon the many waters, even unto the seed of my brethren, who were in the promised land.

And it came to pass that I beheld the Spirit of God, that it wrought upon other Gentiles; and they went forth out of captivity, upon the many waters.

And it came to pass that I beheld many multitudes of the Gentiles upon the land of promise; and I beheld the wrath of God, that it was upon the seed of my brethren; and they were scattered before the Gentiles and were smitten.

And I beheld the Spirit of the Lord, that it was upon the Gentiles, and they did prosper and obtain the land for their inheritance; and I beheld that they were white, and exceedingly fair and beautiful, like unto my people before they were slain.

And it came to pass that I, Nephi, beheld that the Gentiles who had gone forth out of captivity did humble themselves before the Lord; and the power of the Lord was with them.

And I beheld that their mother Gentiles were gathered together upon the waters, and upon the land also, to battle against them.

And I beheld that the power of God was with them, and also that the wrath of God was upon all those that were gathered together against them to battle.

And I, Nephi, beheld that the Gentiles that had gone out of captivity were delivered by the power of God out of the hands of all other nations.

And it came to pass that I, Nephi, beheld that they did prosper in the land; and I beheld a book, and it was carried forth among them.

- ๒๑ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า : เจ้ารู้ความหมายของหนังสือนั้นไหม ?
- ๒๒ และข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน : ข้าพเจ้าหาไม่รู้.
- ๒๓ และท่านกล่าว : ดูเถิดหนังสือนี้ออกมาจากปากของชาวยิวคนหนึ่ง. และข้าพเจ้า, นิไฟ, เห็นหนังสือนี้; และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า : หนังสือที่เจ้าเห็นคือบันทึกของชาวยิว, ซึ่งมีพันธสัญญาของพระเจ้า, ที่พระองค์ทรงทำไว้กับเชื้อสายแห่งอิสราเอล; และหนังสือนี้มีคำพยากรณ์หลายประการของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์; และเป็นบันทึกดุจเดียวกับอักขระที่อยู่บนแผ่นจารึกทองเหลือง, เว้นแต่มีไม่มากนัก; กระนั้นก็ตาม, ก็ยังมีพันธสัญญาของพระเจ้า, ซึ่งพระองค์ทรงทำกับเชื้อสายแห่งอิสราเอล; ดังนั้น, จึงมีคุณค่ายิ่งสำหรับคนต่างชาติ.
- ๒๔ และเทพของพระเจ้ากล่าวแก่ข้าพเจ้า : เจ้าเห็นแล้วว่าหนังสือนั้นออกมาจากปากของชาวยิวคนหนึ่ง; และเมื่อหนังสือนั้นออกจากปากของชาวยิวคนหนึ่ง หนังสือนั้นมีความสมบูรณ์ของพระกิตติคุณของพระเจ้า, ซึ่งเป็นผู้ที่อัครสาวกสิบสองเป็นพยาน; และพวกท่านเป็นพยานตามความจริงซึ่งมีอยู่ในพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้า.
- ๒๕ ดังนั้น, สิ่งเหล่านี้จึงออกไปจากชาวยิวในความพิศุทธิ์สู่คนต่างชาติ, ตามความจริงซึ่งอยู่ในพระผู้เป็นเจ้า.
- ๒๖ และหลังจากสิ่งเหล่านี้ออกไปโดยมือของอัครสาวกสิบสองของพระเมษโปดก, จากชาวยิวไปสู่คนต่างชาติ, เจ้าจะเห็นการก่อตั้งของศาสนจักรอันเรืองอำนาจและน่าพิศวง, ซึ่งน่าพิศวงยิ่งกว่าศาสนจักรอื่นใดทั้งปวง; เพราะดูเถิด, พวกเขาเอาข้อความหลายตอนซึ่งแจ่มชัดและมีค่าที่สุดไปจากพระกิตติคุณของพระเมษโปดก; และพันธสัญญาหลายข้อของพระเจ้า พวกเขาเอาไปด้วย.
- ๒๗ และสิ่งทั้งหมดนี้พวกเขาทำไปเพื่อพวกเขาจะบิดเบือนทางที่ถูกต้องของพระเจ้า, เพื่อพวกเขาจะทำให้ลูกหลานมนุษย์ตาบอดและใจแข็งกระด้าง.
- ๒๘ ดังนั้น, เจ้าจะเห็นว่าหลังจากหนังสือออกไปโดยผ่านมือศาสนจักรอันเรืองอำนาจและน่าพิศวงแล้ว, มีหลายสิ่งซึ่งแจ่มชัดและมีค่าถูกนำออกไปจากหนังสือ, ซึ่งเป็นหนังสือของพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้า.

And the angel said unto me: Knowest thou the meaning of the book?

And I said unto him: I know not.

And he said: Behold it proceedeth out of the mouth of a Jew. And I, Nephi, beheld it; and he said unto me: The book that thou beholdest is a record of the Jews, which contains the covenants of the Lord, which he hath made unto the house of Israel; and it also containeth many of the prophecies of the holy prophets; and it is a record like unto the engravings which are upon the plates of brass, save there are not so many; nevertheless, they contain the covenants of the Lord, which he hath made unto the house of Israel; wherefore, they are of great worth unto the Gentiles.

And the angel of the Lord said unto me: Thou hast beheld that the book proceeded forth from the mouth of a Jew; and when it proceeded forth from the mouth of a Jew it contained the fulness of the gospel of the Lord, of whom the twelve apostles bear record; and they bear record according to the truth which is in the Lamb of God.

Wherefore, these things go forth from the Jews in purity unto the Gentiles, according to the truth which is in God.

And after they go forth by the hand of the twelve apostles of the Lamb, from the Jews unto the Gentiles, thou seest the formation of that great and abominable church, which is most abominable above all other churches; for behold, they have taken away from the gospel of the Lamb many parts which are plain and most precious; and also many covenants of the Lord have they taken away.

And all this have they done that they might pervert the right ways of the Lord, that they might blind the eyes and harden the hearts of the children of men.

Wherefore, thou seest that after the book hath gone forth through the hands of the great and abominable church, that there are many plain and precious things taken away from the book, which is the book of the Lamb of God.

๒๙ และหลังจากสิ่งที่แจ้งชัดและมีค่าเหล่านี้ถูกนำออกไปแล้ว หนังสือนั้นออกไปสู่ประชาชาติทั้งหมดของคนต่างชาติ; และหลังจากหนังสือนั้นออกไปสู่ประชาชาติทั้งหมดของคนต่างชาติ, แท้จริงแล้ว, แม้ข้ามผืนน้ำกว้างใหญ่ที่เจ้าเห็นว่าอยู่กับคนต่างชาติซึ่งออกไปจากการเป็นเชลยแล้ว, เจ้าเห็น—เพราะหลายสิ่งที่แจ้งชัดและมีค่าซึ่งถูกนำไปจากหนังสือ, อันเป็นที่แจ้งชัดต่อความเข้าใจของลูกหลานมนุษย์, ตามความแจ้งชัดซึ่งอยู่ในพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้า—เนื่องจากสิ่งเหล่านี้ที่ถูกนำไปจากพระกิตติคุณของพระเมษโปดก, ผู้คนมากมายยิ่งจึงสะดุด, แท้จริงแล้ว, จนกระทั่งชาดานมีอำนาจใหญ่หลวงเหนือพวกเขา.

๓๐ กระนั้นก็ตาม, เจ้าจะตระหนักว่าคนต่างชาติผู้ออกไปจากการเป็นเชลย, และอำนาจของพระผู้เป็นเจ้ายกพวกเขาขึ้นเหนือประชาชาติอื่นทั้งปวง, บนผืนแผ่นดินซึ่งเลิศเลอกว่าผืนแผ่นดินอื่นทั้งปวง, อันหมายถึงแผ่นดินที่พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงทำพันธสัญญากับบิดาของเจ้าว่าพงศ์พันธุ์ของท่านจะครอบครองไว้เป็นแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา; ดังนั้น, เจ้าจึงเห็นว่าพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะมีทรงยอมให้คนต่างชาติทำลายชาติผสมของพงศ์พันธุ์เจ้า, ซึ่งอยู่ในหมู่พี่น้องของเจ้าจนหมดสิ้น.

๓๑ ทั้งพระองค์จะมีทรงยอมให้คนต่างชาติทำลายพงศ์พันธุ์ของพี่น้องเจ้า.

๓๒ ทั้งพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงยอมให้คนต่างชาติอยู่ในสภาพแห่งความมืดบอดอันน่าพรั่นพรึงตลอดกาล, ซึ่งเจ้าเห็นแล้วว่าพวกเขาเป็นอยู่, เนื่องจากส่วนที่แจ้งชัดและมีค่าที่สุดของพระกิตติคุณของพระเมษโปดกซึ่งถูกอำพรางไว้โดยศาสนจักรที่น่าชิงชังนั้น, ซึ่งการก่อรูปก่อร่างของศาสนจักรนั้นเจ้าได้เห็นแล้ว.

๓๓ ดังนั้นพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้าตรัส : เราจะเมตตาต่อคนต่างชาติ, โดยการไปเยือนผู้ที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งอิสราเอลด้วยการพิพากษาอย่างรุนแรง.

And after these plain and precious things were taken away it goeth forth unto all the nations of the Gentiles; and after it goeth forth unto all the nations of the Gentiles, yea, even across the many waters which thou hast seen with the Gentiles which have gone forth out of captivity, thou seest—because of the many plain and precious things which have been taken out of the book, which were plain unto the understanding of the children of men, according to the plainness which is in the Lamb of God—because of these things which are taken away out of the gospel of the Lamb, an exceedingly great many do stumble, yea, insomuch that Satan hath great power over them.

Nevertheless, thou beholdest that the Gentiles who have gone forth out of captivity, and have been lifted up by the power of God above all other nations, upon the face of the land which is choice above all other lands, which is the land that the Lord God hath covenanted with thy father that his seed should have for the land of their inheritance; wherefore, thou seest that the Lord God will not suffer that the Gentiles will utterly destroy the mixture of thy seed, which are among thy brethren.

Neither will he suffer that the Gentiles shall destroy the seed of thy brethren.

Neither will the Lord God suffer that the Gentiles shall forever remain in that awful state of blindness, which thou beholdest they are in, because of the plain and most precious parts of the gospel of the Lamb which have been kept back by that abominable church, whose formation thou hast seen.

Wherefore saith the Lamb of God: I will be merciful unto the Gentiles, unto the visiting of the remnant of the house of Israel in great judgment.

๓๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเทพของพระเจ้าพูดกับข้าพเจ้า, มีความว่า : ดูเถิด, พระเมษโปดกของพระเจ้าเป็นเจ้าตรัสไว้, หลังจากเราไปเยือนผู้ที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งอิสราเอลแล้ว—และพวกที่เหลืออยู่ที่เราพูดถึงคือพงศ์พันธุ์ของบิดาเจ้า—ดังนั้น, หลังจากเราไปเยือนพวกเขาในการพิพากษา, และลงทัณฑ์พวกเขาโดยมือของคนต่างชาติแล้ว, และหลังจากคนต่างชาติสะดุดอย่างยิ่งแล้ว, เพราะส่วนที่แฉ่งชัดและมีค่าที่สุดของพระกิตติคุณของพระเมษโปดกซึ่งได้ถูกอำพรางไว้โดยศาสนจักรที่น่าชิงชังนั้น, ซึ่งเป็นมารดาของหญิงโสเภณี, พระเมษโปดกตรัส—เราจะเมตตาต่อคนต่างชาติในวันนั้น, ถึงขนาดว่าเราจะนำ, ส่วนใหญ่ของพระกิตติคุณของเรา, ซึ่งจะแฉ่งชัดและมีค่า, ออกไปสู่พวกเขา, ด้วยอำนาจของเราเอง, พระเมษโปดกตรัส.

๓๕ เพราะ, ดูเถิด, พระเมษโปดกตรัส : เราจะแสดงตนให้ประจักษ์ต่อพงศ์พันธุ์ของเจ้า, เพื่อพวกเขาจะเขียนข้อความหลายอย่างซึ่งเราจะสอนพวกเขา, ซึ่งจะแฉ่งชัดและมีค่า; และหลังจากพงศ์พันธุ์ของเจ้าจะถูกทำลาย, และเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อ, และพงศ์พันธุ์ของพี่น้องเจ้าด้วย, ดูเถิด, เรื่องเหล่านี้จะถูกซ่อนไว้, เพื่อจะออกมาสู่คนต่างชาติ, โดยของประทานและเดชานุภาพของพระเมษโปดก.

๓๖ และในเรื่องเหล่านี้พระกิตติคุณของเราจะเขียนไว้, พระเมษโปดกตรัส, และศิลาของเราและการช่วยให้รอดของเรา.

๓๗ และคนที่หมายมั่นจะนำไซอันของเราออกมาในวันนั้นย่อมเป็นสุข, เพราะพวกเขาจะมีของประทานและอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์; และหากพวกเขาอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่พระองค์จะทรงยกพวกเขาขึ้นในวันสุดท้าย, และจะทรงช่วยให้รอดในอาณาจักรอันเป็นนิรันดร์ของพระเมษโปดก; และบุคคลใดก็ตามที่ประกาศสันติ, แท้จริงแล้ว, ชาวแห่งความปรีดียิ่ง, พวกเขาจะงามยิ่งเพียงใดบนภูเขา.

๓๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นผู้ที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้า, และเห็นหนังสือของพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, ซึ่งได้ออกจากปากของชาวยิว, ว่าหนังสือนั้นออกมาจากคนต่างชาติไปสู่ผู้ที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้า.

And it came to pass that the angel of the Lord spake unto me, saying: Behold, saith the Lamb of God, after I have visited the remnant of the house of Israel—and this remnant of whom I speak is the seed of thy father—wherefore, after I have visited them in judgment, and smitten them by the hand of the Gentiles, and after the Gentiles do stumble exceedingly, because of the most plain and precious parts of the gospel of the Lamb which have been kept back by that abominable church, which is the mother of harlots, saith the Lamb—I will be merciful unto the Gentiles in that day, insomuch that I will bring forth unto them, in mine own power, much of my gospel, which shall be plain and precious, saith the Lamb.

For, behold, saith the Lamb: I will manifest myself unto thy seed, that they shall write many things which I shall minister unto them, which shall be plain and precious; and after thy seed shall be destroyed, and dwindle in unbelief, and also the seed of thy brethren, behold, these things shall be hid up, to come forth unto the Gentiles, by the gift and power of the Lamb.

And in them shall be written my gospel, saith the Lamb, and my rock and my salvation.

And blessed are they who shall seek to bring forth my Zion at that day, for they shall have the gift and the power of the Holy Ghost; and if they endure unto the end they shall be lifted up at the last day, and shall be saved in the everlasting kingdom of the Lamb; and whoso shall publish peace, yea, tidings of great joy, how beautiful upon the mountains shall they be.

And it came to pass that I beheld the remnant of the seed of my brethren, and also the book of the Lamb of God, which had proceeded forth from the mouth of the Jew, that it came forth from the Gentiles unto the remnant of the seed of my brethren.

๓๙ และหลังจากหนังสือนั้นมาสู่พวกเขาแล้วข้าพเจ้าเห็นหนังสือเล่มอื่น, ซึ่งออกมาโดยเดชานุภาพของพระเมษโปดก, จากคนต่างชาติไปสู่พวกเขา, เพื่อสร้างความเชื่อมั่นแก่คนต่างชาติและผู้ที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้า, และชาวยิวที่กระจัดกระจายไปทั่วพื้นพิภพด้วย, ว่าบันทึกของศาสดาพยากรณ์และของอัครสาวกสิบสองของพระเมษโปดกเป็นเรื่องจริง.

๔๐ และเทพพูดกับข้าพเจ้า, มีความว่า : บันทึกชุดสุดท้ายเหล่านี้, ซึ่งเจ้าเห็นในบรรดาคนต่างชาติ, จะยืนยันความจริงของชุดแรก, ซึ่งเป็นของอัครสาวกสิบสองของพระเมษโปดก, และจะทำให้รู้ความแจ่มชัดและสิ่งมีค่าทั้งหลายซึ่งถูกนำไปจากบันทึกชุดแรก; และจะทำให้รู้กันในตระกูล, ภาษา, และคนทั้งปวง, ว่าพระเมษโปดกของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าคือพระบุตรของพระบิดานรันดร์, และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลก; และว่ามนุษย์ทั้งปวงต้องมาหาพระองค์, มิฉะนั้นพวกเขาจะได้รับการช่วยให้รอดไม่ได้.

๔๑ และบันทึกชุดสุดท้ายนี้ต้องออกมาตามคำพยากรณ์ซึ่งจะบังเกิดโดยพระโอษฐ์ของพระเมษโปดก; และพระวอนะของพระเมษโปดกจะเป็นที่รู้จักในบันทึกของพงศ์พันธุ์ของเจ้า, เช่นเดียวกับในบันทึกของอัครสาวกสิบสองของพระเมษโปดก; ดังนั้นบันทึกทั้งสองชุดนี้จะสถาปนาไว้ด้วยกัน; เพราะมีพระเจ้าเป็นเจ้าเดียวและพระเมษบาลเดียวทั่วทั้งแผ่นดินโลก.

๔๒ และเวลามาถึงเมื่อพระองค์จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์ต่อประชาชาติทั้งปวง, ทั้งต่อชาวยิวและต่อคนต่างชาติด้วย; และหลังจากพระองค์ทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์ต่อชาวยิวและต่อคนต่างชาติด้วยแล้ว, เมื่อนั้นพระองค์จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์ต่อคนต่างชาติและต่อชาวยิวด้วย, และพวกหลังจะเป็นพวกแรก, และพวกแรกจะเป็นพวกหลัง.

And after it had come forth unto them I beheld other books, which came forth by the power of the Lamb, from the Gentiles unto them, unto the convincing of the Gentiles and the remnant of the seed of my brethren, and also the Jews who were scattered upon all the face of the earth, that the records of the prophets and of the twelve apostles of the Lamb are true.

And the angel spake unto me, saying: These last records, which thou hast seen among the Gentiles, shall establish the truth of the first, which are of the twelve apostles of the Lamb, and shall make known the plain and precious things which have been taken away from them; and shall make known to all kindreds, tongues, and people, that the Lamb of God is the Son of the Eternal Father, and the Savior of the world; and that all men must come unto him, or they cannot be saved.

And they must come according to the words which shall be established by the mouth of the Lamb; and the words of the Lamb shall be made known in the records of thy seed, as well as in the records of the twelve apostles of the Lamb; wherefore they both shall be established in one; for there is one God and one Shepherd over all the earth.

And the time cometh that he shall manifest himself unto all nations, both unto the Jews and also unto the Gentiles; and after he has manifested himself unto the Jews and also unto the Gentiles, then he shall manifest himself unto the Gentiles and also unto the Jews, and the last shall be first, and the first shall be last.

๑ นิไฟ ๑๔

- ๑ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้น, คือหากคนต่างชาติจะสดับฟังพระเมสโปดกของพระผู้เป็นเจ้าในวันนั้นเมื่อพระองค์จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์ต่อพวกเขาในพระวาทะ, และในเดชานุภาพด้วย, ในพระราชกิจอันแท้จริง, เพื่อเอาสิ่งที่กีดขวางพวกเขาออกไป—
- ๒ และหากพวกเขาไม่ทำใจแข็งกระด้างต่อต้านพระเมสโปดกของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว, จะนับพวกเขาอยู่ในบรรดาพงศ์พันธุ์ของบิดาเจ้า; แท้จริงแล้ว, จะนับพวกเขาอยู่ในบรรดาเชื้อสายแห่งอิสราเอล; และพวกเขาจะเป็นผู้ได้รับพรบนแผ่นดินที่สัญญาไว้ตลอดกาล; พวกเขาจะไม่ถูกนำลงไปสู่ความเป็นเชลยอีกต่อไป; และเชื้อสายแห่งอิสราเอลจะไม่ปะปนกันอีกต่อไป.
- ๓ และหลุมใหญ่นั้น, ซึ่งขุดไว้ให้พวกเขาแล้วโดยศาสนจักรอันเรื่องอำนาจและน่าชิงชังนั้น, ซึ่งมารและลูก ๆ ของเขาก่อตั้งขึ้น, เพื่อเขาจะนำจิตวิญญาณของมนุษย์ลงไปสู่นรก—แท้จริงแล้ว, หลุมใหญ่นั้นซึ่งขุดไว้เพื่อความพินาศของมนุษย์จะถูกผู้ที่ขุดมันถมให้เต็ม, จนถึงความพินาศสิ้นของพวกเขา, พระเมสโปดกของพระผู้เป็นเจ้าตรัส; มิใช่ความพินาศของจิตวิญญาณ, นอกจากเป็นการโยนจิตวิญญาณลงไปในนรกนั้นซึ่งไม่มีที่สิ้นสุด.
- ๔ เพราะเหตุนี้, นี่เป็นไปตามการเป็นเชลยของมาร, และตามความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้าด้วย, ซึ่งมีต่อคนเหล่านั้นทั้งหมดผู้จะก่อความชั่วร้ายและความน่าชิงชังต่อพระพักตร์พระองค์.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเทพพูดกับข้าพเจ้า, นิไฟ, มีความว่า : เจ้าเห็นแล้วว่าหากคนต่างชาติกลับใจก็จะดีกับพวกเขา; และเจ้ารู้เกี่ยวกับพันธสัญญาของพระเจ้าที่ทรงมีกับเชื้อสายแห่งอิสราเอลด้วย; และเจ้าได้ยินแล้วด้วยว่าผู้ใดหากกลับใจไม่ยอมต้องพินาศ.
- ๖ ฉะนั้น, วิบัติจึงมีแก่คนต่างชาติหากเป็นไปได้ว่าพวกเขาทำใจแข็งกระด้างต่อต้านพระเมสโปดกของพระผู้เป็นเจ้า.

1 Nephi 14

And it shall come to pass, that if the Gentiles shall hearken unto the Lamb of God in that day that he shall manifest himself unto them in word, and also in power, in very deed, unto the taking away of their stumbling blocks—

And harden not their hearts against the Lamb of God, they shall be numbered among the seed of thy father; yea, they shall be numbered among the house of Israel; and they shall be a blessed people upon the promised land forever; they shall be no more brought down into captivity; and the house of Israel shall no more be confounded.

And that great pit, which hath been digged for them by that great and abominable church, which was founded by the devil and his children, that he might lead away the souls of men down to hell—yea, that great pit which hath been digged for the destruction of men shall be filled by those who digged it, unto their utter destruction, saith the Lamb of God; not the destruction of the soul, save it be the casting of it into that hell which hath no end.

For behold, this is according to the captivity of the devil, and also according to the justice of God, upon all those who will work wickedness and abomination before him.

And it came to pass that the angel spake unto me, Nephi, saying: Thou hast beheld that if the Gentiles repent it shall be well with them; and thou also knowest concerning the covenants of the Lord unto the house of Israel; and thou also hast heard that whoso repenteth not must perish.

Therefore, wo be unto the Gentiles if it so be that they harden their hearts against the Lamb of God.

๗ เพราะเวลามาถึง, พระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้าตรัส, เราจะทำงานสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์ในบรรดาลูกหลานมนุษย์; งานซึ่งจะอยู่เป็นนิรันดร์, ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง—เพื่อให้พวกเขาเชื่อมั่นในสันติและนิรันดร์แห่งชีวิต, หรือในการปล่อยให้พวกเขาไปสู่ความแข็งกระด้างของใจตนและความมืดบอดแห่งจิตใจตนอันนำพวกเขาไปสู่การเป็นเชลย, และสู่ความพินาศด้วย, ทั้งฝ่ายโลกและฝ่ายวิญญาณ, ตามการเป็นเชลยของมาร, ซึ่งเราพูดมาแล้ว.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อเทพกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า : เจ้าจำพันธสัญญาของพระบิดาที่ทรงมีกับเชื้อสายแห่งอิสราเอลได้ไหม? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า จำได้.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า : มองดูสิ, และจงดูศาสนจักรอันเรื่องอำนาจและน่าชิงชังนั้น, ซึ่งเป็นมารดาของความน่าชิงชัง, ซึ่งผู้ก่อตั้งของมันคือมาร.

๑๐ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า : ดูเถิดมีศาสนจักรเพียงสองแห่งเท่านั้น; แห่งหนึ่งคือศาสนจักรของพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้า, และอีกแห่งหนึ่งคือศาสนจักรของมาร; ดังนั้น, ผู้ใดที่ไม่เป็นของศาสนจักรของพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้าก็เป็นของศาสนจักรอันเรื่องอำนาจนั้น, ซึ่งเป็นมารดาของความน่าชิงชัง; และนางคือโสเภณีของทั้งแผ่นดินโลก.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้ามองดูและเห็นโสเภณีของทั้งแผ่นดินโลก, และนางนั่งอยู่บนผืนน้ำกว้างใหญ่; และนางครอบครองทั่วแผ่นดินโลก, ในบรรดาประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และคนทั้งปวง.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นศาสนจักรของพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้า, และจำนวนคนของศาสนจักรนั้นน้อย, เพราะความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของโสเภณีผู้นั่งอยู่บนผืนน้ำกว้างใหญ่; กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้าเห็นว่าศาสนจักรของพระเมษโปดก, ผู้เป็นวิสุทธิชนของพระผู้เป็นเจ้า, มีอยู่ทั่วพื้นพิภพด้วย; และการครอบครองของพวกเขาบนพื้นพิภพน้อย, เพราะความชั่วร้ายของโสเภณีเรื่องอำนาจซึ่งข้าพเจ้าเห็น.

For the time cometh, saith the Lamb of God, that I will work a great and a marvelous work among the children of men; a work which shall be everlasting, either on the one hand or on the other—either to the convincing of them unto peace and life eternal, or unto the deliverance of them to the hardness of their hearts and the blindness of their minds unto their being brought down into captivity, and also into destruction, both temporally and spiritually, according to the captivity of the devil, of which I have spoken.

And it came to pass that when the angel had spoken these words, he said unto me: Rememberest thou the covenants of the Father unto the house of Israel? I said unto him, Yea.

And it came to pass that he said unto me: Look, and behold that great and abominable church, which is the mother of abominations, whose founder is the devil.

And he said unto me: Behold there are save two churches only; the one is the church of the Lamb of God, and the other is the church of the devil; wherefore, whoso belongeth not to the church of the Lamb of God belongeth to that great church, which is the mother of abominations; and she is the whore of all the earth.

And it came to pass that I looked and beheld the whore of all the earth, and she sat upon many waters; and she had dominion over all the earth, among all nations, kindreds, tongues, and people.

And it came to pass that I beheld the church of the Lamb of God, and its numbers were few, because of the wickedness and abominations of the whore who sat upon many waters; nevertheless, I beheld that the church of the Lamb, who were the saints of God, were also upon all the face of the earth; and their dominions upon the face of the earth were small, because of the wickedness of the great whore whom I saw.

- ๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นว่ามารดาผู้เรืองอำนาจของความน่าชิงชังรวบรวมฝูงชนบนพื้นพิภพทั้งปวงเข้าด้วยกัน, ในบรรดาประชาชาติทั้งปวงของคนต่างชาติ, เพื่อต่อสู้กับพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้า.
- ๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, เห็นเดชานุภาพของพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้า, ว่าลงมาบนวิสุทธิชนของศาสนจักรของพระเมษโปดก, และบนผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งกระจัดกระจายอยู่บนทั่วพื้นพิภพ; และพวกเขามีอาวุธคือความชอบธรรมและเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าในรัศมีภาพอันยิ่งใหญ่.
- ๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นว่าพระพิโรธของพระผู้เป็นเจ้าได้เทลงบนศาสนจักรอันเรืองอำนาจและน่าชิงชังนั้น, ถึงขนาดว่ามีสงครามและข่าวลือเรื่องสงครามในบรรดาประชาชาติและตระกูลทั้งปวงของแผ่นดินโลก.
- ๑๖ และขณะที่เริ่มมีสงครามและข่าวลือเรื่องสงครามในบรรดาประชาชาติทั้งปวงซึ่งเป็นของมารดาแห่งความน่าชิงชัง, เทพพูดกับข้าพเจ้า, มีความว่า : ดูเถิด, พระพิโรธของพระผู้เป็นเจ้าอยู่บนมารดาของหญิงโสเภณี; และดูเถิด, เจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด—
- ๑๗ และเมื่อวันนั้นมาถึงซึ่งพระพิโรธของพระผู้เป็นเจ้าเทลงบนมารดาของหญิงโสเภณี, ซึ่งคือศาสนจักรอันเรืองอำนาจและน่าชิงชังของทั้งแผ่นดินโลก, ซึ่งผู้ก่อตั้งของมันคือมาร, ครั้นแล้ว, ในวันนั้น, งานของพระบิดาจะเริ่มต้น, ในการเตรียมทางเพื่อให้พันธสัญญาของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงทำไว้กับผู้คนของพระองค์, ที่เป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอลเกิดสัมฤทธิ์ผล.
- ๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเทพพูดกับข้าพเจ้า, มีความว่า : ดูนั่นสิ !
- ๑๙ และข้าพเจ้ามองดูและเห็นชายผู้หนึ่ง, และท่านแต่งกายด้วยเสื้อคลุมสีขาว.
- ๒๐ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า : จงดูหนึ่งในอัครสาวกสิบสองของพระเมษโปดก.
- ๒๑ ดูเถิด, ท่านจะเห็นและเขียนเรื่องเหล่านี้ที่เหลืออยู่; แท้จริงแล้ว, และหลายเรื่องที่เป็นมาด้วย.
- ๒๒ และท่านจะเขียนเกี่ยวกับการสิ้นสุดของโลกด้วย.

And it came to pass that I beheld that the great mother of abominations did gather together multitudes upon the face of all the earth, among all the nations of the Gentiles, to fight against the Lamb of God.

And it came to pass that I, Nephi, beheld the power of the Lamb of God, that it descended upon the saints of the church of the Lamb, and upon the covenant people of the Lord, who were scattered upon all the face of the earth; and they were armed with righteousness and with the power of God in great glory.

And it came to pass that I beheld that the wrath of God was poured out upon that great and abominable church, insomuch that there were wars and rumors of wars among all the nations and kindreds of the earth.

And as there began to be wars and rumors of wars among all the nations which belonged to the mother of abominations, the angel spake unto me, saying: Behold, the wrath of God is upon the mother of harlots; and behold, thou seest all these things—

And when the day cometh that the wrath of God is poured out upon the mother of harlots, which is the great and abominable church of all the earth, whose founder is the devil, then, at that day, the work of the Father shall commence, in preparing the way for the fulfilling of his covenants, which he hath made to his people who are of the house of Israel.

And it came to pass that the angel spake unto me, saying: Look!

And I looked and beheld a man, and he was dressed in a white robe.

And the angel said unto me: Behold one of the twelve apostles of the Lamb.

Behold, he shall see and write the remainder of these things; yea, and also many things which have been.

And he shall also write concerning the end of the world.

๒๓ ดังนั้น, สิ่งที่ท่านจะเขียนเป็นเรื่องยุดิธรรมและจริง; และดูเถิดเรื่องเหล่านี้เขียนในหนังสือซึ่งท่านเห็นออกมาจากปากของชาวยิว; และเวลาที่เรื่องเหล่านี้ออกมาจากปากของชาวยิว, หรือ, เวลาที่หนังสือออกมาจากปากของชาวยิว, เรื่องที่เขียนย่อมแจ่มชัดและพิศุทธิ์, และมีค่าเลิศและง่ายแก่การเข้าใจของคนทั้งปวง.

๒๔ และดูเถิด, สิ่งที่อัครสาวกของพระเมสโปดกผู้นี้จะเขียนมีหลายเรื่องซึ่งเจ้าเห็นแล้ว; และดูเถิด, เรื่องที่เหลืออยู่เจ้าก็จะเห็น.

๒๕ แต่สิ่งที่เจ้าจะเห็นต่อจากนี้เจ้าจงอย่าเขียน; เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงแต่งตั้งอัครสาวกของพระเมสโปดกของพระผู้เป็นเจ้าให้ท่านเขียนสิ่งเหล่านี้.

๒๖ และคนอื่นที่เคยเป็นอยู่, พระองค์ก็ทรงแสดงเรื่องทั้งปวงต่อพวกเขาด้วย, และพวกเขาเขียนเรื่องเหล่านี้; และเรื่องเหล่านี้ผนึกไว้เพื่อจะออกมาปรากฏในความพิศุทธิ์ของเรื่อง, ตามความจริงซึ่งอยู่ในพระเมสโปดก, ในเวลาที่เหมาะสมของพระเจ้าเอง, ต่อเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๒๗ และข้าพเจ้า, นิไฟ, ได้ยินและเป็นพยาน, ว่านามของอัครสาวกแห่งพระเมสโปดกคือยอห์น, ตามคำของเทพ.

๒๘ และดูเถิด, ข้าพเจ้า, นิไฟ, ถูกห้ามเขียนเรื่องที่เหลืออยู่ซึ่งข้าพเจ้าเห็นและได้ยินมา; ดังนั้นเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน ข้าพเจ้าพอใจแล้ว; และข้าพเจ้าเขียนไว้เพียงส่วนน้อยของสิ่งซึ่งข้าพเจ้าเห็น.

๒๙ และข้าพเจ้าเป็นพยานว่าข้าพเจ้าเห็นสิ่งที่บิดาข้าพเจ้าเห็น, และเทพของพระเจ้าได้ทำให้เป็นที่รู้แก่ข้าพเจ้า.

๓๐ และบัดนี้ข้าพเจ้ายุติการพูดเกี่ยวกับสิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นขณะที่พระองค์ทรงพาข้าพเจ้าไปในพระวิญญูญาณ; และหากสิ่งทั้งหมดที่ข้าพเจ้าเห็นมิได้เขียนไว้, แม้กระนั้น เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนก็เป็นเรื่องจริง. และจึงเป็นดังนั้น. เอเมน.

Wherefore, the things which he shall write are just and true; and behold they are written in the book which thou beheld proceeding out of the mouth of the Jew; and at the time they proceeded out of the mouth of the Jew, or, at the time the book proceeded out of the mouth of the Jew, the things which were written were plain and pure, and most precious and easy to the understanding of all men.

And behold, the things which this apostle of the Lamb shall write are many things which thou hast seen; and behold, the remainder shalt thou see.

But the things which thou shalt see hereafter thou shalt not write; for the Lord God hath ordained the apostle of the Lamb of God that he should write them.

And also others who have been, to them hath he shown all things, and they have written them; and they are sealed up to come forth in their purity, according to the truth which is in the Lamb, in the own due time of the Lord, unto the house of Israel.

And I, Nephi, heard and bear record, that the name of the apostle of the Lamb was John, according to the word of the angel.

And behold, I, Nephi, am forbidden that I should write the remainder of the things which I saw and heard; wherefore the things which I have written sufficeth me; and I have written but a small part of the things which I saw.

And I bear record that I saw the things which my father saw, and the angel of the Lord did make them known unto me.

And now I make an end of speaking concerning the things which I saw while I was carried away in the Spirit; and if all the things which I saw are not written, the things which I have written are true. And thus it is. Amen.

๑ นิไฟ ๑๕

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากพระองค์ทรงพาข้าพเจ้า, นิไฟ, ไปในพระวิญญูญาณ, และเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแล้ว, ข้าพเจ้ากลับไปยังกระโจมของบิดาข้าพเจ้า.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นพี่ๆ ข้าพเจ้า, และพวกเขากำลังถกเถียงกันถึงเรื่องที่บิดาข้าพเจ้าเคยพูดกับพวกเขา.
- ๓ เพราะท่านพูดจริงถึงเรื่องสำคัญหลายเรื่องกับพวกเขา, ซึ่งยากจะเข้าใจได้, นอกจากมนุษย์จะทูลถามพระเจ้า; และพวกเขาโดยที่มีใจแข็งกระด้าง, ฉะนั้นพวกเขาจึงมิได้ฟังพาพระเจ้าเท่าที่ควร.
- ๔ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นิไฟ, เศร้าโศกเพราะความแข็งกระด้างของใจพวกเขา, และ, เพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นมาด้วย, และรู้ว่าสิ่งเหล่านั้นต้องบังเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงมิได้เพราะความชั่วร้ายอย่างใหญ่หลวงของลูกหลานมนุษย์.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าหมดกำลังใจเพราะความทุกข์ของข้าพเจ้า, เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าความทุกข์ของข้าพเจ้าใหญ่หลวงเหนือสิ่งทั้งปวง, เนื่องจากความพินาศของผู้คนของข้าพเจ้า, เพราะข้าพเจ้าเห็นการตกของพวกเขามาแล้ว.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากข้าพเจ้ามีกำลังใจขึ้นข้าพเจ้าพูดกับพี่ๆ ข้าพเจ้า, โดยปรารถนาจะรู้สาเหตุที่พวกเขาถกเถียงกัน.
- ๗ และพวกเขากล่าว : ดูเถิด, เราไม่อาจเข้าใจถ้อยคำที่บิดาเราพูดไว้เกี่ยวกับกิ่งเดิมของต้นมะกอก, และเกี่ยวกับคนต่างชาติด้วย.
- ๘ และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขา : พี่ทูลถามพระเจ้าแล้วหรือ ?
- ๙ และพวกเขากล่าวแก่ข้าพเจ้า : เรามิได้ทูลถาม; เพราะพระเจ้ามิได้ทรงทำให้เรื่องเช่นนั้นเป็นที่รู้แก่เรา.
- ๑๐ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขา : เหตุใดพี่จึงไม่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า ? เหตุใดพี่จึงยอมพินาศ, เพราะความแข็งกระด้างของใจพี่?

1 Nephi 15

And it came to pass that after I, Nephi, had been carried away in the Spirit, and seen all these things, I returned to the tent of my father.

And it came to pass that I beheld my brethren, and they were disputing one with another concerning the things which my father had spoken unto them.

For he truly spake many great things unto them, which were hard to be understood, save a man should inquire of the Lord; and they being hard in their hearts, therefore they did not look unto the Lord as they ought.

And now I, Nephi, was grieved because of the hardness of their hearts, and also, because of the things which I had seen, and knew they must unavoidably come to pass because of the great wickedness of the children of men.

And it came to pass that I was overcome because of my afflictions, for I considered that mine afflictions were great above all, because of the destruction of my people, for I had beheld their fall.

And it came to pass that after I had received strength I spake unto my brethren, desiring to know of them the cause of their disputations.

And they said: Behold, we cannot understand the words which our father hath spoken concerning the natural branches of the olive tree, and also concerning the Gentiles.

And I said unto them: Have ye inquired of the Lord?

And they said unto me: We have not; for the Lord maketh no such thing known unto us.

Behold, I said unto them: How is it that ye do not keep the commandments of the Lord? How is it that ye will perish, because of the hardness of your hearts?

๑๑   พืมิได้จำสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้หรือ ? —หากเจ้าจะไม่ทำใจแข็งกระด้าง, และถามเราด้วยศรัทธา, โดยเชื่อว่าเจ้าจะได้รับ, ด้วยความขยันหมั่นเพียรในการรักษาบัญญัติของเรา, สิ่งเหล่านี้จะเป็นที่รู้แก่เจ้าโดยแน่แท้.

๑๒   ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่พื, ว่าเชื้อสายแห่งอิสราเอลเปรียบเหมือนต้นมะกอก, โดยพระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งอยู่ในบิดาเรา, และดูเถิดเรามีได้แตกออกมาจากเชื้อสายแห่งอิสราเอล, และเรามีได้เป็นอंगูรหนึ่งของเชื้อสายแห่งอิสราเอลหรือ ?

๑๓   และบัดนี้, เรื่องที่บิดาเราหมายถึงเกี่ยวกับการต่อกิ่งเข้ากับต้นด้วยกิ่งเดิมโดยผ่านความบริบูรณ์ของคนต่างชาติ, คือ, ในยุคสุดท้าย, เมื่อพงศ์พันธุ์ของเราจะเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อ, แท้จริงแล้ว, เป็นเวลาหลายปี, และหลายรุ่นหลังจากพระเมสสิยาห์จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์ในพระวรกายต่อลูกหลานมนุษย์แล้ว, จากนั้นความสมบูรณ์ของพระกิตติคุณของพระเมสสิยาห์ย่อมมาสู่คนต่างชาติ, และจากคนต่างชาติมาสู่พงศ์พันธุ์ของเราที่ยังเหลืออยู่—

๑๔   และในวันนั้นพงศ์พันธุ์ของเราที่ยังเหลืออยู่จะรู้ว่าพวกเขาเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล, และรู้ว่าพวกเขาเป็นผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า; และเวลานั้นพวกเขาจะรู้และเข้าถึงความรู้เกี่ยวกับบรรพชนของพวกเขา, และความรู้เกี่ยวกับพระกิตติคุณของพระผู้ไถ่ของพวกเขาด้วย, ซึ่งพระกิตติคุณนี้พระองค์ทรงปฏิบัติศาสนกิจไว้กับบิดาทั้งหลายของพวกเขา; ดังนั้น, พวกเขาจะเข้าถึงความรู้เกี่ยวกับพระผู้ไถ่ของพวกเขาและประเด็นนั้น ๆ ของหลักคำสอนของพระองค์, เพื่อพวกเขาจะรู้ว่าจะมาหาพระองค์และรับการช่วยให้รอดได้อย่างไร.

๑๕   และแล้วในวันนั้นพวกเขาจะไม่ชื่นชมยินดีและถวายสรรเสริญแด่พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นนิจของพวกเขา, ศิลาของพวกเขาและความรอดของพวกเขาหรือ ? แท้จริงแล้ว, ในวันนั้น, พวกเขาจะไม่รับพละกำลังและการบำรุงเลี้ยงจากเถาองุ่นแท้หรือ ? แท้จริงแล้ว, พวกเขาจะไม่เข้ามาสู่คอกแท้ของพระผู้เป็นเจ้าหรือ ?

๑๖   ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่พื, ไซ้แล้ว; พวกเขาจะเป็นที่จดจำอีกในบรรดาเชื้อสายแห่งอิสราเอล; โดยที่เป็นกิ่งเดิมของต้นมะกอก, พวกเขาจะถูกต่อกิ่งเข้ากับต้นมะกอกแท้.

Do ye not remember the things which the Lord hath said?—If ye will not harden your hearts, and ask me in faith, believing that ye shall receive, with diligence in keeping my commandments, surely these things shall be made known unto you.

Behold, I say unto you, that the house of Israel was compared unto an olive tree, by the Spirit of the Lord which was in our father; and behold are we not broken off from the house of Israel, and are we not a branch of the house of Israel?

And now, the thing which our father meaneth concerning the grafting in of the natural branches through the fulness of the Gentiles, is, that in the latter days, when our seed shall have dwindled in unbelief, yea, for the space of many years, and many generations after the Messiah shall be manifested in body unto the children of men, then shall the fulness of the gospel of the Messiah come unto the Gentiles, and from the Gentiles unto the remnant of our seed—

And at that day shall the remnant of our seed know that they are of the house of Israel, and that they are the covenant people of the Lord; and then shall they know and come to the knowledge of their forefathers, and also to the knowledge of the gospel of their Redeemer, which was ministered unto their fathers by him; wherefore, they shall come to the knowledge of their Redeemer and the very points of his doctrine, that they may know how to come unto him and be saved.

And then at that day will they not rejoice and give praise unto their everlasting God, their rock and their salvation? Yea, at that day, will they not receive the strength and nourishment from the true vine? Yea, will they not come unto the true fold of God?

Behold, I say unto you, Yea; they shall be remembered again among the house of Israel; they shall be grafted in, being a natural branch of the olive tree, into the true olive tree.

- ๑๗ และนี่คือเรื่องที่บิดาเราหมายถึง; และท่าน
หมายความว่าเรื่องนี้จะไม่บังเกิดขึ้นจนหลังจากพวก
เขากระจัดกระจายไปโดยคนต่างชาติ; และท่าน
หมายความว่าพระกิตติคุณนี้จะผ่านมาจากคนต่าง
ชาติ, เพื่อพระเจ้าจะทรงแสดงเดชานุภาพของ
พระองค์ต่อคนต่างชาติ, เพราะพระองค์จะถูกปฏิเสธ
จากชาวยิว, หรือจากเชื้อสายแห่งอิสราเอล.
- ๑๘ ดังนั้น, บิดาเราไม่ได้พูดถึงพงศ์พันธุ์ของเราเท่านั้น,
แต่พูดถึงเชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งหมดด้วย, โดยใช้ไป
ที่พันธสัญญาซึ่งจะเกิดสัมฤทธิ์ผลในยุคสุดท้าย; ซึ่ง
พันธสัญญานั้นพระเจ้าทรงทำไว้กับอับราฮัม
บรรพบุรุษของเรา, มีความว่า: ในพงศ์พันธุ์ของเจ้า
ตระกูลทั้งปวงของแผ่นดินโลกจะได้รับพร.
- ๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นีไฟ, พูดกับ
พวกเขาเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้; แท้จริงแล้ว,
ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาเกี่ยวกับการกลับคืนสู่สภาพ
เดิมของชาวยิวในยุคสุดท้าย.
- ๒๐ และข้าพเจ้ายกถ้อยคำของอิสยาห์มาพูดกับพวก
เขา, ซึ่งพูดถึงการกลับคืนสู่สภาพเดิมของชาวยิว, หรือ
ของเชื้อสายแห่งอิสราเอล; และหลังจากพวกเขากลับ
คืนสู่สภาพเดิมแล้วพวกเขาจะไม่ปะปนกันอีกต่อไป,
ทั้งพวกเขาจะไม่กระจัดกระจายอีก. และเหตุการณ์ได้
บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าพูดหลายคำกับพี่ ๆ ข้าพเจ้า, จน
พวกเขาสงบลงและนอบน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์
พระเจ้า.
- ๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาพูดกับ
ข้าพเจ้าอีก, มีความว่า: เรื่องที่บิดาเราเห็นในฝัน
หมายถึงสิ่งใดหรือ? ต้นไม้ที่ท่านเห็นหมายถึงสิ่งใด
หรือ?
- ๒๒ และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขา: ต้นไม้นั้นคือสิ่งแทน
ต้นไม้แห่งชีวิต.
- ๒๓ และพวกเขากล่าวแก่ข้าพเจ้า: ราวเหล็กที่บิดาเรา
เห็น, ซึ่งนำไปถึงต้นไม้นั้นหมายถึงสิ่งใดหรือ?
- ๒๔ และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่าราวเหล็กนั้นคือ
พระวจนะของพระผู้เป็นเจ้า; และผู้ใดที่สดับฟังพระ
วจนะของพระผู้เป็นเจ้า, และยึดมั่นในพระวจนะนั้น
แล้ว, พวกเขาจะไม่พินาศเลย; ทั้งสิ่งล่อลวงและลูกศร
เพลิงของปีศาจก็ไม่สามารถครอบงำพวกเขาไปสู่ความ
มืดบอด, เพื่อชักจูงพวกเขาไปสู่ความพินาศได้.

And this is what our father meaneth; and he
meaneth that it will not come to pass until after they
are scattered by the Gentiles; and he meaneth that it
shall come by way of the Gentiles, that the Lord may
show his power unto the Gentiles, for the very cause
that he shall be rejected of the Jews, or of the house
of Israel.

Wherefore, our father hath not spoken of our seed
alone, but also of all the house of Israel, pointing to
the covenant which should be fulfilled in the latter
days; which covenant the Lord made to our father
Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of
the earth be blessed.

And it came to pass that I, Nephi, spake much unto
them concerning these things; yea, I spake unto
them concerning the restoration of the Jews in the
latter days.

And I did rehearse unto them the words of Isaiah,
who spake concerning the restoration of the Jews, or
of the house of Israel; and after they were restored
they should no more be confounded, neither should
they be scattered again. And it came to pass that I did
speak many words unto my brethren, that they were
pacified and did humble themselves before the Lord.

And it came to pass that they did speak unto me
again, saying: What meaneth this thing which our fa-
ther saw in a dream? What meaneth the tree which
he saw?

And I said unto them: It was a representation of
the tree of life.

And they said unto me: What meaneth the rod of
iron which our father saw, that led to the tree?

And I said unto them that it was the word of God;
and whoso would hearken unto the word of God,
and would hold fast unto it, they would never perish;
neither could the temptations and the fiery darts of
the adversary overpower them unto blindness, to
lead them away to destruction.

- ๒๕ ดังนั้น, ข้าพเจ้า, นิไฟ, กระตุ้นพวกเขาให้ใส่ใจพระ
วณะของพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ากระตุ้นพวกเขา
ด้วยสุดพลังแห่งจิตวิญญาณของข้าพเจ้า, และ
ด้วยสุดความสามารถที่ข้าพเจ้ามีอยู่, เพื่อให้พวกเขา
ใส่ใจพระวณะของพระผู้เป็นเจ้าและจดจำที่จะรักษา
พระบัญญัติของพระองค์ในสิ่งทั้งปวงเสมอ.
- ๒๖ และพวกเขากล่าวแก่ข้าพเจ้า : แม่น้ำที่มีสายน้ำซึ่ง
บิดาเราเห็นหมายถึงสิ่งใดหรือ ?
- ๒๗ และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่าน้ำที่บิดาข้าพเจ้า
เห็นคือความสกปรก; และจิตใจของเขาหมกมุ่นอยู่กับ
สิ่งอื่นมากจนเขาไม่เห็นความสกปรกของน้ำนั้น.
- ๒๘ และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่าแม่น้ำนั้นคือห้วงน้ำ
อันน่าพรั่นพรึง, ซึ่งแยกคนชั่วจากต้นไม้แห่งชีวิต, และ
จากวิสุทธิชนของพระผู้เป็นเจ้าด้วย.
- ๒๙ และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่าห้วงน้ำนั้นคือสิ่ง
แทนนรกอันน่าพรั่นพรึง, ซึ่งเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า
เตรียมไว้สำหรับคนชั่ว.
- ๓๐ และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่าบิดาเราเห็นด้วยว่า
ความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้าได้แบ่งแยกคนชั่ว
ออกจากคนชอบธรรมด้วย; และความเจิดจ้าของที่นั้น
เหมือนกับเจิดจ้าของไฟที่ลุกโชน, ซึ่งขึ้นไปถึง
พระผู้เป็นเจ้าตลอดกาลและตลอดไป, และไม่มีที่สุด.
- ๓๑ และพวกเขากล่าวแก่ข้าพเจ้า : สิ่งนี้หมายถึงความ
ทรมานของร่างกายในวันแห่งการทดลอง, หรือหมายถึง
ถึงสภาพสุดท้ายของจิตวิญญาณหลังจากความตาย
ของร่างกายฝ่ายโลก, หรือพูดถึงเรื่องซึ่งเป็นฝ่าย
โลก ?
- ๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้ากล่าวแก่
พวกเขาว่าสิ่งนี้แทนทั้งเรื่องฝ่ายโลกและฝ่าย
วิญญาณ; เพราะวันนั้นจะมาถึงเมื่อพวกเขาต้องรับ
การพิพากษาจากงานของตน, แท้จริงแล้ว, แม้งานที่
กระทำโดยร่างกายฝ่ายโลกในวันแห่งการทดลองของ
พวกเขา.

Wherefore, I, Nephi, did exhort them to give heed
unto the word of the Lord; yea, I did exhort them
with all the energies of my soul, and with all the fac-
ulty which I possessed, that they would give heed to
the word of God and remember to keep his com-
mandments always in all things.

And they said unto me: What meaneth the river of
water which our father saw?

And I said unto them that the water which my fa-
ther saw was filthiness; and so much was his mind
swallowed up in other things that he beheld not the
filthiness of the water.

And I said unto them that it was an awful gulf,
which separated the wicked from the tree of life, and
also from the saints of God.

And I said unto them that it was a representation
of that awful hell, which the angel said unto me was
prepared for the wicked.

And I said unto them that our father also saw that
the justice of God did also divide the wicked from the
righteous; and the brightness thereof was like unto
the brightness of a flaming fire, which ascendeth up
unto God forever and ever, and hath no end.

And they said unto me: Doth this thing mean the
torment of the body in the days of probation, or doth
it mean the final state of the soul after the death of
the temporal body, or doth it speak of the things
which are temporal?

And it came to pass that I said unto them that it
was a representation of things both temporal and
spiritual; for the day should come that they must be
judged of their works, yea, even the works which
were done by the temporal body in their days of pro-
bation.

๓๓ ดังนั้น, หากพวกเขาจะตายในความชั่วร้ายของตน พวกเขาต้องถูกขับออกด้วย, ตามเรื่องที่เป็นฝ่ายวิญญาณ, ซึ่งเกี่ยวกับความชอบธรรม; ดังนั้น, พวกเขาต้องถูกนำมายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าของเขา, เพื่อรับการพิพากษาจากงานของพวกเขา; และหากงานของพวกเขาเป็นความสกปรกพวกเขาก็จำเป็นต้องสกปรก; และหากพวกเขาสกปรกมันจำเป็นต้องเป็นว่าพวกเขาไม่สามารถพำนักอยู่ในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของเขา; หาไม่แล้ว, อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของเขาก็ต้องสกปรกด้วย.

๓๔ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่พี่, อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของเขาไม่สกปรก, และไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ไม่สะอาดจะเข้าในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของเขาได้; ดังนั้น, จำต้องมีสถานที่สกปรกแห่งหนึ่งเตรียมไว้สำหรับสิ่งสกปรก.

๓๕ และมีสถานที่แห่งหนึ่งเตรียมไว้, แท้จริงแล้ว, แม้รอกอันน่าพรั่นพรึงนั้นซึ่งข้าพเจ้ากล่าวถึง, และมารคือผู้เตรียมมัน; ดังนั้นสภาพสุดท้ายของจิตวิญญาณของมนุษย์คือจะอยู่ในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของเขา, หรือจะถูกขับออกไปเพราะความยุติธรรมนั้นซึ่งข้าพเจ้าพูดมาแล้ว.

๓๖ ดังนั้น, คนชั่วจึงถูกแยกออกไปจากคนชอบธรรม, และจากต้นไม้แห่งชีวิตนั้นด้วย, ซึ่งผลของต้นไม้มีค่าที่สุดและน่าปรารถนาที่สุดเหนือผลอื่นใดทั้งสิ้น; แท้จริงแล้ว, และผลของต้นไม้เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในบรรดาของประทานทั้งปวงของพระผู้เป็นเจ้าของเขา. และข้าพเจ้าพูดกับพี่ๆ ข้าพเจ้าดังนี้. เอเมน.

Wherefore, if they should die in their wickedness they must be cast off also, as to the things which are spiritual, which are pertaining to righteousness; wherefore, they must be brought to stand before God, to be judged of their works; and if their works have been filthiness they must needs be filthy; and if they be filthy it must needs be that they cannot dwell in the kingdom of God; if so, the kingdom of God must be filthy also.

But behold, I say unto you, the kingdom of God is not filthy, and there cannot any unclean thing enter into the kingdom of God; wherefore there must needs be a place of filthiness prepared for that which is filthy.

And there is a place prepared, yea, even that awful hell of which I have spoken, and the devil is the preparator of it; wherefore the final state of the souls of men is to dwell in the kingdom of God, or to be cast out because of that justice of which I have spoken.

Wherefore, the wicked are rejected from the righteous, and also from that tree of life, whose fruit is most precious and most desirable above all other fruits; yea, and it is the greatest of all the gifts of God. And thus I spake unto my brethren. Amen.

๑ นิไฟ ๑๖

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากข้าพเจ้า, นิไฟ, พูดกับพี่ ๆ ข้าพเจ้าจบแล้ว, ดูเถิดพวกเขากล่าวแก่ข้าพเจ้า : เจ้าประกาศเรื่องยุ่งยากแก่เรา, เกินกว่าเราจะสามารถทนได้.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่าข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าพูดเรื่องยุ่งยากต่อท่านคนชั่ว, ตามความเป็นจริง; และคนชอบธรรมนั้นข้าพเจ้ารับรอง, และเป็นพยานว่าพวกเขาจะได้รับการยกขึ้นในวันสุดท้าย; ดังนั้น, คนผิดรับความจริงได้ยาก, เพราะความจริงบาดพวกเขาถึงส่วนลึกที่สุด.
- ๓ และบัดนี้พี่ ๆ ข้าพเจ้า, เมื่อใดที่พี่ชอบธรรมและเต็มใจจะสดับฟังความจริง, และใส่ใจต่อความจริง, เพื่อที่จะดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรงต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, เมื่อนั้นพี่จะไม่รำพันเพราะความจริง, และกล่าวว่า : เจ้าพูดเรื่องยุ่งยากใส่เรา.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, กระตุ้นพี่ ๆ ข้าพเจ้า, ด้วยความขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถ, ให้รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาอ่อนน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์พระเจ้า; ถึงขนาดว่าข้าพเจ้าเกิดปีติและมีความหวังอย่างยิ่งในพวกเขา, ว่าพวกเขาจะเดินในวิถีแห่งความชอบธรรม.
- ๖ บัดนี้, เรื่องทั้งหมดนี้กล่าวและดำเนินไปขณะบิดาข้าพเจ้าพำนักอยู่ในกระโจมในหุบเขาที่ท่านเรียกว่าเลมูเอล.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, รับธิดาคนหนึ่งของอิซมาเอลเป็นภรรยา; และ, พี่ ๆ ข้าพเจ้ารับธิดาของอิซมาเอลเป็นภรรยาด้วย; และโซรัมรับธิดาคนโตของอิซมาเอลเป็นภรรยาด้วย.
- ๘ และดังนั้นบิดาข้าพเจ้าประพฤติตามพระบัญญัติทั้งหมดของพระเจ้าที่ท่านให้ท่าน. และ, ข้าพเจ้า, นิไฟ, ได้รับพรอย่างยิ่งจากพระเจ้าด้วย.
- ๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสุรเสียงของพระเจ้ารับสั่งแก่บิดาข้าพเจ้าในเวลากลางคืน, และทรงบัญชาท่านว่าในวันพรุ่งนี้ท่านควรออกเดินทางไปในแดนทุรกันดาร.

1 Nephi 16

And now it came to pass that after I, Nephi, had made an end of speaking to my brethren, behold they said unto me: Thou hast declared unto us hard things, more than we are able to bear.

And it came to pass that I said unto them that I knew that I had spoken hard things against the wicked, according to the truth; and the righteous have I justified, and testified that they should be lifted up at the last day; wherefore, the guilty taketh the truth to be hard, for it cutteth them to the very center.

And now my brethren, if ye were righteous and were willing to hearken to the truth, and give heed unto it, that ye might walk uprightly before God, then ye would not murmur because of the truth, and say: Thou speakest hard things against us.

And it came to pass that I, Nephi, did exhort my brethren, with all diligence, to keep the commandments of the Lord.

And it came to pass that they did humble themselves before the Lord; insomuch that I had joy and great hopes of them, that they would walk in the paths of righteousness.

Now, all these things were said and done as my father dwelt in a tent in the valley which he called Lemuel.

And it came to pass that I, Nephi, took one of the daughters of Ishmael to wife; and also, my brethren took of the daughters of Ishmael to wife; and also Zoram took the eldest daughter of Ishmael to wife.

And thus my father had fulfilled all the commandments of the Lord which had been given unto him. And also, I, Nephi, had been blessed of the Lord exceedingly.

And it came to pass that the voice of the Lord spake unto my father by night, and commanded him that on the morrow he should take his journey into the wilderness.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่บิดาข้าพเจ้าลุกขึ้นในตอนเช้า, และออกไปที่ประตูกระโจม, ท่านแปลกใจมากที่เห็นวัตถุทรงกลมอันเกิดจากงานฝีมือวิจิตรพิสดารลูกหนึ่งอยู่บนพื้นดิน; และวัตถุทรงกลมนั้นเป็นทองเหลืองแท้. และภายในวัตถุทรงกลมมีแกนสองแกน; และแกนหนึ่งชี้ทางที่เราควรไปในแดนทุรกันดาร.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราเก็บข้าวของต่าง ๆ ที่เราจะนำไปในแดนทุรกันดาร, และสัมภาระของเราที่ยังเหลืออยู่ทั้งหมดซึ่งพระเจ้าประทานให้เรา; และเราขนเมล็ดพืชทุกชนิดเพื่อที่เราจะนำติดตัวไปในแดนทุรกันดาร.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราขนกระโจมของเราออกไปในแดนทุรกันดาร, ข้ามแม่น้ำเลมัน.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราเดินทางไปเป็นเวลาสี่วัน, ในทิศทางค่อนไปทางใต้ของทิศตะวันออกเฉียงใต้, และเราตั้งกระโจมของเราอีก; และเราเรียกชื่อสถานที่นั้นว่าเซเซอร์.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราถือคันธนูของเราและลูกธนูของเรา, และออกไปในแดนทุรกันดารเพื่อฆ่าสัตว์เป็นอาหารสำหรับครอบครัวเรา; และหลังจากเราฆ่าสัตว์เป็นอาหารให้ครอบครัวเราแล้วเรากลับมาหาครอบครัวเราอีกในแดนทุรกันดาร, ที่เซเซอร์. และเราออกไปในแดนทุรกันดารอีก, ตามทิศทางเดิม, โดยอยู่ในพื้นที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดของแดนทุรกันดาร, ซึ่งอยู่ในชายแดนใกล้ทะเลแดง.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราเดินทางต่อเนื่องไปเป็นเวลาหลายวัน, โดยฆ่าสัตว์เป็นอาหารตามทางที่ไป, ด้วยคันธนูของเราและลูกธนูของเราและหินของเราและสายเหวี่ยงของเรา.

๑๖ และเราตามทิศทางของวัตถุทรงกลม, ซึ่งนำเราไปในแถบที่อุดมมากขึ้นของแดนทุรกันดาร.

๑๗ และหลังจากเราเดินทางต่อเนื่องไปเป็นเวลาหลายวันแล้ว, เราตั้งกระโจมของเราอยู่ชั่วเวลาหนึ่ง, เพื่อเราจะได้พักผ่อนอีกครั้งและหาอาหารให้ครอบครัวเรา.

And it came to pass that as my father arose in the morning, and went forth to the tent door, to his great astonishment he beheld upon the ground a round ball of curious workmanship; and it was of fine brass. And within the ball were two spindles; and the one pointed the way whither we should go into the wilderness.

And it came to pass that we did gather together whatsoever things we should carry into the wilderness, and all the remainder of our provisions which the Lord had given unto us; and we did take seed of every kind that we might carry into the wilderness.

And it came to pass that we did take our tents and depart into the wilderness, across the river Laman.

And it came to pass that we traveled for the space of four days, nearly a south-southeast direction, and we did pitch our tents again; and we did call the name of the place Shazer.

And it came to pass that we did take our bows and our arrows, and go forth into the wilderness to slay food for our families; and after we had slain food for our families we did return again to our families in the wilderness, to the place of Shazer. And we did go forth again in the wilderness, following the same direction, keeping in the most fertile parts of the wilderness, which were in the borders near the Red Sea.

And it came to pass that we did travel for the space of many days, slaying food by the way, with our bows and our arrows and our stones and our slings.

And we did follow the directions of the ball, which led us in the more fertile parts of the wilderness.

And after we had traveled for the space of many days, we did pitch our tents for the space of a time, that we might again rest ourselves and obtain food for our families.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่ข้าพเจ้า, นิไฟ, ออกไปฆ่าสัตว์เป็นอาหารนั้น, ดูเถิด, ข้าพเจ้าทำคัมภีร์ของข้าพเจ้าหัก, คัมภีร์นั้นทำด้วยเหล็กกล้าเนื้อดี; และหลังจากข้าพเจ้าทำคัมภีร์ของข้าพเจ้าหักแล้ว, ดูเถิด, พี่ๆ โกรธข้าพเจ้าเพราะการสูญเสียคัมภีร์ของข้าพเจ้า, เพราะเราหาอาหารไม่ได้.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรากลับมาหาครอบครัวเราโดยปราศจากอาหาร, และโดยที่เหน็ดเหนื่อยมาก, เนื่องจากการเดินทางของพวกเขา, พวกเขาเป็นทุกข์มากเพราะความต้องการอาหาร.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเลมันกับเลมูเอลและบุตรของอิชมาเอลเริ่มพริบป่นอย่างหนัก, เพราะความทุกข์เข่นาและความทุกข์ของพวกเขาในแดนทุรกันดาร; และบิดาข้าพเจ้าเริ่มพริบป่นต่อต้านพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของท่านด้วย; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาทั้งหมดสลดใจยิ่ง, แม้จนพวกเขาพริบป่นต่อต้านพระเจ้า.

๒๑ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, โดยที่เป็นทุกข์กับพี่ๆ ข้าพเจ้าเพราะการสูญเสียคัมภีร์ของข้าพเจ้า, และโดยที่คัมภีร์ของพวกเขาได้สูญเสียแรงติดของมัน, จึงเริ่มลำบากยิ่งนัก, แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่เราหาอาหารไม่ได้.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, พูดกับพี่ๆ ข้าพเจ้ามาก, เพราะพวกเขาทำให้ใจของพวกเขาแข็งกระด้างอีก, แม้จนต่อว่าพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, ทำคัมภีร์ด้วยไม้, และลูกธนูหนึ่งดอก, จากกิ่งไม้ตรง; ด้วยเหตุนี้, ข้าพเจ้าจึงถือคัมภีร์และลูกธนู, กับสายเหวี่ยงและหินเป็นอาวุธ. และข้าพเจ้ากล่าวแก่บิดาข้าพเจ้า: ข้าพเจ้าจะไปหาอาหารทางไหนหรือ?

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านทูลลามพระเจ้า, เพราะพวกเขานอบน้อมถ่อมตนแล้วเนื่องจากถ้อยคำของข้าพเจ้า; เพราะข้าพเจ้ากล่าวหลายเรื่องแก่พวกเขาด้วยกำลังแห่งจิตวิญญาณข้าพเจ้า.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสุรเสียงของพระเจ้ามาถึงบิดาข้าพเจ้า; และอันที่จริงท่านถูกตีสอนเพราะการพริบป่นต่อต้านพระเจ้าของท่าน, ถึงขนาดที่ท่านถูกนำลงไปสู่ห้วงลึกแห่งโศกเศร้า.

And it came to pass that as I, Nephi, went forth to slay food, behold, I did break my bow, which was made of fine steel; and after I did break my bow, behold, my brethren were angry with me because of the loss of my bow, for we did obtain no food.

And it came to pass that we did return without food to our families, and being much fatigued, because of their journeying, they did suffer much for the want of food.

And it came to pass that Laman and Lemuel and the sons of Ishmael did begin to murmur exceedingly, because of their sufferings and afflictions in the wilderness; and also my father began to murmur against the Lord his God; yea, and they were all exceedingly sorrowful, even that they did murmur against the Lord.

Now it came to pass that I, Nephi, having been afflicted with my brethren because of the loss of my bow, and their bows having lost their springs, it began to be exceedingly difficult, yea, insomuch that we could obtain no food.

And it came to pass that I, Nephi, did speak much unto my brethren, because they had hardened their hearts again, even unto complaining against the Lord their God.

And it came to pass that I, Nephi, did make out of wood a bow, and out of a straight stick, an arrow; wherefore, I did arm myself with a bow and an arrow, with a sling and with stones. And I said unto my father: Whither shall I go to obtain food?

And it came to pass that he did inquire of the Lord, for they had humbled themselves because of my words; for I did say many things unto them in the energy of my soul.

And it came to pass that the voice of the Lord came unto my father; and he was truly chastened because of his murmuring against the Lord, insomuch that he was brought down into the depths of sorrow.

- ๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสุรเสียงของพระเจ้าตรัสกับท่าน : จงมองวัตถุทรงกลม, และดูสิ่งต่าง ๆ ที่เขียนไว้.
- ๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อบิดาข้าพเจ้าเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่เขียนไว้บนวัตถุทรงกลม, ท่านกลัวและตัวสั่นยิ่ง, และพี่ ๆ ข้าพเจ้าและบุตรของอิชมาเอลและภรรยาเราด้วย.
- ๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นีไฟ, เห็นเข็มทิศซึ่งอยู่ในวัตถุทรงกลม, ว่าเข็มทิศเหล่านั้นทำงานตามศรัทธาและความขยันหมั่นเพียรและความใส่ใจซึ่งเราให้แก่เข็มทิศเหล่านั้น.
- ๒๙ และมีอักษรที่เพิ่งเขียนไว้บนเข็มทิศเหล่านั้นด้วย, ซึ่งอ่านง่าย, ซึ่งให้ความเข้าใจแก่เราเกี่ยวกับวิถีทางของพระเจ้า; และอักษรนั้นเขียนไว้และเปลี่ยนไปเป็นครั้งคราว, ตามศรัทธาและความขยันหมั่นเพียรซึ่งเราให้แก่มัน. และดังนั้นเราเห็นว่าโดยวิธีเล็กน้อยพระเจ้าทรงทำให้สิ่งสำคัญเกิดขึ้นได้.
- ๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นีไฟ, ขึ้นไปบนยอดเขา, ตามทิศทางซึ่งให้ไว้บนวัตถุทรงกลม.
- ๓๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าฆ่าสัตว์ป่า, ถึงขนาดที่ข้าพเจ้าได้อาหารมาให้ครอบครัวเรา.
- ๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้ากลับมายังกระโจมของเรา, โดยแบกสัตว์ที่ข้าพเจ้าฆ่ามา; และบัดนี้เมื่อพวกเขาเห็นข้าพเจ้าได้อาหารมา, ปิติของพวกเขาใหญ่หลวงนัก ! และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขานอนน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์พระเจ้า, และน้อมขอบพระทัยพระองค์.
- ๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราออกเดินทางอีก, โดยมุ่งหน้าไปเกือบจะทางเดียวกันกับเมื่อเริ่มต้น; และหลังจากเราเดินทางต่อเนื่องไปเป็นเวลาหลายวัน เราตั้งกระโจมของเราอีก, เพื่อเราจะพักอยู่ชั่วเวลาหนึ่ง.
- ๓๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออิชมาเอลตาย, และถูกฝังไว้ในสถานที่ซึ่งเรียกว่าเนโฮม.

And it came to pass that the voice of the Lord said unto him: Look upon the ball, and behold the things which are written.

And it came to pass that when my father beheld the things which were written upon the ball, he did fear and tremble exceedingly, and also my brethren and the sons of Ishmael and our wives.

And it came to pass that I, Nephi, beheld the pointers which were in the ball, that they did work according to the faith and diligence and heed which we did give unto them.

And there was also written upon them a new writing, which was plain to be read, which did give us understanding concerning the ways of the Lord; and it was written and changed from time to time, according to the faith and diligence which we gave unto it. And thus we see that by small means the Lord can bring about great things.

And it came to pass that I, Nephi, did go forth up into the top of the mountain, according to the directions which were given upon the ball.

And it came to pass that I did slay wild beasts, in-somuch that I did obtain food for our families.

And it came to pass that I did return to our tents, bearing the beasts which I had slain; and now when they beheld that I had obtained food, how great was their joy! And it came to pass that they did humble themselves before the Lord, and did give thanks unto him.

And it came to pass that we did again take our journey, traveling nearly the same course as in the beginning; and after we had traveled for the space of many days we did pitch our tents again, that we might tarry for the space of a time.

And it came to pass that Ishmael died, and was buried in the place which was called Nahom.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือธิดาของอิชมาเอล โศกเศร้ายิ่ง, เนื่องจากการสูญเสียบิดาของพวกนาง, และเนื่องจากความทุกข์ของพวกนางในแดน ทูรกันดาร; และพวกนางพรวดันต่อต้านบิดาข้าพเจ้า, เพราะท่านพาพวกนางออกมาจากแผ่นดินแห่ง เยรูซาเล็ม, มีความว่า : บิดาเราตายแล้ว; ใช่สิ, และเรา ระหกระเหินมามากในแดนทูรกันดาร, และเราทนรับ ความทุกข์, ความหิว, ความกระหาย, และความ เหน็ดเหนื่อยมามาก; และหลังจากความทุกข์เวทนา ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้แล้วเราต้องตายอยู่ในแดน ทูรกันดารด้วยความหิวโหย.

๓๖ และดังนั้นพวกนางพรวดันต่อต้านบิดาข้าพเจ้า, และ ต่อต้านข้าพเจ้าด้วย; และพวกนางปรารถนาจะกลับไป เยรูซาเล็มอีก.

๓๗ และเลมัมกล่าวแก่เลมูเอลและแก่นบุตรของอิชมา เอลด้วย : ดูเถิด, ให้เราสังหารบิดาเราเสีย, และนี่ไฟ นื่องชายเราด้วย, ผู้ที่ถือตนเป็นผู้ปกครองเราและผู้ สอนของเรา, ซึ่งเป็นพี่เขา.

๓๘ บัดนี้, เขากล่าวว่าพระเจ้าตรัสกับเขา, และกล่าว ด้วยว่าเทพปฏิบัติต่อเขา. แต่ดูเถิด, เรารู้ว่าเขากล่าว เท็จแก่เรา; และเขาเล่าเรื่องเหล่านี้แก่เรา, และเขาทำ มาหลายอย่างโดยเล่ห์เหลี่ยมพลิกแพลงของเขา, เพื่อ เขาจะลวงตาเรา, โดยคิดว่า, บางที, เขาอาจนำเราไปสู่ แดนทูรกันดารที่แปลกประหลาดบางแห่ง; และหลัง จากเขานำเราไปแล้ว, เขาก็คิดตั้งตนเป็นกษัตริย์และ ผู้ปกครองเหนือเรา, เพื่อเขาจะทำกับเราตามความ ประสงค์และความพอใจของเขา. และตามลักษณะ การเช่นนี้เลมัมพี่ข้าพเจ้ายั่วใจพวกเขาให้โกรธ.

๓๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าทรงอยู่กับ เรา, แท้จริงแล้ว, แม้สุรเสียงของพระเจ้ามาถึงและ รับสั่งแก่พวกเขาหลายประการ, และทรงเตือนพวกเขา ยิ่งนัก; และหลังจากพวกเขาถูกเตือนโดยสุรเสียง ของพระเจ้าแล้วพวกเขาหายโกรธ, และกลับใจจาก บาปของพวกเขา, ถึงขนาดที่พระเจ้าประทานพรแก่ เราด้วยอาหารอีก, จนเราไม่ตาย.

And it came to pass that the daughters of Ishmael did mourn exceedingly, because of the loss of their father, and because of their afflictions in the wilderness; and they did murmur against my father, because he had brought them out of the land of Jerusalem, saying: Our father is dead; yea, and we have wandered much in the wilderness, and we have suffered much affliction, hunger, thirst, and fatigue; and after all these sufferings we must perish in the wilderness with hunger.

And thus they did murmur against my father, and also against me; and they were desirous to return again to Jerusalem.

And Laman said unto Lemuel and also unto the sons of Ishmael: Behold, let us slay our father, and also our brother Nephi, who has taken it upon him to be our ruler and our teacher, who are his elder brethren.

Now, he says that the Lord has talked with him, and also that angels have ministered unto him. But behold, we know that he lies unto us; and he tells us these things, and he worketh many things by his cunning arts, that he may deceive our eyes, thinking, perhaps, that he may lead us away into some strange wilderness; and after he has led us away, he has thought to make himself a king and a ruler over us, that he may do with us according to his will and pleasure. And after this manner did my brother Laman stir up their hearts to anger.

And it came to pass that the Lord was with us, yea, even the voice of the Lord came and did speak many words unto them, and did chasten them exceedingly; and after they were chastened by the voice of the Lord they did turn away their anger, and did repent of their sins, insomuch that the Lord did bless us again with food, that we did not perish.

๑ นิไฟ ๑๗

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราออกเดินทางไปในแดนทุรกันดารอีก; และเราเดินทางค่อนข้างไปทางตะวันออกนับแต่เวลานั้น. และเราเดินทางและฟันฝ่าความทุกข์ยากมากมายตลอดแดนทุรกันดาร; และผู้หญิงของเราคลอดลูกในแดนทุรกันดาร.
- ๒ และพรของพระเจ้าที่ประทานให้เราะนั้นยิ่งใหญ่นัก, คือขณะที่เราดำรงชีวิตอยู่ด้วยเนื้อดิบในแดนทุรกันดาร, ผู้หญิงของเรามีน้ำนมให้ลูก ๆ ของพวกนางมาก, และแข็งแรง, แท้จริงแล้ว, ประหนึ่งชาย; และพวกนางเริ่มอดทนต่อการเดินทางของพวกนางโดยปราศจากการพร่ำบ่น.
- ๓ และดังนั้นเราเห็นว่าพระบัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าต้องเกิดสัมฤทธิ์ผล. และหากเป็นไปได้ว่าลูกหลานมนุษย์รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าแล้วพระองค์ย่อมทรงบำรุงเลี้ยงพวกเขา, และเสริมสร้างพลังแก่พวกเขา, และทรงจัดหาหนทางซึ่งโดยหนทางเหล่านั้นพวกเขาจะทำได้ในสิ่งซึ่งพระองค์ทรงบัญชาพวกเขา; ดังนั้น, พระองค์ทรงจัดหาหนทางให้เราในเวลาที่เรำพำนักในแดนทุรกันดาร.
- ๔ และเรำพำนักมาเป็นเวลาหลายปี, แท้จริงแล้ว, แม้ถึงแปดปีในแดนทุรกันดาร.
- ๕ และเรามาทั้งแผ่นดินซึ่งเราเรียกว่าอุดมมั่งคั่ง, เพราะแผ่นดินนั้นมีผลไม้มากและมีน้ำผึ้งป่าด้วย; และทั้งหมดนี้พระเจ้าทรงเตรียมไว้เพื่อเราจะไม่ตาย. และเราเห็นทะเล, ซึ่งเราเรียกว่าอิรีแอนทัม, ซึ่ง, แปลว่า, ผืนน้ำกว้างใหญ่.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราตั้งกระโจมของเราริมฝั่งทะเล; และทั้งที่เราทนรับความทุกข์และความลำบากมากมาย, แท้จริงแล้ว, แม้มากจนกระทั่งเราเขียนเรื่องเหล่านั้นได้ไม่ครบถ้วน, เรายังเบิกบานยิ่งนักเมื่อเรามาทั้งฝั่งทะเล; และเราเรียกสถานที่นั้นว่าอุดมมั่งคั่ง, เพราะผลไม้เป็นอันมากของสถานที่นั้น.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากข้าพเจ้า, นิไฟ, อยู่ในแผ่นดินอุดมมั่งคั่งเป็นเวลาหลายวัน, สُرเสียงของพระเจ้ามาถึงข้าพเจ้า, มีความว่า : จงลุกขึ้น, และเจ้าจงไปที่ภูเขา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าลุกขึ้นและขึ้นไปบนภูเขา, และร้องทูลต่อพระเจ้า.

1 Nephi 17

And it came to pass that we did again take our journey in the wilderness; and we did travel nearly eastward from that time forth. And we did travel and wade through much affliction in the wilderness; and our women did bear children in the wilderness.

And so great were the blessings of the Lord upon us, that while we did live upon raw meat in the wilderness, our women did give plenty of suck for their children, and were strong, yea, even like unto the men; and they began to bear their journeyings without murmurings.

And thus we see that the commandments of God must be fulfilled. And if it so be that the children of men keep the commandments of God he doth nourish them, and strengthen them, and provide means whereby they can accomplish the thing which he has commanded them; wherefore, he did provide means for us while we did sojourn in the wilderness.

And we did sojourn for the space of many years, yea, even eight years in the wilderness.

And we did come to the land which we called Bountiful, because of its much fruit and also wild honey; and all these things were prepared of the Lord that we might not perish. And we beheld the sea, which we called Irreantum, which, being interpreted, is many waters.

And it came to pass that we did pitch our tents by the seashore; and notwithstanding we had suffered many afflictions and much difficulty, yea, even so much that we cannot write them all, we were exceedingly rejoiced when we came to the seashore; and we called the place Bountiful, because of its much fruit.

And it came to pass that after I, Nephi, had been in the land of Bountiful for the space of many days, the voice of the Lord came unto me, saying: Arise, and get thee into the mountain. And it came to pass that I arose and went up into the mountain, and cried unto the Lord.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้ารับสั่งแก่ข้าพเจ้า, มีความว่า : เจ้าจงต่อเรือ, ตามวิธีที่เราจะแสดงแก่เจ้า, เพื่อเราจะพาผู้คนของเจ้าข้ามผืนน้ำนี้ไป.

๙ และข้าพเจ้าทูลว่า : ข้าแต่พระเจ้า, ข้าพระองค์จะไปทางไหนเล่าข้าพระองค์จึงจะพบแร่สำหรับหลอม, เพื่อข้าพระองค์จะทำเครื่องมือต่อเรือตามวิธีที่พระองค์ทรงแสดงแก่ข้าพระองค์ ?

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าทรงบอกข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าควรไปหาแร่จากที่ใด, เพื่อข้าพเจ้าจะทำเครื่องมือ.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, ทำเครื่องเป่าลม, ซึ่งทำจากหนังสัตว์, เพื่อเป่าไฟ; และหลังจากข้าพเจ้าทำเครื่องเป่าลม, เพื่อข้าพเจ้าจะใช้มันเป่าไฟ, ข้าพเจ้าเอาหินสองก้อนมากระทบกันเพื่อข้าพเจ้าจะก่อไฟ.

๑๒ เพราะก่อนหน้านั้นพระเจ้ามิทรงยอมให้เราก่อไฟมาก, ขณะที่เราเดินทางในแดนทุรกันดาร; เพราะพระองค์ตรัส : เราจะทำให้อาหารของเจ้านุ่ม, เพื่อเจ้าจะมีต้องหุงหาอาหาร;

๑๓ และเราจะเป็นความสว่างของเจ้าในแดนทุรกันดารด้วย; และเราจะเตรียมทางข้างหน้าเจ้า, หากเป็นไปว่าเจ้าจะรักษابัญญัติของเรา; ดังนั้น, ตราบเท่าที่เจ้าจะรักษาบัญญัติของเราเราจะนำเจ้าไปสู่ดินแดนที่สัญญาไว้; และเจ้าจะรู้ว่าโดยเราที่นำเจ้าไป.

๑๔ แท้จริงแล้ว, และพระเจ้าตรัสด้วยว่า : หลังจากเจ้าไปถึงแผ่นดินที่สัญญาไว้แล้ว, เจ้าจะรู้ว่า, เรา, พระเจ้า, คือพระเจ้าผู้เป็นเจ้า; และว่าเรา, พระเจ้า, ได้ปลดปล่อยเจ้าจากความพินาศ; แท้จริงแล้ว, ว่าเรานำเจ้าออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม.

๑๕ ดังนั้น, ข้าพเจ้า, นิไฟ, ขวนขวายรักษาบัญญัติของพระเจ้า, และข้าพเจ้าตักเตือนพี่ๆ ข้าพเจ้าให้ซื่อสัตย์และขยันหมั่นเพียร.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าทำเครื่องมือจากแร่ซึ่งข้าพเจ้าหลอมจากหิน.

๑๗ และเมื่อพี่ๆ ข้าพเจ้าเห็นว่าข้าพเจ้ากำลังจะต่อเรือ, พวกเขาเริ่มพรวดพราดต่อต้านข้าพเจ้า, มีความว่า : น้องเราเป็นคนโง่, เพราะเขาคิดว่าเขาสามารถต่อเรือได้; แท้จริงแล้ว, และเขาคิดว่าเขาสามารถข้ามผืนน้ำกว้างใหญ่นี้ไปได้.

And it came to pass that the Lord spake unto me, saying: Thou shalt construct a ship, after the manner which I shall show thee, that I may carry thy people across these waters.

And I said: Lord, whither shall I go that I may find ore to molten, that I may make tools to construct the ship after the manner which thou hast shown unto me?

And it came to pass that the Lord told me whither I should go to find ore, that I might make tools.

And it came to pass that I, Nephi, did make a bellows wherewith to blow the fire, of the skins of beasts; and after I had made a bellows, that I might have wherewith to blow the fire, I did smite two stones together that I might make fire.

For the Lord had not hitherto suffered that we should make much fire, as we journeyed in the wilderness; for he said: I will make thy food become sweet, that ye cook it not;

And I will also be your light in the wilderness; and I will prepare the way before you, if it so be that ye shall keep my commandments; wherefore, inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall be led towards the promised land; and ye shall know that it is by me that ye are led.

Yea, and the Lord said also that: After ye have arrived in the promised land, ye shall know that I, the Lord, am God; and that I, the Lord, did deliver you from destruction; yea, that I did bring you out of the land of Jerusalem.

Wherefore, I, Nephi, did strive to keep the commandments of the Lord, and I did exhort my brethren to faithfulness and diligence.

And it came to pass that I did make tools of the ore which I did molten out of the rock.

And when my brethren saw that I was about to build a ship, they began to murmur against me, saying: Our brother is a fool, for he thinketh that he can build a ship; yea, and he also thinketh that he can cross these great waters.

๑๘ และดังนั้นที่ ๆ ข้าพเจ้าต่อว่าข้าพเจ้า, และปรารถนาว่าพวกเขาจะไม่ทำงาน, เพราะพวกเขาไม่เชื่อว่าข้าพเจ้าสามารถต่อเรือได้; ทั้งพวกเขาไม่เชื่อว่าข้าพเจ้ารับคำแนะนำจากพระเจ้าแล้ว.

๑๙ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, สลดใจยิ่งเพราะความแข็งกระด้างของใจพวกเขา; และบัดนี้เมื่อพวกเขาเห็นว่าข้าพเจ้าเริ่มสลดใจพวกเขาอึมเอมใจของพวกเขา, ถึงขนาดที่ว่าพวกเขาเบิกบานเพราะความสลดใจของข้าพเจ้า, โดยกล่าวว่า : เรารู้ว่าเจ้าไม่สามารถต่อเรือได้, เพราะเรารู้ว่าเจ้าขาดวิจารณ์ญาณ; ดังนั้น, เจ้าจะทำงานใหญ่เช่นนั้นให้สำเร็จไม่ได้.

๒๐ และเจ้าเป็นเหมือนบิดาเรา, ผู้ถูกจินตนาการอันโง่เขลาแห่งใจท่านชักนำไป; แท้จริงแล้ว, ท่านนำเราออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, และเราระหกระเหินในแดนทุรกันดารมาหลายปี; และผู้หญิงของเราทำงานหนัก, โดยที่อึดท้อง; และพวกนางคลอดลูกในแดนทุรกันดารและทนทุกข์กับสิ่งทั้งปวง, นอกจากความตาย; และหากพวกนางตายก่อนที่พวกนางออกจากเยรูซาเล็มก็จะดีกว่าต้องมาทนความทุกข์ทรมานเหล่านี้.

๒๑ ดูเถิด, หลายปีมานี้เราทนทุกข์ในแดนทุรกันดาร, ซึ่งเป็นเวลาที่เรอาจเกษมสำราญอยู่กับทรัพย์สมบัติของเราและแผ่นดินแห่งมรดกของเรา; แท้จริงแล้ว, และเรอาจมีความสุข.

๒๒ และเรารู้ว่าผู้คนที่อยู่ในแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็มเป็นคนชอบธรรม; เพราะพวกเขารักษากฎเกณฑ์และคำพิพากษาของพระเจ้า, และพระบัญญัติของพระองค์ทั้งหมด, ตามกฎของโมเสส; ดังนั้น, เรารู้ว่าพวกเขาเป็นคนชอบธรรม; และบิดาเราตัดสินพวกเขา, และนำเราออกมาเพราะเราสดับฟังคำท่าน; แท้จริงแล้ว, และน้องชายของเราก็ตีเหมือนกับท่าน. และด้วยการกล่าวถ้อยในลักษณะนี้ที่ ๆ ข้าพเจ้าพรั่นและต่อว่าเรา.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, พูดกับพวกเขา, มีความว่า : พี่เชื้อหรือว่าบรรพบุรุษของเรา, ผู้เป็นลูกหลานของอิสราเอล, จะถูกนำไปพันเง้อมมือชาวอียิปต์ได้หากพวกเขาไม่ฟังพระวอนของพระเจ้า ?

And thus my brethren did complain against me, and were desirous that they might not labor, for they did not believe that I could build a ship; neither would they believe that I was instructed of the Lord.

And now it came to pass that I, Nephi, was exceedingly sorrowful because of the hardness of their hearts; and now when they saw that I began to be sorrowful they were glad in their hearts, insomuch that they did rejoice over me, saying: We knew that ye could not construct a ship, for we knew that ye were lacking in judgment; wherefore, thou canst not accomplish so great a work.

And thou art like unto our father, led away by the foolish imaginations of his heart; yea, he hath led us out of the land of Jerusalem, and we have wandered in the wilderness for these many years; and our women have toiled, being big with child; and they have borne children in the wilderness and suffered all things, save it were death; and it would have been better that they had died before they came out of Jerusalem than to have suffered these afflictions.

Behold, these many years we have suffered in the wilderness, which time we might have enjoyed our possessions and the land of our inheritance; yea, and we might have been happy.

And we know that the people who were in the land of Jerusalem were a righteous people; for they kept the statutes and judgments of the Lord, and all his commandments, according to the law of Moses; wherefore, we know that they are a righteous people; and our father hath judged them, and hath led us away because we would hearken unto his words; yea, and our brother is like unto him. And after this manner of language did my brethren murmur and complain against us.

And it came to pass that I, Nephi, spake unto them, saying: Do ye believe that our fathers, who were the children of Israel, would have been led away out of the hands of the Egyptians if they had not hearkened unto the words of the Lord?

๒๔ แท้จริงแล้ว, พิจารณาหรือว่าพวกเขาจะถูกพาไปให้พ้นจากความเป็นทาส, หากพระเจ้าไม่ได้ทรงบัญชาโมเสสให้ท่านพาพวกเขาไปให้พ้นจากความเป็นทาส?

๒๕ บัดนี้พื้รู้ว่าลูกหลานของอิสราเอลอยู่ในความเป็นทาส; และพื้รู้ว่าพวกเขาต้องทำงานหนัก, อันเป็นความคับแค้นที่ต้องทน; ดังนั้น, พื้รู้ว่าจำเป็นต้องเป็นสิ่งดีสำหรับพวกเขา, ที่พวกเขาถูกนำไปพ้นจากความเป็นทาส.

๒๖ บัดนี้พื้รู้ว่าโมเสสได้รับบัญชาจากพระเจ้าให้ทำงานที่ยากเย็นนั้น; และพื้รู้ว่าโดยคำของท่านผืนน้ำในทะเลแดงแยกไปทางโน้นและทางนี้, และพวกเขาจึงผ่านมาได้ตลอดบนพื้นดินแห้ง.

๒๗ แต่พื้รู้ว่าชาวอียิปต์, ซึ่งเป็นกองทัพของฟาโรห์, จมน้ำตายในทะเลแดง.

๒๘ และพื้รู้ว่าด้วยว่าพระเจ้าทรงเลี้ยงพวกเขาด้วยมานาในแดนทุรกันดาร.

๒๙ แท้จริงแล้ว, และพื้รู้ว่าด้วยว่า, โมเสส, ด้วยคำของท่านตามอำนาจของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าซึ่งอยู่ในท่าน, ตีศิลา, และน้ำไหลออกมา, เพื่อลูกหลานของอิสราเอลจะได้ดับความกระหายของพวกเขา.

๓๐ และทั้งที่พวกเขาถูกนำไป, พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, พระผู้ไถ่ของพวกเขา, เสด็จไปเบื้องหน้าพวกเขา, โดยทรงนำพวกเขาไปเวลากลางวันและประทานความสว่างให้พวกเขาเวลากลางคืน, และทรงกระทำสิ่งทั้งปวงอันสมควรที่มนุษย์จะพึงรับ, พวกเขายังทำใจของพวกเขาแข็งกระด้างและทำจิตใจของพวกเขามืดบอด, และสบประมาทโมเสสและพระเจ้าผู้เป็นเจ้าองค์จริงและทรงพระชนม์อยู่.

๓๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือตามพระดำรัสของพระองค์พระองค์ทรงทำลายพวกเขา; และตามพระดำรัสของพระองค์พระองค์ทรงนำพวกเขา; และตามพระดำรัสของพระองค์พระองค์ทรงทำสิ่งทั้งปวงเพื่อพวกเขา; และหาได้มีสิ่งใดดำเนินไปไม่นอกจากจะเป็นโดยพระดำรัสของพระองค์.

๓๒ และหลังจากพวกเขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนแล้ว พระองค์ทรงทำให้พวกเขาเกรียงไกรจนถึงการขับไล่ลูกหลานของแผ่นดินออกไป, แท้จริงแล้ว, ถึงการทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปสู่ความพินาศ.

Yea, do ye suppose that they would have been led out of bondage, if the Lord had not commanded Moses that he should lead them out of bondage?

Now ye know that the children of Israel were in bondage; and ye know that they were laden with tasks, which were grievous to be borne; wherefore, ye know that it must needs be a good thing for them, that they should be brought out of bondage.

Now ye know that Moses was commanded of the Lord to do that great work; and ye know that by his word the waters of the Red Sea were divided hither and thither, and they passed through on dry ground.

But ye know that the Egyptians were drowned in the Red Sea, who were the armies of Pharaoh.

And ye also know that they were fed with manna in the wilderness.

Yea, and ye also know that Moses, by his word according to the power of God which was in him, smote the rock, and there came forth water, that the children of Israel might quench their thirst.

And notwithstanding they being led, the Lord their God, their Redeemer, going before them, leading them by day and giving light unto them by night, and doing all things for them which were expedient for man to receive, they hardened their hearts and blinded their minds, and reviled against Moses and against the true and living God.

And it came to pass that according to his word he did destroy them; and according to his word he did lead them; and according to his word he did do all things for them; and there was not any thing done save it were by his word.

And after they had crossed the river Jordan he did make them mighty unto the driving out of the children of the land, yea, unto the scattering them to destruction.

๓๓ และบัดนี้, พิจารณาหรือว่าลูกหลานของแผ่นดินนี้, ซึ่งอยู่ในแผ่นดินแห่งคำสัญญา, ซึ่งถูกบรรพบุรุษของเราขับออกไป, พิจารณาหรือว่าพวกเขาชอบธรรม? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวกับพี่, ไม่เลย.

๓๔ พิจารณาหรือว่าบรรพบุรุษของเราจะเลิกละกว่าพวกเขาหากพวกเขาชอบธรรม? ข้าพเจ้ากล่าวกับพี่, ไม่เลย.

๓๕ ดูเถิด, พระเจ้าทรงถือว่าเนื้อหนังทั้งปวงเท่าเทียมกัน; เขาผู้ชอบธรรมย่อมเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า. แต่ดูเถิด, คนพวกนี้ปฏิเสธพระวจนะทุกคำของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, และพวกเขาสูงองมอยู่ในความชั่วช้าสามานย์; และพระพิโรธสุดขีดของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าอยู่บนพวกเขาแล้ว; และพระเจ้าทรงสาปแช่งแผ่นดินเพื่อต่อต้านพวกเขา, และประทานพรแผ่นดินนั้นแก่บรรพบุรุษของเรา; แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงสาปแช่งแผ่นดินนั้นเพื่อต่อต้านพวกเขาจนถึงความพินาศของพวกเขา, และพระองค์ประทานพรแผ่นดินนั้นแก่บรรพบุรุษของเราเพื่อให้พวกเขามีพลังเหนือแผ่นดินนั้น.

๓๖ ดูเถิด, พระเจ้าทรงสร้างแผ่นดินโลกเพื่อให้เป็นที่อยู่อาศัย; และพระองค์ทรงสร้างลูก ๆ ของพระองค์เพื่อพวกเขาจะเป็นเจ้าของแผ่นดินโลก.

๓๗ และพระองค์ทรงยกประชากรที่ชอบธรรมประชากรหนึ่ง, และทรงทำลายประชากรของคนชั่วร้าย.

๓๘ และพระองค์ทรงนำคนชอบธรรมไปสู่ผืนแผ่นดินที่มีค่า, และคนชั่วร้ายพระองค์ทรงทำลาย, และทรงสาปแช่งแผ่นดินแก่พวกเขาเพราะพวกเขาเป็นเหตุ.

๓๙ พระองค์ทรงปกครองอยู่สูงในฟ้าสวรรค์, เพราะท้องฟ้าคือพระราชบัลลังก์ของพระองค์, และแผ่นดินโลกนี้คือที่รองพระบาทของพระองค์.

๔๐ และพระองค์ทรงรักผู้เลือกพระองค์เป็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขา. ดูเถิด, พระองค์ทรงรักบรรพบุรุษของเรา, และพระองค์ทรงทำพันธสัญญากับพวกเขา, แท้จริงแล้ว, แม้อับราฮัม, อิสอัค, และยาโคบ; และพระองค์ทรงจำพันธสัญญาที่พระองค์ทรงทำไว้; ดังนั้น, พระองค์ทรงนำพวกเขาออกจากแผ่นดินแห่งอียิปต์.

And now, do ye suppose that the children of this land, who were in the land of promise, who were driven out by our fathers, do ye suppose that they were righteous? Behold, I say unto you, Nay.

Do ye suppose that our fathers would have been more choice than they if they had been righteous? I say unto you, Nay.

Behold, the Lord esteemeth all flesh in one; he that is righteous is favored of God. But behold, this people had rejected every word of God, and they were ripe in iniquity; and the fulness of the wrath of God was upon them; and the Lord did curse the land against them, and bless it unto our fathers; yea, he did curse it against them unto their destruction, and he did bless it unto our fathers unto their obtaining power over it.

Behold, the Lord hath created the earth that it should be inhabited; and he hath created his children that they should possess it.

And he raiseth up a righteous nation, and destroyeth the nations of the wicked.

And he leadeth away the righteous into precious lands, and the wicked he destroyeth, and curseth the land unto them for their sakes.

He ruleth high in the heavens, for it is his throne, and this earth is his footstool.

And he loveth those who will have him to be their God. Behold, he loved our fathers, and he covenanted with them, yea, even Abraham, Isaac, and Jacob; and he remembered the covenants which he had made; wherefore, he did bring them out of the land of Egypt.

๔๑ และพระองค์ทรงตีสอนพวกเขาด้วยไม้ของพระองค์ในแดนทุรกันดาร; เพราะพวกเขาทำใจของตนแข็งกระด้าง, แม้ดังที่พี่ทำ; และพระเจ้าทรงตีสอนพวกเขาเพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา. พระองค์ทรงส่งเหล่าภูเพลิงเหินฟ้ามาในบรรดาพวกเขา; และหลังจากพวกเขาถูกกัดแล้วพระองค์ทรงเตรียมทางไว้เพื่อพวกเขาจะได้รับการรักษา; และงานซึ่งพวกเขาต้องทำคือมองดู; และเพราะความเรียบง่ายของทาง, หรือความง่ายของมัน, จึงมีคนตายเป็นอันมาก

๔๒ และพวกเขาทำใจของตนแข็งกระด้างเป็นครั้งคราว, และพวกเขาสบประมาทโมเสส, และพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของด้วย; กระนั้นก็ตาม, พี่ยังรู้ว่าพระเดชานุภาพอันหาที่เปรียบมิได้ของพระองค์นำพวกเขาออกมาสู่แผ่นดินแห่งคำสัญญา.

๔๓ และบัดนี้, หลังจากเหตุการณ์ทั้งหมดนี้แล้ว, ก็ถึงเวลาที่พวกเขากลายเป็นคนชั่วร้าย, แท้จริงแล้ว, เกือบสูญยอม; และข้าพเจ้ารู้ว่าพวกเขาในวันนี้ใกล้จะถูกทำลายแล้ว; เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าวันนี้ต้องมาถึงแน่นอนที่พวกเขาต้องถูกทำลาย, เว้นแต่เพียงไม่กี่คน, ซึ่งจะถูกนำไปสู่การเป็นเชลย.

๔๔ ดังนั้น, พระเจ้าจึงทรงบัญชาบิดาข้าพเจ้าว่าท่านควรออกไปในแดนทุรกันดาร; และชาวยิวหมายมั่นจะเอาชีวิตท่านด้วย; แท้จริงแล้ว, และพี่หมายมั่นจะเอาชีวิตท่านด้วย; ดังนั้น, พี่เป็นฆาตกรในใจพี่และพี่เป็นเหมือนพวกเขา.

๔๕ พี่ว่องไวในการทำ ความชั่วช้าสามานย์แต่เชื่องช้าในการระลึกถึงพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพี่. พี่เห็นเทพแล้ว, และท่านพูดกับพี่; แท้จริงแล้ว, พี่ได้ยินเสียงท่านเป็นครั้งคราว; และท่านพูดกับพี่ด้วยเสียงสงบแผ่วเบา, แต่ใจพี่เกินกว่าจะรู้สึก, พี่จึงสัมผัสพระวอนะของพระองค์ไม่ได้; ดังนั้น, พระองค์จึงรับสั่งกับพี่ด้วยเสียงของฟ้าร้อง, ซึ่งทำให้แผ่นดินโลกสั่นสะเทือนประหนึ่งจะแยกออกจากกัน.

๔๖ และพี่รู้ด้วยว่าโดยเดชานุภาพแห่งพระวอนะอันทรงฤทธิ์ของพระองค์พระองค์ทรงสามารถทำให้แผ่นดินโลกสูญสิ้นไป; แท้จริงแล้ว, และพี่รู้ว่าโดยพระวอนะของพระองค์พระองค์ทรงทำให้ที่ขรุขระทั้งหลายราบเรียบลงได้, และทำให้ที่ราบเรียบทั้งหลายพังทลายได้. โอ้, แล้ว, เหตุใดเล่า, พี่จึงแข็งกระด้างเช่นนั้นในใจพี่?

And he did straiten them in the wilderness with his rod; for they hardened their hearts, even as ye have; and the Lord straitened them because of their iniquity. He sent fiery flying serpents among them; and after they were bitten he prepared a way that they might be healed; and the labor which they had to perform was to look; and because of the simplicity of the way, or the easiness of it, there were many who perished.

And they did harden their hearts from time to time, and they did revile against Moses, and also against God; nevertheless, ye know that they were led forth by his matchless power into the land of promise.

And now, after all these things, the time has come that they have become wicked, yea, nearly unto ripeness; and I know not but they are at this day about to be destroyed; for I know that the day must surely come that they must be destroyed, save a few only, who shall be led away into captivity.

Wherefore, the Lord commanded my father that he should depart into the wilderness; and the Jews also sought to take away his life; yea, and ye also have sought to take away his life; wherefore, ye are murderers in your hearts and ye are like unto them.

Ye are swift to do iniquity but slow to remember the Lord your God. Ye have seen an angel, and he spake unto you; yea, ye have heard his voice from time to time; and he hath spoken unto you in a still small voice, but ye were past feeling, that ye could not feel his words; wherefore, he has spoken unto you like unto the voice of thunder, which did cause the earth to shake as if it were to divide asunder.

And ye also know that by the power of his almighty word he can cause the earth that it shall pass away; yea, and ye know that by his word he can cause the rough places to be made smooth, and smooth places shall be broken up. O, then, why is it, that ye can be so hard in your hearts?

- ๔๗   ดูเถิด, จิตวิญญาณข้าพเจ้าฉีกขาดด้วยความ
ตรอมใจเพราะพี่, และใจข้าพเจ้าเจ็บปวด; ข้าพเจ้า
กลัวเกลือกที่จะถูกขับออกตลอดกาล. ดูเถิด, ข้าพเจ้า
เปี่ยมด้วยพระวิญญาณแห่งพระผู้เป็นเจ้า, ถึงขนาดที่
ร่างข้าพเจ้าไร้เรี่ยวแรง.
- ๔๘   และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อข้าพเจ้าพูด
คำเหล่านี้พวกเขาโกรธข้าพเจ้า, และปรารถนาจะโยน
ข้าพเจ้าลงไปในห้วงลึกของทะเล; และเมื่อพวกเขาจะ
เข้ามาจับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขา, มีความว่า :
ในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ,
ข้าพเจ้าสั่งพี่ว่าอย่าแตะต้องข้าพเจ้า, เพราะข้าพเจ้า
เปี่ยมด้วยอำนาจแห่งพระผู้เป็นเจ้า, แม้จนจะเผาไหม้
เนื้อหนังข้าพเจ้า; และผู้ใดที่เอามือมาถูกตัวข้าพเจ้า
จะเหี่ยวเฉาตั้งต้นอ้อแห้ง; และเขาจะสูญสิ้นไปต่อหน้า
เดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า, เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะ
ทรงลงทัณฑ์เขา.
- ๔๙   และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, กล่าว
แก่พวกเขาว่าพวกเขาต้องไม่พัวพันต่อต้านบิดาพวก
เขาอีกต่อไป; ทั้งพวกเขาจะไม่ปฏิเสธงานที่ข้าพเจ้าให้
ทำ, เพราะพระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้า
จะต้องต่อเรือ.
- ๕๐   และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขา : หากพระผู้เป็นเจ้า
ทรงบัญชาให้ข้าพเจ้าทำสิ่งทั้งปวงข้าพเจ้าสามารถทำ
สิ่งทั้งปวงนั้นได้. หากพระองค์จะทรงบัญชาข้าพเจ้าให้
ข้าพเจ้ากล่าวแก่น้ำนี้, เจ้าจงเป็นแผ่นดิน, มันจะเป็น
แผ่นดิน; และหากข้าพเจ้าจะกล่าวเช่นนั้น, มันจะเป็นไป
เช่นนั้น.
- ๕๑   และบัดนี้, หากพระเจ้าทรงมีเดชานุภาพยิ่งใหญ่เช่น
นั้น, และทรงกระทำปาฏิหาริย์หลายอย่างในบรรดาลูก
หลานมนุษย์, แล้วไฉนพระองค์จะทรงสอนข้าพเจ้า, ให้
ข้าพเจ้าต่อเรือไม่ได้เล่า ?
- ๕๒   และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, กล่าว
หลายเรื่องแก่พี่ ๆ ข้าพเจ้า, ถึงขนาดที่พวกเขายอม
จำนนและไม่สามารถโต้แย้งข้าพเจ้าได้; ทั้งพวกเขาไม่
กล้าจับข้าพเจ้าหรือแตะต้องข้าพเจ้าด้วยนิ้วมือพวก
เขา, แม้เป็นเวลาหลายวัน. บัดนี้พวกเขาไม่กล้าทำ
อย่างนี้เกลือกพวกเขาจะเหี่ยวเฉาไปต่อหน้าข้าพเจ้า,
พระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าทรงพลังเช่นนั้น; และ
ได้ทรงกระทำแก่พวกเขาตั้งนั้น.

Behold, my soul is rent with anguish because of
you, and my heart is pained; I fear lest ye shall be
cast off forever. Behold, I am full of the Spirit of God,
insomuch that my frame has no strength.

And now it came to pass that when I had spoken
these words they were angry with me, and were de-
sirous to throw me into the depths of the sea; and as
they came forth to lay their hands upon me I spake
unto them, saying: In the name of the Almighty God,
I command you that ye touch me not, for I am filled
with the power of God, even unto the consuming of
my flesh; and whoso shall lay his hands upon me
shall wither even as a dried reed; and he shall be as
naught before the power of God, for God shall smite
him.

And it came to pass that I, Nephi, said unto them
that they should murmur no more against their fa-
ther; neither should they withhold their labor from
me, for God had commanded me that I should build
a ship.

And I said unto them: If God had commanded me
to do all things I could do them. If he should com-
mand me that I should say unto this water, be thou
earth, it should be earth; and if I should say it, it
would be done.

And now, if the Lord has such great power, and
has wrought so many miracles among the children of
men, how is it that he cannot instruct me, that I
should build a ship?

And it came to pass that I, Nephi, said many things
unto my brethren, insomuch that they were con-
founded and could not contend against me; neither
durst they lay their hands upon me nor touch me
with their fingers, even for the space of many days.
Now they durst not do this lest they should wither
before me, so powerful was the Spirit of God; and
thus it had wrought upon them.

๕๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าตรัสแก่
ข้าพเจ้า : จงเหยียดมือของเจ้าออกไปยังพี่ ๆ เจ้าอีก,
และพวกเขาจะไม่เหี่ยวเฉาไปต่อหน้าเจ้า, แต่เราจะ
ทำให้พวกเขาสะดุ้ง, พระเจ้าตรัส, และเราจะทำการนี้,
เพื่อพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.

๕๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเหยียดมือ
ข้าพเจ้าออกไปยังพี่ ๆ ข้าพเจ้า, และพวกเขาไม่เหี่ยว
เฉาไปต่อหน้าข้าพเจ้า; แต่พระเจ้าทรงทำให้พวกเขา
สั่น, แม้มันพระเจ้าตรัสที่พระองค์ได้รับสั่งไว้.

๕๕ และบัดนี้, พวกเขาบอกว่า : เรารู้แน่ชัดว่าพระเจ้าทรง
อยู่กับเจ้า, เพราะเรารู้ว่าเป็นเดชานุภาพของพระเจ้า
ซึ่งทำให้เราสั่น. และพวกเขาทรุดตัวลงต่อหน้า
ข้าพเจ้า, และกำลังจะนมัสการข้าพเจ้า, แต่ข้าพเจ้าไม่
ยอมให้พวกเขาทำ, โดยกล่าวว่า : ข้าพเจ้าเป็นน้องของ
พี่, แท้จริงแล้ว, แม้น้องชายของพี่; ดังนั้น, จงนมัสการ
พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพี่, และให้เกียรติบิดาของพี่
และมารดาของพี่, เพื่อวันเวลาของพี่จะยืนยาวในแผ่นดิน
ซึ่งพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพี่จะประทานให้พี่.

And it came to pass that the Lord said unto me:
Stretch forth thine hand again unto thy brethren,
and they shall not wither before thee, but I will
shock them, saith the Lord, and this will I do, that
they may know that I am the Lord their God.

And it came to pass that I stretched forth my hand
unto my brethren, and they did not wither before
me; but the Lord did shake them, even according to
the word which he had spoken.

And now, they said: We know of a surety that the
Lord is with thee, for we know that it is the power of
the Lord that has shaken us. And they fell down be-
fore me, and were about to worship me, but I would
not suffer them, saying: I am thy brother, yea, even
thy younger brother; wherefore, worship the Lord
thy God, and honor thy father and thy mother, that
thy days may be long in the land which the Lord thy
God shall give thee.

๑ นิไฟ ๑๘

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขานมัสการพระเจ้า, และออกไปกับข้าพเจ้า; และเราทำงานไม้ด้วยฝีมือจิตรพิสดาร. และพระเจ้าทรงแสดงแก่ข้าพเจ้าเป็นครั้งคราวว่าข้าพเจ้าควรทำงานไม้เพื่อต่อเรือด้วยวิธีใด.
- ๒ บัดนี้ข้าพเจ้า, นิไฟ, ไม่ได้ทำงานไม้ตามวิธีที่มนุษย์เรียนรู้, ทั้งข้าพเจ้าไม่ได้ต่อเรือตามวิธีของมนุษย์; แต่ข้าพเจ้าต่อเรือตามวิธีที่พระเจ้าทรงแสดงแก่ข้าพเจ้า; ด้วยเหตุนี้, จึงไม่เป็นไปตามวิธีของมนุษย์.
- ๓ และข้าพเจ้า, นิไฟ, เข้าไปที่ภูเขาบ่อยครั้ง, และข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนพระเจ้าบ่อยครั้ง; ดังนั้นพระเจ้าทรงแสดงสิ่งสำคัญแก่ข้าพเจ้า.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากข้าพเจ้าต่อเรือเสร็จ, ตามพระดำรัสของพระเจ้า, พี่ ๆ ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่อนั้นดี, และเห็นว่าฝีมือต่อเรื่อนั้นยอดเยี่ยมนัก; ด้วยเหตุนี้, พวกเขาอนอบน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์พระเจ้าอีกครั้ง.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระสุรเสียงของพระเจ้ามาถึงบิดาข้าพเจ้า, ว่าเราควรลุกขึ้นและลงไปในเรือ.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในวันพรุ่ง, หลังจากเราเตรียมข้าวของทุกอย่าง, ผลไม้และเนื้อมากมายจากแดนทุรกันดาร, และน้ำผึ้งอย่างเหลือเฟือ, กับสัมภาระตามที่พระเจ้าทรงบัญชาเราไว้, เราลงไปในเรือ, พร้อมด้วยสิ่งทั้งปวงที่เราขนไปด้วยและเมล็ดพืชของเรา, และทุกสิ่งที่เราได้นำมากับเรา, ทุกคนตามวัยของตน; ดังนั้น, เราทั้งหมดลงไปในเรือ, พร้อมด้วยภรรยาและลูก ๆ ของเรา.
- ๗ และบัดนี้, บิดาข้าพเจ้าให้กำเนิดบุตรสองคนในแดนทุรกันดาร; คนพี่เรียกว่าเจacob และคนน้องว่าโจเซฟ.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากเราทั้งหมดลงไปในเรือ, และชนสัมภาระของเราและสิ่งของซึ่งได้รับพระบัญชาไปกับเรา, เราออกทะเลและถูกพัดไปตามทิศทางลมสู่แผ่นดินที่สัญญาไว้.

1 Nephi 18

And it came to pass that they did worship the Lord, and did go forth with me; and we did work timbers of curious workmanship. And the Lord did show me from time to time after what manner I should work the timbers of the ship.

Now I, Nephi, did not work the timbers after the manner which was learned by men, neither did I build the ship after the manner of men; but I did build it after the manner which the Lord had shown unto me; wherefore, it was not after the manner of men.

And I, Nephi, did go into the mount oft, and I did pray oft unto the Lord; wherefore the Lord showed unto me great things.

And it came to pass that after I had finished the ship, according to the word of the Lord, my brethren beheld that it was good, and that the workmanship thereof was exceedingly fine; wherefore, they did humble themselves again before the Lord.

And it came to pass that the voice of the Lord came unto my father, that we should arise and go down into the ship.

And it came to pass that on the morrow, after we had prepared all things, much fruits and meat from the wilderness, and honey in abundance, and provisions according to that which the Lord had commanded us, we did go down into the ship, with all our loading and our seeds, and whatsoever thing we had brought with us, every one according to his age; wherefore, we did all go down into the ship, with our wives and our children.

And now, my father had begat two sons in the wilderness; the elder was called Jacob and the younger Joseph.

And it came to pass after we had all gone down into the ship, and had taken with us our provisions and things which had been commanded us, we did put forth into the sea and were driven forth before the wind towards the promised land.

๙ และหลังจากเราถูกพัดไปตามทิศทางลมต่อเนื่องเป็นเวลาหลายวัน, ดูเถิด, พี่ๆ ข้าพเจ้าและบุตรของอิสมาเอลและภรรยาของพวกเขาด้วยเริ่มหาความสุขสำราญให้ตน, ถึงขนาดที่ว่าพวกเขาเริ่มเต้นรำ, และร้องเพลง, และกล่าวถ้อยหยาบคายยิ่ง, แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่พวกเขาลืมไปว่าอำนาจใดนำพวกเขามาถึงที่นั่น; แท้จริงแล้ว, พวกเขาสำพองจนหยาบคายยิ่งนัก.

๑๐ และข้าพเจ้า, นีไฟ, เริ่มกลัวอย่างยิ่งเกลือกพระเจ้าจะกริ้วเรา, และทรงลงทัณฑ์เราเพราะความชั่วช้าสามานย์ของเรา, จนเราจะถูกกลืนลงไปในห้องลึกของทะเล; ดังนั้น, ข้าพเจ้า, นีไฟ, เริ่มพูดกับพวกเขาด้วยความมีสติ; แต่ดูเถิดพวกเขาโกรธข้าพเจ้า, พลาญกล่าวว่า : เราจะไมยอมให้น้องชายเราเป็นผู้ปกครองเหนือเรา.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเลมันกับเลมูเอลจับข้าพเจ้าและมัดข้าพเจ้าไว้ด้วยเชือก, และพวกเขากระทำรุนแรงต่อข้าพเจ้ามาก; กระนั้นก็ตาม, พระเจ้าทรงยอมเพื่อพระองค์จะทรงแสดงเดชานุภาพของพระองค์ให้ปรากฏ, เพื่อให้เป็นไปตามพระคำรัสของพระองค์ซึ่งพระองค์รับสั่งไว้เกี่ยวกับคนชั่วร้าย.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากพวกเขามัดข้าพเจ้าจนข้าพเจ้าเคลื่อนไหวไม่ได้แล้ว, เช็มทิส, ซึ่งพระเจ้าทรงเตรียมไว้, หยุดทำงาน.

๑๓ ดังนั้น, พวกเขาไม่รู้ว่าพวกเขาจะนำเรือไปทิศทางใด, จนกระทั่งเกิดพายุร้าย, แท้จริงแล้ว, เป็นพายุฝนฟ้าคะนองรุนแรงน่าสะพรึงกลัว, และเราถูกพัดถอยหลังไปบนผืนน้ำเป็นเวลาสามวัน; และพวกเขาเริ่มหวาดกลัวอย่างยิ่งเกลือกกว่าพวกเขาจะจมลงในทะเล; กระนั้นก็ตามพวกเขาก็ไม่ปล่อยข้าพเจ้า.

๑๔ และในวันที่สี่, ซึ่งเราได้ถูกพัดถอยหลังไปนั้น, พายุฝนฟ้าคะนองเริ่มรุนแรงยิ่งนัก.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราเกือบจะถูกกลืนลงไปในห้องลึกของทะเล. และหลังจากเราได้ถูกพัดถอยหลังไปบนผืนน้ำเป็นเวลาสี่วัน, พี่ๆ ข้าพเจ้าเริ่มเห็นว่าการพิพากษาของพระเจ้าเป็นเจ้าอยู่บนพวกเขา, และว่าพวกเขาจะต้องตายนอกจากพวกเขาจะกลับใจจากความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา; ดังนั้น, พวกเขาหาข้าพเจ้า, และแก้เชือกที่มัดข้อมือข้าพเจ้า, และดูเถิดมันบวมอย่างยิ่ง; และข้อเท้าข้าพเจ้าก็บวมมากด้วย, และความเจ็บปวดนั้นใหญ่หลวง.

And after we had been driven forth before the wind for the space of many days, behold, my brethren and the sons of Ishmael and also their wives began to make themselves merry, insomuch that they began to dance, and to sing, and to speak with much rudeness, yea, even that they did forget by what power they had been brought thither; yea, they were lifted up unto exceeding rudeness.

And I, Nephi, began to fear exceedingly lest the Lord should be angry with us, and smite us because of our iniquity, that we should be swallowed up in the depths of the sea; wherefore, I, Nephi, began to speak to them with much soberness; but behold they were angry with me, saying: We will not that our younger brother shall be a ruler over us.

And it came to pass that Laman and Lemuel did take me and bind me with cords, and they did treat me with much harshness; nevertheless, the Lord did suffer it that he might show forth his power, unto the fulfilling of his word which he had spoken concerning the wicked.

And it came to pass that after they had bound me insomuch that I could not move, the compass, which had been prepared of the Lord, did cease to work.

Wherefore, they knew not whither they should steer the ship, insomuch that there arose a great storm, yea, a great and terrible tempest, and we were driven back upon the waters for the space of three days; and they began to be frightened exceedingly lest they should be drowned in the sea; nevertheless they did not loose me.

And on the fourth day, which we had been driven back, the tempest began to be exceedingly sore.

And it came to pass that we were about to be swallowed up in the depths of the sea. And after we had been driven back upon the waters for the space of four days, my brethren began to see that the judgments of God were upon them, and that they must perish save that they should repent of their iniquities; wherefore, they came unto me, and loosed the bands which were upon my wrists, and behold they had swollen exceedingly; and also mine ankles were much swollen, and great was the soreness thereof.

- ๑๖ กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้าวางใจพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า, และข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์ทั้งวัน; และข้าพเจ้าไม่ได้พรั่นต่อด้านพระเจ้าเพราะความทุกข์ของข้าพเจ้า.
- ๑๗ บัดนี้ลิไฮ, บิดาข้าพเจ้า, กล่าวหลายเรื่องแก่พวกเขา, และแก่บุตรของอิซมาเอลด้วย; แต่, ดูเถิด, พวกเขาพูดจาข่มขู่มากต่อผู้ใดก็ตามซึ่งพูดแทนข้าพเจ้า; และบิดามารดาข้าพเจ้าโดยที่มีอายุมาก, และโดยที่ทนความเศร้าโศกมามากเพราะลูก ๆ, พวกท่านจึงล้มป่วย, แท้จริงแล้ว, แม้ต้องนอนอยู่บนเตียงของพวกท่าน.
- ๑๘ เนื่องจากความเศร้าโศกและโศกนัลยิ่งของท่าน, และความชั่วช้าสามานย์ของพี่ ๆ ข้าพเจ้า, ปีมว่าพวกท่านจะถูกนำไปแม้พาไปเฝ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกท่านในเวลานี้; แท้จริงแล้ว, ผมสีเทาของพวกท่านก็แทบจะสยายลงไปในภัสมธุลี; แท้จริงแล้ว, แม้พวกท่านแทบจะถูกโยนลงสู่สุสานในสายน้ำด้วยโศกนัล.
- ๑๙ และเจacobกับโจเซฟด้วย, โดยที่ยังเด็ก, ย่อมต้องการการบำรุงเลี้ยงอย่างมาก, จึงเศร้าโศกเพราะความทุกข์ของมารดาพวกเขา; และทั้งภรรยาข้าพเจ้าด้วยน้ำตาและคำสวดอ้อนวอนของนาง, และทั้งลูก ๆ ข้าพเจ้า, ไม่ได้ทำให้ใจพี่ ๆ ข้าพเจ้าอ่อนจนพวกเขาปล่อยข้าพเจ้า.
- ๒๐ และไม่มีสิ่งใดนอกจากเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งคุกคามพวกเขาด้วยความพิณาศ, สามารถทำให้ใจพวกเขาร้อน; ดังนั้น, เมื่อพวกเขาเห็นว่าพวกเขาเกือบจะถูกกลืนเข้าไปในห้วงลึกของทะเลพวกเขาจึงกลับใจจากสิ่งที่ตนทำลงไป, ถึงขนาดที่ว่าพวกเขาปล่อยข้าพเจ้า.
- ๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากพวกเขาปล่อยข้าพเจ้าแล้ว, ดูเถิด, ข้าพเจ้าหยิบเข็มทิศมา, และมันทำงานตามที่ข้าพเจ้าปรารถนาให้ทำ. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนพระเจ้า; และหลังจากข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนแล้วลมสงบ, และพายุสงบ, และมีความสงบเงียบยิ่งนัก.
- ๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, บังคับเรือไป, เพื่อเราจะแล่นต่อไปยังแผ่นดินที่สัญญาไว้.

Nevertheless, I did look unto my God, and I did praise him all the day long; and I did not murmur against the Lord because of mine afflictions.

Now my father, Lehi, had said many things unto them, and also unto the sons of Ishmael; but, behold, they did breathe out much threatenings against any-one that should speak for me; and my parents being stricken in years, and having suffered much grief because of their children, they were brought down, yea, even upon their sick-beds.

Because of their grief and much sorrow, and the iniquity of my brethren, they were brought near even to be carried out of this time to meet their God; yea, their grey hairs were about to be brought down to lie low in the dust; yea, even they were near to be cast with sorrow into a watery grave.

And Jacob and Joseph also, being young, having need of much nourishment, were grieved because of the afflictions of their mother; and also my wife with her tears and prayers, and also my children, did not soften the hearts of my brethren that they would loose me.

And there was nothing save it were the power of God, which threatened them with destruction, could soften their hearts; wherefore, when they saw that they were about to be swallowed up in the depths of the sea they repented of the thing which they had done, insomuch that they loosed me.

And it came to pass after they had loosed me, behold, I took the compass, and it did work whither I desired it. And it came to pass that I prayed unto the Lord; and after I had prayed the winds did cease, and the storm did cease, and there was a great calm.

And it came to pass that I, Nephi, did guide the ship, that we sailed again towards the promised land.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากเราแล่นเรือ ต่อเนื่องไปเป็นเวลาหลายวันเรามาถึงแผ่นดินที่สัญญาไว้; และเราขึ้นไปบนแผ่นดิน, และตั้งกระโจมของเรา; และเราเรียกแผ่นดินนั้นว่าแผ่นดินที่สัญญาไว้.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราเริ่มทำไร่ไถนา, และเราเริ่มเพาะปลูกเมล็ดพืช; แท้จริงแล้ว, เราใส่เมล็ดพืชทั้งหมดของเราลงไปในดิน, ซึ่งเราได้นำมาจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมล็ดพืชเหล่านั้นงอกงามยิ่งนัก; ดังนั้น, เราได้รับพรอย่างล้นเหลือ.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราพบบนแผ่นดินแห่งคำสัญญา, ขณะที่เราเดินทางอยู่ในแดนทุรกันดาร, ว่ามีสัตว์ป่าทุกชนิดในป่า, ทั้งวัวเพศเมียและเพศผู้, และลาและม้า, และแพะและแพะป่า, และสัตว์ป่าทุกชนิด, ซึ่งมีไว้เพื่อประโยชน์ของมนุษย์. และเราพบแร่ทุกชนิด, ทั้งทองคำ, และเงิน, และทองแดง.

And it came to pass that after we had sailed for the space of many days we did arrive at the promised land; and we went forth upon the land, and did pitch our tents; and we did call it the promised land.

And it came to pass that we did begin to till the earth, and we began to plant seeds; yea, we did put all our seeds into the earth, which we had brought from the land of Jerusalem. And it came to pass that they did grow exceedingly; wherefore, we were blessed in abundance.

And it came to pass that we did find upon the land of promise, as we journeyed in the wilderness, that there were beasts in the forests of every kind, both the cow and the ox, and the ass and the horse, and the goat and the wild goat, and all manner of wild animals, which were for the use of men. And we did find all manner of ore, both of gold, and of silver, and of copper.

๑ นิไฟ ๑๙

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้า, ดังนั้นข้าพเจ้าทำแผ่นจารึกด้วยแร่เพื่อข้าพเจ้าจะจารึกบันทึกของผู้คนข้าพเจ้าบนนั้น. และบนแผ่นจารึกที่ข้าพเจ้าทำขึ้นนี้ข้าพเจ้าจารึกบันทึกของบิดาข้าพเจ้า, และการเดินทางของเราในแดนทุรกันดารด้วย, และคำพยากรณ์ของบิดาข้าพเจ้า, และคำพยากรณ์ของข้าพเจ้าเองหลายประการ ข้าพเจ้าจารึกไว้บนแผ่นจารึกเหล่านั้นด้วย.
- ๒ และข้าพเจ้าหาไม่รู้ในเวลาที่ข้าพเจ้าทำแผ่นจารึกเหล่านั้นว่าข้าพเจ้าจะได้รับพระบัญชาจากพระเจ้าให้ทำแผ่นจารึกเหล่านี้; ดังนั้น, บันทึกของบิดาข้าพเจ้า, และลำดับการสืบเชื้อสายของบรรพบุรุษของท่าน, และการกระทำส่วนใหญ่ของเราในแดนทุรกันดารได้จารึกไว้บนแผ่นจารึกชุดแรกเหล่านั้นซึ่งข้าพเจ้าพูดถึง; ด้วยเหตุนี้, เรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นก่อนข้าพเจ้าทำแผ่นจารึกเหล่านี้, โดยแท้แล้ว, จึงมีการกล่าวถึงโดยละเอียดมากกว่าบนแผ่นจารึกชุดแรก.
- ๓ และหลังจากข้าพเจ้าทำแผ่นจารึกเหล่านี้ตามพระบัญชาแล้ว, ข้าพเจ้า, นิไฟ, รับพระบัญชาว่าการปฏิบัติศาสนกิจและคำพยากรณ์, ส่วนที่แจ่มชัดและมีค่ามากกว่าของสิ่งเหล่านั้น, ควรเขียนบนแผ่นจารึกเหล่านี้; และว่าสิ่งซึ่งเขียนไว้ควรได้รับการเก็บรักษาเพื่อเป็นคำชี้แนะแก่ผู้คนของข้าพเจ้า, ผู้จะได้เป็นเจ้าของแผ่นดินนี้, และเพื่อจุดประสงค์อันรอบคอบในด้านอื่น ๆ ด้วย, ซึ่งจุดประสงค์นั้นพระเจ้าทรงทราบ.
- ๔ ดังนั้น, ข้าพเจ้า, นิไฟ, ทำบันทึกไว้บนแผ่นจารึกอื่น, ซึ่งให้เรื่องราว, หรือซึ่งให้เรื่องราวไว้ละเอียดถี่ถ้วนกว่าเกี่ยวกับสงครามและการขัดแย้งและความพินาศของผู้คนของข้าพเจ้า. และการนี้ข้าพเจ้าทำ, และสั่งผู้คนของข้าพเจ้าว่าพวกเขาควรทำอะไรหลังจากข้าพเจ้าจากไป; และว่าแผ่นจารึกเหล่านี้ควรสืบทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง, หรือจากศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งไปสู่อีกผู้หนึ่ง, จนกว่าจะได้รับพระบัญชาเพิ่มเติมจากพระเจ้า.
- ๕ และเรื่องราวของข้าพเจ้าเกี่ยวกับการทำแผ่นจารึกเหล่านี้จะให้ต่อไปในภายหลัง; และแล้ว, ดูกิด, ข้าพเจ้าดำเนินการตามที่ข้าพเจ้าพูดมา; และการนี้ข้าพเจ้าทำเพื่อสิ่งที่ดีเลิศยิ่งกว่าจะได้รับการรักษาไว้เป็นความรู้ของผู้คนของข้าพเจ้า.

1 Nephi 19

And it came to pass that the Lord commanded me, wherefore I did make plates of ore that I might engraven upon them the record of my people. And upon the plates which I made I did engraven the record of my father, and also our journeyings in the wilderness, and the prophecies of my father; and also many of mine own prophecies have I engraven upon them.

And I knew not at the time when I made them that I should be commanded of the Lord to make these plates; wherefore, the record of my father, and the genealogy of his fathers, and the more part of all our proceedings in the wilderness are engraven upon those first plates of which I have spoken; wherefore, the things which transpired before I made these plates are, of a truth, more particularly made mention upon the first plates.

And after I had made these plates by way of commandment, I, Nephi, received a commandment that the ministry and the prophecies, the more plain and precious parts of them, should be written upon these plates; and that the things which were written should be kept for the instruction of my people, who should possess the land, and also for other wise purposes, which purposes are known unto the Lord.

Wherefore, I, Nephi, did make a record upon the other plates, which gives an account, or which gives a greater account of the wars and contentions and destructions of my people. And this have I done, and commanded my people what they should do after I was gone; and that these plates should be handed down from one generation to another, or from one prophet to another, until further commandments of the Lord.

And an account of my making these plates shall be given hereafter; and then, behold, I proceed according to that which I have spoken; and this I do that the more sacred things may be kept for the knowledge of my people.

- ๖ กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้าไม่เขียนเรื่องใดบนแผ่นจารึก นอกจากเรื่องที่ข้าพเจ้าคิดว่าศักดิ์สิทธิ์. และบัดนี้, หากข้าพเจ้าผิดพลาด, แม้คนแต่ก่อนก็ได้ผิดพลาดมา; นั่นมิใช่ข้าพเจ้าจะแก้ตัวว่าเป็นเพราะคนอื่น, แต่เพราะความอ่อนแอที่อยู่ในข้าพเจ้า, ตามเนื้อหนัง, ข้าพเจ้าแก้ตัว.
- ๗ เพราะสิ่งที่บางคนถือว่ามีความค่า, ทั้งแก่ร่างกาย และจิตวิญญาณนั้น, คนอื่นถือว่าไร้ค่าและเหยียบย่ำไว้ใต้ฝ่าเท้าของตน. แท้จริงแล้ว, แม้พระผู้เป็นเจ้าของอิสราเอลองค์นี้มนุษย์ยังเหยียบย่ำไว้ใต้ฝ่าเท้าของตน; ข้าพเจ้ากล่าว, เหยียบย่ำไว้ใต้ฝ่าเท้าของตนแต่ ข้าพเจ้าจะพูดด้วยถ้อยคำอื่น—พวกเขาถือว่าพระองค์ ไร้ค่า, และหาสดับฟังพระสุรเสียงแห่งคำแนะนำของพระองค์ไม่.
- ๘ และดูเถิดพระองค์จะเสด็จมา, ตามคำของเทพ, ใน หกร้อยปีนับแต่เวลาที่บิดาข้าพเจ้าออกจาก เยรูซาเล็ม.
- ๙ และโลกมนุษย์, เพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา, จะตัดสินพระองค์ว่าเป็นสิ่งไร้ค่า; ดังนั้นพวกเขา โบยพระองค์, และพระองค์ทรงยอม; และพวกเขา ทำร้ายพระองค์, และพระองค์ทรงยอม. แท้จริงแล้ว, พวกเขาถ่มน้ำลายรดพระองค์, และพระองค์ทรงยอม, เพราะความกรุณารักของพระองค์และความอดกลั้น ของพระองค์ต่อลูกหลานมนุษย์.
- ๑๐ และพระผู้เป็นเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา, ผู้ทรงนำเราออกจากอียิปต์, ออกจากการเป็นทาส, และได้รับการปกป้องรักษาในแดนทุรกันดารจากพระองค์, แท้จริงแล้ว, พระผู้เป็นเจ้าของอับราฮัม, และของอิสอัค, และพระผู้เป็นเจ้าของยาโคบ, ทรงยอมพระองค์, ตามคำของเทพ, อย่างมนุษย์, ให้อยู่ในเงื้อมมือของคนชั่วร้าย, ให้ถูกยกขึ้น, ตามคำของชินีค, และถูกตรึงไว้ที่กางเขน, ตามคำของนีอัม, และถูกฝังไว้ในอุโมงค์, ตามคำของชินัส, ซึ่งท่านพูดเกี่ยวกับสามวันแห่งความมืด, ซึ่งจะเป็นเครื่องหมายที่ให้ไว้ถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ต่อผู้อยู่อาศัยตามเกาะในทะเล, โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้แก่ผู้ที่ เป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

Nevertheless, I do not write anything upon plates save it be that I think it be sacred. And now, if I do err, even did they err of old; not that I would excuse myself because of other men, but because of the weakness which is in me, according to the flesh, I would excuse myself.

For the things which some men esteem to be of great worth, both to the body and soul, others set at naught and trample under their feet. Yea, even the very God of Israel do men trample under their feet; I say, trample under their feet but I would speak in other words—they set him at naught, and hearken not to the voice of his counsels.

And behold he cometh, according to the words of the angel, in six hundred years from the time my father left Jerusalem.

And the world, because of their iniquity, shall judge him to be a thing of naught; wherefore they scourge him, and he suffereth it; and they smite him, and he suffereth it. Yea, they spit upon him, and he suffereth it, because of his loving kindness and his long-suffering towards the children of men.

And the God of our fathers, who were led out of Egypt, out of bondage, and also were preserved in the wilderness by him, yea, the God of Abraham, and of Isaac, and the God of Jacob, yieldeth himself, according to the words of the angel, as a man, into the hands of wicked men, to be lifted up, according to the words of Zenock, and to be crucified, according to the words of Neum, and to be buried in a sepulchre, according to the words of Zenos, which he spake concerning the three days of darkness, which should be a sign given of his death unto those who should inhabit the isles of the sea, more especially given unto those who are of the house of Israel.

๑๑ เพราะศาสตพยากรณ์พูดไว้ดังนี้ : พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จเยือนเชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งหมดโดยแน่แท้ในวันนั้น, บางคนด้วยพระสุรเสียงของพระองค์, เพราะความชอบธรรมของพวกเขา, ผู้ความปรีดียิ่งและความรอดของพวกเขา, และคนอื่นด้วยไฟคำรนคำรามและสายฟ้าฟาดแห่งเดชานุภาพของพระองค์, ด้วยพายุร้าย, ด้วยไฟ, และด้วยควัน, และไอแห่งความมืด, และด้วยการแยกของแผ่นดินโลก, และด้วยภูเขาซึ่งพระองค์จะทรงยกขึ้น.

๑๒ และเรื่องทั้งหมดนี้ต้องเกิดขึ้นโดยแน่แท้, ศาสตพยากรณ์ขึ้นกล่าว. และศิลาของแผ่นดินโลกต้องแยกออก; และเพราะเสียงครวญครางของแผ่นดินโลก, พระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าจะทรงกระทำแก่กษัตริย์จำนวนมากของเกาะในทะเล, เพื่อเป็นการร้องว่า : พระผู้เป็นเจ้าแห่งธรรมชาติทรงรับทุกขเวทนา.

๑๓ และสำหรับผู้ที่อยู่ในเยรูซาเล็ม, ศาสตพยากรณ์กล่าว, พวกเขาจะถูกโอบยโดยคนทั้งปวง, เพราะพวกเขาตรึงพระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอลไว้ที่กางเขน, และเอาใจของพวกเขาออกห่าง, ปฏิเสธเครื่องหมายและการอันนำพิศวง, และเดชานุภาพและรัศมีภาพของพระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอล.

๑๔ และเพราะพวกเขาเอาใจออกห่าง, ศาสตพยากรณ์กล่าว, และเกลียดชังพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, พวกเขาจะระหกระเหินไปในเนื้อหนัง, และตาย, และกลายเป็นผู้ถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม, และถูกเกลียดชังในบรรดาประชาชาติทั้งปวง.

๑๕ กระนั้นก็ตาม, เมื่อถึงวันนั้น, ศาสตพยากรณ์กล่าว, วันที่พวกเขาจะไม่เอาใจออกห่างมาต่อต้านพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลอีกต่อไป, เวลานั้นพระองค์จะทรงระลึกถึงพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา.

๑๖ แท้จริงแล้ว, เวลานั้นพระองค์จะทรงนึกถึงเกาะในทะเล; แท้จริงแล้ว, และผู้คนทั้งหมดที่เป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล, เราจะรวมกันเข้า, พระเจ้าตรัส, ตามคำของศาสตพยากรณ์ขึ้น, จากสี่เสี้ยวของแผ่นดินโลก.

๑๗ แท้จริงแล้ว, และทั้งแผ่นดินโลกจะเห็นการช่วยให้รอดของพระเจ้า, ศาสตพยากรณ์กล่าว; ทุกประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และผู้คนจะได้รับพร.

For thus spake the prophet: The Lord God surely shall visit all the house of Israel at that day, some with his voice, because of their righteousness, unto their great joy and salvation, and others with the thunderings and the lightnings of his power, by tempest, by fire, and by smoke, and vapor of darkness, and by the opening of the earth, and by mountains which shall be carried up.

And all these things must surely come, saith the prophet Zenos. And the rocks of the earth must rend; and because of the groanings of the earth, many of the kings of the isles of the sea shall be wrought upon by the Spirit of God, to exclaim: The God of nature suffers.

And as for those who are at Jerusalem, saith the prophet, they shall be scourged by all people, because they crucify the God of Israel, and turn their hearts aside, rejecting signs and wonders, and the power and glory of the God of Israel.

And because they turn their hearts aside, saith the prophet, and have despised the Holy One of Israel, they shall wander in the flesh, and perish, and become a hiss and a byword, and be hated among all nations.

Nevertheless, when that day cometh, saith the prophet, that they no more turn aside their hearts against the Holy One of Israel, then will he remember the covenants which he made to their fathers.

Yea, then will he remember the isles of the sea; yea, and all the people who are of the house of Israel, will I gather in, saith the Lord, according to the words of the prophet Zenos, from the four quarters of the earth.

Yea, and all the earth shall see the salvation of the Lord, saith the prophet; every nation, kindred, tongue and people shall be blessed.

- ๑๘ และข้าพเจ้า, นิไฟ, เขียนเรื่องเหล่านี้ถึงผู้คนของข้าพเจ้า, เพื่อบางทีข้าพเจ้าจะชักชวนพวกเขาให้พวกเขาระลึกถึงพระเจ้าพระผู้ไถ่ของพวกเขา.
- ๑๙ ดังนั้น, ข้าพเจ้ากล่าวแก่เชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งปวง, หากเป็นไปได้พวกเขาจะได้รับเรื่องเหล่านี้.
- ๒๐ เพราะเหตุเกิด, ข้าพเจ้ามีความกังวลยิ่งในวิญญาณ, เกี่ยวกับคนที่อยู่ในเยรูซาเล็ม, ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าเหน็ดเหนื่อยแม้จนข้อต่อทั้งหมดของข้าพเจ้าอ่อนแรง; เพราะหากพระเจ้าไม่ทรงเมตตา, กระทำให้เรื่องเกี่ยวกับพวกเขาประจักษ์แก่ข้าพเจ้า, ดังที่พระองค์ทรงกระทำให้ประจักษ์แก่ศาสดาพยากรณ์สมัยโบราณมาแล้ว, ข้าพเจ้าก็คงตายไปแล้วเช่นกัน.
- ๒๑ และพระองค์โดยแท้ทรงกระทำให้เรื่องทั้งปวงเกี่ยวกับพวกเขาประจักษ์แก่ศาสดาพยากรณ์ในสมัยโบราณ; และพระองค์ทรงกระทำให้ประจักษ์แก่หลายคนเกี่ยวกับเราด้วย; ดังนั้น, จึงจำเป็นที่เราต้องรู้เกี่ยวกับพวกเขาเพราะเรื่องของพวกเขามีเขียนไว้บนแผ่นจาริกทองเหลือง.
- ๒๒ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, สอนที่ ๆ ข้าพเจ้าถึงเรื่องเหล่านี้; และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าอ่านแก่พวกเขาหลายเรื่อง, ที่จารึกไว้บนแผ่นจาริกทองเหลือง, เพื่อพวกเขาจะรู้เกี่ยวกับพระกรณียกิจของพระเจ้า, ท่ามกลางผู้คนสมัยโบราณ, ในพื้นแผ่นดินอื่น.
- ๒๓ และข้าพเจ้าอ่านแก่พวกเขาหลายเรื่องซึ่งเขียนไว้ในหนังสือของโมเสส; ทั้งนี้เพื่อข้าพเจ้าจะชักชวนพวกเขาจนเต็มสติกำลังให้เชื่อในพระเจ้าพระผู้ไถ่ของพวกเขาข้าพเจ้าอ่านสิ่งซึ่งเขียนไว้โดยศาสดาพยากรณ์อิสยาห์แก่พวกเขา; เพราะข้าพเจ้าเปรียบพระคัมภีร์ทั้งหมดกับเรา, ว่ามันจะเป็นประโยชน์และเป็นการเรียนรู้ของเรา.
- ๒๔ ดังนั้นข้าพเจ้าพูดกับพวกเขา, มีความว่า : ฟังฟังคำของศาสดาพยากรณ์, ผู้เป็นส่วนที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งอิสราเอล, ผู้เป็นอังกูรที่แตกออกมา; ฟังฟังคำของศาสดาพยากรณ์, ที่เขียนถึงเชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งปวง, และเปรียบคำของศาสดาพยากรณ์กับตัวพี่เอง, เพื่อพี่จะมีความหวังเช่นเดียวกันกับพี่น้องของพี่ซึ่งพี่แตกออกมาจากพวกเขา; เพราะตามลักษณะการนี้ศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้.

And I, Nephi, have written these things unto my people, that perhaps I might persuade them that they would remember the Lord their Redeemer.

Wherefore, I speak unto all the house of Israel, if it so be that they should obtain these things.

For behold, I have workings in the spirit, which doth weary me even that all my joints are weak, for those who are at Jerusalem; for had not the Lord been merciful, to show unto me concerning them, even as he had prophets of old, I should have perished also.

And he surely did show unto the prophets of old all things concerning them; and also he did show unto many concerning us; wherefore, it must needs be that we know concerning them for they are written upon the plates of brass.

Now it came to pass that I, Nephi, did teach my brethren these things; and it came to pass that I did read many things to them, which were engraven upon the plates of brass, that they might know concerning the doings of the Lord in other lands, among people of old.

And I did read many things unto them which were written in the books of Moses; but that I might more fully persuade them to believe in the Lord their Redeemer I did read unto them that which was written by the prophet Isaiah; for I did liken all scriptures unto us, that it might be for our profit and learning.

Wherefore I spake unto them, saying: Hear ye the words of the prophet, ye who are a remnant of the house of Israel, a branch who have been broken off; hear ye the words of the prophet, which were written unto all the house of Israel, and liken them unto yourselves, that ye may have hope as well as your brethren from whom ye have been broken off; for after this manner has the prophet written.

๑ นิไฟ ๒๐

- ๑ จงสดับตรับฟังเรื่องนี้, โอเชื้อสายแห่งยาโคบ, เขาทั้งหลายผู้ถูกเรียกด้วยนามว่าอิสราเอล, และออกมาจากผืนน้ำแห่งยูดาห์, หรือออกมาจากผืนน้ำแห่งบัพติศมา, ผู้ปฏิญาณในนามของพระเจ้า, และกล่าวถึงพระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอล, แม้กระนั้นพวกเขาก็มิได้ปฏิญาณด้วยความจริงหรือด้วยความชอบธรรม.
- ๒ กระนั้นก็ตาม, พวกเขาเรียกตนเองเป็นคนของนครศักดิ์สิทธิ์, แต่พวกเขามิได้ดำรงตนพึ่งพาพระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอล, ผู้ทรงเป็นพระเจ้าจอมโยธา; แท้จริงแล้ว, พระเจ้าจอมโยธาคือพระนามของพระองค์.
- ๓ ดูเถิด, เราได้ประกาศสิ่งที่ล่วงแล้วนับจากกาลเริ่มต้น; และมันออกมาจากปากเรา, และเราได้สาธยายมัน. เราสาธยายมันโดยทันที.
- ๔ และเราทำสิ่งนี้เพราะเรารู้ว่าเจ้าเป็นคนดื้อด้น, และคอของเจ้าเป็นเอ็นเหล็ก, และหน้าผากของเจ้าเป็นทองเหลือง;
- ๕ และเราประกาศแก่เจ้าแล้วนับจากกาลเริ่มต้น; ก่อนเหตุการณ์บังเกิดขึ้นเราสาธยายแก่เจ้า; และเราสาธยายมันแก่เจ้าด้วยเกรงว่าเจ้าจะกล่าว—รูปเคารพของข้าพเจ้าบัดนี้ดาลมันขึ้นมา, และรูปสลักของข้าพเจ้า, และรูปหล่อของข้าพเจ้าก็บัญชาให้มันเกิดขึ้น.
- ๖ เจ้าเห็นและได้ยินเรื่องทั้งหมดนี้แล้ว; และเจ้าจะไม่ประกาศมันหรือ? และที่เราสาธยายเรื่องใหม่ ๆ แก่เจ้านับแต่เวลานี้ไป, แม้เรื่องต่าง ๆ ที่ซ่อนอยู่, และเจ้าไม่รู้จักมัน.
- ๗ เรื่องใหม่และเรื่องที่ซ่อนอยู่นั้นสร้างขึ้นบัดนี้, และมีใช้นับจากกาลเริ่มต้น, แม้ก่อนวันที่เจ้าเคยได้ยินเรื่องเหล่านั้น มันก็ประกาศแก่เจ้าแล้ว, เกลือกเจ้าจะกล่าวว่า—ดูเถิดข้าพเจ้ารู้จักมันแล้ว.
- ๘ แท้จริงแล้ว, และเจ้าหาได้ยินไม่; แท้จริงแล้ว, เจ้าหาไม่รู้จักไม่; แท้จริงแล้ว, นับแต่เวลานั้นหูของเจ้าไม่ได้เปิด; เพราะเรารู้ว่าเจ้าจะทำการทรยศอย่างใหญ่หลวง, และถูกเรียกว่าผู้ละเมิดตั้งแต่นั้นครั้น.
- ๙ กระนั้นก็ตาม, เพราะเห็นแก่นามของเรา เราจะอดกลั้นความโกรธของเรา, และเพราะเห็นแก่การสรรเสริญของเรา เราจะระงับไว้จากเจ้า, เพื่อเราจะมีได้ตัดเจ้าออกไปเสีย.

1 Nephi 20

Hearken and hear this, O house of Jacob, who are called by the name of Israel, and are come forth out of the waters of Judah, or out of the waters of baptism, who swear by the name of the Lord, and make mention of the God of Israel, yet they swear not in truth nor in righteousness.

Nevertheless, they call themselves of the holy city, but they do not stay themselves upon the God of Israel, who is the Lord of Hosts; yea, the Lord of Hosts is his name.

Behold, I have declared the former things from the beginning; and they went forth out of my mouth, and I showed them. I did show them suddenly.

And I did it because I knew that thou art obstinate, and thy neck is an iron sinew, and thy brow brass;

And I have even from the beginning declared to thee; before it came to pass I showed them thee; and I showed them for fear lest thou shouldst say—Mine idol hath done them, and my graven image, and my molten image hath commanded them.

Thou hast seen and heard all this; and will ye not declare them? And that I have showed thee new things from this time, even hidden things, and thou didst not know them.

They are created now, and not from the beginning, even before the day when thou heardest them not they were declared unto thee, lest thou shouldst say—Behold I knew them.

Yea, and thou heardest not; yea, thou knewest not; yea, from that time thine ear was not opened; for I knew that thou wouldst deal very treacherously, and wast called a transgressor from the womb.

Nevertheless, for my name's sake will I defer mine anger, and for my praise will I refrain from thee, that I cut thee not off.

๑๐ เพราะ, ดูเถิด, เราได้หลอมเจ้า, เราได้เลือกเจ้าในเตาหลอมแห่งความทุกข์.

๑๑ เพื่อเห็นแก่เรา, แท้จริงแล้ว, เพื่อเห็นแก่เราเราจะทำการนี้, เพราะเราจะไม่ยอมให้นามของเรามีมลทิน, และเราจะไม่ยอมให้รัศมีภาพของเราแก่ผู้อื่น.

๑๒ จงสดับฟังเรา, โอ้ายาโคบ, และอิสราเอลผู้ที่เราเรียก, เพราะเราคือเขาผู้นั้น; เราคือต้น, และเราคือปลายด้วย.

๑๓ มือของเราวางรากฐานของแผ่นดินโลกด้วย, และมือขวาของเราแผ่ทั่วฟ้าสวรรค์. เราเรียกมันและมันพากันยืนขึ้น.

๑๔ ท่านทั้งหลาย, จงชุมนุมกัน, และฟัง; ใครเล่าในบรรดาพวกเขาที่ประกาศเรื่องเหล่านี้แก่พวกเขา? พระเจ้าทรงรักผู้นั้น; แท้จริงแล้ว, และพระองค์จะทรงทำให้พระวอนะของพระองค์ที่พระองค์ทรงประกาศแล้วโดยพวกเขาเกิดสัมฤทธิ์ผล; และพระองค์จะทรงทำตามพระทัยของพระองค์แก่บาบิโลน, และพาหุของพระองค์จะมาอยู่บนชาวเคลเดีย.

๑๕ ยิ่งกว่านี้, พระเจ้าตรัส; เราพระเจ้า, แท้จริงแล้ว, เราพูดไว้; แท้จริงแล้ว, เราเรียกเขาให้ประกาศ, เรานำเขามา, และเขาจะทำทางของเขาให้รุ่งเรือง.

๑๖ เจ้าจงมาใกล้เรา; เราไม่พูดเป็นการลับ; นับจากกาลเริ่มต้น, นับแต่เวลาที่ประกาศเราก็พูดแล้ว; และพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้า, และพระวิญญาณของพระองค์, ทรงส่งเรามา.

๑๗ และดังนี้พระเจ้า, พระผู้ไถ่ของเจ้า, พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลตรัส; เราส่งเขาไป, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าผู้สอนเจ้าให้ได้ผลประโยชน์, ผู้นำเจ้าไปตามทางที่เจ้าควรไป, ได้กระทำการนั้น.

๑๘ โอ้หากเจ้าสดับฟังบัญญัติของเรา—สันติของเจ้าคงเป็นดังแม่น้ำ, และความชอบธรรมของเจ้างดกลืนในทะเล.

๑๙ พงศ์พันธุ์ของเจ้าด้วยคงเป็นดังทราย; ลูกแห่งอุทรของเจ้าเหมือนดังเม็ดทรายในนั้น; ชื่อของเจ้าคงจะไม่ถูกตัดขาดหรือถูกทำลายไปต่อหน้าเรา.

๒๐ จงออกไปจากบาบิโลน, จงหลบหนีไปจากชาวเคลเดีย, เจ้าจงประกาศด้วยเสียงเพลง, จงบอกเรื่องนี้, จงบอกไปถึงสุดแดนแผ่นดินโลก; เจ้าจงกล่าวว่า: พระเจ้าทรงไถ่ยาโคบผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว.

For, behold, I have refined thee, I have chosen thee in the furnace of affliction.

For mine own sake, yea, for mine own sake will I do this, for I will not suffer my name to be polluted, and I will not give my glory unto another.

Hearken unto me, O Jacob, and Israel my called, for I am he; I am the first, and I am also the last.

Mine hand hath also laid the foundation of the earth, and my right hand hath spanned the heavens. I call unto them and they stand up together.

All ye, assemble yourselves, and hear; who among them hath declared these things unto them? The Lord hath loved him; yea, and he will fulfil his word which he hath declared by them; and he will do his pleasure on Babylon, and his arm shall come upon the Chaldeans.

Also, saith the Lord; I the Lord, yea, I have spoken; yea, I have called him to declare, I have brought him, and he shall make his way prosperous.

Come ye near unto me; I have not spoken in secret; from the beginning, from the time that it was declared have I spoken; and the Lord God, and his Spirit, hath sent me.

And thus saith the Lord, thy Redeemer, the Holy One of Israel; I have sent him, the Lord thy God who teacheth thee to profit, who leadeth thee by the way thou shouldst go, hath done it.

O that thou hadst hearkened to my commandments—then had thy peace been as a river, and thy righteousness as the waves of the sea.

Thy seed also had been as the sand; the offspring of thy bowels like the gravel thereof; his name should not have been cut off nor destroyed from before me.

Go ye forth of Babylon, flee ye from the Chaldeans, with a voice of singing declare ye, tell this, utter to the end of the earth; say ye: The Lord hath redeemed his servant Jacob.

๒๑ และพวกเขากากระหายไม่; พระองค์ทรงนำพวกเขาผ่านทะเลทราย; พระองค์ทรงทำให้น้ำรินไหลจากศิลาเพื่อพวกเขา; พระองค์ทรงแยกศิลาด้วยและน้ำพุ่งออกมา.

๒๒ และทั้งที่พระองค์ทรงกระทำไปทั้งหมดนี้แล้ว, และยิ่งกว่านี้ด้วย, ยังไม่มีสันติสำหรับคนชั่วร้าย, พระเจ้าตรัส.

And they thirsted not; he led them through the deserts; he caused the waters to flow out of the rock for them; he clave the rock also and the waters gushed out.

And notwithstanding he hath done all this, and greater also, there is no peace, saith the Lord, unto the wicked.

๑ นิไฟ ๒๑

- ๑ และอนึ่ง : จงสดับฟัง, โอท่านเชื้อสายแห่งอิสราเอล, ท่านทั้งปวงที่ถูกแยกออกมาและถูกไล่ไปเพราะความชั่วร้ายของศิษยาภิบาลของผู้คนของข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, ท่านทั้งปวงที่ถูกแยกออกมา, ที่กระจัดกระจายกันอยู่ทั่วไป, ซึ่งเป็นของผู้คนของข้าพเจ้า, โอเชื้อสายแห่งอิสราเอล. จงฟังข้าพเจ้า, เกะกังทั้งหลาย, และจงสดับฟังท่านผู้คนที่อยู่ไกล; พระเจ้าทรงเรียกข้าพเจ้าตั้งแต่ในครรภ์; ตั้งแต่อยู่ในอุทรของมารดาข้าพเจ้า พระองค์ทรงเอ่ยชื่อข้าพเจ้า.
- ๒ และพระองค์ทรงทำปากข้าพเจ้าให้เหมือนดาบคม; ในร่มเงาพระหัตถ์ของพระองค์พระองค์ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้, และทรงทำให้ข้าพเจ้าเป็นลูกศรเงางาม; ในแสงธนูของพระองค์พระองค์ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้;
- ๓ และตรัสแก่ข้าพเจ้า : เจ้าคือผู้รับใช้ของเรา, โออิสราเอล, ในเจ้าเราจะได้รับเกียรติ.
- ๔ แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า, ข้าพเจ้าทำงานโดยไร้ประโยชน์, ข้าพเจ้าเสียแรงข้าพเจ้าไปเปล่าและอย่างไรประโยชน์; การพิพากษาของข้าพเจ้าอยู่กับพระเจ้าโดยแน่แท้, และงานของข้าพเจ้ากับพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า.
- ๕ และบัดนี้, พระเจ้าตรัส—ผู้ทรงปั้นข้าพเจ้าแต่ในครรภ์เพื่อข้าพเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์, เพื่อนำยาโคบมาสู่พระองค์อีก—แม้อิสราเอลยังไม่ได้มารวมกัน, แม้กระนั้นข้าพเจ้ายังมีเกียรติในสายพระเนตรของพระเจ้า, และพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า.
- ๖ และพระองค์ตรัส : เป็นเรื่องเล็กน้อยที่เจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของเราเพื่อสถาปนาบรรดาชนเผ่าของยาโคบ, และเพื่อนำอิสราเอลที่ปกปักษ์รักษาไว้กลับคืน. เราจะทำให้เจ้าเป็นความสว่างแก่คนต่างชาติด้วย, เพื่อเจ้าจะเป็นความรอดที่เราให้แก่สุดแดนแผ่นดินโลก.
- ๗ ดังนั้น, พระเจ้า, พระผู้ไถ่แห่งอิสราเอล, พระผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ตรัสแก่ผู้ที่มนุษย์เกลียดชัง, แก่ผู้ที่ประชาชาติทั้งหลายชิงชัง, แก่ผู้รับใช้ของผู้ปกครอง : กษัตริย์จะเห็นและลุกขึ้น, เจ้าชายจะนมัสการด้วย, เพราะพระเจ้าซึ่งเป็นผู้ทรงสัตย์.

1 Nephi 21

And again: Hearken, O ye house of Israel, all ye that are broken off and are driven out because of the wickedness of the pastors of my people; yea, all ye that are broken off, that are scattered abroad, who are of my people, O house of Israel. Listen, O isles, unto me, and hearken ye people from far; the Lord hath called me from the womb; from the bowels of my mother hath he made mention of my name.

And he hath made my mouth like a sharp sword; in the shadow of his hand hath he hid me, and made me a polished shaft; in his quiver hath he hid me;

And said unto me: Thou art my servant, O Israel, in whom I will be glorified.

Then I said, I have labored in vain, I have spent my strength for naught and in vain; surely my judgment is with the Lord, and my work with my God.

And now, saith the Lord—that formed me from the womb that I should be his servant, to bring Jacob again to him—though Israel be not gathered, yet shall I be glorious in the eyes of the Lord, and my God shall be my strength.

And he said: It is a light thing that thou shouldst be my servant to raise up the tribes of Jacob, and to restore the preserved of Israel. I will also give thee for a light to the Gentiles, that thou mayest be my salvation unto the ends of the earth.

Thus saith the Lord, the Redeemer of Israel, his Holy One, to him whom man despiseth, to him whom the nations abhorreth, to servant of rulers: Kings shall see and arise, princes also shall worship, because of the Lord that is faithful.

๘ ดังนั้นพระเจ้าตรัส : ในเวลาอันเหมาะสมเราได้ยินเจ้า, โอเกาะในทะเล, และในวันแห่งความรอดเราช่วยเจ้ามา; และเราจะปกป้องรักษาเจ้าไว้, และให้ผู้รับใช้ของเราแก่เจ้าเพื่อเป็นพันธสัญญาสำหรับผู้คน, เพื่อสถาปนาแผ่นดินโลก, เพื่อให้ได้รับมรดกที่ทิ้งร้างว่างเปล่า;

๙ เพื่อเจ้าจะกล่าวแก่นักโทษ : จงออกไป; แก่พวกเขาที่นั่งอยู่ในความมืด : จงแสดงตน. พวกเขาจะสมบูรณ์พูนสุขทุกหนแห่ง, และทุ่งหญ้าของพวกเขาจะมีอยู่ในที่สูงทุกแห่ง.

๑๐ พวกเขาจะไม่หิวหรือกระหาย, ทั้งความร้อนหรือแสงแดดจะไม่ทำร้ายพวกเขา; เพราะพระองค์ผู้ทรงเมตตาพวกเขาจะทรงนำพวกเขาไป, แม้ตามแหล่งน้ำพระองค์ก็จะทรงนำทางพวกเขา.

๑๑ และเราจะทำภูเขาทั้งหมดของเราให้เป็นทาง, และเราจะยกทางหลวงของเราให้สูงส่ง.

๑๒ และแล้ว, โอเชื้อสายแห่งอิสราเอล, ดูเถิด, คนเหล่านี้จะมาจากที่ไกล; และดูเถิด, คนเหล่านี้จากทิศเหนือและจากทิศตะวันตก; และคนเหล่านี้จากแผ่นดินแห่งสเวเน.

๑๓ จงร้องเพลงเถิด, โอสวรรค์เบื้องบน, และจงปีติยินดีเถิด, โอแผ่นดินโลก; เพราะเท้าของคนเหล่านั้นที่อยู่ทิศตะวันออกจะมีเสถียรภาพ; และจงเปล่งเสียงร้องเพลงเถิด, โอภูเขา; เพราะพวกเขาจะไม่ถูกลบทิ้งที่อีกต่อไป; เพราะพระเจ้าทรงปโลบโยนผู้คนของพระองค์, และจะทรงเมตตาคนของพระองค์ที่มีทุกข์.

๑๔ แต่, ดูเถิด, ไซอันกล่าว : พระเจ้าทรงทอดทิ้งข้าพเจ้าแล้ว, และพระเจ้าของข้าพเจ้าทรงลืมข้าพเจ้าแล้ว—แต่พระองค์จะทรงแสดงว่าพระองค์หาทรงทำเช่นนั้นไม่.

๑๕ เพราะหญิงจะลืมลูกของนางที่กินนมมารดา, จนนางจะไม่มีความรู้สึกจากครรภ์ของนางได้หรือ? แท้จริงแล้ว, พวกนางอาจลืม, แต่เราจะไม่ลืมเจ้า, โอเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๑๖ ดูเถิด, เราจารึกเจ้าไว้บนฝ่ามือของเรา; กำแพงของเจ้าอยู่ต่อหน้าเราตลอดเวลา.

๑๗ ลูกหลานของเจ้าจะเร่งต่อต้านผู้ทำลายเจ้า; และพวกที่ทำให้เจ้ารกร้างจะไปจากเจ้า.

Thus saith the Lord: In an acceptable time have I heard thee, O isles of the sea, and in a day of salvation have I helped thee; and I will preserve thee, and give thee my servant for a covenant of the people, to establish the earth, to cause to inherit the desolate heritages;

That thou mayest say to the prisoners: Go forth; to them that sit in darkness: Show yourselves. They shall feed in the ways, and their pastures shall be in all high places.

They shall not hunger nor thirst, neither shall the heat nor the sun smite them; for he that hath mercy on them shall lead them, even by the springs of water shall he guide them.

And I will make all my mountains a way, and my highways shall be exalted.

And then, O house of Israel, behold, these shall come from far; and lo, these from the north and from the west; and these from the land of Sinim.

Sing, O heavens; and be joyful, O earth; for the feet of those who are in the east shall be established; and break forth into singing, O mountains; for they shall be smitten no more; for the Lord hath comforted his people, and will have mercy upon his afflicted.

But, behold, Zion hath said: The Lord hath forsaken me, and my Lord hath forgotten me—but he will show that he hath not.

For can a woman forget her sucking child, that she should not have compassion on the son of her womb? Yea, they may forget, yet will I not forget thee, O house of Israel.

Behold, I have graven thee upon the palms of my hands; thy walls are continually before me.

Thy children shall make haste against thy destroyers; and they that made thee waste shall go forth of thee.

- ๑๘ จงเหลียวมองรอบ ๆ และดู : คนทั้งหมดนี้มารวมกัน, และพวกเขาจะมาหาเจ้า. และเรามีชีวิตอยู่ฉันใด, พระเจ้าตรัส, เจ้าจะได้พวกเขาทั้งปวงมาเป็นอาภรณ์ของเจ้าแน่นอน, เหมือนกับเครื่องประดับ, และผูกพันพวกเขาไว้แม้ดังเจ้าสาวฉันนั้น.
- ๑๙ เพราะบรรดาที่ไร้ประโยชน์และสถานที่รกร้างของเจ้า, และแผ่นดินแห่งความพินาศของเจ้า, แม้บัดนี้ก็จะแคบเกินไปเพราะด้วยเหตุเกี่ยวกับเหล่าผู้อยู่อาศัย; และพวกเขาที่กลืนเจ้าก็จะอยู่ห่างไกล.
- ๒๐ ลูกที่เจ้าจะมี, หลังจากเจ้าสูญเสียพวกแรกไป, จะกล่าวเข้าหาเจ้าอีกว่า : สถานที่คับแคบเกินไปสำหรับข้าพเจ้า; ขอสถานที่ให้ข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะพำนักอยู่เถิด.
- ๒๑ เวลานั้นเจ้าจะกล่าวในใจเจ้า : ใครหนอให้กำเนิดคนเหล่านี้แก่ข้าพเจ้า, โดยที่ข้าพเจ้าสูญเสียลูกข้าพเจ้าไป, และข้าพเจ้าเป็นหมัน, เป็นเชลย, และโยกย้ายไปมา ? และใครหนอเลี้ยงดูคนเหล่านี้มา ? ดูเถิด, ข้าพเจ้าถูกทิ้งไว้ตามลำพัง; คนเหล่านี้, พวกเขาไปอยู่ที่ไหนมา ?
- ๒๒ ดังนั้นพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าตรัส : ดูเถิด, เราจะยกมือของเราให้แก่คนต่างชาติ, และตั้งธงสัญญาณของเราให้ผู้คน; และพวกเขาจะอุ้มบุตรของเจ้ามาในอ้อมแขนพวกเขา, และจะแบกเหล่าธิดาของเจ้ามาบนบ่าพวกเขา.
- ๒๓ และราชาจะเป็นบิดาผู้เลี้ยงดูเจ้า, และราชินีของพวกเขาจะเป็นมารดาผู้เลี้ยงดูเจ้า; พวกเขาจะโน้มกายลงมายังเจ้าด้วยดวงหน้าก้มสู่ดิน, และเลียธุลีบนเท้าเจ้า; และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเจ้า; เพราะเขาทั้งหลายที่รอคอยเราจะไม่อาย.
- ๒๔ เพราะสิ่งที่ได้มาจากการปล้นสะดมจะถูกชิงจากผู้ทรงอำนาจ, หรือเชลยที่ถูกต้องตามกฎหมายที่จะได้รับการปลดปล่อยหรือ ?
- ๒๕ แต่พระเจ้าตรัสดังนี้, แม้เชลยของผู้ทรงอำนาจเราก็จะพาไป, และสิ่งที่ได้มาจากการปล้นสะดมซึ่งเป็นของคนที่น่ากลัวเราก็จะปลดปล่อย; เพราะเราจะโต้แย้งกับเขาที่โต้แย้งกับเจ้า, และเราจะช่วยลูกเจ้าให้รอด.

Lift up thine eyes round about and behold; all these gather themselves together, and they shall come to thee. And as I live, saith the Lord, thou shalt surely clothe thee with them all, as with an ornament, and bind them on even as a bride.

For thy waste and thy desolate places, and the land of thy destruction, shall even now be too narrow by reason of the inhabitants; and they that swallowed thee up shall be far away.

The children whom thou shalt have, after thou hast lost the first, shall again in thine ears say: The place is too strait for me; give place to me that I may dwell.

Then shalt thou say in thine heart: Who hath begotten me these, seeing I have lost my children, and am desolate, a captive, and removing to and fro? And who hath brought up these? Behold, I was left alone; these, where have they been?

Thus saith the Lord God: Behold, I will lift up mine hand to the Gentiles, and set up my standard to the people; and they shall bring thy sons in their arms, and thy daughters shall be carried upon their shoulders.

And kings shall be thy nursing fathers, and their queens thy nursing mothers; they shall bow down to thee with their face towards the earth, and lick up the dust of thy feet; and thou shalt know that I am the Lord; for they shall not be ashamed that wait for me.

For shall the prey be taken from the mighty, or the lawful captives delivered?

But thus saith the Lord, even the captives of the mighty shall be taken away, and the prey of the terrible shall be delivered; for I will contend with him that contendeth with thee, and I will save thy children.

๒๖   และเราจะเลี้ยงพวกเขาที่กดขี่เจ้าด้วยเนื้อของพวกเขา
เขาเอง; พวกเขาจะมึนเมาด้วยเลือดของตนเองดัง
ด้วยเหล้าองุ่นหวาน; และเนื้อหนังทั้งปวงจะรู้ว่าเรา,
พระเจ้า, คือพระผู้ช่วยให้รอดของเจ้าและพระผู้ไถ่ของ
เจ้า, พระผู้ทรงฤทธิ์านุภาพของยาโคบ.

And I will feed them that oppress thee with their
own flesh; they shall be drunken with their own
blood as with sweet wine; and all flesh shall know
that I, the Lord, am thy Savior and thy Redeemer, the
Mighty One of Jacob.

๑ นิไฟ ๒๒

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากข้าพเจ้า, นิไฟ, อ่านเรื่องเหล่านี้ที่จารึกไว้บนแผ่นจารึกทองเหลืองแล้ว, พี่ ๆ ข้าพเจ้ามาหาข้าพเจ้าและกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า : เรื่องเหล่านี้ที่เจ้าอ่านมาหมายถึงสิ่งใดหรือ ? ดูเถิด, จะเข้าใจเรื่องเหล่านี้ได้ตามเรื่องที่เป็นฝ่ายวิญญาณ, ซึ่งจะได้บังเกิดขึ้นตามฝ่ายวิญญาณและมีใช้ตามฝ่ายเนื้อหนังหรือ ?
- ๒ และข้าพเจ้า, นิไฟ, กล่าวแก่พวกเขา : ดูเถิดสิ่งนี้แสดงให้เห็นประจักษ์ต่อศาสตพยากรณ์โดยสุรเสียงของพระวิญญาณ; เพราะโดยพระวิญญาณสิ่งทั้งปวงทำให้เป็นที่รู้แก่ศาสตพยากรณ์, ซึ่งจะมาสู่ลูกหลานมนุษย์ตามเนื้อหนัง.
- ๓ ดังนั้น, เรื่องที่ข้าพเจ้าอ่านจึงเป็นสิ่งที่เกี่ยวกับเรื่องทั้งฝ่ายโลกและฝ่ายวิญญาณ; เพราะดูเหมือนว่าไม่ช้าก็เร็ว, เชื้อสายแห่งอิสราเอล, จะกระจัดกระจายไปทั่วพื้นพิภพ, และในบรรดาประชาชาติทั้งปวงด้วย.
- ๔ และดูเถิด, มีคนมากมายที่สูญสิ้นไปแล้วจากความทรงจำของผู้ที่อยู่ในเยรูซาเล็ม. แท้จริงแล้ว, ส่วนใหญ่ของเผ่าทั้งปวงถูกนำไป; และพวกเขากระจัดกระจายไปมาบนเกาะในทะเล; และพวกเขาอยู่ที่ไหนไม่มีใครในพวกเราเลย, นอกจากเราทราบว่าพวกเขาถูกนำไป.
- ๕ และเนื่องจากพวกเขาถูกนำไป, เรื่องเหล่านี้จึงพยากรณ์ไว้เกี่ยวกับพวกเขา, และเกี่ยวกับบรรดาคนทั้งปวงซึ่งต่อจากนี้จะกระจัดกระจายไปและปะปนกัน, เพราะพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล; เนื่องจากพวกเขาจะทำใจแข็งกระด้างต่อพระองค์; ดังนั้น, พวกเขาจะกระจัดกระจายไปในบรรดาประชาชาติทั้งปวงและจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชัง.
- ๖ กระนั้นก็ตาม, หลังจากพวกเขาจะได้รับการดูแลโดยคนต่างชาติ, และพระเจ้าทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ให้แก่คนต่างชาติและทรงตั้งพวกเขาเป็นธงสัญญาณ, และพวกเขาจะอุ้มลูกมาในอ้อมแขน, และแบกธิดาไว้บนบ่าพวกเขา, ดูเถิดเรื่องเหล่านี้ซึ่งพูดไว้เป็นเรื่องฝ่ายโลก; เพราะพันธสัญญาของพระเจ้ากับบรรพบุรุษของเราเป็นดังนั้น; และหมายถึงเราในวันนี้ที่จะมาถึง, และพี่น้องทั้งหมดของเราที่เป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอลด้วย.

1 Nephi 22

And now it came to pass that after I, Nephi, had read these things which were engraven upon the plates of brass, my brethren came unto me and said unto me: What meaneth these things which ye have read? Behold, are they to be understood according to things which are spiritual, which shall come to pass according to the spirit and not the flesh?

And I, Nephi, said unto them: Behold they were manifest unto the prophet by the voice of the Spirit; for by the Spirit are all things made known unto the prophets, which shall come upon the children of men according to the flesh.

Wherefore, the things of which I have read are things pertaining to things both temporal and spiritual; for it appears that the house of Israel, sooner or later, will be scattered upon all the face of the earth, and also among all nations.

And behold, there are many who are already lost from the knowledge of those who are at Jerusalem. Yea, the more part of all the tribes have been led away; and they are scattered to and fro upon the isles of the sea; and whither they are none of us knoweth, save that we know that they have been led away.

And since they have been led away, these things have been prophesied concerning them, and also concerning all those who shall hereafter be scattered and be confounded, because of the Holy One of Israel; for against him will they harden their hearts; wherefore, they shall be scattered among all nations and shall be hated of all men.

Nevertheless, after they shall be nursed by the Gentiles, and the Lord has lifted up his hand upon the Gentiles and set them up for a standard, and their children have been carried in their arms, and their daughters have been carried upon their shoulders, behold these things of which are spoken are temporal; for thus are the covenants of the Lord with our fathers; and it meaneth us in the days to come, and also all our brethren who are of the house of Israel.

๗ และหมายความว่าเวลาจะมาถึงคือหลังจากเชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งหมดกระจัดกระจายไปและปะปนกันแล้ว, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงยกประชาชาติที่เกรียงไกรประชาชาติหนึ่งขึ้นในบรรดาคนต่างชาติ, แท้จริงแล้ว, แม้นบนพื้นแผ่นดินนี้; และโดยพวกเขาพงศ์พันธุ์ของเราจะกระจัดกระจายไป.

๘ และหลังจากพงศ์พันธุ์ของเรากระจัดกระจายไปแล้วพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงเริ่มทำงานน่าอัศจรรย์อย่างหนึ่งในบรรดาคนต่างชาติ, ซึ่งจะมีค่ายิ่งต่อพงศ์พันธุ์ของเรา; ดังนั้น, จึงเปรียบเหมือนกับการที่พวกเขาได้รับการบำรุงเลี้ยงโดยคนต่างชาติและอุ้มพวกเขามาในอ้อมแขนและแบกไว้บนบ่าพวกเขา.

๙ และสิ่งนี้จะมีค่าต่อคนต่างชาติด้วย; และไม่เพียงต่อคนต่างชาติแต่ต่อเชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งหมด, ในอันที่จะทำให้รู้ถึงพันธสัญญาของพระบิดาแห่งสวรรค์ที่ทรงทำไว้กับอับราฮัม, โดยตรัสว่า : ในพงศ์พันธุ์ของเจ้าตระกูลทั้งปวงของแผ่นดินโลกจะได้รับพร.

๑๐ และพี่ ๆ ข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า, อยากให้พี่รู้ว่าตระกูลทั้งปวงของแผ่นดินโลกจะรับพรไม่ได้เว้นแต่พระองค์จะเผยให้เห็นพาหุของพระองค์ในสายตาประชาชาติ.

๑๑ ดังนั้น, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงดำเนินการเผยให้เห็นพาหุของพระองค์ในสายตาประชาชาติทั้งปวง, โดยทำให้บังเกิดพันธสัญญาของพระองค์และพระกิตติคุณของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๑๒ ดังนั้น, พระองค์จะทรงนำพวกเขาออกจากการเป็นเชลยอีก, และพวกเขาจะถูกนำมารวมกันสู่ผืนแผ่นดินแห่งมรดกของตน; และพระองค์จะทรงนำพวกเขาออกจากการปิดบังและออกจากความมืด; และพวกเขาจะรู้ว่าพระเจ้าคือพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาและพระผู้ไถ่ของพวกเขา, พระผู้ทรงฤทธานุภาพแห่งอิสราเอล.

๑๓ และเลือดของศาสนจักรอันเรื่องอำนาจและน่าชิงชังนั้น, ซึ่งเป็นโสเภณีของทั้งแผ่นดินโลกทั้งปวง, จะไหลกลับสู่ศีรษะของตนเอง; เพราะพวกเขาจะทำสงครามในบรรดาพวกเขาเอง, และดาบในมือของพวกเขาเองจะตกลงบนศีรษะของตนเอง, และพวกเขาจะมีเมษมาด้วยเลือดของตนเอง.

And it meaneth that the time cometh that after all the house of Israel have been scattered and confounded, that the Lord God will raise up a mighty nation among the Gentiles, yea, even upon the face of this land; and by them shall our seed be scattered.

And after our seed is scattered the Lord God will proceed to do a marvelous work among the Gentiles, which shall be of great worth unto our seed; wherefore, it is likened unto their being nourished by the Gentiles and being carried in their arms and upon their shoulders.

And it shall also be of worth unto the Gentiles; and not only unto the Gentiles but unto all the house of Israel, unto the making known of the covenants of the Father of heaven unto Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.

And I would, my brethren, that ye should know that all the kindreds of the earth cannot be blessed unless he shall make bare his arm in the eyes of the nations.

Wherefore, the Lord God will proceed to make bare his arm in the eyes of all the nations, in bringing about his covenants and his gospel unto those who are of the house of Israel.

Wherefore, he will bring them again out of captivity, and they shall be gathered together to the lands of their inheritance; and they shall be brought out of obscurity and out of darkness; and they shall know that the Lord is their Savior and their Redeemer, the Mighty One of Israel.

And the blood of that great and abominable church, which is the whore of all the earth, shall turn upon their own heads; for they shall war among themselves, and the sword of their own hands shall fall upon their own heads, and they shall be drunken with their own blood.

๑๔ และทุกประชาชาติที่ทำสงครามต่อต้านท่าน, จะหันมาต่อต้านกันเอง, โฉ่เชื้อสายแห่งอิสราเอล, และพวกเขาจะตกลงไปในหลุมซึ่งพวกเขาขุดไว้ดักผู้คนของพระเจ้า. และคนทั้งหมดที่ต่อสู้กับไซอันจะถูกทำลาย, และโสเภณีผู้เรืองอำนาจผู้นั้น, ผู้บิดเบือนทางที่ถูกต้องของพระเจ้า, แท้จริงแล้ว, ศาสนจักรอันเรืองอำนาจและน่าชิงชังนั้น, จะทลายลงสู่ภัสสมฤตและการพังทลายของมันจะใหญ่หลวง.

๑๕ เพราะดูเถิด, ศาสดาพยากรณ์กล่าว, เวลาจะมาถึงโดยรวดเร็วเมื่อซาตานจะไม่มีอำนาจเหนือใจของลูกหลานมนุษย์อีกต่อไป; เพราะวันนั้นจะมาถึงในไม่ช้าเมื่อคนจองหองและพวกเขาที่ทำชั่วทั้งหมดจะเป็นดังตอข้าว; และวันนั้นจะมาถึงเมื่อพวกเขาต้องถูกเผา.

๑๖ เพราะเวลาจะมาถึงในไม่ช้าเมื่อพระพิโรธสุดขีดของพระผู้เป็นเจ้าจะเทลงบนลูกหลานมนุษย์ทั้งปวง; เพราะพระองค์จะไม่ทรงยอมให้คนชั่วร้ายทำลายคนชอบธรรม.

๑๗ ดังนั้น, พระองค์จึงทรงปกป้องรักษาคนชอบธรรมไว้โดยเดชานุภาพของพระองค์, แม้จะเป็นไปว่าพระพิโรธสุดขีดของพระองค์ต้องมาถึง, และคนชอบธรรมจะได้รับการปกป้องรักษา, แม้จนการทำลายศัตรูของพวกเขาด้วยไฟ. ดังนั้น, คนชอบธรรมจึงไม่ต้องกลัว; เพราะศาสดาพยากรณ์กล่าวไว้ดังนั้น, พวกเขาจะได้รับการช่วยให้รอด, แม้จะเป็นไปด้วยไฟ.

๑๘ ดูเถิด, พี่ๆ ข้าพเจ้า, ข้าพเจ้ากล่าวแก่พี่, ว่าสิ่งเหล่านี้ต้องมาถึงในไม่ช้า; แท้จริงแล้ว, แม่เลือด, และไฟ, และหมอกควันก็ต้องมาถึง; และมันจำเป็นต้องมีขึ้นบนพื้นพิภพนี้; และมาสู่มนุษย์ตามเนื้อหนังหากเป็นไปได้ว่าพวกเขาจะทำใจของตนแข็งกระด้างต่อพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล.

๑๙ เพราะดูเถิด, คนชอบธรรมจะไม่ตาย; เพราะเวลาต้องมาถึงโดยแน่แท้เมื่อพวกเขาทั้งหมดที่ต่อสู้ไซอันจะถูกตัดขาด.

๒๐ และพระเจ้าจะทรงเตรียมทางเพื่อผู้คนของพระองค์โดยแน่แท้, เพื่อให้คำของโมเสสเกิดสัมฤทธิ์ผล, ซึ่งท่านพูดไว้, มีความว่า : พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของท่านจะทรงยกศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งขึ้นมาให้ท่าน, ซึ่งเหมือนข้าพเจ้า; เพื่อจะได้ยินจากผู้นั้นในสิ่งทั้งปวงไม่ว่าเรื่องใดก็ตามที่ผู้นั้นจะกล่าวแก่ท่าน. และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือพวกเขาทั้งหมดที่ไม่ฟังศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากบรรดาผู้คน.

And every nation which shall war against thee, O house of Israel, shall be turned one against another, and they shall fall into the pit which they digged to ensnare the people of the Lord. And all that fight against Zion shall be destroyed, and that great whore, who hath perverted the right ways of the Lord, yea, that great and abominable church, shall tumble to the dust and great shall be the fall of it.

For behold, saith the prophet, the time cometh speedily that Satan shall have no more power over the hearts of the children of men; for the day soon cometh that all the proud and they who do wickedly shall be as stubble; and the day cometh that they must be burned.

For the time soon cometh that the fulness of the wrath of God shall be poured out upon all the children of men; for he will not suffer that the wicked shall destroy the righteous.

Wherefore, he will preserve the righteous by his power, even if it so be that the fulness of his wrath must come, and the righteous be preserved, even unto the destruction of their enemies by fire. Wherefore, the righteous need not fear; for thus saith the prophet, they shall be saved, even if it so be as by fire.

Behold, my brethren, I say unto you, that these things must shortly come; yea, even blood, and fire, and vapor of smoke must come; and it must needs be upon the face of this earth; and it cometh unto men according to the flesh if it so be that they will harden their hearts against the Holy One of Israel.

For behold, the righteous shall not perish; for the time surely must come that all they who fight against Zion shall be cut off.

And the Lord will surely prepare a way for his people, unto the fulfilling of the words of Moses, which he spake, saying: A prophet shall the Lord your God raise up unto you, like unto me; him shall ye hear in all things whatsoever he shall say unto you. And it shall come to pass that all those who will not hear that prophet shall be cut off from among the people.

๒๑ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นิไฟ, ประกาศต่อฟิ, ว่าศาสดาพยากรณ์ที่โมเสสพูดถึงนี้คือพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล; ดังนั้น, พระองค์จะทรงดำเนินการพิพากษาในความชอบธรรม.

๒๒ และคนชอบธรรมไม่จำเป็นต้องกลัว, เพราะพวกเขาคือคนเหล่านั้นที่จะไม่ถูกทำให้จำนน. แต่มันเป็นอาณาจักรของมาร, ซึ่งจะสร้างขึ้นในบรรดาลูกหลานมนุษย์, ซึ่งอาณาจักรนั้นสถาปนาขึ้นในบรรดาพวกเขาซึ่งอยู่ในเนื้อหนัง—

๒๓ เพราะเวลาจะมาถึงอย่างรวดเร็วเมื่อศาสนจักรทั้งปวงที่สร้างขึ้นเพื่อหาผลประโยชน์, และคนทั้งปวงเหล่านั้นที่สร้างขึ้นเพื่อให้มีพลังเหนือเนื้อหนัง, และคนเหล่านั้นที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นที่นิยมในสายตาของโลก, และคนเหล่านั้นที่แสวงหาตัณหาของเนื้อหนังและสิ่งต่าง ๆ ของโลก, และทำความชั่วช้าสามานย์นานปีการ; แท้จริงแล้ว, ทำยที่สุด, คนทั้งปวงเหล่านั้นที่เป็นของอาณาจักรของมารคือพวกเขาที่จำเป็นต้องหวาดกลัว, และตัวสั้น, และครั่นคร้าม; พวกเขา คือคนเหล่านั้นผู้ต้องถูกโค่นล้มลงสู่ภุมณีสถิติ; พวกเขา คือคนเหล่านั้นผู้ต้องถูกเผาไหม้ดังตอข้าว; และนี่เป็นไปตามคำของศาสดาพยากรณ์.

๒๔ และเวลามาถึงอย่างรวดเร็วเมื่อพระเจ้าทรงนำคนชอบธรรมขึ้นไปดังลูกวัวของคอก, และพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลต้องทรงปกครองด้วยอำนาจการปกครอง, และฤทธาานุภาพ, และเดชานุภาพ, และรัศมีภาพอันยิ่งใหญ่.

๒๕ และพระองค์ทรงรวมลูก ๆ ของพระองค์จากสี่เสี้ยวของแผ่นดินโลก; และพระองค์ทรงนับจำนวนแกะของพระองค์, และพวกเขารู้จักพระองค์; และจะมีแกะคอกเดียวและพระเมษบาลองค์เดียว; และพระองค์จะทรงเลี้ยงแกะของพระองค์, และในพระองค์พวกเขาจะพบทุ่งหญ้า.

๒๖ และเนื่องจากความชอบธรรมของผู้คนของพระองค์, ซาตานไม่มีอำนาจ; ดังนั้น, จึงปลดปล่อยเขาออกมาไม่ได้เป็นเวลาต่อเนื่องหลายปี; เพราะเขาไม่มีอำนาจเหนือใจผู้คน, เพราะพวกเขาดำรงอยู่ในความชอบธรรม, และพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลทรงปกครอง.

๒๗ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้า, นิไฟ, กล่าวแก่ฟิว่าเรื่องทั้งหมดนี้ต้องเกิดขึ้นตามเนื้อหนัง.

And now I, Nephi, declare unto you, that this prophet of whom Moses spake was the Holy One of Israel; wherefore, he shall execute judgment in righteousness.

And the righteous need not fear, for they are those who shall not be confounded. But it is the kingdom of the devil, which shall be built up among the children of men, which kingdom is established among them which are in the flesh—

For the time speedily shall come that all churches which are built up to get gain, and all those who are built up to get power over the flesh, and those who are built up to become popular in the eyes of the world, and those who seek the lusts of the flesh and the things of the world, and to do all manner of iniquity; yea, in fine, all those who belong to the kingdom of the devil are they who need fear, and tremble, and quake; they are those who must be brought low in the dust; they are those who must be consumed as stubble; and this is according to the words of the prophet.

And the time cometh speedily that the righteous must be led up as calves of the stall, and the Holy One of Israel must reign in dominion, and might, and power, and great glory.

And he gathereth his children from the four quarters of the earth; and he numbereth his sheep, and they know him; and there shall be one fold and one shepherd; and he shall feed his sheep, and in him they shall find pasture.

And because of the righteousness of his people, Satan has no power; wherefore, he cannot be loosed for the space of many years; for he hath no power over the hearts of the people, for they dwell in righteousness, and the Holy One of Israel reigneth.

And now behold, I, Nephi, say unto you that all these things must come according to the flesh.

๒๘ แต่, ดูเถิด, ประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และคนทั้งปวงจะดำรงอยู่อย่างปลอดภัยในพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลหากเป็นไปว่าพวกเขาจะกลับใจ.

๒๙ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นิไฟ, ขอยุติ; เพราะข้าพเจ้ายังไม่กล้าพูดต่อไปเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้.

๓๐ ดังนั้น, พี่ ๆ ข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอยากให้พี่พิจารณาว่าเรื่องซึ่งเขียนไว้บนแผ่นจารึกทองเหลืองเป็นเรื่องจริง; และเรื่องเหล่านี้เป็นพยานว่ามนุษย์ต้องเชื่อฟังพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า.

๓๑ ดังนั้น, พี่ไม่จำเป็นต้องคิดว่าข้าพเจ้าและบิดาข้าพเจ้าเท่านั้นที่เป็นพยาน, และสอนมันด้วย. ดังนั้น, ถ้าพี่จะเชื่อฟังพระบัญญัติ, และอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่, พี่จะได้รับการช่วยให้รอดในวันสุดท้าย. และจึงเป็นดังนั้น. เอเมน.

But, behold, all nations, kindreds, tongues, and people shall dwell safely in the Holy One of Israel if it so be that they will repent.

And now I, Nephi, make an end; for I durst not speak further as yet concerning these things.

Wherefore, my brethren, I would that ye should consider that the things which have been written upon the plates of brass are true; and they testify that a man must be obedient to the commandments of God.

Wherefore, ye need not suppose that I and my father are the only ones that have testified, and also taught them. Wherefore, if ye shall be obedient to the commandments, and endure to the end, ye shall be saved at the last day. And thus it is. Amen.

หนังสือของนีไฟฉบับที่สอง

เรื่องราวเกี่ยวกับมรณกรรมของลีไฮ. พี่ๆ ของนีไฟกบฏต่อท่าน. พระเจ้าทรงเตือนนีไฟให้ออกไปในแดนทุรกันดาร. การเดินทางของท่านในแดนทุรกันดาร, และอื่น ๆ.

๒ นีไฟ ๑

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากข้าพเจ้า, นีไฟ, ยุติการสอนพี่ ๆ ข้าพเจ้าแล้ว, ลีไฮ, บิดาเรา, พูดกับพวกเขาหลายเรื่องด้วย, และอธิบายให้พวกเขาฟัง, ว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งสำคัญยิ่งเพียงใดสำหรับพวกเขาในการนำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม.
- ๒ และท่านพูดกับพวกเขาเกี่ยวกับการกบฏของพวกเขาเมื่ออยู่บนผืนน้ำ, และพระเมตตาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่ทรงไว้ชีวิตพวกเขา, ทำให้พวกเขาไม่ถูกกลืนไปในทะเล.
- ๓ และท่านพูดกับพวกเขาด้วยเกี่ยวกับแผ่นดินแห่งคำสัญญา, ซึ่งพวกเขาได้รับ—ว่าพระเจ้าทรงเมตตาเพียงใดที่ทรงเตือนว่าเราควรหลบหนีออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม.
- ๔ เพราะ, ดูกิด, ท่านกล่าว, พ่อเห็นนิมิต, ซึ่งพ่อรู้ว่าเยรูซาเล็มถูกทำลายแล้ว; และถ้าเรายังคงอยู่ในเยรูซาเล็มเราก็คงจะตายด้วย.
- ๕ แต่, ท่านกล่าว, ทั้งที่มีความทุกข์, เรายังได้รับแผ่นดินแห่งคำสัญญา, แผ่นดินซึ่งเลิศเลกว่าผืนแผ่นดินอื่นทั้งปวง; แผ่นดินที่พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงทำพันธสัญญากับพ่อว่าจะเป็นแผ่นดินมรดกแห่งพงศ์พันธุ์ของพ่อ. แท้จริงแล้ว, พระเจ้าทรงทำพันธสัญญามอบแผ่นดินนี้แก่พ่อ, และแก่ลูกหลานของพ่อตลอดกาล, และคนทั้งปวงที่พระหัตถ์ของพระเจ้าจะทรงนำออกจากประเทศอื่น ๆ ด้วย.
- ๖ ดังนั้น, พ่อ, ลีไฮ, พยากรณ์ตามการทำงานของพระวิญญาณซึ่งอยู่กับพ่อ, ว่าจะไม่มีผู้ใดเข้ามาในแผ่นดินนี้ได้นอกจากพระหัตถ์ของพระเจ้าจะทรงนำมาเท่านั้น.

The Second Book of Nephi

An account of the death of Lehi. Nephi's brethren rebel against him. The Lord warns Nephi to depart into the wilderness. His journeyings in the wilderness, and so forth.

2 Nephi 1

And now it came to pass that after I, Nephi, had made an end of teaching my brethren, our father, Lehi, also spake many things unto them, and rehearsed unto them, how great things the Lord had done for them in bringing them out of the land of Jerusalem.

And he spake unto them concerning their rebellions upon the waters, and the mercies of God in sparing their lives, that they were not swallowed up in the sea.

And he also spake unto them concerning the land of promise, which they had obtained—how merciful the Lord had been in warning us that we should flee out of the land of Jerusalem.

For, behold, said he, I have seen a vision, in which I know that Jerusalem is destroyed; and had we remained in Jerusalem we should also have perished.

But, said he, notwithstanding our afflictions, we have obtained a land of promise, a land which is choice above all other lands; a land which the Lord God hath covenanted with me should be a land for the inheritance of my seed. Yea, the Lord hath covenanted this land unto me, and to my children forever, and also all those who should be led out of other countries by the hand of the Lord.

Wherefore, I, Lehi, prophesy according to the workings of the Spirit which is in me, that there shall none come into this land save they shall be brought by the hand of the Lord.

๗ ดังนั้น, แผ่นดินนี้จึงอุทิศไว้เพื่อคนที่พระองค์จะทรงนำมา. และหากเป็นไปได้ว่าพวกเขาจะรับใช้พระองค์ตามพระบัญญัติที่พระองค์ประทานไว้, มันจะเป็นแผ่นดินแห่งเสรีภาพสำหรับพวกเขา; ดังนั้น, พวกเขาจะไม่มัววันถูกนำลงไปเป็นเชลย; หากเป็นเช่นนั้น, ก็จะเป็นเพราะความชั่วช้าสามัญ; เพราะหากความชั่วช้าสามัญมีอยู่ทั่วไปแผ่นดินนี้จะถูกสาปแช่งเพราะพวกเขา, แต่สำหรับคนชอบธรรมพระเจ้าจะมาสู่แผ่นดินนี้ตลอดกาล.

๘ และดูเถิด, เป็นพระปรีชาญาณที่ทรงเก็บแผ่นดินนี้ไว้ไม่ให้ประชาชาติอื่นรู้ในเวลานี้; เพราะดูเถิด, หลายประชาชาติจะเข้ามาแผ่กระจายไปทั่วแผ่นดินนี้, จนจะไม่มีที่สำหรับเป็นมรดก.

๙ ดังนั้น, พ่อ, ลีไฮ, ได้รับสัญญา, ว่าตราบนานเท่าที่คนซึ่งพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะทรงนำออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็มจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์, พวกเขาจะรุ่งเรืองบนผืนแผ่นดินนี้; และพวกเขาจะได้รับการรักษาให้พ้นจากประชาชาติอื่น ๆ ทั้งปวง, เพื่อพวกเขาจะได้แผ่นดินนี้เป็นของตน. และหากเป็นไปได้ว่าพวกเขาจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์พวกเขาจะได้รับพรอยู่บนผืนแผ่นดินนี้, และจะไม่มีผู้ใดข่มเหงพวกเขา, หรือเอาแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขาไป; และพวกเขาจะพำนักอยู่อย่างปลอดภัยตลอดกาล.

๑๐ แต่ดูเถิด, เมื่อถึงเวลาที่พวกเขาจะเสื่อมโทรมในความไม่เชื่อ, หลังจากพวกเขาได้รับพรอันสำคัญยิ่งจากพระหัตถ์ของพระเจ้า—โดยที่มีความรู้ถึงการสร้างแผ่นดินโลก, และมนุษย์ทั้งปวง, โดยที่รู้ถึงงานสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์ของพระเจ้านับจากการสร้างโลก; โดยพลังความสามารถซึ่งประทานมาให้พวกเขาเพื่อทำสิ่งทั้งปวงโดยศรัทธา; โดยมีบัญญัติทั้งหมดนับจากกาลเริ่มต้น, และได้รับการนำมาโดยพระคุณความดีอันหาที่สุดมิได้ของพระองค์เข้ามาสู่แผ่นดินแห่งคำสัญญาอันมีค่านี้—ดูเถิด, พ่อกล่าว, หากวันนั้นมาถึงเมื่อพวกเขาจะปฏิเสธพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, พระเมสสิยาห์องค์จริง, พระผู้ไถ่ของพวกเขาและพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, ดูเถิด, การพิพากษาของพระองค์ผู้ทรงเที่ยงธรรมจะอยู่บนพวกเขา.

Wherefore, this land is consecrated unto him whom he shall bring. And if it so be that they shall serve him according to the commandments which he hath given, it shall be a land of liberty unto them; wherefore, they shall never be brought down into captivity; if so, it shall be because of iniquity; for if iniquity shall abound cursed shall be the land for their sakes, but unto the righteous it shall be blessed forever.

And behold, it is wisdom that this land should be kept as yet from the knowledge of other nations; for behold, many nations would overrun the land, that there would be no place for an inheritance.

Wherefore, I, Lehi, have obtained a promise, that inasmuch as those whom the Lord God shall bring out of the land of Jerusalem shall keep his commandments, they shall prosper upon the face of this land; and they shall be kept from all other nations, that they may possess this land unto themselves. And if it so be that they shall keep his commandments they shall be blessed upon the face of this land, and there shall be none to molest them, nor to take away the land of their inheritance; and they shall dwell safely forever.

But behold, when the time cometh that they shall dwindle in unbelief, after they have received so great blessings from the hand of the Lord—having a knowledge of the creation of the earth, and all men, knowing the great and marvelous works of the Lord from the creation of the world; having power given them to do all things by faith; having all the commandments from the beginning, and having been brought by his infinite goodness into this precious land of promise—behold, I say, if the day shall come that they will reject the Holy One of Israel, the true Messiah, their Redeemer and their God, behold, the judgments of him that is just shall rest upon them.

- ๑๑ แท้จริงแล้ว, พระองค์จะทรงนำประชาชาติอื่น ๆ มาสู่พวกเขา, และพระองค์จะประทานพลังความสามารถแก่พวกเขา, และพระองค์จะทรงเอาผืนแผ่นดินในความครอบครองของพวกเขาไปสิ้น, และพระองค์จะทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายและถูกลงทัณฑ์.
- ๑๒ แท้จริงแล้ว, เมื่อคนรุ่นหนึ่งผ่านไปสู่อีกคนรุ่นหนึ่งจะมีการนองเลือด, และจะมีการมาเยือนครั้งรุนแรงในบรรดาพวกเขา; ดังนั้น, ลูกของพ่อ, พ่ออยากให้ลูกจำไว้; แท้จริงแล้ว, พ่ออยากให้ลูกสดับฟังคำพ่อ.
- ๑๓ โอ้อึ้งตื่น! ตื่นจากการหลับสนิทเกิด, แท้จริงแล้ว, แม้จากการหลับของนรก, และสะบัดให้หลุดจากโซ่อันน่าสะพรึงกลัวซึ่งผูกมัดลูกอยู่, ซึ่งเป็นโซ่ที่ผูกมัดลูกหลานมนุษย์, ซึ่งนำพวกเขาลงไปเป็นเชลยที่ห้วงนินด์แห่งความเศร้าหมองและความโศกเศร้า.
- ๑๔ จงตื่นเกิด ! และจงลุกขึ้นจากภัสมธุลี, และฟังคำของผู้กำลังสำน่อย, ซึ่งไม่ช้าลูกจะต้องเอาแขนขาของเขาไปวางในหลุมศพอันเย็นและเงียบ, ซึ่งจากที่นั่นไม่มีผู้เดินทางคนใดกลับมาได้; และอีกไม่กี่วันพ่อก็จะไปตามวิถีทางของมวลแผ่นดินโลกนี้.
- ๑๕ แต่ดูเถิด, พระเจ้าทรงไถ่จิตวิญญาณของพ่อจากนรก; พ่อเห็นรัศมีภาพของพระองค์, และพระเจ้าทรงโอบพ่อไว้ในพาหุแห่งความรักของพระองค์ชั่วนินด์.
- ๑๖ และพ่อปรารถนาให้ลูกระลึกถึงการยึดถือกฎเกณฑ์และคำพิพากษาของพระเจ้า; ดูเถิด, นี่เป็นความหวังโยของจิตวิญญาณพ่อมาตั้งแต่ต้น.
- ๑๗ ใจพ่อถูกถ่วงลงด้วยโศกเศร้าเป็นครั้งคราว, เพราะพ่อกลัว, เกลือกความแข็งแกร่งของใจลูกพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของลูกจะเสด็จมาหาลูกในพระพิโรธสุดขีดของพระองค์, จนลูกถูกตัดขาดและถูกทำลายตลอดกาล;
- ๑๘ หรือไม่, ก็คำสาปแช่งจะมาถึงลูกเป็นเวลาต่อเนื่องหลายรุ่น; และลูกจะถูกเยียนด้วยดาบ, และความอดอยาก, และถูกเกลียดชัง, และถูกนำไปตามความประสงค์และการเป็นเชลยของมาร.
- ๑๙ โอ้ลูกของพ่อ, เพื่อสิ่งเหล่านี้จะได้ไม่มาถึงลูก, แต่เพื่อลูกอาจจะเป็นผู้คนที่ได้รับเลือกสรรแล้ววาทที่สุดและเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า. แต่ดูเถิด, พระประสงค์ของพระองค์จงสำเร็จ; เพราะวิถีทางของพระองค์เป็นความชอบธรรมตลอดกาล.

Yea, he will bring other nations unto them, and he will give unto them power, and he will take away from them the lands of their possessions, and he will cause them to be scattered and smitten.

Yea, as one generation passeth to another there shall be bloodsheds, and great visitations among them; wherefore, my sons, I would that ye would remember; yea, I would that ye would hearken unto my words.

O that ye would awake; awake from a deep sleep, yea, even from the sleep of hell, and shake off the awful chains by which ye are bound, which are the chains which bind the children of men, that they are carried away captive down to the eternal gulf of misery and woe.

Awake! and arise from the dust, and hear the words of a trembling parent, whose limbs ye must soon lay down in the cold and silent grave, from whence no traveler can return; a few more days and I go the way of all the earth.

But behold, the Lord hath redeemed my soul from hell; I have beheld his glory, and I am encircled about eternally in the arms of his love.

And I desire that ye should remember to observe the statutes and the judgments of the Lord; behold, this hath been the anxiety of my soul from the beginning.

My heart hath been weighed down with sorrow from time to time, for I have feared, lest for the hardness of your hearts the Lord your God should come out in the fulness of his wrath upon you, that ye be cut off and destroyed forever;

Or, that a cursing should come upon you for the space of many generations; and ye are visited by sword, and by famine, and are hated, and are led according to the will and captivity of the devil.

O my sons, that these things might not come upon you, but that ye might be a choice and a favored people of the Lord. But behold, his will be done; for his ways are righteousness forever.

๒๐ และพระองค์ตรัสว่า : ตราบเท่าที่พวกเจ้าจะรักษาบัญญัติของเราพวกเจ้าจะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน; แต่ตราบเท่าที่พวกเจ้าจะไม่รักษานิติบัญญัติของเราพวกเจ้าจะถูกตัดขาดจากที่อยู่ของเรา.

๒๑ และบัดนี้เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะมีความปลื้มปิติในลูก, และเพื่อใจพ่อจะจากโลกนี้ไปด้วยความยินดี เพราะลูก, เพื่อพ่อจะไม่ถูกนำลงสู่หลุมศพด้วยความเศร้าโศกและโทมนัส, จงลุกขึ้นจากภัสมธุลี, ลูกของพ่อ, และจงเป็นลูกผู้ชาย, และจงเด็ดเดี่ยวในความคิดเดียวและจิตใจเดียว, สามัคคีกันในทุกสิ่ง, เพื่อลูกจะไม่ลงไปสู่การเป็นเชลย;

๒๒ เพื่อลูกจะไม่ถูกสาปแช่งด้วยการสาปแช่งอันสาหัส; และ, เพื่อลูกจะไม่ก่อความขุ่นเคืองพระทัยพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเที่ยงธรรมให้เกิดกับลูก, จงไปสู่ความพินาศด้วย, แท้จริงแล้ว, ความพินาศอันเป็นนิรันดร์ของทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย.

๒๓ ตื่นเถิด, ลูกพ่อ; จงสวมยุทธภัณฑ์แห่งความชอบธรรม. จงสะบัดให้หลุดจากโซ่ที่ผูกมัดลูกอยู่, และออกมาจากความมืดมัว, และจงลุกขึ้นจากภัสมธุลี.

๒๔ จงอย่ากบฏต่อต้านน้องชายของลูกอีกต่อไป, ซึ่งนิมิตที่เขาเห็นนั้นประเสริฐนัก, และเป็นผู้รักษาพระบัญญัติมาตั้งแต่เวลาที่เรากลับจากเยรูซาเล็ม; และผู้ซึ่งเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้า, ในการนำเราไปสู่แผ่นดินแห่งคำสัญญา; เพราะหากมิใช่เพราะเขาแล้ว, เราต้องตายด้วยความหิวในแดนทุรกันดาร; กระนั้นก็ตาม, ลูกยังหมายมั่นจะเอาชีวิตเขา; แท้จริงแล้ว, และเขาทนรับโทมนัสยิ่งเพราะลูก.

๒๕ และพ่อกลัวและตัวสั่นอย่างยิ่งเพราะลูก, ด้วยกลัวว่าเขาจะทนทุกข์อีก; เพราะดูเถิด, ลูกกล่าวหาว่าเขาแสวงหาพลังอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือลูก; แต่พ่อรู้ว่าเขามีได้แสวงหาพลังอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือลูกเลย, แต่เขาแสวงหาทรัพย์สินภาพของพระผู้เป็นเจ้า, และความผาสุกนิรันดร์ของลูกเอง.

And he hath said that: Inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall prosper in the land; but inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from my presence.

And now that my soul might have joy in you, and that my heart might leave this world with gladness because of you, that I might not be brought down with grief and sorrow to the grave, arise from the dust, my sons, and be men, and be determined in one mind and in one heart, united in all things, that ye may not come down into captivity;

That ye may not be cursed with a sore cursing; and also, that ye may not incur the displeasure of a just God upon you, unto the destruction, yea, the eternal destruction of both soul and body.

Awake, my sons; put on the armor of righteousness. Shake off the chains with which ye are bound, and come forth out of obscurity, and arise from the dust.

Rebel no more against your brother, whose views have been glorious, and who hath kept the commandments from the time that we left Jerusalem; and who hath been an instrument in the hands of God, in bringing us forth into the land of promise; for were it not for him, we must have perished with hunger in the wilderness; nevertheless, ye sought to take away his life; yea, and he hath suffered much sorrow because of you.

And I exceedingly fear and tremble because of you, lest he shall suffer again; for behold, ye have accused him that he sought power and authority over you; but I know that he hath not sought for power nor authority over you, but he hath sought the glory of God, and your own eternal welfare.

๒๖ และลูกพร้าบ่นเพราะเขาตรงไปตรงมากับลูก. ลูกกล่าวว่าเขาใช้ถ้อยคำรุนแรง; ลูกกล่าวว่าเขาโกรธลูก; แต่ดูเถิด, ถ้อยคำรุนแรงของเขากลับเป็นถ้อยคำรุนแรงของพลังแห่งพระวอนะพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งอยู่กับเขา; และสิ่งที่ลูกเรียกว่าความโกรธนั้นคือความจริง, ตามที่อยู่ในพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งเขาควบคุมไม่ได้, โดยแสดงให้เห็นประจักษ์อย่างอาจหาญเกี่ยวกับความชั่วช้าสามานย์ของลูก.

๒๗ และจึงจำเป็นที่อำนาจของพระผู้เป็นเจ้าต้องอยู่กับเขา, แม้กับคำสั่งของเขาที่ลูกจะต้องเชื่อฟัง. แต่ดูเถิด, มิใช่เขา, แต่เป็นพระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเขา, ที่เปิดปากเขาให้เอ่ยวาจาซึ่งเขาปิดไว้ไม่ได้.

๒๘ และบัดนี้ลูกพ่อ, เลมัน, และเลมูเอล, และแซมด้วย, และลูกพ่อผู้เป็นบุตรของอิซมาเอลด้วย, ดูเถิด, หากลูกจะสดับฟังเสียงของนิไฟลูกจะไม่พินาศ. และหากลูกจะสดับฟังเขาพ่อจะให้พรแก่ลูก, แท้จริงแล้ว, แม้เป็นพรแรกของพ่อ.

๒๙ แต่หากลูกจะไม่สดับฟังเขาพ่อจะเอาพรแรกของพ่อไป, แท้จริงแล้ว, แม้พรของพ่อ, และมันจะอยู่กับเขา.

๓๐ และบัดนี้, โซรัม, ข้าพเจ้าพูดกับท่าน : ดูเถิด, ท่านเป็นคนใช้ของเลบัน; กระนั้นก็ตาม, พระองค์ยังทรงพาท่านออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, และข้าพเจ้ารู้ว่าท่านเป็นเพื่อนแท้ของนิไฟ, ลูกข้าพเจ้า, ตลอดกาล.

๓๑ ด้วยเหตุนี้, เพราะท่านซื่อสัตย์พงศ์พันธุ์ของท่านจึงได้รับพรกับพงศ์พันธุ์ของเขา, เพื่อพวกเขาจะพำนักอยู่ในความรุ่งเรืองยืนนานบนผืนแผ่นดินนี้; และไม่มีสิ่งใด, นอกจากจะเป็นความชั่วช้าสามานย์ในบรรดาพวกเขา, ที่จะเป็อันตรายหรือรบกวนความรุ่งเรืองของพวกเขาบนผืนแผ่นดินนี้ตลอดกาล.

๓๒ ดังนั้น, หากท่านจะรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า, พระเจ้าทรงอุทิศแผ่นดินนี้ไว้เพื่อความมั่นคงของพงศ์พันธุ์ท่านกับพงศ์พันธุ์ของบุตรข้าพเจ้า.

And ye have murmured because he hath been plain unto you. Ye say that he hath used sharpness; ye say that he hath been angry with you; but behold, his sharpness was the sharpness of the power of the word of God, which was in him; and that which ye call anger was the truth, according to that which is in God, which he could not restrain, manifesting boldly concerning your iniquities.

And it must needs be that the power of God must be with him, even unto his commanding you that ye must obey. But behold, it was not he, but it was the Spirit of the Lord which was in him, which opened his mouth to utterance that he could not shut it.

And now my son, Laman, and also Lemuel and Sam, and also my sons who are the sons of Ishmael, behold, if ye will hearken unto the voice of Nephi ye shall not perish. And if ye will hearken unto him I leave unto you a blessing, yea, even my first blessing.

But if ye will not hearken unto him I take away my first blessing, yea, even my blessing, and it shall rest upon him.

And now, Zoram, I speak unto you: Behold, thou art the servant of Laban; nevertheless, thou hast been brought out of the land of Jerusalem, and I know that thou art a true friend unto my son, Nephi, forever.

Wherefore, because thou hast been faithful thy seed shall be blessed with his seed, that they dwell in prosperity long upon the face of this land; and nothing, save it shall be iniquity among them, shall harm or disturb their prosperity upon the face of this land forever.

Wherefore, if ye shall keep the commandments of the Lord, the Lord hath consecrated this land for the security of thy seed with the seed of my son.

๒ นิไฟ ๒

- ๑ และบัดนี้, เจคอบ, พ่อพูดกับลูก : ลูกเป็นลูกคนแรกของพ่อในวันเวลาแห่งความยากลำบากของพ่อในแดนทรกัณดาร. และดูเถิด, ในวัยเด็กของลูกลูกต้องรับความทุกข์และโศกเศร้ายิ่ง, เพราะความรุนแรงจากพี่ๆ ของลูก.
- ๒ กระนั้นก็ตาม, เจคอบ, ลูกคนแรกของพ่อในแดนทรกัณดาร, ลูกรู้จักความยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า; และพระองค์จะทรงอุทิศความทุกข์ของลูกให้เป็นพรของลูก.
- ๓ ด้วยเหตุนี้, จิตวิญญาณลูกจะได้รับพร, และลูกจะดำรงอยู่อย่างปลอดภัยกับนิไฟ, พี่ของลูก; และลูกจะใช้เวลาของลูกในการรับใช้พระผู้เป็นเจ้าของลูก. ดังนั้น, พ่อรู้ว่าพระองค์ทรงไถ่ลูกแล้ว, เพราะความชอบธรรมของพระผู้ไถ่ของลูก; เพราะลูกเห็นแล้วว่าในความสมบูรณ์แห่งเวลาพระองค์จะเสด็จมาเพื่อนำความรอดมาสู่มนุษย์.
- ๔ และลูกเห็นศรีสภาพของพระองค์แล้วในวัยเยาว์ของลูก; ดังนั้น, ลูกได้รับพรแม้มิถึงคนที่พระองค์จะทรงปฏิบัติศาสนกิจให้ในเนื้อหนัง; เพราะพระวิญญาณทรงเป็นเหมือนกัน, ทั้งวันวาน, วันนี้, และตลอดกาล. และพระองค์ทรงเตรียมทางไว้ตั้งแต่การตกของมนุษย์, และความรอดเป็นของได้เปล่า.
- ๕ และมนุษย์ได้รับการสั่งสอนอย่างเพียงพอจนพวกเขารู้จักความดีจากชั่ว. และกฎประทานให้มนุษย์. และโดยกฎไม่มีเนื้อหนังใดถูกต้อง; หรือ, โดยกฎมนุษย์ถูกตัดขาด. แท้จริงแล้ว, โดยกฎฝ่ายโลกพวกเขาถูกตัดขาด; และโดยกฎฝ่ายวิญญาณพวกเขาพ้นจากสิ่งดี, และกลับเศร้าหมองตลอดกาลด้วย.
- ๖ ดังนั้น, การไถ่เกิดขึ้นโดยและผ่านพระเมสสิยาห์ผู้บริสุทธิ์; เพราะพระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณและความจริง.
- ๗ ดูเถิด, พระองค์ทรงพลีพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาทดแทนบาป, เพื่อสนองตอบเจตนารมณ์ของกฎ, ให้คนทั้งปวงผู้มีใจซื่อซื่อและวิญญาณที่สำนึกผิด; และจะสนองตอบเจตนารมณ์ของกฎให้ใครอีกไม่ได้เลย.

2 Nephi 2

And now, Jacob, I speak unto you: Thou art my first-born in the days of my tribulation in the wilderness. And behold, in thy childhood thou hast suffered afflictions and much sorrow, because of the rudeness of thy brethren.

Nevertheless, Jacob, my firstborn in the wilderness, thou knowest the greatness of God; and he shall consecrate thine afflictions for thy gain.

Wherefore, thy soul shall be blessed, and thou shalt dwell safely with thy brother, Nephi; and thy days shall be spent in the service of thy God. Wherefore, I know that thou art redeemed, because of the righteousness of thy Redeemer; for thou hast beheld that in the fulness of time he cometh to bring salvation unto men.

And thou hast beheld in thy youth his glory; wherefore, thou art blessed even as they unto whom he shall minister in the flesh; for the Spirit is the same, yesterday, today, and forever. And the way is prepared from the fall of man, and salvation is free.

And men are instructed sufficiently that they know good from evil. And the law is given unto men. And by the law no flesh is justified; or, by the law men are cut off. Yea, by the temporal law they were cut off; and also, by the spiritual law they perish from that which is good, and become miserable forever.

Wherefore, redemption cometh in and through the Holy Messiah; for he is full of grace and truth.

Behold, he offereth himself a sacrifice for sin, to answer the ends of the law, unto all those who have a broken heart and a contrite spirit; and unto none else can the ends of the law be answered.

๘ ดังนั้น, ความสำคัญนั้นใหญ่หลวงเพียงใดที่จะทำให้สิ่งเหล่านี้เป็นที่รู้แก่ผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินโลก, เพื่อพวกเขาจะรู้ว่าไม่มีเนื้อหนังใดจะสามารถพำนักอยู่ในที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้าได้, นอกจากจะเป็นโดยผ่านความดีงาม, และพระเมตตา, และพระคุณของพระเมสสิยาห์ผู้บริสุทธิ์, ผู้ทรงพลีพระชนม์ชีพของพระองค์ตามเนื้อหนัง, และทรงมีพระชนม์ชีพอีกโดยอำนาจของพระวิญญาณ, เพื่อพระองค์จะทรงทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิตของคนตาย, โดยทรงเป็นคนแรกที่จะลุกขึ้นมา.

๙ ดังนั้น, พระองค์จึงเป็นผลแรกถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า, ด้วยเหตุที่พระองค์จะทรงวิงวอนแทนลูกหลานมนุษย์ทั้งปวง; และคนที่เชื่อในพระองค์จะได้รับการช่วยให้รอด.

๑๐ และเพราะการวิงวอนแทนคนทั้งปวง, มนุษย์ทั้งปวงมาสู่พระผู้เป็นเจ้า; ดังนั้น, พวกเขาขึ้นอยู่กับที่ประทับของพระองค์, เพื่อรับการพิพากษาของพระองค์ตามความจริงและความบริสุทธิ์ที่มีอยู่ในพระองค์. ดังนั้น, เจตนารมณ์ของกฎซึ่งพระผู้บริสุทธิ์ประทานให้, เพื่อทำให้เกิดการลงโทษซึ่งมาพร้อมกฎ, ซึ่งการลงโทษที่มาพร้อมกฎนั้นเป็นการตรงกันข้ามกับสิ่งที่เป็นความสุขซึ่งมาพร้อมกฎ, เพื่อสนองตอบเจตนารมณ์ของการชดใช้—

๑๑ เพราะจำเป็นต้อง, มีการตรงกันข้ามในสิ่งทั้งปวง. หาไม่แล้ว, ลูกคนแรกของพ่อในแดนทุรกันดาร, ความชอบธรรมไม่สามารถเกิดขึ้นได้, ไม่ทั้งความชั่วร้าย, ไม่ทั้งความบริสุทธิ์หรือความเศร้าหมอง, ไม่ทั้งดีหรือชั่ว. ดังนั้น, สิ่งทั้งปวงจำเป็นต้องเป็นสารประกอบในหนึ่งเดียว; ดังนั้น, หากมันจะเป็นร่างเดียวกันก็จำเป็นต้องคงอยู่เหมือนตาย, โดยไม่มีชีวิตทั้งไม่มีความตาย, หรือความเนาเปื่อยหรือความไม่เนาเปื่อย, ความสุขหรือความเศร้าหมอง, ทั้งมีความรู้สึกหรือไม่มีความรู้สึก.

๑๒ ดังนั้น, มันจำเป็นต้องสร้างขึ้นดังสิ่งที่ไร้ค่า; ดังนั้นจะไม่มีจุดประสงค์ในเจตนารมณ์ของการสร้างของมัน. ดังนั้น, สิ่งนี้จำเป็นต้องทำลายปรีชาญาณของพระผู้เป็นเจ้าและจุดประสงค์นิรันดร์ของพระองค์, และเดชาานุภาพ, และพระเมตตา, และความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้าด้วย.

Wherefore, how great the importance to make these things known unto the inhabitants of the earth, that they may know that there is no flesh that can dwell in the presence of God, save it be through the merits, and mercy, and grace of the Holy Messiah, who layeth down his life according to the flesh, and taketh it again by the power of the Spirit, that he may bring to pass the resurrection of the dead, being the first that should rise.

Wherefore, he is the firstfruits unto God, inasmuch as he shall make intercession for all the children of men; and they that believe in him shall be saved.

And because of the intercession for all, all men come unto God; wherefore, they stand in the presence of him, to be judged of him according to the truth and holiness which is in him. Wherefore, the ends of the law which the Holy One hath given, unto the inflicting of the punishment which is affixed, which punishment that is affixed is in opposition to that of the happiness which is affixed, to answer the ends of the atonement—

For it must needs be, that there is an opposition in all things. If not so, my firstborn in the wilderness, righteousness could not be brought to pass, neither wickedness, neither holiness nor misery, neither good nor bad. Wherefore, all things must needs be a compound in one; wherefore, if it should be one body it must needs remain as dead, having no life neither death, nor corruption nor incorruption, happiness nor misery, neither sense nor insensibility.

Wherefore, it must needs have been created for a thing of naught; wherefore there would have been no purpose in the end of its creation. Wherefore, this thing must needs destroy the wisdom of God and his eternal purposes, and also the power, and the mercy, and the justice of God.

๑๓ และหากลูกจะกล่าวว่าไม่มีกฎ, ลูกจะกล่าวด้วยว่าไม่มีบาป. หากลูกจะกล่าวว่าไม่มีบาป, ลูกจะกล่าวด้วยว่าไม่มีความชอบธรรม. และหากไม่มีความชอบธรรมก็ไม่มีความสุข. และหากไม่มีความชอบธรรมหรือความสุขก็ไม่มีโทษหรือความเศร้าหมอง. และหากไม่มีสิ่งเหล่านี้ก็ไม่มีพระผู้เป็นเจ้า. และหากไม่มีพระผู้เป็นเจ้าเราก็คงได้เป็นอยู่ไม่, ทั้งแผ่นดินโลกก็จะได้เป็นอยู่ไม่; เพราะจะมีการสร้างของสิ่งต่าง ๆ ไม่ได้, ทั้งที่จะกระทำหรือถูกระกระทำ; ดังนั้น, สิ่งทั้งปวงต้องสูญสิ้นไป.

๑๔ และบัดนี้, ลูก ๆ ของพ่อ, พ่อพูดเรื่องเหล่านี้กับลูกเพื่อประโยชน์และการเรียนรู้ของลูก; เพราะมีพระผู้เป็นเจ้า, และพระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวง, ทั้งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก, และสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น, ทั้งสิ่งที่จะกระทำและสิ่งที่จะถูกระกระทำ.

๑๕ และเพื่อนามาซึ่งจุดประสงค์นิรันดร์ของพระองค์ในเจตนารมณ์ของมนุษย์, หลังจากพระองค์ทรงสร้างบิดามารดาแรกของเรา, และบรรดาสัตว์ในทุ่งและสัตว์ปีกในอากาศแล้ว, และท้ายที่สุด, สิ่งทั้งปวงที่สร้างขึ้น, จำเป็นต้องมีการตรงกันข้าม; แม้ผลไม้ต้องห้ามเป็นการตรงกันข้ามกับต้นไม้แห่งชีวิต; อย่างหนึ่งหวานและอีกอย่างหนึ่งขม.

๑๖ ดังนั้น, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจึงประทานแก่มนุษย์เพื่อเขาจะกระทำด้วยตนเอง. ดังนั้น, มนุษย์กระทำด้วยตนเองไม่ได้นอกจากจะเป็นว่าเขามีแรงจูงใจจากอย่างหนึ่งหรืออีกอย่างหนึ่ง.

๑๗ และพ่อ, ลิไฮ, ตามเรื่องที่พ่ออ่านมาแล้ว, จำเป็นต้องคิดว่าเทพองค์หนึ่งของพระผู้เป็นเจ้า, ตกจากสวรรค์, ตามเรื่องที่เขียนไว้; ดังนั้น, เขากลายเป็นมาร, โดยที่แสวงหาสิ่งชั่วร้ายต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า.

๑๘ และเพราะเขาได้ตกจากสวรรค์, และเศร้าหมองตลอดกาล, เขาแสวงหาความเศร้าหมองให้มนุษย์ชาติทั้งปวงด้วย. ดังนั้น, เขากล่าวกับเอวา, แท้จริงแล้ว, แม้ผู้ตกต่ำบรรพตนั้น, ผู้เป็นมาร, ผู้เป็นบิดาของความเท็จทั้งปวง, ดังนั้นเขากล่าว : จงรับส่วนผลไม้ต้องห้ามเถิด, และเจ้าจะไม่ตาย, แต่เจ้าจะเป็นเหมือนพระผู้เป็นเจ้า, โดยที่รู้ความดีและความชั่ว.

๑๙ และหลังจากอาดัมและเอวารับส่วนผลไม้ต้องห้ามแล้วพวกเขาก็ถูกขับออกจากสวนเอเดน, ให้ไปทำไร่ไถนา.

And if ye shall say there is no law, ye shall also say there is no sin. If ye shall say there is no sin, ye shall also say there is no righteousness. And if there be no righteousness there be no happiness. And if there be no righteousness nor happiness there be no punishment nor misery. And if these things are not there is no God. And if there is no God we are not, neither the earth; for there could have been no creation of things, neither to act nor to be acted upon; wherefore, all things must have vanished away.

And now, my sons, I speak unto you these things for your profit and learning; for there is a God, and he hath created all things, both the heavens and the earth, and all things that in them are, both things to act and things to be acted upon.

And to bring about his eternal purposes in the end of man, after he had created our first parents, and the beasts of the field and the fowls of the air, and in fine, all things which are created, it must needs be that there was an opposition; even the forbidden fruit in opposition to the tree of life; the one being sweet and the other bitter.

Wherefore, the Lord God gave unto man that he should act for himself. Wherefore, man could not act for himself save it should be that he was enticed by the one or the other.

And I, Lehi, according to the things which I have read, must needs suppose that an angel of God, according to that which is written, had fallen from heaven; wherefore, he became a devil, having sought that which was evil before God.

And because he had fallen from heaven, and had become miserable forever, he sought also the misery of all mankind. Wherefore, he said unto Eve, yea, even that old serpent, who is the devil, who is the father of all lies, wherefore he said: Partake of the forbidden fruit, and ye shall not die, but ye shall be as God, knowing good and evil.

And after Adam and Eve had partaken of the forbidden fruit they were driven out of the garden of Eden, to till the earth.

๒๐ และพวกท่านให้กำเนิดลูกหลาน; แท้จริงแล้ว, แม้ครอบครัวของแผ่นดินโลกทั้งปวง.

๒๑ และวันเวลาของลูกหลานมนุษย์ยืดออกไป, ตามพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นเจ้า, เพื่อพวกเขาอาจกลับใจขณะอยู่ในเนื้อหนัง; ดังนั้น, สภาพของพวกเขากลายเป็นสภาพของการทดลอง, และเวลาของพวกเขายืดออกไป, ตามพระบัญญัติซึ่งพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าประทานให้ลูกหลานมนุษย์. เพราะพระองค์ประทานพระบัญญัติว่ามนุษย์ทั้งปวงต้องกลับใจ; เพราะพระองค์ทรงแสดงต่อมนุษย์ทั้งปวงว่าพวกเขาหลงไป, เพราะการล่วงละเมิดของบิดามารดาพวกเขา.

๒๒ และบัดนี้, ดูก่อน, หากอาดัมไม่ล่วงละเมิดท่านจะไม่ตก, แต่ท่านจะคงอยู่ในสวนเอเดน. และสิ่งทั้งปวงที่สร้างขึ้นต้องคงอยู่ในสภาพเดิมดังที่มันเป็นอยู่หลังจากที่สร้างขึ้นแล้ว; และต้องคงอยู่ตลอดกาล, และไม่มีที่สุด.

๒๓ และพวกท่านจะไม่มีลูก; ด้วยเหตุนี้พวกท่านจะคงอยู่ในสภาพของความไร้เดียงสา, ไม่มีปิติ, เพราะพวกท่านไม่รู้จักความเศร้าหมอง; ไม่ทำความดี, เพราะพวกท่านไม่รู้จักบาป.

๒๔ แต่ดูเถิด, สิ่งทั้งปวงกระทำไปโดยปรีชาญาณของพระองค์ผู้ทรงรู้แจ้งในสรรพสิ่ง.

๒๕ อัดัมตกเพื่อมนุษย์จะเป็นอยู่; และมนุษย์เป็นอยู่, เพื่อพวกเขาจะมีปิติ.

๒๖ และพระเมสสิยาห์เสด็จมาในความสมบูรณ์แห่งเวลา, เพื่อพระองค์จะทรงไถ่ลูกหลานมนุษย์จากการตก. และเพราะพระองค์ทรงไถ่พวกเขาจากการตกพวกเขาย่อมเป็นอิสระตลอดกาล, รู้จักแยกแยะดีชั่ว; กระทำด้วยตนเองและมีถูกกระทำ, นอกจากเป็นไปโดยโทษของกฎในวันสุดท้ายและสำคัญยิ่ง, ตามพระบัญญัติซึ่งพระเจ้าเป็นเจ้าประทานไว้.

๒๗ ดังนั้น, มนุษย์เป็นอิสระตามเนื้อหนัง; และสิ่งทั้งปวงซึ่งสมควรแก่มนุษย์ประทานให้พวกเขา. และพวกเขาเป็นอิสระที่จะเลือกเสรีภาพและชีวิตนิรันดร์, โดยผ่านพระผู้เป็นสื่อกลางที่ยิ่งใหญ่ของมวลมนุษย์, หรือจะเลือกการเป็นเชลยและความตาย, ตามการเป็นเชลยและอำนาจของมาร; เพราะเขาแสวงหาเพื่อจะให้มนุษย์ทั้งปวงเศร้าหมองเหมือนตัวเขา.

And they have brought forth children; yea, even the family of all the earth.

And the days of the children of men were prolonged, according to the will of God, that they might repent while in the flesh; wherefore, their state became a state of probation, and their time was lengthened, according to the commandments which the Lord God gave unto the children of men. For he gave commandment that all men must repent; for he showed unto all men that they were lost, because of the transgression of their parents.

And now, behold, if Adam had not transgressed he would not have fallen, but he would have remained in the garden of Eden. And all things which were created must have remained in the same state in which they were after they were created; and they must have remained forever, and had no end.

And they would have had no children; wherefore they would have remained in a state of innocence, having no joy, for they knew no misery; doing no good, for they knew no sin.

But behold, all things have been done in the wisdom of him who knoweth all things.

Adam fell that men might be; and men are, that they might have joy.

And the Messiah cometh in the fulness of time, that he may redeem the children of men from the fall. And because that they are redeemed from the fall they have become free forever, knowing good from evil; to act for themselves and not to be acted upon, save it be by the punishment of the law at the great and last day, according to the commandments which God hath given.

Wherefore, men are free according to the flesh; and all things are given them which are expedient unto man. And they are free to choose liberty and eternal life, through the great Mediator of all men, or to choose captivity and death, according to the captivity and power of the devil; for he seeketh that all men might be miserable like unto himself.

๒๘ และบัดนี้, ลูกของพ่อ, พ่ออยากให้ลูกมองหาพระผู้
เป็นสื่อกลางที่ยิ่งใหญ่องค์นี้, และสดับฟังพระบัญญัติ
อันสำคัญยิ่งของพระองค์; และเชื่อสัตย์ต่อพระวอนะ
ของพระองค์, และเลือกชีวิตนิรันดร์, ตามพระประสงค์
ของพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์;

๒๙ และไม่เลือกความตายนิรันดร์, ตามความประสงค์
ของเนื้อหนังและความชั่วซึ่งอยู่ในนั้น, ซึ่งให้พลังความ
สามารถแก่วิญญาณของมารที่จะจับเป็นเชลย, นำลูก
ลงนรก, เพื่อเขาจะปกครองเหนือลูกในอาณาจักรของ
เขาเอง.

๓๐ พ่อพูดสองสามคำนี้ไว้แก่ลูกทุกคน, ลูก ๆ ของพ่อ,
ในวันเวลาสุดท้ายแห่งการทดลองของพ่อ; และพ่อ
เลือกส่วนดี, ตามคำของศาสดาพยากรณ์. และพ่อไม่มี
จุดประสงค์อื่นใดนอกจากจะเป็นความผาสุกอันเป็น
นิจของจิตวิญญาณลูก. เอเมน.

And now, my sons, I would that ye should look to
the great Mediator, and hearken unto his great com-
mandments; and be faithful unto his words, and
choose eternal life, according to the will of his Holy
Spirit;

And not choose eternal death, according to the
will of the flesh and the evil which is therein, which
giveth the spirit of the devil power to captivate, to
bring you down to hell, that he may reign over you in
his own kingdom.

I have spoken these few words unto you all, my
sons, in the last days of my probation; and I have
chosen the good part, according to the words of the
prophet. And I have none other object save it be the
everlasting welfare of your souls. Amen.

๒ นิไฟ ๓

- ๑ และบัดนี้พ่อพูดกับลูก, โจเซฟ, ลูกคนสุดท้ายของพ่อ. ลูกกำเนิดในแดนทุรกันดารแห่งความทุกข์ของพ่อ; แท้จริงแล้ว, ในวันเวลาแห่งโศกเศร้าใหญ่หลวงที่สุดของพ่อ แม่ของลูกได้ให้กำเนิดลูก.
- ๒ และขอพระเจ้าทรงอุทิศแผ่นดินนี้ไว้, ซึ่งเป็นแผ่นดินที่มีค่าที่สุดให้ลูกด้วย, เพื่อเป็นมรดกของลูกและมรดกของพงศ์พันธุ์ลูกกับพี่ ๆ ของลูก, เพื่อความมั่นคงของลูกตลอดกาล, หากเป็นไปได้ว่าลูกจะรักษาพระบัญญัติของพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล.
- ๓ และบัดนี้, โจเซฟ, ลูกคนสุดท้ายของพ่อ, ผู้ที่พ่อพาออกมาจากแดนทุรกันดารแห่งความทุกข์ของพ่อ, ขอพระเจ้าประทานพรให้ลูกตลอดกาล, เพื่อพงศ์พันธุ์ของลูกจะไม่ถูกทำลายสิ้น.
- ๔ เพราะเหตุเกิด, ลูกเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของพ่อ; และพ่อเป็นผู้สืบตระกูลของโยเซฟผู้ถูกพาไปเป็นเชลยในอียิปต์. และพันธสัญญาของพระเจ้าซึ่งพระองค์ทรงทำไว้กับโยเซฟสำคัญยิ่ง.
- ๕ ดังนั้น, โยเซฟเห็นวันเวลาของเราจริง ๆ. และท่านได้รับสัญญาจากพระเจ้า, ว่าจากเลือดเนื้อเชื้อไขของท่านพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะทรงยกอัครอัครธรรมเพื่อเชื้อสายแห่งอิสราเอล; มิใช่พระเมสสิยาห์, แต่เป็นอัครธรรมที่จะทรงหักออก, กระนั้นก็ตาม, เพื่อจดจำไว้ในพันธสัญญาของพระเจ้าว่าพระเมสสิยาห์จะทรงแสดงให้เห็นประจักษ์แก่พวกเขาในยุคสุดท้าย, ด้วยวิญญาณแห่งพระเดชานุภาพ, เพื่อการนำพวกเขาออกจากความมืดไปสู่ความสว่าง—แท้จริงแล้ว, ออกจากความมืดที่ซ่อนเร้นและออกจากการเป็นเชลยไปสู่อิสรภาพ.
- ๖ เพราะโยเซฟเป็นพยานอย่างแท้จริง, โดยกล่าวว่า : พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงยกผู้ที่ยังรู้ผู้หนึ่งขึ้น, ซึ่งจะเป็นผู้ที่ยังรู้ที่เลิศเลอแก่เลือดเนื้อเชื้อไขของข้าพเจ้า.

2 Nephi 3

And now I speak unto you, Joseph, my last-born. Thou wast born in the wilderness of mine afflictions; yea, in the days of my greatest sorrow did thy mother bear thee.

And may the Lord consecrate also unto thee this land, which is a most precious land, for thine inheritance and the inheritance of thy seed with thy brethren, for thy security forever, if it so be that ye shall keep the commandments of the Holy One of Israel.

And now, Joseph, my last-born, whom I have brought out of the wilderness of mine afflictions, may the Lord bless thee forever, for thy seed shall not utterly be destroyed.

For behold, thou art the fruit of my loins; and I am a descendant of Joseph who was carried captive into Egypt. And great were the covenants of the Lord which he made unto Joseph.

Wherefore, Joseph truly saw our day. And he obtained a promise of the Lord, that out of the fruit of his loins the Lord God would raise up a righteous branch unto the house of Israel; not the Messiah, but a branch which was to be broken off, nevertheless, to be remembered in the covenants of the Lord that the Messiah should be made manifest unto them in the latter days, in the spirit of power, unto the bringing of them out of darkness unto light—yea, out of hidden darkness and out of captivity unto freedom.

For Joseph truly testified, saying: A seer shall the Lord my God raise up, who shall be a choice seer unto the fruit of my loins.

๗ แท้จริงแล้ว, โยเซฟกล่าวอย่างแท้จริงว่า : พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ : เราจะยกผู้หยั่งรู้ที่เลิศเลอผู้หนึ่งขึ้นจากเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า; และเขาจะได้รับค่านับถืออย่างสูงในบรรดาเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า. เราจะให้บัญญัติแก่เขาเพื่อเขาจะทำงานเพื่อเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า, พี่น้องของเขา, ซึ่งจะมีค่ายิ่งแก่พวกเขา, แม้ต่อการนำพวกเขาสู่ความรู้ถึงพันธสัญญาซึ่งเราทำไว้กับบรรพบุรุษของเจ้า.

๘ และเราจะให้บัญญัติแก่เขาข้อหนึ่งว่าเขาจะไม่ทำงานอื่นใด, นอกจากงานที่เราจะสั่งเขา. และเราจะทำให้เขายิ่งใหญ่ในสายตาของเรา; เพราะเขาจะทำงานของเรา.

๙ และเขาจะยิ่งใหญ่เหมือนโมเสส, ผู้ซึ่งเรากล่าวไว้ว่าเราจะยกขึ้นให้เจ้า, เพื่อปลดปล่อยผู้คนของเรา, โอเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๑๐ และเราจะยกโมเสสขึ้น, เพื่อปลดปล่อยผู้คนของเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์.

๑๑ แต่เราจะยกผู้หยั่งรู้ผู้หนึ่งขึ้นจากเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า; และเราจะให้พลังความสามารถแก่เขาเพื่อนำคำของเราออกมาสู่หน่อเนื้อเชื้อไขของเจ้า—และไม่ใช่เพื่อการนำคำของเราออกมาเท่านั้น, แต่เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้พวกเขาในคำของเรา, ซึ่งจะออกไปในบรรดาพวกเขาแล้ว, พระเจ้าตรัส.

๑๒ ดังนั้น, เลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้าจะเขียน; และเลือดเนื้อเชื้อไขของยูดาห์จะเขียน; และเรื่องที่จะเขียนไว้โดยเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า, และเรื่องที่จะเขียนไว้โดยเลือดเนื้อเชื้อไขของยูดาห์ด้วย, จะเข้ามารวมกัน, สู่การหักล้างหลักคำสอนที่ผิดและยุติการโต้แย้ง, และสถาปนาสันติภาพในบรรดาเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า, และนำพวกเขามาสู่ความรู้เกี่ยวกับบรรพบุรุษของพวกเขาในยุคสุดท้าย, และมาสู่ความรู้เกี่ยวกับพันธสัญญาของเราด้วย, พระเจ้าตรัส.

๑๓ และจากความอ่อนแอเราจะทำให้เขาเข้มแข็ง, ในวันนั้นเมืองงานของเราจะเริ่มในบรรดาผู้คนทั้งหมดของเรา, เพื่อการฟื้นฟูเจ้า, โอเชื้อสายแห่งอิสราเอล, พระเจ้าตรัส.

Yea, Joseph truly said: Thus saith the Lord unto me: A choice seer will I raise up out of the fruit of thy loins; and he shall be esteemed highly among the fruit of thy loins. And unto him will I give commandment that he shall do a work for the fruit of thy loins, his brethren, which shall be of great worth unto them, even to the bringing of them to the knowledge of the covenants which I have made with thy fathers.

And I will give unto him a commandment that he shall do none other work, save the work which I shall command him. And I will make him great in mine eyes; for he shall do my work.

And he shall be great like unto Moses, whom I have said I would raise up unto you, to deliver my people, O house of Israel.

And Moses will I raise up, to deliver thy people out of the land of Egypt.

But a seer will I raise up out of the fruit of thy loins; and unto him will I give power to bring forth my word unto the seed of thy loins—and not to the bringing forth my word only, saith the Lord, but to the convincing them of my word, which shall have already gone forth among them.

Wherefore, the fruit of thy loins shall write; and the fruit of the loins of Judah shall write; and that which shall be written by the fruit of thy loins, and also that which shall be written by the fruit of the loins of Judah, shall grow together, unto the confounding of false doctrines and laying down of contentions, and establishing peace among the fruit of thy loins, and bringing them to the knowledge of their fathers in the latter days, and also to the knowledge of my covenants, saith the Lord.

And out of weakness he shall be made strong, in that day when my work shall commence among all my people, unto the restoring thee, O house of Israel, saith the Lord.

- ๑๔ และโยเซฟพยากรณ์, ดังนี้ว่า : ดูเถิด, พระเจ้าจะประทานพรให้ผู้หยั่งรู้ผู้นั้น; และพวกเขาที่พยายามจะทำลายท่านจะพ่ายแพ้; เพราะสัญญา, ซึ่งข้าพเจ้าได้รับมาจากพระเจ้า, เกี่ยวกับเลือดเนื้อเชื้อไขของข้าพเจ้า, จะเกิดสัมฤทธิ์ผล. ดูเถิด, ข้าพเจ้าแน่ใจในสัมฤทธิ์ผลของพระสัญญา;
- ๑๕ และชื่อท่านจะเรียกตามข้าพเจ้า; และจะเป็นตามชื่อบิดาท่าน. และท่านจะเป็นเหมือนข้าพเจ้า; เพราะเรื่อง, ที่พระเจ้าจะทรงนำออกมาโดยมือท่าน, โดยเดชานุภาพของพระเจ้าจะนำผู้คนของข้าพเจ้าไปสู่ความรอด.
- ๑๖ แท้จริงแล้ว, โยเซฟพยากรณ์ไว้ดังนี้ว่า : ข้าพเจ้าแน่ใจในเรื่องนี้, แม้ดังที่ข้าพเจ้าแน่ใจในคำสัญญาของโมเสส; เพราะพระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้า, เราจะปกป้องรักษาพงศ์พันธุ์ของเจ้าตลอดกาล.
- ๑๗ และพระเจ้าตรัสไว้ว่า : เราจะยกโมเสสขึ้น; และเราจะให้พลังความสามารถแก่เขาไว้ในไม้เท้า; และเราจะให้วิจารณ์ญาณแก่เขาในการเขียน. ทว่าเราจะไม่ปลดปล่อยลิ้นของเขา, เพื่อเขาจะพูดมาก, เพราะเราจะไม่ทำให้เขาเก่งกล้าสามารถในการพูด. แต่เราจะเขียนกฎหมายของเราให้เขา, โดยนิ้วมือของเราเอง; และเราจะหากระบอกเสียงคนหนึ่งให้แก่เขา.
- ๑๘ และพระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าด้วยว่า : เราจะยกขึ้นไว้เพื่อเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า; และเราจะหากระบอกเสียงคนหนึ่งให้แก่เขา. และเรา, ดูเถิด, เราจะให้แก่เขาเพื่อเขาจะเขียนคำเขียนเกี่ยวกับเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า, ให้แก่เลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า; และกระบอกเสียงแห่งเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้าจะประกาศมัน.
- ๑๙ และคำที่เขาจะเขียนนั้นจะเป็นคำที่สมควรในปรีชาญาณของเราที่จะออกไปสู่เลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า. และจะเป็นราวกับว่าเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้าร้องบอกพวกเขาจากภัสมธุลี; เพราะเรารู้จักศรัทธาของพวกเขา.
- ๒๐ และพวกเขาจะร้องจากภัสมธุลี; แท้จริงแล้ว, แม้ให้พี่น้องของพวกเขากลับใจ, แม้หลังจากคนหลายรุ่นผ่านพวกเขาไป. และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเสียงร้องของพวกเขาจะไปถึง, แม้ตามความเรียบง่ายของคำของพวกเขา.

And thus prophesied Joseph, saying: Behold, that seer will the Lord bless; and they that seek to destroy him shall be confounded; for this promise, which I have obtained of the Lord, of the fruit of my loins, shall be fulfilled. Behold, I am sure of the fulfilling of this promise;

And his name shall be called after me; and it shall be after the name of his father. And he shall be like unto me; for the thing, which the Lord shall bring forth by his hand, by the power of the Lord shall bring my people unto salvation.

Yea, thus prophesied Joseph: I am sure of this thing, even as I am sure of the promise of Moses; for the Lord hath said unto me, I will preserve thy seed forever.

And the Lord hath said: I will raise up a Moses; and I will give power unto him in a rod; and I will give judgment unto him in writing. Yet I will not loose his tongue, that he shall speak much, for I will not make him mighty in speaking. But I will write unto him my law, by the finger of mine own hand; and I will make a spokesman for him.

And the Lord said unto me also: I will raise up unto the fruit of thy loins; and I will make for him a spokesman. And I, behold, I will give unto him that he shall write the writing of the fruit of thy loins, unto the fruit of thy loins; and the spokesman of thy loins shall declare it.

And the words which he shall write shall be the words which are expedient in my wisdom should go forth unto the fruit of thy loins. And it shall be as if the fruit of thy loins had cried unto them from the dust; for I know their faith.

And they shall cry from the dust; yea, even repentance unto their brethren, even after many generations have gone by them. And it shall come to pass that their cry shall go, even according to the simplicity of their words.

๒๑   เนื่องจากศรัทธาของพวกเขาถ้อยคำของพวกเขาจะ
ออกจากปากเราไปสู่พี่น้องของพวกเขาผู้เป็นเลือด
เนื้อเชื้อไขของเจ้า; และเราจะทำให้ความอ่อนแอของ
ถ้อยคำพวกเขาเข้มแข็งด้วยศรัทธาของพวกเขา, เพื่อ
การจดจำพันธสัญญาของเราซึ่งเราทำไว้กับบรรพบุรุษ
ของเจ้า.

๒๒   และบัดนี้, ดูเถิด, โจเซฟลูกพ่อ, ในลักษณะนี้
บรรพบุรุษแต่โบราณของพ่อได้พยากรณ์ไว้.

๒๓   ดังนั้น, เนื่องด้วยพันธสัญญานี้ลูกจึงได้รับพร;
เพราะพงศ์พันธุ์ของลูกจะไม่ถูกทำลาย, ด้วยเหตุที่
พวกเขาจะสดับฟังคำจากหนังสือนี้.

๒๔   และจะมีผู้ทรงอำนาจคนหนึ่งในบรรดาพวกเขา
ปรากฏขึ้น, ผู้จะทำความดีมาก, ทั้งด้วยคำพูดและด้วย
การกระทำ, โดยที่เป็นเครื่องมือในพระหัตถ์พระผู้เป็น
เจ้า, ด้วยศรัทธายิ่งนัก, ในการทำงานอันน่าพิศวง,
และทำสิ่งนั้นซึ่งยิ่งใหญ่ในสายพระเนตรพระผู้เป็น
เจ้า, เพื่อทำให้เกิดการฟื้นฟูอย่างอเนกอนันต์แก่เชื้อ
สายแห่งอิสราเอล, และแก่พงศ์พันธุ์พี่น้องของลูก.

๒๕   และบัดนี้, ลูกเป็นสุขแล้ว, โจเซฟ. ดูเถิด, ลูกยังเยาว์
นัก; ดังนั้นจงสดับฟังคำของนีไฟ, พี่ชายของลูก, และ
มันจะบังเกิดกับลูกแม้ตามคำที่พ่อพูดไว้. จงจำคำพ่อ
ของลูกผู้กำลังจะตาย. เอเมน.

Because of their faith their words shall proceed
forth out of my mouth unto their brethren who are
the fruit of thy loins; and the weakness of their
words will I make strong in their faith, unto the re-
membering of my covenant which I made unto thy
fathers.

And now, behold, my son Joseph, after this man-
ner did my father of old prophesy.

Wherefore, because of this covenant thou art
blessed; for thy seed shall not be destroyed, for they
shall hearken unto the words of the book.

And there shall rise up one mighty among them,
who shall do much good, both in word and in deed,
being an instrument in the hands of God, with ex-
ceeding faith, to work mighty wonders, and do that
thing which is great in the sight of God, unto the
bringing to pass much restoration unto the house of
Israel, and unto the seed of thy brethren.

And now, blessed art thou, Joseph. Behold, thou
art little; wherefore hearken unto the words of thy
brother, Nephi, and it shall be done unto thee even
according to the words which I have spoken.
Remember the words of thy dying father. Amen.

๒ นิไฟ ๔

- ๑ และบัดนี้, ข้าพเจ้า, นิไฟ, พูดถึงคำพยากรณ์ซึ่งบิดาข้าพเจ้าพูดไว้, เกี่ยวกับโยเซฟ, ผู้ถูกพาไปในอียิปต์.
- ๒ เพราะดูเถิด, ท่านพยากรณ์ไว้จริง ๆ เกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ทั้งหมดของท่าน. และมีคำพยากรณ์อยู่ไม่มากที่ยิ่งใหญ่กว่า, คำพยากรณ์ที่ท่านเขียนไว้. และท่านพยากรณ์เกี่ยวกับเรา, และคนรุ่นต่อไปของเรา; และคำพยากรณ์เหล่านี้เขียนไว้บนแผ่นจารึกทองเหลือง.
- ๓ ดังนั้น, หลังจากบิดาข้าพเจ้าพูดถึงคำพยากรณ์ของโยเซฟจบแล้ว, ท่านเรียกลูกหลานของเลมัน, บุตรของเขา, และธิดาของเขา, และกล่าวแก่พวกเขาว่า : ดูเถิด, ลูกชายของพ่อ, และลูกหญิงของพ่อ, ผู้เป็นบุตรและธิดาของลูกคนแรกของเรา, พ่อใครจะให้พวกเจ้าเจียหูฟังคำพ่อ.
- ๔ เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า : ตราบเท่าที่พวกเจ้าจะรักษาบัญญัติของเราพวกเจ้าจะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน; และตราบเท่าที่พวกเจ้าจะไม่รักษาบัญญัติของเราพวกเจ้าจะถูกตัดขาดจากที่อยู่ของเรา.
- ๕ แต่ดูเถิด, ลูกชายและลูกหญิงของพ่อ, พ่อไม่สามารถลงไปสู่หลุมศพของพ่อได้นอกจากพ่อจะให้พรไว้แก่ลูก; เพราะดูเถิด, พ่อรู้ว่าหากลูกได้รับการเลี้ยงดูในวิถีทางที่ลูกควรดำเนินไปลูกจะไม่ออกจากวิถีนั้น.
- ๖ ดังนั้น, หากลูกถูกสาปแช่ง, ดูเถิด, พ่อให้พรของพ่อไว้แก่ลูก, เพื่อพระองค์จะทรงนำคำสาปแช่งไปจากลูกและตอบไว้บนศีรษะของบิดามารดาของลูก.
- ๗ ดังนั้น, เพราะพรของพ่อพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงยอมให้ลูกพินาศ; ด้วยเหตุนี้, พระองค์จะทรงเมตตาลูกและพงศ์พันธุ์ของลูกตลอดกาล.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากบิดาข้าพเจ้าพูดกับบุตรและธิดาของเลมันจบแล้ว, ท่านให้นำบุตรและธิดาของเลมัวเอลมาต่อหน้าท่าน.
- ๙ และท่านพูดกับพวกเขา, มีความว่า : ดูเถิด, ลูกชายและลูกหญิงของพ่อ, ผู้เป็นบุตรและธิดาลูกคนที่สองของพ่อ; ดูเถิดพ่อให้พรแก่ลูกอันเป็นพรเดียวกับที่พ่อให้ไว้แก่บุตรและธิดาของเลมัน; ดังนั้น, ลูกจะไม่ถูกทำลายสิ้น; แต่ในที่สุดพงศ์พันธุ์ของลูกจะได้รับพร.

2 Nephi 4

And now, I, Nephi, speak concerning the prophecies of which my father hath spoken, concerning Joseph, who was carried into Egypt.

For behold, he truly prophesied concerning all his seed. And the prophecies which he wrote, there are not many greater. And he prophesied concerning us, and our future generations; and they are written upon the plates of brass.

Wherefore, after my father had made an end of speaking concerning the prophecies of Joseph, he called the children of Laman, his sons, and his daughters, and said unto them: Behold, my sons, and my daughters, who are the sons and the daughters of my firstborn, I would that ye should give ear unto my words.

For the Lord God hath said that: Inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall prosper in the land; and inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from my presence.

But behold, my sons and my daughters, I cannot go down to my grave save I should leave a blessing upon you; for behold, I know that if ye are brought up in the way ye should go ye will not depart from it.

Wherefore, if ye are cursed, behold, I leave my blessing upon you, that the cursing may be taken from you and be answered upon the heads of your parents.

Wherefore, because of my blessing the Lord God will not suffer that ye shall perish; wherefore, he will be merciful unto you and unto your seed forever.

And it came to pass that after my father had made an end of speaking to the sons and daughters of Laman, he caused the sons and daughters of Lemuel to be brought before him.

And he spake unto them, saying: Behold, my sons and my daughters, who are the sons and the daughters of my second son; behold I leave unto you the same blessing which I left unto the sons and daughters of Laman; wherefore, thou shalt not utterly be destroyed; but in the end thy seed shall be blessed.

- ๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อบิดาข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาจบแล้ว, ดูเถิด, ท่านพูดกับบุตรของอิสมาเอล, แท้จริงแล้ว, และแม้กับครัวเรือนของเขาทุกคน.
- ๑๑ และหลังจากท่านพูดกับพวกเขาจบแล้ว, ท่านพูดกับแซม, มีความว่า : ลูกและพงศ์พันธุ์ของลูก, เป็นสุขแล้ว; เพราะลูกจะรับแผ่นดินนั้นเป็นมรดกเช่นเดียวกับนีไฟน้องชายลูก. และพงศ์พันธุ์ของลูกจะนับเข้ากับพงศ์พันธุ์ของเขา; และลูกจะเป็นแม่เหมือนน้องชายลูก, และพงศ์พันธุ์ของลูกจะเป็นเสมือนหนึ่งพงศ์พันธุ์ของเขา; และลูกจะได้รับพรตลอดวันเวลาของลูก.
- ๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากลีไฮ, บิดาข้าพเจ้า, พูดกับครัวเรือนของท่านทุกคน, ตามความรู้สึกในใจท่านและตามพระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งอยู่ในท่านแล้ว, ท่านชราลง. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านตาย, และถูกฝัง.
- ๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไม่กี่วันหลังจากการตายของท่าน, เลมันกับเลมูเอลและบุตรของอิสมาเอลโกรธข้าพเจ้าเพราะการตักเตือนของพระเจ้า.
- ๑๔ เพราะข้าพเจ้า, นีไฟ, ถูกบีบคั้นให้พูดกับพวกเขา, ตามพระวอนะของพระองค์; เพราะข้าพเจ้าพูดหลายเรื่องกับพวกเขา, และบิดาข้าพเจ้าด้วย, ก่อนมรณกรรมของท่าน; หลายข้อของสิ่งที่กล่าวมีเขียนไว้บนแผ่นจารึกอีกชุดหนึ่งของข้าพเจ้า; เพราะส่วนใหญ่ที่เป็นประวัติมีเขียนไว้บนแผ่นจารึกอีกชุดหนึ่งของข้าพเจ้า.
- ๑๕ และบนแผ่นจารึกเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนเรื่องจิตวิญญาณข้าพเจ้า, และพระคัมภีร์หลายข้อซึ่งจารึกอยู่บนแผ่นจารึกทองเหลือง. เพราะจิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบานในพระคัมภีร์, และใจข้าพเจ้าไตร่ตรองพระคัมภีร์, และเขียนพระคัมภีร์ไว้เพื่อการเรียนรู้และประโยชน์ของลูกหลานข้าพเจ้า.
- ๑๖ ดูเถิด, จิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบานในเรื่องของพระเจ้า; และใจข้าพเจ้าไตร่ตรองอยู่ตลอดเวลาถึงเรื่องที่ข้าพเจ้าเห็นและได้ยินมา.

And it came to pass that when my father had made an end of speaking unto them, behold, he spake unto the sons of Ishmael, yea, and even all his household.

And after he had made an end of speaking unto them, he spake unto Sam, saying: Blessed art thou, and thy seed; for thou shalt inherit the land like unto thy brother Nephi. And thy seed shall be numbered with his seed; and thou shalt be even like unto thy brother, and thy seed like unto his seed; and thou shalt be blessed in all thy days.

And it came to pass after my father, Lehi, had spoken unto all his household, according to the feelings of his heart and the Spirit of the Lord which was in him, he waxed old. And it came to pass that he died, and was buried.

And it came to pass that not many days after his death, Laman and Lemuel and the sons of Ishmael were angry with me because of the admonitions of the Lord.

For I, Nephi, was constrained to speak unto them, according to his word; for I had spoken many things unto them, and also my father, before his death; many of which sayings are written upon mine other plates; for a more history part are written upon mine other plates.

And upon these I write the things of my soul, and many of the scriptures which are engraven upon the plates of brass. For my soul delighteth in the scriptures, and my heart pondereth them, and writeth them for the learning and the profit of my children.

Behold, my soul delighteth in the things of the Lord; and my heart pondereth continually upon the things which I have seen and heard.

- ๑๗ กระนั้นก็ตาม, ทั้งที่มีพระคุณความดีอันใหญ่หลวงของพระเจ้า, ในการแสดงงานสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์ของพระองค์กับข้าพเจ้า, ใจข้าพเจ้ายังร้อง : โอข้าพเจ้าช่างเป็นคนที่น่าเวทนา ! แท้จริงแล้ว, ใจข้าพเจ้าสลดเพราะเนื้อหนังข้าพเจ้า; จิตวิญญาณข้าพเจ้าเศร้าโศกเพราะความชั่วช้าสามานย์ของข้าพเจ้า.
- ๑๘ ข้าพเจ้าถูกห้อมล้อม, เนื่องจากการล่อลวงและบาปซึ่งได้รุกรานข้าพเจ้าโดยง่าย.
- ๑๙ และเมื่อข้าพเจ้าปรารถนาจะชื่นชมยินดี, ใจข้าพเจ้าครวญครางเพราะบาปของข้าพเจ้า; กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าได้วางใจผู้ใด.
- ๒๐ พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงเคยเป็นผู้สนับสนุนข้าพเจ้า; พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าผ่านความทุกข์ของข้าพเจ้าในแดนทุรกันดาร; และพระองค์ทรงปกป้องรักษาข้าพเจ้าเหนือผืนน้ำแห่งห้วงลึกอันใหญ่หลวง.
- ๒๑ พระองค์ทรงทำให้ข้าพเจ้าเปี่ยมไปด้วยความรักของพระองค์, แม้จนจะเผาไหม้เนื้อหนังข้าพเจ้า.
- ๒๒ พระองค์ทรงทำให้ศัตรูข้าพเจ้าจ๋านน, เป็นเหตุให้พวกเขาครั่นคร้ามต่อหน้าข้าพเจ้า.
- ๒๓ ดูเถิด, พระองค์ทรงได้ยินเสียงร้องของข้าพเจ้าในเวลากลางวัน, และพระองค์ประทานความรู้ให้ข้าพเจ้าโดยนิมิตในเวลากลางคืน.
- ๒๔ และในเวลากลางวันข้าพเจ้าทวิความแน่วแน่ในการสวดอ้อนวอนอย่างกระตือรือร้นต่อพระพักตร์พระองค์; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าส่งเสียงของข้าพเจ้าขึ้นสู่เบื้องบน; และเทพลงมาปฏิบัติต่อข้าพเจ้า.
- ๒๕ และด้วยปีกแห่งพระวิญญาณของพระองค์ ร่างข้าพเจ้าถูกพาไปบนภูเขาสูงลิ่ว. และดวงตาข้าพเจ้าเห็นสิ่งอัศจรรย์ยิ่ง, แท้จริงแล้ว, แม้อัศจรรย์เกินไปสำหรับมนุษย์; ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงถูกห้ามเขียนสิ่งเหล่านี้.
- ๒๖ โอแล้ว, หากข้าพเจ้าเห็นสิ่งที่อัศจรรย์ยิ่งเช่นนั้น, หากพระเจ้าในพระจริยวัตรอันอ่อนน้อมของพระองค์ต่อลูกหลานมนุษย์เสด็จเยือนมนุษย์ด้วยพระเมตตาอย่างล้นเหลือ, ใจข้าพเจ้าจะร้องไห้และจิตวิญญาณข้าพเจ้าจะร้องร่ำอยู่ในหุบเขาแห่งโทมนัส, และเนื้อหนังข้าพเจ้าสูญสิ้นไป, และกำลังข้าพเจ้าถดถอย, เพราะความทุกข์ของข้าพเจ้าเล่า ?

Nevertheless, notwithstanding the great goodness of the Lord, in showing me his great and marvelous works, my heart exclaimeth: O wretched man that I am! Yea, my heart sorroweth because of my flesh; my soul grieveth because of mine iniquities.

I am encompassed about, because of the temptations and the sins which do so easily beset me.

And when I desire to rejoice, my heart groaneth because of my sins; nevertheless, I know in whom I have trusted.

My God hath been my support; he hath led me through mine afflictions in the wilderness; and he hath preserved me upon the waters of the great deep.

He hath filled me with his love, even unto the consuming of my flesh.

He hath confounded mine enemies, unto the causing of them to quake before me.

Behold, he hath heard my cry by day, and he hath given me knowledge by visions in the night-time.

And by day have I waxed bold in mighty prayer before him; yea, my voice have I sent up on high; and angels came down and ministered unto me.

And upon the wings of his Spirit hath my body been carried away upon exceedingly high mountains. And mine eyes have beheld great things, yea, even too great for man; therefore I was bidden that I should not write them.

O then, if I have seen so great things, if the Lord in his condescension unto the children of men hath visited men in so much mercy, why should my heart weep and my soul linger in the valley of sorrow, and my flesh waste away, and my strength slacken, because of mine afflictions?

๒๗ และไฉนข้าพเจ้าจึงต้องพ่ายแพ้บาป, เพราะเนื้อ
หนังของข้าพเจ้าเล่า? แท้จริงแล้ว, ไฉนข้าพเจ้าจึง
ต้องเปิดทางให้แก่การล่อลวง, เพื่อให้มารร้ายมีที่ในใจ
ข้าพเจ้าที่จะทำลายสันติของข้าพเจ้าและทำให้จิต
วิญญาณข้าพเจ้าทนทุกข์เล่า? ไฉนข้าพเจ้าจึงโกรธ
เพราะศัตรูของข้าพเจ้าเล่า?

๒๘ ตื่นเถิด, จิตวิญญาณข้าพเจ้า! อย่าจมอยู่ในบาปอีก
ต่อไปเลย. จงชื่นชมยินดีเถิด, โอใจข้าพเจ้า, และอย่า
ให้ที่แก่ศัตรูของจิตวิญญาณข้าพเจ้าต่อไปเลย.

๒๙ อย่าโกรธเพราะศัตรูข้าพเจ้าอีกเลย. อย่าทำให้กำลัง
ข้าพเจ้าถดถอยเพราะความทุกข์ของข้าพเจ้าเลย.

๓๐ จงชื่นชมยินดีเถิด, โอใจข้าพเจ้า, และจงร้องทูล
พระเจ้า, และทูลว่า: ข้าแต่พระเจ้า, ข้าพระองค์จะ
สรรเสริญพระองค์ตลอดกาล; แท้จริงแล้ว, จิต
วิญญาณของข้าพระองค์จะชื่นชมยินดีในพระองค์,
พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์, และศิลาแห่งความรอด
ของข้าพระองค์.

๓๑ ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์จะทรงไถ่จิตวิญญาณข้า
พระองค์หรือ? พระองค์จะทรงปลดปล่อยข้าพระองค์
ออกจากเงื้อมมือพวกศัตรูของข้าพระองค์หรือ?
พระองค์จะทรงทำให้ข้าพระองค์สิ้นต่อสิ่งที่ปรากฏเป็น
บาปหรือ?

๓๒ ขอประตูรกจงปิดเสมอต่อหน้าข้าพระองค์, เพราะ
ใจข้าพระองค์ชอกช้ำและวิญญาณข้าพระองค์สำนึก
ผิดแล้ว! ข้าแต่พระเจ้า, ขอพระองค์อย่าทรงปิดประตู
แห่งความชอบธรรมของพระองค์ต่อหน้าข้าพระองค์
เลย, เพื่อข้าพระองค์จะเดินในวิถีแห่งหุบเขาเบื้องล่าง,
เพื่อข้าพระองค์จะเคร่งครัดอยู่ในถนนราบเรียบ!

๓๓ ข้าแต่พระเจ้า, ขอพระองค์ทรงโอบข้าพระองค์ใน
เสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระองค์! ข้าแต่
พระเจ้า, ขอพระองค์ทรงรังสรรค์หนทางเพื่อการหนี
ของข้าพระองค์ต่อหน้าศัตรูข้าพระองค์! ขอพระองค์
ทรงรังสรรค์หนทางของข้าพระองค์ให้ตรงไปต่อหน้า
ข้าพระองค์! ขอพระองค์อย่าทรงวางสิ่งกีดขวางใน
หนทางแห่งข้าพระองค์—แต่ขอพระองค์ทรงแผ้วถาง
หนทางแห่งข้าพระองค์เบื้องหน้าข้าพระองค์, และขอ
อย่าทรงสกัดกั้นหนทางแห่งข้าพระองค์, แต่ทรงสกัด
กั้นหนทางศัตรูแห่งข้าพระองค์.

And why should I yield to sin, because of my flesh?
Yea, why should I give way to temptations, that the
evil one have place in my heart to destroy my peace
and afflict my soul? Why am I angry because of mine
enemy?

Awake, my soul! No longer droop in sin. Rejoice,
O my heart, and give place no more for the enemy of
my soul.

Do not anger again because of mine enemies. Do
not slacken my strength because of mine afflictions.

Rejoice, O my heart, and cry unto the Lord, and
say: O Lord, I will praise thee forever; yea, my soul
will rejoice in thee, my God, and the rock of my sal-
vation.

O Lord, wilt thou redeem my soul? Wilt thou de-
liver me out of the hands of mine enemies? Wilt thou
make me that I may shake at the appearance of sin?

May the gates of hell be shut continually before
me, because that my heart is broken and my spirit is
contrite! O Lord, wilt thou not shut the gates of thy
righteousness before me, that I may walk in the path
of the low valley, that I may be strict in the plain
road!

O Lord, wilt thou encircle me around in the robe
of thy righteousness! O Lord, wilt thou make a way
for mine escape before mine enemies! Wilt thou
make my path straight before me! Wilt thou not
place a stumbling block in my way—but that thou
wouldst clear my way before me, and hedge not up
my way, but the ways of mine enemy.

๓๔ ข้าแต่พระเจ้า, ข้าพระองค์วางใจในพระองค์, และ
ข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์ตลอดกาล. ข้า
พระองค์จะไม่มอบความไว้วางใจของข้าพระองค์ใน
แขนแห่งเนื้อหนัง; เพราะข้าพระองค์รู้ว่าคนที่มอบ
ความไว้วางใจของเขาในแขนแห่งเนื้อหนังต้องถูกสาป
แช่ง. แท้จริงแล้ว, คนที่มอบความไว้วางใจของเขาใน
มนุษย์หรือทำเนื้อหนังให้เป็นแขนของเขาย่อมถูกสาป
แช่ง.

๓๕ แท้จริงแล้ว, ข้าพระองค์รู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าจะ
ประทานให้ด้วยใจกรุณาแก่คนที่ทูลขอ. แท้จริงแล้ว,
พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์จะประทานให้ข้า
พระองค์, หากข้าพระองค์ทูลขอไม่ผิด; ฉะนั้นข้า
พระองค์จะเปล่งเสียงข้าพระองค์ถึงพระองค์; แท้จริง
แล้ว, ข้าพระองค์จะร้องทูลพระองค์, พระผู้เป็น
เจ้าของข้าพระองค์, ศิลาแห่งความชอบธรรมของข้า
พระองค์. ดูก่อน, เสียงของข้าพระองค์จะขึ้นไปถึง
พระองค์, ผู้ทรงเป็นศิลาของข้าพระองค์และพระผู้เป็น
เจ้าผู้ทรงเป็นนิมิตของข้าพระองค์ตลอดกาล. เอเมน.

O Lord, I have trusted in thee, and I will trust in
thee forever. I will not put my trust in the arm of
flesh; for I know that cursed is he that putteth his
trust in the arm of flesh. Yea, cursed is he that put-
teth his trust in man or maketh flesh his arm.

Yea, I know that God will give liberally to him that
asketh. Yea, my God will give me, if I ask not amiss;
therefore I will lift up my voice unto thee; yea, I will
cry unto thee, my God, the rock of my righteousness.
Behold, my voice shall forever ascend up unto thee,
my rock and mine everlasting God. Amen.

๒ นิไฟ ๕

- ๑ ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, ร้อง
ทูลพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้ามาก, เพราะ
ความโกรธของพี่ๆ ข้าพเจ้า.
- ๒ แต่ดูเถิด, โทสะของพวกเขามีต่อข้าพเจ้าเพิ่มขึ้น,
ถึงขนาดที่พวกเขาหมายมั่นเอาชีวิตข้าพเจ้า.
- ๓ แท้จริงแล้ว, พวกเขาพร่ำบ่นต่อต้านข้าพเจ้า, โดย
กล่าวว่า : น้องชายเราคิดจะปกครองเหนือเรา; และ
เรามีความลำบากมามากเพราะเขา; ดังนั้น, บัดนี้ให้
เราสังหารเขาเสีย, เพื่อเราจะไม่ทุกข์อีกเพราะคำของ
เขา. เพราะดูเถิด, เราจะไม่ยอมให้เขาเป็นผู้ปกครอง
ของเรา; เพราะมันเป็นเรื่องของเรา, ผู้เป็นพี่, ที่จะ
ปกครองเหนือคนพวกนี้.
- ๔ บัดนี้ข้าพเจ้าไม่เขียนคำทั้งหมดที่พวกเขาพร่ำบ่น
ต่อต้านข้าพเจ้าไว้บนแผ่นจารึกเหล่านี้. แต่ข้าพเจ้า
พอใจแล้วที่จะกล่าว, ว่าพวกเขาหมายมั่นเอาชีวิต
ข้าพเจ้า.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าทรงเตือน
ข้าพเจ้า, ว่าข้าพเจ้า, นิไฟ, ควรไปจากพวกเขาและ
หลบหนีไปในแดนทุรกันดาร, กับคนทั้งหมดที่จะไปกับ
ข้าพเจ้า.
- ๖ ดังนั้น, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, พา
ครอบครัวข้าพเจ้าไป, และโซรัมกับครอบครัวเขาด้วย,
และแซม, พี่ชายข้าพเจ้ากับครอบครัวเขา, และเจคอบ
กับโจเซฟ, น้องชายข้าพเจ้า, และพี่สาวน้องสาว
ข้าพเจ้าด้วย, และทุกคนที่จะไปกับข้าพเจ้า. และทุก
คนที่จะไปกับข้าพเจ้าคือผู้ที่เชื่อในคำเตือนและการ
เปิดเผยของพระผู้เป็นเจ้า; ดังนั้น, พวกเขาสดับฟังคำ
ข้าพเจ้า.
- ๗ และเราชนกระโจมของเราและสิ่งของประดามีที่จะ
เอากับเราได้, และเดินทางไปในแดนทุรกันดารต่อ
เนื่องเป็นเวลาหลายวัน. และหลังจากเราเดินทางต่อ
เนื่องเป็นเวลาหลายวันเราจึงตั้งกระโจมของเรา.
- ๘ และผู้คนของข้าพเจ้าอยากให้เราเรียกชื่อที่นั่นว่านิ
ไฟ; ดังนั้น, เราเรียกมันว่านิไฟ.
- ๙ และคนทั้งหมดที่อยู่กับข้าพเจ้าตกลงใจเรียกตนเอง
ว่าผู้คนของนิไฟ.

2 Nephi 5

Behold, it came to pass that I, Nephi, did cry much
unto the Lord my God, because of the anger of my
brethren.

But behold, their anger did increase against me,
insomuch that they did seek to take away my life.

Yea, they did murmur against me, saying: Our
younger brother thinks to rule over us; and we have
had much trial because of him; wherefore, now let
us slay him, that we may not be afflicted more be-
cause of his words. For behold, we will not have him
to be our ruler; for it belongs unto us, who are the el-
der brethren, to rule over this people.

Now I do not write upon these plates all the words
which they murmured against me. But it sufficeth
me to say, that they did seek to take away my life.

And it came to pass that the Lord did warn me,
that I, Nephi, should depart from them and flee into
the wilderness, and all those who would go with me.

Wherefore, it came to pass that I, Nephi, did take
my family, and also Zoram and his family, and Sam,
mine elder brother and his family, and Jacob and
Joseph, my younger brethren, and also my sisters,
and all those who would go with me. And all those
who would go with me were those who believed in
the warnings and the revelations of God; wherefore,
they did hearken unto my words.

And we did take our tents and whatsoever things
were possible for us, and did journey in the wilder-
ness for the space of many days. And after we had
journeyed for the space of many days we did pitch
our tents.

And my people would that we should call the
name of the place Nephi; wherefore, we did call it
Nephi.

And all those who were with me did take upon
them to call themselves the people of Nephi.

- ๑๐ และเรายึดมั่นต่อการรักษาคำพิพากษา, กฎเกณฑ์, และพระบัญญัติของพระเจ้าในทุกสิ่ง, ตามกฎของ โมเสส.
- ๑๑ และพระเจ้าทรงอยู่กับเรา; และเรารุ่งเรืองอย่างยิ่ง; เพราะเราหว่านเมล็ดพืช, และเราเก็บเกี่ยวอีกอย่าง อุดมสมบูรณ์. และเราเริ่มเลี้ยงฝูงสัตว์เลี้ยง, และฝูง สัตว์ใหญ่, และสัตว์ทุกชนิด.
- ๑๒ และข้าพเจ้า, นีไฟ, นำบันทึกที่จารึกไว้บนแผ่นจารึก ทองเหลืองมาด้วย; และวัตถุทรงกลม, หรือเข็มทิศ ด้วย, ซึ่งพระหัตถ์ของพระเจ้าเตรียมไว้สำหรับบิดา ข้าพเจ้า, ตามที่เขียนไว้.
- ๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราเริ่มรุ่งเรืองอย่าง ยิ่ง, และขยายเผ่าพันธุ์ในแผ่นดิน.
- ๑๔ และข้าพเจ้า, นีไฟ, นำดาบของเลบันมา, และทำ ดาบตามแบบนั้นหลายเล่ม, เกือบด้วยวิธีใดก็ตาม ผู้คนซึ่งบัดนี้เรียกว่าชาวเลมันจะมารุกรานเราและ ทำลายเรา; เพราะข้าพเจ้ารู้ถึงความเกลียดชังของ พวกเขาที่มีต่อข้าพเจ้ากับลูก ๆ ข้าพเจ้าและคนที่เรียก ว่าผู้คนของข้าพเจ้า.
- ๑๕ และข้าพเจ้าสอนผู้คนของข้าพเจ้าให้สร้างอาคาร, และให้ทำงานทุกอย่างจากไม้, และจากเหล็ก, และ จากทองแดง, และจากทองเหลือง, และจากเหล็กกล้า, และจากทอง, และจากเงิน, และจากบรรดาแร่มีค่า, ซึ่งมียู่มากมายเหลือล้น.
- ๑๖ และข้าพเจ้า, นีไฟ, สร้างพระวิหาร; และข้าพเจ้า ก่อสร้างตามแบบพระวิหารของซาโลมอนเว้นแต่ไม่ได้ สร้างด้วยสิ่งของมีค่าหลายอย่างเช่นนั้น; เพราะหามัน ไม่ได้บนแผ่นดินนี้, ดังนั้น, จึงสร้างให้เหมือนพระวิหาร ของซาโลมอนไม่ได้. แต่รูปแบบการก่อสร้างเหมือน พระวิหารของซาโลมอน; และงานฝีมือในการก่อสร้าง นั้นเป็นเลิศ.
- ๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นีไฟ, ทำให้ ผู้คนของข้าพเจ้ามีอุตสาหกรรม, และทำงานด้วยมือตน.
- ๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาอยากให้ ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกเขา. แต่ข้าพเจ้า, นีไฟ, ปราศรณามีให้พวกเขามีกษัตริย์; กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้าทำเพื่อพวกเขาตามที่อยู่ในความสามารถของ ข้าพเจ้า.

And we did observe to keep the judgments, and the statutes, and the commandments of the Lord in all things, according to the law of Moses.

And the Lord was with us; and we did prosper exceedingly; for we did sow seed, and we did reap again in abundance. And we began to raise flocks, and herds, and animals of every kind.

And I, Nephi, had also brought the records which were engraven upon the plates of brass; and also the ball, or compass, which was prepared for my father by the hand of the Lord, according to that which is written.

And it came to pass that we began to prosper exceedingly, and to multiply in the land.

And I, Nephi, did take the sword of Laban, and after the manner of it did make many swords, lest by any means the people who were now called Lamanites should come upon us and destroy us; for I knew their hatred towards me and my children and those who were called my people.

And I did teach my people to build buildings, and to work in all manner of wood, and of iron, and of copper, and of brass, and of steel, and of gold, and of silver, and of precious ores, which were in great abundance.

And I, Nephi, did build a temple; and I did construct it after the manner of the temple of Solomon save it were not built of so many precious things; for they were not to be found upon the land, wherefore, it could not be built like unto Solomon's temple. But the manner of the construction was like unto the temple of Solomon; and the workmanship thereof was exceedingly fine.

And it came to pass that I, Nephi, did cause my people to be industrious, and to labor with their hands.

And it came to pass that they would that I should be their king. But I, Nephi, was desirous that they should have no king; nevertheless, I did for them according to that which was in my power.

- ๑๙ และดูเถิด, พระวอนะของพระเจ้าเกิดสัมฤทธิ์ผลแล้วต่อที่ ๆ ข้าพเจ้า, ซึ่งพระองค์รับสั่งเกี่ยวกับพวกเขา, ว่าข้าพเจ้าจะเป็นผู้ปกครองพวกเขาและผู้สอนของพวกเขา. ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงเป็นผู้ปกครองพวกเขาและผู้สอนของพวกเขา, ตามพระบัญชาแห่งพระเจ้า, จนถึงเวลาที่พวกเขาหมายมั่นเอาชีวิตข้าพเจ้า.
- ๒๐ ดังนั้น, พระวอนะของพระเจ้าจึงเกิดสัมฤทธิ์ผลซึ่งพระองค์รับสั่งแก่ข้าพเจ้า, โดยตรัสว่า : ตราบเท่าที่พวกเขาจะไม่สดับฟังคำของเจ้าพวกเขาจะถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า. และดูเถิด, พวกเขาถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระองค์แล้ว.
- ๒๑ และพระองค์ทรงทำให้การสาปแช่งมาสู่พวกเขา, แท้จริงแล้ว, แม้การสาปแช่งอย่างสาหัส, เพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา. เพราะดูเถิด, พวกเขาทำให้ใจตนแข็งกระด้างต่อพระองค์, จนพวกเขากลับกลายเป็นดังหินเหล็กไฟ; ดังนั้น, เนื่องจากพวกเขาขาว, และงดงามและจำเริญตวยิ่ง, เพื่อพวกเขาจะไม่เป็นที่ดึงดูดใจต่อผู้คนของข้าพเจ้าพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงทำให้ผิวคล้ำเกิดแก่พวกเขา.
- ๒๒ และดังนั้นพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าตรัส : เราจะทำให้พวกเขาเป็นที่น่ารังเกียจต่อผู้คนของเจ้า, นอกจากพวกเขาจะกลับใจจากความชั่วช้าสามานย์ของตน.
- ๒๓ และการสาปแช่งจะอยู่กับพงศ์พันธุ์ของผู้ที่ร่วมพงศ์พันธุ์กับพวกเขา; เพราะพวกเขาจะถูกสาปแช่งแม้ด้วยการสาปแช่งอย่างเดียวกัน. และพระเจ้ารับสั่งไว้, และมันเป็นไปเช่นนั้น.
- ๒๔ และเพราะการสาปแช่งของพวกเขาซึ่งอยู่บนพวกเขา พวกเขากลายเป็นคนเกียจคร้าน, เต็มไปด้วยอุบายและเล่ห์เหลี่ยม, และล่าสัตว์ที่กินเนื้อในแดนทุรกันดาร.
- ๒๕ และพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าตรัสแก่ข้าพเจ้า : พวกเขาจะเป็นแล้หวดพงศ์พันธุ์ของเจ้า, เพื่อกระตุ้นพวกเขาให้ระลึกถึงเรา; และตราบเท่าที่พวกเขาจะไม่ระลึกถึงเรา, และไม่สดับฟังคำของเรา, พวกเขาจะเป็นแล้หวดพงศ์พันธุ์ของเจ้าแม้จนถึงความพินาศ.
- ๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, อุทิศถวายเจคอบและโจเซฟไว้, เพื่อพวกเขาจะเป็นปุโรหิตและผู้สอนเหนือแผ่นดินผู้คนของข้าพเจ้า.
- ๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรามีชีวิตอยู่ตามทางแห่งความสุข.

And behold, the words of the Lord had been fulfilled unto my brethren, which he spake concerning them, that I should be their ruler and their teacher. Wherefore, I had been their ruler and their teacher, according to the commandments of the Lord, until the time they sought to take away my life.

Wherefore, the word of the Lord was fulfilled which he spake unto me, saying that: Inasmuch as they will not hearken unto thy words they shall be cut off from the presence of the Lord. And behold, they were cut off from his presence.

And he had caused the cursing to come upon them, yea, even a sore cursing, because of their iniquity. For behold, they had hardened their hearts against him, that they had become like unto a flint; wherefore, as they were white, and exceedingly fair and delightsome, that they might not be enticing unto my people the Lord God did cause a skin of blackness to come upon them.

And thus saith the Lord God: I will cause that they shall be loathsome unto thy people, save they shall repent of their iniquities.

And cursed shall be the seed of him that mixeth with their seed; for they shall be cursed even with the same cursing. And the Lord spake it, and it was done.

And because of their cursing which was upon them they did become an idle people, full of mischief and subtlety, and did seek in the wilderness for beasts of prey.

And the Lord God said unto me: They shall be a scourge unto thy seed, to stir them up in remembrance of me; and inasmuch as they will not remember me, and hearken unto my words, they shall scourge them even unto destruction.

And it came to pass that I, Nephi, did consecrate Jacob and Joseph, that they should be priests and teachers over the land of my people.

And it came to pass that we lived after the manner of happiness.

๒๘ และสามสิบปีผ่านไปนับจากเวลาที่เรานอกจาก
เยรูซาเล็ม.

๒๙ และข้าพเจ้า, นีไฟ, เขียนบันทึกบนแผ่นจารึกของ
ข้าพเจ้า, ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำไว้, เกี่ยวกับผู้คนของ
ข้าพเจ้าจนถึงบัดนี้.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าพระผู้เป็น
เจ้าตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า : จงทำแผ่นจารึกอื่น; และเจ้า
จงจารึกหลายเรื่องที่ดีในสายตาของเราไว้บนแผ่น
จารึกเหล่านี้, เพื่อประโยชน์ของผู้คนของเจ้า.

๓๑ ดังนั้น, เพื่อเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้า, ข้าพเจ้า,
นีไฟ, ไปทำแผ่นจารึกเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้าจารึกเรื่อง
เหล่านี้ไว้บนนั้น.

๓๒ และข้าพเจ้าจารึกเรื่องซึ่งเป็นที่พอพระทัยพระผู้
เป็นเจ้า. และหากผู้คนของข้าพเจ้าพอใจเรื่องของพระ
ผู้เป็นเจ้าพวกเขาจะพอใจการจารึกของข้าพเจ้าซึ่งอยู่
บนแผ่นจารึกเหล่านี้.

๓๓ และหากผู้คนของข้าพเจ้าปรารถนาจะรู้ประวัติผู้คน
ของข้าพเจ้าโดยละเอียดพวกเขาต้องค้นหาในแผ่น
จารึกอื่นของข้าพเจ้า.

๓๔ และข้าพเจ้าพอใจแล้วที่จะกล่าวว่าสี่สิบปีผ่านไป,
และเรามีสงครามและความขัดแย้งกับพี่น้องของเรา
แล้ว.

And thirty years had passed away from the time
we left Jerusalem.

And I, Nephi, had kept the records upon my
plates, which I had made, of my people thus far.

And it came to pass that the Lord God said unto
me: Make other plates; and thou shalt engraven
many things upon them which are good in my sight,
for the profit of thy people.

Wherefore, I, Nephi, to be obedient to the com-
mandments of the Lord, went and made these plates
upon which I have engraven these things.

And I engraved that which is pleasing unto God.
And if my people are pleased with the things of God
they will be pleased with mine engravings which are
upon these plates.

And if my people desire to know the more particu-
lar part of the history of my people they must search
mine other plates.

And it sufficeth me to say that forty years had
passed away, and we had already had wars and con-
tentions with our brethren.

๒ นิไฟ ๖

- ๑ คำของเจacob, น้องชายนิไฟ, ซึ่งท่านพูดกับผู้คนของนิไฟ :
- ๒ ดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า, เจacob, โดยที่ได้รับการเรียกจากพระผู้เป็นเจ้า, และแต่งตั้งตามวิธีแห่งระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์, และได้รับการอุทิศถวายไว้โดยนิไฟพี่ชายข้าพเจ้า, ผู้ที่ท่านนับถือเป็นกษัตริย์หรือผู้คุ้มครอง, และผู้ที่ท่านพึ่งพิงเพื่อความปลอดภัย, ดูเถิดท่านรู้ว่าข้าพเจ้าพูดกับท่านมาแล้วหลายต่อหลายเรื่อง.
- ๓ กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้าพูดกับท่านอีก; เพราะข้าพเจ้าปรารถนาเพื่อความผาสุกของจิตวิญญาณท่าน. แท้จริงแล้ว, ความห่วงใยของข้าพเจ้าที่มีต่อท่านนั้นใหญ่หลวง; และตัวท่านเองรู้ว่ามันเป็นดังนี้ตลอดมา. เพราะข้าพเจ้าตกเตือนท่านด้วยความขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถ; และข้าพเจ้าสอนท่านถึงคำของบิดาข้าพเจ้า; และข้าพเจ้าพูดกับท่านเกี่ยวกับสิ่งทั้งปวงที่เขียนไว้, นับแต่การสร้างโลก.
- ๔ และบัดนี้, ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านเกี่ยวกับเรื่องที่เป็นอยู่, และที่จะมาถึง; ดังนั้น, ข้าพเจ้าจะอ่านคำของอิสยาห์ต่อท่าน. และนี่เป็นคำที่พี่ชายข้าพเจ้าปรารถนาให้ข้าพเจ้าพูดกับท่าน. และข้าพเจ้าพูดกับท่านเพราะเห็นแก่ท่าน, เพื่อท่านจะเรียนรู้และสรรเสริญพระนามพระผู้เป็นเจ้าของท่าน.
- ๕ และบัดนี้, คำซึ่งข้าพเจ้าจะอ่านเป็นคำที่อิสยาห์พูดเกี่ยวกับเชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งหมด; ดังนั้น, คำเหล่านี้จะเปรียบได้กับท่าน, เพราะท่านเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล. และมีหลายเรื่องที่อิสยาห์พูดไว้ซึ่งจะเปรียบได้กับท่าน, เพราะท่านเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.
- ๖ และบัดนี้, นี่คือคำดังกล่าว : พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ : ดูเถิด, เราจะยกมือของเราให้แก่คนต่างชาติ, และตั้งธงสัญญาณของเราให้ผู้คน; และพวกเขาจะอุ้มบุตรของเจ้ามาในอ้อมแขนพวกเขา, และพวกเขาจะแบกเหล่าธิดาของเจ้ามาบนบ่าพวกเขา.

2 Nephi 6

The words of Jacob, the brother of Nephi, which he spake unto the people of Nephi:

Behold, my beloved brethren, I, Jacob, having been called of God, and ordained after the manner of his holy order, and having been consecrated by my brother Nephi, unto whom ye look as a king or a protector, and on whom ye depend for safety, behold ye know that I have spoken unto you exceedingly many things.

Nevertheless, I speak unto you again; for I am desirous for the welfare of your souls. Yea, mine anxiety is great for you; and ye yourselves know that it ever has been. For I have exhorted you with all diligence; and I have taught you the words of my father; and I have spoken unto you concerning all things which are written, from the creation of the world.

And now, behold, I would speak unto you concerning things which are, and which are to come; wherefore, I will read you the words of Isaiah. And they are the words which my brother has desired that I should speak unto you. And I speak unto you for your sakes, that ye may learn and glorify the name of your God.

And now, the words which I shall read are they which Isaiah spake concerning all the house of Israel; wherefore, they may be likened unto you, for ye are of the house of Israel. And there are many things which have been spoken by Isaiah which may be likened unto you, because ye are of the house of Israel.

And now, these are the words: Thus saith the Lord God: Behold, I will lift up mine hand to the Gentiles, and set up my standard to the people; and they shall bring thy sons in their arms, and thy daughters shall be carried upon their shoulders.

- ๗ และราชาจะเป็นบิดาผู้เลี้ยงดูเจ้า, และราชินีของพวกเขาจะเป็นมารดาผู้เลี้ยงดูเจ้า; พวกเขาจะโน้มกายลงมายังเจ้าด้วยดวงหน้าก้มสู่ดิน, และเลียธุลีบนเท้าเจ้า; และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเจ้า; เพราะเขาทั้งหลายที่รอคอยเราจะไม่อับอาย.
- ๘ และบัดนี้ข้าพเจ้า, เจาคอบ, จะพูดบางสิ่งเกี่ยวกับคำเหล่านี้. เพราะดูเถิด, พระเจ้าทรงแสดงต่อข้าพเจ้าว่าบรรดาผู้ที่อยู่ในเยรูซาเล็ม, ที่ซึ่งเราจากมานั้น, ถูกสังหารและถูกจับไปเป็นเชลยแล้ว.
- ๙ กระนั้นก็ตาม, พระเจ้าทรงแสดงต่อข้าพเจ้าว่าพวกเขาจะกลับมาอีก. และพระองค์ทรงแสดงต่อข้าพเจ้าด้วยว่าพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้า, พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แก่พวกเขาในเนื้อหนัง; และหลังจากพระองค์ทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แล้วพวกเขาจะโดยพระองค์และตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขน, ตามคำของเทพซึ่งพูดคำเหล่านี้ไว้แก่ข้าพเจ้า.
- ๑๐ และหลังจากพวกเขาทำให้ใจตนแข็งกระด้างและดื้อรั้นต่อพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลแล้ว, ดูเถิด, คำพิพากษาของพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลจะเกิดกับพวกเขา. และวันนั้นจะมาถึงเมื่อพวกเขาจะถูกลงทัณฑ์และรับทุกข์ทรมาน.
- ๑๑ ดังนั้น, หลังจากพวกเขาถูกขับไปมาหลายทิศทาง, เพราะเทพกล่าวไว้ดังนี้, คนจำนวนมากจะรับทุกข์ทรมานในเนื้อหนัง, และจะไม่ถูกปล่อยให้ตาย, เนื่องจากคำสวดอ้อนวอนของคนซื่อสัตย์; พวกเขาจะกระจัดกระจายไป, และถูกลงทัณฑ์, และถูกเกลียดชัง; กระนั้นก็ตาม, พระเจ้าจะทรงเมตตาพวกเขา, เพื่อเวลาที่พวกเขาจะเข้าถึงความรู้เกี่ยวกับพระผู้ไถ่ของตน, พระองค์จะทรงนำพวกเขามารวมกันอีกในผืนแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา.
- ๑๒ และคนต่างชาติ, พวกเขาผู้ที่ศาสดาพยากรณ์เขียนถึง, ย่อมเป็นสุข; เพราะดูเถิด, หากเป็นไปได้ว่าพวกเขาจะกลับใจและไม่ต่อสู้กับไซอัน, และไม่รวมตนกับศาสนจักรอันเรื่องอำนาจและน่าชิงชังนั้น, พวกเขาจะได้รับการช่วยให้รอด; เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงทำให้พันธสัญญาของพระองค์ที่พระองค์ทรงทำไว้กับลูก ๆ ของพระองค์เกิดสัมฤทธิ์ผล; และเพื่อการนี้ศาสดาพยากรณ์จึงเขียนเรื่องเหล่านี้ไว้.

And kings shall be thy nursing fathers, and their queens thy nursing mothers; they shall bow down to thee with their faces towards the earth, and lick up the dust of thy feet; and thou shalt know that I am the Lord; for they shall not be ashamed that wait for me.

And now I, Jacob, would speak somewhat concerning these words. For behold, the Lord has shown me that those who were at Jerusalem, from whence we came, have been slain and carried away captive.

Nevertheless, the Lord has shown unto me that they should return again. And he also has shown unto me that the Lord God, the Holy One of Israel, should manifest himself unto them in the flesh; and after he should manifest himself they should scourge him and crucify him, according to the words of the angel who spake it unto me.

And after they have hardened their hearts and stiffened their necks against the Holy One of Israel, behold, the judgments of the Holy One of Israel shall come upon them. And the day cometh that they shall be smitten and afflicted.

Wherefore, after they are driven to and fro, for thus saith the angel, many shall be afflicted in the flesh, and shall not be suffered to perish, because of the prayers of the faithful; they shall be scattered, and smitten, and hated; nevertheless, the Lord will be merciful unto them, that when they shall come to the knowledge of their Redeemer, they shall be gathered together again to the lands of their inheritance.

And blessed are the Gentiles, they of whom the prophet has written; for behold, if it so be that they shall repent and fight not against Zion, and do not unite themselves to that great and abominable church, they shall be saved; for the Lord God will fulfil his covenants which he has made unto his children; and for this cause the prophet has written these things.

๑๓ ดังนั้น, พวกเขาที่ต่อสู้กับไซอันและผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าจะเลียธุลีบนเท้าพวกเขา; และผู้คนของพระเจ้าจะไม่อาย. เพราะผู้คนของพระเจ้าคือคนที่รอคอยพระองค์; เพราะพวกเขายังรอคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์.

๑๔ และดูเถิด, ตามคำของศาสดาพยากรณ์, พระเมสสิยาห์จะทรงเตรียมองค์อีกเป็นครั้งที่สองเพื่อนำพวกเขากลับคืน; ดังนั้น, พระองค์จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แก่พวกเขาในพระเดชานุภาพและรัศมีภาพอันยิ่งใหญ่, จนถึงความพินาศของศัตรูพวกเขา, เมื่อวันนั้นมาถึงเมื่อพวกเขาจะเชื่อในพระองค์; และพระองค์จะไม่ทรงทำลายผู้ที่เชื่อในพระองค์.

๑๕ และพวกเขาที่ไม่เชื่อในพระองค์จะถูกทำลายทั้งโดยไฟ, และโดยพายุฝนฟ้าคะนอง, และโดยแผ่นดินไหว, และโดยการนองเลือด, และโดยโรคระบาด, และโดยความอดอยาก. และพวกเขาจะรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้า, พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล.

๑๖ เพราะสิ่งที่ได้มาจากการปล้นสะดมจะถูกชิงจากผู้ทรงอำนาจ, หรือเชลยที่ถูกต้องตามกฎหมายที่จะได้รับการปลดปล่อยหรือ?

๑๗ แต่พระเจ้าตรัสดังนี้: แม้เชลยของผู้ทรงอำนาจก็จะทรงพาไป, และสิ่งที่ได้มาจากการปล้นสะดมซึ่งเป็นของคนที่น่าเกรงขามก็จะทรงปลดปล่อย; เพราะพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพจะทรงปลดปล่อยผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระองค์. เพราะพระเจ้าตรัสดังนี้: เราจะได้แย่งกับเขาที่ได้แย่งกับเจ้า—

๑๘ และเราจะเลี้ยงพวกเขาที่กดขี่เจ้า, ด้วยเนื้อของพวกเขาเอง; และพวกเขาจะมีเม้าด้วยเลือดของตนเองดังด้วยเหล้าองุ่นหวาน; และเนื้อหนังทั้งปวงจะรู้ว่าเราพระเจ้าคือพระผู้ช่วยให้รอดของเจ้าและพระผู้ไถ่ของเจ้า, พระผู้ทรงฤทธานุภาพของยาโคบ.

Wherefore, they that fight against Zion and the covenant people of the Lord shall lick up the dust of their feet; and the people of the Lord shall not be ashamed. For the people of the Lord are they who wait for him; for they still wait for the coming of the Messiah.

And behold, according to the words of the prophet, the Messiah will set himself again the second time to recover them; wherefore, he will manifest himself unto them in power and great glory, unto the destruction of their enemies, when that day cometh when they shall believe in him; and none will he destroy that believe in him.

And they that believe not in him shall be destroyed, both by fire, and by tempest, and by earthquakes, and by bloodsheds, and by pestilence, and by famine. And they shall know that the Lord is God, the Holy One of Israel.

For shall the prey be taken from the mighty, or the lawful captive delivered?

But thus saith the Lord: Even the captives of the mighty shall be taken away, and the prey of the terrible shall be delivered; for the Mighty God shall deliver his covenant people. For thus saith the Lord: I will contend with them that contendeth with thee—

And I will feed them that oppress thee, with their own flesh; and they shall be drunken with their own blood as with sweet wine; and all flesh shall know that I the Lord am thy Savior and thy Redeemer, the Mighty One of Jacob.

๒ นิไฟ ๗

- ๑ แท้จริงแล้ว, เพราะพระเจ้าตรัสดังนี้ : เราหย่าจากเจ้า, หรือเราปฏิเสธเจ้าตลอดกาลหรือ ? เพราะพระเจ้าตรัสดังนี้ : หนังสือหย่าของแม่เจ้าอยู่ที่ไหน ? เรายกเจ้าให้แกใคร, หรือเราขายเจ้าให้เจ้าหนี้คนใดของเราหรือ ? แท้จริงแล้ว, เราขายเจ้าให้ผู้ใดเล่า ? ดูเถิด, เพราะความชั่วช้าสามานย์ของเจ้า เจ้าจึงขายตนเอง, และเพราะการล่วงละเมิดของเจ้าจึงต้องหย่าจากแม่เจ้า.
- ๒ ดังนั้น, เมื่อเรามา, ไม่มีใครอยู่; เมื่อเราเรียก, แท้จริงแล้ว, ไม่มีใครตอบ. โอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล, มือเราสั้นจนไม่สามารถไถ่ได้, หรือเราไม่มีพลังความสามารถที่จะปลดปล่อยหรือ ? ดูเถิด, โดยการติเตียนของเรา เราทำให้ทะเลแห้ง, เราทำให้แม่น้ำทั้งหลายของพวกเขาเป็นแดนทุรกันดารและสัตว์น้ำของพวกเขาส่งกลิ่นเพราะน้ำแห้ง, และมันตายเพราะขาดน้ำ.
- ๓ เราห่อหุ้มฟ้าสวรรค์ด้วยความมืด, และเราทำผ้ากระสอบเป็นเครื่องนุ่งห่มของพวกเขา.
- ๔ พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าประทานลิ้นของผู้มีการศึกษาให้เรา, เพื่อเราจะรู้ว่าจะพูดคำอย่างไรในวาระที่เหมาะสมกับท่าน, โอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล. เมื่อท่านเหน็ดเหนื่อยพระองค์ทรงปลุกเช้าแล้วเช้าเล่า. พระองค์ทรงทำให้หูข้าพเจ้าไวเพื่อจะได้ยินอย่างผู้รู้.
- ๕ พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดหูของเรา, และเราไม่ได้ขัดขืน, ทั้งไม่ได้หันออกไป.
- ๖ เราหันหลังให้แก่ผู้โบยตี, และหันแก้มของเราให้คนที่ตึงเคราเราออก. เราหาได้ซ่อนหน้าจากความอายและการถ่มน้ำลายรดไม่.
- ๗ เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยเรา, ฉะนั้นเราจะไม่ถูกลบหลู่. ฉะนั้นเราจึงตีสีหน้าของเราอย่างหินเหล็กไฟ, และเรารู้ว่าเราจะไม่อาย.
- ๘ และพระเจ้าทรงอยู่ใกล้, และพระองค์ทรงรับรองเราว่าชอบธรรม. ใครเล่าจะโต้แย้งกับเรา ? ให้เราทั้งหลายยืนด้วยกัน. ใครเล่าเป็นปฏิปักษ์ของเรา ? ให้เขามาใกล้เรา, และเราจะโบยตีเขาด้วยกำลังแห่งปากของเรา.
- ๙ เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยเรา. และพวกเขาทั้งหมดที่จะกล่าวโทษเรา, ดูเถิด, พวกเขาทั้งหมดจะแก่เฒ่าเหมือนอาภรณ์, และแมลงกินผ้าจะกินมันสิ้น.

2 Nephi 7

Yea, for thus saith the Lord: Have I put thee away, or have I cast thee off forever? For thus saith the Lord: Where is the bill of your mother's divorcement? To whom have I put thee away, or to which of my creditors have I sold you? Yea, to whom have I sold you? Behold, for your iniquities have ye sold yourselves, and for your transgressions is your mother put away.

Wherefore, when I came, there was no man; when I called, yea, there was none to answer. O house of Israel, is my hand shortened at all that it cannot redeem, or have I no power to deliver? Behold, at my rebuke I dry up the sea, I make their rivers a wilderness and their fish to stink because the waters are dried up, and they die because of thirst.

I clothe the heavens with blackness, and I make sackcloth their covering.

The Lord God hath given me the tongue of the learned, that I should know how to speak a word in season unto thee, O house of Israel. When ye are weary he waketh morning by morning. He waketh mine ear to hear as the learned.

The Lord God hath opened mine ear, and I was not rebellious, neither turned away back.

I gave my back to the smiter, and my cheeks to them that plucked off the hair. I hid not my face from shame and spitting.

For the Lord God will help me, therefore shall I not be confounded. Therefore have I set my face like a flint, and I know that I shall not be ashamed.

And the Lord is near, and he justifieth me. Who will contend with me? Let us stand together. Who is mine adversary? Let him come near me, and I will smite him with the strength of my mouth.

For the Lord God will help me. And all they who shall condemn me, behold, all they shall wax old as a garment, and the moth shall eat them up.

๑๐ ใครเล่าในบรรดาพวกท่านที่เกรงกลัวพระเจ้า, ที่เชื่อฟังเสียงผู้รับใช้ของพระองค์, ที่เดินอยู่ในความมืดและไม่มีแสงสว่าง ?

๑๑ ดูเถิดเจ้าทั้งหมดที่ก่อไฟ, ที่ล้อมรอบตัวเจ้าด้วยประกายไฟ, ที่เดินอยู่ในแสงสว่างของไฟเจ้าและในประกายไฟซึ่งเจ้าก่อไว้. สิ่งนี้เจ้าจะมีโดยมือเรา—เจ้าจะลงนอนด้วยโทมนัส.

Who is among you that feareth the Lord, that obeyeth the voice of his servant, that walketh in darkness and hath no light?

Behold all ye that kindle fire, that compass yourselves about with sparks, walk in the light of your fire and in the sparks which ye have kindled. This shall ye have of mine hand—ye shall lie down in sorrow.

๒ นิไฟ ๘

- ๑ จงสดับฟังเรา, เจ้าที่ดำเนินตามความชอบธรรม. จงดูศิลาซึ่งเจ้าถูกสกัดออกมา, และโพรงของหลุมซึ่งเจ้าถูกขุดขึ้นมา.
- ๒ จงดูอับราฮัม, บรรพบุรุษของเจ้า, และซาร่าห์, นางผู้ให้กำเนิดเจ้า; เพราะเราเรียกเขาผู้เดียว, และให้พรเขา.
- ๓ เพราะพระเจ้าจะทรงปลอบโยนไซอัน, พระองค์จะทรงปลอบโยนที่รกร้างว่างเปล่าทั้งหมดของนาง; และพระองค์จะทรงทำให้แดนทุรกันดารของนางดังเอเดน, และทะเลทรายของนางเหมือนอุทยานของพระเจ้า. ในที่นั้นจะพบปิติและความยินดี, การน้อมขอบพระทัยพระเจ้าและเสียงร้องเพลง.
- ๔ จงสดับฟังเรา, ผู้คนของเรา; และเงี้ยวฟังเรา, โอประชาชนชาติของเรา; เพราะกฎข้อหนึ่งจะออกไปจากเรา, และเราจะทำให้คำพิพากษาของเราเป็นความสว่างแก่ผู้คน.
- ๕ ความชอบธรรมของเราอยู่ใกล้; ความรอดของเราปรากฏออกมา, และแขนของเราจะพิพากษาผู้คน. เกาทัณฑ์หลายจะรอดคอยเรา, และพวกเขาจะไว้วางใจแขนของเรา.
- ๖ จงแหงนดูฟ้าสวรรค์, และมองไปยังแผ่นดินโลกเบื้องล่าง; เพราะฟ้าสวรรค์จะหายไปเหมือนควัน, และแผ่นดินโลกจะเก่าลงเหมือนอาภรณ์; และพวกเขาที่อาศัยอยู่ในนั้นจะตายในลักษณะเดียวกันนั้น. แต่ความรอดของเราจะยังยืนตลอดกาล, และความชอบธรรมของเราจะไม่สูญสิ้น.
- ๗ จงสดับฟังเรา, เจ้าผู้รู้จักความชอบธรรม, ผู้คนซึ่งเราเขียนกฎของเราไว้ในใจพวกเขา, เจ้าอย่ากลัวคำตำหนิของมนุษย์, ทั้งเจ้าอย่ากลัวคำด่าว่าของพวกเขา.
- ๘ เพราะแมลงกินผ้าจะกินพวกเขาสิ้นเหมือนอาภรณ์, และหนอนจะกินพวกเขาเหมือนขนแกะ. แต่ความชอบธรรมของเราจะยังยืนตลอดกาล, และความรอดของเราจากฐานสู่ฐาน.
- ๙ จงตื่นเถิด, จงตื่นเถิด ! จงรวบรวมกำลังเข้า, โอพาหุของพระเจ้า; จงตื่นดังสมัยโบราณ. พระองค์มิใช่หรือคือผู้ที่ทรงห้ำหั่นราหับ, และทรงทำให้มังกรนั้นบาดเจ็บ ?

2 Nephi 8

Hearken unto me, ye that follow after righteousness. Look unto the rock from whence ye are hewn, and to the hole of the pit from whence ye are digged.

Look unto Abraham, your father, and unto Sarah, she that bare you; for I called him alone, and blessed him.

For the Lord shall comfort Zion, he will comfort all her waste places; and he will make her wilderness like Eden, and her desert like the garden of the Lord. Joy and gladness shall be found therein, thanksgiving and the voice of melody.

Hearken unto me, my people; and give ear unto me, O my nation; for a law shall proceed from me, and I will make my judgment to rest for a light for the people.

My righteousness is near; my salvation is gone forth, and mine arm shall judge the people. The isles shall wait upon me, and on mine arm shall they trust.

Lift up your eyes to the heavens, and look upon the earth beneath; for the heavens shall vanish away like smoke, and the earth shall wax old like a garment; and they that dwell therein shall die in like manner. But my salvation shall be forever, and my righteousness shall not be abolished.

Hearken unto me, ye that know righteousness, the people in whose heart I have written my law, fear ye not the reproach of men, neither be ye afraid of their revilings.

For the moth shall eat them up like a garment, and the worm shall eat them like wool. But my righteousness shall be forever, and my salvation from generation to generation.

Awake, awake! Put on strength, O arm of the Lord; awake as in the ancient days. Art thou not he that hath cut Rahab, and wounded the dragon?

- ๑๐ พระองค์มิใช่หรือคือผู้ที่ทรงทำให้ทะเล, พื้นน้ำแห่ง
ห้วงลึกอันใหญ่หลวงแห้ง; ที่ทรงทำให้ห้วงลึกของทะเล
เป็นทางให้คนที่ทรงไถ่ผ่านไป ?
- ๑๑ ดังนั้น, คนที่พระเจ้าทรงไถ่จะกลับมา, และมาพร้อม
กับการร้องเพลงสู่ไซอัน; และปิติและความบริสุทธิ์อัน
เป็นนิมิตจะอยู่บนศีรษะของพวกเขา; และพวกเขาจะ
ได้รับความยินดีและปิติ; โทมนัสและความโศกเศร้าจะ
หลบหนีไปสิ้น.
- ๑๒ เราคือเขา; แท้จริงแล้ว, เราคือเขาที่ปลอบโยนเจ้า.
ดูเถิด, เจ้าเป็นใคร, ที่เจ้าจะเกรงกลัวมนุษย์, ผู้จะตาย,
และกลัวบุตรของมนุษย์, ผู้จะถูกทำเหมือนกับต้นหญ้า
เล่า ?
- ๑๓ และลืมนะพระเจ้าผู้สร้างสวรรค์ของเจ้า, ที่ทรงกางฟ้า
สวรรค์, และวางรากฐานของแผ่นดินโลก, และกลัวอยู่
ทุกเมื่อเชียววัน, เพราะความเกรี้ยวกราดของผู้กดขี่,
ประหนึ่งว่าเขาพร้อมแล้วที่จะทำลายหรือ ? และความ
เกรี้ยวกราดของผู้กดขี่อยู่ที่ไหนเล่า ?
- ๑๔ ผู้ถูกคุมขังไว้ต่างแดนจะเร่งรีบ, เพื่อเขาจะได้รับการ
ปลดปล่อย, และเพื่อเขาจะไม่ตายในหลุม, หรือเพื่อ
อาหารของเขาจะไม่ขาด.
- ๑๕ แต่เราคือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเจ้า, ซึ่งคลื่น
ของเราคำราม; พระเจ้าจอมโยธาคือชื่อของเรา.
- ๑๖ และเราเอาคำของเราใส่ไว้ในปากเจ้า, และบังเจ้าไว้
ในร่มเงาแห่งมือเรา, เพื่อเราจะได้ปลุกฟ้าสวรรค์และ
วางรากฐานของแผ่นดินโลก, และกล่าวแก่ไซอัน :
ดูเถิด, เจ้าเป็นผู้คนของเรา.
- ๑๗ จงตื่นเถิด, จงตื่นเถิด, จงยืนขึ้น, โอเยรูซาเล็ม, ซึ่ง
ดื่มถ้วยแห่งความเกรี้ยวกราดของพระองค์แล้วจาก
พระหัตถ์ของพระเจ้า—เจ้าดื่มตะกอนที่คั่นจากถ้วย
แห่งความหวาดหวั่น—
- ๑๘ และในบรรดาบุตรทั้งหมดที่นางคลอดออกมาไม่มีใคร
ใครนาง; ทั้งในบุตรทั้งหมดที่นางเลี้ยงมา, ก็ไม่มีใคร
จงนาง.
- ๑๙ บุตรสองคนนี้จะมาหาเจ้า, ใครเล่าจะเสียใจเพื่อเจ้า
—ความอ้างว้างและความพินาศของเจ้า, และความ
อดอยากและดาบ—และโดยใครเล่าที่เราจะปลอบโยน
เจ้า ?

Art thou not he who hath dried the sea, the waters
of the great deep; that hath made the depths of the
sea a way for the ransomed to pass over?

Therefore, the redeemed of the Lord shall return,
and come with singing unto Zion; and everlasting
joy and holiness shall be upon their heads; and they
shall obtain gladness and joy; sorrow and mourning
shall flee away.

I am he; yea, I am he that comforteth you. Behold,
who art thou, that thou shouldst be afraid of man,
who shall die, and of the son of man, who shall be
made like unto grass?

And forgettest the Lord thy maker, that hath
stretched forth the heavens, and laid the foundations
of the earth, and hast feared continually every day,
because of the fury of the oppressor, as if he were
ready to destroy? And where is the fury of the op-
pressor?

The captive exile hasteneth, that he may be loosed,
and that he should not die in the pit, nor that his
bread should fail.

But I am the Lord thy God, whose waves roared;
the Lord of Hosts is my name.

And I have put my words in thy mouth, and have
covered thee in the shadow of mine hand, that I may
plant the heavens and lay the foundations of the
earth, and say unto Zion: Behold, thou art my peo-
ple.

Awake, awake, stand up, O Jerusalem, which hast
drunk at the hand of the Lord the cup of his fury—
thou hast drunken the dregs of the cup of trembling
wrung out—

And none to guide her among all the sons she hath
brought forth; neither that taketh her by the hand, of
all the sons she hath brought up.

These two sons are come unto thee, who shall be
sorry for thee—thy desolation and destruction, and
the famine and the sword—and by whom shall I
comfort thee?

๒๐ พวกบุตรของเจ้าเป็นลมไป, นอกจากสองคนนี้; พวกเขานอนอยู่ที่หัวถนนทุกสาย; ดังวัวป่าที่ติดบ่วง, พวกเขาเต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราดของพระเจ้า, และการดูว่าของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า.

๒๑ ฉะนั้นบัดนี้จงฟังเรื่องนี้, เจ้าซึ่งทุกข์, และเมามาย, และมีไข้ด้วยเหล้าองุ่น :

๒๒ ดังนั้นพระเจ้าของเจ้าตรัส, พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงวิงวอนแก่ต่างให้ผู้คนของพระองค์; ดูกิด, เราเอาถ้วยแห่งความหวาดหวั่น, ตะกอนในถ้วยแห่งความเกรี้ยวกราดของเราออกจากมือเจ้าแล้ว; เจ้าจะไม่ดื่มมันอีกต่อไป.

๒๓ แต่เราจะใส่มันไว้ในมือของคนที่ทำให้เจ้าทุกข์; คนที่กล่าวแก่จิตวิญญาณเจ้าว่า : จงหมอบลง, เพื่อเราจะเดินข้ามไป—และเจ้าวางตัวของเจ้าดังพื้นดินและตั้งถนนให้พวกเขาที่ผ่านไป.

๒๔ จงตื่นเถิด, จงตื่นเถิด, จงสวมกำลังของเจ้า, โอไซอัน; จงสวมอาภรณ์ที่สวยงามของเจ้า, โอเยรูซาเล็ม, นครศักดิ์สิทธิ์; เพราะนับแต่บัดนี้ก็จักหาได้มีผู้ไม่เข้าสู่หนัดและผู้ไม่สะอาดมาสู่เจ้าอีกต่อไปเลย.

๒๕ จงสลัดตัวเจ้าออกจากภัสมธุลี; จงลุกขึ้น, จงนั่งลง, โอเยรูซาเล็ม; จงปลดปล่อยตนเองจากโซ่ตรวนที่คอเจ้า, โอธิดาผู้เป็นเชลยแห่งไซอัน.

Thy sons have fainted, save these two; they lie at the head of all the streets; as a wild bull in a net, they are full of the fury of the Lord, the rebuke of thy God.

Therefore hear now this, thou afflicted, and drunken, and not with wine:

Thus saith thy Lord, the Lord and thy God pleadeth the cause of his people; behold, I have taken out of thine hand the cup of trembling, the dregs of the cup of my fury; thou shalt no more drink it again.

But I will put it into the hand of them that afflict thee; who have said to thy soul: Bow down, that we may go over—and thou hast laid thy body as the ground and as the street to them that went over.

Awake, awake, put on thy strength, O Zion; put on thy beautiful garments, O Jerusalem, the holy city; for henceforth there shall no more come into thee the uncircumcised and the unclean.

Shake thyself from the dust; arise, sit down, O Jerusalem; loose thyself from the bands of thy neck, O captive daughter of Zion.

๒ นิไฟ ๙

- ๑ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอ่านเรื่องเหล่านี้เพื่อท่านจะรู้เกี่ยวกับพันธสัญญาของพระเจ้าที่พระองค์ทรงทำให้กับเชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งหมด—
- ๒ ที่พระองค์รับสั่งไว้กับชาวยิว, โดยปากของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์, แม้นับจากกาลเริ่มต้นลงมา, จากรุ่นสู่รุ่น, จนเวลานั้นมาถึงเมื่อพระองค์จะทรงนำพวกเขากลับคืนสู่ศาสนจักรและคอกที่แท้จริงของพระผู้เป็นเจ้า; เมื่อพระองค์จะทรงรวมพวกเขากลับบ้านไปสู่ผืนแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา, และจะทรงสถาปนาขึ้นในผืนแผ่นดินแห่งคำสัญญาทั้งหมดของพวกเขา.
- ๓ ดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าพูดเรื่องเหล่านี้กับท่านเพื่อท่านจะชื่นชมยินดี, และเงยหน้าของท่านตลอดกาล, เพราะพรซึ่งพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะประสาทให้ลูกหลานท่าน.
- ๔ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า, หลายคนในพวกท่าน, ค้นหามาก, เพื่อให้รู้เกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึง; ดังนั้นข้าพเจ้ารู้ว่าท่านรู้ว่าเนื้อหนังของเราต้องเสื่อมสภาพและตายไป; กระนั้นก็ตาม, ในร่างกายของเราเราจะเห็นพระผู้เป็นเจ้า.
- ๕ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านรู้ว่าพระองค์จะทรงแสดงองค์ในพระวรกายต่อคนเหล่านั้นที่เยรูซาเล็ม, ที่ซึ่งเราจากมา; เพราะสมควรที่เรื่องนี้จะไปในบรรดาพวกเขา; เพราะพระผู้สร้างผู้ยิ่งใหญ่ทรงเห็นความจำเป็นที่พระองค์จะทรงยอมองค์มาขึ้นอยู่กับมนุษย์ในเนื้อหนัง, และสิ้นพระชนม์เพื่อมนุษย์ทั้งปวง, เพื่อมนุษย์ทั้งปวงจะได้มาขึ้นอยู่กับพระองค์.
- ๖ เพราะเนื่องจากความตายมีแก่มนุษย์ทั้งปวง, เพื่อให้แผนซึ่งเต็มไปด้วยพระเมตตาของพระผู้สร้างผู้ยิ่งใหญ่เกิดสัมฤทธิ์ผล, จึงจำเป็นต้องมีพลังแห่งการฟื้นคืนชีวิต, และการฟื้นคืนชีวิตจำเป็นต้องมาสู่มนุษย์โดยเหตุของการตก; และการตกมาโดยเหตุของการล่วงละเมิด; และเพราะมนุษย์กลายเป็นคนตกพวกเขาจึงถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า.

2 Nephi 9

And now, my beloved brethren, I have read these things that ye might know concerning the covenants of the Lord that he has covenanted with all the house of Israel—

That he has spoken unto the Jews, by the mouth of his holy prophets, even from the beginning down, from generation to generation, until the time comes that they shall be restored to the true church and fold of God; when they shall be gathered home to the lands of their inheritance, and shall be established in all their lands of promise.

Behold, my beloved brethren, I speak unto you these things that ye may rejoice, and lift up your heads forever, because of the blessings which the Lord God shall bestow upon your children.

For I know that ye have searched much, many of you, to know of things to come; wherefore I know that ye know that our flesh must waste away and die; nevertheless, in our bodies we shall see God.

Yea, I know that ye know that in the body he shall show himself unto those at Jerusalem, from whence we came; for it is expedient that it should be among them; for it behooveth the great Creator that he suffereth himself to become subject unto man in the flesh, and die for all men, that all men might become subject unto him.

For as death hath passed upon all men, to fulfil the merciful plan of the great Creator, there must needs be a power of resurrection, and the resurrection must needs come unto man by reason of the fall; and the fall came by reason of transgression; and because man became fallen they were cut off from the presence of the Lord.

๗ ดังนั้น จำเป็นต้องมีการชดใช้อันไม่มีขอบเขต—เว้นแต่จะเป็นการชดใช้อันไม่มีขอบเขตความน่าเบื่อหน่ายนี้ จะสวมใส่ความไม่น่าเบื่อหน่ายไม่ได้. ด้วยเหตุนี้, การพิพากษาแรกซึ่งมาสู่มนุษย์จำเป็นต้องคงอยู่ต่อไป เป็นเวลาอันหาได้สิ้นสุดไม่. และหากเป็นดังนั้น, เนื้อหนังนี้คงต้องนอนลงเพื่อเน่าเปื่อยและสลายสู่แผ่นดินแม่ของมัน, เพื่อจะไม่ลุกขึ้นอีกต่อไป.

๘ โอพระปรีชาญาณของพระผู้เป็นเจ้า, พระเมตตา และพระคุณของพระองค์! เพราะเหตุเกิด, หากเนื้อหนังจะไม่ลุกขึ้นอีกต่อไปวิญญาณของเราจะต้องมาขึ้นอยู่กับเทพผู้หนึ่งซึ่งตกจากเบื้องหน้าที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้าในรันดร์, และกลายเป็นมาร, เพื่อจะไม่ลุกขึ้นอีกต่อไป.

๙ และวิญญาณของเราต้องกลายเป็นเหมือนกับเขา, และเรากลายเป็นเหล่ามาร, เหล่าเทพของมาร, ซึ่งจะถูกกันไว้จากที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้าของเรา, และจะคงอยู่กับบิดาแห่งความเท็จ, ในความเศร้าหมอง, เหมือนกับตัวเขา; แท้จริงแล้ว, สำหรับสัปดาห์นั้นผู้หลอกลวงบิดามารดาแรกของเรา, ผู้แปลงกายเกือบเหมือนเทพแห่งความสว่าง, และยั่วให้ลูกหลานมนุษย์ทำการชั่วสุดสัปดาห์แห่งฆาตกรรมและงานลับแห่งความมืดทั้งปวง.

๑๐ โอพระคุณความดีของพระผู้เป็นเจ้าของเราไร้ขอบเขตเพียงใด, ผู้ทรงเตรียมทางเพื่อการหนีของเราจากเงื้อมมือของอสูรร้ายผู้นี้; แท้จริงแล้ว, อสูรนั้น, ความตายและนรก, ซึ่งข้าพเจ้าเรียกว่าความตายของร่างกาย, และความตายของวิญญาณด้วย.

๑๑ และเพราะทางแห่งการปลดปล่อยของพระผู้เป็นเจ้าของเรา, พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, ความตายนี้, ซึ่งข้าพเจ้าพูดไว้, ซึ่งเป็นฝ่ายโลก, จะปล่อยคนตายของมันขึ้นมา; ซึ่งความตายนั้นคือหลุมศพ.

๑๒ และความตายนี้ซึ่งข้าพเจ้าพูดไว้, ซึ่งเป็นความตายทางวิญญาณ, จะปล่อยคนตายของมันขึ้นมา; ซึ่งความตายทางวิญญาณคือนรก; ดังนั้น, ความตายและนรกต้องปล่อยคนตายของมันขึ้นมา, และนรกต้องปล่อยวิญญาณที่ถูกคุมขังของมันขึ้นมา, และหลุมศพต้องปล่อยร่างกายที่ถูกคุมขังของมันขึ้นมา, และพระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำร่างกายกับวิญญาณมนุษย์กลับคืนให้กันและกัน; และสิ่งนี้เป็นไปโดยพลังแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล.

Wherefore, it must needs be an infinite atonement—save it should be an infinite atonement this corruption could not put on incorruption. Wherefore, the first judgment which came upon man must needs have remained to an endless duration. And if so, this flesh must have laid down to rot and to crumble to its mother earth, to rise no more.

O the wisdom of God, his mercy and grace! For behold, if the flesh should rise no more our spirits must become subject to that angel who fell from before the presence of the Eternal God, and became the devil, to rise no more.

And our spirits must have become like unto him, and we become devils, angels to a devil, to be shut out from the presence of our God, and to remain with the father of lies, in misery, like unto himself; yea, to that being who beguiled our first parents, who transformeth himself nigh unto an angel of light, and stirreth up the children of men unto secret combinations of murder and all manner of secret works of darkness.

O how great the goodness of our God, who prepareth a way for our escape from the grasp of this awful monster; yea, that monster, death and hell, which I call the death of the body, and also the death of the spirit.

And because of the way of deliverance of our God, the Holy One of Israel, this death, of which I have spoken, which is the temporal, shall deliver up its dead; which death is the grave.

And this death of which I have spoken, which is the spiritual death, shall deliver up its dead; which spiritual death is hell; wherefore, death and hell must deliver up their dead, and hell must deliver up its captive spirits, and the grave must deliver up its captive bodies, and the bodies and the spirits of men will be restored one to the other; and it is by the power of the resurrection of the Holy One of Israel.

๑๓ โอ้แผนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราสำคัญยิ่งเพียงใด ! เพราะอีกทางหนึ่ง, เมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าต้องปล่อยวิญญาณของคนชอบธรรมขึ้นมา, และหลุมศพปล่อยร่างกายของคนชอบธรรมขึ้นมา; และพระองค์ทรงนำวิญญาณและร่างกายกลับคืนให้ตัวของมันอีก, และมนุษย์ทั้งปวงกลับไม่เน่าเปื่อย, และเป็นอมตะ, และพวกเขาเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิต, โดยมีความรู้อันสมบูรณ์เหมือนกับเราในเนื้อหนัง, เว้นแต่ว่าความรู้ของเราจะสมบูรณ์.

๑๔ ดังนั้น, เราจะมีความรู้อันสมบูรณ์เกี่ยวกับความผิดทั้งหมดของเรา, และความไม่สะอาดของเรา, และความเปลือยเปล่าของเรา; และคนชอบธรรมจะมีความรู้อันสมบูรณ์เกี่ยวกับความเกษมศานต์ของพวกเขา, และความชอบธรรมของพวกเขา, โดยที่ห่อหุ้มไว้ด้วยความพิศุทธิ์, แท้จริงแล้ว, แม้ด้วยเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรม.

๑๕ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเมื่อคนทั้งปวงจะผ่านจากความตายครั้งแรกนี้สู่ชีวิต, ถึงขนาดที่พวกเขากลายเป็นอมตะ, พวกเขาจะต้องปรากฏตัวต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล; และแล้วการพิพากษาย่อมมาถึง, และจากนั้นพวกเขาต้องถูกพิพากษาตามการพิพากษาอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า.

๑๖ และโดยแน่แท้, ดังที่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่, เพราะพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้ารับสั่งมันไว้, และมันเป็นพระวจนะนิรันดร์ของพระองค์, ซึ่งจะสูญสิ้นไปไม่ได้, คือพวกเขาที่ชอบธรรมจะยังชอบธรรมอยู่, และพวกเขาที่สกปรกจะยังสกปรกอยู่; ดังนั้น, พวกเขาที่สกปรกคือมารและเทพของเขา; และพวกเขาจะออกไปสู่ไฟอันเป็นนิรันดร์, ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพวกเขา; และความทรมานของพวกเขาเป็นดังทะเลเพลิงและกำมะถัน, ซึ่งเปลวเพลิงนั้นลุกโชนตลอดกาลและตลอดไปและไม่มีที่สิ้นสุด.

๑๗ โอ้ความยิ่งใหญ่และความยุติธรรมของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา ! เพราะพระองค์ทรงดำเนินตามพระวจนะของพระองค์ทั้งหมด, และพระวจนะของพระองค์ออกไปจากพระโอษฐ์ของพระองค์แล้ว, และพระองค์ต้องทรงปฏิบัติตามกฎของพระองค์.

O how great the plan of our God! For on the other hand, the paradise of God must deliver up the spirits of the righteous, and the grave deliver up the body of the righteous; and the spirit and the body is restored to itself again, and all men become incorruptible, and immortal, and they are living souls, having a perfect knowledge like unto us in the flesh, save it be that our knowledge shall be perfect.

Wherefore, we shall have a perfect knowledge of all our guilt, and our uncleanness, and our nakedness; and the righteous shall have a perfect knowledge of their enjoyment, and their righteousness, being clothed with purity, yea, even with the robe of righteousness.

And it shall come to pass that when all men shall have passed from this first death unto life, insomuch as they have become immortal, they must appear before the judgment-seat of the Holy One of Israel; and then cometh the judgment, and then must they be judged according to the holy judgment of God.

And assuredly, as the Lord liveth, for the Lord God hath spoken it, and it is his eternal word, which cannot pass away, that they who are righteous shall be righteous still, and they who are filthy shall be filthy still; wherefore, they who are filthy are the devil and his angels; and they shall go away into everlasting fire, prepared for them; and their torment is as a lake of fire and brimstone, whose flame ascendeth up forever and ever and has no end.

O the greatness and the justice of our God! For he executeth all his words, and they have gone forth out of his mouth, and his law must be fulfilled.

๑๘ แต่, ดูเถิด, คนชอบธรรม, วิสุทธิชนของพระผู้
บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, พวกเขาที่เชื่อแล้วในพระผู้
บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, พวกเขาที่อดทนต่อกางเขนทั้ง
หลายของโลกมาแล้ว, และเกลียดชังความน่าอัปยศ
ของมัน, พวกเขาจะสืบทอดอาณาจักรของพระผู้เป็น
เจ้าเป็นมรดก, ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพวกเขานับแต่การ
วางรากฐานของโลก, และปิติของพวกเขาจะเปี่ยมอยู่
ตลอดกาล.

๑๙ โอ้ความไร้ขอบเขตแห่งพระเมตตาของพระผู้เป็น
เจ้าแห่งเรา, พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล! เพราะ
พระองค์ทรงปลดปล่อยวิสุทธิชนของพระองค์จากมาร
อสูรร้ายผู้นั้น, และความตาย, และนรก, และทะเล
เพลิงและกำมะถันแห่งนั้น, ซึ่งเป็นความทรมานอันหา
ได้สิ้นสุดไม่

๒๐ โอ้ความบริสุทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าแห่งเราไร้
ขอบเขตเพียงใด! เพราะพระองค์ทรงรู้ทุกเรื่อง, และ
หาได้มีเรื่องใดที่พระองค์มิทรงรู้.

๒๑ และพระองค์เสด็จมาในโลกเพื่อพระองค์จะทรง
ช่วยมนุษย์ทั้งปวงให้รอดหากพวกเขาจะสละทิ้ง
สุรเสียงของพระองค์; เพราะดูเถิด, พระองค์ทรงทนรับ
ความเจ็บปวดของมนุษย์ทั้งปวง, แท้จริงแล้ว, ความ
เจ็บปวดของชาวโลกที่มีชีวิตทุกคน, ทั้งชาย, หญิง,
และเด็ก, ที่เป็นของครอบครัวอาดัม.

๒๒ และพระองค์ทรงทนรับสิ่งนี้เพื่อการฟื้นคืนชีวิตจะมี
แก่มนุษย์ทั้งปวง, เพื่อคนทั้งปวงจะได้ยืนอยู่เบื้องพระ
พักตร์พระองค์ในวันพิพากษาและวันอันสำคัญยิ่ง.

๒๓ และพระองค์ทรงบัญชาคนทั้งปวงว่าพวกเขาต้อง
กลับใจ, และรับบัพติศมาในพระนามของพระองค์, โดย
มีศรัทธาอันสมบูรณ์ในพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, มิ
ฉะนั้นพวกเขาจะไม่สามารถรับการช่วยให้รอดใน
อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า.

๒๔ และหากพวกเขาจะไม่กลับใจและเชื่อในพระนาม
ของพระองค์, และรับบัพติศมาในพระนามของ
พระองค์, และอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่แล้ว, พวกเขา
ต้องอัปมงคล; เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้า, พระผู้
บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, รับสั่งไว้.

But, behold, the righteous, the saints of the Holy
One of Israel, they who have believed in the Holy
One of Israel, they who have endured the crosses of
the world, and despised the shame of it, they shall in-
herit the kingdom of God, which was prepared for
them from the foundation of the world, and their joy
shall be full forever.

O the greatness of the mercy of our God, the Holy
One of Israel! For he delivereth his saints from that
awful monster the devil, and death, and hell, and
that lake of fire and brimstone, which is endless tor-
ment.

O how great the holiness of our God! For he
knoweth all things, and there is not anything save he
knows it.

And he cometh into the world that he may save all
men if they will hearken unto his voice; for behold,
he suffereth the pains of all men, yea, the pains of ev-
ery living creature, both men, women, and children,
who belong to the family of Adam.

And he suffereth this that the resurrection might
pass upon all men, that all might stand before him at
the great and judgment day.

And he commandeth all men that they must re-
pent, and be baptized in his name, having perfect
faith in the Holy One of Israel, or they cannot be
saved in the kingdom of God.

And if they will not repent and believe in his
name, and be baptized in his name, and endure to
the end, they must be damned; for the Lord God, the
Holy One of Israel, has spoken it.

๒๕ ดังนั้น, พระองค์ประทานกฎให้; และที่ใดไม่มีกฎให้ไว้ย่อมไม่มีโทษ; และที่ใดไม่มีโทษย่อมไม่มีการกล่าวโทษ; และที่ใดไม่มีการกล่าวโทษพระเมตตาของพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลย่อมมีสิทธิ์กับพวกเขา, เนื่องจากการชดใช้; เพราะพวกเขาได้รับการปลดปล่อยโดยเดชานุภาพของพระองค์.

๒๖ เพราะการชดใช้สนองข้อเรียกร้องแห่งความยุติธรรมของพระองค์ที่ทรงมีต่อคนทั้งหลายทั้งปวงผู้ไม่มีกฎให้ไว้แก่พวกเขา, จนพวกเขาได้รับการปลดปล่อยให้พ้นจากอสูรร้ายผู้นั้น, ความตายและนรก, และมาร, และทะเลเพลิงและกัมมะถัน, ซึ่งเป็นความทรมานอันหาได้สิ้นสุดไม่; และพระเจ้าจะทรงนำพวกเขากลับคืนมายังพระผู้เป็นเจ้าผู้ประทานลมหายใจให้พวกเขา, ซึ่งทรงเป็นพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล.

๒๗ แต่วิบัติแก่เขาที่มีกฎให้ไว้, แท้จริงแล้ว, ที่มีพระบัญญัติทั้งหมดของพระผู้เป็นเจ้า, เหมือนกันกับเรา, และที่ล่วงละเมิดพระบัญญัติเหล่านั้น, และที่ใช้วันแห่งการทดลองของเขาไปโดยสูญเปล่า, เพราะสภาพของเขาน่าพรั่นพรึง !

๒๘ โอแผนการอันแยบยลของมารร้ายนั้น ! โอความถือดี, และความอ่อนแอ, และความโง่ของมนุษย์ ! เมื่อพวกเขาเป็นผู้คงแก่เรียนพวกเขาคิดว่าตนฉลาด, และพวกเขาไม่สดับฟังคำแนะนำของพระผู้เป็นเจ้า, เพราะพวกเขาเมินคำแนะนำเหล่านั้น, โดยคิดว่าพวกเขารู้ด้วยตนเอง, ดังนั้น, ปัญญาของพวกเขาคือความโง่และมันหาเป็นประโยชน์แก่พวกเขาไม่. และพวกเขาจะพินาศ.

๒๙ แต่การเป็นผู้คงแก่เรียนย่อมดีหากพวกเขาสดับฟังคำแนะนำของพระผู้เป็นเจ้า.

๓๐ แต่วิบัติแก่คนร่ำรวย, ซึ่งร่ำรวยด้วยสิ่งต่าง ๆ ของโลก. เพราะด้วยเหตุที่พวกเขาร่ำรวยพวกเขาจึงเกลียดชังคนจน, และพวกเขาข่มเหงคนอ่อนโยน, และใจพวกเขาอยู่กับทรัพย์สินสมบัติของพวกเขา; ดังนั้น, ทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาจึงเป็นเทพเจ้าของพวกเขา. และดูเถิด, ทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาจะถูกทำลายพร้อมกับพวกเขาด้วย.

๓๑ และวิบัติแก่คนหูหนวกที่ไม่ยอมฟัง; เพราะพวกเขาจะพินาศ.

๓๒ และวิบัติแก่คนมืดบอดที่ไม่ยอมดู; เพราะพวกเขาจะพินาศด้วย.

Wherefore, he has given a law; and where there is no law given there is no punishment; and where there is no punishment there is no condemnation; and where there is no condemnation the mercies of the Holy One of Israel have claim upon them, because of the atonement; for they are delivered by the power of him.

For the atonement satisfieth the demands of his justice upon all those who have not the law given to them, that they are delivered from that awful monster, death and hell, and the devil, and the lake of fire and brimstone, which is endless torment; and they are restored to that God who gave them breath, which is the Holy One of Israel.

But wo unto him that has the law given, yea, that has all the commandments of God, like unto us, and that transgresseth them, and that wasteth the days of his probation, for awful is his state!

O that cunning plan of the evil one! O the vainness, and the frailties, and the foolishness of men! When they are learned they think they are wise, and they hearken not unto the counsel of God, for they set it aside, supposing they know of themselves, wherefore, their wisdom is foolishness and it profiteth them not. And they shall perish.

But to be learned is good if they hearken unto the counsels of God.

But wo unto the rich, who are rich as to the things of the world. For because they are rich they despise the poor, and they persecute the meek, and their hearts are upon their treasures; wherefore, their treasure is their god. And behold, their treasure shall perish with them also.

And wo unto the deaf that will not hear; for they shall perish.

Wo unto the blind that will not see; for they shall perish also.

๓๓ วิบัติแก่คนมีใจที่มิได้เข้าสู่หนัด, เพราะความรู้เรื่องความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขาจะลงทัณฑ์พวกเขาในวันสุดท้าย.

๓๔ วิบัติแก่คนกล่าวคำเท็จ, เพราะเขาจะถูกโยนลงนรก.

๓๕ วิบัติแก่ฆาตกรซึ่งฆ่าด้วยเจตนา, เพราะเขาจะตาย.

๓๖ วิบัติแก่คนที่กระทำการผิดประเวณี, เพราะพวกเขาจะถูกโยนลงนรก.

๓๗ แท้จริงแล้ว, วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่นมัสการรูปเคารพ, เพราะจอมมารแห่งเหล่ามารทั้งปวงเบิกบานในพวกเขา.

๓๘ และ, ที่ที่สุด, วิบัติแก่คนทั้งปวงที่ตายในบาปของตน; เพราะพวกเขาจะกลับไปหาพระผู้เป็นเจ้า, และเห็นพระพักตร์พระองค์, และคงอยู่ในบาปของตน.

๓๙ โอ, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, จงจำความน่าพรั่นพรึงในการล่วงละเมิดต่อพระผู้เป็นเจ้าผู้บริสุทธิ์, และความน่าพรั่นพรึงของการยอมแพ้ต่อการชักจูงของคนเล่ห์เหลี่ยมจัดผู้นั้น. จงจำไว้ว่า, การมีจิตฝักใฝ่ในเนื้อหนังคือความตาย, และการมีจิตฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณคือนิรันดร์แห่งชีวิต.

๔๐ โอ, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, จงเงี่ยหูฟังคำข้าพเจ้า. จงจำความยิ่งใหญ่ของพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล. อย่างกล่าวว่าข้าพเจ้าพูดเรื่องยุ่งยากใส่ท่าน; เพราะหากท่านกล่าวเช่นนั้น, ท่านจะสบประมาทความจริง; เพราะข้าพเจ้าพูดคำของพระผู้รังสรรค์ของท่าน. ข้าพเจ้ารู้ว่าคำแห่งความจริงเป็นเรื่องยุ่งยากสำหรับความไม่สะอาดทั้งปวง; แต่คนชอบธรรมหากกลัวคำแห่งความจริงไม่, เพราะพวกเขารักความจริงและไม่หวั่นไหว.

๔๑ โอเมื่อเป็นดังนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, จงมาหาพระเจ้า, พระผู้บริสุทธิ์. จงจำไว้ว่าวิถีของพระองค์ชอบธรรม. ดูเถิด, ทางสำหรับมนุษย์แคบ, แต่วางอยู่ในวิถีทางตรงต่อหน้าเขา, และองค์ทวารบาลคือพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล; และพระองค์ไม่ทรงจ้างผู้รับใช้ที่นั่น; และไม่มีทางอื่นใดนอกจากทางประตุนั้น; เพราะพระองค์ทรงถูกห่อหุ้มไม่ได้, เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าคือพระนามของพระองค์.

Wo unto the uncircumcised of heart, for a knowledge of their iniquities shall smite them at the last day.

Wo unto the liar, for he shall be thrust down to hell.

Wo unto the murderer who deliberately killeth, for he shall die.

Wo unto them who commit whoredoms, for they shall be thrust down to hell.

Yea, wo unto those that worship idols, for the devil of all devils delighteth in them.

And, in fine, wo unto all those who die in their sins; for they shall return to God, and behold his face, and remain in their sins.

O, my beloved brethren, remember the awfulness in transgressing against that Holy God, and also the awfulness of yielding to the enticings of that cunning one. Remember, to be carnally-minded is death, and to be spiritually-minded is life eternal.

O, my beloved brethren, give ear to my words. Remember the greatness of the Holy One of Israel. Do not say that I have spoken hard things against you; for if ye do, ye will revile against the truth; for I have spoken the words of your Maker. I know that the words of truth are hard against all uncleanness; but the righteous fear them not, for they love the truth and are not shaken.

O then, my beloved brethren, come unto the Lord, the Holy One. Remember that his paths are righteous. Behold, the way for man is narrow, but it lieth in a straight course before him, and the keeper of the gate is the Holy One of Israel; and he employeth no servant there; and there is none other way save it be by the gate; for he cannot be deceived, for the Lord God is his name.

๔๒ และผู้ใดเคาะ, ผู้นั้นพระองค์จะทรงเปิดให้เขา; และผู้มีปัญญา, และผู้คงแก่เรียน, และคนร่ำรวย, ซึ่งพยองเพราะความรู้ของตน, และปัญญาของตน, และความมั่งคั่งของตน—แท้จริงแล้ว, พวกเขาเป็นผู้ที่พระองค์ทรงเกลียดชัง; และเว้นแต่พวกเขาจะทิ้งสิ่งเหล่านี้ไป, และพิจารณาตนเป็นคนโง่ต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, และลงมาสู่ห้วงลึกแห่งความถ่อมตน, พระองค์จะไม่ทรงเปิดให้พวกเขา.

๔๓ แต่เรื่องของผู้มีปัญญาและวิญญูชนจะถูกปิดบังจากพวกเขาตลอดกาล—แท้จริงแล้ว, ความสุขนั้นซึ่งเตรียมไว้ให้วิสุทธิชน.

๔๔ โอ้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, จงจำคำข้าพเจ้า. ดูก่อน, ข้าพเจ้าถอดอาภรณ์ของข้าพเจ้า, และข้าพเจ้าสะบัดมันต่อหน้าท่าน; ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้าให้พระองค์ทรงมองดูข้าพเจ้าด้วยพระเนตรอันถ้วนถี่; ดังนั้น, ท่านจะรู้ในวันสุดท้าย, เมื่อคนทั้งปวงจะถูกพิพากษาเพราะงานของพวกเขา, ว่าพระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงประจักษ์ว่าข้าพเจ้าสะบัดความชั่วช้าสามานย์ของท่านจากจิตวิญญาณข้าพเจ้าแล้ว, และว่าข้าพเจ้ายืนอยู่ด้วยความเจิดจ้าต่อพระพักตร์พระองค์, และปราศจากโลหิตของท่าน.

๔๕ โอ้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, จงหันหลังให้บาปของท่าน; จงสะบัดโซ่ของเขายกมัดท่านให้แน่น; จงมาเฝ้าพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นศิลาแห่งความรอดของท่าน.

๔๖ จงเตรียมจิตวิญญาณท่านไว้สำหรับวันอันรุ่งโรจน์นั้นเมื่อพระองค์จะทรงมอบความยุติธรรมให้แก่คนชอบธรรม, แม้วันแห่งการพิพากษา, เพื่อท่านจะไม่ระยอด้วยความกลัวอันน่าพรั่นพรึง; เพื่อท่านจะไม่จดจำความผิดอันน่าพรั่นพรึงของท่านในความสมบูรณ์, และถูกบีบคั้นให้ร้องว่า : บริสุทธิ, การพิพากษาของพระองค์บริสุทธิ, ข้าแต่พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ—แต่ข้าพระองค์รู้ความผิดของข้าพระองค์; ข้าพระองค์ล่งละเมิดกฎของพระองค์, และการล่งละเมิดของข้าพระองค์เป็นของข้าพระองค์; และมารได้รับข้าพระองค์แล้ว, จนข้าพระองค์เป็นเหยื่อของความเศร้าหมองอันน่าพรั่นพรึงของเขา.

And whoso knocketh, to him will he open; and the wise, and the learned, and they that are rich, who are puffed up because of their learning, and their wisdom, and their riches—yea, they are they whom he despiseth; and save they shall cast these things away, and consider themselves fools before God, and come down in the depths of humility, he will not open unto them.

But the things of the wise and the prudent shall be hid from them forever—yea, that happiness which is prepared for the saints.

O, my beloved brethren, remember my words. Behold, I take off my garments, and I shake them before you; I pray the God of my salvation that he view me with his all-searching eye; wherefore, ye shall know at the last day, when all men shall be judged of their works, that the God of Israel did witness that I shook your iniquities from my soul, and that I stand with brightness before him, and am rid of your blood.

O, my beloved brethren, turn away from your sins; shake off the chains of him that would bind you fast; come unto that God who is the rock of your salvation.

Prepare your souls for that glorious day when justice shall be administered unto the righteous, even the day of judgment, that ye may not shrink with awful fear; that ye may not remember your awful guilt in perfectness, and be constrained to exclaim: Holy, holy are thy judgments, O Lord God Almighty—but I know my guilt; I transgressed thy law, and my transgressions are mine; and the devil hath obtained me, that I am a prey to his awful misery.

๔๗ แต่ดูเถิด, พี่น้องของข้าพเจ้า, สมควรหรือที่ข้าพเจ้า จะปลุกให้ท่านตื่นขึ้นสู่ความเป็นจริงอันน่าพรั่นพรึง ของเรื่องเหล่านี้? ข้าพเจ้าจะทรมานจิตวิญญาณท่าน หรือหากจิตใจท่านพิศุทธิ์? ข้าพเจ้าจะตรงไปตรงมา กับท่านตามความตรงไปตรงมาของความจริงหรือหาก ท่านพ้นจากบาปแล้ว?

๔๘ ดูเถิด, หากท่านบริสุทธิ์ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านถึง ความบริสุทธิ์; แต่เนื่องจากท่านไม่บริสุทธิ์, และท่าน นับถือข้าพเจ้าเป็นผู้สอน, จึงจำเป็นที่ข้าพเจ้าต้องสอน ท่านเรื่องผลของบาป.

๔๙ ดูเถิด, จิตวิญญาณข้าพเจ้าซึ่งซังบาป, และใจ ข้าพเจ้าเบิกบานในความชอบธรรม; และข้าพเจ้าจะ สรรเสริญพระนามอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ข้าพเจ้า.

๕๐ มาเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, ทุกคนที่กระหาย, ท่านจงมา สู่ผืนน้ำ; และเขาผู้นั้นที่ไม่มีเงินตรา, จงมาซื้อและกิน เถิด; แท้จริงแล้ว, จงมาซื้อเหล้าองุ่นและนมโดยไม่ เสียเงินตราและไม่คิดราคา.

๕๑ ดังนั้น, อย่าใช้เงินตราเพื่อสิ่งที่ไม่มีความค่า, หรือใช้ แรงงานของท่านเพื่อสิ่งที่ไม่ทำให้ความพอใจให้ไม่ได้. จง สดับฟังข้าพเจ้าอย่างขยันหมั่นเพียร, และจำคำที่ ข้าพเจ้าพูดไว้; และจงมาเฝ้าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์แห่ง อิสราเอล, และดื่มด่ำสิ่งที่ไม่เสื่อมถอย, ทั้งเนาเปื่อยไม่ ใต้, และจงให้จิตวิญญาณท่านเบิกบานในความอิม เอ็ม.

๕๒ ดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, จงจำพระวาทะของ พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่าน; จงสวดอ่อนน้อมพระองค์ ตลอดเวลากลางวัน, และน้อมขอบพระทัยแด่พระนาม อันบริสุทธิ์ของพระองค์เวลากลางคืน. จงให้ใจท่าน เบิกบานเถิด.

๕๓ และดูเถิดพันธสัญญาของพระเจ้าสำคัญยิ่งเพียง ใด, และพระจริยวัตรอันอ่อนน้อมของพระองค์ต่อลูก หลานมนุษย์ไร้ขอบเขตเพียงใด; และเพราะความยิ่งใหญ่ของพระองค์, และพระคุณและพระเมตตาของ พระองค์, พระองค์ทรงสัญญากับเราว่าพงศ์พันธุ์ของ เราจะไม่ถูกทำลายสิ้น, ตามเนื้อหนัง, แต่พระองค์จะ ทรงปกปักษ์รักษาพวกเขา; และในคนรุ่นต่อ ๆ ไปพวกเขาจะกลายเป็นอังกูรอันชอบธรรมของเชื้อสายแห่ง อิสราเอล.

But behold, my brethren, is it expedient that I should awake you to an awful reality of these things? Would I harrow up your souls if your minds were pure? Would I be plain unto you according to the plainness of the truth if ye were freed from sin?

Behold, if ye were holy I would speak unto you of holiness; but as ye are not holy, and ye look upon me as a teacher, it must needs be expedient that I teach you the consequences of sin.

Behold, my soul abhorreth sin, and my heart delighteth in righteousness; and I will praise the holy name of my God.

Come, my brethren, every one that thirsteth, come ye to the waters; and he that hath no money, come buy and eat; yea, come buy wine and milk without money and without price.

Wherefore, do not spend money for that which is of no worth, nor your labor for that which cannot satisfy. Harken diligently unto me, and remember the words which I have spoken; and come unto the Holy One of Israel, and feast upon that which perisheth not, neither can be corrupted, and let your soul delight in fatness.

Behold, my beloved brethren, remember the words of your God; pray unto him continually by day, and give thanks unto his holy name by night. Let your hearts rejoice.

And behold how great the covenants of the Lord, and how great his condescensions unto the children of men; and because of his greatness, and his grace and mercy, he has promised unto us that our seed shall not utterly be destroyed, according to the flesh, but that he would preserve them; and in future generations they shall become a righteous branch unto the house of Israel.

๕๔   และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอยากพูดกับท่าน
อีก; แต่ในวันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะประกาศแก่ท่านถึง
ถ้อยคำที่ยังเหลืออยู่ของข้าพเจ้า. เอเมน.

And now, my brethren, I would speak unto you
more; but on the morrow I will declare unto you the
remainder of my words. Amen.

๒ นิไฟ ๑๐

- ๑ และบัดนี้ข้าพเจ้า, เจคอบ, พูดกับท่านอีก, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, เกี่ยวกับอังกูรอันชอบธรรมนี้ซึ่งข้าพเจ้าพูดมาแล้ว.
- ๒ เพราะดูเถิด, สัญญาที่เราได้รับมาเป็นสัญญาที่ทำกับเราตามเนื้อหนัง; ดังนั้น, ดังที่แสดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ลูกหลานของเราเป็นอันมากจะตายในเนื้อหนังเพราะความไม่เชื่อ, กระนั้นก็ตาม, พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเมตตาต่อคนเป็นอันมาก; และพระองค์จะทรงนำลูกหลานของเรากลับคืนมา, เพื่อพวกเขาจะมาสู่สิ่งที่จะให้ความรู้อันแท้จริงแก่พวกเขาเกี่ยวกับพระผู้ไถ่ของพวกเขา.
- ๓ ดังนั้น, ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านแล้ว, สมควรที่พระคริสต์—เพราะเมื่อคืนนี้เทพพูดกับข้าพเจ้าว่านี่จะเป็นพระนามของพระองค์—จะเสด็จมาในบรรดาชาวยิว, ในบรรดาคนที่ชั่วร้ายกว่าพวกอื่นในโลก; และพวกเขาจะตรึงพระองค์ไว้บนกางเขน—เพราะจำต้องเป็นดังนั้นกับพระผู้เป็นเจ้าของเรา, และไม่มีประชาชาติอื่นในแผ่นดินโลกจะตรึงพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาไว้บนกางเขน.
- ๔ เพราะหากปาฏิหาริย์ที่น่าพิศวงกระทำในบรรดาประชาชาติอื่นแล้วพวกเขาจะกลับใจ, และรู้ว่าพระองค์คือพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.
- ๕ แต่เนื่องจากการฉ้อฉลในอำนาจปุโรหิตและความชั่วช้าสามานย์, พวกเขาที่เยรูซาเล็มจะต่อต้านกับพระองค์, ให้พระองค์ถูกตรึงกางเขน.
- ๖ ดังนั้น, เนื่องจากความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา, ความพินาศ, ความอดอยาก, โรคระบาด, และการนองเลือดจะเกิดแก่พวกเขา; และพวกเขาที่ไม่ถูกทำลายจะกระจัดกระจายไปในบรรดาประชาชาติทั้งปวง.
- ๗ แต่ดูเถิด, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้: เมื่อถึงวันที่พวกเขาจะเชื่อในเรา, ว่าเป็นพระคริสต์, เมื่อนั้นเราได้ให้พันธสัญญากับบรรพบุรุษของพวกเขาว่าเราจะนำพวกเขากลับคืนมาบนแผ่นดินโลก, ในเนื้อหนัง, สู่ผืนแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา.

2 Nephi 10

And now I, Jacob, speak unto you again, my beloved brethren, concerning this righteous branch of which I have spoken.

For behold, the promises which we have obtained are promises unto us according to the flesh; wherefore, as it has been shown unto me that many of our children shall perish in the flesh because of unbelief, nevertheless, God will be merciful unto many; and our children shall be restored, that they may come to that which will give them the true knowledge of their Redeemer.

Wherefore, as I said unto you, it must needs be expedient that Christ—for in the last night the angel spake unto me that this should be his name—should come among the Jews, among those who are the more wicked part of the world; and they shall crucify him—for thus it behooveth our God, and there is none other nation on earth that would crucify their God.

For should the mighty miracles be wrought among other nations they would repent, and know that he be their God.

But because of priestcrafts and iniquities, they at Jerusalem will stiffen their necks against him, that he be crucified.

Wherefore, because of their iniquities, destructions, famines, pestilences, and bloodshed shall come upon them; and they who shall not be destroyed shall be scattered among all nations.

But behold, thus saith the Lord God: When the day cometh that they shall believe in me, that I am Christ, then have I covenanted with their fathers that they shall be restored in the flesh, upon the earth, unto the lands of their inheritance.

- ๘ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเราจะรวมพวกเขาเข้ามาจากการกระจัดกระจายไปเป็นเวลานานของพวกเขา, จากเกาะในทะเล, และจากสี่ส่วนของแผ่นดินโลก; และประชาชาติของคนต่างชาติจะเกรียงไกรในสายตาเรา, ในการนำพวกเขาไปสู่ผืนแผ่นดินแห่งมรดกของตน, พระผู้เป็นเจ้าตรัส.
- ๙ แท้จริงแล้ว, กษัตริย์ของคนต่างชาติจะเป็นบิดาผู้เลี้ยงดูพวกเขา, และราชินีของพวกเขาจะกลายเป็นมารดาผู้เลี้ยงดู; ดังนั้น, คำสัญญาของพระเจ้าสำคัญยิ่งต่อคนต่างชาติ, เพราะพระองค์รับสั่งไว้, และใครเล่าจะได้แย้งได้?
- ๑๐ แต่ดูเถิด, พระผู้เป็นเจ้าตรัส, แผ่นดินนี้, จะเป็นแผ่นดินแห่งมรดกของเจ้า, และคนต่างชาติจะได้รับพรบนแผ่นดินนี้.
- ๑๑ และแผ่นดินนี้จะเป็นแผ่นดินแห่งเสรีภาพสำหรับคนต่างชาติ, และจะไม่มีกษัตริย์บนแผ่นดินนี้, ซึ่งจะถูกขึ้นท่ามกลางคนต่างชาติ.
- ๑๒ และเราจะเสริมกำลังให้แผ่นดินนี้ต้านทานประชาชาติอื่นทั้งปวง.
- ๑๓ และพวกเขาที่ต่อสู้กับไซอันจะตาย, พระผู้เป็นเจ้าตรัส.
- ๑๔ เพราะเขาที่ยกกษัตริย์ขึ้นต่อต้านเราจะตาย, เพราะเรา, พระเจ้า, กษัตริย์แห่งสวรรค์, จะเป็นกษัตริย์ของพวกเขา, และเราจะเป็นความสว่างให้เขา, ผู้ที่ฟังคำของเราตลอดกาล.
- ๑๕ ดังนั้น, เพื่อเหตุนี้, เพื่อพันธสัญญาของเราที่เราทำไว้กับลูกหลานมนุษย์จะเกิดสัมฤทธิ์ผล, ซึ่งเราจะทำกับพวกเขาขณะที่พวกเขาอยู่ในเนื้อหนัง, เราจำเป็นต้องทำลายงานลับแห่งความมืด, และแห่งการฆาตกรรม, และแห่งความน่าชิงชัง.
- ๑๖ ดังนั้น, เขาผู้ต่อสู้กับไซอัน, ทั้งชาวยิวและคนต่างชาติ, ทั้งทาสและไท, ทั้งชายและหญิง, จะตาย; เพราะพวกเขาคือผู้ที่เปื้อนโสเภณีของทั้งแผ่นดินโลก; เพราะพวกเขาผู้ไม่เป็นฝ่ายเราต่อต้านเรา, พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัส.
- ๑๗ เพราะเราจะทำตามสัญญาของเราซึ่งเราทำกับลูกหลานมนุษย์, ที่เราจะทำกับพวกเขาขณะที่พวกเขาอยู่ในเนื้อหนัง—

And it shall come to pass that they shall be gathered in from their long dispersion, from the isles of the sea, and from the four parts of the earth; and the nations of the Gentiles shall be great in the eyes of me, saith God, in carrying them forth to the lands of their inheritance.

Yea, the kings of the Gentiles shall be nursing fathers unto them, and their queens shall become nursing mothers; wherefore, the promises of the Lord are great unto the Gentiles, for he hath spoken it, and who can dispute?

But behold, this land, said God, shall be a land of thine inheritance, and the Gentiles shall be blessed upon the land.

And this land shall be a land of liberty unto the Gentiles, and there shall be no kings upon the land, who shall raise up unto the Gentiles.

And I will fortify this land against all other nations.

And he that fighteth against Zion shall perish, saith God.

For he that raiseth up a king against me shall perish, for I, the Lord, the king of heaven, will be their king, and I will be a light unto them forever, that hear my words.

Wherefore, for this cause, that my covenants may be fulfilled which I have made unto the children of men, that I will do unto them while they are in the flesh, I must needs destroy the secret works of darkness, and of murders, and of abominations.

Wherefore, he that fighteth against Zion, both Jew and Gentile, both bond and free, both male and female, shall perish; for they are they who are the whore of all the earth; for they who are not for me are against me, saith our God.

For I will fulfil my promises which I have made unto the children of men, that I will do unto them while they are in the flesh—

๑๘ ดังนั้น, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสไว้ดังนี้ : เราจะทำให้พงศ์พันธุ์เจ้าเป็นทุกข์ด้วยมือของคนต่างชาติ; กระนั้นก็ตาม, เราจะทำให้ใจของคนต่างชาติดอ่อนลง, เพื่อพวกเขาจะเป็นเสมือนบิดาต่อคนเหล่านั้น; ดังนั้น, คนต่างชาติจะได้รับพรและนับอยู่ในบรรดาเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๑๙ ดังนั้น, เราจะอุทิศแผ่นดินนี้ไว้เพื่อพงศ์พันธุ์เจ้า, และพวกเขาผู้นับไว้ในบรรดาพงศ์พันธุ์เจ้า, ตลอดกาล, เพื่อให้เป็นแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา; เพราะมันเป็นแผ่นดินที่เลิศเลอ, กว่าผืนแผ่นดินอื่นทั้งปวง, พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่ข้าพเจ้า, ดังนั้นเราจะให้คนทั้งปวงที่พำนักอยู่บนนั้นเป็นผู้จะนมัสการเรา, พระผู้เป็นเจ้าตรัส.

๒๐ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, โดยที่เห็นว่าพระผู้เป็นเจ้าของเราผู้ทรงเมตตาปรานีความรู้มากมายให้เราเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้, ขอให้เราจดจำพระองค์, และละทิ้งบาปของเรา, และอย่าทำคอตก, เพราะเราไม่ได้ถูกขับออก; กระนั้นก็ตาม, เรายังถูกไล่ออกจากแผ่นดินแห่งมรดกของเรา; แต่พระองค์ทรงนำเราไปสู่แผ่นดินที่ดีกว่า, เพราะพระเจ้าทรงทำให้ทะเลเป็นทางเดินของเรา, และเราอยู่บนเกาะของทะเล.

๒๑ แต่พระสัญญาของพระเจ้ากับพวกเขาผู้ที่อยู่บนหมู่เกาะในทะเลนั้นสำคัญยิ่ง; ดังนั้นเมื่อกล่าวว่ามีหมู่เกาะ, จึงจำเป็นต้องมีมากกว่านี้, และมันเป็นที่อยู่อาศัยของพี่น้องเราด้วย.

๒๒ เพราะดูเถิด, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงนำไปจากเชื้อสายแห่งอิสราเอลเป็นครั้งคราว, ตามพระประสงค์และความพอพระทัยของพระองค์. และบัดนี้ดูเถิด, พระเจ้าทรงจดจำพวกเขาทั้งหมดที่แตกแยกออกมา, ดังนั้นพระองค์จึงทรงจดจำเราด้วย.

๒๓ ฉะนั้น, จงทำใจท่านให้รื่นเริง, และจงจำไว้ว่าท่านเป็นอิสระที่จะกระทำด้วยตนเอง—จะเลือกทางแห่งความตายอันเป็นนิจหรือทางแห่งชีวิตนิรันดร์.

๒๔ ดังนั้น, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, จงคืนดีกับพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า, และมีใช้กับความประสงค์ของมารและเนื้อหนัง; และจงจำไว้, หลังจากท่านคืนดีกับพระผู้เป็นเจ้าแล้ว, ว่าเป็นไปในและโดยผ่านพระคุณของพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่ท่านได้รับการช่วยให้รอด.

Wherefore, my beloved brethren, thus saith our God: I will afflict thy seed by the hand of the Gentiles; nevertheless, I will soften the hearts of the Gentiles, that they shall be like unto a father to them; wherefore, the Gentiles shall be blessed and numbered among the house of Israel.

Wherefore, I will consecrate this land unto thy seed, and them who shall be numbered among thy seed, forever, for the land of their inheritance; for it is a choice land, saith God unto me, above all other lands, wherefore I will have all men that dwell thereon that they shall worship me, saith God.

And now, my beloved brethren, seeing that our merciful God has given us so great knowledge concerning these things, let us remember him, and lay aside our sins, and not hang down our heads, for we are not cast off; nevertheless, we have been driven out of the land of our inheritance; but we have been led to a better land, for the Lord has made the sea our path, and we are upon an isle of the sea.

But great are the promises of the Lord unto them who are upon the isles of the sea; wherefore as it says isles, there must needs be more than this, and they are inhabited also by our brethren.

For behold, the Lord God has led away from time to time from the house of Israel, according to his will and pleasure. And now behold, the Lord remembereth all them who have been broken off, wherefore he remembereth us also.

Therefore, cheer up your hearts, and remember that ye are free to act for yourselves—to choose the way of everlasting death or the way of eternal life.

Wherefore, my beloved brethren, reconcile yourselves to the will of God, and not to the will of the devil and the flesh; and remember, after ye are reconciled unto God, that it is only in and through the grace of God that ye are saved.

ดังนั้น, ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงยกท่านขึ้นจากความตายโดยพระพลานุภาพแห่งการฟื้นคืนพระชนม์, และจากความตายอันเป็นนิจโดยพระพลานุภาพแห่งการชดใช้ด้วยเลือด, เพื่อจะรับท่านเข้ามาในอาณาจักรนิรันดร์ของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อท่านจะสรรเสริญพระองค์โดยผ่านพระคุณแห่งสวรรค์. เอเมน.

Wherefore, may God raise you from death by the power of the resurrection, and also from everlasting death by the power of the atonement, that ye may be received into the eternal kingdom of God, that ye may praise him through grace divine. Amen.

๒ นิไฟ ๑๑

- ๑ และบัดนี้, เจคอบพูดอีกหลายเรื่องกับผู้คนที่
ข้าพเจ้าในเวลานั้น; กระนั้นก็ตามข้าพเจ้ายังเขียนไว้
เพียงเรื่องเหล่านี้, เพราะเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนไว้
ข้าพเจ้าพอใจแล้ว.
- ๒ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นิไฟ, เขียนถ้อยคำของอิสยาห์
อีก, เพราะจิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบานในถ้อยคำของ
ท่าน. เพราะข้าพเจ้าจะเปรียบถ้อยคำของท่านกับผู้คนที่
ของข้าพเจ้า, และข้าพเจ้าจะส่งถ้อยคำเหล่านั้นออกไป
ถึงลูกหลานข้าพเจ้าทั้งหมด, เพราะท่านเห็นพระผู้ไถ่
ของข้าพเจ้าจริง ๆ, แม้แต่ที่ข้าพเจ้าเห็นพระองค์.
- ๓ และน้องชายข้าพเจ้า, เจคอบ, เห็นพระองค์ดังที่
ข้าพเจ้าเห็นพระองค์ด้วย; ดังนั้น, ข้าพเจ้าจะส่ง
ถ้อยคำของพวกท่านออกไปสู่ลูกหลานข้าพเจ้าเพื่อ
พิสูจน์กับพวกเขาว่าถ้อยคำของข้าพเจ้าเป็นความ
จริง. ดังนั้น, โดยถ้อยคำของสามคน, พระผู้เป็นเจ้า
ตรัส, เราจะสถาปนาถ้อยคำของเรา. กระนั้นก็ตาม,
พระผู้เป็นเจ้ายิ่งทรงส่งพยานมาอีก, และพระองค์ทรง
พิสูจน์พระวาทะของพระองค์ทั้งหมด.
- ๔ ดูเถิด, จิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบานในการพิสูจน์
ต่อผู้คนข้าพเจ้าถึงความจริงในการเสด็จมาของพระ
คริสต์; เพราะ, เพื่อเจตนาธรรมนี้กฎของโมเสสจึง
ประทานให้ไว้; และสิ่งทั้งปวงที่พระผู้เป็นเจ้าประทาน,
ให้มนุษย์, นับจากกาลเริ่มต้นของโลก, เป็นการแสดง
สัญลักษณ์ถึงพระองค์.
- ๕ และจิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบานในพันธสัญญา
ของพระเจ้าซึ่งพระองค์ทรงทำไว้กับบรรพบุรุษของ
เรา; แท้จริงแล้ว, จิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบานใน
พระคุณของพระองค์, และในความยุติธรรมของ
พระองค์, และพระเดชานุภาพ, และพระเมตตาใน
แผนอันสำคัญยิ่งและเป็นนิรันดร์แห่งการปลดปล่อย
จากความตาย.
- ๖ และจิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบานในการพิสูจน์ต่อ
ผู้คนของข้าพเจ้าว่าเว้นแต่พระคริสต์จะเสด็จมา
มนุษย์ทั้งปวงต้องพินาศ.
- ๗ เพราะหากไม่มีพระคริสต์ก็ไม่มีพระผู้เป็นเจ้า; และ
หากไม่มีพระผู้เป็นเจ้าเราก็ไม่เป็นอยู่, เพราะการสร้าง
จะมีไม่ได้. แต่มีพระผู้เป็นเจ้า, และพระองค์คือพระ
คริสต์, และพระองค์เสด็จมาในความสมบูรณ์แห่ง
เวลาของพระองค์เอง.

2 Nephi 11

And now, Jacob spake many more things to my people at that time; nevertheless only these things have I caused to be written, for the things which I have written sufficeth me.

And now I, Nephi, write more of the words of Isaiah, for my soul delighteth in his words. For I will liken his words unto my people, and I will send them forth unto all my children, for he verily saw my Redeemer, even as I have seen him.

And my brother, Jacob, also has seen him as I have seen him; wherefore, I will send their words forth unto my children to prove unto them that my words are true. Wherefore, by the words of three, God hath said, I will establish my word. Nevertheless, God sendeth more witnesses, and he proveth all his words.

Behold, my soul delighteth in proving unto my people the truth of the coming of Christ; for, for this end hath the law of Moses been given; and all things which have been given of God from the beginning of the world, unto man, are the typifying of him.

And also my soul delighteth in the covenants of the Lord which he hath made to our fathers; yea, my soul delighteth in his grace, and in his justice, and power, and mercy in the great and eternal plan of deliverance from death.

And my soul delighteth in proving unto my people that save Christ should come all men must perish.

For if there be no Christ there be no God; and if there be no God we are not, for there could have been no creation. But there is a God, and he is Christ, and he cometh in the fulness of his own time.

๘ และบัดนี้ข้าพเจ้าเขียนถ้อยคำบางคำของอิสยาห์ไว้,
เพื่อผู้ใดในผู้คนของข้าพเจ้าที่เห็นคำเหล่านี้จะได้
รื่นเริงใจและชื่นชมยินดีเพื่อมนุษย์ทั้งปวง. บัดนี้คือ
ถ้อยคำ, และท่านจะเปรียบมันกับตัวท่านและกับ
มนุษย์ทั้งปวง.

And now I write some of the words of Isaiah, that
whoso of my people shall see these words may lift up
their hearts and rejoice for all men. Now these are
the words, and ye may liken them unto you and unto
all men.

๒ นิไฟ ๑๒

- ๑ คำที่อิสยาห์, บุตรของอามอส, เห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม :
- ๒ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันเวลาสุดท้าย, เมื่อศิขรินแห่งพระนิเวศน์ของพระเจ้าจะสถาปนาขึ้นบนยอดเขา, และยกให้สูงส่งเหนือเนินเขา, และประชาชาติทั้งปวงจะหลั่งไหลไปที่นั่น.
- ๓ และผู้คนจำนวนมากจะไปและกล่าวว่า, มาเถิดท่าน, และให้เราขึ้นไปยังศิขรินแห่งพระเจ้า, ผู้พระนิเวศน์แห่งพระผู้เป็นเจ้าแห่งยาโคบ; และพระองค์จะทรงสอนเราถึงทางของพระองค์, และเราจะเดินไปในวิถีของพระองค์; เพราะกฎจะออกไปจากไซอัน, และพระวอนะของพระเจ้าจากเยรูซาเล็ม.
- ๔ และพระองค์จะทรงพิพากษาในบรรดาประชาชาติ, และจะทรงติเตียนผู้คนเป็นอันมากว่า : และพวกเขาจะตัดดาบของตนเป็นผาลไถ, และหอกของพวกเขาเป็นขอลิดกิ่งไม้—ประชาชาติจะไม่ยกดาบขึ้นต่อสู้ประชาชาติ, ทั้งพวกเขาจะไม่เรียนการสงครามอีกต่อไป.
- ๕ โอเชื้อสายแห่งยาโคบ, มาเถิดท่านและให้เราเดินไปในความสว่างแห่งพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, มาเถิด, เพราะท่านทั้งหมดหลงทางไป, ทุกคนไปตามทางชั่วร้ายของตน.
- ๖ ฉะนั้น, ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์ทรงทิ้งผู้คนของพระองค์, เชื้อสายแห่งยาโคบเสียแล้ว, เพราะพวกเขาเพิ่มพูนให้เต็มไปด้วยผู้คนจากทางตะวันออก, และสดับฟังหมอดูเหมือนชาวฟิลิสเตีย, และพวกเขาทำความพอใจให้ตนเองด้วยลูกหลานของคนแปลกหน้า.
- ๗ แผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วยเงินและทอง, ทั้งทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาหาได้มีที่สิ้นสุดไม่; แผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วยม้า, ทั้งรถศึกของพวกเขาหาได้มีที่สิ้นสุดไม่.
- ๘ อีกทั้งแผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วยรูปเคารพ; พวกเขาเนรมิตงานจากฝีมือตน, งานซึ่งนิ้วมือของพวกเขาทำขึ้นเอง.
- ๙ และคนต่ำช้าก้มไม่ลง, และคนใหญ่โตไม่ถ่อมถ่อมตน, ฉะนั้น, อย่าให้อภัยเขา.

2 Nephi 12

The word that Isaiah, the son of Amoz, saw concerning Judah and Jerusalem:

And it shall come to pass in the last days, when the mountain of the Lord's house shall be established in the top of the mountains, and shall be exalted above the hills, and all nations shall flow unto it.

And many people shall go and say, Come ye, and let us go up to the mountain of the Lord, to the house of the God of Jacob; and he will teach us of his ways, and we will walk in his paths; for out of Zion shall go forth the law, and the word of the Lord from Jerusalem.

And he shall judge among the nations, and shall rebuke many people: and they shall beat their swords into plow-shares, and their spears into pruning-hooks—nation shall not lift up sword against nation, neither shall they learn war any more.

O house of Jacob, come ye and let us walk in the light of the Lord; yea, come, for ye have all gone astray, every one to his wicked ways.

Therefore, O Lord, thou hast forsaken thy people, the house of Jacob, because they be replenished from the east, and hearken unto soothsayers like the Philistines, and they please themselves in the children of strangers.

Their land also is full of silver and gold, neither is there any end of their treasures; their land is also full of horses, neither is there any end of their chariots.

Their land is also full of idols; they worship the work of their own hands, that which their own fingers have made.

And the mean man boweth not down, and the great man humbleth himself not, therefore, forgive him not.

๑๐ โอ้เจ้าคนชั่วร้าย, จงเข้าไปในศิลา, และซ่อนตัวอยู่ใน
ภัสมธุลี, เพราะความเกรงกลัวพระเจ้าและรัศมีภาพ
แห่งพระบารมีของพระองค์จะลงทัณฑ์เจ้า.

๑๑ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือท่าทางยโสของ
มนุษย์จะถูกกำราบ, และความเย่อหยิ่งของมนุษย์จะ
ถูกสยบ, และในวันนั้นพระเจ้าองค์เดียวจะสูงส่ง.

๑๒ เพราะวันของพระเจ้าจอมโยธาจะมาบนประชาชาติ
ทั้งปวงในไม่ช้า, แท้จริงแล้ว, บนทุกคน; แท้จริงแล้ว,
บนคนจองหองและยโส, และบนทุกคนที่ลำพอง, และ
เขาจะถูกทำให้ตกต่ำ.

๑๓ แท้จริงแล้ว, และวันของพระเจ้าจะมาบนต้นสนสี
ดาร์ทั้งหมดของเลบานอน, เพราะมันสูงและลำพอง;
และบนต้นโอ๊กทั้งหมดของบาชาน;

๑๔ และบนภูเขาสูงทั้งหมด, และบนเนินเขาทั้งหมด,
และบนประชาชาติทั้งปวงที่ลำพอง, และบนผู้คนทุก
คน;

๑๕ และบนหอสูงทุกหอ, และบนกำแพงปราการทุก
แห่ง;

๑๖ และบนเรือทั้งปวงแห่งทะเล, และบนเรือทั้งปวงของ
ทาร์ซิช, และบนภาพจำเริญดาทั้งปวง.

๑๗ และความยโสของมนุษย์จะถูกสยบ, และความเย่อ
หยิ่งของมนุษย์จะถูกกำราบ; และในวันนั้นพระเจ้า
พระองค์เดียวจะสูงส่ง.

๑๘ และพระองค์จะทรงล้มเลิกรูปเคารพสิ้น.

๑๙ และพวกเขาจะเข้าไปในโพรงศิลา, และในถ้ำของ
แผ่นดินโลก, เพราะความเกรงกลัวพระเจ้าจะเกิดแก่
พวกเขาและรัศมีภาพแห่งพระบารมีของพระองค์จะ
ลงทัณฑ์พวกเขา, เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นเขย่าแผ่นดิน
โลกอย่างแรง.

๒๐ ในวันนั้นมนุษย์จะโยนรูปเคารพของเขาที่ทำด้วย
เงิน, และรูปเคารพของเขาที่ทำด้วยทอง, ซึ่งเขาทำขึ้น
เพื่อตนเองจะมีสักการ, ให้แก่ตัวตุ่นและค้างคาว;

๒๑ ไปในซอกผา, และในยอดศิลาตะปุ่มตะป่ำ, เพราะ
ความเกรงกลัวพระเจ้าจะเกิดแก่พวกเขาและพระ
บารมีแห่งรัศมีภาพของพระองค์จะลงทัณฑ์พวกเขา,
เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นเขย่าแผ่นดินโลกอย่างแรง.

๒๒ ท่านจงเลิกพึ่งพามนุษย์, ซึ่งลมหายใจอยู่ในรูจมูก
ของเขา; เพราะด้วยคุณค่าใดเล่าที่เขาจะได้รับ
พิจารณา?

O ye wicked ones, enter into the rock, and hide
thee in the dust, for the fear of the Lord and the glory
of his majesty shall smite thee.

And it shall come to pass that the lofty looks of
man shall be humbled, and the haughtiness of men
shall be bowed down, and the Lord alone shall be
exalted in that day.

For the day of the Lord of Hosts soon cometh
upon all nations, yea, upon every one; yea, upon the
proud and lofty, and upon every one who is lifted up,
and he shall be brought low.

Yea, and the day of the Lord shall come upon all
the cedars of Lebanon, for they are high and lifted
up; and upon all the oaks of Bashan;

And upon all the high mountains, and upon all the
hills, and upon all the nations which are lifted up,
and upon every people;

And upon every high tower, and upon every
fenced wall;

And upon all the ships of the sea, and upon all the
ships of Tarshish, and upon all pleasant pictures.

And the loftiness of man shall be bowed down,
and the haughtiness of men shall be made low; and
the Lord alone shall be exalted in that day.

And the idols he shall utterly abolish.

And they shall go into the holes of the rocks, and
into the caves of the earth, for the fear of the Lord
shall come upon them and the glory of his majesty
shall smite them, when he ariseth to shake terribly
the earth.

In that day a man shall cast his idols of silver, and
his idols of gold, which he hath made for himself to
worship, to the moles and to the bats;

To go into the clefts of the rocks, and into the tops
of the ragged rocks, for the fear of the Lord shall
come upon them and the majesty of his glory shall
smite them, when he ariseth to shake terribly the
earth.

Cease ye from man, whose breath is in his nostrils;
for wherein is he to be accounted of?

๒ นิไฟ ๑๓

- ๑ เพราะดูเถิด, พระเจ้า, พระเจ้าจอมโยธา, นำไปจากเยรูซาเล็ม, และจากยูดาห์, ไม้ค้ำและไม้เท้า, ไม้เท้าแห่งอาหารทั้งหมด, และไม้ค้ำแห่งน้ำทั้งหมด—
- ๒ ผู้ทรงพลัง, และนักรบ, ผู้พิพากษา, และศาสตาวายากรณ์, และวิญญาณชน, และผู้ทรงคุณวุฒิ;
- ๓ ผู้บังคับพลห้าสิบ, และผู้มีเกียรติ, และที่ปรึกษา, และช่างฝีมือที่มีเล่ห์เหลี่ยมพลิกแพลง, และนักพูดผู้มีวาทศิลป์.
- ๔ และเราจะให้เด็ก ๆ แก่พวกเขาเพื่อเป็นเจ้านายของพวกเขา, และทารกจะปกครองเหนือพวกเขา.
- ๕ และผู้คนจะถูกข่มเหง, ทุกคนโดยพวกกันเอง, และทุกคนโดยเพื่อนบ้านของตน; เด็กจะประทุติตนจองหองต่อผู้ทรงคุณวุฒิ, และคนต่ำช้าต่อคนมีเกียรติ.
- ๖ เมื่อชายคนหนึ่งจะยึดยึดพี่ชายเขาซึ่งเป็นเชื้อสายแห่งบิดาเขา, และจะกล่าวว่า : ท่านมีเสื้อผ้าแล้ว, ท่านจงเป็นผู้ปกครองของเราเถิด, และอย่าให้หายนะนี้เกิดจากมือท่าน—
- ๗ ในวันนั้นเขาจะให้คำมั่น, โดยกล่าวว่า : ข้าพเจ้าจะไม่เป็นผู้รักษา; เพราะในบ้านข้าพเจ้าไม่มีทั้งอาหารหรือเสื้อผ้า; อย่าทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ปกครองของผู้คนเลย.
- ๘ เพราะเยรูซาเล็มล่มสลายแล้ว, และยูดาห์พังทลายแล้ว, เพราะสิ้นของพวกเขากะการกระทำของพวกเขาต่อด้านพระเจ้า, ทำให้ขุนเคืองพระเนตรแห่งรัศมีภาพของพระองค์.
- ๙ การแสดงสีหน้าของพวกเขาเป็นพยานกล่าวโทษพวกเขา, และประกาศบาปของพวกเขาให้เป็นมัดตั้งโสโดม, และพวกเขาจะซ่อนมันไม่ได้. วิบัติแก่จิตวิญญาณพวกเขา, เพราะพวกเขาให้รางวัลความชั่วร้ายแก่ตนเอง !
- ๑๐ จงกล่าวแก่คนชอบธรรมว่ามันดีแก่พวกเขา; เพราะพวกเขาจะกินผลแห่งการกระทำของตน.
- ๑๑ วิบัติแก่คนชั่วร้าย, เพราะพวกเขาจะพินาศ; เพราะรางวัลจากมือพวกเขาจะมาสู่พวกเขา !

2 Nephi 13

For behold, the Lord, the Lord of Hosts, doth take away from Jerusalem, and from Judah, the stay and the staff, the whole staff of bread, and the whole stay of water—

The mighty man, and the man of war, the judge, and the prophet, and the prudent, and the ancient;

The captain of fifty, and the honorable man, and the counselor, and the cunning artificer, and the eloquent orator.

And I will give children unto them to be their princes, and babes shall rule over them.

And the people shall be oppressed, every one by another, and every one by his neighbor; the child shall behave himself proudly against the ancient, and the base against the honorable.

When a man shall take hold of his brother of the house of his father, and shall say: Thou hast clothing, be thou our ruler, and let not this ruin come under thy hand—

In that day shall he swear, saying: I will not be a healer; for in my house there is neither bread nor clothing; make me not a ruler of the people.

For Jerusalem is ruined, and Judah is fallen, because their tongues and their doings have been against the Lord, to provoke the eyes of his glory.

The show of their countenance doth witness against them, and doth declare their sin to be even as Sodom, and they cannot hide it. Wo unto their souls, for they have rewarded evil unto themselves!

Say unto the righteous that it is well with them; for they shall eat the fruit of their doings.

Wo unto the wicked, for they shall perish; for the reward of their hands shall be upon them!

๑๒ และผู้คนของเรา, เด็ก ๆ เป็นผู้ข่มเหงพวกเขา, และผู้หญิงปกครองเหนือพวกเขา. โอ้ผู้คนของเรา, พวกเขาที่นำเจ้าเป็นเหตุให้เจ้าผิดพลาดและทำลายทางแห่งวิถีของเจ้า.

๑๓ พระเจ้าทรงยืนขึ้นเพื่อวิงวอน, และทรงกระทำในฐานะผู้พิพากษาผู้คน.

๑๔ พระเจ้าจะทรงเข้ามาในการพิพากษาพร้อมด้วยผู้ทรงคุณวุฒิแห่งผู้คนของพระองค์และเจ้าชายของคนเหล่านั้น; เพราะเจ้ากินสวนองุ่นเข้าไปและของที่ปล้นจากคนจนในบ้านเจ้า.

๑๕ เจ้าหมายความว่าอะไร? เจ้าตีผู้คนของเราเป็นชิ้น ๆ, และบดขยี้หน้าคนจน, พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจอมโยธาตรัส.

๑๖ ยิ่งกว่านั้น, พระเจ้าตรัสว่า: เพราะธิดาของไซอันเย่อหยิ่ง, และเดินเชิดหน้าและทำต่าย้วยวน, ทำเดินกระดุกกระด้าง, และขยิบเท้าให้มีเสียงกริ้งกริ้ง—

๑๗ ฉะนั้นพระเจ้าจะทรงลงทัณฑ์ให้ขวัญบนศีรษะธิดาของไซอันเป็นสะเก็ด, และพระเจ้าจะทรงเปิดส่วนซึ่งเป็นทีลับของพวกนาง.

๑๘ ในวันนั้นพระเจ้าจะทรงพรากความสวยงามแห่งลูกพรานของพวกนาง, และตาข่ายคลุมผม, และปิ่นธรรูปจันทร์เสี้ยว;

๑๙ ปะวะหล่ำกำไล, และผ้าคลุมหน้า;

๒๐ หมวก, และถนิมพิมพาภรณ์ประดับขา, และผ้าคาดผม, และผอบเครื่องหอม, และต่างหู;

๒๑ แหวน, และเพชรพลอยประดับนาสิก;

๒๒ พัสตราภรณ์ที่เปลี่ยนเป็นชุดนั้นชุดนี้, และเสื้อคลุม, และผ้าคลุมผม, และเข็มขัดผม;

๒๓ กระจกส่องหน้า, และผ้าป่านเนื้อดี, และผ้าโพกศีรษะ, และผ้าคลุมหน้า.

๒๔ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้น, แทนกลิ่นหอมจระจิกจะกลายเป็นกลิ่นเหม็น; และแทนผ้าคาดเอว, ผ้าขาดวีน; และแทนเส้นผมอันตกแต่งประณีต, จะมีศีรษะล้าน; และแทนเสื้อหุหุรา, จะคาดผ้ากระสอบ; การเผาไหม้แทนความสวยงาม.

๒๕ ผู้ชายของเจ้าจะล้มตายด้วยดาบและผู้กล้าของเจ้าในสงคราม.

๒๖ และประตูของนางจะร่ำไห้และอาดูร; และนางจะอ้างว้าง, และจะนั่งบนดิน.

And my people, children are their oppressors, and women rule over them. O my people, they who lead thee cause thee to err and destroy the way of thy paths.

The Lord standeth up to plead, and standeth to judge the people.

The Lord will enter into judgment with the ancients of his people and the princes thereof; for ye have eaten up the vineyard and the spoil of the poor in your houses.

What mean ye? Ye beat my people to pieces, and grind the faces of the poor, saith the Lord God of Hosts.

Moreover, the Lord saith: Because the daughters of Zion are haughty, and walk with stretched-forth necks and wanton eyes, walking and mincing as they go, and making a tinkling with their feet—

Therefore the Lord will smite with a scab the crown of the head of the daughters of Zion, and the Lord will discover their secret parts.

In that day the Lord will take away the bravery of their tinkling ornaments, and cauls, and round tires like the moon;

The chains and the bracelets, and the mufflers;

The bonnets, and the ornaments of the legs, and the headbands, and the tablets, and the ear-rings;

The rings, and nose jewels;

The changeable suits of apparel, and the mantles, and the wimples, and the crisping-pins;

The glasses, and the fine linen, and hoods, and the veils.

And it shall come to pass, instead of sweet smell there shall be stink; and instead of a girdle, a rent; and instead of well set hair, baldness; and instead of a stomacher, a girding of sackcloth; burning instead of beauty.

Thy men shall fall by the sword and thy mighty in the war.

And her gates shall lament and mourn; and she shall be desolate, and shall sit upon the ground.

๒ นิไฟ ๑๔

- ๑ และในวันนั้น, หญิงเจ็ดคนจะยึดชายคนเดียวไว้, โดยกล่าวว่า : เราจะกินอาหารของเราเอง, และสวมพัสดราภรณ์ของเราเอง; ขอเพียงให้เรียกเราโดยนามของท่านเพื่อพ้นความอับยศ.
- ๒ ในวันนั้นอัครทูตของพระเจ้าจะงดงามและรุ่งเรือง; ผลของแผ่นดินโลกจะดีเลิศและจำเริญูตาแก่พวกเขาแห่งอิสราเอลที่หนีรอดมา.
- ๓ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้น, พวกเขาที่ถูกทิ้งไว้ในไซอันและยังคงอยู่ในเยรูซาเล็มจะเรียกว่าบริสุทธิ์, ทุกคนที่บันทึกว่ามีชีวิตอยู่ในเยรูซาเล็ม—
- ๔ เมื่อพระเจ้าจะทรงล้างความสกปรกของธิดาแห่งไซอันออกไป, และจะทรงชำระโลหิตของเยรูซาเล็มจากท่ามกลางเมืองนั้นโดยวิญญาณแห่งการพิพากษาและโดยวิญญาณแห่งการเผาไหม้.
- ๕ และพระเจ้าจะทรงสร้างเมฆและควันตอนกลางวันและแสงของเปลวไฟตอนกลางคืน, เหนือที่พำนักทุกแห่งของภูเขาไซอัน, และเหนือที่ชุมนุมของมัน; เพราะเหนือรัศมีภาพทั้งมวลของไซอันจะมีการป้องกัน.
- ๖ และจะมีพลับพลาเป็นร่มบังความร้อนในเวลากลางวัน, และเป็นที่พักพิง, และที่กำบังจากพายุและจากฝน.

2 Nephi 14

And in that day, seven women shall take hold of one man, saying: We will eat our own bread, and wear our own apparel; only let us be called by thy name to take away our reproach.

In that day shall the branch of the Lord be beautiful and glorious; the fruit of the earth excellent and comely to them that are escaped of Israel.

And it shall come to pass, they that are left in Zion and remain in Jerusalem shall be called holy, every one that is written among the living in Jerusalem—

When the Lord shall have washed away the filth of the daughters of Zion, and shall have purged the blood of Jerusalem from the midst thereof by the spirit of judgment and by the spirit of burning.

And the Lord will create upon every dwelling-place of mount Zion, and upon her assemblies, a cloud and smoke by day and the shining of a flaming fire by night; for upon all the glory of Zion shall be a defence.

And there shall be a tabernacle for a shadow in the daytime from the heat, and for a place of refuge, and a covert from storm and from rain.

๒ นิไฟ ๑๕

- ๑ และเวลานั้นข้าพเจ้าจะร้องเพลงเกี่ยวกับคนรักของข้าพเจ้าให้ผู้เป็นที่รักยิ่งของข้าพเจ้าฟัง, เกี่ยวกับสวนองุ่นของพระองค์. ผู้เป็นที่รักยิ่งของข้าพเจ้าทรงมีสวนองุ่นอยู่บนเนินเขาที่อุดมมาก.
- ๒ และพระองค์ทรงล้อมรั้วให้มัน, และทรงเก็บก้อนหินในนั้นออก, และทรงปลูกไว้ด้วยเถาองุ่นพันธุ์ที่ดีที่สุด, และทรงสร้างหอสูงไว้กลางสวน, และทรงทำบ่ออย่าองุ่นไว้ในนั้นด้วย; และพระองค์ทรงหวังว่ามันจะออกผลเป็นองุ่น, และมันออกผลเป็นองุ่นป่า.
- ๓ และบัดนี้, โอผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็ม, และคนของยูดาห์, เราจะให้เจ้า, ตัดสิน, ระหว่างเรากับสวนองุ่นของเรา.
- ๔ มีอะไรที่จะทำให้แก่สวนองุ่นของเราได้อีกที่เราไม่ได้ทำในนั้น? เหตุใด, เมื่อเราหวังว่ามันจะออกผลเป็นองุ่น มันออกผลเป็นองุ่นป่า.
- ๕ และบัดนี้ดูเถิด; เราจะบอกเจ้าว่าเราจะทำอย่างไรกับสวนองุ่นของเรา—เราจะรื้อรั้วออก, และมันจะถูกกินหมด; และเราจะพังกำแพงมันลง, และมันจะถูกเหยียบย่ำ;
- ๖ และเราจะปล่อยให้รกร้าง; จะไม่มีใครลิดกิ่งหรือพรวนดิน; แต่จะมีพวงหนามและกอหนามขึ้นมา; เราจะสั่งเมฆด้วยไม้ให้โปรยปรายสายฝนลงในสวน.
- ๗ เพราะสวนองุ่นของพระเจ้าจอมโยธาคือเชื้อสายแห่งอิสราเอล, และคนของยูดาห์คือพรรณไม้ที่พระองค์ทรงชื่นชม; และพระองค์ทรงหวังความเที่ยงธรรม, และดูเถิด, มีการข่มเหง; ทรงหวังความชอบธรรม, แต่ดูเถิด, มีเสียงร้องไห้.
- ๘ วิบัติแก่พวกเขาซึ่งรวมเอาบ้านผู้อื่นมาเป็นของตน, จนหาได้มีที่อีกไม่, เพื่อพวกเขาจะอยู่โดยลำพังท่ามกลางแผ่นดินโลก!
- ๙ ในหูข้าพเจ้า, พระเจ้าจอมโยธาตรัส, ว่าเป็นความจริงที่บ้านเป็นอันมากจะร้าง, และนครใหญ่และงดงามจะปราศจากผู้อยู่อาศัย.
- ๑๐ แท้จริงแล้ว, สวนองุ่นสิบเอเคอร์จะให้ผลหนึ่งบัท, และเมล็ดพืชหนึ่งโฮเมอร์จะให้ผลหนึ่งเอฟาห์.

2 Nephi 15

And then will I sing to my well-beloved a song of my beloved, touching his vineyard. My well-beloved hath a vineyard in a very fruitful hill.

And he fenced it, and gathered out the stones thereof, and planted it with the choicest vine, and built a tower in the midst of it, and also made a wine-press therein; and he looked that it should bring forth grapes, and it brought forth wild grapes.

And now, O inhabitants of Jerusalem, and men of Judah, judge, I pray you, betwixt me and my vineyard.

What could have been done more to my vineyard that I have not done in it? Wherefore, when I looked that it should bring forth grapes it brought forth wild grapes.

And now go to; I will tell you what I will do to my vineyard—I will take away the hedge thereof, and it shall be eaten up; and I will break down the wall thereof, and it shall be trodden down;

And I will lay it waste; it shall not be pruned nor digged; but there shall come up briers and thorns; I will also command the clouds that they rain no rain upon it.

For the vineyard of the Lord of Hosts is the house of Israel, and the men of Judah his pleasant plant; and he looked for judgment, and behold, oppression; for righteousness, but behold, a cry.

Wo unto them that join house to house, till there can be no place, that they may be placed alone in the midst of the earth!

In mine ears, said the Lord of Hosts, of a truth many houses shall be desolate, and great and fair cities without inhabitant.

Yea, ten acres of vineyard shall yield one bath, and the seed of a homer shall yield an ephah.

๑๑ วิบัติแก่ผู้ที่ลุกขึ้นแต่เช้า, เพื่อพวกเขาจะตามหา
เครื่องดื่มแรง, และดื่มต่อไปจนกลางคืน, และเหล้า
องุ่นทำให้พวกเขาเร่าร้อน !

๑๒ และพิณ, และซอ, กลอง, และปี่, และเหล้าองุ่นมีอยู่
ในงานเลี้ยงของพวกเขา; แต่พวกเขาหาเอาใจใส่ในงาน
ของพระเจ้าไม่, ทั้งไม่พิจารณาการกระทำจาก
พระหัตถ์ของพระองค์.

๑๓ ฉะนั้น, ผู้คนของเราจึงไปสู่การเป็นเชลย, เพราะ
พวกเขาไม่มีความรู้; และคนมีเกียรติของพวกเขาต้อง
หิวโหย, และฝูงชนของพวกเขาแห้งผากด้วยความ
กระหาย.

๑๔ ฉะนั้น, นครจึงขยายตนเอง, และอ้าปากกว้างจนไม่
อาจวัดได้; และผู้สูงศักดิ์ของพวกเขา, และฝูงชนของ
พวกเขา, และความโอ้อ่าของพวกเขา, และผู้ที่ชื่นชม
ยินดี, จะลงไปสู่มัน.

๑๕ และคนต่ำช้าจะถูกนำลงไป, และผู้ทรงอำนาจจะถูก
กำราบ, และดวงตาของคนยโสจะถูกกำราบ.

๑๖ แต่พระเจ้าจอมโยธาจะได้รับความสูงส่งอันเนื่องมา
จากการพิพากษา, และพระผู้เป็นเจ้าผู้บริสุทธิ์จะได้รับการ
ทำให้ศักดิ์สิทธิ์ในความชอบธรรม.

๑๗ จากนั้นลูกแกะจะหากินตามประสาของพวกเขา, และที่กร้าง
ของพวกเขาที่อ้วนพีจะมีพวกเขาแปลกหน้ามา
กิน.

๑๘ วิบัติแก่พวกเขาซึ่งถึงความชั่วช้าสามานย์ไว้ด้วย
เชือกแห่งความเหลวไหล, และดึงบาปไว้ประหนึ่งด้วย
เชือกลากเกวียน;

๑๙ ที่กล่าวว่า : ขอให้พระองค์ทรงรีบ, เร่งงานของ
พระองค์, เพื่อเราจะเห็น; และขอให้คำปรึกษาของพระ
ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลเข้ามาใกล้และมาถึง, เพื่อเรา
จะรู้.

๒๐ วิบัติแก่พวกเขาที่เรียกความชั่วว่าดี, และความดีว่า
ชั่ว, ที่ให้ความมืดแทนความสว่าง, และความสว่าง
แทนความมืด, ที่ให้ความขมแทนความหวาน, และ
ความหวานแทนความขม !

๒๑ วิบัติแก่ผู้มีปัญญาในสายตาตนเองและเนียนแหลม
ในสายตาตนเอง !

๒๒ วิบัติแก่ผู้ดื่มเหล้าองุ่นจัด, และแก่นักผสมเครื่องดื่ม
แรง;

๒๓ ผู้ที่แก้ต่างให้คนชั่วร้ายเพื่อรางวัล, และเอาความ
ชอบธรรมของคนชอบธรรมไปจากเขา !

Wo unto them that rise up early in the morning,
that they may follow strong drink, that continue un-
til night, and wine inflame them!

And the harp, and the viol, the tabret, and pipe,
and wine are in their feasts; but they regard not the
work of the Lord, neither consider the operation of
his hands.

Therefore, my people are gone into captivity, be-
cause they have no knowledge; and their honorable
men are famished, and their multitude dried up with
thirst.

Therefore, hell hath enlarged herself, and opened
her mouth without measure; and their glory, and
their multitude, and their pomp, and he that re-
joiceth, shall descend into it.

And the mean man shall be brought down, and
the mighty man shall be humbled, and the eyes of
the lofty shall be humbled.

But the Lord of Hosts shall be exalted in judg-
ment, and God that is holy shall be sanctified in
righteousness.

Then shall the lambs feed after their manner, and
the waste places of the fat ones shall strangers eat.

Wo unto them that draw iniquity with cords of
vanity, and sin as it were with a cart rope;

That say: Let him make speed, hasten his work,
that we may see it; and let the counsel of the Holy
One of Israel draw nigh and come, that we may
know it.

Wo unto them that call evil good, and good evil,
that put darkness for light, and light for darkness,
that put bitter for sweet, and sweet for bitter!

Wo unto the wise in their own eyes and prudent in
their own sight!

Wo unto the mighty to drink wine, and men of
strength to mingle strong drink;

Who justify the wicked for reward, and take away
the righteousness of the righteous from him!

๒๔ ฉะนั้น, ดั่งไฟกลืนกินตอข้าว, และเปลวไฟเผาไหม้
เกลบ, รากของมันจะเน่า, และดอกของมันจะกระจาย
ดั่งผงธุลี; เพราะพวกเขาโยนกฎของพระเจ้าจอมโยธา
ทิ้งไป, และเกลียดชังพระวณะของพระผู้บริสุทธิ์แห่ง
อิสราเอล.

๒๕ ฉะนั้น, ความกริ้วของพระเจ้าดาลเดือดกับผู้คนของ
พระองค์, และพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์
ออกต่อต้านพวกเขา, และลงทัณฑ์พวกเขา; และเนิน
เขาสั่นสะเทือน, และซากศพของพวกเขาฉีกขาดอยู่
กลางถนน. เพราะทั้งหมดนี้ความกริ้วของพระองค์ยังไม่
คลาย, แต่พระหัตถ์ของพระองค์ยังคงยื่นออกมา.

๒๖ และพระองค์จะทรงยกธงสัญญาณให้ประชาชาติ
จากที่ไกล, และจะทรงส่งเสียงเรียกพวกเขาจากสุด
แดนแผ่นดินโลก; และดูเถิด, พวกเขาจะมาด้วยความ
รวดเร็วฉับไว; หาได้มีใครเหน็ดเหนื่อยหรือสะดุดเลย.

๒๗ ไม่มีใครจะหลับสนิหรือนิทรา; ทั้งผ้าคาดเอวของ
พวกเขาก็จะไม่ถอดออก, หรือสายรัดรองเท้าของพวกเขา
จะไม่ฉีกขาด;

๒๘ ลูกศรของพวกเขาจะแหลม, และคันธนูทั้งหมดของ
พวกเขาจะโค้ง, และกีบม้าของพวกเขาจะเหมือน
หินเหล็กไฟ, และล้อรถของพวกเขาเหมือนลมหมุน,
เสียงคำรามของพวกเขาเหมือนสิงห์.

๒๙ พวกเขาจะคำรามเหมือนสิงห์หนุ่ม; แท้จริงแล้ว,
พวกเขาจะคำราม, และตะครุบเหยื่อ, และจะพาไปโดย
ปลอดภัย, และไม่มีใครจะปลดปล่อย.

๓๐ และในวันนั้นพวกเขาจะคำรามใส่ผู้คนของพระเจ้า
เหมือนเสียงคำรามของทะเล; และหากพวกเขามองไป
ที่แผ่นดิน, ดูเถิด, ความมืดและโทมัส, และความ
สว่างถูกทำให้มืดมัวในฟ้าสวรรค์สว่างนั้น.

Therefore, as the fire devoureth the stubble, and
the flame consumeth the chaff, their root shall be rot-
tenness, and their blossoms shall go up as dust; be-
cause they have cast away the law of the Lord of
Hosts, and despised the word of the Holy One of
Israel.

Therefore, is the anger of the Lord kindled against
his people, and he hath stretched forth his hand
against them, and hath smitten them; and the hills
did tremble, and their carcasses were torn in the
midst of the streets. For all this his anger is not
turned away, but his hand is stretched out still.

And he will lift up an ensign to the nations from
far, and will hiss unto them from the end of the
earth; and behold, they shall come with speed
swiftly; none shall be weary nor stumble among
them.

None shall slumber nor sleep; neither shall the gir-
dle of their loins be loosed, nor the latchet of their
shoes be broken;

Whose arrows shall be sharp, and all their bows
bent, and their horses' hoofs shall be counted like
flint, and their wheels like a whirlwind, their roaring
like a lion.

They shall roar like young lions; yea, they shall
roar, and lay hold of the prey, and shall carry away
safe, and none shall deliver.

And in that day they shall roar against them like
the roaring of the sea; and if they look unto the land,
behold, darkness and sorrow, and the light is dark-
ened in the heavens thereof.

๒ นิไฟ ๑๖

- ๑ ในปีที่กษัตริย์อุสซียาห์สิ้นชีวิต, ข้าพเจ้าเห็นพระเจ้าทรงนั่งอยู่บนพระราชบัลลังก์, อันสูงตระหง่านและสูงส่งด้วย, และชายฉลองพระองค์แผ่เต็มพระวิหาร.
- ๒ เหนือพระราชบัลลังก์มีเสราฟิมยืนอยู่; แต่ละท่านมีปีกหกปีก; ด้วยปีกสองปีกท่านปิดหน้า, และด้วยปีกสองปีกท่านปิดเท้า, และด้วยปีกสองปีกท่านบิน.
- ๓ และต่างร้องต่อกัน, และกล่าวว่า : บริสุทธิ์, บริสุทธิ์, บริสุทธิ์, คือพระเจ้าจอมโยธา; และทั้งแผ่นดินโลกเต็มไปด้วยรัศมีภาพของพระองค์.
- ๔ และเสาประตูเคลื่อนเพราะเสียงของท่านที่ร้อง, และพระนิเวศน์เต็มไปด้วยควัน.
- ๕ เวลานั้นข้าพเจ้ากล่าวว่า : วิบัติเกิดแก่ข้าพเจ้า ! เพราะข้าพเจ้าถูกทำลาย; เพราะข้าพเจ้าเป็นคนที่ริมฝีปากไม่สะอาด; และข้าพเจ้าพำนักอยู่ท่ามกลางผู้คน ที่ริมฝีปากไม่สะอาด; เพราะดวงตาข้าพเจ้าเห็นกษัตริย์, พระเจ้าจอมโยธาแล้ว.
- ๖ จากนั้นเสราฟิมท่านหนึ่งบินมายังข้าพเจ้า, มีถ่านหินลุกแดงอยู่ในมือท่าน, ซึ่งท่านเอามาจากแท่นบูชาด้วยคีม;
- ๗ และท่านวางมันบนปากข้าพเจ้า, และกล่าวว่า : ดูสิ, สิ่งนี้สัมผัสริมฝีปากเจ้า; และความชั่วช้าสามานย์ของเจ้าถูกเอาออกไป, และบาปของเจ้าถูกชำระแล้ว.
- ๘ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงของพระเจ้าด้วย, มีความว่า : เราจะส่งใครไป, และใครจะไปเพื่อเรา ? เมื่อนั้นข้าพเจ้าทูลว่า : ข้าพระองค์อยู่ที่นี่; ทรงส่งข้าพระองค์ไปเถิด.
- ๙ และพระองค์ตรัส : จงไปและบอกคนพวกนี้—พวกท่านจงฟังเถิด, แต่พวกเขาหาเข้าใจไม่; และพวกท่านจงดูเถิด, แต่พวกเขาหาสำเหนียกไม่.
- ๑๐ จงทำให้ใจคนพวกนี้พอง, และทำให้หูพวกเขาหนัก, และปิดตาพวกเขาเสีย—เกลือกพวกเขาจะเห็นด้วยดวงตาของตน, และได้ยินด้วยหูของตน, และเข้าใจด้วยใจของตน, และเปลี่ยนใจเลื่อมใสและได้รับการรักษา.
- ๑๑ จากนั้นข้าพเจ้าทูลว่า : พระองค์เจ้าข้า, นานเท่าใดหรือ ? และพระองค์ตรัสว่า : จนนครต่าง ๆ วางเปล่าปราศจากผู้อยู่อาศัย, และบ้านปราศจากคน, และแผ่นดินรกร้างสิ้น;

2 Nephi 16

In the year that king Uzziah died, I saw also the Lord sitting upon a throne, high and lifted up, and his train filled the temple.

Above it stood the seraphim; each one had six wings; with twain he covered his face, and with twain he covered his feet, and with twain he did fly.

And one cried unto another, and said: Holy, holy, holy, is the Lord of Hosts; the whole earth is full of his glory.

And the posts of the door moved at the voice of him that cried, and the house was filled with smoke.

Then said I: Wo is unto me! for I am undone; because I am a man of unclean lips; and I dwell in the midst of a people of unclean lips; for mine eyes have seen the King, the Lord of Hosts.

Then flew one of the seraphim unto me, having a live coal in his hand, which he had taken with the tongs from off the altar;

And he laid it upon my mouth, and said: Lo, this has touched thy lips; and thine iniquity is taken away, and thy sin purged.

Also I heard the voice of the Lord, saying: Whom shall I send, and who will go for us? Then I said: Here am I; send me.

And he said: Go and tell this people—Hear ye indeed, but they understood not; and see ye indeed, but they perceived not.

Make the heart of this people fat, and make their ears heavy, and shut their eyes—lest they see with their eyes, and hear with their ears, and understand with their heart, and be converted and be healed.

Then said I: Lord, how long? And he said: Until the cities be wasted without inhabitant, and the houses without man, and the land be utterly desolate;

๑๒ และพระเจ้าทรงย้ายผู้คนไปไกล, เพราะจะมีการ
ทอดทิ้งครั้งใหญ่หลวงในท่ามกลางแผ่นดิน.

And the Lord have removed men far away, for
there shall be a great forsaking in the midst of the
land.

๑๓ แต่ยังมีหนึ่งในสิบส่วน, และพวกเขาจะกลับมา,
และจะถูกกิน, ดั่งต้นสน, และดั่งต้นโอ๊กซึ่งเนื้อแท้ของ
มันอยู่ในต้นเมื่อมันสลัดใบของมันฉันใด; พงศ์พันธุ์
บริสุทธิ์จะเป็นเนื้อแท้ของมันฉันนั้น.

But yet there shall be a tenth, and they shall re-
turn, and shall be eaten, as a teil tree, and as an oak
whose substance is in them when they cast their
leaves; so the holy seed shall be the substance
thereof.

๒ นิไฟ ๑๗

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในวันเวลาของอาหัทสบุตรของโยธาม, ผู้เป็นบุตรของอุสซียาห์, กษัตริย์แห่งยูดาห์, คือเรซิน, กษัตริย์แห่งซีเรีย, และเปคาห์บุตรของเรมาลียาห์, กษัตริย์แห่งอิสราเอล, ขึ้นไปยังเยรูซาเล็มเพื่อทำสงครามกับเมืองนั้น, แต่เอาชนะไม่ได้.
- ๒ และมีการเล่าขานในเชื้อสายแห่งดาวิด, มีความว่า: ซีเรียเป็นพันธมิตรกับเอฟราอิม. และใจท่านหวั่นไหว, และใจผู้คนของท่าน, ดั้งต้นไม้ในป่าโยกด้วยลม.
- ๓ เมื่อนั้นพระเจ้าตรัสกับอิสยาห์: บัดนี้จงออกไปพบอาหัท, เจ้ากับเชอารยาชุบบุตรของเจ้า, ที่ปลายท่อน้ำของสระบนตรงทางหลวงของลานซักผ้า;
- ๔ และกล่าวกับเขาว่า: จงระวังตัว, และอยู่หนึ่ง ๆ อย่ากลัวเลย, ทั้งอย่าเสียขวัญเพราะปลายคบควันกรุ่นจวนมอดทั้งสองนี้, เพราะความเกรี้ยวโกรธของเรซินต่อซีเรีย, และของบุตรเรมาลียาห์.
- ๕ เพราะซีเรีย, เอฟราอิม, และบุตรของเรมาลียาห์, วางแผนการร้ายต่อเจ้า, โดยกล่าวว่า:
- ๖ ให้เราไปสู้กับยูดาห์และรังควานมัน, และให้เราตีที่นั่นให้แตกเพื่อประโยชน์ของเรา, และตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งไว้ท่ามกลางมัน, แท้จริงแล้ว, บุตรของทาเบเอล.
- ๗ ดังนั้นพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า: มันจะไม่เป็นไปตามนั้น, ทั้งมันจะไม่บังเกิดขึ้น.
- ๘ เพราะเมืองหลวงของซีเรียคือดามัสกัส, และประมุขของดามัสกัส, เรซิน; และภายในหกสิบห้าปีเอฟราอิมจะแตกจนร้างไร้ผู้คน.
- ๙ และเมืองหลวงของเอฟราอิมคือสะมาเรีย, และประมุขของสะมาเรียคือบุตรของเรมาลียาห์. หากเจ้าไม่เชื่อก็จะสถาปนาเจ้าไม่ได้อย่างแน่นอน.
- ๑๐ ยิ่งกว่านั้น, พระเจ้ารับสั่งกับอาหัทอีก, มีความว่า:
- ๑๑ เจ้าจงขอเครื่องหมายจากพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า; จงขอในห้วงลึก, หรือไม่ก็ในความสูงเบื้องบน.
- ๑๒ แต่อาหัทพูดว่า: ข้าพระองค์จะไม่ขอ, ทั้งข้าพระองค์จะไม่ทดลองพระเจ้า.

2 Nephi 17

And it came to pass in the days of Ahaz the son of Jotham, the son of Uzziah, king of Judah, that Rezin, king of Syria, and Pekah the son of Remaliah, king of Israel, went up toward Jerusalem to war against it, but could not prevail against it.

And it was told the house of David, saying: Syria is confederate with Ephraim. And his heart was moved, and the heart of his people, as the trees of the wood are moved with the wind.

Then said the Lord unto Isaiah: Go forth now to meet Ahaz, thou and Shearjashub thy son, at the end of the conduit of the upper pool in the highway of the fuller's field;

And say unto him: Take heed, and be quiet; fear not, neither be faint-hearted for the two tails of these smoking firebrands, for the fierce anger of Rezin with Syria, and of the son of Remaliah.

Because Syria, Ephraim, and the son of Remaliah, have taken evil counsel against thee, saying:

Let us go up against Judah and vex it, and let us make a breach therein for us, and set a king in the midst of it, yea, the son of Tabeal.

Thus saith the Lord God: It shall not stand, neither shall it come to pass.

For the head of Syria is Damascus, and the head of Damascus, Rezin; and within threescore and five years shall Ephraim be broken that it be not a people.

And the head of Ephraim is Samaria, and the head of Samaria is Remaliah's son. If ye will not believe surely ye shall not be established.

Moreover, the Lord spake again unto Ahaz, saying:

Ask thee a sign of the Lord thy God; ask it either in the depths, or in the heights above.

But Ahaz said: I will not ask, neither will I tempt the Lord.

- ๑๓ และเขากล่าวว่า : บัดนี้ท่านจงฟัง, โอ้เชื้อสายแห่งดาวิด; มันเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับท่านที่ทำให้มนุษย์อ่อนใจ, แต่ท่านจะทำให้พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าอ่อนพระทัยด้วยหรือ ?
- ๑๔ ฉะนั้น, พระเจ้าเองจะประทานเครื่องหมายอย่างหนึ่งให้ท่าน—ดูเถิด, หญิงพรหมจารีนางหนึ่งจะมีครรภ์, และจะคลอดบุตรคนหนึ่ง, และจะเรียกนามพระองค์ว่าอิมมานูเอล.
- ๑๕ พระองค์จะเสวยเนยและน้ำผึ้ง, เพื่อพระองค์จะรู้จักปฏิเสธความชั่วและเลือกความดี.
- ๑๖ เพราะก่อนที่จะพระกุมารนั้นจะรู้จักปฏิเสธความชั่วและเลือกความดี, แผ่นดินที่ท่านซึ่งจะถูกกษัตริย์ทั้งสองของแผ่นดินนั้นทอดทิ้ง.
- ๑๗ พระเจ้าจะทรงนำมาสู่ท่าน, และมาสู่ผู้คนของท่าน, และมาสู่เชื้อสายบิดาท่าน, วันซึ่งไม่เคยมาถึงนับแต่วันที่เอฟราอิมออกจากยูดาห์, คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย.
- ๑๘ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันนั้นคือพระเจ้าจะทรงส่งเสียงเรียกแมลงที่อยู่ในตอนไกลสุดของอียิปต์, และทรงเรียกผึ้งที่อยู่ในแผ่นดินแห่งอัสซีเรีย.
- ๑๙ และพวกมันจะมา, และพวกมันทั้งหมดจะมาอยู่ในหุบเขาที่อ้างว้าง, และในโพรงศิลา, และบนกอหนามทั้งหมด, และบนพุ่มไม้ทั้งหมด.
- ๒๐ ในวันเดียวกันนั้นพระเจ้าจะทรงใช้มีดโกนที่กษัตริย์แห่งอัสซีเรียเข้ามา, โดยใช้เขาเหล่านั้นซึ่งอยู่เลยจากแม่น้ำทางโน้น, มาโกนศีรษะ, และขนที่เท้า; และจะโกนเคราออกจนเกลี้ยงด้วย.
- ๒๑ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันนั้น, ชายผู้หนึ่งจะเลี้ยงโคสาวตัวหนึ่งและแกะสองตัว;
- ๒๒ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้น, เพราะความบริบูรณ์ของนมที่พวกมันจะให้เขาจะได้กินเนย; เพราะทุกคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดินจะกินเนยและน้ำผึ้ง.
- ๒๓ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันนั้น, ทุกแห่ง, ที่มีเถาองุ่นหนึ่งพันเถาราคาหนึ่งพันเหรียญเงิน, จะมีพวงหนามและกอหนามมาแทน.
- ๒๔ คนจะมาที่นั่นพร้อมด้วยลูกศรและคันธนู, เพราะทั่วแผ่นดินจะกลายเป็นพวงหนามและกอหนาม.

And he said: Hear ye now, O house of David; is it a small thing for you to weary men, but will ye weary my God also?

Therefore, the Lord himself shall give you a sign—Behold, a virgin shall conceive, and shall bear a son, and shall call his name Immanuel.

Butter and honey shall he eat, that he may know to refuse the evil and to choose the good.

For before the child shall know to refuse the evil and choose the good, the land that thou abhorrest shall be forsaken of both her kings.

The Lord shall bring upon thee, and upon thy people, and upon thy father's house, days that have not come from the day that Ephraim departed from Judah, the king of Assyria.

And it shall come to pass in that day that the Lord shall hiss for the fly that is in the uttermost part of Egypt, and for the bee that is in the land of Assyria.

And they shall come, and shall rest all of them in the desolate valleys, and in the holes of the rocks, and upon all thorns, and upon all bushes.

In the same day shall the Lord shave with a razor that is hired, by them beyond the river, by the king of Assyria, the head, and the hair of the feet; and it shall also consume the beard.

And it shall come to pass in that day, a man shall nourish a young cow and two sheep;

And it shall come to pass, for the abundance of milk they shall give he shall eat butter; for butter and honey shall every one eat that is left in the land.

And it shall come to pass in that day, every place shall be, where there were a thousand vines at a thousand silverlings, which shall be for briers and thorns.

With arrows and with bows shall men come thither, because all the land shall become briers and thorns.

๒๕   และเนินเขาทั้งหมดที่ขุดไว้ด้วยจอบ, ความกลัวพวง
หนามและกอหนามจะไม่เกิดขึ้นที่นี่; แต่มันจะเป็นที่
ปล่อยฝูงโคผู้ออกไป, และเป็นที่เหยียบย่ำของฝูง
ปศุสัตว์ที่เล็กกว่า.

And all hills that shall be digged with the mattock,
there shall not come thither the fear of briers and
thorns; but it shall be for the sending forth of oxen,
and the treading of lesser cattle.

๒ นิไฟ ๑๘

- ๑ ยิ่งกว่านั้น, พระวอนะของพระเจ้าตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า : เจ้าจงเอากะดาษม้วนใหญ่มา, และเขียนในนั้นด้วยปากกาของมนุษย์, เกี่ยวกับมาเฮอร์ชาลาลหัชบัส.
- ๒ และข้าพเจ้านำพยานที่ซื่อสัตย์มาทำบันทึกกับข้าพเจ้า, อูรีอาห์บุตรโธิต, และเศคาริยาห์บุตรของเยเบเรคิยาห์.
- ๓ และข้าพเจ้าเข้าหาศาสดาพยากรณ์หญิง; และนางตั้งครรรภ์และคลอดบุตร. จากนั้นพระเจ้าตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า : จงเรียกชื่อเขา, มาเฮอร์ชาลาลหัชบัส.
- ๔ เพราะดูเถิด, เด็กจะไม่สามารถเรียกคำว่า, พ่อ, กับแม่, ก่อนสิ่งมีค่าแห่งดามัสกัสและทรัพย์ที่ปล้นมาของสะมาเรียจะถูกนำไปต่อหน้ากษัตริย์แห่งอัสซีเรีย.
- ๕ พระเจ้ารับสั่งแก่ข้าพเจ้าอีกด้วย, มีความว่า :
- ๖ เนื่องจากคนพวกนี้ไม่ยอมรับผืนน้ำแห่งชิโลอาห์ซึ่งไหลเอื่อย ๆ, และชื่นชมยินดีในเรซินและบุตรของเรมาลียาห์;
- ๗ ฉะนั้น, บัดนี้, ดูเถิด, พระเจ้าทรงนำน้ำจากแม่น้ำ, ซึ่งไหลเชี่ยวและหลายสาย, มาสู่พวกเขาแม้กษัตริย์แห่งอัสซีเรียและเกียรติภูมิทั้งปวงของเขา; และเขาจะขึ้นมาเอ่อท่วมทั่วท้องน้ำ, และท่วมชายฝั่งทั้งสิ้นของเขา.
- ๘ และเขาจะผ่านตลอดยูดาห์; เขาจะไหลบ่าและท่วม, เขาจะท่วมถึงแมคโค; และปีกอันแผ่กว้างของเขาจะเต็มความกว้างของแผ่นดินพระองค์, โออิมมานูเอล.
- ๙ จงร่วมเป็นพันธมิตรกัน, โอท่านผู้คน, และท่านจะถูกหักเป็นชิ้น ๆ; จงเจียหูฟังท่านทั้งหลายจากประเทศห่างไกล; และเตรียมตัวไว้เถิด, และท่านจะถูกหักเป็นชิ้น ๆ; เตรียมตัวไว้เถิด, และท่านจะถูกหักเป็นชิ้น ๆ.
- ๑๐ จงปรึกษากัน, และมันจะไร้ผล; จงพูดกันเถิด, และมันจะไม่บังเกิดขึ้น; เพราะพระเจ้าเป็นเจ้าทรงอยู่กับเรา.
- ๑๑ เพราะพระเจ้ารับสั่งแก่ข้าพเจ้าตั้งนั้นด้วยพระหัตถ์อันแข็งแรง, และทรงสอนข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าไม่ควรเดินในวิถีทางของคนพวกนี้, โดยตรัสว่า :
- ๑๒ เจ้าอย่าพูดว่า, พันมิตร, แก่คนทั้งปวงซึ่งแก่เขา ผู้คนเหล่านี้จะพูดว่า, พันมิตร; ทั้งอย่ากลัวความกลัวของพวกเขา, หรืออย่าครั่นคร้ามเลย.

2 Nephi 18

Moreover, the word of the Lord said unto me: Take thee a great roll, and write in it with a man's pen, concerning Maher-shalal-hash-baz.

And I took unto me faithful witnesses to record, Uriah the priest, and Zechariah the son of Jeberechiah.

And I went unto the prophetess; and she conceived and bare a son. Then said the Lord to me: Call his name, Maher-shalal-hash-baz.

For behold, the child shall not have knowledge to cry, My father, and my mother, before the riches of Damascus and the spoil of Samaria shall be taken away before the king of Assyria.

The Lord spake also unto me again, saying:

Forasmuch as this people refuseth the waters of Shiloah that go softly, and rejoice in Rezin and Remaliah's son;

Now therefore, behold, the Lord bringeth up upon them the waters of the river, strong and many, even the king of Assyria and all his glory; and he shall come up over all his channels, and go over all his banks.

And he shall pass through Judah; he shall overflow and go over, he shall reach even to the neck; and the stretching out of his wings shall fill the breadth of thy land, O Immanuel.

Associate yourselves, O ye people, and ye shall be broken in pieces; and give ear all ye of far countries; gird yourselves, and ye shall be broken in pieces; gird yourselves, and ye shall be broken in pieces.

Take counsel together, and it shall come to naught; speak the word, and it shall not stand; for God is with us.

For the Lord spake thus to me with a strong hand, and instructed me that I should not walk in the way of this people, saying:

Say ye not, A confederacy, to all to whom this people shall say, A confederacy; neither fear ye their fear, nor be afraid.

๑๓ เจ้าจงทำให้องค์พระเจ้าของจอมโยธาศักดิ์สิทธิ์, และให้พระองค์เป็นที่กลัวเกรงของท่าน, และให้พระองค์เป็นความหวาดหวั่นของท่าน.

๑๔ และพระองค์จะทรงเป็นสถานศักดิ์สิทธิ์; แต่ทรงเป็นก้อนหินที่ทำให้สะดุดล้ม, และศิลาที่ทำให้ขัดเคืองใจต่อเชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งสองเผ่า, เป็นกับดักและบ่วงแร้วต่อผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็ม.

๑๕ และคนเป็นอันมากในบรรดาพวกเขาจะสะดุดและล้ม, และพ่ายแพ้, และติดกับ, และถูกจับไป.

๑๖ จงผูกประจักษ์พยานไว้, จงผนึกกฎไว้ในห่มุสาณศิษย์ของเรา.

๑๗ และข้าพเจ้าจะรอคอยพระเจ้า, ซึ่งทรงซ่อนพระพักตร์พระองค์จากเชื้อสายแห่งยาโคบ, และข้าพเจ้าจะมองหาพระองค์.

๑๘ ดูเถิด, ข้าพเจ้าและบุตรที่พระเจ้าประทานให้ข้าพเจ้าเป็นเครื่องหมายและเป็นการอันน่าพิศวงในอิสราเอลจากพระเจ้าจอมโยธา, ซึ่งประทับอยู่ในภูเขาไซอัน.

๑๙ และเมื่อพวกเขาจะกล่าวแก่ท่านว่า : จงไปปรึกษาเขาทั้งหลายที่ติดต่อวิญญาณได้, และพวกฟอมดเสียงแหลมและพึมพำ—สมควรมิใช่หรือที่ผู้คนจะปรึกษาพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเพื่อคนที่มิชีวิตจะได้ยินจากบรรดาคนตาย ?

๒๐ จงแสวงหากฎและประจักษ์พยาน; และหากพวกเขาไม่พูดตามคำนี้, ก็เป็นเพราะไม่มีความสว่างในพวกเขา.

๒๑ และพวกเขาจะผ่านมันไปอย่างยากเย็นยิ่งและหิวโหย; และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาหิวโหย, พวกเขาจะโมโหจัด, และแข่งด่ากษัตริย์ของตนและพระผู้เป็นเจ้าของตน, และแหงนมองเบื้องบน.

๒๒ และพวกเขาจะมองดูแผ่นดินโลกและเห็นความยุ่งยาก, และความมืด, ความหม่นหมองอันเกิดจากความปวดร้าว, และจะถูกขับไล่ไปสู่ความมืด.

Sanctify the Lord of Hosts himself, and let him be your fear, and let him be your dread.

And he shall be for a sanctuary; but for a stone of stumbling, and for a rock of offense to both the houses of Israel, for a gin and a snare to the inhabitants of Jerusalem.

And many among them shall stumble and fall, and be broken, and be snared, and be taken.

Bind up the testimony, seal the law among my disciples.

And I will wait upon the Lord, that hideth his face from the house of Jacob, and I will look for him.

Behold, I and the children whom the Lord hath given me are for signs and for wonders in Israel from the Lord of Hosts, which dwelleth in Mount Zion.

And when they shall say unto you: Seek unto them that have familiar spirits, and unto wizards that peep and mutter—should not a people seek unto their God for the living to hear from the dead?

To the law and to the testimony; and if they speak not according to this word, it is because there is no light in them.

And they shall pass through it hardly bestead and hungry; and it shall come to pass that when they shall be hungry, they shall fret themselves, and curse their king and their God, and look upward.

And they shall look unto the earth and behold trouble, and darkness, dimness of anguish, and shall be driven to darkness.

๒ นิไฟ ๑๙

- ๑ กระนั้นก็ตาม, ความหม่นหมองจะยังไม่เท่าที่เคยเป็นมาในความระทมทุกข์ของแผ่นดินนั้น, เมื่อครั้งแรก กษัตริย์แห่งอัสซีเรียทำให้แผ่นดินเศบูลุน, และแผ่นดินนัฟทาลีต้องทนทุกข์พองประมาณ, และต่อมาได้ทำให้ทนทุกข์หนักยิ่งขึ้นโดยทางทะเลแดงเลย จอร์แดนในกาลิลีแห่งประชาชาติ.
- ๒ ผู้คนที่เดินในความมืดเห็นความสว่างเจิดจ้าแล้ว; พวกเขาที่พำนักอยู่ในแผ่นดินของเงามรณะ, ความสว่างย่อมส่องบนพวกเขา.
- ๓ พระองค์ทรงทำให้ประชาชาติขยายเผ่าพันธุ์, และทรงทำให้ปิตีเพิ่มพูน—พวกเขาปิตีต่อพระพักตร์พระองค์ตามปิตีในการเก็บเกี่ยว, และดังคนที่ชื่นชมยินดีเมื่อพวกเขาแบ่งของอันริบมา.
- ๔ เพราะพระองค์ทรงหักแอกแห่งภาระของเขา, และไม้คานบนบ่าของเขา, และไม้เรียวของผู้กดขี่ข่มเหง.
- ๕ โดยที่การรบทุกครั้งของนักรบย่อมมีเสียงอึกทีกสับสน, และอาภรณ์โชกไปด้วยเลือด; แต่นี่จะเป็นไปด้วยการเผาไหม้และเชื้อเพลิงไหมไฟ.
- ๖ โดยที่เด็กคนหนึ่งจะเกิดมาเพื่อเรา, บุตรคนหนึ่งจะประทานให้เรา; และการปกครองจะอยู่บนบ่าของท่าน, และจะเรียกนามของท่าน; มหัศจรรย์, ที่ปรึกษา, พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงอนุภาพ, พระบิดาผู้ทรงเป็นนิจ, เจ้าชายแห่งสันติ.
- ๗ ความจำเริญแห่งการปกครองและสันติภาพไม่มีที่สุด, บนบัลลังก์ของดาวิด, และเหนืออาณาจักรของท่านเพื่อวางระเบียบ, และสถาปนาขึ้นด้วยวิจารณ์ญาณและด้วยความยุติธรรมนับแต่บัดนี้ไป, แม้จนตลอดกาล. ความมุ่งมั่นพระทัยของพระเจ้าจอมโยธาจะทำการนี้.
- ๘ พระเจ้าทรงส่งพระวณะของพระองค์สู่ยาโคบและพระวณะของพระองค์ส่องสว่างลงบนอิสราเอล.
- ๙ และผู้คนทั้งปวงจะรู้, แม้เอฟราอิมและผู้อยู่อาศัยของสะมาเรีย, ซึ่งกล่าวด้วยความจองหองและความถือดีในใจว่า :
- ๑๐ อีฐพังทลายลง, แต่เราจะสร้างด้วยศิลาสกด; ต้นมะเดื่อถูกโค่น, แต่เราจะเปลี่ยนมันเป็นต้นสนสีดาร์.
- ๑๑ ฉะนั้นพระเจ้าจะทรงนำปฏิปักษ์ของเรซินมาต่อสู้เขา, และให้ศัตรูของเขาารวมกัน;

2 Nephi 19

Nevertheless, the dimness shall not be such as was in her vexation, when at first he lightly afflicted the land of Zebulun, and the land of Naphtali, and afterwards did more grievously afflict by the way of the Red Sea beyond Jordan in Galilee of the nations.

The people that walked in darkness have seen a great light; they that dwell in the land of the shadow of death, upon them hath the light shined.

Thou hast multiplied the nation, and increased the joy—they joy before thee according to the joy in harvest, and as men rejoice when they divide the spoil.

For thou hast broken the yoke of his burden, and the staff of his shoulder, the rod of his oppressor.

For every battle of the warrior is with confused noise, and garments rolled in blood; but this shall be with burning and fuel of fire.

For unto us a child is born, unto us a son is given; and the government shall be upon his shoulder; and his name shall be called, Wonderful, Counselor, The Mighty God, The Everlasting Father, The Prince of Peace.

Of the increase of government and peace there is no end, upon the throne of David, and upon his kingdom to order it, and to establish it with judgment and with justice from henceforth, even forever. The zeal of the Lord of Hosts will perform this.

The Lord sent his word unto Jacob and it hath lighted upon Israel.

And all the people shall know, even Ephraim and the inhabitants of Samaria, that say in the pride and stoutness of heart:

The bricks are fallen down, but we will build with hewn stones; the sycamores are cut down, but we will change them into cedars.

Therefore the Lord shall set up the adversaries of Rezin against him, and join his enemies together;

๑๒ ชาวซีเรียอยู่หน้าและชาวฟิลิสเตียอยู่หลัง; และพวกเขาจะกลืนกินอิสราเอลด้วยปากที่อ้า. เพราะทั้งหมดนี้ความกริ้วของพระองค์ยังไม่คลาย, แต่พระหัตถ์ของพระองค์ยังคงยื่นออกมา.

๑๓ เพราะผู้คนไม่หันไปหาพระองค์ผู้ทรงลงทัณฑ์พวกเขา, ทั้งพวกเขาไม่แสวงหาพระเจ้าจอมโยธา.

๑๔ ฉะนั้นพระเจ้าจะทรงตัดหัวและหาง, กิ่งและปล้องออกจากอิสราเอลในวันเดียว.

๑๕ ผู้ทรงคุณวุฒิ, เขาเป็นหัว; และศาสดาพยากรณ์ที่สอนเรื่องเท็จ, เขาเป็นหาง.

๑๖ เพราะผู้นำของคนพวกนี้เป็นเหตุให้พวกเขาผิดพลาด; และคนที่พวกเขานำไปย่อมถูกทำลาย.

๑๗ ฉะนั้นพระเจ้าจะไม่มีปิตุในชายหนุ่มของพวกเขา, ทั้งจะไม่มีเมตตาต่อลูกกำพร้าและหญิงหม้ายของพวกเขา; เพราะทุกคนในพวกเขาเป็นคนหน้าซื่อใจคดและเป็นคนทำชั่ว, และทุกปากพูดเรื่องโง่. เพราะทั้งหมดนี้ความกริ้วของพระองค์ยังไม่คลาย, แต่พระหัตถ์ของพระองค์ยังคงยื่นออกมา.

๑๘ เพราะความชั่วร้ายเผาผลาญดังเพลิง; มันจะกลืนกินพงหนามและกอหนาม, และจะลามไหม้พงไม้ในป่า, และมันจะลุกลามเหมือนการพวยพุ่งของควัน.

๑๙ โดยพระพิโรธของพระเจ้าจอมโยธาแผ่นดินจะมืด, และผู้คนจะเป็นดังเชื้อเพลิงไหม้ไฟ; หาได้มีใครจะละเว้นพี่น้องตนไม่.

๒๐ และเขาจะแย่งชิงทางมือขวาและหัวโหย; และเขาจะกินทางมือซ้ายและพวกเขาจะไม่พอใจ; พวกเขาถ้วนทุกคนจะกินเนื้อที่แขนตนเอง—

๒๑ มนัสเสห์, เอฟราอิม; และเอฟราอิม, มนัสเสห์; พวกเขาพร้อมใจกันจะต่อต้านยูดาห์. เพราะทั้งหมดนี้ความกริ้วของพระองค์ยังไม่คลาย, แต่พระหัตถ์ของพระองค์ยังคงยื่นออกมา.

The Syrians before and the Philistines behind; and they shall devour Israel with open mouth. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

For the people turneth not unto him that smiteth them, neither do they seek the Lord of Hosts.

Therefore will the Lord cut off from Israel head and tail, branch and rush in one day.

The ancient, he is the head; and the prophet that teacheth lies, he is the tail.

For the leaders of this people cause them to err; and they that are led of them are destroyed.

Therefore the Lord shall have no joy in their young men, neither shall have mercy on their fatherless and widows; for every one of them is a hypocrite and an evildoer, and every mouth speaketh folly. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

For wickedness burneth as the fire; it shall devour the briers and thorns, and shall kindle in the thickets of the forests, and they shall mount up like the lifting up of smoke.

Through the wrath of the Lord of Hosts is the land darkened, and the people shall be as the fuel of the fire; no man shall spare his brother.

And he shall snatch on the right hand and be hungry; and he shall eat on the left hand and they shall not be satisfied; they shall eat every man the flesh of his own arm—

Manasseh, Ephraim; and Ephraim, Manasseh; they together shall be against Judah. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

๒ นิไฟ ๒๐

- ๑ วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ออกประกาศิตอันไม่ชอบธรรม, และเขียนสารกตซึ่งเข้มแข็งซึ่งพวกเขากำหนดขึ้น;
- ๒ เพื่อขับคนขัดสนออกจากความยุติธรรม, และฉวยสิทธิไปจากคนจนในผู้คนของเรา, เพื่อหญิงหม้ายอาจตกเป็นเหยื่อของพวกเขา, และเพื่อพวกเขาอาจขโมยจากเด็กกำพร้า!
- ๓ และเจ้าจะทำอะไรในวันแห่งการมาเยือน, และในหายนะซึ่งจะมาจากที่ไกล? เจ้าจะหลบหนีไปพึ่งใครเล่า? และจะทิ้งสมบัติของเจ้าไว้ที่ไหน?
- ๔ ไม่มีเราพวกเขาจะลงไปเป็นนักโทษ, และพวกเขาจะล้มตายอยู่กับพวกที่ถูกประหาร. เพราะทั้งหมดนี้ความกริ้วของพระองค์ยังไม่คลาย, แต่พระหัตถ์ของพระองค์ยังคงยื่นออกมา.
- ๕ โอชาวอัสซีเรีย, ไม่เรียวแห่งความโกรธของเรา, และไม้เท้าในมือพวกเขาคือความเคืองแค้นของพวกเขา.
- ๖ เราจะส่งเขาไปต่อสู้กับประชาชาติที่หน้าซื่อใจคด, และเราจะสั่งเขาให้ต่อสู้กับผู้คนแห่งความพิโรธของเราเพื่อริบเอาของที่ปล้นมา, และเพื่อริบเอาเหยื่อ, และเพื่อเหยียบย่ำพวกเขาดุจดั่งเดียวกับโคลนตมบนถนน.
- ๗ แต่เขามีได้ตั้งใจเช่นนั้น, ทั้งใจเขาหาคิดเช่นนั้นไม่; แต่ในใจเขาคิดจะทำลายและตัดขาดประชาชาติไมใช่น้อย.
- ๘ เพราะเขากล่าวว่า: บรรดาเจ้าชายของข้าพเจ้าล้วนเป็นกษัตริย์มิใช่หรือ?
- ๙ คาลโนเป็นดังคารเคมีมิใช่หรือ? ฮามัทเป็นดังอาร์ปัดมิใช่หรือ? สะมาเรียเป็นดังตามัสกัสมิใช่หรือ?
- ๑๐ ดังที่มือข้าพเจ้าก่อตั้งอาณาจักรของรูปเคารพขึ้น, และรูปแกะสลักของมันเลิศกว่ารูปแกะสลักของเยรูซาเล็มและของสะมาเรีย;
- ๑๑ ข้าพเจ้าจะไม่ทำเช่นนั้น, กับเยรูซาเล็มและกับรูปเคารพของนาง, ดังที่ข้าพเจ้าทำมาแล้วกับสะมาเรียและรูปเคารพของนางหรือ?

2 Nephi 20

Wo unto them that decree unrighteous decrees, and that write grievousness which they have prescribed;

To turn away the needy from judgment, and to take away the right from the poor of my people, that widows may be their prey, and that they may rob the fatherless!

And what will ye do in the day of visitation, and in the desolation which shall come from far? to whom will ye flee for help? and where will ye leave your glory?

Without me they shall bow down under the prisoners, and they shall fall under the slain. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

O Assyrian, the rod of mine anger, and the staff in their hand is their indignation.

I will send him against a hypocritical nation, and against the people of my wrath will I give him a charge to take the spoil, and to take the prey, and to tread them down like the mire of the streets.

Howbeit he meaneth not so, neither doth his heart think so; but in his heart it is to destroy and cut off nations not a few.

For he saith: Are not my princes altogether kings?

Is not Calno as Carchemish? Is not Hamath as Arpad? Is not Samaria as Damascus?

As my hand hath founded the kingdoms of the idols, and whose graven images did excel them of Jerusalem and of Samaria;

Shall I not, as I have done unto Samaria and her idols, so do to Jerusalem and to her idols?

- ๑๒ ดังนั้นเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเจ้าทรงทำงานทั้งหมดของพระองค์บนภูเขาไซอันและบนเยรูซาเล็มแล้ว, เราจะลงโทษผลของใจที่ถือดีของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย, และแหวตายโสอันเนื่องจากความอหังการของเขา.
- ๑๓ เพราะเขากล่าวว่า : ด้วยเรี่ยวแรงของมือข้าพเจ้า และด้วยปัญญาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทำสิ่งเหล่านี้ขึ้น; เพราะข้าพเจ้าเฉียบแหลม; และข้าพเจ้าย้ายพรมแดนของผู้คน, และปล้นทรัพย์สมบัติจากพวกเขา, และข้าพเจ้าสยบผู้อยู่อาศัยราวกับคนกล้า;
- ๑๔ และมือข้าพเจ้าฉวยทรัพย์สินมีค่าของผู้คนดังฉวยรังนก; และดังคนรวบรวมไข่ที่ละไว้ ข้าพเจ้ารวบรวมแผ่นดินโลกไว้ทั้งสิ้น; และไม่มีใครขยับปีก, หรืออ้าปาก, หรือส่งเสียง.
- ๑๕ ขวานจะอวดอ้างตนเหนือคนที่ใช้มันหรือ ? เลื่อยจะทะนงตนเหนือคนที่ใช้มันหรือ ? ราวกับว่าไม้เรียวจะแกว่งตนใส่คนที่ยกมันขึ้น, หรือไม้เท้าจะยกขึ้นได้เอง ราวกับไม้ใช้ไม้ !
- ๑๖ ฉะนั้นพระเจ้า, พระเจ้าจอมโยธา, จะทรงส่งความพอมโซ, ไปในบรรดาคนอ้วนพีของกษัตริย์; และภายใต้เกียรติยศของเขาพระองค์จะทรงก่อการลุกไหม้ขึ้นเหมือนการลุกไหม้ของไฟ.
- ๑๗ และความสว่างของอิสราเอลจะเป็นดังไฟ, และพระผู้บริสุทธิ์ของเขาดังเปลวไฟ, และจะลุกไหม้และจะกลืนกินกอหนามของเขาและพวงหนามของเขาภายในวันเดียว;
- ๑๘ และจะกลืนกินความมั่งคั่งแห่งไพรพฤกษ์ของเขา, และท้องทุ่งอันอุดมของเขา, ทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย; และพวกเขาจะเป็นเหมือนผู้ถือธงในยามอ่อนล้า.
- ๑๙ และต้นไม้ที่เหลือในป่าของเขาจะมีน้อย, จนเด็กก็นับมันได้.
- ๒๐ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันนั้น, คือผู้ที่ยังเหลืออยู่ของอิสราเอล, และคนของเชื้อสายแห่งยาโคบที่หนีรอด, จะไม่พึ่งคนที่ทำร้ายพวกเขาอีกต่อไป, แต่จะพึ่งพระเจ้า, พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, โดยแท้.
- ๒๑ ผู้ที่ยังเหลืออยู่จะกลับคืน, แท้จริงแล้ว, แม้ผู้ที่ยังเหลืออยู่ของยาโคบ, ผู้พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงอำนาจ.

Wherefore it shall come to pass that when the Lord hath performed his whole work upon Mount Zion and upon Jerusalem, I will punish the fruit of the stout heart of the king of Assyria, and the glory of his high looks.

For he saith: By the strength of my hand and by my wisdom I have done these things; for I am prudent; and I have moved the borders of the people, and have robbed their treasures, and I have put down the inhabitants like a valiant man;

And my hand hath found as a nest the riches of the people; and as one gathereth eggs that are left have I gathered all the earth; and there was none that moved the wing, or opened the mouth, or peeped.

Shall the ax boast itself against him that heweth therewith? Shall the saw magnify itself against him that shaketh it? As if the rod should shake itself against them that lift it up, or as if the staff should lift up itself as if it were no wood!

Therefore shall the Lord, the Lord of Hosts, send among his fat ones, leanness; and under his glory he shall kindle a burning like the burning of a fire.

And the light of Israel shall be for a fire, and his Holy One for a flame, and shall burn and shall devour his thorns and his briers in one day;

And shall consume the glory of his forest, and of his fruitful field, both soul and body; and they shall be as when a standard-bearer fainteth.

And the rest of the trees of his forest shall be few, that a child may write them.

And it shall come to pass in that day, that the remnant of Israel, and such as are escaped of the house of Jacob, shall no more again stay upon him that smote them, but shall stay upon the Lord, the Holy One of Israel, in truth.

The remnant shall return, yea, even the remnant of Jacob, unto the mighty God.

๒๒ เพราะแม้อิสราเอลผู้คนของท่านเป็นดังทรายแห่งทะเล, กระนั้นที่เหลืออยู่ของพวกเขาจะกลับมา; การทำลายล้างที่ประกาศิตไว้จะท่วมท้นด้วยความชอบธรรม.

๒๓ เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาจะทรงทำลายล้าง, แม้กำหนดให้มีทั่วแผ่นดิน.

๒๔ ฉะนั้น, ดังนั้นพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาตรัส: โอผู้คนของเราที่พำนักอยู่ในไซอัน, อย่ากลัวชาวอัสซีเรีย; เขาจะโบยตีเจ้าด้วยไม้เรียว, และจะยกไม้เท้าของเขาสู้เจ้า, ตามลักษณะเดียวกันกับในอียิปต์.

๒๕ เนื่องจากอีกไม่นานนัก, และความเคืองแค้นจะหยุด, และความโกรธของเราในความพินาศของพวกเขา.

๒๖ และพระเจ้าจอมโยธาจะทรงกระตุ้นให้เกิดแสหวนสำหรับเขาตามการเช่นฆ่าชาวมีเดียนที่ศิลาแห่งโอเรบ; และตั้งธารพระกรของพระองค์อยู่เหนือทะเลดังนั้นพระองค์จะทรงยกมันขึ้นตามลักษณะเดียวกันกับในอียิปต์.

๒๗ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันนั้นคือภาระของเขาจะถูกนำออกไปจากบ่าเจ้า, และแอกของเขาออกจากคอเจ้า, และแอกจะถูกทำลายเพราะการเจิม.

๒๘ เขามาถึงอัยยาท, เขาผ่านไปถึงมิโกรน; ที่มีคมาซ เขาสะสมสัมภาระของเขา.

๒๙ พวกเขาข้ามช่องผา; พวกเขาค้างแรมที่เกบา; รามาห์กลัว; กิเบอาห์ของซาอูลหลบหนีไป.

๓๐ จงเปล่งเสียงเถิด, โอธิดาของกัลลิม; ให้ได้ยินไปถึงไลซาร์, โออานาโธที่น่าสงสาร.

๓๑ มัดเมนาห์ย้ายไป; ผู้อยู่อาศัยของเกบิมรวมกันเพื่อหลบหนี.

๓๒ แต่เขาจะยังอยู่ที่โนบในวันนั้น; เขาจะเงื้อมมือใส่ภูเขาแห่งธิดาของไซอัน, เนินเขาของเยรูซาเล็ม.

๓๓ ดูเถิด, พระเจ้า, พระเจ้าจอมโยธาจะทรงตัดกิ่งก้านด้วยความสยดสยอง; และพวกที่ลำต้นสูงจะถูกโค่น; และพวกเย่อหยิ่งจะถูกกำราบ.

๓๔ และพระองค์จะทรงถางพรรณไม้ในป่าด้วยเหล็ก, และเลบานอนจะล่มโดยผู้ทรงอำนาจองค์หนึ่ง.

For though thy people Israel be as the sand of the sea, yet a remnant of them shall return; the consumption decreed shall overflow with righteousness.

For the Lord God of Hosts shall make a consumption, even determined in all the land.

Therefore, thus saith the Lord God of Hosts: O my people that dwellest in Zion, be not afraid of the Assyrian; he shall smite thee with a rod, and shall lift up his staff against thee, after the manner of Egypt.

For yet a very little while, and the indignation shall cease, and mine anger in their destruction.

And the Lord of Hosts shall stir up a scourge for him according to the slaughter of Midian at the rock of Oreb; and as his rod was upon the sea so shall he lift it up after the manner of Egypt.

And it shall come to pass in that day that his burden shall be taken away from off thy shoulder, and his yoke from off thy neck, and the yoke shall be destroyed because of the anointing.

He is come to Aiath, he is passed to Migron; at Michmash he hath laid up his carriages.

They are gone over the passage; they have taken up their lodging at Geba; Ramath is afraid; Gibeah of Saul is fled.

Lift up the voice, O daughter of Gallim; cause it to be heard unto Laish, O poor Anathoth.

Madmenah is removed; the inhabitants of Gebim gather themselves to flee.

As yet shall he remain at Nob that day; he shall shake his hand against the mount of the daughter of Zion, the hill of Jerusalem.

Behold, the Lord, the Lord of Hosts shall lop the bough with terror; and the high ones of stature shall be hewn down; and the haughty shall be humbled.

And he shall cut down the thickets of the forests with iron, and Lebanon shall fall by a mighty one.

๒ นิไฟ ๒๑

- ๑ และจะมีหน่อออกมาจากลำต้นของเจสซี, และกิ่งหนึ่งจะงอกออกมาจากรากของท่าน.
- ๒ และพระวิญญาณของพระเจ้าจะอยู่บนท่าน, วิญญาณแห่งปัญญาและความเข้าใจ, วิญญาณแห่งการตรึกตรองและพละกำลัง, วิญญาณแห่งความรู้และความเกรงกลัวพระเจ้า;
- ๓ และจะทำให้ท่านเข้าใจด้วยไหวพริบอันเนื่องจากความเกรงกลัวพระเจ้า; และท่านจะไม่พิพากษาตามสายตาของท่าน, ทั้งจะไม่ดำเนินตามที่หูของท่านได้ยิน.
- ๔ แต่ด้วยความชอบธรรมท่านจะพิพากษาคณคน, และดำเนินด้วยความเสมอภาคเพื่อคนอ่อนโยนของแผ่นดินโลก; และท่านจะตีแผ่นดินโลกด้วยไม้แห่งปากของท่าน, และด้วยลมแห่งริมฝีปากของท่านท่านจะสังหารคนชั่วร้าย.
- ๕ และความชอบธรรมจะเป็นสายคาดเอวท่าน, และความซื่อสัตย์เป็นสายคาดบั้นเอวท่าน.
- ๖ สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะด้วย, และเสือดาวจะนอนกับลูกแพะ, และลูกโคกับสิงห์หนุ่มและลูกสัตว์อ้วนจะอยู่ด้วยกัน; และเด็กเล็กคนหนึ่งจะนำพวกมันไป.
- ๗ และโคเพศเมียและหมีจะกินด้วยกัน; ลูกของมันจะนอนด้วยกัน; และสิงห์จะกินฟางเหมือนโคเพศผู้.
- ๘ และเด็กที่ดูดนมจะเล่นบนรูงูพิษ, และเด็กหย่านมจะวางมือของเขาไว้บนรังงูร้าย.
- ๙ พวกมันจะไม่ทำร้ายหรือทำลายทั่วภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา, เพราะทั่วแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า, ดั่งผืนน้ำเอ่อท่วมทะเล.
- ๑๐ และในวันนั้นจะมีรากรากหนึ่งของเจสซี, ซึ่งจะตั้งเป็นธงสัญญาณของผู้คน; คนต่างชาติจะแสวงหามัน; และที่พีก่อนของท่านจะสง่างาม.
- ๑๑ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันนั้นคือพระเจ้าจะทรงลงพระหัตถ์ของพระองค์อีกครั้งที่สองเพื่อทรงนำผู้ที่เหลืออยู่ ผู้คนของพระองค์ที่ยังคงอยู่, กลับมาจากอัสซีเรีย, และจากอียิปต์, และจากปัทโรส, และจากคูช, และจากเอลาม, และจากชินาร์, และจากฮามัท, และจากหมู่เกาะในทะเล.

2 Nephi 21

And there shall come forth a rod out of the stem of Jesse, and a branch shall grow out of his roots.

And the Spirit of the Lord shall rest upon him, the spirit of wisdom and understanding, the spirit of counsel and might, the spirit of knowledge and of the fear of the Lord;

And shall make him of quick understanding in the fear of the Lord; and he shall not judge after the sight of his eyes, neither reprove after the hearing of his ears.

But with righteousness shall he judge the poor, and reprove with equity for the meek of the earth; and he shall smite the earth with the rod of his mouth, and with the breath of his lips shall he slay the wicked.

And righteousness shall be the girdle of his loins, and faithfulness the girdle of his reins.

The wolf also shall dwell with the lamb, and the leopard shall lie down with the kid, and the calf and the young lion and fatling together; and a little child shall lead them.

And the cow and the bear shall feed; their young ones shall lie down together; and the lion shall eat straw like the ox.

And the sucking child shall play on the hole of the asp, and the weaned child shall put his hand on the cockatrice's den.

They shall not hurt nor destroy in all my holy mountain, for the earth shall be full of the knowledge of the Lord, as the waters cover the sea.

And in that day there shall be a root of Jesse, which shall stand for an ensign of the people; to it shall the Gentiles seek; and his rest shall be glorious.

And it shall come to pass in that day that the Lord shall set his hand again the second time to recover the remnant of his people which shall be left, from Assyria, and from Egypt, and from Pathros, and from Cush, and from Elam, and from Shinar, and from Hamath, and from the islands of the sea.

- ๑๒ และพระองค์จะทรงชักธงสัญญาณเพื่อประชาชาติ, และจะทรงเรียกชุมนุมผู้ที่ถูกขับไปของอิสราเอล, และทรงรวมคนของยูดาห์ที่กระจัดกระจายอยู่จากสี่มุมของแผ่นดินโลก.
- ๑๓ ความริษยาที่มีต่อเอฟราอิมจะหมดไปด้วย, และปฏิปักษ์ของยูดาห์จะถูกตัดขาด; เอฟราอิมจะไม่ริษยายูดาห์, และยูดาห์จะไม่รังควานเอฟราอิม.
- ๑๔ แต่พวกเขาจะบินลงบนบ่าของชาวฟิลิสเตียทางตะวันตก; พวกเขาจะปล้นสะดมคนพวกนี้ทางตะวันออกพร้อมกัน; พวกเขาจะยึดเอโดมและโมอับ; และลูกหลานของอัมโมนจะเชื่อฟังพวกเขา.
- ๑๕ และพระเจ้าจะทรงทำลายสิ้นของทะเลอียิปต์ลงสิ้น; และด้วยสายลมแรงของพระองค์พระองค์จะทรงสะบัดพระหัตถ์ของพระองค์เหนือแม่น้ำ, และจะทรงลงทัณฑ์มันให้เป็นลำธารเจ็ดสาย, และทรงทำให้คนข้ามไปได้โดยไม่เปียกเท้า.
- ๑๖ และจะมีทางหลวง, จากอัสซีเรีย, สำหรับผู้ที่เหลืออยู่ของผู้คนของพระองค์ซึ่งยังคงอยู่, เหมือนดังที่เป็นมากับอิสราเอลในวันที่เขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์.

And he shall set up an ensign for the nations, and shall assemble the outcasts of Israel, and gather together the dispersed of Judah from the four corners of the earth.

The envy of Ephraim also shall depart, and the adversaries of Judah shall be cut off; Ephraim shall not envy Judah, and Judah shall not vex Ephraim.

But they shall fly upon the shoulders of the Philistines towards the west; they shall spoil them of the east together; they shall lay their hand upon Edom and Moab; and the children of Ammon shall obey them.

And the Lord shall utterly destroy the tongue of the Egyptian sea; and with his mighty wind he shall shake his hand over the river, and shall smite it in the seven streams, and make men go over dry shod.

And there shall be a highway for the remnant of his people which shall be left, from Assyria, like as it was to Israel in the day that he came up out of the land of Egypt.

๒ นิไฟ ๒๒

- ๑ และในวันนั้นท่านจะกล่าวว่า : ข้าแต่พระเจ้า, ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์; แม้พระองค์กริ้วข้าพระองค์ความกริ้วของพระองค์ก็คลายลงสิ้น, และพระองค์ทรงปโลบโยนข้าพระองค์.
- ๒ ดูเถิด, พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นความรอดของข้าพระองค์; ข้าพระองค์จะวางใจ, และไม่กลัว; เพราะพระเจ้าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังของข้าพระองค์และบทเพลงของข้าพระองค์; อีกทั้งพระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพระองค์เสมอมา.
- ๓ ฉะนั้น, ด้วยปีติท่านจะตักน้ำจากบ่อแห่งความรอด.
- ๔ และในวันนั้นท่านจะกล่าว : จงสรรเสริญพระเจ้า, จงเรียกหาพระนามของพระองค์, จงประกาศการกระทำของพระองค์ในบรรดาผู้คน, จงป่าวร้องว่าพระนามของพระองค์เป็นที่ยกย่องเทิดทูน.
- ๕ จงร้องเพลงถวายพระเจ้า; เพราะพระองค์ทรงทำสิ่งที่ล้ำเลิศ; สิ่งนี้เป็นที่รู้จักกันทั่วแผ่นดินโลก.
- ๖ จงโห่ร้องและไชโยเถิด, ท่านผู้อยู่อาศัยของไซอัน; เพราะศรีสง่าคือพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลในท่ามกลางท่าน.

2 Nephi 22

And in that day thou shalt say: O Lord, I will praise thee; though thou wast angry with me thine anger is turned away, and thou comfortedst me.

Behold, God is my salvation; I will trust, and not be afraid; for the Lord JEHOVAH is my strength and my song; he also has become my salvation.

Therefore, with joy shall ye draw water out of the wells of salvation.

And in that day shall ye say: Praise the Lord, call upon his name, declare his doings among the people, make mention that his name is exalted.

Sing unto the Lord; for he hath done excellent things; this is known in all the earth.

Cry out and shout, thou inhabitant of Zion; for great is the Holy One of Israel in the midst of thee.

๒ นิไฟ ๒๓

- ๑ เรื่องราวอันน่าหนักใจแห่งบาบิโลน, ซึ่งอิสยาห์บุตรของอามอสเห็น.
- ๒ เจ้าจงยกธงขึ้นบนภูเขาสูง, จงเปล่งเสียงให้ถึงพวกเขา, จงโบกมือ, เพื่อพวกเขาจะเข้าไปในประตูของผู้ทรงเกียรติ.
- ๓ เราได้บัญชาผู้ที่รับการชำระให้บริสุทธิ์ของเราแล้ว, เราเรียกผู้มีพลังกำลังของเราแล้วด้วย, เพราะความโกรธของเราไม่อยู่บนพวกเขาที่ชื่นชมยินดีในความสูงส่งของเรา.
- ๔ เสียงอึกทึกของฝูงชนในภูเขาประหนึ่งของผู้คนที่เกรียงไกร, เป็นเสียงกึกก้องของอาณาจักรแห่งประชาชาติที่มารวมกัน, พระเจ้าจอมโยธาทรงระดมไพร่พลแห่งการรบ.
- ๕ พวกเขามาจากประเทศไกลโพ้น, จากสุดแดนฟ้าสวรรค์, แท้จริงแล้ว, พระเจ้า, และสรรพอาวุธแห่งความขุ่นเคืองพระทัยของพระองค์, เพื่อทำลายทั้งแผ่นดิน.
- ๖ เจ้าจงคร่ำครวญเถิด, เพราะวันของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว; มันจะมาดั่งการทำลายล้างจากพระผู้ทรงฤทธานุภาพ.
- ๗ ฉะนั้นมือทุกมือจะอ่อนเปลี้ย, ใจมนุษย์ทุกดวงจะหลอมละลาย;
- ๘ และพวกเขาจะกลัว; ความเจ็บปวดและโศกนาฏจะครอบงำพวกเขา; พวกเขาจะพิศวงในกันและกัน; หน้าพวกเขาจะเป็นดังเปลวเพลิง.
- ๙ ดูเถิด, วันของพระเจ้าจะมาถึง, โหดร้ายทั้งด้วยพระพิโรธและความกริ้วอันรุนแรง, ที่จะปล่อยให้แผ่นดินรกร้างว่างเปล่า; และพระองค์จะทรงทำลายคนบาปที่นั่นให้สูญสิ้นไปจากมัน.
- ๑๐ เพราะดาวแห่งฟ้าสวรรค์และกลุ่มดาวที่นั่นจะไม่ให้แสงแก่ตน; พระองค์จะทรงทำให้ตะวันรุ่งอัสดง, และดวงจันทร์จะไม่ทอแสง.
- ๑๑ และเราจะลงโทษโลกเพราะความชั่ว, และคนชั่วร้ายเนื่องจากความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา; เราจะทำให้ความโอหังของคนองหองสิ้นสุด, และจะหยุดความเย่อหยิ่งของคนน่าเกรงขาม.
- ๑๒ เราจะทำให้ชายมีค่ากว่าทองคำ; แม้เป็นชายยิ่งกว่าลี้มทองคำของโอฟีร์.

2 Nephi 23

The burden of Babylon, which Isaiah the son of Amoz did see.

Lift ye up a banner upon the high mountain, exalt the voice unto them, shake the hand, that they may go into the gates of the nobles.

I have commanded my sanctified ones, I have also called my mighty ones, for mine anger is not upon them that rejoice in my highness.

The noise of the multitude in the mountains like as of a great people, a tumultuous noise of the kingdoms of nations gathered together, the Lord of Hosts mustereth the hosts of the battle.

They come from a far country, from the end of heaven, yea, the Lord, and the weapons of his indignation, to destroy the whole land.

Howl ye, for the day of the Lord is at hand; it shall come as a destruction from the Almighty.

Therefore shall all hands be faint, every man's heart shall melt;

And they shall be afraid; pangs and sorrows shall take hold of them; they shall be amazed one at another; their faces shall be as flames.

Behold, the day of the Lord cometh, cruel both with wrath and fierce anger, to lay the land desolate; and he shall destroy the sinners thereof out of it.

For the stars of heaven and the constellations thereof shall not give their light; the sun shall be darkened in his going forth, and the moon shall not cause her light to shine.

And I will punish the world for evil, and the wicked for their iniquity; I will cause the arrogancy of the proud to cease, and will lay down the haughtiness of the terrible.

I will make a man more precious than fine gold; even a man than the golden wedge of Ophir.

๑๓ ดังนั้น, เราจะเขย่าฟ้าสวรรค์, และแผ่นดินโลกจะ
เคลื่อนจากที่ของมัน, ในพระพิโรธของพระเจ้าจอม
โยธา, และในวันแห่งความกริ้วอันรุนแรงของพระองค์.

๑๔ และมันจะเป็นดังละมั่งที่ถูกล่า, และดังแกะที่ไม่มี
ใครรวมฝูง; และพวกเขาทุกคนจะหันไปหาผู้คนของ
เขาเอง, และทุกคนหลบหนีไปในแผ่นดินของเขาเอง.

๑๕ ทุกคนที่จองหองจะถูกแทงทะลุ; แท้จริงแล้ว, และ
ทุกคนที่เข้าสมทบกับคนชั่วร้ายจะล้มตายด้วยดาบ.

๑๖ ลูก ๆ ของพวกเขาจะถูกห้ำหั่นเป็นชิ้น ๆ ต่อหน้าพวก
เขา; บ้านพวกเขาจะถูกปล้นและภรรยาพวกเขาจะถูก
ข่มขืน.

๑๗ ดูเถิด, เราจะย่ำยีให้ชาวมีเดียต่อต้านพวกเขา, ซึ่งจะ
ไม่เห็นแก่เงินและทอง, ทั้งพวกเขาจะไม่เบิกบานใน
มัน.

๑๘ คันธนูของพวกเขาจะห้ำหั่นคนหนุ่มเป็นชิ้น ๆ ด้วย;
และพวกเขาจะไม่มีความสุขในผลแห่งครรภ์;
ดวงตาของพวกเขาจะไม่เว้นโทษแก่เด็ก.

๑๙ และบาบิโลน, ความรุ่งโรจน์แห่งอาณาจักร, และ
ความสวยงามอันล้ำเลิศของชาวเคลเดีย, จะเป็น
เหมือนเมื่อครั้งพระผู้เป็นเจ้าทรงโค่นล้มเมืองโสโดม
และโกโมราห์.

๒๐ มันจะไม่เป็นที่อยู่อาศัยอีกเลย, ทั้งจะไม่เป็นที่พำนัก
จากรุ่นสู่รุ่น : ทั้งชาวอาหรับจะไม่ตั้งกระโจมที่นั่น; ทั้ง
บรรดาเมฆบาลจะไม่ล้อมคอกแกะของตนที่นั่น.

๒๑ แต่สัตว์ป่าของทะเลทรายจะนอนที่นั่น; และบ้าน
ของพวกเขาจะเต็มไปด้วยสัตว์โลกที่ส่งเสียงโหยหวน;
และนกยูงจะอยู่ที่นั่น, และแพะเพศผู้จะโลดเต้นอยู่ที่
นั่น.

๒๒ และสัตว์ป่าแห่งเกาะจะร้องอยู่ในบ้านร้างของพวกเขา,
และเหล่ามังกรในวังอันน่ารื่นรมย์ของพวกเขา;
และวันเวลาของเมืองนั้นใกล้จะมาถึง, และเราจะไม่
ยืดวันของนางออกไป. เพราะเราจะทำลายนางอย่าง
รวดเร็ว; แท้จริงแล้ว, เพราะเราจะเมตตาผู้คนของเรา,
แต่คนชั่วร้ายจะพินาศ.

Therefore, I will shake the heavens, and the earth
shall remove out of her place, in the wrath of the
Lord of Hosts, and in the day of his fierce anger.

And it shall be as the chased roe, and as a sheep
that no man taketh up; and they shall every man turn
to his own people, and flee every one into his own
land.

Every one that is proud shall be thrust through;
yea, and every one that is joined to the wicked shall
fall by the sword.

Their children also shall be dashed to pieces be-
fore their eyes; their houses shall be spoiled and
their wives ravished.

Behold, I will stir up the Medes against them,
which shall not regard silver and gold, nor shall they
delight in it.

Their bows shall also dash the young men to
pieces; and they shall have no pity on the fruit of the
womb; their eyes shall not spare children.

And Babylon, the glory of kingdoms, the beauty of
the Chaldees' excellency, shall be as when God over-
threw Sodom and Gomorrah.

It shall never be inhabited, neither shall it be
dwelt in from generation to generation: neither shall
the Arabian pitch tent there; neither shall the shep-
herds make their fold there.

But wild beasts of the desert shall lie there; and
their houses shall be full of doleful creatures; and
owls shall dwell there, and satyrs shall dance there.

And the wild beasts of the islands shall cry in their
desolate houses, and dragons in their pleasant
palaces; and her time is near to come, and her day
shall not be prolonged. For I will destroy her speed-
ily; yea, for I will be merciful unto my people, but the
wicked shall perish.

๒ นิไฟ ๒๔

- ๑ เพราะพระเจ้าจะทรงเมตตาयाโคบ, และจะยังทรงเลือกอิสราเอล, และให้พวกเขาอยู่ในแผ่นดินของตนเอง; และจะทรงรวมคนแปลกหน้าไว้กับพวกเขา, และพวกเขาจะแนบสนิทกับเชื้อสายแห่งยาโคบ.
- ๒ และผู้คนจะพาพวกเขาและนำพวกเขาไปยังที่ของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, จากที่ไกลถึงขนาดสุดแดนแผ่นดินโลก; และพวกเขาจะกลับมายังพื้นแผ่นดินแห่งคำสัญญาของตน. และเชื้อสายแห่งอิสราเอลจะครอบครองแผ่นดินเหล่านั้น, และแผ่นดินของพระเจ้าจะมีคนใช้และสาวใช้; และพวกเขาจะพาผู้ที่เคยจับพวกเขาเป็นเชลยมาเป็นเชลย; และพวกเขาจะปกครองเหนือผู้ที่ข่มเหงพวกเขา.
- ๓ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันนั้นคือพระเจ้าจะทรงให้ท่านพักผ่อน, จากโศกเศร้าของท่าน, และจากความกลัวของท่าน, และจากการเป็นทาสผู้คับแค้นในที่ซึ่งท่านถูกบังคับให้รับใช้.
- ๔ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันนั้น, คือท่านจะยกภาษีนี้ไปต่อว่ากษัตริย์ของบาบิโลน, และกล่าว : ผู้ข่มเหงสุญสิ้นแล้วหนอ, กนกนครสุญสิ้นแล้วหนอ !
- ๕ พระเจ้าทรงหักไม้เท้าของคนชั่วร้าย, คทาของผู้ปกครองแล้ว.
- ๖ เขาผู้ที่ทำร้ายผู้คนในโทสะโดยไม่หยุดยั้ง, เขาผู้ที่ปกครองประชาชาติในความเกรี้ยวโกรธ, จึงถูกข่มเหง, และไม่มีใครทัดทาน.
- ๗ ทั้งแผ่นดินโลกกำลังพักผ่อน, และสงบ; พวกเขาเปล่งเสียงร้องเพลง.
- ๘ แท้จริงแล้ว, ต้นสนชื่นชมยินดีเพราะท่าน, และต้นสนสีดาร์ของเลบานอนด้วย, โดยกล่าวว่า : นับแต่ท่านถูกล้มแล้วไม่มีคนตัดไม้ขึ้นมาโค่นเรา.
- ๙ นรกรจากเบื้องล่างกระสับกระส่ายเพราะท่านเพื่อพบท่านเมื่อท่านมา; มันปลุกคนตายเพื่อท่าน, แม้ผู้นำทั้งหลายทั้งปวงของแผ่นดินโลก; มันยกผองราชันแห่งประชาชาติจากบัลลังก์ของพวกเขา.
- ๑๐ เขาทั้งหลายทั้งปวงจะพูดและกล่าวแก่ท่าน : ท่านอ่อนแอตั้งเราหรือ ? ท่านเป็นเหมือนเราหรือ ?

2 Nephi 24

For the Lord will have mercy on Jacob, and will yet choose Israel, and set them in their own land; and the strangers shall be joined with them, and they shall cleave to the house of Jacob.

And the people shall take them and bring them to their place; yea, from far unto the ends of the earth; and they shall return to their lands of promise. And the house of Israel shall possess them, and the land of the Lord shall be for servants and handmaids; and they shall take them captives unto whom they were captives; and they shall rule over their oppressors.

And it shall come to pass in that day that the Lord shall give thee rest, from thy sorrow, and from thy fear, and from the hard bondage wherein thou wast made to serve.

And it shall come to pass in that day, that thou shalt take up this proverb against the king of Babylon, and say: How hath the oppressor ceased, the golden city ceased!

The Lord hath broken the staff of the wicked, the scepters of the rulers.

He who smote the people in wrath with a continual stroke, he that ruled the nations in anger, is persecuted, and none hindereth.

The whole earth is at rest, and is quiet; they break forth into singing.

Yea, the fir trees rejoice at thee, and also the cedars of Lebanon, saying: Since thou art laid down no feller is come up against us.

Hell from beneath is moved for thee to meet thee at thy coming; it stirreth up the dead for thee, even all the chief ones of the earth; it hath raised up from their thrones all the kings of the nations.

All they shall speak and say unto thee: Art thou also become weak as we? Art thou become like unto us?

๑๑ ความโอ้อ่าของท่านถูกนำลงไปยังหลุมศพ; เสียงขอ
ของท่านหามีใครได้ยินไม่; ตัวหนอนเตี๋ยรดาษอยู่ใต้
ท่าน, และตัวหนอนห่มร่างท่าน.

๑๒ ท่านตกจากสวรรค์อย่างไรหรือนี, โอ้ลูซิเฟอร์, บุตร
แห่งรุ่งอรุณ ! ท่านถูกตัดลงสู่พื้นดิน, ผู้ที่ทำให้
ประชาชาติอ่อนแอ !

๑๓ เพราะท่านกล่าวไว้ในใจท่าน : เราจะขึ้นไปในสวรรค์,
เราจะเชิดชูบัลลังก์ของเราเหนือหมู่ดาวของพระผู้เป็น
เจ้า; เราจะนั่งบนศิขรินแห่งเทพชุมนุม, ในแดนไกล
ของทิศเหนือด้วย;

๑๔ เราจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ; เราจะเป็น
เหมือนพระผู้สูงสุด.

๑๕ ทว่าท่านจะถูกพาลลงนรก, ไปสู่ห้วงเหวลึก.

๑๖ พวกเขาที่เห็นท่านจะเข้มนมองท่าน, และจะ
พิจารณาท่าน, และจะกล่าว : นี่หรือคือคนที่ทำให้แผ่น
ดินโลกสั่นสะเทือน, คนที่เขย่าอาณาจักร ?

๑๗ และทำให้โลกเป็นดังแดนทุรกันดาร, และทำลาย
เมืองทั้งหลายที่อยู่ในั้น, และหาได้เปิดประตูเรือนจำ
นักโทษของเขาไม่ ?

๑๘ ผองราชันแห่งประชาชาติ, แท้จริงแล้ว, พวกท่าน,
ล้วนนอนอยู่อย่างสมศักดิ์ศรี, ทุกท่านล้วนนอนในบ้าน
ตน.

๑๙ แต่ท่านถูกขับไล่จากหลุมศพท่านเหมือนกิ่งที่না
ชิงชัง, และพวกที่เหลืออยู่จากผู้ที่ถูกสังหาร, ถูกแทง
ทะลุด้วยดาบ, ซึ่งหล่นลงไปสู่กรวดทรายในหลุม; ดัง
ซากศพที่ถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้า.

๒๐ ท่านจะไม่ถูกนำมารวมกับพวกเขาในการฝัง, เพราะ
ท่านทำลายแผ่นดินของท่านและสังหารผู้คนของ
ท่าน; พงศ์พันธุ์ของคนทำชั่วจะไม่มีวันเป็นที่ยอมรับ
นับถือเลย.

๒๑ จงเตรียมการเช่นฆ่าลูกหลานของเขาเพราะความ
ชั่วช้าสามานย์ของบรรพบุรุษพวกเขา, เพื่อพวกเขาจะ
ไม่ได้ลุกขึ้น, หรือครอบครองแผ่นดิน, หรือทำให้พื้นผิว
โลกเต็มไปด้วยนคร.

๒๒ พระเจ้าจอมโยธาตรัส, เพราะเราจะลุกขึ้นต่อสู้พวก
เขา, และตัดเชื้อ, และผู้ที่เหลืออยู่, และบุตร, และหลาน
ชาย, จากบาบิโลน, พระเจ้าตรัส.

Thy pomp is brought down to the grave; the noise
of thy viols is not heard; the worm is spread under
thee, and the worms cover thee.

How art thou fallen from heaven, O Lucifer, son
of the morning! Art thou cut down to the ground,
which did weaken the nations!

For thou hast said in thy heart: I will ascend into
heaven, I will exalt my throne above the stars of God;
I will sit also upon the mount of the congregation, in
the sides of the north;

I will ascend above the heights of the clouds; I will
be like the Most High.

Yet thou shalt be brought down to hell, to the sides
of the pit.

They that see thee shall narrowly look upon thee,
and shall consider thee, and shall say: Is this the man
that made the earth to tremble, that did shake king-
doms?

And made the world as a wilderness, and de-
stroyed the cities thereof, and opened not the house
of his prisoners?

All the kings of the nations, yea, all of them, lie in
glory, every one of them in his own house.

But thou art cast out of thy grave like an abom-
inable branch, and the remnant of those that are
slain, thrust through with a sword, that go down to
the stones of the pit; as a carcass trodden under feet.

Thou shalt not be joined with them in burial, be-
cause thou hast destroyed thy land and slain thy peo-
ple; the seed of evil-doers shall never be renowned.

Prepare slaughter for his children for the iniqui-
ties of their fathers, that they do not rise, nor possess
the land, nor fill the face of the world with cities.

For I will rise up against them, saith the Lord of
Hosts, and cut off from Babylon the name, and rem-
nant, and son, and nephew, saith the Lord.

๒๓ เราจะทำให้มันเป็นสิทธิครอบครองของนกยาง,
และหนองน้ำด้วย; และเราจะกวาดมันด้วยไม้กวาด
แห่งการทำลายล้าง, พระเจ้าจอมโยธาตรัส.

๒๔ พระเจ้าจอมโยธาทรงปฏิญาณ, โดยตรัสว่า : มันจะ
เกิดขึ้นดังนั้น, แน่แน่นอนดังที่เราคิด; และจะยืนอยู่เช่น
นั้น, ดังที่เราประสงค์—

๒๕ คือเราจะนำชาวอัสซีเรียมาในแผ่นดินของเรา, และ
จะเหยียบเขาไว้ใต้เท้าบนภูเขาของเรา; เมื่อนั้นแอก
ของเขาจะหลุดจากพวกเขา, และภาระของเขาจะหลุด
จากบ่าพวกเขา.

๒๖ นี่คือจุดประสงค์ที่ตั้งไว้เกี่ยวกับทั้งแผ่นดินโลก;
และนี่คือมือที่ยื่นออกไปเหนือประชาชาติทั้งปวง.

๒๗ เพราะพระเจ้าจอมโยธาทรงประสงค์ไว้, และใครเล่า
จะลบล้าง ? และพระหัตถ์ของพระองค์ทรงยื่นออกมา,
และใครเล่าจะผลักพระหัตถ์ของพระองค์กลับไป ?

๒๘ ในปีที่กษัตริย์อาหัสสิ้นชีวิตเกิดเรื่องราวอันน่า
หนักใจนี้.

๒๙ ชาวฟิลิสเตียทั้งปวง, จงอย่าชื่นชมยินดีเลย, เพราะ
ไม้เรียวของเขาที่ตีเจ้าหักเสียแล้ว; เพราะจากรากของ
งูยักษ์ งูร้ายจะออกมา, และผลของมันจะเป็นงูเพลิง
เหินฟ้า.

๓๐ และลูกหัวปีของคนจนจะมีกิน, และคนขัดสนจะ
นอนในความปลอดภัย; และเราจะฟารากของเจ้าด้วย
ความอดอยาก, และเขาจะสังหารผู้ที่ยังเหลืออยู่ของ
เจ้า.

๓๑ จงคร่ำครวญเถิด, โอ้ประตู; จงร้องไห้เถิด, โอ้นคร;
เจ้า, ชาวฟิลิสเตียทั้งหลาย, ล้วนละลายสิ้นแล้ว;
เพราะจะมีกลุ่มควันมาจากทิศเหนือ, และจะไม่มีใคร
อยู่ตามลำพังในกำหนดเวลาของเขา.

๓๒ จะมีคำตอบอย่างไรจากบรรดาผู้นำสารแห่ง
ประชาชาติทั้งหลาย ? ว่าพระเจ้าทรงตั้งไซอันแล้ว,
และคนจนในผู้คนของพระองค์จะวางใจในที่นั้น.

I will also make it a possession for the bittern, and
pools of water; and I will sweep it with the besom of
destruction, saith the Lord of Hosts.

The Lord of Hosts hath sworn, saying: Surely as I
have thought, so shall it come to pass; and as I have
purposed, so shall it stand—

That I will bring the Assyrian in my land, and
upon my mountains tread him under foot; then shall
his yoke depart from off them, and his burden depart
from off their shoulders.

This is the purpose that is purposed upon the
whole earth; and this is the hand that is stretched out
upon all nations.

For the Lord of Hosts hath purposed, and who
shall disannul? And his hand is stretched out, and
who shall turn it back?

In the year that king Ahaz died was this burden.

Rejoice not thou, whole Palestina, because the rod
of him that smote thee is broken; for out of the ser-
pent's root shall come forth a cockatrice, and his
fruit shall be a fiery flying serpent.

And the firstborn of the poor shall feed, and the
needy shall lie down in safety; and I will kill thy root
with famine, and he shall slay thy remnant.

Howl, O gate; cry, O city; thou, whole Palestina,
art dissolved; for there shall come from the north a
smoke, and none shall be alone in his appointed
times.

What shall then answer the messengers of the na-
tions? That the Lord hath founded Zion, and the
poor of his people shall trust in it.

๒ นิไฟ ๒๕

- ๑ บัดนี้ข้าพเจ้า, นิไฟ, พูดบางสิ่งเกี่ยวกับถ้อยคำที่ข้าพเจ้าเขียนไว้, ซึ่งพูดโดยปากของอิสยาห์. เพราะดูเถิด, อิสยาห์พูดหลายเรื่องซึ่งยากที่ผู้คนเป็นอันมากของข้าพเจ้าจะเข้าใจ; เพราะพวกเขาหาไม่รู้ไม่เกี่ยวกับแบบแผนของการพยากรณ์ในหมู่ชาวยิว.
- ๒ เพราะข้าพเจ้า, นิไฟ, มิได้สอนพวกเขาหลายเรื่องเกี่ยวกับแบบแผนของชาวยิว; เพราะงานของพวกเขาเป็นงานแห่งความมืด, และการกระทำของพวกเขาเป็นการกระทำแห่งความน่าชิงชัง.
- ๓ ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงเขียนถึงผู้คนของข้าพเจ้า, ถึงคนทั้งปวงที่ในเวลาต่อมาจะได้รับเรื่องเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้าเขียน, เพื่อพวกเขาจะรู้จักการพิพากษาของพระผู้เป็นเจ้า, ว่าการพิพากษานั้นจะมาถึงประชาชาติทั้งปวง, ตามถ้อยคำที่พระองค์ตรัสไว้.
- ๔ ดังนั้น, จงสดับฟังเถิด, โอผู้คนของข้าพเจ้า, ซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล, และจงฟังถ้อยคำข้าพเจ้า; เนื่องจากถ้อยคำของอิสยาห์ไม่แจ้งชัดแก่ท่าน, กระนั้นก็ตาม มันแจ้งชัดแก่คนทั้งปวงซึ่งเปี่ยมด้วยวิญญาณแห่งการพยากรณ์. แต่ข้าพเจ้าให้คำพยากรณ์แก่ท่าน, ตามพระวิญญาณซึ่งอยู่ในข้าพเจ้า; ดังนั้นข้าพเจ้าจะพยากรณ์ตามความแจ้งชัดที่อยู่กับข้าพเจ้านับจากเวลาที่ข้าพเจ้าออกมาจากเยรูซาเล็มกับบิดาข้าพเจ้า; เพราะดูเถิด, จิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบานในความแจ้งชัดที่มีต่อผู้คนของข้าพเจ้า, เพื่อพวกเขาจะเรียนรู้.
- ๕ แท้จริงแล้ว, และจิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบานในถ้อยคำของอิสยาห์, เพราะข้าพเจ้าออกมาจากเยรูซาเล็ม, และดวงตาข้าพเจ้าเห็นเรื่องของชาวยิว, และข้าพเจ้ารู้ว่าชาวยิวเข้าใจเรื่องจากศาสดาพยากรณ์, และไม่มีผู้คนอื่นใดเข้าใจเรื่องที่กล่าวไว้แก่ชาวยิวได้เหมือนกับพวกเขาเอง, นอกจากว่าพวกเขาได้รับการสอนมาตามแบบแผนแห่งเรื่องราวของชาวยิว.

2 Nephi 25

Now I, Nephi, do speak somewhat concerning the words which I have written, which have been spoken by the mouth of Isaiah. For behold, Isaiah spake many things which were hard for many of my people to understand; for they know not concerning the manner of prophesying among the Jews.

For I, Nephi, have not taught them many things concerning the manner of the Jews; for their works were works of darkness, and their doings were doings of abominations.

Wherefore, I write unto my people, unto all those that shall receive hereafter these things which I write, that they may know the judgments of God, that they come upon all nations, according to the word which he hath spoken.

Wherefore, hearken, O my people, which are of the house of Israel, and give ear unto my words; for because the words of Isaiah are not plain unto you, nevertheless they are plain unto all those that are filled with the spirit of prophecy. But I give unto you a prophecy, according to the spirit which is in me; wherefore I shall prophesy according to the plainness which hath been with me from the time that I came out from Jerusalem with my father; for behold, my soul delighteth in plainness unto my people, that they may learn.

Yea, and my soul delighteth in the words of Isaiah, for I came out from Jerusalem, and mine eyes hath beheld the things of the Jews, and I know that the Jews do understand the things of the prophets, and there is none other people that understand the things which were spoken unto the Jews like unto them, save it be that they are taught after the manner of the things of the Jews.

๖ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้า, นิไฟ, มิได้สอนลูกหลานข้าพเจ้าตามแบบแผนของชาวยิว; แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้า, ด้วยตัวข้าพเจ้าเองนั้น, เคยพำนักอยู่ที่เยรูซาเล็ม, ดังนั้นข้าพเจ้ารู้เรื่องแคว้นต่าง ๆ ในแถบนั้น; และข้าพเจ้ากล่าวแก่ลูกหลานข้าพเจ้าเกี่ยวกับการพิพากษาของพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งเกิดขึ้นแล้วในบรรดาชาวยิว, มาถึงลูกหลานข้าพเจ้า, ตามเรื่องทั้งหมดที่อิสยาห์พูดไว้, และข้าพเจ้ามิได้เขียนมัน.

๗ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าดำเนินต่อไปด้วยคำพยากรณ์ของข้าพเจ้าเอง, ตามความแจ้งชัดของข้าพเจ้า; ซึ่งในนั้นข้าพเจ้ารู้ว่าไม่มีใครผิดพลาดได้; กระนั้นก็ตาม, ในวันเวลาที่คำพยากรณ์ของอิสยาห์จะเกิดสัมฤทธิ์ผลนั้นมนุษย์จะรู้โดยแน่แท้, ในเวลาที่มันจะบังเกิดขึ้น.

๘ ดังนั้น, มันจึงมีค่าต่อลูกหลานมนุษย์, และคนที่คิดว่ามันไม่มีค่า, ข้าพเจ้าจะพูดกับพวกเขาโดยเฉพาะ, และจำกัดถ้อยคำถึงผู้คนของข้าพเจ้าเอง; เพราะข้าพเจ้ารู้ว่ามันจะมีค่าใหญ่หลวงต่อพวกเขาในวันเวลาสุดท้าย; เพราะในวันนั้นพวกเขาจะเข้าใจมัน; ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงเขียนมันไว้เพื่อความดีของพวกเขา.

๙ และดังคนรุ่นหนึ่งถูกทำลายแล้วในบรรดาชาวยิวเพราะความชั่วช้าสามานย์ฉันใด, แม้ฉันนั้นพวกเขาจึงถูกทำลายจากรุ่นสู่รุ่นตามความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา; และไม่มีใครในพวกเขาเคยถูกทำลายนอกจากมีการบอกแก่พวกเขาไว้ล่วงหน้าโดยศาสตพยากรณ์ของพระเจ้า.

๑๐ ดังนั้น, จึงบอกพวกเขาเกี่ยวกับการทำลายล้างที่จะเกิดแก่พวกเขา, ในทันทีหลังจากบิดาข้าพเจ้าจากเยรูซาเล็มมา; กระนั้นก็ตาม, พวกเขายังทำให้ใจตนแข็งกระด้าง; และตามคำพยากรณ์ของข้าพเจ้าพวกเขาจึงถูกทำลาย, นอกจากพวกที่ถูกพาไปเป็นเชลยในบาบิโลน.

๑๑ และบัดนี้ข้าพเจ้าพูดเรื่องนี้เพราะวิญญูณซึ่งอยู่ในข้าพเจ้า. และทั้งที่พวกเขาถูกพาออกไปแล้วพวกเขาจะกลับมาอีก, และครอบครองแผ่นดินเยรูซาเล็ม; ดังนั้น, พวกเขาจะได้รับการหวนคืนสู่แผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขาอีก.

But behold, I, Nephi, have not taught my children after the manner of the Jews; but behold, I, of myself, have dwelt at Jerusalem, wherefore I know concerning the regions round about; and I have made mention unto my children concerning the judgments of God, which hath come to pass among the Jews, unto my children, according to all that which Isaiah hath spoken, and I do not write them.

But behold, I proceed with mine own prophecy, according to my plainness; in the which I know that no man can err; nevertheless, in the days that the prophecies of Isaiah shall be fulfilled men shall know of a surety, at the times when they shall come to pass.

Wherefore, they are of worth unto the children of men, and he that supposeth that they are not, unto them will I speak particularly, and confine the words unto mine own people; for I know that they shall be of great worth unto them in the last days; for in that day shall they understand them; wherefore, for their good have I written them.

And as one generation hath been destroyed among the Jews because of iniquity, even so have they been destroyed from generation to generation according to their iniquities; and never hath any of them been destroyed save it were foretold them by the prophets of the Lord.

Wherefore, it hath been told them concerning the destruction which should come upon them, immediately after my father left Jerusalem; nevertheless, they hardened their hearts; and according to my prophecy they have been destroyed, save it be those which are carried away captive into Babylon.

And now this I speak because of the spirit which is in me. And notwithstanding they have been carried away they shall return again, and possess the land of Jerusalem; wherefore, they shall be restored again to the land of their inheritance.

๑๒ แต่, ดูเถิด, พวกเขาจะมีสงคราม, และข่าวลือเรื่องสงคราม; และเมื่อถึงวันนั้นวันที่พระองค์เดียวที่ถือกำเนิดจากพระบิดา, แท้จริงแล้ว, แม้พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก, จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แก่พวกเขาในเนื้อหนัง, ดูเถิด, พวกเขาจะปฏิเสธพระองค์, เพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา, และความแข็งกระด้างของใจพวกเขา, และความดื้อรั้นของพวกเขา.

๑๓ ดูเถิด, พวกเขาจะตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขน; และหลังจากศาสนิกย์วางพระองค์ไว้ในอุโมงค์ตลอดระยะเวลาสามวันพระองค์จะทรงลุกขึ้นจากบรรดาคนตาย, พร้อมด้วยปีกของพระองค์ที่รักษาหาย; และคนทั้งปวงที่เชื่อในพระนามของพระองค์จะได้รับการช่วยให้รอดในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า. ดังนั้น, จิตวิญญาณข้าพเจ้าจึงเบิกบานที่จะพยากรณ์เกี่ยวกับพระองค์, เพราะข้าพเจ้าเห็นวันของพระองค์แล้ว, และใจข้าพเจ้าเทิดพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์.

๑๔ และดูเถิดเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือหลังจากพระเมสสิยาห์ทรงลุกขึ้นจากบรรดาคนตาย, และทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์ต่อผู้คนของพระองค์, ต่อคนมากเท่าที่เชื่อในพระนามของพระองค์, ดูเถิด, เยรูซาเล็มจะถูกทำลายอีก; เพราะวิบัติแก่พวกเขาที่ต่อสู้กับพระผู้เป็นเจ้าและผู้คนของศาสนจักรพระองค์.

๑๕ ดังนั้น, ชาวยิวจะกระจัดกระจายไปในบรรดาประชาชาติทั้งปวง; แท้จริงแล้ว, และบาบิโลนจะถูกทำลายด้วย; ดังนั้น, ชาวยิวจะกระจัดกระจายไปโดยประชาชาติอื่น.

๑๖ และหลังจากพวกเขากระจัดกระจายไป, และพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงไถ่พวกเขาโดยประชาชาติอื่นมาตลอดหลายรุ่น, แท้จริงแล้ว, แม้ลงมาจากรุ่นสู่รุ่นจนพวกเขาจะถูกชักชวนให้เชื่อในพระคริสต์, พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, และการชดใช้, ที่ไม่มีขอบเขตเพื่อมนุษยชาติทั้งปวง—และเมื่อวันนั้นจะมาถึงเมื่อพวกเขาเชื่อในพระคริสต์, และนมัสการพระบิดาในพระนามของพระองค์, ด้วยใจบริสุทธิ์และมือสะอาด, และไม่ตั้งตารอพระเมสสิยาห์อีกองค์หนึ่งต่อไป, เมื่อนั้น, ในเวลานั้น, วันนั้นจะมาถึงซึ่งสมควรที่พวกเขาจะต้องเชื่อสิ่งเหล่านี้.

But, behold, they shall have wars, and rumors of wars; and when the day cometh that the Only Begotten of the Father, yea, even the Father of heaven and of earth, shall manifest himself unto them in the flesh, behold, they will reject him, because of their iniquities, and the hardness of their hearts, and the stiffness of their necks.

Behold, they will crucify him; and after he is laid in a sepulchre for the space of three days he shall rise from the dead, with healing in his wings; and all those who shall believe on his name shall be saved in the kingdom of God. Wherefore, my soul delighteth to prophesy concerning him, for I have seen his day, and my heart doth magnify his holy name.

And behold it shall come to pass that after the Messiah hath risen from the dead, and hath manifested himself unto his people, unto as many as will believe on his name, behold, Jerusalem shall be destroyed again; for wo unto them that fight against God and the people of his church.

Wherefore, the Jews shall be scattered among all nations; yea, and also Babylon shall be destroyed; wherefore, the Jews shall be scattered by other nations.

And after they have been scattered, and the Lord God hath scourged them by other nations for the space of many generations, yea, even down from generation to generation until they shall be persuaded to believe in Christ, the Son of God, and the atonement, which is infinite for all mankind—and when that day shall come that they shall believe in Christ, and worship the Father in his name, with pure hearts and clean hands, and look not forward any more for another Messiah, then, at that time, the day will come that it must needs be expedient that they should believe these things.

๑๗ และพระเจ้าจะทรงลงพระหัตถ์ของพระองค์อีกเป็นครั้งที่สองเพื่อนำผู้คนของพระองค์กลับคืนจากสภาพที่หลงไปและตกของพวกเขา. ดังนั้น, พระองค์จะทรงทำงานอัศจรรย์และการอันน่าพิศวงในบรรดาลูกหลานมนุษย์ต่อไป.

๑๘ ดังนั้น, พระองค์จะทรงนำพระวอนะของพระองค์ออกมาให้พวกเขา, ซึ่งพระวอนะจะพิพากษาพวกเขาในวันสุดท้าย, เพราะจะประทานพระวอนะให้พวกเขาด้วยพระประสงค์ที่จะสร้างความเชื่อมั่นแก่พวกเขาถึงพระเมสสิยาห์องค์จริง, ซึ่งถูกพวกเขาปฏิเสธ; และเพื่อสร้างความเชื่อมั่นแก่พวกเขาว่าพวกเขาไม่ต้องตั้งตารอพระเมสสิยาห์องค์หนึ่งที่จะเสด็จมาอีกต่อไป, เพราะจะไม่มียุคใดมา, นอกจากจะเป็นพระเมสสิยาห์ปลอมซึ่งจะหลอกลวงผู้คน; เพราะมีพระเมสสิยาห์แต่องค์เดียวซึ่งศาสดาพยากรณ์พูดถึง, และพระเมสสิยาห์องค์นั้นคือพระองค์ผู้จะทรงถูกขาวยิวปฏิเสธ.

๑๙ เพราะตามคำของศาสดาพยากรณ์, พระเมสสิยาห์จะเสด็จมาในหกร้อยปีนับจากเวลาที่บิดาข้าพเจ้าจากเยรูซาเล็มมา; และตามคำของศาสดาพยากรณ์, และคำของเทพแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าด้วย, พระนามของพระองค์จะเป็นพระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า.

๒๐ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าพูดมาแล้วอย่างแจ้งชัดเพื่อท่านจะผิดพลาดไม่ได้. และดังที่พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงพระชนม์อยู่ผู้ทรงนำอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์, และประทานพลังให้โมเสสเพื่อเขาจะรักษาประชาชนชาติภายหลังพวกเขาถูกพญางูพิษกัด, หากพวกเขาจะมองไปที่พญางูซึ่งท่านชูขึ้นต่อหน้าพวกเขา, และประทานพลังให้ท่านด้วยเพื่อท่านจะตีศิลาและน้ำจะไหลออกมา; แท้จริงแล้ว, ดูก่อนข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าดังสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องจริง, และดังที่พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงพระชนม์อยู่, ไม่มีนามอื่นใดประทานมาให้ภายใต้ฟ้าสวรรค์นอกจากจะเป็นพระเยซูคริสต์องค์นี้, องค์ที่ข้าพเจ้าพูดมาแล้ว, ซึ่งโดยพระนามนี้มนุษย์จะรับการช่วยให้รอดได้.

๒๑ ดังนั้น, เพราะเหตุนี้พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจึงทรงสัญญาแก่ข้าพเจ้าว่าสิ่งเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าเขียนจะมีผู้เก็บและปกปักรักษาไว้, และสืบทอดให้แก่พงศ์พันธุ์ข้าพเจ้า, จากรุ่นสู่รุ่น, เพื่อพระสัญญาจะเกิดสัมฤทธิ์ผลแก่โยเซฟ, คือพงศ์พันธุ์ของท่านจะไม่ตายเลยตราบนานเท่าที่แผ่นดินโลกยังดำรงอยู่.

And the Lord will set his hand again the second time to restore his people from their lost and fallen state. Wherefore, he will proceed to do a marvelous work and a wonder among the children of men.

Wherefore, he shall bring forth his words unto them, which words shall judge them at the last day, for they shall be given them for the purpose of convincing them of the true Messiah, who was rejected by them; and unto the convincing of them that they need not look forward any more for a Messiah to come, for there should not any come, save it should be a false Messiah which should deceive the people; for there is save one Messiah spoken of by the prophets, and that Messiah is he who should be rejected of the Jews.

For according to the words of the prophets, the Messiah cometh in six hundred years from the time that my father left Jerusalem; and according to the words of the prophets, and also the word of the angel of God, his name shall be Jesus Christ, the Son of God.

And now, my brethren, I have spoken plainly that ye cannot err. And as the Lord God liveth that brought Israel up out of the land of Egypt, and gave unto Moses power that he should heal the nations after they had been bitten by the poisonous serpents, if they would cast their eyes unto the serpent which he did raise up before them, and also gave him power that he should smite the rock and the water should come forth; yea, behold I say unto you, that as these things are true, and as the Lord God liveth, there is none other name given under heaven save it be this Jesus Christ, of which I have spoken, whereby man can be saved.

Wherefore, for this cause hath the Lord God promised unto me that these things which I write shall be kept and preserved, and handed down unto my seed, from generation to generation, that the promise may be fulfilled unto Joseph, that his seed should never perish as long as the earth should stand.

๒๒ ดังนั้น, สิ่งเหล่านี้จะเป็นไปจากรุ่นสู่รุ่นตราบนานเท่าที่แผ่นดินโลกจะดำรงอยู่; และสิ่งเหล่านี้จะเป็นไปตามพระประสงค์และความพอพระทัยของพระผู้เป็นเจ้า; และประชาชาติผู้จะครอบครองสิ่งเหล่านี้จะถูกพิพากษาด้วยสิ่งเหล่านี้ตามถ้อยคำที่เขียนไว้.

๒๓ เพราะเราทำงานอย่างขยันหมั่นเพียรที่จะเขียน, เพื่อชักชวนลูกหลานเรา, และพี่น้องเราด้วย, ให้เชื่อในพระคริสต์, และให้คืนดีกับพระผู้เป็นเจ้า; เพราะเรารู้ว่าโดยพระคุณนั้นเองที่เราได้รับการช่วยให้รอด, หลังจากเราทำทุกสิ่งจนสุดความสามารถแล้ว.

๒๔ และ, ทั้งที่เราเชื่อในพระคริสต์, เรายังรักษากฎของโมเสส, และตั้งตารอพระคริสต์ด้วยความแน่วแน่, จนกว่ากฎจะสมบูรณ์.

๒๕ เพราะ, เพื่อเจตนารมณ์นี้ กฎประทานมาให้; ดังนั้นกฎจึงตายสำหรับเรา, และเราถูกทำให้มีชีวิตในพระคริสต์เพราะศรัทธาของเรา; แต่เราก็กังรักษากฎไว้เพราะพระบัญญัติ.

๒๖ และเราพูดถึงพระคริสต์, เราชื่นชมยินดีในพระคริสต์, เราสั่งสอนเรื่องพระคริสต์, เราพยากรณ์ถึงพระคริสต์, และเราเขียนตามคำพยากรณ์ของเรา, เพื่อลูกหลานของเราจะรู้ว่าพวกเขาจะมองหาแหล่งใดเพื่อการปลดบาปของพวกเขา.

๒๗ ดังนั้น, เราจึงพูดถึงกฎเพื่อลูกหลานของเราจะรู้เกี่ยวกับการตายของกฎ; และพวกเขา, โดยที่รู้จักการตายของกฎ, จะตั้งตารอชีวิตนั้นซึ่งอยู่ในพระคริสต์, และรู้ว่ากฎประทานมาให้เพื่อเจตนารมณ์ใด. และหลังจากกฎสมบูรณ์ในพระคริสต์แล้ว, เพื่อพวกเขาจะไม่ทำใจตนแข็งกระด้างต่อพระองค์เมื่อพระคริสต์ทรงเห็นสมควรยกเลิกกฎ.

๒๘ และบัดนี้ดูเถิด, ผู้คนของข้าพเจ้า, ท่านเป็นคนตื้อรั้น; ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่ท่านอย่างแจ้งชัด, เพื่อท่านจะเข้าใจผิดไม่ได้. และถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้าพูดไว้จะยืนเป็นประจักษ์พยานต่อต้านท่าน; เพราะมันเพียงพอจะสอนทางที่ถูกต้องให้ผู้ใดก็ได้; เพราะทางที่ถูกต้องคือเชื่อในพระคริสต์และหาปฏิเสธพระองค์ไม่; เพราะโดยการปฏิเสธพระองค์ท่านก็ปฏิเสธศาสดาพยากรณ์และกฎด้วย.

Wherefore, these things shall go from generation to generation as long as the earth shall stand; and they shall go according to the will and pleasure of God; and the nations who shall possess them shall be judged of them according to the words which are written.

For we labor diligently to write, to persuade our children, and also our brethren, to believe in Christ, and to be reconciled to God; for we know that it is by grace that we are saved, after all we can do.

And, notwithstanding we believe in Christ, we keep the law of Moses, and look forward with steadfastness unto Christ, until the law shall be fulfilled.

For, for this end was the law given; wherefore the law hath become dead unto us, and we are made alive in Christ because of our faith; yet we keep the law because of the commandments.

And we talk of Christ, we rejoice in Christ, we preach of Christ, we prophesy of Christ, and we write according to our prophecies, that our children may know to what source they may look for a remission of their sins.

Wherefore, we speak concerning the law that our children may know the deadness of the law; and they, by knowing the deadness of the law, may look forward unto that life which is in Christ, and know for what end the law was given. And after the law is fulfilled in Christ, that they need not harden their hearts against him when the law ought to be done away.

And now behold, my people, ye are a stiffnecked people; wherefore, I have spoken plainly unto you, that ye cannot misunderstand. And the words which I have spoken shall stand as a testimony against you; for they are sufficient to teach any man the right way; for the right way is to believe in Christ and deny him not; for by denying him ye also deny the prophets and the law.

๒๙ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าทางที่ถูก
ต้องคือเชื่อในพระคริสต์, และหาปฏิเสธพระองค์ไม่;
และพระคริสต์คือพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล; ดังนั้น
ท่านต้องน้อมกายลง ณ เบื้องพระพักตร์พระองค์, และ
นมัสการพระองค์ด้วยสุดพลัง, ความนึกคิด, และพละ
กำลังของท่าน, และทั้งจิตวิญญาณของท่าน; และหาก
ท่านทำเช่นนั้นท่านจะไม่มีทางถูกขับออกไป.

๓๐ และ, ตราบเท่าที่สมควร, ท่านต้องรักษาวิธีปฏิบัติ
และศาสนพิธีของพระผู้เป็นเจ้าจนกว่ากฎที่ประทาน
ให้โมเสสจะสมบูรณ์.

And now behold, I say unto you that the right way
is to believe in Christ, and deny him not; and Christ
is the Holy One of Israel; wherefore ye must bow
down before him, and worship him with all your
might, mind, and strength, and your whole soul; and
if ye do this ye shall in nowise be cast out.

And, inasmuch as it shall be expedient, ye must
keep the performances and ordinances of God until
the law shall be fulfilled which was given unto
Moses.

๒ นิไฟ ๒๖

- ๑ และหลังจากพระคริสต์จะทรงลุกขึ้นจากบรรดาคนตายแล้วพระองค์จะทรงแสดงองค์แก่ท่าน, ลูกหลานของข้าพเจ้า, และพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า; และพระวาทะที่พระองค์จะรับสั่งแก่ท่านจะเป็นกฎที่ท่านจะปฏิบัติ.
- ๒ เพราะดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าข้าพเจ้าเห็นว่าคุณหลายรุ่นจะล่วงลับไป, และจะมีสงครามใหญ่และการขัดแย้งในบรรดาผู้คนของข้าพเจ้า.
- ๓ และหลังจากพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาจะมีเครื่องหมายให้ไว้แก่ผู้คนของข้าพเจ้าเกี่ยวกับการประสูติของพระองค์, และเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ด้วย; และวันนั้นจะยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวสำหรับคนชั่วร้าย, เพราะพวกเขาจะตาย; และพวกเขาตายเพราะพวกเขาขับไล่ศาสดาพยากรณ์, และวิสุทธิชน, และขว้างก้อนหินใส่พวกเขา, และสังหารพวกเขา; ดังนั้นเสียงร้องจากโลหิตของวิสุทธิชนจะขึ้นไปจากพื้นดินถึงพระผู้เป็นเจ้าเพื่อฟ้องพวกเขา.
- ๔ ดังนั้น, คนทั้งหมดที่จองหอง, และที่กระทำอย่างชั่วร้าย, วันที่มาถึงจะเผาพวกเขาหมด, พระเจ้าจอมโยธาตรัส, เพราะพวกเขาจะเป็นดังตอข้าว.
- ๕ และพวกเขาที่ฆ่าศาสดาพยากรณ์, และวิสุทธิชน, หัวงอกของแผ่นดินโลกจะกลืนพวกเขาหมด, พระเจ้าจอมโยธาตรัส; และภูเขาจะฝังพวกเขา, และลมหมุนจะหอบพวกเขาไป, และอาคารจะพังลงมาทับพวกเขาและขยี้พวกเขาเป็นชิ้น ๆ และบดพวกเขาเป็นผง.
- ๖ และพวกเขาจะถูกเยียนด้วยฟ้าคำรนคำราม, และสายฟ้าฟาด, และแผ่นดินไหว, และการทำลายล้างทุกอย่าง, เพราะเพลิงแห่งความกริ้วของพระเจ้าจะดาลเดือดกับพวกเขา, และพวกเขาจะเป็นดังตอข้าว, และวันที่มาถึงจะกลืนกินพวกเขา, พระเจ้าจอมโยธาตรัส.
- ๗ โอ้ความเจ็บปวด, และความปวดร้าวของจิตวิญญาณข้าพเจ้าเพราะการสูญเสียผู้ซึ่งถูกสังหารซึ่งเป็นผู้คนของข้าพเจ้า! เพราะข้าพเจ้า, นิไฟ, เห็นมันแล้ว, และมันแทบจะกลืนกินข้าพเจ้าต่อหน้าที่ประทับของพระเจ้า; แต่ข้าพเจ้าต้องร้องทูลพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า : วิธีของพระองค์เที่ยงธรรม.

2 Nephi 26

And after Christ shall have risen from the dead he shall show himself unto you, my children, and my beloved brethren; and the words which he shall speak unto you shall be the law which ye shall do.

For behold, I say unto you that I have beheld that many generations shall pass away, and there shall be great wars and contentions among my people.

And after the Messiah shall come there shall be signs given unto my people of his birth, and also of his death and resurrection; and great and terrible shall that day be unto the wicked, for they shall perish; and they perish because they cast out the prophets, and the saints, and stone them, and slay them; wherefore the cry of the blood of the saints shall ascend up to God from the ground against them.

Wherefore, all those who are proud, and that do wickedly, the day that cometh shall burn them up, saith the Lord of Hosts, for they shall be as stubble.

And they that kill the prophets, and the saints, the depths of the earth shall swallow them up, saith the Lord of Hosts; and mountains shall cover them, and whirlwinds shall carry them away, and buildings shall fall upon them and crush them to pieces and grind them to powder.

And they shall be visited with thunderings, and lightnings, and earthquakes, and all manner of destructions, for the fire of the anger of the Lord shall be kindled against them, and they shall be as stubble, and the day that cometh shall consume them, saith the Lord of Hosts.

O the pain, and the anguish of my soul for the loss of the slain of my people! For I, Nephi, have seen it, and it well nigh consumeth me before the presence of the Lord; but I must cry unto my God: Thy ways are just.

๘ แต่ดูเถิด, คนชอบธรรมที่สดับฟังคำของศาสดาพยากรณ์, และหาทำลายพวกท่านไม่, แต่ตั้งตารอพระคริสต์ด้วยความแน่วแน่สำหรับเครื่องหมายที่ได้รับการประทานไว้, ทั้งที่มีการข่มเหงทุกอย่าง—ดูเถิด, พวกเขา คือ คนที่จะไม่ตาย.

๙ แต่พระบุตรแห่งความชอบธรรมจะทรงปรากฏแก่พวกเขา; และพระองค์จะทรงรักษาพวกเขาให้หาย, และพวกเขาจะมีสันติกับพระองค์, จนสามรุ่นจะล่วงลับไป, และคนเป็นอันมากของรุ่นที่สี่จะผ่านไปด้วยความชอบธรรม.

๑๐ และเมื่อสิ่งเหล่านี้ผ่านไปแล้วการทำลายล้างอันรวดเร็วจะมาถึงผู้คนของข้าพเจ้า; เพราะ, ทั้งที่จิตวิญญาณข้าพเจ้าเจ็บปวด, ข้าพเจ้ายังเห็นการทำลายล้างอันรวดเร็ว; ดังนั้น, ข้าพเจ้ารู้ว่ามันจะบังเกิดขึ้น; และพวกเขาขายตัวเองไปเปล่า ๆ; เพราะ, เพื่อรางวัลแห่งความจองหองของพวกเขาและความโง่ของพวกเขา พวกเขาจะเก็บเกี่ยวความพินาศ; เพราะเนื่องจากพวกเขายอมต่อมารและเลือกงานแห่งความมืดแทนความสว่าง, ฉะนั้นพวกเขาต้องลงไปสู่นรก.

๑๑ เพราะพระวิญญาณของพระเจ้าจะไม่พากเพียรกับมนุษย์เสมอไป. และเมื่อพระวิญญาณละความเพียรกับมนุษย์การทำลายล้างอันรวดเร็วย่อมมาถึง, และนี่ทำให้จิตวิญญาณข้าพเจ้าเศร้าโศก.

๑๒ และดังที่ข้าพเจ้าพูดแล้วเกี่ยวกับการสร้างความเชื่อมั่นแก่ชาวยิว, ว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์องค์จริง, จึงจำเป็นว่าคนต่างชาติถูกทำให้เชื่อมั่นด้วยว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์, พระผู้เป็นเจ้านิรันดร์;

๑๓ และว่าพระองค์ทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แก่คนเหล่านั้นทั้งหมดที่เชื่อในพระองค์, โดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์; แท้จริงแล้ว, แก่ทุกประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และผู้คน, โดยทรงกระทำปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่, เครื่องหมาย, และการอันน่าพิศวง, ในบรรดาลูกหลานมนุษย์ตามศรัทธาของพวกเขา.

๑๔ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าพยากรณ์ต่อท่านเกี่ยวกับวันเวลาสุดท้าย; เกี่ยวกับวันเวลาเมื่อพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำสิ่งเหล่านี้ออกมาสู่ลูกหลานมนุษย์.

But behold, the righteous that hearken unto the words of the prophets, and destroy them not, but look forward unto Christ with steadfastness for the signs which are given, notwithstanding all persecution—behold, they are they which shall not perish.

But the Son of Righteousness shall appear unto them; and he shall heal them, and they shall have peace with him, until three generations shall have passed away, and many of the fourth generation shall have passed away in righteousness.

And when these things have passed away a speedy destruction cometh unto my people; for, notwithstanding the pains of my soul, I have seen it; wherefore, I know that it shall come to pass; and they sell themselves for naught; for, for the reward of their pride and their foolishness they shall reap destruction; for because they yield unto the devil and choose works of darkness rather than light, therefore they must go down to hell.

For the Spirit of the Lord will not always strive with man. And when the Spirit ceaseth to strive with man then cometh speedy destruction, and this grieveth my soul.

And as I spake concerning the convincing of the Jews, that Jesus is the very Christ, it must needs be that the Gentiles be convinced also that Jesus is the Christ, the Eternal God;

And that he manifesteth himself unto all those who believe in him, by the power of the Holy Ghost; yea, unto every nation, kindred, tongue, and people, working mighty miracles, signs, and wonders, among the children of men according to their faith.

But behold, I prophesy unto you concerning the last days; concerning the days when the Lord God shall bring these things forth unto the children of men.

๑๕ หลังจากพงศ์พันธุ์ข้าพเจ้าและพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้าจะเสื่อมโทรมในความไม่เชื่อ, และจะถูกคนต่างชาติลงทัณฑ์; แท้จริงแล้ว, หลังจากพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงตั้งค่ายโดยรอบเพื่อต่อต้านพวกเขา, และจะทรงล้อมพวกเขาไว้ด้วยคันดิน, และทรงสร้างป้อมต่อต้านพวกเขา; และหลังจากที่พวกเขาจะถูกนำลงต่ำสู่ภัสมธุลี, แม้จนพวกเขาหาเป็นอยู่ไม่, กระนั้นคำของคนชอบธรรมจะเขียนไว้, และคำสวดอ้อนวอนของคนที่ซื่อสัตย์จะได้ยิน, และคนทั้งหมดที่เสื่อมโทรมในความไม่เชื่อจะไม่ถูกลืม.

๑๖ เพราะคนเหล่านั้นที่จะถูกทำลายจะพูดกับพวกเขาจากพื้นดิน, และคำพูดของคนเหล่านั้นจะมาจากส่วนลึกใต้ภัสมธุลี, และเสียงของพวกเขาจะเป็นดังเสียงคนที่ติดต่อวิญญาณได้; เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะประทานพลังความสามารถให้เขา, เพื่อเขาจะกระซิบเกี่ยวกับพวกเขา, แม้ประหนึ่งว่าจากพื้นดิน; และคำพูดของคนเหล่านั้นจะกระซิบจากภัสมธุลี.

๑๗ เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้: พวกเขาจะเขียนเรื่องที่จะเกิดขึ้นในบรรดาพวกเขา, และเรื่องเหล่านั้นจะเขียนและผนึกไว้ในหนังสือเล่มหนึ่ง, และคนที่เสื่อมโทรมในความไม่เชื่อจะไม่มีเรื่องเหล่านั้น, เพราะพวกเขาพยายามทำลายสิ่งต่างๆ ของพระผู้เป็นเจ้า.

๑๘ ด้วยเหตุนี้, ดังคนที่ถูกทำลายได้ถูกทำลายอย่างรวดเร็ว; และฝูงชนพวกที่นากลับของพวกเขาก็เป็นดังเกลบที่สูญสิ้นไป—แท้จริงแล้ว, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้: มันจะเป็นไปโดยฉับพลัน, ทันใด—

๑๙ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือ, คนที่เสื่อมโทรมในความไม่เชื่อจะถูกมือของคนต่างชาติลงทัณฑ์.

๒๐ และคนต่างชาติจะทนงตนด้วยความถือดีในสายตาตน, และสะดุดล้ม, เพราะความร้ายแรงของสิ่งกีดขวาง, ซึ่งทำให้พวกเขาสร้างศาสนจักรขึ้นมากมาย; กระนั้นก็ตาม, พวกเขายังไม่นำพาต่อเดชาานุภาพและปาฏิหาริย์ของพระผู้เป็นเจ้า, และสั่งสอนโดยยกย่องปัญญาของตนเองและความรู้ของตนเอง, เพื่อพวกเขาจะได้หาผลประโยชน์และบดขยี้หน้าคนจน.

๒๑ และมีศาสนจักรมากมายที่สร้างขึ้นซึ่งก่อให้เกิดความริษยา, และการวิวาท, และความอาฆาตมาดร้าย.

After my seed and the seed of my brethren shall have dwindled in unbelief, and shall have been smitten by the Gentiles; yea, after the Lord God shall have camped against them round about, and shall have laid siege against them with a mount, and raised forts against them; and after they shall have been brought down low in the dust, even that they are not, yet the words of the righteous shall be written, and the prayers of the faithful shall be heard, and all those who have dwindled in unbelief shall not be forgotten.

For those who shall be destroyed shall speak unto them out of the ground, and their speech shall be low out of the dust, and their voice shall be as one that hath a familiar spirit; for the Lord God will give unto him power, that he may whisper concerning them, even as it were out of the ground; and their speech shall whisper out of the dust.

For thus saith the Lord God: They shall write the things which shall be done among them, and they shall be written and sealed up in a book, and those who have dwindled in unbelief shall not have them, for they seek to destroy the things of God.

Wherefore, as those who have been destroyed have been destroyed speedily; and the multitude of their terrible ones shall be as chaff that passeth away—yea, thus saith the Lord God: It shall be at an instant, suddenly—

And it shall come to pass, that those who have dwindled in unbelief shall be smitten by the hand of the Gentiles.

And the Gentiles are lifted up in the pride of their eyes, and have stumbled, because of the greatness of their stumbling block, that they have built up many churches; nevertheless, they put down the power and miracles of God, and preach up unto themselves their own wisdom and their own learning, that they may get gain and grind upon the face of the poor.

And there are many churches built up which cause envyings, and strifes, and malice.

๒๒ และมีการมั่วสุมลับด้วย, แม่ดั่งในสมัยโบราณ, ตามการมั่วสุมของมาร, เพราะเขาเป็นผู้วางรากฐานของสิ่งทั้งหมดเหล่านี้; แท้จริงแล้ว, ผู้วางรากฐานของฆาตกรรม, และงานแห่งความมืด; แท้จริงแล้ว, และเขาจะคอปวงนั้นไปด้วยใยป่าน, จนเขามัดคณพวงนั้นด้วยเชือกอันแข็งแรงของเขาไว้ตลอดกาล.

๒๓ เพราะดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าหาได้ทรงทำงานในความมืดไม่.

๒๔ พระองค์ยอมไม่ทรงกระทำสิ่งใดเว้นแต่จะเป็นไปเพื่อประโยชน์ของโลก; เพราะพระองค์ทรงรักโลก, จนพระองค์ทรงยอมพลีพระชนม์ชีพของพระองค์เองเพื่อจะทรงจูงใจมนุษย์ทั้งปวงมาหาพระองค์. ดังนั้น, พระองค์ไม่ทรงบัญชาผู้ใดไม่ให้รับส่วนความรอดของพระองค์.

๒๕ ดูเถิด, พระองค์ทรงร้องบอกผู้ใดหรือ, โดยตรัสว่า: จงไปจากเรา? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย; แต่พระองค์ตรัส: จงมาหาเราเถิดเจ้าทั้งหลายสุดแดนแผ่นดินโลก, จงซื้อนมและน้ำผึ้ง, โดยไม่เสียเงินตราและโดยไม่คิดราคา.

๒๖ ดูเถิด, พระองค์ทรงบัญชาผู้ใดหรือว่าพวกเขาควรออกจากบรรดาธรรมศาลา, หรือออกจากสถานนมัสการ? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย.

๒๗ พระองค์ทรงบัญชาผู้ใดหรือว่าพวกเขาไม่ควรรับส่วนความรอดของพระองค์? ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย; แต่พระองค์ประทานความรอดนั้นให้มนุษย์ทั้งปวงเปล่า ๆ; และพระองค์ทรงบัญชาผู้คนของพระองค์ว่าพวกเขาควรชักชวนมนุษย์ทั้งปวงให้กลับใจ.

๒๘ ดูเถิด, พระเจ้าทรงบัญชาผู้ใดหรือว่าพวกเขาไม่ควรรับส่วนพระคุณความดีของพระองค์? ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย; แต่มนุษย์ทั้งปวงได้รับอภิสิทธิ์คนหนึ่งเหมือนกับอีกคนหนึ่ง, และไม่มีใครถูกห้าม.

๒๙ พระองค์ทรงบัญชาว่าจะไม่มีการฉ้อฉลในอำนาจปุโรหิต; เพราะ, ดูเถิด, การฉ้อฉลในอำนาจปุโรหิตคือการที่มนุษย์สั่งสอนและตั้งตนเป็นความสว่างแก่โลก, เพื่อพวกเขาจะหาผลประโยชน์และการสรรเสริญของโลก; แต่พวกเขาไม่ได้แสวงหาความผาสุกของไซอัน.

And there are also secret combinations, even as in times of old, according to the combinations of the devil, for he is the founder of all these things; yea, the founder of murder, and works of darkness; yea, and he leadeth them by the neck with a flaxen cord, until he bindeth them with his strong cords forever.

For behold, my beloved brethren, I say unto you that the Lord God worketh not in darkness.

He doeth not anything save it be for the benefit of the world; for he loveth the world, even that he layeth down his own life that he may draw all men unto him. Wherefore, he commandeth none that they shall not partake of his salvation.

Behold, doth he cry unto any, saying: Depart from me? Behold, I say unto you, Nay; but he saith: Come unto me all ye ends of the earth, buy milk and honey, without money and without price.

Behold, hath he commanded any that they should depart out of the synagogues, or out of the houses of worship? Behold, I say unto you, Nay.

Hath he commanded any that they should not partake of his salvation? Behold I say unto you, Nay; but he hath given it free for all men; and he hath commanded his people that they should persuade all men to repentance.

Behold, hath the Lord commanded any that they should not partake of his goodness? Behold I say unto you, Nay; but all men are privileged the one like unto the other, and none are forbidden.

He commandeth that there shall be no priestcrafts; for, behold, priestcrafts are that men preach and set themselves up for a light unto the world, that they may get gain and praise of the world; but they seek not the welfare of Zion.

- ๓๐ ดูเถิด, พระเจ้าทรงห้ามสิ่งนี้; ดังนั้น, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจึงประทานพระบัญญัติไว้ข้อหนึ่งว่ามนุษย์ทั้งปวงควรมีจิตกุศล, ซึ่งจิตกุศลคือความรัก. และหากพวกเขาไม่มีจิตกุศลพวกเขาย่อมไม่เป็นอะไรเลย. ดังนั้น, หากพวกเขามีจิตกุศลพวกเขาจะไม่ยอมให้คนงานในไซออนตาย.
- ๓๑ แต่คนงานในไซออนจะทำงานเพื่อไซออน; เพราะหากพวกเขาทำงานเพื่อเงินตราพวกเขาจะพินาศ.
- ๓๒ และอนึ่ง, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาไว้ว่ามนุษย์จะไม่กระทำความผิดกรรม; ว่าพวกเขาจะไม่กล่าวเท็จ; ว่าพวกเขาจะไม่ลักขโมย; ว่าพวกเขาจะไม่ออกพระนามของพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาอย่างไม่สมควร; ว่าพวกเขาจะไม่ริษยา; ว่าพวกเขาจะไม่อาฆาตมาดร้าย; ว่าพวกเขาจะไม่ขัดแย้งกันและกัน; ว่าพวกเขาจะไม่กระทำการผิดประเวณี; และว่าพวกเขาจะไม่ทำสิ่งเหล่านี้เลย; เพราะผู้ใดที่ทำสิ่งเหล่านี้จะพินาศ.
- ๓๓ เพราะความชั่วช้าสามานย์เหล่านี้ไม่ได้มาจากพระเจ้าเลย; เพราะพระองค์ทรงทำสิ่งที่ดีในบรรดาลูกหลานมนุษย์; และพระองค์ไม่ทรงทำสิ่งใดเลยนอกจากมันจะแจ้งชัดต่อลูกหลานมนุษย์; และพระองค์ทรงเชื่อเชิญพวกเขาทั้งหมดให้มาหาพระองค์และรับส่วนพระคุณความดีของพระองค์; และพระองค์ไม่ทรงปฏิเสธผู้ใดที่มาหาพระองค์เลย, ไม่ว่าดำและขาว, ทาสและไท, ชายและหญิง; และพระองค์ทรงคำนึงถึงคนนอกศาสนา; และทุกคนเหมือนกันหมดสำหรับพระผู้เป็นเจ้า, ทั้งชาวยิวและคนต่างชาติ.

Behold, the Lord hath forbidden this thing; wherefore, the Lord God hath given a commandment that all men should have charity, which charity is love. And except they should have charity they were nothing. Wherefore, if they should have charity they would not suffer the laborer in Zion to perish.

But the laborer in Zion shall labor for Zion; for if they labor for money they shall perish.

And again, the Lord God hath commanded that men should not murder; that they should not lie; that they should not steal; that they should not take the name of the Lord their God in vain; that they should not envy; that they should not have malice; that they should not contend one with another; that they should not commit whoredoms; and that they should do none of these things; for whoso doeth them shall perish.

For none of these iniquities come of the Lord; for he doeth that which is good among the children of men; and he doeth nothing save it be plain unto the children of men; and he inviteth them all to come unto him and partake of his goodness; and he denieth none that come unto him, black and white, bond and free, male and female; and he remembereth the heathen; and all are alike unto God, both Jew and Gentile.

๒ นิไฟ ๒๗

- ๑ แต่, ดูเถิด, ในวันเวลาสุดท้าย, หรือในวันเวลาของคนต่างชาติ—แท้จริงแล้ว, ดูเถิดประชาชาติทั้งปวงของคนต่างชาติและชาวยิวด้วย, ทั้งคนที่จะมาบนแผ่นดินนี้และคนที่อยู่บนพื้นแผ่นดินอื่น, แท้จริงแล้ว, แม้บนพื้นแผ่นดินทั้งหมดของแผ่นดินโลก, ดูเถิด, พวกเขาจะมึนเมาด้วยความชั่วช้าสามานย์และความน่าชิงชังนานัปการ—
- ๒ และเมื่อวันนั้นจะมาถึงพระเจ้าจอมโยธาจะเสด็จเยือนพวกเขา, ด้วยฟ้าร้องและด้วยแผ่นดินไหว, และด้วยเสียงอึกทึก, และด้วยพายุ, และด้วยพายุฝนฟ้าคะนอง, และด้วยเปลวแห่งเพลิงที่เผาผลาญ.
- ๓ และประชาชาติทั้งปวงที่ต่อสู้กับไซออน, และที่ทำให้นางเดือดร้อน, จะเป็นดังความฝันของนิมิตในเวลากลางคืน; แท้จริงแล้ว, มันจะบังเกิดแก่พวกเขา, แม้ดังเช่นคนหิวโหยที่ฝันไป, และดูเถิดเขากินแต่เขาคื่นขึ้นและจิตวิญญาณเขาว่างเปล่า; หรือเหมือนคนกระหายที่ฝันไป, และดูเถิดเขาดื่มน้ำแต่เขาคื่นขึ้นและดูเถิดเขาอ่อนแรง, และจิตวิญญาณเขามีความกระหาย; แท้จริงแล้ว, แม้ฝูงชนของประชาชาติทั้งปวงที่ต่อสู้กับภูเขาไซออนจะเป็นเช่นนั้น.
- ๔ เพราะดูเถิด, ท่านทั้งหลายที่ทำความชั่วช้าสามานย์, จงอยู่กับที่และประหลาดใจ, เพราะท่านจะร้องลั่น, และร้องไห้; แท้จริงแล้ว, ท่านจะมึนเมาแต่มิใช่ด้วยเหล้าองุ่น, ท่านจะโศกเศร้าแต่มิใช่ด้วยเครื่องดื่มแรง.
- ๕ เพราะดูเถิด, พระเจ้าทรงเทวิญญาณแห่งการหลับสนิทลงมาให้ท่าน. เพราะดูเถิด, ท่านหลับตาของท่าน, และท่านปฏิเสธศาสตพยากรณ์; และผู้ปกครองของท่าน, และผู้ที่ยังรู้นั้นพระองค์ทรงปิดบังไว้เพราะความชั่วช้าสามานย์ของท่าน.
- ๖ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำถ้อยคำของหนังสือเล่มหนึ่งออกมาสู่ท่าน, และมันจะเป็นถ้อยคำของคนທີ່หลับไปแล้ว.
- ๗ และดูเถิดหนังสือนั้นพระองค์จะทรงพินิจ; และในหนังสือจะมีการเปิดเผยจากพระผู้เป็นเจ้า, นับจากกาลเริ่มต้นของโลกจนถึงการสิ้นสุดของมัน.
- ๘ ดังนั้น, เนื่องจากสิ่งที่พินิจไว้, สิ่งที่พินิจไว้จะไม่มอบให้ในวันแห่งความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของผู้คน. ดังนั้นหนังสือจะถูกกระบังไว้จากพวกเขา.

2 Nephi 27

But, behold, in the last days, or in the days of the Gentiles—yea, behold all the nations of the Gentiles and also the Jews, both those who shall come upon this land and those who shall be upon other lands, yea, even upon all the lands of the earth, behold, they will be drunken with iniquity and all manner of abominations—

And when that day shall come they shall be visited of the Lord of Hosts, with thunder and with earthquake, and with a great noise, and with storm, and with tempest, and with the flame of devouring fire.

And all the nations that fight against Zion, and that distress her, shall be as a dream of a night vision; yea, it shall be unto them, even as unto a hungry man which dreameth, and behold he eateth but he awaketh and his soul is empty; or like unto a thirsty man which dreameth, and behold he drinketh but he awaketh and behold he is faint, and his soul hath appetite; yea, even so shall the multitude of all the nations be that fight against Mount Zion.

For behold, all ye that doeth iniquity, stay yourselves and wonder, for ye shall cry out, and cry; yea, ye shall be drunken but not with wine, ye shall stagger but not with strong drink.

For behold, the Lord hath poured out upon you the spirit of deep sleep. For behold, ye have closed your eyes, and ye have rejected the prophets; and your rulers, and the seers hath he covered because of your iniquity.

And it shall come to pass that the Lord God shall bring forth unto you the words of a book, and they shall be the words of them which have slumbered.

And behold the book shall be sealed; and in the book shall be a revelation from God, from the beginning of the world to the ending thereof.

Wherefore, because of the things which are sealed up, the things which are sealed shall not be delivered in the day of the wickedness and abominations of the people. Wherefore the book shall be kept from them.

๙ แต่จะมอบหนังสือให้ชายผู้หนึ่ง, และเขาจะมอบถ้อยคำในหนังสือ, ซึ่งเป็นถ้อยคำของคนเหล่านั้นที่หลับไปแล้วในภัสมรุธิ, และเขาจะมอบถ้อยคำเหล่านั้นให้อีกคนหนึ่ง.

๑๐ แต่ข้อความที่ผนึกไว้เขาจะไม่มอบให้, ทั้งเขาจะไม่มอบหนังสือให้. เพราะหนังสือจะผนึกไว้โดยเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า, และการเปิดเผยที่ผนึกไว้จะเก็บอยู่ในหนังสือจนถึงเวลาอันเหมาะสมของพระเจ้า, เพื่อถ้อยคำเหล่านั้นจะออกมา; เพราะเหตุนี้, ถ้อยคำเหล่านั้นเปิดเผยเรื่องทั้งหมดนับจากการวางรากฐานของโลกจนถึงการสิ้นสุดของมัน.

๑๑ และวันนั้นจะมาถึงเมื่อถ้อยคำของหนังสือซึ่งผนึกไว้จะอ่านบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน; และจะอ่านถ้อยคำเหล่านั้นโดยเดชานุภาพของพระคริสต์; และเรื่องทั้งหมดจะได้รับการเปิดเผยให้ลูกหลานมนุษย์ซึ่งเคยอยู่ในบรรดาลูกหลานมนุษย์ตลอดมา, และซึ่งจะดำรงอยู่แม้จนถึงบั้นปลายของแผ่นดินโลก.

๑๒ ดังนั้น, ในวันนั้นเมื่อจะมอบหนังสือให้ชายที่ข้าพเจ้าพูดถึงแล้ว, พระผู้เป็นเจ้าจะทรงซ่อนหนังสือจากสายตาของโลก, เพื่อจะไม่มีสายตาผู้ใดเห็นหนังสือเล่มนั้นนอกจากพยานสามคนจะเห็น, โดยเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า, นอกเหนือจากเขาคนที่จะได้รับมอบหนังสือ; และพวกเขาจะเป็นพยานถึงความจริงของหนังสือและสิ่งที่อยู่ในนั้น.

๑๓ และหาได้มีใครอื่นที่จะเห็นหนังสือเล่มนั้น, นอกจากไม่กี่คนตามพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อแสดงประจักษ์พยานถึงพระวณะของพระองค์ต่อลูกหลานมนุษย์; เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าตรัสว่าถ้อยคำของคนซื่อสัตย์จะพูดประหนึ่งว่ามันออกมาจากบรรดาคนตาย.

๑๔ ดังนั้น, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงเริ่มนำถ้อยคำในหนังสือออกมา; และด้วยปากของพยานหลายต่อหลายปากเท่าที่พระองค์ทรงเห็นว่าดีพระองค์จะทรงสถาปนาพระวณะของพระองค์ไว้; และวิบัติจึงมีแก่คนที่ปฏิเสธพระวณะของพระผู้เป็นเจ้า!

But the book shall be delivered unto a man, and he shall deliver the words of the book, which are the words of those who have slumbered in the dust, and he shall deliver these words unto another;

But the words which are sealed he shall not deliver, neither shall he deliver the book. For the book shall be sealed by the power of God, and the revelation which was sealed shall be kept in the book until the own due time of the Lord, that they may come forth; for behold, they reveal all things from the foundation of the world unto the end thereof.

And the day cometh that the words of the book which were sealed shall be read upon the house tops; and they shall be read by the power of Christ; and all things shall be revealed unto the children of men which ever have been among the children of men, and which ever will be even unto the end of the earth.

Wherefore, at that day when the book shall be delivered unto the man of whom I have spoken, the book shall be hid from the eyes of the world, that the eyes of none shall behold it save it be that three witnesses shall behold it, by the power of God, besides him to whom the book shall be delivered; and they shall testify to the truth of the book and the things therein.

And there is none other which shall view it, save it be a few according to the will of God, to bear testimony of his word unto the children of men; for the Lord God hath said that the words of the faithful should speak as if it were from the dead.

Wherefore, the Lord God will proceed to bring forth the words of the book; and in the mouth of as many witnesses as seemeth him good will he establish his word; and wo be unto him that rejecteth the word of God!

๑๕ แต่ดูเถิด, เหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะตรัสกับเขาผู้ที่พระองค์จะทรงมอบหนังสือให้ : จงนำถ้อยคำเหล่านี้ซึ่งมิได้ผนึกไว้ไปมอบให้อีกคนหนึ่ง, เพื่อเขาจะแสดงถ้อยคำเหล่านั้นให้คนมีการศึกษาดู, โดยกล่าวว่า : ข้าพเจ้าขอให้ท่าน, อ่านเรื่องนี้. และคนมีการศึกษาจะกล่าว : จงเอาหนังสือมานี้, และข้าพเจ้าจะอ่านมัน.

๑๖ และบัดนี้, เพื่อการสรรเสริญจากโลกและเพื่อหาผลประโยชน์พวกเขาจะกล่าวเช่นนั้น, และมิใช่เพื่อรัศมีภาพแห่งพระผู้เป็นเจ้า.

๑๗ และชายคนนั้นจะกล่าว : ข้าพเจ้านำหนังสือมาไม่ได้, เพราะหนังสือถูกผนึกไว้.

๑๘ จากนั้นคนมีการศึกษาจะกล่าว : ข้าพเจ้าอ่านไม่ได้.

๑๙ ดังนั้นเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้น, คือพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงมอบหนังสือและถ้อยคำที่อยู่ในนั้นอีกครั้งให้คนที่ไม่มีการศึกษา; และชายคนที่ไม่มีการศึกษาจะกล่าว : ข้าพเจ้าไม่มีการศึกษา.

๒๐ จากนั้นพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะตรัสแก่เขา : คนมีการศึกษาจะไม่อ่านถ้อยคำเหล่านั้น, เพราะพวกเขาปฏิเสธมัน, และเราสามารถทำงานของเราเองได้; ดังนั้นเจ้าจงอ่านถ้อยคำที่เราจะให้แก่เจ้า.

๒๑ อย่าแตะต้องเรื่องที่ผนึกไว้, เพราะเราจะนำมันออกมาในเวลาอันเหมาะสมของเราเอง; เพราะเราจะแสดงต่อลูกหลานมนุษย์ว่าเราสามารถทำงานของเราเองได้.

๒๒ ดังนั้น, เมื่อเจ้าอ่านถ้อยคำซึ่งเราส่งเจ้าไว้, และได้รับพยาณซึ่งเราสัญญาจะให้แก่เจ้า, เมื่อนั้นเจ้าจงผนึกหนังสือไว้อีก, และซ่อนมันไว้ให้เรา, เพื่อเราจะได้ปกป้องรักษาถ้อยคำซึ่งเจ้ายังไม่ได้อ่าน, จนกว่าเราจะเห็นสมควรตามปัญญาของเราเองที่จะเปิดเผยทุกสิ่งแก่ลูกหลานมนุษย์.

๒๓ เพราะดูเถิด, เราคือพระผู้เป็นเจ้า; และเราคือพระผู้เป็นเจ้าแห่งปาฏิหาริย์; และเราจะแสดงแก่โลกว่าเราเป็นเหมือนกันทั้งวันวาน, วันนี้, และตลอดกาล; และเราไม่ทำงานในบรรดาลูกหลานมนุษย์นอกจากจะเป็นไปตามศรัทธาของพวกเขา.

๒๔ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นอีกคือพระเจ้าจะตรัสแก่เขาซึ่งจะอ่านถ้อยคำที่จะมอบให้เขา :

But behold, it shall come to pass that the Lord God shall say unto him to whom he shall deliver the book: Take these words which are not sealed and deliver them to another, that he may show them unto the learned, saying: Read this, I pray thee. And the learned shall say: Bring hither the book, and I will read them.

And now, because of the glory of the world and to get gain will they say this, and not for the glory of God.

And the man shall say: I cannot bring the book, for it is sealed.

Then shall the learned say: I cannot read it.

Wherefore it shall come to pass, that the Lord God will deliver again the book and the words thereof to him that is not learned; and the man that is not learned shall say: I am not learned.

Then shall the Lord God say unto him: The learned shall not read them, for they have rejected them, and I am able to do mine own work; wherefore thou shalt read the words which I shall give unto thee.

Touch not the things which are sealed, for I will bring them forth in mine own due time; for I will show unto the children of men that I am able to do mine own work.

Wherefore, when thou hast read the words which I have commanded thee, and obtained the witnesses which I have promised unto thee, then shalt thou seal up the book again, and hide it up unto me, that I may preserve the words which thou hast not read, until I shall see fit in mine own wisdom to reveal all things unto the children of men.

For behold, I am God; and I am a God of miracles; and I will show unto the world that I am the same yesterday, today, and forever; and I work not among the children of men save it be according to their faith.

And again it shall come to pass that the Lord shall say unto him that shall read the words that shall be delivered him:

- ๒๕   ตราบเท่าที่คนพวกนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของ
พวกเขา, และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของพวกเขา,
แต่เอาใจพวกเขาออกห่างจากเรา, และความเกรงกลัว
ของพวกเขาที่มีต่อเราสอนโดยกฎเกณฑ์ของมนุษย์—
- ๒๖   ดังนั้น, เราจะเริ่มทำงานอัศจรรย์ในบรรดาคนพวก
นี้, แท้จริงแล้ว, งานอัศจรรย์และการอันนาพิสดาร,
เพราะปัญญาแห่งปราชญ์และคนมีการศึกษาของพวกเขา
จะเสื่อมสูญ, และเราจะซ่อนความเข้าใจแห่ง
วิญญาณของพวกเขา.
- ๒๗   และวิบัติแก่คนที่พยายามซ่อนแผนของพวกเขาไว้
ลึกยิ่งนักจากพระเจ้า ! และงานของพวกเขาอยู่ใน
ความมืด; และพวกเขาบอกว่า : ใครจะเห็นเรา, และใคร
จะรู้เรื่องของเรา ? และพวกเขากล่าวด้วยว่า : แน่อน,
การที่พระองค์ทรงทำให้สิ่งต่าง ๆ พลิกผันจะถือว่าเป็น
เพียงดินเหนียวของช่างปั้นหม้อ. แต่ดูเถิด, พระเจ้า
จอมโยธาตรัส, เราจะแสดงแก่พวกเขาว่าเรารู้งาน
ทั้งหมดของพวกเขา. เพราะงานจะบอกถึงคนที่ทำมัน
หรือ, ว่าท่านหาได้ทำข้าพเจ้าขึ้นมาไม่ ? หรือสิ่งที่สร้าง
ขึ้นจะกล่าวถึงคนที่สร้างมันขึ้นหรือ, ว่าเขาไม่มีความ
เข้าใจ ?
- ๒๘   แต่ดูเถิด, พระเจ้าจอมโยธาตรัส : เราจะแสดงแก่
ลูกหลานมนุษย์ว่ายังอีกไม่นานและเราจะเปลี่ยน
เลบานอนเป็นทุ่งอันอุดม; และจะถือว่าทุ่งอันอุดมเป็น
ป่าไม้.
- ๒๙   และในวันนั้นคนหูหนวกจะได้ยินถ้อยคำจาก
หนังสือ, และดวงตาของคนมืดบอดจะมองเห็นจาก
ความมืดมัวและจากความมืด.
- ๓๐   และคนอ่อนโยนจะมีมากขึ้นด้วย, และปิตีของพวกเขา
เขาในพระเจ้าจะบังเกิด, และคนจนในบรรดามนุษย์จะ
ชื่นชมยินดีในพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล.
- ๓๑   เพราะแน่อนดังพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่นั้นใด
พวกเขาจะเห็นว่าพระองค์ทรงนำคนที่น่าเกรงขามมา
สู่ความไร้ค่าฉันนั้น, และคนที่เยาะเย้ยจะถูกเผา
ผลาญ, และคนทั้งปวงที่เฝ้ารอความชั่วช้าสามานย์
ย่อมถูกตัดขาด;
- ๓๒   และเขาเหล่านั้นที่ทำให้คนคนหนึ่งเป็นผู้มีความผิด
เพราะคำคำเดียว, และวางกับดักไว้ที่ประตูเพื่อดักเขา
ที่พูดตำหนิ, และกำจัดผู้ที่เที่ยงธรรมออกไปดังสิ่งไร้
ค่า.

Forasmuch as this people draw near unto me with
their mouth, and with their lips do honor me, but
have removed their hearts far from me, and their fear
towards me is taught by the precepts of men—

Therefore, I will proceed to do a marvelous work
among this people, yea, a marvelous work and a
wonder, for the wisdom of their wise and learned
shall perish, and the understanding of their prudent
shall be hid.

And wo unto them that seek deep to hide their
counsel from the Lord! And their works are in the
dark; and they say: Who seeth us, and who knoweth
us? And they also say: Surely, your turning of things
upside down shall be esteemed as the potter's clay.
But behold, I will show unto them, saith the Lord of
Hosts, that I know all their works. For shall the work
say of him that made it, he made me not? Or shall the
thing framed say of him that framed it, he had no un-
derstanding?

But behold, saith the Lord of Hosts: I will show
unto the children of men that it is yet a very little
while and Lebanon shall be turned into a fruitful
field; and the fruitful field shall be esteemed as a for-
est.

And in that day shall the deaf hear the words of
the book, and the eyes of the blind shall see out of
obscurity and out of darkness.

And the meek also shall increase, and their joy
shall be in the Lord, and the poor among men shall
rejoice in the Holy One of Israel.

For assuredly as the Lord liveth they shall see that
the terrible one is brought to naught, and the scorner
is consumed, and all that watch for iniquity are cut
off;

And they that make a man an offender for a word,
and lay a snare for him that reproveth in the gate,
and turn aside the just for a thing of naught.

๓๓   ฉะนั้น, พระเจ้า, ผู้ทรงไถ้อับราฮัมตรัส, เกี่ยวกับเชื้อ
สายแห่งยาโคบดังนี้ : บัดนี้ยาโคบจะไม่ขายหน้า, ทั้ง
บัดนี้หน้าเขาจะไม่ซีดเผือดลงอีก.

๓๔   แต่เมื่อเขาเห็นลูกหลานของเขา, อันเป็นงานจากมือ
ของเรา, ท่ามกลางเขาแล้ว, พวกเขาจะทำให้นามของ
เราศักดิ์สิทธิ์, และทำให้พระผู้บริสุทธิ์แห่งยาโคบ
ศักดิ์สิทธิ์, และจะเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าของ
อิสราเอล.

๓๕   พวกเขาที่หลงผิดทางวิญญาณจะมาถึงความเข้าใจ
ด้วย, และพวกเขาที่พรั่นจะได้เรียนรู้หลักคำสอน.

Therefore, thus saith the Lord, who redeemed
Abraham, concerning the house of Jacob: Jacob shall
not now be ashamed, neither shall his face now wax
pale.

But when he seeth his children, the work of my
hands, in the midst of him, they shall sanctify my
name, and sanctify the Holy One of Jacob, and shall
fear the God of Israel.

They also that erred in spirit shall come to under-
standing, and they that murmured shall learn doc-
trine.

๒ นิไฟ ๒๘

- ๑ และบัดนี้, ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าพูดกับท่านแล้ว, ตามที่พระวิญญาณทรงบีบบังคับข้าพเจ้า; ดังนั้น, ข้าพเจ้ารู้ว่าเรื่องเหล่านี้ต้องบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน.
- ๒ และเรื่องที่จะเขียนทางหนังสือจะมีคุณค่าอย่างใหญ่หลวงต่อลูกหลานมนุษย์, และโดยเฉพาะต่อพงศ์พันธุ์ของเรา, ซึ่งเป็นพวกที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.
- ๓ เพราะเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันนั้นคือศาสนจักรที่สร้างขึ้น, และมิใช่เพื่อพระเจ้า, เมื่อแห่งหนึ่งจะกล่าวกับอีกแห่งหนึ่ง : ดูเถิด, ข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าเป็นของพระเจ้า; และแห่งอื่นจะพูด : ข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าเป็นของพระเจ้า; และทุกคนจะกล่าวดังนั้น พวกเขาส่งศาสนจักรขึ้น, และมิใช่เพื่อพระเจ้า—
- ๔ และพวกเขาจะขัดแย้งกัน; และปุโรหิตของพวกเขาจะขัดแย้งกัน, และพวกเขาจะสอนด้วยการเรียนรู้ของพวกเขา, และปฏิเสธพระวิญญาณบริสุทธิ์, ซึ่งประทานให้เอื้อปาก.
- ๕ และพวกเขาปฏิเสธเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า, พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล; และพวกเขากล่าวแก่ผู้คน : จงสดับฟังเรา, และท่านจงฟังกฎเกณฑ์ของเรา; เพราะดูเถิดวันนี้ไม่มีพระผู้เป็นเจ้า, เพราะพระเจ้าและพระผู้ไถ่ทรงงานของพระองค์แล้ว, และพระองค์ประทานอำนาจของพระองค์ให้มนุษย์;
- ๖ ดูเถิด, ท่านจงสดับฟังกฎเกณฑ์ของข้าพเจ้า; หากพวกเขาจะกล่าวว่ามิใช่ปาฏิหาริย์กระทำโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว, จงอย่าเชื่อ; เพราะทุกวันนี้พระองค์หาใช่พระผู้เป็นเจ้าแห่งปาฏิหาริย์ไม่; พระองค์ทรงงานของพระองค์แล้ว.
- ๗ แท้จริงแล้ว, และจะมีคนเป็นอันมากที่จะกล่าว : จงกิน, จงดื่ม, และจงรื่นเริงเถิด, เพราะพรุ่งนี้เราก็ตาย; และมันจะดีกับเรา.

2 Nephi 28

And now, behold, my brethren, I have spoken unto you, according as the Spirit hath constrained me; wherefore, I know that they must surely come to pass.

And the things which shall be written out of the book shall be of great worth unto the children of men, and especially unto our seed, which is a remnant of the house of Israel.

For it shall come to pass in that day that the churches which are built up, and not unto the Lord, when the one shall say unto the other: Behold, I, I am the Lord's; and the others shall say: I, I am the Lord's; and thus shall every one say that hath built up churches, and not unto the Lord—

And they shall contend one with another; and their priests shall contend one with another, and they shall teach with their learning, and deny the Holy Ghost, which giveth utterance.

And they deny the power of God, the Holy One of Israel; and they say unto the people: Hearken unto us, and hear ye our precept; for behold there is no God today, for the Lord and the Redeemer hath done his work, and he hath given his power unto men;

Behold, hearken ye unto my precept; if they shall say there is a miracle wrought by the hand of the Lord, believe it not; for this day he is not a God of miracles; he hath done his work.

Yea, and there shall be many which shall say: Eat, drink, and be merry, for tomorrow we die; and it shall be well with us.

๘ และจะมีคนเป็นอันมากที่จะกล่าวด้วยว่า : จงกิน, จงดื่ม, และจงรื่นเริงเถิด; กระนั้นก็ตาม, จงเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า—พระองค์จะทรงแก้ต่างให้แก่การทำความบาปเล็กน้อย; แท้จริงแล้ว, จงพูดปดเล็กน้อย, จงเอาเปรียบผู้อื่นเพราะคำพูดของเขา, จงขุดหลุมดักเพื่อนบ้านท่าน; ก็ไม่มีอันตรายในการนี้; และจงทำสิ่งทั้งหลายทั้งปวงนี้, เพราะพรุ่งนี้เราก็ตาย; และหากเป็นไปว่าเราผิด, พระผู้เป็นเจ้าจะทรงดีเราสองสามที, และในที่สุดเราจะได้รับการช่วยให้รอดในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า.

๙ แท้จริงแล้ว, และจะมีคนเป็นอันมากที่จะสอนตามวิธีนี้, หลักคำสอนเท็จและเหลวไหลและโง่เขลา, และจะล้าพองอยู่ในใจพวกเขา, และจะพยายามซ่อนแผนของพวกเขาไว้ลึกยิ่งนักจากพระเจ้า; และงานของพวกเขาจะอยู่ในความมืด.

๑๐ และโลหิตของวิสุทธิชนจะร้องจากพื้นดินฟ้องพวกเขา.

๑๑ แท้จริงแล้ว, พวกเขาทั้งหมดออกไปจากทาง; พวกเขาเสื่อมโทรม.

๑๒ เพราะความจองหอง, และเพราะผู้สอนปลอม, และหลักคำสอนเท็จ, ศาสนจักรของพวกเขาเสื่อมโทรม, และศาสนจักรของพวกเขาผยอง; เพราะความจองหองพวกเขาจึงล้าพอง.

๑๓ พวกเขาปล้นคนจนเพราะสถานศักดิ์สิทธิ์งดงามของพวกเขา; พวกเขาปล้นคนจนเพราะเสื้อผ้างดงามของพวกเขา; และพวกเขาข่มเหงคนอ่อนโยนและคนใจนอบน้อม, เพราะในความจองหองของพวกเขา พวกเขาล้าพอง.

๑๔ พวกเขาชูดและเชิดหน้า; แท้จริงแล้ว, และเพราะความจองหอง, และความชั่วร้าย, และความน่าชิงชัง, และการผิดประเวณี, พวกเขาจึงหลงทางไปสิ้นวันแต่เพียงไม่กี่คน, ซึ่งเป็นผู้ติดตามที่ถ่อมตนของพระคริสต์; กระนั้นก็ตาม, พวกเขาจะถูกนำไป, ผลคือในหลายครั้งพวกเขาผิดพลาดเพราะกฎเกณฑ์ของมนุษย์สอนพวกเขา.

And there shall also be many which shall say: Eat, drink, and be merry; nevertheless, fear God—he will justify in committing a little sin; yea, lie a little, take the advantage of one because of his words, dig a pit for thy neighbor; there is no harm in this; and do all these things, for tomorrow we die; and if it so be that we are guilty, God will beat us with a few stripes, and at last we shall be saved in the kingdom of God.

Yea, and there shall be many which shall teach after this manner, false and vain and foolish doctrines, and shall be puffed up in their hearts, and shall seek deep to hide their counsels from the Lord; and their works shall be in the dark.

And the blood of the saints shall cry from the ground against them.

Yea, they have all gone out of the way; they have become corrupted.

Because of pride, and because of false teachers, and false doctrine, their churches have become corrupted, and their churches are lifted up; because of pride they are puffed up.

They rob the poor because of their fine sanctuaries; they rob the poor because of their fine clothing; and they persecute the meek and the poor in heart, because in their pride they are puffed up.

They wear stiff necks and high heads; yea, and because of pride, and wickedness, and abominations, and whoredoms, they have all gone astray save it be a few, who are the humble followers of Christ; nevertheless, they are led, that in many instances they do err because they are taught by the precepts of men.

๑๕ โอ้ผู้มีปัญญา, และคนมีการศึกษา, และคนร่ำรวย, ที่ลำพองในความจองหองของใจตน, และคนทั้งหลายที่สั่งสอนหลักคำสอนเท็จ, และคนทั้งหลายที่กระทำการผิดประเวณี, และบิดเบือนทางที่ถูกต้องของพระเจ้า, วิบัติ, วิบัติ, วิบัติจงมีแก่พวกเขา, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพตรัส, เพราะพวกเขาจะถูกผล็องนรก !

๑๖ วิบัติแก่พวกเขาซึ่งผลึกคนเที่ยงธรรมออกไปดั่งสิ่งไร้ค่าและสบประมาทสิ่งที่ดี, และกล่าวว่านั่นหาใช่สิ่งที่มีคุณค่าไม่ว่าง ! เพราะวันนั้นจะมาถึงเมื่อพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จเยือนผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินโลกอย่างรวดเร็ว; และในวันนั้นเมื่อพวกเขาสุกงอมเต็มที่อยู่ในความชั่วช้าสามานย์พวกเขาจะตาย.

๑๗ แต่ดูเถิด, หากผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินโลกจะกลับใจจากความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของพวกเขา พวกเขาจะไม่ถูกทำลาย, พระเจ้าจอมโยธาตรัส.

๑๘ แต่ดูเถิด, ศาสนจักรอันเรื่องอำนาจและน่าชิงชังนั้น, โสเภณีของทั้งแผ่นดินโลก, ต้องทลายลงสู่แผ่นดิน, และการตกของมันต้องใหญ่หลวง.

๑๙ เพราะอาณาจักรของมารต้องสั่นสะเทือน, และคนที่ เป็นของมันจำเป็นต้องได้รับการปลุกเร้าให้เกิดการกลับใจ, มิฉะนั้นมารจะจับพวกเขาไว้ด้วยโซ่อันเป็นนิจของเขา, และพวกเขาจะถูกปลุกปั่นให้โกรธ, และพิณาศ;

๒๐ เพราะดูเถิด, ในวันนั้นเขาจะถูกลามในใจลูกหลานมนุษย์, และปลุกปั่นพวกเขาให้โกรธสิ่งที่ดี.

๒๑ และคนอื่นนั้นเขาจะปลอบโยน, และกล่อมพวกเขาไปในความมั่นคงทางเนื้อหนัง, จนพวกเขาจะกล่าวว่า : ทุกอย่างดีในไซอัน; แท้จริงแล้ว, ไซอันรุ่งเรือง, ทุกอย่างดี—และดังนั้นเองมารโก่งจิตวิญญาณพวกเขา, และค่อย ๆ พาพวกเขาหลงสู่นรก.

๒๒ และดูเถิด, คนอื่นนั้นเขาหวานล่อม, และบอกพวกเขาว่าไม่มีนรก; และเขากล่าวแก่พวกนี้ว่า : ข้าพเจ้ามิใช่มาร, เพราะไม่มีมารเลย—และเขากระซิบในหูของพวกเขาเช่นนั้น, จนเขาจับพวกนี้ไว้ด้วยโซ่อันน่าพรั่นพรึงของเขา, ซึ่งจากนั้นย่อมไม่มีการปลดปล่อย.

O the wise, and the learned, and the rich, that are puffed up in the pride of their hearts, and all those who preach false doctrines, and all those who commit whoredoms, and pervert the right way of the Lord, wo, wo, wo be unto them, saith the Lord God Almighty, for they shall be thrust down to hell!

Wo unto them that turn aside the just for a thing of naught and revile against that which is good, and say that it is of no worth! For the day shall come that the Lord God will speedily visit the inhabitants of the earth; and in that day that they are fully ripe in iniquity they shall perish.

But behold, if the inhabitants of the earth shall repent of their wickedness and abominations they shall not be destroyed, saith the Lord of Hosts.

But behold, that great and abominable church, the whore of all the earth, must tumble to the earth, and great must be the fall thereof.

For the kingdom of the devil must shake, and they which belong to it must needs be stirred up unto repentance, or the devil will grasp them with his everlasting chains, and they be stirred up to anger, and perish;

For behold, at that day shall he rage in the hearts of the children of men, and stir them up to anger against that which is good.

And others will he pacify, and lull them away into carnal security, that they will say: All is well in Zion; yea, Zion prospereth, all is well—and thus the devil cheateth their souls, and leadeth them away carefully down to hell.

And behold, others he flattereth away, and telleth them there is no hell; and he saith unto them: I am no devil, for there is none—and thus he whispereth in their ears, until he grasps them with his awful chains, from whence there is no deliverance.

๒๓ แท้จริงแล้ว, พวกเขาถูกจับไว้โดยความตาย, และ
นรก; และความตาย, และนรก, และมาร, และทุกสิ่งซึ่ง
ถูกยึดโดยสิ่งเหล่านั้นต้องยืนอยู่ต่อหน้าพระราช
บัลลังก์ของพระผู้เป็นเจ้า, และรับการพิพากษาตาม
งานของพวกเขา, ซึ่งจากนั้นพวกเขาต้องไปสู่ที่ซึ่ง
เตรียมไว้ให้พวกเขา, แม้ทะเลเพลิงและกำมะถัน, ซึ่ง
เป็นความทรมานอันหาได้สิ้นสุดไม่.

๒๔ ฉะนั้น, วิบัติจึงมีแก่เขาซึ่งนั่งนอนใจในไซอัน !

๒๕ วิบัติจึงมีแก่เขาที่ร้องว่า : ทุกอย่างดี !

๒๖ แท้จริงแล้ว, วิบัติจึงมีแก่เขาที่สดับฟังกฎเกณฑ์ของ
มนุษย์, และปฏิเสธเดชะานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า, และ
ของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ !

๒๗ แท้จริงแล้ว, วิบัติจึงมีแก่เขาที่กล่าวว่า : เราได้รับ
แล้ว, และเราไม่ต้องการอีก !

๒๘ และท้ายที่สุด, วิบัติจึงมีแก่คนทั้งปวงที่ตัวสั่น, และ
โกรธเพราะความจริงแห่งพระผู้เป็นเจ้า ! เพราะดูเถิด,
คนที่สร้างบนศิลาย่อมรับความจริงแห่งพระผู้เป็นเจ้า
ด้วยความยินดี; และคนที่สร้างบนรากฐานที่เป็นทราย
ย่อมตัวสั่นเกลือกเขาจะตก.

๒๙ วิบัติจึงมีแก่เขาที่จะกล่าวว่า : เราได้รับพระวอนะ
ของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว, และเราไม่ต้องการพระวอนะ
ของพระผู้เป็นเจ้าอีก, เพราะเรามีพอแล้ว !

๓๐ เพราะดูเถิด, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ : เราจะ
ให้แก่ลูกหลานมนุษย์บรรดาที่ดมาเต็มบรรทัด, กฎเกณฑ์
มาเต็มกฎเกณฑ์, ที่นี้นิดและที่นั่นหน่อย; และคนที่ฟัง
กฎเกณฑ์ของเรา, และเงี่ยหูฟังคำแนะนำของเราย่อม
เป็นสุข, เพราะพวกเขาจะเรียนรู้ปัญญา; เพราะแก่เขา
ที่รับไว้เราจะให้อีก; และจากพวกเขาที่กล่าวว่า, เรามี
พอแล้ว, เราจะเอาไปจากพวกเขาแม้สิ่งที่พวกเขามี.

๓๑ คนที่มอบความไว้วางใจของเขาในมนุษย์, หรือทำ
เนื้อหนังให้เป็นแขนของเขา, หรือจะสดับฟังกฎเกณฑ์
ของมนุษย์ย่อมถูกสาปแช่ง, เว้นแต่กฎเกณฑ์ของพวกเขา
จะประทานโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์.

๓๒ วิบัติจึงมีแก่คนต่างชาติ, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจอม
โยธาตรัส ! เพราะแม้ว่าเราจะยื่นแขนของเราออกไป
ให้พวกเขาวันแล้ววันเล่า, พวกเขาจะปฏิเสธเรา;
กระนั้นก็ตาม, เราก็คงเมตตาพวกเขา, พระเจ้าพระผู้
เป็นเจ้าตรัส, หากพวกเขาจะกลับใจและมาหาเรา;
เพราะแขนของเรายื่นออกไปตลอดทั้งวัน, พระเจ้าพระ
ผู้เป็นเจ้าจอมโยธาตรัส.

Yea, they are grasped with death, and hell; and
death, and hell, and the devil, and all that have been
seized therewith must stand before the throne of
God, and be judged according to their works, from
whence they must go into the place prepared for
them, even a lake of fire and brimstone, which is
endless torment.

Therefore, wo be unto him that is at ease in Zion!

Wo be unto him that crieth: All is well!

Yea, wo be unto him that hearkeneth unto the pre-
cepts of men, and denieth the power of God, and the
gift of the Holy Ghost!

Yea, wo be unto him that saith: We have received,
and we need no more!

And in fine, wo unto all those who tremble, and
are angry because of the truth of God! For behold, he
that is built upon the rock receiveth it with gladness;
and he that is built upon a sandy foundation trem-
bleth lest he shall fall.

Wo be unto him that shall say: We have received
the word of God, and we need no more of the word
of God, for we have enough!

For behold, thus saith the Lord God: I will give
unto the children of men line upon line, precept
upon precept, here a little and there a little; and
blessed are those who hearken unto my precepts,
and lend an ear unto my counsel, for they shall learn
wisdom; for unto him that receiveth I will give more;
and from them that shall say, We have enough, from
them shall be taken away even that which they have.

Cursed is he that putteth his trust in man, or
maketh flesh his arm, or shall hearken unto the pre-
cepts of men, save their precepts shall be given by
the power of the Holy Ghost.

Wo be unto the Gentiles, saith the Lord God of
Hosts! For notwithstanding I shall lengthen out
mine arm unto them from day to day, they will deny
me; nevertheless, I will be merciful unto them, saith
the Lord God, if they will repent and come unto me;
for mine arm is lengthened out all the day long, saith
the Lord God of Hosts.

๒ นิไฟ ๒๙

- ๑ แต่ดูเถิด, จะมีคนเป็นอันมาก—ในวันนั้นเมื่อเราจะเริ่มทำงานอัศจรรย์ในบรรดาพวกเขา, เพื่อเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งเราทำไว้กับลูกหลานมนุษย์, เพื่อเราจะลงมืออีกเป็นครั้งที่สองเพื่อนำผู้คนของเรา, ซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอลกลับคืนมา;
- ๒ และ, เพื่อเราจะระลึกถึงสัญญาซึ่งเราทำไว้กับเจ้าด้วย, นิไฟ, และกับพ่อเจ้าด้วย, ว่าเราจะจดจำพงศ์พันธุ์เจ้า; และว่าถ้อยคำของพงศ์พันธุ์เจ้าจะออกจากปากเราไปสู่พงศ์พันธุ์เจ้า; และถ้อยคำของเราจะส่งเสียงเรียกไปยังสุดแดนแผ่นดินโลก, เพื่อเป็นธงสัญญาณแก่ผู้คนของเรา, ซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.
- ๓ และเพราะคำของเราจะส่งเสียงเรียกไป—คนต่างชาติเป็นอันมากจะกล่าว : พระคัมภีร์ไบเบิล ! พระคัมภีร์ไบเบิล ! เรามิพระคัมภีร์ไบเบิลอยู่แล้ว, และจะมีพระคัมภีร์ไบเบิลอีกเล่มไม่ได้.
- ๔ แต่พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ : โอคนโง่, พวกเขาจะมีคัมภีร์ไบเบิล; และมันจะออกมาจากชาวยิว, ผู้คนแห่งพันธสัญญาในสมัยโบราณของเรา. และพวกเขาชอบคุณชาวยิวอย่างไรเล่าสำหรับคัมภีร์ไบเบิลซึ่งพวกเขาได้รับจากพวกนั้น ? แท้จริงแล้ว, คนต่างชาติคิดอย่างไรหรือ ? พวกเขานึกถึงความตรากตรำ, และงาน, และความเจ็บปวดของชาวยิว, และความขยันหมั่นเพียรของคนเหล่านั้นที่มีต่อเรา, ในการนำความรอดออกมาสู่คนต่างชาติหรือเปล่า ?
- ๕ โอ้พวกเจ้าคนต่างชาติ, พวกเจ้าจดจำชาวยิว, ผู้คนแห่งพันธสัญญาในสมัยโบราณของเราหรือเปล่า ? ไม่เลย; แต่เจ้าสาปแช่งพวกเขา, และเกลียดชังพวกเขา, และไม่พยายามนำพวกเขากลับคืนมา. แต่ดูเถิด, เราจะทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดกลับมามอบคืนสู่เจ้าเอง; เพราะเราพระเจ้าไม่ลืมผู้คนของเราเลย.
- ๖ เจ้าคนโง่, ที่จะพูดว่า : พระคัมภีร์ไบเบิล, เรามิพระคัมภีร์ไบเบิลอยู่แล้ว, และเราไม่ต้องการพระคัมภีร์ไบเบิลเพิ่มอีก. เจ้าจะได้รับพระคัมภีร์ไบเบิลหรือนอกจากโดยผ่านชาวยิว ?

2 Nephi 29

But behold, there shall be many—at that day when I shall proceed to do a marvelous work among them, that I may remember my covenants which I have made unto the children of men, that I may set my hand again the second time to recover my people, which are of the house of Israel;

And also, that I may remember the promises which I have made unto thee, Nephi, and also unto thy father, that I would remember your seed; and that the words of your seed should proceed forth out of my mouth unto your seed; and my words shall hiss forth unto the ends of the earth, for a standard unto my people, which are of the house of Israel;

And because my words shall hiss forth—many of the Gentiles shall say: A Bible! A Bible! We have got a Bible, and there cannot be any more Bible.

But thus saith the Lord God: O fools, they shall have a Bible; and it shall proceed forth from the Jews, mine ancient covenant people. And what thank they the Jews for the Bible which they receive from them? Yea, what do the Gentiles mean? Do they remember the travails, and the labors, and the pains of the Jews, and their diligence unto me, in bringing forth salvation unto the Gentiles?

O ye Gentiles, have ye remembered the Jews, mine ancient covenant people? Nay; but ye have cursed them, and have hated them, and have not sought to recover them. But behold, I will return all these things upon your own heads; for I the Lord have not forgotten my people.

Thou fool, that shall say: A Bible, we have got a Bible, and we need no more Bible. Have ye obtained a Bible save it were by the Jews?

- ๗   เจ้าไม่รู้หรือว่ามีประชาชาติมากกว่าหนึ่ง
ประชาชาติ ? เจ้าไม่รู้หรือที่เรา, พระเจ้าพระผู้เป็น
เจ้าของเจ้า, สร้างมนุษย์ทั้งปวง, และว่าเราจดจำผู้คน
ที่อยู่บนเกาะในทะเล; และว่าเราปกครองอยู่ในฟ้า
สวรรค์เบื้องบนและในแผ่นดินโลกเบื้องล่าง; และเรา
นำถ้อยคำของเราออกมาสู่ลูกหลานมนุษย์, แท้จริง
แล้ว, แม้สู่ประชาชาติทั้งปวงของแผ่นดินโลก ?
- ๘   เหตุไฉนเจ้าจึงพรับ่น, เพราะเจ้าจะได้รับถ้อยคำ
ของเรามากขึ้นหรือ ? เจ้าไม่รู้หรือว่าประจักษ์พยาน
ของประชาชาติสองประชาชาติเป็นพยานต่อเจ้าว่าเรา
คือพระผู้เป็นเจ้า, ว่าเราจดจำประชาชาติหนึ่งเหมือน
กับอีกประชาชาติหนึ่ง ? ดังนั้น, เรากล่าวถ้อยคำ
เดียวกันแก่ประชาชาติหนึ่งเหมือนกล่าวแก่อีก
ประชาชาติหนึ่ง. และเมื่อประชาชาติสองประชาชาติ
จะมาเกี่ยวพันกันประจักษ์พยานของประชาชาติสอง
ประชาชาติจะเกี่ยวพันกันด้วย.
- ๙   และเราทำเช่นนี้เพื่อจะได้พิสูจน์แก่คนเป็นอัน
มากกว่าเราเป็นเหมือนกันทั้งวันวาน, วันนี้, และตลอด
กาล; และว่าเรากล่าวถ้อยคำของเราออกไปตามความ
พอใจของเราเอง. และเพราะเราได้กล่าวคำหนึ่งแล้ว
เจ้าไม่จำเป็นต้องคิดว่าเราพูดอีกคำหนึ่งไม่ได้; เพราะงาน
ของเรายังไม่จบ; ทั้งมันจะยังไม่จบตราบนวาระ
สุดท้ายของมนุษย์, ทั้งจากเวลาดังกล่าวเป็นต้นไป
และตลอดกาล.
- ๑๐   ดังนั้น, เพราะเจ้ามีคัมภีร์ไบเบิลแล้วเจ้าก็ไม่จำเป็น
ต้องคิดว่ามันมีถ้อยคำทั้งหมดของเราอยู่; ทั้งเจ้าไม่
จำเป็นต้องคิดว่าเราไม่ได้ให้เขียนเพิ่มขึ้นอีก.
- ๑๑   เพราะเราสั่งมนุษย์ทั้งปวง, ทั้งในทิศตะวันออกและ
ในทิศตะวันตก, และในทิศเหนือ, และในทิศใต้, และ ณ
หมู่เกาะในทะเล, ว่าพวกเขาจะเขียนถ้อยคำซึ่งเรา
กล่าวแก่พวกเขา; เพราะจากหนังสือซึ่งเขียนไว้นั้นเรา
จะพิพากษาโลก, มนุษย์ทุกคนตามงานของพวกเขา,
ตามเรื่องที่เขียนไว้.
- ๑๒   เพราะดูเถิด, เราจะกล่าวแก่ชาวยิวและพวกเขาจะ
เขียนมันไว้; และเราจะกล่าวแก่ชาวไนไฟด้วยและพวก
เขาจะเขียนมันไว้; และเราจะกล่าวแก่เผ่าอื่น ๆ ของ
เชื้อสายแห่งอิสราเอลด้วย, ซึ่งเราได้นำออกไป, และ
พวกเขาจะเขียนมันไว้; และเราจะกล่าวแก่ประชาชาติ
ทั้งปวงของแผ่นดินโลกด้วยและพวกเขาจะเขียนมัน
ไว้.

Know ye not that there are more nations than one?
Know ye not that I, the Lord your God, have created
all men, and that I remember those who are upon the
isles of the sea; and that I rule in the heavens above
and in the earth beneath; and I bring forth my word
unto the children of men, yea, even upon all the na-
tions of the earth?

Wherefore murmur ye, because that ye shall re-
ceive more of my word? Know ye not that the testi-
mony of two nations is a witness unto you that I am
God, that I remember one nation like unto another?
Wherefore, I speak the same words unto one nation
like unto another. And when the two nations shall
run together the testimony of the two nations shall
run together also.

And I do this that I may prove unto many that I am
the same yesterday, today, and forever; and that I
speak forth my words according to mine own plea-
sure. And because that I have spoken one word ye
need not suppose that I cannot speak another; for my
work is not yet finished; neither shall it be until the
end of man, neither from that time henceforth and
forever.

Wherefore, because that ye have a Bible ye need
not suppose that it contains all my words; neither
need ye suppose that I have not caused more to be
written.

For I command all men, both in the east and in the
west, and in the north, and in the south, and in the
islands of the sea, that they shall write the words
which I speak unto them; for out of the books which
shall be written I will judge the world, every man ac-
cording to their works, according to that which is
written.

For behold, I shall speak unto the Jews and they
shall write it; and I shall also speak unto the
Nephites and they shall write it; and I shall also
speak unto the other tribes of the house of Israel,
which I have led away, and they shall write it; and I
shall also speak unto all nations of the earth and they
shall write it.

๑๓ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือชาวียจะมีถ้อยคำ
ของชาวไนไฟ, และชาวไนไฟจะมีถ้อยคำของชาวีย;
และชาวไนไฟและชาวียจะมีถ้อยคำจากบรรดาเผ่า
ของอิสราเอลที่สูญหายไป; และบรรดาเผ่าอิสราเอลที่
สูญหายไปจะมีถ้อยคำของชาวไนไฟและชาวีย.

๑๔ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเราจะรวมผู้คนของ
เรา, ซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล, กลับบ้านสู่ผืน
แผ่นดินในความครอบครองของพวกเขา; และถ้อยคำ
ของเราจะรวมไว้เป็นหนึ่งเดียวด้วย. และเราจะแสดง
แก่พวกเขาที่ต่อสู้กับถ้อยคำของเราและกับผู้คนของ
เรา, ซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล, ว่าเราคือพระผู้
เป็นเจ้า. และว่าเราทำพันธสัญญาไว้กับอับราฮัมว่าเรา
จะจดจำพงศ์พันธุ์ของเขาตลอดกาล.

And it shall come to pass that the Jews shall have
the words of the Nephites, and the Nephites shall
have the words of the Jews; and the Nephites and the
Jews shall have the words of the lost tribes of Israel;
and the lost tribes of Israel shall have the words of
the Nephites and the Jews.

And it shall come to pass that my people, which
are of the house of Israel, shall be gathered home
unto the lands of their possessions; and my word
also shall be gathered in one. And I will show unto
them that fight against my word and against my peo-
ple, who are of the house of Israel, that I am God,
and that I covenanted with Abraham that I would re-
member his seed forever.

๒ นิไฟ ๓๐

- ๑ และบัดนี้ดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าจะกล่าวแก่ท่าน; เพราะข้าพเจ้า, นิไฟ, จะไม่ยอมให้ท่านคิดว่าท่านชอบธรรมยิ่งกว่าคนต่างชาติ. เพราะดูเถิด, เว้นแต่ท่านจะรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า ท่านจะพินาศเหมือนกันหมด; และเนื่องจากถ้อยคำซึ่งพูดไว้ท่านก็ไม่จำเป็นต้องคิดว่าคนต่างชาติถูกทำลายสิ้น.
- ๒ เพราะดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าคนต่างชาติมากเท่าที่จะกลับใจยอมเป็นผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า; และชาวยิวมากเท่าที่จะไม่กลับใจจะถูกขับออก; เพราะพระเจ้าไม่ทรงทำพันธสัญญากับผู้ใด นอกจากกับพวกเขาที่กลับใจและเชื่อในพระบุตรของพระองค์, ผู้ทรงเป็นพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล.
- ๓ และบัดนี้, ข้าพเจ้าจะพยากรณ์บางสิ่งเพิ่มเติมเกี่ยวกับชาวยิวและคนต่างชาติ. เพราะหลังจากหนังสือซึ่งข้าพเจ้าพูดถึงจะออกมา, และเขียนไว้ให้คนต่างชาติ, และผนึกไว้ให้พระเจ้าอีก, จะมีคนเป็นอันมากเชื่อถ้อยคำซึ่งเขียนไว้; และพวกเขาจะนำมันออกไปสู่พวกที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์เรา.
- ๔ และจากนั้นพวกที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์เราจะรู้เกี่ยวกับเรา, ว่าเราออกมาจากเยรูซาเล็มอย่างไร, และว่าพวกเขาเป็นผู้สืบตระกูลของชาวยิว.
- ๕ และพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์จะประกาศในบรรดาพวกเขา; ดังนั้น, พระองค์จะทรงนำพวกเขา กลับคืนสู่ความรู้เกี่ยวกับบรรพบุรุษของพวกเขา, และความรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ด้วย, ซึ่งมีอยู่ในบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา.
- ๖ และจากนั้นพวกเขาจะชื่นชมยินดี; เพราะพวกเขาจะรู้ว่านี่เป็นพรต่อพวกเขาจากพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้า; และสะเก็ดแห่งความมืดของพวกเขาจะเริ่มหลุดจากดวงตาของพวกเขา; และหลายรุ่นจะไม่ล่วงลับไปในบรรดาพวกเขา, นอกจากพวกเขาจะเป็นคนบริสุทธิ์และนำชื่นชม.
- ๗ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือชาวยิวซึ่งกระจัดกระจายไปจะเริ่มเชื่อในพระคริสต์ด้วย; และพวกเขาจะเริ่มรวมกันบนพื้นแผ่นดิน; และมากเท่าที่จะเชื่อในพระคริสต์จะกลายเป็นผู้คนที่น่าชื่นชมด้วย.

2 Nephi 30

And now behold, my beloved brethren, I would speak unto you; for I, Nephi, would not suffer that ye should suppose that ye are more righteous than the Gentiles shall be. For behold, except ye shall keep the commandments of God ye shall all likewise perish; and because of the words which have been spoken ye need not suppose that the Gentiles are utterly destroyed.

For behold, I say unto you that as many of the Gentiles as will repent are the covenant people of the Lord; and as many of the Jews as will not repent shall be cast off; for the Lord covenanteth with none save it be with them that repent and believe in his Son, who is the Holy One of Israel.

And now, I would prophesy somewhat more concerning the Jews and the Gentiles. For after the book of which I have spoken shall come forth, and be written unto the Gentiles, and sealed up again unto the Lord, there shall be many which shall believe the words which are written; and they shall carry them forth unto the remnant of our seed.

And then shall the remnant of our seed know concerning us, how that we came out from Jerusalem, and that they are descendants of the Jews.

And the gospel of Jesus Christ shall be declared among them; wherefore, they shall be restored unto the knowledge of their fathers, and also to the knowledge of Jesus Christ, which was had among their fathers.

And then shall they rejoice; for they shall know that it is a blessing unto them from the hand of God; and their scales of darkness shall begin to fall from their eyes; and many generations shall not pass away among them, save they shall be a pure and a delightful people.

And it shall come to pass that the Jews which are scattered also shall begin to believe in Christ; and they shall begin to gather in upon the face of the land; and as many as shall believe in Christ shall also become a delightful people.

- ๘ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงเริ่มต้นงานของพระองค์ในบรรดาประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และผู้คนทั้งปวง, เพื่อนำมาซึ่งการฟื้นฟูผู้คนของพระองค์บนแผ่นดินโลก.
- ๙ และด้วยความชอบธรรมพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาคณยากจน, และทรงตำหนิด้วยความเสมอภาคเพื่อคนอ่อนโยนของแผ่นดินโลก. และพระองค์จะทรงตีแผ่นดินโลกด้วยไม้เรียวแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์; และด้วยลมปรายจากกริมฝีพระโอษฐ์ของพระองค์ พระองค์จะทรงประหารคนชั่วร้าย.
- ๑๐ เพราะเวลาจะมาถึงอย่างรวดเร็วเมื่อพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงทำให้เกิดการแบ่งแยกอันใหญ่หลวงในบรรดาผู้คน, และพระองค์จะทรงทำลายคนชั่วร้าย; และพระองค์จะทรงเว้นผู้คนของพระองค์, แท้จริงแล้ว, แม้หากจะเป็นไปว่าพระองค์ต้องทรงทำลายคนชั่วร้ายโดยไฟ.
- ๑๑ และความชอบธรรมจะเป็นสายคาดพระกฤษฎีของพระองค์, และความซื่อสัตย์เป็นสายคาดบนพระกฤษฎีของพระองค์.
- ๑๒ และเมื่อนั้นสุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ; และเสือดาวจะนอนกับลูกแพะ, และลูกโค, กับสิงห์หนุ่ม, และลูกสัตว์อ้วน, จะอยู่ด้วยกัน; และเด็กเล็กคนหนึ่งจะนำพวกมันไป.
- ๑๓ และโคเพศเมียและหมีจะกินด้วยกัน; ลูกของมันจะนอนด้วยกัน; และสิงห์จะกินฟางเหมือนโคเพศผู้.
- ๑๔ และเด็กที่ดูดนมจะเล่นบนรูงูพิษ, และเด็กหย่านมจะวางมือของเขาไว้บนรังงูร้าย.
- ๑๕ พวกมันจะไม่ทำร้ายหรือทำลายทั่วภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา; เพราะทั่วแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าตั้งผืนน้ำเอ่อท่วมทะเล.
- ๑๖ ดังนั้น, เรื่องของประชาชาติทั้งปวงจะทำให้เป็นที่รู้; แท้จริงแล้ว, สิ่งทั้งปวงจะเป็นที่รู้แก่ลูกหลานมนุษย์.
- ๑๗ ไม่มีเรื่องใดซึ่งเป็นความลับแล้วจะไม่ได้รับการเปิดเผย; ไม่มีงานแห่งความมืดใดจะไม่ทำให้ประจักษ์ในความสว่าง; และไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้บนแผ่นดินโลกแล้วจะไม่คลายออก.

And it shall come to pass that the Lord God shall commence his work among all nations, kindreds, tongues, and people, to bring about the restoration of his people upon the earth.

And with righteousness shall the Lord God judge the poor, and reprove with equity for the meek of the earth. And he shall smite the earth with the rod of his mouth; and with the breath of his lips shall he slay the wicked.

For the time speedily cometh that the Lord God shall cause a great division among the people, and the wicked will he destroy; and he will spare his people, yea, even if it so be that he must destroy the wicked by fire.

And righteousness shall be the girdle of his loins, and faithfulness the girdle of his reins.

And then shall the wolf dwell with the lamb; and the leopard shall lie down with the kid, and the calf, and the young lion, and the fatling, together; and a little child shall lead them.

And the cow and the bear shall feed; their young ones shall lie down together; and the lion shall eat straw like the ox.

And the sucking child shall play on the hole of the asp, and the weaned child shall put his hand on the cockatrice's den.

They shall not hurt nor destroy in all my holy mountain; for the earth shall be full of the knowledge of the Lord as the waters cover the sea.

Wherefore, the things of all nations shall be made known; yea, all things shall be made known unto the children of men.

There is nothing which is secret save it shall be revealed; there is no work of darkness save it shall be made manifest in the light; and there is nothing which is sealed upon the earth save it shall be loosed.

๑๘   ดังนั้น, สิ่งทั้งปวงที่ได้รับการเปิดเผยแก่ลูกหลานมนุษย์จะได้รับการเปิดเผยในวันนั้น; และซาตานจะไม่มีอำนาจเหนือใจของลูกหลานมนุษย์อีก, เป็นเวลานาน. และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าต้องยุติคำกล่าวของข้าพเจ้า.

Wherefore, all things which have been revealed unto the children of men shall at that day be revealed; and Satan shall have power over the hearts of the children of men no more, for a long time. And now, my beloved brethren, I make an end of my sayings.

๒ นิไฟ ๓๑

- ๑ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นิไฟ, ยุติการพยากรณ์ของข้าพเจ้าที่ให้แก่ท่าน, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า. และข้าพเจ้าเขียนไว้ไม่ได้นอกจากสองสามเรื่อง, ที่ข้าพเจ้ารู้ว่าต้องบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน; ทั้งข้าพเจ้าเขียนถ้อยคำของเจacobน้องชายข้าพเจ้าไว้ไม่ได้นอกจากสองสามคำ.
- ๒ ดังนั้น, เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนไว้ข้าพเจ้าพอใจแล้ว, เว้นแต่คำพูดสองสามคำซึ่งข้าพเจ้าต้องพูดเกี่ยวกับหลักคำสอนของพระคริสต์; ดังนั้น, ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านอย่างแจ้งชัด, ตามความแจ้งชัดของการพยากรณ์ของข้าพเจ้า.
- ๓ เพราะจิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบานในความแจ้งชัด; เพราะตามวิธีนี้พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงทำงานในบรรดาลูกหลานมนุษย์. เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าประทานความสว่างให้แก่ความเข้าใจ; เพราะพระองค์รับสั่งแก่มนุษย์ตามภาษาของพวกเขา, สู่ความเข้าใจของพวกเขา.
- ๔ ดังนั้น, ข้าพเจ้าอยากให้ท่านจดจำว่าข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านแล้วเกี่ยวกับศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งที่พระเจ้าทรงแสดงต่อข้าพเจ้า, ที่จะให้บัพติศมาพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้า, ผู้จะทรงเอาบาปของโลกไป.
- ๕ และบัดนี้, หากพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้า, โดยที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์, ยังจำต้องรับบัพติศมาโดยน้ำ, เพื่อทำให้ความชอบธรรมทั้งหมดสมบูรณ์, โอแล้ว, เรา, โดยที่ไม่บริสุทธิ์, จะต้องรับบัพติศมายิ่งกว่านั้นเพียงใด, แท้จริงแล้ว, แม้โดยน้ำ!
- ๖ และบัดนี้, ข้าพเจ้าจะขอลาท่าน, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, พระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทำให้ความชอบธรรมทั้งหมดสมบูรณ์ในการรับบัพติศมาโดยน้ำอย่างไร?
- ๗ ท่านไม่รู้หรือว่าพระองค์ทรงบริสุทธิ์? แต่ทั้งที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์, พระองค์ยังทรงแสดงแก่ลูกหลานมนุษย์ว่า, ตามเนื้อหนังพระองค์ทรงนอบน้อมต่อพระองค์ต่อพระบิดา, และทรงเป็นพยานต่อพระบิดาว่าพระองค์จะทรงเชื่อฟังพระบิดาในการรักษาพระบัญญัติของพระองค์.
- ๘ ดังนั้น, หลังจากพระองค์ทรงรับบัพติศมาด้วยน้ำแล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงเสด็จลงมาบนพระองค์ในรูปของนกพิราบ.

2 Nephi 31

And now I, Nephi, make an end of my prophesying unto you, my beloved brethren. And I cannot write but a few things, which I know must surely come to pass; neither can I write but a few of the words of my brother Jacob.

Wherefore, the things which I have written sufficeth me, save it be a few words which I must speak concerning the doctrine of Christ; wherefore, I shall speak unto you plainly, according to the plainness of my prophesying.

For my soul delighteth in plainness; for after this manner doth the Lord God work among the children of men. For the Lord God giveth light unto the understanding; for he speaketh unto men according to their language, unto their understanding.

Wherefore, I would that ye should remember that I have spoken unto you concerning that prophet which the Lord showed unto me, that should baptize the Lamb of God, which should take away the sins of the world.

And now, if the Lamb of God, he being holy, should have need to be baptized by water, to fulfil all righteousness, O then, how much more need have we, being unholy, to be baptized, yea, even by water!

And now, I would ask of you, my beloved brethren, wherein the Lamb of God did fulfil all righteousness in being baptized by water?

Know ye not that he was holy? But notwithstanding he being holy, he showeth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments.

Wherefore, after he was baptized with water the Holy Ghost descended upon him in the form of a dove.

๙ และอนึ่ง, การบัพติศมาของพระองค์แสดงให้ลูกหลานมนุษย์เห็นความคับแคบของทาง, และความแคบของประตู, ซึ่งโดยทางนั้นพวกเขาจะเข้าไป, โดยที่พระองค์ทรงทำตัวอย่างไว้ต่อหน้าพวกเขาแล้ว.

๑๐ และพระองค์ตรัสแก่ลูกหลานมนุษย์: เจ้าจงตามเรามา. ดังนั้น, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, เราจะตามพระเยซูได้หรือเว้นแต่เราจะเต็มใจรักษาพระบัญญัติของพระบิดา?

๑๑ และพระบิดาตรัส: เจ้าจงกลับใจ, เจ้าจงกลับใจ, และรับบัพติศมาในนามบุตรที่รักของเรา.

๑๒ และ, สุธเสียงของพระบุตรมาถึงข้าพเจ้าด้วย, มีความว่า: คนที่รับบัพติศมาในนามของเรา, แก่เขาผู้นั้นพระบิดาจะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้, เหมือนกับเรา; ดังนั้น, จงตามเรามา, และทำสิ่งที่เจ้าเห็นเราทำ.

๑๓ ดังนั้น, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้ารู้ว่าหากท่านจะตามพระบุตร, ด้วยความตั้งใจเด็ดเดี่ยว, โดยไม่ทำการหน้าซื่อใจคดและการหลอกลวงต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, แต่ด้วยเจตนาแท้จริง, โดยกลับใจจากบาปของท่าน, โดยเป็นพยานต่อพระบิดาว่าท่านเต็มใจรับพระนามของพระคริสต์, โดยบัพติศมา—แท้จริงแล้ว, โดยตามพระเจ้าของท่านและพระผู้ช่วยให้รอดของท่านลงไปในน้ำ, ตามพระวอนะของพระองค์, ดูกิจ, เมื่อนั้น, ท่านจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์; แท้จริงแล้ว, เมื่อนั้นบัพติศมาด้วยไฟและด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จะมาถึง; และเมื่อนั้นท่านจะพูดด้วยลิ้นของเทพ, และร้องสรรเสริญแด่พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล.

๑๔ แต่, ดูกิจ, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, สุธเสียงของพระบุตรมาถึงข้าพเจ้าดังนี้, มีความว่า: หลังจากเจ้ากลับใจจากบาปของเจ้า, และเป็นพยานต่อพระบิดาว่าเจ้าเต็มใจรักษาบัญญัติของเรา, โดยการบัพติศมาด้วยน้ำ, และรับบัพติศมาด้วยไฟและด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์, และพูดด้วยลิ้นใหม่, แท้จริงแล้ว, แม้ด้วยลิ้นของเทพ, และหลังจากนี้จะปฏิเสธรเรา, มันจะเป็นการดีกว่าสำหรับเจ้าหากเจ้าไม่ได้รู้จักเรา.

๑๕ และข้าพเจ้าได้ยินสุทธเสียงจากพระบิดา, มีความว่า: แท้จริงแล้ว, ถ้อยคำของผู้เป็นที่รักของเราจริงและเป็นสัจจะ. ผู้ใดที่อดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่, ผู้เดียวกันนั้นจะได้รับการช่วยให้รอด.

And again, it showeth unto the children of men the straitness of the path, and the narrowness of the gate, by which they should enter, he having set the example before them.

And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?

And the Father said: Repent ye, repent ye, and be baptized in the name of my Beloved Son.

And also, the voice of the Son came unto me, saying: He that is baptized in my name, to him will the Father give the Holy Ghost, like unto me; wherefore, follow me, and do the things which ye have seen me do.

Wherefore, my beloved brethren, I know that if ye shall follow the Son, with full purpose of heart, acting no hypocrisy and no deception before God, but with real intent, repenting of your sins, witnessing unto the Father that ye are willing to take upon you the name of Christ, by baptism—yea, by following your Lord and your Savior down into the water, according to his word, behold, then shall ye receive the Holy Ghost; yea, then cometh the baptism of fire and of the Holy Ghost; and then can ye speak with the tongue of angels, and shout praises unto the Holy One of Israel.

But, behold, my beloved brethren, thus came the voice of the Son unto me, saying: After ye have repented of your sins, and witnessed unto the Father that ye are willing to keep my commandments, by the baptism of water, and have received the baptism of fire and of the Holy Ghost, and can speak with a new tongue, yea, even with the tongue of angels, and after this should deny me, it would have been better for you that ye had not known me.

And I heard a voice from the Father, saying: Yea, the words of my Beloved are true and faithful. He that endureth to the end, the same shall be saved.

๑๖ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้ารู้โดยสิ่งนี้ว่านอกจากมนุษย์จะอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่, ในการทำตามตัวอย่างของพระบุตรของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระชนม์แล้ว, เขาจะไม่สามารถรับการช่วยให้รอดได้.

๑๗ ดังนั้น, จงทำสิ่งที่ข้าพเจ้าบอกท่าน ข้าพเจ้าเห็นพระเจ้าของท่านและพระเจ้าผู้ไถ่ของท่านทรงกระทำ; เพราะ, ด้วยเหตุนี้สิ่งเหล่านี้จึงแสดงแก่ข้าพเจ้า, เพื่อท่านจะได้รู้จักประตูซึ่งโดยทางนั้นท่านต้องเข้าไป. เพราะประตูซึ่งโดยทางนั้นท่านต้องเข้าไปคือการกลับใจและบัพติศมาโดยน้ำ; และเมื่อนั้นการปลดบาปของท่านจะมาถึงโดยไฟและโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์.

๑๘ และเมื่อนั้นท่านย่อมอยู่ในทางคับแคบและแคบนี้ซึ่งนำไปสู่ชีวิตนิรันดร์; แท้จริงแล้ว, ท่านเข้าไปแล้วทางประตู; ท่านทำตามพระบัญญัติของพระบิดาและพระบุตร; และท่านรับพระวิญญาณบริสุทธิ์, ซึ่งเป็นพยานถึงพระบิดาและพระบุตร, เพื่อให้สัญญาซึ่งพระองค์ทรงทำให้เกิดสัมฤทธิ์ผล, คือหากท่านเข้าไปโดยทางนั้นท่านจะได้รับพระวิญญาณ.

๑๙ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, หลังจากท่านเข้าไปในทางคับแคบและแคบนี้แล้ว, ข้าพเจ้าอยากถามว่าทำทุกอย่างแล้วหรือ? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย; เพราะท่านมาถึงตรงนี้ได้ไม่ได้นอกจากเป็นไปโดยพระวอนของพระคริสต์พร้อมด้วยศรัทธาอันไม่สั่นคลอนในพระองค์, โดยวางใจอย่างเต็มที่ในคุณงามความดีของพระองค์ผู้ทรงอนุภาพที่จะช่วยให้รอด.

๒๐ ดังนั้น, ท่านต้องมุ่งหน้าด้วยความแน่วแน่ในพระคริสต์, โดยมีความเจิดจ้าอันบริบูรณ์แห่งความหวัง, และความรักต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าและต่อมนุษย์ทั้งปวง. ดังนั้น, หากท่านจะมุ่งหน้า, ตีมด้าพระวอนของพระคริสต์, และอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่แล้ว, ดูเถิด, พระบิดาตรัสดังนี้: เจ้าจะมีชีวิตนิรันดร์.

๒๑ และบัดนี้, ดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, นี่คือนั้น, และไม่มีทางอื่นทั้งนามอื่นใดประทานไว้ภายใต้ฟ้าสวรรค์ซึ่งโดยทางนั้นมนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอดได้ในอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า. และบัดนี้, ดูเถิด, นี่คือหลักคำสอนของพระคริสต์, และคือหลักคำสอนเดียวและแท้จริงของพระบิดา, และของพระบุตร, และของพระวิญญาณบริสุทธิ์, ซึ่งคือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าเดียว, ไม่มีที่สิ้นสุด. เอเมน.

And now, my beloved brethren, I know by this that unless a man shall endure to the end, in following the example of the Son of the living God, he cannot be saved.

Wherefore, do the things which I have told you I have seen that your Lord and your Redeemer should do; for, for this cause have they been shown unto me, that ye might know the gate by which ye should enter. For the gate by which ye should enter is repentance and baptism by water; and then cometh a remission of your sins by fire and by the Holy Ghost.

And then are ye in this strait and narrow path which leads to eternal life; yea, ye have entered in by the gate; ye have done according to the commandments of the Father and the Son; and ye have received the Holy Ghost, which witnesses of the Father and the Son, unto the fulfilling of the promise which he hath made, that if ye entered in by the way ye should receive.

And now, my beloved brethren, after ye have gotten into this strait and narrow path, I would ask if all is done? Behold, I say unto you, Nay; for ye have not come thus far save it were by the word of Christ with unshaken faith in him, relying wholly upon the merits of him who is mighty to save.

Wherefore, ye must press forward with a steadfastness in Christ, having a perfect brightness of hope, and a love of God and of all men. Wherefore, if ye shall press forward, feasting upon the word of Christ, and endure to the end, behold, thus saith the Father: Ye shall have eternal life.

And now, behold, my beloved brethren, this is the way; and there is none other way nor name given under heaven whereby man can be saved in the kingdom of God. And now, behold, this is the doctrine of Christ, and the only and true doctrine of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost, which is one God, without end. Amen.

๒ นิไฟ ๓๒

- ๑ และบัดนี้, ดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าคิดว่าท่านได้ตรองอยู่บ้างในใจท่านเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านควรทำหลังจากท่านเข้าไปในทางนั้นแล้ว. แต่, ดูเถิด, เหตุใดท่านจึงได้ตรองเรื่องเหล่านี้ในใจท่านเล่า?
- ๒ ท่านจำไม่ได้หรือว่าข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าหลังจากท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วท่านจะพูดได้ด้วยลิ้นของเทพ? และบัดนี้, ท่านจะพูดด้วยลิ้นของเทพได้อย่างไรนอกจากจะเป็นไปโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์?
- ๓ เทพพูดโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์; ดังนั้น, เทพจึงพูดพระวจนะของพระคริสต์. ดังนั้น, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, จงดื่มคำพระวจนะของพระคริสต์; เพราะดูเถิด, พระวจนะของพระคริสต์จะบอกท่านทุกสิ่งที่ท่านควรทำ.
- ๔ ดังนั้น, หลังจากข้าพเจ้าพูดถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ถ้าท่านไม่เข้าใจก็เป็นเพราะท่านไม่ทูลถาม, ทั้งท่านไม่เคาะ; ดังนั้น, พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงพาท่านมาสู่ความสว่าง, แต่ต้องพินาศในความมืด.
- ๕ เพราะดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านอีกว่าหากท่านจะเข้าไปโดยทางนั้น, และรับพระวิญญาณบริสุทธิ์, พระองค์จะทรงแสดงแก่ท่านถึงสิ่งทั้งปวงที่ท่านควรทำ.
- ๖ ดูเถิด, นี่คือนิยามคำสอนของพระคริสต์, และจะไม่มีหลักคำสอนประทานให้อีกจนหลังจากพระองค์จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แก่ท่านในเนื้อหนัง. และเมื่อพระองค์จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แก่ท่านในเนื้อหนังแล้ว, สิ่งที่พระองค์จะตรัสแก่ท่านท่านจงถือปฏิบัติ.
- ๗ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นิไฟ, กล่าวอีกไม่ได้; พระวิญญาณทรงหยุดการเอ่ยปากของข้าพเจ้า, และข้าพเจ้าถูกทิ้งให้โศกเศร้าเพราะความไม่เชื่อ, และความชั่วร้าย, และความเขลา, และความดื้อรั้นของมนุษย์; เพราะพวกเขาจะไม่แสวงหาความรู้, ทั้งไม่เข้าใจความรู้อันสำคัญยิ่ง, เมื่อประทานให้พวกเขาในความแจ้งชัด, แม้แจ้งชัดเท่าที่ถ้อยคำจะแจ้งชัดได้.

2 Nephi 32

And now, behold, my beloved brethren, I suppose that ye ponder somewhat in your hearts concerning that which ye should do after ye have entered in by the way. But, behold, why do ye ponder these things in your hearts?

Do ye not remember that I said unto you that after ye had received the Holy Ghost ye could speak with the tongue of angels? And now, how could ye speak with the tongue of angels save it were by the Holy Ghost?

Angels speak by the power of the Holy Ghost; wherefore, they speak the words of Christ. Wherefore, I said unto you, feast upon the words of Christ; for behold, the words of Christ will tell you all things what ye should do.

Wherefore, now after I have spoken these words, if ye cannot understand them it will be because ye ask not, neither do ye knock; wherefore, ye are not brought into the light, but must perish in the dark.

For behold, again I say unto you that if ye will enter in by the way, and receive the Holy Ghost, it will show unto you all things what ye should do.

Behold, this is the doctrine of Christ, and there will be no more doctrine given until after he shall manifest himself unto you in the flesh. And when he shall manifest himself unto you in the flesh, the things which he shall say unto you shall ye observe to do.

And now I, Nephi, cannot say more; the Spirit stoppeth mine utterance, and I am left to mourn because of the unbelief, and the wickedness, and the ignorance, and the stiffneckedness of men; for they will not search knowledge, nor understand great knowledge, when it is given unto them in plainness, even as plain as word can be.

๘ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า
สำเหนียกว่าท่านยังไตร่ตรองอยู่ในใจท่าน; และมัน
ทำให้ข้าพเจ้าเศร้าโศกที่ข้าพเจ้าต้องพูดเกี่ยวกับเรื่อง
นี้. เพราะหากท่านจะฟังพระวิญญาณซึ่งสอนมนุษย์ให้
สวดอ้อนวอน, ท่านจะรู้ว่าท่านต้องสวดอ้อนวอน;
เพราะวิญญาณชั่วไม่สอนมนุษย์ให้สวดอ้อนวอน, แต่
สอนเขาว่าเขาต้องไม่สวดอ้อนวอน.

๙ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าท่านต้องสวด
อ้อนวอนเสมอ, และไม่ท้อถอย; ว่าท่านต้องไม่ทำสิ่งใด
ถวายพระเจ้านอกจากขั้นแรกท่านจะสวดอ้อนวอนต่อ
พระบิดาในพระนามของพระคริสต์, เพื่อพระองค์จะ
ทรงอุทิศการกระทำของท่านเพื่อท่าน, เพื่อการกระทำ
ของท่านจะเป็นไปเพื่อความผาสุกของจิตวิญญาณ
ท่าน.

And now, my beloved brethren, I perceive that ye
ponder still in your hearts; and it grieveth me that I
must speak concerning this thing. For if ye would
hearken unto the Spirit which teacheth a man to
pray, ye would know that ye must pray; for the evil
spirit teacheth not a man to pray, but teacheth him
that he must not pray.

But behold, I say unto you that ye must pray al-
ways, and not faint; that ye must not perform any
thing unto the Lord save in the first place ye shall
pray unto the Father in the name of Christ, that he
will consecrate thy performance unto thee, that thy
performance may be for the welfare of thy soul.

๒ นิไฟ ๓๓

- ๑ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นิไฟ, เขียนเรื่องทั้งหมดที่สอนไว้ในบรรดาผู้คนของข้าพเจ้าไม่ได้; ทั้งข้าพเจ้าไม่มีความสามารถในการเขียน, เหมือนในการพูด; เพราะเมื่อคนใดพูดโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ย่อมนำถ้อยคำไปสู่ใจลูกหลานมนุษย์.
- ๒ แต่ดูเถิด, มีคนเป็นอันมากที่ทำให้ใจตนแข็งกระด้างต่อพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์, จนพระองค์ไม่มีที่อยู่ในพวกเขา; ดังนั้น, พวกเขาจึงทิ้งหลายสิ่งซึ่งเขียนไว้ และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ไร้ค่า.
- ๓ แต่ข้าพเจ้า, นิไฟ, เขียนเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนไว้, และข้าพเจ้าถือว่ามันมีคุณค่าใหญ่หลวง, และโดยเฉพาะต่อผู้คนของข้าพเจ้า. เพราะข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนอยู่ตลอดเวลาเพื่อพวกเขาในเวลากลางวัน, และดวงตาข้าพเจ้าทำให้หมองข้าพเจ้าเปียกในเวลากลางคืน, เพราะพวกเขา; และข้าพเจ้าร้องหาพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าด้วยศรัทธา, และข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์จะทรงได้ยินเสียงร้องของข้าพเจ้า.
- ๔ และข้าพเจ้ารู้ว่าพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงอุทิศคำสวดอ้อนวอนของข้าพเจ้าไว้เพื่อประโยชน์ของผู้คนข้าพเจ้า. และถ้อยคำที่ข้าพเจ้าเขียนไว้ขณะมีความอ่อนแอจะมีอำนาจสำหรับพวกเขา; เพราะถ้อยคำนั้นชักชวนให้พวกเขาทำดี; มันทำให้พวกเขารู้เรื่องบรรพบุรุษของพวกเขา; และพูดถึงพระเยซู, และชักชวนพวกเขาให้เชื่อในพระองค์, และอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่, ซึ่งคือนิรันดร์แห่งชีวิต.
- ๕ และถ้อยคำนั้นพูดรุนแรงเตือนบาป, ตามความแฉ่งชัดแห่งความจริง; ดังนั้น, ไม่มีผู้ใดจะโกรธถ้อยคำที่ข้าพเจ้าเขียนไว้ในนอกจากเขาจะเป็นของวิญญาณแห่งมาร.
- ๖ ข้าพเจ้าปลาบปลื้มในความแฉ่งชัด; ข้าพเจ้าปลาบปลื้มในความจริง; ข้าพเจ้าปลาบปลื้มในพระเยซูของข้าพเจ้า, เพราะพระองค์ทรงไถ่จิตวิญญาณข้าพเจ้าจากนรก.
- ๗ ข้าพเจ้ามีจิตกุศลต่อผู้คนของข้าพเจ้า, และศรัทธาแรงกล้าในพระคริสต์ว่าข้าพเจ้าจะพบจิตวิญญาณมากมายซึ่งไม่มีมลทินที่บัลลังก์พิพากษาของพระองค์.

2 Nephi 33

And now I, Nephi, cannot write all the things which were taught among my people; neither am I mighty in writing, like unto speaking; for when a man speaketh by the power of the Holy Ghost the power of the Holy Ghost carrieth it unto the hearts of the children of men.

But behold, there are many that harden their hearts against the Holy Spirit, that it hath no place in them; wherefore, they cast many things away which are written and esteem them as things of naught.

But I, Nephi, have written what I have written, and I esteem it as of great worth, and especially unto my people. For I pray continually for them by day, and mine eyes water my pillow by night, because of them; and I cry unto my God in faith, and I know that he will hear my cry.

And I know that the Lord God will consecrate my prayers for the gain of my people. And the words which I have written in weakness will be made strong unto them; for it persuadeth them to do good; it maketh known unto them of their fathers; and it speaketh of Jesus, and persuadeth them to believe in him, and to endure to the end, which is life eternal.

And it speaketh harshly against sin, according to the plainness of the truth; wherefore, no man will be angry at the words which I have written save he shall be of the spirit of the devil.

I glory in plainness; I glory in truth; I glory in my Jesus, for he hath redeemed my soul from hell.

I have charity for my people, and great faith in Christ that I shall meet many souls spotless at his judgment-seat.

- ๘ ข้าพเจ้ามีจิตกุศลต่อชาวยิว—ข้าพเจ้ากล่าวว่าชาวยิว, เพราะข้าพเจ้าหมายถึงพวกเขาซึ่งอยู่ ณ ที่ซึ่งข้าพเจ้าออกมา.
- ๙ ข้าพเจ้ามีจิตกุศลต่อคนต่างชาติด้วย. แต่ดูเถิด, หาได้มีใครในคนเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าจะหวังได้เว้นแต่พวกเขาจะคืนดีกับพระคริสต์, และเข้าในประตูแคบ, และเดินในทางคับแคบซึ่งนำไปสู่ชีวิต, และดำเนินต่อไปในทางนั้นจนถึงที่สุดของวันแห่งการทดลอง.
- ๑๐ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, และชาวยิวด้วย, และท่านทั้งหลายทั่วสุดแดนแผ่นดินโลก, จงฟังถ้อยคำเหล่านี้และเชื่อในพระคริสต์; และหากท่านไม่เชื่อในถ้อยคำเหล่านี้จงเชื่อในพระคริสต์. และหากท่านจะเชื่อพระคริสต์ท่านจะเชื่อถ้อยคำเหล่านี้, เพราะถ้อยคำเหล่านี้เป็นพระวจนะของพระคริสต์, และพระองค์ประทานแก่ข้าพเจ้า; และสอนคนทั้งปวงว่าพวกเขาควรทำดี.
- ๑๑ และหากนี่ไม่ใช่พระวจนะของพระคริสต์, ท่านจงตัดสินใจ—เพราะพระคริสต์จะทรงแสดงแก่ท่าน, ด้วยพระเดชานุภาพและรัศมีภาพอันยิ่งใหญ่, ในวันสุดท้าย, ว่านี่คือพระวจนะของพระองค์; และท่านกับข้าพเจ้าจะยืนตรงหน้ากันต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระองค์; และท่านจะรู้ว่าข้าพเจ้าได้รับบัญชาจากพระองค์ให้เขียนเรื่องเหล่านี้, ทั้งที่ข้าพเจ้ามีความอ่อนแอ
- ๑๒ และข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนพระบิดาในพระนามของพระคริสต์ว่า, หากไม่ใช่ทุกคน, หลายคนในพวกเราจะรอดได้ในอาณาจักรของพระองค์ในวันสุดท้ายและสำคัญยิ่งนั้น.
- ๑๓ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, คนทั้งปวงที่เป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล, และท่านทั้งหลายทั่วสุดแดนแผ่นดินโลก, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านดังเสียงของคนที่ยืนร้องจากภมรสุริยา : ลาก่อนจนกว่าวันที่สำคัญยิ่งนั้นจะมาถึง.
- ๑๔ และท่านที่จะไม่รับส่วนพระคุณความดีของพระผู้เป็นเจ้า, และไม่นับถือถ้อยคำของชาวยิว, และถ้อยคำของข้าพเจ้าด้วย, และถ้อยคำที่จะออกจากพระโอษฐ์ของพระเมสสิยาห์ของพระผู้เป็นเจ้า, ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวคำอำลาอันเป็นนิจแก่ท่าน, เพราะถ้อยคำเหล่านี้จะกล่าวโทษท่านในวันสุดท้าย.

I have charity for the Jew—I say Jew, because I mean them from whence I came.

I also have charity for the Gentiles. But behold, for none of these can I hope except they shall be reconciled unto Christ, and enter into the narrow gate, and walk in the strait path which leads to life, and continue in the path until the end of the day of probation.

And now, my beloved brethren, and also Jew, and all ye ends of the earth, hearken unto these words and believe in Christ; and if ye believe not in these words believe in Christ. And if ye shall believe in Christ ye will believe in these words, for they are the words of Christ, and he hath given them unto me; and they teach all men that they should do good.

And if they are not the words of Christ, judge ye—for Christ will show unto you, with power and great glory, that they are his words, at the last day; and you and I shall stand face to face before his bar; and ye shall know that I have been commanded of him to write these things, notwithstanding my weakness.

And I pray the Father in the name of Christ that many of us, if not all, may be saved in his kingdom at that great and last day.

And now, my beloved brethren, all those who are of the house of Israel, and all ye ends of the earth, I speak unto you as the voice of one crying from the dust: Farewell until that great day shall come.

And you that will not partake of the goodness of God, and respect the words of the Jews, and also my words, and the words which shall proceed forth out of the mouth of the Lamb of God, behold, I bid you an everlasting farewell, for these words shall condemn you at the last day.

๑๕ เพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าผูกไว้บนแผ่นดินโลก, จะถูกนำมาฟ้องท่านที่บัลลังก์พิพากษา; เพราะพระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้ดังนั้น, และข้าพเจ้าต้องเชื่อฟัง. เอเมน.

For what I seal on earth, shall be brought against you at the judgment bar; for thus hath the Lord commanded me, and I must obey. Amen.

หนังสือของเจacob

น้องชายของนีไฟ

ถ้อยคำอันเป็นการสั่งสอนพี่น้องของท่าน. ท่านทำให้ชายผู้หนึ่งซึ่งหมายมั่นจะล้มล้างหลักคำสอนของพระคริสต์ยอมจำนน. ถ้อยคำบางอย่างเกี่ยวกับประวัติผู้คนของนีไฟ.

เจacob ๑

- ๑ เพราะดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือห้าสิบห้าปีผ่านไปนับจากเวลาที่ลีไฮออกจากเยรูซาเล็ม; ดังนั้น, นีไฟให้คำสั่งไว้แก่ข้าพเจ้า, เจacob, เกี่ยวกับแผ่นจารึกเล็ก, ซึ่งบนนั้นมีเรื่องเหล่านี้จารึกอยู่.
- ๒ และท่านให้คำสั่งแก่ข้าพเจ้า, เจacob, ว่าให้ข้าพเจ้าเขียนบนแผ่นจารึกเหล่านี้สองสามเรื่องซึ่งข้าพเจ้าพิจารณาว่ามีค่าที่สุด; ว่าข้าพเจ้าไม่ควรแตะต้อง, นอกจากเพียงเล็กน้อย, เกี่ยวกับประวัติของคนเหล่านี้ซึ่งเรียกว่าผู้คนของนีไฟ.
- ๓ เพราะท่านกล่าวว่าควรจารึกประวัติผู้คนของท่านไว้บนแผ่นจารึกอีกชุดหนึ่งของท่าน, และว่าข้าพเจ้าควรปกปักรักษาแผ่นจารึกเหล่านี้และสืบทอดแผ่นจารึกเหล่านี้ให้พงศ์พันธุ์ข้าพเจ้า, จากรุ่นสู่รุ่น.
- ๔ และหากจะมีการสั่งสอนอันศักดิ์สิทธิ์, หรือการเปิดเผยที่สำคัญยิ่ง, หรือการพยากรณ์, ข้าพเจ้าควรจารึกส่วนสำคัญที่สุดของเรื่องไว้บนแผ่นจารึกเหล่านี้, และเขียนเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้, เพื่อเห็นแก่พระคริสต์, และเพื่อเห็นแก่ผู้คนของเรา.
- ๕ เพราะด้วยเหตุจากศรัทธาและความกังวลอันใหญ่หลวง, จึงมีการแสดงให้เห็นประจักษ์จริง ๆ แก่เราเกี่ยวกับผู้คนของเรา, ว่าสิ่งใดจะเกิดกับพวกเขา.
- ๖ และเราได้รับการเปิดเผยหลายอย่างด้วย, และมีวิญญานแห่งการพยากรณ์มาก; ดังนั้น, เราจึงรู้เรื่องพระคริสต์และอาณาจักรของพระองค์, ที่จะมาถึง.

The Book of Jacob

the Brother of Nephi

The words of his preaching unto his brethren. He foundeth a man who seeketh to overthrow the doctrine of Christ. A few words concerning the history of the people of Nephi.

Jacob 1

For behold, it came to pass that fifty and five years had passed away from the time that Lehi left Jerusalem; wherefore, Nephi gave me, Jacob, a commandment concerning the small plates, upon which these things are engraven.

And he gave me, Jacob, a commandment that I should write upon these plates a few of the things which I considered to be most precious; that I should not touch, save it were lightly, concerning the history of this people which are called the people of Nephi.

For he said that the history of his people should be engraven upon his other plates, and that I should preserve these plates and hand them down unto my seed, from generation to generation.

And if there were preaching which was sacred, or revelation which was great, or prophesying, that I should engraven the heads of them upon these plates, and touch upon them as much as it were possible, for Christ's sake, and for the sake of our people.

For because of faith and great anxiety, it truly had been made manifest unto us concerning our people, what things should happen unto them.

And we also had many revelations, and the spirit of much prophecy; wherefore, we knew of Christ and his kingdom, which should come.

๗ ดังนั้นเราจึงทำงานอย่างขยันหมั่นเพียรในบรรดาผู้คนของเรา, เพื่อเราอาจจะชักชวนพวกเขาให้มาหาพระคริสต์, และรับส่วนพระคุณความดีของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อพวกเขาอาจจะเข้าไปในสถานพักผ่อนของพระองค์, เลือกลูกโดยวิธีหนึ่งวิธีใดพระองค์จะทรงยืนยันหนักแน่นในพระพิโรธของพระองค์ไม่ให้พวกเขาเข้าไป, ดังการก่อความขุ่นเคืองพระทัยในวันเวลาแห่งการล่อลวงขณะที่ลูกหลานอิสราเอลอยู่ในแดนทุรกันดาร.

๘ ดังนั้น, เราปรารถนาต่อพระผู้เป็นเจ้าว่าเราสามารถชักชวนคนทั้งปวงไม่ให้กบฏต่อพระผู้เป็นเจ้า, อันจะก่อความโกรธให้กริ้ว, แต่เพื่อคนทั้งปวงจะเชื่อในพระคริสต์, และพิจารณาการสิ้นพระชนม์ของพระองค์, และทนรับกางเขนของพระองค์และแบกความอับอายของโลก; ดังนั้น, ข้าพเจ้า, เจคอบ, จึงถือเป็นหน้าที่ข้าพเจ้าที่จะปฏิบัติตามคำสั่งของนิไฟพี่ชายข้าพเจ้า.

๙ บัดนี้ไฟเริ่มชรา, และท่านเห็นว่าท่านจะต้องตายในไม่ช้า; ดังนั้น, ท่านจึงเจิมชายผู้หนึ่งขึ้นเป็นกษัตริย์และผู้ปกครองเหนือผู้คนของท่านเวลานั้น, ตามการปกครองของกษัตริย์.

๑๐ ผู้คนโดยที่รักนิไฟอย่างยิ่ง, โดยที่ท่านเป็นผู้ปกป้องที่กล้าหาญสำหรับพวกเขา, โดยที่กวัดแกว่งดาบของเลบันในการป้องกันพวกเขา, และโดยที่ท่านทำงานตลอดวันเวลาของท่านเพื่อความผาสุกของพวกเขา—

๑๑ ดังนั้น, ผู้คนจึงปรารถนาจะจารึกชื่อท่านไว้ในความทรงจำ. และผู้ใดที่ขึ้นปกครองแทนท่านผู้คนจะเรียกท่าน, นีไฟที่สอง, นีไฟที่สาม, และต่อ ๆ ไป, ตามการปกครองของกษัตริย์; และผู้คนเรียกพวกท่านดังนั้น, ไม่ว่าพวกท่านจะชื่ออะไรก็ตาม.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนีไฟตาย.

๑๓ บัดนี้ผู้คนซึ่งไม่ใช่ชาวเลมันคือชาวนีไฟ; กระนั้นก็ตาม, พวกเขามีชื่อว่าชาวนีไฟ, ชาวเจคอบ, ชาวโจเซฟ, ชาวโซรมัม, ชาวเลมัน, ชาวเลมัวเอล, และชาวอิชมาเอล.

๑๔ แต่ข้าพเจ้า, เจคอบ, ต่อไปนี้จะไม่แยกพวกเขาตามชื่อเหล่านี้, แต่ข้าพเจ้าจะเรียกพวกเขาที่หมายมั่นทำลายผู้คนของนิไฟว่าชาวเลมัน, และคนที่เปี่ยมมิตรกับนิไฟข้าพเจ้าจะเรียกว่าชาวนีไฟ, หรือผู้คนของนิไฟ, ตามการปกครองของกษัตริย์.

Wherefore we labored diligently among our people, that we might persuade them to come unto Christ, and partake of the goodness of God, that they might enter into his rest, lest by any means he should swear in his wrath they should not enter in, as in the provocation in the days of temptation while the children of Israel were in the wilderness.

Wherefore, we would to God that we could persuade all men not to rebel against God, to provoke him to anger, but that all men would believe in Christ, and view his death, and suffer his cross and bear the shame of the world; wherefore, I, Jacob, take it upon me to fulfil the commandment of my brother Nephi.

Now Nephi began to be old, and he saw that he must soon die; wherefore, he anointed a man to be a king and a ruler over his people now, according to the reigns of the kings.

The people having loved Nephi exceedingly, he having been a great protector for them, having wielded the sword of Laban in their defence, and having labored in all his days for their welfare—

Wherefore, the people were desirous to retain in remembrance his name. And whoso should reign in his stead were called by the people, second Nephi, third Nephi, and so forth, according to the reigns of the kings; and thus they were called by the people, let them be of whatever name they would.

And it came to pass that Nephi died.

Now the people which were not Lamanites were Nephites; nevertheless, they were called Nephites, Jacobites, Josephites, Zoramites, Lamanites, Lemuelites, and Ishmaelites.

But I, Jacob, shall not hereafter distinguish them by these names, but I shall call them Lamanites that seek to destroy the people of Nephi, and those who are friendly to Nephi I shall call Nephites, or the people of Nephi, according to the reigns of the kings.

๑๕ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของนีไฟ, ภายใต้การปกครองของกษัตริย์องค์ที่สอง, เริ่มมีความแข็งกระด้างในใจพวกเขา, และยอมตนทำชั่วกันบ้าง, เหมือนกับดาวิดในสมัยโบราณที่อยากมีภรรยาและอนุภรรยาหลายคน, และเหมือนซาโลมอน, บุตรของเขาด้วย.

๑๖ แท้จริงแล้ว, และพวกเขาเริ่มแสวงหาทองและเงินจำนวนมากด้วย, และเริ่มหยิ่งลำพองอยู่บ้าง.

๑๗ ดังนั้น, ข้าพเจ้า, เจคอบ, จึงให้ถ้อยคำเหล่านี้แก่พวกเขาตามที่ข้าพเจ้าสอนพวกเขาในพระวิหาร, โดยที่ได้รับความมอบหมายของข้าพเจ้าจากพระเจ้าก่อน.

๑๘ เพราะข้าพเจ้า, เจคอบ, และโจเซฟน้องชายข้าพเจ้าได้รับการอุทิศถวายเป็นปุโรหิตและผู้สอนของคนพวกนี้, โดยมีมือของนีไฟ.

๑๙ และเราขยายตำแหน่งของเราแต่พระเจ้า, โดยรับความรับผิดชอบไว้กับเราเอง, โดยรับบาปของผู้คนไว้บนศีรษะของเราเองหากเราไม่สอนพระวาทะของพระเจ้าเป็นเจ้าให้พวกเขาด้วยความขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถ; ดังนั้น, โดยทำงานด้วยกำลังของเราเลือดพวกเขาจะไม่มาเปื้อนอาภรณ์เรา; หากไม่แล้วเลือดพวกเขาจะเปื้อนอาภรณ์เรา, และจะไม่พบว่าเราปราศจากมลทินในวันสุดท้าย.

And now it came to pass that the people of Nephi, under the reign of the second king, began to grow hard in their hearts, and indulge themselves somewhat in wicked practices, such as like unto David of old desiring many wives and concubines, and also Solomon, his son.

Yea, and they also began to search much gold and silver, and began to be lifted up somewhat in pride.

Wherefore I, Jacob, gave unto them these words as I taught them in the temple, having first obtained mine errand from the Lord.

For I, Jacob, and my brother Joseph had been consecrated priests and teachers of this people, by the hand of Nephi.

And we did magnify our office unto the Lord, taking upon us the responsibility, answering the sins of the people upon our own heads if we did not teach them the word of God with all diligence; wherefore, by laboring with our might their blood might not come upon our garments; otherwise their blood would come upon our garments, and we would not be found spotless at the last day.

เจคอบ ๒

- ๑ ถ้อยคำซึ่งเจคอบ, น้องชายของนีไฟ, กล่าวแก่ผู้คนของนีไฟ, หลังจากมรณกรรมของนีไฟ :
- ๒ บัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า, เจคอบ, ตามความรับผิดชอบซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ภายใต้พระผู้เป็นเจ้า, ที่จะขยายงานในตำแหน่งของข้าพเจ้าด้วยความมีสติ, และเพื่อข้าพเจ้าอาจจัดบาปของท่านออกจากอาภรณ์ข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าขึ้นมายังพระวิหารวันนี้เพื่อข้าพเจ้าจะประกาศพระวาทะของพระผู้เป็นเจ้าแก่ท่าน.
- ๓ และตัวท่านรู้ว่าจนบัดนี้ข้าพเจ้าขยันหมั่นเพียรในตำแหน่งแห่งการเรียกของข้าพเจ้า; แต่วันนี้ข้าพเจ้าถูกล่วงด้วยความปรารถนาและความกังวลมากเพื่อความผาสุกของจิตวิญญาณท่านยิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าเคยมีมาจนบัดนี้.
- ๔ เพราะเหตุนี้, จนถึงบัดนี้, ท่านเชื่อฟังพระวาทะของพระเจ้า, ซึ่งข้าพเจ้าให้แก่ท่าน.
- ๕ แต่ดูเถิด, ท่านจงสดับฟังข้าพเจ้า, และจงรู้ว่าโดยความช่วยเหลือของพระผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกผู้ทรงเดชานุภาพทั้งมวล ข้าพเจ้าสามารถบอกท่านได้เกี่ยวกับความนึกคิดของท่าน, ว่าท่านเริ่มกระทำในบาปอย่างไร, ซึ่งบาปนั้นดูน่าชิงชังสำหรับข้าพเจ้า, แท้จริงแล้ว, และน่าชิงชังต่อพระผู้เป็นเจ้า.
- ๖ แท้จริงแล้ว, มันทำให้จิตวิญญาณข้าพเจ้าเศร้าโศกและทำให้ข้าพเจ้าเป็นอนหน้าหน้าด้วยความอายต่อหน้าที่ประทับของพระผู้รังสรรค์ของข้าพเจ้า, ว่าข้าพเจ้าต้องเป็นพยานแก่ท่านเกี่ยวกับความชั่วร้ายของใจท่าน.
- ๗ และมันทำให้ข้าพเจ้าเศร้าโศกด้วยที่ต้องใช้คำพูดอาจหาญยิ่งนักเกี่ยวกับท่าน, ต่อหน้าภรรยาท่านและลูกท่าน, ซึ่งความรู้สึกของพวกเขาหลายคนละเอียดอ่อนและบริสุทธิ์ทางเพศและเปราะบางต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าพ้อพระทัยสำหรับพระผู้เป็นเจ้า;
- ๘ และข้าพเจ้าคิดว่าพวกเขาขึ้นมาที่นี่เพื่อฟังพระวาทะที่น่าฟังพอใจของพระผู้เป็นเจ้า, แท้จริงแล้ว, พระวาทะซึ่งรักษาจิตวิญญาณที่บาดเจ็บ.

Jacob 2

The words which Jacob, the brother of Nephi, spake unto the people of Nephi, after the death of Nephi:

Now, my beloved brethren, I, Jacob, according to the responsibility which I am under to God, to magnify mine office with soberness, and that I might rid my garments of your sins, I come up into the temple this day that I might declare unto you the word of God.

And ye yourselves know that I have hitherto been diligent in the office of my calling; but I this day am weighed down with much more desire and anxiety for the welfare of your souls than I have hitherto been.

For behold, as yet, ye have been obedient unto the word of the Lord, which I have given unto you.

But behold, hearken ye unto me, and know that by the help of the all-powerful Creator of heaven and earth I can tell you concerning your thoughts, how that ye are beginning to labor in sin, which sin appeareth very abominable unto me, yea, and abominable unto God.

Yea, it grieveth my soul and causeth me to shrink with shame before the presence of my Maker, that I must testify unto you concerning the wickedness of your hearts.

And also it grieveth me that I must use so much boldness of speech concerning you, before your wives and your children, many of whose feelings are exceedingly tender and chaste and delicate before God, which thing is pleasing unto God;

And it supposeth me that they have come up hither to hear the pleasing word of God, yea, the word which healeth the wounded soul.

๙ ดังนั้น, มันจึงนำทุกจิตใจต่อจิตวิญญาณข้าพเจ้าที่
ข้าพเจ้าจะถูกบีบคั้น, เนื่องจากพระบัญชาอันเคร่งครัด
ซึ่งข้าพเจ้าได้รับมาจากพระผู้เป็นเจ้า, ให้ตักเตือนท่าน
ตามโทษานุโทษของท่าน, ทำให้บาดแผลของคนที่ยา
เจ็บอยู่แล้วใหญ่ขึ้น, แทนที่จะปลอบโยนและรักษา
บาดแผลของพวกเขา; และคนที่ไม่ได้รับบาดเจ็บนั้น,
แทนที่จะดื่มคำพระวจนะที่น่าพึงใจของพระผู้เป็นเจ้า
ก็มีการมาคอยตีแทงจิตวิญญาณพวกเขาและทำให้
จิตใจอันเปราะบางของพวกเขาบาดเจ็บ.

๑๐ แต่, ทั้งที่เป็นงานหนักอย่างใหญ่หลวง, ข้าพเจ้าก็
ต้องทำตามพระบัญชาอันเคร่งครัดของพระผู้เป็นเจ้า,
และบอกท่านเกี่ยวกับความชั่วร้ายและความน่าชิงชัง
ของท่าน, ต่อหน้าคนใจบริสุทธิ์, และคนที่ใจซื่อซื่อ,
และภายใต้การสำเริงพระเนตรอันแหลมคมของพระ
ผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ.

๑๑ ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงต้องบอกความจริงท่านตามความ
แจ้งชัดแห่งพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้า. เพราะเหตุนี้,
ขณะที่ข้าพเจ้าทูลถามพระเจ้าอยู่นั้น, พระวจนะมาถึง
ข้าพเจ้าดังนี้, มีความว่า : เจาคอบ, เจ้าจงเข้าไปในวิหาร
ในวันพรุ่ง, และประกาศคำซึ่งเราจะให้เจ้าไปบอกคน
พวกนี้.

๑๒ และบัดนี้ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, นี่คือพระวจนะซึ่ง
ข้าพเจ้าประกาศแก่ท่าน, คือหลายคนในพวกท่านเริ่ม
แสวงหาทอง, และเงิน, และเรามีค่านานาชนิด, ซึ่งมี
มากมายอย่างอุดมสมบูรณ์ที่สุด, ในแผ่นดินนี้, อันเป็น
แผ่นดินแห่งคำสัญญาเพื่อท่านและพงศ์พันธุ์ของ
ท่าน.

๑๓ และพระหัตถ์แห่งการอารักขาทรงเยี่ยมพระสรวล
มายังท่านอย่างพอพระทัยเป็นที่สุด, จนท่านได้รับ
ความมั่งคั่งมากมาย; และเพราะบางคนในพวกท่านได้
รับมากมายกว่าพี่น้องท่าน ท่านจึงทะนงตนด้วยความ
ถือดีในใจท่าน, และชูคอและเชิดหน้าเพราะความ
สูงค่าราคาแพงของเสื้อผ้าอาภรณ์ท่าน, และชมเชยพี่
น้องท่านเพราะคิดว่าท่านดีกว่าพวกเขา.

๑๔ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านคิดว่าพระผู้เป็นเจ้า
ทรงแก้ต่างให้ท่านในสิ่งนี้หรือ? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าว
แก่ท่าน, ไม่เลย. แต่พระองค์ทรงกล่าวโทษท่าน, และ
หากท่านยังคงทำสิ่งเหล่านี้การพิพากษาของพระองค์
ต้องมาสู่ท่านอย่างรวดเร็ว.

Wherefore, it burdeneth my soul that I should be
constrained, because of the strict commandment
which I have received from God, to admonish you
according to your crimes, to enlarge the wounds of
those who are already wounded, instead of consoling
and healing their wounds; and those who have not
been wounded, instead of feasting upon the pleasing
word of God have daggers placed to pierce their
souls and wound their delicate minds.

But, notwithstanding the greatness of the task, I
must do according to the strict commands of God,
and tell you concerning your wickedness and abomi-
nations, in the presence of the pure in heart, and the
broken heart, and under the glance of the piercing
eye of the Almighty God.

Wherefore, I must tell you the truth according to
the plainness of the word of God. For behold, as I in-
quired of the Lord, thus came the word unto me, say-
ing: Jacob, get thou up into the temple on the mor-
row, and declare the word which I shall give thee
unto this people.

And now behold, my brethren, this is the word
which I declare unto you, that many of you have be-
gun to search for gold, and for silver, and for all
manner of precious ores, in the which this land,
which is a land of promise unto you and to your
seed, doth abound most plentifully.

And the hand of providence hath smiled upon you
most pleasingly, that you have obtained many riches;
and because some of you have obtained more abun-
dantly than that of your brethren ye are lifted up in
the pride of your hearts, and wear stiff necks and
high heads because of the costliness of your apparel,
and persecute your brethren because ye suppose that
ye are better than they.

And now, my brethren, do ye suppose that God
justifieth you in this thing? Behold, I say unto you,
Nay. But he condemneth you, and if ye persist in
these things his judgments must speedily come unto
you.

๑๕ โอ้อขอให้พระองค์ทรงแสดงแก่ท่านว่าพระองค์ทรง
ที่มั่งคั่งท่านได้, และด้วยการชำเลื่องพระเนตรเพียง
ครั้งเดียวของพระองค์ พระองค์ทรงลงทัณฑ์ท่านให้ไป
สู่ภัสสมรฐีได้ !

๑๖ โอ้อขอให้พระองค์ทรงขจัดความชั่วช้าสามานย์และ
ความน่าชิงชังนี้ไปจากท่าน. และ, โอ้อขอให้ท่านฟังพระ
วณะแห่งพระบัญญัติของพระองค์, และอย่าให้ความ
จองหองของใจท่านนี้ทำลายจิตวิญญาณท่านเลย !

๑๗ จงคิดว่าพี่น้องของท่านเหมือนกับตัวท่าน, และจง
สนิทสนมกับทุกคนและเผื่อแผ่ด้วยทรัพย์สมบัติของ
ท่าน, เพื่อพวกเขาจะได้ร่ำรวยเหมือนกับท่าน.

๑๘ แต่ก่อนที่ท่านจะแสวงหาความมั่งคั่ง, ท่านจง
แสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า.

๑๙ และหลังจากท่านได้รับความหวังในพระคริสต์แล้ว
ท่านจะได้รับความมั่งคั่ง, หากท่านแสวงหามัน; และ
ท่านจะแสวงหามันด้วยเจตนาทำดี—เพื่อห่อหุ้มคน
เปลือยเปล่า, และเลี้ยงคนหิวโหย, และให้อิสระแก่
เชลย, และให้การบรรเทาทุกข์แก่ผู้ป่วยและคนทุกข์
ยาก.

๒๐ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน
เกี่ยวกับความจองหอง; และคนในพวกท่านที่ทำให้
เพื่อนบ้านของท่านมีทุกข์, และข่มเหงเขาเพราะท่าน
จองหองในใจท่าน, ด้วยสิ่งที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าประทานให้
ท่าน, ท่านจะว่าอย่างไรเล่าเกี่ยวกับเรื่องนี้ ?

๒๑ ท่านไม่คิดหรือว่าเรื่องเช่นนั้นน่าชิงชังสำหรับ
พระองค์ผู้ทรงสร้างเนื้อหนังทั้งปวง ? และในสาย
พระเนตรของพระองค์สัตภาวะหนึ่งมีค่าเท่ากับอีกสัต
ภาวะหนึ่ง. และเนื้อหนังทั้งปวงมาจากผงธุลี; และเพื่อ
เจตนารมณเดียวกันนี้พระองค์ทรงสร้างพวกเขา, เพื่อ
พวกเขาจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์และ
สรรเสริญพระองค์ตลอดกาล.

๒๒ และบัดนี้ข้าพเจ้าขอยุติการกล่าวแก่ท่านเกี่ยวกับ
ความจองหอง. และหากไม่ใช่เพราะข้าพเจ้าต้องกล่าว
แก่ท่านเกี่ยวกับโทษานุโทษที่หยาบช้ากว่านี้, ใจ
ข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเพราะท่าน.

O that he would show you that he can pierce you,
and with one glance of his eye he can smite you to
the dust!

O that he would rid you from this iniquity and
abomination. And, O that ye would listen unto the
word of his commands, and let not this pride of your
hearts destroy your souls!

Think of your brethren like unto yourselves, and
be familiar with all and free with your substance,
that they may be rich like unto you.

But before ye seek for riches, seek ye for the king-
dom of God.

And after ye have obtained a hope in Christ ye
shall obtain riches, if ye seek them; and ye will seek
them for the intent to do good—to clothe the naked,
and to feed the hungry, and to liberate the captive,
and administer relief to the sick and the afflicted.

And now, my brethren, I have spoken unto you
concerning pride; and those of you which have af-
flicted your neighbor, and persecuted him because ye
were proud in your hearts, of the things which God
hath given you, what say ye of it?

Do ye not suppose that such things are abom-
inable unto him who created all flesh? And the one
being is as precious in his sight as the other. And all
flesh is of the dust; and for the selfsame end hath he
created them, that they should keep his command-
ments and glorify him forever.

And now I make an end of speaking unto you con-
cerning this pride. And were it not that I must speak
unto you concerning a grosser crime, my heart
would rejoice exceedingly because of you.

๒๓ แต่พระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทุกข้อใจ เพราะโทษานุโทษที่หยาบซ้ำยิ่งนักของท่าน. เพราะ ดูเถิด, พระเจ้าตรัสดังนี้: คนเหล่านี้เริ่มพอกพูนในความชั่วช้าสามานย์; พวกเขาไม่เข้าใจพระคัมภีร์, เพราะพวกเขาพยายามหาข้อแก้ตัวในเรื่องอันเป็นการ ผิดประเวณี, เพราะเรื่องที่มีเขียนไว้เกี่ยวกับดาวิด, และซาโลมอนบุตรของท่าน.

๒๔ ดูเถิด, ดาวิดกับซาโลมอนมีภรรยาและอนุภรรยา มากจริง, ซึ่งสิ่งนี้น่าชิงชังสำหรับเรา, พระเจ้าตรัส.

๒๕ ดังนั้น, พระเจ้าตรัสดังนี้, เรานำคนพวกนี้ออกมา จากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, ด้วยพลังแห่งแขนของเรา, เพื่อเราจะได้อพยพอันชอบธรรมขึ้นจากเลือด เนื้อเชื้อไขของโยเซฟไว้เพื่อเรา.

๒๖ ดังนั้น, เราพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของจะไม่ยอมให้คน พวกนี้ทำเหมือนกับคนในสมัยก่อน.

๒๗ ดังนั้น, พี่น้องข้าพเจ้า, จงฟังข้าพเจ้า, และจงสดับ ฟังพระวจนะของพระเจ้า: เพราะจะไม่มีชายใดใน บรรดาพวกเจ้ามีภรรยาได้มากกว่าหนึ่งคน; และ อนุภรณานั้นเล่าเขาจะไม่มีเลย;

๒๘ เพราะเรา, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของ, ขึ้นชมในความ บริสุทธิทางเพศของสตรี. และการผิดประเวณีเป็นสิ่งที่ น่าชิงชังสำหรับเรา; พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้.

๒๙ ดังนั้น, คนเหล่านี้จะรักษาบัญญัติของเรา, พระเจ้า จอมโยธาตรัส, มิฉะนั้นแผ่นดินจะถูกสาปแช่งเพราะ พวกเขา.

๓๐ พระเจ้าจอมโยธาตรัส, เพราะหากเราจะ, เลี้ยงพงศ์ พันธุ์ให้ทวีขึ้นเพื่อเรา, เราจะบัญชาผู้คนของเรา; มิ ฉะนั้นพวกเขาจะสดับฟังเรื่องเหล่านี้.

๓๑ เพราะดูเถิด, เรา, พระเจ้า, เห็นโทมนัส, และได้ยิน เสียงร่ำไห้ของธิดาแห่งผู้คนของเราในแผ่นดิน เยรูซาเล็ม, แท้จริงแล้ว, และในพื้นแผ่นดินทั้งหมด ของผู้คนของเรา, เพราะความชั่วร้ายและความน่า ชิงชังของสามีนาง.

๓๒ พระเจ้าจอมโยธาตรัส, และเราจะไม่ยอม, ให้เสียง ร้องของธิดาผู้ดงงามของคนเหล่านี้, ซึ่งเรานำออกมา จากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, ขึ้นมาถึงเราเพื่อฟ้องพวก ผู้ชายแห่งผู้คนของเรา, พระเจ้าจอมโยธาตรัส.

But the word of God burdens me because of your grosser crimes. For behold, thus saith the Lord: This people begin to wax in iniquity; they understand not the scriptures, for they seek to excuse themselves in committing whoredoms, because of the things which were written concerning David, and Solomon his son.

Behold, David and Solomon truly had many wives and concubines, which thing was abominable before me, saith the Lord.

Wherefore, thus saith the Lord, I have led this people forth out of the land of Jerusalem, by the power of mine arm, that I might raise up unto me a righteous branch from the fruit of the loins of Joseph.

Wherefore, I the Lord God will not suffer that this people shall do like unto them of old.

Wherefore, my brethren, hear me, and hearken to the word of the Lord: For there shall not any man among you have save it be one wife; and concubines he shall have none;

For I, the Lord God, delight in the chastity of women. And whoredoms are an abomination before me; thus saith the Lord of Hosts.

Wherefore, this people shall keep my commandments, saith the Lord of Hosts, or cursed be the land for their sakes.

For if I will, saith the Lord of Hosts, raise up seed unto me, I will command my people; otherwise they shall hearken unto these things.

For behold, I, the Lord, have seen the sorrow, and heard the mourning of the daughters of my people in the land of Jerusalem, yea, and in all the lands of my people, because of the wickedness and abominations of their husbands.

And I will not suffer, saith the Lord of Hosts, that the cries of the fair daughters of this people, which I have led out of the land of Jerusalem, shall come up unto me against the men of my people, saith the Lord of Hosts.

๓๓ เพราะพวกเขาจะไม่นำธิดาแห่งผู้คนของเราไปเป็น
เชลยเพราะความนุ่มนวลของพวกนาง, มิฉะนั้นเราจะ
เยือนพวกเขาด้วยการสาปแช่งอันสาหัส, แม้จนถึง
ความพินาศ; เพราะพวกเขาจะไม่กระทำการผิด
ประเวณี, เหมือนคนในสมัยก่อน, พระเจ้าจอมโยธา
ตรัส.

๓๔ และบัดนี้ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านรู้ว่าพระบัญญัติ
เหล่านี้ประทานให้ลิไฮ, บิดาเรา; ดังนั้น, ท่านจึงรู้จัก
พระบัญญัติเหล่านี้มาก่อน; และท่านมาสู่การกล่าว
โทษรุนแรง; เพราะท่านทำสิ่งเหล่านี้มาแล้วซึ่งท่านไม่
ควรทำ.

๓๕ ดูเถิด, ท่านทำความชั่วช้าสามานย์ยิ่งกว่าชาวเลมัน,
พี่น้องของเรา. ท่านทำให้ใจภรรยาผู้ละเอียดอ่อนของ
ท่านชอกช้ำ, และสูญเสียความไว้วางใจจากลูก ๆ ของ
ท่าน, เพราะตัวอย่างที่เลวของท่านต่อหน้าพวกเขา;
และเสียงสะอื้นของใจพวกเขาขึ้นไปถึงพระผู้เป็นเจ้า
เพื่อฟ้องท่าน. และเพราะความเคร่งครัดแห่งพระ
วอนะของพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งลงมาจากท่าน, ใจหลายดวง
จึงตาย, ด้วยถูกทิ่มแทงเป็นแผลลึก.

For they shall not lead away captive the daughters
of my people because of their tenderness, save I shall
visit them with a sore curse, even unto destruction;
for they shall not commit whoredoms, like unto
them of old, saith the Lord of Hosts.

And now behold, my brethren, ye know that these
commandments were given to our father, Lehi;
wherefore, ye have known them before; and ye have
come unto great condemnation; for ye have done
these things which ye ought not to have done.

Behold, ye have done greater iniquities than the
Lamanites, our brethren. Ye have broken the hearts
of your tender wives, and lost the confidence of your
children, because of your bad examples before them;
and the sobbings of their hearts ascend up to God
against you. And because of the strictness of the
word of God, which cometh down against you, many
hearts died, pierced with deep wounds.

เจacob ๓

- ๑ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้า, เจacob, จะกล่าวแก่ท่านที่ใจบริสุทธิ์. จงมองพระผู้เป็นเจ้าด้วยจิตใจมั่นคง, และสวดอ้อนวอนพระองค์ด้วยศรัทธายิ่ง, และพระองค์จะทรงปลอบประโลมท่านในความทุกข์ของท่าน, และพระองค์จะทรงวิงวอนแก้ต่างให้ท่าน, และทรงส่งความยุติธรรมลงมาถึงคนที่แสวงหาความพินาศให้ท่าน.
- ๒ โอ้ท่านทั้งปวงที่มีใจบริสุทธิ์, จงเงยหน้าขึ้นและรับพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นที่น่าพอใจ, และจงดื่มด่ำความรักของพระองค์; เพราะท่านทำได้, ตลอดกาล, หากจิตใจท่านมั่นคง.
- ๓ แต่, วิบัติ, วิบัติ, แก่ท่านที่ไม่บริสุทธิ์ใจ, ที่สกลปรกต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าในวันนี้; เพราะนอกจากท่านจะกลับใจแผ่นดินจะถูกสาปแช่งเพราะท่าน; และชาวเลมัน, ซึ่งไม่สกลปรกเหมือนกับท่าน, กระนั้นก็ตามพวกเขายังถูกสาปแช่งด้วยคำสาปแช่งอันสาหัส, จะโบยท่านแม้จนถึงความพินาศ.
- ๔ และเวลามาทิ้งอย่างรวดเร็ว, ที่พวกเขาจะครอบครองแผ่นดินแห่งมรดกของท่านนอกจากท่านจะกลับใจ, และพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำคนชอบธรรมออกจากบรรดาพวกท่าน.
- ๕ ดูเถิด, ชาวเลมันพี่น้องของท่าน, ผู้ที่ท่านเกลียดชังเพราะความสกลปรกของพวกเขาและการสาปแช่งซึ่งมาสู่ผิวของพวกเขา, เป็นผู้ชอบธรรมยิ่งกว่าท่าน; เพราะพวกเขาไม่ลืมพระบัญญัติของพระเจ้า, ซึ่งประทานให้บรรพบุรุษของเรา—ว่าเขาเหล่านั้นจะมีภรรยาเดียว, และอนุภรรยานั้นเล่าพวกเขาจะไม่มีเลย, และจะไม่มีการกระทำผิดประเวณีในบรรดาพวกเขา.
- ๖ และบัดนี้, พระบัญญัตินี้พวกเขายึดถือที่จะรักษา; ดังนั้น, เพราะการยึดถือนี้, ในการรักษาพระบัญญัตินี้, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจึงไม่ทรงทำลายพวกเขา, แต่จะทรงเมตตาพวกเขา; และวันหนึ่งพวกเขาจะกลายเป็นผู้ที่ได้รับพร.

Jacob 3

But behold, I, Jacob, would speak unto you that are pure in heart. Look unto God with firmness of mind, and pray unto him with exceeding faith, and he will console you in your afflictions, and he will plead your cause, and send down justice upon those who seek your destruction.

O all ye that are pure in heart, lift up your heads and receive the pleasing word of God, and feast upon his love; for ye may, if your minds are firm, forever.

But, wo, wo, unto you that are not pure in heart, that are filthy this day before God; for except ye repent the land is cursed for your sakes; and the Lamanites, which are not filthy like unto you, nevertheless they are cursed with a sore cursing, shall scourge you even unto destruction.

And the time speedily cometh, that except ye repent they shall possess the land of your inheritance, and the Lord God will lead away the righteous out from among you.

Behold, the Lamanites your brethren, whom ye hate because of their filthiness and the cursing which hath come upon their skins, are more righteous than you; for they have not forgotten the commandment of the Lord, which was given unto our father—that they should have save it were one wife, and concubines they should have none, and there should not be whoredoms committed among them.

And now, this commandment they observe to keep; wherefore, because of this observance, in keeping this commandment, the Lord God will not destroy them, but will be merciful unto them; and one day they shall become a blessed people.

๗ ดูก่อนท่านทั้งหลายที่รักภรรยาตน, และภรรยาของคนเหล่านั้นก็รักสามีตน; และสามีและภรรยาของคนเหล่านั้นรักลูกของตน; และความไม่เชื่อของพวกเขาและความเกลียดชังของพวกเขาที่มีต่อท่านจึงเป็นเพราะความชั่วช้าสามานย์ของบรรพบุรุษพวกเขา; ดังนั้น, ท่านคิดว่าเขาเพียงใด, ในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้สร้างผู้ยิ่งใหญ่ของท่าน?

๘ โอพี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าเกรงว่านอกจากท่านจะกลับใจจากบาปของท่านแล้วผิวพวกเขาจะขาวกว่าผิวพวกท่าน, เมื่อท่านจะถูกนำไปอยู่ต่อหน้าพระราชบัลลังก์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าพร้อมกับพวกเขา.

๙ ดังนั้น, ข้าพเจ้าให้พระบัญญัติประการหนึ่งแก่ท่าน, ซึ่งเป็นพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าคือ, ว่าท่านอย่าสบประมาทพวกเขาอีกต่อไปเพราะความคล้ำของผิวพวกเขา; ทั้งท่านอย่าสบประมาทพวกเขาเพราะความสกปรกของพวกเขา; แต่ท่านจงระลึกถึงความสกปรกของตนเอง, และจงจำไว้ว่าความสกปรกของพวกเขาเกิดขึ้นเพราะบรรพบุรุษของพวกเขา.

๑๐ ดังนั้น, ท่านจงนึกถึงลูก ๆ ของท่าน, ว่าท่านทำให้พวกเขาเศร้าโศกเพียงใดเพราะตัวอย่างที่ท่านทำไว้ต่อหน้าพวกเขา; และจงจำไว้, ด้วยว่า, เพราะความสกปรกของท่าน, ท่านจะนำลูก ๆ ไปสู่ความพินาศ, และบาปของพวกเขาจะสมอยู่บนศีรษะท่านในวันสุดท้าย.

๑๑ โอพี่น้องข้าพเจ้า, จงสดับฟังคำข้าพเจ้า; จงปลุกพลังของจิตวิญญาณท่าน; จงสะบัดตัวเพื่อท่านจะได้ตื่นจากการหลับใหลแห่งมรณะ; และปลดปล่อยตนเองจากความเจ็บปวดแห่งนรกเพื่อท่านจะไม่กลายเป็นเทพของมาร, ที่จะถูกโยนไปในทะเลเพลิงและกำมะถันนั้นซึ่งเป็นความตายครั้งที่สอง.

๑๒ และบัดนี้, ข้าพเจ้า, เจคอบ, กล่าวแก่ผู้คนของนิไฟอีกหลายเรื่อง, โดยเตือนพวกเขามีให้ผิดประเวณีและกามตัณหา, และบาปทุกอย่าง, โดยบอกพวกเขาถึงผลอันน่าสะพรึงกลัวของมัน.

๑๓ และหนึ่งในร้อยการกระทำของคนเหล่านี้, ซึ่งบัดนี้เริ่มมีมาก, ไม่สามารถเขียนไว้บนแผ่นจารึกเหล่านี้; แต่การกระทำหลายอย่างของพวกเขาจะเขียนไว้บนแผ่นจารึกที่ใหญ่กว่า, และการสงครามของพวกเขา, และการขัดแย้งของพวกเขา, และการปกครองของกษัตริย์แห่งพวกเขา.

Behold, their husbands love their wives, and their wives love their husbands; and their husbands and their wives love their children; and their unbelief and their hatred towards you is because of the iniquity of their fathers; wherefore, how much better are you than they, in the sight of your great Creator?

O my brethren, I fear that unless ye shall repent of your sins that their skins will be whiter than yours, when ye shall be brought with them before the throne of God.

Wherefore, a commandment I give unto you, which is the word of God, that ye revile no more against them because of the darkness of their skins; neither shall ye revile against them because of their filthiness; but ye shall remember your own filthiness, and remember that their filthiness came because of their fathers.

Wherefore, ye shall remember your children, how that ye have grieved their hearts because of the example that ye have set before them; and also, remember that ye may, because of your filthiness, bring your children unto destruction, and their sins be heaped upon your heads at the last day.

O my brethren, hearken unto my words; arouse the faculties of your souls; shake yourselves that ye may awake from the slumber of death; and loose yourselves from the pains of hell that ye may not become angels to the devil, to be cast into that lake of fire and brimstone which is the second death.

And now I, Jacob, spake many more things unto the people of Nephi, warning them against fornication and lasciviousness, and every kind of sin, telling them the awful consequences of them.

And a hundredth part of the proceedings of this people, which now began to be numerous, cannot be written upon these plates; but many of their proceedings are written upon the larger plates, and their wars, and their contentions, and the reigns of their kings.

๑๕ แผ่นจารึกเหล่านี้เรียกว่าแผ่นจารึกของเจacob,
และทำขึ้นด้วยมือของนีไฟ. และข้าพเจ้าขอยุติการ
กล่าวถ้อยเหล่านี้.

These plates are called the plates of Jacob, and
they were made by the hand of Nephi. And I make an
end of speaking these words.

เจacob ๔

- ๑ บัดนี้ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, เจacob, โดยที่ให้คำแนะนำมากมายต่อผู้คนของข้าพเจ้าด้วยวาจา, (และข้าพเจ้าไม่สามารถเขียนถ้อยคำของข้าพเจ้าไว้ได้นอกจากเพียงเล็กน้อย, เพราะความลำบากในการจารึกถ้อยคำของเราบนแผ่นจารึก) และเรารู้ว่าสิ่งที่เราเขียนบนแผ่นจารึกต้องคงอยู่;
- ๒ แต่เรื่องอะไรก็ตามที่เราเขียนไว้บนสิ่งอื่นนอกจากบนแผ่นจารึกย่อมเสื่อมสภาพและเลือนไป; แต่เราเขียนไว้ได้บ้างบนแผ่นจารึก, ซึ่งจะให้ความรู้ระดับเล็กน้อย, แก่ลูกหลานเรา, และแก่พี่น้องที่รักของเราด้วย, เกี่ยวกับเราหรือเกี่ยวกับบรรพบุรุษของพวกเขา—
- ๓ บัดนี้ในเรื่องนี้เราชื่นชมยินดี; และเราทำงานอย่างขยันหมั่นเพียรเพื่อจารึกถ้อยคำเหล่านี้บนแผ่นจารึก, โดยหวังว่าพี่น้องที่รักของเราและลูกหลานเราจะรับไว้ด้วยใจที่รู้คุณ, และอ่านเพื่อพวกเขาจะเรียนรู้ด้วยปิติและมิใช่ด้วยโทมนัส, และมิใช่ด้วยความดูหมิ่น, เกี่ยวกับบิดามารดาแรกของตน.
- ๔ เพราะ, เพื่อเจตนานี้เราจึงเขียนเรื่องเหล่านี้ไว้, เพื่อพวกเขาจะรู้ว่าเรารู้เรื่องพระคริสต์, และเรามีความหวังในรัชสมัยภาพของพระองค์หลายร้อยปีก่อนการเสด็จมาของพระองค์; และไม่เพียงตัวเราที่มีความหวังในรัชสมัยภาพของพระองค์, แต่ศาสนทายาทรณผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายที่อยู่มาก่อนเราก็มีด้วย.
- ๕ ดูเถิด, พวกท่านเชื่อในพระคริสต์และนมัสการพระบิดาในพระนามของพระองค์, และเรานมัสการพระบิดาในพระนามของพระองค์ด้วย. และด้วยเจตนานี้เราจึงรักษากฎของโมเสส, โดยมุ่งให้จิตวิญญาณของเราไปสู่พระองค์; และเพื่อเหตุนี้การรักษากฎจึงทำให้ศักดิ์สิทธิ์สำหรับเราเพื่อความชอบธรรม, แม้ดังที่เป็นมากกับอับราฮัมในแดนทุรกันดารที่จะเชื่อฟังพระบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าในการถวายอิสอัคบุตรของท่าน, อันเป็นรูปแบบที่เหมือนกับพระผู้เป็นเจ้าและพระบุตรองค์เดียวที่ถือกำเนิดจากพระองค์.

Jacob 4

Now behold, it came to pass that I, Jacob, having ministered much unto my people in word, (and I cannot write but a little of my words, because of the difficulty of engraving our words upon plates) and we know that the things which we write upon plates must remain;

But whatsoever things we write upon anything save it be upon plates must perish and vanish away; but we can write a few words upon plates, which will give our children, and also our beloved brethren, a small degree of knowledge concerning us, or concerning their fathers—

Now in this thing we do rejoice; and we labor diligently to engraven these words upon plates, hoping that our beloved brethren and our children will receive them with thankful hearts, and look upon them that they may learn with joy and not with sorrow, neither with contempt, concerning their first parents.

For, for this intent have we written these things, that they may know that we knew of Christ, and we had a hope of his glory many hundred years before his coming; and not only we ourselves had a hope of his glory, but also all the holy prophets which were before us.

Behold, they believed in Christ and worshiped the Father in his name, and also we worship the Father in his name. And for this intent we keep the law of Moses, it pointing our souls to him; and for this cause it is sanctified unto us for righteousness, even as it was accounted unto Abraham in the wilderness to be obedient unto the commands of God in offering up his son Isaac, which is a similitude of God and his Only Begotten Son.

- ๖ ดังนั้น, เราค้นหาศาสดาพยากรณ์, และเรามีการเปิดเผยหลายเรื่องและวิญญาณแห่งการพยากรณ์; และโดยการมีพยานทั้งหมดนี้เราจึงได้รับความหวัง, และศรัทธาของเราไม่สั่นคลอน, ถึงขนาดที่เราบัญชาได้จริงในพระนามของพระเยซูและต้นไม้พวกนี้เชื่อฟังเรา, หรือภูเขา, หรือคลื่นในทะเล.
- ๗ กระนั้นก็ตาม, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้ายังทรงแสดงให้เราเห็นความอ่อนแอของเราเพื่อเราจะรู้ว่าโดยพระคุณของพระองค์, และพระจริยวัตรอันอ่อนน้อมหาที่สุดมิได้ของพระองค์ที่มีต่อลูกหลานมนุษย์, เราจึงมีพลังความสามารถทำสิ่งเหล่านี้.
- ๘ ดูเถิด, งานของพระเจ้าสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์. หัวงลึกแห่งความลึกลับของพระองค์สุดจะหยั่งถึง; และเป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์จะค้นพบทางของพระองค์ทั้งหมด. และหาได้มีใครรู้จักทางของพระองค์ไม่ นอกจากจะทรงเปิดเผยให้เขา; ดังนั้น, พี่น้องทั้งหลาย, อย่าได้ดูหมิ่นการเปิดเผยของพระผู้เป็นเจ้าเลย.
- ๙ เพราะดูเถิด, โดยอำนาจพระวณะของพระองค์มนุษย์จึงมาสู่พื้นพิภพ, ซึ่งแผ่นดินโลกสร้างโดยอำนาจพระวณะของพระองค์. ดังนั้น, หากพระผู้เป็นเจ้าโดยที่ทรงสามารถรับสั่งและโลกเป็นขึ้นมา, และรับสั่งและมนุษย์สร้างขึ้นมา, โอแล้ว, เหตุใดจะไม่ทรงสามารถบัญชาแผ่นดินโลก, หรือหัตถศิลป์จากพระหัตถ์ของพระองค์เหนือพื้นพิภพได้, ตามพระประสงค์และความพอพระทัยของพระองค์เล่า?
- ๑๐ ดังนั้น, พี่น้องทั้งหลาย, จงอย่าพยายามให้คำปรึกษาพระเจ้า, แต่จงรับคำปรึกษาจากพระหัตถ์ของพระองค์. เพราะดูเถิด, ตัวท่านเองรู้ว่าพระองค์ทรงให้คำปรึกษาด้วยพระปรีชาญาณ, และด้วยความยุติธรรม, และด้วยพระเมตตาอันหาที่สุดมิได้, เหนืองานทั้งหมดของพระองค์.
- ๑๑ ดังนั้น, พี่น้องที่รัก, จงคืนดีกับพระองค์ผ่านการชดใช้ของพระคริสต์, พระบุตรองค์เดียวที่ถือกำเนิดจากพระองค์, และท่านจะได้รับการฟื้นคืนชีวิต, ตามพระพยานภาพของการฟื้นคืนชีวิตที่อยู่ในพระคริสต์, และกลายเป็นผลแรกของพระคริสต์ต่อพระผู้เป็นเจ้า, โดยมีศรัทธา, และได้รับความหวังอันบรรเจิดแห่งรัศมีภาพในพระองค์ก่อนที่พระองค์จะแสดงองค์ให้ประจักษ์ในเนื้อหนัง.

Wherefore, we search the prophets, and we have many revelations and the spirit of prophecy; and having all these witnesses we obtain a hope, and our faith becometh unshaken, insomuch that we truly can command in the name of Jesus and the very trees obey us, or the mountains, or the waves of the sea.

Nevertheless, the Lord God showeth us our weakness that we may know that it is by his grace, and his great condescensions unto the children of men, that we have power to do these things.

Behold, great and marvelous are the works of the Lord. How unsearchable are the depths of the mysteries of him; and it is impossible that man should find out all his ways. And no man knoweth of his ways save it be revealed unto him; wherefore, brethren, despise not the revelations of God.

For behold, by the power of his word man came upon the face of the earth, which earth was created by the power of his word. Wherefore, if God being able to speak and the world was, and to speak and man was created, O then, why not able to command the earth, or the workmanship of his hands upon the face of it, according to his will and pleasure?

Wherefore, brethren, seek not to counsel the Lord, but to take counsel from his hand. For behold, ye yourselves know that he counseleth in wisdom, and in justice, and in great mercy, over all his works.

Wherefore, beloved brethren, be reconciled unto him through the atonement of Christ, his Only Begotten Son, and ye may obtain a resurrection, according to the power of the resurrection which is in Christ, and be presented as the first-fruits of Christ unto God, having faith, and obtained a good hope of glory in him before he manifesteth himself in the flesh.

๑๒ และบัดนี้, ท่านที่รัก, อย่าประหลาดใจที่ข้าพเจ้าบอกเรื่องเหล่านี้แก่ท่าน; เพราะเหตุใดจึงไม่พูดถึงการชดใช้ของพระคริสต์, และเข้าถึงความรู้อันสมบูรณ์เกี่ยวกับพระองค์, และยังเข้าถึงความรู้เกี่ยวกับการฟื้นคืนชีวิตและโลกที่จะมาถึงเล่า?

๑๓ ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, ผู้ใดที่พยากรณ์, จงให้เขาพยากรณ์เพื่อให้เกิดความเข้าใจของมนุษย์; เพราะพระวิญญาณรับสั่งความจริงและไม่รับสั่งเท็จ. ดังนั้น, พระองค์รับสั่งถึงเรื่องดังที่มันเป็นจริง, และถึงเรื่องดังที่มันจะเป็นจริง; ดังนั้น, เรื่องเหล่านี้จึงสำแดงประจักษ์แก่เราอย่างแจ่มชัด, เพื่อความรอดของจิตวิญญาณเรา. แต่ดูเถิด, เราไม่ได้เป็นพยานในเรื่องเหล่านี้แต่ลำพัง; เพราะพระผู้เป็นเจ้ารับสั่งเรื่องเหล่านี้แก่ศาสดาพยากรณ์ในสมัยโบราณด้วย.

๑๔ แต่ดูเถิด, ชาวยิวเป็นคนตื้อรั้น; และพวกเขาหมิ่นถ้อยคำแห่งความแจ่มชัด, และฆ่าศาสดาพยากรณ์, และแสวงหาสิ่งที่พวกเขาไม่สามารถเข้าใจได้. ดังนั้น, เพราะความมืดบอดของพวกเขา, ซึ่งความมืดบอดนั้นเกิดจากการมองข้ามเป้าหมาย, พวกเขาจึงจำเป็นต้องตก; เพราะพระผู้เป็นเจ้าทรงเอาความแจ่มชัดของพระองค์ไปจากพวกเขา, และทรงให้หลายสิ่งแก่พวกเขาซึ่งพวกเขาไม่สามารถเข้าใจได้, เพราะพวกเขาปรารถนาเช่นนั้น. และเพราะพวกเขาปรารถนาเช่นนั้น พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงทำเช่นนั้น, เพื่อพวกเขาจะสะดุดล้ม.

๑๕ และบัดนี้ข้าพเจ้า, เจacob, พระวิญญาณทรงนำข้าพเจ้าจนถึงการพยากรณ์; เพราะข้าพเจ้าสำเหนียกโดยการกระทำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งอยู่ในข้าพเจ้า, ว่าโดยการสะดุดล้มของชาวยิวพวกเขาจะปฏิเสธศิลาซึ่งบนนั้นพวกเขาอาจสร้างและมีรากฐานอันปลอดภัย.

๑๖ แต่ดูเถิด, ตามพระคัมภีร์, ศิลานี้จะกลายเป็นรากฐานอันยิ่งใหญ่, และสุดท้าย, และมันคงเพียงรากฐานเดียว, ซึ่งบนนั้นชาวยิวจะสร้างได้.

๑๗ และบัดนี้, ท่านที่รักของข้าพเจ้า, เป็นไปได้อย่างไรที่คนเหล่านี้, หลังจากที่พวกเขาปฏิเสธรากฐานอันมั่นคงแล้ว, จะสร้างบนนั้นได้, เพื่อศิลานั้นจะเป็นศิลามุมเอกของพวกเขา?

And now, beloved, marvel not that I tell you these things; for why not speak of the atonement of Christ, and attain to a perfect knowledge of him, as to attain to the knowledge of a resurrection and the world to come?

Behold, my brethren, he that prophesieth, let him prophesy to the understanding of men; for the Spirit speaketh the truth and lieth not. Wherefore, it speaketh of things as they really are, and of things as they really will be; wherefore, these things are manifested unto us plainly, for the salvation of our souls. But behold, we are not witnesses alone in these things; for God also spake them unto prophets of old.

But behold, the Jews were a stiffnecked people; and they despised the words of plainness, and killed the prophets, and sought for things that they could not understand. Wherefore, because of their blindness, which blindness came by looking beyond the mark, they must needs fall; for God hath taken away his plainness from them, and delivered unto them many things which they cannot understand, because they desired it. And because they desired it God hath done it, that they may stumble.

And now I, Jacob, am led on by the Spirit unto prophesying; for I perceive by the workings of the Spirit which is in me, that by the stumbling of the Jews they will reject the stone upon which they might build and have safe foundation.

But behold, according to the scriptures, this stone shall become the great, and the last, and the only sure foundation, upon which the Jews can build.

And now, my beloved, how is it possible that these, after having rejected the sure foundation, can ever build upon it, that it may become the head of their corner?

๑๘ ดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าจะคลี่ความ
ลึกลับนี้แก่ท่าน; หากข้าพเจ้าไม่หวั่นไหว, ด้วยวิธีใด
ก็ตาม, จากความมั่นคงของข้าพเจ้าในพระวิญญาณ,
และสะดุดล้มเพราะความกังวลที่ข้าพเจ้ามีต่อท่าน
มากเกินไป.

Behold, my beloved brethren, I will unfold this
mystery unto you; if I do not, by any means, get
shaken from my firmness in the Spirit, and stumble
because of my over anxiety for you.

เจคอบ ๕

- ๑ ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านจำไม่ได้หรือว่าเคยอ่าน ถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์ซีนัส, ซึ่งท่านกล่าวแก่ เชื้อสายแห่งอิสราเอล, มีความว่า :
- ๒ จงสดับฟัง, โอท่านเชื้อสายแห่งอิสราเอล, และจง ฟังคำข้าพเจ้า, ศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า.
- ๓ เพราะดูเถิด, พระเจ้าตรัสดังนี้, เราจะเปريبเจ้า, โอ เชื้อสายแห่งอิสราเอล, เหมือนกับต้นมะกอกสวน, ซึ่ง ชายผู้หนึ่งเอามารับารุงเลี้ยงในสวนองุ่นของเขา; และ มันเติบโต, และแก่ลง, และเริ่มโทรม.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเจ้าของสวนองุ่นออก มา, และเขาเห็นว่าต้นมะกอกของเขาเริ่มโทรม; และ เขาพูดว่า : เราจะลิดกิ่ง, และพรวนดินรอบโคนต้น, และบารุงเลี้ยงมัน, เพื่อบางที่มันอาจแตกกิ่งอ่อนและ งาม, และไม่ตาย.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาลิดกิ่ง, และพรวน ดินรอบโคนต้น, และบารุงเลี้ยงมันตามถ้อยคำของ เขา.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากนั้นหลายวัน มันเริ่มแตก, กิ่งอ่อนและงามออกมาบ้าง; แต่ดูเถิด, ยอดใหญ่ของมันเริ่มเนา.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเจ้าของสวนองุ่นเห็น สิ่งนี้, และเขาพูดกับคนใช้ของเขา : มันทำให้เราเศร้า โศกที่เราจะสูญเสียไม้ต้นนี้; ดังนั้น, จงไปหักกิ่งของต้น มะกอกป่า, และนำมาให้เราที่นี่; และเราจะหักกิ่ง ใหญ่ ๆ เหล่านั้นซึ่งกำลังจะเริ่มเหี่ยว, และเราจะโยน มันเข้าไปในไฟเพื่อมันจะถูกเผา.
- ๘ และดูเถิด, พระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัส, เราเอากิ่ง อ่อนและงามเหล่านี้ไปเป็นอันมาก, และเราจะตอกกิ่ง มันเข้ากับที่ใดก็ตามที่เราต้องการ; และมันหาสำคัญ ไม่หากเป็นไปว่ารากของต้นนี้จะตาย, เราจะเก็บรักษา ผลของมันไว้ให้ตัวเรา; ดังนั้น, เราจะเอากิ่งอ่อนและ งามเหล่านี้ไป, และเราจะตอกกิ่งมันเข้ากับที่ใดก็ตามที่ เราต้องการ.

Jacob 5

Behold, my brethren, do ye not remember to have read the words of the prophet Zenos, which he spake unto the house of Israel, saying:

Hearken, O ye house of Israel, and hear the words of me, a prophet of the Lord.

For behold, thus saith the Lord, I will liken thee, O house of Israel, like unto a tame olive tree, which a man took and nourished in his vineyard; and it grew, and waxed old, and began to decay.

And it came to pass that the master of the vineyard went forth, and he saw that his olive tree began to decay; and he said: I will prune it, and dig about it, and nourish it, that perhaps it may shoot forth young and tender branches, and it perish not.

And it came to pass that he pruned it, and digged about it, and nourished it according to his word.

And it came to pass that after many days it began to put forth somewhat a little, young and tender branches; but behold, the main top thereof began to perish.

And it came to pass that the master of the vineyard saw it, and he said unto his servant: It grieveth me that I should lose this tree; wherefore, go and pluck the branches from a wild olive tree, and bring them hither unto me; and we will pluck off those main branches which are beginning to wither away, and we will cast them into the fire that they may be burned.

And behold, saith the Lord of the vineyard, I take away many of these young and tender branches, and I will graft them whithersoever I will; and it mattereth not that if it so be that the root of this tree will perish, I may preserve the fruit thereof unto myself; wherefore, I will take these young and tender branches, and I will graft them whithersoever I will.

๙ เจ้าจงเอากิ่งของต้นมะกอกป่าไป, และต่อกิ่ง, มันเข้าแทนที่; และกิ่งเหล่านี้ซึ่งเราหักออกเราจะโยนมันเข้าไปในไฟและเผามัน, เพื่อมันจะไม่กีดขวางที่ในสวนองุ่นของเรา.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนใช้ของพระเจ้าแห่งสวนองุ่นได้ทำตามพระดำรัสของพระเจ้าแห่งสวนองุ่น, และต่อกิ่งของต้นมะกอกป่า.

๑๑ และพระเจ้าแห่งสวนองุ่นทรงให้พรวนดินรอบโคนต้น, และลิดกิ่ง, และบำรุงเลี้ยง, โดยตรัสกับคนใช้ของพระองค์ว่า : มันทำให้เราเศร้าโศกที่เราจะสูญเสียไม้ต้นนี้; ดังนั้น, เพื่อเราอาจจะเก็บรักษารากของมันไว้ไม่ให้ตาย, เพื่อเราจะได้เก็บรักษามันไว้ให้ตัวเรา, เราจึงทำสิ่งนี้.

๑๒ ดังนั้น, จงไปทำงานของเจ้า; จงเฝ้าดูต้นไม้, และบำรุงเลี้ยงมัน, ตามถ้อยคำของเรา.

๑๓ และเราจะนำกิ่งเหล่านี้ไปไว้ท้ายสวนองุ่นของเรา, ที่ใดก็ตามซึ่งเราต้องการ, มันหาสำคัญแก่เจ้าไม่; และเราทำดังนั้นเพื่อเราจะได้เก็บรักษากิ่งเดิมของต้นไม้ไว้ให้ตัวเรา; และ, เพื่อเราจะได้เก็บผลของมันไว้ให้ตัวเรา, เพื่อฤดูกาลหน้าด้วย; เพราะมันทำให้เราเศร้าโศกที่เราจะสูญเสียไม้ต้นนี้และผลของมัน.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่นเสด็จไปตามทางของพระองค์, และทรงซ่อนกิ่งเดิมของต้นมะกอกสวนไว้ท้ายสวนองุ่น, บางกิ่งทรงไว้ที่หนึ่งและบางกิ่งทรงไว้อีกที่หนึ่ง, ตามพระประสงค์และความพอพระทัยของพระองค์.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเวลาผ่านไปนาน, และพระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับคนใช้ของพระองค์ : มาเถิด, ให้เราลงไปสวนองุ่น, เพื่อเราจะทำงานกันในสวนองุ่น.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่น, และคนใช้ด้วย, ลงไปทำงานในสวนองุ่น. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนใช้ทูลนายของเขา : ดูเถิด, ทอดพระเนตรตรงนี้; ขอพระองค์ทอดพระเนตรไม้ต้นนี้เถิด.

Take thou the branches of the wild olive tree, and graft them in, in the stead thereof; and these which I have plucked off I will cast into the fire and burn them, that they may not cumber the ground of my vineyard.

And it came to pass that the servant of the Lord of the vineyard did according to the word of the Lord of the vineyard, and grafted in the branches of the wild olive tree.

And the Lord of the vineyard caused that it should be digged about, and pruned, and nourished, saying unto his servant: It grieveth me that I should lose this tree; wherefore, that perhaps I might preserve the roots thereof that they perish not, that I might preserve them unto myself, I have done this thing.

Wherefore, go thy way; watch the tree, and nourish it, according to my words.

And these will I place in the nethermost part of my vineyard, whithersoever I will, it mattereth not unto thee; and I do it that I may preserve unto myself the natural branches of the tree; and also, that I may lay up fruit thereof against the season, unto myself; for it grieveth me that I should lose this tree and the fruit thereof.

And it came to pass that the Lord of the vineyard went his way, and hid the natural branches of the tame olive tree in the nethermost parts of the vineyard, some in one and some in another, according to his will and pleasure.

And it came to pass that a long time passed away, and the Lord of the vineyard said unto his servant: Come, let us go down into the vineyard, that we may labor in the vineyard.

And it came to pass that the Lord of the vineyard, and also the servant, went down into the vineyard to labor. And it came to pass that the servant said unto his master: Behold, look here; behold the tree.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่นทอดพระเนตรและทรงเห็นต้นไม้ซึ่งมีกิ่งมะกอกป่าต่อไว้; และมันได้งอกออกมาและเริ่มออกผลแล้ว. และพระองค์ทรงเห็นว่าไม้นั้นดี; และผลของมันเหมือนกับผลของต้นเดิม.

๑๘ และพระองค์ตรัสกับคนใช้ : ดูเถิด, กิ่งของต้นป่ารับเอาความชื้นจากรากของต้น, จนรากนั้นเกิดความแข็งแรงมาก; และเพราะรากของมันมีความแข็งแรงมาก กิ่งป่าจึงออกเป็นผลสวน. บัดนี้, หากเราทั้งสองไม่ได้นำกิ่งเหล่านี้มาต่อเข้าไว้, ต้นของมันคงจะตาย, และบัดนี้, ดูเถิด, เราจะเก็บผล, ที่เกิดจากมันไว้ให้มาก; และผลของมันเราจะเก็บไว้เพื่อฤดูกาลหน้าเพื่อตัวเราเอง.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับคนใช้ : มาสิ, ให้เราทั้งสองไปที่ท้ายสวนองุ่น, และดูว่ากิ่งเดิมของต้นออกผลมากขึ้นเช่นกันหรือไม่, เพื่อเราจะเก็บผลของมันไว้เพื่อฤดูกาลหน้า, เพื่อตัวเราเอง.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านออกไปยังที่ซึ่งผู้เป็นนายได้ซ่อนกิ่งเดิมของต้นไว้, และพระองค์ตรัสกับคนใช้ : จงดูสิ่งเหล่านี้; และเขาเห็นต้นแรกที่ได้ออกผลมาก; และเขาเห็นด้วยว่ามันดี. และพระองค์ตรัสกับคนใช้ : จงเก็บผลของมัน, และเก็บไว้เพื่อฤดูกาลหน้า, เพื่อเราจะเก็บรักษาไว้ให้ตัวเราเอง; เพราะดูเถิด, พระองค์ตรัส, เราบำรุงเลี้ยงมันมาเป็นเวลานานเพียงนี้, และมันออกผลให้มาก.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนใช้กล่าวแก่นายของเขา : เหตุใดพระองค์จึงเสด็จมาปลูกไม้นี้, หรือกิ่งนี้ของต้นไม้ที่นี่? เพราะดูเถิด, มันเป็นดินเลวที่สุดในบรรดาที่ดินทั้งหมดแห่งสวนองุ่นของพระองค์.

๒๒ และพระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับเขา : อย่าให้คำปรึกษาแก่เรา; เรารู้ว่ามันเป็นดินเลว; ดังนั้น, เราจึงกล่าวแก่เจ้าว่า, เราบำรุงเลี้ยงมันมานานถึงเพียงนี้, และเจ้าเห็นแล้วว่ามันออกผลให้มาก.

And it came to pass that the Lord of the vineyard looked and beheld the tree in the which the wild olive branches had been grafted; and it had sprung forth and begun to bear fruit. And he beheld that it was good; and the fruit thereof was like unto the natural fruit.

And he said unto the servant: Behold, the branches of the wild tree have taken hold of the moisture of the root thereof, that the root thereof hath brought forth much strength; and because of the much strength of the root thereof the wild branches have brought forth tame fruit. Now, if we had not grafted in these branches, the tree thereof would have perished. And now, behold, I shall lay up much fruit, which the tree thereof hath brought forth; and the fruit thereof I shall lay up against the season, unto mine own self.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Come, let us go to the nethermost part of the vineyard, and behold if the natural branches of the tree have not brought forth much fruit also, that I may lay up of the fruit thereof against the season, unto mine own self.

And it came to pass that they went forth whither the master had hid the natural branches of the tree, and he said unto the servant: Behold these; and he beheld the first that it had brought forth much fruit; and he beheld also that it was good. And he said unto the servant: Take of the fruit thereof, and lay it up against the season, that I may preserve it unto mine own self; for behold, said he, this long time have I nourished it, and it hath brought forth much fruit.

And it came to pass that the servant said unto his master: How comest thou hither to plant this tree, or this branch of the tree? For behold, it was the poorest spot in all the land of thy vineyard.

And the Lord of the vineyard said unto him: Counsel me not; I knew that it was a poor spot of ground; wherefore, I said unto thee, I have nourished it this long time, and thou beholdest that it hath brought forth much fruit.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่น
รับสั่งกับคนใช้ของพระองค์ : ดูนี้สิ; ดูเถิดเราปลูกอีก
กิ่งของต้นไว้วัว; และเจ้ารู้ว่าที่ดินตรงนี้เลวกว่าแห่ง
แรก. แต่, จงดูต้นไม้เถิด. เราบำรุงเลี้ยงมันมาเป็น
เวลานานเพียงนี้, และมันออกผลมาก; ฉะนั้น, จง
รวบรวมผล, และเก็บมันไว้เพื่อฤดูกาลหน้า, เพื่อเราจะ
เก็บรักษามันไว้ให้ตัวเราเอง.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่น
ตรัสกับคนใช้ของพระองค์ : ดูนี้สิ, และจงดูกิ่งอีกกิ่ง
หนึ่ง, ซึ่งเราปลูกไว้วัว; จงดูสิว่าเราบำรุงเลี้ยงมัน
ด้วย, และมันออกผล.

๒๕ และพระองค์ตรัสกับคนใช้ : ดูนี้สิและจงดูต้น
สุดท้าย. ดูเถิด, ต้นนี้เราปลูกไว้ในตรงดินดี; และเรา
บำรุงเลี้ยงมันมาเป็นเวลานานเพียงนี้, และเพียงส่วน
หนึ่งของต้นที่ออกเป็นผลสวน, และส่วนอื่นของต้นที่
ออกเป็นผลป่า; ดูเถิด, เราบำรุงเลี้ยงไม้ต้นนี้มาเหมือนกับ
ต้นอื่น ๆ.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่น
ตรัสกับคนใช้ : จงหักกิ่งที่ไม่ออกผลดี, และโยนเข้าไป
ในไฟเถิด.

๒๗ แต่ดูเถิด, คนใช้ทูลพระองค์ : ขอให้เราลิดกิ่ง, และ
ช่วยกันพรวนดินรอบโคนต้น, และบำรุงเลี้ยงมันต่อไป
อีกสักหน่อย, เพื่อมันอาจจะออกผลดีให้พระองค์, เพื่อ
พระองค์จะทรงเก็บมันไว้เพื่อฤดูกาลหน้าได้.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่น
และคนใช้ของพระเจ้าแห่งสวนองุ่นบำรุงเลี้ยงผล
ทั้งหมดของสวนองุ่นแห่งนี้.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเวลาผ่านไปนาน,
และพระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับคนใช้ของพระองค์ :
มาเถิด, ให้เราลงไปสวนองุ่น, เพื่อเราจะทำงานใน
สวนองุ่นกันอีก. เพราะดูเถิด, เวลาใกล้เข้ามาแล้ว,
และที่สุดจะมาถึงในไม่ช้า; ดังนั้น, เราต้องเก็บผลไว้
เพื่อฤดูกาลหน้า, ให้ตัวเราเอง.

And it came to pass that the Lord of the vineyard
said unto his servant: Look hither; behold I have
planted another branch of the tree also; and thou
knowest that this spot of ground was poorer than the
first. But, behold the tree. I have nourished it this
long time, and it hath brought forth much fruit;
therefore, gather it, and lay it up against the season,
that I may preserve it unto mine own self.

And it came to pass that the Lord of the vineyard
said again unto his servant: Look hither, and behold
another branch also, which I have planted; behold
that I have nourished it also, and it hath brought
forth fruit.

And he said unto the servant: Look hither and be-
hold the last. Behold, this have I planted in a good
spot of ground; and I have nourished it this long
time, and only a part of the tree hath brought forth
tame fruit, and the other part of the tree hath
brought forth wild fruit; behold, I have nourished
this tree like unto the others.

And it came to pass that the Lord of the vineyard
said unto the servant: Pluck off the branches that
have not brought forth good fruit, and cast them into
the fire.

But behold, the servant said unto him: Let us
prune it, and dig about it, and nourish it a little
longer, that perhaps it may bring forth good fruit
unto thee, that thou canst lay it up against the sea-
son.

And it came to pass that the Lord of the vineyard
and the servant of the Lord of the vineyard did nour-
ish all the fruit of the vineyard.

And it came to pass that a long time had passed
away, and the Lord of the vineyard said unto his ser-
vant: Come, let us go down into the vineyard, that we
may labor again in the vineyard. For behold, the time
draweth near, and the end soon cometh; wherefore,
I must lay up fruit against the season, unto mine own
self.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่น และคนใช้ลงไปสวนองุ่น; และพวกทาสมาถึงต้นที่กิ่งเดิมของมันถูกหักไป, และตอกิ่งป่าไว้; และดูเถิดผลนานาชนิดย้อยระย้าอยู่ที่ต้น.

๓๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่นทรงชิมผลนั้น, ทุกชนิดตามจำนวนของมัน. และพระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัส : ดูเถิด, เราทั้งสองบำรุงเลี้ยงไม้ต้นนี้มาเป็นเวลานานถึงเพียงนี้, และเราเก็บผลไว้มากเพื่อฤดูกาลหน้า.

๓๒ แต่ดูเถิด, คราวนี้มันออกผลมาก, และไม่มีดีเลยสักผล. และดูเถิด, มีผลเลวทุกชนิด; และไม้ต้นนี้หาประโยชน์แก่เราไม่, ทั้งที่เราลงแรงไปสิ้น; และบัดนี้มันทำให้เราเศร้าโศกที่จะสูญเสียไม้ต้นนี้ไป.

๓๓ และพระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับคนใช้ : เราทั้งสองจะทำอะไรกับต้นไม้เล่า, เพื่อเราจะเก็บรักษาผลดีของมันไว้ให้ตัวเราเองอีก ?

๓๔ และคนใช้ทูลนายของเขา : ทรงดูเถิด, เพราะพระองค์ทรงเอากิ่งต้นมะกอกป่าต่อไว้มันจึงบำรุงเลี้ยงราก, ทำให้มันมีชีวิตและมันไม่ตาย; ดังนั้นพระองค์ทรงเห็นว่ามันยังดีอยู่.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับคนใช้ของพระองค์ : ไม้ต้นนี้หาประโยชน์แก่เราไม่, และรากของมันหาประโยชน์แก่เราไม่ตราบนานเท่าที่มันจะออกผลชั่ว.

๓๖ กระนั้นก็ตาม, เรายังรู้ว่ารากนั้นดี, และเพื่อจุดประสงค์ของเราเองเราจึงเก็บรักษามันไว้; และเพราะมันแข็งแรงมากมันจึงออกผลดี, จากกิ่งป่า, มาจนบัดนี้.

๓๗ แต่ดูเถิด, กิ่งป่าเติบโตและเบียดเบียนรากของมัน; และเพราะกิ่งปามีพลังเหนือรากของมันมันจึงออกผลชั่วมามาก; และเพราะมันออกผลชั่วมามากเจ้าจึงเห็นว่ามันเริ่มเฉา; และในไม่ช้ามันจะไม่ออกผล, จนมันจะถูกโยนเข้าไปในไฟ, นอกจากเราจะทำบางสิ่งสำหรับมันเพื่อปกป้องรักษามันไว้.

And it came to pass that the Lord of the vineyard and the servant went down into the vineyard; and they came to the tree whose natural branches had been broken off, and the wild branches had been grafted in; and behold all sorts of fruit did cumber the tree.

And it came to pass that the Lord of the vineyard did taste of the fruit, every sort according to its number. And the Lord of the vineyard said: Behold, this long time have we nourished this tree, and I have laid up unto myself against the season much fruit.

But behold, this time it hath brought forth much fruit, and there is none of it which is good. And behold, there are all kinds of bad fruit; and it profiteth me nothing, notwithstanding all our labor; and now it grieveth me that I should lose this tree.

And the Lord of the vineyard said unto the servant: What shall we do unto the tree, that I may preserve again good fruit thereof unto mine own self?

And the servant said unto his master: Behold, because thou didst graft in the branches of the wild olive tree they have nourished the roots, that they are alive and they have not perished; wherefore thou beholdest that they are yet good.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: The tree profiteth me nothing, and the roots thereof profit me nothing so long as it shall bring forth evil fruit.

Nevertheless, I know that the roots are good, and for mine own purpose I have preserved them; and because of their much strength they have hitherto brought forth, from the wild branches, good fruit.

But behold, the wild branches have grown and have overrun the roots thereof; and because that the wild branches have overcome the roots thereof it hath brought forth much evil fruit; and because that it hath brought forth so much evil fruit thou beholdest that it beginneth to perish; and it will soon become ripened, that it may be cast into the fire, except we should do something for it to preserve it.

๓๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับคนใช้ของพระองค์ : ให้เราลงไปทำสวนองุ่นกันเถิด, และดูว่ากิ่งเดิมออกผลชั่วด้วยหรือไม่.

๓๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านลงไปทำสวนองุ่น. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านเห็นว่าผลของกิ่งเดิมเน่าเสียไปด้วย; แท้จริงแล้ว, ผลของกิ่งแรกและกิ่งที่สองและกิ่งสุดท้ายด้วย; และมันเน่าเสียไปทั้งหมด.

๔๐ และผลป่าของกิ่งสุดท้ายมีพลังเหนือส่วนของต้นที่ออกผลดี, แม้จนกิ่งเหี่ยวเฉาและตาย.

๔๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่นทรงกันแสง, และตรัสกับคนใช้ : เราจะทำอะไรให้สวนองุ่นของเราได้มากไปกว่านี้หรือ ?

๔๒ ดูเถิด, เรารู้ว่าผลทั้งหมดของสวนองุ่น, เน่าเสียไป, นอกจากพวกนี้. และบัดนี้พวกนี้ซึ่งครั้งหนึ่งออกผลดีก็เน่าเสียไปด้วย; และบัดนี้ไม้ทุกต้นในสวนองุ่นของเราไร้ประโยชน์เว้นแต่จะถูกโค่นและโยนเข้าไปในไฟ.

๔๓ และดูเถิดบรรดากิ่งสุดท้ายนี้, ซึ่งกิ่งของมันเหี่ยวเฉา, เราได้ปลูกไว้ตรงดินดี; แท้จริงแล้ว, แม้เลิศเลอสำหรับเราเหนือส่วนอื่นทั้งหมดในที่ดินอันเป็นสวนองุ่นของเรา.

๔๔ และเจ้าเห็นแล้วว่าเราโค่นต้นซึ่งกีดขวางที่ดินแห่งนี้ลงด้วย, เพื่อเราจะปลูกต้นนี้ลงแทนที่มัน.

๔๕ และเจ้าเห็นแล้วว่าส่วนหนึ่งของมันออกผลดี, และอีกส่วนหนึ่งของมันออกผลป่า; และเพราะเราไม่ได้หักกิ่งของมันและโยนเข้าไปในไฟ, ดูเถิด, มันจึงมีพลังเหนือกิ่งดีจนมันเหี่ยวเฉา.

๔๖ และบัดนี้, ดูเถิด, ทั้งที่เราทั้งสองเอาใจใส่สวนองุ่นของเราทุกอย่าง, ต้นไม้ในสวนยังเน่าเสีย, จนไม่ออกผลดี; และเราหวังจะปลูกรักษาต้นไม้เหล่านี้ไว้, เพื่อเก็บผลของมันไว้เพื่อฤดูกาลหน้า, ให้ตัวเราเอง. แต่, ดูเถิด, มันกลับเป็นเหมือนต้นมะกอกป่า, และมันไม่มีค่าเลยนอกจากจะถูกโค่นและโยนเข้าไปในไฟ; และมันทำให้เราเศร้าโศกที่สูญเสียต้นไม้เหล่านี้.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: Let us go down into the nethermost parts of the vineyard, and behold if the natural branches have also brought forth evil fruit.

And it came to pass that they went down into the nethermost parts of the vineyard. And it came to pass that they beheld that the fruit of the natural branches had become corrupt also; yea, the first and the second and also the last; and they had all become corrupt.

And the wild fruit of the last had overcome that part of the tree which brought forth good fruit, even that the branch had withered away and died.

And it came to pass that the Lord of the vineyard wept, and said unto the servant: What could I have done more for my vineyard?

Behold, I knew that all the fruit of the vineyard, save it were these, had become corrupted. And now these which have once brought forth good fruit have also become corrupted; and now all the trees of my vineyard are good for nothing save it be to be hewn down and cast into the fire.

And behold this last, whose branch hath withered away, I did plant in a good spot of ground; yea, even that which was choice unto me above all other parts of the land of my vineyard.

And thou beheldest that I also cut down that which cumbered this spot of ground, that I might plant this tree in the stead thereof.

And thou beheldest that a part thereof brought forth good fruit, and a part thereof brought forth wild fruit; and because I plucked not the branches thereof and cast them into the fire, behold, they have overcome the good branch that it hath withered away.

And now, behold, notwithstanding all the care which we have taken of my vineyard, the trees thereof have become corrupted, that they bring forth no good fruit; and these I had hoped to preserve, to have laid up fruit thereof against the season, unto mine own self. But, behold, they have become like unto the wild olive tree, and they are of no worth but to be hewn down and cast into the fire; and it grieveth me that I should lose them.

๔๗ แต่เราจะทำอะไรให้สวนองุ่นของเราได้มากไปกว่านี้หรือ? เรายังมือของเรา, จนไม่บำรุงเลี้ยงมันหรือ? เปล่าเลย, เราบำรุงเลี้ยงมันมา, และเราพรุนดินรอบโคนต้น, และเราลิดกิ่งมัน, และเราใส่ปุ๋ยให้มัน; และเรายื่นมือของเราออกไปเกือบตลอดวัน, และวันเวลาสุดท้ายมาใกล้แล้ว. และมันทำให้เราเศร้าโศกที่จะโค่นต้นไม้ทุกต้นในสวนองุ่นของเรา, และโยนเข้าไปในไฟเพื่อมันจะถูกเผาไหม้. ใครเล่าทำให้สวนองุ่นของเราเสียหาย?

๔๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนใช้ทูลนายของเขา: มีใช้ความสูงของต้นไม้ในสวนองุ่นของพระองค์หรือ—กิ่งของมันมีพลังเหนือรากดีมีใช้หรือ? และเพราะกิ่งมีพลังเหนือรากของมัน, ดูกิ่งมันจึงโตเร็วเกินกำลังของราก, ตัวมันเองก็เริ่มแข็งแรง. ดูกิ่ง, ข้าพระองค์ทูล, ว่านี่มีใช้สาเหตุที่ต้นไม้ในสวนองุ่นของพระองค์เน่าเสียไปหรือ?

๔๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับคนใช้: ให้เราไปโค่นต้นไม้ในสวนองุ่นกันและโยนมันเข้าไปในไฟเถิด, เพื่อมันจะไม่กีดขวางที่ดินในสวนองุ่นของเรา, เพราะเราทำแล้วทุกอย่าง. เราจะทำอะไรให้สวนองุ่นของเราได้มากไปกว่านี้หรือ?

๕๐ แต่, ดูกิ่ง, คนใช้ทูลพระเจ้าแห่งสวนองุ่น: ขอทรงเว้นมันไว้อีกสักหน่อยเถิด.

๕๑ และพระเจ้าตรัส: แท้จริงแล้ว, เราจะเว้นมันไว้อีกสักหน่อย, เพราะมันทำให้เราเศร้าโศกที่เราจะสูญเสียต้นไม้ในสวนองุ่นของเรา.

๕๒ ดังนั้น, ให้เราทั้งสองเอากิ่งของไม้เหล่านี้ซึ่งเราปลูกไว้ทำสวนองุ่นของเรา, และให้เราทั้งสองต่อกิ่งมันเข้ากับต้นที่มันเติบโตมาแต่เดิม; และให้เราทั้งสองหักกิ่งเหล่านั้นออกจากต้นซึ่งผลของมันขมที่สุด, และเอากิ่งเดิมของไม้มาต่อตาแทนที่มัน.

๕๓ และเราจะทำการนี้เพื่อต้นไม้จะไม่ตาย, เพื่อ, เราจะรักษารากของมันไว้ให้ตัวเราเพื่อจุดประสงค์ของเราเอง.

But what could I have done more in my vineyard? Have I slackened mine hand, that I have not nourished it? Nay, I have nourished it, and I have digged about it, and I have pruned it, and I have dunged it; and I have stretched forth mine hand almost all the day long, and the end draweth nigh. And it grieveth me that I should hew down all the trees of my vineyard, and cast them into the fire that they should be burned. Who is it that has corrupted my vineyard?

And it came to pass that the servant said unto his master: Is it not the loftiness of thy vineyard—have not the branches thereof overcome the roots which are good? And because the branches have overcome the roots thereof, behold they grew faster than the strength of the roots, taking strength unto themselves. Behold, I say, is not this the cause that the trees of thy vineyard have become corrupted?

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Let us go to and hew down the trees of the vineyard and cast them into the fire, that they shall not cumber the ground of my vineyard, for I have done all. What could I have done more for my vineyard?

But, behold, the servant said unto the Lord of the vineyard: Spare it a little longer.

And the Lord said: Yea, I will spare it a little longer, for it grieveth me that I should lose the trees of my vineyard.

Wherefore, let us take of the branches of these which I have planted in the nethermost parts of my vineyard, and let us graft them into the tree from whence they came; and let us pluck from the tree those branches whose fruit is most bitter, and graft in the natural branches of the tree in the stead thereof.

And this will I do that the tree may not perish, that, perhaps, I may preserve unto myself the roots thereof for mine own purpose.

๕๔ และ, ดูเถิด, รากของกิ่งเดิมของต้นไม้ซึ่งเราปลูกไว้ในที่ใดก็ตามที่เราต้องการยังเป็นอยู่; ดังนั้น, เพื่อเราจะรักษามันไว้ด้วยเพื่อจุดประสงค์ของเราเอง, เราจึงจะเอากิ่งไม้ต้นนั้นมา, และเราจะต่อกิ่งมันเข้ากับกิ่งเดิม. แท้จริงแล้ว, เราจะต้องกิ่งมันเข้ากับกิ่งต้นแม่ของมัน, เพื่อเราจะรักษารากไว้ให้ตัวเราเองด้วย, เพื่อว่าเมื่อมันแข็งแรงพอมันอาจจะออกผลดีให้เรา, และเรา还将มีความพึงพอใจผลในสวนองุ่นของเรา.

๕๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านนำกิ่งจากต้นเดิมซึ่งกลายเป็นต้นป่าไปแล้ว, และต่อกิ่งเข้ากับต้นเดิม, ซึ่งกลายเป็นต้นป่าไปแล้วด้วย.

๕๖ และพวกท่านนำกิ่งจากต้นเดิมซึ่งได้กลายเป็นต้นป่าไปแล้ว, และต่อกิ่งเข้ากับต้นแม่ของมันด้วย.

๕๗ และพระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับคนใช้ของพระองค์ : อย่าหักกิ่งป่าออกจากต้นไม้เลย, นอกจากกิ่งเหล่านั้นที่ขมที่สุด; และเจ้าจงต่อกิ่งเข้ากับต้นไม้ที่ว่านี้ตามที่เรากล่าว.

๕๘ และเราจะบำรุงเลี้ยงต้นไม้ของสวนองุ่นกันอีก, และเราทั้งสองจะเล็มกิ่งของมัน; และเราทั้งสองจะหักกิ่งที่ไม่ออกผลเหล่านั้น, ซึ่งต้องตาย, และโยนเข้าไปในไฟ.

๕๙ และเราทำการนี้, เพื่อรากของมันอาจจะแข็งแรงเพราะความดีของมัน; และเพราะการเปลี่ยนกิ่ง, จนความดีจะชนะความชั่ว,

๖๐ และเพราะว่าเรารักษากิ่งเดิมและรากของมันไว้, และเราเอากิ่งเดิมต่อกิ่งเข้ากับต้นแม่ของมันอีก, และรักษารากของต้นแม่ไว้, เพื่อ, ต้นไม้ในสวนองุ่นของเราอาจจะออกผลดีอีก; และเพื่อเราอาจเกิดปีติอีกด้วยผลจากสวนองุ่นของเรา, และ, เพื่อเราอาจจะชื่นชมยินดีอย่างยิ่งที่เรารักษารากและกิ่งและผลแรกไว้—

๖๑ ดังนั้น, ไปเถิด, และเรียกพวกคนใช้มา, เพื่อเราทั้งหลายจะทำงานอย่างขยันหมั่นเพียรในสวนองุ่นด้วยสุดกำลังของเรา, เพื่อเราจะเตรียมทางกัน, เพื่อเราจะนำผลเดิมออกอีก, ซึ่งผลเดิมนั้นดีและมีค่าที่สุดเหนือผลอื่นใดทั้งสิ้น.

And, behold, the roots of the natural branches of the tree which I planted whithersoever I would are yet alive; wherefore, that I may preserve them also for mine own purpose, I will take of the branches of this tree, and I will graft them in unto them. Yea, I will graft in unto them the branches of their mother tree, that I may preserve the roots also unto mine own self, that when they shall be sufficiently strong perhaps they may bring forth good fruit unto me, and I may yet have glory in the fruit of my vineyard.

And it came to pass that they took from the natural tree which had become wild, and grafted in unto the natural trees, which also had become wild.

And they also took of the natural trees which had become wild, and grafted into their mother tree.

And the Lord of the vineyard said unto the servant: Pluck not the wild branches from the trees, save it be those which are most bitter; and in them ye shall graft according to that which I have said.

And we will nourish again the trees of the vineyard, and we will trim up the branches thereof; and we will pluck from the trees those branches which are ripened, that must perish, and cast them into the fire.

And this I do that, perhaps, the roots thereof may take strength because of their goodness; and because of the change of the branches, that the good may overcome the evil.

And because that I have preserved the natural branches and the roots thereof, and that I have grafted in the natural branches again into their mother tree, and have preserved the roots of their mother tree, that, perhaps, the trees of my vineyard may bring forth again good fruit; and that I may have joy again in the fruit of my vineyard, and, perhaps, that I may rejoice exceedingly that I have preserved the roots and the branches of the first fruit—

Wherefore, go to, and call servants, that we may labor diligently with our might in the vineyard, that we may prepare the way, that I may bring forth again the natural fruit, which natural fruit is good and the most precious above all other fruit.

- ๖๒ ดังนั้น, ให้เราทั้งหลายไปกันเถิดและทำงานของเรา ด้วยเรี่ยวแรงครั้งสุดท้ายนี้, เพราะดูเถิดวันเวลา สดุดท้ายมาถึงแล้ว, และนี่เป็นครั้งสุดท้ายที่เราจะลิด กิ่งสวนองุ่นของเรา.
- ๖๓ จงต่อกิ่ง; จงเริ่มที่กิ่งสุดท้ายเพื่อมันจะได้เป็นกิ่ง แรก, และเพื่อกิ่งแรกจะเป็นกิ่งสุดท้าย, และจงพรวน ดินรอบโคนต้น, ทั้งแก่และอ่อน, กิ่งแรกและกิ่ง สุดท้าย, และกิ่งสุดท้ายและกิ่งแรก, เพื่อทั้งหมดจะได้ รับการบำรุงเลี้ยงอีกเป็นครั้งสุดท้าย.
- ๖๔ ดังนั้น, จงพรวนดินรอบโคนต้น, และลิดกิ่ง, และใส่ ปุ๋ยให้มันอีก, เป็นครั้งสุดท้าย, เพราะวันเวลาสุดท้าย ใกล้เข้ามาแล้ว. และหากจะเป็นไปว่ากิ่งเหล่านี้ที่ต่อไว้ ครึ่งสุดท้ายจะเติบโต, และออกผลเต็ม, จากนั้นเจ้าจง เตรียมทางไว้ให้มัน, เพื่อมันจะเติบโต.
- ๖๕ และขณะที่มันเริ่มเติบโตเจ้าจงตัดกิ่งที่ออกผลชม, ตามความแข็งแรงของกิ่งดีและขนาดของมัน; และ เจ้าอย่าตัดกิ่งเลวของมันออกในคราวเดียวกัน, เกลือก รากของมันจะแข็งแรงเกินไปสำหรับกิ่งต่อ, และกิ่งต่อ จะตาย, และเราจะสูญเสียต้นไม้ในสวนองุ่นของเรา.
- ๖๖ เพราะมันทำให้เราเศร้าโศกที่จะสูญเสียต้นไม้ใน สวนองุ่นของเรา; ดังนั้นเจ้าจงตัดกิ่งเลวออกถึงขนาด ที่กิ่งจะได้เติบโต, เพื่อรากและยอดจะได้มีกำลังเท่า กัน, จนกิ่งจะมีพลังเหนือกิ่งเลว, และกิ่งเลวจะถูก โคนและโยนเข้าไปในไฟ, เพื่อมันจะไม่กีดขวางที่ดินใน สวนองุ่นของเรา; และเราจะกวาดกิ่งเลวออกจากสวน องุ่นของเราดังนี้.
- ๖๗ และกิ่งของต้นเดิมเราจะต่อเข้ากับต้นเดิมอีก;
- ๖๘ และกิ่งของต้นเดิมเราจะต่อกับกิ่งเดิมของต้น; และ ดังนี้เราจะเอามันมารวมกันอีก, เพื่อมันจะออกผล เต็ม, และจะเป็นหนึ่งเดียวกัน.
- ๖๙ และกิ่งเลวจะถูกโยนทิ้ง, แท้จริงแล้ว, แม้พ้นจาก ที่ดินทั้งหมดในสวนองุ่นของเรา; เพราะดูเถิด, เราจะ ลิดกิ่งสวนองุ่นของเราครั้งนี้เพียงครั้งเดียว.
- ๗๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่น ทรงส่งคนใช้ของพระองค์ไป; และคนใช้ออกไปทำตามที่ พระเจ้าทรงบัญชาเขา, และพวกคนใช้คนอื่น ๆ มา; และ พวกเขามีไม่กี่คน.

Wherefore, let us go to and labor with our might this last time, for behold the end draweth nigh, and this is for the last time that I shall prune my vineyard.

Graft in the branches; begin at the last that they may be first, and that the first may be last, and dig about the trees, both old and young, the first and the last; and the last and the first, that all may be nourished once again for the last time.

Wherefore, dig about them, and prune them, and dung them once more, for the last time, for the end draweth nigh. And if it be so that these last grafts shall grow, and bring forth the natural fruit, then shall ye prepare the way for them, that they may grow.

And as they begin to grow ye shall clear away the branches which bring forth bitter fruit, according to the strength of the good and the size thereof; and ye shall not clear away the bad thereof all at once, lest the roots thereof should be too strong for the graft, and the graft thereof shall perish, and I lose the trees of my vineyard.

For it grieveth me that I should lose the trees of my vineyard; wherefore ye shall clear away the bad according as the good shall grow, that the root and the top may be equal in strength, until the good shall overcome the bad, and the bad be hewn down and cast into the fire, that they cumber not the ground of my vineyard; and thus will I sweep away the bad out of my vineyard.

And the branches of the natural tree will I graft in again into the natural tree;

And the branches of the natural tree will I graft into the natural branches of the tree; and thus will I bring them together again, that they shall bring forth the natural fruit, and they shall be one.

And the bad shall be cast away, yea, even out of all the land of my vineyard; for behold, only this once will I prune my vineyard.

And it came to pass that the Lord of the vineyard sent his servant; and the servant went and did as the Lord had commanded him, and brought other servants; and they were few.

๗๑ และพระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับพวกเขา : ไปเถิด, และทำงานในสวนองุ่น, ด้วยสุดกำลังของเจ้า. เพราะดูเถิด, นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่เราจะบำรุงเลี้ยงสวนองุ่นของเรา; เพราะวันเวลาสุดท้ายอยู่แค่เอื้อม, และฤดูกาลมาถึงอย่างรวดเร็ว; และหากเจ้าทำงานด้วยสุดกำลังของเจ้ากับเราแล้วเจ้าจะมีปิตีในผลซึ่งเราจะเก็บไว้ให้ตัวเราเพื่อเวลาที่จะมาถึงในไม่ช้า.

๗๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกคนใช้ไปทำงานด้วยสุดกำลังวังชาของพวกเขา; และพระเจ้าแห่งสวนองุ่นทรงทำงานกับพวกเขาด้วย; และพวกเขาเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้าแห่งสวนองุ่นทุกสิ่ง.

๗๓ และผลเดิมเริ่มมีอยู่ในสวนองุ่นอีก; และกิ่งเดิมเริ่มเติบโตและงอกงามอย่างยิ่ง; และกิ่งป่าเริ่มถูกหักออกและถูกโยนทิ้ง; และคนเหล่านั้นได้รักษารากและยอดของมันไว้ให้เท่ากัน, ตามความแข็งแรงของมัน.

๗๔ และพวกเขาทำงาน, ด้วยความขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถดังนี้, ตามพระบัญชาของพระเจ้าแห่งสวนองุ่น, แม้จนกิ่งเลวถูกโยนทิ้งไปนอกสวนองุ่น, และพระเจ้าได้ทรงเก็บรักษาไว้ให้พระองค์เองจนต้นไม้กลายเป็นผลเดิมอีก; และมันกลายเป็นเหมือนต้นเดียวกัน, และผลเท่ากัน; และพระเจ้าแห่งสวนองุ่นทรงเก็บรักษาผลเดิมไว้ให้พระองค์เอง, ซึ่งผลนั้นมีค่าที่สุดต่อพระองค์มาตั้งแต่ต้น.

๗๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเจ้าแห่งสวนองุ่นทรงเห็นว่าผลของพระองค์ดี, และเห็นว่าสวนองุ่นของพระองค์ไม่เน่าเสียอีกต่อไปแล้ว, พระองค์ทรงเรียกคนใช้ของพระองค์ขึ้นมา, และกล่าวแก่พวกเขา : ดูเถิด, เพราะเราทั้งหลายบำรุงเลี้ยงสวนองุ่นของเราเป็นครั้งสุดท้าย; และเจ้าเห็นแล้วว่าเราทำไปตามความประสงค์ของเรา; และเราเก็บรักษาผลเดิมไว้, จนมันดี, แม้เหมือนดังตอนแรก. และเจ้าเป็นสุขแล้ว; เพราะเนื่องจากเจ้าขยันหมั่นเพียรในการทำงานกับเราในสวนองุ่นของเรา, และปฏิบัติตามคำบัญชาของเรา, และนำผลเดิมมาให้เราอีก, จนสวนองุ่นของเราไม่เน่าเสียอีกต่อไป, และกิ่งเลวถูกโยนทิ้ง, ดูเถิดเจ้าจะมีปิตีกับเราเพราะผลของสวนองุ่นของเรา.

And the Lord of the vineyard said unto them: Go to, and labor in the vineyard, with your might. For behold, this is the last time that I shall nourish my vineyard; for the end is nigh at hand, and the season speedily cometh; and if ye labor with your might with me ye shall have joy in the fruit which I shall lay up unto myself against the time which will soon come.

And it came to pass that the servants did go and labor with their might; and the Lord of the vineyard labored also with them; and they did obey the commandments of the Lord of the vineyard in all things.

And there began to be the natural fruit again in the vineyard; and the natural branches began to grow and thrive exceedingly; and the wild branches began to be plucked off and to be cast away; and they did keep the root and the top thereof equal, according to the strength thereof.

And thus they labored, with all diligence, according to the commandments of the Lord of the vineyard, even until the bad had been cast away out of the vineyard, and the Lord had preserved unto himself that the trees had become again the natural fruit; and they became like unto one body; and the fruits were equal; and the Lord of the vineyard had preserved unto himself the natural fruit, which was most precious unto him from the beginning.

And it came to pass that when the Lord of the vineyard saw that his fruit was good, and that his vineyard was no more corrupt, he called up his servants, and said unto them: Behold, for this last time have we nourished my vineyard; and thou beholdest that I have done according to my will; and I have preserved the natural fruit, that it is good, even like as it was in the beginning. And blessed art thou; for because ye have been diligent in laboring with me in my vineyard, and have kept my commandments, and have brought unto me again the natural fruit, that my vineyard is no more corrupted, and the bad is cast away, behold ye shall have joy with me because of the fruit of my vineyard.

๗๖ เพราะดูเถิด, เราจะเก็บผลในสวนองุ่นของเราไว้ให้ตัวเราเองเป็นเวลานานเพื่อฤดูกาลหน้า, ซึ่งจะมาถึงอย่างรวดเร็ว; และเราบำรุงเลี้ยงสวนองุ่นของเรา, และลิดกิ่งมัน, และพรวนดินรอบโคนต้น, และใส่ปุ๋ยให้มันเป็นครั้งสุดท้าย; ดังนั้นเราจะเก็บผลไว้ให้ตัวเราเอง, เป็นเวลานาน, ตามเรื่องที่เราพูดไว้.

๗๗ และเมื่อถึงเวลานั้นเมื่อผลชั่วจะเกิดในสวนองุ่นของเราอีก, เมื่อนั้นเราจะทำให้ผลดีและผลเลวมารวมกัน; และเราจะเก็บรักษาผลดีไว้ให้ตัวเรา, และผลเลวนั้นเราจะโยนทิ้งไปในที่ของมันเอง. และจากนั้นฤดูกาลและวันเวลาสุดท้ายย่อมมาถึง; และเราจะทำให้สวนองุ่นของเราถูกไฟเผาผลาญ.

For behold, for a long time will I lay up of the fruit of my vineyard unto mine own self against the season, which speedily cometh; and for the last time have I nourished my vineyard, and pruned it, and dug about it, and dunged it; wherefore I will lay up unto mine own self of the fruit, for a long time, according to that which I have spoken.

And when the time cometh that evil fruit shall again come into my vineyard, then will I cause the good and the bad to be gathered; and the good will I preserve unto myself, and the bad will I cast away into its own place. And then cometh the season and the end; and my vineyard will I cause to be burned with fire.

เจตอบ ๖

- ๑ และบัดนี้, ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าข้าพเจ้าจะพยากรณ์, ดูเถิด, นี่คือการพยากรณ์ของข้าพเจ้า—คือสิ่งที่ศาสดาพยากรณ์ซันสปุดไว้, เกี่ยวกับเชื้อสายแห่งอิสราเอล, ในเรื่องที่ท่านเปรียบพวกเขากับต้นมะกอกสวน, จะต้องบังเกิดขึ้นแน่นอน.
- ๒ และวันที่พระองค์จะทรงลงพระหัตถ์อีกครั้งที่สองเพื่อรวบรวมผู้คนของพระองค์กลับมา, คือวันนั้น, แท้จริงแล้ว, แม้เป็นครั้งสุดท้าย, ที่ผู้รับใช้ของพระเจ้าจะออกไปด้วยอำนาจของพระองค์, เพื่อบำรุงเลี้ยงและลิดกิ่งสวนองุ่นของพระองค์; และหลังจากนั้นวันเวลาสุดท้ายย่อมมาถึงในไม่ช้า.
- ๓ และคนที่ทำงานอย่างขยันหมั่นเพียรในสวนองุ่นของพระองค์จะเป็นสุขเพียงใด; และคนที่ถูกขับไปในที่ของตนเองจะถูกสาปแช่งเพียงใด! และโลกจะถูกไฟเผาผลาญ.
- ๔ และพระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเมตตาเราเพียงใด, เพราะพระองค์ทรงคำนึงถึงเชื้อสายแห่งอิสราเอล, ทั้งรากและกิ่ง; และพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปให้พวกเขาตลอดทั้งวัน; และพวกเขาเป็นคนดื้อรั้นและชอบโต้แย้ง; แต่มากเท่าที่จะไม่ทำใจพวกเขาแข็งกระด้างจะได้รับการช่วยให้รอดในอาณาจักรพระผู้เป็นเจ้า.
- ๕ ดังนั้น, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าวิงวอนท่านด้วยถ้อยแห่งสติให้ท่านกลับใจ, และมาด้วยความตั้งใจเด็ดเดี่ยว, และแนบสนิทกับพระผู้เป็นเจ้าดังที่พระองค์ทรงแนบสนิทกับท่าน. และขณะที่พาหุแห่งพระเมตตาเอื้อมมาหาท่านทั้งหลายในแสงแห่งทิวาวาร, ขอจงอย่าทำใจท่านแข็งกระด้างเลย.
- ๖ แท้จริงแล้ว, วันนี้, หากท่านจะฟังสุรเสียงของพระองค์, ก็จงอย่าทำใจแข็งกระด้างเลย; แล้วเหตุไฉนท่านจึงยอมตายเล่า?
- ๗ เพราะดูเถิด, หลังจากท่านได้รับการบำรุงเลี้ยงโดยพระวจนะอันประเสริฐของพระผู้เป็นเจ้าตลอดทั้งวันแล้ว, ท่านยังจะออกผลชั่ว, จนท่านต้องถูกโค่นและโยนเข้าไปในไฟหรือ?

Jacob 6

And now, behold, my brethren, as I said unto you that I would prophesy, behold, this is my prophecy—that the things which this prophet Zenos spake, concerning the house of Israel, in the which he likened them unto a tame olive tree, must surely come to pass.

And the day that he shall set his hand again the second time to recover his people, is the day, yea, even the last time, that the servants of the Lord shall go forth in his power, to nourish and prune his vineyard; and after that the end soon cometh.

And how blessed are they who have labored diligently in his vineyard; and how cursed are they who shall be cast out into their own place! And the world shall be burned with fire.

And how merciful is our God unto us, for he remembereth the house of Israel, both roots and branches; and he stretches forth his hands unto them all the day long; and they are a stiffnecked and a gainsaying people; but as many as will not harden their hearts shall be saved in the kingdom of God.

Wherefore, my beloved brethren, I beseech of you in words of soberness that ye would repent, and come with full purpose of heart, and cleave unto God as he cleaveth unto you. And while his arm of mercy is extended towards you in the light of the day, harden not your hearts.

Yea, today, if ye will hear his voice, harden not your hearts; for why will ye die?

For behold, after ye have been nourished by the good word of God all the day long, will ye bring forth evil fruit, that ye must be hewn down and cast into the fire?

๘   ดูเถิด, ท่านจะปฏิเสธพระวจนะเหล่านี้หรือ? ท่านจะปฏิเสธถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์หรือ; และท่านจะปฏิเสธถ้อยคำทั้งหมดซึ่งพูดไว้เกี่ยวกับพระคริสต์, หลังจากที่หลายท่านพูดเกี่ยวกับพระองค์; และปฏิเสธพระวจนะอันประเสริฐของพระคริสต์, และเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า, และของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์, และขัดขวางพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์, และล้อเลียนแผนแห่งการไถ่อันสำคัญยิ่ง, ซึ่งกำหนดไว้เพื่อท่านหรือ?

๙   ท่านไม่รู้หรือว่าหากท่านจะทำสิ่งเหล่านี้, พระพยานภาพแห่งการไถ่และการฟื้นคืนชีวิต, อันมีอยู่ในพระคริสต์, จะนำท่านมายืนอยู่ด้วยความอับอายและความรู้สึกผิดอย่างมหันต์ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระผู้เป็นเจ้า?

๑๐   และตามพลังแห่งความยุติธรรม, เพราะความยุติธรรมจะปฏิเสธไม่ได้, ท่านจะต้องออกไปสู่ทะเลเพลิงและกัมมะถัน, ซึ่งเปลวของมันไม่รู้ดับ, และควันของมันพลุ่งขึ้นตลอดกาลและตลอดไป, ซึ่งทะเลเพลิงและกัมมะถันคือความทรมานอันหาได้สิ้นสุดไม่.

๑๑   โอแล้ว, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ท่านจงกลับใจเถิด, และเข้าไปทางประตูแคบ, และดำเนินต่อไปในทางซึ่งแคบ, จนกว่าท่านจะได้ชีวิตนิรันดร์.

๑๒   โอจงใช้ปัญญา, ข้าพเจ้าจะพูดอะไรได้มากกว่านี้เล่า?

๑๓   สุดท้ายนี้, ข้าพเจ้ากล่าวคำอำลาท่าน, จนกว่าข้าพเจ้าจะพบท่านต่อหน้าบัลลังก์พิพากษานั้นนำพาทะทัยของพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งบัลลังก์พิพากษานั้นที่มั่งคั่งแก่คนชั่วร้ายด้วยความหวาดหวั่นและความพรั่นพรึงอย่างมหันต์. เอเมน.

Behold, will ye reject these words? Will ye reject the words of the prophets; and will ye reject all the words which have been spoken concerning Christ, after so many have spoken concerning him; and deny the good word of Christ, and the power of God, and the gift of the Holy Ghost, and quench the Holy Spirit, and make a mock of the great plan of redemption, which hath been laid for you?

Know ye not that if ye will do these things, that the power of the redemption and the resurrection, which is in Christ, will bring you to stand with shame and awful guilt before the bar of God?

And according to the power of justice, for justice cannot be denied, ye must go away into that lake of fire and brimstone, whose flames are unquenchable, and whose smoke ascendeth up forever and ever, which lake of fire and brimstone is endless torment.

O then, my beloved brethren, repent ye, and enter in at the strait gate, and continue in the way which is narrow, until ye shall obtain eternal life.

O be wise; what can I say more?

Finally, I bid you farewell, until I shall meet you before the pleasing bar of God, which bar striketh the wicked with awful dread and fear. Amen.

เจacob ๗

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากไม่กี่ปีผ่านไป, มีชายผู้หนึ่ง, ชื่อเชเร็ม, อยู่ในบรรดาผู้คนของนีไฟ.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาเริ่มสั่งสอนใน บรรดาผู้คน, และประกาศแก่พวกนั้นว่าจะไม่มีพระ คริสต์. และเขาสั่งสอนไว้หลายเรื่องซึ่งยกยอผู้คน; และการนี้เขาทำไปเพื่อจะล้มล้างหลักคำสอนของพระ คริสต์.
- ๓ และเขาทำงานอย่างขยันหมั่นเพียรเพื่อเขาจะได้ จูงใจผู้คนออกไป, ถึงขนาดที่เขาได้จูงใจออกไป มากมาย; และโดยที่เขารู้ว่าข้าพเจ้า, เจacob, มีศรัทธา ในพระคริสต์ผู้จะเสด็จมา, เขาจึงพยายามหาโอกาส มากเพื่อเขาจะได้มาพบข้าพเจ้า.
- ๔ และเขาเป็นคนมีการศึกษา, จนเขามีความรู้อันเป็น เลิศเกี่ยวกับภาษาของผู้คน; ดังนั้น, เขาจึงใช้การ ยกยอปอปั้นได้มากมาย, และสามารถใช้อำนาจแห่ง วาทศิลป์ได้มาก, ตามอำนาจของมาร.
- ๕ และเขาหวังไว้ว่าจะทำให้ข้าพเจ้าหวั่นไหวจาก ศรัทธา, ทั้งที่มีการเปิดเผยหลายประการและเรื่อง ต่าง ๆ หลายเรื่องซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นมาเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้; เพราะข้าพเจ้าได้เห็นเทพมาแล้วจริง ๆ, และพวก ท่านได้ปฏิบัติแก่ข้าพเจ้า. และ, ข้าพเจ้าได้ยินสุรเสียง ของพระเจ้ารับสั่งแก่ข้าพเจ้าเป็นคำพูด, เป็นครั้ง คราว, ดังนั้น, จึงหาได้ทำให้ข้าพเจ้าหวั่นไหวไม่.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขามาหาข้าพเจ้า, และในทำนองนี้เขาพูดกับข้าพเจ้า, มีความว่า : พี่เจ aco๑, ข้าพเจ้าหาโอกาสอย่างยิ่งที่จะได้พูดกับท่าน; เพราะข้าพเจ้าได้ยินและรู้ด้วยว่าท่านไปไหนต่อไหน มาก, สั่งสอนเรื่องที่ท่านเรียกว่าพระกิตติคุณ, หรือ หลักคำสอนของพระคริสต์.
- ๗ และท่านพาคนพวกนี้ออกไปมากจนพวกเขา บิดเบือนทางอันถูกต้องของพระผู้เป็นเจ้า, และไม่ รักษากฎของโมเสสซึ่งเป็นทางที่ถูกต้อง; และเปลี่ยน กฎของโมเสสให้เป็นการนมัสการสัตว์หนึ่งซึ่งท่าน กล่าวว่าจะมาในอีกหลายร้อยปีนับจากนี้. และบัดนี้ ดูเถิด, ข้าพเจ้า, เชเร็ม, ประกาศแก่ท่านว่านี่เป็นการ ลบหลู่พระเจ้า; เพราะหาได้มีใครรู้เรื่องเช่นนี้เลย; เพราะเขาไม่สามารถบอกเล่าเรื่องที่ยังไม่เกิด. และ ด้วยลักษณะเช่นนี้เชเร็มกล่าวโต้แย้งข้าพเจ้า.

Jacob 7

And now it came to pass after some years had passed away, there came a man among the people of Nephi, whose name was Sherem.

And it came to pass that he began to preach among the people, and to declare unto them that there should be no Christ. And he preached many things which were flattering unto the people; and this he did that he might overthrow the doctrine of Christ.

And he labored diligently that he might lead away the hearts of the people, insomuch that he did lead away many hearts; and he knowing that I, Jacob, had faith in Christ who should come, he sought much opportunity that he might come unto me.

And he was learned, that he had a perfect knowledge of the language of the people; wherefore, he could use much flattery, and much power of speech, according to the power of the devil.

And he had hope to shake me from the faith, notwithstanding the many revelations and the many things which I had seen concerning these things; for I truly had seen angels, and they had ministered unto me. And also, I had heard the voice of the Lord speaking unto me in very word, from time to time; wherefore, I could not be shaken.

And it came to pass that he came unto me, and on this wise did he speak unto me, saying: Brother Jacob, I have sought much opportunity that I might speak unto you; for I have heard and also know that thou goest about much, preaching that which ye call the gospel, or the doctrine of Christ.

And ye have led away much of this people that they pervert the right way of God, and keep not the law of Moses which is the right way; and convert the law of Moses into the worship of a being which ye say shall come many hundred years hence. And now behold, I, Sherem, declare unto you that this is blasphemy; for no man knoweth of such things; for he cannot tell of things to come. And after this manner did Sherem contend against me.

๘ แต่ดูเถิด, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงเทพพระวิญญาณของพระองค์เข้ามาในจิตวิญญาณข้าพเจ้า, ถึงขนาดที่ข้าพเจ้าหักล้างถ้อยคำทั้งปวงของเขา.

๙ และข้าพเจ้ากล่าวแก่เขา : ท่านปฏิเสธพระคริสต์ผู้จะเสด็จมาหรือ ? และเขากล่าว : หากจะมีพระคริสต์แล้ว, ข้าพเจ้าจะไม่ปฏิเสธพระองค์; แต่ข้าพเจ้ารู้ว่าไม่มีพระคริสต์, ทั้งไม่เคยมี, และจะไม่มีตลอดไป.

๑๐ และข้าพเจ้ากล่าวแก่เขา : ท่านเชื่อพระคัมภีร์ไหม ? และเขากล่าวว่า, เชื้อ.

๑๑ และข้าพเจ้ากล่าวแก่เขา : ถ้าเช่นนั้นท่านก็ไม่เข้าใจพระคัมภีร์; เพราะพระคัมภีร์เป็นพยานจริง ๆ ถึงพระคริสต์. ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใดเขียนไว้, หรือพยากรณ์ไว้, นอกจากพวกท่านจะพูดไว้เกี่ยวกับพระคริสต์องค์นี้.

๑๒ และนี่ยังไม่หมด—สิ่งนี้ถูกทำให้ประจักษ์ต่อข้าพเจ้า, เพราะข้าพเจ้าได้ยินและเห็นมาแล้ว; และสิ่งนี้ถูกทำให้ประจักษ์ต่อข้าพเจ้าโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย; ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงรู้ว่าหากจะไม่มี การชดใช้เกิดขึ้นแล้วมนุษยชาติทั้งปวงต้องหลงไป.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขากล่าวแก่ข้าพเจ้า : จงแสดงเครื่องหมายให้ข้าพเจ้าโดยอำนาจนี้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์, ซึ่งในอำนาจนี้ท่านรู้มากนัก.

๑๔ และข้าพเจ้ากล่าวแก่เขา : ข้าพเจ้าเป็นใครเล่าที่จะทดลองพระผู้เป็นเจ้าให้ทรงแสดงเครื่องหมายแก่ท่านในเรื่องที่ท่านรู้ยู่่ว่าจริง ? ท่านยังจะปฏิเสธ, เพราะท่านเป็นของมาร. กระนั้นก็ตาม, ก็มีใช้ความประสงค์ของข้าพเจ้า; แต่หากพระผู้เป็นเจ้าจะทรงลงทัณฑ์ท่าน, ก็ขอให้สิ่งนั้นเป็นเครื่องหมายแก่ท่านว่าพระองค์ทรงมีเดชานุภาพ, ทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก; และ, ว่าพระคริสต์จะเสด็จมาด้วย. และ, ข้าแต่พระเจ้า, ให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์, และมีใช้ของข้าพระองค์.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อข้าพเจ้า, เจacob, ได้พูดถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, เดชานุภาพของพระเจ้ามาสู่เขา, ถึงขนาดที่เขาล้มลงกับพื้นดิน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาได้รับการบำรุงเลี้ยงต่อเนื่องเป็นเวลาหลายวัน.

But behold, the Lord God poured in his Spirit into my soul, insomuch that I did confound him in all his words.

And I said unto him: Deniest thou the Christ who shall come? And he said: If there should be a Christ, I would not deny him; but I know that there is no Christ, neither has been, nor ever will be.

And I said unto him: Believest thou the scriptures? And he said, Yea.

And I said unto him: Then ye do not understand them; for they truly testify of Christ. Behold, I say unto you that none of the prophets have written, nor prophesied, save they have spoken concerning this Christ.

And this is not all—it has been made manifest unto me, for I have heard and seen; and it also has been made manifest unto me by the power of the Holy Ghost; wherefore, I know if there should be no atonement made all mankind must be lost.

And it came to pass that he said unto me: Show me a sign by this power of the Holy Ghost, in the which ye know so much.

And I said unto him: What am I that I should tempt God to show unto thee a sign in the thing which thou knowest to be true? Yet thou wilt deny it, because thou art of the devil. Nevertheless, not my will be done; but if God shall smite thee, let that be a sign unto thee that he has power, both in heaven and in earth; and also, that Christ shall come. And thy will, O Lord, be done, and not mine.

And it came to pass that when I, Jacob, had spoken these words, the power of the Lord came upon him, insomuch that he fell to the earth. And it came to pass that he was nourished for the space of many days.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขากล่าวแก่ผู้คน :
จงมารวมกันในวันพรุ่ง, เพราะข้าพเจ้าจะตายแล้ว; ดัง
นั้น, ข้าพเจ้าปรารถนาจะพูดกับผู้คนก่อนข้าพเจ้าจะ
ตาย.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในวันพรุ่งฝูงชนมา
รวมกัน; และเขากล่าวแก่คนเหล่านั้นอย่างแจ้งชัด
และปฏิเสธเรื่องที่เขาสอนคนเหล่านั้นไว้, และแสดง
ศรัทธาต่อพระคริสต์, และอำนาจของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์, และการปฏิบัติของเหล่าเทพ.

๑๘ และเขากล่าวแก่คนเหล่านั้นอย่างแจ้งชัด, ว่าเขา
ถูกหลอกโดยอำนาจของมาร. และเขาพูดถึงนรก, และ
ถึงนิรันดร์, และถึงโทษนิรันดร์.

๑๙ และเขากล่าว : ข้าพเจ้าเกรงว่าข้าพเจ้าทำบาปที่
อภัยมิได้เสียแล้ว, เพราะข้าพเจ้ากล่าวเท็จต่อพระผู้
เป็นเจ้า; เพราะข้าพเจ้าปฏิเสธพระคริสต์, และกล่าว
ว่าข้าพเจ้าเชื่อพระคัมภีร์; และพระคัมภีร์เป็นพยาน
จริง ๆ ถึงพระองค์. และเพราะข้าพเจ้ากล่าวเท็จต่อ
พระผู้เป็นเจ้าดังนี้ ข้าพเจ้าจึงเกรงอย่างยิ่งว่ากรณี
ของข้าพเจ้าจะน่าสะพรึงกลัว; แต่ข้าพเจ้าก็สารภาพ
ต่อพระผู้เป็นเจ้า.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อเขาได้กล่าว
ถ้อยคำเหล่านี้แล้วเขากล่าวอะไรอีกไม่ได้, และเขา
สิ้นใจ.

๒๑ และเมื่อฝูงชนเห็นประจักษ์ว่าเขาพูดเรื่องเหล่านี้
ขณะที่เขากำลังจะสิ้นใจ, พวกเขาก็แปลกใจอย่างยิ่ง;
ถึงขนาดที่เดชนาภาพของพระผู้เป็นเจ้าลงมาสู่พวก
เขา, และพวกเขาหมดกำลังจนล้มลงกับพื้นดิน.

๒๒ บัดนี้, สิ่งนี้เป็นที่พอใจแก่ข้าพเจ้า, เจacob, เพราะ
ข้าพเจ้าได้ทูลขอไว้จากพระบิดาของข้าพเจ้าผู้ประทับ
อยู่บนสวรรค์; เพราะพระองค์ทรงได้ยินเสียงร้องของ
ข้าพเจ้าและทรงตอบคำสวดอ้อนวอนข้าพเจ้า.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสันติและความรัก
ของพระผู้เป็นเจ้ากลับคืนมาในบรรดาผู้คนอีก; และ
พวกเขาค้นคว้าพระคัมภีร์, และไม่สดับฟังคำของคน
ชั่วร้ายผู้นี้อีกต่อไป.

And it came to pass that he said unto the people:
Gather together on the morrow, for I shall die;
wherefore, I desire to speak unto the people before I
shall die.

And it came to pass that on the morrow the multi-
tude were gathered together; and he spake plainly
unto them and denied the things which he had
taught them, and confessed the Christ, and the
power of the Holy Ghost, and the ministering of an-
gels.

And he spake plainly unto them, that he had been
deceived by the power of the devil. And he spake of
hell, and of eternity, and of eternal punishment.

And he said: I fear lest I have committed the un-
pardonable sin, for I have lied unto God; for I denied
the Christ, and said that I believed the scriptures;
and they truly testify of him. And because I have thus
lied unto God I greatly fear lest my case shall be aw-
ful; but I confess unto God.

And it came to pass that when he had said these
words he could say no more, and he gave up the
ghost.

And when the multitude had witnessed that he
spake these things as he was about to give up the
ghost, they were astonished exceedingly; insomuch
that the power of God came down upon them, and
they were overcome that they fell to the earth.

Now, this thing was pleasing unto me, Jacob, for I
had requested it of my Father who was in heaven; for
he had heard my cry and answered my prayer.

And it came to pass that peace and the love of God
was restored again among the people; and they
searched the scriptures, and hearkened no more to
the words of this wicked man.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือวิธีการหลายอย่าง
คิดค้นขึ้นเพื่อปฏิรูปและนำชาวเลมันให้หวนคืนสู่
ความรู้อันเป็นความจริง; แต่ทั้งหมดไร้ประโยชน์,
เพราะพวกเขาเบียดเบียนในการทำสงครามและการนอง
เลือด, และพวกเขามีความเกลียดต่อเรา, พี่น้องของ
พวกเขาตลอดกาล. และพวกเขายพยายามทำลายเรา
อย่างไม่หยุดยั้งด้วยพลังแห่งอาวุธของพวกเขา.

๒๕ ดังนั้น, ผู้คนของนีไฟได้เสริมกำลังต่อต้านพวกนั้น
ด้วยอาวุธของตน, และด้วยความสามารถของตน,
โดยวางใจในพระผู้เป็นเจ้าและศิลาแห่งความรอดของ
ตน; ดังนั้น, พวกเขาจึงเป็น, ผู้ชนะศัตรูของพวกเขา
จวบจนบัดนี้.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, เจคอบ, เริ่ม
ชรา; และบันทึกของคนพวกนี้ด้วยเหตุที่บันทึกไว้บน
แผ่นจารึกอื่นของนีไฟ, ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงจบบันทึกนี้,
โดยประกาศว่าข้าพเจ้าเขียนตามความรู้ที่ดีที่สุดของ
ข้าพเจ้า, ด้วยการกล่าวว่าเวลาล่วงไปพร้อมกับเรา,
และเนกเซนชีวิตเราที่ล่วงไปดุจดั่งฝัน, เราโดยที่เป็น
คนเปล่าเปลี่ยวและเคร่งขรึม, คนระหกระเหิน, ถูกขับ
ออกจากเยรูซาเล็ม, เกิดมาพร้อมกับความยาก
ลำบาก, ในแดนทุรกันดาร, และถูกพี่น้องของเรา
เกลียดชัง, ซึ่งเป็นเหตุของสงครามและความขัดแย้ง;
ดังนั้น, เราโศกเศร้าตลอดวันเวลาของเรา.

๒๗ และข้าพเจ้า, เจคอบ, เห็นว่าในไม่ช้าข้าพเจ้าจะต้อง
ลงไปสู่หลุมศพของข้าพเจ้า; ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงกล่าว
แก่อินัสบุตรข้าพเจ้า : จงรับแผ่นจารึกเหล่านี้. และ
ข้าพเจ้าบอกเขาถึงเรื่องต่าง ๆ ที่นีไฟพี่ชายข้าพเจ้าสั่ง
ไว้, และเขาสัญญาจะเชื่อฟังคำสั่ง. และข้าพเจ้ายุติ
การเขียนของข้าพเจ้าบนแผ่นจารึกเหล่านี้, ซึ่งการ
เขียนมีอยู่เล็กน้อย; และข้าพเจ้าขอกล่าวคำอำลาผู้
อ่าน, โดยหวังว่าพี่น้องของข้าพเจ้าเป็นอันมากจะอ่าน
ถ้อยคำข้าพเจ้า. พี่น้องทั้งหลาย, ข้าพเจ้าขออำลา.

And it came to pass that many means were devised
to reclaim and restore the Lamanites to the knowl-
edge of the truth; but it all was vain, for they de-
lighted in wars and bloodshed, and they had an eter-
nal hatred against us, their brethren. And they
sought by the power of their arms to destroy us con-
tinually.

Wherefore, the people of Nephi did fortify against
them with their arms, and with all their might, trust-
ing in the God and rock of their salvation; where-
fore, they became as yet, conquerors of their ene-
mies.

And it came to pass that I, Jacob, began to be old;
and the record of this people being kept on the other
plates of Nephi, wherefore, I conclude this record,
declaring that I have written according to the best of
my knowledge, by saying that the time passed away
with us, and also our lives passed away like as it were
unto us a dream, we being a lonesome and a solemn
people, wanderers, cast out from Jerusalem, born in
tribulation, in a wilderness, and hated of our
brethren, which caused wars and contentions;
wherefore, we did mourn out our days.

And I, Jacob, saw that I must soon go down to my
grave; wherefore, I said unto my son Enos: Take
these plates. And I told him the things which my
brother Nephi had commanded me, and he promised
obedience unto the commands. And I make an end of
my writing upon these plates, which writing has
been small; and to the reader I bid farewell, hoping
that many of my brethren may read my words.
Brethren, adieu.

หนังสือของอีโนส

- ๑ ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, อีโนส, โดยที่รู้จักบิดาข้าพเจ้าว่าท่านเป็นคนเที่ยงธรรม—เพราะท่านสอนข้าพเจ้าเกี่ยวกับภาษาของท่าน, และตามการเลี้ยงดูและการตักเตือนของพระเจ้าด้วย—และขอพระนามพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงเจริญด้วยพระสิริเพราะการนี้เกิด—
- ๒ และข้าพเจ้าจะบอกท่านถึงการต่อสู้ซึ่งข้าพเจ้าพจญมาต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้รับการปลดบาปของข้าพเจ้า.
- ๓ ดูเถิด, ข้าพเจ้าไปล่าสัตว์ในป่า; และคำพูดซึ่งข้าพเจ้าได้ยินจากบิดาข้าพเจ้าบ่อย ๆ เกี่ยวกับชีวิตนิรันดร์, และปิตของวิสุทธิชน, ฝังลึกอยู่ในใจข้าพเจ้า.
- ๔ และจิตวิญญาณข้าพเจ้าหิวโหย; และข้าพเจ้าคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระผู้สร้างสรรคของข้าพเจ้า, และข้าพเจ้าร้องทูลพระองค์ในคำสวดอ้อนวอนอย่างสุดกำลังและการวิงวอนเพื่อจิตวิญญาณข้าพเจ้าเอง; และตลอดทั้งวันข้าพเจ้าร้องทูลพระองค์; แท้จริงแล้ว, และเมื่อถึงเวลากลางคืนข้าพเจ้ายังได้เปล่งเสียงข้าพเจ้าขึ้นไปสูงจนถึงสวรรค์.
- ๕ และสุรเสียงมาถึงข้าพเจ้า, มีความว่า : อีโนส, บาปของเจ้าได้รับการให้อภัยแล้ว, และเจ้าจะได้รับพร.
- ๖ และข้าพเจ้า, อีโนส, รู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าตรัสเท็จไม่ได้; ดังนั้น, ความผิดของข้าพเจ้าจึงถูกลบล้างไป.
- ๗ และข้าพเจ้าทูล : ข้าแต่พระเจ้า, นี่เป็นไปได้อย่างไรหรือ ?
- ๘ และพระองค์ตรัสแก่ข้าพเจ้า : เพราะศรัทธาของเจ้าในพระคริสต์, ผู้ซึ่งเจ้าไม่เคยได้ฟังหรือเห็นมาก่อน. และหลายปีจะผ่านไปก่อนที่พระองค์จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์ในเนื้อหนัง; ดังนั้น, จงไปเถิด, ศรัทธาของเจ้าทำให้เจ้าสมบูรณ์แล้ว.
- ๙ บัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อข้าพเจ้าได้ยินพระดำรัสนี้ข้าพเจ้าเริ่มรู้สึกปรารถนาให้ขาวนิไฟ, พี่น้องของข้าพเจ้ามีความสุข; ดังนั้น, ข้าพเจ้าทูลเทพทั้งจิตวิญญาณข้าพเจ้าแต่พระผู้เป็นเจ้าเพื่อพวกเขา.

The Book of Enos

Behold, it came to pass that I, Enos, knowing my father that he was a just man—for he taught me in his language, and also in the nurture and admonition of the Lord—and blessed be the name of my God for it—

And I will tell you of the wrestle which I had before God, before I received a remission of my sins.

Behold, I went to hunt beasts in the forests; and the words which I had often heard my father speak concerning eternal life, and the joy of the saints, sunk deep into my heart.

And my soul hungered; and I kneeled down before my Maker, and I cried unto him in mighty prayer and supplication for mine own soul; and all the day long did I cry unto him; yea, and when the night came I did still raise my voice high that it reached the heavens.

And there came a voice unto me, saying: Enos, thy sins are forgiven thee, and thou shalt be blessed.

And I, Enos, knew that God could not lie; wherefore, my guilt was swept away.

And I said: Lord, how is it done?

And he said unto me: Because of thy faith in Christ, whom thou hast never before heard nor seen. And many years pass away before he shall manifest himself in the flesh; wherefore, go to, thy faith hath made thee whole.

Now, it came to pass that when I had heard these words I began to feel a desire for the welfare of my brethren, the Nephites; wherefore, I did pour out my whole soul unto God for them.

๑๐ และขณะที่ข้าพเจ้ากำลังกระวนกระวายทาง
วิญญาณอยู่ดังนี้, ดุเถิด, สุธเสียงของพระเจ้าเข้ามาใน
จิตใจข้าพเจ้าอีก, มีความว่า : เราจะเยือนพี่น้องของ
เจ้าตามความขยันหมั่นเพียรของพวกเขาในการรักษา
บัญญัติของเรา. เราให้แผ่นดินนี้แก่พวกเขา, และมัน
เป็นแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์; และเราไม่สาปแช่งมันนอกจาก
เพราะเหตุแห่งความชั่วช้าสามานย์; ดังนั้น, เราจะ
เยือนพี่น้องของเจ้าตามที่เรากล่าวไว้; และเราจะ
ลงโทษการล่วงละเมิดของพวกเขาด้วยโทมนัสบน
ศีรษะของพวกเขาสอง.

๑๑ และหลังจากข้าพเจ้า, อินัส, ได้ยินพระดำรัสแล้ว,
ศรัทธาข้าพเจ้าเริ่มไม่สั่นคลอนในพระเจ้า; และ
ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนต่อพระองค์เพื่อชาวเลมันพี่น้อง
ของข้าพเจ้าด้วยความกระวนกระวายอยู่ยาวนานหลาย
ครั้ง.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากข้าพเจ้าได้
สวดอ้อนวอนและทำงานด้วยความขยันหมั่นเพียรจน
สุดความสามารถแล้ว, พระเจ้าตรัสแก่ข้าพเจ้า : เรา
จะให้เจ้าตามความปรารถนาของเจ้า, เพราะศรัทธา
ของเจ้า.

๑๓ และบัดนี้ดูเถิด, นี่คือการปรารถนาที่ข้าพเจ้า
ปรารถนาจากพระองค์—คือหากเป็นไปได้, ชาวไนไฟ,
ผู้คนของข้าพเจ้า, จะตกไปในการล่วงละเมิด, และถูก
ทำลายโดยวิธีใดก็ตาม, และชาวเลมันไม่ถูกทำลาย
แล้ว, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงปกป้องรักษาบันทึก
ของชาวไนไฟ, ผู้คนของข้าพเจ้า; แม้หากมันเป็นไปได้
พลังแห่งพระพหุอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์, เพื่อจะได้
นำบันทึกออกมาให้ชาวเลมันวันใดวันหนึ่งในอนาคต,
เพื่อ, อาจจะนำพวกเขามาสู่ความรอด—

๑๔ เพราะปัจจุบันนี้ความกระวนกระวายของเราไร้
ประโยชน์ในการนำพวกเขากลับมาสู่ศรัทธาอัน
แท้จริง. และพวกเขาสาบานไว้ด้วยความเคียดแค้น
ว่า, หากเป็นไปได้, พวกเขาจะทำลายเราและบันทึก
ของเรา, และประเพณีทั้งหมดของบรรพบุรุษเราด้วย.

๑๕ ดังนั้น, ข้าพเจ้าโดยที่รู้ว่าพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรง
สามารถปกป้องรักษาบันทึกของเราได้, ข้าพเจ้าจึงร้อง
ทูลต่อพระองค์ตลอดเวลา, เพราะพระองค์ได้ตรัสแก่
ข้าพเจ้า : สิ่งใดก็ตามที่เจ้าจะขอด้วยศรัทธา, โดยเชื่อ
ว่าเจ้าจะได้รับในพระนามของพระคริสต์แล้ว, เจ้าจะได้รับ.

And while I was thus struggling in the spirit, be-
hold, the voice of the Lord came into my mind again,
saying: I will visit thy brethren according to their
diligence in keeping my commandments. I have
given unto them this land, and it is a holy land; and I
curse it not save it be for the cause of iniquity;
wherefore, I will visit thy brethren according as I
have said; and their transgressions will I bring down
with sorrow upon their own heads.

And after I, Enos, had heard these words, my faith
began to be unshaken in the Lord; and I prayed unto
him with many long strugglings for my brethren, the
Lamanites.

And it came to pass that after I had prayed and la-
bored with all diligence, the Lord said unto me: I will
grant unto thee according to thy desires, because of
thy faith.

And now behold, this was the desire which I de-
sired of him—that if it should so be, that my people,
the Nephites, should fall into transgression, and by
any means be destroyed, and the Lamanites should
not be destroyed, that the Lord God would preserve a
record of my people, the Nephites; even if it so be by
the power of his holy arm, that it might be brought
forth at some future day unto the Lamanites, that,
perhaps, they might be brought unto salvation—

For at the present our strugglings were vain in
restoring them to the true faith. And they swore in
their wrath that, if it were possible, they would de-
stroy our records and us, and also all the traditions of
our fathers.

Wherefore, I knowing that the Lord God was able
to preserve our records, I cried unto him continually,
for he had said unto me: Whatsoever thing ye shall
ask in faith, believing that ye shall receive in the
name of Christ, ye shall receive it.

๑๖ และข้าพเจ้ามีศรัทธา, และข้าพเจ้าร้องทูลพระเจ้าผู้เป็นเจ้าเพื่อพระองค์จะทรงปกป้องรักษาบันทึกไว้; และพระองค์ทรงทำพันธสัญญากับข้าพเจ้าว่าพระองค์จะทรงนำมันออกมาให้ชาวเลมันในเวลาอันเหมาะสมของพระองค์.

๑๗ และข้าพเจ้า, อินัส, รู้ว่ามันจะเป็นไปตามพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงทำไว้; ดังนั้นจิตวิญญาณข้าพเจ้าจึงสงบ.

๑๘ และพระเจ้าตรัสแก่ข้าพเจ้า : บรรพบุรุษของเจ้าขอเรื่องนี้อยู่กับเราแล้วด้วย; และมันจะบังเกิดกับพวกเขาตามศรัทธาของพวกเขา; เพราะศรัทธาของพวกเขาเหมือนกับของเจ้า.

๑๙ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, อินัส, ออกไปทั่วในบรรดาผู้คนของนิไฟ, พยากรณ์ถึงเรื่องที่จะมาถึง, และเป็นพยานถึงเรื่องที่ข้าพเจ้าได้ยินและได้เห็นมา.

๒๐ และข้าพเจ้าเป็นพยานว่าผู้คนของนิไฟได้มูมานะที่จะนำชาวเลมันกลับคืนมาสู่ศรัทธาอันแท้จริงในพระเจ้า. แต่งานของเราไร้ประโยชน์; ความเกลียดชังของพวกเขาฝังแน่น, และพวกเขาถูกนำไปโดยธรรมชาติอันชั่วร้ายของพวกเขาจนกลายเป็นคนป่าเถื่อน, และดุร้าย, และเป็นผู้คนกระหายเลือด, เต็มไปด้วยการถือรูปเคารพและความสกปรก; บริโภคสัตว์กินเนื้อ; พำนักรอยู่ในกระโจม, และระหกระเหินไปในแดนทุรกันดารพร้อมด้วยผืนหนังสัตว์ ๑ คาบอยู่รอบเอาพวกเขาและโกนศีรษะ; พวกเขาเชี่ยวชาญการใช้คันธนู, และกระบี่, และขวาน. และพวกเขาเป็นอันมากไม่กินอะไรนอกจากเนื้อดิบ; และพวกเขาหมายมันจะทำลายเราตลอดเวลา.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของนิไฟทำไร่ไถนา, และปลูกธัญพืช, และผลไม้ นานาชนิด, และเลี้ยงฝูงสัตว์ใหญ่หลายฝูง, และฝูงปศุสัตว์ นานาชนิดทุกอย่าง, และแพะ, และแพะป่า, และม้าเป็นอันมากด้วย.

๒๒ และมีศาสดาพยากรณ์มากมายหลายคนในบรรดาเรา. และผู้คนเป็นคนดื้อรั้น, เข้าใจสิ่งต่างๆ ได้ยาก.

And I had faith, and I did cry unto God that he would preserve the records; and he covenanted with me that he would bring them forth unto the Lamanites in his own due time.

And I, Enos, knew it would be according to the covenant which he had made; wherefore my soul did rest.

And the Lord said unto me: Thy fathers have also required of me this thing; and it shall be done unto them according to their faith; for their faith was like unto thine.

And now it came to pass that I, Enos, went about among the people of Nephi, prophesying of things to come, and testifying of the things which I had heard and seen.

And I bear record that the people of Nephi did seek diligently to restore the Lamanites unto the true faith in God. But our labors were vain; their hatred was fixed, and they were led by their evil nature that they became wild, and ferocious, and a blood-thirsty people, full of idolatry and filthiness; feeding upon beasts of prey; dwelling in tents, and wandering about in the wilderness with a short skin girdle about their loins and their heads shaven; and their skill was in the bow, and in the cimeter, and the ax. And many of them did eat nothing save it was raw meat; and they were continually seeking to destroy us.

And it came to pass that the people of Nephi did till the land, and raise all manner of grain, and of fruit, and flocks of herds, and flocks of all manner of cattle of every kind, and goats, and wild goats, and also many horses.

And there were exceedingly many prophets among us. And the people were a stiffnecked people, hard to understand.

๒๓ และไม่มีเรื่องอื่นใดนอกจากความรุนแรงยิ่ง, การสั่งสอนและการพยากรณ์ถึงสงคราม, และความขัดแย้ง, และการทำลาย, และการเตือนพวกเขาตลอดเวลาถึงความตาย, และระยะเวลาของนิรันดร์, และการพิพากษาและเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า, และเรื่องทั้งหมดนี้—โดยกระตุ้นพวกเขาตลอดเวลาเพื่อให้พวกเขาอยู่ในความเกรงกลัวพระเจ้า. ข้าพเจ้ากล่าวว่ามีอะไรเลยนอกจากสิ่งเหล่านี้, และความกระจำจืดเจ็นของคำพูด, ที่จะป้องกันไม่让他们เขาหลงไปสู่ความพินาศอย่างรวดเร็ว. และตามนี้ข้าพเจ้าเขียนเกี่ยวกับพวกเขา.

๒๔ และข้าพเจ้าเห็นสงครามระหว่างชาวนีไฟกับชาวเลมันในวันเวลาของข้าพเจ้า.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเริ่มชรา, และเวลาหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเก้าปีผ่านไปตั้งแต่เวลาที่ลีไฮบิดาเราออกจากเยรูซาเล็ม.

๒๖ และข้าพเจ้าเห็นว่าในไม่ช้าจะต้องลงไปสู่หลุมศพ, โดยที่เดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าจะทำให้ข้าพเจ้าต้องสั่งสอนและพยากรณ์แก่คนพวกนี้, และประกาศพระวจนะตามความจริงที่มีอยู่ในพระคริสต์. และข้าพเจ้าประกาศตลอดมาในวันเวลาของข้าพเจ้า, และชื่นชมยินดีสิ่งนี้เหนือสิ่งอันเป็นของโลก.

๒๗ และในไม่ช้าข้าพเจ้าจะไปสู่สถานพักผ่อนของข้าพเจ้า, ซึ่งอยู่กับพระผู้ไถ่ของข้าพเจ้า; เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าในพระองค์ข้าพเจ้าจะพักผ่อนได้. และข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในวันที่ความเป็นมรรตัยของข้าพเจ้าจะสวมความเป็นอมตะ, และจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์; เมื่อนั้นข้าพเจ้าจะเห็นพระพักตร์พระองค์ด้วยความสุขใจ, และพระองค์จะตรัสแก่ข้าพเจ้า : จงมาหาเราเถิด, เจ้าผู้ได้รับพร, มีที่เตรียมไว้ให้เจ้าอยู่ในปราสาทของพระบิดาแห่งเรา. เอเมน.

And there was nothing save it was exceeding harshness, preaching and prophesying of wars, and contentions, and destructions, and continually reminding them of death, and the duration of eternity, and the judgments and the power of God, and all these things—stirring them up continually to keep them in the fear of the Lord. I say there was nothing short of these things, and exceedingly great plainness of speech, would keep them from going down speedily to destruction. And after this manner do I write concerning them.

And I saw wars between the Nephites and Lamanites in the course of my days.

And it came to pass that I began to be old, and an hundred and seventy and nine years had passed away from the time that our father Lehi left Jerusalem.

And I saw that I must soon go down to my grave, having been wrought upon by the power of God that I must preach and prophesy unto this people, and declare the word according to the truth which is in Christ. And I have declared it in all my days, and have rejoiced in it above that of the world.

And I soon go to the place of my rest, which is with my Redeemer; for I know that in him I shall rest. And I rejoice in the day when my mortal shall put on immortality, and shall stand before him; then shall I see his face with pleasure, and he will say unto me: Come unto me, ye blessed, there is a place prepared for you in the mansions of my Father. Amen.

หนังสือของเจรอม

- ๑ บัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้า, เจรอม, เขียนถ้อยคำไว้เล็กน้อยตามคำสั่งของอินัส, บิดาข้าพเจ้า, เพื่อจะได้รักษาลำดับการสืบเชื้อสายของเรา.
- ๒ และเนื่องจากแผ่นจารึกเหล่านี้เล็ก, และเนื่องจากสิ่งเหล่านี้เขียนไว้ด้วยเจตนาจะให้ประโยชน์ของชาวเลมันพี่น้องของเรา, ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องเขียนไว้เล็กน้อย; แต่ข้าพเจ้าจะไม่เขียนเรื่องการพยากรณ์ของข้าพเจ้า, หรือการเปิดเผยของข้าพเจ้า. เพราะข้าพเจ้าจะเขียนอะไรได้มากกว่าที่บรรพบุรุษข้าพเจ้าเขียนไว้เล่า? เพราะพวกท่านมิได้เปิดเผยแผนแห่งความรอดไว้หรือ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า, ถูกแล้ว; และข้าพเจ้าพอใจแล้ว.
- ๓ ดูเถิด, มีหลายเรื่องที่สมควรกระทำในบรรดาคนพวกนี้, เพราะความแข็งกระด้างของใจพวกเขา, และอาการหูหนวกของพวกเขา, และความมืดบอดของจิตใจพวกเขา, และความตื้อตันของพวกเขา; กระนั้นก็ตาม, พระผู้เป็นเจ้ายังทรงเมตตาพวกเขายัง, และจนถึงบัดนี้ยังไม่ทรงกวาดพวกเขาออกจากผืนแผ่นดิน.
- ๔ และมีคนเป็นอันมากในบรรดาเราซึ่งได้รับการเปิดเผยมาหลายครั้ง, เพราะพวกเขาไม่เป็นคนตื้อตันไปเสียหมด. และมากเท่าที่ไม่ตื้อตันและมีศรัทธา, ย่อมมีการใกล้ชิดกับพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์, ซึ่งทรงแสดงให้เห็นประจักษ์แก่ลูกหลานมนุษย์, ตามศรัทธาของพวกเขา.
- ๕ และบัดนี้, ดูเถิด, สองร้อยปีผ่านไป, และผู้คนของนี้ไฟเข้มแข็งขึ้นในแผ่นดิน. พวกเขายึดถือที่จะรักษากฎของโมเสสและวันสะบาโตให้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์แด่พระเจ้า. และพวกเขาหาเหตุเคลนไม่; ทั้งพวกเขาหาได้ลบหลู่พระเจ้าไม่. และกฎของแผ่นดินเข้มงวดอย่างยิ่ง.
- ๖ และพวกเขากระจัดกระจายในหลายพื้นที่ของผืนแผ่นดิน, และพวกชาวเลมันด้วย. และพวกเขามีจำนวนมากกว่าพวกของชาวนีไฟยิ่งนัก; และพวกเขาชอบการเข่นฆ่าและดื่มเลือดสัตว์.

The Book of Jarom

Now behold, I, Jarom, write a few words according to the commandment of my father, Enos, that our genealogy may be kept.

And as these plates are small, and as these things are written for the intent of the benefit of our brethren the Lamanites, wherefore, it must needs be that I write a little; but I shall not write the things of my prophesying, nor of my revelations. For what could I write more than my fathers have written? For have not they revealed the plan of salvation? I say unto you, Yea; and this sufficeth me.

Behold, it is expedient that much should be done among this people, because of the hardness of their hearts, and the deafness of their ears, and the blindness of their minds, and the stiffness of their necks; nevertheless, God is exceedingly merciful unto them, and has not as yet swept them off from the face of the land.

And there are many among us who have many revelations, for they are not all stiffnecked. And as many as are not stiffnecked and have faith, have communion with the Holy Spirit, which maketh manifest unto the children of men, according to their faith.

And now, behold, two hundred years had passed away, and the people of Nephi had waxed strong in the land. They observed to keep the law of Moses and the sabbath day holy unto the Lord. And they profaned not; neither did they blaspheme. And the laws of the land were exceedingly strict.

And they were scattered upon much of the face of the land, and the Lamanites also. And they were exceedingly more numerous than were they of the Nephites; and they loved murder and would drink the blood of beasts.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขามารบกับเรา, ชาวนีไฟหลายครั้ง. แต่กษัตริย์ของเราและผู้นำของเราเป็นบุรุษผู้เข้มแข็งในความเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้า; และพวกเขาท่านสอนผู้คนเรื่องทางของพระเจ้า; ดังนั้น, เราจึงต้านทานชาวเลมมันไว้ได้และกวาดพวกเขาออกไปจากผืนแผ่นดินของเรา, และเริ่มเสริมกำลังป้องกันเมืองของเรา, หรือที่ใดก็ตามที่เป็นมรดกของเรา.

๘ และเราขยายเผ่าพันธุ์มากมายยิ่ง, และแผ่ออกไปบนผืนแผ่นดิน, และร่ำรวยยิ่งด้วยทอง, และด้วยเงิน, และด้วยของมีค่า, และด้วยฝีมือประณีตในงานไม้, ด้วยอาคาร, และด้วยเครื่องจักร, และด้วยเหล็กและทองแดง, และทองเหลืองและเหล็กกล้าด้วย, ทำเครื่องมือทุกประเภทของทุกชนิดไว้ทำไร่ไถนา, และอาวุธสงคราม—แท้จริงแล้ว, ลูกธนูแหลมคม, และแล่ธนู, และลูกดอก, และแหลนหลาว, และการเตรียมพร้อมสรรพเพื่อการสู้รบ.

๙ และโดยที่เราพร้อมจะเผชิญกับชาวเลมมันดังนี้, พวกเขาจึงหาได้ต้านเราสำเร็จไม่. แต่พระวาทะของพระเจ้าพิสูจน์ว่าเป็นความจริงแล้ว, ซึ่งพระองค์รับสั่งไว้กับบรรพบุรุษของเรา, มีความว่า : ตราบเท่าที่พวกเขาจะรักษากฎบัญญัติของเราพวกเขาจะรุ่งเรืองในแผ่นดิน.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือศาสตพยากรณ์ของพระเจ้าผู้คนของนีไฟ, ตามพระวาทะของพระผู้เป็นเจ้า, ว่าหากพวกเขาไม่รักษาพระบัญญัติ, แต่ตกอยู่ในการล่วงละเมิดแล้ว, พวกเขาจะถูกทำลายไปจากผืนแผ่นดิน.

๑๑ ดังนั้น, ศาสตพยากรณ์, และปุโรหิต, และผู้สอน, ทำงานอย่างขยันหมั่นเพียร, โดยกระตุ้นผู้คนด้วยความอดกลั้นให้ขยันหมั่นเพียร; โดยสอนกฎของโมเสส, และเจตนาที่ประทานกฎมาให้; โดยชักชวนให้พวกเขาตั้งตารอพระเมสสิยาห์, และเชื่อในพระองค์ที่จะเสด็จมารวกับพระองค์เสด็จมาแล้ว. และตามวิธีนี้พวกเขาสอนคนเหล่านั้น.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโดยการกระทำดังกล่าวพวกเขาทำให้คนเหล่านั้นพ้นจากการถูกทำลายบนผืนแผ่นดิน; เพราะพวกเขาที่มแทงใจคนเหล่านั้นด้วยพระวาทะ, กระตุ้นพวกเขาอยู่ตลอดเวลาให้มาสู่การกลับใจ.

And it came to pass that they came many times against us, the Nephites, to battle. But our kings and our leaders were mighty men in the faith of the Lord; and they taught the people the ways of the Lord; wherefore, we withstood the Lamanites and swept them away out of our lands, and began to fortify our cities, or whatsoever place of our inheritance.

And we multiplied exceedingly, and spread upon the face of the land, and became exceedingly rich in gold, and in silver, and in precious things, and in fine workmanship of wood, in buildings, and in machinery, and also in iron and copper, and brass and steel, making all manner of tools of every kind to till the ground, and weapons of war—yea, the sharp pointed arrow, and the quiver, and the dart, and the javelin, and all preparations for war.

And thus being prepared to meet the Lamanites, they did not prosper against us. But the word of the Lord was verified, which he spake unto our fathers, saying that: Inasmuch as ye will keep my commandments ye shall prosper in the land.

And it came to pass that the prophets of the Lord did threaten the people of Nephi, according to the word of God, that if they did not keep the commandments, but should fall into transgression, they should be destroyed from off the face of the land.

Wherefore, the prophets, and the priests, and the teachers, did labor diligently, exhorting with all long-suffering the people to diligence; teaching the law of Moses, and the intent for which it was given; persuading them to look forward unto the Messiah, and believe in him to come as though he already was. And after this manner did they teach them.

And it came to pass that by so doing they kept them from being destroyed upon the face of the land; for they did prick their hearts with the word, continually stirring them up unto repentance.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสองร้อยสามสิบแปดปีผ่านไป—ตามวิถีแห่งสงคราม, และการโต้แย้ง, และความแตกแยก, ต่อเนื่องเป็นส่วนมากของช่วงเวลานั้น.

๑๔ และข้าพเจ้า, เจรอม, จะไม่เขียนอีก, เพราะแผ่นจารึกนั้นเล็ก. แต่ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านจะไปค้นคว้าแผ่นจารึกอื่นของนิไฟได้; เพราะดูเถิด, บันทึกเกี่ยวกับสงครามของเราจารึกอยู่บนนั้น, ตามการเขียนของกษัตริย์ทั้งหลาย, หรือตามที่พวกเขาเหล่านั้นให้เขียนไว้.

๑๕ และข้าพเจ้ามอบแผ่นจารึกเหล่านี้ให้อยู่ในมือของออมไนบุตรข้าพเจ้า, เพื่อมันจะได้รับการบันทึกไว้ตามคำสั่งของบรรพบุรุษข้าพเจ้า.

And it came to pass that two hundred and thirty and eight years had passed away—after the manner of wars, and contentions, and dissensions, for the space of much of the time.

And I, Jarom, do not write more, for the plates are small. But behold, my brethren, ye can go to the other plates of Nephi; for behold, upon them the records of our wars are engraven, according to the writings of the kings, or those which they caused to be written.

And I deliver these plates into the hands of my son Omni, that they may be kept according to the commandments of my fathers.

หนังสือของออมใน

- ๑ ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, ออมใน, โดยได้รับคำสั่งจากเจอรอม, บิดาข้าพเจ้า, ให้ข้าพเจ้าเขียนบางสิ่งไว้บนแผ่นจารึกเหล่านี้, เพื่อปกปักษ์รักษาลำดับการสืบเชื้อสายของเรา—
- ๒ ดังนั้น, ในวันเวลาของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอยากให้ท่านรู้ว่าข้าพเจ้าต่อสู้ด้วยดาบมากนักเพื่อปกปักษ์รักษาชาวไนไฟ, ผู้คนของข้าพเจ้า, มิให้ตกอยู่ในมือของชาวเลมมัน, ศัตรูของพวกเขา. แต่ดูเถิด, ตัวข้าพเจ้าเป็นคนชั่วร้าย, และข้าพเจ้ามิได้รักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระเจ้าดังที่ข้าพเจ้าพึงกระทำ.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสองร้อยเจ็ดสิบหกปีผ่านไป, และเรามีช่วงเวลาแห่งสันติหลายครั้ง; และเรามีช่วงเวลาแห่งสงครามและการนองเลือดอย่างรุนแรงหลายครั้ง. แท้จริงแล้ว, และท้ายที่สุด, สองร้อยแปดสิบสองปีผ่านไป, และข้าพเจ้ารักษาแผ่นจารึกเหล่านี้ไว้ตามคำสั่งของบรรพบุรุษข้าพเจ้า; และข้าพเจ้ามอบแผ่นจารึกเหล่านี้ให้อเมริกันบุตรข้าพเจ้า. และข้าพเจ้าชอยุดิไว้เพียงเท่านั้น.
- ๔ และบัดนี้ข้าพเจ้า, อเมริกัน, เขียนเรื่องใด ๆ ก็ตามที่ข้าพเจ้าจะเขียน, ซึ่งมีอยู่น้อย, ไว้ในหนังสือของบิดาข้าพเจ้า.
- ๕ ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสามร้อยยี่สิบปีผ่านไป, และชาวไนไฟพวกที่ชั่วร้ายมากกว่าถูกทำลาย.
- ๖ เพราะพระเจ้าจะมีทรงยอม, หลังจากพระองค์ทรงนำพวกเขาออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็มและทรงดูแลและทรงปกปักษ์รักษาพวกเขาให้ตกอยู่ในมือของศัตรู, แท้จริงแล้ว, พระองค์จะมีทรงยอมให้พระดำรัสซึ่งพระองค์ตรัสไว้กับบรรพบุรุษของเรา, ไม่ปรากฏเป็นจริง, ดังความว่า : ตราบเท่าที่พวกเขาจะไม่รักษาบัญญัติของเราพวกเขาจะไม่รุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน.
- ๗ ดังนั้น, พระเจ้าเสด็จเยือนพวกเขาด้วยการพิพากษาอันรุนแรง; กระนั้นก็ตาม, พระองค์ทรงละเว้นคนชอบธรรมเพื่อพวกเขาจะไม่เสียชีวิต, แต่ทรงปลดปล่อยพวกเขาให้พ้นเงื้อมมือศัตรู.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้ามอบแผ่นจารึกให้เคมีชน้องชายข้าพเจ้า.

The Book of Omni

Behold, it came to pass that I, Omni, being commanded by my father, Jarom, that I should write somewhat upon these plates, to preserve our genealogy—

Wherefore, in my days, I would that ye should know that I fought much with the sword to preserve my people, the Nephites, from falling into the hands of their enemies, the Lamanites. But behold, I of myself am a wicked man, and I have not kept the statutes and the commandments of the Lord as I ought to have done.

And it came to pass that two hundred and seventy and six years had passed away, and we had many seasons of peace; and we had many seasons of serious war and bloodshed. Yea, and in fine, two hundred and eighty and two years had passed away, and I had kept these plates according to the commandments of my fathers; and I conferred them upon my son Amaron. And I make an end.

And now I, Amaron, write the things whatsoever I write, which are few, in the book of my father.

Behold, it came to pass that three hundred and twenty years had passed away, and the more wicked part of the Nephites were destroyed.

For the Lord would not suffer, after he had led them out of the land of Jerusalem and kept and preserved them from falling into the hands of their enemies, yea, he would not suffer that the words should not be verified, which he spake unto our fathers, saying that: Inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall not prosper in the land.

Wherefore, the Lord did visit them in great judgment; nevertheless, he did spare the righteous that they should not perish, but did deliver them out of the hands of their enemies.

And it came to pass that I did deliver the plates unto my brother Chemish.

- ๙ บัดนี้ข้าพเจ้า, เคมิช, จะเขียนสักสองสามเรื่องที่ข้าพเจ้าจะเขียน, ในหนังสือเล่มเดียวกับพี่ชายข้าพเจ้า; เพราะดูเถิด, ข้าพเจ้าเห็นเรื่องสุดท้ายที่เขาเขียนไว้, ว่าเขาเขียนด้วยมือเขาเอง; และเขาเขียนไว้ในวันที่เขามอบให้ข้าพเจ้า. และตามวิธีนี้เราจึงเขียนในบันทึก, เพราะมันเป็นไปตามคำสั่งบรรพบุรุษของเรา. และข้าพเจ้าขอยุติไว้เพียงเท่านี้.
- ๑๐ ดูเถิด, ข้าพเจ้า, อบินาดั้ม, เป็นบุตรของเคมิช. ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นสงครามและการโต้แย้งมากมายระหว่างชาวนีไฟ, ผู้คนของข้าพเจ้า, กับชาวเลมัน; และด้วยดาบข้าพเจ้าเอง, ข้าพเจ้า, เอาชีวิตชาวเลมันมาเป็นจำนวนมากแล้วในการปกป้องพี่น้องข้าพเจ้า.
- ๑๑ และดูเถิด, บันทึกของคนพวกนี้มีจารึกอยู่บนแผ่นจารึกซึ่งเป็นของกษัตริย์, ตามรุ่นต่าง ๆ; และข้าพเจ้าไม่รู้ว่ามีการเปิดเผยใดนอกจากที่มีเขียนไว้, หรือคำพยากรณ์ใด; ดังนั้น, เรื่องที่จำเป็นนั้นเขียนไว้แล้ว. และข้าพเจ้าขอยุติไว้เพียงเท่านี้.
- ๑๒ ดูเถิด, ข้าพเจ้าคืออแมเลกิ, บุตรของอบินาดั้ม. ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านบางสิ่งเกี่ยวกับโมไซยาห์, ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกษัตริย์ปกครองแผ่นดินแห่งเซราเอมลา; เพราะดูเถิด, โดยที่พระเจ้าทรงเตือนท่านให้หลบหนีไปจากแผ่นดินแห่งนี้ไฟ, และมากเท่าที่จะสดับฟังเสียงของพระเจ้าจะออกจากแผ่นดินพร้อมกับท่านด้วย, ไปในแดนทุรกันดาร—
- ๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านทำไปดังที่พระเจ้าทรงบัญชาท่านไว้. และพวกนั้นจึงออกจากแผ่นดินไปในแดนทุรกันดาร, มากเท่าที่จะสดับฟังเสียงของพระเจ้า; และการสั่งสอนและการพยากรณ์หลายประการนำพวกเขาไป. และพวกเขาได้รับคำแนะนำอยู่ตลอดเวลาโดยพระวจนะของพระเจ้าเป็นเจ้า; และพลังแห่งพระพายุของพระองค์นำพวกเขาไป, ตลอดแดนทุรกันดารจนพวกเขาลงมาถึงแผ่นดินที่เรียกว่าแผ่นดินแห่งเซราเอมลา.
- ๑๔ และพวกเขาค้นพบคนพวกหนึ่ง, เรียกกันว่าผู้คนของเซราเอมลา. บัดนี้, มีความชื่นชมยินดีเป็นล้นพ้นในบรรดาผู้คนของเซราเอมลา; และเซราเอมลาชื่นชมยินดีอย่างยิ่งด้วย, เพราะพระเจ้าได้ทรงส่งผู้คนของโมไซยาห์มาพร้อมด้วยแผ่นจารึกทองเหลืองซึ่งมีบันทึกของชาวยิว.

Now I, Chemish, write what few things I write, in the same book with my brother; for behold, I saw the last which he wrote, that he wrote it with his own hand; and he wrote it in the day that he delivered them unto me. And after this manner we keep the records, for it is according to the commandments of our fathers. And I make an end.

Behold, I, Abinadom, am the son of Chemish. Behold, it came to pass that I saw much war and contention between my people, the Nephites, and the Lamanites; and I, with my own sword, have taken the lives of many of the Lamanites in the defence of my brethren.

And behold, the record of this people is engraven upon plates which is had by the kings, according to the generations; and I know of no revelation save that which has been written, neither prophecy; wherefore, that which is sufficient is written. And I make an end.

Behold, I am Amaleki, the son of Abinadom. Behold, I will speak unto you somewhat concerning Mosiah, who was made king over the land of Zarahemla; for behold, he being warned of the Lord that he should flee out of the land of Nephi, and as many as would hearken unto the voice of the Lord should also depart out of the land with him, into the wilderness—

And it came to pass that he did according as the Lord had commanded him. And they departed out of the land into the wilderness, as many as would hearken unto the voice of the Lord; and they were led by many preachings and prophesyings. And they were admonished continually by the word of God; and they were led by the power of his arm, through the wilderness until they came down into the land which is called the land of Zarahemla.

And they discovered a people, who were called the people of Zarahemla. Now, there was great rejoicing among the people of Zarahemla; and also Zarahemla did rejoice exceedingly, because the Lord had sent the people of Mosiah with the plates of brass which contained the record of the Jews.

๑๕   ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมไซยาห์ค้นพบว่า
ผู้คนของเซราเอมลาออกมาจากเยรูซาเล็มในเวลา
ที่เศเดคียาห์, กษัตริย์แห่งยูดาห์, ถูกนำไปเป็นเชลยใน
บาบิโลน.

๑๖   และพวกเขาเดินทางไปในแดนทุรกันดาร, และ
พระหัตถ์ของพระเจ้านำพวกเขาข้ามผืนน้ำกว้างใหญ่,
ไปถึงแผ่นดินซึ่งโมไซยาห์ค้นพบพวกเขา; และพวก
เขาได้อยู่ที่นั่นนับแต่เวลานั้นมา.

๑๗   และในเวลานั้นที่โมไซยาห์ค้นพบพวกเขา, พวกเขา
มีจำนวนมากยิ่ง. กระนั้นก็ตาม, พวกเขายังมีสงคราม
หลายครั้งและความขัดแย้งรุนแรง, และล้มตายด้วย
ดาบเป็นครั้งคราว; และภาษาของพวกเขาจึงแผลงไป;
และพวกเขามีได้เอากับพวกพวกเขา; และพวก
เขาปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระผู้สร้างของพวกเขา;
และโมไซยาห์, หรือผู้คนของโมไซยาห์, จึงไม่อาจเข้าใจ
คนเหล่านี้.

๑๘   แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมไซยาห์ให้คนเหล่านี้
ได้รับการสอนในภาษาของท่าน. และเหตุการณ์ได้
บังเกิดขึ้นคือหลังจากพวกเขาได้รับการสอนในภาษา
ของโมไซยาห์, เซราเอมลาจึงให้ลำดับการสืบเชื้อสาย
บรรพบุรุษของเขา, ตามความทรงจำของเขา; และมัน
มีเขียนไว้, แต่มิใช่ในแผ่นจารึกเหล่านี้.

๑๙   และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของเซราเอมลา,
และของโมไซยาห์, ได้รวมกัน; และโมไซยาห์ได้รับแต่งตั้ง
เป็นกษัตริย์ของพวกเขา.

๒๐   และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในวันเวลาของโมไซ
ยาห์, มีผู้นำศิลาใหญ่ก้อนหนึ่งพร้อมด้วยอักขระบนนั้น
มาให้ท่าน; และท่านแปลความหมายของอักขระโดย
ของประทานและอำนาจของพระผู้เป็นเจ้า.

๒๑   และมันเป็นเรื่องราวของคนผู้หนึ่งชื่อโคริแอนทะเม
อร์, และผู้คนของเขาที่ถูกสังหาร. และผู้คนของเซรา
เอมลาค้นพบโคริแอนทะเมอร์; และเขาพำนักอยู่กับ
คนเหล่านั้นต่อเนื่องเป็นเวลาเก้าเดือน.

๒๒   เรื่องราวกล่าวถึงบรรพบุรุษของเขาไว้เล็กน้อยด้วย.
และบิดามารดาแรกของเขาออกมาจากหอสถู, ในเวลา
ที่พระเจ้าทรงทำให้ภาษาของผู้คนสับสน; และความ
รุนแรงของพระเจ้าลงมาบนพวกเขาตามการพิพากษา
ของพระองค์, ซึ่งเที่ยงธรรม; และกระดูกของพวกเขา
กองเกลื่อนกลาดในแผ่นดินทางเหนือ.

Behold, it came to pass that Mosiah discovered
that the people of Zarahemla came out from
Jerusalem at the time that Zedekiah, king of Judah,
was carried away captive into Babylon.

And they journeyed in the wilderness, and were
brought by the hand of the Lord across the great wa-
ters, into the land where Mosiah discovered them;
and they had dwelt there from that time forth.

And at the time that Mosiah discovered them, they
had become exceedingly numerous. Nevertheless,
they had had many wars and serious contentions,
and had fallen by the sword from time to time; and
their language had become corrupted; and they had
brought no records with them; and they denied the
being of their Creator; and Mosiah, nor the people of
Mosiah, could understand them.

But it came to pass that Mosiah caused that they
should be taught in his language. And it came to pass
that after they were taught in the language of
Mosiah, Zarahemla gave a genealogy of his fathers,
according to his memory; and they are written, but
not in these plates.

And it came to pass that the people of Zarahemla,
and of Mosiah, did unite together; and Mosiah was
appointed to be their king.

And it came to pass in the days of Mosiah, there
was a large stone brought unto him with engravings
on it; and he did interpret the engravings by the gift
and power of God.

And they gave an account of one Coriantumr, and
the slain of his people. And Coriantumr was discov-
ered by the people of Zarahemla; and he dwelt with
them for the space of nine moons.

It also spake a few words concerning his fathers.
And his first parents came out from the tower, at the
time the Lord confounded the language of the peo-
ple; and the severity of the Lord fell upon them ac-
cording to his judgments, which are just; and their
bones lay scattered in the land northward.

๒๓ ดูเถิด, ข้าพเจ้า, อามเลกิ, เกิดในวันเวลาของโมไซยาห์; และข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่จนเห็นมรณกรรมของท่าน; และเป็นเจามิน, บุตรของท่าน, ปกครองแทนท่าน.

๒๔ และดูเถิด, ในวันเวลาของกษัตริย์เป็นเจามิน, ข้าพเจ้าเห็น, สงครามร้ายแรงและการนองเลือดระหว่างชาวนีไฟกับชาวเลมัน. แต่ดูเถิด, ชาวนีไฟได้เปรียบคนเหล่านั้นมาก; แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่กษัตริย์เป็นเจามินไล่คนเหล่านั้นออกจากแผ่นดินแห่งเซราเอมลา.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเริ่มชรา; และ, โดยที่ไม่มีพงศ์พันธุ์, และโดยรู้ว่ากษัตริย์เป็นเจามินเป็นคนเที่ยงธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า, ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงมอบแผ่นจารึกเหล่านี้ให้ท่าน, โดยกระตุ้นมนุษย์ทั้งปวงให้มาหาพระผู้เป็นเจ้า, พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, และเชื่อในการพยากรณ์, และในการเปิดเผย, และในการปฏิบัติของเหล่าเทพ, และในของประทานแห่งการพูดภาษา, และในของประทานแห่งการแปลภาษา, และในทุกสิ่งที่ดี; เพราะหาได้มีสิ่งใดดีไม่นอกจากสิ่งนั้นจะมาจากพระเจ้า : และสิ่งชั่วร้ายมาจากมาร.

๒๖ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอยากให้ท่านมาหาพระคริสต์, ผู้ทรงเป็นพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, และรับส่วนความรอดของพระองค์, และพระพลาญภาพแห่งการไถ่ของพระองค์. แท้จริงแล้ว, จงมาหาพระองค์, และถวายทั้งจิตวิญญาณของท่านเป็นเครื่องบูชาแด่พระองค์, และอดอาหารและสวดอ้อนวอนต่อไป, และอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่; และพระเจ้าทรงพระชนม์ฉันใดท่านจะได้รับการช่วยให้รอดฉันนั้น.

๒๗ และบัดนี้ข้าพเจ้าจะพูดบางสิ่งเกี่ยวกับคนจำนวนหนึ่งซึ่งขึ้นไปในแดนทุรกันดารเพื่อกลับไปแผ่นดินแห่งนีไฟ; เพราะมีคนเป็นจำนวนมากซึ่งปรารถนาจะครอบครองแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา.

๒๘ ดังนั้น, คนเหล่านี้จึงขึ้นไปในแดนทุรกันดาร. และโดยที่ผู้นำของพวกเขาเป็นคนแข็งแรงและทรงอำนาจ, และเป็นคนดื้อรั้น, ดังนั้นเขาจึงทำให้เกิดความขัดแย้งในบรรดาคนเหล่านั้น; และพวกเขาถูกสังหารสิ้น, ในแดนทุรกันดาร, เหลือรอดห้าสิบคน, และพวกเขากลับไปแผ่นดินแห่งเซราเอมลาอีก.

Behold, I, Amaleki, was born in the days of Mosiah; and I have lived to see his death; and Benjamin, his son, reigneth in his stead.

And behold, I have seen, in the days of king Benjamin, a serious war and much bloodshed between the Nephites and the Lamanites. But behold, the Nephites did obtain much advantage over them; yea, insomuch that king Benjamin did drive them out of the land of Zarahemla.

And it came to pass that I began to be old; and, having no seed, and knowing king Benjamin to be a just man before the Lord, wherefore, I shall deliver up these plates unto him, exhorting all men to come unto God, the Holy One of Israel, and believe in prophesying, and in revelations, and in the ministering of angels, and in the gift of speaking with tongues, and in the gift of interpreting languages, and in all things which are good; for there is nothing which is good save it comes from the Lord: and that which is evil cometh from the devil.

And now, my beloved brethren, I would that ye should come unto Christ, who is the Holy One of Israel, and partake of his salvation, and the power of his redemption. Yea, come unto him, and offer your whole souls as an offering unto him, and continue in fasting and praying, and endure to the end; and as the Lord liveth ye will be saved.

And now I would speak somewhat concerning a certain number who went up into the wilderness to return to the land of Nephi; for there was a large number who were desirous to possess the land of their inheritance.

Wherefore, they went up into the wilderness. And their leader being a strong and mighty man, and a stiffnecked man, wherefore he caused a contention among them; and they were all slain, save fifty, in the wilderness, and they returned again to the land of Zarahemla.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาพาคนอื่น ๆ
ไปด้วยเป็นจำนวนมาก, และออกเดินทางไปในแดน
ทุรกันดารอีก.

๓๐ และข้าพเจ้า, อแมเลไค, มีน้องชายคนหนึ่ง, ที่ไปกับ
คนเหล่านั้นด้วย; และนับแต่นั้นเป็นต้นมาข้าพเจ้าก็
ไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับคนพวกนี้เลย. และข้าพเจ้ากำลังจะ
ลงไปนอนในหลุมศพข้าพเจ้า; และแผ่นจารึกเหล่านี้
เต็มแล้ว. และข้าพเจ้าขอยุติการพูดของข้าพเจ้าไว้
เพียงเท่านี้.

And it came to pass that they also took others to a
considerable number, and took their journey again
into the wilderness.

And I, Amaleki, had a brother, who also went with
them; and I have not since known concerning them.
And I am about to lie down in my grave; and these
plates are full. And I make an end of my speaking.

ถ้อยคำของมอรมอน

- ๑ และบัดนี้ข้าพเจ้า, มอรมอน, โดยที่กำลังจะมอบบันทึกที่ข้าพเจ้าทำไว้ให้อยู่ในมือของโมโรในบุตรข้าพเจ้า, ดูก่อเกิดข้าพเจ้าเห็นความพินาศเกือบทั้งหมดของชาวนีไฟ, ผู้คนของข้าพเจ้า.
- ๒ และเป็นเวลาหลายร้อยปีหลังจากการเสด็จมาของพระคริสต์ที่ข้าพเจ้ามอบบันทึกเหล่านี้ให้อยู่ในมือของบุตรข้าพเจ้า; และข้าพเจ้าคิดว่าเขาจะเห็นการทำลายล้างทั้งสิ้นของผู้คนข้าพเจ้า. แต่ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดให้เขารอดชีวิตอยู่เกิด, เพื่อเขาจะได้เขียนบางสิ่งไว้เกี่ยวกับคนเหล่านั้น, และบางสิ่งเกี่ยวกับพระคริสต์, เพื่อวันหนึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่พวกเขา.
- ๓ และบัดนี้, ข้าพเจ้าพูดบางสิ่งเกี่ยวกับเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนไว้; เพราะหลังจากข้าพเจ้าได้ทำความย่อจากแผ่นจารึกของนีไฟ, ลงมาจนถึงการปกครองของกษัตริย์เบ็นจามินคนนี้, ผู้ซึ่งอามเลกิโคพูดถึง, ข้าพเจ้าค้นตามบันทึกต่าง ๆ ซึ่งได้ส่งมอบมาไว้ในมือข้าพเจ้า, และข้าพเจ้าพบแผ่นจารึกเหล่านี้, ซึ่งมีเรื่องราวสั้น ๆ ของเหล่าศาสดาพยากรณ์, นับแต่เจคอบลงมาถึงการปกครองของกษัตริย์เบ็นจามินผู้นี้, และมีถ้อยคำของนีไฟอยู่มากด้วย.
- ๔ และเรื่องที่อยู่บนแผ่นจารึกเหล่านี้เป็นที่พอใจข้าพเจ้า, เพราะคำพยากรณ์ถึงการเสด็จมาของพระคริสต์; และบรรพบุรุษข้าพเจ้าโดยที่รู้วาคำพยากรณ์หลายประการเกิดสัมฤทธิ์ผลแล้ว; แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้ารู้ด้วยว่าเรื่องต่าง ๆ มากเท่าที่พยากรณ์ไว้เกี่ยวกับเราจนถึงทุกวันนี้เกิดสัมฤทธิ์ผลแล้ว, และมากเท่าที่หลังจากวันนี้ไปแล้วต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน—
- ๕ ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงเลือกสิ่งเหล่านี้, เพื่อสิ้นสุดบันทึกของข้าพเจ้าบนนั้น, ซึ่งตอนที่เหลือของบันทึกข้าพเจ้าข้าพเจ้าจะนำมาจากแผ่นจารึกของนีไฟ; และข้าพเจ้าเขียนไม่ได้แม้หนึ่งในร้อยส่วนของเรื่องราวผู้คนข้าพเจ้า.
- ๖ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะนำแผ่นจารึกเหล่านี้, ซึ่งมีคำพยากรณ์และการเปิดเผยเหล่านี้, และรวมมันไว้กับตอนที่เหลือของบันทึกข้าพเจ้า, เพราะแผ่นจารึกเหล่านั้นเลิศเลอสำหรับข้าพเจ้า; และข้าพเจ้ารู้ว่ามันจะเลิศเลอสำหรับพี่น้องข้าพเจ้า.

The Words of Mormon

And now I, Mormon, being about to deliver up the record which I have been making into the hands of my son Moroni, behold I have witnessed almost all the destruction of my people, the Nephites.

And it is many hundred years after the coming of Christ that I deliver these records into the hands of my son; and it supposeth me that he will witness the entire destruction of my people. But may God grant that he may survive them, that he may write somewhat concerning them, and somewhat concerning Christ, that perhaps some day it may profit them.

And now, I speak somewhat concerning that which I have written; for after I had made an abridgment from the plates of Nephi, down to the reign of this king Benjamin, of whom Amaleki spake, I searched among the records which had been delivered into my hands, and I found these plates, which contained this small account of the prophets, from Jacob down to the reign of this king Benjamin, and also many of the words of Nephi.

And the things which are upon these plates pleasing me, because of the prophecies of the coming of Christ; and my fathers knowing that many of them have been fulfilled; yea, and I also know that as many things as have been prophesied concerning us down to this day have been fulfilled, and as many as go beyond this day must surely come to pass—

Wherefore, I chose these things, to finish my record upon them, which remainder of my record I shall take from the plates of Nephi; and I cannot write the hundredth part of the things of my people.

But behold, I shall take these plates, which contain these prophesyings and revelations, and put them with the remainder of my record, for they are choice unto me; and I know they will be choice unto my brethren.

๗ และข้าพเจ้าทำการนี้ด้วยจุดประสงค์อันชอบด้วยเหตุผล; เพราะทรงกระซิบข้าพเจ้าเช่นนั้น, อันเป็นไปตามการทำงานของพระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งอยู่ในข้าพเจ้า. และบัดนี้, ข้าพเจ้าไม่ได้รู้ไปหมดทุกเรื่อง; แต่พระเจ้าทรงรู้ทุกเรื่องที่จะมาถึง; ดังนั้น, พระองค์ทรงทำงานอยู่ภายในข้าพเจ้าเพื่อให้ทำตามพระประสงค์ของพระองค์.

๘ และคำสวดอ้อนวอนของข้าพเจ้าต่อพระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับพี่น้องข้าพเจ้า, เพื่อพวกเขาจะมาถึงความรู้เรื่องพระผู้เป็นเจ้าอีกครั้งหนึ่ง, แท้จริงแล้ว, เรื่องการไถ่ของพระคริสต์; เพื่อพวกเขาอาจเป็นผู้คนที่น่าชื่นชอบอีกครั้งหนึ่ง.

๙ และบัดนี้ข้าพเจ้า, มอรมอน, ทำบันทึกของข้าพเจ้าต่อไปให้จบ, ซึ่งข้าพเจ้านำมาจากแผ่นจารึกของนีไฟ; และข้าพเจ้าทำบันทึกตามความรู้และความเข้าใจซึ่งพระผู้เป็นเจ้าประทานให้ข้าพเจ้า.

๑๐ ดังนั้น, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากอแมเลกิได้มอบแผ่นจารึกเหล่านี้ให้อยู่ในมือของกษัตริย์เบ็นจามินแล้ว, ท่านจึงนำมันรวมไว้กับแผ่นจารึกอื่น, ซึ่งมีบันทึกที่กษัตริย์ทั้งหลายสืบทอด, จากรุ่นสู่รุ่นจนถึงวันเวลาของกษัตริย์เบ็นจามิน.

๑๑ และกษัตริย์เบ็นจามินสืบทอดบันทึกดังกล่าว, จากรุ่นสู่รุ่นจนตกอยู่ในมือข้าพเจ้า. และข้าพเจ้า, มอรมอน, สวดอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้าว่าขอให้มันได้รับการปกป้องรักษานับแต่เวลานี้ไป. และข้าพเจ้ารู้ว่ามันจะได้รับการปกป้องรักษา; เพราะมีเรื่องสำคัญต่าง ๆ เขียนไว้ในแผ่นจารึกเหล่านี้, ซึ่งจากในนั้นพระเจ้าจะทรงพิพากษาผู้คนของข้าพเจ้าและพี่น้องของพวกเขาในวันสุดท้ายและสำคัญยิ่งนั้น, ตามพระวอนะของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งมีเขียนไว้.

๑๒ และบัดนี้, เกี่ยวกับกษัตริย์เบ็นจามินผู้นี้—ท่านมีการขัดแย้งกันบ้างระหว่างผู้คนของท่านเอง.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นด้วยคือกองทัพของชาวเลมันยกลงมาจากแผ่นดินแห่งนีไฟ, เพื่อรบกับผู้คนของท่าน. แต่ดูเถิด, กษัตริย์เบ็นจามินรวบรวมกองทัพของท่าน, และท่านต้านทานพวกนั้นไว้; และท่านต่อสู้ด้วยกำลังแขนของท่านเอง, ด้วยดาบของเลบัน.

And I do this for a wise purpose; for thus it whispereth me, according to the workings of the Spirit of the Lord which is in me. And now, I do not know all things; but the Lord knoweth all things which are to come; wherefore, he worketh in me to do according to his will.

And my prayer to God is concerning my brethren, that they may once again come to the knowledge of God, yea, the redemption of Christ; that they may once again be a delightsome people.

And now I, Mormon, proceed to finish out my record, which I take from the plates of Nephi; and I make it according to the knowledge and the understanding which God has given me.

Wherefore, it came to pass that after Amaleki had delivered up these plates into the hands of king Benjamin, he took them and put them with the other plates, which contained records which had been handed down by the kings, from generation to generation until the days of king Benjamin.

And they were handed down from king Benjamin, from generation to generation until they have fallen into my hands. And I, Mormon, pray to God that they may be preserved from this time henceforth. And I know that they will be preserved; for there are great things written upon them, out of which my people and their brethren shall be judged at the great and last day, according to the word of God which is written.

And now, concerning this king Benjamin—he had somewhat of contentions among his own people.

And it came to pass also that the armies of the Lamanites came down out of the land of Nephi, to battle against his people. But behold, king Benjamin gathered together his armies, and he did stand against them; and he did fight with the strength of his own arm, with the sword of Laban.

๑๔ และด้วยพลังกำลังของพระเจ้าพวกเขาจึงต่อสู้กับ ศัตรู, จนสังหารชาวเลมมันเสียหลายพันคน. และ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาต่อสู้กับชาวเลมมัน จนไล่พวกนั้นออกจากผืนแผ่นดินทั้งหมดอันเป็น มรดกของพวกเขา.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากมีพระคริสต์ ปลอมเกิดขึ้น, และพวกเขาถูกปิดปาก, และถูกลงโทษ ตามโทษานุโทษของพวกเขาแล้ว;

๑๖ และหลังจากมีศาสดาพยากรณ์ปลอม, และผู้สั่ง สอนและผู้สอนปลอมในบรรดาผู้คน, และทั้งหมดนี้ถูกลงโทษตามโทษานุโทษของพวกเขา; และหลังจากมีการขัดแย้งมากและการแตกแยกไปเข้ากับชาวเลมมัน หลายครั้งแล้ว, ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ กษัตริย์เป็นจามิน, ด้วยความช่วยเหลือของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ซึ่งอยู่ในบรรดาผู้คนของท่าน—

๑๗ เพราะดูเถิด, กษัตริย์เป็นจามินเป็นคนบริสุทธิ์, และ ท่านปกครองเหนือผู้คนของท่านด้วยความชอบธรรม; และมีคนบริสุทธิ์จำนวนมากในแผ่นดิน, และคนเหล่านี้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าด้วยพลังอำนาจ และด้วยสิทธิอำนาจ; และคนเหล่านี้ใช้ถ้อยคำรุนแรง มากเพราะความดีอันของผู้คน—

๑๘ ดังนั้น, ด้วยความช่วยเหลือของคนเหล่านี้, กษัตริย์ เป็นจามิน, โดยการทำงานด้วยสุดพลังของร่างกาย ท่านและความสามารถของทั้งจิตวิญญาณท่าน, และ ศาสดาพยากรณ์ด้วย, จึงสร้างความสงบสุขในแผ่นดินอีกครั้ง.

And in the strength of the Lord they did contend against their enemies, until they had slain many thousands of the Lamanites. And it came to pass that they did contend against the Lamanites until they had driven them out of all the lands of their inheritance.

And it came to pass that after there had been false Christs, and their mouths had been shut, and they punished according to their crimes;

And after there had been false prophets, and false preachers and teachers among the people, and all these having been punished according to their crimes; and after there having been much contention and many dissensions away unto the Lamanites, behold, it came to pass that king Benjamin, with the assistance of the holy prophets who were among his people—

For behold, king Benjamin was a holy man, and he did reign over his people in righteousness; and there were many holy men in the land, and they did speak the word of God with power and with authority; and they did use much sharpness because of the stiffneckedness of the people—

Wherefore, with the help of these, king Benjamin, by laboring with all the might of his body and the faculty of his whole soul, and also the prophets, did once more establish peace in the land.

หนังสือของโมไซยาห์

โมไซยาห์ ๑

- ๑ และบัดนี้ไม่มีการขัดแย้งอีกต่อไปทั่วทั้งแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, ในบรรดาผู้คนทั้งหมดที่เป็นของกษัตริย์เบนจามิน, จนกษัตริย์เบนจามินมีสันติติดต่อกันตลอดวันเวลาที่เหลืออยู่ของท่าน.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านมีบุตรสามคน; และท่านเรียกชื่อพวกเขาว่าโมไซยาห์, และฮีโลรัม, และฮีลามัน. และท่านให้พวกเขาได้รับการสอนในภาษาทั้งหมดของบรรพบุรุษท่าน, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะได้เป็นผู้มีความเข้าใจ; และเพื่อพวกเขาจะได้รู้เกี่ยวกับคำพยากรณ์ที่พูดจากปากบรรพบุรุษของพวกเขา, ซึ่งคนเหล่านั้นได้รับมอบมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า.
- ๓ และท่านสอนพวกเขาเกี่ยวกับบันทึกซึ่งมีจารึกอยู่บนแผ่นจารึกทองเหลืองด้วย, มีความว่า : ลูกพ่อ, พ่ออยากให้ลูกจำไว้ว่าหากมิใช่เพราะแผ่นจารึกเหล่านี้, ซึ่งมีบันทึกและพระบัญญัติเหล่านี้แล้ว, เราต้องรับทุกขเวทนาอยู่ในความเขลา, แม้ในเวลาปัจจุบันนี้, โดยไม่รู้ความลึกลับของพระผู้เป็นเจ้า.
- ๔ เพราะเป็นไปได้ที่ลิไฮ, บรรพบุรุษของเรา, จะจำเรื่องเหล่านี้ได้ทั้งหมด, เพื่อสอนลูก ๆ ของท่าน, เว้นแต่จะเป็นไปโดยความช่วยเหลือจากแผ่นจารึกเหล่านี้; เนื่องจากท่านได้รับการสอนมาในภาษาของชาวอียิปต์ ฉะนั้นท่านจึงอ่านอักษรเหล่านี้ได้, และสอนให้ลูก ๆ ของท่าน, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะสอนให้ลูก ๆ ของตนได้, และดังนั้นจึงเป็นการทำให้พระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าสมบูรณ์, แม้ลงมาถึงเวลาปัจจุบันนี้.
- ๕ พ่อกล่าวแก่เจ้า, ลูกพ่อ, หากมิใช่เพราะสิ่งเหล่านี้, ซึ่งเก็บและปกปักรักษาไว้โดยพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อเราจะได้อ่านและเข้าใจความลึกลับของพระองค์, และมีพระบัญญัติของพระองค์อยู่ต่อหน้าเราเสมอไป, แม้บรรพบุรุษของเราก็คงจะเสื่อมโทรมในความไม่เชื่อ, และเราจะเป็นเหมือนกับชาวเลมัน, พี่น้องของเรา, ซึ่งไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้เลย, หรือแม้ไม่เชื่อเรื่องเหล่านี้เมื่อพวกเขาได้รับการสอน, เนื่องจากประเพณีบรรพบุรุษของพวกเขา, ซึ่งไม่ถูกต้อง.

The Book of Mosiah

Mosiah 1

And now there was no more contention in all the land of Zarahemla, among all the people who belonged to king Benjamin, so that king Benjamin had continual peace all the remainder of his days.

And it came to pass that he had three sons; and he called their names Mosiah, and Helorum, and Helaman. And he caused that they should be taught in all the language of his fathers, that thereby they might become men of understanding; and that they might know concerning the prophecies which had been spoken by the mouths of their fathers, which were delivered them by the hand of the Lord.

And he also taught them concerning the records which were engraven on the plates of brass, saying: My sons, I would that ye should remember that were it not for these plates, which contain these records and these commandments, we must have suffered in ignorance, even at this present time, not knowing the mysteries of God.

For it were not possible that our father, Lehi, could have remembered all these things, to have taught them to his children, except it were for the help of these plates; for he having been taught in the language of the Egyptians therefore he could read these engravings, and teach them to his children, that thereby they could teach them to their children, and so fulfilling the commandments of God, even down to this present time.

I say unto you, my sons, were it not for these things, which have been kept and preserved by the hand of God, that we might read and understand of his mysteries, and have his commandments always before our eyes, that even our fathers would have dwindled in unbelief, and we should have been like unto our brethren, the Lamanites, who know nothing concerning these things, or even do not believe them when they are taught them, because of the traditions of their fathers, which are not correct.

๖ โอ้ลูกพ่อ, พ่ออยากให้ลูกจำไว้ว่าคำกล่าวเหล่านี้เป็นเรื่องจริง, และว่าบันทึกเหล่านี้จริงด้วย. และดูเถิด, แผ่นจารึกของนีไฟด้วย, ซึ่งมีบันทึกและคำกล่าวของบรรพบุรุษเรานับแต่เวลาที่พวกเขาจากเยรูซาเล็มมาจนถึงบัดนี้, และเรื่องเหล่านี้จริง; และเราจะรู้ถึงความแน่นอนของเรื่องเหล่านี้ได้เพราะเรามีอยู่ต่อหน้าต่อตาเรา.

๗ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่ออยากให้ลูกคำนึงถึงการค้นหาในแผ่นจารึกเหล่านี้อย่างขยันหมั่นเพียร, เพื่อโดยการนั้นลูกจะได้รับประโยชน์; และพ่ออยากให้ลูกรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อลูกจะได้รู้เรื่องอยู่ในแผ่นดินตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าทรงทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา.

๘ และอีกหลายเรื่องที่กษัตริย์เบ็นจามินได้สอนบรรดาบุตรของท่าน, ซึ่งไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากกษัตริย์เบ็นจามินยุติการสอนบุตรทั้งหลายของท่านแล้ว, ท่านชราลง, และท่านเห็นว่าในไม่ช้าท่านต้องไปตามวิถีทางของมวลแผ่นดินโลกนี้; ฉะนั้น, ท่านจึงคิดว่าสมควรจะมอบอาณาจักรให้บุตรคนใดคนหนึ่งของท่าน.

๑๐ ฉะนั้น, ท่านให้นาโมไฮยาห์มาต่อหน้าท่าน; และนี่คือถ้อยคำที่ท่านกล่าวแก่เขา, มีความว่า : ลูกพ่อ, พ่ออยากให้ลูกออกถ้อยแถลงไปทั่วแผ่นดินนี้ในบรรดาผู้คนพวกนี้ทั้งหมด, หรือผู้คนของเซราเฮมลา, และผู้คนของโมไฮยาห์ที่พำนักอยู่ในแผ่นดิน, เพื่อโดยการนี้พวกเขาจะได้มาชุมนุมกัน; เพราะในวันพรุ่งพ่อจะประกาศแก่ผู้คนของพ่อจากปากพ่อเองว่าลูกเป็นกษัตริย์และผู้ปกครองดูแลผู้คนพวกนี้, ซึ่งพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเราประทานให้เรา.

๑๑ และยิ่งกว่านั้น, พ่อจะให้ชื่อหนึ่งแก่ผู้คนพวกนี้, เพื่อโดยการนี้พวกเขาจะได้เด่นเหนือผู้คนทั้งปวงซึ่งพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงนำออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม; และพ่อทำการนี้เพราะพวกเขาเป็นคนขยันหมั่นเพียรในการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า.

๑๒ และพ่อให้ชื่อแก่พวกเขาซึ่งจะไม่มีวันถูกลบเลย, เว้นแต่จะเป็นโดยการล่วงละเมิด.

O my sons, I would that ye should remember that these sayings are true, and also that these records are true. And behold, also the plates of Nephi, which contain the records and the sayings of our fathers from the time they left Jerusalem until now, and they are true; and we can know of their surety because we have them before our eyes.

And now, my sons, I would that ye should remember to search them diligently, that ye may profit thereby; and I would that ye should keep the commandments of God, that ye may prosper in the land according to the promises which the Lord made unto our fathers.

And many more things did king Benjamin teach his sons, which are not written in this book.

And it came to pass that after king Benjamin had made an end of teaching his sons, that he waxed old, and he saw that he must very soon go the way of all the earth; therefore, he thought it expedient that he should confer the kingdom upon one of his sons.

Therefore, he had Mosiah brought before him; and these are the words which he spake unto him, saying: My son, I would that ye should make a proclamation throughout all this land among all this people, or the people of Zarahemla, and the people of Mosiah who dwell in the land, that thereby they may be gathered together; for on the morrow I shall proclaim unto this my people out of mine own mouth that thou art a king and a ruler over this people, whom the Lord our God hath given us.

And moreover, I shall give this people a name, that thereby they may be distinguished above all the people which the Lord God hath brought out of the land of Jerusalem; and this I do because they have been a diligent people in keeping the commandments of the Lord.

And I give unto them a name that never shall be blotted out, except it be through transgression.

๑๓ แท้จริงแล้ว, และยิ่งกว่านั้นพ่อกล่าวแก่ลูก, ว่าหากคนพวกนี้ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดปรานอย่างมากจะตกอยู่ใน การล่วงละเมิด, และกลายเป็นคนชั่วร้ายและเป็น คนล่วงประเวณีแล้ว, พระเจ้าจะทรงปล่อยพระหัตถ์ จากพวกเขา, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะกลายเป็นคน อ่อนแอเหมือนกับพี่น้องพวกเขา; และพระองค์จะไม่ ทรงปกป้องรักษาพวกเขาโดยเดชานุภาพอันหาที่ เปรียบมิได้และน่าอัศจรรย์ของพระองค์อีกต่อไป, ดังที่ พระองค์ทรงปกป้องรักษาบรรพบุรุษของเรามาจน บัดนี้.

๑๔ เพราะพ่อกล่าวแก่ลูก, ว่าหากพระองค์ไม่ทรงยื่น พระพาหุของพระองค์ออกมาปกป้องรักษาบรรพบุรุษ ของเราแล้วพวกเขาย่อมต้องตกอยู่ในเงื้อมมือของ ชาวเลมมัน, และกลายเป็นเหยื่อความเกลียดชังของ พวกนั้น.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากกษัตริย์เป็น จาเมกกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่บุตรของท่านจบลงแล้ว, ท่านจึงมอบหมายหน้าที่อันเกี่ยวข้องกับกิจงานทุก ฝั่งของอาณาจักรแก่เขา.

๑๖ และยิ่งกว่านั้น, ท่านยังมอบหมายหน้าที่เกี่ยวกับ บันทึกรซึ่งมีจารึกอยู่บนแผ่นจารึกทองเหลืองแก่เขา ด้วย; และแผ่นจารึกของนิไฟด้วย; และดาบของเลบัน ด้วย, และวัตถุทรงกลมหรือเครื่องชี้ทาง, ซึ่งพา บรรพบุรุษของเราผ่านแดนทุรกันดารมา, ซึ่งเตรียม ขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อสิ่งนี้จะพาพวกเขาไป, ทุกคนตามความใส่ใจและความขยันหมั่นเพียรที่พวก เขาถวายแด่พระองค์.

๑๗ ฉะนั้น, เมื่อพวกเขาไม่เชื่อสัตย์พวกเขาไม่ได้รู้เรื่อง หรือก้าวหน้าในการเดินทาง, แต่ถูกขับไล่ให้กลับไป, และก่อความขุ่นเคืองพระทัยพระผู้เป็นเจ้าให้เกิดกับ พวกเขา; และฉะนั้นพวกเขาก็ถึงลงทัณฑ์ด้วยความ ออดอยากและความทุกข์แสนสาหัส, เพื่อกระตุ้นให้พวก เขานึกถึงหน้าที่ของตน.

๑๘ และบัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมไซยาห์ออกไปทำดังที่บิดาได้สั่งท่านไว้, และประกาศแก่ผู้คนทั้ง ปวงที่อยู่ในแผ่นดินแห่งเซราเฮมลาเพื่อโดยการนั้น พวกเขาจะได้มารวมกัน, เพื่อขึ้นไปยังพระวิหารเพื่อฟัง ถ้อยคำซึ่งบิดาท่านจะกล่าวแก่พวกเขา.

Yea, and moreover I say unto you, that if this highly favored people of the Lord should fall into transgression, and become a wicked and an adulterous people, that the Lord will deliver them up, that thereby they become weak like unto their brethren; and he will no more preserve them by his matchless and marvelous power, as he has hitherto preserved our fathers.

For I say unto you, that if he had not extended his arm in the preservation of our fathers they must have fallen into the hands of the Lamanites, and become victims to their hatred.

And it came to pass that after king Benjamin had made an end of these sayings to his son, that he gave him charge concerning all the affairs of the kingdom.

And moreover, he also gave him charge concerning the records which were engraven on the plates of brass; and also the plates of Nephi; and also, the sword of Laban, and the ball or director, which led our fathers through the wilderness, which was prepared by the hand of the Lord that thereby they might be led, every one according to the heed and diligence which they gave unto him.

Therefore, as they were unfaithful they did not prosper nor progress in their journey, but were driven back, and incurred the displeasure of God upon them; and therefore they were smitten with famine and sore afflictions, to stir them up in remembrance of their duty.

And now, it came to pass that Mosiah went and did as his father had commanded him, and proclaimed unto all the people who were in the land of Zarahemla that thereby they might gather themselves together, to go up to the temple to hear the words which his father should speak unto them.

โมไซยาห์ ๒

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากโมไซยาห์ทำไปดังที่บิดาได้สั่งท่าน, และออกถ้อยแถลงไปทั่วทั้งแผ่นดิน, ให้ผู้คนมารวมกันทั่วทั้งแผ่นดิน, เพื่อพวกเขาจะได้ขึ้นไปยังพระวิหารเพื่อฟังคำพูดซึ่งกษัตริย์เบ็นจามินจะกล่าวแก่พวกเขา.
- ๒ และมีคนเป็นจำนวนมาก, แม้มากจนไม่ได้นับจำนวน; เพราะพวกเขาขยายเผ่าพันธุ์อย่างยิ่งและเพิ่มจำนวนขึ้นในแผ่นดิน.
- ๓ และพวกเขานำลูกสัตว์หัวปีของฝูงมาด้วย, เพื่อจะถวายเครื่องพลีบูชาและเครื่องเผาบูชาตามกฎหมายของโมเสส;
- ๔ และเพื่อพวกเขาจะน้อมขอบพระทัยพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาด้วย, ผู้ทรงนำพวกเขาออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, และผู้ทรงปลดปล่อยพวกเขาออกจากเงื้อมมือของศัตรูพวกเขา, และทรงแต่งตั้งคนเที่ยงธรรมให้เป็นผู้สอนของพวกเขา, และคนเที่ยงธรรมคนหนึ่งให้เป็นกษัตริย์ของพวกเขาด้วย, ซึ่งสร้างความสงบสุขขึ้นในแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา, และสอนให้พวกเขารักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อพวกเขาจะได้ชื่นชมยินดีและเปี่ยมด้วยความรักต่อพระผู้เป็นเจ้าและมนุษย์ทั้งปวง.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาขึ้นมายังพระวิหารแล้ว, พวกเขาตั้งกระโจมของตนรายรอบสถานที่นั้น, ทุกคนตามครอบครัวของตน, อันมีภรรยาของเขา, และบรรดาบุตรของเขา, และบรรดาธิดาของเขา, และบรรดาบุตรของพวกเขา, และบรรดาธิดาของพวกเขา, นับแต่คนโตสุดจนถึงคนเล็กสุด, โดยที่แต่ละครอบครัวอยู่แยกกัน.
- ๖ และพวกเขาตั้งกระโจมของตนอยู่รอบพระวิหาร, โดยที่ชายทุกคนตั้งกระโจมให้ประตูหันไปยังพระวิหาร, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะได้อยู่ในกระโจมของตนและฟังถ้อยคำที่กษัตริย์เบ็นจามินจะพูดกับพวกเขา;
- ๗ เนื่องจากมหาชนมากมายนักจนกษัตริย์เบ็นจามินไม่อาจสอนพวกเขาทั้งหมดภายในกำแพงพระวิหาร, ฉะนั้นท่านจึงให้สร้างหอสูงขึ้นหอหนึ่ง, เพื่อโดยการนั้นผู้คนของท่านจะได้ยินถ้อยคำที่ท่านกล่าวแก่พวกเขา.

Mosiah 2

And it came to pass that after Mosiah had done as his father had commanded him, and had made a proclamation throughout all the land, that the people gathered themselves together throughout all the land, that they might go up to the temple to hear the words which king Benjamin should speak unto them.

And there were a great number, even so many that they did not number them; for they had multiplied exceedingly and waxed great in the land.

And they also took of the firstlings of their flocks, that they might offer sacrifice and burnt offerings according to the law of Moses;

And also that they might give thanks to the Lord their God, who had brought them out of the land of Jerusalem, and who had delivered them out of the hands of their enemies, and had appointed just men to be their teachers, and also a just man to be their king, who had established peace in the land of Zarahemla, and who had taught them to keep the commandments of God, that they might rejoice and be filled with love towards God and all men.

And it came to pass that when they came up to the temple, they pitched their tents round about, every man according to his family, consisting of his wife, and his sons, and his daughters, and their sons, and their daughters, from the eldest down to the youngest, every family being separate one from another.

And they pitched their tents round about the temple, every man having his tent with the door thereof towards the temple, that thereby they might remain in their tents and hear the words which king Benjamin should speak unto them;

For the multitude being so great that king Benjamin could not teach them all within the walls of the temple, therefore he caused a tower to be erected, that thereby his people might hear the words which he should speak unto them.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านเริ่มพูดกับผู้คนของท่านจากหอสูง; และคนทั้งหลายไม่อาจได้ยินถ้อยคำของท่านได้ทั่วถึงเพราะความล้นหลามของมหาชน; ฉะนั้นท่านจึงให้เขียนถ้อยคำตามที่ท่านพูดไว้ และส่งออกไปให้คนทั้งหลายที่อยู่ไกลเกินจะได้ยินเสียงท่าน, เพื่อพวกเขาจะได้รับถ้อยคำของท่านด้วย.

๙ และนี่คือถ้อยคำที่ท่านกล่าวและให้เขียนไว้, มีความว่า : พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านทั้งหลายทั้งปวงที่มาชุมนุมกัน, ท่านที่ได้ยินถ้อยคำของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าจะกล่าวแก่ท่านวันนี้; เพราะข้าพเจ้าไม่ได้สั่งให้ท่านขึ้นมาที่นี่เพื่อทำเล่น ๆ กับถ้อยคำที่ข้าพเจ้าจะกล่าว, แต่เพื่อท่านจะสดับฟังข้าพเจ้า, และเปิดหูท่านเพื่อท่านจะได้ยิน, และใจท่านเพื่อท่านจะเข้าใจ, และจิตท่านเพื่อความลึกลับของพระเจ้าเป็นเจ้าจะคล้อยออกต่อสายตาท่าน.

๑๐ ข้าพเจ้าไม่ได้สั่งให้ท่านขึ้นมาที่นี่เพื่อท่านจะเกรงกลัวข้าพเจ้า, หรือเพื่อท่านจะคิดว่าตัวข้าพเจ้ายิ่งใหญ่กว่ามนุษย์อันเป็นมรรตัย.

๑๑ แต่ข้าพเจ้าก็เหมือนตัวท่าน, ต้องอยู่ภายใต้ความอ่อนแอทุกอย่างทางร่างกายและจิตใจ; กระนั้นข้าพเจ้าได้รับเลือกโดยคนพวกนี้, และได้รับการอุทิศถวายโดยบิดาข้าพเจ้า, และได้รับความยินยอมโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ปกครองและกษัตริย์เหนือคนพวกนี้; และได้รับการดูแลและการปกป้องรักษาโดยเดชานุภาพอันหาที่เปรียบมิได้ของพระองค์, ให้รับใช้ท่านด้วยสุดพลัง, ความนึกคิด, และพลังกำลังซึ่งพระเจ้าประทานให้ข้าพเจ้า.

๑๒ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าดังที่ข้าพเจ้าได้รับความยินยอมให้ใช้วันเวลาของข้าพเจ้าไปในการรับใช้ท่าน, แม้จนถึงเวลานี้, และมิได้แสวงหาทองหรือเงินหรือของมีค่าอย่างใดจากท่านเลย;

๑๓ ทั้งข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านต้องถูกคุมขังอยู่ในคุกใต้ดิน, หรือปล่อยให้ท่านเป็นทาสของกันและกัน, หรือให้ท่านกระทำฆาตกรรม, หรือปล้นสะดม, หรือลักขโมย, หรือประพฤติดลวงประเวณี; หรือแม้ข้าพเจ้าก็ยังไม่วินิจฉัยให้ท่านกระทำการชั่วร้ายอย่างใด, และสอนท่านให้รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า, ในทุกสิ่งทีพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้—

And it came to pass that he began to speak to his people from the tower; and they could not all hear his words because of the greatness of the multitude; therefore he caused that the words which he spake should be written and sent forth among those that were not under the sound of his voice, that they might also receive his words.

And these are the words which he spake and caused to be written, saying: My brethren, all ye that have assembled yourselves together, you that can hear my words which I shall speak unto you this day; for I have not commanded you to come up hither to trifle with the words which I shall speak, but that you should hearken unto me, and open your ears that ye may hear, and your hearts that ye may understand, and your minds that the mysteries of God may be unfolded to your view.

I have not commanded you to come up hither that ye should fear me, or that ye should think that I of myself am more than a mortal man.

But I am like as yourselves, subject to all manner of infirmities in body and mind; yet I have been chosen by this people, and consecrated by my father, and was suffered by the hand of the Lord that I should be a ruler and a king over this people; and have been kept and preserved by his matchless power, to serve you with all the might, mind and strength which the Lord hath granted unto me.

I say unto you that as I have been suffered to spend my days in your service, even up to this time, and have not sought gold nor silver nor any manner of riches of you;

Neither have I suffered that ye should be confined in dungeons, nor that ye should make slaves one of another, nor that ye should murder, or plunder, or steal, or commit adultery; nor even have I suffered that ye should commit any manner of wickedness, and have taught you that ye should keep the commandments of the Lord, in all things which he hath commanded you—

- ๑๔ และแม้ข้าพเจ้า, ตัวข้าพเจ้า, ก็ทำงานด้วยมือ
ข้าพเจ้าเองเพื่อจะได้รับใช้ท่าน, และเพื่อท่านจะไม่
ต้องแบกภาระภาษี, และเพื่อจะไม่มีสิ่งใดเกิดกับท่าน
ซึ่งเป็นภาระโศกเศร้าที่ต้องทน—และจากเรื่อง
ทั้งหมดที่ข้าพเจ้าพูดมานี้, ท่าน ตัวท่านเองเป็นพยาน
อยู่ในวันนี้.
- ๑๕ กระนั้น, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าไม่ได้ทำสิ่งเหล่านี้
เพื่อข้าพเจ้าจะได้โอ้อวด, ทั้งข้าพเจ้าไม่ได้บอกเรื่อง
เหล่านี้เพื่อโดยการนี้ข้าพเจ้าจะได้กล่าวหาท่าน; แต่
ข้าพเจ้าบอกท่านถึงเรื่องเหล่านี้เพื่อท่านจะได้รู้ว่า
ข้าพเจ้าจะตอบด้วยมโนธรรมอันใสสะอาดได้ต่อพระ
พักตร์พระผู้เป็นเจ้าในวันนี้.
- ๑๖ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าเพราะข้าพเจ้ากล่าว
แก่ท่านแล้วว่าข้าพเจ้าใช้วันเวลาของข้าพเจ้าเป็นผู้รับ
ใช้ท่าน, ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะโอ้อวด, เพราะข้าพเจ้า
อยู่ในการรับใช้พระผู้เป็นเจ้านั่นเอง.
- ๑๗ และดูเถิด, ข้าพเจ้าบอกท่านถึงเรื่องเหล่านี้เพื่อท่าน
จะเรียนรู้ปัญญา; เพื่อท่านจะเรียนรู้ว่าเมื่อท่านอยู่
ในการรับใช้เพื่อนมนุษย์ของท่าน ท่านก็อยู่ในการรับ
ใช้พระผู้เป็นเจ้าของท่านนั่นเอง.
- ๑๘ ดูเถิด, ท่านเรียกข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์ของท่าน; และ
หากข้าพเจ้า, ผู้ที่ท่านเรียกเป็นกษัตริย์ของท่าน,
ทำงานเพื่อรับใช้ท่าน, แล้วท่านสมควรหรือที่จะทำงาน
เพื่อรับใช้กัน ?
- ๑๙ และดูด้วยเถิด, หากข้าพเจ้า, ผู้ที่ท่านเรียกเป็น
กษัตริย์ของท่าน, ผู้ใช้วันเวลาของเขาไปในการรับ
ใช้ท่าน, และแม้กระนั้นอยู่ในการรับใช้พระผู้เป็นเจ้า,
สมควรจะได้รับความขอบคุณจากท่าน, โอท่านควร
ขอบพระทัยกษัตริย์แห่งสวรรค์ของท่านเพียงใด !
- ๒๐ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, พี่น้องข้าพเจ้า, ว่าหากท่าน
จะน้อมขอบพระทัยและคำสรรเสริญทั้งหมดซึ่งจิต
วิญญาณทั้งดวงของท่านมีพลังที่จะครอบครอง, แต่
พระผู้เป็นเจ้าพระองค์นั้นผู้ทรงสร้างท่าน, และทรง
ดูแลและปกป้องรักษาท่านมา, และทรงทำให้ท่าน
ชื่นชมยินดี, และทรงทำให้ท่านอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข

And even I, myself, have labored with mine own
hands that I might serve you, and that ye should not
be laden with taxes, and that there should nothing
come upon you which was grievous to be borne—and
of all these things which I have spoken, ye yourselves
are witnesses this day.

Yet, my brethren, I have not done these things that
I might boast, neither do I tell these things that
thereby I might accuse you; but I tell you these
things that ye may know that I can answer a clear
conscience before God this day.

Behold, I say unto you that because I said unto you
that I had spent my days in your service, I do not de-
sire to boast, for I have only been in the service of
God.

And behold, I tell you these things that ye may
learn wisdom; that ye may learn that when ye are in
the service of your fellow beings ye are only in the
service of your God.

Behold, ye have called me your king; and if I,
whom ye call your king, do labor to serve you, then
ought not ye to labor to serve one another?

And behold also, if I, whom ye call your king, who
has spent his days in your service, and yet has been
in the service of God, do merit any thanks from you,
O how you ought to thank your heavenly King!

I say unto you, my brethren, that if you should
render all the thanks and praise which your whole
soul has power to possess, to that God who has cre-
ated you, and has kept and preserved you, and has
caused that ye should rejoice, and has granted that ye
should live in peace one with another—

๒๑ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าหากท่านจะรับใช้พระองค์ ผู้ทรงสร้างท่านมาตั้งแต่ต้น, และทรงปกป้องรักษาท่าน วันแล้ววันเล่า, โดยทรงให้ท่านยืมลมหายใจ, เพื่อท่าน จะมีชีวิตและเคลื่อนไหวและทำตามเจตนาของท่านเอง, และแม้ทรงค้าจุนท่านครั้งแล้วครั้งเล่า—ข้าพเจ้ากล่าวว่า, หากท่านจะรับใช้พระองค์ด้วยจิตวิญญาณ ทั้งดวงของท่านแล้วท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ไม่สมค่า.

๒๒ และดูเถิด, ทั้งหมดที่พระองค์ทรงเรียกร้องจากท่าน คือให้รักษาพระบัญญัติของพระองค์; และพระองค์ทรงสัญญาว่าหากท่านจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์ท่านจะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน; และพระองค์ไม่เคยทรงเปลี่ยนแปลงไปจากที่พระองค์รับสั่งเลย; ฉะนั้น, หากท่านรักษาพระบัญญัติของพระองค์ พระองค์ย่อมประทานพรให้ท่านและทรงทำให้ท่านรุ่งเรือง.

๒๓ และบัดนี้, ประการแรก, พระองค์ทรงสร้างท่านมา, และประทานชีวิตของท่านให้ท่าน, ซึ่งโดยการนั้นท่านจึงเป็นหนี้พระองค์อยู่.

๒๔ และประการที่สอง, พระองค์ทรงเรียกร้องให้ท่านทำดังที่พระองค์ทรงบัญชาท่าน; เพราะโดยการนี้หากท่านทำ, พระองค์ย่อมประทานพรให้ท่านโดยทันที; และฉะนั้นพระองค์จึงทรงตอบแทนท่านแล้ว. และท่านยังคงเป็นหนี้พระองค์อยู่, และเป็นอยู่ขณะนี้, และจะเป็นอยู่, ตลอดกาลและตลอดไป; ฉะนั้น, ท่านมีสิ่งใดจะโอ้อวดเล่า?

๒๕ และบัดนี้ข้าพเจ้าถาม, ท่านจะกล่าวสิ่งใดถึงตัวท่านได้เล่า? ข้าพเจ้าตอบท่าน, ไม่เลย. ท่านจะกล่าวไม่ได้ว่าตัวท่านเป็นแม่ทัพองธุลีของแผ่นดินโลก; กระนั้นท่านยังสร้างขึ้นจากผงธุลีของแผ่นดินโลก; แต่ดูเถิด, มันเป็นของพระองค์ผู้ทรงสร้างท่าน.

๒๖ และข้าพเจ้า, แม้ข้าพเจ้า, ผู้ที่ท่านเรียกว่ากษัตริย์ของท่าน, ก็ไม่ได้ไปกว่าตัวท่านเลย; เพราะข้าพเจ้ามาจากผงธุลีเช่นกัน. และท่านเห็นแล้วว่าข้าพเจ้าชรา, และกำลังจะคืนร่างแห่งมรตัยนี้ให้แผ่นดินแม่.

I say unto you that if ye should serve him who has created you from the beginning, and is preserving you from day to day, by lending you breath, that ye may live and move and do according to your own will, and even supporting you from one moment to another—I say, if ye should serve him with all your whole souls yet ye would be unprofitable servants.

And behold, all that he requires of you is to keep his commandments; and he has promised you that if ye would keep his commandments ye should prosper in the land; and he never doth vary from that which he hath said; therefore, if ye do keep his commandments he doth bless you and prosper you.

And now, in the first place, he hath created you, and granted unto you your lives, for which ye are indebted unto him.

And secondly, he doth require that ye should do as he hath commanded you; for which if ye do, he doth immediately bless you; and therefore he hath paid you. And ye are still indebted unto him, and are, and will be, forever and ever; therefore, of what have ye to boast?

And now I ask, can ye say aught of yourselves? I answer you, Nay. Ye cannot say that ye are even as much as the dust of the earth; yet ye were created of the dust of the earth; but behold, it belongeth to him who created you.

And I, even I, whom ye call your king, am no better than ye yourselves are; for I am also of the dust. And ye behold that I am old, and am about to yield up this mortal frame to its mother earth.

๒๗ ฉะนั้น, ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าข้าพเจ้าได้รับใช้ท่าน, โดยเดินไปด้วยมโนธรรมอันใสสะอาดต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, แม้เช่นนั้นข้าพเจ้าให้ท่านมาชุมนุมกันอยู่ในเวลานี้, ก็เพื่อจะได้พบว่าข้าพเจ้าไม่มีข้อตำหนิ, และเพื่อเลือดของท่านจะไม่มาอยู่ที่ข้าพเจ้า, เมื่อข้าพเจ้าจะยืนรับการพิพากษาจากพระผู้เป็นเจ้าในเรื่องที่พระองค์ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้เกี่ยวกับท่าน.

๒๘ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าข้าพเจ้าให้ท่านมาชุมนุมกันเพื่อข้าพเจ้าจะได้ขจัดเลือดของท่านออกจากอาภรณ์ข้าพเจ้า, ในระยะเวลาเมื่อข้าพเจ้ากำลังจะลงไปสู่หลุมศพของข้าพเจ้า, เพื่อข้าพเจ้าจะได้ลงไปยังอย่างสงบสุข, และวิญญาณอมตะของข้าพเจ้าจะสมทบกับคณะนักร้องเบื้องบนในการขับขานเพลงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเที่ยงธรรม.

๒๙ และยิ่งกว่านั้น, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าข้าพเจ้าให้ท่านมาชุมนุมกัน, เพื่อข้าพเจ้าจะได้ประกาศแก่ท่านว่าข้าพเจ้าจะเป็นผู้สอนของท่าน, หรือกษัตริย์ของท่านไม่ได้อีกต่อไปแล้ว;

๓๐ เพราะแม้ในเวลานี้, ทั้งร่างของข้าพเจ้าก็สั่นอย่างยิ่งเมื่อพยายามพูดกับท่าน; แต่พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงค้ำจุนข้าพเจ้า, และทรงยอมให้ข้าพเจ้าพูดกับท่าน, และทรงบัญชาให้ข้าพเจ้าประกาศแก่ท่านในวันนี้, ว่าโมไซยาห์บุตรข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์และผู้ปกครองดูแลท่าน.

๓๑ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทำดังที่ท่านทำมาแล้วจนกระทั่งบัดนี้. ท่านรักษาคำสั่งของข้าพเจ้า, และคำสั่งของบิดาข้าพเจ้าด้วย, และรุ่งเรืองมา, และได้รับการปกป้องไม่ให้ตกอยู่ในเงื้อมมือของศัตรูท่านฉันใด, แม้เช่นนั้นหากท่านรักษาคำสั่งของบุตรข้าพเจ้า, หรือพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งเขาจะมอบให้ท่าน, ท่านก็จะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดินฉันนั้น, และศัตรูของท่านจะไม่มีพลังเหนือท่าน.

๓๒ แต่, โอผู้คนของข้าพเจ้า, จงระวังเกลือกกว่าจะเกิดการขัดแย้งขึ้นในบรรดาพวกท่าน, และท่านเลือกเชื่อฟังวิญญาณร้าย, ซึ่งโมไซยาห์บิดาข้าพเจ้าพูดถึง.

Therefore, as I said unto you that I had served you, walking with a clear conscience before God, even so I at this time have caused that ye should assemble yourselves together, that I might be found blameless, and that your blood should not come upon me, when I shall stand to be judged of God of the things whereof he hath commanded me concerning you.

I say unto you that I have caused that ye should assemble yourselves together that I might rid my garments of your blood, at this period of time when I am about to go down to my grave, that I might go down in peace, and my immortal spirit may join the choirs above in singing the praises of a just God.

And moreover, I say unto you that I have caused that ye should assemble yourselves together, that I might declare unto you that I can no longer be your teacher, nor your king;

For even at this time, my whole frame doth tremble exceedingly while attempting to speak unto you; but the Lord God doth support me, and hath suffered me that I should speak unto you, and hath commanded me that I should declare unto you this day, that my son Mosiah is a king and a ruler over you.

And now, my brethren, I would that ye should do as ye have hitherto done. As ye have kept my commandments, and also the commandments of my father, and have prospered, and have been kept from falling into the hands of your enemies, even so if ye shall keep the commandments of my son, or the commandments of God which shall be delivered unto you by him, ye shall prosper in the land, and your enemies shall have no power over you.

But, O my people, beware lest there shall arise contentions among you, and ye list to obey the evil spirit, which was spoken of by my father Mosiah.

๓๓ เพราะดูเถิด, วิบัติอย่างหนึ่งกำหนดให้เกิดแก่คนที่เลือกเชื่อฟังวิญญาณนั้น; เพราะหากเขาเลือกเชื่อฟังมัน, และคงอยู่และตายในบาปของเขา, คนคนนั้นย่อมดื่มความอัปมงคลเข้าไปในจิตวิญญาณของเขาเอง; เพราะเขาย่อมได้รับโทษอันเป็นนิรันดร์เป็นค่าจ้างของเขา, โดยที่ล่วงละเมิดกฎของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งขัดกับความรู้อันเป็นของเขาเอง.

๓๔ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าไม่มีใครเลยในบรรดาพวกท่าน, เว้นแต่เด็กเล็กๆ ของท่านที่ไม่ได้รับการสอนเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้, ที่ไม่รู้ว่าท่านเป็นหนี้หนี้รันดร์ต่อพระบิดาบนสวรรค์ของท่าน, ที่จะถวายทุกสิ่งที่ท่านมีอยู่และเป็นอยู่แด่พระองค์; และได้รับการสอนเกี่ยวกับบันทึกซึ่งมีคำพยากรณ์ที่พูดไว้โดยศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์, แม้เรื่อยลงมาถึงเวลาสิ้น, บรรพบุรุษของเรา, ออกจากเยรูซาเล็ม;

๓๕ และ, ทุกสิ่งที่บรรพบุรุษของเราพูดไว้จนถึงบัดนี้ด้วย. และดูเถิด, คนเหล่านั้นพูดถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาท่าน, ด้วย; ฉะนั้น, มันจึงเที่ยงธรรมและจริง.

๓๖ และบัดนี้, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, พี่น้องข้าพเจ้า, ว่าหลังจากท่านรู้และได้รับการสอนในเรื่องทั้งหมดนี้แล้ว, หากท่านจะล่วงละเมิดและประพฤติดนขัดกับสิ่งที่กล่าวไว้, จนท่านถอนตัวไปจากพระวิญญาณของพระเจ้า, จนพระองค์ไม่มีที่อยู่ในท่านเพื่อทรงนำท่านไปในวิถีแห่งปัญญาเพื่อท่านจะได้รับพร, ความรุ่งเรือง, และการปกป้องรักษา—

๓๗ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าผู้ใดที่ทำการนี้, ผู้เดียวกันนั้นย่อมออกมาจากภูตต่อพระผู้เป็นเจ้าอย่างเปิดเผย; ฉะนั้นเขาจึงเลือกเชื่อฟังวิญญาณร้าย, และกลายเป็นศัตรูต่อความชอบธรรมทั้งมวล; ฉะนั้น, พระเจ้าจึงไม่ทรงมีที่อยู่ในเขา, เพราะพระองค์มิทรงสถิตในวิหารที่ไม่บริสุทธิ์.

๓๘ ฉะนั้นหากคนนั้นหาได้กลับใจไม่, และดำรงอยู่และตายโดยเป็นศัตรูกับพระผู้เป็นเจ้าแล้ว, ข้อเรียกร้องความยุติธรรมแห่งสวรรค์จึงปลุกจิตวิญญาณอันเป็นอมตะของเขามาสู่ความรู้สึกร้อนรนในความผิดของตนเอง, ซึ่งทำให้เขาระย้อต่อที่ประทับของพระเจ้า, และทำให้ในอกของเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด, และความเจ็บปวด, และความปวดร้าว, ซึ่งเปรียบเหมือนเพลิงที่ไม่รู้ดับ, ซึ่งเปลวเพลิงนั้นลุกโชนอยู่ตลอดเวลาและตลอดไป.

For behold, there is a wo pronounced upon him who listeth to obey that spirit; for if he listeth to obey him, and remaineth and dieth in his sins, the same drinketh damnation to his own soul; for he receiveth for his wages an everlasting punishment, having transgressed the law of God contrary to his own knowledge.

I say unto you, that there are not any among you, except it be your little children that have not been taught concerning these things, but what knoweth that ye are eternally indebted to your heavenly Father, to render to him all that you have and are; and also have been taught concerning the records which contain the prophecies which have been spoken by the holy prophets, even down to the time our father, Lehi, left Jerusalem;

And also, all that has been spoken by our fathers until now. And behold, also, they spake that which was commanded them of the Lord; therefore, they are just and true.

And now, I say unto you, my brethren, that after ye have known and have been taught all these things, if ye should transgress and go contrary to that which has been spoken, that ye do withdraw yourselves from the Spirit of the Lord, that it may have no place in you to guide you in wisdom's paths that ye may be blessed, prospered, and preserved—

I say unto you, that the man that doeth this, the same cometh out in open rebellion against God; therefore he listeth to obey the evil spirit, and becometh an enemy to all righteousness; therefore, the Lord has no place in him, for he dwelleth not in unholy temples.

Therefore if that man repenteth not, and remaineth and dieth an enemy to God, the demands of divine justice do awaken his immortal soul to a lively sense of his own guilt, which doth cause him to shrink from the presence of the Lord, and doth fill his breast with guilt, and pain, and anguish, which is like an unquenchable fire, whose flame ascendeth up forever and ever.

- ๓๙ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าความเมตตา
ก็ไม่มีสิทธิ์เหนือผู้นั้น; ฉะนั้นชะตากรรมในวาระสุดท้าย
ของเขาคือการทนทุกข์ทรมานอันไม่มีวันสิ้นสุด.
- ๔๐ โอ, ท่านผู้สูงอายุดังหลาย, และท่านคนหนุ่มด้วย,
และท่านเด็กเล็ก ๆ ผู้ที่เข้าใจถ้อยคำข้าพเจ้าได้, เพราะ
ข้าพเจ้าพูดอย่างแจ่มชัดกับท่านเพื่อท่านจะได้เข้าใจ,
ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนให้ท่านตื่นขึ้นสู่ความทรงจำ
ถึงสถานการณ์อันน่าสะพรึงกลัวของคนที่ตกอยู่ใน
การล่วงละเมิด.
- ๔๑ และยิ่งกว่านั้น, ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านพิจารณา
ถึงสภาพอันเป็นพรและเป็นสุขของคนที่รักษาพระ
บัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า. เพราะดูเถิด, พวกเขาได้รับ
พรในทุกสิ่ง, ทั้งฝ่ายโลกและฝ่ายวิญญาณ; และหาก
พวกเขายืนหยัดอย่างซื่อสัตย์จนกว่าชีวิตจะหาไม่แล้ว
พวกเขาจะได้รับเข้าสู่สวรรค์, เพื่อโดยการนั้นพวกเขา
จะพำนักอยู่กับพระผู้เป็นเจ้าในสภาพแห่งความสุขอัน
ไม่รู้จบ. โอ้อัจฉริยะ, จงจำไว้ว่าเรื่องเหล่านี้จริง; เพราะ
พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้ารับสั่งไว้.

And now I say unto you, that mercy hath no claim
on that man; therefore his final doom is to endure a
never-ending torment.

O, all ye old men, and also ye young men, and you
little children who can understand my words, for I
have spoken plainly unto you that ye might under-
stand, I pray that ye should awake to a remembrance
of the awful situation of those that have fallen into
transgression.

And moreover, I would desire that ye should con-
sider on the blessed and happy state of those that
keep the commandments of God. For behold, they
are blessed in all things, both temporal and spiritual;
and if they hold out faithful to the end they are re-
ceived into heaven, that thereby they may dwell with
God in a state of never-ending happiness. O remem-
ber, remember that these things are true; for the
Lord God hath spoken it.

โมไซยาห์ ๓

- ๑ และข้าพเจ้าอยากให้น้องข้าพเจ้า, ตั้งใจฟังอีก, เพราะข้าพเจ้ายังมีบางสิ่งที่จะกล่าวแก่ท่านอีก; เพราะดูเถิด, ข้าพเจ้ามีเรื่องจะบอกท่านเกี่ยวกับสิ่งซึ่งจะมาถึง.
- ๒ และเรื่องที่ข้าพเจ้าจะบอกท่านนั้นเทพจากพระเจ้า เป็นเจ้ามาทำให้ข้าพเจ้ารู้. และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า : ตื่นเถิด; และข้าพเจ้าตื่น, และดูเถิดท่านยืนอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า.
- ๓ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า : ตื่นเถิด, และจงฟังคำซึ่งข้าพเจ้าจะบอกท่าน; เพราะดูเถิด, ข้าพเจ้ามาประกาศข่าวอันน่ายินดีแห่งความปรีดียิ่งแก่ท่าน.
- ๔ เพราะพระเจ้าทรงได้ยินคำสวดอ้อนวอนของท่านแล้ว, และทรงวินิจฉัยความชอบธรรมของท่าน, และทรงส่งข้าพเจ้ามาเพื่อประกาศแก่ท่านว่าท่านจะได้ชื่นชมยินดี; และว่าท่านจะได้ประกาศแก่ผู้คนของท่าน, เพื่อพวกเขาจะเปี่ยมด้วยปิติเช่นกัน.
- ๕ เพราะดูเถิด, เวลาจะมาถึง, และอยู่ไม่ไกล, ที่ด้วยเดชานุภาพ, พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ทรงครอบครอง, ผู้ทรงดำรงแล้ว, และทรงดำรงอยู่จากชั่วนิรันดร์ถึงชั่วนิรันดร์, จะเสด็จจากสวรรค์ลงมาอยู่ในบรรดาลูกหลานมนุษย์, และจะทรงสถิตอยู่ในร่างที่ทำได้ด้วยดินเหนียว, และจะเสด็จออกไปในหมู่มนุษย์, ทรงทำปาฏิหาริย์ยิ่งใหญ่, เช่นรักษาคนป่วย, ทำให้คนตายลุกขึ้น, ทำให้คนง่อยเดิน, คนตาบอดได้รับสายตาของเขา, และคนหูหนวกได้ยิน, และรักษาโรคนานาชนิด.
- ๖ และพระองค์จะทรงขับเหล่ามาร, หรือวิญญาณร้ายที่สิงอยู่ในใจลูกหลานมนุษย์.
- ๗ และดูเถิด, พระองค์จะทนรับการล่อลวง, และความเจ็บปวดทางร่างกาย, ความหิวโหย, ความกระหาย, และความเหน็ดเหนื่อย, แม้มากกว่าที่มนุษย์จะทนได้, เว้นแต่จะถึงแก่ความตาย; เพราะดูเถิด, พระโลหิตไหลออกจากทุกขุมชน, ความปวดร้าวของพระองค์จะใหญ่หลวงนักเพราะความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของผู้คนของพระองค์.
- ๘ และพระองค์จะทรงมีพระนามว่าพระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระเจ้าเป็นเจ้า, พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก, พระผู้สร้างสรรพสิ่งนับจากกาลเริ่มต้น; และมารดาของพระองค์จะมีนามว่ามารีย์.

Mosiah 3

And again my brethren, I would call your attention, for I have somewhat more to speak unto you; for behold, I have things to tell you concerning that which is to come.

And the things which I shall tell you are made known unto me by an angel from God. And he said unto me: Awake; and I awoke, and behold he stood before me.

And he said unto me: Awake, and hear the words which I shall tell thee; for behold, I am come to declare unto you the glad tidings of great joy.

For the Lord hath heard thy prayers, and hath judged of thy righteousness, and hath sent me to declare unto thee that thou mayest rejoice; and that thou mayest declare unto thy people, that they may also be filled with joy.

For behold, the time cometh, and is not far distant, that with power, the Lord Omnipotent who reigneth, who was, and is from all eternity to all eternity, shall come down from heaven among the children of men, and shall dwell in a tabernacle of clay, and shall go forth amongst men, working mighty miracles, such as healing the sick, raising the dead, causing the lame to walk, the blind to receive their sight, and the deaf to hear, and curing all manner of diseases.

And he shall cast out devils, or the evil spirits which dwell in the hearts of the children of men.

And lo, he shall suffer temptations, and pain of body, hunger, thirst, and fatigue, even more than man can suffer, except it be unto death; for behold, blood cometh from every pore, so great shall be his anguish for the wickedness and the abominations of his people.

And he shall be called Jesus Christ, the Son of God, the Father of heaven and earth, the Creator of all things from the beginning; and his mother shall be called Mary.

- ๙ และดูเถิด, พระองค์จะเสด็จมาสู่ผู้คนของพระองค์, เพื่อความรอดจะได้มาสู่ลูกหลานมนุษย์แม้โดยทาง ศรัทธาในพระนามของพระองค์; และแม้หลังจาก ทั้งหมดนี้แล้วพวกเขาก็จะถือว่าพระองค์เป็นมนุษย์ คนหนึ่ง, และกล่าวว่าพระองค์มีผีสิงอยู่, และจะโบย พระองค์, และจะตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขน.
- ๑๐ และพระองค์จะทรงลุกขึ้นในวันที่สามจากบรรดา คนตาย; และดูเถิด, พระองค์ทรงอยู่ในฐานะผู้ พิพากษาโลก; และดูเถิด, สิ่งทั้งหมดนี้จะกระทำไปเพื่อ การพิพากษาอันชอบธรรมจะได้มาถึงลูกหลานมนุษย์.
- ๑๑ เพราะดูเถิด, พระโลหิตของพระองค์จะชดใช้บาป ของคนที่ตกไปเพราะการล่วงละเมิดของอาดัมด้วย, ผู้ ที่ตายโดยไม่รู้พระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับ พวกเขา, หรือผู้ที่ทำบาปโดยไม่รู้.
- ๑๒ แต่วิบัติ, วิบัติแก่ผู้ที่รู้ว่าตนกบฏต่อพระผู้เป็นเจ้า! เพราะความรอดจะไม่มาสู่คนเช่นนั้นเลยนอกจากจะ เป็นโดยการกลับใจและศรัทธาในพระเจ้าพระเยซู คริสต์.
- ๑๓ และพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงส่งศาสนาดพยากรณ์ผู้ บริสุทธิ์ของพระองค์มาในบรรดาลูกหลานมนุษย์ทั้ง ปวง, เพื่อประกาศเรื่องเหล่านี้แก่ทุกตระกูล, ประชาชาติ, และภาษา, เพื่อโดยการนี้ผู้ใดก็ตามที่จะ เชื่อว่าพระคริสต์จะเสด็จมา, ผู้เดียวกันนั้นจะได้รับ การปลดบาปของเขา, และชื่นชมยินดีด้วยความปรีดี ยิ่ง, แม้ราวกับว่าพระองค์เสด็จมาในบรรดาพวกเขา แล้ว.
- ๑๔ กระนั้น พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงเห็นว่าผู้คนของ พระองค์เป็นคนตื้อรั้น, และพระองค์ทรงกำหนดกฎไว้ ให้พวกเขา, แม้กฎของโมเสส.
- ๑๕ และพระองค์ทรงแสดงเครื่องหมาย, และการอันน่า พิศวง, และรูปแบบ, และรูปลักษณะมากมายแก่พวกเขา, เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระองค์; และศาสนาด พยากรณ์ผู้บริสุทธิ์กล่าวแก่พวกเขาเกี่ยวกับการเสด็จ มาของพระองค์ด้วย; และกระนั้นพวกเขายังทำใจแข็ง กระด้าง, และหาเข้าใจไม่ว่ากฎของโมเสสไม่เกิดผลอัน ใดเลยนอกจากจะเป็นโดยการชดใช้ด้วยพระโลหิตของ พระองค์.

And lo, he cometh unto his own, that salvation might come unto the children of men even through faith on his name; and even after all this they shall consider him a man, and say that he hath a devil, and shall scourge him, and shall crucify him.

And he shall rise the third day from the dead; and behold, he standeth to judge the world; and behold, all these things are done that a righteous judgment might come upon the children of men.

For behold, and also his blood atoneth for the sins of those who have fallen by the transgression of Adam, who have died not knowing the will of God concerning them, or who have ignorantly sinned.

But wo, wo unto him who knoweth that he rebel- leth against God! For salvation cometh to none such except it be through repentance and faith on the Lord Jesus Christ.

And the Lord God hath sent his holy prophets among all the children of men, to declare these things to every kindred, nation, and tongue, that thereby whosoever should believe that Christ should come, the same might receive remission of their sins, and rejoice with exceedingly great joy, even as though he had already come among them.

Yet the Lord God saw that his people were a stiff-necked people, and he appointed unto them a law, even the law of Moses.

And many signs, and wonders, and types, and shadows showed he unto them, concerning his com- ing; and also holy prophets spake unto them con- cerning his coming; and yet they hardened their hearts, and understood not that the law of Moses availeth nothing except it were through the atone- ment of his blood.

- ๑๖ เพราะแมหากเป็นไปได้ว่าเด็กเล็ก ๆ ทำบาปได้ พวกเขาจะรับการช่วยให้รอดไม่ได้; แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าพวกเขาได้รับพรแล้ว; เพราะดูเถิด, ดังเช่นอาดัม, หรือโดยธรรมชาติ, พวกเขาตก, แม้เช่นนั้นพระโลหิตของพระคริสต์ชดใช้บาปของพวกเขา.
- ๑๗ และยิ่งกว่านั้น, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าไม่มีนามอื่นใดให้ไว้หรือทางอื่นใดหรือวิธีที่โดยการนั้นความรอดจะมาถึงลูกหลานมนุษย์ได้, นอกจากในและโดยผ่านพระนามของพระคริสต์, พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์.
- ๑๘ เพราะดูเถิดพระองค์ทรงพิพากษา, และการพิพากษาของพระองค์เที่ยงธรรม; และทารกที่สิ้นไปในวัยทารกหาได้พ้นาไม่; แต่มนุษย์ตีความอัปมงคลเข้าไปในจิตวิญญาณของตนเว้นแต่พวกเขาจะนอนน้อมถ่อมตนและกลายเป็นดังเด็กเล็ก ๆ, และเชื่อว่าความรอดเคยมี, และมีอยู่, และจะมี, ในและโดยผ่านพระโลหิตที่ทรงชดใช้ของพระคริสต์, พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์.
- ๑๙ เพราะมนุษย์ปุถุชนเป็นศัตรูต่อพระเจ้า, และเป็นมาแล้วนับแต่การตกของอาดัม, และจะเป็นไป, ตลอดกาลและตลอดไป, เว้นแต่เขาจะยอมต่อการชักจูงของพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์, และทั้งความเป็นมนุษย์ปุถุชนและกลับเป็นวิสุทธิชนโดยการชดใช้ของพระคริสต์พระเจ้า, และกลายเป็นดังเด็ก, ว่องไว, อ่อนโยน, ถ่อมตน, อดทน, เปี่ยมด้วยความรัก, เต็มใจยอมในสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าทรงเห็นควรจะปฏิบัติแก่เขา, แม้แต่เด็กยินยอมต่อบิดาตน.
- ๒๐ และยิ่งกว่านั้น, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าเวลาจะมาถึงเมื่อความรู้เรื่องพระเจ้าช่วยให้รอดจะแผ่ไปทั่วทุกประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และผู้คน.
- ๒๑ และดูเถิด, เมื่อเวลานั้นมาถึง, จะไม่พบผู้ใดเว้นแต่เด็กเล็ก ๆ ว่า, ปราศจากข้อตำหนิต่อพระพักตร์พระเจ้า, นอกจากโดยการกลับใจและศรัทธาในพระนามของพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้น.
- ๒๒ และแม้ในเวลานี้, เมื่อท่านจะได้สอนผู้คนของท่านถึงสิ่งที่พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่านทรงบัญชาท่าน, แม้เมื่อนั้นจะพบว่าพวกเขาไม่มีข้อตำหนิอีกต่อไปในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, เว้นแต่ตามคำที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านแล้ว.

And even if it were possible that little children could sin they could not be saved; but I say unto you they are blessed; for behold, as in Adam, or by nature, they fall, even so the blood of Christ atoneth for their sins.

And moreover, I say unto you, that there shall be no other name given nor any other way nor means whereby salvation can come unto the children of men, only in and through the name of Christ, the Lord Omnipotent.

For behold he judgeth, and his judgment is just; and the infant perisheth not that dieth in his infancy; but men drink damnation to their own souls except they humble themselves and become as little children, and believe that salvation was, and is, and is to come, in and through the atoning blood of Christ, the Lord Omnipotent.

For the natural man is an enemy to God, and has been from the fall of Adam, and will be, forever and ever, unless he yields to the enticings of the Holy Spirit, and putteth off the natural man and becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, meek, humble, patient, full of love, willing to submit to all things which the Lord seeth fit to inflict upon him, even as a child doth submit to his father.

And moreover, I say unto you, that the time shall come when the knowledge of a Savior shall spread throughout every nation, kindred, tongue, and people.

And behold, when that time cometh, none shall be found blameless before God, except it be little children, only through repentance and faith on the name of the Lord God Omnipotent.

And even at this time, when thou shalt have taught thy people the things which the Lord thy God hath commanded thee, even then are they found no more blameless in the sight of God, only according to the words which I have spoken unto thee.

๒๓ และบัดนี้ข้าพเจ้าพูดพระวจนะซึ่งพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้า.

๒๔ และพระเจ้าตรัสดังนี้ : ถ้อยคำนั้นจะยืนเป็นประจักษ์พยานที่เด่นชัดฟ้องคนพวกนี้, ในวันพิพากษา; ซึ่งตามนั้นพวกเขาจะถูกพิพากษา, แต่ละคนตามงานของตน, ไม่ว่ามันดี, หรือไม่ว่ามันชั่วร้าย.

๒๕ และหากมันชั่วร้ายพวกเขาก็ถูกส่งไปสู่ความคิดคำนึงอันน่าสะพรึงกลัวเกี่ยวกับความผิดและความน่าชิงชังของพวกเขา, ซึ่งทำให้พวกเขาถอยไปจากที่ประทับของพระเจ้าไปสู่สภาพแห่งความเศร้าหมองและความทรมานอันหาได้สิ้นสุดไม่, ซึ่งจากนั้นพวกเขาจะกลับมาอีกไม่ได้; ฉะนั้นพวกเขาดื่มความอัปมงคลเข้ามาสู่จิตวิญญาณของตนแล้ว.

๒๖ ฉะนั้น, พวกเขาจึงดื่มแล้วจากถ้วยแห่งพระพิโรธของพระเจ้า, ซึ่งความยุติธรรมนั้นปฏิเสธพวกเขาไม่ได้อย่างที่ปฏิเสธไม่ได้ว่า อาดัมจะตกเพราะการรับส่วนผลไม้ต้องห้ามนั้น; ฉะนั้น, ความเมตตาจะมีสิทธิ์เหนือพวกเขาอีกไม่ได้ตลอดกาล.

๒๗ และความทุกข์ทรมานของพวกเขาเป็นเหมือนทะเลเพลิงและกำมะถัน, อันมีเปลวเพลิงไม่รู้ดับ, และควันอันพลุ่งขึ้นตลอดกาลและตลอดไป. พระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้าดังนี้. เอเมน.

And now I have spoken the words which the Lord God hath commanded me.

And thus saith the Lord: They shall stand as a bright testimony against this people, at the judgment day; whereof they shall be judged, every man according to his works, whether they be good, or whether they be evil.

And if they be evil they are consigned to an awful view of their own guilt and abominations, which doth cause them to shrink from the presence of the Lord into a state of misery and endless torment, from whence they can no more return; therefore they have drunk damnation to their own souls.

Therefore, they have drunk out of the cup of the wrath of God, which justice could no more deny unto them than it could deny that Adam should fall because of his partaking of the forbidden fruit; therefore, mercy could have claim on them no more forever.

And their torment is as a lake of fire and brimstone, whose flames are unquenchable, and whose smoke ascendeth up forever and ever. Thus hath the Lord commanded me. Amen.

โมไซยาห์ ๔

- ๑ และบัดนี้ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อกษัตริย์เป็นจามินกล่าวถ้อยคำซึ่งท่านได้รับมอบจากเทพของพระเจ้าจบแล้ว, ท่านจึงกวาดสายตาไปรอบ ๆ เพื่อมองดูฝูงชน, และดูเถิดพวกเขาล้มลงกับพื้นดิน, เพราะพวกเขาเกิดความเกรงกลัวพระเจ้า.
- ๒ และพวกเขาเห็นตนเองอยู่ในสภาพทางเนื้อหนังของตน, แม้น้อยกว่าผงธุลีของแผ่นดินโลก. และพวกเขาทั้งหมดร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกัน, มีความว่า : โอทรงโปรดเมตตา, แล้วทรงโปรดใช้พระโลหิตที่ซดใช้ของพระคริสต์เพื่อพวกเขาพระองค์จะได้รับการให้อภัยบาปของพวกเขา, และใจพวกเขาพระองค์จะถูกทำให้บริสุทธิ์; เพราะพวกเขาพระองค์เชื่อในพระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระเจ้า, ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก, และสิ่งทั้งปวง; ผู้จะเสด็จลงมาในบรรดาลูกหลานมนุษย์.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากพวกเขาพูดถ้อยคำนี้แล้วพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาบนพวกเขา, และพวกเขาเปี่ยมด้วยปิติ, โดยที่ได้รับการปลดปล่อยของพวกเขา, และโดยที่มีความสงบในมโนธรรม, เพราะศรัทธาซึ่งพวกเขามีในพระเยซูคริสต์ผู้จะเสด็จมา, ตามถ้อยคำซึ่งกษัตริย์เป็นจามินได้กล่าวแก่พวกเขา.
- ๔ และกษัตริย์เป็นจามินอ้าปากอีกและเริ่มกล่าวแก่พวกเขา, มีความว่า : เพื่อนข้าพเจ้าและพี่น้องข้าพเจ้า, วงศาคณาญาติของข้าพเจ้าและผู้คนของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอยากให้ท่านตั้งใจฟังอีก, เพื่อท่านจะฟังและเข้าใจถ้อยคำที่ยังเหลืออยู่ของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าจะกล่าวแก่ท่าน.
- ๕ เพราะดูเถิด, หากความรู้ถึงพระคุณความดีของพระเจ้าเป็นเจ้าในเวลานี้ปลุกท่านให้รู้สึกถึงความไม่สลักสำคัญของท่าน, และสภาพไร้ค่าและตกของท่าน—

Mosiah 4

And now, it came to pass that when king Benjamin had made an end of speaking the words which had been delivered unto him by the angel of the Lord, that he cast his eyes round about on the multitude, and behold they had fallen to the earth, for the fear of the Lord had come upon them.

And they had viewed themselves in their own carnal state, even less than the dust of the earth. And they all cried aloud with one voice, saying: O have mercy, and apply the atoning blood of Christ that we may receive forgiveness of our sins, and our hearts may be purified; for we believe in Jesus Christ, the Son of God, who created heaven and earth, and all things; who shall come down among the children of men.

And it came to pass that after they had spoken these words the Spirit of the Lord came upon them, and they were filled with joy, having received a remission of their sins, and having peace of conscience, because of the exceeding faith which they had in Jesus Christ who should come, according to the words which king Benjamin had spoken unto them.

And king Benjamin again opened his mouth and began to speak unto them, saying: My friends and my brethren, my kindred and my people, I would again call your attention, that ye may hear and understand the remainder of my words which I shall speak unto you.

For behold, if the knowledge of the goodness of God at this time has awakened you to a sense of your nothingness, and your worthless and fallen state—

๖ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, หากท่านเข้าถึงความรู้เกี่ยวกับพระคุณความดีของพระผู้เป็นเจ้า, และพระเดชานุภาพอันหาที่เปรียบมิได้ของพระองค์, และปรีชาญาณของพระองค์, และความอดทนของพระองค์, และความอดกลั้นของพระองค์ที่ทรงมีต่อลูกหลานมนุษย์; และการชดใช้ด้วย, ซึ่งทรงเตรียมไว้ นับแต่การวางรากฐานของโลก, เพื่อโดยการนั้นความรอดจะมาถึงคนที่มอบความไว้วางใจของเขาในพระเจ้า, และขยันหมั่นเพียรในการรักษาพระบัญญัติของพระองค์, และดำเนินต่อไปด้วยความเชื่อแม้จนถึงที่สุดของชีวิตเขา, ข้าพเจ้าหมายถึงชีวิตของร่างกายที่ตายได้—

๗ ข้าพเจ้ากล่าว, ว่านี่คือคนที่ได้รับความรอด, โดยผ่านการชดใช้ซึ่งเตรียมไว้ นับแต่การวางรากฐานของโลกเพื่อมนุษยชาติทั้งปวง, ซึ่งเคยอยู่นับแต่การตกของอาดัม, หรือที่ดำรงอยู่, หรือที่จะดำรงอยู่ต่อไป, แม้จนถึงที่สุดของโลก.

๘ และนี่คือหนทางซึ่งความรอดมาถึง. และไม่มี ความรอดอื่นใดนอกจากความรอดนี้ซึ่งมีพูดไว้; ทั้งไม่มีเงื่อนไขใดซึ่งตามนั้นมนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอดได้ เว้นแต่เงื่อนไขซึ่งข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว.

๙ จงเชื่อในพระผู้เป็นเจ้า; จงเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่, และว่าพระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวง, ทั้งในฟ้าสวรรค์และในแผ่นดินโลก; จงเชื่อว่าพระองค์ทรงมีปรีชาญาณทั้งหมด, และเดชานุภาพทั้งหมด, ทั้งในฟ้าสวรรค์และในแผ่นดินโลก; จงเชื่อว่ามนุษย์ไม่เข้าใจทุกสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงเข้าพระทัยได้.

๑๐ และอนึ่ง, จงเชื่อว่าท่านต้องกลับใจจากบาปของท่านและทั้งมัน, และนอบน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า; และทูลขอด้วยใจจริงให้พระองค์ทรงอภัยท่าน; และบัดนี้, หากท่านเชื่อสิ่งทั้งหมดนี้จึงดูว่าท่านทำตามนั้น.

I say unto you, if ye have come to a knowledge of the goodness of God, and his matchless power, and his wisdom, and his patience, and his long-suffering towards the children of men; and also, the atonement which has been prepared from the foundation of the world, that thereby salvation might come to him that should put his trust in the Lord, and should be diligent in keeping his commandments, and continue in the faith even unto the end of his life, I mean the life of the mortal body—

I say, that this is the man who receiveth salvation, through the atonement which was prepared from the foundation of the world for all mankind, which ever were since the fall of Adam, or who are, or who ever shall be, even unto the end of the world.

And this is the means whereby salvation cometh. And there is none other salvation save this which hath been spoken of; neither are there any conditions whereby man can be saved except the conditions which I have told you.

Believe in God; believe that he is, and that he created all things, both in heaven and in earth; believe that he has all wisdom, and all power, both in heaven and in earth; believe that man doth not comprehend all the things which the Lord can comprehend.

And again, believe that ye must repent of your sins and forsake them, and humble yourselves before God; and ask in sincerity of heart that he would forgive you; and now, if you believe all these things see that ye do them.

๑๑ และอนึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านดังที่ข้าพเจ้ากล่าวมาก่อนแล้วว่า, เมื่อท่านเข้าถึงความรู้เกี่ยวกับรัศมีภาพของพระผู้เป็นเจ้า, หรือหากท่านได้รู้ถึงพระคุณความดีของพระองค์และลึ้มรสความรักของพระองค์, และได้รับการปลดบาปของท่าน, ซึ่งทำให้เกิดความปรีดียิ่งอย่างเหลือล้นในจิตวิญญาณท่านแล้วฉันใด, ข้าพเจ้าอยากให้ท่านระลึก, และเก็บไว้ในความทรงจำเสมอ, ถึงความยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า, และความไม่สลักสำคัญของท่านเอง, และพระคุณความดีและความอดกลั้นของพระองค์ที่มีต่อท่าน, ชาวโลกซึ่งไม่มีค่าควร, และนอนน้อมถ่อมตนแม้ถึงห้วงลึกแห่งความถ่อมตน, โดยเรียกหาพระนามของพระเจ้าทุกวัน, และยึดมั่นในความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึง, ซึ่งพูดไว้โดยปากของเทพฉันนั้น.

๑๒ และดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าหากท่านทำดังนี้ ท่านก็จะชื่นชมยินดีเสมอ, และเปี่ยมด้วยความรักของพระผู้เป็นเจ้า, และการปลดบาปของท่านจะมีอยู่เสมอ; และท่านจะเติบโตในความรู้เรื่องรัศมีภาพของพระองค์ผู้ทรงสร้างท่าน, หรือในความรู้ของสิ่งซึ่งเที่ยงธรรมและจริง.

๑๓ และท่านจะไม่มีจิตใจมุ่งร้ายกัน, แต่จะอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข, และให้ทุกคนตามที่เขาสสมควรได้รับ.

๑๔ และท่านจะไม่ปล่อยให้ลูก ๆ ของท่านหิวโหย, หรือเปลือยเปล่า; ทั้งท่านจะไม่ปล่อยให้พวกเขาล่วงละเมิดกฎของพระผู้เป็นเจ้า, และต่อสู้และทะเลาะกัน, และรับใช้มาร, ผู้เป็นนายแห่งบาป, หรือผู้เป็นวิญญาณร้ายซึ่งบรรพบุรุษของเราพูดถึง, โดยที่เขาเป็นศัตรูของความชอบธรรมทั้งปวง.

๑๕ แต่ท่านจะสอนพวกเขาให้เดินในทางแห่งความจริงและความมีสติ; ท่านจะสอนให้พวกเขารักกัน, และรับใช้กัน.

๑๖ และอีกทั้ง, ตัวท่านเองจะช่วยเหลือคนที่ต้องการความช่วยเหลือ; ท่านจะให้ทรัพย์สินของท่านแก่คนขัดสน; และท่านจะไม่ปล่อยให้คนขอทานวิงวอนท่านโดยเปล่าประโยชน์, และไล่เขาออกไปตาย.

And again I say unto you as I have said before, that as ye have come to the knowledge of the glory of God, or if ye have known of his goodness and have tasted of his love, and have received a remission of your sins, which causeth such exceedingly great joy in your souls, even so I would that ye should remember, and always retain in remembrance, the greatness of God, and your own nothingness, and his goodness and long-suffering towards you, unworthy creatures, and humble yourselves even in the depths of humility, calling on the name of the Lord daily, and standing steadfastly in the faith of that which is to come, which was spoken by the mouth of the angel.

And behold, I say unto you that if ye do this ye shall always rejoice, and be filled with the love of God, and always retain a remission of your sins; and ye shall grow in the knowledge of the glory of him that created you, or in the knowledge of that which is just and true.

And ye will not have a mind to injure one another, but to live peaceably, and to render to every man according to that which is his due.

And ye will not suffer your children that they go hungry, or naked; neither will ye suffer that they transgress the laws of God, and fight and quarrel one with another, and serve the devil, who is the master of sin, or who is the evil spirit which hath been spoken of by our fathers, he being an enemy to all righteousness.

But ye will teach them to walk in the ways of truth and soberness; ye will teach them to love one another, and to serve one another.

And also, ye yourselves will succor those that stand in need of your succor; ye will administer of your substance unto him that standeth in need; and ye will not suffer that the beggar putteth up his petition to you in vain, and turn him out to perish.

๑๗ ท่านอาจจะกล่าวว่า : คนนี้นำความเศร้าหมองมาให้ตนเอง; ดังนั้นข้าพเจ้าจะยังมือข้าพเจ้าไว้, และไม่ให้อาหารของข้าพเจ้าแก่เขา, หรือไม่ให้ทรัพย์สินของข้าพเจ้าแก่เขาเพื่อเขาจะไม่เป็นทุกข์, เพราะโทษของเขาที่ยังกรรมแล้ว—

๑๘ แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, โอมนุษย์, ผู้ใดก็ตามที่ทำเช่นนี้ผู้เดียวกันนั้นย่อมมีเหตุอันใหญ่หลวงที่จะกลับใจ; และเว้นแต่เขาจะกลับใจจากสิ่งที่เขากระทำเขาย่อมพินาศตลอดกาล, และไม่มีส่วนในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า.

๑๙ เพราะเหตุเกิด, เราทั้งหลายไม่ได้เป็นขอทานหรือ? เราทั้งหลายไม่ได้พึ่งพิงพระสัพพัญญูองค์เดียวกัน, แม้พระผู้เป็นเจ้า, เพื่อทรัพย์สินทั้งสิ้นซึ่งเรามีอยู่, เพื่อทั้งอาหารและเครื่องนุ่งห่ม, และเพื่อทอง, และเพื่อเงิน, และเพื่อของมีค่าทั้งหมดที่เรามีอยู่ทุกชนิดหรือ?

๒๐ และเหตุเกิด, แม้ในเวลานี้, ท่านกำลังเรียกหาพระนามของพระองค์, และกำลังขอการปลดบาปของท่าน. และพระองค์ทรงปล่อยให้ท่านขอโดยเปล่าประโยชน์หรือ? ไม่เลย; พระองค์ทรงเทพพระวิญญาณของพระองค์ลงมาให้ท่าน, และทรงทำให้ใจท่านเปี่ยมด้วยปิติ, และทรงยับยั้งปากของท่านจนท่านหาคำมาเอ่ยไม่ได้, เพราะเหลือล้นนักคือปิติของท่าน.

๒๑ และบัดนี้, หากพระผู้เป็นเจ้า, ผู้ทรงสร้างท่านมา, ผู้ซึ่งท่านพึ่งพิงเพื่อชีวิตท่านและเพื่อทุกสิ่งที่ท่านมีอยู่และเป็นอยู่, ประทานให้แก่ท่านสิ่งใดก็ตามที่ถูกต้อง, ซึ่งท่านขอด้วยศรัทธา, โดยเชื่อว่าท่านจะได้รับ, โอแล้ว, ควรที่ท่านจะให้ทรัพย์สินที่ท่านมีอยู่แก่กันเพียงใด.

๒๒ และหากท่านตัดสินคนที่ขอทรัพย์สินท่านเพื่อเขาจะไม่ตาย, และกล่าวโทษเขาแล้ว, การกล่าวโทษท่านจะเที่ยงธรรมยิ่งกว่านั้นเพียงใดเพราะการไม่ให้ทรัพย์สินของท่าน, ซึ่งหาใช่ของท่านไม่แต่เป็นของพระผู้เป็นเจ้า, ผู้ซึ่งชีวิตของท่านเป็นของพระองค์ด้วย; และกระนั้นท่านยังไม่ขอ, หรือกลับใจจากสิ่งที่ท่านทำไป.

๒๓ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, วิบัติจงมีแก่คนนั้น, เพราะทรัพย์สินของเขาจะพินาศพร้อมกับเขา; และบัดนี้, ข้าพเจ้ากล่าวเรื่องเหล่านี้แก่คนร่ำรวยเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ของโลกนี้.

Perhaps thou shalt say: The man has brought upon himself his misery; therefore I will stay my hand, and will not give unto him of my food, nor impart unto him of my substance that he may not suffer, for his punishments are just—

But I say unto you, O man, whosoever doeth this the same hath great cause to repent; and except he repenteth of that which he hath done he perisheth forever, and hath no interest in the kingdom of God.

For behold, are we not all beggars? Do we not all depend upon the same Being, even God, for all the substance which we have, for both food and raiment, and for gold, and for silver, and for all the riches which we have of every kind?

And behold, even at this time, ye have been calling on his name, and begging for a remission of your sins. And has he suffered that ye have begged in vain? Nay; he has poured out his Spirit upon you, and has caused that your hearts should be filled with joy, and has caused that your mouths should be stopped that ye could not find utterance, so exceedingly great was your joy.

And now, if God, who has created you, on whom you are dependent for your lives and for all that ye have and are, doth grant unto you whatsoever ye ask that is right, in faith, believing that ye shall receive, O then, how ye ought to impart of the substance that ye have one to another.

And if ye judge the man who putteth up his petition to you for your substance that he perish not, and condemn him, how much more just will be your condemnation for withholding your substance, which doth not belong to you but to God, to whom also your life belongeth; and yet ye put up no petition, nor repent of the thing which thou hast done.

I say unto you, wo be unto that man, for his substance shall perish with him; and now, I say these things unto those who are rich as pertaining to the things of this world.

- ๒๔ และอนึ่ง, ข้าพเจ้ากล่าวแก่คนจน, ท่านผู้ไม่มีแต่ยังมีเพียงพอ, ที่ท่านจะอยู่ได้วันต่อวัน; ข้าพเจ้าหมายถึงท่านทั้งหลายที่ปฏิเสธขอทาน, เพราะท่านไม่มี; ข้าพเจ้าอยากให้ท่านกล่าวในใจว่า : ข้าพเจ้าไม่ให้เพราะข้าพเจ้าไม่มี, แต่หากข้าพเจ้ามีข้าพเจ้าจะให้.
- ๒๕ และบัดนี้, หากท่านกล่าวในใจเช่นนี้ท่านก็อยู่โดยปราศจากความผิด, มิฉะนั้นท่านย่อมถูกกล่าวโทษ; และการกล่าวโทษท่านนั้นเที่ยงธรรมเพราะท่านโลกสิ่งที่ท่านไม่ได้รับ.
- ๒๖ และบัดนี้, เพราะเห็นแก่สิ่งเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านแล้ว—นั่นคือ, เพื่อให้มีการปลดบาปของท่านไปทุกวัน, เพื่อท่านจะเดินโดยปราศจากความผิดต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า—ข้าพเจ้าอยากให้ท่านมอบทรัพย์สินของท่านแก่คนจน, ทุกคนตามทรัพย์สินที่ท่านมี, เป็นต้นว่าเลี้ยงอาหารคนหิวโหย, ให้เสื้อผ้าคนเปลือยเปล่า, เยี่ยมคนเจ็บป่วยและให้ความช่วยเหลือเพื่อบรรเทาทุกข์คนเหล่านั้น, ทั้งฝ่ายวิญญาณและฝ่ายโลก, ตามความต้องการของพวกเขา.
- ๒๗ และจงดูว่าทำสิ่งทั้งหมดนี้ด้วยปัญญาและระเบียบ; เพราะไม่จำเป็นที่คนจะวิ่งไปเร็วเกินกำลังของตน. และอนึ่ง, สมควรที่เขาจะขยันหมั่นเพียร, เพื่อโดยการนั้นเขาจะชนะรางวัล; ฉะนั้น, ทุกสิ่งต้องทำตามระเบียบ.
- ๒๘ และข้าพเจ้าอยากให้ท่านจำไว้, ว่าผู้ใดก็ตามในบรรดาพวกท่านขอยืมจากเพื่อนบ้านของเขาก็ควรคืนสิ่งที่เขาขยืม, ตามที่เขาตกลงไว้, มิฉะนั้นท่านจะกระทำความบาป; และท่านอาจทำให้เพื่อนบ้านท่านกระทำความบาปด้วย.
- ๒๙ และสุดท้ายนี้, ข้าพเจ้าบอกท่านไม่ได้ทุกเรื่องที่ท่านจะกระทำความบาป; เพราะมีหนทางและวิธีต่าง ๆ, แม้มากจนข้าพเจ้านับไม่ได้.
- ๓๐ แต่ข้าพเจ้าบอกท่านได้เท่านี้คือ, หากท่านไม่ระวังตน, และความนึกคิดของท่าน, และคำพูดของท่าน, และการกระทำของท่าน, และไม่ยึดถือพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, และไม่ดำเนินต่อไปด้วยความเชื่อในสิ่งที่ท่านได้ยินเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเจ้าของเรา, แม้อันถึงที่สุดแห่งชีวิตของท่านแล้ว, ท่านจะต้องพินาศ. และบัดนี้, โอมนุษย์, จงจำไว้, และอย่าพินาศเลย.

And again, I say unto the poor, ye who have not and yet have sufficient, that ye remain from day to day; I mean all you who deny the beggar, because ye have not; I would that ye say in your hearts that: I give not because I have not, but if I had I would give.

And now, if ye say this in your hearts ye remain guiltless, otherwise ye are condemned; and your condemnation is just for ye covet that which ye have not received.

And now, for the sake of these things which I have spoken unto you—that is, for the sake of retaining a remission of your sins from day to day, that ye may walk guiltless before God—I would that ye should impart of your substance to the poor, every man according to that which he hath, such as feeding the hungry, clothing the naked, visiting the sick and administering to their relief, both spiritually and temporally, according to their wants.

And see that all these things are done in wisdom and order; for it is not requisite that a man should run faster than he has strength. And again, it is expedient that he should be diligent, that thereby he might win the prize; therefore, all things must be done in order.

And I would that ye should remember, that whosoever among you borroweth of his neighbor should return the thing that he borroweth, according as he doth agree, or else thou shalt commit sin; and perhaps thou shalt cause thy neighbor to commit sin also.

And finally, I cannot tell you all the things whereby ye may commit sin; for there are divers ways and means, even so many that I cannot number them.

But this much I can tell you, that if ye do not watch yourselves, and your thoughts, and your words, and your deeds, and observe the commandments of God, and continue in the faith of what ye have heard concerning the coming of our Lord, even unto the end of your lives, ye must perish. And now, O man, remember, and perish not.

โมไซยาห์ ๕

- ๑ และบัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อกษัตริย์เป็นจามินกล่าวแก่ผู้คนของท่านดั่งนั้นแล้ว, ท่านจึงถามไปในบรรดาพวกเขา, โดยปรารถนาจะรู้ว่าผู้คนของท่านเชื่อคำที่ท่านได้กล่าวแก่พวกเขาหรือไม่.
- ๒ และพวกเขาทั้งหมดร้องเป็นเสียงเดียวกัน, มีความว่า : แท้จริงแล้ว, เราเชื่อถ้อยคำทั้งหมดที่ท่านกล่าวแก่เรา; และ, เรารู้ถึงความแน่นอนและความจริงของมันด้วย, เพราะพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์, ซึ่งทรงกระทำการเปลี่ยนแปลงอันลึกล้ำในเรา, หรือในใจเรา, จนเราไม่มีใจที่จะทำความชั่วอีก, แต่จะทำความดีโดยตลอด.
- ๓ และตัวเราเอง, ด้วย, โดยผ่านพระคุณความดีอันไม่มีขอบเขตของพระผู้เป็นเจ้า, และการแสดงให้ประจักษ์ของพระวิญญาณของพระองค์, จึงมีทัศนะกว้างไกลเกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึง; และหากว่าสมควร, เราจะพยากรณ์ถึงทุกสิ่งได้.
- ๔ และมันคือศรัทธาที่เรามีอยู่แล้วในเรื่องที่กษัตริย์ของเรากล่าวแก่เราซึ่งนำเราไปสู่ความรู้อันสำคัญยิ่งนี้, ซึ่งโดยการนี้เราชื่นชมยินดีด้วยความปรีดีอย่างเหลือล้นเช่นนี้.
- ๕ และเราเต็มใจที่จะเข้าสู่พันธสัญญากับพระผู้เป็นเจ้าของเราเพื่อจะทำตามพระประสงค์ของพระองค์, และเพื่อจะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์, ตลอดวันเวลาที่เหลืออยู่ของเราในทุกเรื่องซึ่งพระองค์จะทรงบัญชาเรา, เพื่อเราจะไม่นำความทรมานอันไม่รู้จบมาให้ตนเอง, ดังที่เทพพูดไว้, เพื่อเราจะไม่ดื่มจากถ้วยแห่งพระพิโรธของพระผู้เป็นเจ้า.
- ๖ และบัดนี้, นี่คือถ้อยคำที่กษัตริย์เป็นจามินปรารถนาจากคนเหล่านี้; และดั่งนั้นท่านจึงกล่าวแก่พวกเขา : ท่านพูดถ้อยคำที่ข้าพเจ้าปรารถนา; และพันธสัญญาซึ่งท่านทำไว้เป็นพันธสัญญาที่ชอบธรรม.
- ๗ และบัดนี้, เพราะพันธสัญญาที่ท่านทำไว้จะเรียกท่านว่าลูก ๆ ของพระคริสต์, บุตรของพระองค์, และธิดาของพระองค์; เพราะดูเถิด, วันนี้พระองค์ทรงให้กำเนิดท่านทางวิญญาณ; เพราะท่านกล่าวว่าใจท่านเปลี่ยนแปลงแล้วโดยผ่านศรัทธาในพระนามของพระองค์; ฉะนั้น, ท่านจึงถือกำเนิดจากพระองค์และกลายเป็นบุตรของพระองค์และธิดาของพระองค์.

Mosiah 5

And now, it came to pass that when king Benjamin had thus spoken to his people, he sent among them, desiring to know of his people if they believed the words which he had spoken unto them.

And they all cried with one voice, saying: Yea, we believe all the words which thou hast spoken unto us; and also, we know of their surety and truth, because of the Spirit of the Lord Omnipotent, which has wrought a mighty change in us, or in our hearts, that we have no more disposition to do evil, but to do good continually.

And we, ourselves, also, through the infinite goodness of God, and the manifestations of his Spirit, have great views of that which is to come; and were it expedient, we could prophesy of all things.

And it is the faith which we have had on the things which our king has spoken unto us that has brought us to this great knowledge, whereby we do rejoice with such exceedingly great joy.

And we are willing to enter into a covenant with our God to do his will, and to be obedient to his commandments in all things that he shall command us, all the remainder of our days, that we may not bring upon ourselves a never-ending torment, as has been spoken by the angel, that we may not drink out of the cup of the wrath of God.

And now, these are the words which king Benjamin desired of them; and therefore he said unto them: Ye have spoken the words that I desired; and the covenant which ye have made is a righteous covenant.

And now, because of the covenant which ye have made ye shall be called the children of Christ, his sons, and his daughters; for behold, this day he hath spiritually begotten you; for ye say that your hearts are changed through faith on his name; therefore, ye are born of him and have become his sons and his daughters.

๘ และภายใต้ชื่อนี้จึงทำให้ท่านเป็นอิสระ, และไม่มีนามอื่นใดซึ่งจะทำให้ท่านเป็นอิสระได้. ไม่มีชื่ออื่นใดให้ไว้ซึ่งความรอดจะมาได้; ฉะนั้น, ข้าพเจ้าจึงอยากให้ท่านรับพระนามของพระคริสต์ไว้กับท่าน, ท่านทั้งหมดที่เข้ามาในพันธสัญญากับพระผู้เป็นเจ้าว่าท่านจะเชื่อฟังไปจนที่สุดแห่งชีวิตท่าน.

๙ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือผู้ใดก็ตามที่ทำเช่นนี้จะพบอยู่เบื้องพระหัตถ์ขวาของพระผู้เป็นเจ้า, เพราะเขาจะรู้จักชื่อซึ่งจะเรียกเขาโดยชื่อนั้น; เพราะจะเรียกเขาด้วยพระนามของพระคริสต์.

๑๐ และบัดนี้เหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือ, ผู้ใดก็ตามที่จะไม่รับพระนามของพระคริสต์ไว้กับเขาต้องเรียกเขาด้วยชื่ออื่น; ฉะนั้น, เขาย่อมพบตนเองอยู่เบื้องพระหัตถ์ซ้ายของพระผู้เป็นเจ้า.

๑๑ และข้าพเจ้าอยากให้ท่านจำไว้ด้วย, ว่านี่คือชื่อที่ข้าพเจ้ากล่าวว่าข้าพเจ้าจะให้ท่านซึ่งจะไม่มีวันถูกลบเลย, เว้นแต่จะเป็นโดยการล่องละเมิด; ฉะนั้น, จงระวังเพื่อท่านจะไม่ล่องละเมิด, เพื่อชื่อนี้จะไม่ถูกลบจากใจท่าน.

๑๒ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ข้าพเจ้าอยากให้ท่านจดจำที่จะจารึกพระนามอยู่ในใจท่านเสมอไป, เพื่อจะไม่พบท่านอยู่เบื้องพระหัตถ์ซ้ายของพระผู้เป็นเจ้า, แต่เพื่อท่านจะได้ยินและรู้จักสุรเสียงซึ่งโดยสุรเสียงนั้นจะเรียกท่าน, และอีกทั้ง, ชื่อซึ่งโดยชื่อนั้นจะเรียกท่าน.

๑๓ เพราะคนจะรู้จักผู้เป็นนายซึ่งเขาไม่เคยรับใช้, และเป็นคนแปลกหน้าสำหรับเขา, และอยู่ไกลจากความนึกคิดและเจตนาของใจเขาได้อย่างไร?

๑๔ และอนึ่ง, คนจะเอาลาซึ่งเป็นของเพื่อนบ้าน, มาเลี้ยงหรือ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า, ไม่เลย; เขาจะไม่ยอมแม้ให้มันมาหากินในฝูงของเขา, แต่จะไล่มัน, และขับมันออกไป. ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าจะเป็นอย่างนั้นในบรรดาพวกท่านหากท่านไม่รู้จักชื่อซึ่งจะเรียกโดยชื่อนั้น.

And under this head ye are made free, and there is no other head whereby ye can be made free. There is no other name given whereby salvation cometh; therefore, I would that ye should take upon you the name of Christ, all you that have entered into the covenant with God that ye should be obedient unto the end of your lives.

And it shall come to pass that whosoever doeth this shall be found at the right hand of God, for he shall know the name by which he is called; for he shall be called by the name of Christ.

And now it shall come to pass, that whosoever shall not take upon him the name of Christ must be called by some other name; therefore, he findeth himself on the left hand of God.

And I would that ye should remember also, that this is the name that I said I should give unto you that never should be blotted out, except it be through transgression; therefore, take heed that ye do not transgress, that the name be not blotted out of your hearts.

I say unto you, I would that ye should remember to retain the name written always in your hearts, that ye are not found on the left hand of God, but that ye hear and know the voice by which ye shall be called, and also, the name by which he shall call you.

For how knoweth a man the master whom he has not served, and who is a stranger unto him, and is far from the thoughts and intents of his heart?

And again, doth a man take an ass which belongeth to his neighbor, and keep him? I say unto you, Nay; he will not even suffer that he shall feed among his flocks, but will drive him away, and cast him out. I say unto you, that even so shall it be among you if ye know not the name by which ye are called.

๑๕   ฉะนั้น, ข้าพเจ้าอยากให้ท่านแน่วแน่และไม่หวั่น
ไหว, เต็มไปด้วยงานดีอยู่เสมอ, เพื่อพระคริสต์,
พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์, จะทรงผนึก
ท่านไว้เป็นของพระองค์, เพื่อท่านจะได้รับการนำไป
สวรรค์, เพื่อท่านจะมีความรอดอันเป็นนิรันดร์และชีวิตนิ
รันดร์, โดยปรีชาญาณ, และเดชานุภาพ, และความ
ยุติธรรม, และความเมตตาของพระองค์ผู้ทรงสร้างทุก
สิ่ง, ในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก, ผู้ทรงเป็นพระผู้
เป็นเจ้าเหนือทุกสิ่ง. เอเมน.

Therefore, I would that ye should be steadfast and
immovable, always abounding in good works, that
Christ, the Lord God Omnipotent, may seal you his,
that you may be brought to heaven, that ye may have
everlasting salvation and eternal life, through the
wisdom, and power, and justice, and mercy of him
who created all things, in heaven and in earth, who
is God above all. Amen.

โมไซยาห์ ๖

- ๑ และบัดนี้, หลังจากพูดกับผู้คนจบแล้ว, กษัตริย์เบนจามินคิดว่าสมควร, ที่ท่านจะจดชื่อคนทั้งปวงที่เข้ามาสู่พันธสัญญากับพระผู้เป็นเจ้าที่จะรักษาพระบัญญัติของพระองค์.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไม่มีสักคน, เว้นแต่เด็กเล็ก ๆ, ที่ไม่ได้เข้ามาสู่พันธสัญญาและรับเอาพระนามของพระคริสต์ไว้กับตน.
- ๓ และอนึ่ง, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อกษัตริย์เบนจามินยุติเรื่องทั้งหมดนี้แล้ว, และอุทิศถวายโมไซยาห์บุตรของท่านเป็นผู้ปกครองและกษัตริย์เหนือผู้คนของท่าน, และมอบหน้าที่ทั้งหมดเกี่ยวกับอาณาจักรให้, และกำหนดปฐกโรหิตให้สอนผู้คนด้วย, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะฟังและรู้จักพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, และกระตุ้นพวกเขาให้ระลึกถึงคำปฏิญาณซึ่งพวกเขาทำไว้, ท่านให้ฝูงชนแยกย้ายกันไป, และพวกเขากลับไป, ทุกคน, ตามครอบครัวของตน, สู่นบ้านของตนเอง.
- ๔ และโมไซยาห์เริ่มปกครองแทนบิดาท่าน. และท่านเริ่มปกครองเมื่ออายุสามสิบปี, รวม, เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยเจ็ดสิบหกปีนับแต่เวลาที่ลีไฮจากเยรูซาเล็มมา.
- ๕ และกษัตริย์เบนจามินมีชีวิตต่อมาอีกสามปีและท่านตาย.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์โมไซยาห์ได้เดินตามทางของพระเจ้า, และยึดถือคำพิพากษาของพระองค์และกฎเกณฑ์ของพระองค์, และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ทุกเรื่องไม่ว่าอะไรก็ตามที่พระองค์ทรงบัญชาท่าน.
- ๗ และกษัตริย์โมไซยาห์ได้ให้ผู้คนของท่านทำไร่ไถนา. และท่าน, ตัวท่านเอง, ได้ทำไร่ไถนาด้วย, เพื่อโดยการนั้นท่านจะไม่กลายเป็นภาระแก่ผู้คนของท่าน, เพื่อท่านจะได้ทำตามสิ่งที่บิดาท่านได้ทำไว้ทุกอย่าง. และไม่มีการขัดแย้งในบรรดาผู้คนทั้งหมดของท่านต่อเนื่องเป็นเวลาสามปี.

Mosiah 6

And now, king Benjamin thought it was expedient, after having finished speaking to the people, that he should take the names of all those who had entered into a covenant with God to keep his commandments.

And it came to pass that there was not one soul, except it were little children, but who had entered into the covenant and had taken upon them the name of Christ.

And again, it came to pass that when king Benjamin had made an end of all these things, and had consecrated his son Mosiah to be a ruler and a king over his people, and had given him all the charges concerning the kingdom, and also had appointed priests to teach the people, that thereby they might hear and know the commandments of God, and to stir them up in remembrance of the oath which they had made, he dismissed the multitude, and they returned, every one, according to their families, to their own houses.

And Mosiah began to reign in his father's stead. And he began to reign in the thirtieth year of his age, making in the whole, about four hundred and seventy-six years from the time that Lehi left Jerusalem.

And king Benjamin lived three years and he died.

And it came to pass that king Mosiah did walk in the ways of the Lord, and did observe his judgments and his statutes, and did keep his commandments in all things whatsoever he commanded him.

And king Mosiah did cause his people that they should till the earth. And he also, himself, did till the earth, that thereby he might not become burdensome to his people, that he might do according to that which his father had done in all things. And there was no contention among all his people for the space of three years.

โมไซยาห์ ๗

- ๑ และบัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากกษัตริย์โมไซยาห์อยู่อย่างสันติติดต่อกันอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาสามปี, ท่านจึงปรารถนาจะรู้เกี่ยวกับผู้คนที่ขึ้นไปพำนักอยู่ในแผ่นดินแห่งลิโฮ-นีไฟ, หรือในเมืองแห่งลิโฮ-นีไฟ; เพราะผู้คนของท่านไม่ได้ยินข่าวจากพวกเขาเลยนับจากเวลาที่พวกเขาจากแผ่นดินแห่งเซราเอ็มลาไป; ฉะนั้น, คนทั้งหลายจึงทำให้ท่านเหนื่อยใจเพราะการรบกวนของพวกเขา.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์โมไซยาห์ให้คนแข็งแรงของพวกเขาสิบหกคนขึ้นไปยังแผ่นดินแห่งลิโฮ-นีไฟ, เพื่อสอบถามเกี่ยวกับพี่น้องพวกเขา.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในวันพรุ่งพวกนี้เริ่มขึ้นไป, โดยมีคนหนึ่งชื่อแอมมอนไปด้วย, เขาเป็นคนแข็งแรงและมีพลังกำลัง, และเป็นผู้สืบตระกูลของเซราเอ็มลา; และเขาเป็นผู้นำของคนเหล่านั้นด้วย.
- ๔ และบัดนี้, พวกนี้ไม่รู้ทางที่พวกเขาจะเดินทางไปในแดนทุรกันดารเพื่อขึ้นไปยังแผ่นดินแห่งลิโฮ-นีไฟ; ฉะนั้นพวกเขาระหกระเหินอยู่หลายวันในแดนทุรกันดาร, แม้ถึงสี่สิบวันที่พวกเขาได้ระหกระเหินไป.
- ๕ และเมื่อพวกเขาได้ระหกระเหินไปถึงสี่สิบวันพวกเขาก็มาถึงเนินเขาสูงหนึ่ง, ซึ่งอยู่ทางเหนือของแผ่นดินแห่งไซลัม, และพวกนี้ตั้งกระโจมที่นั่น.
- ๖ และแอมมอนพาพี่น้องของเขาไปสามคน, และชื่อพวกเขาคืออแมเลคิ, เฮเลม, และเฮม, และคนเหล่านั้นลงไปยังแผ่นดินแห่งนีไฟ.
- ๗ และดูเถิด, พวกเขาพบกษัตริย์ของผู้คนที่อยู่ในแผ่นดินแห่งนีไฟ, และในแผ่นดินแห่งไซลัม; และพวกเขาถูกกองครักษ์ของกษัตริย์ล้อมไว้, และถูกจับ, และถูกมัดไว้, และถูกขังในเรือนจำ.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อพวกเขาอยู่ในเรือนจำสองวันก็ถูกนำไปอยู่ต่อหน้ากษัตริย์อีก, และเครื่องพันธนาการของพวกเขาถูกคลายออก; และพวกเขาขึ้นอยู่ต่อหน้ากษัตริย์, และได้รับอนุญาต, หรือที่จริงแล้วพวกเขาถูกสั่ง, ให้ตอบคำถามซึ่งกษัตริย์จะถามพวกเขา.

Mosiah 7

And now, it came to pass that after king Mosiah had had continual peace for the space of three years, he was desirous to know concerning the people who went up to dwell in the land of Lehi-Nephi, or in the city of Lehi-Nephi; for his people had heard nothing from them from the time they left the land of Zarahemla; therefore, they wearied him with their teasings.

And it came to pass that king Mosiah granted that sixteen of their strong men might go up to the land of Lehi-Nephi, to inquire concerning their brethren.

And it came to pass that on the morrow they started to go up, having with them one Ammon, he being a strong and mighty man, and a descendant of Zarahemla; and he was also their leader.

And now, they knew not the course they should travel in the wilderness to go up to the land of Lehi-Nephi; therefore they wandered many days in the wilderness, even forty days did they wander.

And when they had wandered forty days they came to a hill, which is north of the land of Shilom, and there they pitched their tents.

And Ammon took three of his brethren, and their names were Amaleki, Helem, and Hem, and they went down into the land of Nephi.

And behold, they met the king of the people who were in the land of Nephi, and in the land of Shilom; and they were surrounded by the king's guard, and were taken, and were bound, and were committed to prison.

And it came to pass when they had been in prison two days they were again brought before the king, and their bands were loosed; and they stood before the king, and were permitted, or rather commanded, that they should answer the questions which he should ask them.

- ๙ และท่านกล่าวแก่พวกเขา : ดูเถิด, ข้าพเจ้าคือลิมไฮ, บุตรของโนอาห์, ผู้เป็นบุตรของซีนีฟฟ์, ผู้ซึ่งมาจากแผ่นดินแห่งเซราเอมลาเพื่อรับแผ่นดินนี้เป็นมรดก, ซึ่งเป็นแผ่นดินของบรรพบุรุษของพวกเขา, ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกษัตริย์โดยเสียงของผู้คน.
- ๑๐ และบัดนี้, ข้าพเจ้าปรารถนาจะรู้เหตุที่ท่านบังอาจเข้ามาใกล้กำแพงเมืองเช่นนี้, เมื่อ, ตัวข้าพเจ้าเอง, อยู่กับองครักษ์ของข้าพเจ้านอกประตูเมือง ?
- ๑๑ และบัดนี้, เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงยอมให้ท่านได้รับการปกป้องรักษาไว้, เพื่อข้าพเจ้าจะได้สวนท่าน, หาไม่แล้วข้าพเจ้าคงให้องครักษ์ของข้าพเจ้าประหารท่านเสีย. ท่านได้รับอนุญาตให้พูด.
- ๑๒ และบัดนี้, เมื่อแอมมอนเห็นว่าเขาได้รับอนุญาตให้พูด, เขาจึงออกไปและน้อมกายลงต่อหน้ากษัตริย์; และเมื่อยืนขึ้นเขากล่าวว่า : ข้าแต่องค์ราชัน, ข้าพเจ้าสำนึกในพระกรุณาเป็นล้นพ้นต่อเบื้องพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าที่วันนี้ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่, และได้รับอนุญาตให้พูด; และข้าพเจ้าจะพยายามพูดด้วยความมองอาจ;
- ๑๓ เพราะข้าพเจ้ามั่นใจว่าหากท่านรู้จักข้าพเจ้าท่านคงไม่ปล่อยให้ข้าพเจ้าอยู่ในเครื่องพันธนาการนี้. เพราะข้าพเจ้าคือแอมมอน, และเป็นผู้สืบตระกูลของเซราเอมลา, และขึ้นมาจากแผ่นดินแห่งเซราเอมลาเพื่อสอบถามเกี่ยวกับพี่น้องของเรา, ผู้ที่ซีนีฟฟ์พาขึ้นมาจากแผ่นดินนั้น.
- ๑๔ และบัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากลิมไฮฟังคำพูดของแอมมอนแล้ว, ท่านยินดียิ่ง, และกล่าวว่า : บัดนี้, ข้าพเจ้ารู้แน่แก่ใจว่าพี่น้องข้าพเจ้าที่อยู่ในแผ่นดินแห่งเซราเอมลายังมีชีวิตอยู่. และบัดนี้, ข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดี; และในวันพรุ่งข้าพเจ้าจะให้ผู้คนของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีด้วย.
- ๑๕ เพราะดูเถิด, เราอยู่ในความเป็นทาสของชาวเลมมัน, และถูกเก็บภาษีด้วยอัตราภาษีที่หนักหนาเหลือจะทน. และบัดนี้, ดูเถิด, พี่น้องของเราจะปล่อยเราให้พ้นจากความเป็นทาส, หรือพ้นจากมือชาวเลมมัน, และเราจะเป็นทาสของพวกเขา; เพราะจะเป็นการดีกว่าที่เราจะเป็นทาสชาวไนไฟแทนที่จะส่งบรรณาการให้กษัตริย์ของชาวเลมมัน.

And he said unto them: Behold, I am Limhi, the son of Noah, who was the son of Zeniff, who came up out of the land of Zarahemla to inherit this land, which was the land of their fathers, who was made a king by the voice of the people.

And now, I desire to know the cause whereby ye were so bold as to come near the walls of the city, when I, myself, was with my guards without the gate?

And now, for this cause have I suffered that ye should be preserved, that I might inquire of you, or else I should have caused that my guards should have put you to death. Ye are permitted to speak.

And now, when Ammon saw that he was permitted to speak, he went forth and bowed himself before the king; and rising again he said: O king, I am very thankful before God this day that I am yet alive, and am permitted to speak; and I will endeavor to speak with boldness;

For I am assured that if ye had known me ye would not have suffered that I should have worn these bands. For I am Ammon, and am a descendant of Zarahemla, and have come up out of the land of Zarahemla to inquire concerning our brethren, whom Zeniff brought up out of that land.

And now, it came to pass that after Limhi had heard the words of Ammon, he was exceedingly glad, and said: Now, I know of a surety that my brethren who were in the land of Zarahemla are yet alive. And now, I will rejoice; and on the morrow I will cause that my people shall rejoice also.

For behold, we are in bondage to the Lamanites, and are taxed with a tax which is grievous to be borne. And now, behold, our brethren will deliver us out of our bondage, or out of the hands of the Lamanites, and we will be their slaves; for it is better that we be slaves to the Nephites than to pay tribute to the king of the Lamanites.

๑๖ และบัดนี้, กษัตริย์ลิมไฮสั่งองครักษ์ของท่านไม่ให้มัดแอมมอนหรือพี่น้องของเขาอีกต่อไป, แต่ให้พวกเขาไปที่เนินเขาซึ่งอยู่ทางเหนือของไซลอม, และนำพี่น้องของพวกเขาเข้ามาในเมือง, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะได้กิน, และดื่ม, และพักผ่อนจากความเหน็ดเหนื่อยอันเนื่องจากการเดินทางของพวกเขา; เพราะพวกเขาได้ทนทุกข์มาหลายเรื่อง; พวกเขาทนความหิว, ความกระหาย, และความเหน็ดเหนื่อย.

๑๗ และบัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ กษัตริย์ลิมไฮออกถือยถ์และไปในบรรดาผู้คนทั้งหมดของท่าน, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะได้มารวมกันที่พระวิหาร, เพื่อจะฟังถ้อยคำซึ่งท่านจะกล่าวแก่พวกเขา.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อคนเหล่านั้นมารวมกันแล้วท่านจึงกล่าวแก่พวกเขาทำนองนี้, มีความว่า : โอท่าน, ผู้คนของข้าพเจ้า, จงเงยหน้าขึ้นและสบายใจเถิด; เพราะดูเถิด, เวลาอยู่ใกล้แค่เอื้อม, หรือหาได้ห่างไกลไม่, เมื่อเราจะไม่อยู่ภายใต้อำนาจของศัตรูเราอีกต่อไป, แม้ว่าเราดิ้นรนมาหลายครั้ง, ซึ่งไม่เป็นผล; กระนั้นข้าพเจ้ายังวางใจว่ายังมีการดิ้นรนที่จะมีผลเกิดขึ้น.

๑๙ ฉะนั้น, จงเงยหน้าขึ้น, และชื่นชมยินดีเถิด, และมอบความไว้วางใจของท่านในพระผู้เป็นเจ้า, ในพระผู้เป็นเจ้าองค์นั้นผู้ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าของอับราฮัม, และอิสอัค, และยาโคบ; และ, พระผู้เป็นเจ้าองค์นั้นด้วยผู้ทรงพาลูกหลานของอิสราเอลออกจากแผ่นดินแห่งอียิปต์, และทรงทำให้พวกเขาเดินผ่านทะเลแดงบนแผ่นดินแห้ง, และทรงเลี้ยงพวกเขาด้วยมานาเพื่อพวกเขาจะไม่สิ้นชีวิตอยู่ในแดนทุรกันดาร; และมีอีกหลายสิ่งซึ่งพระองค์ทรงทำเพื่อพวกเขา.

๒๐ และอนึ่ง, พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันนั้นทรงพาบรรพบุรุษของเราออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, และทรงดูแลและปกป้องรักษาผู้คนของพระองค์มาแม้จนถึงบัดนี้; และดูเถิด, เป็นเพราะความชั่วช้าสามานย์และความน่าชิงชังของเราที่พระองค์ทรงนำเรามาสู่ความเป็นทาส.

And now, king Limhi commanded his guards that they should no more bind Ammon nor his brethren, but caused that they should go to the hill which was north of Shilom, and bring their brethren into the city, that thereby they might eat, and drink, and rest themselves from the labors of their journey; for they had suffered many things; they had suffered hunger, thirst, and fatigue.

And now, it came to pass on the morrow that king Limhi sent a proclamation among all his people, that thereby they might gather themselves together to the temple, to hear the words which he should speak unto them.

And it came to pass that when they had gathered themselves together that he spake unto them in this wise, saying: O ye, my people, lift up your heads and be comforted; for behold, the time is at hand, or is not far distant, when we shall no longer be in subjection to our enemies, notwithstanding our many strugglings, which have been in vain; yet I trust there remaineth an effectual struggle to be made.

Therefore, lift up your heads, and rejoice, and put your trust in God, in that God who was the God of Abraham, and Isaac, and Jacob; and also, that God who brought the children of Israel out of the land of Egypt, and caused that they should walk through the Red Sea on dry ground, and fed them with manna that they might not perish in the wilderness; and many more things did he do for them.

And again, that same God has brought our fathers out of the land of Jerusalem, and has kept and preserved his people even until now; and behold, it is because of our iniquities and abominations that he has brought us into bondage.

๒๑ และท่านทั้งหลายเป็นพยานในวันนี้, ว่าซีนีฟฟ์, ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกษัตริย์ปกครองคนพวกนี้, โดยที่ท่านมุ่งหวังเกินไปที่จะได้รับแผ่นดินแห่งบรรพบุรุษของท่านมาเป็นมรดก, ฉะนั้นท่านจึงถูกหลอกลวงโดยอุบายและเล่ห์กลของกษัตริย์เลมัน, ซึ่งเข้ามาทำข้อตกลงกับกษัตริย์ซีนีฟฟ์, และยอมให้การครอบครองแผ่นดินส่วนหนึ่งอยู่ในมือท่าน, หรือแม้เมืองแห่งลีโฮ-นีไฟ, และเมืองแห่งไซลัม; และแผ่นดินโดยรอบนั้น—

๒๒ และทั้งหมดนี้เขาทำไป, เพื่อจุดประสงค์อย่างเดียวคือการนำคนพวกนี้มาอยู่ใต้อำนาจหรือมาอยู่ในความเป็นทาส. และดูเถิด, ในเวลานี้เราให้บรรณาการแก่กษัตริย์ของชาวเลมัน, เป็นจำนวนครึ่งหนึ่งของข้าวโพดเรา, และข้าวบาร์เลย์ของเรา, และแม้ธัญพืชทั้งหมดของเราทุกชนิด, และครึ่งหนึ่งที่เพิ่มขึ้นของฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ของเรา; และกษัตริย์ของชาวเลมันเรียกเอาจากเราแม้ถึงครึ่งหนึ่งของทุกสิ่งที่เรามีหรือเป็นเจ้าของ, มิฉะนั้นก็ชีวิตของเรา.

๒๓ และบัดนี้, นี่ไม่ใช่สิ่งที่เหลือจะทนหรือ? และนี่ไม่ใช่, ความทุกข์ใหญ่หลวงของเราหรือ? บัดนี้ดูเถิด, เรามีเหตุผลมากเพียงใดที่จะโศกเศร้า.

๒๔ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, มีเหตุผลอยู่มากที่เราจะโศกเศร้า; เพราะดูเถิดพี่น้องของเราถูกสังหารมากี่คนแล้ว, และเลือดพวกเขาหลั่งไปโดยไร้ประโยชน์, และทั้งหมดนี้ก็เพราะความชั่วช้าสามานย์.

๒๕ เพราะหากคนพวกนี้ไม่ได้ตกอยู่ในการล่วงละเมิดแล้วพระเจ้าจะไม่ทรงยอมให้ความชั่วอันใหญ่หลวงนี้เกิดกับพวกเขา. แต่ดูเถิด, พวกเขาไม่ยอมสดับฟังพระวอนของพระองค์; แต่มีการขัดแย้งเกิดขึ้นในบรรดาพวกเขา, แม้ถึงขนาดที่พวกเขาได้หลั่งเลือดในบรรดาพวกเขาเอง.

๒๖ และศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งของพระเจ้าถูกพวกเขาสังหาร; แท้จริงแล้ว, เป็นคนที่ได้รับเลือกจากพระเจ้าเป็นเจ้า, ผู้ซึ่งบอกพวกเขาถึงความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของพวกเขา, และพยากรณ์หลายสิ่งที่จะมาถึง, แท้จริงแล้ว, แม้การเสด็จมาของพระคริสต์.

And ye all are witnesses this day, that Zeniff, who was made king over this people, he being over-zealous to inherit the land of his fathers, therefore being deceived by the cunning and craftiness of king Laman, who having entered into a treaty with king Zeniff, and having yielded up into his hands the possessions of a part of the land, or even the city of Lehi-Nephi, and the city of Shilom; and the land round about—

And all this he did, for the sole purpose of bringing this people into subjection or into bondage. And behold, we at this time do pay tribute to the king of the Lamanites, to the amount of one half of our corn, and our barley, and even all our grain of every kind, and one half of the increase of our flocks and our herds; and even one half of all we have or possess the king of the Lamanites doth exact of us, or our lives.

And now, is not this grievous to be borne? And is not this, our affliction, great? Now behold, how great reason we have to mourn.

Yea, I say unto you, great are the reasons which we have to mourn; for behold how many of our brethren have been slain, and their blood has been spilt in vain, and all because of iniquity.

For if this people had not fallen into transgression the Lord would not have suffered that this great evil should come upon them. But behold, they would not hearken unto his words; but there arose contentions among them, even so much that they did shed blood among themselves.

And a prophet of the Lord have they slain; yea, a chosen man of God, who told them of their wickedness and abominations, and prophesied of many things which are to come, yea, even the coming of Christ.

๒๗ และเพราะท่านกล่าวแก่พวกเขาว่าพระคริสต์คือ
พระผู้เป็นเจ้า, พระบิดาของสิ่งทั้งปวง, และกล่าวว่า
พระองค์จะทรงรับเอารูปลักษณะของมนุษย์, และจะ
เป็นรูปลักษณะตามที่สร้างมนุษย์ขึ้นในกาลเริ่มต้น;
หรืออีกนัยหนึ่ง, พระองค์กล่าวว่ามนุษย์สร้างขึ้นตาม
รูปลักษณะของพระผู้เป็นเจ้า, และว่าพระผู้เป็นเจ้าจะ
เสด็จลงมาในบรรดาลูกหลานมนุษย์, และทรงรับเอา
เนื้อหนังและโลหิต, และเสด็จออกไปตามพื้นพิภพ—

๒๘ และบัดนี้, เพราะท่านกล่าวเรื่องนี้, พวกเขาจึงได้
ประหารท่าน; และพวกเขาทำอีกหลายสิ่งซึ่งนำ
พระพิโรธของพระผู้เป็นเจ้าลงมาสู่พวกเขา. ฉะนั้น,
ใครเล่าจะพิศวงที่พวกเขาอยู่ในความเป็นทาส, และที่
พวกเขาถูกลงทัณฑ์ด้วยความทุกข์แสนสาหัส?

๒๙ เพราะดูเถิด, พระเจ้าตรัสไว้: เราจะไม่ช่วยเหลือ
ผู้คนของเราในวันแห่งการลงละเมิดของพวกเขา; แต่
เราจะสกัดกั้นหนทางเพื่อมิให้พวกเขารุ่งเรือง; และ
การกระทำของพวกเขาจะเป็นดังสิ่งกีดขวางอยู่หน้า
ตน.

๓๐ และอนึ่ง, พระองค์ตรัส: หากผู้คนของเราจะหว่าน
ความสกปรกพวกเขาจะเก็บเกี่ยวเกลบนั่นในลม
หมุน; และผลของมันคือยาพิษ.

๓๑ และอนึ่งพระองค์ตรัส: หากผู้คนของเราจะหว่าน
ความสกปรกพวกเขาจะเก็บเกี่ยวลมตะวันตก, ซึ่งนำ
เอาความพินาศมาทันที.

๓๒ และบัดนี้, ดูเถิด, สัญญาของพระเจ้าเกิดสัมฤทธิ์ผล
แล้ว, และท่านถูกลงทัณฑ์และรับทุกข์ทรมานแล้ว.

๓๓ แต่หากท่านจะหันมาสู่พระเจ้าด้วยความตั้งใจเด็ด
เดี่ยว, และมอบความไว้วางใจในพระองค์, และรับใช้
พระองค์ด้วยความขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถ
แห่งจิตใจ, หากท่านทำเช่นนี้, พระองค์จะทรง,
ปลดปล่อยท่านให้พ้นจากความเป็นทาส, ตามพระ
ประสงค์และความพอพระทัยของพระองค์.

And because he said unto them that Christ was the
God, the Father of all things, and said that he should
take upon him the image of man, and it should be
the image after which man was created in the begin-
ning; or in other words, he said that man was created
after the image of God, and that God should come
down among the children of men, and take upon
him flesh and blood, and go forth upon the face of
the earth—

And now, because he said this, they did put him to
death; and many more things did they do which
brought down the wrath of God upon them.
Therefore, who wondereth that they are in bondage,
and that they are smitten with sore afflictions?

For behold, the Lord hath said: I will not succor
my people in the day of their transgression; but I will
hedge up their ways that they prosper not; and their
doings shall be as a stumbling block before them.

And again, he saith: If my people shall sow filthi-
ness they shall reap the chaff thereof in the whirl-
wind; and the effect thereof is poison.

And again he saith: If my people shall sow filthi-
ness they shall reap the east wind, which bringeth
immediate destruction.

And now, behold, the promise of the Lord is ful-
filled, and ye are smitten and afflicted.

But if ye will turn to the Lord with full purpose of
heart, and put your trust in him, and serve him with
all diligence of mind, if ye do this, he will, according
to his own will and pleasure, deliver you out of
bondage.

โมไซยาห์ ๘

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากกษัตริย์ลิมีไฮยุติการพูดกับผู้คนของท่านแล้ว, เพราะท่านกล่าวแก่พวกเขาหลายเรื่องและจากเรื่องเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนไว้เพียงเล็กน้อยในหนังสือนี้, ท่านบอกผู้คนของท่านทุกเรื่องเกี่ยวกับพี่น้องของพวกเขาที่อยู่ในแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา.
- ๒ และท่านให้แอมมอนยืนขึ้นต่อหน้าฝูงชน, และเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดแก่พี่น้องของพวกเขาให้พวกเขาฟังนับแต่เวลาที่ซีนีฟขึ้นมาจากแผ่นดินนั้นแม้จนถึงเวลาที่ตัวเขาเองขึ้นมาจากแผ่นดินนั้น.
- ๓ และท่านเล่าให้คนเหล่านี้ฟังถึงถ้อยคำสุดท้ายที่กษัตริย์เบนจามินสอนผู้คน, และอธิบายถ้อยคำเหล่านั้นแก่ผู้คนของกษัตริย์ลิมีไฮ, เพื่อพวกเขาจะเข้าใจถ้อยคำทั้งหมดที่ท่านพูด.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากท่านทำทั้งหมดนี้ไปแล้ว, กษัตริย์ลิมีไฮให้ฝูงชนแยกย้ายกันไป, และให้คนทั้งหลายกลับไปบ้านตนเองทุกคน.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านให้นำแผ่นจารึกซึ่งมีบันทึกผู้คนของท่านนับแต่เวลาที่คนเหล่านี้ออกจากแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, มาต่อหน้าแอมมอน, เพื่อเขาจะได้อ่านมัน.
- ๖ บัดนี้, ทันทีที่แอมมอนอ่านบันทึกแล้ว, กษัตริย์ถามเขาเพื่อจะรู้ว่าเขาแปลความหมายของภาษาได้หรือไม่, และแอมมอนบอกท่านว่าเขาแปลไม่ได้.
- ๗ และกษัตริย์กล่าวแก่เขาว่า : โดยที่โศกเศร้าเพราะความทุกข์ของผู้คนข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าจึงให้คนของข้าพเจ้าสี่สิบสามคนออกเดินทางไปในแดนทุรกันดาร, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะได้พบแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, เพื่อเราจะได้อำนาจพี่น้องของเราให้ปลดปล่อยเราจากการเป็นทาส.

Mosiah 8

And it came to pass that after king Limhi had made an end of speaking to his people, for he spake many things unto them and only a few of them have I written in this book, he told his people all the things concerning their brethren who were in the land of Zarahemla.

And he caused that Ammon should stand up before the multitude, and rehearse unto them all that had happened unto their brethren from the time that Zeniff went up out of the land even until the time that he himself came up out of the land.

And he also rehearsed unto them the last words which king Benjamin had taught them, and explained them to the people of king Limhi, so that they might understand all the words which he spake.

And it came to pass that after he had done all this, that king Limhi dismissed the multitude, and caused that they should return every one unto his own house.

And it came to pass that he caused that the plates which contained the record of his people from the time that they left the land of Zarahemla, should be brought before Ammon, that he might read them.

Now, as soon as Ammon had read the record, the king inquired of him to know if he could interpret languages, and Ammon told him that he could not.

And the king said unto him: Being grieved for the afflictions of my people, I caused that forty and three of my people should take a journey into the wilderness, that thereby they might find the land of Zarahemla, that we might appeal unto our brethren to deliver us out of bondage.

๘ และพวกเขาหลงอยู่ในแดนทุรกันดารต่อเนื่องเป็น เวลาหลายวัน, กระนั้นพวกเขายังขยันหมั่นเพียร, และ ไม่พบแผ่นดินแห่งเซราเฮมลาแต่กลับมายังแผ่นดิน นี้, โดยที่เดินทางไปแผ่นดินแห่งหนึ่งซึ่งมีผืนน้ำ หลายแห่ง, โดยค้นพบแผ่นดินแห่งหนึ่งซึ่งเกลื่อนกล่น ไปด้วยกองกระดูกคน, และกระดูกสัตว์, และเกลื่อน กล่นไปด้วยซากปรักหักพังของอาคารทุกชนิดด้วย, โดยค้นพบแผ่นดินแห่งหนึ่งซึ่งเคยมีผู้คนอันมีจำนวน มากมายดังไพรพลของอิสราเอลอาศัยอยู่.

๙ และเพื่อให้ประจักษ์พยานว่าเรื่องที่พวกเขาบอกเล่า เป็นเรื่องจริงพวกเขาก็นำเอาแผ่นจารึกยี่สิบสี่แผ่น ซึ่งเต็มไปด้วยอักขระมา, และมันทำด้วยทองคำ บริสุทธิ์.

๑๐ และดูเถิด, พวกเขานำเอาเกราะอกมา, ด้วย, ซึ่งมี ขนาดใหญ่, และทำด้วยทองเหลืองและทองแดง, และ อยู่ในสภาพดีเยี่ยม.

๑๑ และอนึ่ง, พวกเขานำเอาดาบมา, ซึ่งด้ามของมันไม่ เหลือแล้ว, และตัวดาบกร่อนด้วยสนิม; และไม่มีใครใน แผ่นดินที่สามารถแปลความหมายของภาษาหรือ อักขระที่อยู่บนแผ่นจารึกได้. ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกล่าว แก่ท่าน : ท่านแปลได้ไหม ?

๑๒ และข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านอีก : ท่านรู้จักใครที่แปล ได้หรือไม่ ? เพราะข้าพเจ้าปรารถนาจะให้แปลบันทึก เหล่านี้เป็นภาษาของเรา; เพราะ, มันอาจ, ให้ความรู้ แก่เราเกี่ยวกับพวกที่เหลืออยู่ของผู้คนซึ่งถูกทำลาย, อันเป็นที่มาของบันทึกเหล่านี้; หรือ, มันอาจ, จะให้ ความรู้แก่เราเกี่ยวกับคนพวกนี้เองซึ่งถูกทำลาย; และข้าพเจ้าปรารถนาจะรู้ถึงเหตุแห่งความพินาศของ พวกเขา.

๑๓ บัดนี้แอมมอนกล่าวแก่ท่าน : ข้าแต่กษัตริย์, ข้าพเจ้า บอกท่านได้อย่างแน่นอน, ถึงชายคนหนึ่งซึ่งแปลบันทึก ได้; เพราะท่านมีสิ่งซึ่งท่านสามารถมองดูได้, และแปล บันทึกทั้งหมดซึ่งเป็นของสมัยโบราณ; และเป็นของ ประทานจากพระผู้เป็นเจ้า. และเรียกของเหล่านั้นว่า เครื่องแปลความหมาย, และไม่มีใครจะมองดูในนั้นได้ เว้นแต่เขาจะได้รับบัญชา, เกลือกเขาจะมองหาสิ่งที่ เขาไม่ควรมองและเขาจะตาย. และผู้ใดก็ตามที่ได้รับ บัญชาให้มองในนั้น, ก็เรียกผู้เดียวกันนั้นว่าผู้หยั่งรู้.

And they were lost in the wilderness for the space of many days, yet they were diligent, and found not the land of Zarahemla but returned to this land, having traveled in a land among many waters, having discovered a land which was covered with bones of men, and of beasts, and was also covered with ruins of buildings of every kind, having discovered a land which had been peopled with a people who were as numerous as the hosts of Israel.

And for a testimony that the things that they had said are true they have brought twenty-four plates which are filled with engravings, and they are of pure gold.

And behold, also, they have brought breastplates, which are large, and they are of brass and of copper, and are perfectly sound.

And again, they have brought swords, the hilts thereof have perished, and the blades thereof were cankered with rust; and there is no one in the land that is able to interpret the language or the engravings that are on the plates. Therefore I said unto thee: Canst thou translate?

And I say unto thee again: Knowest thou of any one that can translate? For I am desirous that these records should be translated into our language; for, perhaps, they will give us a knowledge of a remnant of the people who have been destroyed, from whence these records came; or, perhaps, they will give us a knowledge of this very people who have been destroyed; and I am desirous to know the cause of their destruction.

Now Ammon said unto him: I can assuredly tell thee, O king, of a man that can translate the records; for he has wherewith that he can look, and translate all records that are of ancient date; and it is a gift from God. And the things are called interpreters, and no man can look in them except he be commanded, lest he should look for that he ought not and he should perish. And whosoever is commanded to look in them, the same is called seer.

๑๔ และดูเถิด, กษัตริย์ของผู้คนซึ่งอยู่ในแผ่นดินแห่งเซราเอมลาเป็นผู้ที่ได้รับบัญชาให้ทำสิ่งเหล่านี้, และเป็นผู้มีของประทานอันสูงส่งนี้จากพระผู้เป็นเจ้า.

๑๕ และกษัตริย์กล่าวว่าผู้หยั่งรู้อยิ่งใหญ่กว่าศาสตพยากรณ์.

๑๖ และแอมมอนกล่าวว่าผู้หยั่งรู้เป็นผู้เปิดเผยและศาสตพยากรณ์ด้วย; และของประทานที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ไม่มีใครจะมีได้, เว้นแต่เขาจะมีเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งไม่มีใครจะมีได้; กระนั้นมนุษย์ยังจะมีอำนาจยิ่งใหญ่ว่าพระผู้เป็นเจ้าประทานให้เขา.

๑๗ แต่ผู้หยั่งรู้จะรู้ถึงสิ่งที่ผ่านมา, และถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นด้วย, และโดยเครื่องแปลความหมายเหล่านี้สิ่งทั้งปวงจะเปิดเผย, หรือ, ที่จริงแล้ว, สิ่งลึกลับจะแสดงให้ประจักษ์, และสิ่งที่ซ่อนอยู่ก็จะมาสู่ที่แจ้ง, และสิ่งที่ยังไม่เป็นที่รู้จักจะทำให้เป็นที่รู้จักกันโดยเครื่องแปลความหมายเหล่านี้, และเครื่องแปลความหมายเหล่านี้จะทำให้สิ่งต่าง ๆ เป็นที่รู้จัก มิเช่นนั้นแล้วไม่สามารถเป็นที่รู้จักได้.

๑๘ พระผู้เป็นเจ้าทรงจัดหาวิธีไว้เพื่อมนุษย์, โดยผ่านศรัทธา, จะได้ทำปาฏิหาริย์น่าแปลกประหลาด; ฉะนั้นเขากลายเป็นประโยชน์อันใหญ่หลวงต่อเพื่อนมนุษย์ของเขา.

๑๙ และบัดนี้, เมื่อแอมมอนกล่าวถ้อยคำเหล่านี้จบ กษัตริย์ชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง, และน้อมขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้า, มีความว่า : ความลึกลับอันสำคัญยังมีอยู่ในแผ่นจารึกเหล่านี้โดยไม่ต้องสงสัย, และเครื่องแปลความหมายเหล่านี้เตรียมไว้ด้วยจุดประสงค์ที่จะคลี่ความลึกลับเช่นนี้ทั้งหมดให้ลูกหลานมนุษย์อย่างไม่ต้องสงสัย.

๒๐ โอ้อันของพระเจ้าน่าอัศจรรย์เพียงใด, และพระเจ้าทรงทนกับผู้คนของพระองค์นานเพียงใด; แท้จริงแล้ว, ความเข้าใจของลูกหลานมนุษย์มืดบอดและยากที่จะเข้าถึงเพียงใด; เพราะพวกเขาจะไม่แสวงหาปัญญา, ทั้งไม่ปรารถนาให้ปัญญาควบคุมพวกเขาเลย !

๒๑ แท้จริงแล้ว, พวกเขาเป็นดังฝูงแกะป่าซึ่งหลบหนีไปจากเมฆบาล, และกระจัดกระจายไป, และถูกสัตว์ในป่าไล่, และกัดกิน.

And behold, the king of the people who are in the land of Zarahemla is the man that is commanded to do these things, and who has this high gift from God.

And the king said that a seer is greater than a prophet.

And Ammon said that a seer is a revelator and a prophet also; and a gift which is greater can no man have, except he should possess the power of God, which no man can; yet a man may have great power given him from God.

But a seer can know of things which are past, and also of things which are to come, and by them shall all things be revealed, or, rather, shall secret things be made manifest, and hidden things shall come to light, and things which are not known shall be made known by them, and also things shall be made known by them which otherwise could not be known.

Thus God has provided a means that man, through faith, might work mighty miracles; therefore he becometh a great benefit to his fellow beings.

And now, when Ammon had made an end of speaking these words the king rejoiced exceedingly, and gave thanks to God, saying: Doubtless a great mystery is contained within these plates, and these interpreters were doubtless prepared for the purpose of unfolding all such mysteries to the children of men.

O how marvelous are the works of the Lord, and how long doth he suffer with his people; yea, and how blind and impenetrable are the understandings of the children of men; for they will not seek wisdom, neither do they desire that she should rule over them!

Yea, they are as a wild flock which fleeth from the shepherd, and scattereth, and are driven, and are devoured by the beasts of the forest.

บันทึกของซีนีฟฟ์—เรื่องราวเกี่ยวกับผู้คนของท่าน,
นับจากเวลาที่พวกเขาออกจากแผ่นดินแห่งเซราเอี
มลาจนถึงเวลาที่พวกเขาได้รับการปลดปล่อยจาก
เงื้อมมือชาวเลมัน.

โมไซยาห์ ๙

- ๑ ข้าพเจ้า, ซีนีฟฟ์, โดยที่ได้รับการสอนในภาษาทั้งหมด
ของชาวนีไฟ, และมีความรู้ถึงแผ่นดินแห่งนีไฟ, หรือ
แผ่นดินแห่งมรดกแต่แรกเริ่มของบรรพบุรุษของเรา,
และโดยที่ถูกลงมาเป็นคนสอดแนมในบรรดาชาวเล
มันเพื่อจะสืบกำลังทัพของพวกเขา, เพื่อกองทัพของ
เราจะมาโจมตีและทำลายพวกเขา—แต่เมื่อข้าพเจ้า
เห็นสิ่งที่ดีในบรรดาพวกเขาแล้วข้าพเจ้าปรารถนาว่า
พวกเขาไม่ควรถูกทำลาย.
- ๒ ฉะนั้น, ข้าพเจ้าจึงโต้แย้งกับพี่น้องข้าพเจ้าในแดน
ทุรกันดาร, เพราะข้าพเจ้าอยากให้ผู้ปกครองของเรา
ทำข้อตกลงกับพวกเขา; แต่โดยที่เขาเป็นคนเข้มงวด
และกระหายเลือดจึงสั่งให้ประหารข้าพเจ้า; แต่
ข้าพเจ้าได้รับการช่วยไว้โดยมีการนองเลือดอย่าง
หนัก; เพราะพ่อต่อสู้กับพ่อ, พี่น้องต่อสู้กับพี่น้อง, จน
กองทัพส่วนใหญ่ของเราถูกทำลายในแดนทุรกันดาร;
และเราที่ได้รับการละเว้น, ก็กลับมา, ยังแผ่นดินแห่ง
เซราเอีมลา, เพื่อเล่าเรื่องให้ภรรยาของพวกเขาและ
ลูก ๆ ของพวกเขาฟัง.
- ๓ และกระนั้น, โดยที่ข้าพเจ้ามุ่งหวังเกินไปที่จะได้รับ
แผ่นดินของบรรพบุรุษเราเป็นมรดก, จึงรวบรวมคน
มากเท่าที่ปรารถนาจะขึ้นไปครอบครองแผ่นดิน, และ
เริ่มการเดินทางของเราไปในแดนทุรกันดารเพื่อขึ้นไป
ยังแผ่นดินนั้น; แต่เราทุกข์ทรมานด้วยความอดอยาก
และความทุกข์แสนสาหัส; เพราะเราเชื่อใจในการ
ระลึกถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเรา.
- ๔ กระนั้นก็ตาม, หลังจากกระหกระเหินอยู่ในแดน
ทุรกันดารหลายวันเราตั้งกระโจมของเราในที่ซึ่งพี่น้อง
ของเราถูกสังหาร, ซึ่งอยู่ใกล้กับแผ่นดินบรรพบุรุษ
ของเรา.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าพร้อมด้วย
คนของข้าพเจ้าสี่คนก็ไปในเมืองอีก, เข้าไปหากษัตริย์,
เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้ใจของกษัตริย์, และเพื่อข้าพเจ้าจะ
ได้รู้ว่าข้าพเจ้าพร้อมด้วยผู้คนของข้าพเจ้าจะเข้าไป
ครอบครองแผ่นดินโดยสันติได้หรือไม่.

*THE RECORD OF ZENIFF—An account of his people,
from the time they left the land of Zarahemla until the
time that they were delivered out of the hands of the
Lamanites.*

Mosiah 9

I, Zeniff, having been taught in all the language of
the Nephites, and having had a knowledge of the
land of Nephi, or of the land of our fathers' first in-
heritance, and having been sent as a spy among the
Lamanites that I might spy out their forces, that our
army might come upon them and destroy them—but
when I saw that which was good among them I was
desirous that they should not be destroyed.

Therefore, I contended with my brethren in the
wilderness, for I would that our ruler should make a
treaty with them; but he being an austere and a
blood-thirsty man commanded that I should be slain;
but I was rescued by the shedding of much blood; for
father fought against father, and brother against
brother, until the greater number of our army was
destroyed in the wilderness; and we returned, those
of us that were spared, to the land of Zarahemla, to
relate that tale to their wives and their children.

And yet, I being over-zealous to inherit the land of
our fathers, collected as many as were desirous to go
up to possess the land, and started again on our jour-
ney into the wilderness to go up to the land; but we
were smitten with famine and sore afflictions; for we
were slow to remember the Lord our God.

Nevertheless, after many days' wandering in the
wilderness we pitched our tents in the place where
our brethren were slain, which was near to the land
of our fathers.

And it came to pass that I went again with four of
my men into the city, in unto the king, that I might
know of the disposition of the king, and that I might
know if I might go in with my people and possess the
land in peace.

- ๖ และข้าพเจ้าเข้าไปหากษัตริย์, และเขาทำพันธสัญญากับข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าจะได้ครอบครองแผ่นดินแห่งลิไฮ-นีไฟ, และแผ่นดินแห่งไซลัม.
- ๗ และเขาสั่งให้ผู้คนของเขาออกจากแผ่นดินด้วย, และข้าพเจ้ากับผู้คนของข้าพเจ้าจึงเข้าไปในแผ่นดินเพื่อเราจะครอบครองมัน.
- ๘ และเราเริ่มสร้างอาคาร, และซ่อมกำแพงเมือง, แท้จริงแล้ว, แม้กำแพงเมืองแห่งลิไฮ-นีไฟ, และกำแพงเมืองแห่งไซลัม.
- ๙ และเราเริ่มทำไร่นา, แท้จริงแล้ว, แม้ปลูกด้วยเมล็ดนานาชนิด, ปลูกด้วยเมล็ดข้าวโพด, และข้าวสาลี, และข้าวบาร์เลย์, และปลูกด้วยนิแอส, และปลูกด้วยเชอัม, และปลูกด้วยเมล็ดผลไม้ นานาชนิด; และเราได้เริ่มขยายเผ่าพันธุ์และรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน.
- ๑๐ บัดนี้มันเป็นอุบายและเล่ห์กลของกษัตริย์เลมัน, ที่จะนำผู้คนของข้าพเจ้ามาสู่ความเป็นทาส, โดยเขายอมมอบแผ่นดินให้เราเพื่อเราจะครอบครองมัน.
- ๑๑ ฉะนั้นเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ, หลังจากเราได้อยู่ในแผ่นดินต่อเนื่องเป็นเวลาสิบสองปีกษัตริย์เลมันเริ่มปริวิตก, ด้วยเกรงว่าโดยวิธีใดวิธีหนึ่งผู้คนของข้าพเจ้าจะแข็งแกร่งขึ้นในแผ่นดิน, และว่าพวกเขาจะชนะเราและนำเรามาสู่การเป็นทาสไม่ได้.
- ๑๒ บัดนี้พวกเขาเป็นคนเกียจคร้านและถือรูปเคารพ; ฉะนั้นพวกเขาก็ปรารถนาจะนำเรามาสู่ความเป็นทาส, เพื่อพวกเขาจะอึดหนัดด้วยแรงงานจากมือเรา; แท้จริงแล้ว, เพื่อพวกเขาจะได้สำราญกายใจกับฝูงสัตว์ในทุ่งของเรา.
- ๑๓ ฉะนั้นเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์เลมันเริ่มยุยงผู้คนของเขาให้ขัดแย้งกับผู้คนของข้าพเจ้า; ฉะนั้นสงครามและการขัดแย้งจึงเริ่มขึ้นในแผ่นดิน.
- ๑๔ เพราะ, ในปีที่สิบสามแห่งการปกครองของข้าพเจ้าในแผ่นดินแห่งนีไฟ, ห่างออกไปทางใต้ของแผ่นดินแห่งไซลัม, เมื่อผู้คนของข้าพเจ้ากำลังให้น้ำและเลี้ยงฝูงสัตว์ของพวกเขา, และกำลังทำไร่นาของพวกเขา, ไฟรพลชาวเลมันจำนวนมากมาโจมตีพวกเขาและเริ่มสังหารพวกเขา, และเอาฝูงสัตว์ของพวกเขา, และข้าวโพดในทุ่งของพวกเขาไป.
- ๑๕ แท้จริงแล้ว, และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาหลบหนี, ทั้งหมดที่ถูกไล่ไม่ทัน, แม้เข้ามาในเมืองแห่งนีไฟ, และร้องขอข้าพเจ้าให้คุ้มครองพวกเขา.

And I went in unto the king, and he covenanted with me that I might possess the land of Lehi-Nephi, and the land of Shilom.

And he also commanded that his people should depart out of the land, and I and my people went into the land that we might possess it.

And we began to build buildings, and to repair the walls of the city, yea, even the walls of the city of Lehi-Nephi, and the city of Shilom.

And we began to till the ground, yea, even with all manner of seeds, with seeds of corn, and of wheat, and of barley, and with neas, and with sheum, and with seeds of all manner of fruits; and we did begin to multiply and prosper in the land.

Now it was the cunning and the craftiness of king Laman, to bring my people into bondage, that he yielded up the land that we might possess it.

Therefore it came to pass, that after we had dwelt in the land for the space of twelve years that king Laman began to grow uneasy, lest by any means my people should wax strong in the land, and that they could not overpower them and bring them into bondage.

Now they were a lazy and an idolatrous people; therefore they were desirous to bring us into bondage, that they might glut themselves with the labors of our hands; yea, that they might feast themselves upon the flocks of our fields.

Therefore it came to pass that king Laman began to stir up his people that they should contend with my people; therefore there began to be wars and contentions in the land.

For, in the thirteenth year of my reign in the land of Nephi, away on the south of the land of Shilom, when my people were watering and feeding their flocks, and tilling their lands, a numerous host of Lamanites came upon them and began to slay them, and to take off their flocks, and the corn of their fields.

Yea, and it came to pass that they fled, all that were not overtaken, even into the city of Nephi, and did call upon me for protection.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าให้อาวุธพวก เขามีค้อน, และมีลูกธนู, มีดาบ, และมีกระบี่, และมี กระบอง, และมีสายหูก, และมีอาวุธทุกชนิดที่เรา ประดิษฐ์ได้, และข้าพเจ้ากับผู้คนของข้าพเจ้าได้ออก ไปรบกับชาวเลมัน.

๑๗ แท้จริงแล้ว, ด้วยกำลังจากพระเจ้าเราออกไปสู้รบ กับชาวเลมัน; เพราะข้าพเจ้ากับผู้คนของข้าพเจ้า ร้องขอพระเจ้าอย่างสุดกำลังให้พระองค์ทรงปลด ปลอยเราจากเงื้อมมือศัตรูของเรา, เพราะเราตื่นขึ้นสู่ ความทรงจำถึงการปลดปล่อยบรรพบุรุษของเรา.

๑๘ และพระเจ้าเป็นเจ้าทรงได้ยินเสียงร้องของเราและ ทรงตอบการสวดอ้อนวอนของเรา; และเราออกไปด้วย พลังของพระองค์; แท้จริงแล้ว, เราได้ออกไปต่อสู้กับ ชาวเลมัน, และภายในวันเดียวกับหนึ่งคืนเราสังหาร คนพวกนั้นสามพันกับสี่สิบสามคน; เราสังหารพวก เขาแม้จนเราขับไล่พวกเขาออกไปจากแผ่นดินของ เรา.

๑๙ และข้าพเจ้า, ตัวข้าพเจ้าเอง, ด้วยมือข้าพเจ้าเอง, ช่วยฝังศพพวกเขา. และดูเถิด, เป็นโศกเศร้าและความ ทุกข์โศกอย่างใหญ่หลวงแก่เรา, ที่พี่น้องของเราสอง ร้อยเจ็ดสิบเก้าคนถูกสังหาร.

And it came to pass that I did arm them with bows, and with arrows, with swords, and with cimeters, and with clubs, and with slings, and with all manner of weapons which we could invent, and I and my people did go forth against the Lamanites to battle.

Yea, in the strength of the Lord did we go forth to battle against the Lamanites; for I and my people did cry mightily to the Lord that he would deliver us out of the hands of our enemies, for we were awakened to a remembrance of the deliverance of our fathers.

And God did hear our cries and did answer our prayers; and we did go forth in his might; yea, we did go forth against the Lamanites, and in one day and a night we did slay three thousand and forty-three; we did slay them even until we had driven them out of our land.

And I, myself, with mine own hands, did help to bury their dead. And behold, to our great sorrow and lamentation, two hundred and seventy-nine of our brethren were slain.

โมไซยาห์ ๑๐

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราเริ่มสถาปนาอาณาจักรอีกและเราเริ่มครอบครองแผ่นดินโดยสันติอีก. และข้าพเจ้าทำให้มีการสร้างอาวุธสงครามทุกชนิด, เพื่อโดยการนั้นข้าพเจ้าจะมีอาวุธให้ผู้คนของข้าพเจ้าต่อสู้ เวลาที่ชาวเลมันขึ้นมาทำสงครามกับผู้คนของข้าพเจ้า.
- ๒ และข้าพเจ้าจัดยามไว้รอบแผ่นดิน, เพื่อชาวเลมันจะได้ไม่มาโจมตีเราโดยไม่รู้ตัวและทำลายเรา; และโดยวิธีนี้ข้าพเจ้าจึงได้ป้องกันผู้คนของข้าพเจ้าและฝูงสัตว์ของข้าพเจ้า, และรักษามันไม่ให้ตกอยู่ในมือศัตรูของเรา.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราได้รับแผ่นดินบรรพบุรุษของเรามาเป็นมรดกหลายปี, แท้จริงแล้ว, ต่อเนื่องเป็นเวลายี่สิบสองปี.
- ๔ และข้าพเจ้าให้พวกผู้ชายทำไร่ไถนา, และปลูกธัญพืชทุกชนิดและผลไม้ทุกประเภทของทุกชนิด.
- ๕ และข้าพเจ้าให้พวกผู้หญิงปั่นฝ้าย, และทำงานหนัก, และทำงาน, และทอผ้าป่านเนื้อดีทุกชนิด, แท้จริงแล้ว, และผ้าทุกชนิด, เพื่อเราจะได้ห่อหุ้มความเปลือยเปล่าของเรา; และด้วยเหตุนี้เราจึงรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน—ดังนั้นเราจึงมีสันติในแผ่นดินติดต่อกันอย่างต่อเนื่องเป็นเวลายี่สิบสองปี.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์เลมันตาย, และบุตรของเขาเริ่มปกครองแทน. และเขาเริ่มช่วยผู้คนของเขาให้ภักดีต่อผู้คนของข้าพเจ้า; ฉะนั้นพวกเขาจึงเริ่มเตรียมสงคราม, และขึ้นมารบกับผู้คนของข้าพเจ้า.
- ๗ แต่ข้าพเจ้าส่งคนสอดแนมของข้าพเจ้าออกไปรอบแผ่นดินแห่งเชมลอน, เพื่อข้าพเจ้าจะรู้การเตรียมของพวกเขา, เพื่อข้าพเจ้าจะได้ป้องกันอันตรายจากพวกเขา, เพื่อพวกเขาจะไม่มาโจมตีผู้คนของข้าพเจ้าและทำลายพวกเขา.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขายกขึ้นมาทางเหนือของแผ่นดินแห่งไซลัม, พร้อมด้วยไพร่พลมากมาย, คนถือธนู, และลูกธนู, และดาบ, และกระบี่, และก้อนหิน, และสายเหวี่ยง; และพวกเขาโกนหัวจนพวกเขาหัวโล้น; และพวกเขาคาดแผ่นหนังไว้รอบเอวตน.

Mosiah 10

And it came to pass that we again began to establish the kingdom and we again began to possess the land in peace. And I caused that there should be weapons of war made of every kind, that thereby I might have weapons for my people against the time the Lamanites should come up again to war against my people.

And I set guards round about the land, that the Lamanites might not come upon us again unawares and destroy us; and thus I did guard my people and my flocks, and keep them from falling into the hands of our enemies.

And it came to pass that we did inherit the land of our fathers for many years, yea, for the space of twenty and two years.

And I did cause that the men should till the ground, and raise all manner of grain and all manner of fruit of every kind.

And I did cause that the women should spin, and toil, and work, and work all manner of fine linen, yea, and cloth of every kind, that we might clothe our nakedness; and thus we did prosper in the land—thus we did have continual peace in the land for the space of twenty and two years.

And it came to pass that king Laman died, and his son began to reign in his stead. And he began to stir his people up in rebellion against my people; therefore they began to prepare for war, and to come up to battle against my people.

But I had sent my spies out round about the land of Shemlon, that I might discover their preparations, that I might guard against them, that they might not come upon my people and destroy them.

And it came to pass that they came up upon the north of the land of Shilom, with their numerous hosts, men armed with bows, and with arrows, and with swords, and with cimeters, and with stones, and with slings; and they had their heads shaved that they were naked; and they were girded with a leathern girdle about their loins.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าให้พวกผู้หญิงและลูก ๆ ของผู้คนข้าพเจ้าไปซ่อนในแดนทุรกันดาร; และข้าพเจ้าให้ชายชราทั้งหมดของข้าพเจ้าด้วยที่ใช้อาวุธได้, และคนหนุ่มทั้งหมดของข้าพเจ้าด้วยที่สามารถใช้อาวุธได้, ให้มารวมกันเพื่อไปรบกับชาวเลมัน; และข้าพเจ้าจัดให้พวกเขาประจำที่ของตน, แต่ละคนตามอายุของเขา.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราขึ้นไปรบกับชาวเลมัน; และข้าพเจ้า, แม้ข้าพเจ้า, มีอายุมาก, ก็ขึ้นไปรบกับชาวเลมัน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราขึ้นไปรบด้วยพละกำลังของพระเจ้า.

๑๑ บัดนี้, ชาวเลมันไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระเจ้า, ทั้งไม่รู้เกี่ยวกับพละกำลังของพระเจ้า, ฉะนั้นพวกเขาจึงพึ่งแรงกายของตนเอง. กระนั้นพวกเขาก็เป็นคนแข็งแรง, ตามพละกำลังของมนุษย์.

๑๒ พวกเขาเป็นคนป่าเถื่อน, และดุร้าย, และกระหายเลือด, เชื่อในประเพณีบรรพบุรุษของพวกเขา, ซึ่งเป็นดังนี้—เชื่อว่าพวกเขาถูกไล่ออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็มเพราะความชั่วช้าสามานย์ของบรรพบุรุษ, และว่าพี่น้องของพวกเขาปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไม่เป็นธรรมในแดนทุรกันดาร, และพวกเขาได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมขณะข้ามทะเลด้วย;

๑๓ และอนึ่ง, พวกเขาได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมอีกขณะอยู่ในแผ่นดินแห่งมรดกแต่แรกเริ่มของพวกเขา, หลังจากพวกเขาข้ามทะเลแล้ว, และทั้งหมดนี้เพราะว่านิไฟข้อสัตย์มากกว่าในการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า—ฉะนั้นท่านจึงเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า, เพราะพระเจ้าทรงได้ยินคำสวดอ้อนวอนของท่านและทรงตอบคำสวดอ้อนวอนเหล่านั้น, และท่านจึงเป็นผู้นำการเดินทางของพวกเขาในแดนทุรกันดาร.

๑๔ และพี่น้องท่านโกรธท่านเพราะพวกเขาไม่เข้าใจวิธีการของพระเจ้า; พวกเขาโกรธท่านด้วยขณะที่อยู่บนผืนน้ำด้วยเพราะพวกเขาทำใจแข็งกระด้างต่อพระเจ้า.

๑๕ และอนึ่ง, พวกเขาโกรธท่านเมื่อพวกเขามาถึงแผ่นดินที่สัญญาไว้, เพราะพวกเขากล่าวว่าท่านเอาอำนาจปกครองผู้คนไปจากมือพวกเขา; และพวกเขาหมายมั่นจะฆ่าท่าน.

And it came to pass that I caused that the women and children of my people should be hid in the wilderness; and I also caused that all my old men that could bear arms, and also all my young men that were able to bear arms, should gather themselves together to go to battle against the Lamanites; and I did place them in their ranks, every man according to his age.

And it came to pass that we did go up to battle against the Lamanites; and I, even I, in my old age, did go up to battle against the Lamanites. And it came to pass that we did go up in the strength of the Lord to battle.

Now, the Lamanites knew nothing concerning the Lord, nor the strength of the Lord, therefore they depended upon their own strength. Yet they were a strong people, as to the strength of men.

They were a wild, and ferocious, and a blood-thirsty people, believing in the tradition of their fathers, which is this—Believing that they were driven out of the land of Jerusalem because of the iniquities of their fathers, and that they were wronged in the wilderness by their brethren, and they were also wronged while crossing the sea;

And again, that they were wronged while in the land of their first inheritance, after they had crossed the sea, and all this because that Nephi was more faithful in keeping the commandments of the Lord—therefore he was favored of the Lord, for the Lord heard his prayers and answered them, and he took the lead of their journey in the wilderness.

And his brethren were wroth with him because they understood not the dealings of the Lord; they were also wroth with him upon the waters because they hardened their hearts against the Lord.

And again, they were wroth with him when they had arrived in the promised land, because they said that he had taken the ruling of the people out of their hands; and they sought to kill him.

- ๑๖ และอนึ่ง, พวกเขาโกรธท่านเพราะท่านออกไปใน
แดนทุรกันดารดังที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาท่าน, และนำ
เอาบันทึกซึ่งมีจารึกอยู่บนแผ่นจารึกทองเหลืองไป,
เนื่องจากพวกเขากล่าวว่าท่านขโมยมัน.
- ๑๗ และดังนั้นพวกเขาจึงสอนลูกหลานตนให้เกลียดชัง,
และกระทำฆาตกรรมคนพวกนั้น, และให้ขโมยและ
ปล้นสะดม, และทำทุกสิ่งที่จะทำได้เพื่อทำลายคนพวก
นั้น; ฉะนั้นพวกเขาจึงมีความเกลียดนิรันดร์ต่อลูก
หลานของนีไฟ.
- ๑๘ เพราะเหตุนี้เองกษัตริย์เลมัน, จึงหลอกลวง
ข้าพเจ้า, ด้วยอุบาย, และเล่ห์กลอันเป็นเท็จของเขา,
และคำสัญญาอันไพเราะของเขา, ที่ข้าพเจ้านำผู้คน
เหล่านี้ของข้าพเจ้าขึ้นมายังแผ่นดินนี้, เพื่อพวกเขาจะ
ทำลายผู้คนเหล่านี้; แท้จริงแล้ว, และเราทนทุกข์มา
หลายปีอยู่ในแผ่นดิน.
- ๑๙ และบัดนี้ข้าพเจ้า, ซินิฟฟ์, หลังจากเล่าเรื่องทั้งหมด
นี้ที่เกี่ยวกับชาวเลมันให้ผู้คนของข้าพเจ้าฟังแล้ว,
ข้าพเจ้าเร้าใจให้พวกเขาไปรบด้วยสุดกำลังของพวกเขา,
โดยมอบความไว้วางใจของพวกเขาในพระเจ้า;
ฉะนั้น, เราจึงต่อสู้กับพวกเขา, แบบซึ่งหน้า.
- ๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราขับไล่พวกเขา
ออกจากแผ่นดินของเราอีก; และเราสังหารพวกเขา
ด้วยการเข่นฆ่าไม่เลือกหน้า, แม้มากจนเราไม่ได้นับ
จำนวน.
- ๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรากลับไปแผ่นดิน
ของเราเองอีก, และผู้คนของข้าพเจ้าเริ่มเลี้ยงฝูงสัตว์
ของพวกเขา, และทำไร่ไถนาของพวกเขาอีก.
- ๒๒ และบัดนี้ข้าพเจ้า, โดยที่ชราแล้ว, จึงได้มอบ
อาณาจักรให้บุตรคนหนึ่งของข้าพเจ้า; ฉะนั้น, ข้าพเจ้า
จะไม่กล่าวอีก. และขอพระเจ้าประทานพรแก่ผู้คนของ
ข้าพเจ้า. เอเมน.

And again, they were wroth with him because he
departed into the wilderness as the Lord had com-
manded him, and took the records which were en-
graven on the plates of brass, for they said that he
robbed them.

And thus they have taught their children that they
should hate them, and that they should murder
them, and that they should rob and plunder them,
and do all they could to destroy them; therefore they
have an eternal hatred towards the children of
Nephi.

For this very cause has king Laman, by his cun-
ning, and lying craftiness, and his fair promises, de-
ceived me, that I have brought this my people up into
this land, that they may destroy them; yea, and we
have suffered these many years in the land.

And now I, Zeniff, after having told all these
things unto my people concerning the Lamanites, I
did stimulate them to go to battle with their might,
putting their trust in the Lord; therefore, we did con-
tend with them, face to face.

And it came to pass that we did drive them again
out of our land; and we slew them with a great
slaughter, even so many that we did not number
them.

And it came to pass that we returned again to our
own land, and my people again began to tend their
flocks, and to till their ground.

And now I, being old, did confer the kingdom
upon one of my sons; therefore, I say no more. And
may the Lord bless my people. Amen.

โมไซยาห์ ๑๑

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือซนิฟฟ์มอบอาณาจักรให้โนอาห์, บุตรคนหนึ่งของท่าน; ฉะนั้นโนอาห์เริ่มปกครองแทนท่าน; และเขาไม่ได้เดินในทางของบิดา.
- ๒ เพราะเหตุเกิด, เขาไม่ได้รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเจ้า, แต่เขาเดินไปตามความปรารถนาของใจตนเอง. และเขามีภรรยาและอนุภรรยาหลายคน. และเขาได้ทำให้ผู้คนของเขากระทำความบาป, และกระทำความชั่วซึ่งในสายพระเนตรของพระเจ้า. แท้จริงแล้ว, และพวกเขากระทำการผิดประเวณีและความชั่วร้ายนานาประการ.
- ๓ และเขาเรียกเก็บภาษีหนึ่งในห้าของทุกสิ่งที่คนทั้งหลายครอบครอง, หนึ่งในห้าของทองพวกเขาและเงินของพวกเขา, และหนึ่งในห้าของซิฟฟ์พวกเขา, และทองแดงของพวกเขา, และทองเหลืองและเหล็กของพวกเขา; และหนึ่งในห้าของลูกสัตว์อ้วนของพวกเขา; และหนึ่งในห้าของธัญพืชทั้งหมดของพวกเขาด้วย.
- ๔ และทั้งหมดนี้เขาเอาไปปรนเปรอตน, และภรรยาและเหล่าอนุภรรยาของเขา; และปุโรหิตของเขาด้วย, กับภรรยาของคนพวกนี้และเหล่าอนุภรรยาของคนพวกนี้; เขาเปลี่ยนแปลงกิจจากกิจของอาณาจักรไปดังนั้น.
- ๕ เพราะเขาถอดปุโรหิตทั้งหมดที่บิดาของเขาอุทิศถวายไว้, และอุทิศถวายคนใหม่แทน, ซึ่งคนเช่นนี้ทะนงตนด้วยความถือดีในใจตน.
- ๖ แท้จริงแล้ว, และดังนั้นคนพวกนี้ได้รับการคำจูนในความเกียจคร้านของตน, และในการนับถือรูปเคารพของตน, และในการผิดประเวณีของตน, ด้วยภาษีซึ่งกษัตริย์โนอาห์เก็บจากผู้คนของเขา; ดังนั้นผู้คนจึงทำงานหนักยิ่งเพื่อคำจูนความชั่วช้าสามานย์.
- ๗ แท้จริงแล้ว, และพวกเขากลายเป็นคนนับถือรูปเคารพด้วย, เพราะพวกเขาถูกล่อลวงด้วยคำพูดที่ไร้ประโยชน์และคำป้อยของกษัตริย์และปุโรหิต; เพราะคนพวกนี้กล่าวคำป้อยกับผู้คน.

Mosiah 11

And now it came to pass that Zeniff conferred the kingdom upon Noah, one of his sons; therefore Noah began to reign in his stead; and he did not walk in the ways of his father.

For behold, he did not keep the commandments of God, but he did walk after the desires of his own heart. And he had many wives and concubines. And he did cause his people to commit sin, and do that which was abominable in the sight of the Lord. Yea, and they did commit whoredoms and all manner of wickedness.

And he laid a tax of one fifth part of all they possessed, a fifth part of their gold and of their silver, and a fifth part of their ziff, and of their copper, and of their brass and their iron; and a fifth part of their fatlings; and also a fifth part of all their grain.

And all this did he take to support himself, and his wives and his concubines; and also his priests, and their wives and their concubines; thus he had changed the affairs of the kingdom.

For he put down all the priests that had been consecrated by his father, and consecrated new ones in their stead, such as were lifted up in the pride of their hearts.

Yea, and thus they were supported in their laziness, and in their idolatry, and in their whoredoms, by the taxes which king Noah had put upon his people; thus did the people labor exceedingly to support iniquity.

Yea, and they also became idolatrous, because they were deceived by the vain and flattering words of the king and priests; for they did speak flattering things unto them.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์โนอาห์สร้างอาคารหุหฺราและกว้างหลายหลัง; และเขาประดับอาคารด้วยงานไม้ที่ประณีต, และด้วยสิ่งมีค่า นานัปการ, ด้วยทอง, และด้วยเงิน, และด้วยเหล็ก, และด้วยทองเหลือง, และด้วยซิฟฟ์, และด้วยทองแดง;

๙ และเขาสร้างวังโอฬาร, และบัลลังก์อยู่ตรงกลางไว้ให้ตนด้วย, ซึ่งทั้งหมดนี้ทำด้วยไม้เนื้อดีและประดับด้วยทองและเงินและด้วยของมีค่า.

๑๐ และเขาให้คนงานของเขาทำงานประณีตนานัปการภายในกำแพงพระวิหาร, ด้วยไม้เนื้อดี, และด้วยทองแดง, และด้วยทองเหลือง.

๑๑ และที่นั่งซึ่งจัดไว้ต่างหากสำหรับมหาปุโรหิต, ซึ่งอยู่เหนือที่นั่งอื่นทั้งหมดนั้น, เขาประดับไว้ด้วยทองบริสุทธิ์; และเขาให้สร้างพนักอกไว้หน้าที่นั่ง, เพื่อพวกเขาจะได้อิงตัวและแขนของตนบนนั้นขณะพูดคำเท็จและไม่มีประโยชน์กับผู้คนของเขา.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาสร้างหอสูงใกล้พระวิหาร; แท้จริงแล้ว, เป็นหอที่สูงมาก, แม้สูงจนเขายืนได้บนยอดหอนั้นและมองเห็นแผ่นดินแห่งไซลัม, และแผ่นดินแห่งเชมลอนด้วย, ซึ่งชาวเลม้นครอบครอง; และเขามองเห็นได้แม้ทั่วแผ่นดินโดยรอบ.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาให้สร้างอาคารหลายหลังในแผ่นดินแห่งไซลัม; และเขาให้สร้างหอสูงใหญ่แห่งหนึ่งไว้บนเนินเขาทางเหนือของแผ่นดินแห่งไซลัม, ซึ่งเคยเป็นที่หลบภัยสำหรับลูกหลานของนีไฟในเวลาที่พวกเขาหลบหนีออกจากแผ่นดิน; และเขาทำไปดังนี้โดยใช้ทรัพย์สินมีค่าซึ่งได้มาจากการเก็บภาษีของผู้คนของเขา.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขามีใจฝักใฝ่อยู่กับทรัพย์สินมีค่าของตน, และเขาใช้เวลาของตนดำเนินชีวิตอย่างมัวเมาอยู่กับภรรยาของเขาและเหล่าอนุภรรยาของเขา; และปุโรหิตของเขาใช้เวลาของตนเช่นนั้นอยู่กับหญิงโสเภณีด้วย.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาปลูกสวนองุ่นทั่วทั้งแผ่นดิน; และเขาสร้างบ่ออย่างงุ่น, และทำเหล้าองุ่นไว้มาก; และดังนั้นเขาจึงกลายเป็นนักเลงเหล้าองุ่น, และผู้คนของเขาด้วย.

And it came to pass that king Noah built many elegant and spacious buildings; and he ornamented them with fine work of wood, and of all manner of precious things, of gold, and of silver, and of iron, and of brass, and of ziff, and of copper;

And he also built him a spacious palace, and a throne in the midst thereof, all of which was of fine wood and was ornamented with gold and silver and with precious things.

And he also caused that his workmen should work all manner of fine work within the walls of the temple, of fine wood, and of copper, and of brass.

And the seats which were set apart for the high priests, which were above all the other seats, he did ornament with pure gold; and he caused a breast-work to be built before them, that they might rest their bodies and their arms upon while they should speak lying and vain words to his people.

And it came to pass that he built a tower near the temple; yea, a very high tower, even so high that he could stand upon the top thereof and overlook the land of Shilom, and also the land of Shemlon, which was possessed by the Lamanites; and he could even look over all the land round about.

And it came to pass that he caused many buildings to be built in the land Shilom; and he caused a great tower to be built on the hill north of the land Shilom, which had been a resort for the children of Nephi at the time they fled out of the land; and thus he did do with the riches which he obtained by the taxation of his people.

And it came to pass that he placed his heart upon his riches, and he spent his time in riotous living with his wives and his concubines; and so did also his priests spend their time with harlots.

And it came to pass that he planted vineyards round about in the land; and he built wine-presses, and made wine in abundance; and therefore he became a wine-bibber, and also his people.

- ๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันเริ่มยกมาโจมตีผู้คนของเขา, โจมตีกลุ่มคนจำนวนน้อย, และสังหารคนเหล่านั้นในทุ่งของตน, และขณะที่พวกเขา กำลังเลี้ยงฝูงสัตว์ของตน.
- ๑๗ และกษัตริย์โนอาห์ส่งยามไปยังที่ต่าง ๆ ในแผ่นดิน เพื่อขับไล่พวกนั้นออกไป; แต่เขามิได้ส่งไปเป็นจำนวนเพียงพอ, และชาวเลมันยกมาโจมตีพวกเขาและฆ่าพวกเขา, และไล่ฝูงสัตว์ของพวกเขาออกมาจากแผ่นดิน; ดังนั้นชาวเลมันจึงเริ่มทำลายพวกเขา, และแสดงความเกลียดชังต่อพวกเขา.
- ๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์โนอาห์ส่งกองทัพอของเขาไปต่อสู้คนพวกนั้น, และพวกเขาถูกขับไล่กลับไป, หรือพวกเขาขับไล่คนพวกนั้นกลับไปชั่วเวลาหนึ่ง; ฉะนั้น, พวกเขาจึงกลับมาพร้อมกับชื่นชมข้าวของที่พวกเขายึดได้.
- ๑๙ และบัดนี้, เพราะชัยชนะครั้งใหญ่นี้พวกเขาจึงทะนงตนด้วยความถือดีในใจตน; พวกเขาอวดอ้างถึงกำลังของตนเอง, โดยกล่าวว่าพวกเขาห้าสิบคนจะยืนสู้ชาวเลมันได้เป็นพัน ๆ คน; และพวกเขาโอ้อวดดังนั้น, และเบิกบานในเลือด, และการนองเลือดของพี่น้องพวกเขา, และการนี้เนื่องจากความชั่วร้ายของกษัตริย์และปุโรหิตของเขา.
- ๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีชายคนหนึ่งในบรรดาพวกเขานามว่าอบินาได; และท่านออกไปในบรรดาพวกนี้, และเริ่มพยากรณ์, มีความว่า : ดูเถิด, พระเจ้าตรัสดังนี้, และพระองค์ทรงบัญชาข้าพเจ้าดังนี้, มีความว่า, จงออกไป, และกล่าวแก่คนพวกนี้ว่า, พระเจ้าตรัสดังนี้—วิบัติจะมีแก่คนพวกนี้, เพราะเราเห็นความน่าชิงชังของพวกเขา, และความชั่วร้ายของพวกเขา, และการผิดประเวณีของพวกเขา; และเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจ เราจะไปเยือนพวกเขาในความโกรธของเรา.
- ๒๑ และเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจและหันมาหาพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, ดูเถิด, เราจะปล่อยพวกเขาให้อยู่ในเงื้อมมือศัตรูของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาจะถูกนำไปสู่การเป็นทาส; และพวกเขาจะถูกทรมานโดยมือศัตรูของพวกเขา.
- ๒๒ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, และคือพระผู้เป็นเจ้าที่ทรงแค้น, ที่จะเยือนความชั่วช้าสามานย์ของผู้คนของเรา.

And it came to pass that the Lamanites began to come in upon his people, upon small numbers, and to slay them in their fields, and while they were tending their flocks.

And king Noah sent guards round about the land to keep them off; but he did not send a sufficient number, and the Lamanites came upon them and killed them, and drove many of their flocks out of the land; thus the Lamanites began to destroy them, and to exercise their hatred upon them.

And it came to pass that king Noah sent his armies against them, and they were driven back, or they drove them back for a time; therefore, they returned rejoicing in their spoil.

And now, because of this great victory they were lifted up in the pride of their hearts; they did boast in their own strength, saying that their fifty could stand against thousands of the Lamanites; and thus they did boast, and did delight in blood, and the shedding of the blood of their brethren, and this because of the wickedness of their king and priests.

And it came to pass that there was a man among them whose name was Abinadi; and he went forth among them, and began to prophesy, saying: Behold, thus saith the Lord, and thus hath he commanded me, saying, Go forth, and say unto this people, thus saith the Lord—Wo be unto this people, for I have seen their abominations, and their wickedness, and their whoredoms; and except they repent I will visit them in mine anger.

And except they repent and turn to the Lord their God, behold, I will deliver them into the hands of their enemies; yea, and they shall be brought into bondage; and they shall be afflicted by the hand of their enemies.

And it shall come to pass that they shall know that I am the Lord their God, and am a jealous God, visiting the iniquities of my people.

- ๒๓ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเว้นแต่คนพวกนี้จะกลับใจและหันมาหาพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, พวกเขาจะถูกนำไปสู่การเป็นทาส; และไม่มีใครจะปลดปล่อยพวกเขา, เว้นแต่จะเป็นพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ.
- ๒๔ แท้จริงแล้ว, และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาจะร้องต่อเรา เราจะเชื่องช้าที่จะฟังเสียงร้องของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, และเราจะปล่อยให้ศัตรูของพวกเขาหลงผิดพวกเขา.
- ๒๕ และเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจด้วยการนุ่งห่มผ้ากระสอบและโรยศีรษะด้วยขี้เถ้า, และร้องอย่างสุดกำลังต่อพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาแล้ว, เราจะไม่ฟังคำสวดอ้อนวอนของพวกเขา, ทั้งเราจะไม่ปล่อยพวกเขาออกจากความทุกข์; และพระเจ้าตรัสดังนี้, และพระองค์ทรงบัญชาข้าพเจ้าดังนี้.
- ๒๖ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่ออบินาไดกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่พวกเขาแล้ว พวกเขาโกรธท่าน, และหมายมั่นจะเอาชีวิตท่าน; แต่พระเจ้าทรงปลดปล่อยท่านออกจากเงื้อมมือพวกเขา.
- ๒๗ บัดนี้เมื่อกษัตริย์โนอาห์รู้ถึงถ้อยคำซึ่งอบินาไดพูดกับผู้คน, เขาโกรธด้วย; และเขากล่าวว่า : อบินาไดคือใคร, ที่จะตัดสินข้าพเจ้าและผู้คนของข้าพเจ้า, หรือพระเจ้าคือผู้ใดเล่า, ที่จะนำความทุกข์ใหญ่หลวงเช่นนั้นมาให้ผู้คนของข้าพเจ้า ?
- ๒๘ ข้าพเจ้าสั่งพวกท่านให้นาอบินาไดมาที่นี่, เพื่อข้าพเจ้าจะได้สังหารเขา, เพราะเขากล่าวเรื่องเหล่านี้เพื่อจะยั่วผู้คนของข้าพเจ้าให้โกรธกัน, และให้เกิดการขัดแย้งในบรรดาผู้คนของข้าพเจ้า; ฉะนั้นข้าพเจ้าจะสังหารเขา.
- ๒๙ บัดนี้ดวงตาของผู้คนมืดบอด; ฉะนั้นพวกเขาจึงทำใจแข็งกระด้างต่อถ้อยคำของอบินาได, และพวกเขามายมั่นจะจับท่านตั้งแต่นั้นมา. และกษัตริย์โนอาห์ทำใจแข็งกระด้างต่อพระวอนะของพระเจ้า, และไม่ได้กลับใจจากการกระทำชั่วของเขา.

And it shall come to pass that except this people repent and turn unto the Lord their God, they shall be brought into bondage; and none shall deliver them, except it be the Lord the Almighty God.

Yea, and it shall come to pass that when they shall cry unto me I will be slow to hear their cries; yea, and I will suffer them that they be smitten by their enemies.

And except they repent in sackcloth and ashes, and cry mightily to the Lord their God, I will not hear their prayers, neither will I deliver them out of their afflictions; and thus saith the Lord, and thus hath he commanded me.

Now it came to pass that when Abinadi had spoken these words unto them they were wroth with him, and sought to take away his life; but the Lord delivered him out of their hands.

Now when king Noah had heard of the words which Abinadi had spoken unto the people, he was also wroth; and he said: Who is Abinadi, that I and my people should be judged of him, or who is the Lord, that shall bring upon my people such great affliction?

I command you to bring Abinadi hither, that I may slay him, for he has said these things that he might stir up my people to anger one with another, and to raise contentions among my people; therefore I will slay him.

Now the eyes of the people were blinded; therefore they hardened their hearts against the words of Abinadi, and they sought from that time forward to take him. And king Noah hardened his heart against the word of the Lord, and he did not repent of his evil doings.

โมไซยาห์ ๑๒

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากนั้นต่อเนื่องเป็นเวลาสองปีคืออบินาไดมาอยู่กับคนเหล่านี้ในลักษณะปลอมแปลงตน, จนคนทั้งหลายหาว่าไม่รู้จักท่านไม่, และเริ่มพยากรณ์ในบรรดาพวกเขา, มีความว่า : พระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้าดังนี้, ว่า—อบินาได, จงไปและพยากรณ์แก่คนของเรา, เพราะพวกเขาทำใจแข็งกระด้างต่อคำของเรา; พวกเขาหากลับใจจากการกระทำชั่วของพวกเขาไม่; ฉะนั้น, เราจะมาเยือนพวกเขาในความโกรธของเรา, แท้จริงแล้ว, ในความโกรธอันรุนแรงของเรา เราจะมาเยือนพวกเขาในความชั่วช้าสามัญและความน่าชิงชังของพวกเขา.
- ๒ แท้จริงแล้ว, วิบัติจะมีแก่คนรุ่นนี้ ! และพระเจ้าตรัสแก่ข้าพเจ้า : จงยื่นมือเจ้าออกไปและพยากรณ์, โดยกล่าวว่า : พระเจ้าตรัสดังนี้, เหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือ, เพราะความชั่วช้าสามัญของพวกเขา, คนรุ่นนี้จะถูกนำไปสู่ความเป็นทาส, และจะถูกตบหน้า; แท้จริงแล้ว, และจะถูกคนไล่ต้อน, และจะถูกสังหาร; และแรงในอากาศ, และสุนัข, แท้จริงแล้ว, และสัตว์ป่า, จะกัดกินเนื้อของพวกเขา.
- ๓ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือชีวิตของกษัตริย์โนอาห์จะมีค่าแม้มันตั้งอาภรณ์ในเตาหลอมที่ร้อน; เพราะเขาจะรู้ว่าเราคือพระเจ้า.
- ๔ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเราจะลงทัณฑ์ผู้คนพวกนี้ด้วยความทุกข์แสนสาหัส, แท้จริงแล้ว, ด้วยความอดอยากและด้วยโรคระบาด; และเราจะให้พวกเขาคร่ำครวญตลอดทั้งวัน.
- ๕ แท้จริงแล้ว, และเราจะให้พวกเขามีสัมภาระหนักติดอยู่บนหลังของพวกเขา; และพวกเขาจะถูกไล่ต้อนไปข้างหน้าเหมือนลาไ้.
- ๖ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเราจะส่งลูกเห็บไปในบรรดาพวกเขา, และมันจะกระหน่ำพวกเขา; และพวกเขาจะถูกกระหน่ำจากลมตะวันตกด้วย; และแมลงจะก่อความเดือดร้อนในแผ่นดินของพวกเขาด้วย, และกัดแทะธัญพืชของพวกเขา.
- ๗ และพวกเขาจะถูกกระหน่ำด้วยโรคระบาดร้ายแรง—และเราจะทำไปทั้งหมดนี้เพราะความชั่วช้าสามัญและความน่าชิงชังของพวกเขา.

Mosiah 12

And it came to pass that after the space of two years that Abinadi came among them in disguise, that they knew him not, and began to prophesy among them, saying: Thus has the Lord commanded me, saying—Abinadi, go and prophesy unto this my people, for they have hardened their hearts against my words; they have repented not of their evil doings; therefore, I will visit them in my anger, yea, in my fierce anger will I visit them in their iniquities and abominations.

Yea, wo be unto this generation! And the Lord said unto me: Stretch forth thy hand and prophesy, saying: Thus saith the Lord, it shall come to pass that this generation, because of their iniquities, shall be brought into bondage, and shall be smitten on the cheek; yea, and shall be driven by men, and shall be slain; and the vultures of the air, and the dogs, yea, and the wild beasts, shall devour their flesh.

And it shall come to pass that the life of king Noah shall be valued even as a garment in a hot furnace; for he shall know that I am the Lord.

And it shall come to pass that I will smite this my people with sore afflictions, yea, with famine and with pestilence; and I will cause that they shall howl all the day long.

Yea, and I will cause that they shall have burdens lashed upon their backs; and they shall be driven before like a dumb ass.

And it shall come to pass that I will send forth hail among them, and it shall smite them; and they shall also be smitten with the east wind; and insects shall pester their land also, and devour their grain.

And they shall be smitten with a great pestilence—and all this will I do because of their iniquities and abominations.

- ๘ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจเราจะทำลายพวกเขาให้สิ้นไปจากพื้นพิภพ; กระนั้นพวกเขายังทิ้งบันทึกไว้เบื้องหลังพวกเขา, และเราจะปกปักรักษามันไว้เพื่อประชาชาติอื่นที่จะครอบครองแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว, แม้การนี้เราจะทำเพื่อเราจะเปิดเผยความน่าชิงชังของคนพวกนี้แก่ประชาชาติอื่น. และอบินาไดได้พยากรณ์ว่ากล่าวคนพวกนี้หลายเรื่อง.
- ๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาโกรธท่าน; และพวกเขาจับท่านและพาท่านไปอยู่ต่อหน้ากษัตริย์, และกล่าวแก่กษัตริย์ว่า : ดูเถิด, เราพาชายคนหนึ่งมาอยู่ต่อหน้าท่าน ชายผู้นี้พยากรณ์ความชั่วร้ายเกี่ยวกับผู้คนของท่าน, และกล่าวว่าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงทำลายคนพวกนั้น.
- ๑๐ และเขาพยากรณ์ความชั่วร้ายเกี่ยวกับชีวิตท่านด้วย, และกล่าวว่าชีวิตท่านจะเป็นดังอาภรณ์ในเตาหลอมแห่งเพลิง.
- ๑๑ และอนึ่ง, เขากล่าวว่าท่านจะเป็นดังกอพืช, แม้ดังกอพืชแห่งในท้องทุ่ง, ซึ่งถูกสัตว์วิ่งข้ามและเหยียบย่ำอยู่ได้เท่า.
- ๑๒ และอนึ่ง, เขากล่าวว่าท่านจะเป็นดังดอกทิสเซลเมื่อมันบานเต็มที่, ซึ่ง, เมื่อมันบานเต็มที่, หากลมพัด, มันจะปลิวไปทั่วพื้นแผ่นดิน. และเขาเสแสร้งว่าพระเจ้ารับสั่งเรื่องนี้. และเขากล่าวว่าทั้งหมดนี้จะเกิดแก่ท่าน เว้นแต่ท่านจะกลับใจ, และนี่เพราะความชั่วช้าสามานย์ของท่าน.
- ๑๓ และบัดนี้, ข้าแต่กษัตริย์, ท่านทำความชั่วใหญ่หลวงอะไรไว้, หรือผู้คนของท่านทำบาปใหญ่หลวงอะไรไว้, จนพระผู้เป็นเจ้าจะทรงกล่าวโทษเราหรือชายผู้นี้จะตัดสินเรา ?
- ๑๔ และบัดนี้, ข้าแต่กษัตริย์, ดูเถิด, เราไม่มีความผิด, และ, ข้าแต่กษัตริย์, ท่านไม่ได้ทำบาป; ฉะนั้น, ชายผู้นี้กล่าวเท็จเกี่ยวกับท่าน, และเขาพยากรณ์ไปอย่างเหลวไหล.
- ๑๕ และดูเถิด, เราเข้มแข็ง, เราจะไม่ไปสู่ความเป็นทาส, หรือถูกศัตรูของเรานำไปเป็นเชลย; แท้จริงแล้ว, และท่านรุ่งเรืองมาในแผ่นดิน, และท่านจะรุ่งเรืองอีกด้วย.
- ๑๖ ดูเถิด, นี่คือชายผู้นั้น, เรามอบเขาให้อยู่ในมือท่าน; ท่านจงทำกับเขาดังที่ท่านเห็นสมควร.

And it shall come to pass that except they repent I will utterly destroy them from off the face of the earth; yet they shall leave a record behind them, and I will preserve them for other nations which shall possess the land; yea, even this will I do that I may discover the abominations of this people to other nations. And many things did Abinadi prophesy against this people.

And it came to pass that they were angry with him; and they took him and carried him bound before the king, and said unto the king: Behold, we have brought a man before thee who has prophesied evil concerning thy people, and saith that God will destroy them.

And he also prophesieth evil concerning thy life, and saith that thy life shall be as a garment in a furnace of fire.

And again, he saith that thou shalt be as a stalk, even as a dry stalk of the field, which is run over by the beasts and trodden under foot.

And again, he saith thou shalt be as the blossoms of a thistle, which, when it is fully ripe, if the wind bloweth, it is driven forth upon the face of the land. And he pretendeth the Lord hath spoken it. And he saith all this shall come upon thee except thou repent, and this because of thine iniquities.

And now, O king, what great evil hast thou done, or what great sins have thy people committed, that we should be condemned of God or judged of this man?

And now, O king, behold, we are guiltless, and thou, O king, hast not sinned; therefore, this man has lied concerning you, and he has prophesied in vain.

And behold, we are strong, we shall not come into bondage, or be taken captive by our enemies; yea, and thou hast prospered in the land, and thou shalt also prosper.

Behold, here is the man, we deliver him into thy hands; thou mayest do with him as seemeth thee good.

- ๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์โนอาห์จึงให้โยนอบินาไคเข้าเรือนจำ; และเขาสั่งให้พวกปุโรหิตมารวมกันเพื่อเขาจะมีการประชุมกับคนเหล่านี้ว่าจะทำอย่างไรกับท่าน.
- ๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขากล่าวแก่กษัตริย์ : จงพาเขามาที่นี่เพื่อเราจะได้ซักถามเขา; และกษัตริย์จึงสั่งให้นำท่านมาอยู่ต่อหน้าพวกเขา.
- ๑๙ และพวกเขาเริ่มซักถามท่าน, เพื่อทำให้ท่านกล่าววาจาหักล้างตนเอง, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะได้มีอะไรกล่าวหาท่าน; แต่ท่านตอบพวกเขาอย่างอาจหาญ, และแก้กระทู้ถามของพวกเขาได้ทุกข้อ, แท้จริงแล้ว, เป็นที่ฉงนของคนที่พวกนี้; เพราะท่านแก้กระทู้ถามของพวกเขาทุกข้อ, และทำให้พวกเขาจำนนสิ้นในทุกถ้อยคำ.
- ๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนหนึ่งของพวกเขาเหล่านั้นกล่าวว่า : ถ้อยคำซึ่งเขียนไว้, และซึ่งบรรพบุรุษของเราสอนไว้หมายความว่าอะไร, ดังความว่า :
- ๒๑ งดงามเพียงใดเล่าบนภูเขาคือเท้าของผู้ซึ่งนำข่าวประเสริฐมา; ซึ่งประกาศสันติ; ซึ่งนำข่าวประเสริฐแห่งความดีมา; ซึ่งประกาศความรอด; ซึ่งกล่าวแก่ไซอันว่า, พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงปกครอง;
- ๒๒ ยามของเจ้าจะเปล่งเสียง; พวกเขาจะประสานเสียงร้องเพลง; เพราะพวกเขาจะเห็นด้วยตาตนเองเมื่อพระเจ้าจะทรงนำไซอันกลับมาอีก;
- ๒๓ จงเปล่งเสียงด้วยปิติ; จงร้องเพลงกันเถิดเจ้าที่รกร้างของเยรูซาเล็ม; เพราะพระเจ้าทรงปลอบโยนผู้คนของพระองค์แล้ว, พระองค์ทรงไถ่เยรูซาเล็มแล้ว;
- ๒๔ พระเจ้าทรงเผยพระพาหุอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ในสายตาของประชาชาติทั้งปวง, และทั่วสุดแดนแผ่นดินโลกจะเห็นการช่วยให้รอดของพระผู้เป็นเจ้าของเรา ?
- ๒๕ และบัดนี้โยนอบินาไคกล่าวแก่พวกเขา : ท่านหรือเป็นปุโรหิต, และเสแสร้งสอนคนพวกนี้, และเสแสร้งเข้าใจวิญญาณของการพยากรณ์, และกระนั้นยังปรารถนาจะรู้จากข้าพเจ้าหรือว่าสิ่งเหล่านี้หมายความว่าอะไร ?

And it came to pass that king Noah caused that Abinadi should be cast into prison; and he commanded that the priests should gather themselves together that he might hold a council with them what he should do with him.

And it came to pass that they said unto the king: Bring him hither that we may question him; and the king commanded that he should be brought before them.

And they began to question him, that they might cross him, that thereby they might have wherewith to accuse him; but he answered them boldly, and withstood all their questions, yea, to their astonishment; for he did withstand them in all their questions, and did confound them in all their words.

And it came to pass that one of them said unto him: What meaneth the words which are written, and which have been taught by our fathers, saying:

How beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings; that publisheth peace; that bringeth good tidings of good; that publisheth salvation; that saith unto Zion, Thy God reigneth;

Thy watchmen shall lift up the voice; with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye when the Lord shall bring again Zion;

Break forth into joy; sing together ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem;

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations, and all the ends of the earth shall see the salvation of our God?

And now Abinadi said unto them: Are you priests, and pretend to teach this people, and to understand the spirit of prophesying, and yet desire to know of me what these things mean?

๒๖ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, วิบัติจะมีแก่ท่านเพราะ
บิดเบือนทางของพระเจ้า ! เพราะหากท่านเข้าใจเรื่อง
เหล่านี้แล้วท่านไม่สอนมัน; ฉะนั้น, ท่านก็ได้บิดเบือน
ทางของพระเจ้า.

๒๗ ท่านมิได้พยายามปรับใจสู่ความเข้าใจเลย; ฉะนั้น,
ท่านจึงไม่ฉลาด. ฉะนั้น, ท่านสอนอะไรคนพวกนี้เล่า ?

๒๘ และพวกเขากล่าว : เราสอนกฎของโมเสส.

๒๙ และท่านกล่าวแก่พวกเขาอีก : หากท่านสอนกฎของ
โมเสสในท่านจึงไม่รักษากฎนี้ ? ในท่านจึงยอมให้
ใจท่านหมกมุ่นอยู่กับความมั่งคั่ง ? ในท่านจึงกระทำ
การผิดประเวณีและสิ้นเปลืองกำลังท่านไปกับหญิง
โสเภณี, แท้จริงแล้ว, และทำให้คนพวกนี้กระทำความ
บาป, จนเป็นเหตุให้พระเจ้าทรงส่งข้าพเจ้ามาพยากรณ์ว่า
กล่าวคนพวกนี้, แท้จริงแล้ว, แม้ความชั่วร้ายอันใหญ่
หลวงต่อคนพวกนี้ ?

๓๐ ท่านไม่รู้หรือว่าข้าพเจ้าพูดความจริง ? ใช่แล้ว, ท่าน
รู้ว่าข้าพเจ้าพูดความจริง; และท่านควรจะตัวสั่นต่อ
พระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า.

๓๑ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือท่านจะถูกลงทัณฑ์
เพราะความชั่วช้าสามานย์ของท่าน, เพราะท่านกล่าว
ว่าท่านสอนกฎของโมเสส. และท่านรู้อะไรเกี่ยวกับ
กฎของโมเสส ? ความรอดได้มาโดยกฎของโมเสส
หรือ ? ท่านจะว่าอย่างไรเล่า ?

๓๒ และพวกเขาตอบและกล่าวว่าความรอดได้มาโดย
กฎของโมเสส.

๓๓ แต่บัดนี้บิณาไดกล่าวแก่พวกเขา : ข้าพเจ้ารู้ว่าหาก
ท่านรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าท่านจะได้รับ
การช่วยให้รอด; แท้จริงแล้ว, หากท่านรักษาพระ
บัญญัติซึ่งพระเจ้าทรงมอบให้โมเสสในภูเขาแห่งซิ
นาย, มีความว่า :

๓๔ เราคือพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, ผู้พาเจ้าออก
จากแผ่นดินแห่งอียิปต์, ออกจากบ้านแห่งความเป็น
ทาส.

๓๕ เจ้าจะไม่มีพระผู้เป็นเจ้าอื่นนอกเหนือจากเรา.

๓๖ เจ้าจะไม่ทำรูปแกะสลักใดไว้สำหรับตน, หรือรูป
เหมือนใด ๆ ของสารพัดสิ่งในฟ้าสวรรค์เบื้องบน, หรือ
สิ่งซึ่งอยู่ในแผ่นดินเบื้องล่าง.

I say unto you, wo be unto you for perverting the
ways of the Lord! For if ye understand these things
ye have not taught them; therefore, ye have per-
verted the ways of the Lord.

Ye have not applied your hearts to understanding;
therefore, ye have not been wise. Therefore, what
teach ye this people?

And they said: We teach the law of Moses.

And again he said unto them: If ye teach the law of
Moses why do ye not keep it? Why do ye set your
hearts upon riches? Why do ye commit whoredoms
and spend your strength with harlots, yea, and cause
this people to commit sin, that the Lord has cause to
send me to prophesy against this people, yea, even a
great evil against this people?

Know ye not that I speak the truth? Yea, ye know
that I speak the truth; and you ought to tremble be-
fore God.

And it shall come to pass that ye shall be smitten
for your iniquities, for ye have said that ye teach the
law of Moses. And what know ye concerning the law
of Moses? Doth salvation come by the law of Moses?
What say ye?

And they answered and said that salvation did
come by the law of Moses.

But now Abinadi said unto them: I know if ye keep
the commandments of God ye shall be saved; yea, if
ye keep the commandments which the Lord deliv-
ered unto Moses in the mount of Sinai, saying:

I am the Lord thy God, who hath brought thee out
of the land of Egypt, out of the house of bondage.

Thou shalt have no other God before me.

Thou shalt not make unto thee any graven image,
or any likeness of any thing in heaven above, or
things which are in the earth beneath.

๓๗ บัดนี้อบินาไดกล่าวแก่พวกเขา, ท่านทำทั้งหมดนี้
แล้วหรือ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย, ท่านไม่ได้
ทำ. และท่านสอนคนพวกนี้หรือไม่ว่าพวกเขาควรทำ
สิ่งทั้งหมดนี้? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า, ไม่เลย, ท่านไม่
ได้สอน.

Now Abinadi said unto them, Have ye done all
this? I say unto you, Nay, ye have not. And have ye
taught this people that they should do all these
things? I say unto you, Nay, ye have not.

โมไซยาห์ ๑๓

- ๑ และบัดนี้เมื่อกษัตริย์ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้, เขากล่าวแก่ปุโรหิตของเขา : เอาคนผู้นี้ไป, สังหารเสีย; เพราะเขามีประโยชน์อะไรกับเราเล่า, เพราะเขาเป็นบ้า.
- ๒ และคนพวกนี้ออกมาและพยายามจับท่าน; แต่ท่านขัดขึ้น, และกล่าวแก่พวกเขาว่า :
- ๓ อย่าแตะต้องข้าพเจ้า, เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะทรงลงทัณฑ์ท่านหากท่านจับข้าพเจ้า, เพราะข้าพเจ้ายังมีได้แจ้งข่าวที่พระเจ้าทรงส่งข้าพเจ้ามาให้แจ้ง; ทั้งข้าพเจ้ายังไม่ได้บอกเรื่องซึ่งท่านขอให้ข้าพเจ้าบอก; ฉะนั้น, พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงยอมให้ข้าพเจ้าถูกทำลายในเวลานี้.
- ๔ แต่ข้าพเจ้าต้องทำตามพระบัญชาดังที่พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้; และเพราะข้าพเจ้าบอกความจริงท่าน ท่านจึงโกรธข้าพเจ้า. และอนึ่ง, เพราะข้าพเจ้ากล่าวพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าท่านจึงตัดสินว่าข้าพเจ้าเป็นบ้า.
- ๕ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากอบินาไดพูดถ้อยคำเหล่านี้คือผู้คนของกษัตริย์ในอาห์ไม่กล้าจับท่าน, เพราะพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน; และหน้าของท่านส่องสว่างด้วยความพ่องไสย, แม้ดังที่โมเสสเคยเป็นเยี่ยงนี้ขณะอยู่บนภูเขาแห่งซีนาย, ขณะกำลังพูดกับพระเจ้า.
- ๖ และท่านพูดด้วยพลังอำนาจและสิทธิอำนาจจากพระผู้เป็นเจ้า; และท่านพูดถ้อยคำของท่านต่อไป, มีความว่า :
- ๗ ท่านเห็นอยู่ว่าท่านไม่มีพลังความสามารถจะสังหารข้าพเจ้า, ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยุติข่าวของข้าพเจ้า. แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้าสำเหนียกว่ามันบาดใจท่านเพราะข้าพเจ้าบอกความจริงท่านเกี่ยวกับความชั่วช้าสามัญของท่าน.
- ๘ แท้จริงแล้ว, และถ้อยคำของข้าพเจ้าทำให้ท่านอัดแน่นด้วยการอันน่าพิศวงและความประหลาดใจ, และด้วยความโกรธ.
- ๙ แต่ข้าพเจ้ายุติข่าวสารของข้าพเจ้าแล้ว; และเมื่อนั้นไม่สำคัญเลยว่าข้าพเจ้าจะไปแห่งไหนใด, ถ้าเป็นไปได้ข้าพเจ้าจะได้รับการช่วยให้รอด.

Mosiah 13

And now when the king had heard these words, he said unto his priests: Away with this fellow, and slay him; for what have we to do with him, for he is mad.

And they stood forth and attempted to lay their hands on him; but he withstood them, and said unto them:

Touch me not, for God shall smite you if ye lay your hands upon me, for I have not delivered the message which the Lord sent me to deliver; neither have I told you that which ye requested that I should tell; therefore, God will not suffer that I shall be destroyed at this time.

But I must fulfil the commandments wherewith God has commanded me; and because I have told you the truth ye are angry with me. And again, because I have spoken the word of God ye have judged me that I am mad.

Now it came to pass after Abinadi had spoken these words that the people of king Noah durst not lay their hands on him, for the Spirit of the Lord was upon him; and his face shone with exceeding luster, even as Moses' did while in the mount of Sinai, while speaking with the Lord.

And he spake with power and authority from God; and he continued his words, saying:

Ye see that ye have not power to slay me, therefore I finish my message. Yea, and I perceive that it cuts you to your hearts because I tell you the truth concerning your iniquities.

Yea, and my words fill you with wonder and amazement, and with anger.

But I finish my message; and then it matters not whither I go, if it so be that I am saved.

- ๑๐ แต่ข้าพเจ้าบอกท่านไว้เท่านี้คือ, อะไรที่ท่านทำกับข้าพเจ้า, หลังจากนั้น, ย่อมเป็นรูปแบบและรูปลักษณะของสิ่งที่จะมาถึง.
- ๑๑ และบัดนี้ข้าพเจ้าอ่านพระบัญญัติที่เหลืออยู่ของพระผู้เป็นเจ้าแก่ท่าน, เพราะข้าพเจ้าสำเหนียกว่าไม่มีเขียนอยู่ในใจท่านเลย; ข้าพเจ้าสำเหนียกว่าท่านศึกษาและสอนความชั่วช้าสามานย์มาเกือบจะชั่วชีวิตท่าน.
- ๑๒ และบัดนี้, ท่านจงจำที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า : ท่านจะไม่ทำรูปแกะสลักใดไว้สำหรับตน, หรือรูปเหมือนใด ๆ ของสารพัดสิ่งในฟ้าสวรรค์เบื้องบน, หรือสิ่งซึ่งอยู่ในแผ่นดินเบื้องล่าง, หรือซึ่งอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน.
- ๑๓ และอนึ่ง : เจ้าจะไม่น้อมกายลงให้สิ่งเหล่านั้น, หรือรับใช้สิ่งเหล่านั้น; เพราะเราพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นพระผู้เป็นเจ้าที่ทรงเหนือเจ้า, เราจะเยียนลูกหลานเพราะความชั่วช้าสามานย์ของบรรพบุรุษ, จนถึงอนุชนรุ่นที่สามและที่สี่ของคนที่ไม่เชื่อฟังเรา;
- ๑๔ และจะแสดงความเมตตาต่อพวกเขาเป็นพัน ๆ คนที่รักเราและรักษาบัญญัติของเรา.
- ๑๕ เจ้าจะไม่ออกพระนามของพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าอย่างไม่สมควร; เพราะพระเจ้าจะไม่ถือว่าคนที่ออกพระนามของพระองค์อย่างไม่สมควรนั้นหามีความผิดไม่.
- ๑๖ จงระลึกถึงวันสะบาโต, เพื่อรักษาให้ศักดิ์สิทธิ์.
- ๑๗ เจ้าจะทำงานหกวัน, และทำงานทั้งหมดของเจ้า;
- ๑๘ แต่วันที่เจ็ด, วันสะบาโตของพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, เจ้าจะไม่ทำงานใด ๆ, ไม่ว่าเจ้า, หรือบุตรของเจ้า, หรือธิดาของเจ้า, คนใช้ผู้ชายของเจ้า, หรือคนใช้ผู้หญิงของเจ้า, หรือฝูงปศุสัตว์ของเจ้า, หรือคนแปลกหน้าของเจ้าที่อยู่ภายในประตูของเจ้า;
- ๑๙ เพราะภายในหกวันพระเจ้าทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก, และทะเล, และทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น; ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงอวยพรวันสะบาโต, และทำให้มันศักดิ์สิทธิ์.
- ๒๐ จงให้เกียรติบิดาของเจ้าและมารดาของเจ้า, เพื่อวันเวลาของเจ้าจะได้ยืนยาวอยู่บนแผ่นดินซึ่งพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าประทานให้เจ้า.
- ๒๑ เจ้าจะไม่ฆ่า.
- ๒๒ เจ้าจะไม่ประพฤติล่วงประเวณี. เจ้าจะไม่ลักขโมย.

But this much I tell you, what you do with me, after this, shall be as a type and a shadow of things which are to come.

And now I read unto you the remainder of the commandments of God, for I perceive that they are not written in your hearts; I perceive that ye have studied and taught iniquity the most part of your lives.

And now, ye remember that I said unto you: Thou shalt not make unto thee any graven image, or any likeness of things which are in heaven above, or which are in the earth beneath, or which are in the water under the earth.

And again: Thou shalt not bow down thyself unto them, nor serve them; for I the Lord thy God am a jealous God, visiting the iniquities of the fathers upon the children, unto the third and fourth generations of them that hate me;

And showing mercy unto thousands of them that love me and keep my commandments.

Thou shalt not take the name of the Lord thy God in vain; for the Lord will not hold him guiltless that taketh his name in vain.

Remember the sabbath day, to keep it holy.

Six days shalt thou labor, and do all thy work;

But the seventh day, the sabbath of the Lord thy God, thou shalt not do any work, thou, nor thy son, nor thy daughter, thy man-servant, nor thy maid-servant, nor thy cattle, nor thy stranger that is within thy gates;

For in six days the Lord made heaven and earth, and the sea, and all that in them is; wherefore the Lord blessed the sabbath day, and hallowed it.

Honor thy father and thy mother, that thy days may be long upon the land which the Lord thy God giveth thee.

Thou shalt not kill.

Thou shalt not commit adultery. Thou shalt not steal.

๒๓ เจ้าจะไม่เป็นพยานเท็จใส่ความเพื่อนบ้านของเจ้า.

๒๔ เจ้าจะไม่โลภบ้านของเพื่อนบ้านเจ้า, เจ้าจะไม่โลภภรรยาของเพื่อนบ้านเจ้า, หรือคนใช้ผู้ชายของเขา, หรือคนใช้ผู้หญิงของเขา, หรือวัวเพศผู้ของเขา, หรือลาของเขา, หรือสิ่งใดที่เป็นของเพื่อนบ้านเจ้า.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากอบินาไดพูดจบแล้วท่านกล่าวแก่พวกเขา : ท่านสอนคนพวกนี้ให้ฟังถือปฏิบัติตามสิ่งทั้งหลายทั้งปวงเพื่อรักษาพระบัญญัติเหล่านี้หรือยัง ?

๒๖ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า, ไม่เลย; เพราะหากท่านสอนแล้ว, พระเจ้าจะไม่ทรงให้ข้าพเจ้าออกมาและพยากรณ์ความชั่วร้ายเกี่ยวกับคนพวกนี้.

๒๗ และบัดนี้ท่านพูดว่าความรอดได้มาโดยกฎของโมเสส. ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าสมควรที่ท่านจะยังคงรักษากฎของโมเสส; แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าเวลาจะมาถึงเมื่อหาบังควรไม่ที่จะต้องรักษากฎของโมเสสอีกต่อไป.

๒๘ และยิ่งกว่านั้น, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าความรอดไม่ได้มาโดยกฎอย่างเดียว; และหากมิใช่เพราะการชดใช้, ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าเองจะทรงทำเพื่อบาปและความชั่วช้าสามานย์ของผู้คนของพระองค์แล้ว, พวกเขาจะต้องพินาศอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้, ทั้งที่มีกฎของโมเสสอยู่.

๒๙ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่ามันสมควรแล้วที่จะมีกฎประทานให้ลูกหลานของอิสราเอล, แท้จริงแล้ว, แม้กฎที่เคร่งครัดมาก; เพราะพวกเขาเป็นคนดื้อรั้น, รวดเร็วในการทำ ความชั่วช้าสามานย์, และเชื่อฟังซึ่งจะระลึกถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา;

๓๐ ฉะนั้นจึงมีกฎประทานให้พวกเขา, แท้จริงแล้ว, กฎของวิธีปฏิบัติและของศาสนพิธี, กฎซึ่งพวกเขาต้องยึดถืออย่างเคร่งครัดทุกวัน, เพื่อให้พวกเขาจะระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าและหน้าที่ของพวกเขาที่มีต่อพระองค์.

๓๑ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าทั้งหมดนี้เป็นรูปแบบของสิ่งที่จะมาถึง.

๓๒ และบัดนี้, พวกเขาเข้าใจกฎนั้นหรือ ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า, ไม่เลย, พวกเขาไม่ได้เข้าใจกฎทุกคน; และนี่เป็นเพราะความแข็งกระด้างของใจพวกเขา; เพราะพวกเขาไม่เข้าใจว่าไม่มีคนใดจะได้รับการช่วยให้รอดได้เว้นแต่จะเป็นโดยผ่านการไถ่ของพระผู้เป็นเจ้า.

Thou shalt not bear false witness against thy neighbor.

Thou shalt not covet thy neighbor's house, thou shalt not covet thy neighbor's wife, nor his manservant, nor his maid-servant, nor his ox, nor his ass, nor anything that is thy neighbor's.

And it came to pass that after Abinadi had made an end of these sayings that he said unto them: Have ye taught this people that they should observe to do all these things for to keep these commandments?

I say unto you, Nay; for if ye had, the Lord would not have caused me to come forth and to prophesy evil concerning this people.

And now ye have said that salvation cometh by the law of Moses. I say unto you that it is expedient that ye should keep the law of Moses as yet; but I say unto you, that the time shall come when it shall no more be expedient to keep the law of Moses.

And moreover, I say unto you, that salvation doth not come by the law alone; and were it not for the atonement, which God himself shall make for the sins and iniquities of his people, that they must unavoidably perish, notwithstanding the law of Moses.

And now I say unto you that it was expedient that there should be a law given to the children of Israel, yea, even a very strict law; for they were a stiffnecked people, quick to do iniquity, and slow to remember the Lord their God;

Therefore there was a law given them, yea, a law of performances and of ordinances, a law which they were to observe strictly from day to day, to keep them in remembrance of God and their duty towards him.

But behold, I say unto you, that all these things were types of things to come.

And now, did they understand the law? I say unto you, Nay, they did not all understand the law; and this because of the hardness of their hearts; for they understood not that there could not any man be saved except it were through the redemption of God.

๓๓ เพราะดูเถิด, โมเสสไม่ได้พยากรณ์แก่พวกเขาเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์, และว่าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงไถ่กู้คนของพระองค์หรือ? แท้จริงแล้ว, และแม้ศาสดาพยากรณ์ทั้งปวงที่พยากรณ์ไว้นับแต่โลกเริ่มต้น—พวกท่านไม่พูดถึงเรื่องเหล่านี้ไว้มากก็น้อยหรือ?

๓๔ พวกท่านไม่กล่าวไว้หรือว่าพระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาในบรรดาลูกหลานมนุษย์, และทรงรับเอารูปลักษณะของมนุษย์, และเสด็จไปด้วยเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่บนพื้นพิภพ?

๓๕ แท้จริงแล้ว, พวกท่านไม่กล่าวไว้ด้วยหรือว่าพระองค์จะทรงทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิตของคนตาย, และว่าพระองค์, เอง, จะถูกข่มเหงและทนทุกข์ทรมาน?

For behold, did not Moses prophesy unto them concerning the coming of the Messiah, and that God should redeem his people? Yea, and even all the prophets who have prophesied ever since the world began—have they not spoken more or less concerning these things?

Have they not said that God himself should come down among the children of men, and take upon him the form of man, and go forth in mighty power upon the face of the earth?

Yea, and have they not said also that he should bring to pass the resurrection of the dead, and that he, himself, should be oppressed and afflicted?

โมไซยาห์ ๑๔

- ๑ แท้จริงแล้ว, แม้อิสยาห์ไม่ได้กล่าวหรือว่า : ใครเล่าเชื่อรายงานของเรา, และพระพาหุของพระเจ้าเปิดเผยแก่ผู้ใด ?
- ๒ เพราะพระเมสสิยาห์จะทรงเติบโตต่อหน้าพระองค์ ดังพืชอ่อน, และดั่งรากงอกจากดินแห้ง; พระองค์ไม่ทรงมีพระลักษณะอันต้องตาต้องใจหรือน่าชม; และเมื่อเราจะเห็นพระองค์ จะไม่มีความงดงามที่จะทำให้เราปรารถนาพระองค์.
- ๓ พระองค์ทรงถูกเกลียดชังและถูกปฏิเสธจากมนุษย์; เป็นผู้มิไถมนัส, และคุ้นเคยกับความโศกเศร้า; และประหนึ่งว่าเราซ่อนหน้าของเราจากพระองค์; พระองค์ทรงถูกเกลียดชัง, และเราหาหน้าบื้อพระองค์ไม่.
- ๔ พระองค์ทรงแบกรับความโศกเศร้าของเรา, และทรงแบกโศกเศร้าของเราไว้อย่างแน่นอน; กระนั้นเรายังถือว่าพระองค์ทรงถูกเย้ยเยาะ, และทรงถูกลบหลู่จากพระผู้เป็นเจ้า, และทรงถูกทรมาน.
- ๕ แต่พระองค์ทรงได้รับบาดเจ็บเพื่อการล้างละเมิดของเรา, พระองค์ทรงฟกช้ำเพื่อความชั่วช้าสามานย์ของเรา; การตีสอนเพื่อสันติของเราอยู่กับพระองค์; และด้วยริ้วรอยของพระองค์ เราได้รับการรักษาให้หาย.
- ๖ เราทั้งหลาย, ล้วนหลงทางไปแล้ว, ดุจดั่งแกะ; เราทุกคนหันไปตามทางของตนเอง; และพระเจ้าทรงวางความชั่วช้าสามานย์ของเราทุกคนไว้กับพระองค์.
- ๗ พระองค์ทรงถูกข่มเหง, และพระองค์ทรงทนทุกข์, กระนั้นพระองค์ยังหาปริปากไม่; พระองค์ถูกพวกเขาพาไปดังลูกแกะถูกพาไปเชือด, และดั่งแกะที่อยู่ต่อหน้าคนตัดขนต้องเป็นใบ้ฉันใด พระองค์ก็หาปริปากไม่ฉนั้น.
- ๘ พระองค์ทรงถูกพาไปจากเรือนจำและจากการพิพากษา; และใครเล่าจะประกาศเกี่ยวกับลูกหลานของพระองค์ ? เพราะพระองค์ถูกตัดขาดจากแผ่นดินของคนเป็น; เพื่อการล้างละเมิดของผู้คนชั่วพเจ้า พระองค์ทรงถูกตี.
- ๙ และพระองค์สิ้นพระชนม์กับคนชั่วร้าย, และอยู่กับคนชั่วร้ายในการสิ้นพระชนม์ของพระองค์; เพราะพระองค์ไม่ทรงทำความชั่วเลย, ทั้งไม่มีคำหลอกลวงใด ๆ ในพระโอษฐ์ของพระองค์.

Mosiah 14

Yea, even doth not Isaiah say: Who hath believed our report, and to whom is the arm of the Lord revealed?

For he shall grow up before him as a tender plant, and as a root out of dry ground; he hath no form nor comeliness; and when we shall see him there is no beauty that we should desire him.

He is despised and rejected of men; a man of sorrows, and acquainted with grief; and we hid as it were our faces from him; he was despised, and we esteemed him not.

Surely he has borne our griefs, and carried our sorrows; yet we did esteem him stricken, smitten of God, and afflicted.

But he was wounded for our transgressions, he was bruised for our iniquities; the chastisement of our peace was upon him; and with his stripes we are healed.

All we, like sheep, have gone astray; we have turned every one to his own way; and the Lord hath laid on him the iniquities of us all.

He was oppressed, and he was afflicted, yet he opened not his mouth; he is brought as a lamb to the slaughter, and as a sheep before her shearers is dumb so he opened not his mouth.

He was taken from prison and from judgment; and who shall declare his generation? For he was cut off out of the land of the living; for the transgressions of my people was he stricken.

And he made his grave with the wicked, and with the rich in his death; because he had done no evil, neither was any deceit in his mouth.

๑๐   กระนั้นพระเจ้าพอพระทัยให้พระองค์ฟกช้ำ;
พระองค์ทรงทำให้พระองค์โสกเศร้า; เมื่อพระเจ้าจะ
ทรงทำให้จิตวิญญาณของพระองค์เป็นเครื่องพลีบูชา
ทดแทนบาป พระเมสสิยาห์จะทอดพระเนตรพงศ์พันธุ์
ของพระองค์, พระองค์จะทรงทำให้วันเวลาของ
พระองค์ยาวนาน, และความพอพระทัยของพระเจ้าจะ
รุ่งเรืองอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์.

๑๑   พระองค์จะทอดพระเนตรความปวดร้าวของจิต
วิญญาณพระองค์, และจะพอพระทัย; โดยความรู้ของ
พระองค์ผู้รับใช้ที่ชอบธรรมของเราจะแก้ต่างให้คน
เป็นอันมาก; เพราะพระองค์จะทรงแบกรับความชั่วช้า
สามัญของพวกเขา.

๑๒   ฉะนั้นเราจะแบ่งส่วนหนึ่งให้พระองค์จากคนที่ยิ่ง
ใหญ่, และพระองค์จะทรงแบ่งรางวัลกับคนที่เข้มแข็ง;
เพราะพระองค์ทรงเทจิตวิญญาณของพระองค์ออก
จนถึงความตาย; และพระองค์ทรงถูกนับอยู่กับคนล่วง
ละเมิด; และพระองค์ทรงแบกบาปของคนเป็นอันมาก
ไว้, และทรงวิงวอนแทนคนที่ล่วงละเมิด.

Yet it pleased the Lord to bruise him; he hath put
him to grief; when thou shalt make his soul an offer-
ing for sin he shall see his seed, he shall prolong his
days, and the pleasure of the Lord shall prosper in
his hand.

He shall see the travail of his soul, and shall be sat-
isfied; by his knowledge shall my righteous servant
justify many; for he shall bear their iniquities.

Therefore will I divide him a portion with the
great, and he shall divide the spoil with the strong;
because he hath poured out his soul unto death; and
he was numbered with the transgressors; and he
bore the sins of many, and made intercession for the
transgressors.

โมไซยาห์ ๑๕

- ๑ และบัดนี้โอบินาไดกล่าวแก่พวกเขา : ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเข้าใจว่าพระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาในบรรดาลูกหลานมนุษย์, และจะไถ่กู้คนของพระองค์.
- ๒ และเพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเนื้อหนัง จะเรียกพระองค์ว่าพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, และโดยที่ทรงยอมมอบเนื้อหนังให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระบิดา, พระองค์ทรงเป็นพระบิดาและพระบุตร—
- ๓ เป็นพระบิดา, เพราะพระองค์ทรงปฏิสนธิโดยเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า; และเป็นพระบุตร, เพราะเนื้อหนัง; ดังนั้นทรงกลายเป็นพระบิดาและพระบุตร—
- ๔ และทั้งสองพระองค์ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าเดียว, แท้จริงแล้ว, พระบิดานิรันดร์แห่งฟ้าสวรรค์และแห่งแผ่นดินโลกองค์นี้.
- ๕ และดังนั้นเนื้อหนังจึงขึ้นอยู่กับพระวิญญาณ, หรือพระบุตรขึ้นอยู่กับพระบิดา, โดยทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าเดียว, ทรงยอมทนต่อการล่อลวง, และไม่ทรงพ่ายแพ้ต่อการล่อลวง, แต่พระองค์เองทรงยอมรับการล้อเลียน, และโบย, และขับออกไป, และถูกผู้คนของพระองค์ปฏิเสธ.
- ๖ และหลังจากสิ่งทั้งหมดนี้, หลังจากทรงทำปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่หลายอย่างในบรรดาลูกหลานมนุษย์แล้ว, พระองค์จะทรงถูกนำไป, แท้จริงแล้ว, แม้ดังอิสยาห์กล่าวว่า, ดังแกะที่อยู่ต่อหน้าคนตัดขนต้องเป็นใบ้ฉันใด, พระองค์ก็ไม่ทรงปริปากฉันนั้น.
- ๗ แท้จริงแล้ว, แม้เช่นนั้นพระองค์จะทรงถูกพาไป, ถูกตรึงกางเขน, และถูกประหาร, เนื้อหนังขึ้นอยู่กับความตาย, พระประสงค์ของพระบุตรกลืนเข้าไปในพระประสงค์ของพระบิดา.
- ๘ และดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้สายรัดแห่งความตายขาด, โดยทรงมีชัยชนะเหนือความตาย; ประทานพระพละานุภาพให้พระบุตรที่จะทรงวิงวอนแทนลูกหลานมนุษย์—

Mosiah 15

And now Abinadi said unto them: I would that ye should understand that God himself shall come down among the children of men, and shall redeem his people.

And because he dwelleth in flesh he shall be called the Son of God, and having subjected the flesh to the will of the Father, being the Father and the Son—

The Father, because he was conceived by the power of God; and the Son, because of the flesh; thus becoming the Father and Son—

And they are one God, yea, the very Eternal Father of heaven and of earth.

And thus the flesh becoming subject to the Spirit, or the Son to the Father, being one God, suffereth temptation, and yieldeth not to the temptation, but suffereth himself to be mocked, and scourged, and cast out, and disowned by his people.

And after all this, after working many mighty miracles among the children of men, he shall be led, yea, even as Isaiah said, as a sheep before the shearer is dumb, so he opened not his mouth.

Yea, even so he shall be led, crucified, and slain, the flesh becoming subject even unto death, the will of the Son being swallowed up in the will of the Father.

And thus God breaketh the bands of death, having gained the victory over death; giving the Son power to make intercession for the children of men—

๙ โดยเสด็จขึ้นสู่สวรรค์, โดยมีพระอุทรแห่งความเมตตา; เต็มไปด้วยความสงสารต่อลูกหลานมนุษย์; โดยที่ทรงยืนอยู่ระหว่างพวกเขากับความยุติธรรม; ทรงทำให้สายรัดแห่งความตายขาด, ทรงรับเอาความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขาและการล่วงละเมิดของพวกเขามาไว้กับพระองค์เอง, โดยทรงไถ่พวกเขา, และทรงสนองข้อเรียกร้องแห่งความยุติธรรม.

๑๐ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ใครเล่าจะประกาศเกี่ยวกับลูกหลานของพระองค์? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าเมื่อจิตวิญญาณของพระองค์เป็นเครื่องพลีบูชาทดแทนบาปแล้วพระองค์จะทอดพระเนตรพงศ์พันธุ์ของพระองค์. และบัดนี้ท่านจะว่าอย่างไรเล่า? และใครเล่าจะเป็นพงศ์พันธุ์ของพระองค์?

๑๑ ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าผู้ใดก็ตามที่ได้ยินคำพูดของศาสดาพยากรณ์, แท้จริงแล้ว, ศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ทั้งปวงซึ่งพยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเจ้า—ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าคนทั้งปวงที่สดับฟังคำของท่านเหล่านั้น, และเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงไถ่ผู้คนของพระองค์, และตั้งตารอวันนั้นเพื่อการปลดบาปของพวกเขา, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าคนเหล่านี้คือพงศ์พันธุ์ของพระองค์, หรือพวกเขาคือทายาทแห่งอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า.

๑๒ เพราะคนเหล่านี้คือคนที่พระองค์ทรงแบกบาปของพวกเขาไว้; คนเหล่านี้คือคนที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์แทน, เพื่อไถ่พวกเขาจากการล่วงละเมิด. และบัดนี้, พวกเขามีใช่พงศ์พันธุ์ของพระองค์หรือ?

๑๓ แท้จริงแล้ว, และมีใช่ศาสดาพยากรณ์, ทุกคนที่อ้าปากพยากรณ์, ที่ไม่ตกอยู่ในการล่วงละเมิดหรือ, ข้าพเจ้าหมายถึงศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ทั้งปวงนับแต่โลกนี้เริ่มต้น? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าพวกเขาคือพงศ์พันธุ์ของพระองค์.

๑๔ และคนเหล่านี้คือผู้ประกาศสันติ, ผู้นำข่าวประเสริฐแห่งความดีมา, ผู้ประกาศความรอด; และกล่าวแก่ไซอัน: พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงปกครอง!

๑๕ และโอ้งดงามเพียงใดเล่าบนภูเขาคือเท้าของพวกเขา!

๑๖ และอนึ่ง, งดงามเพียงใดเล่าบนภูเขาคือเท้าของคนเหล่านั้นที่ยังประกาศสันติ!

Having ascended into heaven, having the bowels of mercy; being filled with compassion towards the children of men; standing betwixt them and justice; having broken the bands of death, taken upon himself their iniquity and their transgressions, having redeemed them, and satisfied the demands of justice.

And now I say unto you, who shall declare his generation? Behold, I say unto you, that when his soul has been made an offering for sin he shall see his seed. And now what say ye? And who shall be his seed?

Behold I say unto you, that whosoever has heard the words of the prophets, yea, all the holy prophets who have prophesied concerning the coming of the Lord—I say unto you, that all those who have hearkened unto their words, and believed that the Lord would redeem his people, and have looked forward to that day for a remission of their sins, I say unto you, that these are his seed, or they are the heirs of the kingdom of God.

For these are they whose sins he has borne; these are they for whom he has died, to redeem them from their transgressions. And now, are they not his seed?

Yea, and are not the prophets, every one that has opened his mouth to prophesy, that has not fallen into transgression, I mean all the holy prophets ever since the world began? I say unto you that they are his seed.

And these are they who have published peace, who have brought good tidings of good, who have published salvation; and said unto Zion: Thy God reigneth!

And O how beautiful upon the mountains were their feet!

And again, how beautiful upon the mountains are the feet of those that are still publishing peace!

๑๗ และอนึ่ง, จดงามเพียงใดเล่าบนภูเขาคือเท้าของคนเหล่านั้นที่จะประกาศสันตินับแต่นี้ไป, แท้จริงแล้ว, จากเวลานี้เป็นต้นไปและตลอดกาล !

๑๘ และดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, นี่ยังไม่หมด. เพราะโอ้จดงามเพียงใดเล่าบนภูเขาคือเท้าของผู้ซึ่งนำข่าวประเสริฐมา, นั่นคือผู้สร้างสันติ, แท้จริงแล้ว, แม้พระเจ้า, ผู้ทรงไถ่ผู้คนของพระองค์; แท้จริงแล้ว, พระองค์ผู้ประทานความรอดแก่ผู้คนของพระองค์;

๑๙ เพราะหากมิใช่เพราะการไถ่ซึ่งพระองค์ทรงทำเพื่อผู้คนของพระองค์, ซึ่งเตรียมไว้แล้วตั้งแต่การวางรากฐานของโลก, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, หากมิใช่เพราะเรื่องนี้, มนุษยชาติทั้งปวงคงต้องพินาศ.

๒๐ แต่ดูเถิด, สายรัดแห่งความตายจะขาด, และพระบุตรทรงปกครอง, และทรงมีพระพลานุภาพเหนือคนตาย; ฉะนั้น, พระองค์ทรงทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิตของคนตาย.

๒๑ และการฟื้นคืนชีวิตจะมาถึง, แม้เป็นการฟื้นคืนชีวิตครั้งแรก; แท้จริงแล้ว, แม้การฟื้นคืนชีวิตของคนที่เป็นมาแล้ว, และคนที่เป็นอยู่, และที่จะเป็น, แม้จนการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์—เพราะเช่นนั้น พระองค์จะทรงได้รับเรียก.

๒๒ และบัดนี้, การฟื้นคืนชีวิตของศาสดาพยากรณ์ทั้งปวง, และคนทั้งปวงที่ได้เชื่อในคำของพวกเขา, หรือคนทั้งหมดที่ได้รับรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, จะออกมาในการฟื้นคืนชีวิตครั้งแรก; ฉะนั้น, พวกเขาคือการฟื้นคืนชีวิตครั้งแรก.

๒๓ พระองค์จะทรงยกพวกเขาให้พำนักอยู่กับพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงไถ่พวกเขา; โดยวิธีนี้พวกเขาจึงมีชีวิตนิรันดร์โดยผ่านพระคริสต์, ผู้ทรงทำให้สายรัดแห่งความตายขาด.

๒๔ และคนเหล่านี้คือคนที่มีส่วนในการฟื้นคืนชีวิตครั้งแรก; และคนเหล่านี้คือคนที่ตายในความไม่รู้ของพวกเขา, ก่อนพระคริสต์เสด็จมา, โดยพวกเขาไม่ได้รับประกาศเรื่องความรอด. และดังนั้นพระเจ้าทรงนำมาซึ่งการฟื้นฟูของคนเหล่านี้; และพวกเขามีส่วนอยู่ในการฟื้นคืนชีวิตครั้งแรก, หรือมีชีวิตนิรันดร์, โดยพระเจ้าทรงไถ่.

๒๕ และเด็กเล็ก ๆ มีชีวิตนิรันดร์ด้วย.

And again, how beautiful upon the mountains are the feet of those who shall hereafter publish peace, yea, from this time henceforth and forever!

And behold, I say unto you, this is not all. For O how beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings, that is the founder of peace, yea, even the Lord, who has redeemed his people; yea, him who has granted salvation unto his people;

For were it not for the redemption which he hath made for his people, which was prepared from the foundation of the world, I say unto you, were it not for this, all mankind must have perished.

But behold, the bands of death shall be broken, and the Son reigneth, and hath power over the dead; therefore, he bringeth to pass the resurrection of the dead.

And there cometh a resurrection, even a first resurrection; yea, even a resurrection of those that have been, and who are, and who shall be, even until the resurrection of Christ—for so shall he be called.

And now, the resurrection of all the prophets, and all those that have believed in their words, or all those that have kept the commandments of God, shall come forth in the first resurrection; therefore, they are the first resurrection.

They are raised to dwell with God who has redeemed them; thus they have eternal life through Christ, who has broken the bands of death.

And these are those who have part in the first resurrection; and these are they that have died before Christ came, in their ignorance, not having salvation declared unto them. And thus the Lord bringeth about the restoration of these; and they have a part in the first resurrection, or have eternal life, being redeemed by the Lord.

And little children also have eternal life.

๒๖ แต่ดูเถิด, และจงเกรงกลัว, และตัวสั่นต่อพระพักตร์
พระผู้เป็นเจ้า, เพราะท่านควรตัวสั่น; เพราะพระเจ้าไม่
ทรงไถ่ผู้ใดที่กบฏต่อพระองค์และตายในบาปของพวกเขา;
แท้จริงแล้ว, แม้คนทั้งหมดที่เสียชีวิตในบาปของ
ตนนับแต่โลกเริ่มต้นมา, ซึ่งจงใจกบฏต่อพระผู้เป็น
เจ้า, ที่รู้จักพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, และไม่รักษา
พระบัญญัติเหล่านั้น; คนเหล่านี้คือผู้ไม่มีส่วนในการ
ฟื้นคืนชีวิตครั้งแรก.

๒๗ ฉะนั้นท่านไม่ควรตัวสั่นหรือ? เพราะความรอดไม่
มาถึงคนเช่นนั้น; เพราะพระเจ้าไม่ทรงไถ่คนเช่นนั้น;
แท้จริงแล้ว, ทั้งพระเจ้าทรงไถ่คนเช่นนั้นไม่ได้; เพราะ
พระองค์ทรงปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้; เพราะพระองค์
ทรงปฏิเสธความยุติธรรมไม่ได้เมื่อมันอ้างสิทธิของ
มัน.

๒๘ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าเวลาจะมาถึงเมื่อ
การช่วยให้รอดของพระเจ้าจะประกาศแก่ทุก
ประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และผู้คน.

๒๙ แท้จริงแล้ว, ข้าแต่พระเจ้า, ยามของพระองค์จะ
เปล่งเสียงของพวกเขา; พวกเขาจะขับขานเป็นเสียง
เดียวกัน; เพราะพวกเขาจะเห็นด้วยตาตนเอง, เมื่อ
พระเจ้าจะทรงนำไซอันกลับมาอีก.

๓๐ จงเปล่งเสียงด้วยปิติ, จงพร้อมใจกันร้องเพลงเถิด,
เจ้าที่รกร้างของเยรูซาเล็ม; เพราะพระเจ้าทรง
ปลดปล่อยผู้คนของพระองค์, พระองค์ทรงไถ่
เยรูซาเล็มแล้ว.

๓๑ พระเจ้าทรงเผยพระพาทูอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
ในสายตาประชาชาติทั้งปวง; และทั่วสุดแดนแผ่นดิน
โลกจะเห็นการช่วยให้รอดของพระผู้เป็นเจ้าแห่งเรา.

But behold, and fear, and tremble before God, for
ye ought to tremble; for the Lord redeemeth none
such that rebel against him and die in their sins; yea,
even all those that have perished in their sins ever
since the world began, that have wilfully rebelled
against God, that have known the commandments of
God, and would not keep them; these are they that
have no part in the first resurrection.

Therefore ought ye not to tremble? For salvation
cometh to none such; for the Lord hath redeemed
none such; yea, neither can the Lord redeem such;
for he cannot deny himself; for he cannot deny jus-
tice when it has its claim.

And now I say unto you that the time shall come
that the salvation of the Lord shall be declared to ev-
ery nation, kindred, tongue, and people.

Yea, Lord, thy watchmen shall lift up their voice;
with the voice together shall they sing; for they shall
see eye to eye, when the Lord shall bring again Zion.

Break forth into joy, sing together, ye waste places
of Jerusalem; for the Lord hath comforted his peo-
ple, he hath redeemed Jerusalem.

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes
of all the nations; and all the ends of the earth shall
see the salvation of our God.

โมไซยาห์ ๑๖

- ๑ และบัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากอบินาไดพูดถ้อยคำเหล่านี้แล้วท่านยื่นมือออกไปและกล่าวว่า : เวลานั้นจะมาถึงเมื่อคนทั้งหลายจะเห็นความรอดของพระเจ้า; เมื่อประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และผู้คนจะเห็นด้วยตาตนเองและจะสารภาพต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าว่าการพิพากษาของพระองค์เที่ยงธรรม.
- ๒ และเมื่อนั้นคนชั่วร้ายจะถูกขับออกไป, และพวกเขาจะมีเหตุให้คร่ำครวญ, และร่ำไห้, และร่ำพัน, และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน; และนี่เพราะพวกเขาไม่สดับฟังสุรเสียงของพระเจ้า; ฉะนั้นพระเจ้าหาทรงไถ่พวกเขาไม่.
- ๓ เพราะพวกเขาเป็นคนมีตัณหาและเป็นเหมือนมาร, และมารมีอำนาจเหนือพวกเขา; แท้จริงแล้ว, แมงูติดคำบรรพ์ตัวนั้นที่ได้ล่อกลวงบิดามารดาแรกของเรา, ซึ่งเป็นสาเหตุแห่งการตกของพวกท่าน; ซึ่งเป็นสาเหตุให้มนุษยชาติทั้งปวงกลายเป็นคนมีตัณหา, รากจืด, เป็นเหมือนมาร, รู้จักความชั่วจากความดี, ยอมตนต่อมาร.
- ๔ ดังนั้นมนุษยชาติทั้งมวลจึงหลงไป; และดูเถิด, พวกเขาจะหลงอยู่อย่างไม่มีที่สุดหากมิใช่เพราะพระผู้เป็นเจ้าทรงไถ่ผู้คนของพระองค์จากสภาพที่หลงไปและตกของพวกเข.
- ๕ แต่จำไว้ว่าคนที่ตื้อรั้นอยู่ในตัณหาโดยสันดานตน, และดำเนินต่อไปในทางแห่งบาปและการกบฏต่อพระผู้เป็นเจ้า, ย่อมคงอยู่ในสภาพที่ตกของเขาและมารมีอำนาจทั้งปวงเหนือเขา. ฉะนั้นเขาจึงเป็นราวกับไม่มีการไถ่เกิดขึ้น, โดยเป็นศัตรูกับพระผู้เป็นเจ้า; และมารเป็นศัตรูกับพระผู้เป็นเจ้าด้วย.
- ๖ และบัดนี้ถ้าพระคริสต์ไม่เสด็จมาในโลก, โดยกล่าวถึงสิ่งที่จะมาเหมือนกับว่ามาแล้ว, การไถ่จะมีขึ้นไม่ได้.
- ๗ และหากพระคริสต์ไม่ทรงลุกขึ้นจากบรรดาคนตาย, หรือไม่ทรงทำให้สายรัดแห่งความตายขาดเพื่อหลุมศพจะไม่มีชัยชนะ, และเพื่อความตายจะไม่มีความเจ็บแปลบ, การฟื้นคืนชีวิตจะมีไม่ได้.
- ๘ แต่มีการฟื้นคืนชีวิต, ฉะนั้นหลุมศพจึงไม่มีชัยชนะ, และความเจ็บแปลบแห่งความตายจึงถูกกลืนเข้าไปในพระคริสต์.

Mosiah 16

And now, it came to pass that after Abinadi had spoken these words he stretched forth his hand and said: The time shall come when all shall see the salvation of the Lord; when every nation, kindred, tongue, and people shall see eye to eye and shall confess before God that his judgments are just.

And then shall the wicked be cast out, and they shall have cause to howl, and weep, and wail, and gnash their teeth; and this because they would not hearken unto the voice of the Lord; therefore the Lord redeemeth them not.

For they are carnal and devilish, and the devil has power over them; yea, even that old serpent that did beguile our first parents, which was the cause of their fall; which was the cause of all mankind becoming carnal, sensual, devilish, knowing evil from good, subjecting themselves to the devil.

Thus all mankind were lost; and behold, they would have been endlessly lost were it not that God redeemed his people from their lost and fallen state.

But remember that he that persists in his own carnal nature, and goes on in the ways of sin and rebellion against God, remaineth in his fallen state and the devil hath all power over him. Therefore he is as though there was no redemption made, being an enemy to God; and also is the devil an enemy to God.

And now if Christ had not come into the world, speaking of things to come as though they had already come, there could have been no redemption.

And if Christ had not risen from the dead, or have broken the bands of death that the grave should have no victory, and that death should have no sting, there could have been no resurrection.

But there is a resurrection, therefore the grave hath no victory, and the sting of death is swallowed up in Christ.

- ๙ พระองค์ทรงเป็นแสงสว่างและชีวิตของโลก;
แท้จริงแล้ว, แสงสว่างอันหาได้สิ้นสุดไม่, ซึ่งจะไม่มัววัน
ทำให้มืดได้เลย; แท้จริงแล้ว, และชีวิตอันหาได้สิ้นสุด
ไม่ด้วย, เพื่อจะมีความตายอีกไม่ได้.
- ๑๐ แม้ความเป็นมรตัยนี้จะสวมใส่ความเป็นอมตะ,
และความเน่าเปื่อยนี้จะสวมใส่ความไม่เน่าเปื่อย, และ
พระองค์จะทรงนำไปยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษา
ของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อรับการพิพากษาจากพระองค์
ตามงานของพวกเขาไม่ว่าดีหรือชั่ว—
- ๑๑ หากงานดี, ก็คือการฟื้นคืนชีวิตของชีวิตและความ
สุขอันหาได้สิ้นสุดไม่; และหากงานชั่ว, ก็คือการฟื้นคืน
ชีวิตของความอัปมงคลอันหาได้สิ้นสุดไม่, โดยถูกส่ง
ไปให้มาร, ผู้อยู่เหนือพวกเขา, ซึ่งคือความอัปมงคล—
- ๑๒ โดยไปตามความประสงค์อันเป็นตัณหาและความ
ปรารถนาของพวกเขาเอง; โดยไม่เคยเรียกหาพระเจ้า
ขณะที่พระพาหุแห่งพระเมตตายื่นออกมายังพวกเขา;
เพราะพระพาหุแห่งพระเมตตายื่นออกมายังพวกเขา
แล้ว, และพวกเขาหารับไม่; พวกเขาถูกตักเตือนถึง
ความชั่วช้าสามานย์ของตนและพวกเขายังไม่ท้อถอย;
และพวกเขาได้รับพระบัญชาให้กลับใจและพวกเขายัง
ไม่กลับใจ.
- ๑๓ และบัดนี้, สมควรแล้วมิใช่หรือที่ท่านจะตัวสั่นและ
กลับใจจากบาปของท่าน, และจดจำว่าในและโดยผ่าน
พระคริสต์ท่านนั้นท่านจะได้รับการช่วยให้รอดได้?
- ๑๔ ฉะนั้น, หากท่านสอนกฎของโมเสส, ก็จงสอนด้วย
ว่ามันเป็นรูปลักษณ์ของสิ่งที่จะมาถึง—
- ๑๕ จงสอนพวกเขาว่าการไถ่เกิดขึ้นโดยผ่านพระคริสต์
พระเจ้า, ผู้ทรงเป็นพระบิดาในตรีเอกองค์นี้. เอเมน.

He is the light and the life of the world; yea, a light
that is endless, that can never be darkened; yea, and
also a life which is endless, that there can be no more
death.

Even this mortal shall put on immortality, and this
corruption shall put on incorruption, and shall be
brought to stand before the bar of God, to be judged
of him according to their works whether they be
good or whether they be evil—

If they be good, to the resurrection of endless life
and happiness; and if they be evil, to the resurrection
of endless damnation, being delivered up to the
devil, who hath subjected them, which is damna-
tion—

Having gone according to their own carnal wills
and desires; having never called upon the Lord while
the arms of mercy were extended towards them; for
the arms of mercy were extended towards them, and
they would not; they being warned of their iniquities
and yet they would not depart from them; and they
were commanded to repent and yet they would not
repent.

And now, ought ye not to tremble and repent of
your sins, and remember that only in and through
Christ ye can be saved?

Therefore, if ye teach the law of Moses, also teach
that it is a shadow of those things which are to
come—

Teach them that redemption cometh through
Christ the Lord, who is the very Eternal Father.
Amen.

โมไซยาห์ ๑๗

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่ออบินาไดกล่าวจบ, กษัตริย์ก็สั่งให้ปุโรหิตจับท่านไปและให้ฆ่าท่านเสีย.
- ๒ แต่มีคนหนึ่งในหมู่พวกเขาที่มีชื่อว่าแอลมา, ท่านเป็นผู้สืบตระกูลของนีไฟด้วย. และท่านเป็นคนหนุ่ม, และท่านเชื่อคำที่อบินาไดได้พูดไว้, เพราะท่านรู้เกี่ยวกับความชั่วช้าสามานย์ซึ่งอบินาไดได้เป็นพยานว่ากล่าวคนเหล่านั้น; ฉะนั้นท่านเริ่มวิงวอนกษัตริย์เพื่อเขาจะไม่โกรธอบินาได, แต่ปล่อยให้ท่านจากไปโดยสันติ.
- ๓ แต่กษัตริย์โกรธมากขึ้น, และให้ขับแอลมาออกจากบรรดาพวกเขา, และส่งคนใช้ของเขาตามไปหมายสังหารท่าน.
- ๔ แต่ท่านหลบหนีไปซึ่งหน้าพวกเขาและซ่อนตัวอยู่จนพวกเขาหาท่านไม่พบ. และโดยที่ซ่อนอยู่หลายวันท่านได้เขียนถ้อยคำซึ่งอบินาไดพูดไว้ทั้งหมด.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์ให้ทหารยามของตนล้อมจับอบินาได; และพวกเขามัดท่านและโยนท่านเข้าเรือนจำ.
- ๖ และสามวันต่อมา, โดยปรึกษากับปุโรหิตของตนแล้ว, กษัตริย์จึงให้พาท่านมาอยู่ต่อหน้าตนอีก.
- ๗ และกษัตริย์กล่าวแก่ท่าน : อบินาได, เราพบความผิดที่จะกล่าวหาท่านแล้ว, และท่านสมควรตาย.
- ๘ เพราะท่านกล่าวว่าพระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาในบรรดาลูกหลานมนุษย์; และบัดนี้, เพราะเหตุนี้ท่านจะต้องตายเว้นแต่จะถอนคำพูดทั้งหมดที่ท่านให้ร้ายเกี่ยวกับข้าพเจ้าและผู้คนของข้าพเจ้า.
- ๙ บัดนี้อบินาไดกล่าวแก่เขา : ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ข้าพเจ้าจะไม่ถอนคำซึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านเกี่ยวกับคนพวกนี้, เพราะมันจริง; และเพื่อท่านจะได้รู้ถึงความแท้จริงของมันข้าพเจ้าจึงยอมตนให้ตกอยู่ในมือท่าน.

Mosiah 17

And now it came to pass that when Abinadi had finished these sayings, that the king commanded that the priests should take him and cause that he should be put to death.

But there was one among them whose name was Alma, he also being a descendant of Nephi. And he was a young man, and he believed the words which Abinadi had spoken, for he knew concerning the iniquity which Abinadi had testified against them; therefore he began to plead with the king that he would not be angry with Abinadi, but suffer that he might depart in peace.

But the king was more wroth, and caused that Alma should be cast out from among them, and sent his servants after him that they might slay him.

But he fled from before them and hid himself that they found him not. And he being concealed for many days did write all the words which Abinadi had spoken.

And it came to pass that the king caused that his guards should surround Abinadi and take him; and they bound him and cast him into prison.

And after three days, having counseled with his priests, he caused that he should again be brought before him.

And he said unto him: Abinadi, we have found an accusation against thee, and thou art worthy of death.

For thou hast said that God himself should come down among the children of men; and now, for this cause thou shalt be put to death unless thou wilt recall all the words which thou hast spoken evil concerning me and my people.

Now Abinadi said unto him: I say unto you, I will not recall the words which I have spoken unto you concerning this people, for they are true; and that ye may know of their surety I have suffered myself that I have fallen into your hands.

- ๑๐ แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้าจะทนทุกข์ทรมานแม้จนถึงความตาย, และข้าพเจ้าจะไม่ถอนคำของข้าพเจ้า, และมันจะคงอยู่เป็นประจักษ์พยานกล่าวโทษท่าน. และหากท่านสังหารข้าพเจ้าท่านก็ทำให้เลือดบริสุทธิ์ต้องหลั่ง, และการนี้จะคงอยู่เป็นประจักษ์พยานกล่าวโทษท่านในวันสุดท้าย.
- ๑๑ และบัดนี้กษัตริย์โนอาห์พร้อมจะปล่อยท่าน, เพราะเขากลัวถ้อยคำของท่าน; เพราะเขากลัวว่าการพิพากษาของพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะเกิดแก่เขา.
- ๑๒ แต่ปุโรหิตเปล่งเสียงกล่าวโทษท่าน, และเริ่มกล่าวหาท่าน, มีความว่า : เขาสบประมาทกษัตริย์. ฉะนั้นกษัตริย์จึงถูกยั่วยุให้เกิดโทสะต่อต้านท่าน, และกษัตริย์จึงส่งตัวท่านไปประหาร.
- ๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาจับท่านไปและมัดท่าน, และฟาดผิวหนังท่านด้วยมัดฟืน, แท้จริงแล้ว, หมายถึงจะให้ถึงแก่ความตาย.
- ๑๔ และบัดนี้เมื่อเปลวไฟเริ่มจะไหม้ท่าน, ท่านร้องบอกพวกเขามีความว่า :
- ๑๕ ดูเถิด, แม้ดั่งที่ท่านทำกับข้าพเจ้าฉันใด, มันจะบังเกิดขึ้นฉันนั้นคือพงศ์พันธุ์ของท่านจะทำให้คนมากมายรับทุกขเวทนาดั่งที่ข้าพเจ้ารับทุกขเวทนา, แม้ด้วยความเจ็บปวดของการตายด้วยไฟ; และนี่เพราะคนเหล่านั้นเชื่อในการช่วยให้รอดของพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.
- ๑๖ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือท่านจะถูกชัด้วยโรคภัยนานัปการเพราะความชั่วช้าสามานย์ของท่าน.
- ๑๗ แท้จริงแล้ว, และท่านจะถูกลงทัณฑ์รอบด้าน, และจะถูกไล่ต้อนและกระจัดกระจายไปมา, แม้ดั่งฝูงสัตว์ป่าที่ถูกสัตว์ป่าดุร้ายขับไล่.
- ๑๘ และในวันนั้นท่านจะถูกล่า, และท่านจะถูกจับไปโดยมือของศัตรูท่าน, และเมื่อนั้นท่านจะรับทุกขเวทนา, ด้วยความเจ็บปวดของการตายด้วยไฟ, ดั่งที่ข้าพเจ้ารับทุกขเวทนาอยู่.
- ๑๙ พระผู้เป็นเจ้าทรงดำเนิการแก้แค้นคนที่ทำลายผู้คนของพระองค์. โอพระผู้เป็นเจ้า, ขอทรงรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์เถิด.

Yea, and I will suffer even until death, and I will not recall my words, and they shall stand as a testimony against you. And if ye slay me ye will shed innocent blood, and this shall also stand as a testimony against you at the last day.

And now king Noah was about to release him, for he feared his word; for he feared that the judgments of God would come upon him.

But the priests lifted up their voices against him, and began to accuse him, saying: He has reviled the king. Therefore the king was stirred up in anger against him, and he delivered him up that he might be slain.

And it came to pass that they took him and bound him, and scourged his skin with faggots, yea, even unto death.

And now when the flames began to scorch him, he cried unto them, saying:

Behold, even as ye have done unto me, so shall it come to pass that thy seed shall cause that many shall suffer the pains that I do suffer, even the pains of death by fire; and this because they believe in the salvation of the Lord their God.

And it will come to pass that ye shall be afflicted with all manner of diseases because of your iniquities.

Yea, and ye shall be smitten on every hand, and shall be driven and scattered to and fro, even as a wild flock is driven by wild and ferocious beasts.

And in that day ye shall be hunted, and ye shall be taken by the hand of your enemies, and then ye shall suffer, as I suffer, the pains of death by fire.

Thus God executeth vengeance upon those that destroy his people. O God, receive my soul.

๒๐   และบัดนี้, เมื่ออบินาไดกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว,
ท่านล้มลง, โดยทนรับความตายด้วยไฟ; แท้จริงแล้ว,
ถูกประหารเพราะท่านไม่ยอมปฏิเสธพระบัญญัติของ
พระผู้เป็นเจ้า, โดยผนึกความจริงของถ้อยคำท่านด้วย
ความตายของท่าน.

And now, when Abinadi had said these words, he
fell, having suffered death by fire; yea, having been
put to death because he would not deny the com-
mandments of God, having sealed the truth of his
words by his death.

โมไซยาห์ ๑๘

- ๑ และบัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมา, ผู้หลบหนีจากคนใช้ของกษัตริย์โนอาห์, กลับใจจากบาปและความชั่วช้าสามานย์ของท่าน, และเที่ยวไปในบรรดาผู้คนอย่างลับ ๆ, และเริ่มสอนถ้อยคำของอบินาได—
- ๒ แท้จริงแล้ว, เกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึง, และเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีวิตของคนตายด้วย, และการไถ่ผู้คน, ซึ่งจะทำให้บังเกิดขึ้นโดยผ่านเดชานุภาพ, และความทุกข์เวทนา, และการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์, และการฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์.
- ๓ และมากเท่าที่ยอมฟังคำของท่าน ท่านก็สอน. และท่านสอนพวกเขาอย่างลับ ๆ, เพื่อจะได้ไม่รู้ถึงกษัตริย์. และคนเป็นอันมากได้เชื่อคำของท่าน.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมากเท่าที่ได้เชื่อท่านออกไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่ามอรมอน, โดยได้รับชื่อจากกษัตริย์, โดยที่อยู่ชายแดนของแผ่นดิน, จึงมีสัตว์ป่าอยู่มาก, บางเวลาหรือบางช่วง.
- ๕ บัดนี้, ที่มอรมอนมีแหล่งน้ำบริสุทธิ์อยู่แห่งหนึ่ง, และแอลมาไปที่นั่น, ไกลน้ำแห่งนั้นมีพุ่มไม้เล็ก ๆ ขึ้นเป็นดงทึบ, ที่นั่นท่านได้ซ่อนตัวอยู่ในเวลากลางวันให้พ้นจากการค้นหาของกษัตริย์.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมากเท่าที่เชื่อท่านไปที่นั่นเพื่อฟังถ้อยคำท่าน.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากนั้นหลายวันมีคนจำนวนมากพอสมควรไปรวมกัน ณ สถานที่แห่งมอรมอน, เพื่อจะฟังถ้อยคำของแอลมา. แท้จริงแล้ว, คนทั้งหมดที่เชื่อถ้อยคำท่านมารวมกัน, เพื่อจะฟังท่าน. และท่านสอนพวกเขา, และสั่งสอนการกลับใจให้พวกเขา, และการไถ่, และศรัทธาในพระเจ้า.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านกล่าวแก่พวกเขา : ดูเถิด, นี่คือน้ำแห่งมอรมอน (เพราะคนเรียกมันเช่นนั้น) และบัดนี้, เมื่อท่านปรารถนาจะเข้ามาสู่คอกของพระผู้เป็นเจ้า, และเรียกว่าเป็นผู้คนของพระองค์, และเต็มใจจะแบกภาระของกันและกัน, เพื่อมันจะได้เบา;

Mosiah 18

And now, it came to pass that Alma, who had fled from the servants of king Noah, repented of his sins and iniquities, and went about privately among the people, and began to teach the words of Abinadi—

Yea, concerning that which was to come, and also concerning the resurrection of the dead, and the redemption of the people, which was to be brought to pass through the power, and sufferings, and death of Christ, and his resurrection and ascension into heaven.

And as many as would hear his word he did teach. And he taught them privately, that it might not come to the knowledge of the king. And many did believe his words.

And it came to pass that as many as did believe him did go forth to a place which was called Mormon, having received its name from the king, being in the borders of the land having been infested, by times or at seasons, by wild beasts.

Now, there was in Mormon a fountain of pure water, and Alma resorted thither, there being near the water a thicket of small trees, where he did hide himself in the daytime from the searches of the king.

And it came to pass that as many as believed him went thither to hear his words.

And it came to pass after many days there were a goodly number gathered together at the place of Mormon, to hear the words of Alma. Yea, all were gathered together that believed on his word, to hear him. And he did teach them, and did preach unto them repentance, and redemption, and faith on the Lord.

And it came to pass that he said unto them: Behold, here are the waters of Mormon (for thus were they called) and now, as ye are desirous to come into the fold of God, and to be called his people, and are willing to bear one another's burdens, that they may be light;

๙ แท้จริงแล้ว, และเต็มใจที่จะโศกเศร้ากับคนที่โศกเศร้า; แท้จริงแล้ว, และปลอบโยนคนที่ต้องการการปลอบโยน, และยืนเป็นพยานเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลาและในทุกสิ่ง, และในทุกแห่งที่ท่านอยู่, แม้จนถึงความตาย, เพื่อท่านจะได้รับการไถ่จากพระผู้เป็นเจ้า, และนับอยู่กับบรรดาคนของการฟื้นคืนชีวิตครั้งแรก, เพื่อท่านจะมีชีวิตนิรันดร์—

๑๐ บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, หากนี่เป็นความปรารถนาของใจท่านแล้ว, ท่านมีอะไรขัดข้องเล่าที่จะรับบัพติศมาในพระนามของพระเจ้า, เพื่อเป็นพยานต่อพระพักตร์พระองค์ว่าท่านเข้ามาในพันธสัญญากับพระองค์, ว่าท่านจะรับใช้พระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์, เพื่อพระองค์จะเทพระวิญญาณของพระองค์ลงมาให้ท่านให้มากมายยิ่งขึ้น?

๑๑ และบัดนี้เมื่อผู้คนได้ยินถ้อยคำเหล่านี้, พวกเขาปรบมือด้วยปิติ, และร้องว่า : นี่คือการปรารถนาของใจเรา.

๑๒ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมาพาอีลัม, ซึ่งเป็นคนหนึ่งของพวกเขา, และออกไปยืนในน้ำ, และร้อง, มีความว่า : ข้าแต่พระเจ้า, ขอทรงโปรดเทพระวิญญาณของพระองค์ลงมาให้ผู้รับใช้ของพระองค์, เพื่อเขาจะได้ทำงานนี้ด้วยใจอันบริสุทธิ์.

๑๓ และเมื่อท่านกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, พระวิญญาณของพระเจ้าทรงอยู่กับท่าน, และท่านกล่าว : อีลัม, ข้าพเจ้าให้บัพติศมาท่าน, โดยมีอำนาจจากพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานภาพ, ดังเป็นประจักษ์พยานว่าท่านเข้ามาในพันธสัญญาที่จะรับใช้พระองค์จนกว่าท่านจะตายทางร่างกายอันเป็นมรรตัย; และขอให้พระวิญญาณของพระเจ้าเทลงมาให้ท่าน; และขอให้พระองค์ประทานชีวิตนิรันดร์ให้ท่าน, โดยผ่านการไถ่ของพระคริสต์, ผู้ที่พระองค์ทรงเตรียมไว้ตั้งแต่การวางรากฐานของโลก.

๑๔ และหลังจากแอลมาได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ทั้งแอลมาและอีลัมก็ฝังตัวลงในน้ำ; และทั้งสองลุกขึ้นและออกมาจากน้ำพลางชื่นชมยินดี, เปี่ยมด้วยพระวิญญาณ.

๑๕ และอนึ่ง, แอลมาพาอีกคนหนึ่ง, และออกไปในน้ำอีกเป็นครั้งที่สอง, และให้บัพติศมาเขาตามอย่างคนแรก, เพียงแต่ท่านมิได้ฝังตัวท่านเองในน้ำอีก.

Yea, and are willing to mourn with those that mourn; yea, and comfort those that stand in need of comfort, and to stand as witnesses of God at all times and in all things, and in all places that ye may be in, even until death, that ye may be redeemed of God, and be numbered with those of the first resurrection, that ye may have eternal life—

Now I say unto you, if this be the desire of your hearts, what have you against being baptized in the name of the Lord, as a witness before him that ye have entered into a covenant with him, that ye will serve him and keep his commandments, that he may pour out his Spirit more abundantly upon you?

And now when the people had heard these words, they clapped their hands for joy, and exclaimed: This is the desire of our hearts.

And now it came to pass that Alma took Helam, he being one of the first, and went and stood forth in the water, and cried, saying: O Lord, pour out thy Spirit upon thy servant, that he may do this work with holiness of heart.

And when he had said these words, the Spirit of the Lord was upon him, and he said: Helam, I baptize thee, having authority from the Almighty God, as a testimony that ye have entered into a covenant to serve him until you are dead as to the mortal body; and may the Spirit of the Lord be poured out upon you; and may he grant unto you eternal life, through the redemption of Christ, whom he has prepared from the foundation of the world.

And after Alma had said these words, both Alma and Helam were buried in the water; and they arose and came forth out of the water rejoicing, being filled with the Spirit.

And again, Alma took another, and went forth a second time into the water, and baptized him according to the first, only he did not bury himself again in the water.

๑๖ และในลักษณะนี้ท่านให้บัพติศมาทุกคนที่ออกไปยังสถานที่แห่งมอรมอน; และพวกเขามีจำนวนประมาณสองร้อยสี่คน; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาได้รับบัพติศมาในผืนน้ำแห่งมอรมอน, และเปี่ยมด้วยพระคุณของพระผู้เป็นเจ้า.

๑๗ และเรียกพวกเขาว่าศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า, หรือศาสนจักรของพระคริสต์, ตั้งแต่นั้นมา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้ใดก็ตามที่รับบัพติศมาโดยพลังอำนาจและสิทธิอำนาจของพระผู้เป็นเจ้าย่อมรวมเข้าในศาสนจักรของพระองค์.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมา, โดยได้รับอำนาจจากพระผู้เป็นเจ้า, แต่งตั้งปุโรหิต; แม้ปุโรหิตหนึ่งคนต่อทุกจำนวนห้าสิบคนของพวกเขา ท่านแต่งตั้งเพื่อสั่งสอนพวกเขา, และเพื่อสอนคนเหล่านั้นถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า.

๑๙ และท่านสั่งพวกเขาว่าพวกเขาไม่ควรสอนอะไรเลยนอกจากสิ่งที่ท่านได้สอนไว้, และที่มีพูดจากปากของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์.

๒๐ แท้จริงแล้ว, แม้ท่านสั่งพวกเขาว่าพวกเขาไม่ควรสั่งสอนอะไรเลยนอกจากจะเป็นการกลับใจและศรัทธาในพระเจ้า, ที่ทรงไถ่ผู้คนของพระองค์.

๒๑ และท่านสั่งพวกเขาว่าไม่ควรมีการขัดแย้งต่อกัน, แต่ว่าควรตั้งตารอเป็นตาเดียวกัน, โดยมีศรัทธาเดียวและบัพติศมาเดียว, โดยมีใจของพวกเขาผูกพันกันไว้ในความเป็นหนึ่งเดียวและในความรักที่มีต่อกัน.

๒๒ และดังนั้นท่านให้พวกเขาสั่งสอน. และดังนั้นพวกเขาจึงกลายเป็นลูกของพระผู้เป็นเจ้า.

๒๓ และท่านสั่งพวกเขาว่าพวกเขาควรถือวันสะบาโต, และรักษาไว้ให้บริสุทธิ์, และทุกวันพวกเขาควรน้อมขอบพระทัยพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาด้วย.

๒๔ และท่านสั่งพวกเขาด้วยว่าปุโรหิตที่ท่านแต่งตั้งไว้ควรทำงานหาเลี้ยงชีพด้วยมือตนเอง.

๒๕ และมีวันหนึ่งในทุกสัปดาห์ที่กำหนดไว้เพื่อพวกเขาจะมารวมกันเพื่อสอนผู้คน, และนมัสการพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, และ, ให้มารวมกัน, บ่อยที่สุดเท่าที่พวกเขาจะทำได้ด้วย.

And after this manner he did baptize every one that went forth to the place of Mormon; and they were in number about two hundred and four souls; yea, and they were baptized in the waters of Mormon, and were filled with the grace of God.

And they were called the church of God, or the church of Christ, from that time forward. And it came to pass that whosoever was baptized by the power and authority of God was added to his church.

And it came to pass that Alma, having authority from God, ordained priests; even one priest to every fifty of their number did he ordain to preach unto them, and to teach them concerning the things pertaining to the kingdom of God.

And he commanded them that they should teach nothing save it were the things which he had taught, and which had been spoken by the mouth of the holy prophets.

Yea, even he commanded them that they should preach nothing save it were repentance and faith on the Lord, who had redeemed his people.

And he commanded them that there should be no contention one with another, but that they should look forward with one eye, having one faith and one baptism, having their hearts knit together in unity and in love one towards another.

And thus he commanded them to preach. And thus they became the children of God.

And he commanded them that they should observe the sabbath day, and keep it holy, and also every day they should give thanks to the Lord their God.

And he also commanded them that the priests whom he had ordained should labor with their own hands for their support.

And there was one day in every week that was set apart that they should gather themselves together to teach the people, and to worship the Lord their God, and also, as often as it was in their power, to assemble themselves together.

๒๖ และปุโรหิตต้องไม่พึ่งพาผู้คนเพื่อเลี้ยงตน; แต่ด้วยงานของพวกเขา พวกเขาจะได้รับพระคุณของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อพวกเขาจะมั่นคงขึ้นในพระวิญญาณ, โดยมีความรู้เกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อพวกเขาจะสอนด้วยพลังอำนาจและสิทธิอำนาจจากพระผู้เป็นเจ้า.

๒๗ และอนึ่งแอลมาสั่งว่าผู้คนของศาสนจักรควรให้ทรัพย์สินของตน, ทุกคนตามที่เขามี; หากเขามีมาก เขาควรให้มาก; และสำหรับผู้ที่มีแต่น้อย, ก็จะต้องร้องแต่น้อย; และแก่ผู้ที่ไม่มีก็ควรได้รับ.

๒๘ และโดยวิธีนี้พวกเขาควรให้ทรัพย์สินของตนด้วยความสมัครใจของตนเองและด้วยความปรารถนาดีต่อพระผู้เป็นเจ้า, และต่อปุโรหิตเหล่านั้นซึ่งขัดสน, แท้จริงแล้ว, และต่อคนที่ขัดสน, ที่เปลือยเปล่าทุกคน.

๒๙ และสิ่งนี้ท่านกล่าวแก่พวกเขา, โดยได้รับพระบัญชาจากพระผู้เป็นเจ้า; และพวกเขาดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรงต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, โดยที่ให้แก่กันและกันตามความจำเป็นของตนและตามความต้องการของตนทั้งฝ่ายโลกและฝ่ายวิญญาณ.

๓๐ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือทั้งหมดนี้ทำไปที่มอรมอน, แท้จริงแล้ว, ข้างผืนน้ำแห่งมอรมอน, ในป่าที่อยู่ใกล้ผืนน้ำแห่งมอรมอน; แท้จริงแล้ว, สถานที่แห่งมอรมอน, ผืนน้ำแห่งมอรมอน, ป่าแห่งมอรมอน, มันสวยงามเพียงใดในสายตาของพวกเขาซึ่งมาสู่ความรู้ถึงพระผู้ไถ่ของตนที่นั่น; แท้จริงแล้ว, พวกเขาเป็นสุขเพียงใด, เพราะพวกเขาจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ตลอดกาล.

๓๑ และสิ่งเหล่านี้เป็นไปที่ชายแดนของแผ่นดิน, เพื่อกษัตริย์จะได้ไม่รู้เรื่องของพวกเขา.

๓๒ แต่ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์, โดยที่พบว่ามีการเคลื่อนไหวในบรรดาผู้คน, จึงส่งคนใช้ของเขาไปเฝ้าผู้คนเหล่านั้น. ฉะนั้นในวันที่พวกเขากำลังชุมนุมกันเพื่อฟังพระวาทะของพระเจ้าอยู่นั้น กษัตริย์จึงรู้เรื่องพวกเขา.

๓๓ และบัดนี้กษัตริย์กล่าวว่าแอลมากำลังยุยงผู้คนให้กบฏต่อเขา; ฉะนั้นเขาจึงส่งกองทัพของตนไปทำลายพวกนั้น.

And the priests were not to depend upon the people for their support; but for their labor they were to receive the grace of God, that they might wax strong in the Spirit, having the knowledge of God, that they might teach with power and authority from God.

And again Alma commanded that the people of the church should impart of their substance, every one according to that which he had; if he have more abundantly he should impart more abundantly; and of him that had but little, but little should be required; and to him that had not should be given.

And thus they should impart of their substance of their own free will and good desires towards God, and to those priests that stood in need, yea, and to every needy, naked soul.

And this he said unto them, having been commanded of God; and they did walk uprightly before God, imparting to one another both temporally and spiritually according to their needs and their wants.

And now it came to pass that all this was done in Mormon, yea, by the waters of Mormon, in the forest that was near the waters of Mormon; yea, the place of Mormon, the waters of Mormon, the forest of Mormon, how beautiful are they to the eyes of them who there came to the knowledge of their Redeemer; yea, and how blessed are they, for they shall sing to his praise forever.

And these things were done in the borders of the land, that they might not come to the knowledge of the king.

But behold, it came to pass that the king, having discovered a movement among the people, sent his servants to watch them. Therefore on the day that they were assembling themselves together to hear the word of the Lord they were discovered unto the king.

And now the king said that Alma was stirring up the people to rebellion against him; therefore he sent his army to destroy them.

๓๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมาและผู้คนของ
พระเจ้าได้รับแจ้งถึงการมาของกองทัพกษัตริย์; ฉะนั้น
พวกเขาจึงขนกระโจมและครอบครัวของตนออกไปใน
แดนทุรกันดาร.

๓๕ และพวกเขามีจำนวนประมาณสี่ร้อยห้าสิบคน.

And it came to pass that Alma and the people of
the Lord were apprised of the coming of the king's
army; therefore they took their tents and their fami-
lies and departed into the wilderness.

And they were in number about four hundred and
fifty souls.

โมไซยาห์ ๑๙

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกองทัพของกษัตริย์กลับมา, เมื่อค้นหาผู้คนของพระเจ้าไม่ได้ผล.
- ๒ และบัดนี้ดูเถิด, กำลังทัพของกษัตริย์มีน้อย, โดยที่ลดจำนวนลง, และเริ่มมีการแบ่งแยกในบรรดาผู้คนที่เหลืออยู่.
- ๓ และกลุ่มที่น้อยกว่าเริ่มพูดจาข่มขู่กษัตริย์, และเริ่มมีการขัดแย้งมากในบรรดาพวกเขา.
- ๔ และบัดนี้มีชายคนหนึ่งในบรรดาพวกเขาซึ่งมีชื่อว่ากิเดียน, และโดยที่เขาเป็นคนแข็งแรงและเป็นศัตรูกับกษัตริย์, ฉะนั้นเขาจึงชักดาบของเขา, และสาบานด้วยความโกรธแค้นว่าจะสังหารกษัตริย์.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาต่อสู้กับกษัตริย์; และเมื่อกษัตริย์เห็นว่ากิเดียนกำลังจะมีชัย, เขาจึงรีบวิ่งหนีขึ้นไปบนหอสูงซึ่งอยู่ใกล้พระวิหาร.
- ๖ และกิเดียนไล่ตามเขาไปและกำลังจะขึ้นไปบนหอสูงเพื่อสังหารกษัตริย์, และกษัตริย์กวาดสายตาไปรอบ ๆ ทางแผ่นดินเชมลอน, และดูเถิด, กองทัพชาวเลม่อนอยู่ภายในเขตชายแดนของแผ่นดินแล้ว.
- ๗ และบัดนี้กษัตริย์ร้องออกมาด้วยความปวดร้าวจิตวิญญาณ, มีความว่า : กิเดียน, จงละเว้นข้าพเจ้าเถิด, เพราะชาวเลม่อนมาถึงเราแล้ว, และพวกเขาจะทำลายเรา; แท้จริงแล้ว, พวกเขาจะทำลายผู้คนของข้าพเจ้า.
- ๘ และบัดนี้กษัตริย์ไม่ห่วงผู้คนของเขาดังที่ห่วงชีวิตตนเอง; กระนั้นก็ตาม, กิเดียนยังได้ไว้ชีวิตเขา.
- ๙ และกษัตริย์สั่งผู้คนว่าให้พวกเขาหนีไปก่อนชาวเลม่อนจะมา, และตัวเขาได้ไปก่อนพวกนั้น, และพวกเขาหนีไปในแดนทุรกันดาร, พร้อมด้วยผู้หญิงของตนและลูก ๆ ของตน.
- ๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลม่อนไล่ตามพวกเขา, และตามไปทัน, และเริ่มสังหารพวกเขา.
- ๑๑ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์สั่งพวกเขาว่าผู้ชายทั้งหมดควรทิ้งภรรยาและลูก ๆ ของตน, และหนีไปข้างหน้าชาวเลม่อน.

Mosiah 19

And it came to pass that the army of the king returned, having searched in vain for the people of the Lord.

And now behold, the forces of the king were small, having been reduced, and there began to be a division among the remainder of the people.

And the lesser part began to breathe out threatenings against the king, and there began to be a great contention among them.

And now there was a man among them whose name was Gideon, and he being a strong man and an enemy to the king, therefore he drew his sword, and swore in his wrath that he would slay the king.

And it came to pass that he fought with the king; and when the king saw that he was about to overpower him, he fled and ran and got upon the tower which was near the temple.

And Gideon pursued after him and was about to get upon the tower to slay the king, and the king cast his eyes round about towards the land of Shemlon, and behold, the army of the Lamanites were within the borders of the land.

And now the king cried out in the anguish of his soul, saying: Gideon, spare me, for the Lamanites are upon us, and they will destroy us; yea, they will destroy my people.

And now the king was not so much concerned about his people as he was about his own life; nevertheless, Gideon did spare his life.

And the king commanded the people that they should flee before the Lamanites, and he himself did go before them, and they did flee into the wilderness, with their women and their children.

And it came to pass that the Lamanites did pursue them, and did overtake them, and began to slay them.

Now it came to pass that the king commanded them that all the men should leave their wives and their children, and flee before the Lamanites.

- ๑๒ บัดนี้มีหลายคนที่ไม่ยอมทิ้งคนเหล่านั้น, แต่จะขออยู่และตายกับพวกเขา. และนอกนั้นทั้งภรรยาและลูก ๆ ของตนและหลบหนีไป.
- ๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือบรรดาผู้ที่คงอยู่กับภรรยาและลูก ๆ ของตนให้ธิดางามของตนออกไปวิ่งวอนชาวเลมันมิให้สังหารพวกเขา.
- ๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันเกิดความสงสารคนพวกนี้, เพราะพวกเขาต้องเสน่ห์ความงดงามของหญิงเหล่านั้น.
- ๑๕ ฉะนั้นชาวเลมันไว้ชีวิตพวกเขา, และเอาไปเป็นเชลยและพาพวกเขากลับไปแผ่นดินแห่งนีไฟ, และอนุญาตให้พวกเขาครอบครองแผ่นดิน, ภายใต้เงื่อนไขว่าพวกเขาจะมอบกษัตริย์โนอาห์ให้อยู่ในมือของชาวเลมัน, และมอบทรัพย์สินสมบัติของพวกเขา, แม้ครึ่งหนึ่งของทั้งหมดที่พวกเขาเป็นเจ้าของ, ครึ่งหนึ่งของทองของพวกเขา, และเงินของพวกเขา, และสิ่งมีค่าทั้งหมดของพวกเขา, และพวกเขาจะต้องให้บรรณาการเช่นนั้นแก่กษัตริย์ของชาวเลมันทุกปีไป.
- ๑๖ และบัดนี้มีบุตรคนหนึ่งของกษัตริย์ในบรรดาผู้ที่ถูกพาไปเป็นเชลย, ซึ่งมีชื่อว่าลิมไฮ.
- ๑๗ และบัดนี้ลิมไฮปรารถนาจะมีให้บิดาท่านถูกทำลาย; กระนั้นก็ตาม, ลิมไฮมิใช่ไม่รู้ความชั่วช้าสามานย์ของบิดาท่าน, ตัวท่านเองเป็นคนเที่ยงธรรม.
- ๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกิเดียนส่งคนไปในแดนทุรกันดารเป็นการลับ, เพื่อค้นหา กษัตริย์และคนทั้งหลายที่อยู่กับเขา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกนี้พบผู้คนทั้งหมดในแดนทุรกันดาร, นอกจาก กษัตริย์และปุโรหิตของเขา.
- ๑๙ บัดนี้คนเหล่านั้นได้สาบานอยู่ในใจว่าพวกเขาจะกลับไปแผ่นดินแห่งนีไฟ, และหากภรรยาและลูก ๆ ของตนถูกสังหาร, และบรรดาคนที่คงอยู่กับพวกเขาด้วย, ว่าพวกเขาจะพยายามแก้แค้น, และตายกับคนเหล่านั้นด้วย.
- ๒๐ และกษัตริย์สั่งพวกเขาไม่ให้กลับ; และพวกนั้นจึงโกรธกษัตริย์, และทำให้เขาเจ็บทุกขเวทนา, แม้จนถึงความตายด้วยไฟ.
- ๒๑ และคนเหล่านั้นกำลังจะนำพวกปุโรหิตไปประหารด้วย, และพวกเขาหลบหนีไปก่อน.

Now there were many that would not leave them, but had rather stay and perish with them. And the rest left their wives and their children and fled.

And it came to pass that those who tarried with their wives and their children caused that their fair daughters should stand forth and plead with the Lamanites that they would not slay them.

And it came to pass that the Lamanites had compassion on them, for they were charmed with the beauty of their women.

Therefore the Lamanites did spare their lives, and took them captives and carried them back to the land of Nephi, and granted unto them that they might possess the land, under the conditions that they would deliver up king Noah into the hands of the Lamanites, and deliver up their property, even one half of all they possessed, one half of their gold, and their silver, and all their precious things, and thus they should pay tribute to the king of the Lamanites from year to year.

And now there was one of the sons of the king among those that were taken captive, whose name was Limhi.

And now Limhi was desirous that his father should not be destroyed; nevertheless, Limhi was not ignorant of the iniquities of his father, he himself being a just man.

And it came to pass that Gideon sent men into the wilderness secretly, to search for the king and those that were with him. And it came to pass that they met the people in the wilderness, all save the king and his priests.

Now they had sworn in their hearts that they would return to the land of Nephi, and if their wives and their children were slain, and also those that had tarried with them, that they would seek revenge, and also perish with them.

And the king commanded them that they should not return; and they were angry with the king, and caused that he should suffer, even unto death by fire.

And they were about to take the priests also and put them to death, and they fled before them.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขากำลังจะกลับไปแผ่นดินแห่งนีไฟ, และพวกเขาพบคนของกิเดียน. และคนของกิเดียนบอกพวกเขาถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับภรรยาและลูก ๆ ของพวกเขา; และว่าชาวเลมันอนุญาตให้พวกเขาครอบครองแผ่นดินโดยให้บรรณาการชาวเลมันครึ่งหนึ่งจากทั้งหมดที่พวกเขาเป็นเจ้าของ.

๒๓ และผู้คนบอกคนของกิเดียนว่าพวกเขาสังหารกษัตริย์แล้ว, และบุโรหิตของเขาหลบหนีไปไกลจากพวกเขาเข้าไปในแดนทุรกันดาร.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากพวกเขาเสร็จพิธีแล้ว, คือพวกเขากลับไปยังแผ่นดินแห่งนีไฟ, อย่างชื่นชมยินดี, เพราะภรรยาพวกเขาและลูก ๆ พวกเขาไม่ได้ถูกสังหาร; และพวกเขาบอกกิเดียนว่าพวกเขาได้ทำสิ่งใดกับกษัตริย์.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์ของชาวเลมันปฏิญาณแก่พวกเขา, ว่าผู้คนของตนจะไม่สังหารพวกเขา.

๒๖ และลิมไฮด้วย, โดยที่เป็นบุตรของกษัตริย์, โดยผู้คนมอบอาณาจักรให้แก่เขา, ลิมไฮปฏิญาณต่อกษัตริย์ของชาวเลมันด้วยว่าผู้คนของเขาจะให้บรรณาการแก่กษัตริย์, แม้ครึ่งหนึ่งของทั้งหมดที่พวกเขาเป็นเจ้าของ.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลิมไฮเริ่มสถาปนาอาณาจักรและสถาปนาสันติภาพในบรรดาผู้คนของท่าน.

๒๘ และกษัตริย์ของชาวเลมันจัดยามไว้รอบแผ่นดิน, เพื่อจะได้กันผู้คนของลิมไฮไว้ในแผ่นดิน, เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ออกไปในแดนทุรกันดาร; และเขาเลี้ยงดูยามของเขาจากบรรณาการซึ่งเขาได้รับจากชาวนีไฟ.

๒๙ และบัดนี้กษัตริย์ลิมไฮมีความสงบสุขอยู่ในอาณาจักรของท่านสืบเนื่องมาเป็นเวลาสองปี, คือชาวเลมันไม่ได้ข่มเหงพวกนี้หรือพยายามทำลายพวกเขา.

And it came to pass that they were about to return to the land of Nephi, and they met the men of Gideon. And the men of Gideon told them of all that had happened to their wives and their children; and that the Lamanites had granted unto them that they might possess the land by paying a tribute to the Lamanites of one half of all they possessed.

And the people told the men of Gideon that they had slain the king, and his priests had fled from them farther into the wilderness.

And it came to pass that after they had ended the ceremony, that they returned to the land of Nephi, rejoicing, because their wives and their children were not slain; and they told Gideon what they had done to the king.

And it came to pass that the king of the Lamanites made an oath unto them, that his people should not slay them.

And also Limhi, being the son of the king, having the kingdom conferred upon him by the people, made oath unto the king of the Lamanites that his people should pay tribute unto him, even one half of all they possessed.

And it came to pass that Limhi began to establish the kingdom and to establish peace among his people.

And the king of the Lamanites set guards round about the land, that he might keep the people of Limhi in the land, that they might not depart into the wilderness; and he did support his guards out of the tribute which he did receive from the Nephites.

And now king Limhi did have continual peace in his kingdom for the space of two years, that the Lamanites did not molest them nor seek to destroy them.

โมไซยาห์ ๒๐

- ๑ บัดนี้มีที่แห่งหนึ่งในเชมลอนซึ่งธิดาของชาวเลมมันไปชุมนุมกันร้องเพลง, และเต้นรำ, หาความสุขสำราญให้ตน.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีวันหนึ่งพวกนางไม่กี่คนมาชุมนุมกันร้องเพลงและเต้นรำ.
- ๓ และบัดนี้ปุโรหิตของกษัตริย์โนอาห์, โดยอับอายที่จะกลับไปเมืองแห่งนีไฟ, แท้จริงแล้ว, และโดยกลัวว่าผู้คนจะสังหารพวกเขา, ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่กล้ากลับไปหาภรรยาและลูก ๆ.
- ๔ และเมื่อยังคงอยู่ในแดนทุรกันดาร, และพบธิดาของชาวเลมมัน, พวกเขาจึงซ่อนตัวและเฝ้ามองพวกนางอยู่;
- ๕ และเมื่อมีพวกนางเพียงไม่กี่คนมาชุมนุมกันเต้นรำ, พวกเขาจึงออกมาจากที่ซ่อนและจับพวกนางและพาไปในแดนทุรกันดาร; แท้จริงแล้ว, พวกเขาพาธิดาของชาวเลมมันยี่สิบสี่คนไปในแดนทุรกันดาร.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชาวเลมมันพบว่าธิดาของพวกเขาย้ายไป, ก็โกรธผู้คนของลิมไฮ, เพราะพวกเขาคิดว่าเป็นผู้คนของลิมไฮ.
- ๗ ฉะนั้นพวกเขาก็ส่งกองทัพออกมา; แท้จริงแล้ว, แม้ตัวกษัตริย์ก็ออกหน้าผู้คนของเขา; และพวกเขาก็ไปยังแผ่นดินแห่งนีไฟเพื่อทำลายผู้คนของลิมไฮ.
- ๘ และบัดนี้ลิมไฮเห็นพวกเขาจากหอคอยสูง, ท่านได้เห็นแม้การเตรียมสงครามทั้งหมดของพวกเขา; ฉะนั้นท่านจึงรวบรวมผู้คนของท่าน, และซ่อนตัวรอท่าคนเหล่านั้นอยู่ในทุ่งและในป่า.
- ๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชาวเลมมันมาถึง, ผู้คนของลิมไฮก็เริ่มโจมตีชาวเลมมันจากที่ซ่อนของพวกเขา, และเริ่มสังหารพวกเขา.
- ๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือการรบเป็นไปอย่างดุเดือดยิ่ง, เพราะพวกเขาต่อสู้ราวกับสิงโตไล่ล่าเหยื่อของมัน.

Mosiah 20

Now there was a place in Shemlon where the daughters of the Lamanites did gather themselves together to sing, and to dance, and to make themselves merry.

And it came to pass that there was one day a small number of them gathered together to sing and to dance.

And now the priests of king Noah, being ashamed to return to the city of Nephi, yea, and also fearing that the people would slay them, therefore they durst not return to their wives and their children.

And having tarried in the wilderness, and having discovered the daughters of the Lamanites, they laid and watched them;

And when there were but few of them gathered together to dance, they came forth out of their secret places and took them and carried them into the wilderness; yea, twenty and four of the daughters of the Lamanites they carried into the wilderness.

And it came to pass that when the Lamanites found that their daughters had been missing, they were angry with the people of Limhi, for they thought it was the people of Limhi.

Therefore they sent their armies forth; yea, even the king himself went before his people; and they went up to the land of Nephi to destroy the people of Limhi.

And now Limhi had discovered them from the tower, even all their preparations for war did he discover; therefore he gathered his people together, and laid wait for them in the fields and in the forests.

And it came to pass that when the Lamanites had come up, that the people of Limhi began to fall upon them from their waiting places, and began to slay them.

And it came to pass that the battle became exceedingly sore, for they fought like lions for their prey.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของลิมไฮเริ่มขับไล่ชาวเลมันไปต่อหน้าต่อตา; แม้พวกเขามีจำนวนไม่ถึงครึ่งของชาวเลมัน. แต่พวกเขาต่อสู้เพื่อชีวิตตน, และเพื่อภรรยาตน, และเพื่อลูก ๆ ของตน; ดังนั้นพวกเขาจึงสู้สุดฤทธิ์และสู้ราวกับฝูงมังกร.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาพบกษัตริย์ของชาวเลมันอยู่ในหมู่คนตาย; แต่เขายังไม่ตาย, เพียงบาดเจ็บและถูกทิ้งไว้บนพื้นดิน, ส่วนผู้คนของเขาได้รับหนีไปอย่างรวดเร็ว.

๑๓ และคนเหล่านี้นำเขามาพันแผลให้, และนำไปอยู่ต่อหน้าลิมไฮ, และกล่าวว่า : ดูเถิด, นี่คือกษัตริย์ของชาวเลมัน; โดยที่ได้รับบาดเจ็บเขาจึงล้มลงในหมู่คนตาย, และพวกนั้นทิ้งเขาไว้; และดูเถิด, เรานำเขามาอยู่ต่อหน้าท่าน; และบัดนี้ขอให้เราสังหารเขาเสีย.

๑๔ แต่ลิมไฮกล่าวแก่พวกเขาว่า : ท่านอย่าสังหารเขาเลย, แต่จงนำเขามาที่นี่เพื่อข้าพเจ้าจะเห็นเขา. และพวกเขาจึงนำตัวมา. และลิมไฮกล่าวแก่เขาว่า : เหตุใดท่านจึงขึ้นมาทำสงครามกับผู้คนของข้าพเจ้า ? ดูเถิด, ผู้คนของข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดคำปฏิญาณที่ข้าพเจ้าทำไว้กับผู้คนของท่าน; ฉะนั้น, เหตุใดท่านจึงทำผิดคำปฏิญาณซึ่งท่านทำไว้กับผู้คนของข้าพเจ้า ?

๑๕ และบัดนี้กษัตริย์กล่าว : ข้าพเจ้าผิดคำปฏิญาณเพราะผู้คนของท่านได้ลักพาธิดาของผู้คนข้าพเจ้าไป; ฉะนั้น, ด้วยความโกรธแค้นข้าพเจ้าจึงให้ผู้คนของข้าพเจ้าขึ้นมาทำสงครามกับผู้คนของท่าน.

๑๖ และบัดนี้ลิมไฮไม่ได้ยินสิ่งใดเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย; ฉะนั้นท่านจึงกล่าวว่า : ข้าพเจ้าจะลองไต่สวนบรรดาผู้คนของข้าพเจ้าและผู้ใดก็ตามที่ทำเรื่องนี้จะต้องตาย. ฉะนั้นท่านจึงให้มีการไต่สวนในบรรดาผู้คนของท่าน.

๑๗ บัดนี้เมื่อกิเดียนได้ยินเรื่องเหล่านี้, โดยที่เขาเป็นนายทัพของกษัตริย์, เขาจึงออกมาและกล่าวแก่กษัตริย์ : ข้าพเจ้าขอให้ท่านรั้งรอก่อน, และอย่าไต่สวนคนพวกนี้, และอย่าถือว่าเรื่องนี้เป็นความผิดของพวกเขา.

๑๘ เพราะท่านจำบุโรหิตของบิดาท่าน, ผู้ที่คนพวกนี้หมายมั่นจะทำลายมิได้หรือ ? และพวกเขาอยู่ในแดนทุรกันดารมิใช่หรือ ? และพวกเขาเป็นคนที่ขโมยธิดาของชาวเลมันไปมิใช่หรือ ?

And it came to pass that the people of Limhi began to drive the Lamanites before them; yet they were not half so numerous as the Lamanites. But they fought for their lives, and for their wives, and for their children; therefore they exerted themselves and like dragons did they fight.

And it came to pass that they found the king of the Lamanites among the number of their dead; yet he was not dead, having been wounded and left upon the ground, so speedy was the flight of his people.

And they took him and bound up his wounds, and brought him before Limhi, and said: Behold, here is the king of the Lamanites; he having received a wound has fallen among their dead, and they have left him; and behold, we have brought him before you; and now let us slay him.

But Limhi said unto them: Ye shall not slay him, but bring him hither that I may see him. And they brought him. And Limhi said unto him: What cause have ye to come up to war against my people? Behold, my people have not broken the oath that I made unto you; therefore, why should ye break the oath which ye made unto my people?

And now the king said: I have broken the oath because thy people did carry away the daughters of my people; therefore, in my anger I did cause my people to come up to war against thy people.

And now Limhi had heard nothing concerning this matter; therefore he said: I will search among my people and whosoever has done this thing shall perish. Therefore he caused a search to be made among his people.

Now when Gideon had heard these things, he being the king's captain, he went forth and said unto the king: I pray thee forbear, and do not search this people, and lay not this thing to their charge.

For do ye not remember the priests of thy father, whom this people sought to destroy? And are they not in the wilderness? And are not they the ones who have stolen the daughters of the Lamanites?

- ๑๙ และบัดนี้, ดูเถิด, และของจงเล่าเรื่องเหล่านี้แก่กษัตริย์, เพื่อเขาจะบอกผู้คนของเขาให้เลิกโกรธแค้นเรา; เพราะดูเถิดพวกเขากำลังเตรียมการมารบกับเราอยู่; และดูเถิดเราก็มีก็น้อยด้วย.
- ๒๐ และดูเถิด, พวกเขามาพร้อมด้วยไพร่พลมากมายของพวกเขา; และเว้นแต่กษัตริย์ทำให้พวกเขาเลิกโกรธแค้นเรา เราก็ต้องตาย.
- ๒๑ เพราะคำของอบินาได, ซึ่งท่านพยากรณ์ไว้แก่เราเกิดสัมฤทธิ์ผลแล้วมิใช่หรือ—และทั้งหมดนี้ก็เพราะเราไม่ยอมสดับฟังพระวอนของพระเจ้า, และหันหลังให้ความชั่วช้าสามานย์ของเรา?
- ๒๒ และบัดนี้จึงทำให้กษัตริย์เลิกโกรธแค้นเราเถิด, และเราจะทำตามคำปฏิญาณที่เราทำไว้กับเขา; เพราะที่เราจะอยู่ในความเป็นทาสย่อมเป็นการดีกว่าที่เราจะตาย; ฉะนั้น, ขอให้เรายุติการนองเลือดอย่างมากมายนี้เสีย.
- ๒๓ และบัดนี้ลิมไฮบอกกษัตริย์ถึงเรื่องทั้งหมดเกี่ยวกับบิดาท่าน, และบุโรหิตที่หลบหนีไปในแดนทุรกันดาร, และลงความเห็นว่าคุณเขาสักพาดิศาของพวกเขาไป.
- ๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์เลิกโกรธแค้นผู้คนของท่าน; และเขากล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า: ให้เราออกไปพบผู้คนของข้าพเจ้า, โดยไม่มีอาวุธ; และข้าพเจ้าให้คำมั่นกับท่านด้วยคำปฏิญาณว่าผู้คนของข้าพเจ้าจะไม่สังหารผู้คนของท่าน.
- ๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาตามกษัตริย์ไป, และออกไปพบชาวเลมันโดยไม่มีอาวุธ. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาพบกับชาวเลมัน; และกษัตริย์ของชาวเลมันคุกเข่าลงต่อหน้าพวกเขา, และวิงวอนแทนผู้คนของลิมไฮ.
- ๒๖ และเมื่อชาวเลมันเห็นว่าผู้คนของลิมไฮ, ไม่มีอาวุธ, จึงมีความสงสารพวกเขาและเลิกโกรธแค้นพวกเขา, และกลับไปแผ่นดินของตนพร้อมด้วยกษัตริย์ของตนโดยสันติ.

And now, behold, and tell the king of these things, that he may tell his people that they may be pacified towards us; for behold they are already preparing to come against us; and behold also there are but few of us.

And behold, they come with their numerous hosts; and except the king doth pacify them towards us we must perish.

For are not the words of Abinadi fulfilled, which he prophesied against us—and all this because we would not hearken unto the words of the Lord, and turn from our iniquities?

And now let us pacify the king, and we fulfil the oath which we have made unto him; for it is better that we should be in bondage than that we should lose our lives; therefore, let us put a stop to the shedding of so much blood.

And now Limhi told the king all the things concerning his father, and the priests that had fled into the wilderness, and attributed the carrying away of their daughters to them.

And it came to pass that the king was pacified towards his people; and he said unto them: Let us go forth to meet my people, without arms; and I swear unto you with an oath that my people shall not slay thy people.

And it came to pass that they followed the king, and went forth without arms to meet the Lamanites. And it came to pass that they did meet the Lamanites; and the king of the Lamanites did bow himself down before them, and did plead in behalf of the people of Limhi.

And when the Lamanites saw the people of Limhi, that they were without arms, they had compassion on them and were pacified towards them, and returned with their king in peace to their own land.

โมไซยาห์ ๒๑

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลิมไฮและผู้คนของท่าน กลับสู่เมืองแห่งนี้ไฟ, และเริ่มพำนักอยู่ในแผ่นดินด้วยสันติอีก.
- ๒ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลายวันต่อมาชาวเลมัน เริ่มถูกยั่วยุให้เกิดโทสะต่อต้านชาวนิไฟอีก, และพวกเขาเริ่มรุกร้าเข้ามาในแผ่นดินบริเวณเขตชายแดน.
- ๓ บัดนี้พวกนั้นไม่กล้าสังหารคนเหล่านั้น, เพราะคำปฏิญาณซึ่งกษัตริย์ของตนทำไว้กับลิมไฮ; แต่จะตบหน้าพวกเขา, และใช้อำนาจกับพวกเขา; และเริ่มบรรทุกของหนักบนหลังของพวกเขา, และไล่ต้อนพวกเขาเหมือนไล่ต้อนลาไป—
- ๔ แท้จริงแล้ว, ทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อพระวอนะของพระเจ้าจะได้เกิดสัมฤทธิ์ผล.
- ๕ และบัดนี้ความทุกข์ของชาวนิไฟใหญ่หลวง, และไม่มีทางใดที่พวกเขาจะปลดปล่อยตนเองออกจากเงื้อมมือของพวกนั้น, เพราะชาวเลมันล้อมพวกเขาไว้ทุกด้าน.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนเริ่มพรว่ำบนกษัตริย์เพราะความทุกข์ของพวกเข; และพวกเขาเริ่มปรารถนาจะไปสู้รบกับพวกนั้น. และพวกเขาได้ทำให้กษัตริย์เป็นทุกข์อย่างมากด้วยการบ่นว่าของพวกเข; ฉะนั้นท่านจึงอนุญาตให้พวกเขาทำตามความปรารถนาของตน.
- ๗ และพวกเขามารวมกันอีก, และสวมใส่เกราะของตน, และออกไปยังชาวเลมันเพื่อขับไล่พวกนั้นออกไปจากแผ่นดิน.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันชนะพวกเขา, และขับไล่พวกเขากลับมา, และสังหารพวกเขาจำนวนมาก.
- ๙ และบัดนี้มีความโศกเศร้าและการพิลาปรำพันอย่างใหญ่หลวงในบรรดาผู้คนของลิมไฮ, หญิงหม้ายโศกเศร้าเพราะสามีของนาง, บุตรและธิดาโศกเศร้าเพราะบิดาของพวกเข, และพี่น้องเพราะพี่น้องของพวกเข.
- ๑๐ บัดนี้มีหญิงหม้ายเป็นอันมากในแผ่นดิน, และพวกนางต่างร่ำไห้ไม่เว้นวัน, เพราะความหวาดกลัวชาวเลมันอย่างใหญ่หลวงเกิดแก่พวกนาง.

Mosiah 21

And it came to pass that Limhi and his people returned to the city of Nephi, and began to dwell in the land again in peace.

And it came to pass that after many days the Lamanites began again to be stirred up in anger against the Nephites, and they began to come into the borders of the land round about.

Now they durst not slay them, because of the oath which their king had made unto Limhi; but they would smite them on their cheeks, and exercise authority over them; and began to put heavy burdens upon their backs, and drive them as they would a dumb ass—

Yea, all this was done that the word of the Lord might be fulfilled.

And now the afflictions of the Nephites were great, and there was no way that they could deliver themselves out of their hands, for the Lamanites had surrounded them on every side.

And it came to pass that the people began to murmur with the king because of their afflictions; and they began to be desirous to go against them to battle. And they did afflict the king sorely with their complaints; therefore he granted unto them that they should do according to their desires.

And they gathered themselves together again, and put on their armor, and went forth against the Lamanites to drive them out of their land.

And it came to pass that the Lamanites did beat them, and drove them back, and slew many of them.

And now there was a great mourning and lamentation among the people of Limhi, the widow mourning for her husband, the son and the daughter mourning for their father, and the brothers for their brethren.

Now there were a great many widows in the land, and they did cry mightily from day to day, for a great fear of the Lamanites had come upon them.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเสียงร่ำไห้ไม่หยุดหย่อนของพวกนางได้ช่วยผู้คนของลิมาฮีที่เหลืออยู่ให้เกิดโทสะต่อต้านชาวเลมัน; และพวกเขาจึงออกไปสู้รบอีก, และพวกเขาถูกขับไล่กลับมาอีก, โดยได้รับความเสียหายมาก.

๑๒ แท้จริงแล้ว, พวกเขาไปอีกแม้เป็นครั้งที่สาม, และได้รับความเสียหายแบบเดียวกัน; และคนที่ไม่ถูกสังหารก็กลับมาเมืองแห่งนี้ไฟอีก.

๑๓ และพวกเขานอบน้อมถ่อมตนแม้ถึงภัสมรุลี, ให้ตนขึ้นอยู่กับแอกแห่งความเป็นทาส, ยอมตนให้ถูกทุบตี, ถูกไล่ต้อนไปมา, และบรรทุกของหนัก, ตามความปรารถนาของศัตรูพวกเขา.

๑๔ และพวกเขานอบน้อมถ่อมตนลงแม้ถึงห้วงลึกแห่งความถ่อม; และพวกเขาร้องอย่างสุดกำลังต่อพระผู้เป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, พวกเขาร้องหาพระผู้เป็นเจ้าของตนตลอดทั้งวันขอให้พระองค์ทรงปลดปล่อยพวกเขาออกจากความทุกข์ของตน

๑๕ และบัดนี้พระเจ้าทรงเชื้องข้าที่จะฟังเสียงร้องของพวกเขาดังเพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา; กระนั้นก็ตามพระเจ้าทรงฟังเสียงร้องของพวกเขาดัง, และทรงเริ่มทำให้ใจชาวเลมันอ่อนลงจนพวกเขาเริ่มพ้อสนสัณนิษฐานของคนเหล่านั้น; แต่พระเจ้ายังไม่ทรงเห็นสมควรที่จะปลดปล่อยพวกเขาออกจากความเป็นทาส.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเริ่มรุ่งเรืองขึ้นเป็นลำดับในแผ่นดิน, และเริ่มปลูกธัญพืชมากขึ้น, และเลี้ยงฝูงสัตว์เลี้ยง, และฝูงสัตว์ใหญ่, เพื่อพวกเขาจะไม่รับทุกข์เวทนาจากความหิวโหยอีกต่อไป.

๑๗ บัดนี้ผู้หญิง, มีจำนวนมากกว่าผู้ชาย; ฉะนั้นกษัตริย์ลิมาฮีจึงสั่งให้ผู้ชายทุกคนแบ่งปันอาหารเพื่อช่วยเหลือหญิงหม้ายและลูก ๆ ของพวกนาง, เพื่อพวกเขาจะได้ไม่เสียชีวิตด้วยความหิวโหย; และการนี้พวกเขาทำไปเพราะจำนวนคนที่ถูกสังหารนั้นมากมายนัก.

๑๘ บัดนี้ผู้คนของลิมาฮีมารวมกันเป็นกลุ่มเท่าที่จะทำได้, และคุ้มครองธัญพืชของพวกเขาและฝูงสัตว์ของพวกเขา;

๑๙ และกษัตริย์เองไม่ไว้วางใจในความปลอดภัยของท่านเมื่ออยู่นอกกำแพงเมือง, เว้นแต่จะนำองครักษ์ของท่านไปด้วย, โดยที่กลัวว่าในทางใดทางหนึ่งท่านอาจตกไปอยู่ในเงื้อมมือของชาวเลมัน.

And it came to pass that their continual cries did stir up the remainder of the people of Limhi to anger against the Lamanites; and they went again to battle, but they were driven back again, suffering much loss.

Yea, they went again even the third time, and suffered in the like manner; and those that were not slain returned again to the city of Nephi.

And they did humble themselves even to the dust, subjecting themselves to the yoke of bondage, submitting themselves to be smitten, and to be driven to and fro, and burdened, according to the desires of their enemies.

And they did humble themselves even in the depths of humility; and they did cry mightily to God; yea, even all the day long did they cry unto their God that he would deliver them out of their afflictions.

And now the Lord was slow to hear their cry because of their iniquities; nevertheless the Lord did hear their cries, and began to soften the hearts of the Lamanites that they began to ease their burdens; yet the Lord did not see fit to deliver them out of bondage.

And it came to pass that they began to prosper by degrees in the land, and began to raise grain more abundantly, and flocks, and herds, that they did not suffer with hunger.

Now there was a great number of women, more than there was of men; therefore king Limhi commanded that every man should impart to the support of the widows and their children, that they might not perish with hunger; and this they did because of the greatness of their number that had been slain.

Now the people of Limhi kept together in a body as much as it was possible, and secured their grain and their flocks;

And the king himself did not trust his person without the walls of the city, unless he took his guards with him, fearing that he might by some means fall into the hands of the Lamanites.

๒๐ และท่านให้ผู้คนของท่านเฝ้าไว้ทั่วแผ่นดิน, เพื่อโดยทางใดทางหนึ่งพวกเขาจะจับปุโรหิตเหล่านั้นที่หลบหนีเข้าไปในแดนทूरกันดาร, ซึ่งเป็นผู้ลักพาธิดาของชาวเลมมันไป, และที่ทำให้ความพินาศใหญ่หลวงเช่นนั้นเกิดแก่พวกเขา.

๒๑ เพราะพวกเขาปรารถนาจะจับพวกนั้นมาลงโทษ; เพราะพวกนั้นเข้ามาในแผ่นดินแห่งนี้ไฟตอนกลางคืน, และเอาธัญพืชของพวกเขาและของมีค่าหลายอย่างของพวกเขาไป; ฉะนั้นพวกเขาจึงซ่อนตัวรอทำพวกนั้นอยู่.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไม่มีการก่อวาระหว่างชาวเลมมันกับผู้คนของลิมไฮอีกต่อไป, แม้จนถึงเวลาที่แอมมันและพี่น้องของเขาเข้ามาในแผ่นดินนั้น.

๒๓ และเมื่อกษัตริย์ออกไปนอกประตูเมืองกับองครักษ์ของท่าน, พบแอมมันและพี่น้องของเขา; และโดยคิดว่าพวกนี้เป็นปุโรหิตของโนอาห์ ฉะนั้นท่านจึงให้จับพวกเขา, มัดไว้, และโยนเข้าเรือนจำ. และหากพวกเขาเป็นปุโรหิตของโนอาห์แล้วท่านจะให้ประหารเสีย.

๒๔ แต่เมื่อท่านพบว่าพวกเขาไม่ใช่, แต่พวกเขาเป็นพี่น้องของท่าน, และมาจากแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา, ท่านจึงเปี่ยมด้วยความปรีดียิ่งนัก.

๒๕ บัดนี้ก่อนการมาของแอมมันนั้น, กษัตริย์ลิมไฮได้ส่ง, คนจำนวนหนึ่งไปค้นหาแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา; แต่พวกเขาหาไม่พบ, และพวกเขาหลงอยู่ในแดนทूरกันดาร.

๒๖ กระนั้นก็ตาม, พวกเขายังได้พบแผ่นดินแห่งหนึ่งซึ่งเคยมีคนอาศัยอยู่; แท้จริงแล้ว, เป็นแผ่นดินที่เกลือกกล่นไปด้วยกองกระดูกแห้ง; แท้จริงแล้ว, เป็นแผ่นดินซึ่งเคยมีคนอาศัยอยู่และซึ่งถูกทำลายแล้ว; และ, โดยที่คิดว่าเป็นแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา, พวกเขาจึงกลับมาแผ่นดินแห่งนี้ไฟ, มาถึงชายแดนของแผ่นดินไม่กี่วันก่อนการมาของแอมมัน.

๒๗ และพวกเขานำบันทึกมากับพวกเขา, แม้เป็นบันทึกของผู้คนซึ่งเป็นกองกระดูกที่พวกเขาพบ; และมันจารึกอยู่บนแผ่นจารึกที่ทำด้วยแร่โลหะ.

And he caused that his people should watch the land round about, that by some means they might take those priests that fled into the wilderness, who had stolen the daughters of the Lamanites, and that had caused such a great destruction to come upon them.

For they were desirous to take them that they might punish them; for they had come into the land of Nephi by night, and carried off their grain and many of their precious things; therefore they laid wait for them.

And it came to pass that there was no more disturbance between the Lamanites and the people of Limhi, even until the time that Ammon and his brethren came into the land.

And the king having been without the gates of the city with his guard, discovered Ammon and his brethren; and supposing them to be priests of Noah therefore he caused that they should be taken, and bound, and cast into prison. And had they been the priests of Noah he would have caused that they should be put to death.

But when he found that they were not, but that they were his brethren, and had come from the land of Zarahemla, he was filled with exceedingly great joy.

Now king Limhi had sent, previous to the coming of Ammon, a small number of men to search for the land of Zarahemla; but they could not find it, and they were lost in the wilderness.

Nevertheless, they did find a land which had been peopled; yea, a land which was covered with dry bones; yea, a land which had been peopled and which had been destroyed; and they, having supposed it to be the land of Zarahemla, returned to the land of Nephi, having arrived in the borders of the land not many days before the coming of Ammon.

And they brought a record with them, even a record of the people whose bones they had found; and it was engraven on plates of ore.

๒๘ และบัดนี้ลิมไฮเปี่ยมไปด้วยปิติอีกเมื่อรู้จากปากของ
แอมันว่ากษัตริย์โมไซยาห์มีของประทานจากพระผู้
เป็นเจ้า, ซึ่งโดยการนั้นท่านแปลความหมายอักษร
เช่นนั้นได้; แท้จริงแล้ว, และแอมันชื่นชมยินดีด้วย.

๒๙ กระนั้นแอมันและพี่น้องของเขายังเปี่ยมด้วย
โศกเศร้าเพราะพี่น้องของพวกเขาเป็นอันมากถูก
สังหาร;

๓๐ และว่ากษัตริย์โนอาห์และพวกปุโรหิตของเขาทำให้
ผู้คนกระทำความผิดและความชั่วช้ามากมายต่อ
พระผู้เป็นเจ้าด้วย; และพวกเขาโศกเศร้าเพราะความ
ตายของอบินาไดด้วย; และเพราะด้วยการจากไปของ
แอลมาและผู้ที่ไปกับท่าน, ผู้ซึ่งตั้งศาสนจักรของ
พระผู้เป็นเจ้าโดยกำลังและเดชานุภาพของพระผู้เป็น
เจ้า, และศรัทธาในคำที่อบินาไดพูดไว้.

๓๑ แท้จริงแล้ว, พวกเขาโศกเศร้าเพราะการจากไปของ
คนเหล่านั้น, เพราะไม่รู้ว่าคุณเหล่านั้นหลบหนีไปที่ใด.
บัดนี้พวกเขาจะไปรวมกับคนเหล่านั้นอย่างยินดี,
เพราะพวกเขาเองเข้ามาอยู่ในพันธสัญญากับพระผู้
เป็นเจ้าแล้วเพื่อรับใช้พระองค์และรักษาพระบัญญัติ
ของพระองค์.

๓๒ และบัดนี้นับแต่การมาของแอมัน, กษัตริย์ลิมไฮเข้า
มาในพันธสัญญากับพระผู้เป็นเจ้าด้วย, และผู้คนของ
ท่านเป็นอันมากด้วย, เพื่อรับใช้พระองค์และรักษาพระ
บัญญัติของพระองค์.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์ลิมไฮและ
ผู้คนของท่านเป็นอันมากปรารถนาจะรับบัพติศมา;
แต่ไม่มีใครในแผ่นดินที่มีสิทธิอำนาจจากพระผู้เป็น
เจ้า. และแอมันปฏิเสธที่จะทำการนี้, โดยถือว่าตนเป็น
ผู้รับใช้ที่ไม่มีค่าควร.

๓๔ ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่ได้จัดตั้งตนเป็นศาสนจักรใน
เวลานั้น, โดยคอยพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่. บัดนี้
พวกเขาปรารถนาจะกลายเป็นเหมือนแม่แอลมาและ
พี่น้องของท่าน, ซึ่งได้หลบหนีไปในแดนทุรกันดาร.

๓๕ และพวกเขาปรารถนาจะรับบัพติศมาเพื่อเป็น
พยานและประจักษ์พยานว่าพวกเขาเต็มใจรับใช้พระผู้
เป็นเจ้าด้วยสุดใจของตน; กระนั้นก็ตาม พวกเขารอ
เวลา; และจะให้เรื่องราวเกี่ยวกับการบัพติศมาของ
พวกเขาไว้ต่อจากนี้ไป.

And now Limhi was again filled with joy on learn-
ing from the mouth of Ammon that king Mosiah had
a gift from God, whereby he could interpret such en-
gravings; yea, and Ammon also did rejoice.

Yet Ammon and his brethren were filled with sor-
row because so many of their brethren had been
slain;

And also that king Noah and his priests had
caused the people to commit so many sins and iniq-
uities against God; and they also did mourn for the
death of Abinadi; and also for the departure of Alma
and the people that went with him, who had formed
a church of God through the strength and power of
God, and faith on the words which had been spoken
by Abinadi.

Yea, they did mourn for their departure, for they
knew not whither they had fled. Now they would
have gladly joined with them, for they themselves
had entered into a covenant with God to serve him
and keep his commandments.

And now since the coming of Ammon, king Limhi
had also entered into a covenant with God, and also
many of his people, to serve him and keep his com-
mandments.

And it came to pass that king Limhi and many of
his people were desirous to be baptized; but there
was none in the land that had authority from God.
And Ammon declined doing this thing, considering
himself an unworthy servant.

Therefore they did not at that time form them-
selves into a church, waiting upon the Spirit of the
Lord. Now they were desirous to become even as
Alma and his brethren, who had fled into the wilder-
ness.

They were desirous to be baptized as a witness and
a testimony that they were willing to serve God with
all their hearts; nevertheless they did prolong the
time; and an account of their baptism shall be given
hereafter.

๓๖   และบัดนี้ความพยายามทั้งหมดของแอมมอนกับผู้คน
ของเขา, และกษัตริย์ลิมไฮกับผู้คนของท่าน, คือเพื่อ
ปลดปล่อยตนออกจากเงื้อมมือของชาวเลมมันและจาก
ความเป็นทาส.

And now all the study of Ammon and his people,
and king Limhi and his people, was to deliver them-
selves out of the hands of the Lamanites and from
bondage.

โมไซยาห์ ๒๒

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอมมอนและกษัตริย์ลิหมิเริ่มปรึกษากับผู้คนว่าจะปลดปล่อยตนออกจากความเป็นทาสได้อย่างไร; และแม้คนทั้งสองให้ผู้คนทั้งหมดมารวมกัน; และการนี้พวกเขาทำไปเพื่อจะฟังเสียงของผู้คนเกี่ยวกับเรื่องนี้.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาหาทางปลดปล่อยตนออกจากความเป็นทาสไม่ได้, เว้นแต่จะพาพวกผู้หญิงและลูก ๆ ของตน, และฝูงสัตว์เลี้ยง, และฝูงสัตว์ใหญ่ของตน, และกระโจมที่พักของตน, และออกไปในแดนทุรกันดาร; เพราะชาวเลมมามีจำนวนมาก, จึงเป็นไปได้ที่ผู้คนของลิหมิจะต่อสู้พวกเขา, โดยคิดจะปลดปล่อยตนออกจากความเป็นทาสด้วยดาบ.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกิเดียนออกไปยืนต่อหน้ากษัตริย์, และกล่าวแก่ท่าน : บัดนี้ข้าแต่กษัตริย์, ท่านสดับฟังถ้อยคำข้าพเจ้ามาจนบัดนี้ก็หลายครั้งแล้วเมื่อเราต่อสู้กับชาวเลมม, พี่น้องของเรา.
- ๔ และบัดนี้ข้าแต่กษัตริย์, หากท่านไม่พบว่าข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ไม่สมควรแล้ว, หรือจนบัดนี้หากท่านฟังถ้อยคำข้าพเจ้ามาไม่มากนักน้อย, และมันเป็นประโยชน์แก่ท่าน, แม้เช่นนั้นข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านฟังถ้อยคำข้าพเจ้าในครั้งนี้, และข้าพเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของท่านและปลดปล่อยคนพวกนี้ออกจากความเป็นทาส.
- ๕ และกษัตริย์อนุญาตให้เขาพูด. และกิเดียนกล่าวแก่ท่าน :
- ๖ จงดูเส้นทางด้านหลังเกิด, ผ่านกำแพงด้านหลัง, ทางด้านหลังของเมือง. ชาวเลมม, หรือยามของชาวเลมม, เมาเหล้าตอนกลางคืน; ฉะนั้นให้เราออกถ้อยแถลงไปในบรรดาผู้คนพวกนี้ทั้งหมด ให้พวกเขา รวมฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ของพวกเขาไว้, เพื่อจะคอยด้อมมันเข้าไปในแดนทุรกันดารตอนกลางคืน.
- ๗ และข้าพเจ้าจะไปตามคำสั่งของท่านและให้เหล่าองุ่นชาวเลมมเพื่อเป็นบรรณาการครั้งสุดท้าย, และพวกนั้นจะเมา; และเราจะผ่านไปตามเส้นทางลับด้านซ้ายของค่ายพวกเขาเมื่อพวกนั้นเมาและหลับ.

Mosiah 22

And now it came to pass that Ammon and king Limhi began to consult with the people how they should deliver themselves out of bondage; and even they did cause that all the people should gather themselves together; and this they did that they might have the voice of the people concerning the matter.

And it came to pass that they could find no way to deliver themselves out of bondage, except it were to take their women and children, and their flocks, and their herds, and their tents, and depart into the wilderness; for the Lamanites being so numerous, it was impossible for the people of Limhi to contend with them, thinking to deliver themselves out of bondage by the sword.

Now it came to pass that Gideon went forth and stood before the king, and said unto him: Now O king, thou hast hitherto hearkened unto my words many times when we have been contending with our brethren, the Lamanites.

And now O king, if thou hast not found me to be an unprofitable servant, or if thou hast hitherto listened to my words in any degree, and they have been of service to thee, even so I desire that thou wouldst listen to my words at this time, and I will be thy servant and deliver this people out of bondage.

And the king granted unto him that he might speak. And Gideon said unto him:

Behold the back pass, through the back wall, on the back side of the city. The Lamanites, or the guards of the Lamanites, by night are drunken; therefore let us send a proclamation among all this people that they gather together their flocks and herds, that they may drive them into the wilderness by night.

And I will go according to thy command and pay the last tribute of wine to the Lamanites, and they will be drunken; and we will pass through the secret pass on the left of their camp when they are drunken and asleep.

- ๘ ดังนั้นเราจะออกไปในแดนทุรกันดารพร้อมด้วยผู้หญิงของเราและลูก ๆ ของเรา,ฝูงสัตว์เลี้ยง, และฝูงสัตว์ใหญ่ของเรา; และเราจะเดินทางลัดเลาะไปตามแผ่นดินแห่งไซลัม.
- ๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์สัดบัพฟังคำของกิดิเยน.
- ๑๐ และกษัตริย์ลิมีโฮให้ผู้คนของท่านรวมฝูงสัตว์ของพวกเขาไว้; และท่านส่งเหล้าองุ่นไปเป็นบรรณาการให้ชาวเลมัน; และท่านส่งเหล้าองุ่นเพิ่มไป, เป็นของกำนัลแก่พวกนั้นด้วย; และพวกนั้นดื่มเหล้าองุ่นที่กษัตริย์ลิมีโฮส่งไปให้อย่างไม่ยั้ง.
- ๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของกษัตริย์ลิมีโฮออกไปในแดนทุรกันดารตอนกลางคืนพร้อมด้วยฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ของพวกเขา, และพวกเขาลัดเลาะไปตามแผ่นดินไซลัมในแดนทุรกันดาร, และเปลี่ยนเส้นทางของพวกเขามุ่งไปสู่แผ่นดินแห่งเซราเอมลา, โดยแอมันและพี่น้องของเขานำไป.
- ๑๒ และพวกเขาขนทอง, และเงินของพวกเขาทั้งหมด, และของมีค่าของพวกเขา, เท่าที่พวกเขาจะขนไปได้, และขนสัมภาระของพวกเขา, ออกไปในแดนทุรกันดาร; และพวกเขาเดินทางต่อไป.
- ๑๓ และหลังจากอยู่ในแดนทุรกันดารหลายวันพวกเขามาถึงแผ่นดินแห่งเซราเอมลา, และมารวมกับผู้คนของโมไซยาห์, และกลายเป็นพลเมืองของท่าน.
- ๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมไซยาห์ต้อนรับพวกเขาด้วยปิติ; และท่านรับบันทึกของพวกเขาไว้ด้วย, และบันทึกซึ่งผู้คนของลิมีโฮพบด้วย.
- ๑๕ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อชาวเลมันรู้ว่าผู้คนของลิมีโฮออกไปจากแผ่นดินในเวลากลางคืน, พวกเขาจึงส่งกองทัพไปในแดนทุรกันดารเพื่อติดตามพวกนั้น;
- ๑๖ และหลังจากพวกเขาติดตามอยู่สองวัน, ก็ตามรอยคนเหล่านั้นไม่ได้อีกต่อไป; ฉะนั้นพวกเขาก็หลงทางอยู่ในแดนทุรกันดาร.

Thus we will depart with our women and our children, our flocks, and our herds into the wilderness; and we will travel around the land of Shilom.

And it came to pass that the king hearkened unto the words of Gideon.

And king Limhi caused that his people should gather their flocks together; and he sent the tribute of wine to the Lamanites; and he also sent more wine, as a present unto them; and they did drink freely of the wine which king Limhi did send unto them.

And it came to pass that the people of king Limhi did depart by night into the wilderness with their flocks and their herds, and they went round about the land of Shilom in the wilderness, and bent their course towards the land of Zarahemla, being led by Ammon and his brethren.

And they had taken all their gold, and silver, and their precious things, which they could carry, and also their provisions with them, into the wilderness; and they pursued their journey.

And after being many days in the wilderness they arrived in the land of Zarahemla, and joined Mosiah's people, and became his subjects.

And it came to pass that Mosiah received them with joy; and he also received their records, and also the records which had been found by the people of Limhi.

And now it came to pass when the Lamanites had found that the people of Limhi had departed out of the land by night, that they sent an army into the wilderness to pursue them;

And after they had pursued them two days, they could no longer follow their tracks; therefore they were lost in the wilderness.

เรื่องราวของแอลมาและผู้คนของพระเจ้า, ซึ่งถูกผู้คน
ของกษัตริย์โนอาห์ขับไปในแดนทุรกันดาร.

*An account of Alma and the people of the Lord, who were
driven into the wilderness by the people of King Noah.*

โมไซยาห์ ๒๓

- ๑ บัดนี้แอลมา, โดยที่พระเจ้าทรงเตือนว่ากองทัพของ
กษัตริย์โนอาห์จะยกมาโจมตีพวกเขา, และแล้วเมื่อ
เป็นที่รู้แก่ผู้คนของท่าน, พวกเขาจึงรวบรวมฝูงสัตว์
ของตน, และขนธัญพืชของตน, และออกไปในแดน
ทุรกันดารก่อนหน้ากองทัพของกษัตริย์โนอาห์.
- ๒ และพระเจ้าทรงเพิ่มพลังกำลังให้พวกเขา, เพื่อมิให้
ผู้คนของกษัตริย์โนอาห์ตามมาทำลายพวกเขาได้ทัน.
- ๓ และพวกเขาเดินทางหลบหนีไปในแดนทุรกันดาร
อยู่แปดวัน.
- ๔ และพวกเขามาถึงแผ่นดินแห่งหนึ่ง, แท้จริงแล้ว,
เป็นแผ่นดินที่แสนงามและน่าอยู่, เป็นแผ่นดินแห่งน้ำ
บริสุทธิ์.
- ๕ และพวกเขาตั้งกระโจมที่พักของตน, และเริ่มทำไร่
ไถนา, และเริ่มสร้างอาคาร; แท้จริงแล้ว, พวกเขา
อุตสาหกรรม, และทำงานหนักอย่างยิ่ง.
- ๖ และผู้คนปรารถนาจะให้แอลมาเป็นกษัตริย์แห่ง
ตน, เพราะท่านเป็นที่รักของผู้คนของท่าน.
- ๗ แต่ท่านกล่าวแก่พวกเขา : ดูเถิด, หวังว่าเรา
จะมีกษัตริย์; เพราะพระเจ้าตรัสไว้ดังนี้ : เจ้าจะไม่
นับถือเนื้อหนังหนึ่งสูงกว่าอีกเนื้อหนังหนึ่ง, หรือคน
หนึ่งจะไม่คิดว่าตนสูงกว่าอีกคนหนึ่ง; ฉะนั้นข้าพเจ้า
กล่าวแก่ท่านว่าหาบั้งควรไม่ที่ท่านจะมีกษัตริย์.
- ๘ กระนั้นก็ตาม, หากเป็นไปได้ว่าท่านจะมีคนเที่ยง
ธรรมเสมอไปที่จะเป็นกษัตริย์ของท่านแล้ว ก็จะเป็น
การดีสำหรับท่านที่จะมีกษัตริย์.
- ๙ แต่จงนึกถึงความชั่วช้าสามานย์ของกษัตริย์โนอาห์
และบุโรหิตของเขา; และตัวข้าพเจ้าก็ติดกับดักมา
แล้ว, และทำหลายสิ่งซึ่งเป็นที่น่าชิงชังในสาย
พระเนตรของพระเจ้า, ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ากลับใจอย่าง
ชอกช้ำ;

Mosiah 23

Now Alma, having been warned of the Lord that the
armies of king Noah would come upon them, and
having made it known to his people, therefore they
gathered together their flocks, and took of their
grain, and departed into the wilderness before the
armies of king Noah.

And the Lord did strengthen them, that the people
of king Noah could not overtake them to destroy
them.

And they fled eight days' journey into the wilder-
ness.

And they came to a land, yea, even a very beautiful
and pleasant land, a land of pure water.

And they pitched their tents, and began to till the
ground, and began to build buildings; yea, they were
industrious, and did labor exceedingly.

And the people were desirous that Alma should be
their king, for he was beloved by his people.

But he said unto them: Behold, it is not expedient
that we should have a king; for thus saith the Lord:
Ye shall not esteem one flesh above another, or one
man shall not think himself above another; therefore
I say unto you it is not expedient that ye should have
a king.

Nevertheless, if it were possible that ye could al-
ways have just men to be your kings it would be well
for you to have a king.

But remember the iniquity of king Noah and his
priests; and I myself was caught in a snare, and did
many things which were abominable in the sight of
the Lord, which caused me sore repentance;

- ๑๐ กระนั้นก็ตาม, หลังจากมีความยากลำบากมากมาย, พระเจ้าทรงได้ยินเสียงร้องของข้าพเจ้า, และทรงตอบการสวดอ้อนวอนของข้าพเจ้า, และทรงทำให้ข้าพเจ้าเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระองค์ในการนำพวกท่านมากมายมาสู่ความรู้ถึงความจริงของพระองค์.
- ๑๑ กระนั้นก็ตาม, ในการนี้ข้าพเจ้าไม่โอ้อวด, เพราะข้าพเจ้าไม่มีค่าควรที่จะโอ้อวดตน.
- ๑๒ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า, ท่านถูกกษัตริย์โนอาห์กดขี่, และอยู่ในความเป็นทาสของเขาและปุโรหิตของเขา, และถูกพวกนี้นำไปในความชั่วช้าสามัญ; ฉะนั้นท่านจึงถูกมัดไว้ด้วยสายรัดแห่งความชั่วช้าสามัญ.
- ๑๓ และบัดนี้เมื่อท่านได้รับการปลดปล่อยจากพันธนาการเหล่านี้โดยเดชานุภาพแห่งพระผู้เป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, แม้ออกจากเงื้อมมือของกษัตริย์โนอาห์และผู้คนของเขา, และจากพันธนาการแห่งความชั่วช้าสามัญด้วย, แม้เช่นนั้นข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ท่านยืนหยัดอยู่ในเสรีภาพนี้ซึ่งโดยการนี้พระองค์ทรงทำให้ท่านเป็นอิสระ, และไม่让您ไว้ใจคนใดเป็นกษัตริย์ปกครองท่าน.
- ๑๔ และไม่ให้ไว้ใจคนใดเป็นผู้สอนของท่านหรือเป็นผู้ปฏิบัติศาสนกิจของท่านด้วย, เว้นแต่เขาจะเป็นคนของพระผู้เป็นเจ้า, เดินในทางของพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์.
- ๑๕ ดังนั้นแอลมาได้สอนผู้คนของท่าน, ว่ามนุษย์ทุกคนควรรักเพื่อนบ้านของตนเหมือนตนเอง, ไม่ควรมีการขัดแย้งในบรรดาพวกเขา.
- ๑๖ และบัดนี้, แอลมาเป็นมหาปุโรหิตของพวกเขา, โดยที่ท่านเป็นผู้ก่อตั้งศาสนจักรของพวกเขา.
- ๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไม่มีผู้ใดได้รับอำนาจให้สั่งสอนหรือให้สอนเว้นแต่จะเป็นโดยท่านจากพระผู้เป็นเจ้า. ฉะนั้นท่านจึงอุทิศถวายปุโรหิตทั้งหมดของพวกเขาและผู้สอนทั้งหมดของพวกเขา; และไม่มีผู้ใดได้รับการอุทิศถวายเว้นแต่พวกเขาเป็นคนที่เที่ยงธรรม.
- ๑๘ ฉะนั้นพวกเขาดูแลผู้คนของตน, และบำรุงเลี้ยงคนเหล่านั้นด้วยสิ่งที่เกี่ยวกับความชอบธรรม.
- ๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเริ่มรุ่งเรืองอย่างยิ่งในแผ่นดิน; และพวกเขาเรียกแผ่นดินนั้นว่าอีลัม.

Nevertheless, after much tribulation, the Lord did hear my cries, and did answer my prayers, and has made me an instrument in his hands in bringing so many of you to a knowledge of his truth.

Nevertheless, in this I do not glory, for I am unworthy to glory of myself.

And now I say unto you, ye have been oppressed by king Noah, and have been in bondage to him and his priests, and have been brought into iniquity by them; therefore ye were bound with the bands of iniquity.

And now as ye have been delivered by the power of God out of these bonds; yea, even out of the hands of king Noah and his people, and also from the bonds of iniquity, even so I desire that ye should stand fast in this liberty wherewith ye have been made free, and that ye trust no man to be a king over you.

And also trust no one to be your teacher nor your minister, except he be a man of God, walking in his ways and keeping his commandments.

Thus did Alma teach his people, that every man should love his neighbor as himself, that there should be no contention among them.

And now, Alma was their high priest, he being the founder of their church.

And it came to pass that none received authority to preach or to teach except it were by him from God. Therefore he consecrated all their priests and all their teachers; and none were consecrated except they were just men.

Therefore they did watch over their people, and did nourish them with things pertaining to righteousness.

And it came to pass that they began to prosper exceedingly in the land; and they called the land Helam.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาได้ขยายเผ่าพันธุ์และรุ่งเรืองอย่างยิ่งในแผ่นดินแห่งฮีลัม; และพวกเขาสร้างเมือง, ซึ่งพวกเขาเรียกว่าเมืองแห่งฮีลัม.

๒๑ กระนั้นก็ตามพระเจ้าทรงเห็นสมควรที่จะตีสอนผู้คนของพระองค์; แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงทดลองความอดทนของพวกเขาและศรัทธาของพวกเขา.

๒๒ กระนั้นก็ตาม—ผู้ใดก็ตามที่มอบความไว้วางใจในพระองค์ผู้เดียวกันนั้นพระองค์จะทรงยกขึ้นในวันสุดท้าย. แท้จริงแล้ว, และเป็นไปดังนั้นกับคนพวกนี้.

๒๓ เพราะเหตุเกิด, ข้าพเจ้าจะแสดงต่อท่านว่าพวกเขาถูกนำไปสู่ความเป็นทาส, และไม่มีผู้ใดปลดปล่อยพวกเขาได้นอกจากพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, แท้จริงแล้ว, แม้พระผู้เป็นเจ้าของอับราฮัมและอิสอัคและของยาโคบ.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์ทรงปลดปล่อยพวกเขา, และพระองค์ทรงแสดงเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ต่อพวกเขา, และความชื่นชมยินดีของพวกเขาใหญ่หลวง.

๒๕ เพราะเหตุเกิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่พวกเขาอยู่ในแผ่นดินแห่งฮีลัม, แท้จริงแล้ว, ในเมืองแห่งฮีลัม, ขณะที่กำลังทำไร่ไถนาอยู่รอบ ๆ บริเวณนั้น, ดูเกิดกองทัพชาวเลม่อน้อยู่ภายในเขตชายแดนของแผ่นดินแล้ว.

๒๖ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพี่น้องของแอลมาหลบหนีไปจากทุ่งของตน, และรวมกันอยู่ในเมืองแห่งฮีลัม; และพวกเขาตกใจกลัวมากเพราะการมาปรากฏของชาวเลม่อน.

๒๗ แต่แอลมาออกไปยืนรวมกลุ่มกับพวกเขา, และเตือนสติมิให้พวกเขาตกใจกลัว, แต่ให้ระลึกถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาและพระองค์จะทรงปลดปล่อยพวกเขา.

๒๘ ฉะนั้นพวกเขาก็จึงข่มความกลัว, และเริ่มร้องทูลพระเจ้าให้พระองค์ทรงทำให้ใจของชาวเลม่อนอ่อนลง, เพื่อพวกนั้นจะละเว้นพวกเขา, และภรรยา, และลูก ๆ พวกเขา.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าทรงทำให้ใจของชาวเลม่อนอ่อนลง. และแอลมากับพี่น้องของท่านออกไปมอบตัวให้อยู่ในเงื้อมมือของพวกนั้น; และชาวเลม่อนเข้าครอบครองแผ่นดินแห่งฮีลัม.

And it came to pass that they did multiply and prosper exceedingly in the land of Helam; and they built a city, which they called the city of Helam.

Nevertheless the Lord seeth fit to chasten his people; yea, he trieth their patience and their faith.

Nevertheless—whosoever putteth his trust in him the same shall be lifted up at the last day. Yea, and thus it was with this people.

For behold, I will show unto you that they were brought into bondage, and none could deliver them but the Lord their God, yea, even the God of Abraham and Isaac and of Jacob.

And it came to pass that he did deliver them, and he did show forth his mighty power unto them, and great were their rejoicings.

For behold, it came to pass that while they were in the land of Helam, yea, in the city of Helam, while tilling the land round about, behold an army of the Lamanites was in the borders of the land.

Now it came to pass that the brethren of Alma fled from their fields, and gathered themselves together in the city of Helam; and they were much frightened because of the appearance of the Lamanites.

But Alma went forth and stood among them, and exhorted them that they should not be frightened, but that they should remember the Lord their God and he would deliver them.

Therefore they hushed their fears, and began to cry unto the Lord that he would soften the hearts of the Lamanites, that they would spare them, and their wives, and their children.

And it came to pass that the Lord did soften the hearts of the Lamanites. And Alma and his brethren went forth and delivered themselves up into their hands; and the Lamanites took possession of the land of Helam.

๓๐ บัดนี้กองทัพของชาวเลมัน, ซึ่งไล่ติดตามผู้คนของ กษัตริย์ลิมไฮ, หลงอยู่ในแดนทุรกันดารหลายวัน.

๓๑ และดูเถิด, พวกเขาพบปุโรหิตเหล่านั้นของกษัตริย์ โนอาห์, ในที่แห่งหนึ่งซึ่งปุโรหิตเหล่านั้นเรียกว่าอมิว ลอน; และพวกนั้นเริ่มครอบครองแผ่นดินแห่งอมิว ลอนและเริ่มทำไร่ไถนา.

๓๒ บัดนี้ชื่อของผู้นำปุโรหิตเหล่านั้นคืออมิวลอน.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออมิวลอนวิงวอน ชาวเลมัน; และเขาส่งภรรยาของพวกเขา, ผู้เป็นธิดา ของชาวเลมัน, ออกไปวิงวอนพี่น้องของตนด้วย, เพื่อ คนเหล่านั้นจะไม่ทำลายสามีของพวกเขา.

๓๔ และชาวเลมันเกิดความสงสารอมิวลอนกับพี่น้อง ของเขา, และไม่ได้ทำลายพวกเขา, เพราะภรรยาของ พวกเขา.

๓๕ และอมิวลอนกับพี่น้องของเขาเข้าสมทบกับชาวเล มัน, และคนเหล่านั้นกำลังเดินทางอยู่ในแดน ทุรกันดารเพื่อค้นหาแผ่นดินแห่งนีไฟเมื่อพวกเขาพบ แผ่นดินแห่งฮีลัม, ซึ่งแอลมากับพี่น้องของท่านครอบ ครองอยู่.

๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันสัญญา กับ แอลมาและพี่น้องของท่าน, ว่าหากพวกเขาชี้ทางซึ่ง นำไปสู่แผ่นดินแห่งนีไฟให้พวกเขาแล้ว พวกเขาจะไว้ ชีวิตพวกเขาและให้เสรีภาพพวกเขา.

๓๗ แต่หลังจากแอลมาได้ชี้ทางซึ่งนำไปสู่แผ่นดินแห่งนี ไฟแก่พวกเขาแล้ว ชาวเลมันไม่ยอมรับสัญญาของ ตน; แต่พวกเขาจัดยามไว้ทั่วแผ่นดินแห่งฮีลัม, เพื่อ ฝ้าแอลมากับพี่น้องของท่าน.

๓๘ และพวกเขาที่เหลืออยู่ไปยังแผ่นดินแห่งนีไฟ; และ พวกเขาส่วนหนึ่งกลับมาแผ่นดินแห่งฮีลัม, และนำ ภรรยาและลูก ๆ ของยามซึ่งถูกทิ้งอยู่ในแผ่นดินนั้นมา กับตนด้วย.

๓๙ และกษัตริย์ของชาวเลมันอนุญาตให้อมิวลอนเป็น กษัตริย์และปกครองดูแลผู้คนของเขา, ซึ่งอยู่ในแผ่น ดินแห่งฮีลัม; กระนั้นก็ตามเขายังไม่มีอำนาจที่จะ กระทำการใดที่ขัดกับเจตนารมณ์ของกษัตริย์แห่ง ชาวเลมัน.

Now the armies of the Lamanites, which had fol- lowed after the people of king Limhi, had been lost in the wilderness for many days.

And behold, they had found those priests of king Noah, in a place which they called Amulon; and they had begun to possess the land of Amulon and had be- gun to till the ground.

Now the name of the leader of those priests was Amulon.

And it came to pass that Amulon did plead with the Lamanites; and he also sent forth their wives, who were the daughters of the Lamanites, to plead with their brethren, that they should not destroy their husbands.

And the Lamanites had compassion on Amulon and his brethren, and did not destroy them, because of their wives.

And Amulon and his brethren did join the Lamanites, and they were traveling in the wilderness in search of the land of Nephi when they discovered the land of Helam, which was possessed by Alma and his brethren.

And it came to pass that the Lamanites promised unto Alma and his brethren, that if they would show them the way which led to the land of Nephi that they would grant unto them their lives and their lib- erty.

But after Alma had shown them the way that led to the land of Nephi the Lamanites would not keep their promise; but they set guards round about the land of Helam, over Alma and his brethren.

And the remainder of them went to the land of Nephi; and a part of them returned to the land of Helam, and also brought with them the wives and the children of the guards who had been left in the land.

And the king of the Lamanites had granted unto Amulon that he should be a king and a ruler over his people, who were in the land of Helam; nevertheless he should have no power to do anything contrary to the will of the king of the Lamanites.

โมไซยาห์ ๒๔

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออามูลอนจึงเป็นที่โปรดปรานในสายตาของกษัตริย์ชาวเลมัน; ฉะนั้น, กษัตริย์ชาวเลมันจึงอนุญาตให้กำหนดเขาและพี่น้องของเขาเป็นผู้สอนดูแลผู้คนของเขา, แท้จริงแล้ว, แม้ดูแลผู้คนที่อยู่ในแผ่นดินแห่งเชมลอน, และในแผ่นดินแห่งไซลัม, และในแผ่นดินแห่งอามูลอน.
- ๒ เพราะชาวเลมันเข้าครอบครองผืนแผ่นดินทั้งหมดนี้; ฉะนั้น, กษัตริย์ของชาวเลมันจึงกำหนดกษัตริย์ไว้ปกครองผืนแผ่นดินทั้งหมดนี้.
- ๓ และบัดนี้ชื่อกษัตริย์ของชาวเลมันคือเลมัน, โดยเรียกตามชื่อบิดาของเขา; และฉะนั้นจึงเรียกเขาว่ากษัตริย์เลมัน. และเขาเป็นกษัตริย์ปกครองผู้คนมากมาย.
- ๔ และเขากำหนดผู้สอนขึ้นจากบรรดาพี่น้องของอามูลอนในทุกแผ่นดินที่ผู้คนของเขาครอบครอง; และตั้งนั้นจึงเริ่มมีการสอนภาษาของนีไฟในบรรดาผู้คนทั้งหมดของชาวเลมัน.
- ๕ และพวกเขาเป็นผู้คนที่มิมีตรีจิตต่อกัน; กระนั้นก็ตามพวกเขาหาว่าผู้เป็นเจ้าไม่; ทั้งพี่น้องของอามูลอนก็มิได้สอนพวกเขาแต่อย่างใดเกี่ยวกับพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของตน, มิได้สอนทั้งกฎของโมเสส; หรือมิได้สอนคำของอบินาไดแก่พวกเขา;
- ๖ แต่พวกเขาสอนคนเหล่านั้นว่าพวกเขาควรรักษากฎของตน, และว่าพวกเขาจะได้เขียนถึงกันและกัน.
- ๗ และดังนั้นชาวเลมันเริ่มมีความมั่งคั่งมากขึ้น, และเริ่มค้าขายกันและรุ่งเรืองยิ่งขึ้น, และเริ่มเป็นคนเจ้าเล่ห์และฉลาด, ตามปัญญาของโลก, แท้จริงแล้ว, เป็นผู้ที่เจ้าเล่ห์มาก, เบิกบานในความชั่วร้ายและการปล้นสะดมนานัปการ, เว้นแต่ไม่ทำในบรรดาพี่น้องของพวกเขา.
- ๘ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออามูลอนเริ่มใช้อำนาจกับแอลมาและพี่น้องของท่าน, และเริ่มข่มเหงท่าน, และให้ลูก ๆ ของตนข่มเหงลูก ๆ ของพวกเขา.

Mosiah 24

And it came to pass that Amulon did gain favor in the eyes of the king of the Lamanites; therefore, the king of the Lamanites granted unto him and his brethren that they should be appointed teachers over his people, yea, even over the people who were in the land of Shemlon, and in the land of Shilom, and in the land of Amulon.

For the Lamanites had taken possession of all these lands; therefore, the king of the Lamanites had appointed kings over all these lands.

And now the name of the king of the Lamanites was Laman, being called after the name of his father; and therefore he was called king Laman. And he was king over a numerous people.

And he appointed teachers of the brethren of Amulon in every land which was possessed by his people; and thus the language of Nephi began to be taught among all the people of the Lamanites.

And they were a people friendly one with another; nevertheless they knew not God; neither did the brethren of Amulon teach them anything concerning the Lord their God, neither the law of Moses; nor did they teach them the words of Abinadi;

But they taught them that they should keep their record, and that they might write one to another.

And thus the Lamanites began to increase in riches, and began to trade one with another and wax great, and began to be a cunning and a wise people, as to the wisdom of the world, yea, a very cunning people, delighting in all manner of wickedness and plunder, except it were among their own brethren.

And now it came to pass that Amulon began to exercise authority over Alma and his brethren, and began to persecute him, and cause that his children should persecute their children.

๙ เพราะอมิวลอนรู้จักเอลมา, ว่าท่านเคยเป็นคนหนึ่ง อยู่ในพวกปุโรหิตของกษัตริย์, และท่านนั้นเองที่เชื่อ คำของอบินาไดและถูกไล่ไปซึ่งหน้ากษัตริย์, และ ฉะนั้นเขาจึงโมโหท่าน; เพราะเขาขึ้นกับกษัตริย์เลมัน, กระนั้นเขายังใช้อำนาจกับคนเหล่านั้น, และให้งาน หนักแก่พวกเขา, และวางนายนางานคุมพวกเขา.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือความทุกข์ของพวกเขา นี้ใหญ่หลวงนักจนพวกเขาเริ่มร้องทูลพระผู้เป็นเจ้า อย่างสุดกำลัง.

๑๑ และอมิวลอนสั่งให้พวกนี้หยุดการร้องทูล; และเขา วางยามไว้คอยเฝ้าดูพวกนี้, หากพบว่าผู้ใดก็ตามเรียก หาพระผู้เป็นเจ้าจะต้องถูกประหาร.

๑๒ และเอลมากับผู้คนของท่านมิได้เปล่งเสียงของตน ถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตน, แต่ท่มเหใจของตน แต่พระองค์; และพระองค์ทรงรู้ความนึกคิดในใจพวกเขา.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสุรเสียงของพระเจ้า มาถึงคนเหล่านั้นในความทุกข์ของพวกเขา, มีความ ว่า : จงเงยหน้าและจงสบายใจเถิด, เพราะเรารู้ถึง พันธสัญญาที่เจ้าทำไว้กับเรา; และเราจะให้พันธ สัญญาแก่ผู้คนของเราและปลดปล่อยพวกเขาออกจากความเป็นทาส.

๑๔ และเราจะให้สัมภาระซึ่งวางอยู่บนบ่าเจ้าเบาลง ด้วย, แม้นเจ้าหาฐึสึกไม่ว่ามันอยู่บนหลังเจ้า, แม้ ขณะที่เจ้าอยู่ในความเป็นทาส; และการนี้เราจะทำ เพื่อเจ้าจะยืนเป็นพยานให้เราต่อจากนี้ไป, เพื่อเจ้าจะรู้ อย่างแน่นอนว่าเรา, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้า, มาเยือน ผู้คนของเราในความทุกข์ของพวกเขา.

๑๕ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าทรง ทำให้สัมภาระซึ่งวางอยู่บนเอลมาและพี่น้องของท่าน เบาลง; แท้จริงแล้ว, พระเจ้าทรงเพิ่มพลังกำลังให้พวกเขาเพื่อพวกเขาจะทนแบกสัมภาระได้โดยง่าย, และ พวกเขายอมรับอย่างชื่นบานและด้วยความอดทนต่อ พระประสงค์ทั้งหมดของพระเจ้า.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือศรัทธาของพวกเขา และความอดทนของพวกเขามั่นคงยิ่งนักจนสุรเสียง ของเจ้ามาถึงพวกเขานี้, มีความว่า : จงสบายใจ เถิด, เพราะในวันพรุ่งเราจะปลดปล่อยเจ้าออกจาก ความเป็นทาส.

For Amulon knew Alma, that he had been one of the king's priests, and that it was he that believed the words of Abinadi and was driven out before the king, and therefore he was wroth with him; for he was subject to king Laman, yet he exercised authority over them, and put tasks upon them, and put task-masters over them.

And it came to pass that so great were their afflictions that they began to cry mightily to God.

And Amulon commanded them that they should stop their cries; and he put guards over them to watch them, that whosoever should be found calling upon God should be put to death.

And Alma and his people did not raise their voices to the Lord their God, but did pour out their hearts to him; and he did know the thoughts of their hearts.

And it came to pass that the voice of the Lord came to them in their afflictions, saying: Lift up your heads and be of good comfort, for I know of the covenant which ye have made unto me; and I will covenant with my people and deliver them out of bondage.

And I will also ease the burdens which are put upon your shoulders, that even you cannot feel them upon your backs, even while you are in bondage; and this will I do that ye may stand as witnesses for me hereafter, and that ye may know of a surety that I, the Lord God, do visit my people in their afflictions.

And now it came to pass that the burdens which were laid upon Alma and his brethren were made light; yea, the Lord did strengthen them that they could bear up their burdens with ease, and they did submit cheerfully and with patience to all the will of the Lord.

And it came to pass that so great was their faith and their patience that the voice of the Lord came unto them again, saying: Be of good comfort, for on the morrow I will deliver you out of bondage.

๑๗ และพระองค์ตรัสกับแอลมา : เจ้าจงนำหน้าคนพวกนี้, และเราจะไปกับเจ้าและปลดปล่อยคนพวกนี้ออกจากความเป็นทาส.

๑๘ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในตอนกลางคืนแอลมาและผู้คนของท่านต้อนฝูงสัตว์ของพวกเขามารวมกัน, และธัญพืชของพวกเขาด้วย; แท้จริงแล้ว, แม้ตลอดเวลากลางคืนพวกเขารวมฝูงสัตว์ของตนไว้.

๑๙ และในตอนเช้าพระเจ้าทรงทำให้ชาวเลมันหลับสนิท, แท้จริงแล้ว, และนางงานของพวกเขาทั้งหมดอยู่ในการหลับใหล.

๒๐ และแอลมากับผู้คนของท่านออกไปในแดนทุรกันดาร; และเมื่อเดินทางไปได้ตลอดวันแล้วพวกเขาจึงตั้งกระโจมในหุบเขาแห่งหนึ่ง, และเรียกหุบเขา นั้นว่าแอลมา, เพราะท่านนำทางพวกเขาไปในแดนทุรกันดาร.

๒๑ แท้จริงแล้ว, และในหุบเขาแอลมานั้นพวกเขาทุ่มเทใจสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ทรงเมตตาพวกเขา, และทรงทำให้สัมภาระของพวกเขาเบาลง, และทรงปลดปล่อยพวกเขาออกจากความเป็นทาส; เพราะพวกเขาอยู่ในความเป็นทาสมา, และไม่มีใครปลดปล่อยพวกเขาได้ นอกจากพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.

๒๒ และพวกเขาน้อมขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้า, แท้จริงแล้ว, ผู้ชายทั้งหมดของพวกเขาและหญิงทั้งหมดของพวกเขาและลูก ๆ ที่พูดได้ทั้งหมดของพวกเขาเปล่งเสียงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.

๒๓ และบัดนี้พระเจ้าตรัสกับแอลมา : เจ้าจงรีบพาตัวเจ้าและคนพวกนี้ออกจากแผ่นดินนี้, เพราะชาวเลมันตื่นแล้วและติดตามเจ้าอยู่; ฉะนั้นเจ้าจงออกจากแผ่นดินนี้, และเราจะยังชาวเลมันไว้ในหุบเขานี้เพื่อพวกเขาจะไม่ตามคนพวกนี้อีกต่อไป.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาออกไปจากหุบเขา, และออกเดินทางไปในแดนทุรกันดาร.

๒๕ และหลังจากพวกเขาได้อยู่ในแดนทุรกันดารสิบสองวันพวกเขามาถึงแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา; และกษัตริย์โมไซยาห์ยังได้ต้อนรับพวกเขาด้วยปิติ.

And he said unto Alma: Thou shalt go before this people, and I will go with thee and deliver this people out of bondage.

Now it came to pass that Alma and his people in the night-time gathered their flocks together, and also of their grain; yea, even all the night-time were they gathering their flocks together.

And in the morning the Lord caused a deep sleep to come upon the Lamanites, yea, and all their task-masters were in a profound sleep.

And Alma and his people departed into the wilderness; and when they had traveled all day they pitched their tents in a valley, and they called the valley Alma, because he led their way in the wilderness.

Yea, and in the valley of Alma they poured out their thanks to God because he had been merciful unto them, and eased their burdens, and had delivered them out of bondage; for they were in bondage, and none could deliver them except it were the Lord their God.

And they gave thanks to God, yea, all their men and all their women and all their children that could speak lifted their voices in the praises of their God.

And now the Lord said unto Alma: Haste thee and get thou and this people out of this land, for the Lamanites have awakened and do pursue thee; therefore get thee out of this land, and I will stop the Lamanites in this valley that they come no further in pursuit of this people.

And it came to pass that they departed out of the valley, and took their journey into the wilderness.

And after they had been in the wilderness twelve days they arrived in the land of Zarahemla; and king Mosiah did also receive them with joy.

โมไซยาห์ ๒๕

- ๑ และบัดนี้กษัตริย์โมไซยาห์ให้คนทั้งหมดมารวมกัน.
- ๒ บัดนี้ลูกหลานของนีไฟ, หรือผู้สืบตระกูลของนีไฟ, มีไม่มากเท่ากับผู้คนของเซราเฮมลา, ซึ่งเป็นผู้สืบตระกูลของมิวเล็ค, และพวกที่มาในแดนทุรกันดารกับเขา.
- ๓ และผู้คนของนีไฟกับผู้คนของเซราเฮมลามิไม่มากเท่ากับชาวเลมัน; แท้จริงแล้ว, พวกเขามีจำนวนไม่ถึงครึ่ง.
- ๔ และบัดนี้ผู้คนทั้งหมดของนีไฟมาชุมนุมกัน, และผู้คนทั้งหมดของเซราเฮมลาด้วย, และพวกเขามารวมกันเป็นสองกลุ่ม.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมไซยาห์อ่าน, และให้อ่าน, บันทึกของซินิฟฟ์ให้ผู้คนของท่านฟัง; แท้จริงแล้ว, ท่านอ่านบันทึกผู้คนของซินิฟฟ์, นับแต่เวลาที่พวกเขาออกจากแผ่นดินแห่งเซราเฮมลาไปจนกลับมาอีก.
- ๖ และท่านอ่านเรื่องราวของแอลมาและพี่น้องของท่านด้วย, และความทุกข์ทั้งหมดของพวกเขา, นับจากเวลาที่พวกเขาออกจากแผ่นดินแห่งเซราเฮมลาไปจนถึงเวลาที่กลับมาอีก.
- ๗ และบัดนี้, เมื่อโมไซยาห์อ่านบันทึกจบแล้ว, ผู้คนของท่านซึ่งคงอยู่ในแผ่นดินถูกจู่โจมด้วยความพิศวงและความประหลาดใจ.
- ๘ เพราะพวกเขาหาว่าไม่รู้ว่าจะคิดอย่างไร; เพราะเมื่อพวกเขาเห็นคนที่ได้รับการปลดปล่อยออกจากความเป็นทาส พวกเขาก็เปี่ยมด้วยความปรีดียิ่ง.
- ๙ และอนึ่ง, เมื่อพวกเขาคิดถึงพี่น้องของตนซึ่งถูกชาวเลมันสังหารพวกเขาก็เต็มตื่นด้วยโทมนัส, และแม้หล่นน้ำตาแห่งโทมนัสมากมาย.
- ๑๐ และอนึ่ง, เมื่อพวกเขาคิดถึงพระคุณความดีที่พวกเขาได้รับโดยตรงจากพระผู้เป็นเจ้า, และเดชานุภาพของพระองค์ในการปลดปล่อยแอลมาและพี่น้องของท่านออกจากเงื้อมมือของชาวเลมันและจากความเป็นทาสแล้ว, พวกเขาก็เชื้อช่องสรรเสริญและน้อมขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้า.

Mosiah 25

And now king Mosiah caused that all the people should be gathered together.

Now there were not so many of the children of Nephi, or so many of those who were descendants of Nephi, as there were of the people of Zarahemla, who was a descendant of Mulek, and those who came with him into the wilderness.

And there were not so many of the people of Nephi and of the people of Zarahemla as there were of the Lamanites; yea, they were not half so numerous.

And now all the people of Nephi were assembled together, and also all the people of Zarahemla, and they were gathered together in two bodies.

And it came to pass that Mosiah did read, and caused to be read, the records of Zeniff to his people; yea, he read the records of the people of Zeniff, from the time they left the land of Zarahemla until they returned again.

And he also read the account of Alma and his brethren, and all their afflictions, from the time they left the land of Zarahemla until the time they returned again.

And now, when Mosiah had made an end of reading the records, his people who tarried in the land were struck with wonder and amazement.

For they knew not what to think; for when they beheld those that had been delivered out of bondage they were filled with exceedingly great joy.

And again, when they thought of their brethren who had been slain by the Lamanites they were filled with sorrow, and even shed many tears of sorrow.

And again, when they thought of the immediate goodness of God, and his power in delivering Alma and his brethren out of the hands of the Lamanites and of bondage, they did raise their voices and give thanks to God.

- ๑๑ และอนึ่ง, เมื่อพวกเขาคิดถึงชาวเลมัน, ซึ่งเป็นพี่น้องของตน, คิดถึงสภาพอันเต็มไปด้วยบาปและความเสื่อมโทรมของคนเหล่านี้, พวกเขาก็เต็มตื่นด้วยความเจ็บปวดร้าวด้วยนึกถึงความผาสุกทางจิตวิญญาณของพวกเขา.
- ๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือบรรดาผู้ที่เป็นลูกหลานของอิมวอลอนและพี่น้องของเขา, ซึ่งได้นำธิดาของชาวเลมันมาเป็นภรรยา, ไม่พอใจในความประพฤติของเหล่าบิดาตน, และพวกเขาจะไม่ยอมให้เรียกตามชื่อบิดาอีกต่อไป, ฉะนั้นพวกเขาจึงรับเอาชื่อของนีไฟมาไว้แก่ตน, เพื่อจะได้เรียกพวกเขาว่าเป็นลูกหลานของนีไฟและนับอยู่ในบรรดาคนที่เรียกว่าชาวนีไฟ.
- ๑๓ และบัดนี้ผู้คนทั้งหมดของเซราเฮมลานับอยู่กับชาวนีไฟ, และนี่เป็นเพราะมิได้มอบอาณาจักรแก่ผู้ใดนอกจากคนที่สืบตระกูลของนีไฟ.
- ๑๔ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อโมไซยาห์พูดและอ่านให้คนทั้งหลายฟังจบแล้ว, ท่านปรารภนาจะให้แอลมาพูดกับผู้คนด้วย.
- ๑๕ และแอลมาพูดกับพวกเขา, เมื่อพวกเขามาชุมนุมกันเป็นกลุ่มใหญ่, และท่านไปจากกลุ่มหนึ่งถึงอีกกลุ่มหนึ่ง, โดยสั่งสอนผู้คนถึงการกลับใจและศรัทธาในพระเจ้า.
- ๑๖ และท่านเตือนผู้คนของลิมไฮและพี่น้องของท่าน, คนทั้งหมดที่ได้รับการปลดปล่อยจากความเป็นทาส, ให้พวกเขาจดจำว่าพระเจ้านั้นเองที่ทรงปลดปล่อยพวกเขา.
- ๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากที่แอลมาสอนผู้คนแล้วหลายเรื่อง, และพูดกับพวกเขาจบแล้ว, คือกษัตริย์ลิมไฮปรารภนาจะได้รับบัพติศมา; และผู้คนทั้งหมดของท่านก็ปรารภนาจะได้รับบัพติศมาด้วย.
- ๑๘ ฉะนั้น, แอลมาจึงลงไปในน้ำและให้บัพติศมาพวกเขา; แท้จริงแล้ว, ท่านให้บัพติศมาพวกเขาตามแบบแผนที่ท่านทำให้พี่น้องของท่านในผืนน้ำแห่งมอรมอน; แท้จริงแล้ว, และมากเท่าที่ท่านให้บัพติศมาได้เป็นสมาชิกศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า; และนี่เพราะความเชื่อของพวกเขาที่มีต่อถ้อยคำของแอลมา.

And again, when they thought upon the Lamanites, who were their brethren, of their sinful and polluted state, they were filled with pain and anguish for the welfare of their souls.

And it came to pass that those who were the children of Amulon and his brethren, who had taken to wife the daughters of the Lamanites, were displeased with the conduct of their fathers, and they would no longer be called by the names of their fathers, therefore they took upon themselves the name of Nephi, that they might be called the children of Nephi and be numbered among those who were called Nephites.

And now all the people of Zarahemla were numbered with the Nephites, and this because the kingdom had been conferred upon none but those who were descendants of Nephi.

And now it came to pass that when Mosiah had made an end of speaking and reading to the people, he desired that Alma should also speak to the people.

And Alma did speak unto them, when they were assembled together in large bodies, and he went from one body to another, preaching unto the people repentance and faith on the Lord.

And he did exhort the people of Limhi and his brethren, all those that had been delivered out of bondage, that they should remember that it was the Lord that did deliver them.

And it came to pass that after Alma had taught the people many things, and had made an end of speaking to them, that king Limhi was desirous that he might be baptized; and all his people were desirous that they might be baptized also.

Therefore, Alma did go forth into the water and did baptize them; yea, he did baptize them after the manner he did his brethren in the waters of Mormon; yea, and as many as he did baptize did belong to the church of God; and this because of their belief on the words of Alma.

- ๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์โมไซยาห์ อนุญาตให้แอลมาก่อตั้งศาสนจักรทั่วทั้งแผ่นดินแห่ง เซราเฮมลา; และให้อำนาจท่านในการแต่งตั้งปุโรหิต และผู้สอนดูแลศาสนจักรทุกแห่ง.
- ๒๐ บัดนี้การนี้ทำไปเพราะมีคนมากมายจนผู้สอนคนเดียวปกครองพวกเขาทั้งหมดไม่ได้; เขาทั้งหลายทั้ง ปวงจะฟังพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าในที่ชุมนุมแห่ง เดียวก็ไม่ได้เช่นกัน;
- ๒๑ ฉะนั้นพวกเขาจึงมาชุมนุมกันเป็นกลุ่ม ๆ, เรียกว่า ศาสนจักร; ศาสนจักรทุกแห่งมีปุโรหิตของตนและผู้ สอนของตน, และปุโรหิตทุกคนสั่งสอนพระวจนะตาม ที่ได้รับมอบให้เขาจากปากของแอลมา.
- ๒๒ และดังนั้น, ทั้งที่มีศาสนจักรหลายแห่ง ทุกแห่งก็คือ ศาสนจักรเดียวกัน, แท้จริงแล้ว, แม้ศาสนจักรของ พระผู้เป็นเจ้า; เพราะไม่มีการสั่งสอนเรื่องใดใน ศาสนจักรทั้งหมดนั้นนอกจากการกลับใจและศรัทธา ในพระผู้เป็นเจ้า.
- ๒๓ และบัดนี้มีศาสนจักรอยู่เจ็ดแห่งในแผ่นดินแห่งเซ ราเฮมลา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้ใดก็ตามที่ ปรารถนาจะน้อมรับพระนามของพระคริสต์, หรือพระ ผู้เป็นเจ้าแล้ว, คนเหล่านั้นได้เข้าร่วมกับศาสนจักร ของพระผู้เป็นเจ้า;
- ๒๔ และจึงเรียกคนเหล่านั้นว่าผู้คนของพระผู้เป็นเจ้า. และพระเจ้าทรงเทพพระวิญญาณของพระองค์ลงมาให้ พวกเขา, และพวกเขาได้รับพร, และรุ่งเรืองอยู่ในแผ่น ดิน.

And it came to pass that king Mosiah granted unto Alma that he might establish churches throughout all the land of Zarahemla; and gave him power to ordain priests and teachers over every church.

Now this was done because there were so many people that they could not all be governed by one teacher; neither could they all hear the word of God in one assembly;

Therefore they did assemble themselves together in different bodies, being called churches; every church having their priests and their teachers, and every priest preaching the word according as it was delivered to him by the mouth of Alma.

And thus, notwithstanding there being many churches they were all one church, yea, even the church of God; for there was nothing preached in all the churches except it were repentance and faith in God.

And now there were seven churches in the land of Zarahemla. And it came to pass that whosoever were desirous to take upon them the name of Christ, or of God, they did join the churches of God;

And they were called the people of God. And the Lord did pour out his Spirit upon them, and they were blessed, and prospered in the land.

โมไซยาห์ ๒๖

- ๑ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีอนุชนรุ่นหลังมากมายที่หาได้เข้าใจคำของกษัตริย์เป็นjaminไม่, โดยที่เป็นเด็กเล็ก ๆ ในเวลาที่ท่านพูดกับผู้คนของท่าน; และพวกเขาไม่เชื่อประเพณีบรรพบุรุษของตน.
- ๒ พวกเขาไม่เชื่อเรื่องที่มักกล่าวไว้เกี่ยวกับการฟื้นคืนชีวิตของคนตาย, ทั้งพวกเขาไม่เชื่อเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์.
- ๓ และบัดนี้เพราะพวกเขาไม่เชื่อ พวกเขาจึงเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าไม่ได้; และใจพวกเขาแข็งกระด้าง.
- ๔ และพวกเขาไม่ยอมรับบัพติศมา; ทั้งพวกเขาไม่ยอมเข้าร่วมกับศาสนจักร. และพวกเขาเป็นคนที่แยกตัวออกตามศรัทธาของพวกเขา, และคงเป็นอยู่เช่นนี้ตลอดไป, แม้ในสภาพค้นหาและเต็มไปด้วยบาปของพวกเขา; เพราะพวกเขาไม่ยอมเรียกหาพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.
- ๕ และบัดนี้ในสมัยการปกครองของโมไซยาห์พวกนี้มิไม่ถึงครึ่งหนึ่งของจำนวนผู้คนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า; แต่เพราะการแตกแยกในบรรดาพี่น้องพวกนี้จึงมีจำนวนมากขึ้น.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาหลอกลวงคนที่อยู่ในศาสนจักรเป็นอันมาก, ด้วยถ้อยคำบอของของพวกเขา, และได้ทำให้คนเหล่านั้นกระทำความบาปหลายอย่าง; ฉะนั้นจึงสมควรที่คนซึ่งอยู่ในศาสนจักรซึ่งกระทำความบาป, จะถูกศาสนจักรตักเตือน.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาถูกนำมาอยู่ต่อหน้าปุโรหิต, และผู้สอนมอบพวกเขาให้แก่ปุโรหิต; และปุโรหิตนำพวกเขามาอยู่ต่อหน้าแอลมา, ผู้เป็นมหาปุโรหิต.
- ๘ บัดนี้กษัตริย์โมไซยาห์มอบสิทธิอำนาจดูแลศาสนจักรแก่แอลมา.
- ๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมาไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับพวกเขาเลย; แต่มีพยานหลายคนกล่าวหาพวกเขา; แท้จริงแล้ว, ผู้คนยืนเป็นพยานถึงความชั่วช้าสามานย์อย่างมหันต์ของพวกเขา.

Mosiah 26

Now it came to pass that there were many of the rising generation that could not understand the words of king Benjamin, being little children at the time he spake unto his people; and they did not believe the tradition of their fathers.

They did not believe what had been said concerning the resurrection of the dead, neither did they believe concerning the coming of Christ.

And now because of their unbelief they could not understand the word of God; and their hearts were hardened.

And they would not be baptized; neither would they join the church. And they were a separate people as to their faith, and remained so ever after, even in their carnal and sinful state; for they would not call upon the Lord their God.

And now in the reign of Mosiah they were not half so numerous as the people of God; but because of the dissensions among the brethren they became more numerous.

For it came to pass that they did deceive many with their flattering words, who were in the church, and did cause them to commit many sins; therefore it became expedient that those who committed sin, that were in the church, should be admonished by the church.

And it came to pass that they were brought before the priests, and delivered up unto the priests by the teachers; and the priests brought them before Alma, who was the high priest.

Now king Mosiah had given Alma the authority over the church.

And it came to pass that Alma did not know concerning them; but there were many witnesses against them; yea, the people stood and testified of their iniquity in abundance.

- ๑๐ บัดนี้ไม่เคยมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นมาก่อนเลยใน
ศาสนจักร; ฉะนั้นแอลมาจึงเป็นทุกข์ในจิตใจท่าน,
และท่านให้พาคนเหล่านั้นมาอยู่ต่อหน้ากษัตริย์.
- ๑๑ และท่านกล่าวแก่กษัตริย์ : ดูเถิด, หลายคนที่เรา
ข้าพเจ้านำมาอยู่ต่อหน้าท่านนี้, ถูกพี่น้องของพวกเขา
กล่าวหา; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาถูกจับได้ขณะ
กระทำความชั่วช้าสามานย์ต่าง ๆ นานา. และพวกเขา
ไม่กลับใจจากความชั่วช้าสามานย์ของตน; ฉะนั้นพวก
ข้าพเจ้าจึงนำพวกเขามาอยู่ต่อหน้าท่าน, เพื่อท่านจะ
ได้พิพากษาตามโทษานุโทษของพวกเขา.
- ๑๒ แต่กษัตริย์โมไซยาห์กล่าวแก่แอลมา : ดูเถิด,
ข้าพเจ้าจะไม่พิพากษาพวกเขา; ฉะนั้นข้าพเจ้ามอบ
พวกเขาให้อยู่ในมือท่านเพื่อรับการพิพากษา.
- ๑๓ และบัดนี้จิตใจของแอลมาเป็นทุกข์อีก; และท่านไป
ทูลถามพระเจ้าว่าท่านควรทำอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้,
เพราะท่านกล่าวว่าท่านจะทำผิดในสายพระเนตรของ
พระผู้เป็นเจ้า.
- ๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากท่านได้ทุ่มเท
ทั้งจิตวิญญาณของท่านแด่พระผู้เป็นเจ้าแล้ว,
สุรเสียงของพระเจ้ามาถึงท่าน, มีความว่า :
- ๑๕ เจ้าเป็นสุขแล้ว, แอลมา, และผู้ที่ได้รับบัพติศมาใน
ผืนน้ำแห่งมอรมอนก็เป็นสุข. เจ้าเป็นสุขเพราะศรัทธา
ยิ่งของเจ้าที่มีในถ้อยคำแต่อย่างเดียวของอบินาได
ผู้รับใช้ของเรา.
- ๑๖ และคนเหล่านั้นเป็นสุขเพราะศรัทธาของพวก
เขาที่มีในถ้อยคำของเจ้าแต่อย่างเดียวซึ่งเจ้าพูดกับ
พวกเขา.
- ๑๗ และเจ้าเป็นสุขเพราะเจ้าสถาปนาศาสนจักรขึ้นใน
บรรดาคนพวกนี้; และพวกเขาจะได้รับสถาปนา, และ
พวกเขาจะเป็นผู้คนของเรา.
- ๑๘ แท้จริงแล้ว, คนพวกนี้ที่เต็มใจรับนามของเราย่อม
เป็นสุข; เพราะพวกเขาจะได้รับเรียกโดยนามของเรา;
และพวกเขาจะเป็นของเรา.
- ๑๙ และเพราะเจ้าถามเราเกี่ยวกับผู้ล่วงละเมิด, เจ้าจึง
เป็นสุข.
- ๒๐ เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา; และเราทำพันธสัญญากับ
เจ้าว่าเจ้าจะมีชีวิตนิรันดร์; และเจ้าจะรับใช้เราและ
ออกไปในนามของเรา, และจะรวมแกะของเราไว้.

Now there had not any such thing happened be-
fore in the church; therefore Alma was troubled in
his spirit, and he caused that they should be brought
before the king.

And he said unto the king: Behold, here are many
whom we have brought before thee, who are ac-
cused of their brethren; yea, and they have been
taken in divers iniquities. And they do not repent of
their iniquities; therefore we have brought them be-
fore thee, that thou mayest judge them according to
their crimes.

But king Mosiah said unto Alma: Behold, I judge
them not; therefore I deliver them into thy hands to
be judged.

And now the spirit of Alma was again troubled;
and he went and inquired of the Lord what he
should do concerning this matter, for he feared that
he should do wrong in the sight of God.

And it came to pass that after he had poured out
his whole soul to God, the voice of the Lord came to
him, saying:

Blessed art thou, Alma, and blessed are they who
were baptized in the waters of Mormon. Thou art
blessed because of thy exceeding faith in the words
alone of my servant Abinadi.

And blessed are they because of their exceeding
faith in the words alone which thou hast spoken
unto them.

And blessed art thou because thou hast established
a church among this people; and they shall be estab-
lished, and they shall be my people.

Yea, blessed is this people who are willing to bear
my name; for in my name shall they be called; and
they are mine.

And because thou hast inquired of me concerning
the transgressor, thou art blessed.

Thou art my servant; and I covenant with thee that
thou shalt have eternal life; and thou shalt serve me
and go forth in my name, and shalt gather together
my sheep.

- ๒๑ และคนที่จะฟังเสียงของเราจะเป็นแกะของเรา; และคนคนนั้นเจ้าจะรับเข้ามาในศาสนจักร, และคนคนนั้นเราจะรับด้วย.
- ๒๒ เพราะดูเถิด, นี่คือศาสนจักรของเรา; ผู้ใดก็ตามที่รับบัพติศมาจะรับบัพติศมาสู่การกลับใจ. และผู้ใดก็ตามที่เจ้าจะเชื่อในนามของเรา; และผู้นั้นเราจะเต็มใจให้อภัย.
- ๒๓ เพราะคือเราที่รับเอาบาปของโลกไว้; เพราะคือเราที่สร้างพวกเขา; และคือเราที่ให้ที่อยู่แห่งหนึ่งทางมือขวาของเราแก่ผู้ที่เชื่อจนกว่าชีวิตจะหาไม่.
- ๒๔ เพราะดูเถิด, จะเรียกพวกเขาโดยนามของเรา; และหากพวกเขารู้จักเราพวกเขาจะออกมา, และจะมีที่อยู่อันเป็นนิรันดร์แห่งหนึ่งทางมือขวาของเรา.
- ๒๕ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเมื่อเสียงแตรตัวที่สองจะดังขึ้น เมื่อนั้นคนที่ไม่เคยรู้จักเราพวกเขาจะออกมาและจะยืนอยู่ต่อหน้าเรา.
- ๒๖ และเมื่อนั้นพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, ว่าเราคือพระผู้ไถ่ของพวกเขา; แต่พวกเขาไม่ยอมรับการไถ่.
- ๒๗ และเมื่อนั้นเราจะบอกพวกเขาว่าเราไม่เคยรู้จักพวกเขา; และพวกเขาจะออกไปสู่ไฟอันเป็นนิจซึ่งเตรียมไว้สำหรับมารและเหล่าเทพของเขา.
- ๒๘ ฉะนั้นเรากล่าวแก่เจ้า, ว่าคนที่จะไม่ยอมฟังเสียงของเรา, คนคนนั้นเจ้าจะไม่รับเข้ามาในศาสนจักรของเรา, เพราะเราจะไม่รับเขาในวันสุดท้าย.
- ๒๙ ฉะนั้นเรากล่าวแก่เจ้า, ไปเถิด; และผู้ใดก็ตามที่ล่วงละเมิดต่อเรา, เจ้าจงตัดสินเขาตามแต่บาปที่เขากระทำ; และหากเขาสารภาพบาปของเขาต่อหน้าเจ้าและเรา, และกลับใจด้วยน้ำใสใจจริงแห่งใจเขาแล้ว, เจ้าจงให้อภัยเขา, และเราจะให้อภัยเขาด้วย.
- ๓๐ แท้จริงแล้ว, และจะก็ครั้งก็ตามที่ผู้คนของเรากลับใจเราจะให้อภัยพวกเขาสำหรับการล่วงละเมิดของพวกเขาที่มีต่อเรา.
- ๓๑ และเจ้าจงให้อภัยการล่วงละเมิดของเจ้าให้กัน; เพราะตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, คนที่ไม่ให้อภัยการล่วงละเมิดของเพื่อนบ้านเมื่อคนนั้นกล่าวว่าเขากลับใจ, คนคนนั้นย่อมนำตัวมาภายใต้การกล่าวโทษแล้ว.

And he that will hear my voice shall be my sheep; and him shall ye receive into the church, and him will I also receive.

For behold, this is my church; whosoever is baptized shall be baptized unto repentance. And whomsoever ye receive shall believe in my name; and him will I freely forgive.

For it is I that taketh upon me the sins of the world; for it is I that hath created them; and it is I that granteth unto him that believeth unto the end a place at my right hand.

For behold, in my name are they called; and if they know me they shall come forth, and shall have a place eternally at my right hand.

And it shall come to pass that when the second trump shall sound then shall they that never knew me come forth and shall stand before me.

And then shall they know that I am the Lord their God, that I am their Redeemer; but they would not be redeemed.

And then I will confess unto them that I never knew them; and they shall depart into everlasting fire prepared for the devil and his angels.

Therefore I say unto you, that he that will not hear my voice, the same shall ye not receive into my church, for him I will not receive at the last day.

Therefore I say unto you, Go; and whosoever transgresseth against me, him shall ye judge according to the sins which he has committed; and if he confess his sins before thee and me, and repenteth in the sincerity of his heart, him shall ye forgive, and I will forgive him also.

Yea, and as often as my people repent will I forgive them their trespasses against me.

And ye shall also forgive one another your trespasses; for verily I say unto you, he that forgiveth not his neighbor's trespasses when he says that he repents, the same hath brought himself under condemnation.

๓๒ บัดนี้เรากล่าวแก่เจ้า, ไปเถิด; และผู้ใดก็ตามที่จะไม่กลับใจจากบาปของเขาผู้เดียวกันนั้นจะไม่นับอยู่ในบรรดาผู้คนของเรา; และการนี้จะต้องยึดถือนับแต่เวลานี้ไป.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อแอลมาได้ยินพระวอนะเหล่านี้ ท่านจึงเขียนพระวอนะเหล่านี้เพื่อท่านจะได้มีไว้, และเพื่อท่านจะได้พิพากษาผู้คนของศาสนจักรตามพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า.

๓๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมาออกไปพิพากษาคนที่ถูกจับได้ขณะกระทำความชั่วช้าสามัญ, ตามพระวอนะของพระเจ้า.

๓๕ และผู้ใดก็ตามที่กลับใจจากบาปของตนและได้สารภาพมัน, ท่านได้นับพวกเขาไว้ในบรรดาผู้คนของศาสนจักร;

๓๖ และคนที่ไม่ยอมสารภาพบาปของตนและไม่กลับใจจากความชั่วช้าสามัญของตน, คนเหล่านั้นไม่นับอยู่ในบรรดาผู้คนของศาสนจักร, และชื่อของพวกเขาถูกลบออก.

๓๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมาดูแลกิจงานทุกสิ่งของศาสนจักร; และพวกเขาเริ่มมีสันติอีกและรุ่งเรืองอย่างยิ่งในกิจงานทุกสิ่งของศาสนจักร, โดยดำเนินชีวิตอย่างรอบคอบต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, โดยได้รับคนไว้จำนวนมาก, และให้บัพติศมาคนจำนวนมาก.

๓๘ และบัดนี้แอลมากับผู้ร่วมงานของท่านซึ่งดูแลศาสนจักรได้ทำสิ่งทั้งหมดนี้, โดยดำเนินชีวิตด้วยความขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถ, สอนพระวอนะของพระผู้เป็นเจ้าในทุกสิ่ง, ทนรับความทุกข์นานัปการ, โดยถูกข่มเหงจากคนทั้งปวงที่มีได้เป็นของศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า.

๓๙ และพวกเขาตักเตือนพี่น้องของตน; และพวกเขาได้รับการตักเตือนด้วย, ทุกคนโดยพระวอนะของพระผู้เป็นเจ้า, ตามแต่บาปของเขา, หรือบาปที่เขากระทำไป, โดยรับบัญชาจากพระผู้เป็นเจ้าให้สวดอ้อนวอนโดยไม่หยุดหย่อน, และน้อมขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้าในทุกสิ่ง.

Now I say unto you, Go; and whosoever will not repent of his sins the same shall not be numbered among my people; and this shall be observed from this time forward.

And it came to pass when Alma had heard these words he wrote them down that he might have them, and that he might judge the people of that church according to the commandments of God.

And it came to pass that Alma went and judged those that had been taken in iniquity, according to the word of the Lord.

And whosoever repented of their sins and did confess them, them he did number among the people of the church;

And those that would not confess their sins and repent of their iniquity, the same were not numbered among the people of the church, and their names were blotted out.

And it came to pass that Alma did regulate all the affairs of the church; and they began again to have peace and to prosper exceedingly in the affairs of the church, walking circumspectly before God, receiving many, and baptizing many.

And now all these things did Alma and his fellow laborers do who were over the church, walking in all diligence, teaching the word of God in all things, suffering all manner of afflictions, being persecuted by all those who did not belong to the church of God.

And they did admonish their brethren; and they were also admonished, every one by the word of God, according to his sins, or to the sins which he had committed, being commanded of God to pray without ceasing, and to give thanks in all things.

โมไซยาห์ ๒๗

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือการข่มเหงโดยบรรดาผู้ไม่เชื่อที่กระทำต่อศาสนจักรนั้นเพิ่มขึ้นมากมายจนศาสนจักรเริ่มพรั่นพรึง, และร้องเรียนผู้นำของตนเกี่ยวกับเรื่องนี้; และพวกเขาร้องเรียนแอลมา, และแอลมาบอกเรื่องนี้แก่กษัตริย์, โมไซยาห์ของพวกเขา. และโมไซยาห์ปรึกษากับปุโรหิตของท่าน.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์โมไซยาห์ส่งถ้อยแถลงไปทั่วแผ่นดินโดยรอบเพื่อคนที่ไม่เชื่อจะไม่ข่มเหงสมาชิกศาสนจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า.
- ๓ และมีคำสั่งเข้มงวดไปทั่วศาสนจักรทุกแห่งว่าจะไม่มีการข่มเหงกันในบรรดาพวกเขา, ว่าจะมีความเสมอภาคในบรรดาคนทั้งปวง;
- ๔ ว่าพวกเขาจะไม่ทำให้ความจองหองหรือความเยอหยิ่งรบกวนความสงบสุขของพวกเขา; ว่าทุกคนจะนับถือเพื่อนบ้านเหมือนนับถือตนเอง, ทำงานหาเลี้ยงชีพด้วยมือตนเอง.
- ๕ แท้จริงแล้ว, และปุโรหิตและผู้สอนของพวกเขาทุกคนจะทำงานหาเลี้ยงชีพด้วยมือตนเอง, ในทุกกรณีนอกจากในยามเจ็บป่วย, หรืออืดขัดขัดสน; และโดยการทำสิ่งเหล่านี้, พระคุณอันท่วมท้นแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่กับผู้คน.
- ๖ และเริ่มมีความสงบสุขอย่างมากในแผ่นดินอีก; และผู้คนเริ่มมีจำนวนมากยิ่ง, และเริ่มกระจัดกระจายอยู่ทั่วไปบนพื้นพิภพ, แท้จริงแล้ว, ทางเหนือและทางใต้, ทางตะวันออกและทางตะวันตก, โดยสร้างเมืองใหญ่ ๆ และหมู่บ้านขึ้นทั่วทุกเสี้ยวของแผ่นดิน.
- ๗ และพระเจ้าเสด็จเยือนพวกเขาและทรงทำให้พวกเขารุ่งเรือง, และพวกเขากลายเป็นผู้คนจำนวนมากและร่ำรวย.
- ๘ บัดนี้พวกบุตรของโมไซยาห์นั้นอยู่ในบรรดาผู้ไม่เชื่อ; และบุตรคนหนึ่งของแอลมาก็อยู่ในบรรดาพวกนั้นด้วย, ท่านมีชื่อว่าแอลมา, ตามบิดาท่าน; กระนั้นก็ตาม, ท่านยังกลายเป็นคนชั่วมากและนับถือรูปเคารพ. และท่านเป็นคนพูดเก่ง, และได้พูดป้อยอผู้คนมาก; ฉะนั้นท่านจึงนำผู้คนไปเป็นอันมากให้ทำตามวิธีการชั่วช้าสามานย์ของท่าน.

Mosiah 27

And now it came to pass that the persecutions which were inflicted on the church by the unbelievers became so great that the church began to murmur, and complain to their leaders concerning the matter; and they did complain to Alma. And Alma laid the case before their king, Mosiah. And Mosiah consulted with his priests.

And it came to pass that king Mosiah sent a proclamation throughout the land round about that there should not any unbeliever persecute any of those who belonged to the church of God.

And there was a strict command throughout all the churches that there should be no persecutions among them, that there should be an equality among all men;

That they should let no pride nor haughtiness disturb their peace; that every man should esteem his neighbor as himself, laboring with their own hands for their support.

Yea, and all their priests and teachers should labor with their own hands for their support, in all cases save it were in sickness, or in much want; and doing these things, they did abound in the grace of God.

And there began to be much peace again in the land; and the people began to be very numerous, and began to scatter abroad upon the face of the earth, yea, on the north and on the south, on the east and on the west, building large cities and villages in all quarters of the land.

And the Lord did visit them and prosper them, and they became a large and wealthy people.

Now the sons of Mosiah were numbered among the unbelievers; and also one of the sons of Alma was numbered among them, he being called Alma, after his father; nevertheless, he became a very wicked and an idolatrous man. And he was a man of many words, and did speak much flattery to the people; therefore he led many of the people to do after the manner of his iniquities.

๙ และท่านกลายเป็นอุปสรรคใหญ่หลวงต่อความรุ่งเรืองของศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า; โดยลักเอาใจของผู้คนไป; ทำให้เกิดการแตกแยกมากในบรรดาผู้คน; ให้โอกาสแก่ศัตรูของพระผู้เป็นเจ้าที่จะใช้อำนาจเหนือพวกเขา.

๑๐ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่ท่านกำลังเที่ยวไปทำลายศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า, เพราะท่านเที่ยวไปกับบุตรของโมไซยาห์อย่างลับ ๆ เพื่อหาทางทำลายศาสนจักร, และเพื่อนำผู้คนของพระเจ้าให้หลงผิด, ทำตรงกันข้ามกับพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, หรือแม่ของกษัตริย์—

๑๑ และดังที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านแล้ว, ขณะที่พวกเขา กำลังเที่ยวไปกบฏต่อพระผู้เป็นเจ้า, ดูเถิด, เทพของพระเจ้ามาปรากฏแก่พวกเขา; และท่านลงมาประหนึ่งอยู่ในเมฆ; และท่านพูดประหนึ่งด้วยเสียงของฟ้าร้อง, ซึ่งทำให้แผ่นดินโลกที่พวกเขาอยู่นอยู่สั่นสะเทือน;

๑๒ และความฉงนของพวกเขาก็ใหญ่หลวงนัก, จนพวกเขาล้มลงกับพื้นดิน, และหาเข้าใจถ้อยคำซึ่งท่านพูดกับพวกเขาไม่.

๑๓ กระนั้นก็ตามท่านยังร้องบอกอีก, มีความว่า : แอลมา, จงลุกขึ้นและออกมาขึ้น, เพราะเหตุใดเจ้าจึงข่มเหงศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า ? เพราะพระเจ้าตรัส : นี่คือนิรันดร์ของเรา, และเราจะสถาปนาไว้; และจะไม่มีสิ่งใดล้มมันได้, นอกจากการล่วงละเมิดของผู้คนของเรา.

๑๔ และอนึ่ง, เทพกล่าวว่า : ดูเถิด, พระเจ้าทรงได้ยินคำสวดอ้อนวอนจากผู้คนของพระองค์, และคำสวดอ้อนวอนจากแอลมา, ผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย, ผู้เป็นบิดาเจ้า; เพราะท่านสวดอ้อนวอนด้วยศรัทธามากเกี่ยวกับเจ้าเพื่อพระองค์จะทรงนำเจ้ามาสู่ความรู้เรื่องความจริง; ฉะนั้น, เพื่อจุดประสงค์นี้ข้าพเจ้าจึงมาทำให้เจ้าเชื่อมั่นถึงเดชานุภาพและอำนาจของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อคำสวดอ้อนวอนจากผู้รับใช้ของพระองค์จะได้รับตอบตามศรัทธาของพวกเขา.

๑๕ และบัดนี้ดูเถิด, เจ้าจะสงสัยเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าได้หรือ ? เพราะดูเถิด, เสียงข้าพเจ้าไม่เขย่าแผ่นดินโลกหรือ ? และเจ้าไม่เห็นข้าพเจ้าอยู่ต่อหน้าเจ้าได้ด้วยหรือ ? และพระผู้เป็นเจ้าทรงส่งข้าพเจ้ามา.

And he became a great hinderment to the prosperity of the church of God; stealing away the hearts of the people; causing much dissension among the people; giving a chance for the enemy of God to exercise his power over them.

And now it came to pass that while he was going about to destroy the church of God, for he did go about secretly with the sons of Mosiah seeking to destroy the church, and to lead astray the people of the Lord, contrary to the commandments of God, or even the king—

And as I said unto you, as they were going about rebelling against God, behold, the angel of the Lord appeared unto them; and he descended as it were in a cloud; and he spake as it were with a voice of thunder, which caused the earth to shake upon which they stood;

And so great was their astonishment, that they fell to the earth, and understood not the words which he spake unto them.

Nevertheless he cried again, saying: Alma, arise and stand forth, for why persecutest thou the church of God? For the Lord hath said: This is my church, and I will establish it; and nothing shall overthrow it, save it is the transgression of my people.

And again, the angel said: Behold, the Lord hath heard the prayers of his people, and also the prayers of his servant, Alma, who is thy father; for he has prayed with much faith concerning thee that thou mightest be brought to the knowledge of the truth; therefore, for this purpose have I come to convince thee of the power and authority of God, that the prayers of his servants might be answered according to their faith.

And now behold, can ye dispute the power of God? For behold, doth not my voice shake the earth? And can ye not also behold me before you? And I am sent from God.

๑๖ บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่เจ้า : จงไปเกิด, และจงระลึกถึงการเป็นเชลยของบรรพบุรุษเจ้าในแผ่นดินแห่งฮิแลม, และในแผ่นดินแห่งนีไฟ; และนึกถึงสิ่งสำคัญยิ่งเพียงใดที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อคนเหล่านั้น; เพราะพวกเขาอยู่ในความเป็นทาส, และพระองค์ทรงปลดปล่อยพวกเขา. และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่เจ้า, แอลมา, จงไปตามทางของเจ้าเกิด, และอย่าพยายามทำลายศาสนจักรอีกต่อไป, เพื่อคำสวดอ้อนวอนของคนเหล่านั้นจะได้รับตอบ, และจงทำเช่นนี้แม้ว่าเจ้าต้องการให้ตนเองถูกตัดออกก็ตาม.

๑๗ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนี้เป็นถ้อยคำสุดท้ายที่เทพพูดกับแอลมา, และท่านก็จากไป.

๑๘ และบัดนี้แอลมาและคนที่อยู่กับท่านล้มลงกับพื้นดิน, เพราะความฉงนของพวกเขามากเหลือ; เพราะด้วยดวงตาของตนเองพวกเขาได้เห็นเทพของพระผู้เป็นเจ้า; และเสียงของท่านเหมือนดังฟ้าร้อง, ซึ่งทำให้แผ่นดินโลกสั่นสะเทือน; และพวกเขารู้ว่าไม่มีสิ่งใดนอกจากเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าที่ทำให้แผ่นดินโลกสั่นสะเทือนได้และทำให้มันสั่นไหวราวกับว่าจะแยกออกจากกัน.

๑๙ และบัดนี้ความฉงนของแอลมานั้นใหญ่หลวงนักจนท่านกลายเป็นใบ้, จนท่านอ้าปากไม่ได้; แท้จริงแล้ว, และท่านอ่อนเพลีย, แม้จนขยับมือของท่านไม่ได้; ฉะนั้นคนที่อยู่กับท่านจึงพาท่านไป, และหามไปอย่างช่วยตนเองไม่ได้, แม้จนวางท่านลงต่อหน้าบิดาท่าน.

๒๐ และคนเหล่านั้นเล่าเรื่องทั้งหมดที่ได้เกิดกับตนให้บิดาท่านฟัง; และบิดาท่านชื่นชมยินดี, เพราะท่านรูว่านั้นคือเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า.

๒๑ และท่านให้ฝูงชนมารวมกันเพื่อจะเป็นพยานถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับบุตรท่าน, และกับคนที่อยู่กับท่านด้วย.

๒๒ และท่านให้ปุโรหิตมาชุมนุมกัน; และคนเหล่านั้นเริ่มอดอาหาร, และสวดอ้อนวอนขอพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเพื่อพระองค์จะทรงเปิดปากของแอลมา, เพื่อท่านจะได้พูด, และแขนขาของท่านจะได้รับกำลังของมันด้วย—เพื่อดวงตาของผู้คนจะได้เปิดเพื่อมองเห็นและรู้ถึงพระคุณความดีและรัศมีภาพของพระผู้เป็นเจ้า.

Now I say unto thee: Go, and remember the captivity of thy fathers in the land of Helam, and in the land of Nephi; and remember how great things he has done for them; for they were in bondage, and he has delivered them. And now I say unto thee, Alma, go thy way, and seek to destroy the church no more, that their prayers may be answered, and this even if thou wilt of thyself be cast off.

And now it came to pass that these were the last words which the angel spake unto Alma, and he departed.

And now Alma and those that were with him fell again to the earth, for great was their astonishment; for with their own eyes they had beheld an angel of the Lord; and his voice was as thunder, which shook the earth; and they knew that there was nothing save the power of God that could shake the earth and cause it to tremble as though it would part asunder.

And now the astonishment of Alma was so great that he became dumb, that he could not open his mouth; yea, and he became weak, even that he could not move his hands; therefore he was taken by those that were with him, and carried helpless, even until he was laid before his father.

And they rehearsed unto his father all that had happened unto them; and his father rejoiced, for he knew that it was the power of God.

And he caused that a multitude should be gathered together that they might witness what the Lord had done for his son, and also for those that were with him.

And he caused that the priests should assemble themselves together; and they began to fast, and to pray to the Lord their God that he would open the mouth of Alma, that he might speak, and also that his limbs might receive their strength—that the eyes of the people might be opened to see and know of the goodness and glory of God.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากพวกเขาได้ออดอาหารและสวดอ้อนวอนอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาสองวันกับสองคืน, แขนขาของแอลมาจึงมีเรี่ยวแรง, และท่านยืนขึ้นและเริ่มพูดกับคนเหล่านั้น, โดยขอให้พวกเขาสบายใจ :

๒๔ เพราะ, ท่านกล่าว, ข้าพเจ้ากลับใจจากบาปของข้าพเจ้า, และได้รับการไถ่แล้วจากพระเจ้า; ดูเถิด ข้าพเจ้าเกิดจากพระวิญญาณ.

๒๕ และพระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้า : อย่าประหลาดใจเลยที่มนุษย์ทั้งปวง, แท้จริงแล้ว, ชายและหญิง, ประชาชาติ, ตระกูล, ภาษาและผู้คนทั้งปวง, ต้องเกิดใหม่; แท้จริงแล้ว, เกิดจากพระผู้เป็นเจ้า, เปลี่ยนจากสภาพทางเนื้อหนังและสภาพที่ตกของพวกเขາ, มาสู่สภาพแห่งความชอบธรรม, โดยได้รับการไถ่จากพระผู้เป็นเจ้า, กลายเป็นบุตรและธิดาของพระองค์;

๒๖ และดังนั้นพวกเขาจึงกลายเป็นคนใหม่; และหากพวกเขาไม่ทำดังนี้, พวกเขาจะไม่มืทางสืบทอดอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าเป็นมรดก.

๒๗ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, หากไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว, พวกเขาจะต้องถูกขับออก; และเรื่องนี้ข้าพเจ้ารู้, เพราะข้าพเจ้าเกือบถูกขับออก.

๒๘ กระนั้นก็ตาม, หลังจากฟันฝ่าความยากลำบากมาก, โดยกลับใจจนแทบถึงแก่ความตาย, ในพระเมตตาพระเจ้าทรงเห็นสมควรที่จะดึงข้าพเจ้าออกจากการเผาไหม้อันเป็นนิจ, และข้าพเจ้าจึงเกิดจากพระผู้เป็นเจ้า.

๒๙ จิตวิญญาณข้าพเจ้าได้รับการไถ่จากดิแห่งความขมขื่นและพันธนาการแห่งความชั่วช้าสามานย์. ข้าพเจ้าอยู่ในเหวลึกอันมืดที่สุด; แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นความสว่างอัศจรรย์ของพระผู้เป็นเจ้า. จิตวิญญาณข้าพเจ้าถูกรักษาอยู่ด้วยความทรमानิรันดร์; แต่พระเจ้าทรงดึงข้าพเจ้ามา, และจิตวิญญาณข้าพเจ้าไม่เจ็บปวดอีกต่อไป.

๓๐ ข้าพเจ้าปฏิเสธพระผู้ไถ่ของข้าพเจ้า, และปฏิเสธสิ่งที่บรรพบุรุษเราพูดไว้; แต่บัดนี้เพื่อพวกเขาจะเห็นล่วงหน้าว่าพระองค์จะเสด็จมา, และว่าพระองค์ทรงจำสรรพสิ่งมีชีวิตที่พระองค์ทรงสร้าง, พระองค์จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แก่คนทั้งปวง.

And it came to pass after they had fasted and prayed for the space of two days and two nights, the limbs of Alma received their strength, and he stood up and began to speak unto them, bidding them to be of good comfort:

For, said he, I have repented of my sins, and have been redeemed of the Lord; behold I am born of the Spirit.

And the Lord said unto me: Marvel not that all mankind, yea, men and women, all nations, kindreds, tongues and people, must be born again; yea, born of God, changed from their carnal and fallen state, to a state of righteousness, being redeemed of God, becoming his sons and daughters;

And thus they become new creatures; and unless they do this, they can in nowise inherit the kingdom of God.

I say unto you, unless this be the case, they must be cast off; and this I know, because I was like to be cast off.

Nevertheless, after wading through much tribulation, repenting nigh unto death, the Lord in mercy hath seen fit to snatch me out of an everlasting burning, and I am born of God.

My soul hath been redeemed from the gall of bitterness and bonds of iniquity. I was in the darkest abyss; but now I behold the marvelous light of God. My soul was racked with eternal torment; but I am snatched, and my soul is pained no more.

I rejected my Redeemer, and denied that which had been spoken of by our fathers; but now that they may foresee that he will come, and that he remembereth every creature of his creating, he will make himself manifest unto all.

๓๑ แท้จริงแล้ว, ทุกเข่าจะย่อลง, และทุกลิ้นจะสารภาพต่อพระพิภพพระองค์. แท้จริงแล้ว, แม้ในวันสุดท้าย, เมื่อคนทั้งปวงจะยินรับการพิพากษาจากพระองค์, เมื่อนั้นพวกเขาจะสารภาพว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้า; เมื่อนั้นพวกเขาซึ่งอยู่ในโลกโดยปราศจากพระผู้เป็นเจ้า, จะสารภาพ, ว่าการพิพากษาโทษอันเป็นนิจเที่ยงธรรมสำหรับพวกเขา; และพวกเขาจะครั่นคร้าม, และตัวสั่น, และระย้อต่อพระเนตรอันพิเน็จพิจารณาของพระองค์ที่ทรงชำเลื่องมอง.

๓๒ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือจากเวลานี้ไปแอลมาเริ่มสอนผู้คน, และคนที่อยู่กับแอลมาในเวลาที่เทพมาปรากฏต่อพวกเขา, เดินทางไปตลอดทั่วแผ่นดิน, โดยประกาศแก่คนทั้งปวงถึงสิ่งที่พวกเขาฟังและเห็นมา, และสั่งสอนพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าในความยากลำบากเหลือแสน, ถูกข่มเหงอย่างหนักจากผู้ที่ไม่เชื่อ, ถูกคนเป็นอันมากในพวกนั้นทุบตี.

๓๓ แต่แม้ทั้งหมดนี้, พวกเขาได้สร้างขวัญกำลังใจแก่ศาสนจักรมาก, โดยการยืนยันศรัทธาของพวกเขา, และกระตุ้นคนทั้งหลายด้วยความอดกลั้นและความเหนียวยากยิ่งนักให้รักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า.

๓๔ และสี่คนในพวกท่านเป็นบุตรของโมไซยาห์; และชื่อของพวกท่านคือแอมมอน, และแอรรัน, และออมเมอร์, และฮิมไน; เหล่านี้เป็นชื่อของบุตรโมไซยาห์.

๓๕ และพวกท่านเดินทางไปตลอดแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา, และในบรรดาผู้คนทั้งปวงซึ่งอยู่ใต้ปกครองของกษัตริย์โมไซยาห์, ขวนขวายอย่างจริงจังที่จะแก้ความเสียหายทั้งหมดที่พวกท่านได้ทำไว้กับศาสนจักร, สารภาพบาปทั้งหมดของท่าน, และประกาศเรื่องทั้งหมดที่ท่านเห็นมา, และอธิบายคำพยากรณ์และพระคัมภีร์แก่คนทั้งหลายที่ปรารถนาจะฟัง.

๓๖ และโดยวิธีนี้พวกท่านจึงเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้าในการนำหลายคนมาสู่ความรู้เรื่องความจริง, แท้จริงแล้ว, มาสู่ความรู้เรื่องพระผู้ไถ่ของพวกเขา.

๓๗ และพวกท่านเป็นสุขเพียงใด ! เพราะพวกท่านประกาศความสงบสุข; พวกท่านประกาศข่าวประเสริฐแห่งความดี; และพวกท่านประกาศต่อผู้คนว่าพระเจ้าทรงปกครองอยู่.

Yea, every knee shall bow, and every tongue confess before him. Yea, even at the last day, when all men shall stand to be judged of him, then shall they confess that he is God; then shall they confess, who live without God in the world, that the judgment of an everlasting punishment is just upon them; and they shall quake, and tremble, and shrink beneath the glance of his all-searching eye.

And now it came to pass that Alma began from this time forward to teach the people, and those who were with Alma at the time the angel appeared unto them, traveling round about through all the land, publishing to all the people the things which they had heard and seen, and preaching the word of God in much tribulation, being greatly persecuted by those who were unbelievers, being smitten by many of them.

But notwithstanding all this, they did impart much consolation to the church, confirming their faith, and exhorting them with long-suffering and much travail to keep the commandments of God.

And four of them were the sons of Mosiah; and their names were Ammon, and Aaron, and Omner, and Himni; these were the names of the sons of Mosiah.

And they traveled throughout all the land of Zarahemla, and among all the people who were under the reign of king Mosiah, zealously striving to repair all the injuries which they had done to the church, confessing all their sins, and publishing all the things which they had seen, and explaining the prophecies and the scriptures to all who desired to hear them.

And thus they were instruments in the hands of God in bringing many to the knowledge of the truth, yea, to the knowledge of their Redeemer.

And how blessed are they! For they did publish peace; they did publish good tidings of good; and they did declare unto the people that the Lord reigneth.

โมไซยาห์ ๒๘

- ๑ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากพวกบุตรของโมไซยาห์ทำสิ่งทั้งหมดนี้แล้ว, พวกท่านนำคนไปจำนวนหนึ่งและกลับไปหาภษัตริย์, บิดาพวกท่าน, และปรารณาจากท่านที่จะอนุญาตพวกท่าน, พร้อมด้วยคนเหล่านี้ ซึ่งพวกท่านเลือกไว้, ให้ขึ้นไปยังแผ่นดินแห่งนีไฟเพื่อจะสั่งสอนเรื่องที่พวกท่านได้ยินมา, และเพื่อจะถ่ายทอดพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของแผ่นดิน, พี่น้องของพวกท่าน—
- ๒ เพื่อพวกท่านอาจจะนำคนเหล่านั้นมาสู่ความรู้เรื่องพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, และทำให้คนเหล่านั้นตระหนักถึงความชั่วช้าสามานย์ของบรรพบุรุษพวกเขา; และเพื่อพวกเขาอาจทำให้ความเกลียดชังของคนเหล่านั้นที่มีต่อชาวนีไฟหายไป, เพื่อจะพาคนเหล่านั้นมาให้ขึ้นชมยินดีในพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขาด้วย, เพื่อพวกเขาจะเป็นมิตรต่อกัน, และเพื่อจะไม่มีกัณฑ์ขัดแย้งอีกต่อไปในทั่วแผ่นดินซึ่งพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขาประทานให้.
- ๓ บัดนี้พวกท่านปรารณาจะให้ประกาศความรอดแก่ชาวโลกทั้งปวง, เพราะพวกท่านทนไม่ได้ที่จิตวิญญาณมนุษย์คนใดจะต้องพินาศ; แท้จริงแล้ว, แม้เพียงความคิดว่าจิตวิญญาณใดจะต้องทนความทรมานอันหาได้สิ้นสุดไม่ก็ทำให้พวกท่านครั่นคร้ามและตัวสั่น.
- ๔ และดังนั้นพระวิญญาณของพระเจ้าทรงทำงานกับพวกท่าน, เพราะพวกท่านเป็นคนบาปที่ชั่วช้าที่สุดจริง ๆ. และพระเจ้าทรงเห็นเหมาะสมในพระเมตตาอันไม่มีขอบเขตของพระองค์ที่จะละเว้นพวกท่าน; กระนั้นก็ตาม พวกท่านยังต้องทนความปวดร้าวมากในจิตวิญญาณเพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกท่าน, ต้องทนทุกข์มากและกลัวว่าพวกท่านจะถูกขับออกตลอดกาล.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านวิงวอนบิดาพวกท่านหลายวันเพื่อจะขึ้นไปยังแผ่นดินแห่งนีไฟ.
- ๖ และภษัตริย์โมไซยาห์ไปทูลถามพระเจ้าว่าท่านจะให้บุตรท่านขึ้นไปในบรรดาชาวเลมันเพื่อสั่งสอนพระวจนะหรือไม่.
- ๗ และพระเจ้าตรัสกับโมไซยาห์ : จงให้พวกเขาขึ้นไปเถิด, เพราะหลายคนจะเชื่อในคำของพวกเขา, และพวกนั้นจะมีชีวิตนิรันดร์; และเราจะปลดปล่อยบุตรเจ้าออกจากเงื้อมมือชาวเลมัน.

Mosiah 28

Now it came to pass that after the sons of Mosiah had done all these things, they took a small number with them and returned to their father, the king, and desired of him that he would grant unto them that they might, with these whom they had selected, go up to the land of Nephi that they might preach the things which they had heard, and that they might impart the word of God to their brethren, the Lamanites—

That perhaps they might bring them to the knowledge of the Lord their God, and convince them of the iniquity of their fathers; and that perhaps they might cure them of their hatred towards the Nephites, that they might also be brought to rejoice in the Lord their God, that they might become friendly to one another, and that there should be no more contentions in all the land which the Lord their God had given them.

Now they were desirous that salvation should be declared to every creature, for they could not bear that any human soul should perish; yea, even the very thoughts that any soul should endure endless torment did cause them to quake and tremble.

And thus did the Spirit of the Lord work upon them, for they were the very vilest of sinners. And the Lord saw fit in his infinite mercy to spare them; nevertheless they suffered much anguish of soul because of their iniquities, suffering much and fearing that they should be cast off forever.

And it came to pass that they did plead with their father many days that they might go up to the land of Nephi.

And king Mosiah went and inquired of the Lord if he should let his sons go up among the Lamanites to preach the word.

And the Lord said unto Mosiah: Let them go up, for many shall believe on their words, and they shall have eternal life; and I will deliver thy sons out of the hands of the Lamanites.

- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมไซยาห์อนุญาต
เพื่อพวกท่านจะได้ไปทำตามคำขอของพวกท่าน.
- ๙ และพวกท่านออกเดินทางไปในแดนทุรกันดารเพื่อ
ขึ้นไปสั่งสอนพระวณะในบรรดาชาวเลมัน; และ
ข้าพเจ้าจะให้เรื่องราวถึงการปฏิบัติงานของพวกท่าน
ต่อจากนี้ไป.
- ๑๐ บัดนี้กษัตริย์โมไซยาห์ไม่มีผู้ใดที่จะมอบอาณาจักร
ให้, เพราะไม่มีบุตรคนใดของท่านยอมรับอาณาจักร.
- ๑๑ ฉะนั้นท่านจึงเอามันทีกซึ่งจารึกอยู่บนแผ่นจารึก
ทองเหลือง, และแผ่นจารึกของนิไฟด้วย, และของ
ทั้งหมดที่ท่านเก็บและปกปักษ์รักษาไว้ตามพระบัญชา
ของพระผู้เป็นเจ้า, หลังจากแปลและให้มีการเขียน
บันทึกซึ่งอยู่บนแผ่นจารึกทองคำซึ่งผู้คนของลิไฮ
พบ, ซึ่งท่านได้รับมอบจากมือของลิไฮแล้ว;
- ๑๒ และการนี้ท่านทำไปเพราะความกังวลใหญ่หลวง
ของผู้คนท่าน; เพราะพวกเขามีความปรารถนาสุดจะ
ประมาทเพื่อจะรู้เรื่องราวเกี่ยวกับคนพวกนั้นที่ถูก
ทำลายไปแล้ว.
- ๑๓ และบัดนี้ท่านแปลแผ่นจารึกเหล่านี้โดยอาศัยศิลา
สองก้อนนั้นซึ่งผูกติดไว้กับขอบคันโค้งสองด้าน.
- ๑๔ บัดนี้ของเหล่านี้เตรียมไว้แล้วนับจากกาลเริ่มต้น,
และสืบทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่น, เพื่อจุดประสงค์ในการ
แปลภาษา;
- ๑๕ และของเหล่านี้เก็บไว้และปกปักษ์รักษาไว้โดย
พระหัตถ์ของพระเจ้า, เพื่อพระองค์จะทรงเปิดเผยให้
ชาวโลกทั้งปวงซึ่งครอบครองแผ่นดินรู้ถึงความชั่วช้า
สามัญและความน่าชิงชังของผู้คนของพระองค์;
- ๑๖ และเรียกผู้ใดก็ตามที่มีของเหล่านี้ว่าผู้หยั่งรู้, ตาม
วิธีของสมัยโบราณ.
- ๑๗ บัดนี้หลังจากโมไซยาห์แปลบันทึกเหล่านี้เสร็จแล้ว,
ดูเถิด, มันให้เรื่องราวของผู้คนที่ถูกทำลาย, จากเวลาที่
พวกเขาถูกทำลายย้อนไปถึงการสร้างหอสูงใหญ่, อัน
เป็นเวลาพระเจ้าทรงทำให้ภาษาของผู้คนสับสนและ
พวกเขาจึงกระจัดกระจายออกไปทั่วพื้นพิภพ, แท้จริง
แล้ว, และแม้จากเวลานั้นย้อนไปถึงการสร้างอาดัม.

And it came to pass that Mosiah granted that they
might go and do according to their request.

And they took their journey into the wilderness to
go up to preach the word among the Lamanites; and
I shall give an account of their proceedings hereafter.

Now king Mosiah had no one to confer the king-
dom upon, for there was not any of his sons who
would accept of the kingdom.

Therefore he took the records which were en-
graven on the plates of brass, and also the plates of
Nephi, and all the things which he had kept and pre-
served according to the commandments of God, after
having translated and caused to be written the
records which were on the plates of gold which had
been found by the people of Limhi, which were de-
livered to him by the hand of Limhi;

And this he did because of the great anxiety of his
people; for they were desirous beyond measure to
know concerning those people who had been de-
stroyed.

And now he translated them by the means of those
two stones which were fastened into the two rims of
a bow.

Now these things were prepared from the begin-
ning, and were handed down from generation to
generation, for the purpose of interpreting lan-
guages;

And they have been kept and preserved by the
hand of the Lord, that he should discover to every
creature who should possess the land the iniquities
and abominations of his people;

And whosoever has these things is called seer, af-
ter the manner of old times.

Now after Mosiah had finished translating these
records, behold, it gave an account of the people who
were destroyed, from the time that they were de-
stroyed back to the building of the great tower, at the
time the Lord confounded the language of the peo-
ple and they were scattered abroad upon the face of
all the earth, yea, and even from that time back until
the creation of Adam.

๑๘ บัดนี้เรื่องราวนี้ได้เป็นเหตุให้ผู้คนของโมไซยาห์โศกเศร้ายิ่ง, แท้จริงแล้ว, พวกเขาเต็มไปด้วยโทมนัส; กระนั้นก็ตามมันยังให้ความรู้พวกเขามาก, ซึ่งในสิ่งนี้พวกเขาชื่นชมยินดี.

๑๙ และเรื่องราวนี้จะมีเขียนต่อจากนี้ไป; เพราะดูเถิด, สมควรแล้วที่ผู้คนทั้งหมดควรรู้ถึงสิ่งที่มีเขียนไว้ในเรื่องราวนี้.

๒๐ และบัดนี้, ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านแล้ว, คือหลังจากกษัตริย์โมไซยาห์ทำสิ่งเหล่านี้แล้ว, ท่านก็นำแผ่นจารึกทองเหลือง, และของทั้งหมดซึ่งท่านเก็บไว้, และมอบให้แก่เอลมา, ผู้เป็นบุตรของเอลมา; แท้จริงแล้ว, บันทึกรับทั้งหมด, และเครื่องแปลความหมายด้วย, และมอบให้ท่าน, และสั่งท่านว่าท่านควรเก็บและปกป้องรักษามันไว้, และทำบันทึกของผู้คนไว้ด้วย, โดยสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น, แม้ดังที่ได้รับการสืบทอดมาแล้วนับแต่เวลาที่ลีไฮออกจากเยรูซาเล็ม.

Now this account did cause the people of Mosiah to mourn exceedingly, yea, they were filled with sorrow; nevertheless it gave them much knowledge, in the which they did rejoice.

And this account shall be written hereafter; for behold, it is expedient that all people should know the things which are written in this account.

And now, as I said unto you, that after king Mosiah had done these things, he took the plates of brass, and all the things which he had kept, and conferred them upon Alma, who was the son of Alma; yea, all the records, and also the interpreters, and conferred them upon him, and commanded him that he should keep and preserve them, and also keep a record of the people, handing them down from one generation to another, even as they had been handed down from the time that Lehi left Jerusalem.

โมไซยาห์ ๒๙

- ๑ บัดนี้เมื่อโมไซยาห์ทำการนี้แล้วท่านสอบถามไปทั่วแผ่นดิน, ในบรรดาผู้คนทั้งปวง, โดยปรารภนาจะรู้เจตนาของพวกเขาว່ว่าผู้ใดควรเป็นกษัตริย์ของตน.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีเสียงของผู้คน, กล่าวว่า : เราปรารภนาให้แอรรันบุตรของท่านเป็นกษัตริย์ของเราและผู้ปกครองของเรา.
- ๓ บัดนี้แอรรันได้ขึ้นไปยังแผ่นดินแห่งนี้ไฟแล้ว, ฉะนั้นกษัตริย์จึงมอบอาณาจักรให้ท่านไม่ได้; ทั้งแอรรันก็ไม่ยอมรับอาณาจักร; ทั้งไม่มีบุตรคนใดของโมไซยาห์ยอมรับอาณาจักรเลย.
- ๔ ฉะนั้นกษัตริย์โมไซยาห์จึงสอบถามไปในบรรดาผู้คนอีก; แท้จริงแล้ว, แม้ส่งถ้อยคำที่เขียนไว้ไปถึงบรรดาผู้คน. และนี่คือถ้อยคำที่เขียนไว้, มีความว่า :
- ๕ ดูเถิด, โอท่านผู้คนของข้าพเจ้า, หรือพี่น้องข้าพเจ้า, เพราะข้าพเจ้าถือว่าท่านเป็นเช่นนั้น, ข้าพเจ้าปรารภนาให้ท่านพิจารณาเรื่องที่ขอให้ท่านพิจารณา—เพราะท่านปรารภนาจะมีกษัตริย์.
- ๖ บัดนี้ข้าพเจ้าประกาศแก่ท่านว่าเขาผู้ซึ่งเป็นเจ้าของอาณาจักรนี้โดยสิทธิได้ปฏิเสธ, และจะไม่ยอมรับอาณาจักร.
- ๗ และบัดนี้หากจะกำหนดผู้อื่นแทน, ดูเถิดข้าพเจ้าเกรงจะเกิดการขัดแย้งกันในบรรดาพวกท่าน. และใครจะรู้ว่าบุตรข้าพเจ้า, ซึ่งเป็นเจ้าของอาณาจักร, จะเกิดความขุ่นเคืองและชักจูงคนพวกนี้ส่วนหนึ่งตามเขาไป, ซึ่งจะทำให้เกิดสงครามและความขัดแย้งในบรรดาพวกท่าน, ซึ่งจะเป็นเหตุแห่งการนองเลือดมากและบิดเบือนทางของพระเจ้า, แท้จริงแล้ว, และทำลายจิตวิญญาณผู้คนเป็นอันมาก.
- ๘ บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านให้เราฉลาดและพิจารณาเรื่องเหล่านี้, เพราะเราไม่มีสิทธิ์จะทำลายบุตรข้าพเจ้า, ทั้งเราไม่ควรมืสิทธิใด ๆ ที่จะทำลายคนอื่นหากจะกำหนดผู้อื่นให้แทนเขา.
- ๙ และหากบุตรข้าพเจ้าจะหันกลับไปสู่ความจองหองและเรื่องไร้ประโยชน์ของเขาอีก เขาก็จะกลับคำซึ่งเขาพูดไว้, และเรียกร้องเอาสิทธิของเขาในอาณาจักรนี้, ซึ่งจะเป็นเหตุให้เขาและคนเหล่านี้ด้วยให้กระทำความบาปมาก.

Mosiah 29

Now when Mosiah had done this he sent out throughout all the land, among all the people, desiring to know their will concerning who should be their king.

And it came to pass that the voice of the people came, saying: We are desirous that Aaron thy son should be our king and our ruler.

Now Aaron had gone up to the land of Nephi, therefore the king could not confer the kingdom upon him; neither would Aaron take upon him the kingdom; neither were any of the sons of Mosiah willing to take upon them the kingdom.

Therefore king Mosiah sent again among the people; yea, even a written word sent he among the people. And these were the words that were written, saying:

Behold, O ye my people, or my brethren, for I esteem you as such, I desire that ye should consider the cause which ye are called to consider—for ye are desirous to have a king.

Now I declare unto you that he to whom the kingdom doth rightly belong has declined, and will not take upon him the kingdom.

And now if there should be another appointed in his stead, behold I fear there would rise contentions among you. And who knoweth but what my son, to whom the kingdom doth belong, should turn to be angry and draw away a part of this people after him, which would cause wars and contentions among you, which would be the cause of shedding much blood and perverting the way of the Lord, yea, and destroy the souls of many people.

Now I say unto you let us be wise and consider these things, for we have no right to destroy my son, neither should we have any right to destroy another if he should be appointed in his stead.

And if my son should turn again to his pride and vain things he would recall the things which he had said, and claim his right to the kingdom, which would cause him and also this people to commit much sin.

๑๐ และบัดนี้ให้เราใช้ปัญญาและคาดการณ์ถึงสิ่งเหล่านี้, และทำสิ่งซึ่งจะทำให้เกิดความสงบสุขแก่คนพวกนี้.

๑๑ ฉะนั้นข้าพเจ้าจะเป็นกษัตริย์ของท่านในวันเวลาที่เหลืออยู่ของข้าพเจ้า; กระนั้นก็ตาม, ให้เรากำหนดเหล่าผู้พิพากษา, เพื่อพิพากษาคคนพวกนี้ตามกฎหมายของเรา; และเราจะจัดกิจงานกิจของคนพวกนี้ใหม่, เพราะเราจะกำหนดคนที่มีปัญญาเป็นผู้พิพากษา, ซึ่งจะพิพากษาคคนพวกนี้ตามพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า.

๑๒ บัดนี้หากมนุษย์ถูกพระผู้เป็นเจ้าพิพากษาย่อมดีกว่าถูกมนุษย์พิพากษา, เพราะการพิพากษาของพระผู้เป็นเจ้าเที่ยงธรรมเสมอไป, แต่การพิพากษาของมนุษย์ไม่เที่ยงธรรมเสมอไป.

๑๓ ฉะนั้น, หากเป็นไปได้ว่าท่านจะมีคนเที่ยงธรรมเป็นกษัตริย์ของท่าน, ซึ่งจะสถาปนากฎของพระผู้เป็นเจ้า, และพิพากษาคคนพวกนี้ตามพระบัญญัติของพระองค์, แท้จริงแล้ว, หากท่านจะมีคนเป็นกษัตริย์ของท่านซึ่งจะทำเพื่อคนพวกนี้แม้มันจะเป็นจามินบิดาข้าพเจ้าทำมา—ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า, หากเรื่องจะเป็นได้เช่นนี้เสมอไปแล้ว ก็สมควรที่จะมีกษัตริย์ปกครองท่านอยู่เสมอไป.

๑๔ และแม้ตัวข้าพเจ้าเองก็ทำงานด้วยสุดพลังและความสามารถซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่, เพื่อสอนพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าแก่ท่าน, และเพื่อสถาปนาสันติทั่วแผ่นดิน, เพื่อจะไม่มีการสงครามหรือการขัดแย้ง, ไม่มีการขโมย, หรือการปล้นสะดม, หรือการกระทำบาปกรรม, หรือความชั่วช้าสามานย์ประการใด;

๑๕ และผู้ใดก็ตามที่กระทำความชั่วช้าสามานย์, ข้าพเจ้าก็ลงโทษเขาตามโทษานุโทษที่เขาทำ, ตามกฎที่บรรพบุรุษของเราให้เราไว้.

๑๖ บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าเพราะมนุษย์ทั้งปวงไม่เที่ยงธรรมจึงไม่สมควรที่ท่านจะมีกษัตริย์คนหนึ่งหรือหลายคนปกครองท่าน.

๑๗ เพราะดูเถิด, กษัตริย์ชั่วคนหนึ่งทำให้ความชั่วช้าสามานย์เกิดได้มากเพียงใด, แท้จริงแล้ว, จะเป็นความพินาศใหญ่หลวงเพียงใด !

And now let us be wise and look forward to these things, and do that which will make for the peace of this people.

Therefore I will be your king the remainder of my days; nevertheless, let us appoint judges, to judge this people according to our law; and we will newly arrange the affairs of this people, for we will appoint wise men to be judges, that will judge this people according to the commandments of God.

Now it is better that a man should be judged of God than of man, for the judgments of God are always just, but the judgments of man are not always just.

Therefore, if it were possible that you could have just men to be your kings, who would establish the laws of God, and judge this people according to his commandments, yea, if ye could have men for your kings who would do even as my father Benjamin did for this people—I say unto you, if this could always be the case then it would be expedient that ye should always have kings to rule over you.

And even I myself have labored with all the power and faculties which I have possessed, to teach you the commandments of God, and to establish peace throughout the land, that there should be no wars nor contentions, no stealing, nor plundering, nor murdering, nor any manner of iniquity;

And whosoever has committed iniquity, him have I punished according to the crime which he has committed, according to the law which has been given to us by our fathers.

Now I say unto you, that because all men are not just it is not expedient that ye should have a king or kings to rule over you.

For behold, how much iniquity doth one wicked king cause to be committed, yea, and what great destruction!

- ๑๘ แท้จริงแล้ว, จงนึกถึงกษัตริย์โนอาห์, ความชั่วร้ายของเขาและความน่าชิงชังของเขา, และความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของผู้คนของเขาด้วย. ดูเกิดความพิณาศใหญ่หลวงเพียงใดได้เกิดแก่พวกเขา; และเพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขาด้วยจึงถูกพาไปสู่ความเป็นทาส.
- ๑๙ และหากมิใช่เพราะการแทรกแซงของพระเจ้าผู้สร้างผู้ทรงภูมิปัญญารอบด้านของพวกเขาแล้ว, และนี่เพราะการกลับใจอย่างจริงใจของพวกเขา, พวกเขาจะต้องคงอยู่กับความเป็นทาสจนถึงบัดนี้อย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง.
- ๒๐ แต่ดูเถิด, พระองค์ทรงปลดปล่อยพวกเขาเพราะพวกเขานอบน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์พระองค์; และเพราะพวกเขาร้องทูลอย่างสุดกำลังต่อพระองค์ พระองค์จึงทรงปลดปล่อยพวกเขาออกจากความเป็นทาส; และดังนั้นพระเจ้าจึงทรงทำงานด้วยเดชานุภาพของพระองค์ในทุกเรื่องในบรรดาลูกหลานมนุษย์, โดยทรงยื่นพระพาหุแห่งความเมตตามาให้คนที่มอบความไว้วางใจของพวกเขาในพระองค์.
- ๒๑ และดูเถิด, บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ท่านจะถอดถอนกษัตริย์ชั่วช้าสามานย์คนหนึ่งออกจากบัลลังก์ไม่ได้นอกจากจะเป็นโดยการขัดแย้งอย่างรุนแรง, และนองเลือดอย่างมาก.
- ๒๒ เพราะดูเถิด, ในความชั่วช้าสามานย์กษัตริย์ย่อมมีมิตรสหาย, และเขาจัดองครักษ์ของเขาไว้รอบตัวเขา; และเขาทำลายกฎของคนที่ปกครองมาด้วยความชอบธรรมก่อนหน้าเขา; และเขาเหยียบย่ำพระบัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าไว้ใต้เท้าตน;
- ๒๓ และเขาออกกฎ, และส่งมันออกไปในบรรดาผู้คนของเขา, แท้จริงแล้ว, กฎตามแบบแผนแห่งความชั่วของเขาเอง; และผู้ใดก็ตามที่ไม่ทำตามกฎของเขา เขาก็ให้ทำลายเสีย; และผู้ใดก็ตามที่กบฏต่อเขา เขาจะส่งกองทัพไปรบกับคนเหล่านั้น, และหากเขาทำได้เขาจะทำลายคนเหล่านั้น; และดังนั้นกษัตริย์ที่ไม่ชอบธรรมจึงบิดเบือนทางแห่งความชอบธรรมทั้งสิ้น.
- ๒๔ และบัดนี้ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่สมควรที่ความน่าชิงชังเช่นนี้จะเกิดแก่พวกท่าน.

Yea, remember king Noah, his wickedness and his abominations, and also the wickedness and abominations of his people. Behold what great destruction did come upon them; and also because of their iniquities they were brought into bondage.

And were it not for the interposition of their all-wise Creator, and this because of their sincere repentance, they must unavoidably remain in bondage until now.

But behold, he did deliver them because they did humble themselves before him; and because they cried mightily unto him he did deliver them out of bondage; and thus doth the Lord work with his power in all cases among the children of men, extending the arm of mercy towards them that put their trust in him.

And behold, now I say unto you, ye cannot dethrone an iniquitous king save it be through much contention, and the shedding of much blood.

For behold, he has his friends in iniquity, and he keepeth his guards about him; and he teareth up the laws of those who have reigned in righteousness before him; and he trampleth under his feet the commandments of God;

And he enacteth laws, and sendeth them forth among his people, yea, laws after the manner of his own wickedness; and whosoever doth not obey his laws he causeth to be destroyed; and whosoever doth rebel against him he will send his armies against them to war, and if he can he will destroy them; and thus an unrighteous king doth pervert the ways of all righteousness.

And now behold I say unto you, it is not expedient that such abominations should come upon you.

- ๒๕ ฉะนั้น, ท่านจงเลือกเหล่าผู้พิพากษา, โดยเสียงของ
คนเหล่านี้, เพื่อท่านจะได้รับการพิพากษาตามกฎหมายซึ่ง
บรรพบุรุษของเราได้ให้ไว้แก่ท่าน, ซึ่งถูกต้อง, และซึ่ง
ให้ไว้แก่ท่านโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า.
- ๒๖ บัดนี้ไม่ใช่เรื่องธรรมดาที่เสียงของผู้คนปรารถนาสิ่ง
ที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่ถูกต้อง; แต่เป็นเรื่องธรรมดา
สำหรับคนส่วนน้อยที่จะปรารถนาสิ่งที่ไม่ถูกต้อง;
ฉะนั้นเรื่องนี้ท่านจงยึดถือและทำให้เป็นกฎหมายของท่าน
—ที่จะทำกิจธุระของท่านโดยเสียงของผู้คน.
- ๒๗ และหากถึงเวลาที่เสียงของผู้คนจะเลือกความชั่วช้า
สามัญ, ก็ถึงเวลาที่การพิพากษาของพระผู้เป็นเจ้า
จะเกิดแก่ท่าน; แท้จริงแล้ว, เวลานั้นเป็นเวลา
ที่พระองค์จะเสด็จเยือนท่านด้วยความพินาศอย่างใหญ่
หลวงแมดังที่พระองค์เสด็จเยือนแผ่นดินนี้มาแล้ว.
- ๒๘ และบัดนี้หากท่านมีผู้พิพากษา, และพวกเขาไม่
พิพากษาตามกฎหมายที่มีให้ไว้, ท่านก็ให้พวกเขาได้รับการ
พิพากษาจากผู้พิพากษาที่สูงกว่าได้.
- ๒๙ หากผู้พิพากษาของท่านที่สูงกว่าไม่ให้การพิพากษา
อันชอบธรรมแล้ว, ท่านย่อมจะให้ผู้พิพากษาชั้นต้น
ของท่านจำนวนไม่มากนักมารวมกัน, และคนเหล่านั้น
จะพิพากษาผู้พิพากษาที่สูงกว่าของท่าน, ตามเสียง
ของผู้คน.
- ๓๐ และข้าพเจ้าสั่งท่านให้ทำสิ่งเหล่านี้ด้วยความเกรง
กลัวพระเจ้า; และข้าพเจ้าสั่งท่านให้ทำสิ่งเหล่านี้, และ
ไม่ให้ท่านมีกษัตริย์; คือหากคนพวกนี้กระทำความบาปและ
ความชั่วช้าสามัญ พวกเขาจะได้รับตอบบนศีรษะ
ของตนเอง.
- ๓๑ เพราะดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, บาปของคนเป็น
อันมากเกิดเพราะความชั่วช้าสามัญของกษัตริย์ของ
พวกเขา; ฉะนั้นความชั่วช้าสามัญของคนเหล่านั้น
ย่อมได้รับบาปบนศีรษะของกษัตริย์ของพวกเขา.
- ๓๒ และบัดนี้ข้าพเจ้าปรารถนาว่าความไม่เสมอภาคนี้
จะไม่มีอีกต่อไปในแผ่นดินนี้, โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน
บรรดาคนพวกนี้ของข้าพเจ้า; แต่ข้าพเจ้าปรารถนาให้
แผ่นดินนี้เป็นแผ่นดินแห่งเสรีภาพ, และทุกคนจะ
ยินดีในสิทธิและอภิสิทธิ์ของเขาเท่าเทียมกัน, ตราบ
เท่าที่พระเจ้าทรงเห็นสมควรที่เราจะมีชีวิตอยู่และรับ
แผ่นดินมรดก, แท้จริงแล้ว, แม้ตราบเท่าที่ผู้ใดที่เป็น
อนุชนของเรายังอยู่บนผืนแผ่นดินนี้.

Therefore, choose you by the voice of this people,
judges, that ye may be judged according to the laws
which have been given you by our fathers, which are
correct, and which were given them by the hand of
the Lord.

Now it is not common that the voice of the people
desireth anything contrary to that which is right; but
it is common for the lesser part of the people to de-
sire that which is not right; therefore this shall ye ob-
serve and make it your law—to do your business by
the voice of the people.

And if the time comes that the voice of the people
doth choose iniquity, then is the time that the judg-
ments of God will come upon you; yea, then is the
time he will visit you with great destruction even as
he has hitherto visited this land.

And now if ye have judges, and they do not judge
you according to the law which has been given, ye
can cause that they may be judged of a higher judge.

If your higher judges do not judge righteous judg-
ments, ye shall cause that a small number of your
lower judges should be gathered together, and they
shall judge your higher judges, according to the
voice of the people.

And I command you to do these things in the fear
of the Lord; and I command you to do these things,
and that ye have no king; that if these people commit
sins and iniquities they shall be answered upon their
own heads.

For behold I say unto you, the sins of many people
have been caused by the iniquities of their kings;
therefore their iniquities are answered upon the
heads of their kings.

And now I desire that this inequality should be no
more in this land, especially among this my people;
but I desire that this land be a land of liberty, and ev-
ery man may enjoy his rights and privileges alike, so
long as the Lord sees fit that we may live and inherit
the land, yea, even as long as any of our posterity re-
mains upon the face of the land.

๓๓ และกษัตริย์โมไซยาห์ได้เขียนอีกหลายเรื่องถึงพวกเขา, โดยเผยให้พวกเขารู้ถึงความเดือดร้อนและความยุ่งยากของกษัตริย์ที่ชอบธรรม, แท้จริงแล้ว, ความปวดร้าวทั้งสันของจิตวิญญาณเพื่อผู้คนของเขาเหล่านั้น, และการพร่ำบ่นทั้งปวงของผู้คนที่มิต่อกษัตริย์ของพวกเขาด้วย; และท่านอธิบายเรื่องทั้งหมดแก่พวกเขา.

๓๔ และท่านบอกพวกเขาว่าเรื่องเหล่านี้ไม่ควรเป็นไป; ทว่าภาระควรจะเกิดกับผู้คนทั้งปวง, เพื่อทุกคนจะได้แบกส่วนของตน.

๓๕ และท่านเผยให้พวกเขารู้ถึงการเสียเปรียบทั้งหลายทั้งปวงที่พวกเขาทนรับ, โดยการมีกษัตริย์ที่ไม่ชอบธรรมปกครองพวกเขา;

๓๖ แท้จริงแล้ว, ความชั่วช้าสามานย์และความน่าชิงชังทั้งปวงของเขา, และสงคราม, และการขัดแย้ง, และการนองเลือด, และการลักขโมย, และการปล้นสะดม, และการผิดประเวณีทั้งหลายทั้งปวง, และความชั่วช้าสามานย์นานัปการซึ่งไม่อาจยกมากล่าวได้ทั้งหมด—โดยบอกพวกเขาว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ควรเป็นไป, ว่ามันขัดกันอย่างเห็นได้ชัดกับพระบัญญัติของพระเจ้า.

๓๗ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น, หลังจากกษัตริย์โมไซยาห์ส่งเรื่องเหล่านี้ออกไปในบรรดาผู้คนแล้วคนทั้งหลายจึงตระหนักถึงความจริงของถ้อยคำท่าน.

๓๘ ฉะนั้นพวกเขาจึงเลิกความปรารถนาของตนที่จะมีกษัตริย์, และกลับกระตือรือร้นอย่างยิ่งที่จะให้ทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกันตลอดทั่วแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว, และทุกคนแสดงความเต็มใจที่จะรับผิดชอบต่อบาปของตน.

๓๙ ฉะนั้น, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนเหล่านั้นมาชุมนุมกันเป็นหมู่เหล่าทั่วแผ่นดิน, เพื่อออกเสียงของตนว่าใครจะเป็นผู้พิพากษาของพวกเขา, เพื่อจะพิพากษตามกฎซึ่งมีให้ไว้แก่พวกเขา; และเขาชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเนื่องด้วยเสรีภาพซึ่งได้รับมา.

And many more things did king Mosiah write unto them, unfolding unto them all the trials and troubles of a righteous king, yea, all the travails of soul for their people, and also all the murmurings of the people to their king; and he explained it all unto them.

And he told them that these things ought not to be; but that the burden should come upon all the people, that every man might bear his part.

And he also unfolded unto them all the disadvantages they labored under, by having an unrighteous king to rule over them;

Yea, all his iniquities and abominations, and all the wars, and contentions, and bloodshed, and the stealing, and the plundering, and the committing of whoredoms, and all manner of iniquities which cannot be enumerated—telling them that these things ought not to be, that they were expressly repugnant to the commandments of God.

And now it came to pass, after king Mosiah had sent these things forth among the people they were convinced of the truth of his words.

Therefore they relinquished their desires for a king, and became exceedingly anxious that every man should have an equal chance throughout all the land; yea, and every man expressed a willingness to answer for his own sins.

Therefore, it came to pass that they assembled themselves together in bodies throughout the land, to cast in their voices concerning who should be their judges, to judge them according to the law which had been given them; and they were exceedingly rejoiced because of the liberty which had been granted unto them.

๔๐ และพวกเขาได้มั่นคงขึ้นในความรักที่มีต่อโมไซยาห์; แท้จริงแล้ว, พวกเขา นับถือท่านมากกว่าคนอื่นใด; เพราะพวกเขามีได้เห็นว่าท่านเป็นผู้กดขี่ซึ่งแสวงหาผลประโยชน์, แท้จริงแล้ว, แสวงหาทรัพย์ซึ่งบั่นทอนจิตวิญญาณ; เพราะท่านมิได้เรียกเอาของมีค่าจากพวกเขา, ทั้งมิได้เบียดเบียนในการนองเลือด; แต่ท่านสถาปนาความสงบสุขในแผ่นดิน, และท่านให้ผู้คนของท่านได้รับการปลดปล่อยจากความเป็นทาสทุกอย่าง; ฉะนั้นพวกเขานับถือท่านอย่างยิ่ง, แท้จริงแล้ว, สุดที่จะประมาณได้.

๔๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขากำหนดเหล่าผู้พิพากษาเพื่อปกครองพวกเขา, หรือเพื่อพิพากษาพวกเขาตามกฎหมาย; และการนี้พวกเขาทำไปตลอดทั่วแผ่นดิน.

๔๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมาได้รับแต่งตั้งเป็นหัวหน้าผู้พิพากษาคนแรก, โดยที่ท่านเป็นมหาปุโรหิตด้วย, บิดาท่านจึงมอบตำแหน่งให้ท่าน, และมอบความรับผิดชอบแก่ท่านเกี่ยวกับกิจจานุกิจทั้งหมดของศาสนจักร.

๔๓ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมาเดินในทางของพระเจ้า, และท่านรักษาพระบัญญัติของพระองค์, และท่านพิพากษาด้วยการพิพากษาอันชอบธรรม; และมีความสงบสุขยืนนานทั่วแผ่นดิน.

๔๔ และดังนั้นการปกครองของผู้พิพากษาตลอดทั่วแผ่นดินแห่งเซราเฮมลาจึงเริ่มขึ้น, ในบรรดาผู้คนทั้งหมดที่เรียกว่าชาวไนไฟ; และแอลมาเป็นผู้พิพากษาคนแรกและหัวหน้าผู้พิพากษา.

๔๕ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือบิดาท่านสิ้นชีวิต, เมื่อมีอายุแปดสิบสองปี, ดำเนินชีวิตตลอดมาเพื่อทำให้พระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าสมบูรณ์.

๔๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมไซยาห์สิ้นชีวิตเช่นกัน, ในปีที่สามสิบสามแห่งการปกครองของท่าน, มีอายุหกสิบสามปี; รวมทั้งสิ้น, ห้าร้อยเก้าปีนับแต่เวลาที่ลีไฮออกจากเยรูซาเล็มมา.

๔๗ และดังนั้นการปกครองของกษัตริย์ดูแลผู้คนของไนไฟจึงสิ้นสุด; และดังนั้นวันเวลาของแอลมา, ผู้ก่อตั้งศาสนจักรของพวกเขาจึงสิ้นสุด.

And they did wax strong in love towards Mosiah; yea, they did esteem him more than any other man; for they did not look upon him as a tyrant who was seeking for gain, yea, for that lucre which doth corrupt the soul; for he had not exacted riches of them, neither had he delighted in the shedding of blood; but he had established peace in the land, and he had granted unto his people that they should be delivered from all manner of bondage; therefore they did esteem him, yea, exceedingly, beyond measure.

And it came to pass that they did appoint judges to rule over them, or to judge them according to the law; and this they did throughout all the land.

And it came to pass that Alma was appointed to be the first chief judge, he being also the high priest, his father having conferred the office upon him, and having given him the charge concerning all the affairs of the church.

And now it came to pass that Alma did walk in the ways of the Lord, and he did keep his commandments, and he did judge righteous judgments; and there was continual peace through the land.

And thus commenced the reign of the judges throughout all the land of Zarahemla, among all the people who were called the Nephites; and Alma was the first and chief judge.

And now it came to pass that his father died, being eighty and two years old, having lived to fulfil the commandments of God.

And it came to pass that Mosiah died also, in the thirty and third year of his reign, being sixty and three years old; making in the whole, five hundred and nine years from the time Lehi left Jerusalem.

And thus ended the reign of the kings over the people of Nephi; and thus ended the days of Alma, who was the founder of their church.

หนังสือของแอลมา

บุตรของแอลมา

เรื่องราวของแอลมา, ซึ่งเป็นบุตรของแอลมา, หัวหน้าผู้พิพากษาคนแรกเหนือผู้คนของนีไฟ, และมหาปุโรหิตดูแลศาสนจักรด้วย. เรื่องราวเกี่ยวกับการปกครองของเหล่าผู้พิพากษา, และสงครามและการขัดแย้งในบรรดาผู้คน. และเรื่องราวของการสงครามระหว่างชาวนีไฟกับชาวเลมันด้วย, ตามบันทึกของแอลมา, หัวหน้าผู้พิพากษาคนแรก.

แอลมา ๑

- ๑ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ในปีแรกแห่งการปกครองของเหล่าผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, นับจากเวลานี้ไป, กษัตริย์โมไซยาห์จากไปแล้วตามวิถีแห่งมวลแผ่นดินโลก, ด้วยเคຍรบพุ่งในมหาสงคราม, ดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรงต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, โดยหาได้มอบหมายผู้ใดให้ปกครองแทนท่านไม่; กระนั้นก็ตามท่านยังสถาปนากฎไว้, และคนทั้งหลายยอมรับกฎเหล่านั้น; ฉะนั้นพวกเขาจึงต้องปฏิบัติตามกฎซึ่งท่านตั้งไว้.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ในปีแรกแห่งการปกครองของแอลมาในบัลลังก์พิพากษานั้น, มีชายผู้หนึ่งถูกนำมาอยู่ต่อหน้าท่านเพื่อรับการพิพากษา, เขาเป็นชายร่างใหญ่, และเป็นທີ່เลื่องลือเพราะพลกำลังอันมากของเขา.
- ๓ และเขาเที่ยวไปในบรรดาผู้คน, สั่งสอนคนทั้งหลายถึงเรื่องที่เขากล่าวว่าเป็นพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้า, ต่อต้านศาสนจักร; ประกาศกับผู้คนที่ว่าปุโรหิตและผู้สอนทุกคนควรเป็นที่นับหน้าถือตา; และคนเหล่านั้นไม่ควรต้องทำงานด้วยมือตน, ทว่าพวกเขาควรได้รับการคำจุนจากผู้คน.
- ๔ และเขาเป็นพยานต่อผู้คนด้วยว่ามนุษยชาติทั้งปวงจะได้รับการช่วยให้รอดในวันสุดท้าย, และว่าคนทั้งหลายไม่ต้องเกรงกลัวหรือตัวสั่น, แต่ว่าพวกเขาเงยหน้าและชื่นชมยินดีได้; เพราะพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ทั้งปวง, และทรงไถ่คนทั้งปวงด้วย; และในที่สุดมนุษย์ทั้งปวงจะมีชีวิตนิรันดร์.

The Book of Alma

the Son of Alma

The account of Alma, who was the son of Alma, the first and chief judge over the people of Nephi, and also the high priest over the Church. An account of the reign of the judges, and the wars and contentions among the people. And also an account of a war between the Nephites and the Lamanites, according to the record of Alma, the first and chief judge.

Alma 1

Now it came to pass that in the first year of the reign of the judges over the people of Nephi, from this time forward, king Mosiah having gone the way of all the earth, having warred a good warfare, walking uprightly before God, leaving none to reign in his stead; nevertheless he had established laws, and they were acknowledged by the people; therefore they were obliged to abide by the laws which he had made.

And it came to pass that in the first year of the reign of Alma in the judgment-seat, there was a man brought before him to be judged, a man who was large, and was noted for his much strength.

And he had gone about among the people, preaching to them that which he termed to be the word of God, bearing down against the church; declaring unto the people that every priest and teacher ought to become popular; and they ought not to labor with their hands, but that they ought to be supported by the people.

And he also testified unto the people that all mankind should be saved at the last day, and that they need not fear nor tremble, but that they might lift up their heads and rejoice; for the Lord had created all men, and had also redeemed all men; and, in the end, all men should have eternal life.

- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาพร่ำสอนเรื่องเหล่านี้จนหลายคนเชื่อในถ้อยคำของเขา, กระทั่งคนเป็นอันมากเริ่มค้าจุนและให้เงินตราเขา.
- ๖ และเขาเริ่มทะนงตนด้วยความถือดีในใจตน, และสวมเสื้อฝัรราคาแพง, แท้จริงแล้ว, และแม้เริ่มสถาปนาศาสนจักรแห่งหนึ่งขึ้นตามวิธีการสั่งสอนของเขา.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่เขากำลังจะไป, สั่งสอนคนเหล่านั้นที่เชื่อในถ้อยคำของเขา, เขาพบชายผู้หนึ่งซึ่งเป็นของศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า, แท้จริงแล้ว, แม้เป็นคนหนึ่งในพวกผู้สอนของคนเหล่านั้น; และเขาเริ่มโต้แย้งอย่างรุนแรงกับคนผู้นั้น, เพื่อเขาจะได้ชักนำผู้คนของศาสนจักรไป; แต่ชายผู้นั้นทัดทานเขา, โดยตักเตือนเขาด้วยพระวาทะของพระผู้เป็นเจ้า.
- ๘ บัดนี้ชื่อของชายผู้นั้นคือกิเดียน; และเขานั้นเองที่เป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้าในการปลดปล่อยผู้คนของลิมไฮจากความเป็นทาส.
- ๙ บัดนี้, เพราะกิเดียนทัดทานเขาไว้ด้วยพระวาทะของพระผู้เป็นเจ้าเขาจึงโมโหกิเดียน, และชักดาบของเขาและเริ่มฟันเขา. บัดนี้กิเดียนโดยที่มีอายุมาก, ฉะนั้นจึงไม่สามารถต้านทานแรงฟันของเขาได้, ฉะนั้นเขาจึงถูกสังหารด้วยดาบ.
- ๑๐ และคนที่สังหารเขาถูกผู้คนของศาสนจักรจับไป, และนำมาอยู่ต่อหน้าแอลมา, เพื่อรับการพิพากษาตามโทษานุโทษที่เขากระทำลงไป.
- ๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขายืนอยู่ต่อหน้าแอลมาและแก้ต่างให้ตนเองอย่างองอาจกล้าหาญ.
- ๑๒ แต่แอลมากล่าวแก่เขา : ดูเถิด, นี่เป็นครั้งแรกที่การฉ้อฉลในอำนาจปุโรหิตถูกเสนอแนะในบรรดาคนเหล่านี้. และดูเถิด, ท่านไม่เพียงแต่ผิดเพราะฉ้อฉลในอำนาจปุโรหิต, แต่ยังพยายามจะบังคับใช้มันด้วยดาบ; และหากบีบบังคับให้มีการฉ้อฉลในอำนาจปุโรหิตในบรรดาคนพวกนี้แล้วก็จะหมายถึงความพินาศสิ้นของพวกเข.
- ๑๓ และท่านทำให้คนชอบธรรมคนหนึ่งต้องหลังเลียด, แท้จริงแล้ว, เป็นคนที่ทำความดีไว้มากในบรรดาคนเหล่านี้; และหากเราละเว้นท่าน เลือดของเขาก็จะมาฟ้องเราเพื่อการแก้แค้น.

And it came to pass that he did teach these things so much that many did believe on his words, even so many that they began to support him and give him money.

And he began to be lifted up in the pride of his heart, and to wear very costly apparel, yea, and even began to establish a church after the manner of his preaching.

And it came to pass as he was going, to preach to those who believed on his word, he met a man who belonged to the church of God, yea, even one of their teachers; and he began to contend with him sharply, that he might lead away the people of the church; but the man withstood him, admonishing him with the words of God.

Now the name of the man was Gideon; and it was he who was an instrument in the hands of God in delivering the people of Limhi out of bondage.

Now, because Gideon withstood him with the words of God he was wroth with Gideon, and drew his sword and began to smite him. Now Gideon being stricken with many years, therefore he was not able to withstand his blows, therefore he was slain by the sword.

And the man who slew him was taken by the people of the church, and was brought before Alma, to be judged according to the crimes which he had committed.

And it came to pass that he stood before Alma and pled for himself with much boldness.

But Alma said unto him: Behold, this is the first time that priestcraft has been introduced among this people. And behold, thou art not only guilty of priestcraft, but hast endeavored to enforce it by the sword; and were priestcraft to be enforced among this people it would prove their entire destruction.

And thou hast shed the blood of a righteous man, yea, a man who has done much good among this people; and were we to spare thee his blood would come upon us for vengeance.

- ๑๔ ฉะนั้นท่านจึงต้องรับโทษประหาร, ตามกฎซึ่งโมไซยาห์, กษัตริย์คนสุดท้ายของเราให้ไว้; และเป็นที่ยอมรับโดยคนเหล่านี้; ฉะนั้นคนเหล่านี้ต้องปฏิบัติตามกฎ.
- ๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาพาชายผู้นั้นไป; และชื่อของเขาคือนีฮอร์; และพวกเขาพาชายผู้นั้นขึ้นไปบนยอดเขาแมนไท, และที่นั่นเขาถูกทำให้ยอมรับ, หรือที่จริงเขาได้ยอมรับเอง, ระหว่างฟ้าสวรรค์กับแผ่นดินโลก, ว่าสิ่งที่เขาได้สอนผู้คนไปนั้นตรงกันข้ามกับพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้า; และที่นั่นเขาต้องรับความตายอันน่าอับอาย.
- ๑๖ กระนั้นก็ตาม, เรื่องนี้ยังไม่ทำให้การฉ้อฉลในอำนาจปรุहितหยุดแผ่ขยายไปทั่วแผ่นดิน; เพราะมีคนเป็นอันมากที่รักในสิ่งไร้ประโยชน์ของโลก, และพวกเขาออกไปสั่งสอนหลักคำสอนเท็จ; และการนี้พวกเขาทำไปเพื่อเห็นแก่ความมั่งคั่งและเกียรติยศ.
- ๑๗ กระนั้นก็ตาม, พวกเขาไม่กล้ากล่าวเท็จ, ให้เป็นที่รู้, เนื่องจากเกรงกลัวกฎ, เพราะคนกล่าวเท็จถูกลงโทษ; ฉะนั้นพวกเขาจึงสร้างสั่งสอนตามความเชื่อของตน; และบัดนี้กฎไม่มีอำนาจเหนือมนุษย์คนใดเกี่ยวกับความเชื่อของเขา.
- ๑๘ และพวกเขาไม่กล้าลักขโมย, เนื่องจากเกรงกลัวกฎ, เพราะการทำเช่นนั้นย่อมถูกลงโทษ; ทั้งพวกเขาไม่ปล้นจี้, หรือกระทำความผิดกรรม, เพราะผู้กระทำความผิดกรรมย่อมถูกลงโทษถึงตาย.
- ๑๙ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้ใดก็ตามที่ไม่เป็นของศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้าเริ่มข่มเหงคนที่ เป็นของศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า, และได้รับพระนามของพระคริสต์ไว้กับตน.
- ๒๐ แท้จริงแล้ว, พวกเขาข่มเหงคนเหล่านั้น, และทำให้คนเหล่านั้นเป็นทุกข์ด้วยคำพูดนานัปการ, และนี่เพราะความนอบน้อมของคนเหล่านั้น; เพราะพวกเขาไม่จองหองในสายตาตนเอง, และเพราะพวกเขาให้พระวจนะของพระผู้เป็นเจ้า, แก่กัน, โดยไม่คิดเงินและไม่คิดราคา.
- ๒๑ บัดนี้มีกฎเคร่งครัดข้อหนึ่งในบรรดาผู้คนของศาสนจักร, คือจะไม่มีคนใด, ที่เป็นของศาสนจักร, ออกไปข่มเหงคนที่ไม่ได้เป็นของศาสนจักร, และจะไม่มีการข่มเหงกันในบรรดาพวกเขาเอง.

Therefore thou art condemned to die, according to the law which has been given us by Mosiah, our last king; and it has been acknowledged by this people; therefore this people must abide by the law.

And it came to pass that they took him; and his name was Nehor; and they carried him upon the top of the hill Manti, and there he was caused, or rather did acknowledge, between the heavens and the earth, that what he had taught to the people was contrary to the word of God; and there he suffered an ignominious death.

Nevertheless, this did not put an end to the spreading of priestcraft through the land; for there were many who loved the vain things of the world, and they went forth preaching false doctrines; and this they did for the sake of riches and honor.

Nevertheless, they durst not lie, if it were known, for fear of the law, for liars were punished; therefore they pretended to preach according to their belief; and now the law could have no power on any man for his belief.

And they durst not steal, for fear of the law, for such were punished; neither durst they rob, nor murder, for he that murdered was punished unto death.

But it came to pass that whosoever did not belong to the church of God began to persecute those that did belong to the church of God, and had taken upon them the name of Christ.

Yea, they did persecute them, and afflict them with all manner of words, and this because of their humility; because they were not proud in their own eyes, and because they did impart the word of God, one with another, without money and without price.

Now there was a strict law among the people of the church, that there should not any man, belonging to the church, arise and persecute those that did not belong to the church, and that there should be no persecution among themselves.

๒๒ กระนั้นก็ตาม, ยังมีคนเป็นอันมากในบรรดาพวกเขา
ที่เริ่มจองหอง, และเริ่มขัดแย้งอย่างรุนแรงกับ
ปฏิปักษ์ของตน, แม้ถึงกับทุบตีกัน; แท้จริงแล้ว, พวกเขา
ชกต่อยกันด้วยกำปั้น.

๒๓ บัดนี้การนี้เป็นไปในปีที่สองแห่งการปกครองของ
แอลมา, และเป็นเหตุให้ศาสนจักรเป็นทุกข์มาก;
แท้จริงแล้ว, เป็นเหตุให้ศาสนจักรลำบากมาก.

๒๔ เพราะใจคนเป็นอันมากแข็งกระด้าง, และจึงลบชื่อ
ของพวกเขา, เพื่อพวกเขาจะไม่เป็นที่จดจำต่อไปใน
บรรดาผู้คนของพระผู้เป็นเจ้า. และคนเป็นอันมาก
ถอนตัวไปจากบรรดาผู้คนเหล่านั้นด้วย.

๒๕ บัดนี้การนี้เป็นเรื่องลำบากใหญ่หลวงกับคนเหล่านี้นั้น
ที่ได้ตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อ; กระนั้นก็ตาม, พวกเขา
ยังแน่วแน่และไม่หวั่นไหวในการรักษาพระบัญญัติของ
พระผู้เป็นเจ้า, และพวกเขารับการข่มเหงซึ่งประดังลง
บนพวกเขาด้วยความอดทน.

๒๖ และเมื่อปุโรหิตละจากงานของตนเพื่อถ่ายทอดพระ
วณะของพระผู้เป็นเจ้าให้แก่ผู้คน, ผู้คนก็ละจากงาน
ของตนเพื่อฟังพระวณะของพระผู้เป็นเจ้าด้วย. และ
เมื่อปุโรหิตถ่ายทอดพระวณะของพระผู้เป็นเจ้าแก่คน
เหล่านั้นแล้วพวกเขาทั้งหมดก็กลับไปทำงานอย่าง
ขยันหมั่นเพียรอีก; และปุโรหิต, ไม่ได้ถือว่าตนสูงกว่าผู้
ฟังของเขา, เพราะผู้สั่งสอนไม่ได้ไปกว่าผู้ฟัง, ทั้งผู้สอน
ก็ไม่ได้ไปกว่าผู้เรียนแต่อย่างใด; และดังนั้นพวกเขาจึง
เท่าเทียมกัน, และพวกเขาทุกคนทำงาน, ทุกคน
ทำงานตามกำลังของตน.

๒๗ และพวกเขาให้ทรัพย์สินของตน, ทุกคนตามที่เขามี,
แก่คนจน, และคนขัดสน, และคนเจ็บป่วย, และคน
ทุกข์ยาก; และพวกเขาไม่สวมเสื้อผ้าราคาแพง, แต่
พวกเขายังเรียบร้อยและน่าชม.

๒๘ และดังนั้นพวกเขาสถาปนากิจงานกิจของศาสนจักร;
และดังนั้นพวกเขาเริ่มมีสันติติดต่อกันอีก, ทั้งที่มีการ
ข่มเหงทุกอย่างต่อพวกเขา.

Nevertheless, there were many among them who
began to be proud, and began to contend warmly
with their adversaries, even unto blows; yea, they
would smite one another with their fists.

Now this was in the second year of the reign of
Alma, and it was a cause of much affliction to the
church; yea, it was the cause of much trial with the
church.

For the hearts of many were hardened, and their
names were blotted out, that they were remembered
no more among the people of God. And also many
withdrew themselves from among them.

Now this was a great trial to those that did stand
fast in the faith; nevertheless, they were steadfast
and immovable in keeping the commandments of
God, and they bore with patience the persecution
which was heaped upon them.

And when the priests left their labor to impart the
word of God unto the people, the people also left
their labors to hear the word of God. And when the
priest had imparted unto them the word of God they
all returned again diligently unto their labors; and
the priest, not esteeming himself above his hearers,
for the preacher was no better than the hearer, nei-
ther was the teacher any better than the learner; and
thus they were all equal, and they did all labor, every
man according to his strength.

And they did impart of their substance, every man
according to that which he had, to the poor, and the
needy, and the sick, and the afflicted; and they did
not wear costly apparel, yet they were neat and
comely.

And thus they did establish the affairs of the
church; and thus they began to have continual peace
again, notwithstanding all their persecutions.

๒๙ และบัดนี้, เพราะความมั่นคงของศาสนจักรพวกเขา เริ่มร่ำรวยยิ่ง, มีทุกสิ่งมากมายไม่ว่าอะไรก็ตามที่ จำเป็นสำหรับพวกเขา—ฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ มากมาย, และลูกสัตว์อ้วนทุกชนิด, และธัญพืช, และ ทอง, และเงิน, และของมีค่ามากมายด้วย, และแพร ไหมและผ้าป่านเนื้อดีมากมาย, และผ้าเรียบง่าย ทนทานทุกชนิด.

๓๐ และดังนั้น, ในสภาพอันรุ่งเรืองของพวกเขา, พวกเขา ไม่ได้ไล่ผู้ใดที่เปลือยเปล่า, หรือที่หิวโหย, หรือที่ กระหาย, หรือที่เจ็บป่วย, หรือที่ไม่ได้รับการบำรุงเลี้ยง; และพวกเขาไม่ได้ให้ใจตนหมกมุ่นอยู่กับความมั่งคั่ง; ฉะนั้นพวกเขาจึงโอบอ้อมอารีคนทั้งปวง, ทั้งชราและ หนุ่ม, ทั้งทาสและไท, ทั้งชายและหญิง, ไม่ว่านอก ศาสนจักรหรือในศาสนจักร, โดยที่ไม่ลำเอียงต่อบุคคล ใดในบรรดาคนเหล่านั้นซึ่งขัดสน.

๓๑ และดังนั้นพวกเขารุ่งเรืองและกลับมั่งคั่งยิ่งกว่าคนที่ ไม่ได้เป็นของศาสนจักรของพวกเขา.

๓๒ เพราะคนที่ไม่ได้เป็นของศาสนจักรของพวกเขา ปล่อยตนฝึกฝอยอยู่กับเวทมนตร์, และในการนับถือรูป เคารพหรือความเกียจคร้าน, และในการพูดไม่เป็น สาร, และในการริษยาและการวิวาทกัน; สวมเสื้อผ้า ราคาแพง; ทะนงตนด้วยความถือดีในสายตาตนเอง; ช่มเหง, พูดเท็จ, ขโมย, กระทำโจรกรรม, กระทำการ ผิดประเวณี, และกระทำฆาตกรรม, และความชั่วร้าย นานัปการ; กระนั้นก็ตาม, มีการบังคับใช้กฎ, อย่างมาก ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้, แก่คนทั้งปวงที่ได้ล่วงละเมิด มัน.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโดยการใช้กฎกับพวกเขา ดังนั้น, ทุกคนได้รับโทษตามที่เขาทำ, พวกเขาจึง สงบนิ่งมากขึ้น, และไม่กล้าทำความชั่วร้ายใดๆ ให้เป็นที่รู้; ฉะนั้น, จึงมีสันติมากในบรรดาผู้คนของนีไฟจนถึง ปีที่ห้าแห่งการปกครองของเหล่าผู้พิพากษา.

And now, because of the steadiness of the church they began to be exceedingly rich, having abundance of all things whatsoever they stood in need—an abundance of flocks and herds, and fatlings of every kind, and also abundance of grain, and of gold, and of silver, and of precious things, and abundance of silk and fine-twined linen, and all manner of good homely cloth.

And thus, in their prosperous circumstances, they did not send away any who were naked, or that were hungry, or that were athirst, or that were sick, or that had not been nourished; and they did not set their hearts upon riches; therefore they were liberal to all, both old and young, both bond and free, both male and female, whether out of the church or in the church, having no respect to persons as to those who stood in need.

And thus they did prosper and become far more wealthy than those who did not belong to their church.

For those who did not belong to their church did indulge themselves in sorceries, and in idolatry or idleness, and in babblings, and in envyings and strife; wearing costly apparel; being lifted up in the pride of their own eyes; persecuting, lying, thieving, robbing, committing whoredoms, and murdering, and all manner of wickedness; nevertheless, the law was put in force upon all those who did transgress it, inasmuch as it was possible.

And it came to pass that by thus exercising the law upon them, every man suffering according to that which he had done, they became more still, and durst not commit any wickedness if it were known; therefore, there was much peace among the people of Nephi until the fifth year of the reign of the judges.

แอลมา ๒

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในการเริ่มต้นปีที่ห้าแห่งการปกครองของพวกเขาเริ่มมีการขัดแย้งในบรรดาผู้คน; เพราะมีชายผู้หนึ่ง, ชื่อว่าแอมลิไซ, เขาเป็นคนเจ้าเล่ห์มาก, แท้จริงแล้ว, เป็นคนเหลี่ยมจัดตามเล่ห์กลของโลก, โดยที่เขาเป็นคนในระเบียบเดียวกับผู้ที่ฆ่ากิเดียนด้วยดาบ, ซึ่งถูกประหารชีวิตแล้วตามกฎหมาย—
- ๒ บัดนี้แอมลิไซผู้นี้, ชักจูงผู้คนเป็นอันมากให้ตามเขาไป, ด้วยอุบายของเขา; แม้มากจนพวกเขาเริ่มมีพลังมาก; และพวกเขาเริ่มพยายามสถาปนาแอมลิไซเป็นกษัตริย์ปกครองผู้คน.
- ๓ บัดนี้การนี้ทำให้ผู้คนของศาสนจักรตื่นตกใจ, รวมถึงคนทั้งหมดที่ไม่ได้ถูกชักจูงไปตามการชักชวนของแอมลิไซด้วย; เพราะพวกเขาเห็นว่าตามกฎหมายของตนเรื่องเช่นนี้ต้องได้รับสถาปนาโดยเสียงของผู้คน.
- ๔ ฉะนั้น, หากเป็นไปได้ที่แอมลิไซได้เสียงของผู้คนแล้ว, เขา, โดยที่เขาคือคนชั่วร้าย, จะทำให้คนทั้งหลายหมดสิทธิ์และอภิสิทธิ์ในศาสนจักร; เพราะเป็นเจตนาของเขาที่จะทำลายศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนมาชุมนุมกันตลอดทั่วแผ่นดิน, ทุกคนตามแต่จิตใจของตน, แล้วแต่จะเป็นไปเพื่อแอมลิไซหรือต่อต้านแอมลิไซ, แยกกันเป็นกลุ่ม, โดยมีการโต้เถียงและขัดแย้งกันอย่างน่าพิศวง.
- ๖ และดังนั้นพวกเขามาชุมนุมกันเพื่อออกเสียงของตนเกี่ยวกับเรื่องนี้; และเสนอเสียงเหล่านั้นต่อเหล่าผู้พิพากษา.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเสียงของผู้คนต่อต้านแอมลิไซ, จนเขาไม่ได้เป็นกษัตริย์ปกครองผู้คน.
- ๘ บัดนี้การนี้ได้ทำให้ใจของคนที่ต่อต้านเขาเกิดปีติยินดี; แต่แอมลิไซปลุกปั่นคนที่เห็นด้วยกับเขาให้เกิดโทสะต่อต้านคนที่ไม่เห็นด้วยกับเขา.
- ๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขามารวมกัน, และอุทิศถวายแอมลิไซเป็นกษัตริย์ของตน.

Alma 2

And it came to pass in the commencement of the fifth year of their reign there began to be a contention among the people; for a certain man, being called Amlici, he being a very cunning man, yea, a wise man as to the wisdom of the world, he being after the order of the man that slew Gideon by the sword, who was executed according to the law—

Now this Amlici had, by his cunning, drawn away much people after him; even so much that they began to be very powerful; and they began to endeavor to establish Amlici to be a king over the people.

Now this was alarming to the people of the church, and also to all those who had not been drawn away after the persuasions of Amlici; for they knew that according to their law that such things must be established by the voice of the people.

Therefore, if it were possible that Amlici should gain the voice of the people, he, being a wicked man, would deprive them of their rights and privileges of the church; for it was his intent to destroy the church of God.

And it came to pass that the people assembled themselves together throughout all the land, every man according to his mind, whether it were for or against Amlici, in separate bodies, having much dispute and wonderful contentions one with another.

And thus they did assemble themselves together to cast in their voices concerning the matter; and they were laid before the judges.

And it came to pass that the voice of the people came against Amlici, that he was not made king over the people.

Now this did cause much joy in the hearts of those who were against him; but Amlici did stir up those who were in his favor to anger against those who were not in his favor.

And it came to pass that they gathered themselves together, and did consecrate Amlici to be their king.

- ๑๐ บัดนี้เมื่อแอมลิไซได้เป็นกษัตริย์ปกครองแล้วก็สั่ง
พวกเขาให้จับอาวุธต่อต้านพี่น้องของตน; และการนี้
เขาทำไปเพื่อจะให้คนพวกนี้อยู่ภายใต้อำนาจเขา.
- ๑๑ บัดนี้ผู้คนของแอมลิไซแตกต่างออกไปโดยชื่อของ
แอมลิไซ, โดยเรียกว่าชาวแอมลิไซ; และพวกที่เหลือ
เรียกว่าชาวนิไฟ, หรือผู้คนของพระเจ้า.
- ๑๒ ฉะนั้นผู้คนของชาวนิไฟรู้ถึงเจตนาของชาวแอมลิ
ไซ, และฉะนั้นพวกเขาก็เตรียมรบกับพวกนั้น;
แท้จริงแล้ว, พวกเขาติดอาวุธตนด้วยดาบ, และด้วย
กระบี่, และด้วยคันธนู, และด้วยลูกธนู, และด้วยก้อน
หิน, และด้วยสายหริ่ง, และด้วยอาวุธสงครามทุก
ประเภท, ของทุกชนิด.
- ๑๓ และดังนั้นพวกเขาก็พร้อมรบกับชาวแอมลิไซใน
เวลาที่พวกนั้นมาถึง. และมีการกำหนดนายทัพ, และ
นายทัพชั้นสูง, และแม่ทัพนายกอง, ตามจำนวนผู้คน
ของตน.
- ๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอมลิไซติดอาวุธ
ผู้คนของเขาด้วยอาวุธสงครามทุกประเภทของทุก
ชนิด; และเขาแต่งตั้งผู้ปกครองและผู้นำเหนือผู้คน
ของเขาด้วย, เพื่อนำคนเหล่านั้นไปทำสงครามต่อต้าน
พี่น้องของตน.
- ๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวแอมลิไซขึ้นมา
ถึงเนินเขาแอมไนฮู, ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของแม่น้ำไซ
ดอน, ที่ไหลเลียบแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, และที่นั่น
พวกเขาเริ่มทำสงครามกับชาวนิไฟ.
- ๑๖ บัดนี้แอลมา, โดยที่เป็นหัวหน้าผู้พิพากษาและผู้
ปกครองผู้คนของนิไฟ, ฉะนั้นท่านจึงขึ้นไปพร้อมกับ
ผู้คนของท่าน, แท้จริงแล้ว, พร้อมกับนายทัพของท่าน,
และแม่ทัพนายกองของท่าน, แท้จริงแล้ว, นำหน้า
กองทัพของท่าน, ไปสู้รบกับชาวแอมลิไซ.
- ๑๗ และพวกเขาเริ่มสังหารชาวแอมลิไซบนเนินเขาทาง
ตะวันออกของไซดอน. และชาวแอมลิไซได้ต่อสู้ชาวนิ
ไฟด้วยกำลังมาก, ถึงขนาดที่ชาวนิไฟเป็นอันมากล้ม
ตายต่อหน้าชาวแอมลิไซ.
- ๑๘ กระนั้นก็ตามพระเจ้ายังประทานพลกำลังแก่มือ
ชาวนิไฟ, พวกเขาจึงสังหารชาวแอมลิไซด้วยการเช่น
ฆ่าไม่เลือกหน้า, จนพวกนั้นเริ่มหลบหนีไปซึ่งหน้าพวก
เขา.

Now when Amlici was made king over them he
commanded them that they should take up arms
against their brethren; and this he did that he might
subject them to him.

Now the people of Amlici were distinguished by
the name of Amlici, being called Amlicites; and the
remainder were called Nephites, or the people of
God.

Therefore the people of the Nephites were aware
of the intent of the Amlicites, and therefore they did
prepare to meet them; yea, they did arm themselves
with swords, and with cimeters, and with bows, and
with arrows, and with stones, and with slings, and
with all manner of weapons of war, of every kind.

And thus they were prepared to meet the Amlicites
at the time of their coming. And there were ap-
pointed captains, and higher captains, and chief cap-
tains, according to their numbers.

And it came to pass that Amlici did arm his men
with all manner of weapons of war of every kind;
and he also appointed rulers and leaders over his
people, to lead them to war against their brethren.

And it came to pass that the Amlicites came upon
the hill Amnihu, which was east of the river Sidon,
which ran by the land of Zarahemla, and there they
began to make war with the Nephites.

Now Alma, being the chief judge and the governor
of the people of Nephi, therefore he went up with his
people, yea, with his captains, and chief captains,
yea, at the head of his armies, against the Amlicites
to battle.

And they began to slay the Amlicites upon the hill
east of Sidon. And the Amlicites did contend with the
Nephites with great strength, insomuch that many of
the Nephites did fall before the Amlicites.

Nevertheless the Lord did strengthen the hand of
the Nephites, that they slew the Amlicites with great
slaughter, that they began to flee before them.

- ๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวนิไฟติดตามชาวแอมลีไซไปตลอดวันนั้น, และสังหารพวกนั้นด้วยการเช่นฆ่าอย่างหนัก, ถึงขนาดที่มีชาวแอมลีไซถูกสังหารหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยสามสิบสองคน; และมีชาวนิไฟถูกสังหารหกพันห้าร้อยหกสิบสองคน.
- ๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอลมาติดตามชาวแอมลีไซต่อไปไม่ได้แล้ว ท่านจึงให้ผู้คนของท่านตั้งกระโจมของตนในหุบเขาแห่งกิเดียน, โดยที่เรียกหุบเขานี้ตามกิเดียนผู้นั้นซึ่งถูกมือของนีฮอร์สังหารด้วยดาบ; และชาวนิไฟตั้งกระโจมของตนที่หุบเขานี้ในคืนนั้น.
- ๒๑ และแอลมาส่งคนสอดแนมออกตามชาวแอมลีไซที่เหลือ, เพื่อท่านจะได้รู้ถึงแผนการของพวกเขาและอุบายของพวกเขา, ซึ่งโดยการนี้ท่านจะได้ป้องกันตนให้พ้นจากพวกนั้น, เพื่อท่านจะปกป้องรักษาผู้คนของท่านมิให้ถูกทำลาย.
- ๒๒ บัดนี้คนที่ท่านส่งไปเฝ้าดูค่ายของชาวแอมลีไซชื่อซีรัม, และแอมเนอร์, และแมนไท, และลิมเฮอร์; และคนเหล่านี้คือผู้ที่ออกไปพร้อมกับคนของตนเพื่อเฝ้าดูค่ายของชาวแอมลีไซ.
- ๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในวันพรุ่งพวกเขารีบรุดกลับมายังค่ายของชาวนิไฟ, ด้วยความแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง, และรู้สึกหวาดหวั่นพรั่นพรึง, จึงกล่าวดังนี้:
- ๒๔ ดูเถิด, เราตามค่ายของชาวแอมลีไซไป, และด้วยความแปลกใจเป็นอย่างยิ่งแก่เรา, ในแผ่นดินแห่งมินอน, เหนือแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, ไปทางแผ่นดินแห่งนิไฟ, เราเห็นไพร่พลชาวเลมันจำนวนมาก; และดูเถิด, ชาวแอมลีไซเข้าสมทบกับพวกนั้นแล้ว;
- ๒๕ และพวกเขาก็มาถึงฟันองของเราในแผ่นดินนั้น; และคนเหล่านั้นกำลังหลบหนีพวกเขาพร้อมด้วยฝูงสัตว์ของตน, และภรรยา, และลูก ๆ ของตน, มุ่งไปเมืองของเรา; และหากเราไม่เร่งรีบแล้วพวกเขาจะได้ครอบครองเมืองของเรา, และบิดาเรา, และภรรยาเรา, และลูก ๆ ของเราจะถูกสังหาร.
- ๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของนิไฟเก็บกระโจมของตน, และออกจากหุบเขาแห่งกิเดียนมุ่งไปเมืองของตน, ซึ่งคือเมืองแห่งเซราเฮมลา.

And it came to pass that the Nephites did pursue the Amlicites all that day, and did slay them with much slaughter, insomuch that there were slain of the Amlicites twelve thousand five hundred thirty and two souls; and there were slain of the Nephites six thousand five hundred sixty and two souls.

And it came to pass that when Alma could pursue the Amlicites no longer he caused that his people should pitch their tents in the valley of Gideon, the valley being called after that Gideon who was slain by the hand of Nehor with the sword; and in this valley the Nephites did pitch their tents for the night.

And Alma sent spies to follow the remnant of the Amlicites, that he might know of their plans and their plots, whereby he might guard himself against them, that he might preserve his people from being destroyed.

Now those whom he had sent out to watch the camp of the Amlicites were called Zeram, and Amnor, and Manti, and Limher; these were they who went out with their men to watch the camp of the Amlicites.

And it came to pass that on the morrow they returned into the camp of the Nephites in great haste, being greatly astonished, and struck with much fear, saying:

Behold, we followed the camp of the Amlicites, and to our great astonishment, in the land of Minon, above the land of Zarahemla, in the course of the land of Nephi, we saw a numerous host of the Lamanites; and behold, the Amlicites have joined them;

And they are upon our brethren in that land; and they are fleeing before them with their flocks, and their wives, and their children, towards our city; and except we make haste they obtain possession of our city, and our fathers, and our wives, and our children be slain.

And it came to pass that the people of Nephi took their tents, and departed out of the valley of Gideon towards their city, which was the city of Zarahemla.

๒๗ และดูเถิด, ขณะที่พวกเขากำลังข้ามแม่น้ำไซดอน, ชาวเลมมิงและชาวแอมลิไซ, ซึ่งมีจำนวนมาก, ประหนึ่งว่า, เกือบเท่าเม็ดทรายในทะเล, ก็เข้าโจมตีเพื่อทำลายพวกเขา.

๒๘ กระนั้นก็ตาม, ชาวนีไฟโดยที่ได้รับความกล้าจากพระหัตถ์ของพระเจ้า, โดยสวดอ้อนวอนอย่างสุดกำลังเพื่อพระองค์จะทรงปลดปล่อยพวกเขาออกจากเงื้อมมือศัตรู, ฉะนั้นพระเจ้าทรงได้ยินเสียงร้องของพวกเขา, และประทานกำลังให้พวกเขา, และชาวเลมมิงกับชาวแอมลิไซล้มตายต่อหน้าพวกเขา.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมาต่อสู้กับแอมลิไซด้วยดาบ, ซึ่งหน้ากัน; และคนทั้งสองต่อสู้กัน, สุดกำลัง.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมา, โดยที่เป็นคนของพระเจ้า, จึงมีศรัทธาแก่กล้ายิ่ง, ได้ร้องขึ้น, มีความว่า : ข้าแต่พระเจ้า, ขอทรงเมตตาและไว้ชีวิตข้าพระองค์เถิด, เพื่อข้าพระองค์จะเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระองค์ในการช่วยและปกป้องรักษาคนพวกนี้.

๓๑ บัดนี้เมื่อแอลมากล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้วก็ต่อสู้กับแอมลิไซอีก; และท่านได้รับพละกำลัง, มากจนท่านสังหารแอมลิไซด้วยดาบ.

๓๒ และท่านต่อสู้กับกษัตริย์ของชาวเลมมิงด้วย; แต่กษัตริย์ของชาวเลมมิงหลบหนีกลับไปซึ่งหน้าแอลมาและส่งองครักษ์ของเขามาต่อสู้กับแอลมา.

๓๓ แต่แอลมา, กับองครักษ์ของท่าน, ต่อสู้กับองครักษ์ของกษัตริย์ชาวเลมมิงจนท่านสังหารและขับไล่พวกนั้นถอยกลับไป.

๓๔ และท่านจึงเปิดพื้นที่บนแผ่นดิน, หรือที่จริงแล้วฝั่งแม่น้ำ, ซึ่งอยู่ทางตะวันตกของแม่น้ำไซดอน, โยนร่างชาวเลมมิงที่ถูกสังหารลงในผืนน้ำแห่งไซดอน, เพื่อโดยการนี้ผู้คนของท่านจะมีที่ว่างให้ข้ามไปต่อสู้กับชาวเลมมิงและชาวแอมลิไซทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำไซดอนได้.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาข้ามแม่น้ำไซดอนไปได้ทั้งหมดแล้วคือชาวเลมมิงและชาวแอมลิไซเริ่มหลบหนีไปซึ่งหน้าพวกเขา, ทั้งที่พวกนั้นมีจำนวนมากจนพวกเขาไม่สามารถนับได้.

And behold, as they were crossing the river Sidon, the Lamanites and the Amlicites, being as numerous almost, as it were, as the sands of the sea, came upon them to destroy them.

Nevertheless, the Nephites being strengthened by the hand of the Lord, having prayed mightily to him that he would deliver them out of the hands of their enemies, therefore the Lord did hear their cries, and did strengthen them, and the Lamanites and the Amlicites did fall before them.

And it came to pass that Alma fought with Amlici with the sword, face to face; and they did contend mightily, one with another.

And it came to pass that Alma, being a man of God, being exercised with much faith, cried, saying: O Lord, have mercy and spare my life, that I may be an instrument in thy hands to save and preserve this people.

Now when Alma had said these words he contended again with Amlici; and he was strengthened, insomuch that he slew Amlici with the sword.

And he also contended with the king of the Lamanites; but the king of the Lamanites fled back from before Alma and sent his guards to contend with Alma.

But Alma, with his guards, contended with the guards of the king of the Lamanites until he slew and drove them back.

And thus he cleared the ground, or rather the bank, which was on the west of the river Sidon, throwing the bodies of the Lamanites who had been slain into the waters of Sidon, that thereby his people might have room to cross and contend with the Lamanites and the Amlicites on the west side of the river Sidon.

And it came to pass that when they had all crossed the river Sidon that the Lamanites and the Amlicites began to flee before them, notwithstanding they were so numerous that they could not be numbered.

๓๖ และพวกนั้นหลบหนีไปซึ่งหน้าชาวนีไฟโดยมุ่งไป
แดนทुरกันดารซึ่งอยู่ทางตะวันตกและทางเหนือ, เลย
ชายแดนของแผ่นดินไป; และชาวนีไฟติดตามพวกเขา
ไปด้วยสุดกำลังของตน, และสังหารพวกเขา.

๓๗ แท้จริงแล้ว, พวกนั้นถูกล้อมไว้ทุกด้าน, และถูก
สังหารและไล่ต้อน, จนกระทั่งกระจายไปทางตะวันตก,
และทางเหนือ, จนถึงแดนทुरกันดาร, ซึ่งเรียกว่าเฮอร์
เมาน์ส; และบริเวณนั้นของแดนทुरกันดารนั่นเองที่
ชุกชุมด้วยสัตว์ป่าดุร้ายและหิวโหย.

๓๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลายคนตายในแดน
ทुरกันดารด้วยบาดแผลตม, และถูกบรรดาสัตว์ป่า
เหล่านั้นอีกทั้งร้ายในอากาศฆ่าเขม็อบ; และกระดูก
ของพวกเขาถูกพบ, กองอยู่บนพื้นดิน.

And they fled before the Nephites towards the
wilderness which was west and north, away beyond
the borders of the land; and the Nephites did pursue
them with their might, and did slay them.

Yea, they were met on every hand, and slain and
driven, until they were scattered on the west, and on
the north, until they had reached the wilderness,
which was called Hermounts; and it was that part of
the wilderness which was infested by wild and rav-
enous beasts.

And it came to pass that many died in the wilder-
ness of their wounds, and were devoured by those
beasts and also the vultures of the air; and their
bones have been found, and have been heaped up on
the earth.

แอลมา ๓

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวนิไฟที่มีได้ถูกสังหารด้วยอาวุธสงครามนั้น, หลังจากฝังศพคนที่ถูกสังหารแล้ว—บัดนี้หาได้นับจำนวนคนที่ถูกสังหารไม่, เพราะความมากมายสุดคณานับ—หลังจากพวกเขาฝังศพผู้ตายของตนเสร็จแล้วทุกคนก็กลับคืนผืนแผ่นดินตน, และกลับไปสูบ้านตน, และภรรยา, และลูก ๆ ของตนด้วย.
- ๒ บัดนี้ผู้หญิงและเด็กเป็นอันมากถูกสังหารด้วยดาบ, และฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ของพวกเขาเป็นอันมากด้วย; และไร่นาธัญพืชของพวกเขามากมายถูกทำลายด้วย, เพราะถูกบรรดาไพร่พลเหยียบย่ำ.
- ๓ และบัดนี้ชาวเลมันและชาวแอมลีไชมากเท่าที่ถูกสังหารบนฝั่งแม่น้ำไซดอนถูกโยนลงในผืนน้ำแห่งไซดอน; และดูเถิดกระดูกของพวกเขาอยู่ในห้วงลึกของทะเล, และมากมายนัก.
- ๔ และชาวแอมลีไชแตกต่างจากชาวนิไฟ, เพราะพวกเขาทำเครื่องหมายให้ตนเองด้วยสีแดงไว้ที่หน้าผากตามแบบชาวเลมัน; กระนั้นก็ตามพวกเขาไม่ได้โกนศีรษะเหมือนกับชาวเลมัน.
- ๕ บัดนี้ศีรษะชาวเลมันโล้น; และพวกเขาเปลือยเปล่า, นอกจากแผ่นหนังซึ่งคาดไว้รอบเอว, และยุทธภัณฑ์ของพวกเขา, ซึ่งคาดไว้รอบตัวด้วย, และคันธนูของพวกเขา, และลูกธนูของพวกเขา, และก้อนหินของพวกเขา, และสายหริ่งของพวกเขา, และอื่น ๆ.
- ๖ และผิวของชาวเลมันคล้ำ, ตามเครื่องหมายซึ่งบรรพบุรุษพวกเขาได้รับมา, ซึ่งเป็นการสาปแช่งพวกเขาเพราะการล่วงละเมิดและการกบฏที่พวกเขามีต่อพี่น้อง, อันมินิไฟ, เจacob, และโจเซฟ, และแซม, ซึ่งเป็นคนเที่ยงธรรมและบริสุทธิ์.
- ๗ และพี่น้องพวกเขาหมายมั่นจะทำลายพวกเขา, ฉะนั้นคนเหล่านั้นจึงถูกสาปแช่ง; และพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงตราเครื่องหมายไว้บนพวกเขา, แท้จริงแล้ว, บนเลมันและเลมูเอล, และบุตรของอิชมาเอล, และหญิงชาวอิชมาเอลด้วย.

Alma 3

And it came to pass that the Nephites who were not slain by the weapons of war, after having buried those who had been slain—now the number of the slain were not numbered, because of the greatness of their number—after they had finished burying their dead they all returned to their lands, and to their houses, and their wives, and their children.

Now many women and children had been slain with the sword, and also many of their flocks and their herds; and also many of their fields of grain were destroyed, for they were trodden down by the hosts of men.

And now as many of the Lamanites and the Amlicites who had been slain upon the bank of the river Sidon were cast into the waters of Sidon; and behold their bones are in the depths of the sea, and they are many.

And the Amlicites were distinguished from the Nephites, for they had marked themselves with red in their foreheads after the manner of the Lamanites; nevertheless they had not shorn their heads like unto the Lamanites.

Now the heads of the Lamanites were shorn; and they were naked, save it were skin which was girded about their loins, and also their armor, which was girded about them, and their bows, and their arrows, and their stones, and their slings, and so forth.

And the skins of the Lamanites were dark, according to the mark which was set upon their fathers, which was a curse upon them because of their transgression and their rebellion against their brethren, who consisted of Nephi, Jacob, and Joseph, and Sam, who were just and holy men.

And their brethren sought to destroy them, therefore they were cursed; and the Lord God set a mark upon them, yea, upon Laman and Lemuel, and also the sons of Ishmael, and Ishmaelitish women.

- ๘ และการนี้เป็นไปเพื่อพงศ์พันธุ์พวกเขาจะได้แตกต่างจากพงศ์พันธุ์ของพี่น้อง, เพื่อด้วยการนี้พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะได้ทรงปกป้องรักษาผู้คนของพระองค์, เพื่อพวกเขาจะไม่ปะปนและเชื่อในประเพณีอันไม่ถูกต้องซึ่งจะก่อให้เกิดความพินาศของพวกเขา.
- ๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้ใดก็ตามที่ได้ผสมพงศ์พันธุ์ของเขากับชาวเลมันได้นำเอาการสาปแช่งอย่างเดียวกันมาบนพงศ์พันธุ์ของเขา.
- ๑๐ ฉะนั้น, ผู้ใดก็ตามที่ยอมตนให้ชาวเลมันชักนำไป ย่อมเรียกเขาตามคนพวกนั้น, และมีเครื่องหมายตราไว้บนผู้นั้น.
- ๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้ใดก็ตามที่ไม่เชื่อในประเพณีชาวเลมัน, แต่เชื่อบันทึกเหล่านั้นซึ่งนำออกมาจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, และเชื่อประเพณีบรรพบุรุษของพวกเขาด้วย, ซึ่งถูกต้อง, ผู้ซึ่งเชื่อในพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าและรักษาพระบัญญัติ, เรียกว่าชาวไนไฟ, หรือผู้คนของไนไฟนับจากเวลานั้น—
- ๑๒ และพวกเขานั้นเองผู้เขียนบันทึกซึ่งเป็นจริงเกี่ยวกับผู้คนของพวกเขา, และเกี่ยวกับผู้คนของชาวเลมันด้วย.
- ๑๓ บัดนี้เราจะกลับมากล่าวถึงชาวแอมลิไซอิก, เพราะพวกนี้มีเครื่องหมายตราไว้บนพวกเขาด้วย; แท้จริงแล้ว, พวกเขาทำเครื่องหมายให้ตนเอง, แท้จริงแล้ว, เครื่องหมายสีแดงบนหน้าผากของพวกเขา.
- ๑๔ ดังนั้นพระวณะของพระผู้เป็นเจ้าจึงเกิดสัมฤทธิ์ผล, เพราะนี่คือพระดำรัสซึ่งพระองค์ตรัสกับไนไฟ : ดูเถิด, เราสาปแช่งชาวเลมันไว้, และเราจะทำเครื่องหมายไว้บนพวกเขาเพื่อพวกเขาและพงศ์พันธุ์พวกเขาจะถูกแยกจากเจ้าและพงศ์พันธุ์เจ้า, นับจากเวลานี้ไปและตลอดกาล, เว้นแต่พวกเขาจะกลับใจจากความชั่วร้ายของตนและหันมาหาเราเพื่อเราจะมีเมตตาต่อพวกเขา.
- ๑๕ และอนึ่ง : เราจะทำเครื่องหมายไว้บนผู้ที่ผสมพงศ์พันธุ์เขากับพี่น้องเจ้า, เพื่อพวกเขาจะถูกสาปแช่งด้วย.
- ๑๖ และอนึ่ง : เราจะทำเครื่องหมายบนผู้ที่ต่อสู้กับเจ้าและพงศ์พันธุ์เจ้า.

And this was done that their seed might be distinguished from the seed of their brethren, that thereby the Lord God might preserve his people, that they might not mix and believe in incorrect traditions which would prove their destruction.

And it came to pass that whosoever did mingle his seed with that of the Lamanites did bring the same curse upon his seed.

Therefore, whosoever suffered himself to be led away by the Lamanites was called under that head, and there was a mark set upon him.

And it came to pass that whosoever would not believe in the tradition of the Lamanites, but believed those records which were brought out of the land of Jerusalem, and also in the tradition of their fathers, which were correct, who believed in the commandments of God and kept them, were called the Nephites, or the people of Nephi, from that time forth—

And it is they who have kept the records which are true of their people, and also of the people of the Lamanites.

Now we will return again to the Amlicites, for they also had a mark set upon them; yea, they set the mark upon themselves, yea, even a mark of red upon their foreheads.

Thus the word of God is fulfilled, for these are the words which he said to Nephi: Behold, the Lamanites have I cursed, and I will set a mark on them that they and their seed may be separated from thee and thy seed, from this time henceforth and forever, except they repent of their wickedness and turn to me that I may have mercy upon them.

And again: I will set a mark upon him that minglith his seed with thy brethren, that they may be cursed also.

And again: I will set a mark upon him that fighteth against thee and thy seed.

- ๑๗ และอนึ่ง, เรากล่าวว่าจะไม่เรียกผู้ที่ไปจากเจ้าว่าเป็นพงศ์พันธุ์เจ้าอีกต่อไป; และเราจะให้พรเจ้า, และผู้ใดก็ตามที่เรียกว่าเป็นพงศ์พันธุ์เจ้า, นับแต่นี้ไปและตลอดกาล; และนี่คือสัญญาของพระเจ้าต่อไนไฟและพงศ์พันธุ์ของท่าน.
- ๑๘ บัดนี้ชาวแอมลีไซหารู้ไม่ว่าพวกเขากำลังทำให้พระวณะของพระเจ้าเป็นเจ้าเกิดสัมฤทธิ์ผลเมื่อพวกเขาเริ่มทำเครื่องหมายไว้บนหน้าผากตน; กระนั้นก็ตามพวกเขายังออกมาบฏต่อพระเจ้าเป็นเจ้าอย่างเปิดเผย; ฉะนั้นจึงสมควรที่การสาปแช่งจะตกอยู่บนพวกเขา.
- ๑๙ บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเห็นว่าพวกเขานำเอาการสาปแช่งมาไว้กับตนเอง; และแม้ดั่งนั้นกับทุกคนที่ถูกสาปแช่งก็นำเอาการกล่าวโทษของตนมาไว้กับตัวเขาเอง.
- ๒๐ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือต่อมาอีกไม่กี่วันหลังจากการสู้รบซึ่งเกิดขึ้นในแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, โดยชาวเลมันและชาวแอมลีไซ, คือมีกองทัพอีกกองหนึ่งของชาวเลมันยกมาโจมตีผู้คนของไนไฟ, ณ สถานที่เดียวกับที่กองทัพกองแรกพบกับชาวแอมลีไซ.
- ๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีกองทัพกองหนึ่งถูกส่งไปขับไล่พวกนั้นออกจากแผ่นดินของพวกเขา.
- ๒๒ บัดนี้ตัวแอลมาเองโดยที่ได้รับบาดเจ็บจึงไม่ได้ออกไปสู้รบกับชาวเลมันในครั้งนี้;
- ๒๓ แต่ท่านส่งกองทัพใหญ่ไปต่อสู้กับคนเหล่านั้น; และพวกเขาขึ้นไปสังหารชาวเลมันเป็นอันมาก, และขับไล่พวกที่เหลือออกไปนอกเขตแดนแผ่นดินพวกเขา.
- ๒๔ และแล้วพวกเขากลับมาอีกและเริ่มสถาปนาสันติในแผ่นดิน, โดยไม่ถูกศัตรูของพวกเขารบกวนต่อไปอีกช่วงเวลาหนึ่ง.
- ๒๕ บัดนี้สิ่งทั้งหมดนี้เป็นไป, แท้จริงแล้ว, สงครามและการขัดแย้งทั้งหมดนี้เริ่มต้นขึ้นและจบลงในปีที่ห้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษา.
- ๒๖ และภายในหนึ่งปีคนหลายพันหลายหมื่นคนถูกส่งไปสู่โลกนิรันดร์, เพื่อพวกเขาจะได้เก็บเกี่ยวรางวัลของตนตามงานของตน, ไม่ว่างานนั้นจะดีหรือชั่ว, เพื่อเก็บเกี่ยวความสุขนิรันดร์หรือความเศร้าหมองนิรันดร์, ตามวิญญานซึ่งพวกเขาเลือกเชื่อฟัง, แล้วแต่จะเป็นวิญญานดีหรือวิญญานชั่ว.

And again, I say he that departeth from thee shall no more be called thy seed; and I will bless thee, and whomsoever shall be called thy seed, henceforth and forever; and these were the promises of the Lord unto Nephi and to his seed.

Now the Amlicites knew not that they were fulfilling the words of God when they began to mark themselves in their foreheads; nevertheless they had come out in open rebellion against God; therefore it was expedient that the curse should fall upon them.

Now I would that ye should see that they brought upon themselves the curse; and even so doth every man that is cursed bring upon himself his own condemnation.

Now it came to pass that not many days after the battle which was fought in the land of Zarahemla, by the Lamanites and the Amlicites, that there was another army of the Lamanites came in upon the people of Nephi, in the same place where the first army met the Amlicites.

And it came to pass that there was an army sent to drive them out of their land.

Now Alma himself being afflicted with a wound did not go up to battle at this time against the Lamanites;

But he sent up a numerous army against them; and they went up and slew many of the Lamanites, and drove the remainder of them out of the borders of their land.

And then they returned again and began to establish peace in the land, being troubled no more for a time with their enemies.

Now all these things were done, yea, all these wars and contentions were commenced and ended in the fifth year of the reign of the judges.

And in one year were thousands and tens of thousands of souls sent to the eternal world, that they might reap their rewards according to their works, whether they were good or whether they were bad, to reap eternal happiness or eternal misery, according to the spirit which they listed to obey, whether it be a good spirit or a bad one.

๒๗ เพราะทุกคนย่อมได้รับค่าตอบแทนจากคนที่ตน
เลือกเชื่อฟัง, และนี่เป็นไปตามถ้อยคำของวิญญาณ
แห่งการพยากรณ์; ฉะนั้นขอให้เป็นไปตามความจริง.
และสิ้นสุดปีที่ห้าแห่งการปกครองของเหล่าผู้
พิพากษาดังนี้.

For every man receiveth wages of him whom he
listeth to obey, and this according to the words of the
spirit of prophecy; therefore let it be according to the
truth. And thus endeth the fifth year of the reign of
the judges.

แอลมา ๔

- ๑ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่หกแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, ไม่มีการขัดแย้งหรือสงครามในแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา;
- ๒ แต่ผู้คนได้รับความทุกข์, แท้จริงแล้ว, ความทุกข์อย่างใหญ่หลวงเพราะการสูญเสียพี่น้องของตน, เพราะการสูญเสียฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ของตนด้วย, และเพราะการสูญเสียธัญพืชในทุ่งของตนด้วย, ซึ่งถูกชาวเลมมันเหยียบย่ำไว้ได้เท้าและทำลาย.
- ๓ และความทุกข์ของพวกเขาใหญ่หลวงนักจนทุกคนมีเหตุให้โศกเศร้า; และพวกเขาเชื่อว่าเป็นการพิพากษาของพระผู้เป็นเจ้าที่ส่งมาบนพวกเขาเพราะความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของพวกเขา; ฉะนั้นจึงปลุกพวกเขาให้นึกถึงหน้าที่ตน.
- ๔ และพวกเขาเริ่มสถาปนาศาสนจักรให้เต็มที่ยิ่งขึ้น; แท้จริงแล้ว, และมากมายได้รับบัพติศมาในผืนน้ำแห่งไซดอนและเข้าร่วมกับศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, พวกเขาได้รับบัพติศมาโดยมือของแอลมา, ผู้ได้รับการอุทิศถวายเป็นมหาปุโรหิตเหนือผู้คนในศาสนจักร, โดยมือของแอลมาบิดาท่าน.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่เจ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษามีคนประมาณสามพันห้าร้อยคนที่รวมตัวกับศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้าและได้รับบัพติศมา. และดังนี้สิ้นสุดปีที่เจ็ดแห่งการปกครองของเหล่าผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ; และมีความสุขต่อเนื่องมาตลอดเวลานั้น.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่แปดแห่งการปกครองของเหล่าผู้พิพากษา, คือผู้คนของศาสนจักรเริ่มจองหองขึ้น, เพราะความมั่งคั่งยิ่งของพวกเขา, และแพรไหมเนื้อดีของพวกเขา, และผ้าป่านเนื้อดีของพวกเขา, และเพราะฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่มากมายของพวกเขา, และทองของพวกเขาและเงินของพวกเขา, และของมีค่าทุกชนิดของพวกเขา, ซึ่งพวกเขาได้มาโดยความอุตสาหะ; และด้วยสิ่งทั้งหมดนี้พวกเขาจึงทะนงตนด้วยความถือดีในสายตาตน, เพราะพวกเขาเริ่มสวมเสื้อผ้าราคาแพงมาก.

Alma 4

Now it came to pass in the sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there were no contentions nor wars in the land of Zarahemla;

But the people were afflicted, yea, greatly afflicted for the loss of their brethren, and also for the loss of their flocks and herds, and also for the loss of their fields of grain, which were trodden under foot and destroyed by the Lamanites.

And so great were their afflictions that every soul had cause to mourn; and they believed that it was the judgments of God sent upon them because of their wickedness and their abominations; therefore they were awakened to a remembrance of their duty.

And they began to establish the church more fully; yea, and many were baptized in the waters of Sidon and were joined to the church of God; yea, they were baptized by the hand of Alma, who had been consecrated the high priest over the people of the church, by the hand of his father Alma.

And it came to pass in the seventh year of the reign of the judges there were about three thousand five hundred souls that united themselves to the church of God and were baptized. And thus ended the seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi; and there was continual peace in all that time.

And it came to pass in the eighth year of the reign of the judges, that the people of the church began to wax proud, because of their exceeding riches, and their fine silks, and their fine-twined linen, and because of their many flocks and herds, and their gold and their silver, and all manner of precious things, which they had obtained by their industry; and in all these things were they lifted up in the pride of their eyes, for they began to wear very costly apparel.

- ๗ บัดนี้เป็นเหตุของความทุกข์มากต่อแอลมา, แท้จริงแล้ว, และต่อคนเป็นอันมากที่แอลมาอุทิศถวายให้เป็นผู้สอน, และปุโรหิต, และเฮอร์ดูลูแลศาสนจักร; แท้จริงแล้ว, คนเป็นอันมากในพวกเขาเศร้าโศกนักเพราะความชั่วร้ายซึ่งพวกเขาเห็นว่าเริ่มมีขึ้นแล้วในบรรดาผู้คนของตน.
- ๘ เพราะพวกเขาเห็นและมองดูด้วยโศกอย่างใหญ่หลวงว่าผู้คนของศาสนจักรเริ่มทะนงตนด้วยความถือดีในสายตาตน, และหัวใจพวกเขาหมกมุ่นกับความมั่งคั่งและกับสิ่งไร้ประโยชน์ของโลก, จนพวกเขาเริ่มดูหมิ่น, กันและกัน, และพวกเขาเริ่มข่มเหงคนที่ไม่เชื่อตามเจตนาและความพอใจของตน.
- ๙ และด้วยเหตุนี้, ในปีที่แปดแห่งการปกครองของเหล่าผู้พิพากษา, เริ่มมีการขัดแย้งอย่างใหญ่หลวงในบรรดาผู้คนของศาสนจักร; แท้จริงแล้ว, มีการริษยา, และการวิวาท, และเจตนาร้าย, และการข่มเหง, และความจองหอง, แม้ยิ่งกว่าความจองหองในคนที่ไม่ได้เป็นของศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า.
- ๑๐ และดังนี้สิ้นสุดปีที่แปดแห่งการปกครองของเหล่าผู้พิพากษา; และความชั่วร้ายของศาสนจักรเป็นสิ่งที่กีดขวางอันใหญ่หลวงแก่คนที่ไม่ได้เป็นของศาสนจักร; และดังนั้นศาสนจักรเริ่มเสื่อมในความก้าวหน้า.
- ๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในการเริ่มต้นปีที่เก้า, แอลมาเห็นความชั่วร้ายของศาสนจักร, และท่านเห็นด้วยว่าตัวอย่างของศาสนจักรเริ่มนำคนที่ไม่เชื่อจากความชั่วช้าสามัญอย่างหนึ่งไปสู่อีกอย่างหนึ่ง, ดังนั้นเป็นการนำความพินาศมาสู่ผู้คน.
- ๑๒ แท้จริงแล้ว, ท่านเห็นความไม่เสมอภาคอย่างมากในบรรดาผู้คน, บางคนทะนงตนด้วยความถือดีของตน, เหยียดหยามคนอื่น, หันหลังให้คนที่ขัดสนและคนเปลือยเปล่าและคนที่หิวโหย, และคนที่กระหาย, และคนที่เจ็บป่วยและมีทุกข์.
- ๑๓ บัดนี้เป็นเหตุใหญ่ที่ทำให้เกิดการคร่ำครวญในบรรดาผู้คน, ขณะที่คนอื่นกำลังถ่อมตน, ช่วยผู้ที่อยู่ในความต้องการความช่วยเหลือของพวกเขา, เช่นให้ทรัพย์สินของพวกเขาแก่คนจนและคนขัดสน, ให้อาหารคนที่หิวโหย, และทนความทุกข์ทรมานนานปีการ, เพื่อเห็นแก่พระคริสต์, ผู้จะเสด็จมาตามวิญญานแห่งการพยากรณ์;

Now this was the cause of much affliction to Alma, yea, and to many of the people whom Alma had consecrated to be teachers, and priests, and elders over the church; yea, many of them were sorely grieved for the wickedness which they saw had begun to be among their people.

For they saw and beheld with great sorrow that the people of the church began to be lifted up in the pride of their eyes, and to set their hearts upon riches and upon the vain things of the world, that they began to be scornful, one towards another, and they began to persecute those that did not believe according to their own will and pleasure.

And thus, in this eighth year of the reign of the judges, there began to be great contentions among the people of the church; yea, there were envyings, and strife, and malice, and persecutions, and pride, even to exceed the pride of those who did not belong to the church of God.

And thus ended the eighth year of the reign of the judges; and the wickedness of the church was a great stumbling-block to those who did not belong to the church; and thus the church began to fail in its progress.

And it came to pass in the commencement of the ninth year, Alma saw the wickedness of the church, and he saw also that the example of the church began to lead those who were unbelievers on from one piece of iniquity to another, thus bringing on the destruction of the people.

Yea, he saw great inequality among the people, some lifting themselves up with their pride, despising others, turning their backs upon the needy and the naked and those who were hungry, and those who were athirst, and those who were sick and afflicted.

Now this was a great cause for lamentations among the people, while others were abasing themselves, succoring those who stood in need of their succor, such as imparting their substance to the poor and the needy, feeding the hungry, and suffering all manner of afflictions, for Christ's sake, who should come according to the spirit of prophecy;

๑๔ โดยตั้งตารอวันนั้น, ดังนั้นการปลดบาปของพวกเขายังคงมีอยู่; โดยเปี่ยมด้วยความปรีดียิ่งเพราะการฟื้นคืนชีวิตของคนตาย, ตามพระประสงค์และเดชานุภาพและการปลดปล่อยของพระเยซูคริสต์จากสายรัดแห่งความตาย.

๑๕ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมา, โดยที่เห็นความทุกข์ของผู้ติดตามซึ่งถ่อมตนของพระผู้เป็นเจ้า, และการข่มเหงซึ่งทับถมมาบนคนเหล่านี้โดยส่วนที่เหลืออยู่ของผู้คนของท่าน, และเห็นความไม่เสมอภาคทุกอย่างของพวกเขາ, เริ่มสลดใจมาก; กระนั้นก็ตามพระวิญญาณของพระเจ้าไม่ได้ทรงทำให้ท่านผิดหวัง.

๑๖ และท่านเลือกคนมีปัญญาคนหนึ่งซึ่งอยู่ในบรรดาเอ็ลเดอร์ของศาสนจักร, และให้อำนาจเขาตามเสียงของผู้คน, เพื่อเขาจะมีอำนาจออกกฎหมายที่มีให้ไว้, และใช้บังคับตามความชั่วร้ายและโทษานุโทษของผู้คน.

๑๗ บัดนี้ชื่อของชายผู้นี้คือไนไฟฮาร์, และแอลมากำหนดให้เขาเป็นหัวหน้าผู้พิพากษา; และเขานั่งบัลลังก์พิพากษาเพื่อพิพากษาและปกครองผู้คน.

๑๘ บัดนี้แอลมาไม่ได้ให้ตำแหน่งของการเป็นมหาปุโรหิตดูแลศาสนจักรแก่เขา, แต่ท่านคงรักษาตำแหน่งมหาปุโรหิตไว้ให้ตน; แต่ท่านมอบบัลลังก์พิพากษาให้นิไฟฮาร์.

๑๙ และการนี้ท่านทำไปเพื่อตัวท่านจะได้ออกไปในบรรดาผู้คนของท่าน, หรือในบรรดาผู้คนของไนไฟ, เพื่อท่านจะได้สั่งสอนพระวาทะของพระผู้เป็นเจ้าแก่พวกเขา, เพื่อปลุกเร้าพวกเขาให้นึกถึงหน้าที่ตน, และเพื่อโดยพระวาทะของพระผู้เป็นเจ้า, ท่านจะได้ดึงเอาความจองหองและเล่ห์เหลี่ยมทั้งหมดและการขัดแย้งทั้งหมดซึ่งมีอยู่ในบรรดาผู้คนของท่านลงมา, โดยไม่เห็นทางใดแล้วที่ท่านจะได้ช่วยพวกเขาให้กลับคืนมาออกจากกอดตันด้วยประจักษ์พยานอันบริสุทธิ์เพื่อปราบพวกเขา.

๒๐ และดังนั้นในการเริ่มต้นปีที่เก้าแห่งการปกครองของเหล่าผู้พิพากษาเหนือผู้คนของไนไฟ, แอลมาจึงมอบบัลลังก์พิพากษาให้นิไฟฮาร์, และมุ่งปฏิบัติตนเฉพาะฐานะปุโรหิตระดับสูงแห่งระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อเป็นประจักษ์พยานของพระวาทะ, อันเป็นไปตามวิญญาณแห่งการเปิดเผยและการพยากรณ์.

Looking forward to that day, thus retaining a remission of their sins; being filled with great joy because of the resurrection of the dead, according to the will and power and deliverance of Jesus Christ from the bands of death.

And now it came to pass that Alma, having seen the afflictions of the humble followers of God, and the persecutions which were heaped upon them by the remainder of his people, and seeing all their inequality, began to be very sorrowful; nevertheless the Spirit of the Lord did not fail him.

And he selected a wise man who was among the elders of the church, and gave him power according to the voice of the people, that he might have power to enact laws according to the laws which had been given, and to put them in force according to the wickedness and the crimes of the people.

Now this man's name was Nephihah, and he was appointed chief judge; and he sat in the judgment-seat to judge and to govern the people.

Now Alma did not grant unto him the office of being high priest over the church, but he retained the office of high priest unto himself; but he delivered the judgment-seat unto Nephihah.

And this he did that he himself might go forth among his people, or among the people of Nephi, that he might preach the word of God unto them, to stir them up in remembrance of their duty, and that he might pull down, by the word of God, all the pride and craftiness and all the contentions which were among his people, seeing no way that he might reclaim them save it were in bearing down in pure testimony against them.

And thus in the commencement of the ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi, Alma delivered up the judgment-seat to Nephihah, and confined himself wholly to the high priesthood of the holy order of God, to the testimony of the word, according to the spirit of revelation and prophecy.

ถ้อยคำที่แอลมา, มหาปุโรหิตตามระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์
ของพระผู้เป็นเจ้า, ประกาศแก่ผู้คนในเมืองและ
หมู่บ้านของพวกเขาตลอดทั่วแผ่นดิน.

*The words which Alma, the High Priest according to the
holy order of God, delivered to the people in their cities
and villages throughout the land.*

แอลมา ๕

- ๑ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมาเริ่มประกาศ
พระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าแก่ผู้คน, ที่แรกในแผ่นดิน
แห่งเซราเฮมลา, และจากนั้นไปตลอดทั่วแผ่นดิน.
- ๒ และนี่คือถ้อยคำซึ่งท่านพูดกับผู้คนในศาสนจักรซึ่ง
ได้รับการสถาปนาขึ้นในเมืองแห่งเซราเฮมลา, ตาม
บันทึกของท่านเอง, มีความว่า :
- ๓ ข้าพเจ้า, แอลมา, ได้รับการอุทิศถวายโดยแอลมา,
บิดาข้าพเจ้า, ให้เป็นมหาปุโรหิตดูแลศาสนจักรของ
พระผู้เป็นเจ้า, ท่านโดยที่มีพลังอำนาจและสิทธิอำนาจ
จากพระผู้เป็นเจ้าให้ทำสิ่งเหล่านี้, ดูเถิด, ข้าพเจ้า
กล่าวแก่ท่านว่าท่านเริ่มสถาปนาศาสนจักรในแผ่นดิน
ซึ่งอยู่ในเขตชายแดนนี้ไฟ; แท้จริงแล้ว, แผ่นดินซึ่ง
เรียกว่าแผ่นดินแห่งมอรมอน; แท้จริงแล้ว, ท่านให้บัพ
ติสมาพี่น้องของท่านในผืนน้ำแห่งมอรมอน.
- ๔ และดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, พวกเขาได้รับการ
ปลดปล่อยออกจากเงื้อมมือผู้คนของกษัตริย์โนอาห์,
โดยพระเมตตาและเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า.
- ๕ และดูเถิด, หลังจากนั้น, พวกเขาถูกนำไปสู่ความ
เป็นทาสในแดนทุรกันดารโดยเงื้อมมือของชาวเลมัน;
แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, พวกเขาอยู่ในการ
เป็นเชลย, และอีกครั้งหนึ่งพระเจ้าทรงปลดปล่อยพวก
เขาออกจากความเป็นทาสโดยเดชานุภาพแห่งพระ
วจนะของพระองค์; และทรงนำเราเข้ามาในแผ่นดินนี้,
และที่นี้เราเริ่มสถาปนาศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า
ตลอดทั่วแผ่นดินนี้ด้วย.
- ๖ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, พี่น้อง
ข้าพเจ้า, ท่านที่เป็นของศาสนจักรนี้ว่า, ท่านให้ความ
เป็นเชลยของบรรพบุรุษท่านอยู่ในความทรงจำเพียง
พอแล้วหรือ? แท้จริงแล้ว, และท่านให้พระเมตตา
และความอดกลั้นของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาอยู่ใน
ความทรงจำเพียงพอแล้วหรือ? และยิ่งกว่านั้น, ท่าน
เก็บไว้ในความทรงจำเพียงพอแล้วหรือว่าพระองค์ทรง
ปลดปล่อยจิตวิญญาณของพวกเขาให้พ้นจากนรกมา
แล้ว?

Alma 5

Now it came to pass that Alma began to deliver the
word of God unto the people, first in the land of
Zarahemla, and from thence throughout all the land.

And these are the words which he spake to the
people in the church which was established in the
city of Zarahemla, according to his own record, say-
ing:

I, Alma, having been consecrated by my father,
Alma, to be a high priest over the church of God, he
having power and authority from God to do these
things, behold, I say unto you that he began to estab-
lish a church in the land which was in the borders of
Nephi; yea, the land which was called the land of
Mormon; yea, and he did baptize his brethren in the
waters of Mormon.

And behold, I say unto you, they were delivered
out of the hands of the people of king Noah, by the
mercy and power of God.

And behold, after that, they were brought into
bondage by the hands of the Lamanites in the
wilderness; yea, I say unto you, they were in captiv-
ity, and again the Lord did deliver them out of
bondage by the power of his word; and we were
brought into this land, and here we began to estab-
lish the church of God throughout this land also.

And now behold, I say unto you, my brethren, you
that belong to this church, have you sufficiently re-
tained in remembrance the captivity of your fathers?
Yea, and have you sufficiently retained in remem-
brance his mercy and long-suffering towards them?
And moreover, have ye sufficiently retained in re-
membrance that he has delivered their souls from
hell?

๗ ดุเถิด, พระองค์ทรงเปลี่ยนใจพวกเขา; แท้จริงแล้ว, พระองค์จะทรงปลุกพวกเขาตื่นจากการหลับสนิท, และพวกเขาตื่นขึ้นมาหาพระผู้เป็นเจ้า. ดุเถิด, พวกเขาอยู่ท่ามกลางความมืด; กระนั้นก็ตาม, จิตวิญญาณพวกเขาได้รับความสว่างโดยแสงสว่างของพระวอนะอันเป็นนิจ; แท้จริงแล้ว, พวกเขาถูกมัดไว้โดยสายรัดแห่งความตาย, และโซ่แห่งนรก, และความพินาศอันเป็นนิจได้คอยพวกเขาอยู่.

๘ และบัดนี้ข้าพเจ้าถามท่าน, พี่น้องข้าพเจ้า, คนเหล่านั้นถูกทำลายหรือ? ดุเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย, พวกเขาไม่ได้ถูกทำลาย.

๙ และข้าพเจ้าถามอีก, สายรัดแห่งความตายขาดหรือ, และโซ่แห่งนรกซึ่งมัดพวกเขาไว้, ทรงปลดออกแล้วหรือ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ถูกแล้ว, ทรงปลดออกแล้ว, และจิตวิญญาณพวกเขาขยายแล้ว, และพวกเขาร้องสดุดีความรักที่ไถ่. และข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าพวกเขาได้รับการช่วยให้รอด.

๑๐ และบัดนี้ข้าพเจ้าถามท่านว่า พวกเขาได้รับการช่วยให้รอดด้วยเงื่อนไขอะไรหรือ? แท้จริงแล้ว, พวกเขามีเหตุผลอะไรที่จะหวังความรอด? อะไรเล่าเป็นเหตุให้พวกเขาได้รับการปลดปล่อยจากสายรัดแห่งความตาย, แท้จริงแล้ว, และโซ่แห่งนรกด้วย?

๑๑ ดุเถิด, ข้าพเจ้าบอกท่านได้—แอลมาบิดาข้าพเจ้าไม่ได้เชื่อในถ้อยคำซึ่งประกาศด้วยปากของอบินาไดหรือ? และท่านไม่ใช่ศาสนทายากรณผู้บริสุทธิ์หรือ? ท่านไม่ได้พูดพระวอนะของพระผู้เป็นเจ้าหรือ, และแอลมาบิดาข้าพเจ้าเชื่อพระวอนะนั้น?

๑๒ และตามศรัทธาของท่านมีการเปลี่ยนแปลงอันลึกซึ้งเกิดขึ้นในใจท่าน. ดุเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าทั้งหมดนี้จริง.

๑๓ และดุเถิด, ท่านสั่งสอนพระวอนะแก่บรรพบุรุษท่าน, และการเปลี่ยนแปลงอันลึกซึ้งเกิดขึ้นในใจคนเหล่านั้นด้วย, และพวกเขาจึงนอบน้อมถ่อมตนและมอบความไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้าองค์จริงและทรงพระชนม์อยู่. และดุเถิด, พวกเขาเชื่อสัตย์จนกว่าชีวิตจะหาไม่; ฉะนั้นพวกเขาจึงได้รับการช่วยให้รอด.

๑๔ และบัดนี้ดุเถิด, ข้าพเจ้าถามท่าน, พี่น้องข้าพเจ้าในศาสนจักร, ท่านเกิดทางวิญญาณจากพระผู้เป็นเจ้าแล้วหรือ? ท่านได้รับรูปลักษณ์ของพระองค์ไว้ในสีหน้าท่านแล้วหรือ? ท่านประสบกับการเปลี่ยนแปลงอันลึกซึ้งในใจท่านแล้วหรือ?

Behold, he changed their hearts; yea, he awakened them out of a deep sleep, and they awoke unto God. Behold, they were in the midst of darkness; nevertheless, their souls were illuminated by the light of the everlasting word; yea, they were encircled about by the bands of death, and the chains of hell, and an everlasting destruction did await them.

And now I ask of you, my brethren, were they destroyed? Behold, I say unto you, Nay, they were not.

And again I ask, were the bands of death broken, and the chains of hell which encircled them about, were they loosed? I say unto you, Yea, they were loosed, and their souls did expand, and they did sing redeeming love. And I say unto you that they are saved.

And now I ask of you on what conditions are they saved? Yea, what grounds had they to hope for salvation? What is the cause of their being loosed from the bands of death, yea, and also the chains of hell?

Behold, I can tell you—did not my father Alma believe in the words which were delivered by the mouth of Abinadi? And was he not a holy prophet? Did he not speak the words of God, and my father Alma believe them?

And according to his faith there was a mighty change wrought in his heart. Behold I say unto you that this is all true.

And behold, he preached the word unto your fathers, and a mighty change was also wrought in their hearts, and they humbled themselves and put their trust in the true and living God. And behold, they were faithful until the end; therefore they were saved.

And now behold, I ask of you, my brethren of the church, have ye spiritually been born of God? Have ye received his image in your countenances? Have ye experienced this mighty change in your hearts?

๑๕ ท่านแสดงศรัทธาในการไถ่ของพระองค์ผู้ทรงสร้างท่านหรือไม่? ท่านตั้งตารอด้วยดวงตาแห่งศรัทธา, และมองดูร่างกายแห่งมรรตัยนี้ทรงยกขึ้นไปสู่ความเป็นอมตะ, และความเน่าเปื่อยนี้ทรงยกขึ้นไปสู่ความไม่เน่าเปื่อย, เพื่อยืนต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อรับการพิพากษาตามการกระทำซึ่งทำไว้เมื่ออยู่ในร่างกายแห่งมรรตัยหรือไม่?

๑๖ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ท่านจินตนาการได้ไหมว่าท่านได้ยินสุรเสียงของพระเจ้า, ตรัสกับท่าน, ในวันนี้: จงมาหาเราเถิดเจ้าผู้ได้รับพร, เพราะคุณเกิด, งานของเจ้าเป็นงานแห่งความชอบธรรมบนพื้นพิภพ?

๑๗ หรือท่านจินตนาการเองว่าท่านจะกล่าวเท็จต่อพระเจ้าได้ในวันนี้, และกล่าวว่า—พระเจ้า, งานของพวกข้าพระองค์เป็นงานที่ชอบธรรมบนพื้นพิภพ—และว่าพระองค์จะทรงช่วยท่านให้รอดหรือไม่?

๑๘ หรืออีกนัยหนึ่ง, ท่านวาทมนภาพตนเองได้ไหมว่าถูกนำมาอยู่ต่อหน้าศาลของพระผู้เป็นเจ้าด้วยจิตวิญญาณท่านเต็มไปด้วยความผิดและด้วยสำนึกผิด, โดยมีความทรงจำถึงความผิดทั้งหมดของท่าน, แท้จริงแล้ว, ความทรงจำอันสมบูรณ์ถึงความชั่วร้ายทั้งหมดของท่าน, แท้จริงแล้ว, ความทรงจำที่ท่านต่อต้านพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า?

๑๙ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ท่านจะเงยหน้าดูพระผู้เป็นเจ้าในวันนี้ด้วยใจบริสุทธิ์และด้วยมือสะอาดได้หรือไม่? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ท่านจะเงยหน้าดู, โดยมีรูปลักษณะของพระผู้เป็นเจ้าจารึกอยู่บนสีหน้าของท่านได้หรือไม่?

๒๐ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ท่านคิดถึงการได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่เมื่อท่านยอมตนมาขึ้นอยู่กับมาร?

๒๑ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ท่านจะรู้ในวันนี้ว่าท่านรับการช่วยให้รอดไม่ได้; เพราะไม่มีมนุษย์คนใดได้รับการช่วยให้รอดได้เลยเว้นแต่จะซักอาภรณ์ของเขาให้ขาว; แท้จริงแล้ว, ต้องทำให้อาภรณ์ของเขาบริสุทธิ์จนมันสะอาดจากรอยเปื้อนทั้งหมด, โดยทางพระโลหิตของพระองค์ผู้ที่บรรพบุรุษเราพูดถึง, ผู้จะมาไถ่ผู้คนของพระองค์จากบาปของพวกเขา.

Do ye exercise faith in the redemption of him who created you? Do you look forward with an eye of faith, and view this mortal body raised in immortality, and this corruption raised in incorruption, to stand before God to be judged according to the deeds which have been done in the mortal body?

I say unto you, can you imagine to yourselves that ye hear the voice of the Lord, saying unto you, in that day: Come unto me ye blessed, for behold, your works have been the works of righteousness upon the face of the earth?

Or do ye imagine to yourselves that ye can lie unto the Lord in that day, and say—Lord, our works have been righteous works upon the face of the earth—and that he will save you?

Or otherwise, can ye imagine yourselves brought before the tribunal of God with your souls filled with guilt and remorse, having a remembrance of all your guilt, yea, a perfect remembrance of all your wickedness, yea, a remembrance that ye have set at defiance the commandments of God?

I say unto you, can ye look up to God at that day with a pure heart and clean hands? I say unto you, can you look up, having the image of God engraven upon your countenances?

I say unto you, can ye think of being saved when you have yielded yourselves to become subjects to the devil?

I say unto you, ye will know at that day that ye cannot be saved; for there can no man be saved except his garments are washed white; yea, his garments must be purified until they are cleansed from all stain, through the blood of him of whom it has been spoken by our fathers, who should come to redeem his people from their sins.

๒๒ และบัดนี้ข้าพเจ้าถามท่าน, พี่น้องข้าพเจ้า, คนใดในพวกท่านจะรู้สึกอย่างไรเล่า, หากท่านจะยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระผู้เป็นเจ้า, โดยมีอาภรณ์ท่านเปื้อนโลหิตและความสกปรกทุกชนิด? ดูเถิด, สิ่งเหล่านี้จะเป็นพยานฟ้องอะไรท่านเล่า?

๒๓ ดูเถิดมันจะไม่ใช่พยานว่าท่านเป็นฆาตกรหรือ, แท้จริงแล้ว, และว่าท่านมีความผิดเกี่ยวกับความชั่วร้ายทุกชนิดด้วยหรือ?

๒๔ ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านคิดหรือว่าคนเช่นนั้นจะมีที่นั่งอยู่ในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า, กับอับราฮัม, กับอิสอัค, และกับยาโคบ, และกับศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ทั้งปวงด้วย, ซึ่งอาภรณ์ของคนเหล่านั้นสะอาดและไม่มีมลทิน, บริสุทธิ์และขาวแล้ว?

๒๕ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย; เว้นแต่ท่านจะทำให้พระผู้สร้างของเราเป็นผู้กล่าวเท็จนับจากกาลเริ่มต้น, หรือคิดว่าพระองค์เป็นผู้กล่าวเท็จนับจากกาลเริ่มต้น, ท่านไม่ต้องคิดว่าคนเช่นนั้นจะมีที่อยู่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์; แต่พวกเขาจะถูกขับออกไปเพราะพวกเขาเป็นลูกหลานอาณาจักรของมาร.

๒๖ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, พี่น้องข้าพเจ้า, หากท่านประสบกับการเปลี่ยนแปลงในใจแล้ว, และหากท่านรู้สึกอยากร้องเพลงสดุดีความรักที่ไถ่, ข้าพเจ้าจะถาม, ท่านรู้สึกเช่นนั้นขณะนี้ได้หรือไม่?

๒๗ ท่านดำเนินไป, โดยรักษาดนให้ปราศจากข้อตำหนิต่อพระพิภคพระผู้เป็นเจ้าแล้วหรือ? หากเรียกท่านให้ตายในเวลานี้, ท่านจะกล่าว, กับตัวท่านเองได้ไหม, ว่าท่านถ่อมตนเพียงพอแล้ว? ว่าอาภรณ์ของท่านสะอาดและขาวแล้วโดยพระโลหิตของพระคริสต์, ผู้จะเสด็จมาไถ่ผู้คนของพระองค์จากบาปของพวกเขา?

๒๘ ดูเถิด, ท่านถอดความจองหองออกแล้วหรือ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, หากท่านยัง ท่านก็ไม่พร้อมที่จะพบพระผู้เป็นเจ้า. ดูเถิดท่านต้องเตรียมโดยเร็ว; เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์จะมาถึงในไม่ช้า, และคนเช่นนั้นไม่มีชีวิตนิรันดร์.

๒๙ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าว, ในบรรดาพวกท่านมีใครบ้างไหมที่ไม่ถอดความริษยาออก? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าคนเช่นนั้นยังไม่พร้อม; และข้าพเจ้าอยากให้เขาเตรียมตัวโดยเร็ว, เพราะโมงนั้นใกล้จะมาถึงแล้ว, และเขาไม่รู้ว่าจะเมื่อไรเวลานั้นจะมาถึง; เพราะจะไม่พบว่าคนเช่นนั้นปราศจากความผิด.

And now I ask of you, my brethren, how will any of you feel, if ye shall stand before the bar of God, having your garments stained with blood and all manner of filthiness? Behold, what will these things testify against you?

Behold will they not testify that ye are murderers, yea, and also that ye are guilty of all manner of wickedness?

Behold, my brethren, do ye suppose that such an one can have a place to sit down in the kingdom of God, with Abraham, with Isaac, and with Jacob, and also all the holy prophets, whose garments are cleansed and are spotless, pure and white?

I say unto you, Nay; except ye make our Creator a liar from the beginning, or suppose that he is a liar from the beginning, ye cannot suppose that such can have place in the kingdom of heaven; but they shall be cast out for they are the children of the kingdom of the devil.

And now behold, I say unto you, my brethren, if ye have experienced a change of heart, and if ye have felt to sing the song of redeeming love, I would ask, can ye feel so now?

Have ye walked, keeping yourselves blameless before God? Could ye say, if ye were called to die at this time, within yourselves, that ye have been sufficiently humble? That your garments have been cleansed and made white through the blood of Christ, who will come to redeem his people from their sins?

Behold, are ye stripped of pride? I say unto you, if ye are not ye are not prepared to meet God. Behold ye must prepare quickly; for the kingdom of heaven is soon at hand, and such an one hath not eternal life.

Behold, I say, is there one among you who is not stripped of envy? I say unto you that such an one is not prepared; and I would that he should prepare quickly, for the hour is close at hand, and he knoweth not when the time shall come; for such an one is not found guiltless.

๓๐ และอนึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, มีใครในบรรดาพวกท่านที่ล้อเลียนพี่น้องของเขา, หรือที่ถมทับการข่มเหงลงบนเขา?

๓๑ วิบัติแก่คนเช่นนั้น, เพราะเขาไม่พร้อม, และใกล้จะถึงเวลาแล้วที่เขาต้องกลับใจหรือเขาจะรับการช่วยให้รอดไม่ได้!

๓๒ แท้จริงแล้ว, แม้วิบัติแก่ท่านทั้งหลายผู้ทำงานแห่งความชั่วช้าสามัญ; จงกลับใจ, จงกลับใจเถิด, เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้ารับสั่งเรื่องนี้!

๓๓ ดูเถิด, พระองค์ทรงส่งคำเชิญมาถึงมนุษย์ทั้งปวง, เพราะพระพาหุแห่งพระเมตตายื่นมาให้พวกเขา, และพระองค์ตรัส: จงกลับใจ, และเราจะรับเจ้าไว้.

๓๔ แท้จริงแล้ว, พระองค์ตรัส: จงมาหาเราเถิดและเจ้าจะรับส่วนผลของต้นไม้แห่งชีวิต; แท้จริงแล้ว, เจ้าจะกินและดื่มอาหารและน้ำแห่งชีวิตโดยเสรี;

๓๕ แท้จริงแล้ว, จงมาหาเราและจงนำเอางานแห่งความชอบธรรมออกมา, และเจ้าจะไม่ถูกโค่นและโยนเข้าไปในไฟ—

๓๖ เพราะดูเถิด, ใกล้จะถึงเวลาแล้วที่ผู้ใดก็ตามหากไม่นำเอาผลดีออกมา, หรือผู้ใดก็ตามที่ไม่ทำงานแห่งความชอบธรรม, ผู้นั้นย่อมมีเหตุที่จะพิลาปรำพันและโศกเศร้า.

๓๗ โอท่านผู้ทำงานแห่งความชั่วช้าสามัญ; ท่านผู้ล้าพองในสิ่งไร้ประโยชน์ของโลก, ท่านผู้อ้างว่ารู้ทางแห่งความชอบธรรม กระนั้นก็ตามยังหลงไป, ดังแกะที่ไม่มีเมษบาล, ทั้งที่พระเมษบาลองค์หนึ่งทรงตามเรียกหาท่านและยังคงตามเรียกหาท่าน, แต่ท่านไม่ยอมสดับฟังเสียงของพระองค์!

๓๘ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าพระเมษบาลผู้ประเสริฐทรงเรียกท่าน; แท้จริงแล้ว, และในพระนามของพระองค์เองพระองค์ทรงเรียกท่าน, ซึ่งคือพระนามของพระคริสต์; และหากท่านจะไม่สดับฟังเสียงของพระเมษบาลผู้ประเสริฐองค์นั้น, ตามพระนามที่ใช้เรียกท่านอยู่, ดูเถิด, ท่านก็ไม่ใช่แกะของพระเมษบาลผู้ประเสริฐองค์นั้น.

And again I say unto you, is there one among you that doth make a mock of his brother, or that heapeth upon him persecutions?

Wo unto such an one, for he is not prepared, and the time is at hand that he must repent or he cannot be saved!

Yea, even wo unto all ye workers of iniquity; repent, repent, for the Lord God hath spoken it!

Behold, he sendeth an invitation unto all men, for the arms of mercy are extended towards them, and he saith: Repent, and I will receive you.

Yea, he saith: Come unto me and ye shall partake of the fruit of the tree of life; yea, ye shall eat and drink of the bread and the waters of life freely;

Yea, come unto me and bring forth works of righteousness, and ye shall not be hewn down and cast into the fire—

For behold, the time is at hand that whosoever bringeth forth not good fruit, or whosoever doeth not the works of righteousness, the same have cause to wail and mourn.

O ye workers of iniquity; ye that are puffed up in the vain things of the world, ye that have professed to have known the ways of righteousness nevertheless have gone astray, as sheep having no shepherd, notwithstanding a shepherd hath called after you and is still calling after you, but ye will not hearken unto his voice!

Behold, I say unto you, that the good shepherd doth call you; yea, and in his own name he doth call you, which is the name of Christ; and if ye will not hearken unto the voice of the good shepherd, to the name by which ye are called, behold, ye are not the sheep of the good shepherd.

๓๙ และบัดนี้หากท่านไม่ใช่แกะของพระเมษบาลผู้ประเสริฐองค์นั้น, ท่านเป็นของคอกใดเล่า? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่ามารคือเมษบาลของท่าน, และท่านเป็นของคอกเขา; และบัดนี้, ใครเล่าจะปฏิเสธเรื่องนี้ได้? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธเรื่องนี้ย่อมเป็นเหมือนคนกล่าวเท็จและเป็นลูกของมาร.

๔๐ เพราะข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าอะไรก็ตามที่ดีมาจากพระเจ้า, และอะไรก็ตามที่ชั่วมาจากมาร.

๔๑ ฉะนั้น, หากคนผู้หนึ่งนำเอางานดีออกมาเขาย่อมสดับฟังเสียงของพระเมษบาลผู้ประเสริฐองค์นั้น, และเขาย่อมติดตามพระองค์; แต่ผู้ใดก็ตามที่นำงานชั่วออกมา, ผู้นั้นก็เป็นลูกของมาร, เพราะสดับฟังเสียงเขา, และติดตามเขา.

๔๒ และผู้ใดก็ตามที่ทำเช่นนี้ต้องได้รับค่าตอบแทนของตนจากเขา; ฉะนั้น, เพื่อค่าตอบแทนของเขา, เขาก็จะได้รับความตาย, ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความชอบธรรม, โดยตายแล้วจากงานดีทั้งหมด.

๔๓ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอยากให้คุณฟังข้าพเจ้า, เพราะข้าพเจ้าพูดด้วยพลังของจิตวิญญาณข้าพเจ้า; เพราะดูเถิด, ข้าพเจ้าพูดกับท่านอย่างชัดเจนเพื่อท่านจะไม่ผิดพลาด, หรือข้าพเจ้าพูดตามพระบัญชาของพระเจ้า.

๔๔ เพราะข้าพเจ้าได้รับเรียกให้มาพูดตามนี้, ตามระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า, ซึ่งอยู่ในพระคริสต์พระเยซู; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าได้รับบัญชาให้มายืนยันเป็นพยานแก่คนพวกนี้ถึงเรื่องที่บรรพบุรุษเราพูดไว้เกี่ยวกับเรื่องที่จะมาถึง.

๔๕ และนี่ยังไม่หมด. ท่านไม่คิดหรือว่าข้าพเจ้ารู้ด้วยตนเองถึงเรื่องเหล่านี้? ดูเถิด, ข้าพเจ้าเป็นพยานแก่ท่านว่าข้าพเจ้ารู้ว่าเรื่องเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าพูดมาแล้วเป็นเรื่องจริง. และท่านคิดว่าข้าพเจ้ารู้ถึงความแน่นอนของเรื่องเหล่านี้ด้วยวิธีใด?

And now if ye are not the sheep of the good shepherd, of what fold are ye? Behold, I say unto you, that the devil is your shepherd, and ye are of his fold; and now, who can deny this? Behold, I say unto you, whosoever denieth this is a liar and a child of the devil.

For I say unto you that whatsoever is good cometh from God, and whatsoever is evil cometh from the devil.

Therefore, if a man bringeth forth good works he hearkeneth unto the voice of the good shepherd, and he doth follow him; but whosoever bringeth forth evil works, the same becometh a child of the devil, for he hearkeneth unto his voice, and doth follow him.

And whosoever doeth this must receive his wages of him; therefore, for his wages he receiveth death, as to things pertaining unto righteousness, being dead unto all good works.

And now, my brethren, I would that ye should hear me, for I speak in the energy of my soul; for behold, I have spoken unto you plainly that ye cannot err, or have spoken according to the commandments of God.

For I am called to speak after this manner, according to the holy order of God, which is in Christ Jesus; yea, I am commanded to stand and testify unto this people the things which have been spoken by our fathers concerning the things which are to come.

And this is not all. Do ye not suppose that I know of these things myself? Behold, I testify unto you that I do know that these things whereof I have spoken are true. And how do ye suppose that I know of their surety?

๔๖ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าเรื่องเหล่านี้เป็นที่รู้
แก่ข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็น
เจ้า. ดูเถิด, ข้าพเจ้าอดอาหารและสวดอ้อนวอนมา
หลายวันเพื่อข้าพเจ้าจะรู้เรื่องเหล่านี้ด้วยตนเอง. และ
บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ด้วยตนเองว่าเรื่องเหล่านี้จริง; เพราะ
พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงแสดงเรื่องเหล่านี้ให้
ประจักษ์แก่ข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของ
พระองค์; และนี่คือวิญญาณแห่งการเปิดเผยซึ่งอยู่กับ
ข้าพเจ้า.

๔๗ และยิ่งกว่านั้น, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าข้าพเจ้าได้
รับการเปิดเผยแก่ข้าพเจ้าดังนี้, ว่าคำที่บรรพบุรุษเรา
พูดไว้จริงแท้นั้น, และเป็นดังนั้นตามวิญญาณ
แห่งการพยากรณ์ซึ่งอยู่กับข้าพเจ้า, ซึ่งเป็นโดยการ
แสดงให้ประจักษ์ของพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า
ด้วย.

๔๘ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าข้าพเจ้ารู้ด้วยตนเองว่า
อะไรก็ตามที่ข้าพเจ้าจะกล่าวแก่ท่าน, เกี่ยวกับสิ่งที่จะ
มาถึงนั้น, จริง; และข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าข้าพเจ้ารู้
ว่าพระเยซูคริสต์จะเสด็จมา, แท้จริงแล้ว, พระบุตร,
องค์เดียวที่ถือกำเนิดจากพระบิดา, ทรงเปี่ยมไปด้วย
พระคุณ, และพระเมตตา, และความจริง. และดูเถิด,
พระองค์นั้นเองที่จะเสด็จมาและเอาบาปของโลกไป,
แท้จริงแล้ว, บาปของทุกคนที่เชื่อในพระนามของ
พระองค์อย่างแน่วแน่.

๔๙ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่านี่คือระเบียบซึ่ง
ตามนี้ข้าพเจ้าได้รับเรียกมา, แท้จริงแล้ว, เพื่อสั่งสอน
พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, แท้จริงแล้ว, และทุกคนที่
พำนักอยู่ในแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว, เพื่อสั่งสอนคนทั้ง
ปวง, ทั้งสูงวัยและอ่อนวัย, ทั้งทาสและไท; แท้จริง
แล้ว, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านผู้สูงวัย, และวัยกลางคน
ด้วย, และอนุชนรุ่นหลัง; แท้จริงแล้ว, เพื่อร้องขอต่อ
พวกเขาว่าพวกเขาต้องกลับใจและเกิดใหม่.

Behold, I say unto you they are made known unto
me by the Holy Spirit of God. Behold, I have fasted
and prayed many days that I might know these
things of myself. And now I do know of myself that
they are true; for the Lord God hath made them
manifest unto me by his Holy Spirit; and this is the
spirit of revelation which is in me.

And moreover, I say unto you that it has thus been
revealed unto me, that the words which have been
spoken by our fathers are true, even so according to
the spirit of prophecy which is in me, which is also
by the manifestation of the Spirit of God.

I say unto you, that I know of myself that whatso-
ever I shall say unto you, concerning that which is to
come, is true; and I say unto you, that I know that
Jesus Christ shall come, yea, the Son, the Only
Begotten of the Father, full of grace, and mercy, and
truth. And behold, it is he that cometh to take away
the sins of the world, yea, the sins of every man who
steadfastly believeth on his name.

And now I say unto you that this is the order after
which I am called, yea, to preach unto my beloved
brethren, yea, and every one that dwelleth in the
land; yea, to preach unto all, both old and young,
both bond and free; yea, I say unto you the aged, and
also the middle aged, and the rising generation; yea,
to cry unto them that they must repent and be born
again.

๕๐ แท้จริงแล้ว, ดังนั้นพระวิญญาณตรัส : จงกลับใจ, เจ้าทั้งหลายทั่วสุดแดนแผ่นดินโลก, เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์ใกล้จะมาถึงในไม่ช้า; แท้จริงแล้ว, พระบุตรของพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะเสด็จมาด้วยรัศมีภาพของพระองค์, ด้วยฤทธาานุภาพ, พระบารมี, เดชานุภาพ, และอำนาจการปกครองของพระองค์. แท้จริงแล้ว, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าพระวิญญาณตรัส : จงดูรัศมีภาพแห่งกษัตริย์ของทั้งแผ่นดินโลก; และในเร็ว ๆ นี้กษัตริย์แห่งสวรรค์จะทรงส่องความสว่างออกมาในบรรดาลูกหลานมนุษย์ทั้งปวงด้วย.

๕๑ และพระวิญญาณตรัสกับข้าพเจ้าด้วย, แท้จริงแล้ว, ทรงร้องต่อข้าพเจ้าด้วยสุรเสียงอันทรงไว้ด้วยอานุภาพ, มีความว่า : จงออกไปและกล่าวแก่คนเหล่านี้—จงกลับใจ, เพราะเว้นแต่เจ้าจะกลับใจหาไม่แล้ว เจ้าก็ไม่มีทางจะสืบทอดอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นมรดกได้.

๕๒ และอนึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, พระวิญญาณตรัส : ดูกิจ, พระองค์ทรงวางขวานไว้ที่รากของต้นไม้; ฉะนั้นทุกต้นที่ไม่ออกผลดีจะถูกโค่นและโยนเข้าไปในไฟ, แท้จริงแล้ว, ไฟที่จะมอดไม่ได้, แม้เป็นไฟที่ไม่รู้ดับ. ดูกิจ, และจำไว้ว่า, พระผู้บริสุทธิ์รับสั่งเรื่องนี้.

๕๓ และบัดนี้พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ท่านจะต่อต้านคำพูดนี้ได้หรือ; แท้จริงแล้ว, ท่านจะละทิ้งเรื่องเหล่านี้ได้หรือ, และเหยียบย่ำพระผู้บริสุทธิ์ไว้ได้เท่าท่าน; แท้จริงแล้ว, ท่านจะล้าพองในความจองหองของใจท่านได้หรือ; แท้จริงแล้ว, ท่านจะยังชื่นชมเสื้อผ้าราคาแพงและให้ใจท่านหมกมุ่นในสิ่งไร้ประโยชน์ของโลก, ในทรัพย์สินมีค่าของท่านหรือ ?

๕๔ แท้จริงแล้ว, ท่านจะชื่นคิดอยู่หรือว่าท่านเป็นคนดีกว่าคนอื่น; แท้จริงแล้ว, ท่านจะชื่นชมเหงพี่น้องของท่าน, ผู้นอบน้อมถ่อมตนและเดินตามระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าหรือ, ซึ่งโดยระเบียบนี้พวกเขาได้รับการนำเข้ามาในศาสนจักรนี้, ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วโดยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์, และพวกเขาจึงนำเอางานซึ่งคู่ควรกับการกลับใจออกมา—

๕๕ แท้จริงแล้ว, ท่านจะชื่นหันหลังให้คนจน, และคนขัดสน, และกีดกันทรัพย์สินของท่านจากพวกเขาอีกหรือ ?

Yea, thus saith the Spirit: Repent, all ye ends of the earth, for the kingdom of heaven is soon at hand; yea, the Son of God cometh in his glory, in his might, majesty, power, and dominion. Yea, my beloved brethren, I say unto you, that the Spirit saith: Behold the glory of the King of all the earth; and also the King of heaven shall very soon shine forth among all the children of men.

And also the Spirit saith unto me, yea, crieth unto me with a mighty voice, saying: Go forth and say unto this people—Repent, for except ye repent ye can in nowise inherit the kingdom of heaven.

And again I say unto you, the Spirit saith: Behold, the ax is laid at the root of the tree; therefore every tree that bringeth not forth good fruit shall be hewn down and cast into the fire, yea, a fire which cannot be consumed, even an unquenchable fire. Behold, and remember, the Holy One hath spoken it.

And now my beloved brethren, I say unto you, can ye withstand these sayings; yea, can ye lay aside these things, and trample the Holy One under your feet; yea, can ye be puffed up in the pride of your hearts; yea, will ye still persist in the wearing of costly apparel and setting your hearts upon the vain things of the world, upon your riches?

Yea, will ye persist in supposing that ye are better one than another; yea, will ye persist in the persecution of your brethren, who humble themselves and do walk after the holy order of God, wherewith they have been brought into this church, having been sanctified by the Holy Spirit, and they do bring forth works which are meet for repentance—

Yea, and will you persist in turning your backs upon the poor, and the needy, and in withholding your substance from them?

- ๕๖ และในที่สุด, ท่านทั้งปวงที่จะชินอยู่ในความชั่วร้ายของท่าน, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าคนเหล่านี้คือคนที่จะถูกโค่นและโยนเข้าไปในไฟเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจโดยเร็ว.
- ๕๗ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ทุกคนที่ปรารถนาจะติดตามเสียงของพระเมษบาลผู้ประเสริฐ, ท่านจงออกมาจากคนชั่วร้าย, และท่านจงแยกออกมา, และจงอย่าแตะต้องสิ่งที่ไม่สะอาดของพวกเขา; และดูเถิด, ชื่อพวกเขาจะถูกลบ, เพื่อชื่อคนชั่วร้ายจะไม่นับอยู่ในบรรดาชื่อคนชอบธรรม, เพื่อพระวอนะของพระผู้เป็นเจ้าจะเกิดสัมฤทธิ์ผล, ดังได้ตรัสไว้: ชื่อคนชั่วร้ายจะไม่ปนอยู่กับชื่อผู้คนของเรา;
- ๕๘ เพราะชื่อคนชอบธรรมจะเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิต, และแก่พวกเขาเราจะให้มรดกทางมือขวาเรา. และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านมีอะไรจะกล่าวคัดค้านเรื่องนี้? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, หากท่านพูดคัดค้าน, ก็ไม่เป็นไร, เพราะพระวอนะของพระผู้เป็นเจ้าต้องเกิดสัมฤทธิ์ผล.
- ๕๙ เพราะในบรรดาพวกท่านมีเมษบาลคนใดเล่าที่มีแกะหลายตัวแล้วไม่ค่อยเฝ้ามัน, เพื่อที่สุนัขป่าจะไม่เข้ามาขย้ำฝูงแกะของเขา? และดูเถิด, หากสุนัขป่าเข้ามาในฝูงของเขา เขาจะไม่ไล่มันออกไปหรือ? แท้จริงแล้ว, และในที่สุด, หากทำได้, เขาจะทำลายมัน.
- ๖๐ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าพระเมษบาลผู้ประเสริฐทรงเรียกหาท่านอยู่; และหากท่านจะสดับฟังเสียงของพระองค์ พระองค์จะนำท่านเข้าคอกของพระองค์, และท่านเป็นแกะของพระองค์; และพระองค์ทรงสั่งท่านว่าอย่าปล่อยให้สุนัขป่าหิวโหยเข้ามาในบรรดาพวกท่าน, เพื่อท่านจะไม่ถูกทำลาย.
- ๖๑ และบัดนี้ข้าพเจ้า, แอลมา, สั่งท่านด้วยพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงบัญชาข้าพเจ้า, ให้ท่านถือปฏิบัติตามถ้อยคำที่ข้าพเจ้าพูดกับท่าน.
- ๖๒ ข้าพเจ้าพูดโดยรูปแบบของคำบัญชากับท่านผู้เป็นของศาสนจักร; และกับผู้ที่ไม่เป็นของศาสนจักร ข้าพเจ้าพูดโดยรูปแบบของการเชื้อเชิญ, มีความว่า: จงมาและรับบัพติศมาสู่การกลับใจ, เพื่อท่านจะเป็นผู้รับส่วนผลของต้นไม้แห่งชีวิตด้วย.

And finally, all ye that will persist in your wickedness, I say unto you that these are they who shall be hewn down and cast into the fire except they speedily repent.

And now I say unto you, all you that are desirous to follow the voice of the good shepherd, come ye out from the wicked, and be ye separate, and touch not their unclean things; and behold, their names shall be blotted out, that the names of the wicked shall not be numbered among the names of the righteous, that the word of God may be fulfilled, which saith: The names of the wicked shall not be mingled with the names of my people;

For the names of the righteous shall be written in the book of life, and unto them will I grant an inheritance at my right hand. And now, my brethren, what have ye to say against this? I say unto you, if ye speak against it, it matters not, for the word of God must be fulfilled.

For what shepherd is there among you having many sheep doth not watch over them, that the wolves enter not and devour his flock? And behold, if a wolf enter his flock doth he not drive him out? Yea, and at the last, if he can, he will destroy him.

And now I say unto you that the good shepherd doth call after you; and if you will hearken unto his voice he will bring you into his fold, and ye are his sheep; and he commandeth you that ye suffer no ravenous wolf to enter among you, that ye may not be destroyed.

And now I, Alma, do command you in the language of him who hath commanded me, that ye observe to do the words which I have spoken unto you.

I speak by way of command unto you that belong to the church; and unto those who do not belong to the church I speak by way of invitation, saying: Come and be baptized unto repentance, that ye also may be partakers of the fruit of the tree of life.

แอลมา ๖

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ หลังจากแอลมา ยุติการพูดกับผู้คนของศาสนจักร, ซึ่งก่อตั้งขึ้นในเมือง แห่งเซราเฮมลาแล้ว, ท่านแต่งตั้งปุโรหิตและเอิลเดอ์, โดยการวางมือของท่านตามระเบียบของพระผู้ เป็นเจ้า, เพื่อควบคุมและดูแลศาสนจักร.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ผู้ใดก็ตามที่ไม่เป็น ของศาสนจักรที่กลับใจจากบาปของตนก็รับบัพติศมา สู่การกลับใจ, และรับเข้าในศาสนจักร.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นด้วยคือผู้ใดก็ตามที่เป็น ของศาสนจักรที่ไม่กลับใจจากความชั่วร้ายของตน และไม่นอบน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า— ข้าพเจ้าหมายถึงคนเหล่านั้นที่ทะนงตนด้วยความถือดี ในใจตน—พวกเขายกกันนี้ยอมถูกปฏิเสธ, และชื่อพวก เขาถูกลบ, เพื่อจะไม่นับชื่อพวกเขาอยู่ในบรรดาคน ชอบธรรม.
- ๔ และดังนั้นพวกเขาเริ่มก่อตั้งระเบียบของศาสนจักร ในเมืองแห่งเซราเฮมลา.
- ๕ บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเข้าใจว่าพระวณะของ พระผู้เป็นเจ้าโอ้อวมาริคนทั้งปวง, เพื่อจะไม่มีคน ไດถูกตัดสิทธิ์ที่จะมาชุมนุมกันเพื่อฟังพระวณะของ พระผู้เป็นเจ้า.
- ๖ กระนั้นก็ตามลูก ๆ ของพระผู้เป็นเจ้าได้รับบัญชาว่า พวกเขาควรมารวมกันบ่อยครั้ง, และร่วมอดอาหาร และสวดอ้อนวอนอย่างสุดกำลังเพื่อความผาสุกในจิต วิญญาณของคนที่ยังไม่รู้จักรพระผู้เป็นเจ้าไม่.
- ๗ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอลมาได้ วางข้อบังคับเหล่านี้แล้วท่านก็จากพวกเขาไป, แท้จริง แล้ว, จากศาสนจักรซึ่งอยู่ในเมืองแห่งเซราเฮมลา, และข้ามไปทางตะวันออกของแม่น้ำไซดอน, ในหุบเขา แห่งกิเดียน, ที่มีเมืองสร้างไว้, ซึ่งเรียกว่าเมืองแห่งกิ เดียน, ซึ่งอยู่ในหุบเขาซึ่งเรียกว่ากิเดียน, โดยเรียก ตามชายคนที่ถูกมือของนิฮอร์สังหารด้วยดาบ.

Alma 6

And now it came to pass that after Alma had made an end of speaking unto the people of the church, which was established in the city of Zarahemla, he ordained priests and elders, by laying on his hands according to the order of God, to preside and watch over the church.

And it came to pass that whosoever did not belong to the church who repented of their sins were baptized unto repentance, and were received into the church.

And it also came to pass that whosoever did belong to the church that did not repent of their wickedness and humble themselves before God—I mean those who were lifted up in the pride of their hearts—the same were rejected, and their names were blotted out, that their names were not numbered among those of the righteous.

And thus they began to establish the order of the church in the city of Zarahemla.

Now I would that ye should understand that the word of God was liberal unto all, that none were deprived of the privilege of assembling themselves together to hear the word of God.

Nevertheless the children of God were commanded that they should gather themselves together oft, and join in fasting and mighty prayer in behalf of the welfare of the souls of those who knew not God.

And now it came to pass that when Alma had made these regulations he departed from them, yea, from the church which was in the city of Zarahemla, and went over upon the east of the river Sidon, into the valley of Gideon, there having been a city built, which was called the city of Gideon, which was in the valley that was called Gideon, being called after the man who was slain by the hand of Nehor with the sword.

๘ และแอลมาไปและเริ่มประกาศพระวจนะของพระเจ้า
เป็นเจ้าให้ศาสนจักรซึ่งสถาปนาขึ้นในหุบเขาแห่งกิ
เดียน, ตามการเปิดเผยความจริงของถ้อยคำที่
บรรพบุรุษท่านพูดไว้, และตามวิญญาณแห่งการ
พยากรณ์ซึ่งมีอยู่ในท่าน, ตามประจักษ์พยานของพระ
เยซูคริสต์, พระบุตรของพระเจ้า, ผู้จะเสด็จมาไถ่
ผู้คนของพระองค์จากบาปของพวกเขา, และตาม
ระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งโดยระเบียบนี้ท่านได้รับการ
เรียก. และมีเขียนไว้ดังนี้. เอเมน.

And Alma went and began to declare the word of
God unto the church which was established in the
valley of Gideon, according to the revelation of the
truth of the word which had been spoken by his fa-
thers, and according to the spirit of prophecy which
was in him, according to the testimony of Jesus
Christ, the Son of God, who should come to redeem
his people from their sins, and the holy order by
which he was called. And thus it is written. Amen.

ถ้อยคำของแอลมาซึ่งท่านมอบให้ผู้คนในกิเดียน, ตามบันทึกของท่าน.

The words of Alma which he delivered to the people in Gideon, according to his own record.

แอลมา ๗

- ๑ ดูเถิดพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, เมื่อเห็นว่าข้าพเจ้าได้รับอนุญาตให้มายังท่าน, ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพยายามพูดกับท่านด้วยคำพูดของข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, โดยปากข้าพเจ้าเอง, เมื่อเห็นว่าเป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าพูดกับท่านโดยถ้อยคำจากปากข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าโดยที่ถูกลักไว้เต็มที่กับบัลลังก์พิพากษา, โดยที่มีกิจธุระมากจนมาหาท่านไม่ได้.
- ๒ และแม้ข้าพเจ้าจะมาบัดนี้ในตอนนี้อะไรก็ไม่ได้หากมิใช่เพราะมอบบัลลังก์พิพากษาไว้กับคนอื่น, เพื่อปกครองแทนข้าพเจ้า; และพระเจ้าในพระเมตตาที่ยิ่งทรงอนุญาตให้ข้าพเจ้ามาหาท่าน.
- ๓ และดูเถิด, ข้าพเจ้ามาโดยมีความหวังสูงและปรารถนามากกว่าข้าพเจ้าจะพบท่านนอนน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, และว่าท่านทูลอ้อนวอนขอพระคุณของพระองค์อยู่ตลอดมา, ว่าข้าพเจ้าจะพบท่านไม่มีข้อตำหนิต่อพระพักตร์พระองค์, ว่าข้าพเจ้าจะพบว่าท่านไม่ได้อยู่ในสภาพอันน่าพรั่นพรึงอย่างที่พี่น้องของเราในเซราเฮมลาเผชิญมา.
- ๔ ขอพระนามของพระผู้เป็นเจ้าทรงพระสิริโรจนาเถิด, ที่พระองค์ประทานให้ข้าพเจ้ารู้, แท้จริงแล้ว, ประทานความปรีดีอย่างเหลือล้นให้แก่ข้าพเจ้าที่รู้ว่าพวกเขาตั้งอยู่ในทางแห่งความชอบธรรมของพระองค์อีก.
- ๕ และข้าพเจ้าวางใจ, ตามพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งอยู่กับข้าพเจ้า, ว่าข้าพเจ้าจะมีปิติเพราะท่านด้วย; กระนั้นก็ตามข้าพเจ้ายังไม่ปรารถนาว่าปิตินี้ของข้าพเจ้าเพราะท่านจะเกิดโดยสาเหตุจากความทุกข์และจากโศกเศร้าซึ่งข้าพเจ้าเคยมีแทนพี่น้องที่เซราเฮมลา, เพราะดูเถิด, ปิตินี้ของข้าพเจ้าเกิดเพราะพวกเขาหลังจากที่พ้นฝ่าความทุกข์และโศกเศร้ามาแล้ว.

Alma 7

Behold my beloved brethren, seeing that I have been permitted to come unto you, therefore I attempt to address you in my language; yea, by my own mouth, seeing that it is the first time that I have spoken unto you by the words of my mouth, I having been wholly confined to the judgment-seat, having had much business that I could not come unto you.

And even I could not have come now at this time were it not that the judgment-seat hath been given to another, to reign in my stead; and the Lord in much mercy hath granted that I should come unto you.

And behold, I have come having great hopes and much desire that I should find that ye had humbled yourselves before God, and that ye had continued in the supplicating of his grace, that I should find that ye were blameless before him, that I should find that ye were not in the awful dilemma that our brethren were in at Zarahemla.

But blessed be the name of God, that he hath given me to know, yea, hath given unto me the exceedingly great joy of knowing that they are established again in the way of his righteousness.

And I trust, according to the Spirit of God which is in me, that I shall also have joy over you; nevertheless I do not desire that my joy over you should come by the cause of so much afflictions and sorrow which I have had for the brethren at Zarahemla, for behold, my joy cometh over them after wading through much affliction and sorrow.

๖ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าวางใจว่าท่านไม่อยู่ในสภาพของความไม่เชื่อมากมายดังพี่น้องของท่านเป็นมาแล้ว; ข้าพเจ้าวางใจว่าท่านไม่ทะนงตนด้วยความถือดีในใจท่าน; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าวางใจว่าท่านไม่ได้ให้ใจท่านหมกมุ่นอยู่กับความมั่งคั่งและสิ่งไร้ประโยชน์ของโลก; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าวางใจว่าท่านไม่มีสการรูปเคารพ, แต่ว่าท่านนมัสการพระผู้เป็นเจ้าองค์จริงและทรงพระชนม์อยู่, และว่าท่านตั้งตารอการปลดบาปของท่าน, ซึ่งจะมาถึง, ด้วยศรัทธาอันเป็นนิมิต.

๗ เพราะดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน มีหลายสิ่งที่จะมา; และดูเถิด, มีสิ่งหนึ่งซึ่งสำคัญกว่าสิ่งทั้งปวง—เพราะดูเถิด, เวลาอยู่ไม่ไกลที่พระผู้ไถ่จะทรงมีพระชนม์ชีพและจะเสด็จมาในบรรดาผู้คนของพระองค์.

๘ ดูเถิด, ข้าพเจ้าไม่กล่าวว่าพระองค์จะเสด็จมาในบรรดาเราในเวลาที่คุณองค์ทรงดำรงอยู่ในพระวรกายอันเป็นมรรตัยแห่งพระองค์; เพราะดูเถิด, พระวิญญูญาณไม่ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่าเรื่องจะเป็นไปดังนี้. บัดนี้สำหรับเรื่องนี้ข้าพเจ้าไม่รู้; แต่เท่าที่ข้าพเจ้ารู้, คือพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงมีเดชานุภาพที่จะทำทุกสิ่งให้เป็นไปตามพระวอนขอของพระองค์.

๙ แต่ดูเถิด, พระวิญญูญาณตรัสกับข้าพเจ้าเท่านั้น, มีความว่า : จงร้องบอกคนพวกนี้, ว่า—ท่านจงกลับใจ, และเตรียมทางของพระเจ้า, และเดินในทางของพระองค์, ซึ่งตรง; เพราะดูเถิด, อาณาจักรแห่งสวรรค์ใกล้มาถึงแล้ว, และพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาบนพื้นพิภพ.

๑๐ และดูเถิด, พระองค์จะประสูติจากมารีย์, ที่เยรูซาเล็มซึ่งเป็นแผ่นดินของบรรพบุรุษเรา, โดยที่นางเป็นหญิงพรหมจารี, เป็นภานะอันมีค่าและเลือกสรรแล้ว, ผู้ที่อำนาจของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์จะบังนางไว้และทำให้นางตั้งครรภ์, และให้กำเนิดบุตรคนหนึ่ง, แท้จริงแล้ว, แม้พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า.

๑๑ และพระองค์จะเสด็จออกไป, ทรงทนความเจ็บปวดและความทุกข์และการล่อลวงทุกอย่าง; และนี่ก็เพื่อคำซึ่งกล่าวว่าพระองค์จะทรงรับความเจ็บปวดและความป่วยไข้ของผู้คนของพระองค์จะได้เกิดสัมฤทธิ์ผล.

But behold, I trust that ye are not in a state of so much unbelief as were your brethren; I trust that ye are not lifted up in the pride of your hearts; yea, I trust that ye have not set your hearts upon riches and the vain things of the world; yea, I trust that you do not worship idols, but that ye do worship the true and the living God, and that ye look forward for the remission of your sins, with an everlasting faith, which is to come.

For behold, I say unto you there be many things to come; and behold, there is one thing which is of more importance than they all—for behold, the time is not far distant that the Redeemer liveth and cometh among his people.

Behold, I do not say that he will come among us at the time of his dwelling in his mortal tabernacle; for behold, the Spirit hath not said unto me that this should be the case. Now as to this thing I do not know; but this much I do know, that the Lord God hath power to do all things which are according to his word.

But behold, the Spirit hath said this much unto me, saying: Cry unto this people, saying—Repent ye, and prepare the way of the Lord, and walk in his paths, which are straight; for behold, the kingdom of heaven is at hand, and the Son of God cometh upon the face of the earth.

And behold, he shall be born of Mary, at Jerusalem which is the land of our forefathers, she being a virgin, a precious and chosen vessel, who shall be overshadowed and conceive by the power of the Holy Ghost, and bring forth a son, yea, even the Son of God.

And he shall go forth, suffering pains and afflictions and temptations of every kind; and this that the word might be fulfilled which saith he will take upon him the pains and the sicknesses of his people.

- ๑๒ และพระองค์จะทรงรับเอาความตาย, เพื่อพระองค์จะทรงทำให้สายรัดแห่งความตายที่ผูกมัดผู้คนของพระองค์หลุดออก; และพระองค์จะทรงรับเอาความทุกข์พลภาพของพวกเขา, เพื่ออุทรของพระองค์จะเปี่ยมไปด้วยพระเมตตา, ตามเนื้อหนัง, เพื่อพระองค์จะทรงรู้ตามเนื้อหนังว่าจะทรงช่วยผู้คนของพระองค์ตามความทุกข์พลภาพของพวกเขาได้อย่างไร.
- ๑๓ บัดนี้พระวิญญาณทรงรู้ทุกสิ่ง; กระนั้นก็ตามพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้ายังทรงรับทุกเขวทนาตามเนื้อหนังเพื่อพระองค์จะทรงรับเอาบาปของผู้คนของพระองค์, เพื่อพระองค์จะทรงลบการล่วงละเมิดของพวกเขาตามพระพลาณาภาพแห่งการปลดปล่อยของพระองค์; และบัดนี้ดูเถิด, นี่คือการประจักษ์พยานซึ่งอยู่ในข้าพเจ้า.
- ๑๔ บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าท่านต้องกลับใจ, และเกิดใหม่; เพราะพระวิญญาณตรัสว่าหากท่านไม่เกิดใหม่ท่านจะสืบทอดอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นมรดกไม่ได้; ฉะนั้นจงมาเกิดและรับบัพติศมาสู่การกลับใจ, เพื่อท่านจะรับการล้างจากบาปของท่าน, เพื่อท่านจะมีศรัทธาในพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้า, ผู้ทรงเอาบาปของโลกไป, ผู้ทรงอานุภาพจะช่วยให้รอดได้และจะชำระจากความไม่ชอบธรรมทั้งหมด.
- ๑๕ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านจงมาเกิดและอย่ากลัวเลย, และจงละทิ้งบาปทุกอย่าง, ซึ่งรุกรานท่านโดยง่าย, ซึ่งผูกมัดท่านลงไปสู่ความพินาศ, แท้จริงแล้ว, จงมาเกิดและออกไป, และแสดงต่อพระผู้เป็นเจ้าของท่านว่าท่านเต็มใจจะกลับใจจากบาปของท่านและเข้ามาในพันธสัญญากับพระองค์ที่จะรักษาพระบัญญัติของพระองค์, และเป็นพยานถึงสิ่งนั้นต่อพระองค์ในวันนี้โดยลงไปสู่ น้ำแห่งบัพติศมา.
- ๑๖ และผู้ใดก็ตามที่ทำการนี้, และรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้านับแต่นั้นไป, ผู้เดียวกันนั้นจะจดจำสิ่งที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่เขา, แท้จริงแล้ว, เขาจะจดจำว่าข้าพเจ้ากล่าวแก่เขาว่า, เขามีชีวิตนิรันดร์, ตามประจักษ์พยานของพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์, ซึ่งเป็นพยานในข้าพเจ้า.

And he will take upon him death, that he may loose the bands of death which bind his people; and he will take upon him their infirmities, that his bowels may be filled with mercy, according to the flesh, that he may know according to the flesh how to succor his people according to their infirmities.

Now the Spirit knoweth all things; nevertheless the Son of God suffereth according to the flesh that he might take upon him the sins of his people, that he might blot out their transgressions according to the power of his deliverance; and now behold, this is the testimony which is in me.

Now I say unto you that ye must repent, and be born again; for the Spirit saith if ye are not born again ye cannot inherit the kingdom of heaven; therefore come and be baptized unto repentance, that ye may be washed from your sins, that ye may have faith on the Lamb of God, who taketh away the sins of the world, who is mighty to save and to cleanse from all unrighteousness.

Yea, I say unto you come and fear not, and lay aside every sin, which easily doth beset you, which doth bind you down to destruction, yea, come and go forth, and show unto your God that ye are willing to repent of your sins and enter into a covenant with him to keep his commandments, and witness it unto him this day by going into the waters of baptism.

And whosoever doeth this, and keepeth the commandments of God from thenceforth, the same will remember that I say unto him, yea, he will remember that I have said unto him, he shall have eternal life, according to the testimony of the Holy Spirit, which testifieth in me.

๑๗ และบัดนี้พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ท่านเชื่อเรื่องเหล่านี้ไหม? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ใช่แล้ว, ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านเชื่อ; และทางที่ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านเชื่อคือโดยการแสดงให้เห็นประจักษ์ของพระวิญญาณซึ่งอยู่กับข้าพเจ้า. และบัดนี้เพราะศรัทธาของท่านมั่นคงเกี่ยวกับเรื่องนั้น, แท้จริงแล้ว, เกี่ยวกับเรื่องที่ข้าพเจ้าพูดไว้, ปิติของข้าพเจ้าจึงมากยิ่งขึ้น.

๑๘ เพราะดังที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านแล้วนับจากเริ่มต้น, ว่าข้าพเจ้าปรารถนาอย่างมากที่จะไม่让您อยู่ในสภาพอันน่าพรั่นพรึงเหมือนพี่น้องท่าน, แม้กระนั้นข้าพเจ้าพบว่าสมความปรารถนาของข้าพเจ้าแล้ว.

๑๙ เพราะข้าพเจ้าสำเหนียกว่าท่านอยู่ในทางแห่งความชอบธรรม; ข้าพเจ้าสำเหนียกว่าท่านอยู่ในทางซึ่งจะนำไปสู่อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าสำเหนียกว่าท่านกำลังทำให้ทางของพระองค์ตรง.

๒๐ ข้าพเจ้าสำเหนียกว่ามันเป็นสิ่งที่รู้แก่ท่านแล้ว, โดยประจักษ์พยานแห่งพระวจนะของพระองค์, ว่าพระองค์ไม่สามารถดำเนินไปในทางคด; ทั้งพระองค์ไม่ทรงเปลี่ยนแปลงจากที่พระองค์ตรัสไว้; ทั้งพระองค์ไม่ทรงมีแม้แต่เงาของการหันจากขวาไปซ้าย, หรือจากสิ่งถูกไปหาสิ่งผิด; ฉะนั้น, วิถีของพระองค์จึงเป็นหนึ่งรอบนิรันดร์.

๒๑ และพระองค์ไม่ทรงสถิตอยู่ในวิหารที่ไม่บริสุทธิ์; ทั้งจะไม่รับความสกปรกหรือสิ่งใดที่ไม่สะอาดเข้าไปในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า; ฉะนั้นข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าเวลาจะมาถึง, แท้จริงแล้ว, และจะเป็นในวันสุดท้าย, ที่ผู้สกปรกจะคงอยู่ในความสกปรกของเขา.

๒๒ และบัดนี้พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้ากล่าวเรื่องเหล่านี้แก่ท่านเพื่อข้าพเจ้าจะปลุกท่านให้รู้สึกถึงหน้าที่ของท่านต่อพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อท่านจะเดินโดยไม่มีข้อตำหนิต่อพระพักตร์พระองค์, เพื่อท่านจะเดินตามระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า, ตามที่รับท่านไว้.

And now my beloved brethren, do you believe these things? Behold, I say unto you, yea, I know that ye believe them; and the way that I know that ye believe them is by the manifestation of the Spirit which is in me. And now because your faith is strong concerning that, yea, concerning the things which I have spoken, great is my joy.

For as I said unto you from the beginning, that I had much desire that ye were not in the state of dilemma like your brethren, even so I have found that my desires have been gratified.

For I perceive that ye are in the paths of righteousness; I perceive that ye are in the path which leads to the kingdom of God; yea, I perceive that ye are making his paths straight.

I perceive that it has been made known unto you, by the testimony of his word, that he cannot walk in crooked paths; neither doth he vary from that which he hath said; neither hath he a shadow of turning from the right to the left, or from that which is right to that which is wrong; therefore, his course is one eternal round.

And he doth not dwell in unholy temples; neither can filthiness or anything which is unclean be received into the kingdom of God; therefore I say unto you the time shall come, yea, and it shall be at the last day, that he who is filthy shall remain in his filthiness.

And now my beloved brethren, I have said these things unto you that I might awaken you to a sense of your duty to God, that ye may walk blameless before him, that ye may walk after the holy order of God, after which ye have been received.

๒๓ และบัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านถ่อมตน, และว่าง่าย และอ่อนโยน; รับฟังคำวิงวอนจากผู้อื่น; เปี่ยมด้วยความอดทนและความอดกลั้น; รู้จักยับยั้งตนในทุกสิ่ง; ขยันหมั่นเพียรในการรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา; ขอในสิ่งใดก็ตามที่ท่านขัดสน, ทั้งฝ่ายวิญญาณและฝ่ายโลก; น้อมขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้าเสมอในสิ่งใดก็ตามที่ท่านได้รับ.

๒๔ และจงดูว่าท่านมีศรัทธา, ความหวัง, และจิตกุศล, และเมื่อนั้นท่านจะมีงานดีอย่างมากมายเสมอไป.

๒๕ และขอพระเจ้าโปรดประทานพรท่าน, และรักษาอาการของท่านให้ปราศจากมลทิน, เพื่อในที่สุดพระองค์จะทรงพาท่านไปนั่งลงกับอับราฮัม, อิสอัค, และยาโคบ, และศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ผู้เคยดำรงอยู่นับแต่โลกเริ่มต้น, โดยที่อาการของท่านปราศจากมลทินดังอาการของพวกเขาเหล่านั้นปราศจากมลทิน, ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ที่จะไม่จากไปอีก.

๒๖ และบัดนี้พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าพูดถ้อยคำเหล่านี้กับท่านตามพระวิญญาณซึ่งเป็นพยานในข้าพเจ้า; และจิตวิญญาณข้าพเจ้าชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง, เพราะความขยันหมั่นเพียรและความใส่ใจยิ่งซึ่งท่านให้ต่อถ้อยคำของข้าพเจ้า.

๒๗ และบัดนี้, ขอความสงบสุขของพระผู้เป็นเจ้าจงพำนักอยู่กับท่าน, และในบ้านและผืนแผ่นดินของท่าน, และบนฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ของท่าน, และสิ่งทั้งปวงที่ท่านเป็นเจ้าของ, ผู้หญิงของท่านและลูก ๆ ของท่าน, ตามศรัทธาและงานดีของท่าน, นับจากเวลานี้ไปและตลอดกาล. และข้าพเจ้าพูดดังนี้. เอเมน.

And now I would that ye should be humble, and be submissive and gentle; easy to be entreated; full of patience and long-suffering; being temperate in all things; being diligent in keeping the commandments of God at all times; asking for whatsoever things ye stand in need, both spiritual and temporal; always returning thanks unto God for whatsoever things ye do receive.

And see that ye have faith, hope, and charity, and then ye will always abound in good works.

And may the Lord bless you, and keep your garments spotless, that ye may at last be brought to sit down with Abraham, Isaac, and Jacob, and the holy prophets who have been ever since the world began, having your garments spotless even as their garments are spotless, in the kingdom of heaven to go no more out.

And now my beloved brethren, I have spoken these words unto you according to the Spirit which testifieth in me; and my soul doth exceedingly rejoice, because of the exceeding diligence and heed which ye have given unto my word.

And now, may the peace of God rest upon you, and upon your houses and lands, and upon your flocks and herds, and all that you possess, your women and your children, according to your faith and good works, from this time forth and forever. And thus I have spoken. Amen.

แอลมา ๘

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมากลับจากแผ่นดินแห่งกิเดียน, หลังจากสอนผู้คนของกิเดียนหลายเรื่องซึ่งเขียนไว้ไม่ได้, ท่านก่อตั้งระเบียบของศาสนจักร, ดังที่ท่านได้ทำมาก่อนในแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, แท้จริงแล้ว, ท่านกลับมามันท่านเองที่เซราเฮมลาเพื่อพักผ่อนจากงานที่ท่านทำไป.
- ๒ และดังนี้ปีที่เก้าแห่งการปกครองของเหล่าผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลง.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในการเริ่มต้นปีที่สิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, คือแอลมาออกจากที่นั่นและเดินทางข้ามไปแผ่นดินแห่งมีเล็ค, ทางตะวันตกของแม่น้ำไซดอน, ทางตะวันตกใกล้เขตชายแดนทอร์กันดาร์.
- ๔ และท่านเริ่มสอนผู้คนในแผ่นดินแห่งมีเล็คตามระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งโดยระเบียบนั้นท่านได้รับเรียก; และท่านเริ่มสอนผู้คนทั่วแผ่นดินแห่งมีเล็ค.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนมาหาท่านจากทั่วบริเวณชายแดนแผ่นดินซึ่งอยู่ใกล้แดนทอร์กันดาร์. และพวกเขาได้รับบัพติศமாகันทั่วทั้งแผ่นดิน;
- ๖ เพื่อว่าเมื่อท่านเสร็จงานของท่านที่มีเล็คแล้วท่านก็ออกจากที่นั่น, และเดินทางสามวันทางเหนือแผ่นดินแห่งมีเล็ค; และท่านมาถึงเมืองที่เรียกว่าแอมมันในฮาห์.
- ๗ บัดนี้เป็นธรรมเนียมผู้คนของนีไฟที่จะเรียกผืนแผ่นดินของตน, และเมืองของตน, และหมู่บ้านของตน, แท้จริงแล้ว, แม้หมู่บ้านเล็ก ๆ ทั้งหมดของตน, ตามชื่อผู้ที่ครอบครองคนแรก; และจึงเป็นเช่นนั้นกับแผ่นดินแห่งแอมมันในฮาห์.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอลมามาถึงเมืองแห่งแอมมันในฮาห์ท่านเริ่มสั่งสอนพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าแก่คนเหล่านั้น.
- ๙ บัดนี้ชาตานิอานาจอใหญ่หลวงเหนือใจผู้คนของเมืองแห่งแอมมันในฮาห์; ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่ยอมสดับฟังถ้อยคำของแอลมา.

Alma 8

And now it came to pass that Alma returned from the land of Gideon, after having taught the people of Gideon many things which cannot be written, having established the order of the church, according as he had before done in the land of Zarahemla, yea, he returned to his own house at Zarahemla to rest himself from the labors which he had performed.

And thus ended the ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the commencement of the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Alma departed from thence and took his journey over into the land of Melek, on the west of the river Sidon, on the west by the borders of the wilderness.

And he began to teach the people in the land of Melek according to the holy order of God, by which he had been called; and he began to teach the people throughout all the land of Melek.

And it came to pass that the people came to him throughout all the borders of the land which was by the wilderness side. And they were baptized throughout all the land;

So that when he had finished his work at Melek he departed thence, and traveled three days' journey on the north of the land of Melek; and he came to a city which was called Ammonihah.

Now it was the custom of the people of Nephi to call their lands, and their cities, and their villages, yea, even all their small villages, after the name of him who first possessed them; and thus it was with the land of Ammonihah.

And it came to pass that when Alma had come to the city of Ammonihah he began to preach the word of God unto them.

Now Satan had gotten great hold upon the hearts of the people of the city of Ammonihah; therefore they would not hearken unto the words of Alma.

- ๑๐ กระนั้นก็ตามแอลมายังทำงานหนักทางวิญญาณ, โดยบำเพ็ญเพียรกับพระผู้เป็นเจ้าของเขาด้วยการสวด อ้อนวอนอย่างสุดกำลัง, เพื่อพระองค์จะทรงเทพระ วิญญาณของพระองค์ลงมาให้ผู้คนที่อยู่ในเมือง; เพื่อ พระองค์จะทรงอนุญาตท่านให้กลับใจมาพวกเขาสู่ การกลับใจด้วย.
- ๑๑ กระนั้นก็ตาม, พวกเขายังทำใจแข็งกระด้าง, โดย กล่าวแก่ท่านว่า: ดูเถิด, เรารู้ว่าท่านคือแอลมา; และ เรารู้ว่าท่านเป็นมหาปุโรหิตดูแลศาสนจักรซึ่งท่าน สถาปนาขึ้นในหลายส่วนของแผ่นดิน, ตามประเพณี ของท่าน; และเราไม่ได้อยู่ในศาสนจักรของท่าน, และ เราไม่เชื่อประเพณีเหลวไหลเช่นนั้น.
- ๑๒ และบัดนี้เรารู้ว่าเพราะเราไม่ได้อยู่ในศาสนจักรของ ท่าน เรารู้ว่าท่านไม่มีอำนาจเหนือเรา; และท่านมอบ บัลลังก์พิพากษาให้แก่ไฟอาห์แล้ว; ฉะนั้นท่านไม่ได้เป็น หัวหน้าผู้พิพากษาเหนือเรา.
- ๑๓ บัดนี้เมื่อผู้คนกล่าวดังนี้แล้ว, และต่อต้านคำพูด ทั้งหมดของท่าน, และสบประมาทท่าน, และถ่มน้ำลาย ใส่ท่าน, และทำให้ท่านถูกขับออกจากเมืองของพวกเขา, ท่านจึงไปจากที่นั่นและออกเดินทางไปยังเมืองที่ เรียกว่าแอรัน.
- ๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่ท่านกำลังเดินทางไปที่นั่น, โดยหนักอึ้งด้วยโทมนัส, พินาศความยาก ลำบากและความปวดร้าวอย่างมากของจิตวิญญาณ, เพราะความชั่วร้ายของผู้คนที่อยู่ในเมืองแห่งแอมมัน ในฮาห์, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่แอลมาหนักอึ้ง อยู่ด้วยโทมนัสดังนี้, ดูเถิดเทพของพระเจ้ามาปรากฏ ต่อท่าน, โดยกล่าวว่า:
- ๑๕ เจ้าเป็นสุขแล้ว, แอลมา; ฉะนั้น, จงเงยหน้าขึ้นและ ชื่นชมยินดีเถิด, เพราะเจ้ามีเหตุสมควรยิ่งที่จะชื่นชม ยินดี; เพราะเจ้าซื่อสัตย์ในการรักษาพระบัญญัติของ พระผู้เป็นเจ้านับจากเวลาที่เจ้าได้รับข่าวสารแรกของ เจ้าจากพระองค์. ดูเถิด, ข้าพเจ้าคือผู้ที่นำมาให้ เจ้า.
- ๑๖ และดูเถิด, พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ามาเพื่อสั่งให้เจ้า กลับไปเมืองแห่งแอมมันในฮาห์, และสั่งสอนผู้คนของ เมืองอีก; แท้จริงแล้ว, จงสั่งสอนพวกเขา. แท้จริง แล้ว, จงกล่าวแก่พวกเขา, เว้นแต่พวกเขาจะกลับใจ พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงทำลายพวกเขา.

Nevertheless Alma labored much in the spirit, wrestling with God in mighty prayer, that he would pour out his Spirit upon the people who were in the city; that he would also grant that he might baptize them unto repentance.

Nevertheless, they hardened their hearts, saying unto him: Behold, we know that thou art Alma; and we know that thou art high priest over the church which thou hast established in many parts of the land, according to your tradition; and we are not of thy church, and we do not believe in such foolish traditions.

And now we know that because we are not of thy church we know that thou hast no power over us; and thou hast delivered up the judgment-seat unto Nephiah; therefore thou art not the chief judge over us.

Now when the people had said this, and withstood all his words, and reviled him, and spit upon him, and caused that he should be cast out of their city, he departed thence and took his journey towards the city which was called Aaron.

And it came to pass that while he was journeying thither, being weighed down with sorrow, wading through much tribulation and anguish of soul, because of the wickedness of the people who were in the city of Ammonihah, it came to pass while Alma was thus weighed down with sorrow, behold an angel of the Lord appeared unto him, saying:

Blessed art thou, Alma; therefore, lift up thy head and rejoice, for thou hast great cause to rejoice; for thou hast been faithful in keeping the commandments of God from the time which thou receivedst thy first message from him. Behold, I am he that delivered it unto you.

And behold, I am sent to command thee that thou return to the city of Ammonihah, and preach again unto the people of the city; yea, preach unto them. Yea, say unto them, except they repent the Lord God will destroy them.

- ๑๗ เพราะเหตุเกิด, ในขณะนี้พวกเขาได้พยายามหาวิธีที่จะทำลายเสรีภาพของผู้คนของเจ้า, (เพราะพระเจ้าตรัสดังนั้น) ซึ่งตรงกันข้ามกับกฎเกณฑ์, และคำพิพากษา, และพระบัญญัติซึ่งพระองค์ประทานแก่ผู้คนของพระองค์.
- ๑๘ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากแอลมาได้รับข่าวสารของท่านจากเทพของพระเจ้าแล้ว ท่านจึงกลับไปแผ่นดินแห่งแอมันไนฮาห์โดยเร็ว. และท่านเข้าเมืองอีกทางหนึ่ง, แท้จริงแล้ว, โดยทางซึ่งอยู่ทางใต้ของเมืองแห่งแอมันไนฮาห์.
- ๑๙ และขณะที่ท่านเข้าไปในเมืองท่านหิวโหย, และท่านกล่าวแก่ชายผู้หนึ่ง : ท่านจะให้อาหารแก่ผู้รับใช้ที่ถ่อมตนของพระผู้เป็นเจ้ากินบ้างได้ไหม ?
- ๒๐ และชายคนนั้นกล่าวแก่ท่าน : ข้าพเจ้าเป็นชาวนีไฟ, และข้าพเจ้ารู้ว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า, เพราะท่านคือชายคนที่เทพกล่าวในนิมิตที่มาให้เห็น : เจ้าจงต้อนรับ. ฉะนั้น, ไปกับข้าพเจ้าในบ้านข้าพเจ้าเถิดและข้าพเจ้าจะให้อาหารของข้าพเจ้าแก่ท่าน; และข้าพเจ้ารู้ว่าท่านจะเป็นพรแก่ข้าพเจ้าและบ้านข้าพเจ้า.
- ๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชายผู้นั้นต้อนรับท่านเข้าบ้าน; และชายผู้นั้นซื้ออิมิวเล็ค; และท่านนำขนมปังและเนื้อออกมาวางตรงหน้าแอลมา.
- ๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมากินอาหารและอิม; และท่านให้พรอิมิวเล็คและบ้านท่าน, และท่านน้อมขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้า.
- ๒๓ และหลังจากท่านกินอิมแล้วท่านกล่าวแก่อิมิวเล็คว่า : ข้าพเจ้าคือแอลมา, และเป็นมหาปุโรหิตผู้ดูแลศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้าทั่วแผ่นดิน.
- ๒๔ และเกิด, ข้าพเจ้าได้รับเรียกมาสั่งสอนพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าในบรรดาคนพวกนี้ทั้งหมด, ตามวิญญานแห่งการเปิดเผยและการพยากรณ์; และข้าพเจ้าอยู่ในแผ่นดินนี้แล้วและพวกเขาไม่ต้อนรับข้าพเจ้า, แต่พวกเขาขับไล่ข้าพเจ้าและข้าพเจ้าเกือบจะหันหลังให้แผ่นดินนี้ตลอดกาลแล้ว.
- ๒๕ แต่เกิด, ข้าพเจ้าได้รับบัญชาว่าข้าพเจ้าจะหันมาอีกและพยากรณ์แก่คนพวกนี้, แท้จริงแล้ว, และเป็นพยานฟ้องพวกเขาเกี่ยวกับความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา.

For behold, they do study at this time that they may destroy the liberty of thy people, (for thus saith the Lord) which is contrary to the statutes, and judgments, and commandments which he has given unto his people.

Now it came to pass that after Alma had received his message from the angel of the Lord he returned speedily to the land of Ammonihah. And he entered the city by another way, yea, by the way which is on the south of the city of Ammonihah.

And as he entered the city he was an hungered, and he said to a man: Will ye give to an humble servant of God something to eat?

And the man said unto him: I am a Nephite, and I know that thou art a holy prophet of God, for thou art the man whom an angel said in a vision: Thou shalt receive. Therefore, go with me into my house and I will impart unto thee of my food; and I know that thou wilt be a blessing unto me and my house.

And it came to pass that the man received him into his house; and the man was called Amulek; and he brought forth bread and meat and set before Alma.

And it came to pass that Alma ate bread and was filled; and he blessed Amulek and his house, and he gave thanks unto God.

And after he had eaten and was filled he said unto Amulek: I am Alma, and am the high priest over the church of God throughout the land.

And behold, I have been called to preach the word of God among all this people, according to the spirit of revelation and prophecy; and I was in this land and they would not receive me, but they cast me out and I was about to set my back towards this land forever.

But behold, I have been commanded that I should turn again and prophesy unto this people, yea, and to testify against them concerning their iniquities.

๒๖ และบัดนี้, อมิวเล็ค, เพราะท่านเลี้ยงดูข้าพเจ้าและ
รับข้าพเจ้าเข้ามา, ท่านจึงได้รับพร; เพราะข้าพเจ้า
หิวโหย, เนื่องจากข้าพเจ้าอดอาหารมาหลายวัน.

๒๗ และเอลมาคงอยู่กับอมิวเล็คหลายวันก่อนท่านจะ
เริ่มสั่งสอนผู้คน.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนที่หวาดกลัวความ
รุนแรงในความชั่วช้าสามานย์ของตน.

๒๙ และพระวอนะมาถึงเอลมา, มีความว่า : จงไปเถิด;
และกล่าวแก่อมิวเล็คผู้รับใช้ของเราด้วย, จงออกไป
และพยากรณ์แก่คนพวกนี้, โดยกล่าวว่า—ท่านจง
กลับใจ, เพราะพระเจ้าตรัสดังนี้, หากเจ้าไม่กลับใจเรา
จะมาเยือนคนพวกนี้ในความโกรธของเรา; แท้จริง
แล้ว, และเราจะไม่หันความเกรี้ยวโกรธของเราไป.

๓๐ และเอลมาออกไป, และอมิวเล็คด้วย, ในบรรดา
ผู้คน, เพื่อประกาศพระวอนะของพระผู้เป็นเจ้าแก่
พวกเขา; และพวกท่านเปี่ยมไปด้วยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์.

๓๑ และพวกท่านได้รับพลังความสามารถ, ถึงขนาดที่
จะกักขังพวกท่านไว้ในคุกได้ดินไม่ได้; ทั้งไม่มีผู้ใดจะ
สังหารพวกท่านได้; กระนั้นก็ตาม พวกท่านไม่ได้ใช้
พลังความสามารถของพวกท่านจนกระทั่งพวกท่าน
ถูกมัดไว้ด้วยสายรัดและถูกพาเข้าเรือนจำ. บัดนี้, นี่
เป็นไปเพื่อพระเจ้าจะทรงแสดงเดชานุภาพของ
พระองค์ออกมาในพวกท่าน.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านออกไปและ
เริ่มสั่งสอนและพยากรณ์แก่ผู้คน, ตามวิญญาณและ
อำนาจซึ่งพระเจ้าประทานให้พวกท่าน.

And now, Amulek, because thou hast fed me and
taken me in, thou art blessed; for I was an hungered,
for I had fasted many days.

And Alma tarried many days with Amulek before
he began to preach unto the people.

And it came to pass that the people did wax more
gross in their iniquities.

And the word came to Alma, saying: Go; and also
say unto my servant Amulek, go forth and prophesy
unto this people, saying—Repent ye, for thus saith
the Lord, except ye repent I will visit this people in
mine anger; yea, and I will not turn my fierce anger
away.

And Alma went forth, and also Amulek, among
the people, to declare the words of God unto them;
and they were filled with the Holy Ghost.

And they had power given unto them, insomuch
that they could not be confined in dungeons; neither
was it possible that any man could slay them; never-
theless they did not exercise their power until they
were bound in bands and cast into prison. Now, this
was done that the Lord might show forth his power
in them.

And it came to pass that they went forth and began
to preach and to prophesy unto the people, accord-
ing to the spirit and power which the Lord had given
them.

ถ้อยคำของแอลมา, และถ้อยคำของอมิวเล็คด้วย, ซึ่งประกาศไว้แก่ผู้คนที่อยู่ในแผ่นดินแห่งแอมันไนฮาห์. และพวกเขาถูกจับเข้าเรือนจำด้วย, และได้รับการปลดปล่อยโดยพระพลาณาภาพอันเป็นปาฏิหาริย์ของพระผู้เป็นเจ้าที่อยู่ในพวกเขา, ตามบันทึกของแอลมา.

แอลมา ๙

- ๑ และอนึ่ง, ข้าพเจ้า, แอลมา, โดยที่ได้รับบัญชาจากพระผู้เป็นเจ้าว่าข้าพเจ้าควรพาอมิวเล็คออกไปและสั่งสอนคนพวกนี้, หรือผู้คนที่อยู่ในเมืองแห่งแอมันไนฮาห์, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่ข้าพเจ้าเริ่มสั่งสอนพวกเขา, พวกเขาเริ่มโต้แย้งกับข้าพเจ้า, โดยกล่าวว่า :
- ๒ ท่านเป็นใคร ? ท่านคิดหรือว่าเราจะเชื่อประจักษ์พยานของคนผู้เดียว, แม้เขาจะสั่งสอนเราว่าแผ่นดินโลกจะสูญสิ้น ?
- ๓ บัดนี้คนเหล่านั้นหาเข้าใจถ้อยคำที่ตนพูดไม่; เพราะพวกเขาหารู้ไม่ว่าแผ่นดินโลกจะสูญสิ้น.
- ๔ และพวกเขากล่าวด้วยว่า : เราจะไม่เชื่อถ้อยคำของท่านหากท่านจะพยากรณ์ว่าเมืองอันยิ่งใหญ่จะถูกทำลายในวันเดียว.
- ๕ บัดนี้พวกเขาหารู้ไม่ว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงทำงานอัศจรรย์เช่นนั้นได้, เพราะพวกเขาเป็นผู้คนที่ใจแข็งกระด้างและดื้อรั้น.
- ๖ และพวกเขากล่าว : พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ใดเล่า, จึงส่งคนคนเดียวที่มีอำนาจของพระองค์มายังบรรดาคนพวกนี้, เพื่อประกาศความจริงของสิ่งสำคัญยิ่งและนำอัศจรรย์เช่นนั้นแก่พวกเขา ?
- ๗ และพวกเขาก้าวออกมาเพื่อจับข้าพเจ้า; แต่ดูเถิด, พวกเขาหาได้จับไม่. และข้าพเจ้ายืนอยู่อย่างอาจหาญเพื่อประกาศแก่พวกเขา, แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าเป็นพยานอย่างอาจหาญแก่พวกเขา, มีความว่า :
- ๘ ดูเถิด, โอท่านอนชนผู้ชั่วร้ายและมีมิจฉาจิต, ท่านลืมประเพณีบรรพบุรุษของท่านได้อย่างไร; แท้จริงแล้ว, ท่านลืมพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าได้รวดเร็วอะไรเช่นนั้น.

The words of Alma, and also the words of Amulek, which were declared unto the people who were in the land of Ammonihah. And also they are cast into prison, and delivered by the miraculous power of God which was in them, according to the record of Alma.

Alma 9

And again, I, Alma, having been commanded of God that I should take Amulek and go forth and preach again unto this people, or the people who were in the city of Ammonihah, it came to pass as I began to preach unto them, they began to contend with me, saying:

Who art thou? Suppose ye that we shall believe the testimony of one man, although he should preach unto us that the earth should pass away?

Now they understood not the words which they spake; for they knew not that the earth should pass away.

And they said also: We will not believe thy words if thou shouldst prophesy that this great city should be destroyed in one day.

Now they knew not that God could do such marvelous works, for they were a hard-hearted and a stiffnecked people.

And they said: Who is God, that sendeth no more authority than one man among this people, to declare unto them the truth of such great and marvelous things?

And they stood forth to lay their hands on me; but behold, they did not. And I stood with boldness to declare unto them, yea, I did boldly testify unto them, saying:

Behold, O ye wicked and perverse generation, how have ye forgotten the tradition of your fathers; yea, how soon ye have forgotten the commandments of God.

๙ ท่านจำไม่ได้หรือว่าลีไฮ, บรรพบุรุษเรา, ถูกนำออกจากเยรูซาเล็มโดยพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้า? ท่านจำไม่ได้หรือว่าพระองค์ทรงนำพวกท่านทุกคนผ่านแดนทรกัณดารมา?

๑๐ และท่านลืมกันรวดเร็วได้อย่างไรว่าก็ครั้งแล้วที่พระองค์ทรงปลดปล่อยบรรพบุรุษของเราออกจากเงื้อมมือศัตรูของพวกท่าน, และทรงปกป้องรักษาพวกท่านจากการถูกทำลาย, แม้ด้วยมือพี่น้องของพวกท่านเอง?

๑๑ แท้จริงแล้ว, และหากไม่เป็นเพราะเดชานุภาพอันหาที่เปรียบมิได้ของพระองค์, และพระเมตตาของพระองค์, และความอดกลั้นของพระองค์ที่มีต่อเราแล้ว, เราจะถูกตัดขาดจากพื้นพิภพอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ก่อนช่วงเวลานี้ไปนานแล้ว, และอาจถูกส่งไปสู่สภาพแห่งความเศร้าหมองและวิบัติอันหาได้สิ้นสุดไม่.

๑๒ ดูเถิด, บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าพระองค์ทรงบัญชาท่านให้กลับใจ; และหากท่านไม่กลับใจ, ท่านก็ไม่มีทางใดที่จะสืบทอดอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าเป็นมรดกเลย. แต่ดูเถิด, นี่ยังไม่หมด—พระองค์ทรงบัญชาท่านให้กลับใจ, มิฉะนั้นพระองค์จะทรงทำลายท่านให้หมดสิ้นไปจากพื้นพิภพ; แท้จริงแล้ว, พระองค์จะเสด็จมาเยือนท่านในพระพิโรธของพระองค์, และในพระพิโรธอันรุนแรงนั้นพระองค์จะไม่ทรงหยุดยั้ง.

๑๓ ดูเถิด, ท่านจำพระดำรัสที่พระองค์รับสั่งกับลีไฮไม่ได้หรือ, ที่ตรัสว่า: トラบเท่าที่พวกเจ้าจะรักษากฎบัญญัติของเรา, พวกเจ้าจะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน? และมีกล่าวอีกว่า: トラบเท่าที่พวกเจ้าจะไม่รักษากฎบัญญัติของเราพวกเจ้าจะถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า.

๑๔ บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านจำไว้, ว่าตราบเท่าที่ชาวเลมมันไม่รักษากฎบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, พวกเขาก็ถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า. บัดนี้เราจึงเห็นว่าพระวจนะของพระเจ้าเป็นจริงแล้วในเรื่องนี้, และชาวเลมมันถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระองค์, นับจากที่เริ่มการล่วงละเมิดของพวกเขามาในแผ่นดิน.

๑๕ กระนั้นก็ตามข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าในวันแห่งการพิพากษาพวกเขาก็จะมีสภาพที่ทนได้ยิ่งกว่าพวกท่าน, หากท่านยังอยู่ในบาปของท่าน, แท้จริงแล้ว, และแม้ในชีวิตนี้สภาพของพวกเขาก็จะร้ายแรงน้อยกว่าของพวกท่าน, เว้นแต่ท่านจะกลับใจ.

Do ye not remember that our father, Lehi, was brought out of Jerusalem by the hand of God? Do ye not remember that they were all led by him through the wilderness?

And have ye forgotten so soon how many times he delivered our fathers out of the hands of their enemies, and preserved them from being destroyed, even by the hands of their own brethren?

Yea, and if it had not been for his matchless power, and his mercy, and his long-suffering towards us, we should unavoidably have been cut off from the face of the earth long before this period of time, and perhaps been consigned to a state of endless misery and woe.

Behold, now I say unto you that he commandeth you to repent; and except ye repent, ye can in nowise inherit the kingdom of God. But behold, this is not all—he has commanded you to repent, or he will utterly destroy you from off the face of the earth; yea, he will visit you in his anger, and in his fierce anger he will not turn away.

Behold, do ye not remember the words which he spake unto Lehi, saying that: Inasmuch as ye shall keep my commandments, ye shall prosper in the land? And again it is said that: Inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from the presence of the Lord.

Now I would that ye should remember, that inasmuch as the Lamanites have not kept the commandments of God, they have been cut off from the presence of the Lord. Now we see that the word of the Lord has been verified in this thing, and the Lamanites have been cut off from his presence, from the beginning of their transgressions in the land.

Nevertheless I say unto you, that it shall be more tolerable for them in the day of judgment than for you, if ye remain in your sins, yea, and even more tolerable for them in this life than for you, except ye repent.

๑๖ เพราะมีสัญญาอยู่หลายข้อซึ่งยื่นให้แก่ชาวเลมัน; ด้วยเป็นเพราะประเพณีบรรพบุรุษของพวกเขาที่ทำให้พวกเขายังอยู่ในสภาพของความไม่รู้; ฉะนั้นพระเจ้าจะทรงเมตตาพวกเขาและทรงยืดชีวิตของพวกเขาให้นานขึ้นในแผ่นดิน.

๑๗ และในบางเวลาหนึ่งพวกเขาจะถูกนำมาให้เชื่อในพระวจนะของพระองค์, และให้รู้ถึงความไม่ถูกต้องของประเพณีบรรพบุรุษของพวกเขา; และคนเป็นอันมากในพวกเขาจะได้รับการช่วยให้รอด, เพราะพระเจ้าจะทรงเมตตาทุกคนที่เรียกหาพระนามของพระองค์.

๑๘ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าหากท่านยืนอยู่ในความเลวร้ายของท่าน ว่าวันเวลาของท่านจะไม่ยืนนานในแผ่นดิน, เพราะพระองค์จะทรงส่งชาวเลมันมายังท่าน; และหากท่านไม่กลับใจพวกเขาจะมาในเวลาที่ท่านหาไม่รู้, และจะเยือนท่านด้วยความพิณาศสั้น; และจะเป็นไปตามพระพิโรธอันรุนแรงของพระเจ้า.

๑๙ เพราะพระองค์จะไม่ทรงยอมให้ท่านมีชีวิตอยู่ในความชั่วช้าสามัญของท่าน, เพื่อทำลายผู้คนของพระองค์. ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า, ไม่เลย; พระองค์จะทรงยอมให้ชาวเลมันทำลายผู้คนทั้งหมดของพระองค์ที่มีชื่อว่าผู้คนของนิไฟเสียดีกว่า, หากเป็นไปได้ว่าพวกเขาจะตกอยู่ในบาปและการล่วงละเมิด, หลังจากที่พวกเขาได้รับความสว่างมากถึงเพียงนั้นและความรู้มากถึงเพียงนั้นจากพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา;

๒๐ แท้จริงแล้ว, หลังจากเป็นผู้ที่โปรดปรานอย่างมากเช่นนั้นของพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, หลังจากเป็นผู้ที่โปรดปรานยิ่งกว่าทุกประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, หรือผู้คนอื่นใด; หลังจากที่ถูกสิ่งเป็นที่รู้แก่พวกเขา, ตามความปรารถนาของพวกเขา, และศรัทธาของพวกเขา, และการสวดอ้อนวอน, เกี่ยวกับเรื่องที่เป็นมา, และที่เป็นอยู่, และที่จะมาถึง;

๒๑ โดยที่ได้รับการมาเยือนโดยพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า; โดยที่ได้สนทนากับเทพ, และโดยสุรเสียงของพระเจ้ารับสั่งด้วย; และโดยมีวิญญาณแห่งการพยากรณ์, และวิญญาณแห่งการเปิดเผย, และของประทานหลายอย่างด้วย, ของประทานแห่งการพูดภาษา, และของประทานแห่งการสั่งสอน, และของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์, และของประทานแห่งการแปล;

For there are many promises which are extended to the Lamanites; for it is because of the traditions of their fathers that caused them to remain in their state of ignorance; therefore the Lord will be merciful unto them and prolong their existence in the land.

And at some period of time they will be brought to believe in his word, and to know of the incorrectness of the traditions of their fathers; and many of them will be saved, for the Lord will be merciful unto all who call on his name.

But behold, I say unto you that if ye persist in your wickedness that your days shall not be prolonged in the land, for the Lamanites shall be sent upon you; and if ye repent not they shall come in a time when you know not, and ye shall be visited with utter destruction; and it shall be according to the fierce anger of the Lord.

For he will not suffer you that ye shall live in your iniquities, to destroy his people. I say unto you, Nay; he would rather suffer that the Lamanites might destroy all his people who are called the people of Nephi, if it were possible that they could fall into sins and transgressions, after having had so much light and so much knowledge given unto them of the Lord their God;

Yea, after having been such a highly favored people of the Lord; yea, after having been favored above every other nation, kindred, tongue, or people; after having had all things made known unto them, according to their desires, and their faith, and prayers, of that which has been, and which is, and which is to come;

Having been visited by the Spirit of God; having conversed with angels, and having been spoken unto by the voice of the Lord; and having the spirit of prophecy, and the spirit of revelation, and also many gifts, the gift of speaking with tongues, and the gift of preaching, and the gift of the Holy Ghost, and the gift of translation;

- ๒๒ แท้จริงแล้ว, และหลังจากได้รับการปลดปล่อยโดย
พระผู้เป็นเจ้าให้ออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, โดย
พระหัตถ์ของพระเจ้า; และโดยได้รับการช่วยให้รอด
จากความอดอยาก, และจากความเจ็บป่วย, และโรค
ภัยทุกประเภทของทุกชนิด; และพวกเขาเข้มแข็งขึ้น
ในการรบ, เพื่อพวกเขาจะไม่ถูกทำลาย; โดยที่ทรงนำ
ออกจากการเป็นทาสครั้งแล้วครั้งเล่า, และโดยได้รับ
การดูแลและปกป้องรักษามาจนกระทั่งเดี๋ยวนี้; และ
ทำให้พวกเขารุ่งเรืองจนพวกเขาร่ำรวยในทุกสิ่ง—
- ๒๓ และบัดนี้ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าหากคน
พวกนี้, ซึ่งได้รับพรมากมายเช่นนี้จากพระหัตถ์ของ
พระเจ้า, จะล่วงละเมิดอย่างตรงกันข้ามกับความสว่าง
และความรู้ที่พวกเขามีอยู่, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า
หากเป็นเช่นนั้น, หากพวกเขาจะตกอยู่ในการล่วงละเมิด
แล้ว, ชาวเลมมิงก็จะมีสภาพที่ทนได้ยิ่งกว่าพวกเขา.
- ๒๔ เพราะดูเถิด, พระเจ้าทรงยื่นสัญญาให้ชาวเลมมิง,
แต่ไม่ได้ให้ท่านหากท่านล่วงละเมิด; เพราะพระเจ้าไม่
ได้ทรงสัญญาไว้ชัดแจ้งและทรงกำหนดไว้แน่นอน
หรือ, ว่าหากท่านจะกบฏต่อต้านพระองค์ท่านจะถูก
ทำลายสิ้นไปจากพื้นพิภพ ?
- ๒๕ และบัดนี้เพราะเหตุนี้, เพื่อท่านจะไม่ถูกทำลาย,
พระเจ้าทรงส่งเทพของพระองค์มาเยือนผู้คนของ
พระองค์หลายคน, โดยประกาศแก่คนเหล่านั้นว่าพวก
เขาต้องออกไปบวรวงอย่างสุดกำลังต่อคนพวกนี้, มี
ความว่า : เจ้าจงกลับใจ, เพราะอาณัติแห่งสวรรค์
อยู่ใกล้แค่เอื้อม;
- ๒๖ และไม่กี่วันนับจากนี้ไปพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า
จะเสด็จมาในรัศมีภาพของพระองค์; และรัศมีภาพ
ของพระองค์จะเป็นรัศมีภาพของพระองค์เดียวที่ถือ
กำเนิดจากพระบิดา, เปี่ยมไปด้วยพระคุณ, ความ
เสมอภาค, และความจริง, เปี่ยมไปด้วยความอดทน,
พระเมตตา, และความอดกลั้น, ทรงรวดเร็วที่จะได้ยิน
เสียงร้องของผู้คนของพระองค์และตอบคำสวด
อ้อนวอนของพวกเขา.
- ๒๗ และดูเถิด, พระองค์เสด็จมาเพื่อทรงไถ่คนที่รับ
บัพติศมาสู่การกลับใจ, โดยทางศรัทธาในพระนามของ
พระองค์.

Yea, and after having been delivered of God out of
the land of Jerusalem, by the hand of the Lord; hav-
ing been saved from famine, and from sickness, and
all manner of diseases of every kind; and they having
waxed strong in battle, that they might not be de-
stroyed; having been brought out of bondage time
after time, and having been kept and preserved until
now; and they have been prospered until they are
rich in all manner of things—

And now behold I say unto you, that if this people,
who have received so many blessings from the hand
of the Lord, should transgress contrary to the light
and knowledge which they do have, I say unto you
that if this be the case, that if they should fall into
transgression, it would be far more tolerable for the
Lamanites than for them.

For behold, the promises of the Lord are extended
to the Lamanites, but they are not unto you if ye
transgress; for has not the Lord expressly promised
and firmly decreed, that if ye will rebel against him
that ye shall utterly be destroyed from off the face of
the earth?

And now for this cause, that ye may not be de-
stroyed, the Lord has sent his angel to visit many of
his people, declaring unto them that they must go
forth and cry mightily unto this people, saying:
Repent ye, for the kingdom of heaven is nigh at
hand;

And not many days hence the Son of God shall
come in his glory; and his glory shall be the glory of
the Only Begotten of the Father, full of grace, equity,
and truth, full of patience, mercy, and long-
suffering, quick to hear the cries of his people and to
answer their prayers.

And behold, he cometh to redeem those who will
be baptized unto repentance, through faith on his
name.

๒๘ ฉะนั้น, เจ้าจงเตรียมมรรคาของพระเจ้า, เพราะใกล้ถึงเวลาแล้วที่คนทั้งปวงจะเก็บเกี่ยวรางวัลของงานตน, ตามงานของพวกเขาที่เป็นมา—หากงานของพวกเขาชอบธรรมพวกเขาก็จะเก็บเกี่ยวความรอดของจิตวิญญาณตน, ตามเดชะนุภาพและการปลดปล่อยของพระเยซูคริสต์; และหากงานของพวกเขาชั่วพวกเขา ก็จะเก็บเกี่ยวความอับปางของจิตวิญญาณตน, ตามอำนาจและการเกาะกุมของมาร.

๒๙ บัดนี้ดูเถิด, นี่คือเสียงของเทพ, ที่ป่าวร้องแก่ผู้คน.

๓๐ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, เพราะท่านเป็นพี่น้องของข้าพเจ้า, และท่านควรเป็นที่รัก, และท่านควรนางานที่เหมาะสมเพื่อการกลับใจออกมา, โดยเห็นว่ใจท่านถูกทำให้แข็งกระด้างอย่างมากต่อพระวอนะของพระเจ้า, และโดยเห็นว่ท่านเป็นคนหลงไปและตก.

๓๑ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อข้าพเจ้า, แอลมา, พูดถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ดูเถิด, ผู้คนโมโหข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่าพวกเขาเป็นคนใจแข็งกระด้างและดื้อรั้น.

๓๒ และเพราะข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาด้วยว่าพวกเขาเป็นคนหลงไปและตก พวกเขาจึงโกรธข้าพเจ้า, และหมายมั่นจะจับข้าพเจ้า, เพื่อพวกเขาจะโยนข้าพเจ้าเข้าเรือนจำ.

๓๓ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าไม่ทรงยอมให้พวกเขาจับข้าพเจ้าได้ในเวลานั้นและโยนข้าพเจ้าเข้าเรือนจำ.

๓๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออมิวเล็คออกไปยืน, และเริ่มสั่งสอนพวกเขาด้วย. และบัดนี้ถ้อยคำของอมิวเล็คไม่ได้เขียนไว้ทั้งหมด, กระนั้นก็ตามส่วนหนึ่งของถ้อยคำท่านเขียนอยู่ในหนังสือนี้.

Therefore, prepare ye the way of the Lord, for the time is at hand that all men shall reap a reward of their works, according to that which they have been—if they have been righteous they shall reap the salvation of their souls, according to the power and deliverance of Jesus Christ; and if they have been evil they shall reap the damnation of their souls, according to the power and captivity of the devil.

Now behold, this is the voice of the angel, crying unto the people.

And now, my beloved brethren, for ye are my brethren, and ye ought to be beloved, and ye ought to bring forth works which are meet for repentance, seeing that your hearts have been grossly hardened against the word of God, and seeing that ye are a lost and a fallen people.

Now it came to pass that when I, Alma, had spoken these words, behold, the people were wroth with me because I said unto them that they were a hard-hearted and a stiffnecked people.

And also because I said unto them that they were a lost and a fallen people they were angry with me, and sought to lay their hands upon me, that they might cast me into prison.

But it came to pass that the Lord did not suffer them that they should take me at that time and cast me into prison.

And it came to pass that Amulek went and stood forth, and began to preach unto them also. And now the words of Amulek are not all written, nevertheless a part of his words are written in this book.

แอลมา ๑๐

- ๑ บัดนี้คือถ้อยคำซึ่งอมิวเล็คสั่งสอนผู้คนที่อยู่ในแผ่นดินแห่งแอมมอนในฮาห์, มีความว่า :
- ๒ ข้าพเจ้าคืออมิวเล็ค; ข้าพเจ้าเป็นบุตรของกิดโดนาห์, ผู้เป็นบุตรของอิชมาเอล, ซึ่งเป็นผู้สืบตระกูลของอมินาโด; และเป็นอมินาโดคนเดียวกับคนที่แปลความหมายของอักขระที่อยู่บนกำแพงพระวิหาร, ซึ่งเขียนไว้ด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้า.
- ๓ และอมินาโดเป็นผู้สืบตระกูลของนีไฟ, ผู้เป็นบุตรของลีไฮ, ผู้ออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, ซึ่งเป็นผู้สืบตระกูลของมนัสเสห์, ผู้เป็นบุตรของโยเซฟผู้ถูกขายไปในอียิปต์ด้วยมือพี่ ๆ ของท่าน.
- ๔ และดูเถิด, ข้าพเจ้าเป็นที่นับถือไม่น้อยเช่นกันในบรรดาคนทั้งหลายที่รู้จักข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, และดูเถิด, ข้าพเจ้ามีญาติพี่น้องและเพื่อนอยู่มาก, และข้าพเจ้าได้ความมั่งคั่งไว้มากด้วยมือที่อุตสาหกรรมของข้าพเจ้า.
- ๕ กระนั้นก็ตาม, หลังจากทั้งหมดนี้, ข้าพเจ้าไม่เคยรู้อะไรมากนักเกี่ยวกับทางของพระเจ้า, และความลึกลับและเดชานุภาพอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์. ข้าพเจ้ากล่าวว่าข้าพเจ้าไม่เคยรู้อะไรมากนักเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้; แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าผิด, เพราะข้าพเจ้าเห็นความลึกลับของพระองค์และเดชานุภาพอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์มากมาย; แท้จริงแล้ว, แม้ในการปกป้องรักษาชีวิตของคนเหล่านี้.
- ๖ กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้าทำใจตนแข็งกระด้าง, เพราะข้าพเจ้าได้รับเรียกหลายครั้งแล้วและข้าพเจ้าไม่ยอมฟัง; ดังนั้นข้าพเจ้ารู้เกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้, แต่ข้าพเจ้ายังไม่ยอมรู้; ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกบฏต่อต้านพระผู้เป็นเจ้าต่อไป, ในความชั่วร้ายของใจตน, แม้จนถึงวันที่สี่ของเดือนที่เจ็ดนี้, ซึ่งอยู่ในปีที่สิบแห่งการปกครองของเหล่าผู้พิพากษา.

Alma 10

Now these are the words which Amulek preached unto the people who were in the land of Ammonihah, saying:

I am Amulek; I am the son of Giddonah, who was the son of Ishmael, who was a descendant of Aminadi; and it was that same Aminadi who interpreted the writing which was upon the wall of the temple, which was written by the finger of God.

And Aminadi was a descendant of Nephi, who was the son of Lehi, who came out of the land of Jerusalem, who was a descendant of Manasseh, who was the son of Joseph who was sold into Egypt by the hands of his brethren.

And behold, I am also a man of no small reputation among all those who know me; yea, and behold, I have many kindreds and friends, and I have also acquired much riches by the hand of my industry.

Nevertheless, after all this, I never have known much of the ways of the Lord, and his mysteries and marvelous power. I said I never had known much of these things; but behold, I mistake, for I have seen much of his mysteries and his marvelous power; yea, even in the preservation of the lives of this people.

Nevertheless, I did harden my heart, for I was called many times and I would not hear; therefore I knew concerning these things, yet I would not know; therefore I went on rebelling against God, in the wickedness of my heart, even until the fourth day of this seventh month, which is in the tenth year of the reign of the judges.

๗ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปเยเยมญาติที่ใกล้ชิดมากคนหนึ่ง, ดุเถิดเทพของพระเจ้ามาปรากฏต่อข้าพเจ้าและกล่าวว่า : อมิลึก, จงกลับไปบ้านของเจ้าเถิด, เพราะเจ้าจะได้เลี้ยงดูศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งของพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, ชายผู้บริสุทธิ์คนหนึ่ง, ซึ่งเป็นชายผู้ได้รับเลือกจากพระผู้เป็นเจ้า; เพราะท่านได้ออดอาหารหลายวันเนื่องจากบาปของผู้คนพวกนี้, และท่านหิวโหย, และเจ้าจงรับท่านเข้าบ้านเจ้าและเลี้ยงอาหารท่าน, และท่านจะอวยพรเจ้าและบ้านเจ้า; และพรของพระเจ้าจะพำนักอยู่กับเจ้าและบ้านเจ้า.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าทำตามเสียงของเทพ, และกลับไปบ้านข้าพเจ้า. และขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปทีนั้นข้าพเจ้าพบชายคนหนึ่งที่เทพกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า : เจ้าจงรับเข้าบ้านเจ้า—และดูเถิดเป็นชายคนเดียวกันนี้ที่พูดกับท่านเกี่ยวกับเรื่องของพระผู้เป็นเจ้า.

๙ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า ท่านเป็นคนบริสุทธิ์; ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรู้ว่าท่านเป็นคนบริสุทธิ์เพราะเทพของพระผู้เป็นเจ้ากล่าวไว้.

๑๐ และอนึ่ง, ข้าพเจ้ารู้ว่าเรื่องที่ท่านเป็นพยานไว้เป็นเรื่องจริง; เพราะดุเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ณใด, แม้นั้นพระองค์จึงทรงส่งเทพของพระองค์มาทำให้สิ่งเหล่านี้ประจักษ์ต่อข้าพเจ้า; และการนี้พระองค์ทรงกระทำขณะที่แอลมาผู้นี้พำนักอยู่ที่บ้านข้าพเจ้า.

๑๑ เพราะดุเถิด, ท่านให้พรบ้านข้าพเจ้า, ท่านให้พรข้าพเจ้า, และบรรดาผู้หญิงของข้าพเจ้า, และลูก ๆ ของข้าพเจ้า, และบิดาข้าพเจ้าและญาติพี่น้องข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, แม้นญาติพี่น้องข้าพเจ้าทั้งหมดท่านก็ให้พร, และพรของพระเจ้าพำนักอยู่กับเราตามถ้อยคำซึ่งท่านพูด.

๑๒ และบัดนี้, เมื่ออมิลึกพูดถ้อยคำนี้แล้วผู้คนเริ่มแปลกใจ, โดยที่เห็นว่ามิพยานมากกว่าหนึ่งคนเป็นพยานเกี่ยวกับเรื่องที่พวกท่านถูกกล่าวหา, และเกี่ยวกับเรื่องที่จะมาถึงด้วย, อันเป็นไปตามวิญญานแห่งการพยากรณ์ซึ่งมีอยู่กับพวกท่าน.

As I was journeying to see a very near kindred, behold an angel of the Lord appeared unto me and said: Amulek, return to thine own house, for thou shalt feed a prophet of the Lord; yea, a holy man, who is a chosen man of God; for he has fasted many days because of the sins of this people, and he is an hungered, and thou shalt receive him into thy house and feed him, and he shall bless thee and thy house; and the blessing of the Lord shall rest upon thee and thy house.

And it came to pass that I obeyed the voice of the angel, and returned towards my house. And as I was going thither I found the man whom the angel said unto me: Thou shalt receive into thy house—and behold it was this same man who has been speaking unto you concerning the things of God.

And the angel said unto me he is a holy man; wherefore I know he is a holy man because it was said by an angel of God.

And again, I know that the things whereof he hath testified are true; for behold I say unto you, that as the Lord liveth, even so has he sent his angel to make these things manifest unto me; and this he has done while this Alma hath dwelt at my house.

For behold, he hath blessed mine house, he hath blessed me, and my women, and my children, and my father and my kinsfolk; yea, even all my kindred hath he blessed, and the blessing of the Lord hath rested upon us according to the words which he spake.

And now, when Amulek had spoken these words the people began to be astonished, seeing there was more than one witness who testified of the things whereof they were accused, and also of the things which were to come, according to the spirit of prophecy which was in them.

๑๓ กระนั้นก็ตาม, ยังมีบางคนในบรรดาพวกนั้นที่คิดจะถามพวกท่าน, คือโดยแผนอันเป็นเล่ห์เหลี่ยมของพวกเขา พวกเขาจะได้จับผิดในคำของพวกท่าน, เพื่อพวกเขาจะได้มีพยานปรักปรำพวกท่าน, เพื่อจะส่งพวกท่านไปให้ผู้พิพากษาของพวกเขาเพื่อพวกท่านจะถูกพิพากษาตามกฎหมาย, และเพื่อพวกท่านจะถูกสังหารหรือถูกโยนเข้าเรือนจำ, ตามโทษานุโทษซึ่งพวกนั้นสามารถทำให้เห็นหรือเป็นพยานปรักปรำพวกท่านได้.

๑๔ บัดนี้คนเหล่านั้นที่หมายมั่นจะทำลายพวกท่าน, เป็นพวกทนาย, ที่ถูกจ้างหรือกำหนดโดยผู้คนให้บังคับใช้กฎในเวลาที่พวกเขามีการพิจารณาคดี, หรือในการพิจารณาความผิดของผู้คนต่อหน้าผู้พิพากษา.

๑๕ บัดนี้ทนายเหล่านี้เป็นผู้รู้วิธีและอุบายทั้งหลายทั้งปวงของผู้คน; และนี่ก็เพื่อให้พวกเขาชำนาญในอาชีพของตนได้.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเริ่มถามอมีวเล็ค, เพื่อโดยการทำเช่นนั้นพวกเขาจะทำให้ท่านค้านถ้อยคำของท่าน, หรือขัดแย้งกับถ้อยคำที่ท่านจะพูด.

๑๗ บัดนี้พวกเขาหาวิธีไม่ว่าอมีวเล็คสามารถรู้ถึงแผนการของพวกเขา. แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อพวกเขาเริ่มถามท่าน, ท่านสำเหนียกในความนึกคิดของพวกเขา, และท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า: โอท่านอนุชนผู้ชั่วร้ายและมีมิจฉาปฏิ, ท่านทนายและคนหน้าซื่อใจคด, เพราะท่านกำลังวางรากฐานของมาร; เพราะท่านกำลังวางกับดักและบ่วงแร้วเพื่อจับคนบริสุทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า.

๑๘ ท่านกำลังวางแผนเพื่อบิดเบือนทางของคนชอบธรรม, และเพื่อนำพระพิโรธของพระผู้เป็นเจ้าลงมาบนศีรษะท่าน, แม้จนถึงความพินาศสิ้นของคนพวกนี้.

๑๙ แท้จริงแล้ว, โมไซยาห์, ผู้เป็นกษัตริย์คนสุดท้ายของเราได้กล่าวไว้ดีแล้ว, เมื่อท่านกำลังจะมอบอาณาจักร, โดยที่ไม่มีผู้ใดจะรับมอบ, อันเป็นเหตุให้คนพวกนี้ได้รับการปกครองโดยเสียงของตนเอง—แท้จริงแล้ว, ท่านกล่าวไว้ดีแล้วว่าหากเวลาจะมาถึงเมื่อเสียงของคนเหล่านี้จะเลือกความชั่วช้าสามัญ, นั่นคือ, หากเวลาจะมาถึงเมื่อคนพวกนี้จะตกไปในการล่วงละเมิดแล้ว, พวกเขาจะสุกงอมสำหรับความพินาศ.

Nevertheless, there were some among them who thought to question them, that by their cunning devices they might catch them in their words, that they might find witness against them, that they might deliver them to their judges that they might be judged according to the law, and that they might be slain or cast into prison, according to the crime which they could make appear or witness against them.

Now it was those men who sought to destroy them, who were lawyers, who were hired or appointed by the people to administer the law at their times of trials, or at the trials of the crimes of the people before the judges.

Now these lawyers were learned in all the arts and cunning of the people; and this was to enable them that they might be skilful in their profession.

And it came to pass that they began to question Amulek, that thereby they might make him cross his words, or contradict the words which he should speak.

Now they knew not that Amulek could know of their designs. But it came to pass as they began to question him, he perceived their thoughts, and he said unto them: O ye wicked and perverse generation, ye lawyers and hypocrites, for ye are laying the foundations of the devil; for ye are laying traps and snares to catch the holy ones of God.

Ye are laying plans to pervert the ways of the righteous, and to bring down the wrath of God upon your heads, even to the utter destruction of this people.

Yea, well did Mosiah say, who was our last king, when he was about to deliver up the kingdom, having no one to confer it upon, causing that this people should be governed by their own voices—yea, well did he say that if the time should come that the voice of this people should choose iniquity, that is, if the time should come that this people should fall into transgression, they would be ripe for destruction.

๒๐ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าพระเจ้าทรงพิพากษาเรื่องความชั่วช้าสามานย์ของพวกท่านดีแล้ว; พระองค์ทรงป่าวร้องกับคนพวกนี้ดีแล้ว, โดยเสียงแห่งเทพของพระองค์ว่า : เจ้าจงกลับใจ, จงกลับใจเถิด, เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์อยู่แค่เอื้อม.

๒๑ แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงป่าวร้องดีแล้ว, โดยเสียงแห่งเทพของพระองค์ว่า : เราจะลงมาในบรรดาผู้คนของเรา, พร้อมกับความเสมอภาคและความยุติธรรมในมือเรา.

๒๒ แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าหากมิใช่เพราะคำสวดอ้อนวอนของคนชอบธรรม, ซึ่งขณะนี้อยู่ในแผ่นดินนี้แล้ว, แม้ขณะนี้ท่านก็จะถูกเหินด้วยความพิณาสัน; แต่ไม่ได้เป็นด้วยน้ำท่วม, ดังที่เป็นมาแล้วกับผู้คนในวันเวลาของโนอาห์, แต่จะเป็นโดยความอดอยาก, และโดยโรคระบาด, และดาบ.

๒๓ แต่เป็นด้วยคำสวดอ้อนวอนของคนชอบธรรมที่ท่านได้รับการละเว้น; บัดนี้, ฉะนั้น, หากท่านจะขับคนชอบธรรมออกจากบรรดาพวกท่านแล้วเมื่อนั้นพระเจ้าจะไม่ทรงยังพระหัตถ์ของพระองค์; แต่ในความกริ้วอันร้ายแรงของพระองค์ พระองค์จะเสด็จออกมาลงโทษท่าน; เมื่อนั้นท่านจะถูกลงทัณฑ์โดยความอดอยาก, และโดยโรคระบาด, และโดยดาบ; และเวลานั้นจะมาถึงในไม่ช้าเว้นแต่ท่านจะกลับใจ.

๒๔ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนยิ่งโกรธอหิวเล็ด, และพวกเขาร้องออกมา, มีความว่า : ชายคนนี้สบประมาทกฎซึ่งเที่ยงธรรมของเรา, และทนายผู้ฉลาดของเราซึ่งเราเลือกไว้.

๒๕ แต่อหิวเล็ดยื่นมือท่านออกไป, และเปล่งเสียงก้องกังวานไปยังคนเหล่านั้น, มีความว่า : โอท่านอนุชนผู้ชั่วร้ายและมีจิตอาชญา, เหตุใดชาตนาจึงมีอำนาจเหนือใจท่านมากมายเช่นนี้? เหตุใดท่านจึงยอมตนให้เขาจนเขามีอำนาจเหนือท่าน, ทำให้ท่านมืดบอด, จนท่านจะไม่เข้าใจถ้อยคำซึ่งได้พูดไปแล้ว, ตามความจริง?

๒๖ เพราะเหตุนี้, ข้าพเจ้าเป็นพยานขัดกับกฎของท่านหรือ? ท่านไม่เข้าใจ; ท่านกล่าวว่าข้าพเจ้าพูดขัดกับกฎของท่าน; แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำ, แต่ข้าพเจ้าพูดสนับสนุนกฎของท่าน, เพื่อให้เกิดการกล่าวโทษแก่ท่าน.

And now I say unto you that well doth the Lord judge of your iniquities; well doth he cry unto this people, by the voice of his angels: Repent ye, repent, for the kingdom of heaven is at hand.

Yea, well doth he cry, by the voice of his angels that: I will come down among my people, with equity and justice in my hands.

Yea, and I say unto you that if it were not for the prayers of the righteous, who are now in the land, that ye would even now be visited with utter destruction; yet it would not be by flood, as were the people in the days of Noah, but it would be by famine, and by pestilence, and the sword.

But it is by the prayers of the righteous that ye are spared; now therefore, if ye will cast out the righteous from among you then will not the Lord stay his hand; but in his fierce anger he will come out against you; then ye shall be smitten by famine, and by pestilence, and by the sword; and the time is soon at hand except ye repent.

And now it came to pass that the people were more angry with Amulek, and they cried out, saying: This man doth revile against our laws which are just, and our wise lawyers whom we have selected.

But Amulek stretched forth his hand, and cried the mightier unto them, saying: O ye wicked and perverse generation, why hath Satan got such great hold upon your hearts? Why will ye yield yourselves unto him that he may have power over you, to blind your eyes, that ye will not understand the words which are spoken, according to their truth?

For behold, have I testified against your law? Ye do not understand; ye say that I have spoken against your law; but I have not, but I have spoken in favor of your law, to your condemnation.

๒๗ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่ารากฐานแห่งความพินาศของคนเหล่านี้กำลังเริ่มถูกจัดวางโดยความไม่ชอบธรรมของทนายและผู้พิพากษาของท่าน.

๒๘ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่ออมิวิเล็คพูดคำเหล่านี้ผู้คนร้องขึ้นต่อท่านท่าน, มีความว่า : บัดนี้เรารู้ว่าชายผู้นี้เป็นลูกของมาร, เพราะเขาพูดเท็จกับเรา; เพราะเขาพูดขัดกับกฎของเรา. และบัดนี้เขากล่าวว่าเขาไม่ได้พูดขัดกับกฎ.

๒๙ และอนึ่ง, เขาสบประมาททนายของเรา, และผู้พิพากษาของเรา.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือทนายได้เก็บเอาความนั้นไว้ในใจเพื่อพวกเขาจะจดจำสิ่งเหล่านี้ไว้ฟ้องร้องท่าน.

๓๑ และมีคนหนึ่งคนหนึ่งในบรรดาคนเหล่านี้ผู้มีชื่อว่าซีเอสรอม. บัดนี้เขาเป็นคนที่กล่าวโทษอมิวิเล็คกับแอลมายิ่งกว่าคนอื่น, เขาเป็นผู้ชำนาญที่สุดคนหนึ่งคนหนึ่งในบรรดาคนเหล่านี้, โดยที่มีธุรกิจมากในบรรดาผู้คน.

๓๒ บัดนี้จุดประสงค์ของทนายเหล่านี้คือเพื่อหาผลประโยชน์; และพวกเขาได้ผลประโยชน์ตามงานของตน.

And now behold, I say unto you, that the foundation of the destruction of this people is beginning to be laid by the unrighteousness of your lawyers and your judges.

And now it came to pass that when Amulek had spoken these words the people cried out against him, saying: Now we know that this man is a child of the devil, for he hath lied unto us; for he hath spoken against our law. And now he says that he has not spoken against it.

And again, he has reviled against our lawyers, and our judges.

And it came to pass that the lawyers put it into their hearts that they should remember these things against him.

And there was one among them whose name was Zeezrom. Now he was the foremost to accuse Amulek and Alma, he being one of the most expert among them, having much business to do among the people.

Now the object of these lawyers was to get gain; and they got gain according to their employ.

แอลมา ๑๑

- ๑ บัดนี้มีอยู่ในกฎของโมไซยาห์ว่าชายทุกคนที่เป็นผู้พิพากษา กฎ, หรือผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้พิพากษา, จะได้รับค่าตอบแทนตามเวลาที่พวกเขาทำงาน พิจารณาคนที่ถูกนำมาอยู่ต่อหน้าพวกเขาเพื่อรับการพิจารณา.
- ๒ บัดนี้หากผู้ใดเป็นหนี้คนอื่น, และเขาไม่ยอมจ่ายเงินที่เป็นหนี้, เขาย่อมถูกร้องเรียนต่อผู้พิพากษา; และผู้พิพากษาย่อมดำเนินการตามอำนาจ, และส่งเจ้าหน้าที่ออกไปนำตัวคนผู้นั้นมาอยู่ต่อหน้าเขา; และเขาพิจารณาคนผู้นั้นตามกฎหมายและหลักฐานที่นำมาฟ้อง, และดังนั้นคนผู้นั้นย่อมถูกบังคับให้อำยสิ่งที่เป็นหนี้ตามนั้น, หรือถูกริบ, หรือถูกขับออกจากบรรดาผู้คนในฐานะขโมยหรือโจร.
- ๓ และผู้พิพากษาได้รับค่าตอบแทนของเขาตามเวลาของเขา—เป็นทองหนึ่งซีไนน์สำหรับหนึ่งวัน, หรือเงินหนึ่งซินัม, ซึ่งเท่ากับทองหนึ่งซีไนน์; และนี่เป็นไปตามกฎที่ให้ไว้.
- ๔ บัดนี้เป็นชื่อทองชิ้นต่าง ๆ ของพวกเขา, และเงินของพวกเขา, ตามค่าของมัน. และชื่อเหล่านี้ให้ไว้โดยชาวนีไฟ, เพราะพวกเขาไม่ได้คิดค่าตามวิธีของชาวยิวซึ่งอยู่ที่เยรูซาเล็ม; ทั้งพวกเขาไม่ได้วัดตามวิธีของชาวยิว; แต่พวกเขาเปลี่ยนวิธีคิดค่าของพวกเขาและมาตรวัดของพวกเขา, ตามความคิดและสภาพการณ์ของผู้คน, ในทุกรุ่น, จนถึงการปกครองของผู้พิพากษา, สิ่งเหล่านี้สถาปนาโดยกษัตริย์โมไซยาห์.
- ๕ บัดนี้วิธีคิดค่าเป็นดังนั้น—ทองหนึ่งซีไนน์, ทองหนึ่งซีอัน, ทองหนึ่งซัม, และทองหนึ่งลิมนาห์.
- ๖ เงินหนึ่งซินัม, เงินหนึ่งแอมเนอร์, เงินหนึ่งเอซรอม, และเงินหนึ่งออนไท.
- ๗ เงินหนึ่งซินัมเท่ากับทองหนึ่งซีไนน์, และอย่างใดอย่างหนึ่งมีค่าเท่ากับข้าวบาร์เลย์หนึ่งมาตรดวง, และมีค่าเท่ากับเมล็ดธัญพืชทุกชนิดหนึ่งมาตรดวงด้วย.
- ๘ บัดนี้จำนวนทองหนึ่งซีอันเป็นสองเท่าค่าของหนึ่งซีไนน์.
- ๙ และทองหนึ่งซัมเป็นสองเท่าค่าของหนึ่งซีอัน.
- ๑๐ และทองหนึ่งลิมนาห์เป็นค่าของทั้งหมด.

Alma 11

Now it was in the law of Mosiah that every man who was a judge of the law, or those who were appointed to be judges, should receive wages according to the time which they labored to judge those who were brought before them to be judged.

Now if a man owed another, and he would not pay that which he did owe, he was complained of to the judge; and the judge executed authority, and sent forth officers that the man should be brought before him; and he judged the man according to the law and the evidences which were brought against him, and thus the man was compelled to pay that which he owed, or be stripped, or be cast out from among the people as a thief and a robber.

And the judge received for his wages according to his time—a senine of gold for a day, or a senum of silver, which is equal to a senine of gold; and this is according to the law which was given.

Now these are the names of the different pieces of their gold, and of their silver, according to their value. And the names are given by the Nephites, for they did not reckon after the manner of the Jews who were at Jerusalem; neither did they measure after the manner of the Jews; but they altered their reckoning and their measure, according to the minds and the circumstances of the people, in every generation, until the reign of the judges, they having been established by king Mosiah.

Now the reckoning is thus—a senine of gold, a seon of gold, a shum of gold, and a limnah of gold.

A senum of silver, an amnor of silver, an ezrom of silver, and an onti of silver.

A senum of silver was equal to a senine of gold, and either for a measure of barley, and also for a measure of every kind of grain.

Now the amount of a seon of gold was twice the value of a senine.

And a shum of gold was twice the value of a seon.

And a limnah of gold was the value of them all.

๑๑ และเงินหนึ่งแอมเนอร์เท่ากับสองซินัม.

๑๒ และเงินหนึ่งเอซรอมเท่ากับสี่ซินัม.

๑๓ และหนึ่งออนไทเท่ากับทั้งหมด.

๑๔ บัดนี้คือค่าจำนวนน้อยของวิธีการคิดของพวกเขา

—

๑๕ หนึ่งชิบลันเป็นครึ่งหนึ่งของหนึ่งซินัม; ฉะนั้น, หนึ่งชิบลันมีค่าเท่ากับข้าวบาร์เลย์ครึ่งมาตรดวง.

๑๖ และหนึ่งชิบลุมเป็นครึ่งหนึ่งของหนึ่งชิบลัน.

๑๗ และหนึ่งลียะเป็นครึ่งหนึ่งของหนึ่งชิบลุม.

๑๘ บัดนี้คือจำนวนของพวกเขา, ตามวิธีการคิดของพวกเขา.

๑๙ บัดนี้ทองหนึ่งแอนเทียนเท่ากับสามชิบลัน.

๒๐ บัดนี้, มันเป็นไปเพื่อจุดประสงค์อย่างเดียวกันที่จะหาผลประโยชน์, เพราะพวกเขาได้รับค่าตอบแทนของตนตามงานของตน, ฉะนั้น, พวกเขาปลุกปั่นผู้คนให้ก่อความวุ่นวาย, และความยุ่งยากและความชั่วร้ายนานัปการ, เพื่อพวกเขาจะมีงานมากขึ้น, เพื่อพวกเขาจะได้เงินตราตามคติที่นำมาต่อหน้าพวกเขา; ฉะนั้นพวกเขาปลุกปั่นผู้คนให้ต่อต้านแอลมาและอมิวเล็ค.

๒๑ และซีเอสรอมผู้นี้ตั้งต้นซักถามอมิวเล็ค, มีความว่า : ท่านจะตอบข้อซักถามข้าพเจ้าสักสองสามข้อที่ข้าพเจ้าจะถามท่านไหม ? บัดนี้ซีเอสรอมเป็นชายที่ชำนาญในเล่ห์ของมาร, เพื่อเขาจะได้ทำลายสิ่งที่ดี; ฉะนั้น, เขาจึงกล่าวแก่อมิวเล็ค : ท่านจะตอบข้อซักถามที่ข้าพเจ้าจะถามท่านไหม ?

๒๒ และอมิวเล็คกล่าวแก่เขา : ข้าพเจ้าจะตอบ, หากมันเป็นไปตามพระวิญญาณของพระเจ้า, ซึ่งอยู่กับข้าพเจ้า; เพราะข้าพเจ้าจะไม่พูดอะไรที่ตรงกันข้ามกับพระวิญญาณของพระเจ้า. และซีเอสรอมกล่าวแก่ท่าน : ดูเถิด, นี่คือเงินหกออนไท, และทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าจะให้ท่านหากท่านจะปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระผู้ทรงเป็นเหนือทุกสิ่ง.

๒๓ บัดนี้อมิวเล็คกล่าว : โอท่านผู้เป็นลูกของนรก, เหตุใดท่านจึงล่อใจข้าพเจ้า ? ท่านรู้ไหมว่าคนชอบธรรมไม่พ่ายแพ้ต่อการล่อลวงเช่นนั้น ?

๒๔ ท่านเชื่อไหมว่าไม่มีพระผู้เป็นเจ้า ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย, ท่านรู้ว่ามิใช่พระผู้เป็นเจ้า, แต่ท่านรักทรัพย์นั้นมากกว่าพระองค์.

And an amnor of silver was as great as two senums.

And an ezrom of silver was as great as four senums.

And an onti was as great as them all.

Now this is the value of the lesser numbers of their reckoning—

A shiblon is half of a senum; therefore, a shiblon for half a measure of barley.

And a shiblum is a half of a shiblon.

And a leah is the half of a shiblum.

Now this is their number, according to their reckoning.

Now an antion of gold is equal to three shiblons.

Now, it was for the sole purpose to get gain, because they received their wages according to their employ, therefore, they did stir up the people to riotings, and all manner of disturbances and wickedness, that they might have more employ, that they might get money according to the suits which were brought before them; therefore they did stir up the people against Alma and Amulek.

And this Zeezrom began to question Amulek, saying: Will ye answer me a few questions which I shall ask you? Now Zeezrom was a man who was expert in the devices of the devil, that he might destroy that which was good; therefore, he said unto Amulek: Will ye answer the questions which I shall put unto you?

And Amulek said unto him: Yea, if it be according to the Spirit of the Lord, which is in me; for I shall say nothing which is contrary to the Spirit of the Lord. And Zeezrom said unto him: Behold, here are six onties of silver, and all these will I give thee if thou wilt deny the existence of a Supreme Being.

Now Amulek said: O thou child of hell, why tempt ye me? Knowest thou that the righteous yieldeth to no such temptations?

Believest thou that there is no God? I say unto you, Nay, thou knowest that there is a God, but thou lovest that lucre more than him.

๒๕ และบัดนี้ท่านกล่าวคำเท็จแก่ข้าพเจ้าต่อพระพักตร์
พระผู้เป็นเจ้า. ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า—ดูเถิดหกออน
ไทนี้, ซึ่งมีค่ามาก, ข้าพเจ้าจะให้ท่าน—แม้ว่าท่านมี
ความตั้งใจที่จะสงวนมันไว้จากข้าพเจ้า; และความ
ปรารถนาของท่านคือเพียงให้ข้าพเจ้าปฏิเสธพระผู้
เป็นเจ้าองค์จริงและทรงพระชนม์อยู่, เพื่อท่านจะมี
เหตุที่จะทำลายข้าพเจ้า. และบัดนี้ดูเถิด, เพราะความ
ชั่วใหญ่หลวงนี้ ท่านจะได้รับผลตอบแทน.

๒๖ และซีเอสรอมกล่าวแก่ท่าน : ท่านกล่าวว่ามิใช่
เป็นเจ้าองค์จริงและทรงพระชนม์อยู่หรือ ?

๒๗ และอามูเลกกล่าว : ใช่, มีพระผู้เป็นเจ้าองค์จริงและ
ทรงพระชนม์อยู่.

๒๘ บัดนี้ซีเอสรอมกล่าว : มีพระผู้เป็นเจ้ามากกว่าองค์
หนึ่งหรือ ?

๒๙ และท่านตอบ, ไม่ใช่.

๓๐ บัดนี้ซีเอสรอมกล่าวแก่ท่านอีก : ท่านรู้เรื่องเหล่านี้
ได้อย่างไร ?

๓๑ และท่านกล่าว : เทพองค์หนึ่งทำให้เรื่องนี้เป็นที่รู้แก่
ข้าพเจ้า.

๓๒ และซีเอสรอมกล่าวอีก : ผู้ที่จะมาคือใคร ? คือพระ
บุตรของพระผู้เป็นเจ้าหรือ ?

๓๓ และท่านกล่าวแก่เขา, ถูกแล้ว.

๓๔ และซีเอสรอมกล่าวอีก : พระองค์จะทรงช่วยผู้คน
ของพระองค์ในบาปให้รอดหรือ ? และอามูเลกตอบ
และกล่าวแก่เขา : ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าพระองค์จะ
ไม่ทรงทำเช่นนั้น, เพราะเป็นไปได้ที่พระองค์จะทรง
ปฏิเสธพระวาระของพระองค์.

๓๕ บัดนี้ซีเอสรอมกล่าวแก่ผู้คน : จงดูว่าท่านจดจำ
เรื่องเหล่านี้; เพราะเขาพูดว่ามีพระผู้เป็นเจ้าเพียงองค์
เดียว; ทว่าเขายังกล่าวว่าพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า
จะเสด็จมา, แต่พระองค์จะไม่ทรงช่วยผู้คนของ
พระองค์ให้รอด—ราวกับว่าเขามีอำนาจสั่งพระผู้เป็น
เจ้า.

๓๖ บัดนี้อามูเลกกล่าวแก่เขาอีก : ดูเถิดท่านพูดเท็จ,
เพราะท่านกล่าวว่าข้าพเจ้าพูดราวกับว่าข้าพเจ้ามี
อำนาจสั่งพระผู้เป็นเจ้าเพราะข้าพเจ้ากล่าวว่า
พระองค์จะไม่ทรงช่วยผู้คนของพระองค์ที่อยู่ในบาป
ของตนให้รอด.

And now thou hast lied before God unto me. Thou
saidst unto me—Behold these six onties, which are of
great worth, I will give unto thee—when thou hadst
it in thy heart to retain them from me; and it was
only thy desire that I should deny the true and living
God, that thou mightest have cause to destroy me.
And now behold, for this great evil thou shalt have
thy reward.

And Zeezrom said unto him: Thou sayest there is a
true and living God?

And Amulek said: Yea, there is a true and living
God.

Now Zeezrom said: Is there more than one God?

And he answered, No.

Now Zeezrom said unto him again: How knowest
thou these things?

And he said: An angel hath made them known
unto me.

And Zeezrom said again: Who is he that shall
come? Is it the Son of God?

And he said unto him, Yea.

And Zeezrom said again: Shall he save his people
in their sins? And Amulek answered and said unto
him: I say unto you he shall not, for it is impossible
for him to deny his word.

Now Zeezrom said unto the people: See that ye re-
member these things; for he said there is but one
God; yet he saith that the Son of God shall come, but
he shall not save his people—as though he had au-
thority to command God.

Now Amulek saith again unto him: Behold thou
hast lied, for thou sayest that I spake as though I had
authority to command God because I said he shall
not save his people in their sins.

๓๗ และข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านอีกว่าพระองค์ทรงช่วยพวกเขาที่อยู่ในบาปของตนให้รอดไม่ได้; เพราะข้าพเจ้าปฏิเสธพระวาทะของพระองค์ไม่ได้, และพระองค์ตรัสไว้ว่าไม่มีสิ่งที่ไม่สะอาดจะสืบทอดอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นมรดกเลย; ฉะนั้น, ท่านจะได้รับการช่วยให้รอดได้อย่างไร, เว้นแต่ท่านจะสืบทอดอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นมรดก? ฉะนั้น, ท่านจะได้รับการช่วยให้รอดไม่ได้ในบาปของท่าน.

๓๘ บัดนี้ซีเอสรอมกล่าวแก่ท่านอีก : พระบุตรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าคือพระบิดานิรันดร์นั้นเองหรือ?

๓๙ และอมิวเล็คกล่าวแก่เขา : ใช่แล้ว, พระองค์คือพระบิดานิรันดร์ของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก, และสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้นนั่นเอง; พระองค์ทรงเป็นปฐมและอวสาน, ต้นและปลาย;

๔๐ และพระองค์จะเสด็จมาในโลกเพื่อไถ่ผู้คนของพระองค์; และพระองค์จะทรงรับเอาการล่วงละเมิดของคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระนามของพระองค์ไว้กับพระองค์; และคนเหล่านั้นคือคนที่จะมีชีวิตนิรันดร์, และไม่มีใครอื่นจะได้รับความรอด.

๔๑ ฉะนั้นคนชั่วร้ายคงอยู่เหมือนกับว่าไม่มีการไถ่กระทำให้ขึ้นเลย, เว้นแต่จะเป็นการแก้สายรัดแห่งความตายออก; เพราะดูเถิด, วันนั้นจะมาถึงที่คนทั้งปวงจะถูกขึ้นจากบรรดาคนตายและยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า, และถูกพิพากษาตามงานของพวกเขา.

๔๒ บัดนี้, มีความตายอย่างหนึ่งซึ่งเรียกว่าความตายทางโลก; และความตายของพระคริสต์จะแก้สายรัดแห่งความตายทางโลกนี้, เพื่อจะยกคนทั้งปวงขึ้นจากความตายทางโลกนี้.

๔๓ วิญญาณและร่างกายจะรวมกันอีกในรูปแบบอันสมบูรณ์; ทั้งแขนขาและข้อต่อจะกลับคืนสู่โครงร่างอันถูกต้อง, แม้ดังเราเป็นอยู่ขณะนี้ในเวลานี้; และพระองค์จะทรงนำเรามายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้เป็นเจ้า, โดยรู้แมดังที่เราอยู่เดี๋ยวนี้, และมีความจำถึงความผิดทั้งหมดของเราอย่างชัดเจน.

And I say unto you again that he cannot save them in their sins; for I cannot deny his word, and he hath said that no unclean thing can inherit the kingdom of heaven; therefore, how can ye be saved, except ye inherit the kingdom of heaven? Therefore, ye cannot be saved in your sins.

Now Zeezrom saith again unto him: Is the Son of God the very Eternal Father?

And Amulek said unto him: Yea, he is the very Eternal Father of heaven and of earth, and all things which in them are; he is the beginning and the end, the first and the last;

And he shall come into the world to redeem his people; and he shall take upon him the transgressions of those who believe on his name; and these are they that shall have eternal life, and salvation cometh to none else.

Therefore the wicked remain as though there had been no redemption made, except it be the loosing of the bands of death; for behold, the day cometh that all shall rise from the dead and stand before God, and be judged according to their works.

Now, there is a death which is called a temporal death; and the death of Christ shall loose the bands of this temporal death, that all shall be raised from this temporal death.

The spirit and the body shall be reunited again in its perfect form; both limb and joint shall be restored to its proper frame, even as we now are at this time; and we shall be brought to stand before God, knowing even as we know now, and have a bright recollection of all our guilt.

๔๔ บัดนี้, การนำกลับคืนนี้จะเกิดแก่คนทั้งปวง, ทั้งชราและหนุ่ม, ทั้งทาสและไท, ทั้งชายและหญิง, ทั้งคนชั่วร้ายและคนชอบธรรม; และแม้ผมบนศีรษะของพวกเขาจะหักเสี้ยนเดียวก็จะไม่หายไป; แต่พระองค์จะทรงนำทุกสิ่งกลับคืนสู่โครงร่างอันสมบูรณ์, ดังที่เป็นอยู่เดี๋ยวนี้, หรือในร่างกาย, และจะทรงนำมาพิจารณาต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์พระบุตร, และพระเจ้าผู้เป็นเจ้าพระบิดา, และพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์, ซึ่งเป็นพระเจ้าเดียนรันดร์, เพื่อได้รับการพิพากษาตามงานของพวกเขา, ไม่ว่าดีหรือไม่ชั่ว.

๔๕ บัดนี้, ดูก่อน, ข้าพเจ้าพูดกับท่านแล้วเกี่ยวกับความตายของร่างกายอันเป็นมรรตัย, และเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีวิตของร่างกายอันเป็นมรรตัยด้วย. ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าร่างกายอันเป็นมรรตัยนี้จะทรงยกขึ้นเป็นร่างกายที่เป็นอมตะ, คือจากความตาย, แม้จากความตายครั้งแรกมาสู่ชีวิต, เพื่อพวกเขาจะไม่ตายอีกต่อไป; วิญญาณพวกเขาจะรวมอยู่กับร่างกายพวกเขา, จะไม่แยกออกจากกันเลย; ดังนั้นทั้งหมดกลับกลายเป็นฝ่ายวิญญาณและเป็นอมตะ, เพื่อพวกเขาจะเห็นความเนาเปื่อยไม่ได้อีกต่อไป.

๔๖ บัดนี้, เมื่ออมีวเล็คได้ยุติการกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้วผู้คนเริ่มแปลกใจอีก, และซีเอสรอมเริ่มตัวสั่นด้วย. และดังนั้นถ้อยคำของอมีวเล็คจบลง, หรือก็คือทั้งหมดที่ข้าพเจ้าเขียนไว้.

Now, this restoration shall come to all, both old and young, both bond and free, both male and female, both the wicked and the righteous; and even there shall not so much as a hair of their heads be lost; but every thing shall be restored to its perfect frame, as it is now, or in the body, and shall be brought and be arraigned before the bar of Christ the Son, and God the Father, and the Holy Spirit, which is one Eternal God, to be judged according to their works, whether they be good or whether they be evil.

Now, behold, I have spoken unto you concerning the death of the mortal body, and also concerning the resurrection of the mortal body. I say unto you that this mortal body is raised to an immortal body, that is from death, even from the first death unto life, that they can die no more; their spirits uniting with their bodies, never to be divided; thus the whole becoming spiritual and immortal, that they can no more see corruption.

Now, when Amulek had finished these words the people began again to be astonished, and also Zeezrom began to tremble. And thus ended the words of Amulek, or this is all that I have written.

แอลมา ๑๒

- ๑ บัดนี้แอลมา, โดยที่เห็นว่าถ้อยคำของอมิวเล็คทำให้ซีเอสรอมเงียบลง, เพราะเขาเห็นว่าอมิวเล็คจับได้ถึง การพูดเท็จและการหลอกลวงของตนเพื่อทำลายท่าน, และโดยที่เห็นว่าเขาเริ่มตัวสั่นจากการสำนึกในความ ผิดของตน, เขาจึงเริ่มเอ่ยปากพูด, และทำให้ถ้อยคำ ของอมิวเล็คมีหลักฐาน, และอธิบายสิ่งต่าง ๆ นอก เหนือไปจากนั้น, หรือค้ำพระคัมภีร์ออกนอกเหนือจาก ที่อมิวเล็คทำไปแล้ว.
- ๒ บัดนี้ถ้อยคำที่แอลมาพูดกับซีเอสรอมนั้นผู้คนราย รอบได้ยิน; เพราะฝูงชนมีมาก, และท่านพูดทำนองนี้ :
- ๓ บัดนี้ซีเอสรอม, โดยที่เห็นว่าท่านถูกจับได้ถึงการพูด เท็จและเล่ห์กลของท่าน, เพราะท่านไม่เพียงพูดเท็จ กับมนุษย์เท่านั้นแต่ท่านยังพูดเท็จกับพระผู้เป็นเจ้า; เพราะเหตุนี้, พระองค์ทรงรู้ความคิดทั้งหมดของท่าน, และท่านเห็นแล้วว่าความคิดของท่านเป็นที่รู้แก่เรา โดยพระวิญญาณของพระองค์;
- ๔ และท่านเห็นแล้วว่าเรารู้ว่าแผนของท่านเป็นแผน ซึ่งแยบยลมาก, เหมือนความแยบยลของมาร, เพื่อพูด เท็จและหลอกลวงคนพวกนี้เพื่อท่านจะทำให้พวกเขา ต่อต้านเรา, สบประมาทเราและขับไล่เรา—
- ๕ บัดนี้เป็นแผนของปฏิปักษ์ของท่าน, และเขาใช้ อำนาจของเขากับท่านแล้ว. บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่าน จดจำว่าอะไรที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน ข้าพเจ้ากล่าวแก่ ทุกคน.
- ๖ และเหตุนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านทุกคนว่าเป็นบ่วง แร้วของปฏิปักษ์, ซึ่งเขาวางไว้เพื่อจับคนพวกนี้, เพื่อ เขาจะนำท่านมาขึ้นอยู่กับเขา, เพื่อเขาจะมัดท่านไว้ ด้วยโซ่ของเขา, เพื่อเขาจะล่ามท่านลงไปสู่ความพินาศ อันเป็นนิมิต, ตามอำนาจแห่งการเป็นเชลยของเขา.
- ๗ บัดนี้เมื่อแอลมาพูดถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ซีเอสรอม เริ่มตัวสั่นยิ่งขึ้น, เพราะเขาเชื่อมั่นในเดชานุภาพของ พระผู้เป็นเจ้ามากขึ้นเรื่อย ๆ; และเขาเชื่อมั่นด้วยว่า แอลมาและอมิวเล็คมีความรู้เกี่ยวกับเขา, เพราะเขา เชื่อมั่นว่าพวกท่านรู้ความนึกคิดและเจตนาของใจเขา; เพราะพวกท่านได้รับพลังความสามารถมาเพื่อจะได้รู้ เรื่องเหล่านี้ตามวิญญาณแห่งการพยากรณ์.

Alma 12

Now Alma, seeing that the words of Amulek had silenced Zeezrom, for he beheld that Amulek had caught him in his lying and deceiving to destroy him, and seeing that he began to tremble under a consciousness of his guilt, he opened his mouth and began to speak unto him, and to establish the words of Amulek, and to explain things beyond, or to unfold the scriptures beyond that which Amulek had done.

Now the words that Alma spake unto Zeezrom were heard by the people round about; for the multitude was great, and he spake on this wise:

Now Zeezrom, seeing that thou hast been taken in thy lying and craftiness, for thou hast not lied unto men only but thou hast lied unto God; for behold, he knows all thy thoughts, and thou seest that thy thoughts are made known unto us by his Spirit;

And thou seest that we know that thy plan was a very subtle plan, as to the subtlety of the devil, for to lie and to deceive this people that thou mightest set them against us, to revile us and to cast us out—

Now this was a plan of thine adversary, and he hath exercised his power in thee. Now I would that ye should remember that what I say unto thee I say unto all.

And behold I say unto you all that this was a snare of the adversary, which he has laid to catch this people, that he might bring you into subjection unto him, that he might encircle you about with his chains, that he might chain you down to everlasting destruction, according to the power of his captivity.

Now when Alma had spoken these words, Zeezrom began to tremble more exceedingly, for he was convinced more and more of the power of God; and he was also convinced that Alma and Amulek had a knowledge of him, for he was convinced that they knew the thoughts and intents of his heart; for power was given unto them that they might know of these things according to the spirit of prophecy.

๘ และซีเอสรอมเริ่มสอบถามพวกท่านอย่างขยันหมั่นเพียร, เพื่อเขาจะรู้เกี่ยวกับอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้ามากยิ่งขึ้น. และเขากล่าวแก่แอลมา : ที่อมิวเล็คพูดเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีวิตของคนตายหมายความว่าอย่างไร, ที่ว่าคนทั้งปวงจะลุกขึ้นจากบรรดาคนตาย, ทั้งคนเที่ยงธรรมและคนไม่เที่ยงธรรม, และพระองค์จะทรงนำมายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อรับการพิพากษาตามงานของพวกเขา ?

๙ และบัดนี้แอลมาเริ่มอธิบายเรื่องเหล่านี้แก่เขา, มีความว่า : ความรู้ในความลึกลับของพระผู้เป็นเจ้าประทานไว้ให้หลายคน; กระนั้นก็ตามพวกเขาได้รับพระบัญชาอย่างเคร่งครัดว่าพวกเขาจะไม่ถ่ายทอดออกไปนอกจากตามพระวอนะส่วนที่พระองค์ประทานแก่ลูกหลานมนุษย์, ตามความใส่ใจและความขยันหมั่นเพียรที่พวกเขาถวายแด่พระองค์.

๑๐ และฉะนั้น, เขาที่ท่าใจตนแข็งกระด้าง, ผู้เดียวกันนั้นย่อมได้รับพระวอนะน้อยลง; และแก่คนที่ไม่ท่าใจตนแข็งกระด้าง, ก็จะประทานพระวอนะมากขึ้นเรื่อย ๆ, จนกว่าจะประทานให้เขารู้ความลึกลับของพระผู้เป็นเจ้าจนเขารู้พระวอนะเหล่านั้นในความไพบูลย์.

๑๑ และแก่พวกเขาที่ท่าใจตนแข็งกระด้าง, ก็จะประทานพระวอนะให้พวกเขาน้อยลงจนพวกเขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับความลึกลับของพระองค์; และเมื่อนั้นพวกเขาย่อมถูกमारพาไปเป็นเชลย, และถูกนำลงไปสู่ความพินาศโดยความประสงค์ของเขา. บัดนี้คือความหมายของโซ่แห่งนรก.

๑๒ และอมิวเล็คพูดไว้อย่างแจ้งชัดเกี่ยวกับความตาย, และการถูกยกขึ้นจากความเป็นมรตัยนี้ไปสู่สภาพความเป็นอมตะ, และโดยที่ถูกลำนำไปอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อรับการพิพากษาตามงานของเรา.

๑๓ เมื่อนั้นหากใจเราแข็งกระด้าง, แท้จริงแล้ว, หากเราท่าใจเราแข็งกระด้างต่อพระวอนะ, ถึงขนาดที่หาพระวอนะไม่พบในตัวเรา, เมื่อนั้นสภาพของเราจะน่าพรั่นพรึง, เพราะเมื่อนั้นเราจะถูกกล่าวโทษ.

And Zeezrom began to inquire of them diligently, that he might know more concerning the kingdom of God. And he said unto Alma: What does this mean which Amulek hath spoken concerning the resurrection of the dead, that all shall rise from the dead, both the just and the unjust, and are brought to stand before God to be judged according to their works?

And now Alma began to expound these things unto him, saying: It is given unto many to know the mysteries of God; nevertheless they are laid under a strict command that they shall not impart only according to the portion of his word which he doth grant unto the children of men, according to the heed and diligence which they give unto him.

And therefore, he that will harden his heart, the same receiveth the lesser portion of the word; and he that will not harden his heart, to him is given the greater portion of the word, until it is given unto him to know the mysteries of God until he know them in full.

And they that will harden their hearts, to them is given the lesser portion of the word until they know nothing concerning his mysteries; and then they are taken captive by the devil, and led by his will down to destruction. Now this is what is meant by the chains of hell.

And Amulek hath spoken plainly concerning death, and being raised from this mortality to a state of immortality, and being brought before the bar of God, to be judged according to our works.

Then if our hearts have been hardened, yea, if we have hardened our hearts against the word, inasmuch that it has not been found in us, then will our state be awful, for then we shall be condemned.

๑๔ เพราะถ้อยคำของเราจะกล่าวโทษเรา, แท้จริงแล้ว, งานทั้งหมดของเราจะกล่าวโทษเรา; จะไม่พบว่าเราปราศจากมลทิน; และความนึกคิดของเราจะกล่าวโทษเราด้วย; และในสภาพอันน่าพรั่นพรึงนี้เราจะไม่กล้าเงยหน้าดูพระผู้เป็นเจ้าของเรา; และเราจะค่อนข้างยินดีหากเราสั่งก้อนหินและภูเขาให้ตกลงมาทับเราได้เพื่อปิดบังเราจากที่ประทับของพระองค์.

๑๕ แต่นี้เป็นไปไม่ได้; เราต้องออกมายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ในรัศมีภาพของพระองค์, และในเดชานุภาพของพระองค์, และในอำนาจ, พระบารมี, และอำนาจการปกครองของพระองค์, และยอมรับด้วยความอับอายอันเป็นนิจว่าการพิพากษาทั้งหมดของพระองค์เที่ยงธรรม; ว่าพระองค์ทรงเที่ยงธรรมในงานทั้งหมดของพระองค์, และว่าพระองค์ทรงเมตตาลูกหลานมนุษย์, และว่าพระองค์ทรงมีเดชานุภาพทั้งปวงที่จะช่วยทุกคนที่เชื่อในพระนามของพระองค์ให้รอดและนำผลที่คู่ควรแก่การกลับใจออกมา.

๑๖ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านเมื่อนั้นความตายย่อมมาถึง, แม้ความตายครั้งที่สอง, ซึ่งเป็นความตายทางวิญญาณ; เมื่อนั้นย่อมเป็นเวลาที่คุณใดก็ตามที่ตายในบาปของเขา, อันเกี่ยวกับความตายทางโลก, จะตายทางวิญญาณด้วย; แท้จริงแล้ว, เขาจะตายในเรื่องที่เกี่ยวกับความชอบธรรม.

๑๗ เมื่อนั้นคือเวลาที่ความทรมานของพวกเขาจะเป็นดังทะเลเพลิงและกำมะถัน, ซึ่งเปลวเพลิงนั้นจะลุกโชนตลอดกาลและตลอดไป; และเมื่อนั้นคือเวลาที่พวกเขาถูกล่ามด้วยโซ่ลงไปสู่ความพินาศอันเป็นนิจ, ตามอำนาจและการเป็นเชลยของซาตาน, โดยที่เขาทำให้คนพวกนี้ขึ้นอยู่กับความประสงค์ของเขา.

๑๘ เมื่อนั้น, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, พวกเขาจะเป็นราวกับว่าไม่มีการไถ่กระทำให้ขึ้นเลย; เพราะพวกเขาจะรับการไถ่ไม่ได้ตามความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้า; และพวกเขาจะตายไม่ได้, โดยที่การเน่าเปื่อยไม่มีอีกต่อไปแล้ว.

๑๙ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอลมาพูดถ้อยคำเหล่านี้จบแล้ว, ผู้คนเริ่มแปลกใจยิ่งขึ้น;

For our words will condemn us, yea, all our works will condemn us; we shall not be found spotless; and our thoughts will also condemn us; and in this awful state we shall not dare to look up to our God; and we would fain be glad if we could command the rocks and the mountains to fall upon us to hide us from his presence.

But this cannot be; we must come forth and stand before him in his glory, and in his power, and in his might, majesty, and dominion, and acknowledge to our everlasting shame that all his judgments are just; that he is just in all his works, and that he is merciful unto the children of men, and that he has all power to save every man that believeth on his name and bringeth forth fruit meet for repentance.

And now behold, I say unto you then cometh a death, even a second death, which is a spiritual death; then is a time that whosoever dieth in his sins, as to a temporal death, shall also die a spiritual death; yea, he shall die as to things pertaining unto righteousness.

Then is the time when their torments shall be as a lake of fire and brimstone, whose flame ascendeth up forever and ever; and then is the time that they shall be chained down to an everlasting destruction, according to the power and captivity of Satan, he having subjected them according to his will.

Then, I say unto you, they shall be as though there had been no redemption made; for they cannot be redeemed according to God's justice; and they cannot die, seeing there is no more corruption.

Now it came to pass that when Alma had made an end of speaking these words, the people began to be more astonished;

๒๐ แต่มีคนผู้หนึ่งชื่อแอนทิโอนัท, ซึ่งเป็นหัวหน้าผู้ปกครองคนหนึ่งในบรรดาพวกเขา, ออกมากล่าวแก่ท่านว่า : ที่ท่านกล่าวมานี้คืออะไร, ที่ว่ามนุษย์จะลุกขึ้นจากบรรดาคนตายและจะถูกเปลี่ยนจากสภาพที่เป็นมรตัยไปสู่สภาพที่เป็นอมตะ, เพื่อจิตวิญญาณจะตายไม่ได้เลย ?

๒๑ ข้อความในพระคัมภีร์หมายความว่าอะไร, ที่กล่าวว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงให้เหล่าเเครบและดาบเพลิงอยู่ทางตะวันออกของสวนแห่งเอเดน, เกือบติดตามตราแรกของเราจะเข้าไปและรับส่วนผลของต้นไม้แห่งชีวิต, และมีชีวิตอยู่ตลอดกาล ? และดังนั้นเราจึงเห็นว่าไม่มีโอกาสจะเป็นไปได้เลยที่พวกท่านจะมีชีวิตอยู่ตลอดกาล.

๒๒ บัดนี้แอลมากล่าวแก่เขา : นี่คือเรื่องที่ข้าพเจ้ากำลังจะอธิบาย. บัดนี้เราเห็นว่าอาดัมตกโดยการรับส่วนผลไม้ต้องห้าม, ตามพระวอนะของพระผู้เป็นเจ้า; และดังนั้นเราจึงเห็น, ว่าโดยการตกของท่าน, มนุษยชาติทั้งปวงจึงกลับกลายเป็นผู้คนที่หลงไปและตก.

๒๓ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าหากเป็นไปได้ที่อาดัมจะรับส่วนผลของต้นไม้แห่งชีวิตในเวลานั้น, ก็จะไม่มีความตาย, และพระวอนะจะไม่มีความหมาย, ทำให้พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้กล่าวเท็จ, เพราะพระองค์ตรัสไว้ว่า : หากเจ้ากินเจ้าจะตายอย่างแน่นอน.

๒๔ และเราเห็นว่าความตายมาสู่มนุษยชาติ, แท้จริงแล้ว, ความตายที่มีวิเลศนิต, ซึ่งคือความตายทางโลก; กระนั้นก็ตามยังมีช่วงเวลาที่เหมาะสมให้มนุษย์ซึ่งในช่วงเวลานั้นเขาอาจจะกลับใจ; ฉะนั้นชีวิตนี้จึงมาเป็นสภาพแห่งการทดลอง; เป็นเวลาที่เตรียมพบพระผู้เป็นเจ้า; เป็นเวลาที่เตรียมรับสภาพอันหาได้สิ้นสุดไม่ซึ่งเราพูดมาแล้ว, ซึ่งอยู่ภายหลังการฟื้นคืนชีวิตของคนตาย.

๒๕ บัดนี้, หากไม่เป็นเพราะแผนแห่งการไถ่, ซึ่งวางไว้ นับจากการวางรากฐานของโลก, จะมีการฟื้นคืนชีวิตของคนตายไม่ได้; แต่มีแผนแห่งการไถ่วางไว้, ซึ่งจะทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิตของคนตาย, ซึ่งพูดมาแล้ว.

But there was one Antionah, who was a chief ruler among them, came forth and said unto him: What is this that thou hast said, that man should rise from the dead and be changed from this mortal to an immortal state, that the soul can never die?

What does the scripture mean, which saith that God placed cherubim and a flaming sword on the east of the garden of Eden, lest our first parents should enter and partake of the fruit of the tree of life, and live forever? And thus we see that there was no possible chance that they should live forever.

Now Alma said unto him: This is the thing which I was about to explain. Now we see that Adam did fall by the partaking of the forbidden fruit, according to the word of God; and thus we see, that by his fall, all mankind became a lost and fallen people.

And now behold, I say unto you that if it had been possible for Adam to have partaken of the fruit of the tree of life at that time, there would have been no death, and the word would have been void, making God a liar, for he said: If thou eat thou shalt surely die.

And we see that death comes upon mankind, yea, the death which has been spoken of by Amulek, which is the temporal death; nevertheless there was a space granted unto man in which he might repent; therefore this life became a probationary state; a time to prepare to meet God; a time to prepare for that endless state which has been spoken of by us, which is after the resurrection of the dead.

Now, if it had not been for the plan of redemption, which was laid from the foundation of the world, there could have been no resurrection of the dead; but there was a plan of redemption laid, which shall bring to pass the resurrection of the dead, of which has been spoken.

- ๒๖ และบัดนี้ดูเถิด, หากเป็นไปได้ว่าบิดามารดาแรกของเราก็คงได้รับส่วนจากต้นไม้แห่งชีวิตแล้ว พวกท่านก็จะเศร้าหมองตลอดกาล, โดยไม่มีสภาพการเตรียม; และดังนั้นแผนแห่งการไถ่จะล้มเหลวไป, และพระวอนของพระผู้เป็นเจ้าจะไม่มีผล, โดยที่ไม่เกิดผล.
- ๒๗ แต่ดูเถิด, มันไม่ได้เป็นเช่นนั้น; แต่พระองค์ทรงกำหนดให้มนุษย์ว่าพวกเขาต้องตาย; และหลังจากความตาย, พวกเขาต้องมาสู่การพิพากษา, แม้เป็นการพิพากษาเดียวกับที่เราพูดมา, ซึ่งเป็นที่สุด.
- ๒๘ และหลังจากพระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกำหนดว่าเรื่องเหล่านี้จะมาถึงมนุษย์, ดูเถิด, พระองค์จึงทรงเห็นว่าสมควรที่มนุษย์จะรู้เกี่ยวกับเรื่องที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ให้พวกเขา;
- ๒๙ ฉะนั้นพระองค์จึงทรงส่งเทพมาสนทนากับพวกเขา, ซึ่งเทพเหล่านั้นทำให้มนุษย์เห็นถึงรัศมีภาพของพระองค์.
- ๓๐ และจากเวลานั้นมาพวกเขาเริ่มเรียกหาพระนามของพระองค์; ฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้าทรงสนทนากับมนุษย์, และทรงทำให้พวกเขารู้ถึงแผนแห่งการไถ่, ซึ่งเตรียมไว้แล้วนับจากการวางรากฐานของโลก; และการนี้พระองค์ทรงทำให้พวกเขารู้ตามศรัทธาและการกลับใจของพวกเขาและงานอันศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา.
- ๓๑ ดังนั้น, พระองค์จึงประทานบัญญัติให้มนุษย์, โดยที่ในขั้นต้นพวกเขาล่วงละเมิดพระบัญญัติแรกอันเกี่ยวกับเรื่องที่เป็นฝ่ายโลก, และมาเป็นเหมือนบรรดาผู้เป็นเจ้า, รู้จักความดีจากความชั่ว, วางตนอยู่ในสภาพที่จะกระทำ, หรือทรงทำให้อยู่ในสภาพที่จะกระทำตามความประสงค์และความพอใจของตน, ไม่ว่าจะทำความชั่วหรือจะทำความดี—
- ๓๒ ฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้าจึงประทานบัญญัติให้พวกเขา, หลังจากที่ทรงทำให้พวกเขารู้ถึงแผนแห่งการไถ่, ว่าพวกเขาไม่ควรทำความชั่ว, ซึ่งโทษของการนี้คือความตายครั้งที่สอง, ซึ่งเป็นความตายอันเป็นนิรันดร์ในเรื่องอันเกี่ยวกับความชอบธรรม; เพราะแผนแห่งการไถ่จะมีผลกับคนเช่นนั้นไม่ได้, เพราะตามพระคุณความดีอันล้ำเลิศของพระผู้เป็นเจ้า, งานแห่งความยุติธรรมจะถูกทำลายไม่ได้.

And now behold, if it were possible that our first parents could have gone forth and partaken of the tree of life they would have been forever miserable, having no preparatory state; and thus the plan of redemption would have been frustrated, and the word of God would have been void, taking none effect.

But behold, it was not so; but it was appointed unto men that they must die; and after death, they must come to judgment, even that same judgment of which we have spoken, which is the end.

And after God had appointed that these things should come unto man, behold, then he saw that it was expedient that man should know concerning the things whereof he had appointed unto them;

Therefore he sent angels to converse with them, who caused men to behold of his glory.

And they began from that time forth to call on his name; therefore God conversed with men, and made known unto them the plan of redemption, which had been prepared from the foundation of the world; and this he made known unto them according to their faith and repentance and their holy works.

Wherefore, he gave commandments unto men, they having first transgressed the first commandments as to things which were temporal, and becoming as gods, knowing good from evil, placing themselves in a state to act, or being placed in a state to act according to their wills and pleasures, whether to do evil or to do good—

Therefore God gave unto them commandments, after having made known unto them the plan of redemption, that they should not do evil, the penalty thereof being a second death, which was an everlasting death as to things pertaining unto righteousness; for on such the plan of redemption could have no power, for the works of justice could not be destroyed, according to the supreme goodness of God.

๓๓ แต่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าทรงเรียกมนุษย์, ในพระนามของพระบุตรของพระองค์, (นี่เป็นแผนแห่งการไถ่ซึ่งกำหนดไว้) โดยตรัสว่า : หากเจ้าจะกลับใจและไม่ทำใจของเจ้าแข็งกระด้าง, เมื่อนั้นเราจะเมตตาเจ้า, โดยทางพระบุตรองค์เดียวที่ถือกำเนิดของเรา;

๓๔ ฉะนั้น, ผู้ใดก็ตามที่กลับใจ, และไม่ทำให้ใจตนแข็งกระด้าง, เขาจะมีสิทธิในความเมตตาโดยทางพระบุตรองค์เดียวที่ถือกำเนิดของเรา, ไปสู่การปลดบาปของเขา; และคนเหล่านี้จะเข้ามาในสถานพักผ่อนของเรา.

๓๕ และผู้ใดก็ตามที่จะทำให้ใจตนแข็งกระด้างและจะทำความชั่วช้าสามานย์, ดูเถิด, เรายืนยันหนักแน่นในความโกรธของเราว่าเขาจะไม่เข้ามาในสถานพักผ่อนของเรา.

๓๖ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าหากท่านทำให้ใจท่านแข็งกระด้างท่านจะไม่เข้าไปในสถานพักผ่อนของพระเจ้า; ฉะนั้นความชั่วช้าสามานย์ของท่านจึงทำให้พระองค์ทรงขุ่นเคืองจนพระองค์ส่งพระพิโรธของพระองค์ลงมายังท่านดังในการขุ่นเคืองครั้งแรก, แท้จริงแล้ว, ตามพระวาทะของพระองค์ในการขุ่นเคืองครั้งสุดท้ายเช่นเดียวกับครั้งแรก, ถึงความพิณาศอันเป็นนิจของจิตวิญญาณท่าน; ฉะนั้น, ตามพระวาทะของพระองค์, ถึงความตายครั้งสุดท้าย, เช่นเดียวกับความตายครั้งแรก.

๓๗ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, โดยที่เห็นว่าเรารู้เรื่องเหล่านี้, และมันเป็นเรื่องจริง, ขอให้เรากลับใจ, และไม่ทำให้ใจเราแข็งกระด้าง, เพื่อในพระบัญญัติที่สองของพระองค์ซึ่งพระองค์ประทานให้เรา เราจะไม่ทำให้พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเราทรงขุ่นเคืองจนถึงเอาพระพิโรธของพระองค์ลงมายังเรา; แต่ขอให้เราเข้าไปในสถานพักผ่อนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, ซึ่งเตรียมไว้ตามพระวาทะของพระองค์.

But God did call on men, in the name of his Son, (this being the plan of redemption which was laid) saying: If ye will repent, and harden not your hearts, then will I have mercy upon you, through mine Only Begotten Son;

Therefore, whosoever repenteth, and hardeneth not his heart, he shall have claim on mercy through mine Only Begotten Son, unto a remission of his sins; and these shall enter into my rest.

And whosoever will harden his heart and will do iniquity, behold, I swear in my wrath that he shall not enter into my rest.

And now, my brethren, behold I say unto you, that if ye will harden your hearts ye shall not enter into the rest of the Lord; therefore your iniquity provoketh him that he sendeth down his wrath upon you as in the first provocation, yea, according to his word in the last provocation as well as the first, to the everlasting destruction of your souls; therefore, according to his word, unto the last death, as well as the first.

And now, my brethren, seeing we know these things, and they are true, let us repent, and harden not our hearts, that we provoke not the Lord our God to pull down his wrath upon us in these his second commandments which he has given unto us; but let us enter into the rest of God, which is prepared according to his word.

แอลมา ๑๓

- ๑ และอนึ่ง, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอยากให้ท่านนึกถึงเวลาที่พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าประทานบัญญัติเหล่านี้แก่ลูก ๆ ของพระองค์; และข้าพเจ้าอยากให้ท่านจำไว้ว่าพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงแต่งตั้งปุโรหิต, ตามระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์, ซึ่งเป็นไปตามระเบียบของพระบุตรของพระองค์, เพื่อสอนสิ่งเหล่านี้แก่ผู้คน.
- ๒ และปุโรหิตเหล่านั้นได้รับแต่งตั้งตามระเบียบของพระบุตรของพระองค์, ตามวิธีซึ่งโดยทางนั้นผู้คนจะรู้ว่าโดยวิธีใดที่จะตั้งตารอพระบุตรของพระองค์เพื่อการไถ่.
- ๓ และนี่คือวิธีตามที่พวกเขาได้รับแต่งตั้ง—โดยได้รับเรียกและเตรียมไว้ นับจากการวางรากฐานของโลกตามความรู้ล่วงหน้าของพระผู้เป็นเจ้า, อันเนื่องมาจากศรัทธาอันดีและงานดีของพวกเขา; โดยที่ในตอนแรกพระองค์ทรงปล่อยให้เลือกความดีหรือความชั่ว; ฉะนั้นโดยที่พวกเขาเลือกความดี, และใช้ศรัทธาอันใหญ่หลวงยิ่ง, จึงได้รับเรียกด้วยการเรียกอันศักดิ์สิทธิ์, แท้จริงแล้ว, ด้วยการเรียกอันศักดิ์สิทธิ์นั้นซึ่งเตรียมไว้พร้อมกัน, และตาม, การไถ่ขึ้นเตรียมสำหรับคนเช่นนั้น.
- ๔ และดังนั้นพวกเขาได้รับเรียกมาสู่การเรียกอันศักดิ์สิทธิ์นี้เนื่องจากศรัทธาของพวกเขา, ขณะที่คนอื่น ๆ ปฏิเสธพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าเนื่องจากความแข็งกระด้างของใจตนและความมืดบอดของจิตใจตน, ขณะที่, หากไม่เป็นไปเพราะการนี้พวกเขาอาจจะมียกสิทธิ์มากเช่นเดียวกับพี่น้องของตน.
- ๕ หรือท้ายที่สุด, ในตอนแรกพวกเขาอยู่ในฐานะเดียวกับพี่น้องของตน; ดังนั้นการเรียกอันศักดิ์สิทธิ์นี้จึงเตรียมไว้ นับจากการวางรากฐานของโลกสำหรับคนเช่นนั้นที่ไม่ทำให้ใจตนแข็งกระด้าง, ดำรงอยู่ในและโดยการชดใช้ของพระบุตรองค์เดียวที่ถือกำเนิด, ผู้ที่ทรงเตรียมไว้—
- ๖ และดังนั้นโดยที่ได้รับความเรียกโดยการเรียกอันศักดิ์สิทธิ์นี้, และได้รับแต่งตั้งมาสู่ฐานะปุโรหิตระดับสูงแห่งระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อสอนพระบัญญัติของพระองค์ให้ลูกหลานมนุษย์, เพื่อพวกเขาจะได้เข้าไปในสถานพักผ่อนของพระองค์ด้วย—

Alma 13

And again, my brethren, I would cite your minds forward to the time when the Lord God gave these commandments unto his children; and I would that ye should remember that the Lord God ordained priests, after his holy order, which was after the order of his Son, to teach these things unto the people.

And those priests were ordained after the order of his Son, in a manner that thereby the people might know in what manner to look forward to his Son for redemption.

And this is the manner after which they were ordained—being called and prepared from the foundation of the world according to the foreknowledge of God, on account of their exceeding faith and good works; in the first place being left to choose good or evil; therefore they having chosen good, and exercising exceedingly great faith, are called with a holy calling, yea, with that holy calling which was prepared with, and according to, a preparatory redemption for such.

And thus they have been called to this holy calling on account of their faith, while others would reject the Spirit of God on account of the hardness of their hearts and blindness of their minds, while, if it had not been for this they might have had as great privilege as their brethren.

Or in fine, in the first place they were on the same standing with their brethren; thus this holy calling being prepared from the foundation of the world for such as would not harden their hearts, being in and through the atonement of the Only Begotten Son, who was prepared—

And thus being called by this holy calling, and ordained unto the high priesthood of the holy order of God, to teach his commandments unto the children of men, that they also might enter into his rest—

- ๗ ฐานะปุโรหิตระดับสูงนี้เป็นไปตามระเบียบของพระบุตรของพระองค์, ซึ่งระเบียบนี้เป็นมานับจากการวางรากฐานของโลก; หรืออีกนัยหนึ่ง, ไม่มีการเริ่มต้นของวันหรือการสิ้นสุดของปี, โดยเตรียมไว้จากนิรันดร์จนตลอดนิรันดร์, ตามความรู้ล่วงหน้าในสิ่งทั้งปวงของพระองค์—
- ๘ บัดนี้พวกเขาได้รับแต่งตั้งตามวิธีนี้—โดยได้รับการเรียกด้วยการเรียกอันศักดิ์สิทธิ์, และได้รับแต่งตั้งด้วยศาสนพิธีอันศักดิ์สิทธิ์, และรับเอาฐานะปุโรหิตระดับสูงแห่งระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ไว้กับพวกเขา, ซึ่งการเรียก, และศาสนพิธี, และฐานะปุโรหิตระดับสูง, ไม่มีการเริ่มต้นหรือสิ้นสุด—
- ๙ ฉะนั้นคนเหล่านั้นจึงกลายเป็นมหาปุโรหิตตลอดกาล, ตามระเบียบของพระบุตร, พระองค์เดียวที่ถือกำเนิดจากพระบิดา, ผู้ไม่ทรงมีการเริ่มต้นของวันหรือการสิ้นสุดของปี, ผู้ทรงเปี่ยมไปด้วยพระคุณ, ความเสมอภาค, และความจริง. และเป็นดังนั้น. เอเมน.
- ๑๐ บัดนี้, ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวแล้วเกี่ยวกับระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์, หรือฐานะปุโรหิตระดับสูงนี้, มีคนเป็นอันมากที่ได้รับแต่งตั้งและกลายเป็นมหาปุโรหิตของพระเจ้า; และสืบเนื่องมาจากศรัทธาจริงและการกลับใจของพวกเขา, และความชอบธรรมของพวกเขาต่อพระพักตร์พระเจ้า, พวกเขาเลือกกลับใจและทำงานชอบธรรมมากกว่าจะเลือกพินาศ;
- ๑๑ ฉะนั้นพวกเขาจึงได้รับเรียกตามระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์นี้, และได้รับการชำระให้บริสุทธิ์, และอาการของพวกเขาได้รับการชำระล้างให้ขาวแล้วโดยพระโลหิตของพระเมษโปดก.
- ๑๒ บัดนี้พวกเขา, หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชำระให้บริสุทธิ์, โดยชำระล้างอาการให้ขาว, บริสุทธิ์และปราศจากมลทินต่อพระพักตร์พระเจ้า, พวกเขาจึงไม่อาจมองดูบาปได้เว้นแต่ด้วยความชิงชัง; และมีคนมาก, มากมายอย่างยิ่ง, ที่รับการชำระล้างให้บริสุทธิ์และเข้าไปในสถานพักผ่อนของพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.
- ๑๓ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอยากให้ท่านนอนน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, และนำผลซึ่งคู่ควรแก่การกลับใจออกมา, เพื่อท่านจะเข้าไปในสถานพักผ่อนนั้นด้วย.

This high priesthood being after the order of his Son, which order was from the foundation of the world; or in other words, being without beginning of days or end of years, being prepared from eternity to all eternity, according to his foreknowledge of all things—

Now they were ordained after this manner—being called with a holy calling, and ordained with a holy ordinance, and taking upon them the high priesthood of the holy order, which calling, and ordinance, and high priesthood, is without beginning or end—

Thus they become high priests forever, after the order of the Son, the Only Begotten of the Father, who is without beginning of days or end of years, who is full of grace, equity, and truth. And thus it is. Amen.

Now, as I said concerning the holy order, or this high priesthood, there were many who were ordained and became high priests of God; and it was on account of their exceeding faith and repentance, and their righteousness before God, they choosing to repent and work righteousness rather than to perish;

Therefore they were called after this holy order, and were sanctified, and their garments were washed white through the blood of the Lamb.

Now they, after being sanctified by the Holy Ghost, having their garments made white, being pure and spotless before God, could not look upon sin save it were with abhorrence; and there were many, exceedingly great many, who were made pure and entered into the rest of the Lord their God.

And now, my brethren, I would that ye should humble yourselves before God, and bring forth fruit meet for repentance, that ye may also enter into that rest.

- ๑๔ แท้จริงแล้ว, จงนอบน้อมถ่อมตนแม้ดังผู้คนในวันเวลาของเมลคีเซเดค, ผู้เป็นมหาปุโรหิตผู้หนึ่งตามระเบียบเดียวกันนี้ด้วยซึ่งข้าพเจ้าพูดถึง, ผู้ซึ่งรับฐานะปุโรหิตระดับสูงไว้กับท่านตลอดกาลด้วย.
- ๑๕ และเป็นเมลคีเซเดคผู้เดียวกันนี้ที่อับราฮัมจ่ายส่วนสิบให้; แท้จริงแล้ว, แม้อับราฮัมบรรพบุรุษของเราก็จ่ายส่วนสิบอันเป็นหนึ่งในสิบส่วนของทุกสิ่งที่ท่านเป็นเจ้าของ.
- ๑๖ บัดนี้พระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดศาสนพิธีเหล่านี้ไว้ตามลักษณะนี้, เพื่อโดยวิธีนี้ผู้คนจะตั้งตารอพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, ลักษณะดังกล่าวเป็นรูปแบบหนึ่งในระเบียบของพระองค์, หรือเป็นระเบียบของพระองค์, และนี่ก็เพื่อพวกเขาจะตั้งตารอพระองค์เพื่อการปลดบาปของพวกเขา, เพื่อพวกเขาจะเข้าไปในสถานพักผ่อนของพระเจ้า.
- ๑๗ บัดนี้เมลคีเซเดคผู้นี้เป็นกษัตริย์ปกครองแผ่นดินซาเลม; และผู้คนของท่านแก่กล้าขึ้นในความชั่วช้าสามัญและความน่าชิงชัง; แท้จริงแล้ว, พวกเขาหลงทางไปทั้งหมด; พวกเขาเต็มไปด้วยความชั่วร้ายนานัปการ;
- ๑๘ แต่เมลคีเซเดคโดยที่ใช้ศรัทธาอันแรงกล้า, และได้รับตำแหน่งของฐานะปุโรหิตระดับสูงตามระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า, ได้สั่งสอนการกลับใจให้ผู้คนของท่าน. และดูเถิด, พวกเขากลับใจ; และเมลคีเซเดคสถาปนาสันติขึ้นในแผ่นดินในวันเวลาของท่าน; ฉะนั้นท่านจึงมีชื่อว่าประมุขแห่งสันติ, เพราะท่านเป็นกษัตริย์ของซาเลม; และท่านปกครองภายใต้บิดาท่าน.
- ๑๙ บัดนี้, มีหลายคนก่อนท่าน, และมีหลายคนหลังท่านด้วย, แต่ไม่มีผู้ใดใหญ่ยิ่งไปกว่า; ฉะนั้น, พวกเขาจึงกล่าวถึงท่านมากโดยเฉพาะ.
- ๒๐ บัดนี้ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องสาธยายเรื่องนี้; สิ่งที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้นั้นเพียงพอ. ดูเถิด, พระคัมภีร์อยู่ต่อหน้าท่าน; หากท่านจะบิดเบือนสิ่งเหล่านี้ มันจะเป็นไปเพื่อความพินาศของท่านเอง.
- ๒๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอลมากล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่พวกเขาแล้ว, ท่านยืนมีออกมาทางพวกเขาและร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง, มีความว่า : บัดนี้ถึงเวลาที่จะกลับใจ, เพราะวันแห่งความรอดใกล้เข้ามาแล้ว;

Yea, humble yourselves even as the people in the days of Melchizedek, who was also a high priest after this same order which I have spoken, who also took upon him the high priesthood forever.

And it was this same Melchizedek to whom Abraham paid tithes; yea, even our father Abraham paid tithes of one-tenth part of all he possessed.

Now these ordinances were given after this manner, that thereby the people might look forward on the Son of God, it being a type of his order, or it being his order, and this that they might look forward to him for a remission of their sins, that they might enter into the rest of the Lord.

Now this Melchizedek was a king over the land of Salem; and his people had waxed strong in iniquity and abomination; yea, they had all gone astray; they were full of all manner of wickedness;

But Melchizedek having exercised mighty faith, and received the office of the high priesthood according to the holy order of God, did preach repentance unto his people. And behold, they did repent; and Melchizedek did establish peace in the land in his days; therefore he was called the prince of peace, for he was the king of Salem; and he did reign under his father.

Now, there were many before him, and also there were many afterwards, but none were greater; therefore, of him they have more particularly made mention.

Now I need not rehearse the matter; what I have said may suffice. Behold, the scriptures are before you; if ye will wrest them it shall be to your own destruction.

And now it came to pass that when Alma had said these words unto them, he stretched forth his hand unto them and cried with a mighty voice, saying: Now is the time to repent, for the day of salvation draweth nigh;

๒๒ แท้จริงแล้ว, และสุรเสียงของพระเจ้า, โดยปากของเทพ, ประกาศเรื่องนี้แก่ประชาชาติทั้งปวง; แท้จริงแล้ว, โดยประกาศเรื่องนี้, เพื่อพวกเขาจะมีข่าวอันนำยินดีแห่งความปรีดียิ่ง; แท้จริงแล้ว, และพระองค์ทรงแพร่ข่าวอันนำยินดีเหล่านี้ไปในบรรดาผู้คนทั้งปวงของพระองค์, แท้จริงแล้ว, แม้ไปถึงพวกเขาที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วไปบนพื้นพิภพ; ดังนั้นมันมาถึงเราแล้ว.

๒๓ และเรื่องเหล่านั้นเป็นที่รู้แก่เราด้วยถ้อยคำแจ้งชัด, เพื่อเราจะเข้าใจ, เพื่อเราจะไม่ผิดพลาด; และนี่ก็เพราะการเป็นคนกระหกระเหินของเราไปในแผ่นดินแปลก; ฉะนั้น, เราจึงเป็นที่โปรดปรานยิ่งด้วยเหตุนี้, เพราะเรามีข่าวอันนำยินดีเหล่านี้ประกาศแก่เราทั่วทุกแห่งในสวนองุ่นของเรา.

๒๔ เพราะเหตุเกิด, เทพกำลังประกาศเรื่องนี้แก่คนเป็นอันมากในแผ่นดินของเราขณะนี้; และนี่ก็เพื่อจุดประสงค์ในการเตรียมใจลูกหลานมนุษย์ให้รับพระวอนะของพระองค์ในเวลาທີ່พระองค์เสด็จมาในรัศมีภาพของพระองค์.

๒๕ และบัดนี้เราเพียงแต่คอยฟังข่าวอันนำปรีดียินดีเรื่องการเสด็จมาของพระองค์, ที่ประกาศแก่เราโดยปากของเทพ; เพราะเวลายุบมาถึง, เราหาไม่รู้ว่าจะเร็วเพียงใด. ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงให้เรื่องนี้เป็นไปในวันเวลาของข้าพเจ้า; แต่จะเร็วหรือช้าเพียงใด, ข้าพเจ้าก็จะชื่นชมยินดีในเรื่องนี้.

๒๖ และจะเป็นที่รู้แก่คนเที่ยงธรรมและบริสุทธิ์, โดยปากของเทพ, ในเวลาแห่งการเสด็จมาของพระองค์, เพื่อคำของบรรพบุรุษเราจะเกิดสัมฤทธิ์ผล, ตามเรื่องที่พวกท่านพูดไว้เกี่ยวกับพระองค์, ซึ่งเป็นไปตามวิญญานแห่งการพยากรณ์ซึ่งอยู่ในพวกท่าน.

๒๗ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าปรารถนาจากในส่วนลึกที่สุดของใจข้าพเจ้า, แท้จริงแล้ว, ด้วยความห่วงใยอย่างใหญ่หลวงแม้ถึงความเจ็บปวด, ให้ท่านสดับฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า, และทิ้งบาปของท่าน, และไม่ผัดวันแห่งการกลับใจของท่าน;

Yea, and the voice of the Lord, by the mouth of angels, doth declare it unto all nations; yea, doth declare it, that they may have glad tidings of great joy; yea, and he doth sound these glad tidings among all his people, yea, even to them that are scattered abroad upon the face of the earth; wherefore they have come unto us.

And they are made known unto us in plain terms, that we may understand, that we cannot err; and this because of our being wanderers in a strange land; therefore, we are thus highly favored, for we have these glad tidings declared unto us in all parts of our vineyard.

For behold, angels are declaring it unto many at this time in our land; and this is for the purpose of preparing the hearts of the children of men to receive his word at the time of his coming in his glory.

And now we only wait to hear the joyful news declared unto us by the mouth of angels, of his coming; for the time cometh, we know not how soon. Would to God that it might be in my day; but let it be sooner or later, in it I will rejoice.

And it shall be made known unto just and holy men, by the mouth of angels, at the time of his coming, that the words of our fathers may be fulfilled, according to that which they have spoken concerning him, which was according to the spirit of prophecy which was in them.

And now, my brethren, I wish from the inmost part of my heart, yea, with great anxiety even unto pain, that ye would hearken unto my words, and cast off your sins, and not procrastinate the day of your repentance;

๒๘ แต่ให้ท่านนอบน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์พระเจ้า, และเรียกหาพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์, และเฝ้าดูและสวดอ้อนวอนเสมอ, เพื่อท่านจะไม่ถูกล่อลวงจนเกินขนาดที่ท่านจะทนได้, และดังนั้นพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์จึงนำท่าน, ให้เป็นคนถ่อมตน, อ่อนโยน, ง่าย, อดทน, เปี่ยมด้วยความรักและความอดกลั้นทุกอย่าง;

๒๙ โดยมีศรัทธาในพระเจ้า; มีความหวังว่าท่านจะได้รับชีวิตนิรันดร์; มีความรักของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าอยู่ในใจท่านเสมอ, เพื่อพระองค์จะทรงยกท่านขึ้นในวันสุดท้าย และเข้าไปในสถานพักผ่อนของพระองค์.

๓๐ และขอพระเจ้าประทานการกลับใจแก่ท่าน, เพื่อท่านจะไม่นำพระพิโรธของพระองค์ลงมาบนท่าน, เพื่อท่านจะไม่ถูกผูกมัดด้วยโซ่แห่งนรก, เพื่อท่านจะไม่ต้องทนรับความตายครั้งที่สอง.

๓๑ และเอลมาพูดถ้อยคำอื่น ๆ อีกมากกับผู้คน, ซึ่งมีได้เขียนไว้ในหนังสือนี้.

But that ye would humble yourselves before the Lord, and call on his holy name, and watch and pray continually, that ye may not be tempted above that which ye can bear, and thus be led by the Holy Spirit, becoming humble, meek, submissive, patient, full of love and all long-suffering;

Having faith on the Lord; having a hope that ye shall receive eternal life; having the love of God always in your hearts, that ye may be lifted up at the last day and enter into his rest.

And may the Lord grant unto you repentance, that ye may not bring down his wrath upon you, that ye may not be bound down by the chains of hell, that ye may not suffer the second death.

And Alma spake many more words unto the people, which are not written in this book.

แอลมา ๑๔

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากท่านพูดกับผู้คนจบลงแล้ว หลายคนในพวกนี้เชื่อถ้อยคำของท่าน, และเริ่มกลับใจ, และค้นคว้าพระคัมภีร์.
- ๒ แต่คนส่วนมากในพวกนี้ปรารถนาจะทำลายแอลมาและอมิวเล็ค; เพราะพวกเขาโกรธแอลมา, เนื่องจากความตรงไปตรงมาของคำพูดที่ท่านให้แก่ซีเอสรอม; และพวกเขากล่าวด้วยว่าอมิวเล็คพูดเท็จกับพวกเขา, และสบประมาทกฎของพวกเขาและทนายกับผู้พิพากษาของพวกเขาด้วย.
- ๓ และพวกเขาโกรธแอลมากับอมิวเล็คด้วย; และเพราะพวกท่านเป็นพยานอย่างเปิดเผยฟ้องความชั่วร้ายของเขาเหล่านั้น, พวกเขาจึงหมายมั่นจะกำจัดพวกท่านอย่างลับ ๆ.
- ๔ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนเหล่านั้นไม่ได้ทำ; แต่กลับพาพวกท่านไปมัดไว้ด้วยเชือกเหนียว, และพาพวกท่านไปอยู่ต่อหน้าหัวหน้าผู้พิพากษาของแผ่นดิน.
- ๕ และผู้คนออกไปเป็นพยานฟ้องร้องพวกท่าน—โดยเป็นพยานว่าพวกท่านสบประมาทกฎ, และทนายกับผู้พิพากษาของแผ่นดินพวกเขา, และของผู้คนทั้งหมดที่อยู่ในแผ่นดินด้วย; และยังเป็นพยานด้วยว่ามีพระผู้เป็นเจ้าแต่องค์เดียว, และว่าพระองค์จะทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาในบรรดาผู้คน, แต่พระองค์จะไม่ทรงช่วยพวกเขาให้รอด; และผู้คนได้เป็นพยานกล่าวโทษแอลมากับอมิวเล็คเช่นนั้นหลายเรื่อง. บัดนี้เรื่องนี้เป็นไปต่อหน้าหัวหน้าผู้พิพากษาของแผ่นดิน.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือซีเอสรอมแปลกใจในถ้อยคำที่พูดกัน; และเขารู้เกี่ยวกับความมืดบอดของจิตใจด้วย, ซึ่งคำเท็จของเขาก่อให้เกิดขึ้นในบรรดาผู้คน; และจิตวิญญาณเขาเริ่มถูกรบกวนภายใต้ความสำนึกผิดของตัวเอง; แท้จริงแล้ว, เขาเริ่มถูกรายล้อมไว้ด้วยความเจ็บปวดแห่งนรก.

Alma 14

And it came to pass after he had made an end of speaking unto the people many of them did believe on his words, and began to repent, and to search the scriptures.

But the more part of them were desirous that they might destroy Alma and Amulek; for they were angry with Alma, because of the plainness of his words unto Zeezrom; and they also said that Amulek had lied unto them, and had reviled against their law and also against their lawyers and judges.

And they were also angry with Alma and Amulek; and because they had testified so plainly against their wickedness, they sought to put them away privily.

But it came to pass that they did not; but they took them and bound them with strong cords, and took them before the chief judge of the land.

And the people went forth and witnessed against them—testifying that they had reviled against the law, and their lawyers and judges of the land, and also of all the people that were in the land; and also testified that there was but one God, and that he should send his Son among the people, but he should not save them; and many such things did the people testify against Alma and Amulek. Now this was done before the chief judge of the land.

And it came to pass that Zeezrom was astonished at the words which had been spoken; and he also knew concerning the blindness of the minds, which he had caused among the people by his lying words; and his soul began to be harrowed up under a consciousness of his own guilt; yea, he began to be encircled about by the pains of hell.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาเริ่มร้องกับผู้คน, มีความว่า : ดูเถิด, ข้าพเจ้าผิด, และคนทั้งสองนี้ไม่มีมลทินต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า. และเขาเริ่มแก้ต่างแทนพวกท่านนับจากเวลานั้นไป; แต่คนทั้งหลายสบประมาทเขา, โดยกล่าวว่า : ท่านถูกมารเข้าสิงด้วยหรือ ? และพวกนั้นถ่มน้ำลายใส่เขา, และขับเขาออกไปจากหมู่ตน, และคนทั้งหมดที่เชื่อถ้อยคำซึ่งแอลมา กับอมิวเล็คพูดด้วย; และพวกเขาขับไล่คนเหล่านั้น, และส่งคนไปขว้างปาพวกเขาด้วยก้อนหิน.

๘ และพวกเขานำภรรยาและลูก ๆ ของคนเหล่านั้นมารวมกัน, และผู้ใดก็ตามที่เชื่อหรือได้รับการสอนให้เชื่อในพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าพวกเขาก็โยนคนเหล่านั้นเข้าไปในไฟ; และพวกเขายังได้นำบันทึกของคนเหล่านั้นมาด้วยซึ่งมีพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์, และโยนเข้าไปในไฟด้วย, เพื่อจะให้มอดไหม้และถูกทำลายด้วยไฟ.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาพาแอลมา และอมิวเล็คมา, และนำพวกท่านออกไปยังสถานมรณสักขี, เพื่อพวกท่านจะเห็นความพินาศของคนเหล่านั้นซึ่งถูกเผาผลาญด้วยไฟ.

๑๐ และเมื่ออมิวเล็คเห็นความเจ็บปวดของพวกผู้หญิงและเด็กที่กำลังถูกเผาผลาญอยู่ในไฟ, ท่านก็เจ็บปวดด้วย; และท่านกล่าวแก่แอลมาว่า : เราจะดูภาพอันน่าพร่นพริ้งนี้ได้อย่างไร ? ฉะนั้นให้เรายื่นมือเราออกไป, และใช้อำนาจของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งอยู่ในเรา, และช่วยพวกเขาให้รอดจากเปลวไฟเถิด.

๑๑ แต่แอลมากล่าวแก่ท่านว่า : พระวิญญาณทรงบีบคั้นข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าต้องไม่ยื่นมือออกไป; เพราะดูเถิดพระเจ้าทรงรับคนเหล่านั้นขึ้นไปสู่พระองค์แล้ว, ในรัศมีภาพ; และพระองค์ทรงยอมให้พวกเขาทำสิ่งนี้, หรือให้ผู้คนทำสิ่งนี้แก่คนเหล่านั้น, ตามความแข็งกระด้างของใจพวกเขา, เพื่อการพิพากษาซึ่งพระองค์จะทรงให้เกิดกับพวกเขาในพระพิโรธของพระองค์จะเที่ยงธรรม; และโลหิตของผู้บริสุทธิ์จะเป็นพยานฟ้องพวกเขา, แท้จริงแล้ว, และจะร้องอย่างสุดกำลังฟ้องพวกเขาในวันสุดท้าย.

๑๒ บัดนี้อมิวเล็คกล่าวแก่แอลมา : ดูเถิด, บางทีพวกเขาจะเผาเราด้วย.

๑๓ และแอลมากล่าวว่า : ขอให้มันเป็นตามพระประสงค์ของพระเจ้า. แต่, ดูเถิด, งานของเรายังไม่เสร็จ; ดังนั้นพวกเขาจะไม่เผาเรา.

And it came to pass that he began to cry unto the people, saying: Behold, I am guilty, and these men are spotless before God. And he began to plead for them from that time forth; but they reviled him, saying: Art thou also possessed with the devil? And they spit upon him, and cast him out from among them, and also all those who believed in the words which had been spoken by Alma and Amulek; and they cast them out, and sent men to cast stones at them.

And they brought their wives and children together, and whosoever believed or had been taught to believe in the word of God they caused that they should be cast into the fire; and they also brought forth their records which contained the holy scriptures, and cast them into the fire also, that they might be burned and destroyed by fire.

And it came to pass that they took Alma and Amulek, and carried them forth to the place of martyrdom, that they might witness the destruction of those who were consumed by fire.

And when Amulek saw the pains of the women and children who were consuming in the fire, he also was pained; and he said unto Alma: How can we witness this awful scene? Therefore let us stretch forth our hands, and exercise the power of God which is in us, and save them from the flames.

But Alma said unto him: The Spirit constraineth me that I must not stretch forth mine hand; for behold the Lord receiveth them up unto himself, in glory; and he doth suffer that they may do this thing, or that the people may do this thing unto them, according to the hardness of their hearts, that the judgments which he shall exercise upon them in his wrath may be just; and the blood of the innocent shall stand as a witness against them, yea, and cry mightily against them at the last day.

Now Amulek said unto Alma: Behold, perhaps they will burn us also.

And Alma said: Be it according to the will of the Lord. But, behold, our work is not finished; therefore they burn us not.

๑๔ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อร่างของคนที่ถูกโยนเข้าไปในไฟถูกเผาผลาญหมด, และบันทึกซึ่งถูกโยนเข้าไปพร้อมกับพวกเขาด้วย, หัวหน้าผู้พิพากษาของแผ่นดินมายืนอยู่ต่อหน้าแอลมากับอมิวเล็ค, ขณะที่พวกเขาถูกมัดอยู่; และเขาตบหน้าท่านทั้งสองด้วยมือของเขา, และกล่าวแก่พวกท่านว่า : หลังจากสิ่งที่ท่านเห็นแล้ว, ท่านจะสั่งสอนคนพวกนี้อีกหรือ, ว่าพวกเขาจะถูกโยนเข้าไปในทะเลเพลิงและกำมะถัน ?

๑๕ ดูเถิด, ท่านเห็นแล้วว่าท่านไม่มีพลังความสามารถที่จะช่วยคนที่ถูกโยนเข้าไปในไฟให้รอด; ทั้งพระเจ้าเป็นเจ้าก็ไม่ทรงช่วยพวกเขาให้รอดเพราะพวกเขามีความเชื่อเดียวกับท่าน. และผู้พิพากษาตบหน้าพวกท่านอีก, และถามว่า : ท่านจะกล่าวอะไรเพื่อตนเองเล่า ?

๑๖ บัดนี้ผู้พิพากษาคณน้อยอยู่ในระเบียบและความเชื่อของนีฮอร์, ผู้สังหารกิเดียน.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมากับอมิวเล็คมิได้ตอบเขาแต่อย่างใด; และเขาจึงตบพวกท่านอีก, และมอบพวกท่านให้เจ้าหน้าที่เพื่อโยนเข้าเรือนจำ.

๑๘ และเมื่อโยนพวกท่านเข้าเรือนจำได้สามวัน, ทนาย, และผู้พิพากษา, และปุโรหิต, และผู้สอนหลายคนซึ่งอยู่ในความเชื่อเดียวกับนีฮอร์, พากันมา; และพวกเขาเข้าไปในเรือนจำเพื่อดูพวกท่าน, และพวกเขาถามพวกท่านหลายเรื่อง; แต่พวกท่านมิได้ตอบพวกเขาแต่อย่างใด.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้พิพากษายืนอยู่ต่อหน้าพวกท่าน, และกล่าว : เหตุใดท่านจึงไม่ตอบคำถามของคนพวกนี้ ? ท่านไม่รู้หรือว่าข้าพเจ้ามีอำนาจส่งท่านเข้าไปในเปลวไฟได้ ? และเขาสั่งให้พวกท่านพูด; แต่พวกท่านมิได้ตอบแต่อย่างใด.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกนั้นออกไปและไปตามทางของตน, แต่กลับมาอีกในวันพรุ่ง; และผู้พิพากษาตบหน้าพวกท่านอีกด้วย. และหลายคนก็ออกมาด้วย, และตบพวกท่าน, พลาบกล่าวว่า : ท่านจะยืนและตัดสินคนพวกนี้, และกล่าวโทษกฎของเราอีกหรือไม่ ? หากท่านมีพลังความสามารถมหาศาลเช่นนั้นเหตุใดท่านจึงไม่ปลดปล่อยตนเองเล่า ?

๒๑ และพวกเขากล่าวแก่พวกท่านหลายเรื่องทำนองนี้, โดยขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่พวกท่าน, และถ่มน้ำลายใส่พวกท่าน, และกล่าวว่า : เราจะดูเป็นเช่นใดเล่าเมื่อเราต้องอัปมงคล ?

Now it came to pass that when the bodies of those who had been cast into the fire were consumed, and also the records which were cast in with them, the chief judge of the land came and stood before Alma and Amulek, as they were bound; and he smote them with his hand upon their cheeks, and said unto them: After what ye have seen, will ye preach again unto this people, that they shall be cast into a lake of fire and brimstone?

Behold, ye see that ye had not power to save those who had been cast into the fire; neither has God saved them because they were of thy faith. And the judge smote them again upon their cheeks, and asked: What say ye for yourselves?

Now this judge was after the order and faith of Nehor, who slew Gideon.

And it came to pass that Alma and Amulek answered him nothing; and he smote them again, and delivered them to the officers to be cast into prison.

And when they had been cast into prison three days, there came many lawyers, and judges, and priests, and teachers, who were of the profession of Nehor; and they came in unto the prison to see them, and they questioned them about many words; but they answered them nothing.

And it came to pass that the judge stood before them, and said: Why do ye not answer the words of this people? Know ye not that I have power to deliver you up unto the flames? And he commanded them to speak; but they answered nothing.

And it came to pass that they departed and went their ways, but came again on the morrow; and the judge also smote them again on their cheeks. And many came forth also, and smote them, saying: Will ye stand again and judge this people, and condemn our law? If ye have such great power why do ye not deliver yourselves?

And many such things did they say unto them, gnashing their teeth upon them, and spitting upon them, and saying: How shall we look when we are damned?

๒๒ และหลายเรื่องทำนองนี้, แท้จริงแล้ว, พวกเขา
กล่าวแก่พวกท่านด้วยเรื่องทำนองนี้ต่าง ๆ นานา; และ
พวกเขาได้ล้อเลียนพวกท่านอยู่ดั่งนั้นหลายวัน. และ
พวกเขาได้งดให้อาหารพวกท่านเพื่อพวกท่านจะหิว,
และน้ำเพื่อพวกท่านจะกระหาย; และเอาเสื้อผ้าไป
จากพวกท่านด้วยเพื่อพวกท่านทั้งสองจะเปลือยเปล่า;
และดั่งนี้ท่านทั้งสองถูกมัดไว้ด้วยเชือกเหนียว, และ
ถูกจองจำอยู่ในเรือนจำ.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากที่พวกท่านได้
รับทุกข์ทรมานอยู่ดั่งนั้นหลายวัน, (และคือในวันที่สิบ
สอง, ในเดือนที่สิบ, ในปีที่สิบแห่งการปกครองของผู้
พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ) คือหัวหน้าผู้พิพากษา
เหนือแผ่นดินแห่งแอมันไนฮาห์และผู้สอนกับทนาย
ของพวกเขาหลายคนเข้าไปในเรือนจำที่ซึ่งแอลมากับ
อมิวเล็กถูกมัดไว้ด้วยเชือก.

๒๔ และหัวหน้าผู้พิพากษายืนอยู่ต่อหน้าพวกท่าน, และ
ตบพวกท่านอีก, และกล่าวแก่พวกท่าน : หากท่านมี
อำนาจของพระผู้เป็นเจ้า จงปลดปล่อยตนเองจาก
เครื่องพันธนาการเหล่านี้, และแล้วเราจึงจะเชื่อว่า
พระเจ้าจะทรงทำลายคนพวกนี้ตามถ้อยคำของท่าน.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาทั้งหมด
เข้าไปตบพวกท่าน, พลังกล่าวถ้อยอย่างเดียวกัน, แม้
จนคนสุดท้าย; และเมื่อคนสุดท้ายพูดกับพวกท่าน
แล้วอำนาจของพระผู้เป็นเจ้าอยู่กับแอลมาและ
อมิวเล็ก, และพวกท่านผุดลุกขึ้นยืน.

๒๖ และแอลมาร้องขึ้น, มีความว่า : โอพระเจ้า, พวกข้า
พระองค์จะทนทุกข์อย่างใหญ่หลวงนี้อีกนานเท่าใด ?
โอพระเจ้า, ทรงโปรดประทานพละกำลังให้พวกข้า
พระองค์ตามศรัทธาที่พวกข้าพระองค์มีอยู่ในพระ
คริสต์, แม้จนถึงการปลดปล่อย. และพวกท่านทำให้
เชือกที่มัดร่างพวกท่านอยู่ขาด; และเมื่อผู้คนเห็นเช่น
นี้, พวกเขา ก็เริ่มหลบหนี, เพราะความกลัวในความ
พิณาศเกิดขึ้นกับพวกเขาแล้ว.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือความกลัวของพวก
เขาใหญ่หลวงนักจนพวกเขาล้มลงกับพื้นดิน, และ
ออกไปไม่ถึงประตูด้านนอกของเรือนจำ; และแผ่นดิน
ไหวอย่างหนัก, และกำแพงเรือนจำแยกออกเป็นสอง
เสี่ยง, จนทลายลงสู่พื้นดิน; และหัวหน้าผู้พิพากษา,
และทนาย, และปุโรหิต, และผู้สอน, ที่ตีแอลมากับ
อมิวเล็ก, เสียชีวิตเพราะการพังทลายนั้น.

And many such things, yea, all manner of such
things did they say unto them; and thus they did
mock them for many days. And they did withhold
food from them that they might hunger, and water
that they might thirst; and they also did take from
them their clothes that they were naked; and thus
they were bound with strong cords, and confined in
prison.

And it came to pass after they had thus suffered for
many days, (and it was on the twelfth day, in the
tenth month, in the tenth year of the reign of the
judges over the people of Nephi) that the chief judge
over the land of Ammonihah and many of their
teachers and their lawyers went in unto the prison
where Alma and Amulek were bound with cords.

And the chief judge stood before them, and smote
them again, and said unto them: If ye have the power
of God deliver yourselves from these bands, and then
we will believe that the Lord will destroy this people
according to your words.

And it came to pass that they all went forth and
smote them, saying the same words, even until the
last; and when the last had spoken unto them the
power of God was upon Alma and Amulek, and they
rose and stood upon their feet.

And Alma cried, saying: How long shall we suffer
these great afflictions, O Lord? O Lord, give us
strength according to our faith which is in Christ,
even unto deliverance. And they broke the cords with
which they were bound; and when the people saw
this, they began to flee, for the fear of destruction
had come upon them.

And it came to pass that so great was their fear that
they fell to the earth, and did not obtain the outer
door of the prison; and the earth shook mightily, and
the walls of the prison were rent in twain, so that
they fell to the earth; and the chief judge, and the
lawyers, and priests, and teachers, who smote upon
Alma and Amulek, were slain by the fall thereof.

๒๘ และแอลมากับอมิวเล็คออกมาจากเรือนจำ, และพวกท่านหาได้รับบาดเจ็บไม่; เพราะพระเจ้าได้ประทานพลังความสามารถให้พวกท่าน, ตามศรัทธาที่พวกท่านมีอยู่ในพระคริสต์. และพวกท่านออกไปจากเรือนจำทันที; และพระเจ้าทรงปลดเครื่องพันธนาการจากพวกท่าน; และเรือนจำพังทลายลงสู่พื้นดิน, และทุกคนภายในกำแพงเรือนจำ, เว้นแต่แอลมากับอมิวเล็ค, เสียชีวิตหมด; และพวกท่านตรงเข้าไปในเมือง.

๒๙ บัดนี้ผู้คนโดยที่ได้ยินเสียงอีกทีก็วิ่งมารวมกันเป็นกลุ่มใหญ่เพื่อทราบต้นสายปลายเหตุ; และเมื่อพวกเขาเห็นแอลมากับอมิวเล็คออกมาจากเรือนจำ, และกำแพงเรือนจำทลายลงสู่พื้นดิน, พวกเขาเกิดความประหลาดใจยิ่งนัก, และหลบหนีไปจากแอลมากับอมิวเล็คแม้ดังแม่แพะกับลูกอ่อนหลบหนีราชสีห์สองตัว; และดังนั้นพวกเขาได้หลบหนีไปให้พ้นแอลมากับอมิวเล็ค.

And Alma and Amulek came forth out of the prison, and they were not hurt; for the Lord had granted unto them power, according to their faith which was in Christ. And they straightway came forth out of the prison; and they were loosed from their bands; and the prison had fallen to the earth, and every soul within the walls thereof, save it were Alma and Amulek, was slain; and they straightway came forth into the city.

Now the people having heard a great noise came running together by multitudes to know the cause of it; and when they saw Alma and Amulek coming forth out of the prison, and the walls thereof had fallen to the earth, they were struck with great fear, and fled from the presence of Alma and Amulek even as a goat fleeth with her young from two lions; and thus they did flee from the presence of Alma and Amulek.

แอลมา ๑๕

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมากับอมิวเล็คได้รับบัญชาให้ออกไปจากเมืองนั้น; และพวกท่านจากไป, และออกมาแม้ในแผ่นดินแห่งไซดม; และดูเถิด, ที่นั่นพวกท่านพบผู้คนทั้งหมดที่ได้ออกมาจากแผ่นดินแห่งแอมันไนฮัท, ผู้ซึ่งถูกขับไล่และถูกขว้างปาด้วยก้อนหิน, เพราะพวกเขาเชื่อถ้อยคำของแอลมา.
- ๒ และพวกท่านเล่าให้พวกเขาฟังถึงเรื่องทั้งหมดที่ได้เกิดกับภรรยาและลูก ๆ ของพวกเขา, และที่เกี่ยวกับตัวพวกท่าน, และเกี่ยวกับอำนาจแห่งการปลดปล่อยของพวกท่าน.
- ๓ และซีเอสรอมนอนป่วยอยู่ที่ไซดม, เพราะไข้ตัวร้อนดังไฟด้วย, ซึ่งเกิดขึ้นเพราะความยากลำบากใหญ่หลวงในจิตใจเขาอันเนื่องมาจากความชั่วร้ายของเขา, เพราะเขาคิดว่าแอลมากับอมิวเล็คมิได้อยู่แล้ว; และเขาคิดว่าพวกท่านถูกสังหารเพราะความชั่วช้าสามานย์ของตน. และบาปมหันต์นี้, และบาปอื่น ๆ หลายอย่างของเขา, ทรมานจิตใจเขาจนกลายเป็นความเจ็บปวดยิ่ง, โดยที่ไม่มีการปลดปล่อย; ฉะนั้นเขาจึงเริ่มร้อนด้วยความร้อนที่จะถูกเป็นไฟ.
- ๔ บัดนี้, เมื่อเขาได้ยินว่าแอลมากับอมิวเล็คอยู่ในแผ่นดินแห่งไซดม, ใจเขาเริ่มกระตือรือร้น; และเขาส่งข่าวไปยังพวกท่านทันที, โดยปรารถนาให้พวกท่านมาหาเขา.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านรีบไปทันที, โดยทำตามข่าวซึ่งเขาส่งไปถึงพวกท่าน; และพวกท่านเข้าไปถึงในบ้านไปหาซีเอสรอม; และพวกท่านพบเขาอยู่บนเตียง, ป่วย, มีอาการอ่อนแรงด้วยไข้ตัวร้อนดังไฟ; และจิตใจเขาเจ็บปวดยิ่งด้วยเพราะความชั่วช้าสามานย์ของตน; และเมื่อเห็นพวกท่านเขายื่นมือออกมา, และวิงวอนให้พวกท่านรักษาเขา.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมากล่าวแก่เขา, พลาจจับมือเขาไว้: ท่านเชื่อในเดชานุภาพของพระคริสต์ที่ส่งผลสู่ความรอดไหม?
- ๗ และเขาตอบและกล่าวว่า: เชื้อ, ข้าพเจ้าเชื่อถ้อยคำทั้งหมดที่ท่านสอนไว้.
- ๘ และแอลมากล่าวว่า: หากท่านเชื่อในการไถ่ของพระคริสต์ท่านก็หายได้.

Alma 15

And it came to pass that Alma and Amulek were commanded to depart out of that city; and they departed, and came out even into the land of Sidom; and behold, there they found all the people who had departed out of the land of Ammonihah, who had been cast out and stoned, because they believed in the words of Alma.

And they related unto them all that had happened unto their wives and children, and also concerning themselves, and of their power of deliverance.

And also Zeezrom lay sick at Sidom, with a burning fever, which was caused by the great tribulations of his mind on account of his wickedness, for he supposed that Alma and Amulek were no more; and he supposed that they had been slain because of his iniquity. And this great sin, and his many other sins, did harrow up his mind until it did become exceedingly sore, having no deliverance; therefore he began to be scorched with a burning heat.

Now, when he heard that Alma and Amulek were in the land of Sidom, his heart began to take courage; and he sent a message immediately unto them, desiring them to come unto him.

And it came to pass that they went immediately, obeying the message which he had sent unto them; and they went in unto the house unto Zeezrom; and they found him upon his bed, sick, being very low with a burning fever; and his mind also was exceedingly sore because of his iniquities; and when he saw them he stretched forth his hand, and besought them that they would heal him.

And it came to pass that Alma said unto him, taking him by the hand: Believest thou in the power of Christ unto salvation?

And he answered and said: Yea, I believe all the words that thou hast taught.

And Alma said: If thou believest in the redemption of Christ thou canst be healed.

๙ และเขากล่าวว่า : เชื้อ, ข้าพเจ้าเชื่อตามถ้อยคำของท่าน.

๑๐ และแล้วแอลมาจึงร้องทูลพระเจ้า, มีความว่า : โอพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกข้าพระองค์, ขอทรงโปรดเมตตาชายผู้นี้เถิด, และทรงรักษาเขาตามศรัทธาของเขาที่มีอยู่ในพระคริสต์.

๑๑ และเมื่อแอลมากล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ซีเอสรอมผุดลุกขึ้นยืน, และเริ่มเดิน; และเรื่องนี่ยังความประหลาดใจยิ่งแก่ผู้คนทั้งปวง; และความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้แพร่สะพัดไปทั่วทั้งแผ่นดินแห่งไซดม.

๑๒ และแอลมาให้บัพติศมาซีเอสรอมไว้กับพระเจ้า; และนับจากเวลานั้นไปเขาเริ่มสั่งสอนผู้คน.

๑๓ และแอลมาสถาปนาศาสนจักรในแผ่นดินแห่งไซดม, และอุทิศถวายปุโรหิตและผู้สอนไว้ในแผ่นดิน, เพื่อให้บัพติศมาแก่ผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะรับบัพติศมาสู่พระเจ้า.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขามีอยู่เป็นอันมาก; เพราะพวกเขาพากันเข้ามาจากทุกแคว้นทั่วไซดม, และรับบัพติศมา.

๑๕ แต่สำหรับผู้ที่อยู่ในแผ่นดินแห่งแอมันในฮาห์, พวกเขายังเป็นผู้คนที่ใจแข็งกระด้างและดื้อรั้น; และหากกลับใจจากบาปของตนไม่, อ้างว่าพลังความสามารถทั้งหมดของแอลมากับอมิวเล็คมาจากมาร; เพราะพวกเขามีความเชื่อเดียวกับนีฮอร์, และไม่เชื่อในการกลับใจจากบาปของตน.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมากับอมิวเล็คนั้น, โดยที่อมิวเล็คทิ้งทอง, และเงินทั้งหมดของท่าน, และของมีค่าของท่าน, ซึ่งอยู่ในแผ่นดินแห่งแอมันในฮาห์, เพื่อพระวณะของพระผู้เป็นเจ้า, โดยที่ท่านถูกปฏิเสธจากผู้ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นเพื่อนท่านและจากบิดาของท่านและวงศ์ญาติของท่านด้วย;

๑๗ ฉะนั้น, หลังจากแอลมาโดยที่สถาปนาศาสนจักรที่ไซดมแล้ว, โดยที่เห็นการหักห้ามใจอย่างใหญ่หลวง, แท้จริงแล้ว, เห็นว่าผู้คนยับยั้งความจองหองของใจตน, และเริ่มนอบน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, และเริ่มมาประชุมกันที่สถานศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาเพื่อนมัสการพระผู้เป็นเจ้าหน้าแท่นบูชา, เผ้าดูและสวดอ้อนวอนสม่ำเสมอ, เพื่อพวกเขาจะหลุดพ้นจากซาตาน, และจากความตาย, และจากความพินาศ

And he said: Yea, I believe according to thy words.

And then Alma cried unto the Lord, saying: O Lord our God, have mercy on this man, and heal him according to his faith which is in Christ.

And when Alma had said these words, Zeezrom leaped upon his feet, and began to walk; and this was done to the great astonishment of all the people; and the knowledge of this went forth throughout all the land of Sidom.

And Alma baptized Zeezrom unto the Lord; and he began from that time forth to preach unto the people.

And Alma established a church in the land of Sidom, and consecrated priests and teachers in the land, to baptize unto the Lord whosoever were desirous to be baptized.

And it came to pass that they were many; for they did flock in from all the region round about Sidom, and were baptized.

But as to the people that were in the land of Ammonihah, they yet remained a hard-hearted and a stiffnecked people; and they repented not of their sins, ascribing all the power of Alma and Amulek to the devil; for they were of the profession of Nehor, and did not believe in the repentance of their sins.

And it came to pass that Alma and Amulek, Amulek having forsaken all his gold, and silver, and his precious things, which were in the land of Ammonihah, for the word of God, he being rejected by those who were once his friends and also by his father and his kindred;

Therefore, after Alma having established the church at Sidom, seeing a great check, yea, seeing that the people were checked as to the pride of their hearts, and began to humble themselves before God, and began to assemble themselves together at their sanctuaries to worship God before the altar, watching and praying continually, that they might be delivered from Satan, and from death, and from destruction—

๑๘ บัดนี้ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้, โดยที่แอลมาเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด, ฉะนั้นท่านจึงพาอมิเล็กเดินทางมาถึงแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, และพาไปยังบ้านท่านเอง, และได้ปฏิบัติต่อท่านในความยากลำบากของท่าน, และทำให้ท่านมั่นคงขึ้นในพระเจ้า.

๑๙ และปีที่สิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลงดังนี้.

Now as I said, Alma having seen all these things, therefore he took Amulek and came over to the land of Zarahemla, and took him to his own house, and did administer unto him in his tribulations, and strengthened him in the Lord.

And thus ended the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

แอลมา ๑๖

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สิบเอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, ในวันที่ห้าของเดือนที่สอง, มีความสงบสุขมากในแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, ไม่มีสงครามหรือการขัดแย้งเป็นปี ๆ, แม้จนถึงวันที่ห้าของเดือนที่สองในปีที่สิบเอ็ด, จึงมีเสียงเล่าลือเรื่องสงครามได้ยินไปทั่วแผ่นดิน.
- ๒ เพราะเหตุเกิด, กองทัพชาวเลม่อนยกเข้ามาประชิดแดนทูกันดาร์, ในชายแดนของแผ่นดิน, แม้ถึงในเมืองแห่งแอมันโนอาห์, และเริ่มสังหารผู้คนและทำลายเมือง.
- ๓ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น, ก่อนขานีไฟจะรวมกำลังทัพได้เพียงพอที่จะขับไล่คนเหล่านั้นออกจากแผ่นดินได้, คนเหล่านั้นก็ทำลายผู้คนที่อยู่ในเมืองแห่งแอมันโนอาห์เสียแล้ว, และบางคนที่อยู่บริเวณชายแดนโนอาห์ด้วย, และจับคนอื่น ๆ ไปเป็นเชลยในแดนทูกันดาร์.
- ๔ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขานีไฟปรารถนาจะได้คนเหล่านั้นซึ่งถูกพาไปเป็นเชลยในแดนทูกันดาร์กลับคืนมา.
- ๕ ฉะนั้น, คนที่ได้รับการกำหนดให้เป็นแม่ทัพเหนือกองทัพของขานีไฟ, (และชื่อของเขาคือโซรัม, และเขามีบุตรสองคน, ลีไฮและเอฮา)—บัดนี้โซรัมและบุตรทั้งสองของเขา, โดยที่รู้ว่าแอลมาเป็นมหาปุโรหิตดูแลศาสนจักร, และโดยที่ได้ยินว่าท่านมีวิญญานแห่งการพยากรณ์, ฉะนั้นพวกเขาจึงไปหาท่านและปรารถนาจะรู้จากท่านว่าพระเจ้าจะทรงให้พวกเขาไปที่ใดในแดนทูกันดาร์เพื่อค้นหาพี่น้องของพวกเขา, ที่ถูกชาวเลม่อนจับไปเป็นเชลย.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมาทูลถามพระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้. และแอลมากลับมาและกล่าวแก่พวกเขาว่า : ดูเถิด, ชาวเลม่อนจะข้ามแม่น้ำไซดอนทางแดนทูกันดาร์ตอนใต้, เหนือขึ้นไปเลยชายแดนของแผ่นดินแห่งแมนไท. และดูเถิดที่นั่นท่านจะพบพวกเขา, ทางตะวันออกของแม่น้ำไซดอน, และที่นั่นพระเจ้าจะทรงปลดปล่อยพี่น้องของท่านซึ่งถูกชาวเลม่อนจับไปเป็นเชลย.

Alma 16

And it came to pass in the eleventh year of the reign of the judges over the people of Nephi, on the fifth day of the second month, there having been much peace in the land of Zarahemla, there having been no wars nor contentions for a certain number of years, even until the fifth day of the second month in the eleventh year, there was a cry of war heard throughout the land.

For behold, the armies of the Lamanites had come in upon the wilderness side, into the borders of the land, even into the city of Ammonihah, and began to slay the people and destroy the city.

And now it came to pass, before the Nephites could raise a sufficient army to drive them out of the land, they had destroyed the people who were in the city of Ammonihah, and also some around the borders of Noah, and taken others captive into the wilderness.

Now it came to pass that the Nephites were desirous to obtain those who had been carried away captive into the wilderness.

Therefore, he that had been appointed chief captain over the armies of the Nephites, (and his name was Zoram, and he had two sons, Lehi and Aha)—now Zoram and his two sons, knowing that Alma was high priest over the church, and having heard that he had the spirit of prophecy, therefore they went unto him and desired of him to know whither the Lord would that they should go into the wilderness in search of their brethren, who had been taken captive by the Lamanites.

And it came to pass that Alma inquired of the Lord concerning the matter. And Alma returned and said unto them: Behold, the Lamanites will cross the river Sidon in the south wilderness, away up beyond the borders of the land of Manti. And behold there shall ye meet them, on the east of the river Sidon, and there the Lord will deliver unto thee thy brethren who have been taken captive by the Lamanites.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโซรัมกับบุตรของเขาข้ามแม่น้ำไซดอน, พร้อมกับกองทัพของพวกเขา, และเดินทัพเลยชายแดนแมนไทเข้าไปในแดนทอร์กันดาร์ตอนใต้, ซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออกของแม่น้ำไซดอน.

๘ และพวกเขาเข้าโจมตีกองทัพของชาวเลมัน, และชาวเลมันกระจัดกระจายและถูกขับไล่ไปในแดนทอร์กันดาร์; และพวกเขาก็พาพี่น้องของตนที่ชาวเลมันจับไปเป็นเชลยกลับคืนมา, และไม่มีแม้จิตวิญญาณเดียวในพวกเขาที่สูญหายในพวกที่ถูกจับไปเป็นเชลย. และพี่น้องของพวกเขาพาพวกเขาไปครอบครองพื้นแผ่นดินของตนเอง.

๙ และปีที่สิบเอ็ดของผู้พิพากษาสิ้นสุดลงดังนี้, ชาวเลมันโดยที่ถูกขับไล่ออกจากแผ่นดิน, และผู้คนของแอมันในฮาห์ถูกทำลาย; แท้จริงแล้ว, ทุกคนที่มีชีวิตของชาวแอมันในฮาห์ถูกทำลาย, และเมืองใหญ่ของพวกเขาด้วย, ซึ่งพวกเขากล่าวว่าพระเจ้าเป็นเจ้าจะทรงทำลายไม่ได้, เพราะความยิ่งใหญ่ของมัน.

๑๐ แต่ดูเถิด, ในวันเดียวบริเวณนั้นก็เหลือแต่ความรกร้างว่างเปล่า; และซากศพถูกสุนัขและสัตว์ป่าในแดนทอร์กันดาร์ฉีกกิน.

๑๑ กระนั้นก็ตาม, ต่อมาหลายวันศพพวกเขายังกองถมทับอยู่บนพื้นดิน, และมีการเกลี่ยดินกลบไว้ลวก ๆ. และบัดนี้กลิ่นของมันรุนแรงนักจนผู้คนไม่เข้าไปครอบครองแผ่นดินแห่งแอมันในฮาห์อยู่หลายปี. และเรียกมันว่าที่รกร้างของชาวนีฮอร์; เพราะพวกเขามีความเชื่อเดียวกับนีฮอร์, เขาทั้งหลายที่ถูกสังหาร; และพื้นแผ่นดินของพวกเขาคงรกร้างว่างเปล่าอยู่.

๑๒ และชาวเลมันไม่ได้มาทำสงครามกับชาวนีไฟอีกจนกระทั่งปีที่สิบสี่แห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ. และดังนั้นผู้คนของนีไฟจึงมีสันติติดต่อกันทั่วแผ่นดินสามปี.

๑๓ และแอลมากับอัมวิเล็คออกไปสั่งสอนเรื่องการกลับใจแก่ผู้คนในวิหารของพวกเขา, และในสถานศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา, และในธรรมศาลาทั้งหลายของพวกเขาด้วย, ซึ่งสร้างไว้ตามแบบของชาวยิว.

๑๔ และมากเท่าที่ยอมฟังถ้อยคำของพวกเขาท่าน, พวกท่านก็ได้ถ่ายทอดพระวจนะของพระเจ้าเป็นเจ้าแก่พวกเขา, อย่างต่อเนื่อง, โดยไม่ลำเอียง.

And it came to pass that Zoram and his sons crossed over the river Sidon, with their armies, and marched away beyond the borders of Manti into the south wilderness, which was on the east side of the river Sidon.

And they came upon the armies of the Lamanites, and the Lamanites were scattered and driven into the wilderness; and they took their brethren who had been taken captive by the Lamanites, and there was not one soul of them had been lost that were taken captive. And they were brought by their brethren to possess their own lands.

And thus ended the eleventh year of the judges, the Lamanites having been driven out of the land, and the people of Ammonihah were destroyed; yea, every living soul of the Ammonihahites was destroyed, and also their great city, which they said God could not destroy, because of its greatness.

But behold, in one day it was left desolate; and the carcasses were mangled by dogs and wild beasts of the wilderness.

Nevertheless, after many days their dead bodies were heaped up upon the face of the earth, and they were covered with a shallow covering. And now so great was the scent thereof that the people did not go in to possess the land of Ammonihah for many years. And it was called Desolation of Nehors; for they were of the profession of Nehor, who were slain; and their lands remained desolate.

And the Lamanites did not come again to war against the Nephites until the fourteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi. And thus for three years did the people of Nephi have continual peace in all the land.

And Alma and Amulek went forth preaching repentance to the people in their temples, and in their sanctuaries, and also in their synagogues, which were built after the manner of the Jews.

And as many as would hear their words, unto them they did impart the word of God, without any respect of persons, continually.

๑๕ และดังนี้แอลมากับอมิวเล็กออกไป, และคนเป็นอันมากที่ได้รับเลือกเพื่องานนี้ด้วย, เพื่อสั่งสอนพระวอนะทั่วทั้งแผ่นดิน. และการสถาปนาศาสนจักรจึงกลับกว้างขวางทั่วแผ่นดิน, ในทุกแคว้นโดยรอบ, ในบรรดาผู้คนทั้งหมดของชาวนิไฟ.

๑๖ และหาได้มีความไม่เสมอภาคในบรรดาพวกเขาไม่; พระเจ้าทรงเทพระวิญญาณของพระองค์ลงมาทั่วพื้นแผ่นดินเพื่อเตรียมจิตใจลูกหลานมนุษย์, หรือเพื่อเตรียมใจพวกเขาไว้รับพระวอนะซึ่งจะมีสอนในบรรดาพวกเขาในเวลาแห่งการเสด็จมาของพระองค์—

๑๗ เพื่อพวกเขาจะไม่ทำให้ใจแข็งกระด้างต่อพระวอนะ, เพื่อพวกเขาจะไม่เป็นคนที่หาเชื่อไม่, และไปสู่ความพินาศ, แต่เพื่อพวกเขาจะรับพระวอนะไว้ด้วยความปรีดี, และดังกิ่งที่ต่อกิ่งเข้ากับเถาอุ่นแท้, เพื่อพวกเขาจะเข้าไปในสถานพักผ่อนของพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.

๑๘ บัดนี้บุโรหิตเหล่านั้นซึ่งได้ออกไปในบรรดาผู้คนสั่งสอนโทษทั้งหลายทั้งปวงของการพุดเท็จ, และการหลอกลวง, และความริษยา, และการวิวาท, และเจตนาร้าย, และการสบประมาท, และการขโมย, การโจรกรรม, การปล้นสะดม, การฆาตกรรม, การประพฤติล่วงประเวณี, และตักทอนกระดูกทุกอย่าง, โดยป่าวร้องว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มี—

๑๙ โดยประกาศถึงสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นในไม่ช้า; แท้จริงแล้ว, โดยประกาศถึงการเสด็จมาของพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, การรับทุกข์เวทนาและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์, และการฟื้นคืนชีวิตของคนตายด้วย.

๒๐ และผู้คนเป็นอันมากสอบถามเกี่ยวกับสถานที่ซึ่งพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา; และพวกเขาได้รับคำสอนว่าพระองค์จะเสด็จมาปรากฏแก่พวกเขาหลังการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์; และการนี้ผู้คนได้ยินด้วยความปรีดาและยินดียิ่ง.

๒๑ และบัดนี้หลังจากสถาปนาศาสนจักรขึ้นทั่วทั้งแผ่นดินแล้ว—โดยมีชัยชนะเหนือมาร, และพระวอนะของพระผู้เป็นเจ้าโดยที่สั่งสอนในความพิศุทธิ์ทั่วแผ่นดิน, และพระเจ้าทรงเทพระของพระองค์ลงมาบนผู้คน—ปีที่สิบสี่แห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนิไฟจึงสิ้นสุดลงดังนี้.

And thus did Alma and Amulek go forth, and also many more who had been chosen for the work, to preach the word throughout all the land. And the establishment of the church became general throughout the land, in all the region round about, among all the people of the Nephites.

And there was no inequality among them; the Lord did pour out his Spirit on all the face of the land to prepare the minds of the children of men, or to prepare their hearts to receive the word which should be taught among them at the time of his coming—

That they might not be hardened against the word, that they might not be unbelieving, and go on to destruction, but that they might receive the word with joy, and as a branch be grafted into the true vine, that they might enter into the rest of the Lord their God.

Now those priests who did go forth among the people did preach against all lyings, and deceivings, and envyings, and strifes, and malice, and revilings, and stealing, robbing, plundering, murdering, committing adultery, and all manner of lasciviousness, crying that these things ought not so to be—

Holding forth things which must shortly come; yea, holding forth the coming of the Son of God, his sufferings and death, and also the resurrection of the dead.

And many of the people did inquire concerning the place where the Son of God should come; and they were taught that he would appear unto them after his resurrection; and this the people did hear with great joy and gladness.

And now after the church had been established throughout all the land—having got the victory over the devil, and the word of God being preached in its purity in all the land, and the Lord pouring out his blessings upon the people—thus ended the fourteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

เรื่องราวของบุตรโมไซยาห์, ซึ่งปฏิเสธสิทธิที่พวกท่านจะครองอาณาจักรเพื่อพระวณะของพระผู้เป็นเจ้า, และขึ้นไปแผ่นดินแห่งนี้ไฟเพื่อสั่งสอนชาวเลมัน; การรับทุกข์เวทนาและการปลดปล่อยของพวกท่าน—ตามบันทึกของแอลมา.

แอลมา ๑๗

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่แอลมากำลังเดินทางจากแผ่นดินกิเดียนไปทางใต้, ไปยังแผ่นดินแห่งแมนไท, ดุเถิด, ยังความฉงนแก่ท่าน, ท่านพบบุตรของโมไซยาห์กำลังเดินทางมุ่งไปแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา.
- ๒ บัดนี้พวกบุตรของโมไซยาห์นี้อยู่กับแอลมาในเวลาที่เขาปรากฏแก่ท่านครั้งแรก; ฉะนั้นแอลมาชื่นชมอย่างยิ่งที่เห็นพี่น้องของท่าน; และสิ่งที่ยิ่งความปรีดีให้ท่านมากขึ้นคือ, พวกท่านยังเป็นพี่น้องของท่านในพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, และพวกท่านมั่นคงขึ้นในความรู้อันแท้จริง; และพวกท่านเป็นคนมีพื้นฐานความเข้าใจที่ถูกต้องและพวกท่านค้นคว้าพระคัมภีร์อย่างขยันหมั่นเพียร, เพื่อพวกท่านจะรู้พระวณะของพระผู้เป็นเจ้า.
- ๓ แต่ยังไม่หมด; พวกท่านยอมตนในการสวดอ้อนวอน, และการอดอาหารอย่างมาก; ฉะนั้นพวกท่านจึงมีวิญญาณแห่งการพยากรณ์, และวิญญาณแห่งการเปิดเผย, และเมื่อพวกท่านสอน, พวกท่านก็สอนด้วยพลังอำนาจและสิทธิอำนาจของพระผู้เป็นเจ้า.
- ๔ และพวกท่านสอนพระวณะของพระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลาสิบสี่ปีในบรรดาชาวเลมัน, โดยที่มีความสำเร็จยิ่งในการนำคนเป็นอันมากออกไปสู่ความรู้เรื่องความจริง; แท้จริงแล้ว, โดยพลังแห่งถ้อยคำของพวกท่าน คนเป็นอันมากมาอยู่ต่อหน้าแท่นบูชาของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อเรียกหาพระนามของพระองค์และสารภาพบาปของพวกเขาต่อพระพักตร์พระองค์.
- ๕ บัดนี้คือสภาพซึ่งอยู่ร่วมกับพวกท่านในการเดินทางของพวกท่าน, เพราะพวกท่านมีความทุกข์หลายอย่าง; พวกท่านรับทุกข์เวทนามาก, ทั้งในร่างกายและจิตใจ, เป็นต้นว่าความหิวโหย, ความกระหายและความเหน็ดเหนื่อย, และทำงานฝ่ายวิญญาณมากด้วย.

An account of the sons of Mosiah, who rejected their rights to the kingdom for the word of God, and went up to the land of Nephi to preach to the Lamanites; their sufferings and deliverance—according to the record of Alma.

Alma 17

And now it came to pass that as Alma was journeying from the land of Gideon southward, away to the land of Manti, behold, to his astonishment, he met with the sons of Mosiah journeying towards the land of Zarahemla.

Now these sons of Mosiah were with Alma at the time the angel first appeared unto him; therefore Alma did rejoice exceedingly to see his brethren; and what added more to his joy, they were still his brethren in the Lord; yea, and they had waxed strong in the knowledge of the truth; for they were men of a sound understanding and they had searched the scriptures diligently, that they might know the word of God.

But this is not all; they had given themselves to much prayer, and fasting; therefore they had the spirit of prophecy, and the spirit of revelation, and when they taught, they taught with power and authority of God.

And they had been teaching the word of God for the space of fourteen years among the Lamanites, having had much success in bringing many to the knowledge of the truth; yea, by the power of their words many were brought before the altar of God, to call on his name and confess their sins before him.

Now these are the circumstances which attended them in their journeyings, for they had many afflictions; they did suffer much, both in body and in mind, such as hunger, thirst and fatigue, and also much labor in the spirit.

- ๖ บัดนี้คือการเดินทางของพวกท่าน : โดยที่ลาจากโมไซยาห์, บิดาพวกท่าน, ในปีแรกของผู้พิพากษา; โดยไม่ยอมรับอาณาจักรซึ่งบิดาพวกท่านปรารถนาจะมอบให้, และการนี้เป็นเจตนาของผู้คนด้วย;
- ๗ กระนั้นก็ตามพวกท่านยังออกจากแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา, และนำดาบของพวกท่าน, และหอกของพวกท่าน, และคันธนูของพวกท่าน, และลูกธนูของพวกท่าน, และสายเหวี่ยงของพวกท่านไป; และการนี้พวกท่านทำไปเพื่อจะหาอาหารมาเลี้ยงตนเองระหว่างอยู่ในแดนทุรกันดาร.
- ๘ และพวกท่านออกไปในแดนทุรกันดารพร้อมด้วยคนของพวกท่านซึ่งพวกท่านเลือกไว้, เพื่อขึ้นไปยังแผ่นดินแห่งนีไฟ, เพื่อสั่งสอนพระวาทะของพระผู้เป็นเจ้าให้ชาวเลมมัน.
- ๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านเดินทางหลายวันในแดนทุรกันดาร, และพวกท่านอดอาหารมากและสวดอ้อนวอนมากเพื่อพระเจ้าจะประทานส่วนหนึ่งของพระวิญญาณของพระองค์ให้ไปกับพวกท่าน, และอยู่กับพวกท่าน, เพื่อพวกท่านจะเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้า, หากเป็นไปได้, เพื่อนำชาวเลมมัน, พี่น้องของพวกท่าน, มาสู่ความรู้เรื่องความจริง, สู่ความรู้เรื่องความต่ำช้าของประเพณีบรรพบุรุษของพวกเข, ซึ่งไม่ถูกต้อง.
- ๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าเสด็จมาเยือนพวกท่านด้วยพระวิญญาณของพระองค์, และตรัสกับพวกท่าน : จงสบายใจเถิด. และพวกท่านก็สบายใจ.
- ๑๑ และพระเจ้าตรัสกับพวกท่านด้วย : จงออกไปในบรรดาชาวเลมมัน, พี่น้องของพวกเจ้า, และสถาปนาถ้อยคำของเรา; กระนั้นพวกเจ้าจงอดทนในความอดกลั้นและความทุกข์, เพื่อพวกเจ้าจะแสดงแบบอย่างอันดีในเราให้พวกเขาได้ประจักษ์, และเราจะทำให้พวกเจ้าเป็นเครื่องมือในมือเราเพื่อความรอดของจิตวิญญาณเป็นอันมาก.
- ๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือใจของบุตรโมไซยาห์, และคนที่อยู่กับพวกท่านด้วย, เกิดความกล้าที่จะออกไปยังชาวเลมมันเพื่อประกาศพระวาทะของพระผู้เป็นเจ้าแก่พวกเขา.

Now these were their journeyings: Having taken leave of their father, Mosiah, in the first year of the judges; having refused the kingdom which their father was desirous to confer upon them, and also this was the minds of the people;

Nevertheless they departed out of the land of Zarahemla, and took their swords, and their spears, and their bows, and their arrows, and their slings; and this they did that they might provide food for themselves while in the wilderness.

And thus they departed into the wilderness with their numbers which they had selected, to go up to the land of Nephi, to preach the word of God unto the Lamanites.

And it came to pass that they journeyed many days in the wilderness, and they fasted much and prayed much that the Lord would grant unto them a portion of his Spirit to go with them, and abide with them, that they might be an instrument in the hands of God to bring, if it were possible, their brethren, the Lamanites, to the knowledge of the truth, to the knowledge of the baseness of the traditions of their fathers, which were not correct.

And it came to pass that the Lord did visit them with his Spirit, and said unto them: Be comforted. And they were comforted.

And the Lord said unto them also: Go forth among the Lamanites, thy brethren, and establish my word; yet ye shall be patient in long-suffering and afflictions, that ye may show forth good examples unto them in me, and I will make an instrument of thee in my hands unto the salvation of many souls.

And it came to pass that the hearts of the sons of Mosiah, and also those who were with them, took courage to go forth unto the Lamanites to declare unto them the word of God.

- ๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อพวกท่านไปถึงชายแดนของแผ่นดินชาวเลมัน, คือพวกท่านแยกกันและไปจากกัน, โดยวางใจในพระเจ้าว่าพวกท่านจะพบกันอีกเมื่อสิ้นฤดูงานเก็บเกี่ยวของพวกท่าน; เพราะพวกท่านคิดว่างานที่พวกท่านรับทำเป็นงานที่ยากลำบาก.
- ๑๔ และมันยากลำบากโดยแน่แท้, เพราะพวกท่านรับงานที่จะสั่งสอนพระวอนะของพระผู้เป็นเจ้าให้คนป่าเถื่อนและแข็งกระด้างและดุร้าย; ผู้คนที่เบิกบานในการกระทำฆาตกรรมชาวนีไฟ, และโจรกรรมและปล้นพวกเขา; และใจพวกเขาหมกมุ่นอยู่กับความมั่งคั่ง, หรืออยู่กับทองและเงิน, และอัญมณีมีค่า; กระนั้นพวกเขายังหมายมั่นจะให้ได้สิ่งเหล่านี้มาด้วยการฆาตกรรมและการปล้น, เพื่อพวกเขาจะไม่ต้องทำงานเพื่อสิ่งเหล่านี้ด้วยมือตนเอง.
- ๑๕ ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นคนเกียจคร้านมาก, คนพวกนี้เป็นอันมากนมัสการรูปเคารพ, และการสาปแช่งของพระผู้เป็นเจ้าจึงตกอยู่กับพวกเขาเพราะประเพณีบรรพบุรุษของพวกเขานี้; กระนั้นพระสัญญาของพระเจ้ายืนยันให้พวกเขาแล้วในเงื่อนไขของการกลับใจ.
- ๑๖ ฉะนั้น, นี่เป็นเหตุให้พวกบุตรของโมไซยาห์รับทำงานนี้, เพื่อพวกท่านอาจนำพวกเขามาสู่การกลับใจได้; เพื่อพวกท่านอาจนำพวกเขามารู้ถึงแผนแห่งการไถ่.
- ๑๗ ฉะนั้นพวกท่านจึงแยกจากกัน, และออกไปในบรรดาคนเหล่านี้, โดยลำพัง, ตามพระวอนะและอำนาจของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งท่านได้รับมา.
- ๑๘ บัดนี้แอมมอนโดยที่เป็นหัวหน้าในบรรดาพวกท่าน, หรือที่จริงท่านได้ปฏิบัติแก่พวกท่าน, และท่านไปจากพวกท่าน, หลังจากให้พรตามหน้าที่ต่าง ๆ กันของพวกท่าน, โดยถ่ายทอดพระวอนะของพระผู้เป็นเจ้าแก่พวกท่าน, หรือปฏิบัติแก่พวกท่านก่อนท่านจากไป; และดังนั้นพวกท่านจึงออกเดินทางไปสู่ที่ต่าง ๆ ทั่วแผ่นดิน.
- ๑๙ และแอมมอนไปยังแผ่นดินแห่งอิชมาเอล, แผ่นดินมีชื่อตามพวกบุตรของอิชมาเอล, ซึ่งกลายเป็นชาวเลมันด้วย.

And it came to pass when they had arrived in the borders of the land of the Lamanites, that they separated themselves and departed one from another, trusting in the Lord that they should meet again at the close of their harvest; for they supposed that great was the work which they had undertaken.

And assuredly it was great, for they had undertaken to preach the word of God to a wild and a hardened and a ferocious people; a people who delighted in murdering the Nephites, and robbing and plundering them; and their hearts were set upon riches, or upon gold and silver, and precious stones; yet they sought to obtain these things by murdering and plundering, that they might not labor for them with their own hands.

Thus they were a very indolent people, many of whom did worship idols, and the curse of God had fallen upon them because of the traditions of their fathers; notwithstanding the promises of the Lord were extended unto them on the conditions of repentance.

Therefore, this was the cause for which the sons of Mosiah had undertaken the work, that perhaps they might bring them unto repentance; that perhaps they might bring them to know of the plan of redemption.

Therefore they separated themselves one from another, and went forth among them, every man alone, according to the word and power of God which was given unto him.

Now Ammon being the chief among them, or rather he did administer unto them, and he departed from them, after having blessed them according to their several stations, having imparted the word of God unto them, or administered unto them before his departure; and thus they took their several journeys throughout the land.

And Ammon went to the land of Ishmael, the land being called after the sons of Ishmael, who also became Lamanites.

๒๐ ขณะที่แอมมอนเข้าไปในแผ่นดินแห่งอิชมาเอล, ชาวเลมันจับท่านและมัดท่าน, ด้วยเป็นธรรมเนียมของพวกเขาก็จะมัดชาวไนไฟทุกคนที่ตกอยู่ในเงื้อมมือพวกเขา, และพาคนเหล่านั้นไปอยู่ต่อหน้ากษัตริย์; และดังนั้นจึงเป็นไปตามความพอใจของกษัตริย์ที่จะสังหารคนเหล่านั้น, หรือเอาไว้เป็นเชลย, หรือโยนพวกเขาเข้าเรือนจำ, หรือขับออกนอกแผ่นดินของเขา, ตามความประสงค์และความพอใจของเขา.

๒๑ และดังนั้นแอมมอนถูกนำไปอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ผู้ปกครองแผ่นดินแห่งอิชมาเอล; และชื่อของเขาคือลาโมไน; และเขาเป็นผู้สืบตระกูลของอิชมาเอล.

๒๒ และกษัตริย์สอบถามแอมมอนว่าท่านปรารถนาจะพำนักอยู่ในแผ่นดินในบรรดาชาวเลมัน, หรือในบรรดาผู้คนของเขา.

๒๓ และแอมมอนกล่าวแก่เขา : ใช่แล้ว, ข้าพเจ้าปรารถนาจะพำนักอยู่ในบรรดาคนพวกนี้ชั่วเวลาหนึ่ง; แท้จริงแล้ว, และอาจจนถึงวันที่ข้าพเจ้าตาย.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์ลาโมไนพอใจแอมมอนมาก, และให้แก้พันธนาการของท่าน; และเขาอยากให้อำม่อนรับธิดาคนหนึ่งของเขาเป็นภรรยา.

๒๕ แต่แอมมอนกล่าวแก่เขาว่า : ไม่, แต่ข้าพเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ท่าน. ฉะนั้นแอมมอนจึงกลายเป็นผู้รับใช้ของกษัตริย์ลาโมไน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านได้รับมอบหมายในบรรดาผู้รับใช้คนอื่น ๆ ให้เฝ้าฝูงสัตว์ของลาโมไน, ตามธรรมเนียมของชาวเลมัน.

๒๖ และหลังจากท่านรับใช้กษัตริย์ได้สามวัน, ขณะที่ท่านอยู่กับผู้รับใช้ชาวเลมันออกไปกับฝูงสัตว์ของตนยังแหล่งน้ำ, ซึ่งเรียกว่าน้ำแห่งซีบัส, และชาวเลมันทั้งหมดต้อนฝูงสัตว์ของตนไปที่นั่น, เพื่อมันจะได้กินน้ำ—

๒๗ ฉะนั้น, ขณะที่แอมมอนกับผู้รับใช้ของกษัตริย์กำลังต้อนฝูงสัตว์ของตนไปยังแหล่งน้ำนั้น, ดูเถิด, ชาวเลมันจำนวนหนึ่ง, ซึ่งมาอยู่ที่น้ำแล้วกับฝูงสัตว์ของตน, ยืนขึ้นและทำให้ฝูงสัตว์ของแอมมอนและผู้รับใช้ของกษัตริย์กระจัดกระจายไป, และพวกเขาทำให้มันกระจัดกระจายเตลิดหนีไปหลายทิศทาง.

And as Ammon entered the land of Ishmael, the Lamanites took him and bound him, as was their custom to bind all the Nephites who fell into their hands, and carry them before the king; and thus it was left to the pleasure of the king to slay them, or to retain them in captivity, or to cast them into prison, or to cast them out of his land, according to his will and pleasure.

And thus Ammon was carried before the king who was over the land of Ishmael; and his name was Lamoni; and he was a descendant of Ishmael.

And the king inquired of Ammon if it were his desire to dwell in the land among the Lamanites, or among his people.

And Ammon said unto him: Yea, I desire to dwell among this people for a time; yea, and perhaps until the day I die.

And it came to pass that king Lamoni was much pleased with Ammon, and caused that his bands should be loosed; and he would that Ammon should take one of his daughters to wife.

But Ammon said unto him: Nay, but I will be thy servant. Therefore Ammon became a servant to king Lamoni. And it came to pass that he was set among other servants to watch the flocks of Lamoni, according to the custom of the Lamanites.

And after he had been in the service of the king three days, as he was with the Lamanitish servants going forth with their flocks to the place of water, which was called the water of Sebus, and all the Lamanites drive their flocks hither, that they may have water—

Therefore, as Ammon and the servants of the king were driving forth their flocks to this place of water, behold, a certain number of the Lamanites, who had been with their flocks to water, stood and scattered the flocks of Ammon and the servants of the king, and they scattered them insomuch that they fled many ways.

- ๒๘ บัดนี้พวกผู้รับใช้ของกษัตริย์เริ่มพรว่ำบ่น, โดยกล่าวว่า : บัดนี้กษัตริย์จะสังหารเรา, ดังที่ทำกับพี่น้องของเราเพราะฝูงสัตว์ของพวกเขากระจัดกระจายไปด้วยความชั่วร้ายของคนเหล่านี้. และพวกเขาเริ่มรำไห้, พลังกล่าวว่า : ดูเถิด, ฝูงสัตว์เลี้ยงของเรากระจัดกระจายไปหมดแล้ว.
- ๒๙ บัดนี้พวกเขาร้องไห้เพราะความกลัวจะถูกสังหาร. บัดนี้เมื่อแอมันเห็นดังนี้ใจท่านอึมเิบด้วยปีติ; เพราะ, ท่านกล่าว, ข้าพเจ้าจะแสดงพลังความสามารถของข้าพเจ้าแก่เพื่อนผู้รับใช้เหล่านี้ของข้าพเจ้า, หรือพลังความสามารถที่อยู่ในข้าพเจ้า, ในการนำฝูงสัตว์เหล่านี้กลับคืนมาให้กษัตริย์, เพื่อข้าพเจ้าจะชนะใจเพื่อนผู้รับใช้เหล่านี้ของข้าพเจ้า, เพื่อข้าพเจ้าจะนำพวกเขาไปให้เชื่อคำข้าพเจ้า.
- ๓๐ และบัดนี้, นี่คือการคิดของแอมัน, เมื่อท่านเห็นความทุกข์ของคนเหล่านั้นผู้ที่ท่านถือว่าเป็นพี่น้องท่าน.
- ๓๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านหว่านล้อมพวกเขาด้วยคำของท่าน, โดยกล่าวว่า : พี่น้องข้าพเจ้า, จงเย็นใจเถิดและให้เราไปค้นหาฝูงสัตว์, และเราจรวบรวมมันและนำมาลัยกลับมายังแหล่งน้ำ; และด้วยวิธีนี้เราจะได้ปกป้องรักษาฝูงสัตว์ไว้ให้กษัตริย์และท่านก็จจะไม่สังหารเรา.
- ๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาไปค้นหาฝูงสัตว์, และพวกเขาตามแอมันไป, และพวกเขารีบเร่งออกไปต้อนฝูงสัตว์ของกษัตริย์, และต้อนมารวมเป็นฝูงอีกยังแหล่งน้ำ.
- ๓๓ และคนเหล่านั้นยืนขวางอยู่เพื่อทำให้ฝูงสัตว์ของพวกเขากระจัดกระจายไปอีก; แต่แอมันกล่าวแก่พี่น้องท่าน : จงล้อมฝูงสัตว์ไว้โดยรอบเพื่อมันจะไม่หลบหนี; และข้าพเจ้าจะไปต่อสู้กับคนเหล่านี้ผู้ทำให้ฝูงสัตว์ของเรากระจัดกระจายไป.
- ๓๔ ฉะนั้น, พวกเขาทำตามทีแอมันสั่ง, และท่านออกไปยืนต่อสู้กับคนเหล่านั้นซึ่งยืนขวางอยู่ใกล้ฝืนน้ำแห่งซีบัส; และพวกเขามีจำนวนไม่น้อย.

Now the servants of the king began to murmur, saying: Now the king will slay us, as he has our brethren because their flocks were scattered by the wickedness of these men. And they began to weep exceedingly, saying: Behold, our flocks are scattered already.

Now they wept because of the fear of being slain. Now when Ammon saw this his heart was swollen within him with joy; for, said he, I will show forth my power unto these my fellow-servants, or the power which is in me, in restoring these flocks unto the king, that I may win the hearts of these my fellow-servants, that I may lead them to believe in my words.

And now, these were the thoughts of Ammon, when he saw the afflictions of those whom he termed to be his brethren.

And it came to pass that he flattered them by his words, saying: My brethren, be of good cheer and let us go in search of the flocks, and we will gather them together and bring them back unto the place of water; and thus we will preserve the flocks unto the king and he will not slay us.

And it came to pass that they went in search of the flocks, and they did follow Ammon, and they rushed forth with much swiftness and did head the flocks of the king, and did gather them together again to the place of water.

And those men again stood to scatter their flocks; but Ammon said unto his brethren: Encircle the flocks round about that they flee not; and I go and contend with these men who do scatter our flocks.

Therefore, they did as Ammon commanded them, and he went forth and stood to contend with those who stood by the waters of Sebus; and they were in number not a few.

๓๕ ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่กลัวแอมัน, เพราะพวกเขาคิดว่าคนเดียวในพวกเขาก็สังหารท่านได้ตามความพอใจของพวกเขา, เพราะพวกเขาหาว่าพระเจ้าทรงสัญญากับโมไซยาห์ไว้ว่าพระองค์จะทรงปลดปล่อยพวกบุตรของท่านให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกเขา; ทั้งพวกเขาไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระเจ้า; ฉะนั้นพวกเขาก็เบื่อบานในความพินาศของพี่น้องตน; และเพราะเหตุนี้พวกเขาจึงยืนขวางอยู่เพื่อให้ฝูงสัตว์ของกษัตริย์กระจัดกระจายไป.

๓๖ แต่แอมันก้าวออกมาและเริ่มขว้างก้อนหินใส่พวกเขาด้วยสายเหวี่ยงของท่าน; แท้จริงแล้ว, ด้วยพลังอันยิ่งใหญ่ท่านเหวี่ยงก้อนหินท่ามกลางพวกเขา; และท่านสังหารพวกเขาลงจำนวนหนึ่งโดยวิธีนี้ถึงขนาดที่พวกเขาเริ่มฉงนในพลังของท่าน; กระนั้นก็ตามพวกเขาโกรธแค้นเพราะคนตายเป็นพี่น้องของตน, และพวกเขาหมายใจให้ท่านล้ม; ฉะนั้น, เมื่อเห็นว่าจะขว้างท่านด้วยก้อนหินของตนไม่ได้แล้ว, พวกเขาจึงออกมาพร้อมด้วยกระบองเพื่อสังหารท่าน.

๓๗ แต่ดูเถิด, ทุกคนที่ยกกระบองของตนเพื่อจะตีแอมันนั้น, ท่านบั่นแขนของพวกเขาด้วยดาบของท่าน; เพราะท่านต้านทานแรงตีของพวกเขาโดยบั่นแขนของพวกเขาด้วยคมดาบของท่าน, ถึงขนาดที่พวกนั้นเริ่มฉงน, และเริ่มหลบหนีไปข้างหน้าท่าน; แท้จริงแล้ว, และพวกเขามีจำนวนไม่น้อย; และท่านทำให้พวกเขาหลบหนีไปด้วยกำลังแขนของท่าน.

๓๘ บัดนี้คนพวกนั้นหกคนล้มลงด้วยสายเหวี่ยง, แต่ท่านไม่สังหารผู้ใดด้วยดาบของท่านนอกจากหัวหน้าของพวกเขา; และท่านบั่นแขนทุกคนที่ยกขึ้นเพื่อจะทำร้ายท่าน, และมันมีใช้น้อย.

๓๙ และเมื่อท่านขับไล่คนพวกนั้นออกไปไกลแล้ว, ท่านจึงกลับมาและพวกเขาให้น้ำฝูงสัตว์ของตนและพามันกลับไปทุ่งหญ้าของกษัตริย์, และแล้วเข้าไปหา กษัตริย์, โดยนำเอาแขนของคนที่พยายามจะสังหารท่าน, และถูกบั่นด้วยดาบของแอมันมาด้วย; และนำมันไปให้กษัตริย์เพื่อเป็นประจักษ์พยานถึงสิ่งที่พวกเขาทำ.

Therefore they did not fear Ammon, for they supposed that one of their men could slay him according to their pleasure, for they knew not that the Lord had promised Mosiah that he would deliver his sons out of their hands; neither did they know anything concerning the Lord; therefore they delighted in the destruction of their brethren; and for this cause they stood to scatter the flocks of the king.

But Ammon stood forth and began to cast stones at them with his sling; yea, with mighty power he did sling stones amongst them; and thus he slew a certain number of them insomuch that they began to be astonished at his power; nevertheless they were angry because of the slain of their brethren, and they were determined that he should fall; therefore, seeing that they could not hit him with their stones, they came forth with clubs to slay him.

But behold, every man that lifted his club to smite Ammon, he smote off their arms with his sword; for he did withstand their blows by smiting their arms with the edge of his sword, insomuch that they began to be astonished, and began to flee before him; yea, and they were not few in number; and he caused them to flee by the strength of his arm.

Now six of them had fallen by the sling, but he slew none save it were their leader with his sword; and he smote off as many of their arms as were lifted against him, and they were not a few.

And when he had driven them afar off, he returned and they watered their flocks and returned them to the pasture of the king, and then went in unto the king, bearing the arms which had been smitten off by the sword of Ammon, of those who sought to slay him; and they were carried in unto the king for a testimony of the things which they had done.

แอลมา ๑๘

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์ลามอนิให้ผู้รับใช้ของเขาออกไปเป็นพยานถึงเรื่องทั้งหมดที่พวกเขาได้เห็นมาเกี่ยวกับเรื่องนี้.
- ๒ และเมื่อพวกเขาทุกคนเป็นพยานถึงเรื่องที่เห็นมาแล้ว, และเขารู้ถึงความซื่อสัตย์ของแอมมอนในการปกป้องรักษาฝูงสัตว์ของเขา, และถึงพลังอันยิ่งใหญ่ของท่านในการต่อสู้กับคนเหล่านั้นซึ่งพยายามจะสังหารท่านด้วย, เขาจึงนออย่างยิ่ง, และกล่าว : แน่แน่นอนว่า, นี่ยิ่งใหญ่มากกว่ามนุษย์. ดูเถิด, นี่มิใช่พระวิญญาณยิ่งใหญ่ผู้ส่งโทษรุนแรงเช่นนั้นมาสู่คนเหล่านี้, เพราะการฆาตกรรมของพวกเขาตอกระหรือ ?
- ๓ และพวกเขาตอบกษัตริย์, และกล่าว : เราหาไม่รู้ไม่ว่าเขาเป็นพระวิญญาณยิ่งใหญ่หรือมนุษย์, แต่เรารู้อยู่เพียงเท่านี้คือ, ศัตรูของกษัตริย์สังหารเขาไม่ได้; ทั้งพวกเขาทำให้ฝูงสัตว์ของกษัตริย์กระจัดกระจายไปก็ไม่ได้เมื่อเขาอยู่กับเรา, เพราะความชำนาญและพลังกำลังอันมากมายของเขา; ฉะนั้น, เราจึงรู้ว่าเขาเป็นมิตรกับกษัตริย์. และบัดนี้, ข้าแต่กษัตริย์, เราไม่เชื่อว่ามนุษย์มีพลังความสามารถใหญ่หลวงเช่นนั้น, เพราะเรารู้ว่าเขาถูกสังหารไม่ได้.
- ๔ และบัดนี้, เมื่อกษัตริย์ได้ยินถ้อยคำเหล่านั้น, จึงกล่าวแก่พวกเขาว่า : บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่านี่คือพระวิญญาณยิ่งใหญ่; และพระองค์เสด็จลงมาในเวลานี้เพื่อปกป้องรักษาชีวิตพวกท่าน, เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่สังหารท่านดังที่ข้าพเจ้าทำไปแล้วกับพี่น้องท่าน. บัดนี้คือพระวิญญาณยิ่งใหญ่ซึ่งบรรพบุรุษของเราพูดไว้.
- ๕ บัดนี้คือประเพณีของลามอนิ, ซึ่งเขาได้รับมาจากบิดาของเขา, คือมีพระวิญญาณยิ่งใหญ่. ทั้งที่พวกเขาเชื่อในพระวิญญาณยิ่งใหญ่, พวกเขาคิดว่าอะไรก็ตามที่พวกเขาทำไปนั้นถูกต้อง; กระนั้นก็ตาม, ลามอนิเริ่มกลัวอย่างยิ่ง, ด้วยความกลัวเกลือกเขาทำผิดไปแล้วที่สังหารผู้รับใช้ของเขา;
- ๖ เพราะเขาสังหารคนเหล่านี้มาแล้วหลายคนเพราะพี่น้องของคนเหล่านี้ทำให้ฝูงสัตว์ของตนกระจัดกระจายไปจากแหล่งน้ำ; และด้วยเหตุนี้, เพราะพวกเขาทำให้ฝูงสัตว์กระจัดกระจายไปพวกเขาจึงถูกสังหาร.

Alma 18

And it came to pass that king Lamoni caused that his servants should stand forth and testify to all the things which they had seen concerning the matter.

And when they had all testified to the things which they had seen, and he had learned of the faithfulness of Ammon in preserving his flocks, and also of his great power in contending against those who sought to slay him, he was astonished exceedingly, and said: Surely, this is more than a man. Behold, is not this the Great Spirit who doth send such great punishments upon this people, because of their murders?

And they answered the king, and said: Whether he be the Great Spirit or a man, we know not; but this much we do know, that he cannot be slain by the enemies of the king; neither can they scatter the king's flocks when he is with us, because of his expertness and great strength; therefore, we know that he is a friend to the king. And now, O king, we do not believe that a man has such great power, for we know he cannot be slain.

And now, when the king heard these words, he said unto them: Now I know that it is the Great Spirit; and he has come down at this time to preserve your lives, that I might not slay you as I did your brethren. Now this is the Great Spirit of whom our fathers have spoken.

Now this was the tradition of Lamoni, which he had received from his father, that there was a Great Spirit. Notwithstanding they believed in a Great Spirit, they supposed that whatsoever they did was right; nevertheless, Lamoni began to fear exceedingly, with fear lest he had done wrong in slaying his servants;

For he had slain many of them because their brethren had scattered their flocks at the place of water; and thus, because they had had their flocks scattered they were slain.

๗ บัดนี้เป็นการปฏิบัติของชาวเลมันที่จะไปยืนอยู่ใกล้ผืนน้ำแห่งซีบัสเพื่อให้ฝูงสัตว์ของผู้คนกระจัดกระจายไป, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะได้ต้อนสัตว์ที่กระจัดกระจายไปยังที่ดินของตนเอง, มันเป็นวิธีปล้นอย่างหนึ่งในบรรดาคนพวกนี้.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์ลาโมไนสอบถามผู้รับใช้ของเขา, มีความว่า : ชายผู้นี้มีพลังยิ่งใหญ่เช่นนี้อยู่ที่ไหน ?

๙ และพวกเขากล่าวแก่เขาว่า : ดูเถิด, เขากำลังให้อาหารม้าของท่านอยู่. บัดนี้กษัตริย์สั่งผู้รับใช้ของตน, ก่อนเวลาที่จะเอาฝูงสัตว์ของตนไปให้น้ำ, ว่าพวกเขาควรเตรียมม้าและรถศึกของตน, และนำตนไปยังแผ่นดินแห่งนีไฟ; เพราะมีงานฉลองใหญ่กำหนดไว้ที่แผ่นดินแห่งนีไฟ, โดยบิดาของลาโมไน, ซึ่งเป็นกษัตริย์ปกครองทั่วทั้งแผ่นดิน.

๑๐ บัดนี้เมื่อกษัตริย์ลาโมไนได้ยินว่าแอมมอนกำลังเตรียมม้าและรถศึกของเขา เขาก็ยิ่งฉงน, เพราะความซื่อสัตย์ของแอมมอน, จึงกล่าวว่า : แน่่อนว่าไม่เคยมีผู้รับใช้คนใดในบรรดาผู้รับใช้ทั้งหมดของข้าพเจ้าซื่อสัตย์เท่าชายผู้นี้; เพราะเขาจดจำแม้คำสั่งทั้งหมดของข้าพเจ้าเพื่อดำเนินการ.

๑๑ บัดนี้ข้าพเจ้ารู้แน่นอนว่านี่คือพระวิญญาณยิ่งใหญ่, และข้าพเจ้าปรารถนาให้เขามาหาข้าพเจ้า, แต่ข้าพเจ้าไม่กล้า.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอมมอนเตรียมม้าและรถศึกไว้ให้กษัตริย์และผู้รับใช้ของเขาพร้อมแล้ว, ท่านก็เข้าไปหากษัตริย์, และท่านเห็นสีหน้าของกษัตริย์เปลี่ยนไป; ฉะนั้นเขาเกือบจะกลับออกไปจากที่อยู่ของกษัตริย์.

๑๓ และผู้รับใช้คนหนึ่งของกษัตริย์กล่าวแก่ท่านว่า, แรบบานาห์, ซึ่งเมื่อแปลความหมายคือ, กษัตริย์ผู้ทรงอำนาจหรือยิ่งใหญ่, โดยถือว่ากษัตริย์ของพวกเขาทรงอำนาจ; และดังนั้นเขาจึงกล่าวแก่ท่านว่า : แรบบานาห์, กษัตริย์ปรารถนาให้ท่านอยู่ก่อน.

๑๔ ฉะนั้นแอมมอนจึงหันกลับมาหากษัตริย์, และกล่าวแก่เขาว่า : ท่านประสงค์จะให้ข้าพเจ้าทำสิ่งใดให้ท่านหรือ, ข้าแต่กษัตริย์ ? และกษัตริย์หาตอบท่านไม่เป็นเวลาถึงหนึ่งชั่วโมง, ตามเวลาของพวกเขา, เพราะเขาหาว่าไม่ควรพูดอะไรกับท่าน.

Now it was the practice of these Lamanites to stand by the waters of Sebus to scatter the flocks of the people, that thereby they might drive away many that were scattered unto their own land, it being a practice of plunder among them.

And it came to pass that king Lamoni inquired of his servants, saying: Where is this man that has such great power?

And they said unto him: Behold, he is feeding thy horses. Now the king had commanded his servants, previous to the time of the watering of their flocks, that they should prepare his horses and chariots, and conduct him forth to the land of Nephi; for there had been a great feast appointed at the land of Nephi, by the father of Lamoni, who was king over all the land.

Now when king Lamoni heard that Ammon was preparing his horses and his chariots he was more astonished, because of the faithfulness of Ammon, saying: Surely there has not been any servant among all my servants that has been so faithful as this man; for even he doth remember all my commandments to execute them.

Now I surely know that this is the Great Spirit, and I would desire him that he come in unto me, but I durst not.

And it came to pass that when Ammon had made ready the horses and the chariots for the king and his servants, he went in unto the king, and he saw that the countenance of the king was changed; therefore he was about to return out of his presence.

And one of the king's servants said unto him, Rabbanah, which is, being interpreted, powerful or great king, considering their kings to be powerful; and thus he said unto him: Rabbanah, the king desireth thee to stay.

Therefore Ammon turned himself unto the king, and said unto him: What wilt thou that I should do for thee, O king? And the king answered him not for the space of an hour, according to their time, for he knew not what he should say unto him.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอมมอนกล่าวแก่เขา
อีก : ท่านปรารถนาสิ่งใดจากข้าพเจ้าหรือ ? แต่กษัตริย์
หาตอบเขาไม่.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอมมอน, โดยที่เปี่ยมไปด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า, ฉะนั้นท่านจึง
สำเหนียกความคิดของกษัตริย์. และท่านกล่าวแก่
เขา : นี่เป็นเพราะท่านได้ยินมาไซ้ใหม่ว่าข้าพเจ้า
ปกป้องผู้รับใช้ของท่านและฝูงสัตว์ของท่าน, และ
สังหารพี่น้องของพวกเขาเจ็ดคนด้วยสายเหวี่ยงและ
ด้วยดาบ, และบั่นแขนคนอื่น ๆ, เพื่อปกป้องฝูงสัตว์
ของท่านและผู้รับใช้ของท่าน; ดูเถิด, นี่หรือที่ยังความ
ประหลาดใจแก่ท่าน ?

๑๗ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, อะไรเล่าที่ทำให้ความ
ประหลาดใจของท่านใหญ่หลวงเช่นนั้น ? ดูเถิด,
ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์, และเป็นผู้รับใช้ของท่าน; ฉะนั้น,
หากท่านปรารถนาสิ่งใดก็ตามซึ่งถูกต้อง, สิ่งนั้น
ข้าพเจ้าจะทำ.

๑๘ บัดนี้เมื่อกษัตริย์ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้, เขาก็
ประหลาดใจอีก, เพราะเขาเห็นว่าแอมมอนสามารถเล็ง
เห็นความนึกคิดของเขาได้; แต่ทั้งที่เป็นดังนี้, กษัตริย์
ลาโมไนยังได้เอ่ยปาก, กล่าวแก่ท่านว่า : พระองค์คือ
ใคร ? พระองค์คือพระวิญญาณยิ่งใหญ่, ผู้รู้ทุกสิ่ง
หรือ ?

๑๙ แอมมอนกล่าวตอบเขาว่า : ข้าพเจ้าหาเป็นไม่.

๒๐ และกษัตริย์กล่าวว่า : ท่านรู้ความนึกคิดในใจข้าพเจ้า
ได้อย่างไร ? ท่านจงพูดอย่างอาจหาญเถิด, และบอก
ข้าพเจ้าเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้; และบอกข้าพเจ้าด้วยว่า
โดยพลังความสามารถอะไรที่ท่านสังหารและบั่นแขน
พวกพี่น้องข้าพเจ้าผู้ทำให้ฝูงสัตว์ของข้าพเจ้า
กระจัดกระจายไป—

๒๑ และบัดนี้, หากท่านจะบอกข้าพเจ้าเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี,
อะไรก็ตามที่ท่านปรารถนาข้าพเจ้าจะให้ท่าน; และ
หากจำเป็นแล้ว, ข้าพเจ้าจะคุ้มครองท่านด้วยกองทัพ
ของข้าพเจ้า; แต่ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านทรงพลังยิ่งกว่า
กองทัพทั้งหมดนั้น; กระนั้นก็ตาม, อะไรก็ตามที่ท่าน
ปรารถนาจากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้ท่าน.

๒๒ บัดนี้แอมมอนโดยที่มีปัญญา, ทว่าไร้พิษภัย, จึงกล่าว
แก่ลาโมไน : ท่านจะสดับฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าหรือไม่, หากข้าพเจ้าบอกท่านว่าโดยพลังความสามารถ
ที่ข้าพเจ้าทำสิ่งเหล่านี้ ? และนี่เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้า
ปรารถนาจากท่าน.

And it came to pass that Ammon said unto him
again: What desirest thou of me? But the king an-
swered him not.

And it came to pass that Ammon, being filled with
the Spirit of God, therefore he perceived the
thoughts of the king. And he said unto him: Is it be-
cause thou hast heard that I defended thy servants
and thy flocks, and slew seven of their brethren with
the sling and with the sword, and smote off the arms
of others, in order to defend thy flocks and thy ser-
vants; behold, is it this that causeth thy marvelings?

I say unto you, what is it, that thy marvelings are
so great? Behold, I am a man, and am thy servant;
therefore, whatsoever thou desirest which is right,
that will I do.

Now when the king had heard these words, he
marveled again, for he beheld that Ammon could
discern his thoughts; but notwithstanding this, king
Lamoni did open his mouth, and said unto him:
Who art thou? Art thou that Great Spirit, who knows
all things?

Ammon answered and said unto him: I am not.

And the king said: How knowest thou the
thoughts of my heart? Thou mayest speak boldly, and
tell me concerning these things; and also tell me by
what power ye slew and smote off the arms of my
brethren that scattered my flocks—

And now, if thou wilt tell me concerning these
things, whatsoever thou desirest I will give unto
thee; and if it were needed, I would guard thee with
my armies; but I know that thou art more powerful
than all they; nevertheless, whatsoever thou desirest
of me I will grant it unto thee.

Now Ammon being wise, yet harmless, he said
unto Lamoni: Wilt thou hearken unto my words, if I
tell thee by what power I do these things? And this is
the thing that I desire of thee.

๒๓ และกษัตริย์กล่าวตอบท่าน, ว่า : แน่อน, ข้าพเจ้า
จะเชื่อคำของท่านทุกอย่าง. และเขาจึงเสียทีด้วย
อุบายดังนี้.

๒๔ และแอมมอนเริ่มพูดกับเขาด้วยความมองอาจ, และ
กล่าวแก่เขา : ท่านเชื่อใหม่ว่ามีพระผู้เป็นเจ้า ?

๒๕ และเขากล่าวตอบท่าน, ว่า : ข้าพเจ้าไม่รู้นั้น
หมายถึงอะไร.

๒๖ และแล้วแอมมอนกล่าวว่า : ท่านเชื่อใหม่ว่ามีพระ
วิญญาณยิ่งใหญ่ ?

๒๗ และเขากล่าวว่า, เชื้อ.

๒๘ และแอมมอนกล่าวว่า : นี่คือพระผู้เป็นเจ้า. และแอมมอน
กล่าวแก่เขาอีก : ท่านเชื่อใหม่ว่าพระวิญญาณยิ่งใหญ่
นี้, คือองค์พระผู้เป็นเจ้า, ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งใน
สวรรค์และในแผ่นดินโลก ?

๒๙ และเขากล่าวว่า : เชื้อ, ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระองค์ทรง
สร้างสรรพสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินโลก; แต่ข้าพเจ้าไม่รู้จัก
สวรรค์.

๓๐ และแอมมอนกล่าวแก่เขาว่า : สวรรค์คือที่ซึ่งพระผู้
เป็นเจ้าประทับอยู่และเทพผู้บริสุทธิ์ทั้งหมดของ
พระองค์.

๓๑ และกษัตริย์ลามอนิกล่าว : อยู่เหนือแผ่นดินโลก
หรือ ?

๓๒ และแอมมอนกล่าว : ถูกแล้ว, และพระองค์ทอด
พระเนตรลงมาเห็นลูกหลานมนุษย์ทั้งปวง; และ
พระองค์ทรงรู้ความนึกคิดและเจตนาทั้งหมดของใจ;
เพราะพระหัตถ์ของพระองค์ทรงสร้างพวกเขาทุกคน
นับจากกาลเริ่มต้น.

๓๓ และกษัตริย์ลามอนิกล่าว : ข้าพเจ้าเชื่อเรื่องทั้งหมด
นี้ที่ท่านพูด, พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งท่านมาหรือ ?

๓๔ แอมมอนกล่าวแก่เขาว่า : ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์; และใน
กาลเริ่มต้นนั้นมนุษย์สร้างขึ้นตามรูปลักษณะของพระผู้
เป็นเจ้า, และพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ทรง
เรียกข้าพเจ้าให้สอนสิ่งเหล่านี้แก่คนพวกนี้, เพื่อจะนำ
พวกเขามาสู่ความรู้ถึงสิ่งที่เที่ยงธรรมและจริง;

๓๕ และส่วนหนึ่งของพระวิญญาณนั้นสถิตอยู่กับ
ข้าพเจ้า, ซึ่งให้ความรู้ข้าพเจ้า, และอำนาจด้วยตาม
ศรัทธาและความปรารถนาของข้าพเจ้าซึ่งมีอยู่ในพระ
ผู้เป็นเจ้า.

And the king answered him, and said: Yea, I will
believe all thy words. And thus he was caught with
guile.

And Ammon began to speak unto him with bold-
ness, and said unto him: Believest thou that there is a
God?

And he answered, and said unto him: I do not
know what that meaneth.

And then Ammon said: Believest thou that there is
a Great Spirit?

And he said, Yea.

And Ammon said: This is God. And Ammon said
unto him again: Believest thou that this Great Spirit,
who is God, created all things which are in heaven
and in the earth?

And he said: Yea, I believe that he created all
things which are in the earth; but I do not know the
heavens.

And Ammon said unto him: The heavens is a place
where God dwells and all his holy angels.

And king Lamoni said: Is it above the earth?

And Ammon said: Yea, and he looketh down upon
all the children of men; and he knows all the
thoughts and intents of the heart; for by his hand
were they all created from the beginning.

And king Lamoni said: I believe all these things
which thou hast spoken. Art thou sent from God?

Ammon said unto him: I am a man; and man in
the beginning was created after the image of God,
and I am called by his Holy Spirit to teach these
things unto this people, that they may be brought to
a knowledge of that which is just and true;

And a portion of that Spirit dwelleth in me, which
giveth me knowledge, and also power according to
my faith and desires which are in God.

๓๖ บัดนี้เมื่อแอมมอนกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ท่านก็เริ่ม
ที่การสร้างโลก, และการสร้างอาดัมด้วย, และบอกเขา
ทุกสิ่งเกี่ยวกับการตกของมนุษย์, และเล่าให้ฟังและ
วางไว้ต่อหน้าเขา ทั้งบันทึกและพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์
ของผู้คน, ซึ่งศาสตพยากรณ์พูดไว้, แม้เรื่อยลงมาถึง
เวลาที่ลีไฮ, บรรพบุรุษของพวกเขา, ออกจาก
เยรูซาเล็ม.

๓๗ และท่านเล่าให้พวกเขาฟัง (เพราะท่านเล่าให้
กษัตริย์และผู้รับใช้ของเขาฟัง) ถึงการเดินทางทั้งหมด
ของบรรพบุรุษพวกเขาในแดนทรกัณดาร, และความ
ทุกขเวทนาทั้งปวงของพวกเขาอันเกิดจากความ
หิวโหยและความกระหาย, และความเหนื่อยยากของ
พวกเขา, และเรื่องอื่นๆ อีก.

๓๘ และท่านเล่าให้พวกเขาฟังเกี่ยวกับการกบฏของเล
มันและเลมูเอล, และบุตรของอิซมาเอลด้วย, แท้จริง
แล้ว, ท่านเล่าแก่พวกเขาถึงการกบฏทั้งหมดของพวกเขา
นั้น; และท่านอธิบายแก่พวกเขาเรื่องบันทึกและ
พระคัมภีร์ทั้งหมดนับจากเวลาที่ลีไฮออกจาก
เยรูซาเล็มมาจนถึงเวลาปัจจุบัน.

๓๙ แต่นี้ยังไม่หมด; เพราะท่านอธิบายแก่พวกเขา
เรื่องแผนแห่งการไถ่, ซึ่งเตรียมไว้้นับจากการวาง
รากฐานของโลก; และท่านให้พวกเขาถึงการเสด็จมา
ของพระคริสต์ด้วย, และงานทั้งหมดของพระเจ้าท่าน
ก็ทำให้พวกเขารู้.

๔๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากท่านได้กล่าว
เรื่องเหล่านี้ทั้งหมด, และอธิบายแก่กษัตริย์, คือ
กษัตริย์เชื่อถ้อยคำของท่านทั้งหมด.

๔๑ และเขาเริ่มร้องทูลพระเจ้า, มีความว่า : ข้าแต่
พระเจ้า, ขอทรงโปรดมีเมตตา; ตามพระเมตตาอัน
ล้นพ้นของพระองค์ซึ่งทรงมีแก่ผู้คนของนีไฟมาแล้ว,
ขอทรงมีแก่ข้าพระองค์, และผู้คนของข้าพระองค์.

๔๒ และบัดนี้, เมื่อเขากลาวดังนี้แล้ว, เขาล้มลงสู่พื้น
ดิน, ราวกับตาย.

๔๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือบรรดาผู้รับใช้หาม
เขาไปหาภรรยาของเขา, และวางเขานบนเตียง; และเขา
นอนราวกับตายตลอดเวลาสองวันกับสองคืน; และ
ภรรยาของเขา, และบุตรของเขา, และธิดาของเขาโศก
เศร้าเพราะเขา, ตามแบบของชาวเลมัน, เป็นการรำไห่
อาดูรในการสูญเสียเขา.

Now when Ammon had said these words, he be-
gan at the creation of the world, and also the creation
of Adam, and told him all the things concerning the
fall of man, and rehearsed and laid before him the
records and the holy scriptures of the people, which
had been spoken by the prophets, even down to the
time that their father, Lehi, left Jerusalem.

And he also rehearsed unto them (for it was unto
the king and to his servants) all the journeyings of
their fathers in the wilderness, and all their suffer-
ings with hunger and thirst, and their travail, and so
forth.

And he also rehearsed unto them concerning the
rebellions of Laman and Lemuel, and the sons of
Ishmael, yea, all their rebellions did he relate unto
them; and he expounded unto them all the records
and scriptures from the time that Lehi left Jerusalem
down to the present time.

But this is not all; for he expounded unto them the
plan of redemption, which was prepared from the
foundation of the world; and he also made known
unto them concerning the coming of Christ, and all
the works of the Lord did he make known unto
them.

And it came to pass that after he had said all these
things, and expounded them to the king, that the
king believed all his words.

And he began to cry unto the Lord, saying: O
Lord, have mercy; according to thy abundant mercy
which thou hast had upon the people of Nephi, have
upon me, and my people.

And now, when he had said this, he fell unto the
earth, as if he were dead.

And it came to pass that his servants took him and
carried him in unto his wife, and laid him upon a
bed; and he lay as if he were dead for the space of
two days and two nights; and his wife, and his sons,
and his daughters mourned over him, after the man-
ner of the Lamanites, greatly lamenting his loss.

แอลมา ๑๙

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากนั้นสองวันกับสองคืนคนทั้งหลายเกือบจะนำร่างของเขาไปวางในอุโมงค์, ซึ่งพวกเขาทำไว้เพื่อจุดมุ่งหมายในการฝังคนตาย.
- ๒ บัดนี้ราชีนโดยที่ได้ยินชื่อเสียงของแอมัน, ฉะนั้นนางจึงส่งคนไปและปรารภนาให้ท่านมาหานาง.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอมันรับคำบัญชา, และเข้าไปพบราชีน, และปรารภนาจะรู้ว่านางประสงค์ให้ท่านทำอะไร.
- ๔ และนางกล่าวแก่ท่าน : ผู้รับใช้ของสามีข้าพเจ้าทำให้เป็นที่รู้แก่ข้าพเจ้าว่าท่านเป็นศาสตพยากรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่ง, และว่าท่านมีพลังความสามารถที่จะทำงานยิ่งใหญ่หลายอย่างในพระนามของพระองค์;
- ๕ ฉะนั้น, หากเป็นเช่นนั้น, ข้าพเจ้าประสงค์ให้ท่านเข้าไปดูสามีข้าพเจ้า, เพราะเขาอนอนอยู่บนเตียงของเขาตลอดเวลาสองวันกับสองคืนแล้ว; และบางคนว่าเขายังไม่ตาย, แต่คนอื่น ๆ ว่าเขาตายแล้วและเขามีกลิ่นเหม็น, และควรจะไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพ; แต่สำหรับตัวข้าพเจ้า, กับข้าพเจ้าเขาไม่มีกลิ่น.
- ๖ บัดนี้, นี่เป็นสิ่งที่แอมันปรารภนา, เพราะท่านรู้วาทกษัตริย์ลามอนิได้อยู่ภายใต้เดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า; ท่านรู้ว่าท่านอันมิตมนแห่งความไม่เชื่อกำลังถูกโยนทิ้งไปจากจิตใจเขาแล้ว, และแสงสว่างที่ทำให้จิตใจเขาสว่าง, ซึ่งเป็นแสงสว่างแห่งรัศมีภาพของพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งเป็นความสว่างอันน่าอัศจรรย์แห่งพระคุณความดีของพระองค์—แท้จริงแล้ว, แสงสว่างนี้สาตส่องปีติมากมาอะไรเช่นนี้เข้าไปในจิตวิญญาณของเขา, โดยที่เมฆแห่งความมืดมนถูกขับออกไป, และว่าแสงสว่างของชีวิตอันเป็นนิจเกิดขึ้นในจิตวิญญาณเขา, แท้จริงแล้ว, ท่านรู้ว่าสิ่งนี้ทำให้ร่างธรรมชาติของเขาหมดกำลัง, และอำนาจของพระผู้เป็นเจ้าจึงพาเขาไป—
- ๗ ฉะนั้น, สิ่งที่ราชีนปรารภนาจากท่านก็คือความปรารภนาเพียงอย่างเดียวของท่าน. ฉะนั้น, ท่านจึงเข้าไปดูกษัตริย์ตามที่ราชีนปรารภนาจากท่าน; และท่านเห็นกษัตริย์, และท่านรู้ว่ากษัตริย์ยังไม่ตาย.

Alma 19

And it came to pass that after two days and two nights they were about to take his body and lay it in a sepulchre, which they had made for the purpose of burying their dead.

Now the queen having heard of the fame of Ammon, therefore she sent and desired that he should come in unto her.

And it came to pass that Ammon did as he was commanded, and went in unto the queen, and desired to know what she would that he should do.

And she said unto him: The servants of my husband have made it known unto me that thou art a prophet of a holy God, and that thou hast power to do many mighty works in his name;

Therefore, if this is the case, I would that ye should go in and see my husband, for he has been laid upon his bed for the space of two days and two nights; and some say that he is not dead, but others say that he is dead and that he stinketh, and that he ought to be placed in the sepulchre; but as for myself, to me he doth not stink.

Now, this was what Ammon desired, for he knew that king Lamoni was under the power of God; he knew that the dark veil of unbelief was being cast away from his mind, and the light which did light up his mind, which was the light of the glory of God, which was a marvelous light of his goodness—yea, this light had infused such joy into his soul, the cloud of darkness having been dispelled, and that the light of everlasting life was lit up in his soul, yea, he knew that this had overcome his natural frame, and he was carried away in God—

Therefore, what the queen desired of him was his only desire. Therefore, he went in to see the king according as the queen had desired him; and he saw the king, and he knew that he was not dead.

- ๘ และท่านกล่าวแก่ราชินีว่า : เขายังไม่ตาย, แต่เขาลับอยู่กับพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, และในวันพรุ่งเขาจะลุกขึ้นอีก; ฉะนั้นจงอย่าฝังเขา.
- ๙ และแอมมอนกล่าวแก่นาง : ท่านเชื่อเรื่องนี้ไหม ? และนางกล่าวแก่ท่าน : ข้าพเจ้าไม่มีพยานนอกจากถ้อยคำของท่าน, และถ้อยคำของผู้รับใช้ของเรา; กระนั้นก็ตามข้าพเจ้าเชื่อว่ามันจะเป็นตามที่ท่านกล่าว.
- ๑๐ และแอมมอนกล่าวแก่นาง : ท่านเป็นสุขแล้วเพราะศรัทธาของท่าน; ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, หญิงเอ๋ย, ไม่เคยมีศรัทธาแนวแน่เช่นนี้มาก่อนเลยในบรรดาผู้คนชาวนีไฟทั้งหมด.
- ๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนางเฝ้าอยู่ที่เตียงสามีของนาง, นับจากเวลานั้นแม้จนถึงเวลานั้นในวันพรุ่งที่แอมมอนกำหนดว่าเขาจะลุกขึ้น.
- ๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาลุกขึ้น, ตามถ้อยคำของแอมมอน; และเมื่อเขาลุกขึ้น, เขายื่นมือไปที่หญิงนั้น, และกล่าวว่า : ขอพระนามพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงเจริญด้วยพระสิริเถิด, และท่านเป็นสุขแล้ว.
- ๑๓ เพราะแน่นอนดังที่ท่านมีชีวิตอยู่ฉันใด, ดูก่อน, ข้าพเจ้าเห็นพระเจ้าผู้ไถ่ของข้าพเจ้าแล้วฉันนั้น; และพระองค์จะเสด็จออกมา, และทรงถือกำเนิดจากหญิงผู้หนึ่ง, และพระองค์จะทรงไถ่มนุษยชาติทั้งปวงที่เชื่อในพระนามของพระองค์. บัดนี้, เมื่อเขากล่าวถ้อยคำเหล่านี้, ใจเขาก็ฟองอยู่ภายใน, และเขาฟูบลงอีกด้วยปีติ; และราชินีก็ฟูบลง, ด้วยหมดกำลังโดยพระวิญญาณ.
- ๑๔ บัดนี้แอมมอนโดยที่เห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเทลงมาให้ชาวเลมันตามคำสวดอ้อนวอนของท่าน, พี่น้องท่าน, ผู้เป็นเหตุแห่งความโศกเศร้าอย่างมากมายในบรรดาชาวนีไฟ, หรือในบรรดาผู้คนทั้งหมดของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าเพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขาและประเพณีของพวกเขา, ท่านจึงคุกเข่าลง, และเริ่มทูลเทจิตวิญญาณท่านในการสวดอ้อนวอนและน้อมขอบพระทัยพระเจ้าผู้เป็นเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อพี่น้องท่าน; และท่านหมดกำลังด้วยปีติ; และด้วยเหตุนี้คนทั้งสามจึงฟูบอยู่กับพื้น.

And he said unto the queen: He is not dead, but he sleepeth in God, and on the morrow he shall rise again; therefore bury him not.

And Ammon said unto her: Believest thou this? And she said unto him: I have had no witness save thy word, and the word of our servants; nevertheless I believe that it shall be according as thou hast said.

And Ammon said unto her: Blessed art thou because of thy exceeding faith; I say unto thee, woman, there has not been such great faith among all the people of the Nephites.

And it came to pass that she watched over the bed of her husband, from that time even until that time on the morrow which Ammon had appointed that he should rise.

And it came to pass that he arose, according to the words of Ammon; and as he arose, he stretched forth his hand unto the woman, and said: Blessed be the name of God, and blessed art thou.

For as sure as thou livest, behold, I have seen my Redeemer; and he shall come forth, and be born of a woman, and he shall redeem all mankind who believe on his name. Now, when he had said these words, his heart was swollen within him, and he sunk again with joy; and the queen also sunk down, being overpowered by the Spirit.

Now Ammon seeing the Spirit of the Lord poured out according to his prayers upon the Lamanites, his brethren, who had been the cause of so much mourning among the Nephites, or among all the people of God because of their iniquities and their traditions, he fell upon his knees, and began to pour out his soul in prayer and thanksgiving to God for what he had done for his brethren; and he was also overpowered with joy; and thus they all three had sunk to the earth.

- ๑๕ บัดนี้, เมื่อผู้รับใช้ของกษัตริย์เห็นว่าคนทั้งสามล้มอยู่, พวกเขาจึงเริ่มร้องทูลพระผู้เป็นเจ้าด้วย, เพราะความเกรงกลัวพระเจ้าเกิดแก่พวกเขาด้วย, เพราะพวกเขานั้นเองที่ยืนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์และเป็นพยานแก่เขาเกี่ยวกับพลังความสามารถอันยิ่งใหญ่ของแอมมอน.
- ๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเรียกหาพระนามของพระเจ้า, ด้วยสุดกำลังของตน, แม้จนพวกเขาทั้งหมดล้มอยู่กับพื้นดิน, นอกจากหญิงชาวเลมันผู้เดียว, ชื่อของนางคือเอบิช, โดยที่นางเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่พระเจ้าหลายปีแล้ว, เนื่องมาจากนิมิตอันน่าทึ่งของบิดานาง—
- ๑๗ ดังนั้น, โดยเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่พระเจ้า, และไม่เคยทำให้เป็นที่รู้, ฉะนั้น, เมื่อนางเห็นว่าผู้รับใช้ของลาโมไนทุกคนล้มอยู่กับพื้นดิน, และราชินี, นายผู้หญิงของนางด้วย, และกษัตริย์, และแอมมอนนอนราบอยู่บนพื้นดิน, นางรู้ว่าเป็นเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า; และโดยคิดว่าโอกาสนี้, จะทำให้เป็นที่รู้แก่ผู้คนว่าได้เกิดอะไรขึ้นในบรรดาพวกเขา, เพื่อโดยการเห็นภาพนี้ย่อมจะทำให้ผู้คนเชื่อในเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า, ฉะนั้นนางจึงออกวิ่งจากบ้านหนึ่งไปอีกบ้านหนึ่ง, ทำให้เป็นที่รู้แก่ผู้คน.
- ๑๘ และคนทั้งหลายเริ่มมาชุมนุมกันที่บ้านของกษัตริย์. และฝูงชนมากมาย, และยิ่งความฉุนแค้นแก่พวกเขา พวกเขาเห็นกษัตริย์, และราชินี, และผู้รับใช้ของพวกเขา นอนราบอยู่บนพื้นดิน, และพวกเขานอนอยู่ที่นั่นทั้งหมดราวกับตายแล้ว; และพวกเขาเห็นแอมมอนด้วย, และดูเถิด, ท่านเป็นชาวนีไฟ.
- ๑๙ และบัดนี้ผู้คนเริ่มพรว่ำบ่นในบรรดาพวกเขาเอง; บ้างกล่าวว่านี่เป็นความชั่วร้ายแรงที่เกิดกับพวกเขา, หรือกับกษัตริย์และครวเรือนของเขา, เพราะเขาได้ยอมให้ชาวนีไฟอยู่ในแผ่นดิน.
- ๒๐ แต่คนอื่น ๆ ตีเตียนพวกเขา, โดยกล่าวว่า : กษัตริย์นำความชั่วนี้มาสู่ครวเรือนของเขา, เพราะเขาสังหารผู้รับใช้ของเขาผู้ที่ทำให้ฝูงสัตว์ของตนกระจัดกระจายที่ผืนน้ำแห่งซีบัส.

Now, when the servants of the king had seen that they had fallen, they also began to cry unto God, for the fear of the Lord had come upon them also, for it was they who had stood before the king and testified unto him concerning the great power of Ammon.

And it came to pass that they did call on the name of the Lord, in their might, even until they had all fallen to the earth, save it were one of the Lamanitish women, whose name was Abish, she having been converted unto the Lord for many years, on account of a remarkable vision of her father—

Thus, having been converted to the Lord, and never having made it known, therefore, when she saw that all the servants of Lamoni had fallen to the earth, and also her mistress, the queen, and the king, and Ammon lay prostrate upon the earth, she knew that it was the power of God; and supposing that this opportunity, by making known unto the people what had happened among them, that by beholding this scene it would cause them to believe in the power of God, therefore she ran forth from house to house, making it known unto the people.

And they began to assemble themselves together unto the house of the king. And there came a multitude, and to their astonishment, they beheld the king, and the queen, and their servants prostrate upon the earth, and they all lay there as though they were dead; and they also saw Ammon, and behold, he was a Nephite.

And now the people began to murmur among themselves; some saying that it was a great evil that had come upon them, or upon the king and his house, because he had suffered that the Nephite should remain in the land.

But others rebuked them, saying: The king hath brought this evil upon his house, because he slew his servants who had had their flocks scattered at the waters of Sebus.

- ๒๑ และคนเหล่านั้นซึ่งยืนอยู่ที่ผืนน้ำแห่งซีบัสและทำให้ฝูงสัตว์ซึ่งเป็นของกษัตริย์กระจัดกระจายไปตีเตียนคนเหล่านั้นด้วย, เพราะพวกเขาโกรธแค้นโดยเหตุจากจำนวนพี่น้องของตนซึ่งท่านสังหารที่ผืนน้ำแห่งซีบัส, ขณะปกป้องฝูงสัตว์ของกษัตริย์.
- ๒๒ บัดนี้, คนหนึ่งในพวกนั้นซึ่งพี่ชายของเขาถูกสังหารด้วยดาบของแอมมอน, โดยที่โกรธแค้นยิ่ง, จึงชักดาบและออกไปหมายจะเข้าฟันแอมมอน, เพื่อสังหารท่าน; และเมื่อเขายกดาบจะฟันท่านนั้น, ดูเถิด, เขาล้มลงตาย.
- ๒๓ บัดนี้เราจึงเห็นว่าแอมมอนถูกสังหารไม่ได้, เพราะพระเจ้าตรัสกับโมไซยาห์, บิดาท่านว่า : เราจะละเว้นเขา, และมันจะบังเกิดกับเขาตามศรัทธาของเจ้า—ฉะนั้น, โมไซยาห์จึงมอบท่านไว้ในความดูแลของพระเจ้า.
- ๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อฝูงชนเห็นว่าชายที่ล้มลงตายนั้น, คือผู้ที่เงื้อมดาบจะสังหารแอมมอน, ความกลัวก็เกิดแก่พวกเขาทุกคน, และพวกเขาไม่กล้าเอื้อมมือไปแตะต้องท่านหรือใครก็ตามที่ล้มอยู่นั้น; และพวกเขาเริ่มประหลาดใจอีกในบรรดาพวกเขาเองว่าอะไรจะเป็นเหตุของพลังความสามารถอันยิ่งใหญ่, หรือเรื่องทั้งหมดนี้หมายความว่าอย่างไร.
- ๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีหลายคนในบรรดาพวกเขาที่กล่าวว่าแอมมอนคือพระวิญญาณยิ่งใหญ่, และคนอื่น ๆ กล่าวว่าพระวิญญาณยิ่งใหญ่ส่งท่านมา;
- ๒๖ แต่คนอื่น ๆ ตีเตียนพวกเขาทั้งหมด, โดยกล่าวว่าท่านเป็นอสูร, ที่ชาวนีไฟส่งมาทรมานพวกเขา.
- ๒๗ และมีบางคนกล่าวว่าพระวิญญาณยิ่งใหญ่ทรงส่งแอมมอนมาเพื่อทำให้พวกเขาได้รับทุกข์เพราะความชั่วช้าสามานย์ของตน, และว่าพระวิญญาณใหญ่นี้เองที่ดูแลชาวนีไฟเสมอมา, ที่ปล่อยคนเหล่านั้นออกจากเงื้อมมือของพวกเขาตลอดมา; และพวกเขากล่าวว่าพระวิญญาณใหญ่นี้เองที่ทำให้ลายชาวเลมัน, พี่น้องของตนเสียมากมาย.
- ๒๘ และด้วยเหตุนี้การโต้แย้งเริ่มเข้มข้นยิ่งขึ้นในบรรดาพวกเขา. และขณะที่พวกเขาโต้แย้งกันอยู่ดังนั้น, ผู้รับใช้หญิงซึ่งเป็นเหตุให้ฝูงชนมาชุมนุมกันก็มาถึง, และเมื่อนางเห็นการโต้แย้งซึ่งมีอยู่ในบรรดาฝูงชนนางโหม่นสยอง, แม้ถึงกับน้ำตาไหล.

And they were also rebuked by those men who had stood at the waters of Sebus and scattered the flocks which belonged to the king, for they were angry with Ammon because of the number which he had slain of their brethren at the waters of Sebus, while defending the flocks of the king.

Now, one of them, whose brother had been slain with the sword of Ammon, being exceedingly angry with Ammon, drew his sword and went forth that he might let it fall upon Ammon, to slay him; and as he lifted the sword to smite him, behold, he fell dead.

Now we see that Ammon could not be slain, for the Lord had said unto Mosiah, his father: I will spare him, and it shall be unto him according to thy faith—therefore, Mosiah trusted him unto the Lord.

And it came to pass that when the multitude beheld that the man had fallen dead, who lifted the sword to slay Ammon, fear came upon them all, and they durst not put forth their hands to touch him or any of those who had fallen; and they began to marvel again among themselves what could be the cause of this great power, or what all these things could mean.

And it came to pass that there were many among them who said that Ammon was the Great Spirit, and others said he was sent by the Great Spirit;

But others rebuked them all, saying that he was a monster, who had been sent from the Nephites to torment them.

And there were some who said that Ammon was sent by the Great Spirit to afflict them because of their iniquities; and that it was the Great Spirit that had always attended the Nephites, who had ever delivered them out of their hands; and they said that it was this Great Spirit who had destroyed so many of their brethren, the Lamanites.

And thus the contention began to be exceedingly sharp among them. And while they were thus contending, the woman servant who had caused the multitude to be gathered together came, and when she saw the contention which was among the multitude she was exceedingly sorrowful, even unto tears.

- ๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนางไปจับมือของราชินี, เพราะว่าบางทีนางอาจยกเธอขึ้นจากพื้นได้; และทันทีที่นางแตะต้องมือของเธอ เธอก็หลุดลุกขึ้นยืน, และร้องด้วยเสียงอันดัง, มีความว่า : โอพระเยซูผู้ทรงบุญญาธิการ, ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดจากนรกอันน่าสะพรึงกลัว ! โอพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงบุญญาธิการ, ทรงโปรดเมตตาคนพวกนี้เถิด !
- ๓๐ และเมื่อนางกล่าวดังนี้แล้ว, นางประสานมือของตน, เปี่ยมด้วยปีติ, กล่าวถ้อยหลายประการซึ่งไม่อาจเข้าใจได้; และเมื่อนางทำดังนี้แล้ว, นางจึงจับมือกษัตริย์, ลาโมนี, และดูเถิดท่านหลุดลุกขึ้นยืน.
- ๓๑ และเมื่อเขา, เห็นการโต้แย้งในบรรดาผู้คนของเขา, เขาก็ออกไปโดยทันที, และเริ่มติเตียนคนพวกนี้, และสอนพวกเขาถึงถ้อยคำที่เขาได้ยินจากปากของแอมมอน; และมากเท่าที่ฟังคำของเขาก็เชื่อ, และเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่พระเจ้า.
- ๓๒ แต่มีอยู่หลายคนในบรรดาคนเหล่านี้ที่ไม่ยอมฟังคำของเขา; ฉะนั้นพวกเขาจึงไปตามทางของตน.
- ๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอมมอนลุกขึ้นเขาปฏิบัติต่อคนเหล่านี้ด้วย, และผู้รับใช้ทุกคนของลาโมนีก็ปฏิบัติด้วย; และคนทั้งหมดนั้นประกาศเรื่องเดียวกันแก่ผู้คน—ว่าใจพวกเขาเปลี่ยนแปลงแล้ว; ว่าพวกเขาไม่มีความปรารถนาจะทำความชั่วอีกต่อไป.
- ๓๔ และดูเถิด, หลายคนได้ประกาศแก่ผู้คนว่าพวกเขาเห็นเทพและพูดกับพวกเขา; และดังนั้นพวกเขานบอกคนเหล่านั้นถึงเรื่องของพระผู้เป็นเจ้า, และเรื่องความชอบธรรมของพระองค์.
- ๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีหลายคนที่จะเชื่อในถ้อยคำของพวกเขา; และมากเท่าที่เชื่อก็รับบัพติศมา; และพวกเขาก็กลับกลายเป็นผู้ที่ชอบธรรม, และพวกเขาสถาปนาศาสนจักรขึ้นในบรรดาพวกเขา.
- ๓๖ และดังนั้นงานของพระเจ้าจึงเริ่มขึ้นในบรรดาชาวเลมัน; พระเจ้าทรงเริ่มเทพระวิญญาณของพระองค์ลงมาให้พวกเขา; และเราจึงเห็นว่าพระพาหุของพระองค์เอื้อมออกไปสู่ผู้คนทั้งปวงผู้จะกลับใจและเชื่อในพระนามของพระองค์.

And it came to pass that she went and took the queen by the hand, that perhaps she might raise her from the ground; and as soon as she touched her hand she arose and stood upon her feet, and cried with a loud voice, saying: O blessed Jesus, who has saved me from an awful hell! O blessed God, have mercy on this people!

And when she had said this, she clasped her hands, being filled with joy, speaking many words which were not understood; and when she had done this, she took the king, Lamoni, by the hand, and behold he arose and stood upon his feet.

And he, immediately, seeing the contention among his people, went forth and began to rebuke them, and to teach them the words which he had heard from the mouth of Ammon; and as many as heard his words believed, and were converted unto the Lord.

But there were many among them who would not hear his words; therefore they went their way.

And it came to pass that when Ammon arose he also administered unto them, and also did all the servants of Lamoni; and they did all declare unto the people the selfsame thing—that their hearts had been changed; that they had no more desire to do evil.

And behold, many did declare unto the people that they had seen angels and had conversed with them; and thus they had told them things of God, and of his righteousness.

And it came to pass that there were many that did believe in their words; and as many as did believe were baptized; and they became a righteous people, and they did establish a church among them.

And thus the work of the Lord did commence among the Lamanites; thus the Lord did begin to pour out his Spirit upon them; and we see that his arm is extended to all people who will repent and believe on his name.

แอลมา ๒๐

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกท่านสถาปนาศาสนาจักรขึ้นในแผ่นดินนั้นแล้ว, คือกษัตริย์ลามอนิในปรารภนาให้แอมันไปแผ่นดินแห่งนี้ไฟกับเขา, เพื่อจะได้แนะนำท่านให้แก่บิดาตน.
- ๒ และสุรเสียงของพระเจ้ามาถึงแอมัน, โดยตรัสว่า : เจ้าจะไม่ขึ้นไปแผ่นดินแห่งนี้ไฟ, เพราะดูเถิด, กษัตริย์จะหมายมั่นเอาชีวิตเจ้า; แต่เจ้าจงไปแผ่นดินแห่งมิดโดไน; เพราะดูเถิด, แอรันพี่ชายของเจ้า, และมิวโลคกับแอมมาห์ด้วยอยู่ในเรือนจำ.
- ๓ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอมันได้ยินเรื่องนี้, ท่านกล่าวแก่ลามอนิ : ดูเถิด, พี่ชายข้าพเจ้าและพี่น้องข้าพเจ้าอยู่ในเรือนจำที่มิดโดไน, และข้าพเจ้าจะไปปลดปล่อยพวกเขา.
- ๔ บัดนี้ลามอนิกล่าวแก่แอมัน : ข้าพเจ้ารู้, ในกำลังของพระเจ้าท่านทำทุกสิ่งได้. แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะไปกับท่านยังแผ่นดินแห่งมิดโดไน; เพราะกษัตริย์ของแผ่นดินแห่งมิดโดไน, ที่ชื่อแอนทือมโน, เป็นเพื่อนกับข้าพเจ้า; ฉะนั้นข้าพเจ้าไปแผ่นดินแห่งมิดโดไน, เพื่อจะหาว่าล้อมกษัตริย์ของแผ่นดิน, และเขาจะปล่อยพี่น้องท่านออกจากเรือนจำ. บัดนี้ลามอนิกล่าวแก่ท่าน : ใครบอกท่านแล้วว่าพี่น้องท่านอยู่ในเรือนจำ?
- ๕ และแอมันกล่าวแก่เขา : ไม่มีใครบอกข้าพเจ้า, นอกจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้า; และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้า—จงไปปลดปล่อยพี่น้องเจ้า, เพราะพวกเขาถูกจองจำอยู่ในแผ่นดินแห่งมิดโดไน.
- ๖ บัดนี้เมื่อลามอนิได้ยินเรื่องนี้เขาจึงให้ผู้รับใช้ของเขาเตรียมม้าและรถศึกของเขาพร้อมไว้.
- ๗ และเขากล่าวแก่แอมัน : มาเถิด, ข้าพเจ้าจะไปกับท่านลงไปยังแผ่นดินแห่งมิดโดไน, และที่นั่นข้าพเจ้าจะวิงวอนกับกษัตริย์เพื่อเขาจะปล่อยพี่น้องท่านออกจากเรือนจำ.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่แอมันกับลามอนิกำลังเดินทางไปทีนั้น, พวกท่านพบบิดาของลามอนิ, ผู้เป็นกษัตริย์ปกครองทั่วแผ่นดิน.
- ๙ และดูเถิด, บิดาของลามอนิกล่าวแก่เขา : เหตุใดลูกจึงไม่มางานฉลองในวันสำคัญนั้นเมื่อพ่อจัดงานฉลองให้บรรดาลูกของพ่อ, และให้ผู้คนของพ่อ?

Alma 20

And it came to pass that when they had established a church in that land, that king Lamoni desired that Ammon should go with him to the land of Nephi, that he might show him unto his father.

And the voice of the Lord came to Ammon, saying: Thou shalt not go up to the land of Nephi, for behold, the king will seek thy life; but thou shalt go to the land of Middoni; for behold, thy brother Aaron, and also Muloki and Ammah are in prison.

Now it came to pass that when Ammon had heard this, he said unto Lamoni: Behold, my brother and brethren are in prison at Middoni, and I go that I may deliver them.

Now Lamoni said unto Ammon: I know, in the strength of the Lord thou canst do all things. But behold, I will go with thee to the land of Middoni; for the king of the land of Middoni, whose name is Antiomno, is a friend unto me; therefore I go to the land of Middoni, that I may flatter the king of the land, and he will cast thy brethren out of prison. Now Lamoni said unto him: Who told thee that thy brethren were in prison?

And Ammon said unto him: No one hath told me, save it be God; and he said unto me—Go and deliver thy brethren, for they are in prison in the land of Middoni.

Now when Lamoni had heard this he caused that his servants should make ready his horses and his chariots.

And he said unto Ammon: Come, I will go with thee down to the land of Middoni, and there I will plead with the king that he will cast thy brethren out of prison.

And it came to pass that as Ammon and Lamoni were journeying thither, they met the father of Lamoni, who was king over all the land.

And behold, the father of Lamoni said unto him: Why did ye not come to the feast on that great day when I made a feast unto my sons, and unto my people?

๑๐ และเขากล่าวด้วยว่า : ลูกกำลังจะไปไหนกับชาวนีไฟ
ผู้นี้, ซึ่งเป็นลูกหลานคนหนึ่งของคนพุดเท็จ ?

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลามอนิโนเล่าให้บิดา
ฟังว่าเขาจะไปไหน, เพราะเขาเกรงว่าจะทำให้บิดาชุน
เคือง.

๑๒ และเขาก็บิดาด้วยถึงสาเหตุทั้งหมดของการที่
เขาต้องคงอยู่ในอาณาจักรของตนเอง, ที่เขาไม่ได้ไป
หาบิดาที่งานฉลองซึ่งบิดาเตรียมไว้.

๑๓ และบัดนี้เมื่อลามอนิโนเล่าเรื่องทั้งหมดนี้แก่บิดา
แล้ว, ดูเถิด, ยังความฉงนแก่เขา, บิดาโกรธเขา, และ
กล่าวว่า : ลามอนิ, ลูกกำลังจะไปปลดปล่อยชาวนีไฟ
เหล่านี้, ซึ่งเป็นบุตรของคนพุดเท็จ. ดูเถิด, เขาปล้น
บรรพบุรุษเรา; และบัดนี้ลูกหลานของเขามาอยู่ใน
บรรดาเราด้วย, เพื่อด้วยอุบายของพวกเขาและการ
พุดเท็จของพวกเขา, พวกเขาจะได้หลอกลวงเรา, เพื่อ
พวกเขาจะขโมยทรัพย์สินสมบัติของเราอีก.

๑๔ บัดนี้บิดาของลามอนิโนสั่งให้เขาสังหารแอมันด้วย
ดาบ. และสั่งห้ามเขาไปแผ่นดินแห่งมิดโดไนด้วย, แต่
ให้กลับไปแผ่นดินอิซมาเอลกับตน.

๑๕ แต่ลามอนิกล่าวแก่เขาว่า : ลูกจะไม่สังหารแอมัน,
ทั้งจะไม่กลับไปแผ่นดินแห่งอิซมาเอล, แต่ลูกจะไป
แผ่นดินแห่งมิดโดไนเพื่อจะได้ปล่อยพี่น้องของแอมัน,
เพราะลูกรู้ว่าพวกเขาคือคนเที่ยงธรรมและเป็น
ศาสนพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าองค์จริง.

๑๖ บัดนี้เมื่อบิดาของเขาได้ยินถ้อยคำเหล่านี้, ก็โกรธ
เขา, และเขาชักดาบของตนหมายจะฟันลูกลงกับพื้น
ดิน.

๑๗ แต่แอมันก้าวออกไปและกล่าวแก่เขาว่า : ดูเถิด,
ท่านจะไม่สังหารบุตรของท่าน; กระนั้นก็ตาม, เป็นการ
ดีกว่าที่เขาจะล้มตายแทนที่จะเป็นท่าน, เพราะดูเถิด,
เขากลับใจจากบาปของเขาแล้ว; แต่หากท่านจะล้ม
ตายในเวลานี้, ในความโกรธของท่าน, จิตวิญญาณ
ท่านไม่อาจรับการช่วยให้รอดได้.

๑๘ และอนึ่ง, สมควรที่ท่านจะยังใจไว้ก่อน; เพราะหาก
ท่านสังหารบุตรของท่าน, โดยที่เขาเป็นคนบริสุทธิ์,
เลือดของเขาจะร้องจากพื้นดินทูลพระเจ้าผู้เป็น
เจ้าของเขา, เพื่อการแก้แค้นจะมาถึงท่าน; และท่าน
อาจจะสูญเสียจิตวิญญาณ.

And he also said: Whither art thou going with this
Nephite, who is one of the children of a liar?

And it came to pass that Lamoni rehearsed unto
him whither he was going, for he feared to offend
him.

And he also told him all the cause of his tarrying
in his own kingdom, that he did not go unto his fa-
ther to the feast which he had prepared.

And now when Lamoni had rehearsed unto him
all these things, behold, to his astonishment, his fa-
ther was angry with him, and said: Lamoni, thou art
going to deliver these Nephites, who are sons of a
liar. Behold, he robbed our fathers; and now his chil-
dren are also come amongst us that they may, by
their cunning and their lyings, deceive us, that they
again may rob us of our property.

Now the father of Lamoni commanded him that
he should slay Ammon with the sword. And he also
commanded him that he should not go to the land of
Middoni, but that he should return with him to the
land of Ishmael.

But Lamoni said unto him: I will not slay Ammon,
neither will I return to the land of Ishmael, but I go
to the land of Middoni that I may release the
brethren of Ammon, for I know that they are just
men and holy prophets of the true God.

Now when his father had heard these words, he
was angry with him, and he drew his sword that he
might smite him to the earth.

But Ammon stood forth and said unto him:
Behold, thou shalt not slay thy son; nevertheless, it
were better that he should fall than thee, for behold,
he has repented of his sins; but if thou shouldst fall
at this time, in thine anger, thy soul could not be
saved.

And again, it is expedient that thou shouldst for-
bear; for if thou shouldst slay thy son, he being an in-
nocent man, his blood would cry from the ground to
the Lord his God, for vengeance to come upon thee;
and perhaps thou wouldst lose thy soul.

๑๙ บัดนี้เมื่อแอมมอนกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่เขาแล้ว, เขาตอบท่าน, มีความว่า : ข้าพเจ้ารู้ว่าหากข้าพเจ้าจะสังหารลูกข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าก็ทำให้เลือดบริสุทธิ์ต้องหลั่ง; เพราะท่านนั่นเองที่หมายมั่นจะทำลายเขา.

๒๐ และเขาเงื้อมมือหมายสังหารแอมมอน. แต่แอมมอนต้านแรงดาบของเขาไว้, และฟาดแขนของเขาด้วยเพื่อเขาจะใช้มันไม่ได้.

๒๑ บัดนี้เมื่อกษัตริย์เห็นว่าแอมมอนจะสังหารเขาได้, เขาเริ่มวิงวอนแอมมอนให้ไว้ชีวิตตน.

๒๒ แต่แอมมอนเงื้อมดาบของท่านขึ้น, พลางกล่าวแก่เขาว่า : ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะฟันท่านเสียเว้นแต่ท่านจะยอมให้พี่น้องข้าพเจ้าได้รับการปลดปล่อยออกจากเรือนจำ.

๒๓ บัดนี้กษัตริย์, โดยที่กลัวจะสูญเสียชีวิตตน, จึงกล่าว : หากท่านจะละเว้นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้ท่านไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่ท่านจะขอ, แม้ถึงครึ่งหนึ่งของอาณาจักร.

๒๔ บัดนี้เมื่อแอมมอนเห็นว่าสิ่งที่ท่านกระทำกับกษัตริย์ผู้ชราได้บังเกิดผลตามความปรารถนาของท่านแล้ว, จึงกล่าวแก่เขาว่า : หากท่านจะยอมให้พี่น้องข้าพเจ้าได้รับการปลดปล่อยออกจากเรือนจำ, และให้ลามอนิยังคงปกครองอาณาจักรของเขาด้วย, และว่าท่านจะไม่โกรธเขา, แต่ยอมให้เขาทำตามความปรารถนาของเขาเองในเรื่องใดก็ตามที่เขาคิด, เมื่อนั้นข้าพเจ้าจะละเว้นท่าน; หาไม่แล้วข้าพเจ้าจะฟันท่านลงสู่พื้นดิน.

๒๕ บัดนี้เมื่อแอมมอนกล่าวถ้อยคำเหล่านี้, กษัตริย์เริ่มชื่นชมยินดีเพราะชีวิตของตน.

๒๖ และเมื่อเห็นว่าแอมมอนไม่มีความปรารถนาจะทำลายเขา, และเมื่อเห็นความรักอันบริสุทธิ์ใจที่ท่านมีต่อลามอนิบุตรของเขาด้วย, เขาจึงนยั้ง, และกล่าวว่า : ด้วยเหตุที่ท่านปรารถนาเพียงเท่านั้น, คือให้ข้าพเจ้าปล่อยพี่น้องท่าน, และยอมให้ลามอนิบุตรข้าพเจ้ายังกองปกครองอาณาจักรของเขา, ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะอนุญาตท่านว่าให้บุตรข้าพเจ้ายังกองปกครองอาณาจักรของเขานับจากเวลานี้ไปและตลอดกาล; และข้าพเจ้าจะไม่ปกครองเขาอีกต่อไป—

Now when Ammon had said these words unto him, he answered him, saying: I know that if I should slay my son, that I should shed innocent blood; for it is thou that hast sought to destroy him.

And he stretched forth his hand to slay Ammon. But Ammon withstood his blows, and also smote his arm that he could not use it.

Now when the king saw that Ammon could slay him, he began to plead with Ammon that he would spare his life.

But Ammon raised his sword, and said unto him: Behold, I will smite thee except thou wilt grant unto me that my brethren may be cast out of prison.

Now the king, fearing he should lose his life, said: If thou wilt spare me I will grant unto thee whatsoever thou wilt ask, even to half of the kingdom.

Now when Ammon saw that he had wrought upon the old king according to his desire, he said unto him: If thou wilt grant that my brethren may be cast out of prison, and also that Lamoni may retain his kingdom, and that ye be not displeased with him, but grant that he may do according to his own desires in whatsoever thing he thinketh, then will I spare thee; otherwise I will smite thee to the earth.

Now when Ammon had said these words, the king began to rejoice because of his life.

And when he saw that Ammon had no desire to destroy him, and when he also saw the great love he had for his son Lamoni, he was astonished exceedingly, and said: Because this is all that thou hast desired, that I would release thy brethren, and suffer that my son Lamoni should retain his kingdom, behold, I will grant unto you that my son may retain his kingdom from this time and forever; and I will govern him no more—

๒๗ และข้าพเจ้าจะอนุญาตด้วยว่าให้พี่น้องท่านได้รับการปลดปล่อยออกจากเรือนจำ, และให้ท่านกับพี่น้องท่านมาหาข้าพเจ้า, ในอาณาจักรของข้าพเจ้า; เพราะข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นท่าน. เพราะกษัตริย์สนเท่ห์นักในถ้อยคำที่ท่านพูด, และถ้อยคำที่พูดโดยลามอนิบุตรของเขาด้วย, ฉะนั้นเขาปรารถนาจะเรียนรู้สิ่งนี้.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอมมอนและลามอนิเดินทางต่อไปยังแผ่นดินแห่งมิดโดไน. และลามอนิจึงเป็นที่โปรดปรานในสายตากษัตริย์ของแผ่นดิน; ฉะนั้นจึงนำพี่น้องของแอมมอนออกจากเรือนจำ.

๒๙ และเมื่อแอมมอนได้พบคนเหล่านั้นท่านโทมนัสยิ่ง, เพราะดูเถิดพวกท่านเปลือยเปล่า, และผิวหนังของพวกท่านล้วนเต็มไปด้วยริ้วรอยเพราะถูกมัดด้วยเชือกแน่นหนา. และพวกท่านต้องทนความหิวโหย, ความกระหาย, และความทุกข์นานัปการด้วย; กระนั้นก็ตามพวกท่านยังอดทนความทุกข์เวทนาทั้งหลายทั้งปวงของพวกท่าน.

๓๐ และ, ตามที่มันเกิดขึ้น, มันเป็นคราวเคราะห์ของพวกท่านที่มาตกอยู่ในเงื้อมมือผู้คนที่มิไ่ใจแข็งกระด้างยิ่งและดื้อรั้นยิ่ง; ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่ยอมสดับฟังถ้อยคำของพวกท่าน, และพวกเขาขับไล่พวกท่านไป, และโบยตีพวกท่าน, และต้อนพวกท่านจากบ้านหนึ่งไปอีกบ้านหนึ่ง, และจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง, แม้จนพวกท่านมาถึงแผ่นดินแห่งมิดโดไน; และที่นั่นพวกท่านถูกจับโยนเข้าเรือนจำ, และถูกมัดด้วยเชือกแน่นหนา, และถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำหลายวัน, และได้รับการปลดปล่อยโดยลามอนิและแอมมอน.

And I will also grant unto thee that thy brethren may be cast out of prison, and thou and thy brethren may come unto me, in my kingdom; for I shall greatly desire to see thee. For the king was greatly astonished at the words which he had spoken, and also at the words which had been spoken by his son Lamoni, therefore he was desirous to learn them.

And it came to pass that Ammon and Lamoni proceeded on their journey towards the land of Middoni. And Lamoni found favor in the eyes of the king of the land; therefore the brethren of Ammon were brought forth out of prison.

And when Ammon did meet them he was exceedingly sorrowful, for behold they were naked, and their skins were worn exceedingly because of being bound with strong cords. And they also had suffered hunger, thirst, and all kinds of afflictions; nevertheless they were patient in all their sufferings.

And, as it happened, it was their lot to have fallen into the hands of a more hardened and a more stiff-necked people; therefore they would not hearken unto their words, and they had cast them out, and had smitten them, and had driven them from house to house, and from place to place, even until they had arrived in the land of Middoni; and there they were taken and cast into prison, and bound with strong cords, and kept in prison for many days, and were delivered by Lamoni and Ammon.

เรื่องราวการสั่งสอนของแอรรัน, และมิวโลไค, และพี่น้องพวกท่าน, แก่ชาวเลมัน.

An account of the preaching of Aaron, and Muloki, and their brethren, to the Lamanites.

แอลมา ๒๑

- ๑ บัดนี้เมื่อแอรรันและพี่น้องท่านแยกกันที่ชายแดนของแผ่นดินชาวเลมัน, ดูเถิดแอรรันออกเดินทางไปยังแผ่นดินซึ่งชาวเลมันเรียกว่า, เยรูซาเล็ม, โดยเรียกตามแผ่นดินบ้านเกิดเมืองนอนของบรรพบุรุษพวกเขา; และมันอยู่ห่างออกไปติดชายแดนมอรมอน.
- ๒ บัดนี้ชาวเลมันและชาวอแมลิไคและผู้คนของอามูลอนสร้างเมืองยิ่งใหญ่เมืองหนึ่ง, ซึ่งเรียกว่าเยรูซาเล็ม.
- ๓ บัดนี้ชาวเลมันเองก็แข็งกระด้างเพียงพอแล้ว, แต่ชาวอแมลิไคและชาวอามูลอนยังแข็งกระด้างยิ่งกว่า; ฉะนั้นพวกเขาให้ชาวเลมันทำใจของตนแข็งกระด้าง, เพื่อพวกเขาจะแข็งขันในความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของตน.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอรรันมาถึงเมืองแห่งเยรูซาเล็ม, และที่แรกเริ่มสั่งสอนชาวอแมลิไค. และท่านเริ่มสั่งสอนพวกเขาในบรรดาธรรมศาลาทั้งหลาย, เพราะพวกเขาสร้างธรรมศาลาขึ้นตามระเบียบของพวกนียอร์; เพราะชาวอแมลิไคและชาวอามูลอนเป็นอันมากถือระเบียบของพวกนียอร์.
- ๕ ฉะนั้น, เมื่อแอรรันเข้าไปในธรรมศาลาแห่งหนึ่งของพวกนั้นเพื่อสั่งสอนผู้คน, และขณะที่ท่านกำลังพูดกับพวกเขาอยู่, ดูเถิด, ชาวอแมลิไคคนหนึ่งลุกขึ้นและเริ่มโต้แย้งท่าน, มีความว่า : อะไรหรือที่ท่านเป็นพยานถึง ? ท่านเคยเห็นเทพหรือ ? เหตุใดเทพจึงไม่ปรากฏต่อเรา ? ดูเถิดคนเหล่านี้ไม่ดีเท่าผู้คนของท่านหรือ ?
- ๖ ท่านกล่าวด้วยว่า, เว้นแต่เราจะกลับใจเราจะพินาศ. ท่านรู้ความคิดและเจตนาของใจเราได้อย่างไร ? ท่านรู้ได้อย่างไรว่าเรามีเหตุที่ต้องกลับใจ ? ท่านรู้ได้อย่างไรว่าเรามีผู้คนที่ชอบธรรม ? ดูเถิด, เราสร้างสถานศักดิ์สิทธิ์, และเรามาชุมนุมกันเพื่อนมัสการพระผู้เป็นเจ้า. เราเชื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยมนุษย์ทั้งปวงให้รอด.

Alma 21

Now when Ammon and his brethren separated themselves in the borders of the land of the Lamanites, behold Aaron took his journey towards the land which was called by the Lamanites, Jerusalem, calling it after the land of their fathers' nativity; and it was away joining the borders of Mormon.

Now the Lamanites and the Amalekites and the people of Amulon had built a great city, which was called Jerusalem.

Now the Lamanites of themselves were sufficiently hardened, but the Amalekites and the Amulonites were still harder; therefore they did cause the Lamanites that they should harden their hearts, that they should wax strong in wickedness and their abominations.

And it came to pass that Aaron came to the city of Jerusalem, and first began to preach to the Amalekites. And he began to preach to them in their synagogues, for they had built synagogues after the order of the Nehors; for many of the Amalekites and the Amulonites were after the order of the Nehors.

Therefore, as Aaron entered into one of their synagogues to preach unto the people, and as he was speaking unto them, behold there arose an Amalekite and began to contend with him, saying: What is that thou hast testified? Hast thou seen an angel? Why do not angels appear unto us? Behold are not this people as good as thy people?

Thou also sayest, except we repent we shall perish. How knowest thou the thought and intent of our hearts? How knowest thou that we have cause to repent? How knowest thou that we are not a righteous people? Behold, we have built sanctuaries, and we do assemble ourselves together to worship God. We do believe that God will save all men.

- ๗ บัดนี้แอรรันกล่าวแก่เขา : ท่านเชื่อไหมว่าพระบุตร
ของพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะเสด็จมาไถ่มนุษยชาติจากบาป
ของพวกเขา ?
- ๘ และชายผู้นั้นกล่าวแก่ท่าน : เราไม่เชื่อว่าท่านรู้เรื่อง
เช่นนี้. เราไม่เชื่อในประเพณีโง่เขลาเหล่านี้. เราไม่เชื่อ
ว่าท่านรู้ถึงสิ่งที่จะมาถึง, ทั้งเราไม่เชื่อว่าบรรพบุรุษ
ของท่านและบรรพบุรุษของเราด้วยรู้เกี่ยวกับสิ่งที่พวก
เขาพูด, เกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึง.
- ๙ บัดนี้แอรรันเริ่มเปิดพระคัมภีร์ให้พวกเขาเกี่ยวกับ
การเสด็จมาของพระคริสต์, และเกี่ยวกับการฟื้นคืน
ชีวิตของคนตายด้วย, และว่าการไถ่จะมีเพื่อ
มนุษยชาติหาได้ไม่นอกจากโดยผ่านการสิ้นพระชนม์
และการทนทุกข์เวทนาของพระคริสต์, และการชดใช้
ด้วยพระโลหิตของพระองค์.
- ๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อท่านเริ่ม
อธิบายเรื่องเหล่านี้แก่พวกเขา พวกเขาโกรธ
ท่าน, และเริ่มล้อเลียนท่าน; และพวกเขาไม่ยอมฟัง
ถ้อยคำที่ท่านพูด.
- ๑๑ ฉะนั้น, เมื่อเห็นว่าพวกเขาไม่ยอมฟังถ้อยคำของ
ท่าน, ท่านจึงออกไปจากธรรมศาลาของพวกเขา, และ
เข้าไปหมู่บ้านแห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่าแอนิ-แอนไท, และที่
นั่นท่านพบมิวโลโคสสั่งสอนพระวจนะแก่ผู้คน; และแ
มาห์กับพี่น้องท่านด้วย. และพวกท่านโต้แย้งกับผู้คน
เป็นอันมากเกี่ยวกับพระวจนะ.
- ๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านเห็นว่าผู้คน
ทำใจแข็งกระด้าง, ฉะนั้นพวกท่านจึงออกมาและข้าม
ไปยังแผ่นดินแห่งมิดโดไน. และพวกท่านได้สั่งสอน
พระวจนะให้แก่ผู้คนเป็นอันมาก, และน้อยคนเชื่อใน
ถ้อยคำที่พวกท่านสอน.
- ๑๓ กระนั้นก็ตาม, แอรรันและพี่น้องจำนวนหนึ่งของท่าน
ถูกจับโยนเข้าเรือนจำ, และพวกท่านที่เหลือหลบหนี
ออกจากแผ่นดินแห่งมิดโดไนไปสู่แว่นต่าง ๆ โดย
รอบ.
- ๑๔ และคนเหล่านั้นที่ถูกโยนเข้าเรือนจำต้องรับทุกข์
ทรมานหลายอย่าง, และพวกท่านได้รับการปลดปล่อย
ด้วยมือของลามอนิกับแอมมอน, และได้อาหารและ
เสื้อผ้า.
- ๑๕ และพวกท่านออกไปประกาศพระวจนะอีก, และ
ดังนั้นพวกท่านได้รับการปลดปล่อยจากเรือนจำเป็น
ครั้งแรก; และดังนั้นพวกท่านต้องรับทุกข์ทรมาน.

Now Aaron said unto him: Believest thou that the
Son of God shall come to redeem mankind from
their sins?

And the man said unto him: We do not believe that
thou knowest any such thing. We do not believe in
these foolish traditions. We do not believe that thou
knowest of things to come, neither do we believe that
thy fathers and also that our fathers did know con-
cerning the things which they spake, of that which is
to come.

Now Aaron began to open the scriptures unto
them concerning the coming of Christ, and also con-
cerning the resurrection of the dead, and that there
could be no redemption for mankind save it were
through the death and sufferings of Christ, and the
atonement of his blood.

And it came to pass as he began to expound these
things unto them they were angry with him, and be-
gan to mock him; and they would not hear the words
which he spake.

Therefore, when he saw that they would not hear
his words, he departed out of their synagogue, and
came over to a village which was called Ani-Anti, and
there he found Muloki preaching the word unto
them; and also Ammah and his brethren. And they
contended with many about the word.

And it came to pass that they saw that the people
would harden their hearts, therefore they departed
and came over into the land of Middoni. And they
did preach the word unto many, and few believed on
the words which they taught.

Nevertheless, Aaron and a certain number of his
brethren were taken and cast into prison, and the re-
mainder of them fled out of the land of Middoni unto
the regions round about.

And those who were cast into prison suffered
many things, and they were delivered by the hand of
Lamoni and Ammon, and they were fed and clothed.

And they went forth again to declare the word,
and thus they were delivered for the first time out of
prison; and thus they had suffered.

- ๑๖ และพวกท่านออกไปที่ใดก็ตามที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำไป, สั่งสอนพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าในธรรมศาลาทุกแห่งของชาวอแมลีก, หรือในที่ชุมนุมทุกแห่งของชาวเลมันที่พวกท่านเข้าไปได้.
- ๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าเริ่มประทานพรพวกท่าน, ถึงขนาดที่พวกท่านนำคนเป็นอันมากมาสู่ความรู้เรื่องความจริง; แท้จริงแล้ว, พวกท่านได้ทำให้คนเป็นอันมากตระหนักเรื่องบาปของตน, และเรื่องประเพณีบรรพบุรุษของตน, ซึ่งไม่ถูกต้อง.
- ๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอมันและลามอนิกลับจากแผ่นดินแห่งมิดโดไนไปยังแผ่นดินแห่งอิชมาเอล, ซึ่งเป็นแผ่นดินแห่งมรดกของพวกท่าน.
- ๑๙ และกษัตริย์ลามอนิไม่ยอมให้แอมันรับใช้, หรือเป็นผู้รับใช้ของเขา.
- ๒๐ แต่เขาให้สร้างธรรมศาลาหลายแห่งในแผ่นดินแห่งอิชมาเอล; และเขาให้ผู้คนของเขา, หรือผู้คนที่อยู่ภายใต้การปกครองของเขา, มาชุมนุมกัน.
- ๒๑ และเขาชื่นชมยินดีในคนเหล่านี้, และเขาสอนคนเหล่านี้หลายเรื่อง. และเขาประกาศแก่คนเหล่านี้ด้วยว่าพวกเขาเป็นผู้คนซึ่งอยู่ภายใต้เขา, และว่าพวกเขาเป็นอิสราชน, และว่าพวกเขามีอิสระจากการกดขี่ของกษัตริย์, บิดาของเขา; เพราะว่าบิดาของเขาอนุญาตให้เขาปกครองเหนือผู้คนที่อยู่ในแผ่นดินแห่งอิชมาเอล, และในแผ่นดินทั้งหมดโดยรอบ.
- ๒๒ และเขาประกาศแก่ผู้คนด้วยว่าพวกเขาจะมีเสรีภาพในการนมัสการพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตนตามความปรารถนาของตน, ในสถานที่ใดก็ตามที่พวกเขาอยู่, หากมันอยู่ในแผ่นดินซึ่งอยู่ภายใต้การปกครองของกษัตริย์ลามอนิ.
- ๒๓ และแอมันสั่งสอนผู้คนของกษัตริย์ลามอนิ; และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านสอนพวกเขาทุกเรื่องถึงสิ่งที่เกี่ยวกับความชอบธรรม. และท่านกระตุ้นพวกเขาทุกวัน, ด้วยความขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถ; และพวกเขาเอาใจใส่ถ้อยคำของท่าน, และพวกเขากระตือรือร้นในการรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า.

And they went forth whithersoever they were led by the Spirit of the Lord, preaching the word of God in every synagogue of the Amalekites, or in every assembly of the Lamanites where they could be admitted.

And it came to pass that the Lord began to bless them, insomuch that they brought many to the knowledge of the truth; yea, they did convince many of their sins, and of the traditions of their fathers, which were not correct.

And it came to pass that Ammon and Lamoni returned from the land of Middoni to the land of Ishmael, which was the land of their inheritance.

And king Lamoni would not suffer that Ammon should serve him, or be his servant.

But he caused that there should be synagogues built in the land of Ishmael; and he caused that his people, or the people who were under his reign, should assemble themselves together.

And he did rejoice over them, and he did teach them many things. And he did also declare unto them that they were a people who were under him, and that they were a free people, that they were free from the oppressions of the king, his father; for that his father had granted unto him that he might reign over the people who were in the land of Ishmael, and in all the land round about.

And he also declared unto them that they might have the liberty of worshiping the Lord their God according to their desires, in whatsoever place they were in, if it were in the land which was under the reign of king Lamoni.

And Ammon did preach unto the people of king Lamoni; and it came to pass that he did teach them all things concerning things pertaining to righteousness. And he did exhort them daily, with all diligence; and they gave heed unto his word, and they were zealous for keeping the commandments of God.

แอลมา ๒๒

- ๑ บัดนี้, ขณะที่แอมันกำลังสอนผู้คนของลาโมโนอยู่เป็นประจำดังนี้, เราจะกลับไปสู่เรื่องราวของแอรรันและพี่น้องท่าน; เพราะหลังจากท่านออกจากแผ่นดินแห่งมิดโดไนแล้วพระวิญญาณทรงนำท่านไปแผ่นดินแห่งนีไฟ, แม้จนถึงบ้านของกษัตริย์ซึ่งปกครองทั่วแผ่นดินเว้นแต่แผ่นดินแห่งอิซมาเอล; และเขาคือบิดาของลาโมโน.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านเข้าไปหาเขาในวังของกษัตริย์, พร้อมด้วยพี่น้องท่าน, และน้อมคำนับกษัตริย์, และกล่าวแก่เขาว่า: ดูเถิด, ข้าแต่กษัตริย์, เราเป็นพี่น้องของแอมัน, ผู้ที่ท่านปลดปล่อยออกจากเรือนจำ.
- ๓ และบัดนี้, ข้าแต่กษัตริย์, หากท่านจะไว้ชีวิตเรา, เราจะเป็นผู้รับใช้ของท่าน. และกษัตริย์กล่าวแก่พวกท่าน: จงลุกขึ้นเถิด, เพราะข้าพเจ้าจะไว้ชีวิตพวกท่าน, และข้าพเจ้าจะไม่ยอมให้ท่านเป็นผู้รับใช้ของข้าพเจ้า; แต่ข้าพเจ้าจะยินยอมให้ท่านปฏิบัติต่อข้าพเจ้า; เนื่องจากข้าพเจ้ากังวลใจอยู่บ้างเพราะความโอบอ้อมอารีและความสำคัญยิ่งแห่งถ้อยคำของแอมันน้องชายท่าน; และข้าพเจ้าปรารถนาจะรู้สาเหตุที่เขาไม่ขึ้นมาจากมิดโดไนพร้อมกับท่าน.
- ๔ และแอรรันกล่าวแก่กษัตริย์: ดูเถิด, พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเรียกให้เขาไปทางอื่น; เขาไปแผ่นดินแห่งอิซมาเอล, เพื่อสอนผู้คนของลาโมโน.
- ๕ บัดนี้กษัตริย์กล่าวแก่พวกท่าน: สิ่งที่ท่านกล่าวเกี่ยวกับพระวิญญาณของพระเจ้านี้คืออะไร? ดูเถิด, นี่คือเรื่องที่ทำให้ข้าพเจ้ากังวลใจ.
- ๖ และอีกทั้ง, อะไรเล่าที่แอมันกล่าวว่า—หากท่านจะกลับใจท่านจะได้รับการช่วยให้รอด, และหากท่านจะไม่กลับใจ, ท่านจะถูกขับออกในวันสุดท้าย?
- ๗ และแอรรันตอบเขาและกล่าวแก่เขา: ท่านเชื่อหรือไม่ว่ามีพระผู้เป็นเจ้า? และกษัตริย์กล่าว: ข้าพเจ้ารู้ว่าชาวอเมลีไคกล่าวว่ามิมีพระผู้เป็นเจ้า, และข้าพเจ้าอนุญาตให้พวกเขาสร้างสถานศักดิ์สิทธิ์, เพื่อพวกเขาจะได้มาชุมนุมกันนมัสการพระองค์. และบัดนี้หากท่านกล่าวว่ามิมีพระผู้เป็นเจ้าแล้ว, ดูเถิดข้าพเจ้าจะเชื่อ.

Alma 22

Now, as Ammon was thus teaching the people of Lamoni continually, we will return to the account of Aaron and his brethren; for after he departed from the land of Middoni he was led by the Spirit to the land of Nephi, even to the house of the king which was over all the land save it were the land of Ishmael; and he was the father of Lamoni.

And it came to pass that he went in unto him into the king's palace, with his brethren, and bowed himself before the king, and said unto him: Behold, O king, we are the brethren of Ammon, whom thou hast delivered out of prison.

And now, O king, if thou wilt spare our lives, we will be thy servants. And the king said unto them: Arise, for I will grant unto you your lives, and I will not suffer that ye shall be my servants; but I will insist that ye shall administer unto me; for I have been somewhat troubled in mind because of the generosity and the greatness of the words of thy brother Ammon; and I desire to know the cause why he has not come up out of Middoni with thee.

And Aaron said unto the king: Behold, the Spirit of the Lord has called him another way; he has gone to the land of Ishmael, to teach the people of Lamoni.

Now the king said unto them: What is this that ye have said concerning the Spirit of the Lord? Behold, this is the thing which doth trouble me.

And also, what is this that Ammon said—If ye will repent ye shall be saved, and if ye will not repent, ye shall be cast off at the last day?

And Aaron answered him and said unto him: Believest thou that there is a God? And the king said: I know that the Amalekites say that there is a God, and I have granted unto them that they should build sanctuaries, that they may assemble themselves together to worship him. And if now thou sayest there is a God, behold I will believe.

- ๘ และบัดนี้เมื่อแอรรันได้ยินเรื่องนี้, ใจท่านก็เริ่มชื่นชมยินดี, และท่านกล่าว : ดูเถิด, โดยแน่แท้ดังท่านมีชีวิตอยู่ฉันใด, ข้าแต่กษัตริย์, มีพระผู้เป็นเจ้าฉันนั้น.
- ๙ และกษัตริย์กล่าว : พระผู้เป็นเจ้าคือพระวิญญาณยิ่งใหญ่องค์นั้นที่ทรงนำบรรพบุรุษเราออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็มหรือ ?
- ๑๐ และแอรรันกล่าวแก่เขา : ใช่, พระองค์คือพระวิญญาณยิ่งใหญ่องค์นั้น, และพระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวง ทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก. ท่านเชื่อเรื่องนี้ไหม ?
- ๑๑ และเขากล่าว : ใช่, ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระวิญญาณยิ่งใหญ่องค์นั้นทรงสร้างสิ่งทั้งปวง, และข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านบอกข้าพเจ้าเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด, และข้าพเจ้าจะเชื่อถ้อยคำของท่าน.
- ๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอรรันเห็นว่ากษัตริย์จะเชื่อถ้อยคำของท่าน, ท่านจึงเริ่มตั้งแต่การสร้างอาดัม, โดยอ่านพระคัมภีร์ให้กษัตริย์ฟัง—ว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามรูปลักษณะของพระองค์เองอย่างไร, และว่าพระผู้เป็นเจ้าประทานบัญญัติของพระองค์ให้เขา, และว่าเพราะการล่วงละเมิด, มนุษย์จึงตก.
- ๑๓ และแอรรันอธิบายพระคัมภีร์แก่เขาตั้งแต่การสร้างอาดัม, เล่าการตกของมนุษย์ให้เขาฟัง, และสภาพทางเนื้อหนังของพวกเขาและแผนแห่งการไถ่ด้วย, ซึ่งเตรียมไว้ตั้งแต่การวางรากฐานของโลก, โดยผ่านพระคริสต์, สำหรับผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระนามของพระองค์ทุกคน.
- ๑๔ และเนื่องจากมนุษย์ตกเขาจึงไม่มีค่าควรได้สิ่งใดมาด้วยตนเอง; แต่ความทุกข์เวทนาและความตายของพระคริสต์ชดใช้บาปของพวกเขา, ผ่านทางศรัทธาและการกลับใจ, และอื่น ๆ; และว่าพระองค์ทรงทำให้สายรัดแห่งความตายขาด, เพื่อหลุมศพจะไม่มีชัยชนะ, และเพื่อความเจ็บแปลบแห่งความตายจะถูกกลืนเข้าไปในความหวังแห่งรัศมีภาพ; และแอรรันอธิบายเรื่องทั้งหมดนี้ต่อกษัตริย์.

And now when Aaron heard this, his heart began to rejoice, and he said: Behold, assuredly as thou livest, O king, there is a God.

And the king said: Is God that Great Spirit that brought our fathers out of the land of Jerusalem?

And Aaron said unto him: Yea, he is that Great Spirit, and he created all things both in heaven and in earth. Believest thou this?

And he said: Yea, I believe that the Great Spirit created all things, and I desire that ye should tell me concerning all these things, and I will believe thy words.

And it came to pass that when Aaron saw that the king would believe his words, he began from the creation of Adam, reading the scriptures unto the king—how God created man after his own image, and that God gave him commandments, and that because of transgression, man had fallen.

And Aaron did expound unto him the scriptures from the creation of Adam, laying the fall of man before him, and their carnal state and also the plan of redemption, which was prepared from the foundation of the world, through Christ, for all whosoever would believe on his name.

And since man had fallen he could not merit anything of himself; but the sufferings and death of Christ atone for their sins, through faith and repentance, and so forth; and that he breaketh the bands of death, that the grave shall have no victory, and that the sting of death should be swallowed up in the hopes of glory; and Aaron did expound all these things unto the king.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากแอรรันได้
อธิบายเรื่องเหล่านี้ต่อเขา, กษัตริย์กล่าว :
ข้าพเจ้าจะอย่างไรจึงจะมีชีวิตนิรันดร์ซึ่งท่านพูดถึง
นี้ ? แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าจะอย่างไรเพื่อจะเกิดจาก
พระผู้เป็นเจ้า, โดยขุดเอารากของวิญญาณชั่วร้ายนี้
ออกจากอกข้าพเจ้า, และได้รับพระวิญญาณของ
พระองค์, เพื่อข้าพเจ้าจะเปี่ยมด้วยปีติ, เพื่อจะไม่ถูก
ขับออกในวันสุดท้าย ? ดูเถิด, ท่านกล่าว, ข้าพเจ้าจะ
สละสิ่งทั้งปวงที่ข้าพเจ้าเป็นเจ้าของ, แท้จริงแล้ว,
ข้าพเจ้าจะละทิ้งอาณาจักรของข้าพเจ้า, เพื่อจะรับ
ความปรียิ่งนี้.

๑๖ แต่แอรรันกล่าวแก่เขา : หากท่านปรารถนาสิ่งนี้,
หากท่านจะน้อมกายลง ณ เบื้องพระพักตร์พระผู้เป็น
เจ้า, แท้จริงแล้ว, หากท่านจะกลับใจจากบาปทั้งหมด
ของท่าน, และจะน้อมกายลง ณ เบื้องพระพักตร์พระผู้
เป็นเจ้า, และเรียกหาพระนามของพระองค์ด้วย
ศรัทธา, และเชื่อว่าท่านจะได้รับ, เมื่อนั้นท่านจะได้รับ
ความหวังซึ่งท่านปรารถนา.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอรรันกล่าว
ถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, กษัตริย์น้อมกายลง ณ เบื้องพระ
พักตร์พระเจ้า, โดยคุกเข่าลง; แท้จริงแล้ว, แม้เขา
ทอดตัวลงพบบนพื้นดิน, และร้องด้วยสุดกำลัง, มี
ความว่า :

๑๘ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า, แอรรันบอกข้าพระองค์ว่ามีพระ
ผู้เป็นเจ้า; และหากมีพระผู้เป็นเจ้า, และหากพระองค์
ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าแล้ว, ขอได้โปรดแสดงองค์ให้ข้า
พระองค์รู้จัก, และข้าพระองค์จะทิ้งบาปทั้งหมดของ
ข้าพระองค์เพื่อรู้จักพระองค์, และเพื่อพระองค์จะทรง
ยกข้าพระองค์ขึ้นจากบรรดาคนตาย, และได้รับการ
ช่วยให้รอดในวันสุดท้าย. และบัดนี้เมื่อกษัตริย์กล่าว
ถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, เขาก็แน่นิ่งประหนึ่งว่าตาย.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้รับใช้ของเขาวิ่งไป
บอกราชินีถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดแก่กษัตริย์. และนาง
เข้ามาหากษัตริย์; และเมื่อนางเห็นเขานอนอยู่
ประหนึ่งว่าตาย, และแอรรันกับพี่น้องท่านยืนอยู่ด้วย
ราวกับว่าพวกท่านเป็นสาเหตุแห่งการล้มลงของเขา,
นางจึงโกรธพวกเขา, และสั่งผู้รับใช้ของนาง, หรือผู้รับ
ใช้ของกษัตริย์, ให้พาพวกท่านไปสังหารเสีย.

And it came to pass that after Aaron had ex-
pounded these things unto him, the king said: What
shall I do that I may have this eternal life of which
thou hast spoken? Yea, what shall I do that I may be
born of God, having this wicked spirit rooted out of
my breast, and receive his Spirit, that I may be filled
with joy, that I may not be cast off at the last day?
Behold, said he, I will give up all that I possess, yea, I
will forsake my kingdom, that I may receive this
great joy.

But Aaron said unto him: If thou desirest this
thing, if thou wilt bow down before God, yea, if thou
wilt repent of all thy sins, and will bow down before
God, and call on his name in faith, believing that ye
shall receive, then shalt thou receive the hope which
thou desirest.

And it came to pass that when Aaron had said
these words, the king did bow down before the Lord,
upon his knees; yea, even he did prostrate himself
upon the earth, and cried mightily, saying:

O God, Aaron hath told me that there is a God; and
if there is a God, and if thou art God, wilt thou make
thyself known unto me, and I will give away all my
sins to know thee, and that I may be raised from the
dead, and be saved at the last day. And now when the
king had said these words, he was struck as if he
were dead.

And it came to pass that his servants ran and told
the queen all that had happened unto the king. And
she came in unto the king; and when she saw him lay
as if he were dead, and also Aaron and his brethren
standing as though they had been the cause of his
fall, she was angry with them, and commanded that
her servants, or the servants of the king, should take
them and slay them.

- ๒๐ บัดนี้บรรดาผู้รับใช้ได้เห็นสาเหตุของการล้มลงของ กษัตริย์, ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่กล้าจับแอรรันกับพี่น้อง ท่าน; และพวกเขาวินวอนราชินีโดยกล่าวว่า : เหตุใด ท่านจึงสั่งให้เราทั้งหลายสังหารคนเหล่านี้, ในเมื่อ ดูเถิดคนหนึ่งเ็นพวกนี้แข็งแรงกว่าเราทั้งหมด ? ฉะนั้นเราก็จะล้มอยู่ต่อหน้าคนเหล่านี้.
- ๒๑ บัดนี้เมื่อราชินีเห็นความกลัวของบรรดาผู้รับใช้ นาง เริ่มกลัวอย่างยิ่งด้วย, เกือบจะมีความชั่วบางอย่าง มาถึงนาง. และนางสั่งผู้รับใช้ของนางให้ไปเรียกผู้คน มา, เพื่อพวกเขาจะได้สังหารแอรรันกับพี่น้องท่าน.
- ๒๒ บัดนี้เมื่อแอรรันเห็นเจตนาของราชินี, โดยรู้ความ แข็งกระด้างของใจผู้คนด้วย, ท่าน, จึงเกรงว่าฝูงชนจะ มาชุมนุมกัน, และจะมีการโต้แย้งและความโกลาหล อย่างใหญ่หลวงในบรรดาพวกเขา; ฉะนั้นท่านจึงยืน มือออกไปพยุangkษัตริย์ขึ้นจากพื้นดิน, และกล่าวแก่ เขาว่า : จงยืนขึ้นเถิด. และเขาก็ลุกขึ้นยืน, โดยได้รับ เรี่ยวแรงของเขาขึ้นมา.
- ๒๓ บัดนี้การนี้เป็นไปเบื้องหน้าราชินีและผู้รับใช้หลาย คน. และเมื่อพวกเขาเห็นการนี้พวกเขาประหลาดใจ มาก, และเริ่มหวาดกลัว. และกษัตริย์ก้าวออกมา, และ เริ่มปฏิบัติต่อคนเหล่านั้น. และเขาปฏิบัติต่อคนเหล่านั้, ถึงขนาดที่ผู้คนในครัวเรือนของเขาทั้งหมด เปลี่ยนใจเลื่อมใสมาหาพระเจ้า.
- ๒๔ บัดนี้มีฝูงชนมารวมกันเพราะคำสั่งของราชินี, และ เริ่มมีการพรวุ่นกันมากในบรรดาพวกเขาเพราะเอ รันและพี่น้องท่าน.
- ๒๕ แต่กษัตริย์ก้าวออกไปท่ามกลางพวกเขาและปฏิบัติ ต่อพวกเขา. และพวกเขาจึงสงบทำที่ต่อแอรรันและผู้ ที่อยู่กับท่าน.
- ๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อกษัตริย์เห็นว่า ผู้คนสงบลงแล้ว, เขาจึงให้แอรรันและพี่น้องท่านก้าว ออกไปท่ามกลางฝูงชน, และให้ท่านสั่งสอนพระวจนะ แก่คนเหล่านั้น.

Now the servants had seen the cause of the king's fall, therefore they durst not lay their hands on Aaron and his brethren; and they pled with the queen saying: Why commandest thou that we should slay these men, when behold one of them is mightier than us all? Therefore we shall fall before them.

Now when the queen saw the fear of the servants she also began to fear exceedingly, lest there should some evil come upon her. And she commanded her servants that they should go and call the people, that they might slay Aaron and his brethren.

Now when Aaron saw the determination of the queen, he, also knowing the hardness of the hearts of the people, feared lest that a multitude should assemble themselves together, and there should be a great contention and a disturbance among them; therefore he put forth his hand and raised the king from the earth, and said unto him: Stand. And he stood upon his feet, receiving his strength.

Now this was done in the presence of the queen and many of the servants. And when they saw it they greatly marveled, and began to fear. And the king stood forth, and began to minister unto them. And he did minister unto them, insomuch that his whole household were converted unto the Lord.

Now there was a multitude gathered together because of the commandment of the queen, and there began to be great murmurings among them because of Aaron and his brethren.

But the king stood forth among them and administered unto them. And they were pacified towards Aaron and those who were with him.

And it came to pass that when the king saw that the people were pacified, he caused that Aaron and his brethren should stand forth in the midst of the multitude, and that they should preach the word unto them.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์ออก
ถ้อยแถลงไปทั่วแผ่นดิน, ในบรรดาผู้คนทั้งหมดของ
เขาซึ่งอยู่ทั่วแผ่นดินของเขา, ที่อยู่ในแคว้นต่าง ๆ โดย
รอบ, ซึ่งอยู่ชายแดนแม้จนถึงทะเล, ทางตะวันออก
และทางตะวันตก, และซึ่งถูกแบ่งแยกออกจากแผ่น
ดินแห่งเซราเอมลาด้วยแดนทुरกันดารเป็นแนวแคบ ๆ
, ซึ่งทอดจากทะเลทางตะวันออกแม้จนถึงทะเลทาง
ตะวันตก, และโดยรอบเขตแดนของชายฝั่งทะเล, และ
ชายแดนทुरกันดารซึ่งอยู่ทางเหนือใกล้แผ่นดินแห่งเซ
ราเอมลา, ผ่านชายแดนแห่งแมนไท, ใกล้ต้นแม่น้ำไซ
ดอน, ทอดจากตะวันออกไปตะวันตก—และชาวเลมมัน
กับชาวนีไฟจึงถูกแบ่งแยกดังนี้.

๒๘ บัดนี้, ชาวเลมมันส่วนที่เกียจคร้านมากกว่าอาศัยอยู่
ในแดนทुरกันดาร, และพำนักอยู่ในกระโจม; และ
กระจายอยู่ทั่วแดนทुरกันดารทางตะวันตก, ในแผ่น
ดินแห่งนี้ไฟ; แท้จริงแล้ว, และทางตะวันตกของแผ่น
ดินแห่งเซราเอมลาด้วย, ในชายแดนใกล้ฝั่งทะเล,
และทางตะวันตกในแผ่นดินแห่งนี้ไฟ, ในสถานที่อัน
เป็นมรดกแรกของบรรพบุรุษพวกเขา, และดังนั้นจึง
ประกอบเป็นชายแดนใกล้แนวฝั่งทะเล.

๒๙ และมีชาวเลมมันเป็นอันมากอยู่ทางตะวันออกใกล้ฝั่ง
ทะเลด้วย, ซึ่งชาวนีไฟขับไล่พวกเขาให้ไปอยู่ที่นั่น. และ
ดังนั้นชาวนีไฟเกือบถูกชาวเลมมันล้อมไว้; กระนั้นก็ตาม
ชาวนีไฟยังเข้าครอบครองแผ่นดินตอนเหนือทั้งหมดที่
อยู่ชายแดนทुरกันดาร, ที่ต้นแม่น้ำไซดอน, จากตะวัน
ออกไปตะวันตก, โดยรอบทางด้านแดนทुरกันดาร; ใน
ทางเหนือ, แม้จนพวกเขามาถึงแผ่นดินซึ่งเรียกว่า
อุดมมั่งคั่ง.

๓๐ และมันอยู่ชายแดนบนแผ่นดินซึ่งพวกเขาเรียกว่า
รกร้าง, โดยที่มันอยู่ไกลไปทางเหนือมากจนมาถึงแผ่น
ดินซึ่งเคยมีคนอยู่และถูกทำลายแล้ว, ซึ่งกระดูกของ
คนเหล่านั้นเราเคยพูดถึงแล้ว, ซึ่งผู้คนของเซราเอ
มลาค้นพบ, โดยเป็นที่แห่งแรกที่พวกเขาไปถึง.

๓๑ และพวกเขามาจากที่นั่นขึ้นไปในแดนทुरกันดาร
ตอนใต้. ด้วยเหตุนี้แผ่นดินด้านเหนือจึงเรียกว่า
รกร้าง, และแผ่นดินด้านใต้เรียกว่าอุดมมั่งคั่ง, โดยที่
เป็นแดนทुरกันดารซึ่งเต็มไปด้วยสัตว์ป่าทุกประเภท
ของทุกชนิด, ซึ่งส่วนหนึ่งมาจากแผ่นดินทางเหนือ
เพื่อหาอาหาร.

And it came to pass that the king sent a proclama-
tion throughout all the land, amongst all his people
who were in all his land, who were in all the regions
round about, which was bordering even to the sea,
on the east and on the west, and which was divided
from the land of Zarahemla by a narrow strip of
wilderness, which ran from the sea east even to the
sea west, and round about on the borders of the
seashore, and the borders of the wilderness which
was on the north by the land of Zarahemla, through
the borders of Manti, by the head of the river Sidon,
running from the east towards the west—and thus
were the Lamanites and the Nephites divided.

Now, the more idle part of the Lamanites lived in
the wilderness, and dwelt in tents; and they were
spread through the wilderness on the west, in the
land of Nephi; yea, and also on the west of the land
of Zarahemla, in the borders by the seashore, and on
the west in the land of Nephi, in the place of their fa-
thers' first inheritance, and thus bordering along by
the seashore.

And also there were many Lamanites on the east
by the seashore, whither the Nephites had driven
them. And thus the Nephites were nearly surrounded
by the Lamanites; nevertheless the Nephites had
taken possession of all the northern parts of the land
bordering on the wilderness, at the head of the river
Sidon, from the east to the west, round about on the
wilderness side; on the north, even until they came
to the land which they called Bountiful.

And it bordered upon the land which they called
Desolation, it being so far northward that it came
into the land which had been peopled and been de-
stroyed, of whose bones we have spoken, which was
discovered by the people of Zarahemla, it being the
place of their first landing.

And they came from there up into the south
wilderness. Thus the land on the northward was
called Desolation, and the land on the southward
was called Bountiful, it being the wilderness which is
filled with all manner of wild animals of every kind,
a part of which had come from the land northward
for food.

๓๒ และบัดนี้, เป็นระยะการเดินทางวันครึ่งเท่านั้น สำหรับชาวนีไฟ, บนเส้นทางที่แบ่งแยกอุดมมั่งคั่งจาก แผ่นดินรกร้าง, จากทะเลตะวันออกถึงตะวันตก; และ แผ่นดินแห่งนี้ไฟกับแผ่นดินแห่งเซราเฮมลาเกือบถูกล้อมรอบไว้ด้วยน้ำดังนี้, โดยมีคอคอดเล็กอยู่ระหว่าง แผ่นดินทางเหนือกับแผ่นดินทางใต้.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวนีไฟอาศัยอยู่ที่ แผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, แม้จากทะเลตะวันออกถึงตะวันตก, และดังนั้นชาวนีไฟด้วยปัญญาของตน, พร้อมด้วย ยามของตนและกองทัพของตน, จึงล้อมชาวเลมันไว้ ทางใต้, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะไม่มาครอบครอง แผ่นดินทางเหนืออีก, เพื่อพวกนี้จะไม่มาย่ำยีแผ่นดิน ทางเหนือ.

๓๔ ฉะนั้นชาวเลมันไม่สามารถครอบครองเพิ่มขึ้นอีก เว้นแต่ในแผ่นดินแห่งนี้ไฟ, และแดนทิวกันดารโดยรอบ. บัดนี้เป็นปัญญาของชาวนีไฟ—เมื่อชาวเลมัน เป็นศัตรูกับพวกเขา, พวกเขาจึงไม่ยอมทนทุกข์ในทุก ทาง, และเพื่อพวกเขาจะมีแผ่นดินที่พวกเขาจะหลบหนีไปอยู่, ตามความปรารถนาของตน.

๓๕ และบัดนี้ข้าพเจ้า, หลังจากกล่าวเรื่องนี้แล้ว, ก็กลับไปสู่เรื่องราวของแอมันกับเอารัน, ออมเนอร์กับฮิมไน, และพี่น้องพวกท่านอีก.

And now, it was only the distance of a day and a half's journey for a Nephite, on the line Bountiful and the land Desolation, from the east to the west sea; and thus the land of Nephi and the land of Zarahemla were nearly surrounded by water, there being a small neck of land between the land northward and the land southward.

And it came to pass that the Nephites had inhabited the land Bountiful, even from the east unto the west sea, and thus the Nephites in their wisdom, with their guards and their armies, had hemmed in the Lamanites on the south, that thereby they should have no more possession on the north, that they might not overrun the land northward.

Therefore the Lamanites could have no more possessions only in the land of Nephi, and the wilderness round about. Now this was wisdom in the Nephites—as the Lamanites were an enemy to them, they would not suffer their afflictions on every hand, and also that they might have a country whither they might flee, according to their desires.

And now I, after having said this, return again to the account of Ammon and Aaron, Omner and Himni, and their brethren.

แอลมา ๒๓

- ๑ ดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์ของชาวเลม่อนออกถ้อยแถลงไปในบรรดาผู้คนทั้งหมดของเขา, ว่าพวกเขาจะไม่จับแอมมอน, หรือแอรรัน, หรือออมเนอร์, หรืออิมไน, หรือพี่น้องของพวกเขาซึ่งจะออกไปสั่งสอนพระวาทะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, ไม่ว่าในที่ใดก็ตามที่พวกเขาจะไป, ในแผ่นดินส่วนใดของพวกเขา.
- ๒ แท้จริงแล้ว, เขาออกคำสั่งไปในบรรดาพวกเขา, ว่าพวกเขาจะไม่จับพวกเขา, หรือโยนพวกเขาเข้าเรือนจำ; ทั้งไม่ถ่มน้ำลายใส่พวกเขา, หรือโบยตีพวกเขา, หรือขับไล่พวกเขาออกจากธรรมศาลาทั้งหลายของพวกเขา, หรือโบย; ทั้งจะไม่ขว้างปาพวกเขาด้วยก้อนหิน, แต่ว่าพวกเขาจะมีอิสระในการเข้าบ้านของพวกเขา, และในวิหารของพวกเขา, และสถานศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาด้วย.
- ๓ และดังนั้นพวกเขาจะได้ออกไปสั่งสอนพระวาทะตามความปรารถนาของพวกเขา, เพราะกษัตริย์ได้รับการเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาหาพระเจ้าแล้ว, และทุกคนในครัวเรือนของเขา; ฉะนั้นเขาจึงออกถ้อยแถลงของเขาไปทั่วแผ่นดินถึงผู้คนของเขา, เพื่อพระวาทะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะได้ไม่มีเครื่องกีดขวาง, แต่จะออกไปตลอดทั่วแผ่นดิน, เพื่อผู้คนของเขาจะได้ตระหนักเกี่ยวกับประเพณีอันชั่วร้ายของบรรพบุรุษพวกเขา, และเพื่อพวกเขาจะได้ตระหนักว่าพวกเขาเป็นพี่น้องกันทั้งหมด, และว่าพวกเขาไม่ควรกระทำฆาตกรรม, หรือปล้นสะดม, หรือลักขโมย, หรือประพฤติล่วงประเวณี, หรือกระทำความชั่วร้ายใดๆ.
- ๔ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อกษัตริย์ได้ส่งถ้อยแถลงนี้ออกไป, แอรรันและพี่น้องท่านออกเดินทางจากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่ง, และจากสถานที่นมัสการแห่งหนึ่งไปอีกแห่งหนึ่ง, โดยสถาปนาศาสนจักร, และอุทิศถวายปุโรหิตและผู้สอนทั่วแผ่นดินในบรรดาชาวเลม่อน, เพื่อสั่งสอนและสอนพระวาทะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าในบรรดาพวกเขา; และด้วยเหตุนี้พวกเขาก็เริ่มมีความสำเร็จใหญ่หลวง.
- ๕ และพวกเขานำคนหลายพันคนมาเข้าถึงความรู้เรื่องพระเจ้า, แท้จริงแล้ว, พวกเขา นำคนหลายพันคนมาให้เชื่อประเพณีของชาวนีไฟ; และพวกเขาได้รับการสอนถึงบันทึกและคำพยากรณ์ซึ่งสืบทอดกันมาแม้นถึงปัจจุบันนี้.

Alma 23

Behold, now it came to pass that the king of the Lamanites sent a proclamation among all his people, that they should not lay their hands on Ammon, or Aaron, or Omner, or Himni, nor either of their brethren who should go forth preaching the word of God, in whatsoever place they should be, in any part of their land.

Yea, he sent a decree among them, that they should not lay their hands on them to bind them, or to cast them into prison; neither should they spit upon them, nor smite them, nor cast them out of their synagogues, nor scourge them; neither should they cast stones at them, but that they should have free access to their houses, and also their temples, and their sanctuaries.

And thus they might go forth and preach the word according to their desires, for the king had been converted unto the Lord, and all his household; therefore he sent his proclamation throughout the land unto his people, that the word of God might have no obstruction, but that it might go forth throughout all the land, that his people might be convinced concerning the wicked traditions of their fathers, and that they might be convinced that they were all brethren, and that they ought not to murder, nor to plunder, nor to steal, nor to commit adultery, nor to commit any manner of wickedness.

And now it came to pass that when the king had sent forth this proclamation, that Aaron and his brethren went forth from city to city, and from one house of worship to another, establishing churches, and consecrating priests and teachers throughout the land among the Lamanites, to preach and to teach the word of God among them; and thus they began to have great success.

And thousands were brought to the knowledge of the Lord, yea, thousands were brought to believe in the traditions of the Nephites; and they were taught the records and prophecies which were handed down even to the present time.

- ๖ และแน่นอนดังที่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ฉันใด, มากเท่าที่เชื่อ, หรือมากเท่าที่พวกท่านนำมาเข้าถึง ความรู้เรื่องความจริง, โดยผ่านการสั่งสอนของแอมมอน กับพี่น้องท่าน, ตามวิญญานแห่งการเปิดเผยและการ พยากรณ์, และเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าที่ทำ ปาฏิหาริย์ในคนเหล่านั้น—แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ากล่าว แก่ท่าน, ดังที่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ฉันใด, ชาวเลมมัน มากเท่าที่เชื่อในคำสั่งสอนของพวกท่าน, และเปลี่ยน ใจเลื่อมใสมาหาพระเจ้า, จะไม่เคยตกเลยฉันนั้น.
- ๗ เพราะพวกเขา กลับกลายเป็นคนชอบธรรม; พวก เขาวางอาวุธแห่งการกบฏของตนแล้ว, คือพวกเขาไม่ ต่อสู้พระผู้เป็นเจ้าอีกต่อไป, ทั้งไม่ต่อสู้พี่น้องคนใดของ พวกเขา.
- ๘ บัดนี้, คนเหล่านี้คือคนที่เปลี่ยนใจเลื่อมใสมาหา พระเจ้า :
- ๙ ผู้คนของชาวเลมมันที่อยู่ในแผ่นดินแห่งอิซมาเอล;
- ๑๐ และผู้คนของชาวเลมมันที่อยู่ในแผ่นดินแห่งมิดโดไน ด้วย;
- ๑๑ และผู้คนของชาวเลมมันที่อยู่ในเมืองแห่งนีไฟด้วย;
- ๑๒ และผู้คนของชาวเลมมันที่อยู่ในแผ่นดินแห่งไซลัม, และที่อยู่ในแผ่นดินแห่งเชมลอน, และในเมืองแห่งเล มิวเอล, และในเมืองแห่งชิมไนลอม.
- ๑๓ และนี่คือชื่อเมืองของชาวเลมมันซึ่งเปลี่ยนใจเลื่อมใส มาหาพระเจ้า; และคนเหล่านี้คือผู้ที่วางอาวุธแห่งการ กบฏของตน, แท้จริงแล้ว, อาวุธสงครามทั้งหมดของ พวกเขา; และพวกเขาทั้งหมดเป็นชาวเลมมัน.
- ๑๔ และชาวอเมลีไคไม่เปลี่ยนใจเลื่อมใส, นอกจากคน คนเดียว; ทั้งไม่มีชาวอามูลอนคนใดเปลี่ยนใจเลื่อมใส เลย; แต่พวกเขาทำใจของตนแข็งกระด้าง, และใจของ ชาวเลมมันในเขตนั้นของแผ่นดินด้วยไม่ว่าพวกเขาจะ พำนักอยู่ที่ใด, แท้จริงแล้ว, และหมู่บ้านทั้งหมดของ พวกเขาและเมืองทั้งหมดของพวกเขา.
- ๑๕ ฉะนั้น, เราได้กล่าวถึงเมืองทั้งหมดของชาวเลมมันซึ่ง พวกเขากลับใจและเข้าถึงความรู้เรื่องความจริง, และ ได้รับการเปลี่ยนใจเลื่อมใส.

And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowl- edge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working mir- acles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preach- ing, and were converted unto the Lord, never did fall away.

For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.

Now, these are they who were converted unto the Lord:

The people of the Lamanites who were in the land of Ishmael;

And also of the people of the Lamanites who were in the land of Middoni;

And also of the people of the Lamanites who were in the city of Nephi;

And also of the people of the Lamanites who were in the land of Shilom, and who were in the land of Shemlon, and in the city of Lemuel, and in the city of Shimnilom.

And these are the names of the cities of the Lamanites which were converted unto the Lord; and these are they that laid down the weapons of their re- bellion, yea, all their weapons of war; and they were all Lamanites.

And the Amalekites were not converted, save only one; neither were any of the Amulonites; but they did harden their hearts, and also the hearts of the Lamanites in that part of the land wheresoever they dwelt, yea, and all their villages and all their cities.

Therefore, we have named all the cities of the Lamanites in which they did repent and come to the knowledge of the truth, and were converted.

๑๖ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์และบรรดาผู้ที่เปลี่ยนใจเลื่อมใสปรารถนาจะมีชื่อเรียก, เพื่อโดยการนี้พวกเขาจะได้แตกต่างจากพี่น้องของตน; ฉะนั้นกษัตริย์จึงปรึกษากับแอรอนและปุโรหิตหลายคนของพวกเขา, เกี่ยวกับชื่อที่พวกเขาควรจะรับไว้กับตน, เพื่อพวกเขาจะได้แตกต่างออกไป.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเรียกชื่อตนว่าชาวแอนไท-นีไฟ-ลีไฮ; และเรียกพวกเขาโดยชื่อนี้และไม่เรียกว่าชาวเลมันอีกต่อไป.

๑๘ และพวกเขาเริ่มเป็นคนมีวิริยะอุตสาหะ; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาเป็นมิตรกับชาวนีไฟ; ฉะนั้น, พวกเขาเปิดการติดต่อกับคนเหล่านั้น, และการสาปแช่งของพระผู้เป็นเจ้าจึงไม่ดำรงอยู่กับพวกเขาอีกต่อไป.

And now it came to pass that the king and those who were converted were desirous that they might have a name, that thereby they might be distinguished from their brethren; therefore the king consulted with Aaron and many of their priests, concerning the name that they should take upon them, that they might be distinguished.

And it came to pass that they called their names Anti-Nephi-Lehies; and they were called by this name and were no more called Lamanites.

And they began to be a very industrious people; yea, and they were friendly with the Nephites; therefore, they did open a correspondence with them, and the curse of God did no more follow them.

แอลมา ๒๔

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวอแมลิกและชาวอามูลอนและชาวเลมันที่อยู่ในแผ่นดินแห่งอามูลอน, และในแผ่นดินแห่งฮีลัมด้วย, และผู้ที่อยู่ในแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, และท้ายที่สุด, ในแผ่นดินทั้งหมดโดยรอบ, ผู้ที่ยังไม่ได้เปลี่ยนใจเลื่อมใสและไม่รับชื่อแอนไท-นีไฟ-ลีไฮ, ถูกชาวอแมลิกและชาวอามูลอนปลุกปั่นให้เกิดโทสะต่อต้านพี่น้องของตน.
- ๒ และความเกลียดชังที่พวกเขามีต่อคนเหล่านั้นกลับรุนแรงยิ่ง, แม้ถึงขนาดที่พวกเขาเริ่มกบฏต่อกษัตริย์ของตน, ถึงขนาดที่พวกเขาไม่ยอมให้เขาเป็นกษัตริย์ของตน; ฉะนั้น, พวกเขาจึงจับอาวุธขึ้นต่อสู้ผู้คนของแอนไท-นีไฟ-ลีไฮ.
- ๓ บัดนี้กษัตริย์มอบอาณาจักรให้บุตรของตน, และเรียกชื่อเขาว่าแอนไท-นีไฟ-ลีไฮ.
- ๔ และกษัตริย์สิ้นชีวิตในปีเดียวกันกับที่ชาวเลมันเริ่มเตรียมการเพื่อทำสงครามกับผู้คนของพระเจ้า.
- ๕ บัดนี้เมื่อแอมมอนกับพี่น้องท่านและคนทั้งหมดที่ขึ้นมาพบกับท่านเห็นชาวเลมันเตรียมการเพื่อทำลายพี่น้องพวกเขา, พวกท่านจึงออกมายังแผ่นดินแห่งมิดิอัน, และที่นั่นแอมมอนพบพี่น้องทั้งหมดของท่าน; และจากที่นั่นพวกท่านมายังแผ่นดินแห่งอิชมาเอลเพื่อจะได้หารือกับลาโมไนและกับแอนไท-นีไฟ-ลีไฮพี่ชายท่านด้วย, ว่าพวกท่านควรทำประการใดเพื่อป้องกันตนจากชาวเลมัน.
- ๖ บัดนี้ไม่มีแม้แต่คนเดียวในบรรดาผู้คนทั้งหมดที่เปลี่ยนใจเลื่อมใสมาหาพระเจ้าที่จะจับอาวุธต่อสู้พี่น้องตน; ไม่เลย, พวกเขาไม่ยอมแม้แต่จะเตรียมการสู้รบ; แท้จริงแล้ว, และกษัตริย์ของพวกเขาสั่งพวกเขาไม่ให้ทำด้วย.
- ๗ บัดนี้, นี่คือถ้อยคำที่เขากล่าวแก่ผู้คนเกี่ยวกับเรื่องนี้: ข้าพเจ้าขอบพระทัยพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า, ผู้คนที่รักของข้าพเจ้า, ที่พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของเราในพระคุณความดีทรงส่งพี่น้อง, ขาวนีไฟเหล่านี้ของเรา, มาหาเราเพื่อสั่งสอนเรา, และเพื่อทำให้เราตระหนักถึงพระเพณีบรรพบุรุษผู้ชั่วร้ายของเรา.

Alma 24

And it came to pass that the Amalekites and the Amulonites and the Lamanites who were in the land of Amulon, and also in the land of Helam, and who were in the land of Jerusalem, and in fine, in all the land round about, who had not been converted and had not taken upon them the name of Anti-Nephi-Lehi, were stirred up by the Amalekites and by the Amulonites to anger against their brethren.

And their hatred became exceedingly sore against them, even insomuch that they began to rebel against their king, insomuch that they would not that he should be their king; therefore, they took up arms against the people of Anti-Nephi-Lehi.

Now the king conferred the kingdom upon his son, and he called his name Anti-Nephi-Lehi.

And the king died in that selfsame year that the Lamanites began to make preparations for war against the people of God.

Now when Ammon and his brethren and all those who had come up with him saw the preparations of the Lamanites to destroy their brethren, they came forth to the land of Midian, and there Ammon met all his brethren; and from thence they came to the land of Ishmael that they might hold a council with Lamoni and also with his brother Anti-Nephi-Lehi, what they should do to defend themselves against the Lamanites.

Now there was not one soul among all the people who had been converted unto the Lord that would take up arms against their brethren; nay, they would not even make any preparations for war; yea, and also their king commanded them that they should not.

Now, these are the words which he said unto the people concerning the matter: I thank my God, my beloved people, that our great God has in goodness sent these our brethren, the Nephites, unto us to preach unto us, and to convince us of the traditions of our wicked fathers.

๘ และดูเถิด, ข้าพเจ้าขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของข้าพเจ้าที่พระองค์ประทานส่วนหนึ่งของพระวิญญาณแก่เราเพื่อทำให้ใจเราอ่อนลง, จนเราเปิดการติดต่อกับพี่น้อง, ขาวนัไฟเหล่านี้ของเรา.

๙ และดูเถิด, ข้าพเจ้าขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าด้วย, ที่โดยเปิดการติดต่อนี้ทำให้เราตระหนักถึงบาปของเรา, และถึงการกระทำฆาตกรรมมากมายซึ่งเรากระทำไป.

๑๐ และข้าพเจ้าขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าด้วย, แท้จริงแล้ว, พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของข้าพเจ้า, ที่พระองค์ประทานโอกาสแก่เราเพื่อเราอาจกลับใจจากสิ่งเหล่านี้, และที่พระองค์ทรงอภัยให้เราในบาปและการกระทำฆาตกรรมมากมายซึ่งเรากระทำไปแล้วด้วย, และทรงเอาความผิดไปจากใจเรา, โดยทางคุณงามความดีในพระบุตรของพระองค์.

๑๑ และบัดนี้ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, เนื่องจากเราทำได้เพียงทั้งหมดนี้ (เพราะเราเป็นพวกที่หลงทางที่สุดในบรรดามนุษยชาติทั้งปวง) ที่จะกลับใจจากบาปทั้งหมดของเราและการฆาตกรรมมากมายซึ่งเรากระทำไป, และที่ให้พระผู้เป็นเจ้าทรงนำมันไปจากใจเรา, เพราะนั่นคือทั้งหมดที่เราทำได้เพื่อกลับใจอย่างเพียงพอต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อพระองค์จะทรงขจัดรอยเปื้อนของเราไป—

๑๒ บัดนี้, พี่น้องที่รักยิ่งของข้าพเจ้า, เนื่องจากพระผู้เป็นเจ้าทรงขจัดรอยเปื้อนของเราไป, และดาบของเรากลับสุกใส, ดังนั้นขอเราอย่าทำให้ดาบของเราเปื้อนไปอีกด้วยเลือดของพี่น้องเรา.

๑๓ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, อย่าเลย, ขอให้เรากลับดาบของเราไว้เพื่อมันจะไม่เปื้อนด้วยเลือดของพี่น้องเรา; เพราะบางที, หากเราทำให้ดาบเราเปื้อนอีกก็จะล้างให้สุกใสอีกไม่ได้โดยทางพระโลหิตของพระบุตรพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของเรา, ซึ่งจะทรงหลังเพื่อการชดใช้บาปของเรา.

And behold, I thank my great God that he has given us a portion of his Spirit to soften our hearts, that we have opened a correspondence with these brethren, the Nephites.

And behold, I also thank my God, that by opening this correspondence we have been convinced of our sins, and of the many murders which we have committed.

And I also thank my God, yea, my great God, that he hath granted unto us that we might repent of these things, and also that he hath forgiven us of those our many sins and murders which we have committed, and taken away the guilt from our hearts, through the merits of his Son.

And now behold, my brethren, since it has been all that we could do (as we were the most lost of all mankind) to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain—

Now, my best beloved brethren, since God hath taken away our stains, and our swords have become bright, then let us stain our swords no more with the blood of our brethren.

Behold, I say unto you, Nay, let us retain our swords that they be not stained with the blood of our brethren; for perhaps, if we should stain our swords again they can no more be washed bright through the blood of the Son of our great God, which shall be shed for the atonement of our sins.

๑๔ และพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ทรงมีพระเมตตาต่อเรา, และทรงทำให้สิ่งเหล่านี้เป็นที่รู้แก่เราเพื่อเราจะไม่พินาศ; แท้จริงแล้ว, และพระองค์ทรงทำให้สิ่งเหล่านี้เป็นที่รู้แก่เรามาแล้วล่วงหน้า, เพราะพระองค์ทรงรักจิตวิญญาณเราเช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงรักลูกหลานเรา; ฉะนั้น, ในพระเมตตาของพระองค์ พระองค์เสด็จมาเยือนเราโดยเทพของพระองค์, เพื่อจะทำให้แผนแห่งความรอดเป็นที่รู้แก่เราเช่นเดียวกันกับคนรุ่นต่อ ๆ ไป.

๑๕ โอ้, พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเมตตาเพียงไร! และบัดนี้ดูเถิด, เนื่องจากเราทำได้เพียงเท่านี้ที่จะเอารอยเปื้อนของเราไปจากเรา, และทำให้ดาบของเราสุกใส, ขอให้เราซ่อนมันเพื่อจะรักษามันไว้ให้สุกใส, เป็นประจักษ์พยานต่อพระผู้เป็นเจ้าของเราในวันสุดท้าย, หรือในวันที่เราจะถูกนำมายืนต่อพระพักตร์พระองค์เพื่อรับการพิพากษา, ว่าเราไม่ได้ทำให้ดาบของเราเปื้อนด้วยเลือดพี่น้องของเรานับแต่พระองค์ทรงเผยพระวาระของพระองค์แก่เราและทรงทำให้เราสะอาดโดยการนี้.

๑๖ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, หากพี่น้องเราหายมันจะทำลายเรา, ดูเถิด, เราจะซ่อนดาบของเรา, แท้จริงแล้ว, แม้เราจะฝังมันให้ลึกในดิน, เพื่อจะรักษามันไว้ให้สุกใส, เป็นประจักษ์พยานในวันสุดท้าย, ว่าเราไม่เคยใช้มัน; และหากพี่น้องของเราทำลายเรา, ดูเถิด, เราจะไปเฝ้าพระผู้เป็นเจ้าของเราและจะได้รับการช่วยให้รอด.

๑๗ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อกษัตริย์ยุติการกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, และผู้คนทั้งหมดมาชุมนุมกันแล้ว, พวกเขาเนาดาบ, และอาวุธทั้งหมดของตนที่ใช้ในการหลั่งเลือดมนุษย์มา, และพวกเขาฝังมันไว้ลึกในดิน.

๑๘ และพวกเขาทำการนี้, ตามความคิดเห็นของพวกเขามันเป็นประจักษ์พยานต่อพระผู้เป็นเจ้า, และต่อมนุษย์ด้วย, ว่าพวกเขาจะไม่ใช้อาวุธเพื่อการหลั่งเลือดของมนุษย์อีกเลย; และพวกเขาทำการนี้, โดยยืนยันและทำพันธสัญญาไว้กับพระผู้เป็นเจ้า, ว่าแทนที่จะหลั่งเลือดพี่น้องของตน พวกเขาจะยอมสละชีวิตตนเอง; และแทนที่จะเอาจากพี่น้องพวกเขาจะให้แก่ผู้นั้น; และแทนที่จะใช้วันเวลาของตนไปในความเกียจคร้าน พวกเขาจะทำงานให้มากด้วยมือตน.

And the great God has had mercy on us, and made these things known unto us that we might not perish; yea, and he has made these things known unto us beforehand, because he loveth our souls as well as he loveth our children; therefore, in his mercy he doth visit us by his angels, that the plan of salvation might be made known unto us as well as unto future generations.

Oh, how merciful is our God! And now behold, since it has been as much as we could do to get our stains taken away from us, and our swords are made bright, let us hide them away that they may be kept bright, as a testimony to our God at the last day, or at the day that we shall be brought to stand before him to be judged, that we have not stained our swords in the blood of our brethren since he imparted his word unto us and has made us clean thereby.

And now, my brethren, if our brethren seek to destroy us, behold, we will hide away our swords, yea, even we will bury them deep in the earth, that they may be kept bright, as a testimony that we have never used them, at the last day; and if our brethren destroy us, behold, we shall go to our God and shall be saved.

And now it came to pass that when the king had made an end of these sayings, and all the people were assembled together, they took their swords, and all the weapons which were used for the shedding of man's blood, and they did bury them up deep in the earth.

And this they did, it being in their view a testimony to God, and also to men, that they never would use weapons again for the shedding of man's blood; and this they did, vouching and covenanting with God, that rather than shed the blood of their brethren they would give up their own lives; and rather than take away from a brother they would give unto him; and rather than spend their days in idleness they would labor abundantly with their hands.

๑๙ และเราจึงเห็นดังนั้นว่า, เมื่อนำชาวเลมันเหล่านี้มาให้เชื่อและรู้ความจริง, พวกเขามั่นคง, และจะยอมแม้จนถึงความตายแทนที่จะกระทำบาป; และเราจึงเห็นดังนั้นว่าพวกเขาฝังอาวุธแห่งสันติภาพของตน, หรือพวกเขาฝังอาวุธสงคราม, เพื่อสันติภาพ.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมัน, พี่น้องของพวกเขา, เตรียมทำสงคราม, และยกขึ้นมาถึงแผ่นดินแห่งนี้ไฟด้วยจุดประสงค์ที่จะทำลายกษัตริย์, และตั้งคนอื่นขึ้นแทนเขา, และเพื่อทำลายผู้คนของแอนไท-นีไฟ-ลีไฮให้หมดจากแผ่นดินด้วย.

๒๑ บัดนี้เมื่อผู้คนเห็นว่าพวกนั้นกำลังมาโจมตีตน พวกเขาก็จึงออกไปพบ, และทอดตัวลงกับพื้นดินต่อหน้าพวกเขา, และเริ่มเรียกหาพระนามของพระเจ้า; และดังนั้นพวกเขาก็จึงอยู่ในลักษณะนี้เมื่อชาวเลมันเริ่มลงมือโจมตี, และเริ่มสังหารพวกเขาด้วยดาบ.

๒๒ และด้วยเหตุที่ไม่มีการต่อต้านแต่อย่างใด, คนพวกนั้นสังหารพวกเขาหนึ่งพันกับห้าคน; และเรารู้ว่าพวกเขาได้รับพรแล้ว, เพราะพวกเขาไปพำนักอยู่กับพระผู้เป็นเจ้าของตน.

๒๓ บัดนี้เมื่อชาวเลมันเห็นว่าพี่น้องตนไม่ยอมหนีคมดาบ, ทั้งไม่ยอมหลบไปทางขวาหรือทางซ้าย, แต่ว่าจะทอดตัวลงและสิ้นชีวิต, และสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าแม้ขณะด้าวเดินสิ้นใจอยู่ใต้คมดาบ—

๒๔ บัดนี้เมื่อชาวเลมันเห็นเช่นนั้นจึงหยุดการสังหารพวกเขา; และมีอยู่เป็นอันมากที่ใจพวกเขาพองโตเพราะพี่น้องซึ่งล้มตายอยู่ใต้คมดาบ, เพราะพวกเขากลับใจจากสิ่งที่พวกเขาทำลงไป.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาโยนอาวุธสงครามของตนทิ้ง, และพวกเขาไม่จับมันอีก, เพราะพวกเขาเจ็บแสบเนื่องจากการฆาตกรรมที่พวกเขากระทำลงไป; และพวกเขาก็จึงทอดตัวลงมาแม้ดังพี่น้องของตน, โดยหวังในความเมตตาของคนเหล่านั้นซึ่งแขนของเขายกขึ้นหมายสังหาร.

And thus we see that, when these Lamanites were brought to believe and to know the truth, they were firm, and would suffer even unto death rather than commit sin; and thus we see that they buried their weapons of peace, or they buried the weapons of war, for peace.

And it came to pass that their brethren, the Lamanites, made preparations for war, and came up to the land of Nephi for the purpose of destroying the king, and to place another in his stead, and also of destroying the people of Anti-Nephi-Lehi out of the land.

Now when the people saw that they were coming against them they went out to meet them, and prostrated themselves before them to the earth, and began to call on the name of the Lord; and thus they were in this attitude when the Lamanites began to fall upon them, and began to slay them with the sword.

And thus without meeting any resistance, they did slay a thousand and five of them; and we know that they are blessed, for they have gone to dwell with their God.

Now when the Lamanites saw that their brethren would not flee from the sword, neither would they turn aside to the right hand or to the left, but that they would lie down and perish, and praised God even in the very act of perishing under the sword—

Now when the Lamanites saw this they did forbear from slaying them; and there were many whose hearts had swollen in them for those of their brethren who had fallen under the sword, for they repented of the things which they had done.

And it came to pass that they threw down their weapons of war, and they would not take them again, for they were stung for the murders which they had committed; and they came down even as their brethren, relying upon the mercies of those whose arms were lifted to slay them.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีผู้เข้ามาสมทบกับ
ผู้คนของพระผู้เป็นเจ้าในวันนั้นมากกว่าจำนวนของผู้
ที่ถูกสังหาร; และพวกที่ถูกสังหารคือคนชอบธรรม,
ฉะนั้นเราจึงไม่มีเหตุผลที่จะสงสัยว่าพวกเขาได้รับการ
ช่วยให้รอด.

๒๗ และไม่มีคนชั่วร้ายถูกสังหารสักคนในบรรดาคน
เหล่านั้น; แต่มีมากกว่าหนึ่งพันคนที่ถูกนำมาสู่ความรู้
เรื่องความจริง; ดังนั้นเราจึงเห็นว่าพระเจ้าทรงทำงาน
ในหลายทางเพื่อความรอดของผู้คนของพระองค์.

๒๘ บัดนี้จำนวนมากที่สุดของชาวเลมันที่ประหัต
ประหารพี่น้องของตนมากมายเช่นนั้นคือชาวอแมลิไค
และชาวอมีวลอน, ซึ่งจำนวนมากที่สุดคือผู้ที่ทำตาม
ระเบียบของนีฮอร์.

๒๙ บัดนี้, ในบรรดาพวกที่มาสมทบกับผู้คนของพระเจ้า
นั้น, ไม่มีสักคนที่เป็นชาวอแมลิไคหรือชาวอมีวลอน,
หรือผู้ที่เป็นของระเบียบของนีฮอร์, แต่พวกเขาเป็นผู้
สืบตระกูลแท้ ๆ ของเลมันกับเลมูเอล.

๓๐ และดังนั้นเราจึงมองเห็นได้ชัด, ว่าหลังจากพวกใด
พวกหนึ่งได้รับความสว่างโดยพระวิญญาณของพระผู้
เป็นเจ้าแล้วครั้งหนึ่ง, และมีความรู้กว้างขวางถึงสิ่งที่
เกี่ยวกับความชอบธรรม, และแล้วตกไปสู่บาปและ
การล่วงละเมิด, พวกเขาจะกลับแข็งกระด้างยิ่งขึ้น,
และดังนั้นสภาพพวกเขาจึงกลับเลวร้ายไปกว่าครั้งที่
พวกเขาไม่เคยรู้เรื่องเหล่านี้มาเลย.

And it came to pass that the people of God were
joined that day by more than the number who had
been slain; and those who had been slain were right-
eous people, therefore we have no reason to doubt
but what they were saved.

And there was not a wicked man slain among
them; but there were more than a thousand brought
to the knowledge of the truth; thus we see that the
Lord worketh in many ways to the salvation of his
people.

Now the greatest number of those of the
Lamanites who slew so many of their brethren were
Amalekites and Amulonites, the greatest number of
whom were after the order of the Nehors.

Now, among those who joined the people of the
Lord, there were none who were Amalekites or
Amulonites, or who were of the order of Nehor, but
they were actual descendants of Laman and Lemuel.

And thus we can plainly discern, that after a peo-
ple have been once enlightened by the Spirit of God,
and have had great knowledge of things pertaining
to righteousness, and then have fallen away into sin
and transgression, they become more hardened, and
thus their state becomes worse than though they had
never known these things.

แอลมา ๒๕

- ๑ และดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันเหล่านั้นโกรธมากขึ้นเพราะพวกเขาสังหารพี่น้องของตน; ฉะนั้นพวกเขาจึงสาบานจะแก้แค้นชาวนิไฟ; และพวกเขาไม่พยายามสังหารผู้คนของแอนโทนีไฟ-ลีไฮต่อไปอีกในเวลานั้น.
- ๒ แต่พวกเขายกกองทัพของตนเข้าไปในชายแดนของแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, และเข้าโจมตีผู้คนซึ่งอยู่ในแผ่นดินแห่งแอมโมนินาห์และทำลายคนเหล่านั้น.
- ๓ และหลังจากนั้น, พวกเขามีการสู้รบกับชาวนิไฟหลายครั้ง, ซึ่งในการนั้นพวกเขาถูกขับไล่และสังหาร.
- ๔ และในบรรดาชาวเลมันที่ถูกสังหารเกือบทั้งหมดเป็นพงศ์พันธุ์ของอามูลอนกับพี่น้องท่าน, ซึ่งเป็นพวกปุโรหิตของโนอาห์, และพวกเขาถูกสังหารด้วยน้ำมือของชาวนิไฟ;
- ๕ และคนที่เหลือนั้น, โดยที่หลบหนีเข้าไปในแดนทุรกันดารตะวันออก, และโดยแย่งชิงพลังอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือชาวเลมัน, จึงให้ชาวเลมันมากมายสิ้นชีวิตด้วยไฟเพราะความเชื่อของพวกเขา—
- ๖ เพราะหลายคนในพวกเขา, หลังจากทนรับการสูญเสียอย่างหนักและความทุกข์นานัปการ, เริ่มได้รับแรงกระตุ้นให้นึกถึงคำที่เอารันและพี่น้องท่านเคยสั่งสอนไว้ในแผ่นดินตน; ฉะนั้นพวกเขาเริ่มไม่เชื่อประเพณีบรรพบุรุษ, และเชื่อในพระเจ้า, และว่าพระองค์ประทานพลังความสามารถอันยิ่งใหญ่ให้ชาวนิไฟ; และด้วยเหตุนี้มีหลายคนในพวกเขาเปลี่ยนใจเลื่อมใสในแดนทุรกันดาร.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้ปกครองเหล่านั้นซึ่งเป็นพวกที่เหลืออยู่ของลูกหลานอามูลอนทำให้คนเหล่านั้นต้องถูกประหาร, แท้จริงแล้ว, คนทั้งหมดที่เชื่อในเรื่องเหล่านี้.
- ๘ บัดนี้มรณสักขีครั้งนี้เป็นเหตุให้พี่น้องพวกเขาหลายคนถูกปลุกปั่นให้โกรธ; และเริ่มมีการโต้แย้งในแดนทุรกันดาร; และชาวเลมันเริ่มล่าพงศ์พันธุ์ของอามูลอนกับพี่น้องของเขาและเริ่มสังหารคนพวกนี้; และพวกเขาหลบหนีเข้าไปในแดนทุรกันดารตะวันออก.

Alma 25

And behold, now it came to pass that those Lamanites were more angry because they had slain their brethren; therefore they swore vengeance upon the Nephites; and they did no more attempt to slay the people of Anti-Nephi-Lehi at that time.

But they took their armies and went over into the borders of the land of Zarahemla, and fell upon the people who were in the land of Ammonihah and destroyed them.

And after that, they had many battles with the Nephites, in the which they were driven and slain.

And among the Lamanites who were slain were almost all the seed of Amulon and his brethren, who were the priests of Noah, and they were slain by the hands of the Nephites;

And the remainder, having fled into the east wilderness, and having usurped the power and authority over the Lamanites, caused that many of the Lamanites should perish by fire because of their belief—

For many of them, after having suffered much loss and so many afflictions, began to be stirred up in remembrance of the words which Aaron and his brethren had preached to them in their land; therefore they began to disbelieve the traditions of their fathers, and to believe in the Lord, and that he gave great power unto the Nephites; and thus there were many of them converted in the wilderness.

And it came to pass that those rulers who were the remnant of the children of Amulon caused that they should be put to death, yea, all those that believed in these things.

Now this martyrdom caused that many of their brethren should be stirred up to anger; and there began to be contention in the wilderness; and the Lamanites began to hunt the seed of Amulon and his brethren and began to slay them; and they fled into the east wilderness.

๙ และดูเถิดพวกเขาถูกชาวเลมันตามล่าจนถึงวันนี้. ดังนั้นถ้อยคำของอบินาไดจึงเป็นจริง, ซึ่งท่านกล่าวไว้เกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของพวกปุโรหิตผู้ที่ทำให้ท่านต้องทนรับความตายด้วยไฟ.

๑๐ เพราะท่านกล่าวแก่พวกเขา : อะไรที่ท่านจะทำแก่ข้าพเจ้าย่อมจะเป็นรูปแบบของสิ่งที่จะมาถึง.

๑๑ และบัดนี้อบินาไดเป็นคนแรกที่ต้องทนรับความตายด้วยไฟเพราะความเชื่อของท่านในพระผู้เป็นเจ้า; บัดนี้คือสิ่งที่ท่านหมายถึง, คือหลายคนจะต้องทนรับความตายด้วยไฟ, ดังที่ท่านได้ทนรับมาแล้ว.

๑๒ และท่านกล่าวแก่บรรดาปุโรหิตของโนอาห์ว่าพงศ์พันธุ์ของพวกเขาจะทำให้คนเป็นอันมากต้องถูกประหาร, ในวิธีเดียวกันกับที่ท่านถูกประหาร, และว่าพวกเขาจะกระจัดกระจายกันอยู่ทั่วไปและถูกสังหาร, แม้ตั้งแะที่มิมีเมฆบาลถูกไล่ต้อนและถูกสัตว์ป่าฆ่า; และบัดนี้ดูเถิด, ถ้อยคำเหล่านั้นปรากฏเป็นความจริงแล้ว, เพราะพวกเขาถูกชาวเลมันไล่ต้อน, และพวกเขาถูกล่า, และพวกเขาถูกโบยตี.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชาวเลมันเห็นว่าพวกเขาเอาชนะชาวนี้ไฟไม่ได้พวกเขาก็กลับไปแผ่นดินของตนอีก; และหลายคนในพวกเขาข้ามมาอยู่ในแผ่นดินแห่งอิซมาเอลและแผ่นดินแห่งนีไฟ, และเข้ามารวมกับผู้คนของพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งเป็นผู้คนของแอนไท-นีไฟ-ลีไฮ.

๑๔ และพวกเขาฝังอาวุธสงครามของตนด้วย, ดังที่พี่น้องของตนทำไป, และพวกเขาเริ่มเป็นคนชอบธรรม; และพวกเขาเดินในทางของพระเจ้า, และยึดมั่นต่อการรักษาพระบัญญัติของพระองค์และกฎเกณฑ์ของพระองค์.

๑๕ แท้จริงแล้ว, และพวกเขารักษา กฎของโมเสส; เพราะสมควรที่พวกเขาจะยังคงรักษา กฎของโมเสส, เพราะยังไม่สมบูรณ์ทั้งหมด. แต่ทั้งที่มีกฎของโมเสส, พวกเขายังได้ตั้งตารอการเสด็จมาของพระคริสต์, โดยถือว่ากฎของโมเสสเป็นรูปแบบหนึ่งของการเสด็จมาของพระองค์, และโดยเชื่อว่าพวกเขาต้องรักษาวินัยปฏิบัติอันเป็นรูปลักษณะภายนอกเหล่านั้นไว้จนถึงเวลาที่พระองค์จะเป็นที่เปิดเผยแก่พวกเขา.

And behold they are hunted at this day by the Lamanites. Thus the words of Abinadi were brought to pass, which he said concerning the seed of the priests who caused that he should suffer death by fire.

For he said unto them: What ye shall do unto me shall be a type of things to come.

And now Abinadi was the first that suffered death by fire because of his belief in God; now this is what he meant, that many should suffer death by fire, according as he had suffered.

And he said unto the priests of Noah that their seed should cause many to be put to death, in the like manner as he was, and that they should be scattered abroad and slain, even as a sheep having no shepherd is driven and slain by wild beasts; and now behold, these words were verified, for they were driven by the Lamanites, and they were hunted, and they were smitten.

And it came to pass that when the Lamanites saw that they could not overpower the Nephites they returned again to their own land; and many of them came over to dwell in the land of Ishmael and the land of Nephi, and did join themselves to the people of God, who were the people of Anti-Nephi-Lehi.

And they did also bury their weapons of war, according as their brethren had, and they began to be a righteous people; and they did walk in the ways of the Lord, and did observe to keep his commandments and his statutes.

Yea, and they did keep the law of Moses; for it was expedient that they should keep the law of Moses as yet, for it was not all fulfilled. But notwithstanding the law of Moses, they did look forward to the coming of Christ, considering that the law of Moses was a type of his coming, and believing that they must keep those outward performances until the time that he should be revealed unto them.

๑๖ บัดนี้พวกเขาไม่คิดว่าความรอดจะมาถึงโดยกฎของ
โมเสส; แต่กฎของโมเสสทำหน้าที่เสริมศรัทธาพวก
เขาให้มั่นคงในพระคริสต์; และดังนั้นพวกเขาคงความ
หวังอยู่กับความรอดนิรันดร์, โดยศรัทธา, โดยฟังพา
ริญาณแห่งการพยากรณ์, ซึ่งพูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้น.

๑๗ และบัดนี้ดูเถิด, แอมัน, และเอารัน, และออมเนอร์,
และฮิมไน, และพี่น้องท่านชื่นชมยินดียิ่ง, เพราะความ
สำเร็จที่พวกท่านมีในบรรดาชาวเลมัน, โดยเห็นว่า
พระเจ้าประทานให้พวกท่านตามคำสวดอ้อนวอนของ
พวกท่าน, และว่าพระองค์ทรงพิสูจน์พระวจนะของ
พระองค์แก่พวกท่านในทุกสิ่งแล้วด้วย.

Now they did not suppose that salvation came by
the law of Moses; but the law of Moses did serve to
strengthen their faith in Christ; and thus they did re-
tain a hope through faith, unto eternal salvation, re-
lying upon the spirit of prophecy, which spake of
those things to come.

And now behold, Ammon, and Aaron, and Omner,
and Himni, and their brethren did rejoice exceed-
ingly, for the success which they had had among the
Lamanites, seeing that the Lord had granted unto
them according to their prayers, and that he had also
verified his word unto them in every particular.

แอลมา ๒๖

- ๑ และบัดนี้, นี่คือถ้อยคำของแอมมอนที่กล่าวแก่พี่น้องท่าน, ซึ่งมีความดังนี้: พี่น้องและผองเพื่อนของข้าพเจ้า, ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, เรามีเหตุผลใหญ่หลวงเพียงใดที่จะชื่นชมยินดี; เพราะเราคิดหรือว่าเมื่อเราออกจากแผ่นดินแห่งเซราเอมลาพระผู้เป็นเจ้าจะประทานพรอันสำคัญยิ่งเช่นนี้แก่เรา?
- ๒ และบัดนี้, ข้าพเจ้าถาม, พรอันสำคัญยิ่งอะไรบ้างที่พระองค์ประสาทแก่เรา? ท่านบอกได้ไหม?
- ๓ ดูเถิด, ข้าพเจ้าตอบแทนท่าน; เพราะชาวเลมมัน, พี่น้องเรา, อยู่ในความมืด, แท้จริงแล้ว, แม้ในเทวที่มืดที่สุด, แต่ดูเถิด, มีผู้คนในพวกเขาที่เรานำมาให้เห็นความสว่างอัศจรรย์ของพระผู้เป็นเจ้า! และนี่คือพรซึ่งประสาทบนเรา, คือทำให้เราเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้าเพื่อนำมาซึ่งงานอันสำคัญยิ่งนี้.
- ๔ ดูเถิด, พวกเขาหลายพันคนชื่นชมยินดี, และเรานำมาในคอกของพระผู้เป็นเจ้า.
- ๕ ดูเถิด, ทุ่งพร้อมจะเก็บเกี่ยวแล้ว, และท่านเป็นสุขแล้ว, เพราะท่านยื่นเคียวเข้าไป, และเก็บเกี่ยวด้วยพละกำลังของท่าน, แท้จริงแล้ว, ตลอดทั้งวันท่านทำงาน; และจงดูจำนวนฟ่อนข้าวของท่าน! และพระเจ้าจะทรงรวมมันไว้ในยุ้ง, เพื่อมันจะไม่สูญเปล่า.
- ๖ แท้จริงแล้ว, มันจะไม่ถูกพายุพัดราบในวันสุดท้าย; แท้จริงแล้ว, ทั้งมันจะไม่ถูกลมหมุนพัดหอบไป; แต่เมื่อพายุมามันจะรวมอยู่ด้วยกันในที่ของมัน, เพื่อพายุจะเข้าไปถึงมันไม่ได้; แท้จริงแล้ว, ทั้งมันจะไม่ถูกพายุร้ายพัดไปที่แห่งใดก็ตามที่ศัตรูเลือกที่จะพามันไป.
- ๗ แต่ดูเถิด, มันอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าแห่งฤดูเก็บเกี่ยว, และมันเป็นของพระองค์; และพระองค์จะทรงยกมันขึ้นในวันสุดท้าย.
- ๘ ขอพระนามพระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเจริญด้วยพระสิริเถิด; ขอให้เราร้องเพลงสรรเสริญพระองค์, แท้จริงแล้ว, ขอให้เราน้อมขอบพระทัยแด่พระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์, เพราะพระองค์ทรงทำงานชอบธรรมตลอดกาล.

Alma 26

And now, these are the words of Ammon to his brethren, which say thus: My brothers and my brethren, behold I say unto you, how great reason have we to rejoice; for could we have supposed when we started from the land of Zarahemla that God would have granted unto us such great blessings?

And now, I ask, what great blessings has he bestowed upon us? Can ye tell?

Behold, I answer for you; for our brethren, the Lamanites, were in darkness, yea, even in the darkest abyss, but behold, how many of them are brought to behold the marvelous light of God! And this is the blessing which hath been bestowed upon us, that we have been made instruments in the hands of God to bring about this great work.

Behold, thousands of them do rejoice, and have been brought into the fold of God.

Behold, the field was ripe, and blessed are ye, for ye did thrust in the sickle, and did reap with your might, yea, all the day long did ye labor; and behold the number of your sheaves! And they shall be gathered into the garner, that they are not wasted.

Yea, they shall not be beaten down by the storm at the last day; yea, neither shall they be harrowed up by the whirlwinds; but when the storm cometh they shall be gathered together in their place, that the storm cannot penetrate to them; yea, neither shall they be driven with fierce winds whithersoever the enemy listeth to carry them.

But behold, they are in the hands of the Lord of the harvest, and they are his; and he will raise them up at the last day.

Blessed be the name of our God; let us sing to his praise, yea, let us give thanks to his holy name, for he doth work righteousness forever.

๙ เพราะหากเราไม่ได้ขึ้นมาจากแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา, พี่น้องที่รักยิ่งเหล่านี้ของเรา, ผู้ซึ่งรักเราอย่างยิ่ง, จะยังคงพินาศอยู่กับความเกลียดชังเรา, แท้จริงแล้ว, และพวกเขาจะเป็นคนแปลกหน้ากับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าด้วย.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอมันกล่าวว่า ถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, แอรันพี่ชายท่านติเตียนท่าน, โดยกล่าวว่า : แอมัน, พี่เกรงว่าปิตินองได้พาน้องไปถึงการรอดอย่างเสียแล้ว.

๑๑ แต่แอมันกล่าวแก่ท่าน : ข้าพเจ้าไม่ได้อวดอ้างในกำลังของข้าพเจ้าเอง, หรือในปัญญาของข้าพเจ้าเอง; แต่ดูเถิด, ปิตินองข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม, แท้จริงแล้ว, ใจข้าพเจ้าปริ่มด้วยปิตินอง, และข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีในพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า.

๑๒ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้เป็นอะไรเลย; ตามกำลังของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอ่อนแอ; ฉะนั้นข้าพเจ้าจะไม่โอ้อวดตน, แต่ข้าพเจ้าจะอวดอ้างพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า, เพราะในพลังกำลังของพระองค์ ข้าพเจ้าทำได้ทุกสิ่ง; แท้จริงแล้ว, ดูเถิด, เรากระทำปาฏิหาริย์อันยิ่งใหญ่หลายอย่างมาในแผ่นดินนี้, ซึ่งเพื่อสิ่งนี้เราจะสรรเสริญพระนามของพระองค์ตลอดกาล.

๑๓ ดูเถิด, พี่น้องเราก็พ้นคนแล้วที่พระองค์ทรงปลดปล่อยจากความเจ็บปวดแห่งนรก; และนำพวกเขามาร้องสดุดีความรักที่ไถ่, และนี่เพราะพลังแห่งพระวจนะของพระองค์ซึ่งอยู่ในเรา, ฉะนั้นเราไม่มีเหตุผลอันหนักแน่นที่จะชื่นชมยินดีหรือ ?

๑๔ แท้จริงแล้ว, เรามีเหตุผลที่จะสรรเสริญพระองค์ตลอดกาล, เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้าสูงสุด, และทรงปลดปล่อยพี่น้องเราจากโซ่แห่งนรก.

๑๕ แท้จริงแล้ว, พวกเขาถูกล้อมรอบด้วยความมืดและความพินาศอันเป็นนิจ; แต่ดูเถิด, พระองค์ทรงนำพวกเขามาในความสว่างอันเป็นนิจของพระองค์, แท้จริงแล้ว, เข้ามาในความรอดอันเป็นนิจ; และความอุดมสมบูรณ์อันหาที่เปรียบมิได้แห่งความรักของพระองค์ล้อมรอบพวกเขา; แท้จริงแล้ว, และเราเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระองค์ในการทำงานสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์นี้.

For if we had not come up out of the land of Zarahemla, these our dearly beloved brethren, who have so dearly beloved us, would still have been racked with hatred against us, yea, and they would also have been strangers to God.

And it came to pass that when Ammon had said these words, his brother Aaron rebuked him, saying: Ammon, I fear that thy joy doth carry thee away unto boasting.

But Ammon said unto him: I do not boast in my own strength, nor in my own wisdom; but behold, my joy is full, yea, my heart is brim with joy, and I will rejoice in my God.

Yea, I know that I am nothing; as to my strength I am weak; therefore I will not boast of myself, but I will boast of my God, for in his strength I can do all things; yea, behold, many mighty miracles we have wrought in this land, for which we will praise his name forever.

Behold, how many thousands of our brethren has he loosed from the pains of hell; and they are brought to sing redeeming love, and this because of the power of his word which is in us, therefore have we not great reason to rejoice?

Yea, we have reason to praise him forever, for he is the Most High God, and has loosed our brethren from the chains of hell.

Yea, they were encircled about with everlasting darkness and destruction; but behold, he has brought them into his everlasting light, yea, into everlasting salvation; and they are encircled about with the matchless bounty of his love; yea, and we have been instruments in his hands of doing this great and marvelous work.

- ๑๖ ฉะนั้น, ขอให้เราปลาบปลื้มเกิด, แท้จริงแล้ว, เราจะปลาบปลื้มในพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, เราจะชื่นชมยินดี, เพราะปิติของเราเต็มเปี่ยม; แท้จริงแล้ว, เราจะสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าของเราตลอดกาล. ดูเถิด, ใครเล่าจะปลาบปลื้มในพระเจ้าได้มากเกินไป? แท้จริงแล้ว, ใครเล่าจะพูดได้มากเกินไปถึงเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์, และถึงพระเมตตาของพระองค์, และถึงความอดกลั้นของพระองค์ที่มีต่อลูกหลานมนุษย์? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ข้าพเจ้าไม่สามารถกล่าวแม้ส่วนน้อยที่สุดซึ่งข้าพเจ้ารู้สึก.
- ๑๗ ใครเล่าจะคิดได้ว่าพระผู้เป็นเจ้าของเราจะทรงเมตตามากเช่นนั้นถึงกับทรงฉุดเราจากสภาพอันน่าพรั่นพรึง, เป็นบาป, และแปดเปื้อน?
- ๑๘ ดูเถิด, เราออกไปแม้ในโทสะ, พร้อมกับขู่มขู่คุกคามจะทำลายศาสนจักรของพระองค์.
- ๑๙ โอเวลานั้น, เหตุใดพระองค์ไม่ทรงส่งเราไปสู่ความพินาศอันน่าพรั่นพรึง, แท้จริงแล้ว, เหตุใดพระองค์ไม่ทรงปล่อยดาบแห่งความยุติธรรมของพระองค์ให้ตกลงมาบนเรา, และกำหนดให้เราไปสู่ความสิ้นหวังนิรันดร์?
- ๒๐ โอ, จิตวิญญาณข้าพเจ้า, ประหนึ่งว่าเกือบจะหลบหนีไป, เมื่อคิดเช่นนั้น. ดูเถิด, พระองค์ไม่ทรงใช้ความยุติธรรมของพระองค์กับเรา, แต่ในพระเมตตาอันหาที่สุดมิได้ของพระองค์ทรงนำเราข้ามห้วงอันเป็นนิจแห่งความตายและความเศร้าหมอง, แม้มาสู่ความรอดแห่งจิตวิญญาณเรา.
- ๒๑ และบัดนี้ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, มีมนุษย์ปวงชนอะไรเล่าที่รู้เรื่องเหล่านี้? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่มีใครเลยที่รู้เรื่องเหล่านี้, นอกจากคนที่สำนึกผิด.
- ๒๒ แท้จริงแล้ว, ผู้ที่กลับใจและใช้ศรัทธา, และนางานดีออกมา, และสวดอ้อนวอนอย่างสม่ำเสมอโดยไม่หยุด—จะประทานให้แก่คนเช่นนั้นเพื่อรู้ความลับของพระผู้เป็นเจ้าของ; แท้จริงแล้ว, จะประทานให้แก่คนเช่นนั้นเพื่อเปิดเผยเรื่องที่ไม่เคยเปิดเผยมาก่อน; แท้จริงแล้ว, และจะประทานให้แก่คนเช่นนั้นที่จะนำจิตวิญญาณหลายพันดวงมาสู่การกลับใจ, แม้ดังที่เคยประทานให้แก่เรามาแล้วที่จะนำพี่น้องเหล่านี้ของเรามาสู่การกลับใจ.

Therefore, let us glory, yea, we will glory in the Lord; yea, we will rejoice, for our joy is full; yea, we will praise our God forever. Behold, who can glory too much in the Lord? Yea, who can say too much of his great power, and of his mercy, and of his long-suffering towards the children of men? Behold, I say unto you, I cannot say the smallest part which I feel.

Who could have supposed that our God would have been so merciful as to have snatched us from our awful, sinful, and polluted state?

Behold, we went forth even in wrath, with mighty threatenings to destroy his church.

Oh then, why did he not consign us to an awful destruction, yea, why did he not let the sword of his justice fall upon us, and doom us to eternal despair?

Oh, my soul, almost as it were, fleeth at the thought. Behold, he did not exercise his justice upon us, but in his great mercy hath brought us over that everlasting gulf of death and misery, even to the salvation of our souls.

And now behold, my brethren, what natural man is there that knoweth these things? I say unto you, there is none that knoweth these things, save it be the penitent.

Yea, he that repenteth and exerciseth faith, and bringeth forth good works, and prayeth continually without ceasing—unto such it is given to know the mysteries of God; yea, unto such it shall be given to reveal things which never have been revealed; yea, and it shall be given unto such to bring thousands of souls to repentance, even as it has been given unto us to bring these our brethren to repentance.

- ๒๓ บัดนี้พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านจำได้ไหม, ว่าเรากล่าวแก่พี่น้องเราในแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, ว่าเราจะขึ้นไปแผ่นดินแห่งนีไฟ, เพื่อสั่งสอนชาวเลมัน, พี่น้องเรา, และพวกเขาหัวเราะเยาะเรา?
- ๒๔ เพราะพวกเขากล่าวแก่เรา : ท่านคิดหรือว่าท่านจะนำชาวเลมันมาสู่ความรู้เรื่องความจริงได้? ท่านคิดหรือว่าท่านจะทำให้ชาวเลมันตระหนักถึงความไม่ถูกต้องของประเพณีบรรพบุรุษของพวกเขาได้, เมื่อพวกเขาเป็นพวกดื้อรั้นอย่างที่เป็นอยู่; ซึ่งใจพวกเขาเบิกบานในการนองเลือด; ซึ่งวันเวลาใช้ไปในความชั่วช้าสามานย์อย่างที่สุด; ซึ่งทางของพวกเขาเป็นทางของคนลวงละเมิดมาตั้งแต่ต้น? บัดนี้พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านจงจำว่านี่คือคำพูดของพวกเขา.
- ๒๕ และยิ่งกว่านั้นพวกเขากล่าว : ให้เราจับอาวุธขึ้นต่อสู้พวกเขา, เพื่อเราจะทำลายพวกเขาและความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขาออกจากแผ่นดิน, เพื่อว่าพวกเขาจะได้ไม่ย่ำยีเราและทำลายเรา.
- ๒๖ แต่ดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, เรามาในแดนทุรกันดารไม่ใช่ด้วยเจตนาจะทำลายพี่น้องของเรา, แต่ด้วยเจตนาว่าบางทีเราอาจจะช่วยจิตวิญญาณของพวกเขาบางจิตวิญญาณให้รอด.
- ๒๗ บัดนี้เมื่อใจเราหดหู่, และเราเกือบจะกลับอยู่แล้ว, ดูเถิด, พระเจ้าทรงปลอบโยนเรา, และตรัส : จงไปในบรรดาชาวเลมัน, พี่น้องของเจ้า, และจงรับความทุกข์ของเจ้าด้วยความอดทน, และเราจะให้ความสำเร็จแก่เจ้า.
- ๒๘ และบัดนี้ดูเถิด, เรามา, และออกไปในบรรดาพวกเขา; และเราอดทนในความทุกข์เข่นแค้นของเรา, และเราต้องทนความขาดแคลนทุกอย่าง; แท้จริงแล้ว, เราเดินทางจากบ้านหนึ่งไปบ้านหนึ่ง, โดยพึ่งพาความเมตตาของโลก—หาใช้ความเมตตาของโลกเท่านั้นไม่ แต่ในพระเมตตาของพระผู้เป็นเจ้าด้วย.

Now do ye remember, my brethren, that we said unto our brethren in the land of Zarahemla, we go up to the land of Nephi, to preach unto our brethren, the Lamanites, and they laughed us to scorn?

For they said unto us: Do ye suppose that ye can bring the Lamanites to the knowledge of the truth? Do ye suppose that ye can convince the Lamanites of the incorrectness of the traditions of their fathers, as stiffnecked a people as they are; whose hearts delight in the shedding of blood; whose days have been spent in the grossest iniquity; whose ways have been the ways of a transgressor from the beginning? Now my brethren, ye remember that this was their language.

And moreover they did say: Let us take up arms against them, that we destroy them and their iniquity out of the land, lest they overrun us and destroy us.

But behold, my beloved brethren, we came into the wilderness not with the intent to destroy our brethren, but with the intent that perhaps we might save some few of their souls.

Now when our hearts were depressed, and we were about to turn back, behold, the Lord comforted us, and said: Go amongst thy brethren, the Lamanites, and bear with patience thine afflictions, and I will give unto you success.

And now behold, we have come, and been forth amongst them; and we have been patient in our sufferings, and we have suffered every privation; yea, we have traveled from house to house, relying upon the mercies of the world—not upon the mercies of the world alone but upon the mercies of God.

- ๒๙ และเราเข้าไปในบ้านพวกเขาและสอนพวกเขา, และเราสอนพวกเขาตามถนนของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, และเราสอนพวกเขาบนเนินเขาของพวกเขา; และเราเข้าไปในวิหารของพวกเขาและธรรมศาลาทั้งหลายของพวกเขาและสอนพวกเขา; และเราถูกไล่ออกมา, และถูกล้อเลียน, และถูกถ่มน้ำลายใส่, และถูกตบหน้า; และเราถูกขว้างปาด้วยก้อนหิน, และถูกจับและมัดด้วยเชือกที่แข็งแรง, และโยนเข้าเรือนจำ; และโดยผ่านเดซานาภาพและปรีชาญาณของพระผู้เป็นเจ้าเราได้รับการปลดปล่อยอีก.
- ๓๐ และเราต้องทนความทุกข์ต่าง ๆ นานา, และทั้งหมดนี้, เพื่อบางทีเราอาจจะเป็นทางแห่งการช่วยจิตวิญญาณบางดวงให้รอด; และเราคิดว่าปิตีของเราจะเต็มเปี่ยมหากบางทีเราอาจจะเป็นทางแห่งการช่วยบางคนให้รอดได้.
- ๓๑ บัดนี้ดูเถิด, เราจะมองไปและเห็นผลการทำงานของเราได้; และมันน้อยหรือ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย, มันมาก; แท้จริงแล้ว, และเราเป็นพยานถึงความจริงใจของคนเหล่านั้น, เพราะความรักของพวกเขาที่มีต่อพี่น้องพวกเขาและต่อเราด้วย.
- ๓๒ เพราะดูเถิด, พวกเขายอมสละชีวิตของพวกเขาแม้แทนที่จะเอาชีวิตของศัตรูพวกเขา; และพวกเขาฝังอาวุธสงครามไว้ลึกในพื้นดิน, เพราะความรักที่มีต่อพี่น้องพวกเขา.
- ๓๓ และบัดนี้ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, เคยมีความรักยิ่งใหญ่เช่นนั้นในทั้งแผ่นดินไหม? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย, ไม่เคยมี, แม้ในบรรดาชาวไนไฟ.
- ๓๔ เพราะดูเถิด, พวกเขาจะจับอาวุธขึ้นต่อสู้พี่น้องของเขา; พวกเขาจะไม่ยอมให้ตนถูกสังหาร. แต่ดูเถิดมีมากเพียงใดในพวกนี้ที่ยอมเสียชีวิตของตน; และเรารู้ว่าเขากลับไปสู่พระผู้เป็นเจ้าของตนแล้ว, เพราะความรักของพวกเขาและความเกลียดชังของพวกเขาที่จะทำบาป.

And we have entered into their houses and taught them, and we have taught them in their streets; yea, and we have taught them upon their hills; and we have also entered into their temples and their synagogues and taught them; and we have been cast out, and mocked, and spit upon, and smote upon our cheeks; and we have been stoned, and taken and bound with strong cords, and cast into prison; and through the power and wisdom of God we have been delivered again.

And we have suffered all manner of afflictions, and all this, that perhaps we might be the means of saving some soul; and we supposed that our joy would be full if perhaps we could be the means of saving some.

Now behold, we can look forth and see the fruits of our labors; and are they few? I say unto you, Nay, they are many; yea, and we can witness of their sincerity, because of their love towards their brethren and also towards us.

For behold, they had rather sacrifice their lives than even to take the life of their enemy; and they have buried their weapons of war deep in the earth, because of their love towards their brethren.

And now behold I say unto you, has there been so great love in all the land? Behold, I say unto you, Nay, there has not, even among the Nephites.

For behold, they would take up arms against their brethren; they would not suffer themselves to be slain. But behold how many of these have laid down their lives; and we know that they have gone to their God, because of their love and of their hatred to sin.

- ๓๕ บัดนี้เราไม่มีเหตุผลที่จะชื่นชมยินดีหรือ ? เรามี, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, นับแต่โลกนี้เริ่มต้น, ไม่เคยมีใครมีเหตุผลใหญ่หลวงเช่นนี้ที่จะชื่นชมยินดีดังเรา; แท้จริงแล้ว, และนำปิตีของข้าพเจ้าไป, แม้ถึงการไถ้อวดในพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า; เพราะพระองค์ทรงมีเดชานุภาพทั้งปวง, ปรีชาญาณทั้งปวง, และความเข้าใจทั้งปวง; พระองค์ทรงเข้าพระทัยเรื่องทั้งปวง, และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ทรงมีเมตตา, แม้จนถึงความรอด, แก่คนที่จะกลับใจและเชื่อในพระนามของพระองค์.
- ๓๖ บัดนี้หากนี่เป็นการไถ้อวดแล้ว, แม้เช่นนั้นข้าพเจ้าจะไถ้อวด; เพราะนี่คือชีวิตของข้าพเจ้าและแสงสว่างของข้าพเจ้า, ปิตีของข้าพเจ้าและความรอดของข้าพเจ้า, และการไถ่ของข้าพเจ้าจากวิบัติอันเป็นนิจ. แท้จริงแล้ว, ขอพระนามพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงเจริญด้วยพระสิริเถิด, พระผู้ทรงห่วงใยคนเหล่านี้, ซึ่งเป็นกิ่งของต้นไม้แห่งอิสราเอล, และสูญหายไปจากลำต้นของมันในแผ่นดินแปลก; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ากล่าว, ขอพระนามพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงเจริญด้วยพระสิริเถิด, พระผู้ทรงห่วงใยเรา, ผู้คนที่ระหกระเหินไปในแผ่นดินแปลก.
- ๓๗ บัดนี้พี่น้องข้าพเจ้า, เราเห็นว่าพระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นห่วงคนทุกหมู่เหล่า, ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ในแผ่นดินไหน; แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงนับผู้คนของพระองค์, และอุทรแห่งพระเมตตาของพระองค์มีอยู่เหนือแผ่นดินโลกทั้งปวง. บัดนี้คือปิตีของข้าพเจ้า, และการน้อมขอบพระทัยเป็นล้นพ้นของข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้าจะน้อมขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าตลอดกาล. เอเมน.

Now have we not reason to rejoice? Yea, I say unto you, there never were men that had so great reason to rejoice as we, since the world began; yea, and my joy is carried away, even unto boasting in my God; for he has all power, all wisdom, and all understanding; he comprehendeth all things, and he is a merciful Being, even unto salvation, to those who will repent and believe on his name.

Now if this is boasting, even so will I boast; for this is my life and my light, my joy and my salvation, and my redemption from everlasting wo. Yea, blessed is the name of my God, who has been mindful of this people, who are a branch of the tree of Israel, and has been lost from its body in a strange land; yea, I say, blessed be the name of my God, who has been mindful of us, wanderers in a strange land.

Now my brethren, we see that God is mindful of every people, whatsoever land they may be in; yea, he numbereth his people, and his bowels of mercy are over all the earth. Now this is my joy, and my great thanksgiving; yea, and I will give thanks unto my God forever. Amen.

แอลมา ๒๗

- ๑ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชาวเลมันเหล่านั้นไปทำสงครามกับชาวนีไฟแล้ว, หลังจากการต่อสู้หลายครั้งเพื่อทำลายพวกเขา, จึงพบว่าหามีประโยชน์ไม่ที่จะหมายมั่นทำลายคนพวกนี้, พวกเขากลับไปแผ่นดินแห่งนีไฟอีก.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวอแมลิกไค, โกรธอย่างยิ่ง, เพราะการสูญเสียของตน. และเมื่อพวกเขาเห็นว่าพวกเขาไม่สามารถแก้แค้นชาวนีไฟ, พวกเขาจึงเริ่มปลุกปั่นผู้คนให้เกิดโทสะต่อต้านผู้คนของแอนไท-นีไฟ-ลีไฮ, พี่น้องของตน; ฉะนั้นพวกเขาก็เริ่มทำลายคนเหล่านั้นอีก.
- ๓ บัดนี้คนพวกนี้ไม่ยอมจับอาวุธของตนอีก, และพวกเขายอมให้ตนถูกสังหารตามความปรารถนาของศัตรู.
- ๔ บัดนี้เมื่อแอมมอนและพี่น้องท่านเห็นงานแห่งการทำลายนี้ในบรรดาผู้คนซึ่งพวกเขาท่านรักมากเหลือเกิน, และในบรรดาผู้ที่รักพวกท่านมากเหลือเกิน—เพราะพวกท่านได้รับการปฏิบัติราวกับเป็นเทพซึ่งส่งมาจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าเพื่อช่วยพวกเขาให้รอดจากความพินาศอันเป็นนิรันดร์—ฉะนั้น, เมื่อแอมมอนกับพี่น้องท่านเห็นงานแห่งการทำลายอันใหญ่หลวงนี้, พวกท่านจึงเกิดสงสาร, และพวกท่านกล่าวแก่กษัตริย์ว่า :
- ๕ ขอให้เรารวบรวมคนเหล่านี้ของพระเจ้า, และให้เราลงไปยังแผ่นดินแห่งเซราเฮมลาไปหาชาวนีไฟพี่น้องเรา, และหลบหนีจากเงื้อมมือศัตรูของเรา, เพื่อเราจะไม่ถูกทำลาย.
- ๖ แต่กษัตริย์กล่าวแก่พวกท่านว่า : ดูเถิด, ชาวนีไฟจะทำลายเรา, เพราะฆาตกรรมและบาปมากมายที่เรากระทำกับพวกเขา.
- ๗ และแอมมอนกล่าวว่า : ข้าพเจ้าจะไปทูลถามพระเจ้า, และหากพระองค์ตรัสกับเรา, ให้ลงไปหาพี่น้องเรา, ท่านจะไปไหม ?
- ๘ และกษัตริย์กล่าวแก่ท่านว่า : เราจะไป, หากพระเจ้าตรัสให้เราไป, เราจะลงไปหาพี่น้องของเรา, และเราจะเป็นทาสพวกเขาไปจนกว่าเราจะชดใช้ให้พวกเขาในฆาตกรรมและบาปมากมายซึ่งเรากระทำไว้กับพวกเขา.

Alma 27

Now it came to pass that when those Lamanites who had gone to war against the Nephites had found, after their many struggles to destroy them, that it was in vain to seek their destruction, they returned again to the land of Nephi.

And it came to pass that the Amalekites, because of their loss, were exceedingly angry. And when they saw that they could not seek revenge from the Nephites, they began to stir up the people in anger against their brethren, the people of Anti-Nephi-Lehi; therefore they began again to destroy them.

Now this people again refused to take their arms, and they suffered themselves to be slain according to the desires of their enemies.

Now when Ammon and his brethren saw this work of destruction among those whom they so dearly beloved, and among those who had so dearly beloved them—for they were treated as though they were angels sent from God to save them from everlasting destruction—therefore, when Ammon and his brethren saw this great work of destruction, they were moved with compassion, and they said unto the king:

Let us gather together this people of the Lord, and let us go down to the land of Zarahemla to our brethren the Nephites, and flee out of the hands of our enemies, that we be not destroyed.

But the king said unto them: Behold, the Nephites will destroy us, because of the many murders and sins we have committed against them.

And Ammon said: I will go and inquire of the Lord, and if he say unto us, go down unto our brethren, will ye go?

And the king said unto him: Yea, if the Lord saith unto us go, we will go down unto our brethren, and we will be their slaves until we repair unto them the many murders and sins which we have committed against them.

๙ แต่แอมมอนกล่าวแก่เขาว่า : มันขัดกับกฎของพี่น้องเรา, ซึ่งสถาปนาไว้โดยบิดาข้าพเจ้า, ว่าจะไม่มียาในบรรดาพวกเขา; ฉะนั้นให้เราลงไปและวางใจในความเมตตาของพี่น้องเราเถิด.

๑๐ แต่กษัตริย์กล่าวแก่ท่านว่า : จงทูลถามพระเจ้าเถิด, และหากพระองค์ตรัสให้เราไป, เราก็คงไป; มิฉะนั้นเราจะสิ้นชีวิตอยู่ในแผ่นดินนี้.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอมมอนไปทูลถามพระเจ้า, และพระเจ้าตรัสกับท่าน :

๑๒ จงพาคนเหล่านี้ไปจากแผ่นดินนี้, เพื่อพวกเขาจะไม่สิ้นชีวิต; เพราะซาตานมีอำนาจใหญ่หลวงเหนือใจชาวอเมลีไค, ผู้ปลุกปั่นชาวเลมมันให้เกิดโทสะต่อต้านพี่น้องของตนให้สังหารพวกเขา; ฉะนั้นเจ้าจงออกจากแผ่นดินนี้; และคนเหล่านี้ในรุ่นนี้จะเป็นสุข, เพราะเราจะปกป้องรักษาพวกเขา.

๑๓ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ แอมมอนไปบอกกษัตริย์ทุกถ้อยคำที่พระเจ้าตรัสกับท่าน.

๑๔ และพวกท่านรวบรวมผู้คนทั้งหมดของตน, แท้จริงแล้ว, ผู้คนทั้งหมดของพระเจ้า, และรวบรวมฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ทั้งหมดของตน, และออกไปจากแผ่นดิน, และมาในแดนทุรกันดารซึ่งแยกแผ่นดินแห่งนี้ไปจากแผ่นดินแห่งเซราเอมมา, และข้ามมาใกล้ชายแดนของแผ่นดิน.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอมมอนกล่าวแก่พวกเขา : ดูเถิด, ข้าพเจ้าและพี่น้องข้าพเจ้าจะเข้าไปในแผ่นดินแห่งเซราเอมมา, และท่านจะคงอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะกลับมา; และเราจะลองใจพี่น้องเรา, ว่าพวกเขาจะให้ท่านเข้าไปในแผ่นดินพวกเขาหรือไม่.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอมมอนกำลังจะเข้าไปในแผ่นดิน, คือท่านและพี่น้องท่านพบแอลมา, ในที่ซึ่งกล่าวถึงมาแล้ว; และดูเถิด, นี่คือการพบอันน่าปิติยินดี.

๑๗ บัดนี้ปิติของแอมมอนใหญ่หลวงนักถึงกับที่ท่านอัมเอิบ; แท้จริงแล้ว, ท่านถูกกลืนเข้าไปในปิติของพระเจ้าเป็นเจ้าของท่าน, แม้จนทำให้ท่านสิ้นเรี่ยวแรง; และท่านล้มลงสู่พื้นดินอีก.

๑๘ บัดนี้ไม่ใช่ปิตียิ่งหรือ ? ดูเถิด, นี่เป็นปิติซึ่งไม่มีผู้ใดได้รับนอกจากผู้สำนึกผิดอย่างแท้จริงและผู้แสวงหาความสุขด้วยความอ่อนน้อม.

But Ammon said unto him: It is against the law of our brethren, which was established by my father, that there should be any slaves among them; therefore let us go down and rely upon the mercies of our brethren.

But the king said unto him: Inquire of the Lord, and if he saith unto us go, we will go; otherwise we will perish in the land.

And it came to pass that Ammon went and inquired of the Lord, and the Lord said unto him:

Get this people out of this land, that they perish not; for Satan has great hold on the hearts of the Amalekites, who do stir up the Lamanites to anger against their brethren to slay them; therefore get thee out of this land; and blessed are this people in this generation, for I will preserve them.

And now it came to pass that Ammon went and told the king all the words which the Lord had said unto him.

And they gathered together all their people, yea, all the people of the Lord, and did gather together all their flocks and herds, and departed out of the land, and came into the wilderness which divided the land of Nephi from the land of Zarahemla, and came over near the borders of the land.

And it came to pass that Ammon said unto them: Behold, I and my brethren will go forth into the land of Zarahemla, and ye shall remain here until we return; and we will try the hearts of our brethren, whether they will that ye shall come into their land.

And it came to pass that as Ammon was going forth into the land, that he and his brethren met Alma, over in the place of which has been spoken; and behold, this was a joyful meeting.

Now the joy of Ammon was so great even that he was full; yea, he was swallowed up in the joy of his God, even to the exhausting of his strength; and he fell again to the earth.

Now was not this exceeding joy? Behold, this is joy which none receiveth save it be the truly penitent and humble seeker of happiness.

๑๙ บัดนี้ปิติของแอลมาในการพบพี่น้องของท่านใหญ่หลวงจริง ๆ, และปิติของแอรรัน, ของออมเนอร์, และฮิมนีในด้วย; แต่ดูเถิดปิติของคนเหล่านั้นไม่ได้เกินกำลังพวกท่าน.

๒๐ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมาพาพี่น้องท่านกลับไปแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา; แม้ไปบ้านท่านเอง. และพวกท่านไปบอกหัวหน้าผู้พิพากษาถึงเรื่องทั้งหมดที่ได้เกิดกับพวกท่านในแผ่นดินแห่งนี้ไฟ, ในบรรดาชาวเลมมัน, พี่น้องพวกท่าน.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหัวหน้าผู้พิพากษาออกถ้อยแถลงไปทั่วแผ่นดิน, โดยปรารถนาเสียงของผู้คนเกี่ยวกับการยอมรับพี่น้องของพวกเข, ซึ่งเป็นผู้คนของแอนไท-นีไฟ-ลีไฮ.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเสียงของผู้คนมีมา, กล่าวว่า : ดูเถิด, เราจะยกแผ่นดินแห่งเจอร์ชอนให้, ซึ่งอยู่ทางตะวันออกใกล้ทะเล, ซึ่งติดกับแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, ที่อยู่ทางใต้ของแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง; และแผ่นดินเจอร์ชอนนี้เป็นแผ่นดินที่เราจะให้แก่พี่น้องเราเป็นมรดก.

๒๓ และดูเถิด, เราจะตั้งกองทัพของเราไว้ระหว่างแผ่นดินเจอร์ชอนและแผ่นดินนีไฟ, เพื่อเราจะป้องกันพี่น้องเราในแผ่นดินเจอร์ชอน; และสิ่งนี้เราทำเพื่อพี่น้องเรา, เนื่องจากความกลัวของพวกเขที่จะจับอาวุธขึ้นต่อสู้พี่น้องของตนโดยเกรงว่าพวกเขาจะทำบาป; และความกลัวอันใหญ่หลวงของพวกเขที่เกิดขึ้นเพราะการกลับใจที่ปวดร้าวของพวกเขซึ่งพวกเขามีอยู่, เนื่องจากการกระทำบาปกรรมอย่างมากมายและความชั่วร้ายอันน่าพรั่นพรึงของตน.

๒๔ และบัดนี้ดูเถิด, การนี้เราจะทำแก่พี่น้องเรา, เพื่อพวกเขาจะได้รับแผ่นดินเจอร์ชอนเป็นมรดก; และเราจะคุ้มครองพวกเขาให้พ้นจากศัตรูด้วยกองทัพของเรา, โดยมีเงื่อนไขว่าพวกเขาจะให้ข้าวของส่วนหนึ่งของพวกเขแก่เราเพื่อเราจะดำรงกองทัพของเราไว้.

๒๕ บัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอมันได้ยินเรื่องนี้, ท่านกลับไปหาผู้คนของแอนไท-นีไฟ-ลีไฮ, และแอลมาไปกับท่านด้วย, ในแดนทุรกันดาร, ที่ซึ่งคนเหล่านั้นตั้งกระโจมของตน, และแจ้งเรื่องทั้งหมดนี้แก่พวกเขา. และแอลมาเล่าถึงการเปลี่ยนใจเลื่อมใสของท่านให้พวกเขาฟัง, พร้อมกับแอมันและแอรรัน, และพี่น้องท่าน.

Now the joy of Alma in meeting his brethren was truly great, and also the joy of Aaron, of Omner, and Himni; but behold their joy was not that to exceed their strength.

And now it came to pass that Alma conducted his brethren back to the land of Zarahemla; even to his own house. And they went and told the chief judge all the things that had happened unto them in the land of Nephi, among their brethren, the Lamanites.

And it came to pass that the chief judge sent a proclamation throughout all the land, desiring the voice of the people concerning the admitting their brethren, who were the people of Anti-Nephi-Lehi.

And it came to pass that the voice of the people came, saying: Behold, we will give up the land of Jershon, which is on the east by the sea, which joins the land Bountiful, which is on the south of the land Bountiful; and this land Jershon is the land which we will give unto our brethren for an inheritance.

And behold, we will set our armies between the land Jershon and the land Nephi, that we may protect our brethren in the land Jershon; and this we do for our brethren, on account of their fear to take up arms against their brethren lest they should commit sin; and this their great fear came because of their sore repentance which they had, on account of their many murders and their awful wickedness.

And now behold, this will we do unto our brethren, that they may inherit the land Jershon; and we will guard them from their enemies with our armies, on condition that they will give us a portion of their substance to assist us that we may maintain our armies.

Now, it came to pass that when Ammon had heard this, he returned to the people of Anti-Nephi-Lehi, and also Alma with him, into the wilderness, where they had pitched their tents, and made known unto them all these things. And Alma also related unto them his conversion, with Ammon and Aaron, and his brethren.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรื่องนี้ก่อให้เกิดความปรารถนาในบรรดาคนเหล่านั้น. และพวกเขาลงไปในพื้นที่แห่งเจอร์ซอน, และเข้าครอบครองแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน; และชาวนีไฟเรียกพวกเขาว่าผู้คนของแอมมอน; ฉะนั้นพวกเขาจึงแตกต่างออกไปโดยชื่อนั้นนับแต่นั้นมา.

๒๗ และพวกเขาอยู่ในบรรดาผู้คนของนีไฟ, และนับอยู่ในบรรดาผู้คนซึ่งเป็นของศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้าด้วย. และพวกเขาดีเด่นเพราะความกระตือรือร้นของตนที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้า, และต่อมนุษย์ด้วย; เพราะพวกเขาซื่อสัตย์และเที่ยงตรงอย่างสมบูรณ์ในทุกสิ่ง; และพวกเขามั่นคงในศรัทธาแห่งพระคริสต์, แม้จนกว่าชีวิตจะหาไม่.

๒๘ และพวกเขามองการนองเลือดในหมู่พี่น้องตนด้วยความน่าชิงชังที่สุด; และจะไม่มีใครทำให้พวกเขายอมจับอาวุธขึ้นต่อสู้กับพี่น้องของตนได้เลย; และพวกเขาไม่เคยมองความตายด้วยความหวาดหวั่นไม่ว่าจะมากน้อยเพียงใด, เพราะความหวังและทัศนคติที่พวกเขามีต่อพระคริสต์และการฟื้นคืนชีวิต; ฉะนั้น, ความตายจึงถูกกลืนไปจากพวกเขาโดยชัยชนะของพระคริสต์เหนือมัน.

๒๙ ฉะนั้น, พวกเขาจึงทนรับความตายในวิธีที่ทรมานและปวดร้าวเป็นที่สุดเท่าที่พี่น้องพวกเขาจะทำให้เกิดแก่พวกเขาได้, ก่อนที่พวกเขาจะจับดาบหรือกระบี่ขึ้นทำร้ายคนพวกนั้น.

๓๐ และดังนั้นพวกเขาจึงเป็นผู้คนที่กระตือรือร้นและเป็นที่รัก, และเป็นที่ยอมรับยิ่งของพระเจ้า.

And it came to pass that it did cause great joy among them. And they went down into the land of Jershon, and took possession of the land of Jershon; and they were called by the Nephites the people of Ammon; therefore they were distinguished by that name ever after.

And they were among the people of Nephi, and also numbered among the people who were of the church of God. And they were also distinguished for their zeal towards God, and also towards men; for they were perfectly honest and upright in all things; and they were firm in the faith of Christ, even unto the end.

And they did look upon shedding the blood of their brethren with the greatest abhorrence; and they never could be prevailed upon to take up arms against their brethren; and they never did look upon death with any degree of terror, for their hope and views of Christ and the resurrection; therefore, death was swallowed up to them by the victory of Christ over it.

Therefore, they would suffer death in the most aggravating and distressing manner which could be inflicted by their brethren, before they would take the sword or cimeter to smite them.

And thus they were a zealous and beloved people, a highly favored people of the Lord.

แอลมา ๒๘

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากที่ผู้คนของแอมันตั้งรกรากอยู่ในแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน, และสถาปนาศาสนจักรขึ้นด้วยในแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน, และกองทัพชาวนีไฟมาตั้งอยู่โดยรอบแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน, แท้จริงแล้ว, ในชายแดนโดยรอบแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา; ดูเถิดกองทัพชาวเลมันติดตามพี่น้องของตนไปในแดนทุรกันดาร.
- ๒ และดังนั้นจึงมีการรบครั้งใหญ่; แท้จริงแล้ว, แม้เป็นการรบอย่างที่ไม่เคยพบเห็นในบรรดาผู้คนทั้งหมดในแผ่นดินนับแต่เวลาที่ลีไฮออกจากเยรูซาเล็ม; แท้จริงแล้ว, และชาวเลมันหลายหมื่นคนถูกสังหารและกระจัดกระจายกันอยู่ทั่วไป.
- ๓ แท้จริงแล้ว, และมีการเข่นฆ่าไม่เลือกหน้าในบรรดาผู้คนของนีไฟด้วย; กระนั้นก็ตาม, ชาวเลมันถูกขับไล่และกระจัดกระจายไป, และผู้คนของนีไฟกลับมาแผ่นดินของตนอีก.
- ๔ และบัดนี้เป็นเวลาที่มีความโศกเศร้าและคร่ำครวญครั้งใหญ่หลวงได้ยินไปทั่วแผ่นดิน, ในบรรดาผู้คนทั้งหมดของนีไฟ—
- ๕ แท้จริงแล้ว, เสียงร่ำไห้ของหญิงหม้ายที่โศกเศร้าเพราะสามีของพวกนาง, และบิดาที่โศกเศร้าเพราะบุตรของตนด้วย, และธิดาเพราะพี่น้องชาย, แท้จริงแล้ว, พี่น้องชายเพราะบิดา; และดังนั้นเสียงร่ำไห้แห่งความโศกเศร้าได้ยินไปในบรรดาพวกเขาทั้งปวง, โศกเศร้าเพราะวงศ์วานว่านเครือคนที่ถูกสังหาร.
- ๖ และบัดนี้แน่นอนว่าเป็นวันอันเปี่ยมด้วยโทมนัส; แท้จริงแล้ว, เป็นเวลาแห่งความหม่นหมอง, และเวลาแห่งการอดอาหารและสวดอ้อนวอนอย่างหนัก.
- ๗ และปีที่สิบห้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลงดังนี้;
- ๘ และนี่คือเรื่องราวของแอมันและพี่น้องท่าน, ในการเดินทางของพวกท่านในแผ่นดินแห่งนี้ไฟ, ความทุกข์เวทนาของพวกท่านในแผ่นดิน, โทมนัสของพวกท่าน, และความทุกข์ของพวกท่าน, และปิติของพวกท่านที่เกินกว่าจะเข้าใจได้, และการต้อนรับและความปลอดภัยของพวกพี่น้องในแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน. และบัดนี้ขอพระเจ้า, พระผู้ไถ่ของคนที่ทั้งปวง, โปรดประทานพรให้จิตวิญญาณพวกเขาตลอดกาล.

Alma 28

And now it came to pass that after the people of Ammon were established in the land of Jershon, and a church also established in the land of Jershon, and the armies of the Nephites were set round about the land of Jershon, yea, in all the borders round about the land of Zarahemla; behold the armies of the Lamanites had followed their brethren into the wilderness.

And thus there was a tremendous battle; yea, even such an one as never had been known among all the people in the land from the time Lehi left Jerusalem; yea, and tens of thousands of the Lamanites were slain and scattered abroad.

Yea, and also there was a tremendous slaughter among the people of Nephi; nevertheless, the Lamanites were driven and scattered, and the people of Nephi returned again to their land.

And now this was a time that there was a great mourning and lamentation heard throughout all the land, among all the people of Nephi—

Yea, the cry of widows mourning for their husbands, and also of fathers mourning for their sons, and the daughter for the brother, yea, the brother for the father; and thus the cry of mourning was heard among all of them, mourning for their kindred who had been slain.

And now surely this was a sorrowful day; yea, a time of solemnity, and a time of much fasting and prayer.

And thus endeth the fifteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi;

And this is the account of Ammon and his brethren, their journeyings in the land of Nephi, their sufferings in the land, their sorrows, and their afflictions, and their incomprehensible joy, and the reception and safety of the brethren in the land of Jershon. And now may the Lord, the Redeemer of all men, bless their souls forever.

๙ และนี่คือเรื่องราวของสงครามและความขัดแย้งในบรรดาชาวไนไฟ, และสงครามระหว่างชาวไนไฟกับชาวเลมันด้วย; และปีที่สิบห้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษาสิ้นสุดลง.

๑๐ และจากปีแรกถึงปีที่สิบห้าเกิดการทำลายชีวิตหลายพันชีวิต; แท้จริงแล้ว, เกิดภาพอันน่าพรั่นพรึงของการนองเลือด.

๑๑ และร่างของหลายพันคนถูกฝังดิน, ขณะที่ร่างของหลายพันคนเน่าเปื่อยกองเกลื่อนอยู่บนพื้นพิภพ; แท้จริงแล้ว, หลายพันคนโศกเศร้าเพราะการสูญเสียวงศ์วานว่านเครือตน, เพราะพวกเขามีเหตุผลที่จะกลัว, ตามสัญญาของพระเจ้า, ว่าพวกเขาถูกกำหนดให้อยู่ในสภาพแห่งวิบัติอันหาได้สิ้นสุดไม่.

๑๒ ขณะที่คนอื่น ๆ หลายพันคนโศกเศร้าอย่างแท้จริงเพราะการสูญเสียวงศ์วานว่านเครือตน, ทว่าพวกเขายังชื่นชมยินดีและปรีดาในความหวัง, และแม้รู้, ตามสัญญาของพระเจ้า, ว่าพระองค์จะทรงยกพวกเขาให้พำนักอยู่ทางพระหัตถ์ขวาของพระผู้เป็นเจ้า, ในสภาพแห่งความสุขอันไม่รู้จบ.

๑๓ และดังนั้นเราจึงเห็นว่าความไม่เสมอภาคของมนุษย์นั้นมากเพียงใดเพราะบาปและการล่วงละเมิด, และอำนาจของมาร, ซึ่งได้มาด้วยแผนการอันแยบยลที่เขาคิดค้นขึ้นเพื่อวางกับดักใจมนุษย์.

๑๔ และด้วยเหตุนี้เราจึงเห็นการเรียกอย่างร้อนรนให้มนุษย์ขยันหมั่นเพียรเพื่อทำงานในสวนองุ่นของพระเจ้า; และดังนั้นเราจึงเห็นเหตุอันใหญ่หลวงของโทมนัส, และของการชื่นชมยินดีด้วย—โทมนัสเพราะความตายและความพินาศในบรรดามนุษย์, และปิติเพราะแสงสว่างของพระคริสต์ที่มีต่อชีวิต.

And this is the account of the wars and contentions among the Nephites, and also the wars between the Nephites and the Lamanites; and the fifteenth year of the reign of the judges is ended.

And from the first year to the fifteenth has brought to pass the destruction of many thousand lives; yea, it has brought to pass an awful scene of bloodshed.

And the bodies of many thousands are laid low in the earth, while the bodies of many thousands are moldering in heaps upon the face of the earth; yea, and many thousands are mourning for the loss of their kindred, because they have reason to fear, according to the promises of the Lord, that they are consigned to a state of endless wo.

While many thousands of others truly mourn for the loss of their kindred, yet they rejoice and exult in the hope, and even know, according to the promises of the Lord, that they are raised to dwell at the right hand of God, in a state of never-ending happiness.

And thus we see how great the inequality of man is because of sin and transgression, and the power of the devil, which comes by the cunning plans which he hath devised to ensnare the hearts of men.

And thus we see the great call of diligence of men to labor in the vineyards of the Lord; and thus we see the great reason of sorrow, and also of rejoicing—sorrow because of death and destruction among men, and joy because of the light of Christ unto life.

แอลมา ๒๙

- ๑ โอ้หากข้าพเจ้าเป็นเทพ, และมีความปรารถนาได้ตามใจข้าพเจ้า, เพื่อข้าพเจ้าจะออกไปและพูดด้วยแตรของพระผู้เป็นเจ้า, ด้วยเสียงที่จะเขย่าแผ่นดินโลก, และป่าวร้องการกลับใจแก่ทุกคน !
- ๒ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าจะประกาศแก่ทุกจิตวิญญาณ, ด้วยเสียงฟ้าร้อง, เรื่องการกลับใจและแผนแห่งการไถ่, ว่าพวกเขาควรกลับใจและมาหาพระผู้เป็นเจ้าของเรา, เพื่อจะไม่มีโทมนัสบนทั่วพื้นพิภพอีกต่อไป.
- ๓ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์, และทำบาปเมื่อข้าพเจ้ามีความปรารถนານี้; เพราะข้าพเจ้าควรพอใจกับสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงมอบให้ข้าพเจ้า.
- ๔ ข้าพเจ้าไม่ควรตั้งความปรารถนาจะแปรเปลี่ยนประกาศิตอันมั่นคงของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเที่ยงธรรม, เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์ประทานให้มนุษย์ตามความปรารถนาของพวกเขา, ไม่ว่าจะเป็นไปเพื่อความตายหรือเพื่อชีวิต; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์ทรงมอบให้มนุษย์, แท้จริงแล้ว, ทรงประกาศิตแก่พวกเขาในคำประกาศิตที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้, ตามความประสงค์ของพวกเขา, ไม่ว่าจะเป็นไปเพื่อความรอดหรือเพื่อความพินาศ.
- ๕ แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้ารู้ว่าความดีและความชั่วมาอยู่ต่อหน้ามนุษย์ทั้งปวง; ผู้ที่ไม่รู้ความดีจากความชั่วยอมปราศจากข้อตำหนิ; แต่ผู้ที่รู้ความดีและความชั่ว, แก่ผู้นั้นจะให้ตามความปรารถนาของเขา, ไม่ว่าเขาจะปรารถนาความดีหรือความชั่ว, ชีวิตหรือความตาย, ปิติหรือสำนักผิดจากมโนธรรม.
- ๖ บัดนี้, โดยที่เห็นว่าข้าพเจ้ารู้เรื่องเหล่านี้, เหตุใดข้าพเจ้าจึงจะปรารถนายิ่งไปกว่าการทำงานที่พระองค์ทรงเรียกข้าพเจ้ามาแล้ว ?
- ๗ เหตุใดข้าพเจ้าจะปรารถนาให้ตนเป็นเทพ, ให้ข้าพเจ้าพูดไปได้ทั่วสุดแดนแผ่นดินโลก ?
- ๘ เพราะดูเถิด, พระเจ้าประทานให้ประชาชาติทั้งปวง, ด้วยชาติและภาษาของตนเอง, ที่จะสอนพระวจนะของพระองค์, แท้จริงแล้ว, ด้วยปัญญา, ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นเหมาะสมที่พวกเขาควรมี; ฉะนั้นเราจึงเห็นว่าพระเจ้าประทานคำปรึกษาด้วยพระปรีชาญาณ, ตามสิ่งที่เที่ยงธรรมและจริง.

Alma 29

O that I were an angel, and could have the wish of mine heart, that I might go forth and speak with the trump of God, with a voice to shake the earth, and cry repentance unto every people!

Yea, I would declare unto every soul, as with the voice of thunder, repentance and the plan of redemption, that they should repent and come unto our God, that there might not be more sorrow upon all the face of the earth.

But behold, I am a man, and do sin in my wish; for I ought to be content with the things which the Lord hath allotted unto me.

I ought not to harrow up in my desires the firm decree of a just God, for I know that he granteth unto men according to their desire, whether it be unto death or unto life; yea, I know that he allotteth unto men, yea, decreeth unto them decrees which are unalterable, according to their wills, whether they be unto salvation or unto destruction.

Yea, and I know that good and evil have come before all men; he that knoweth not good from evil is blameless; but he that knoweth good and evil, to him it is given according to his desires, whether he desireth good or evil, life or death, joy or remorse of conscience.

Now, seeing that I know these things, why should I desire more than to perform the work to which I have been called?

Why should I desire that I were an angel, that I could speak unto all the ends of the earth?

For behold, the Lord doth grant unto all nations, of their own nation and tongue, to teach his word, yea, in wisdom, all that he seeth fit that they should have; therefore we see that the Lord doth counsel in wisdom, according to that which is just and true.

๙ ข้าพเจ้ารู้ถึงเรื่องที่พระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้า, และข้าพเจ้าโอ้อวดสิ่งนี้. ข้าพเจ้าไม่โอ้อวดตัวข้าพเจ้า, แต่ข้าพเจ้าปลานปล้มในสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, และนี่คือความปลานปล้มของข้าพเจ้า, ว่าข้าพเจ้าอาจจะเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้านำจิตวิญญาณศักดิ์ดวงมาสู่การกลับใจ; และนี่คือปิตติของข้าพเจ้า.

๑๐ และดูเถิด, เมื่อข้าพเจ้าเห็นพี่น้องข้าพเจ้าเป็นอันมากสำนึกผิดโดยแท้จริง, และมาหาพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, เมื่อนั้นจิตวิญญาณข้าพเจ้าจะเปี่ยมด้วยปิตติ; เมื่อนั้นข้าพเจ้าจดจำได้ว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใดบ้างเพื่อข้าพเจ้า, แท้จริงแล้ว, แม้ที่พระองค์ทรงไถยนิคำสวดอ้อนวอนของข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, เวลานั้นข้าพเจ้าจดจำถึงพระพาหุอันเมตตาของพระองค์ซึ่งทรงยื่นมาให้ข้าพเจ้า.

๑๑ แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้าระลึกถึงความเป็นเชลยของบรรพบุรุษข้าพเจ้าด้วย; เพราะข้าพเจ้ารู้แน่ว่าพระเจ้าทรงปลดปล่อยพวกเขาออกจากความเป็นทาส, และโดยการนี้ทรงสถาปนาศาสนจักรของพระองค์ขึ้น; แท้จริงแล้ว, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้า, พระผู้เป็นเจ้าของอับราฮัม, พระผู้เป็นเจ้าของอิสอัค, และพระผู้เป็นเจ้าของยาโคบ, ทรงปลดปล่อยพวกเขาออกจากความเป็นทาส.

๑๒ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอถึงความเป็นเชลยของบรรพบุรุษข้าพเจ้า; และพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันนั้นผู้ทรงปลดปล่อยพวกเขาออกจากเงื้อมมือชาวอียิปต์ทรงปลดปล่อยพวกเขาออกจากความเป็นทาส.

๑๓ แท้จริงแล้ว, และพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันนั้นทรงสถาปนาศาสนจักรของพระองค์ขึ้นในบรรดาพวกเขา; แท้จริงแล้ว, และพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันนั้นทรงเรียกข้าพเจ้าโดยการเรียกอันศักดิ์สิทธิ์, เพื่อสั่งสอนพระวจนะให้คนเหล่านี้, และประทานความสำเร็จมากมายให้ข้าพเจ้า, ซึ่งในการนี้ปิตติของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยม.

๑๔ แต่ข้าพเจ้าไม่ยินดีในความสำเร็จของข้าพเจ้าเองแต่อย่างเดียว, แต่ปิตติของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยมยิ่งขึ้นเพราะความสำเร็จของพี่น้องข้าพเจ้า, ผู้ซึ่งไปยังแผ่นดินแห่งนีไฟ.

I know that which the Lord hath commanded me, and I glory in it. I do not glory of myself, but I glory in that which the Lord hath commanded me; yea, and this is my glory, that perhaps I may be an instrument in the hands of God to bring some soul to repentance; and this is my joy.

And behold, when I see many of my brethren truly penitent, and coming to the Lord their God, then is my soul filled with joy; then do I remember what the Lord has done for me, yea, even that he hath heard my prayer; yea, then do I remember his merciful arm which he extended towards me.

Yea, and I also remember the captivity of my fathers; for I surely do know that the Lord did deliver them out of bondage, and by this did establish his church; yea, the Lord God, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob, did deliver them out of bondage.

Yea, I have always remembered the captivity of my fathers; and that same God who delivered them out of the hands of the Egyptians did deliver them out of bondage.

Yea, and that same God did establish his church among them; yea, and that same God hath called me by a holy calling, to preach the word unto this people, and hath given me much success, in the which my joy is full.

But I do not joy in my own success alone, but my joy is more full because of the success of my brethren, who have been up to the land of Nephi.

๑๕ ดูเถิด, พวกท่านทำงานหนักอย่างยิ่ง, และนำผล
เป็นอันมากออกมา; และรางวัลของพวกท่านจะยิ่ง
ใหญ่สักเพียงใด!

๑๖ บัดนี้, เมื่อข้าพเจ้านึกถึงความสำเร็จของพี่น้อง
เหล่านี้ของข้าพเจ้า, ประหนึ่งว่าจิตวิญญาณข้าพเจ้า
ถูกนำไป, แม้ถึงการแยกจากร่างกาย, ปิติของข้าพเจ้า
ใหญ่หลวงยิ่งนัก.

๑๗ และบัดนี้ขอพระผู้เป็นเจ้าโปรดประทานแก่คนเหล่านี,
พี่น้องข้าพเจ้า, เพื่อพวกท่านจะได้นั่งลงใน
อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, และคน
ทั้งหมดผู้เป็นผลจากการทำงานของพวกท่านด้วยเพื่อ
พวกท่านจะไม่ออกไปอีก, แต่เพื่อพวกท่านจะ
สรรเสริญพระองค์ตลอดกาล. และขอพระผู้เป็นเจ้า
โปรดประทานให้เป็นไปตามถ้อยคำของข้าพเจ้า, แม้
ดังที่ข้าพเจ้าพูดไว้. เอเมน.

Behold, they have labored exceedingly, and have
brought forth much fruit; and how great shall be
their reward!

Now, when I think of the success of these my
brethren my soul is carried away, even to the separa-
tion of it from the body, as it were, so great is my joy.

And now may God grant unto these, my brethren,
that they may sit down in the kingdom of God; yea,
and also all those who are the fruit of their labors
that they may go no more out, but that they may
praise him forever. And may God grant that it may be
done according to my words, even as I have spoken.
Amen.

แอลมา ๓๐

- ๑ ดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากที่ผู้คนของแอมันตั้งรกรากอยู่ในแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน, แท้จริงแล้ว, และหลังจากที่ชาวเลมันถูกขับไล่ออกจากแผ่นดินแล้วด้วย, และคนตายของพวกเขาถูกผู้คนของแผ่นดินฝังไว้—
- ๒ บัดนี้ไม่ได้นับจำนวนคนตายของพวกเขาเพราะความมากมายในจำนวนของมัน; ทั้งไม่ได้นับจำนวนคนตายของชาวนีไฟ—แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากที่พวกเขาได้ฝังคนตายของตน, และหลังจากวันแห่งการอดอาหาร, และความโศกเศร้า, และการสวดอ้อนวอนด้วยแล้ว, (และมันเป็นไปในปีที่สิบหกแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ) จึงเริ่มมีสันติติดต่อกันทั่วแผ่นดิน.
- ๓ แท้จริงแล้ว, และผู้คนยึดมั่นต่อการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า; และพวกเขาเคร่งครัดในการยึดถือศาสนพิธีของพระผู้เป็นเจ้า, ตามกฎของโมเสส; เพราะพวกเขาได้รับการสอนให้รักษากฎของโมเสสไปจนกว่ามันจะสมบูรณ์.
- ๔ และด้วยเหตุนี้ผู้คนจึงไม่มีความวุ่นวายตลอดปีที่สิบหกแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในการเริ่มต้นของปีที่สิบเจ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, มีสันติติดต่อกัน.
- ๖ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในตอนปลายปีที่สิบเจ็ด, ชายผู้หนึ่งเข้ามาในแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, และเขาเป็นผู้ต่อต้านพระคริสต์, เพราะเขาเริ่มสั่งสอนผู้คนในทางตรงกันข้ามกับคำพยากรณ์ซึ่งศาสดาพยากรณ์พูดไว้, เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์.
- ๗ บัดนี้ไม่มีกฎที่ขัดขวางความเชื่อของมนุษย์; เพราะเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับพระบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าอย่างยิ่งที่ว่าจะมีกฎซึ่งจะนำมนุษย์ไปสู่ฐานะที่ไม่เสมอภาค.
- ๘ เพราะพระคัมภีร์กล่าวไว้ดังนี้ : ท่านทั้งหลายจงเลือกเสียวันนี้, ว่าท่านจะปรนนิบัติผู้ใด.
- ๙ บัดนี้หากมนุษย์ปรารถนาจะรับใช้พระผู้เป็นเจ้า, ก็เป็นสิทธิ์ของเขา; หรือที่จริงแล้ว, หากเขาเชื่อในพระผู้เป็นเจ้าก็เป็นสิทธิ์ของเขาที่จะรับใช้พระองค์; แต่หากเขาไม่เชื่อในพระองค์ก็ไม่มีกฎที่จะลงโทษเขา.

Alma 30

Behold, now it came to pass that after the people of Ammon were established in the land of Jereshon, yea, and also after the Lamanites were driven out of the land, and their dead were buried by the people of the land—

Now their dead were not numbered because of the greatness of their numbers; neither were the dead of the Nephites numbered—but it came to pass after they had buried their dead, and also after the days of fasting, and mourning, and prayer, (and it was in the sixteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi) there began to be continual peace throughout all the land.

Yea, and the people did observe to keep the commandments of the Lord; and they were strict in observing the ordinances of God, according to the law of Moses; for they were taught to keep the law of Moses until it should be fulfilled.

And thus the people did have no disturbance in all the sixteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass that in the commencement of the seventeenth year of the reign of the judges, there was continual peace.

But it came to pass in the latter end of the seventeenth year, there came a man into the land of Zarahemla, and he was Anti-Christ, for he began to preach unto the people against the prophecies which had been spoken by the prophets, concerning the coming of Christ.

Now there was no law against a man's belief; for it was strictly contrary to the commands of God that there should be a law which should bring men on to unequal grounds.

For thus saith the scripture: Choose ye this day, whom ye will serve.

Now if a man desired to serve God, it was his privilege; or rather, if he believed in God it was his privilege to serve him; but if he did not believe in him there was no law to punish him.

๑๐ แต่หากเขากระทำฆาตกรรมเขาก็ถูกลงโทษถึงตาย; และหากเขาโจรกรรมเขาก็ถูกลงโทษด้วย; และหากเขาขโมยเขาก็ถูกลงโทษด้วย; และหากเขาประพฤติล่วงประเวณีเขาก็ถูกลงโทษด้วย; แท้จริงแล้ว, เพื่อความชั่วร้ายทั้งหมดนี้พวกเขาจึงถูกลงโทษ.

๑๑ เพราะมีกฎอยู่ว่ามนุษย์จะถูกพิพากษาตามโทษานุโทษของเขา. กระนั้นก็ตาม, ไม่มีกฎหมายห้ามความเชื่อของมนุษย์; ฉะนั้น, มนุษย์ถูกลงโทษเพราะโทษานุโทษซึ่งเขากระทำเท่านั้น; ฉะนั้นคนทั้งปวงอยู่ในฐานะที่เสมอภาค.

๑๒ และผู้ต่อต้านพระคริสต์ผู้นี้, ชื่อของเขาคือคอรียอร์, (และกฎหมายไม่มีอำนาจกับเขาได้) เริ่มสั่งสอนผู้คนว่าจะไม่มีพระคริสต์. และเขาสั่งสอนตามวิธีนี้, โดยกล่าวว่ :

๑๓ โอ้ท่านที่ถูกมัดลงไปอยู่ใต้ความหวังอันโง่เขลาและเปล่าประโยชน์, ทำไมท่านจึงนำเรื่องโง่เขลาเช่นนั้นมาเทียมแอกไว้กับตัว ? ทำไมท่านจึงตั้งตารอพระคริสต์ ? เพราะไม่มีมนุษย์คนใดรู้ได้ถึงสิ่งที่จะมาถึง.

๑๔ ดูเถิด, เรื่องเหล่านี้ซึ่งท่านเรียกว่าคำพยากรณ์, ซึ่งท่านกล่าวว่าสืบทอดกันมาโดยศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์, ดูเถิด, สิ่งเหล่านี้เป็นประเพณีอันโง่เขลาของบรรพบุรุษท่าน.

๑๕ ท่านรู้ถึงความแน่นอนของสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร ? ดูเถิด, ท่านไม่อาจรู้ได้ถึงสิ่งที่ท่านไม่เห็น; ฉะนั้นท่านจึงไม่อาจรู้ได้ว่าจะมีพระคริสต์.

๑๖ ท่านมองไปข้างหน้าและกล่าวว่าท่านเห็นการปลดบาปของท่าน. แต่ดูเถิด, มันเป็นผลของจิตใจที่ไร้สติ; และความฟั่นเฟือนนี้ของจิตใจท่านเกิดขึ้นเพราะประเพณีบรรพบุรุษของท่าน, ซึ่งนำท่านไปสู่ความเชื่อในสิ่งที่ไม่เป็นเช่นนั้น.

๑๗ และเรื่องเช่นนั้นอีกหลายเรื่องที่เขากล่าวแก่คนทั้งหลาย, โดยบอกคนเหล่านั้นว่าจะมีการชดใช้เพื่อบาปของมนุษย์เกิดขึ้นไม่ได้, แต่มนุษย์ทุกคนรับประสบการณ์ในชีวิตนี้ตามการดำเนินชีวิตของตน; ฉะนั้นมนุษย์ทุกคนรุ่งเรืองตามอัจฉริยภาพของตน, และว่ามนุษย์ทุกคนมีชัยชนะตามกำลังของตน; และอะไรก็ตามที่มนุษย์ทำไปย่อมไม่เป็นความผิด.

But if he murdered he was punished unto death; and if he robbed he was also punished; and if he stole he was also punished; and if he committed adultery he was also punished; yea, for all this wickedness they were punished.

For there was a law that men should be judged according to their crimes. Nevertheless, there was no law against a man's belief; therefore, a man was punished only for the crimes which he had done; therefore all men were on equal grounds.

And this Anti-Christ, whose name was Korihor, (and the law could have no hold upon him) began to preach unto the people that there should be no Christ. And after this manner did he preach, saying:

O ye that are bound down under a foolish and a vain hope, why do ye yoke yourselves with such foolish things? Why do ye look for a Christ? For no man can know of anything which is to come.

Behold, these things which ye call prophecies, which ye say are handed down by holy prophets, behold, they are foolish traditions of your fathers.

How do ye know of their surety? Behold, ye cannot know of things which ye do not see; therefore ye cannot know that there shall be a Christ.

Ye look forward and say that ye see a remission of your sins. But behold, it is the effect of a frenzied mind; and this derangement of your minds comes because of the traditions of your fathers, which lead you away into a belief of things which are not so.

And many more such things did he say unto them, telling them that there could be no atonement made for the sins of men, but every man fared in this life according to the management of the creature; therefore every man prospered according to his genius, and that every man conquered according to his strength; and whatsoever a man did was no crime.

๑๘ และดังนี้เขาสั่งสอนคนทั้งหลาย, ชักนำใจคนไปเป็นอันมาก, เป็นเหตุให้คนเหล่านั้นเชิดหน้าในความชั่วร้ายของตน, แท้จริงแล้ว, ชักนำผู้หญิงไปเป็นอันมาก, และผู้ชายด้วย, ให้กระทำการผิดประเวณี—โดยบอกพวกเขาว่าเมื่อมนุษย์ตาย, นั่นคือที่สุดของมัน.

๑๙ บัดนี้ชายผู้นี้ข้ามไปแผ่นดินแห่งเจอร์ชอนด้วย, เพื่อสั่งสอนเรื่องเหล่านั้นในบรรดาผู้คนของแอมมอน, ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเป็นผู้คนของชาวเลมมัน.

๒๐ แต่ดูเถิดคนเหล่านั้นฉลาดกว่าชาวนีไฟหลาย ๆ คน; เพราะคนเหล่านั้นจับเขา, และมัดเขา, และพาเขาไปอยู่ต่อหน้าแอมมอน, ผู้เป็นมหาปุโรหิตปกครองคนเหล่านั้น.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านให้พาเขาออกไปจากแผ่นดิน. และเขาเข้ามาในแผ่นดินแห่งกิเดียน, และเริ่มสั่งสอนคนเหล่านั้นด้วย; และที่นี้เขาไม่ได้รับความสำเร็จมากนัก, เพราะเขาถูกจับมัดไว้และถูกพาไปอยู่ต่อหน้ามหาปุโรหิต, และหัวหน้าผู้พิพากษาปกครองแผ่นดินด้วย.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมหาปุโรหิตกล่าวแก่เขาว่า : ทำไมท่านจึงเที่ยวไปบิดเบือนทางของพระเจ้า? ทำไมท่านจึงสอนคนเหล่านั้นว่าจะไม่มีพระคริสต์, เพื่อขัดขวางการชื่นชมยินดีของพวกเขา? ทำไมท่านจึงพูดขัดกับคำพยากรณ์ทั้งหมดของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์?

๒๓ บัดนี้ชื่อของมหาปุโรหิตคือกิดโดนาห์. และคอรียอร์กล่าวแก่ท่าน : เพราะข้าพเจ้าไม่สอนประเพณีโง่เขลาของบรรพบุรุษท่าน, และเพราะข้าพเจ้าไม่สอนคนเหล่านั้นให้ผูกมัดตนลงไปได้ศาสนพิธีและการปฏิบัติอันโง่เขลาซึ่งปุโรหิตในสมัยโบราณกำหนดไว้, เพื่อแย่งชิงพลังอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือพวกเขา, เพื่อให้พวกเขาอยู่ในความเขลา, เพื่อพวกเขาจะได้ไม่เงยหน้า, แต่ถูกกดหัวไว้ตามคำของท่าน.

๒๔ ท่านกล่าวว่าคนเหล่านี้เป็นอิสราเอล. ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวว่าพวกเขาอยู่ในความเป็นทาส. ท่านกล่าวว่าคำพยากรณ์สมัยโบราณเหล่านั้นจริง. ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวว่าท่านไม่รู้ว่ามีจริง.

๒๕ ท่านกล่าวว่าคนเหล่านี้เป็นคนที่มีความผิดและตก, เพราะการล่วงละเมิดของบรรพชน. ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวว่าเด็กมิได้มีความผิดอันเนื่องจากบิดามารดาของตน.

And thus he did preach unto them, leading away the hearts of many, causing them to lift up their heads in their wickedness, yea, leading away many women, and also men, to commit whoredoms—telling them that when a man was dead, that was the end thereof.

Now this man went over to the land of Jereshon also, to preach these things among the people of Ammon, who were once the people of the Lamanites.

But behold they were more wise than many of the Nephites; for they took him, and bound him, and carried him before Ammon, who was a high priest over that people.

And it came to pass that he caused that he should be carried out of the land. And he came over into the land of Gideon, and began to preach unto them also; and here he did not have much success, for he was taken and bound and carried before the high priest, and also the chief judge over the land.

And it came to pass that the high priest said unto him: Why do ye go about perverting the ways of the Lord? Why do ye teach this people that there shall be no Christ, to interrupt their rejoicings? Why do ye speak against all the prophecies of the holy prophets?

Now the high priest's name was Giddonah. And Korihor said unto him: Because I do not teach the foolish traditions of your fathers, and because I do not teach this people to bind themselves down under the foolish ordinances and performances which are laid down by ancient priests, to usurp power and authority over them, to keep them in ignorance, that they may not lift up their heads, but be brought down according to thy words.

Ye say that this people is a free people. Behold, I say they are in bondage. Ye say that those ancient prophecies are true. Behold, I say that ye do not know that they are true.

Ye say that this people is a guilty and a fallen people, because of the transgression of a parent. Behold, I say that a child is not guilty because of its parents.

- ๒๖ และท่านกล่าวด้วยว่าพระคริสต์จะเสด็จมา. แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวว่าท่านหาได้รู้ไม่ว่าจะมีพระคริสต์. และท่านกล่าวด้วยว่าพระองค์จะทรงถูกประหารเพื่อบาปของโลก—
- ๒๗ และดังนั้นท่านชักนำคนพวกนี้ไปตามประเพณีโง่เขลาของบรรพบุรุษท่าน, และตามความปรารถนาของท่านเอง; และท่านกดขี่พวกเขาไว้, แม้ตั้งอยู่ในความเป็นทาส, เพื่อท่านจะได้มีหน้าสำหรับด้วยแรงงานจากมือของพวกเขา, เพื่อพวกเขาจะไม่กล้าเงยหน้าด้วยความมองอาจ, และเพื่อพวกเขาจะไม่กล้ายินดีในสิทธิและอภิสิทธิ์ของตน.
- ๒๘ แท้จริงแล้ว, พวกเขาไม่กล้าใช้สิ่งซึ่งเป็นของตนเองโดยเกรงว่าจะทำให้ปุโรหิตของตนขุ่นเคือง, ผู้ซึ่งใส่แอกให้พวกเขาตามความปรารถนาของตน, และนำพวกเขาให้เชื่อ, โดยประเพณีของตนและความฝันของตนและอารมณ์ของตนและนิมิตของตนและความลึกลับอันแสนสยองของตน, เพื่อที่ว่า, หากพวกเขาไม่ทำตามคำของตน, พวกเขาจะทำให้ใครสักคนซึ่งไม่เป็นที่รู้จักขุ่นเคือง, ผู้ซึ่งพวกเขากล่าวว่าเป็นพระผู้เป็นเจ้า—บุคคลซึ่งไม่มีใครเคยเห็นหรือรู้จัก, ผู้ซึ่งไม่เคยดำรงอยู่เลย, ทั้งจะไม่มีวันดำรงอยู่.
- ๒๙ บัดนี้เมื่อมหาปุโรหิตและหัวหน้าผู้พิพากษาเห็นความแข็งกระด้างของใจเขา, แท้จริงแล้ว, เมื่อเห็นว่าเขาจ้วงจาบแม้กับพระผู้เป็นเจ้า, พวกท่านจึงไม่ยอมตอบถ้อยคำของเขา; แต่ให้มัดเขา; และพวกท่านส่งเขาให้อยู่ในการควบคุมของเจ้าหน้าที่; และส่งเขาไปแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, เพื่อจะได้นำเขาไปอยู่ต่อหน้าแอลมา, และหัวหน้าผู้พิพากษาซึ่งเป็นผู้ปกครองเหนือแผ่นดินทั้งหมด.
- ๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อเขาถูกนำมาอยู่ต่อหน้าแอลมาและหัวหน้าผู้พิพากษา, เขาทำแบบเดียวกันกับที่เขาทำในแผ่นดินแห่งกิเดียน; แท้จริงแล้ว, เขายังคงลบหลู่พระเจ้าต่อไป.
- ๓๑ และเขายังทวีความรุนแรงในคำพูดต่อหน้าแอลมา, และจ้วงจาบต่อปุโรหิตและผู้สอน, โดยกล่าวหาว่าคนเหล่านั้นชักนำผู้คนให้ทำตามประเพณีเหลวไหลของบรรพบุรุษตน, เพื่อเห็นแก่ความอับหน้าสำหรับหน้าพักน้ำแรงของผู้คน.

And ye also say that Christ shall come. But behold, I say that ye do not know that there shall be a Christ. And ye say also that he shall be slain for the sins of the world—

And thus ye lead away this people after the foolish traditions of your fathers, and according to your own desires; and ye keep them down, even as it were in bondage, that ye may glut yourselves with the labors of their hands, that they durst not look up with boldness, and that they durst not enjoy their rights and privileges.

Yea, they durst not make use of that which is their own lest they should offend their priests, who do yoke them according to their desires, and have brought them to believe, by their traditions and their dreams and their whims and their visions and their pretended mysteries, that they should, if they did not do according to their words, offend some unknown being, who they say is God—a being who never has been seen or known, who never was nor ever will be.

Now when the high priest and the chief judge saw the hardness of his heart, yea, when they saw that he would revile even against God, they would not make any reply to his words; but they caused that he should be bound; and they delivered him up into the hands of the officers, and sent him to the land of Zarahemla, that he might be brought before Alma, and the chief judge who was governor over all the land.

And it came to pass that when he was brought before Alma and the chief judge, he did go on in the same manner as he did in the land of Gideon; yea, he went on to blaspheme.

And he did rise up in great swelling words before Alma, and did revile against the priests and teachers, accusing them of leading away the people after the silly traditions of their fathers, for the sake of glutting on the labors of the people.

- ๓๒ บัดนี้แอลมากล่าวแก่เขา : ท่านรู้ว่าเราไม่ได้มีหนาสำราญอยู่บนน้ำพักน้ำแรงของคนเหล่านี้; เพราะดูเถิดข้าพเจ้าทำงานมาแต่ตั้งแต่แรกเริ่มแห่งการปกครองของผู้พิพากษามาจนบัดนี้, ด้วยมือข้าพเจ้าเองเพื่อเลี้ยงตน, ทั้งที่หลายครั้งข้าพเจ้าเดินทางไปทั่วแผ่นดินเพื่อประกาศพระวอนะของพระผู้เป็นเจ้าแก่ผู้คนของข้าพเจ้า.
- ๓๓ และทั้งที่เป็นงานมากมายซึ่งข้าพเจ้าทำไปในศาสนจักร, ข้าพเจ้าก็ไม่เคยได้รับเลยแม้แต่ซีไนน์เดียวสำหรับแรงงานของข้าพเจ้า; ทั้งพี่น้องข้าพเจ้าก็ไม่ได้รับ, นอกจากเมื่ออยู่ในบัลลังก์พิพากษา; และเมื่อนั้นเราก็กได้รับแต่เพียงตามกฎหมายสำหรับเวลาของเรา
- ๓๔ และบัดนี้, หากเราไม่ได้รับสิ่งตอบแทนแรงงานของเราในศาสนจักร, จะเป็นประโยชน์อันใดกับเราเล่าที่จะทำงานในศาสนจักรหากไม่ใช่เพื่อประกาศความจริง, เพื่อเราจะมี การชื่นชมยินดีในปิตีของพี่น้องเรา ?
- ๓๕ แล้วเหตุใดท่านจึงกล่าวว่าเราสั่งสอนคนเหล่านี้เพื่อหาผลประโยชน์, ในเมื่อท่าน, ด้วยตัวของท่าน, รู้ว่าเราไม่ได้รับผลประโยชน์เลย ? และบัดนี้, ท่านเชื่อหรือว่าเราหลอกลวงคนเหล่านี้, ซึ่งทำให้เกิดปิตีเช่นนั้นในใจพวกเขา ?
- ๓๖ และคอรียอร์ตอบท่าน, ถูกแล้ว.
- ๓๗ และแล้วแอลมากล่าวแก่เขา : ท่านเชื่อใหม่ว่ามีพระผู้เป็นเจ้า ?
- ๓๘ และเขาตอบ, ไม่เชื่อ.
- ๓๙ บัดนี้แอลมากล่าวแก่เขา : ท่านจะปฏิเสธอีกหรือว่าไม่มีพระผู้เป็นเจ้า, และปฏิเสธพระคริสต์ด้วย ? เพราะดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ข้าพเจ้ารู้ว่ามีพระผู้เป็นเจ้า, และรู้ว่าพระคริสต์จะเสด็จมาด้วย.
- ๔๐ และบัดนี้ท่านมีหลักฐานอะไรที่ว่ามีพระผู้เป็นเจ้า, หรือว่าพระคริสต์หาเสด็จมาไม่ ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าท่านไม่มีเลย, นอกจากเพียงถ้อยคำของท่านเท่านั้น.
- ๔๑ แต่, ดูเถิด, ข้าพเจ้ามีทุกสิ่งที่เป็นประจักษ์พยานว่าสิ่งเหล่านี้จริง; และท่านก็มีทุกสิ่งเป็นประจักษ์พยานแก่ท่านว่าสิ่งเหล่านี้จริง; และท่านจะปฏิเสธหรือ ? ท่านเชื่อใหม่ว่าสิ่งเหล่านี้จริง ?

Now Alma said unto him: Thou knowest that we do not glut ourselves upon the labors of this people; for behold I have labored even from the commencement of the reign of the judges until now, with mine own hands for my support, notwithstanding my many travels round about the land to declare the word of God unto my people.

And notwithstanding the many labors which I have performed in the church, I have never received so much as even one senine for my labor; neither has any of my brethren, save it were in the judgment-seat; and then we have received only according to law for our time.

And now, if we do not receive anything for our labors in the church, what doth it profit us to labor in the church save it were to declare the truth, that we may have rejoicings in the joy of our brethren?

Then why sayest thou that we preach unto this people to get gain, when thou, of thyself, knowest that we receive no gain? And now, believest thou that we deceive this people, that causes such joy in their hearts?

And Korihor answered him, Yea.

And then Alma said unto him: Believest thou that there is a God?

And he answered, Nay.

Now Alma said unto him: Will ye deny again that there is a God, and also deny the Christ? For behold, I say unto you, I know there is a God, and also that Christ shall come.

And now what evidence have ye that there is no God, or that Christ cometh not? I say unto you that ye have none, save it be your word only.

But, behold, I have all things as a testimony that these things are true; and ye also have all things as a testimony unto you that they are true; and will ye deny them? Believest thou that these things are true?

- ๔๒ ดูเถิด, ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านเชื่อ, แต่ท่านถูกรอบงำด้วยวิญญาณที่พูดเท็จ, และท่านไม่เอาใจใส่พระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าจนพระองค์ไม่มีที่อยู่ในท่าน; แต่มารมีอำนาจเหนือท่าน, และเขาพาท่านไปทั่ว, ออกกลอุบายต่าง ๆ เพื่อเขาจะทำลายลูก ๆ ของพระผู้เป็นเจ้า.
- ๔๓ และบัดนี้คอริฮอร์กล่าวแก่แอลมา : หากท่านจะแสดงเครื่องหมายแก่ข้าพเจ้า, เพื่อข้าพเจ้าจะเชื่อมั่นว่ามีพระผู้เป็นเจ้า, แท้จริงแล้ว, จงแสดงแก่ข้าพเจ้าว่าพระองค์ทรงมีเดชานุภาพ, และเมื่อนั้นข้าพเจ้าจะเชื่อมั่นในความจริงแห่งถ้อยคำของท่าน.
- ๔๔ แต่แอลมากล่าวแก่เขา : ท่านมีเครื่องหมายเพียงพอแล้ว; ท่านจะทดลองพระผู้เป็นเจ้าของท่านหรือ? ท่านจะกล่าวหรือว่า, จงแสดงเครื่องหมายแก่ข้าพเจ้า, ในเมื่อท่านมีประจักษ์พยานของพี่น้องทั้งหมดเหล่านี้ของท่าน, และศาสตพยานกรณผู้บริสุทธิ์ทั้งหมดด้วย? พระคัมภีร์วางอยู่ต่อหน้าท่าน, แท้จริงแล้ว, และทุกสิ่งชี้ให้เห็นว่ามีพระผู้เป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, แม้แผ่นดินโลก, และสิ่งทั้งปวงที่อยู่บนพื้นผิวของมัน, แท้จริงแล้ว, และการเคลื่อนไหวของมัน, แท้จริงแล้ว, และดาวพระเคราะห์ทั้งหมดด้วยซึ่งเคลื่อนไปตามปรกติวิสัยเป็นพยานว่ามีพระผู้สร้างสูงสุด.
- ๔๕ และท่านยังเที่ยวตระเวนไปอีกหรือ, ชักนำใจคนพวกนี้ไป, โดยเป็นพยานแก่พวกเขาว่าไม่มีพระผู้เป็นเจ้า? และท่านยังจะปฏิเสธพยานเหล่านี้ทั้งหมดหรือ? และเขากล่าวว่า : ถูกแล้ว, ข้าพเจ้าจะปฏิเสธ, เว้นแต่ท่านจะแสดงเครื่องหมายแก่ข้าพเจ้า.
- ๔๖ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมากล่าวแก่เขา : ดูเถิด, ข้าพเจ้าโศกเศร้าเพราะความแข็งกระด้างของใจท่าน, แท้จริงแล้ว, คือท่านจะยังต่อต้านวิญญาณแห่งความจริง, จนจิตวิญญาณท่านจะถูกทำลาย.
- ๔๗ แต่ดูเถิด, เป็นการดีกว่าที่จะสูญเสียจิตวิญญาณของท่านไปแทนที่ท่านจะเป็นหนทางนำจิตวิญญาณเป็นอันมากลงไปสู่ความพินาศ, โดยการพูดเท็จของท่านและโดยคำป้อยของท่าน; ฉะนั้นหากท่านจะปฏิเสธอีก, ดูเถิดพระผู้เป็นเจ้าจะทรงลงทัณฑ์ท่าน, เพื่อท่านจะกลายเป็นใบ้, เพื่อท่านจะไม่มีวันอัปปากของท่านอีกเลย, เพื่อท่านจะไม่หลอกลวงคนเหล่านี้อีกต่อไป.

Behold, I know that thou believest, but thou art possessed with a lying spirit, and ye have put off the Spirit of God that it may have no place in you; but the devil has power over you, and he doth carry you about, working devices that he may destroy the children of God.

And now Korihor said unto Alma: If thou wilt show me a sign, that I may be convinced that there is a God, yea, show unto me that he hath power, and then will I be convinced of the truth of thy words.

But Alma said unto him: Thou hast had signs enough; will ye tempt your God? Will ye say, Show unto me a sign, when ye have the testimony of all these thy brethren, and also all the holy prophets? The scriptures are laid before thee, yea, and all things denote there is a God; yea, even the earth, and all things that are upon the face of it, yea, and its motion, yea, and also all the planets which move in their regular form do witness that there is a Supreme Creator.

And yet do ye go about, leading away the hearts of this people, testifying unto them there is no God? And yet will ye deny against all these witnesses? And he said: Yea, I will deny, except ye shall show me a sign.

And now it came to pass that Alma said unto him: Behold, I am grieved because of the hardness of your heart, yea, that ye will still resist the spirit of the truth, that thy soul may be destroyed.

But behold, it is better that thy soul should be lost than that thou shouldst be the means of bringing many souls down to destruction, by thy lying and by thy flattering words; therefore if thou shalt deny again, behold God shall smite thee, that thou shalt become dumb, that thou shalt never open thy mouth any more, that thou shalt not deceive this people any more.

๔๘ บัดนี้คอรียอร์กล่าวแก่ท่านว่า : ข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระผู้เป็นเจ้า, แต่ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่ามีพระผู้เป็นเจ้า; และข้าพเจ้ากล่าวด้วย, ว่าท่านไม่รู้ว่ามีพระผู้เป็นเจ้า; และเว้นเสียแต่ท่านจะแสดงเครื่องหมายแก่ข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าจะไม่เชื่อ.

๔๙ บัดนี้แอลมากล่าวแก่เขา : สิ่งนี้ข้าพเจ้าจะให้แก่ท่านเพื่อเป็นเครื่องหมาย, คือท่านจะเป็นใบ้, ตามถ้อยคำของข้าพเจ้า; และข้าพเจ้ากล่าว, ว่าในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า, ท่านจะเป็นใบ้, เพื่อท่านจะพูดไม่ได้อีกต่อไป.

๕๐ บัดนี้เมื่อแอลมากล่าวถ้อยเหล่านี้แล้ว, คอรียอร์ก็นิ่ง, จนเขาเปล่งเสียงไม่ได้, ตามถ้อยคำของแอลมา.

๕๑ และบัดนี้เมื่อหัวหน้าผู้พิพากษาเห็นการนี้, เขาจึงยื่นมือออกไปและเขียนถึงคอรียอร์, มีความว่า : ท่านตระหนักถึงเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าไหม ? ในผู้ใดเล่าที่ท่านปรารถนาจะให้แอลมาแสดงเครื่องหมายของเขามากกว่า ? อยากให้เขาทำให้คนอื่นได้รับทุกข์, เพื่อแสดงเครื่องหมายต่อท่านหรือ ? ดูเถิด, เขาแสดงเครื่องหมายแก่ท่านแล้ว; และบัดนี้ท่านจะได้เถียงต่อไปอีกหรือ ?

๕๒ และคอรียอร์ยื่นมือของเขาออกมาเขียน, มีความว่า : ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าเป็นใบ้, เพราะข้าพเจ้าพูดไม่ได้; และข้าพเจ้ารู้ว่าไม่มีสิ่งใดนอกจากเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าที่นำสิ่งนี้มาสู่ข้าพเจ้าได้; แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้ารู้เสมอว่ามีพระผู้เป็นเจ้า.

๕๓ แต่ดูเถิด, มารหลอกลวงข้าพเจ้า; เพราะเขาปรากฏแก่ข้าพเจ้าในรูปของเทพ, และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า : จงไปเรียกคนเหล่านี้คืนมา, เพราะพวกเขาหลงตามพระผู้เป็นเจ้าซึ่งไม่เป็นที่รู้จัก. และเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า : ไม่มีพระผู้เป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, และเขาสอนข้าพเจ้าถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าจะกล่าว. และข้าพเจ้าสอนถ้อยคำของเขา; และข้าพเจ้าสอนเรื่องเหล่านี้เพราะเป็นที่พอใจของจิตที่ผิดไปทางโลก; และข้าพเจ้าสอนเรื่องเหล่านี้, แม้จนได้รับความสำเร็จอย่างมาก, ถึงขนาดที่ข้าพเจ้าเชื่อจริงจึงว่าเรื่องเหล่านี้จริง; และเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงคัดค้านความจริง, แม้จนข้าพเจ้านำเอาการสาปแช่งอันใหญ่หลวงนี้มาสู่ข้าพเจ้า.

Now Korihor said unto him: I do not deny the existence of a God, but I do not believe that there is a God; and I say also, that ye do not know that there is a God; and except ye show me a sign, I will not believe.

Now Alma said unto him: This will I give unto thee for a sign, that thou shalt be struck dumb, according to my words; and I say, that in the name of God, ye shall be struck dumb, that ye shall no more have utterance.

Now when Alma had said these words, Korihor was struck dumb, that he could not have utterance, according to the words of Alma.

And now when the chief judge saw this, he put forth his hand and wrote unto Korihor, saying: Art thou convinced of the power of God? In whom did ye desire that Alma should show forth his sign? Would ye that he should afflict others, to show unto thee a sign? Behold, he has showed unto you a sign; and now will ye dispute more?

And Korihor put forth his hand and wrote, saying: I know that I am dumb, for I cannot speak; and I know that nothing save it were the power of God could bring this upon me; yea, and I always knew that there was a God.

But behold, the devil hath deceived me; for he appeared unto me in the form of an angel, and said unto me: Go and reclaim this people, for they have all gone astray after an unknown God. And he said unto me: There is no God; yea, and he taught me that which I should say. And I have taught his words; and I taught them because they were pleasing unto the carnal mind; and I taught them, even until I had much success, insomuch that I verily believed that they were true; and for this cause I withstood the truth, even until I have brought this great curse upon me.

- ๕๔ บัดนี้เมื่อเขากล่าวถ้อยนี้แล้ว, เขาวิงวอนแอลมาให้
สวดอ้อนวอนถึงพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อเอาการสาปแช่ง
ออกไปจากเขา.
- ๕๕ แต่แอลมากล่าวแก่เขา : หากเอาการสาปแช่งนี้
ออกไปจากท่าน ท่านก็จะชักนำใจคนพวกนี้ไปอีก;
ฉะนั้น, มันจะบังเกิดกับท่านแม้ดังที่พระเจ้าทรง
ประสงค์.
- ๕๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือการสาปแช่งไม่ได้พ้น
ไปจากคอรียอร์; แต่เขาถูกขับออกไป, และตระเวนไป
จากบ้านหนึ่งถึงบ้านหนึ่งเพื่อขออาหาร.
- ๕๗ บัดนี้ความรู้ถึงสิ่งที่เกิดกับคอรียอร์ประกาศไปทั่ว
แผ่นดินโดยทันที; แท้จริงแล้ว, หัวหน้าผู้พิพากษาส่ง
ถ้อยแถลงออกไปยังผู้คนทั้งหมดในแผ่นดิน, ประกาศ
แก่คนที่เชื่อในถ้อยคำของคอรียอร์ว่าพวกเขาต้อง
กลับใจโดยเร็ว, มิฉะนั้นการพิพากษาอย่างเดียวกันจะ
มาสู่พวกเขา.
- ๕๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาทุกคน
ตระหนักแล้วถึงความชั่วร้ายของคอรียอร์; ฉะนั้นพวก
เขาจึงเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาหาพระเจ้าอีกทุกคน; และ
การนี้จึงยุติความชั่วช้าสามานย์ตามแบบอย่างคอรีย
อร์. และคอรียอร์ตระเวนไปจากบ้านหนึ่งถึงบ้านหนึ่ง,
เพื่อขออาหารเลี้ยงตน.
- ๕๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่เขาออกไปใน
บรรดาผู้คน, แท้จริงแล้ว, ในบรรดาคนพวกหนึ่งที่ได้
แยกตนจากขาวนิไฟและเรียกตนเองว่าชาวโซรัม, โดย
มีชายผู้หนึ่งชื่อโซรัมนำไป—และขณะที่เขาออกไปใน
บรรดาคนเหล่านั้น, ดูเถิด, เขาถูกชนและถูกเหยียบ,
แม้จนเขาตาย.
- ๖๐ และดังนั้นเราจึงเห็นจุดจบของเขาผู้ซึ่งได้บิดเบือน
ทางของพระเจ้า; และดังนั้นเราจึงเห็นว่ามารจะไม่
ค้าจุนลูก ๆ ของเขาในวันสุดท้าย, แต่จะลากคนเหล่านี้
ลงสู่รกรกอย่างรวดเร็ว.

Now when he had said this, he besought that Alma
should pray unto God, that the curse might be taken
from him.

But Alma said unto him: If this curse should be
taken from thee thou wouldst again lead away the
hearts of this people; therefore, it shall be unto thee
even as the Lord will.

And it came to pass that the curse was not taken
off of Korihor; but he was cast out, and went about
from house to house begging for his food.

Now the knowledge of what had happened unto
Korihor was immediately published throughout all
the land; yea, the proclamation was sent forth by the
chief judge to all the people in the land, declaring
unto those who had believed in the words of Korihor
that they must speedily repent, lest the same judg-
ments would come unto them.

And it came to pass that they were all convinced of
the wickedness of Korihor; therefore they were all
converted again unto the Lord; and this put an end
to the iniquity after the manner of Korihor. And
Korihor did go about from house to house, begging
food for his support.

And it came to pass that as he went forth among
the people, yea, among a people who had separated
themselves from the Nephites and called themselves
Zoramites, being led by a man whose name was
Zoram—and as he went forth amongst them, behold,
he was run upon and trodden down, even until he
was dead.

And thus we see the end of him who perverteth
the ways of the Lord; and thus we see that the devil
will not support his children at the last day, but doth
speedily drag them down to hell.

แอลมา ๓๑

- ๑ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากจุดจบของคอรียอร์, แอลมาโดยที่รับข่าวว่าชาวโซรัมกำลังบิดเบือนทางของพระเจ้า, และว่าโซรัม, ซึ่งเป็นผู้นำของพวกเขา, กำลังชักนำใจผู้คนให้กราบไหว้รูปเคารพที่พูดไม่ได้, ใจท่านเริ่มเจ็บปวดอีกเพราะความชั่วช้าสามานย์ของผู้คน.
- ๒ เพราะนี่คือเหตุแห่งโทมนัสอย่างใหญ่หลวงแก่แอลมาที่รู้ถึงความชั่วช้าสามานย์ในบรรดาผู้คนของท่าน; ฉะนั้นใจท่านจึงโทมนัสยิ่งเพราะการที่ชาวโซรัมแยกจากท่านไป.
- ๓ บัดนี้ชาวโซรัมมารวมกันอยู่ในแผ่นดินซึ่งพวกเขาเรียกว่าแอนทีโอนัม, ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, ซึ่งอยู่ชายแดนเกือบติดฝั่งทะเล, ซึ่งอยู่ทางใต้ของแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน, ซึ่งชายแดนอยู่ติดกับแดนทอร์กันดาร์ทางใต้ด้วย, ซึ่งเป็นแดนทอร์กันดาร์ที่เต็มไปด้วยชาวเลมัน.
- ๔ บัดนี้ชาวนิไฟกลัวอย่างยิ่งว่าชาวโซรัมจะเปิดการติดต่อกับชาวเลมัน, และว่าจะเป็นหนทางแห่งการสูญเสียอันใหญ่หลวงแก่ฝ่ายชาวนิไฟ.
- ๕ และบัดนี้, เนื่องจากการสั่งสอนพระวจนะมีแนวโน้มอย่างยิ่งที่จะนำผู้คนให้ทำสิ่งซึ่งเที่ยงธรรม—แท้จริงแล้ว, บังเกิดผลอันมีพลังแก่จิตใจผู้คนยิ่งกว่าดาบ, หรือสิ่งใด, ที่ได้เกิดกับพวกเขา—ฉะนั้นแอลมาจึงคิดว่าสมควรที่พวกเขาจะลองอานาภาพแห่งพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า.
- ๖ ฉะนั้นท่านจึงพาแอมัน, และแอรัน, และออมเนอร์ไป; และได้ทิ้งอิมไนไว้กับศาสนจักรในเซราเฮมลา; แต่ท่านพาสามคนแรกไปกับท่าน, และอมิวเล็คกับซีเอสรอมด้วย, ผู้ซึ่งอยู่ที่มิเล็ค; และท่านพาบุตรของท่านไปด้วยสองคน.
- ๗ บัดนี้ท่านไม่ได้พาบุตรคนโตของท่านไปด้วย, และชื่อของท่านคือฮิลามัน; แต่ชื่อคนที่ท่านพาไปด้วยคือชิบลันและโคริแอนทอน; และนี่คือชื่อคนที่ไปในบรรดาชาวโซรัมกับท่าน, เพื่อสั่งสอนพระวจนะแก่คนเหล่านี้.

Alma 31

Now it came to pass that after the end of Korihor, Alma having received tidings that the Zoramites were perverting the ways of the Lord, and that Zoram, who was their leader, was leading the hearts of the people to bow down to dumb idols, his heart again began to sicken because of the iniquity of the people.

For it was the cause of great sorrow to Alma to know of iniquity among his people; therefore his heart was exceedingly sorrowful because of the separation of the Zoramites from the Nephites.

Now the Zoramites had gathered themselves together in a land which they called Antionum, which was east of the land of Zarahemla, which lay nearly bordering upon the seashore, which was south of the land of Jershon, which also bordered upon the wilderness south, which wilderness was full of the Lamanites.

Now the Nephites greatly feared that the Zoramites would enter into a correspondence with the Lamanites, and that it would be the means of great loss on the part of the Nephites.

And now, as the preaching of the word had a great tendency to lead the people to do that which was just—yea, it had had more powerful effect upon the minds of the people than the sword, or anything else, which had happened unto them—therefore Alma thought it was expedient that they should try the virtue of the word of God.

Therefore he took Ammon, and Aaron, and Omner; and Himni he did leave in the church in Zarahemla; but the former three he took with him, and also Amulek and Zeezrom, who were at Melek; and he also took two of his sons.

Now the eldest of his sons he took not with him, and his name was Helaman; but the names of those whom he took with him were Shiblón and Coriantón; and these are the names of those who went with him among the Zoramites, to preach unto them the word.

- ๘ บัดนี้ชาวโซรัมเป็นพวกที่แยกไปจากชาวนิไฟ; ฉะนั้นพวกเขาก็มีพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าสั่งสอนแก่พวกเขามาแล้ว.
- ๙ แต่พวกเขาได้ตกไปสู่ความผิดมหันต์, เพราะพวกเขาไม่ยึดมั่นต่อการรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, และกฎเกณฑ์ของพระองค์, ตามกฎของโมเสส.
- ๑๐ ทั้งพวกเขาไม่ยอมยึดถือการปฏิบัติของศาสนจักร, ในการสวดอ้อนวอนและวิงวอนพระผู้เป็นเจ้าต่อไปทุกวัน, เพื่อพวกเขาจะได้ไม่เข้าไปสู่การล่อลวง.
- ๑๑ แท้จริงแล้ว, ที่ท้ายที่สุด, พวกเขาบิดเบือนทางของพระเจ้าในหลายต่อหลายครั้ง; ฉะนั้น, เพราะเหตุนี้, แอลมากับพี่น้องท่านจึงเข้าไปในแผ่นดินเพื่อสั่งสอนพระวจนะแก่พวกเขา.
- ๑๒ บัดนี้, เมื่อพวกเขาเข้ามาในแผ่นดินแล้ว, ดูเถิด, ยังความฉงนแก่พวกเขาที่พวกเขาพบว่าชาวโซรัมได้สร้างบรรดาธรรมศาลาไว้, และว่าคนเหล่านั้นมารวมกันในวันหนึ่งของสัปดาห์, ซึ่งเป็นวันที่พวกเขาเรียกว่าวันของพระเจ้า; และพวกเขามีสถาการตามแบบอย่างซึ่งแอลมากับพี่น้องท่านไม่เคยเห็น;
- ๑๓ เพราะคนเหล่านั้นมีสถานที่หนึ่งซึ่งสร้างขึ้นกลางธรรมศาลาของพวกเขา, เป็นที่สำหรับยืน, ซึ่งสูงเหนือศีรษะ; และด้านบนของที่นั้นคนเข้าไปได้เพียงคนเดียว.
- ๑๔ ฉะนั้น, ผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะนมัสการก็ต้องออกไปยืนอยู่บนนั้น, และยื่นมือเขาออกไปทางฟ้าสวรรค์, และร้องด้วยเสียงอันดัง, ว่า :
- ๑๕ บริสุทธี, พระผู้เป็นเจ้าผู้บริสุทธี; พวกข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์คือพระผู้เป็นเจ้า, และพวกข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงบริสุทธี, และว่าพระองค์ทรงเป็นวิญญาณมาแล้ว, และว่าพระองค์ทรงเป็นวิญญาณตลอดกาล.
- ๑๖ พระผู้เป็นเจ้าผู้บริสุทธี, พวกข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงแยกพวกข้าพระองค์ออกจากพี่น้องพวกข้าพระองค์; และพวกข้าพระองค์ไม่เชื่อในประเพณีของพี่น้องพวกข้าพระองค์, ซึ่งสืบทอดกันมาถึงพวกเขาโดยความอ่อนต่อโลกของบรรพบุรุษพวกเขา; แต่พวกข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงเลือกพวกข้าพระองค์ไว้เป็นลูกที่บริสุทธีของพระองค์; และพระองค์ทรงทำให้เป็นที่รู้แก่พวกข้าพระองค์ด้วยว่าจะไม่มีพระคริสต์.

Now the Zoramites were dissenters from the Nephites; therefore they had had the word of God preached unto them.

But they had fallen into great errors, for they would not observe to keep the commandments of God, and his statutes, according to the law of Moses.

Neither would they observe the performances of the church, to continue in prayer and supplication to God daily, that they might not enter into temptation.

Yea, in fine, they did pervert the ways of the Lord in very many instances; therefore, for this cause, Alma and his brethren went into the land to preach the word unto them.

Now, when they had come into the land, behold, to their astonishment they found that the Zoramites had built synagogues, and that they did gather themselves together on one day of the week, which day they did call the day of the Lord; and they did worship after a manner which Alma and his brethren had never beheld;

For they had a place built up in the center of their synagogue, a place for standing, which was high above the head; and the top thereof would only admit one person.

Therefore, whosoever desired to worship must go forth and stand upon the top thereof, and stretch forth his hands towards heaven, and cry with a loud voice, saying:

Holy, holy God; we believe that thou art God, and we believe that thou art holy, and that thou wast a spirit, and that thou art a spirit, and that thou wilt be a spirit forever.

Holy God, we believe that thou hast separated us from our brethren; and we do not believe in the tradition of our brethren, which was handed down to them by the childishness of their fathers; but we believe that thou hast elected us to be thy holy children; and also thou hast made it known unto us that there shall be no Christ.

๑๗ แต่พระองค์ทรงเป็นเหมือนกันทั้งวันวาน, วันนี้, และตลอดกาล; และพระองค์ทรงเลือกพวกข้าพระองค์เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้รับการช่วยให้รอด, ขณะทุกคนรอบ ๆ พวกข้าพระองค์ถูกเลือกเพื่อโยนลงนรกโดยพระพิโรธของพระองค์; เพราะความบริสุทธิ์นี้, ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า, พวกข้าพระองค์ขอบพระทัยพระองค์; และพวกข้าพระองค์ขอบพระทัยพระองค์ด้วยที่ทรงเลือกพวกข้าพระองค์, เพื่อพวกข้าพระองค์จะไม่ถูกชักนำไปตามประเพณีอันโง่เขลาของพี่น้องพวกข้าพระองค์, ซึ่งมัดพวกเขาไปสู่ความเชื่อเกี่ยวกับพระคริสต์, ซึ่งชักนำใจพวกเขาให้ระหกระเหินห่างไปจากพระองค์, พระผู้เป็นเจ้าของพวกข้าพระองค์.

๑๘ และพวกข้าพระองค์ขอบพระทัยพระองค์อีก, ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า, ที่พวกข้าพระองค์เป็นผู้ที่ได้รับเลือกและบริสุทธิ์. เอเมน.

๑๙ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากที่แอลมากับพี่น้องและบุตรของท่านได้ยินคำสวดอ้อนวอนเหล่านี้, ก็ฉงนจนสุดประมาณ.

๒๐ เพราะเหตุเกิด, ทุกคนออกไปและกระทำการสวดอ้อนวอนอย่างเดียวกัน.

๒๑ บัดนี้พวกเขาเรียกที่นั่นว่าเรมีอัมทัม, ซึ่ง, เมื่อแปลความหมาย, คือแท่นศักดิ์สิทธิ์.

๒๒ บัดนี้, จากแท่นนี้พวกเขา, ทุกคน, กระทำการสวดอ้อนวอนอย่างเดียวกันต่อพระผู้เป็นเจ้า, ขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้าของคนที่พวกเขาได้รับเลือกจากพระองค์, และที่พระองค์มิได้ทรงชักนำพวกเขาไปตามประเพณีพี่น้องของตน, และที่ใจพวกเขาไม่ได้ถูกลักพาไปให้เชื่อในสิ่งที่จะมาถึง, ซึ่งพวกเขาไม่รู้เรื่องเลย.

๒๓ บัดนี้, หลังจากที่คุณคนน้อมขอบพระทัยตามวิธีนี้แล้วทุกคน, พวกเขา ก็กลับไปบ้าน, ไม่เคยพูดถึงพระผู้เป็นเจ้าของตนอีกเลยจนกว่าจะมาชุมนุมกันอีกที่แท่นศักดิ์สิทธิ์, เพื่อน้อมขอบพระทัยตามวิธีของตน.

๒๔ บัดนี้เมื่อแอลมาเห็นสิ่งนี้ใจท่านก็โศกเศร้า; เพราะท่านเห็นแล้วว่าพวกเขาเป็นคนที่ชั่วร้ายและมีมิจฉาทิฐิ; แท้จริงแล้ว, ท่านเห็นว่าใจพวกเขาหมกมุ่นอยู่กับทอง, และกับเงิน, และกับสิ่งสวยงามนานาชนิด.

๒๕ แท้จริงแล้ว, และท่านเห็นด้วยว่าใจพวกเขาทะนงจนถึงการโอ้อวดอย่างใหญ่หลวง, ด้วยความถือดี.

But thou art the same yesterday, today, and forever; and thou hast elected us that we shall be saved, whilst all around us are elected to be cast by thy wrath down to hell; for the which holiness, O God, we thank thee; and we also thank thee that thou hast elected us, that we may not be led away after the foolish traditions of our brethren, which doth bind them down to a belief of Christ, which doth lead their hearts to wander far from thee, our God.

And again we thank thee, O God, that we are a chosen and a holy people. Amen.

Now it came to pass that after Alma and his brethren and his sons had heard these prayers, they were astonished beyond all measure.

For behold, every man did go forth and offer up these same prayers.

Now the place was called by them Rameumptom, which, being interpreted, is the holy stand.

Now, from this stand they did offer up, every man, the selfsame prayer unto God, thanking their God that they were chosen of him, and that he did not lead them away after the tradition of their brethren, and that their hearts were not stolen away to believe in things to come, which they knew nothing about.

Now, after the people had all offered up thanks after this manner, they returned to their homes, never speaking of their God again until they had assembled themselves together again to the holy stand, to offer up thanks after their manner.

Now when Alma saw this his heart was grieved; for he saw that they were a wicked and a perverse people; yea, he saw that their hearts were set upon gold, and upon silver, and upon all manner of fine goods.

Yea, and he also saw that their hearts were lifted up unto great boasting, in their pride.

๒๖ และท่านเปล่งเสียงท่านสู่สวรรค์, และร้องทูล, มีความว่า : โอ้, อิกนานเท่าไรเล่า, ข้าแต่พระเจ้า, ที่พระองค์จะทรงยอมให้ผู้รับใช้ของพระองค์จะพำนักอยู่ที่นี้เบื้องล่างในเนื้อหนัง, ให้เห็นความชั่วร้ายรุนแรงเช่นนั้นในบรรดาลูกหลานมนุษย์?

๒๗ ดูเถิด, ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า, พวกเขาร้องทูลพระองค์, และกระนั้นใจพวกเขาก็ยังถูกกลืนเข้าไปในความถือดีของตน. ดูเถิด, ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า, พวกเขาร้องทูลพระองค์ด้วยปากของตน, ขณะที่พวกเขาผยอง, กับสิ่งไร้ประโยชน์ของโลก, แม้ถึงความใหญ่หลวง.

๒๘ ดูเถิด, ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์, เสื้อผ้าราคาแพงของพวกเขา, และแหวนวงน้อย, และสร้อยข้อมือของพวกเขา, และเครื่องทองของพวกเขา, และของมีค่าทั้งหลายทั้งปวงของพวกเขาส่งพวกเขาใช้ประดับ; และดูเถิด, ใจพวกเขามกมุ่นอยู่กับมัน, ทว่าพวกเขายังร้องทูลพระองค์และกล่าวว่า—พวกข้าพระองค์ขอบพระทัยพระองค์, ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า, เพราะสำหรับพระองค์พวกข้าพระองค์เป็นผู้ที่ทรงเลือกไว้, ขณะที่คนอื่น ๆ จะพินาศ.

๒๙ แท้จริงแล้ว, และพวกเขากล่าวว่าพระองค์ทรงทำให้เป็นที่รู้แก่พวกเขาว่าไม่มีพระคริสต์.

๓๐ ข้าแต่พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้า, อิกนานเท่าใดเล่าที่พระองค์จะทรงยอมให้ความชั่วร้ายและความไม่ภักดีเช่นนั้นอยู่ในบรรดาคนพวกนี้? ข้าแต่พระเจ้า, ขอพระองค์โปรดประทานกำลังให้ข้าพระองค์, เพื่อข้าพระองค์จะทนกับความทุพพลภาพของข้าพระองค์. เพราะข้าพระองค์ทุพพลภาพ, และความชั่วร้ายเช่นนั้นในบรรดาคนเหล่านี้ทำให้จิตวิญญาณข้าพระองค์เจ็บปวด.

๓๑ ข้าแต่พระเจ้า, ใจข้าพระองค์โหมนัสยิ่งนัก; ขอพระองค์ทรงปลอบโยนจิตวิญญาณข้าพระองค์ด้วยพระคริสต์. ข้าแต่พระเจ้า, ขอพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะมีพลังกำลัง, เพื่อข้าพระองค์จะรับความทุกข์เหล่านี้ด้วยความอดทนซึ่งจะเกิดกับข้าพระองค์, เพราะความชั่วช้าสามานย์ของคนเหล่านี้.

And he lifted up his voice to heaven, and cried, saying: O, how long, O Lord, wilt thou suffer that thy servants shall dwell here below in the flesh, to behold such gross wickedness among the children of men?

Behold, O God, they cry unto thee, and yet their hearts are swallowed up in their pride. Behold, O God, they cry unto thee with their mouths, while they are puffed up, even to greatness, with the vain things of the world.

Behold, O my God, their costly apparel, and their ringlets, and their bracelets, and their ornaments of gold, and all their precious things which they are ornamented with; and behold, their hearts are set upon them, and yet they cry unto thee and say—We thank thee, O God, for we are a chosen people unto thee, while others shall perish.

Yea, and they say that thou hast made it known unto them that there shall be no Christ.

O Lord God, how long wilt thou suffer that such wickedness and infidelity shall be among this people? O Lord, wilt thou give me strength, that I may bear with mine infirmities. For I am infirm, and such wickedness among this people doth pain my soul.

O Lord, my heart is exceedingly sorrowful; wilt thou comfort my soul in Christ. O Lord, wilt thou grant unto me that I may have strength, that I may suffer with patience these afflictions which shall come upon me, because of the iniquity of this people.

๓๒ ข้าแต่พระเจ้า, ขอพระองค์ทรงปลอบโยนจิตวิญญาณข้าพระองค์, และประทานความสำเร็จให้ข้าพระองค์, และเพื่อนผู้ร่วมงานของข้าพระองค์ซึ่งอยู่กับข้าพระองค์ด้วย—แท้จริงแล้ว, แอมัน, และแอรัน, และออมเนอร์, และอมิวเล็คกับซีเอสรอมด้วย, และบุตรสองคนของข้าพระองค์ด้วย—แท้จริงแล้ว, ขอพระองค์ทรงปลอบโยนแม่คนทั้งหมดนี้ด้วยเถิด, ข้าแต่พระเจ้า. แท้จริงแล้ว, ขอพระองค์ทรงปลอบโยนจิตวิญญาณพวกเขาโดยพระคริสต์.

๓๓ ขอพระองค์ประทานให้พวกเขาเพื่อพวกเขาจะมีพลังกำลัง, เพื่อพวกเขาจะทนความทุกข์ของตนซึ่งเกิดกับพวกเขาเพราะความชั่วช้าสามานย์ของคนเหล่านี้.

๓๔ ข้าแต่พระเจ้า, ขอพระองค์ประทานให้พวกเขาข้าพระองค์เพื่อพวกเขาข้าพระองค์จะมีความสำเร็จในการนำพวกเขามาหาพระองค์ในพระคริสต์อีก.

๓๕ ดูเถิด, ข้าแต่พระเจ้า, จิตวิญญาณพวกเขามีค่า, และพวกเขาหลายคนเป็นพี่น้องของพวกเขาศาสนา; ฉะนั้น, โปรดประทานพลังความสามารถและปัญญา, ให้พวกเขาข้าพระองค์, ข้าแต่พระเจ้า, เพื่อพวกเขาข้าพระองค์จะนำคนเหล่านี้, พี่น้องของพวกเขาศาสนา, มาหาพระองค์อีก.

๓๖ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอลมากล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, คือท่านเอามือของท่านตบลงบนคนทั้งหมดที่อยู่กับท่าน. และดูเถิด, เมื่อท่านเอามือของท่านตบลงบนพวกเขา, พวกเขาเปี่ยมไปด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์.

๓๗ และหลังจากนั้นพวกเขากันแยกย้ายกันไป, โดยไม่ได้คำนึงถึงตนเองว่าจะกินอะไร, หรือจะดื่มอะไร, หรือจะสวมใส่อะไร.

๓๘ และพระเจ้าทรงจัดหาไว้ให้พวกเขาเพื่อพวกเขาจะไม่หิวโหย, ทั้งจะไม่กระหาย; แท้จริงแล้ว, และพระองค์ประทานกำลังให้พวกเขาด้วย, เพื่อพวกเขาจะไม่ต้องรับความทุกข์ใดๆ เลย, นอกจากการถูกกลืนเข้าไปในปิตของพระคริสต์. บัดนี้เป็นไปตามคำสวดอ้อนวอนของแอลมา; และนี่เพราะท่านสวดอ้อนวอนด้วยศรัทธา.

O Lord, wilt thou comfort my soul, and give unto me success, and also my fellow laborers who are with me—yea, Ammon, and Aaron, and Omner, and also Amulek and Zeezrom, and also my two sons—yea, even all these wilt thou comfort, O Lord. Yea, wilt thou comfort their souls in Christ.

Wilt thou grant unto them that they may have strength, that they may bear their afflictions which shall come upon them because of the iniquities of this people.

O Lord, wilt thou grant unto us that we may have success in bringing them again unto thee in Christ.

Behold, O Lord, their souls are precious, and many of them are our brethren; therefore, give unto us, O Lord, power and wisdom that we may bring these, our brethren, again unto thee.

Now it came to pass that when Alma had said these words, that he clapped his hands upon all them who were with him. And behold, as he clapped his hands upon them, they were filled with the Holy Spirit.

And after that they did separate themselves one from another, taking no thought for themselves what they should eat, or what they should drink, or what they should put on.

And the Lord provided for them that they should hunger not, neither should they thirst; yea, and he also gave them strength, that they should suffer no manner of afflictions, save it were swallowed up in the joy of Christ. Now this was according to the prayer of Alma; and this because he prayed in faith.

แอลมา ๓๒

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนเหล่านั้นออกไป, และตั้งต้นสั่งสอนพระวาทะของพระผู้เป็นเจ้าแก่ผู้คน, โดยเข้าไปในบรรดาธรรมศาลาของพวกเขา, และในบ้านของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, และพวกท่านสั่งสอนพระวาทะแม้ในถนนของพวกเขา.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากทำงานไปมากในบรรดาคนเหล่านั้น, พวกท่านเริ่มมีความสำเร็จในบรรดาคนชั้นยากจน; เพราะดูเถิด, พวกเขาถูกขับไล่ออกจากธรรมศาลาทั้งหลายเพราะเสื้อผ้าเนื้อหยาบของตน—
- ๓ ฉะนั้นพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในธรรมศาลาทั้งหลายของคนเหล่านั้นเพื่อนมัสการพระผู้เป็นเจ้า, โดยถือว่าเป็นความสกปรก; ฉะนั้นพวกเขายากจน; แท้จริงแล้ว, พวกเขาถูกพี่น้องของตนถือว่าเป็นกาก; ฉะนั้นพวกเขายากจนเกี่ยวกับสิ่งของทางโลก; และพวกเขายากจนในใจด้วย.
- ๔ บัดนี้, ขณะที่แอลมากำลังสอนและพูดกับผู้คนอยู่บนเนินเขาโอโนดาห์, มีฝูงชนจำนวนมากมาหาท่าน, ซึ่งเป็นคนที่เรากำลังพูดถึง, ผู้ซึ่งยากจนในใจ, เพราะความยากจนของพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งของทางโลก.
- ๕ และพวกเขามาหาแอลมา; และคนหนึ่งซึ่งสำคัญที่สุดในบรรดาพวกเขากล่าวแก่ท่าน : ดูเถิด, พี่น้องพวกนี้ของข้าพเจ้าจะอย่างไร, เพราะคนทั้งปวงดูถูกพวกเขาเพราะความยากจนของพวกเขา, แท้จริงแล้ว, และโดยเฉพาะยิ่งไปกว่านั้นโดยปุโรหิตของเรา; เพราะพวกเขาขับไล่เราออกจากธรรมศาลาทั้งหลายของเราซึ่งเราลงแรงไว้อย่างมากมายเพื่อสร้างด้วยมือเราเอง; และพวกเขาขับไล่เราเพราะความยากจนยิ่งของเรา; และเราไม่มีสถานที่นมัสการพระผู้เป็นเจ้าของเรา; และดูเถิด, เราจะอย่างไรดี ?
- ๖ และบัดนี้เมื่อแอลมาได้ยินเรื่องนี้, ท่านจึงหันมา, หันหน้าตรงมาทางเขา, และท่านมองด้วยความปรีดียิ่ง; เพราะท่านเห็นว่าความทุกข์ของพวกเขาทำให้พวกเขาล้มลงโดยแท้, และว่าพวกเขาอยู่ในการเตรียมพร้อมที่จะฟังพระวาทะ.
- ๗ ฉะนั้นท่านจึงไม่ได้กล่าวอะไรอีกกับฝูงชนอื่น; แต่ท่านยืนมือออกไป, และร้องต่อคนที่ท่านเห็น, ซึ่งเป็นผู้สำนึกผิดแล้วโดยแท้, และกล่าวแก่พวกเขา :

Alma 32

And it came to pass that they did go forth, and began to preach the word of God unto the people, entering into their synagogues, and into their houses; yea, and even they did preach the word in their streets.

And it came to pass that after much labor among them, they began to have success among the poor class of people; for behold, they were cast out of the synagogues because of the coarseness of their apparel—

Therefore they were not permitted to enter into their synagogues to worship God, being esteemed as filthiness; therefore they were poor; yea, they were esteemed by their brethren as dross; therefore they were poor as to things of the world; and also they were poor in heart.

Now, as Alma was teaching and speaking unto the people upon the hill Onidah, there came a great multitude unto him, who were those of whom we have been speaking, of whom were poor in heart, because of their poverty as to the things of the world.

And they came unto Alma; and the one who was the foremost among them said unto him: Behold, what shall these my brethren do, for they are despised of all men because of their poverty, yea, and more especially by our priests; for they have cast us out of our synagogues which we have labored abundantly to build with our own hands; and they have cast us out because of our exceeding poverty; and we have no place to worship our God; and behold, what shall we do?

And now when Alma heard this, he turned him about, his face immediately towards him, and he beheld with great joy; for he beheld that their afflictions had truly humbled them, and that they were in a preparation to hear the word.

Therefore he did say no more to the other multitude; but he stretched forth his hand, and cried unto those whom he beheld, who were truly penitent, and said unto them:

- ๘ ข้าพเจ้าเห็นว่าใจท่านนอบน้อม; และหากเป็นดังนั้น, ท่านย่อมเป็นสุข.
- ๙ ดูเถิดพี่ชายท่านกล่าวว่า, เราจะทำอย่างไรดี?—เพราะเราถูกขับไล่ออกจากธรรมศาลาทั้งหลายของเรา, จนเราไม่มีสการพระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ได้.
- ๑๐ ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ท่านคิดหรือว่าท่านจะไม่มีสการพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้นอกจากในบรรดาธรรมศาลาของท่านเท่านั้น?
- ๑๑ และยิ่งกว่านั้น, ข้าพเจ้าจะถาม, ท่านคิดหรือว่าท่านไม่ต้องนมัสการพระผู้เป็นเจ้านอกจากสัปดาห์ละครั้ง?
- ๑๒ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, เป็นการดีที่ท่านถูกขับไล่ออกจากบรรดาธรรมศาลาของท่าน, เพื่อท่านจะถ่อมตน, และเพื่อท่านจะเรียนรู้ปัญญา; เพราะจำเป็นที่ท่านจะเรียนรู้ปัญญา; เพราะเหตุว่าท่านถูกขับไล่, พี่น้องของท่านดูหมิ่นท่านเพราะความยากจนยิ่งของท่าน, จึงนำท่านมาสู่ความนอบน้อมแห่งใจ; เพราะจำต้องนำท่านมาให้ถ่อมตน.
- ๑๓ และบัดนี้, เพราะท่านถูกบีบบังคับให้ถ่อมตนท่านจึงเป็นสุข; เพราะมนุษย์บางครั้ง, หากถูกบีบบังคับให้ถ่อมตน, จะแสวงหาการกลับใจ; และบัดนี้โดยแน่แท้, ผู้ใดก็ตามที่กลับใจยอมพบความเมตตา; และคนที่พบความเมตตาและอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่ผู้นั้นจะได้รับการช่วยให้รอด.
- ๑๔ และบัดนี้, ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าเพราะท่านถูกบีบบังคับให้ถ่อมตนท่านจึงได้รับพร, ท่านคิดหรือไม่ว่าคนที่นอบน้อมถ่อมตนโดยแท้เพราะพระวจนะจะได้รับพรมากกว่า?
- ๑๕ แท้จริงแล้ว, เขานอบน้อมถ่อมตนโดยแท้, และกลับใจจากบาปของเขา, และอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่, ผู้นั้นจะได้รับพร—แท้จริงแล้ว, จะได้รับพรมากยิ่งขึ้นไปกว่าคนที่ถูกบีบบังคับให้ถ่อมตนเพราะความยากจนยิ่งของตน.
- ๑๖ ฉะนั้น, ความสุขเกิดแก่พวกเขาผู้ซึ่งนอบน้อมถ่อมตนโดยปราศจากการถูกบีบบังคับให้ถ่อมตน; หรือที่จริง, อีกนัยหนึ่ง, ความสุขเกิดแก่เขาซึ่งเชื่อในพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้า, และรับบัพติศมาโดยปราศจากความต้อตึงแห่งใจ, แท้จริงแล้ว, โดยไม่ได้ทรงนำมาให้รู้จักพระวจนะ, หรือแม้ถูกบีบบังคับให้รู้จัก, ก่อนพวกเขาจะเชื่อ.

I behold that ye are lowly in heart; and if so, blessed are ye.

Behold thy brother hath said, What shall we do?—for we are cast out of our synagogues, that we cannot worship our God.

Behold I say unto you, do ye suppose that ye cannot worship God save it be in your synagogues only?

And moreover, I would ask, do ye suppose that ye must not worship God only once in a week?

I say unto you, it is well that ye are cast out of your synagogues, that ye may be humble, and that ye may learn wisdom; for it is necessary that ye should learn wisdom; for it is because that ye are cast out, that ye are despised of your brethren because of your exceeding poverty, that ye are brought to a lowliness of heart; for ye are necessarily brought to be humble.

And now, because ye are compelled to be humble blessed are ye; for a man sometimes, if he is compelled to be humble, seeketh repentance; and now surely, whosoever repenteth shall find mercy; and he that findeth mercy and endureth to the end the same shall be saved.

And now, as I said unto you, that because ye were compelled to be humble ye were blessed, do ye not suppose that they are more blessed who truly humble themselves because of the word?

Yea, he that truly humbleth himself, and repenteth of his sins, and endureth to the end, the same shall be blessed—yea, much more blessed than they who are compelled to be humble because of their exceeding poverty.

Therefore, blessed are they who humble themselves without being compelled to be humble; or rather, in other words, blessed is he that believeth in the word of God, and is baptized without stubbornness of heart, yea, without being brought to know the word, or even compelled to know, before they will believe.

- ๑๗ แท้จริงแล้ว, มีหลายคนทีกล่าวว่า : หากท่านจะแสดง
เครื่องหมายจากสวรรค์แก่เรา, เมื่อนั้นเราจะรู้ถึง
ความแน่นอน; เมื่อนั้นเราจะเชื่อ.
- ๑๘ บัดนี้ข้าพเจ้าถาม, นี่คือศรัทธาหรือ ? ดูเถิด,
ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย; เพราะหากมนุษย์รู้อะไร
อย่างหนึ่ง เขาก็ไม่มีเหตุที่จะต้องเชื่อ, เพราะเขารู้มัน
แล้ว.
- ๑๙ และบัดนี้, คนที่รู้พระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าและ
หาทำไม่ยอมถูกสาปแช่งมากสักเพียงใด, กว่าคนที่
เพียงแต่เชื่อ, หรือเพียงมีเหตุผลสมควรเชื่อ, และตกอยู่ใน
ในการล่วงละเมิด ?
- ๒๐ บัดนี้ท่านต้องตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องนี้. ดูเถิด, ข้าพเจ้า
กล่าวแก่ท่าน, ว่าทางหนึ่งชัดเจนเช่นเดียวกับอีกทาง
หนึ่ง; และมันจะเป็นกับทุกคนตามงานของเขา.
- ๒๑ และบัดนี้สิ่งที่ข้าพเจ้ากล่าวแล้วเกี่ยวกับศรัทธา—
ศรัทธาไม่ใช่การมีความรู้อันสมบูรณ์ของสิ่งต่าง ๆ;
ฉะนั้นหากท่านมีศรัทธาท่านย่อมหวังในสิ่งที่ไม่เห็น,
ซึ่งจริง.
- ๒๒ และบัดนี้, ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, และอยาก
ให้ท่านจำไว้, ว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงเมตตาคนทั้งปวงที่
เชื่อในพระนามของพระองค์; ฉะนั้นพระองค์จึงทรง
ปรารภ, ในประการแรก, ให้ท่านเชื่อ, แท้จริงแล้ว,
แม้ในพระวอนะของพระองค์.
- ๒๓ และบัดนี้, พระองค์ทรงให้พระวอนะของพระองค์แก่
มนุษย์โดยเทพ, แท้จริงแล้ว, ไม่แต่ผู้ชายเท่านั้นแต่ผู้
หญิงด้วย. บัดนี้ยังไม่หมด; เด็กเล็ก ๆ ก็ได้พระวอนะ
มาสู่พวกเขาหลายครั้ง, ซึ่งทำให้ผู้มีปัญญาและคนมี
การศึกษาจำน.
- ๒๔ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, เนื่องจากท่าน
ปรารภจะรู้จากข้าพเจ้าว่าท่านจะอย่างไรเพราะ
ท่านมีทุกข์และถูกขับไล่—บัดนี้ข้าพเจ้าไม่ปรารภให้
ท่านคิดว่าข้าพเจ้าตั้งใจตัดสินท่านนอกจากตามสิ่งที่
จริง—
- ๒๕ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าพวกท่านทั้งหมด
ถูกบีบบังคับให้ถ่อมตัว; เพราะข้าพเจ้าเชื่อ
จริง ๆ ว่ามีบางคนในบรรดาพวกท่านผู้ซึ่งจะถ่อมตัว
ถ่อมตน, ไม่ว่าจะให้พวกเขาอยู่ในสถานการณ์ใด
ก็ตาม.

Yea, there are many who do say: If thou wilt show
unto us a sign from heaven, then we shall know of a
surety; then we shall believe.

Now I ask, is this faith? Behold, I say unto you,
Nay; for if a man knoweth a thing he hath no cause
to believe, for he knoweth it.

And now, how much more cursed is he that
knoweth the will of God and doeth it not, than he
that only believeth, or only hath cause to believe, and
falleth into transgression?

Now of this thing ye must judge. Behold, I say
unto you, that it is on the one hand even as it is on
the other; and it shall be unto every man according
to his work.

And now as I said concerning faith—faith is not to
have a perfect knowledge of things; therefore if ye
have faith ye hope for things which are not seen,
which are true.

And now, behold, I say unto you, and I would that
ye should remember, that God is merciful unto all
who believe on his name; therefore he desireth, in
the first place, that ye should believe, yea, even on
his word.

And now, he imparteth his word by angels unto
men, yea, not only men but women also. Now this is
not all; little children do have words given unto them
many times, which confound the wise and the
learned.

And now, my beloved brethren, as ye have desired
to know of me what ye shall do because ye are af-
flicted and cast out—now I do not desire that ye
should suppose that I mean to judge you only ac-
cording to that which is true—

For I do not mean that ye all of you have been
compelled to humble yourselves; for I verily believe
that there are some among you who would humble
themselves, let them be in whatsoever circumstances
they might.

๒๖ บัดนี้, ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้เกี่ยวกับศรัทธา—ว่าสิ่งนี้หาใช่ความรู้อันสมบูรณ์ไม่—แม้เป็นดั่งนั้นกับถ้อยคำของข้าพเจ้า. ท่านไม่สามารถรู้ถึงความแน่นอนของมันแต่ที่แรก, จนถึงความสมบูรณ์, หรือรู้มากไปกว่าศรัทธาคือความรู้อันสมบูรณ์.

๒๗ แต่ดูเถิด, หากท่านจะตื่นและปลุกพลังของท่าน, มาสู่การทดลองคำพูดข้าพเจ้า, และใช้อนุภาคหนึ่งของศรัทธา, แท้จริงแล้ว, แม้หากท่านทำไม่ได้มากไปกว่าปรารถนาที่จะเชื่อ, ก็ขอให้ความปรารถนานี้เกิดผลในท่าน, แม้จนท่านเชื่อในลักษณะจะให้เป็นสำหรับส่วนหนึ่งของถ้อยคำข้าพเจ้า.

๒๘ บัดนี้, เราจะเปรียบเทียบพระวจนะกับเมล็ดพืช. บัดนี้, หากท่านให้ที่, เพื่อจะปลูกเมล็ดพืชในใจท่าน, ดูเถิด, หากเป็นเมล็ดจริง, หรือเมล็ดดี, หากท่านไม่โยนมันทิ้งโดยความไม่เชื่อของท่าน, ทำให้ท่านจะต่อต้านพระวิญญาณของพระเจ้า, ดูเถิด, มันจะเริ่มพองอยู่ในอกท่าน; และเมื่อท่านรู้สึกถึงการพองนี้, ท่านจะกล่าวในใจว่า—มันจำต้องเป็นว่านี่คือเมล็ดดี, หรือว่าพระวจนะดี, เพราะมันเริ่มทำให้จิตวิญญาณข้าพเจ้าขยาย; แท้จริงแล้ว, มันเริ่มให้ความสว่างแก่ความเข้าใจของข้าพเจ้า, แท้จริงแล้ว, มันเริ่มมีรสเลิศสำหรับข้าพเจ้า.

๒๙ บัดนี้ดูเถิด, การนี้จะไม่เพิ่มศรัทธาของท่านหรือ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ถูกแล้ว; กระนั้นก็ตามมันยังไม่เติบโตขึ้นเป็นความรู้อันสมบูรณ์.

๓๐ แต่ดูเถิด, เมื่อเมล็ดพอง, และงอก, และเริ่มเติบโต, เมื่อนั้นท่านจำต้องกล่าวว่าเมล็ดดี; เพราะดูเถิดมันพอง, และงอก, และเริ่มเติบโต. และบัดนี้, ดูเถิด, สิ่งนี้จะไม่เพิ่มกำลังศรัทธาของท่านหรือ? ถูกแล้ว, มันจะเพิ่มกำลังศรัทธาของท่าน: เพราะท่านจะกล่าวว่าข้าพเจ้ารู้ว่านี่คือเมล็ดดี; เพราะดูเถิดมันงอกและเริ่มเติบโต.

๓๑ และบัดนี้, ดูเถิด, ท่านแน่ใจหรือว่านี่คือเมล็ดดี? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ถูกแล้ว; เพราะทุกเมล็ดออกผลตามลักษณะของมัน.

๓๒ ฉะนั้น, หากเมล็ดเติบโตมันย่อมดี, แต่หากมันไม่เติบโต, ดูเถิดมันย่อมไม่ดี, ฉะนั้นมันจึงถูกโยนทิ้ง.

Now, as I said concerning faith—that it was not a perfect knowledge—even so it is with my words. Ye cannot know of their surety at first, unto perfection, any more than faith is a perfect knowledge.

But behold, if ye will awake and arouse your faculties, even to an experiment upon my words, and exercise a particle of faith, yea, even if ye can no more than desire to believe, let this desire work in you, even until ye believe in a manner that ye can give place for a portion of my words.

Now, we will compare the word unto a seed. Now, if ye give place, that a seed may be planted in your heart, behold, if it be a true seed, or a good seed, if ye do not cast it out by your unbelief, that ye will resist the Spirit of the Lord, behold, it will begin to swell within your breasts; and when you feel these swelling motions, ye will begin to say within yourselves—It must needs be that this is a good seed, or that the word is good, for it beginneth to enlarge my soul; yea, it beginneth to enlighten my understanding, yea, it beginneth to be delicious to me.

Now behold, would not this increase your faith? I say unto you, Yea; nevertheless it hath not grown up to a perfect knowledge.

But behold, as the seed swelleth, and sprouteth, and beginneth to grow, then you must needs say that the seed is good; for behold it swelleth, and sprouteth, and beginneth to grow. And now, behold, will not this strengthen your faith? Yea, it will strengthen your faith: for ye will say I know that this is a good seed; for behold it sprouteth and beginneth to grow.

And now, behold, are ye sure that this is a good seed? I say unto you, Yea; for every seed bringeth forth unto its own likeness.

Therefore, if a seed groweth it is good, but if it groweth not, behold it is not good, therefore it is cast away.

๓๓ และบัดนี้, ดูเถิด, เพราะท่านได้พยายามทดลอง, และเพาะเมล็ด, และมันพองและงอก, และเริ่มเติบโต, ท่านก็จำต้องรู้ว่าเมล็ดดี.

๓๔ และบัดนี้, ดูเถิด, ความรู้ของท่านสมบูรณ์หรือ? ถูกแล้ว, ความรู้ของท่านสมบูรณ์ในเรื่องนั้น, และศรัทธาของท่านแน่วแน่; และนี่เพราะท่านรู้, เพราะท่านรู้ว่าพระวจนะทำให้จิตวิญญาณท่านพอง, และท่านรู้ด้วยว่ามันงอก, ว่าความเข้าใจของท่านเริ่มสว่าง, และความนึกคิดท่านเริ่มขยาย.

๓๕ โอ้ตั้งนั้นแล้ว, นี่ไม่จริงหรือ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ถูกแล้ว, เพราะมันคือความสว่าง; และอะไรก็ตามที่เป็นความสว่าง, ย่อมดี, เพราะเล็งเห็นได้ชัดเจน, ฉะนั้นท่านต้องรู้ว่ามันดี; และบัดนี้ดูเถิด, หลังจากท่านลิ้มรสความสว่างนี้ความรู้ของท่านสมบูรณ์หรือ?

๓๖ ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย; ทั้งท่านต้องไม่ละทิ้งศรัทธาของท่าน, เพราะท่านเพียงแต่ใช้ศรัทธาของท่านเพื่อเพาะเมล็ดเพื่อท่านจะทดลองให้รู้ว่าเมล็ดดีหรือไม่.

๓๗ และดูเถิด, เมื่อต้นไม้เริ่มเติบโต, ท่านจะกล่าว: ให้เราบำรุงเลี้ยงมันด้วยความใส่ใจอย่างยิ่ง, เพื่อมันจะแตกราก, เพื่อมันจะเติบโตขึ้น, และออกผลให้เรา. และบัดนี้ดูเถิด, หากท่านบำรุงเลี้ยงมันด้วยความเอาใจใส่ให้มากมันจะแตกราก, และเติบโตขึ้น, และออกผล.

๓๘ แต่หากท่านละเลยต้นไม้, และไม่คิดถึงการบำรุงเลี้ยงมัน, ดูเถิดมันจะไม่แตกราก; และเมื่อความร้อนของดวงอาทิตย์มาถึงและแผดเผามัน, เนื่องจากมันไม่มีรากมันย่อมเหี่ยวแห้งไป, และท่านก็ถอนมันขึ้นและโยนมันทิ้ง.

๓๙ บัดนี้, นี่ไม่ใช่เพราะเมล็ดไม่ดี, ทั้งไม่ใช่เพราะผลของมันไม่เป็นที่พึงปรารถนา; แต่เป็นเพราะดินของท่านแห้งแล้ง, และท่านไม่ยอมบำรุงเลี้ยงต้นไม้, ฉะนั้นท่านจะรับผลจากมันไม่ได้.

๔๐ และด้วยเหตุนี้, หากท่านไม่ยอมบำรุงเลี้ยงพระวจนะ, โดยตั้งตารอผลของต้นไม้ด้วยดวงตาแห่งศรัทธาแล้ว, ท่านจะไม่มีวันเก็บผลจากต้นไม้แห่งชีวิตได้เลย.

And now, behold, because ye have tried the experiment, and planted the seed, and it swelleth and sprouteth, and beginneth to grow, ye must needs know that the seed is good.

And now, behold, is your knowledge perfect? Yea, your knowledge is perfect in that thing, and your faith is dormant; and this because you know, for ye know that the word hath swelled your souls, and ye also know that it hath sprouted up, that your understanding doth begin to be enlightened, and your mind doth begin to expand.

O then, is not this real? I say unto you, Yea, because it is light; and whatsoever is light, is good, because it is discernible, therefore ye must know that it is good; and now behold, after ye have tasted this light is your knowledge perfect?

Behold I say unto you, Nay; neither must ye lay aside your faith, for ye have only exercised your faith to plant the seed that ye might try the experiment to know if the seed was good.

And behold, as the tree beginneth to grow, ye will say: Let us nourish it with great care, that it may get root, that it may grow up, and bring forth fruit unto us. And now behold, if ye nourish it with much care it will get root, and grow up, and bring forth fruit.

But if ye neglect the tree, and take no thought for its nourishment, behold it will not get any root; and when the heat of the sun cometh and scorcheth it, because it hath no root it withers away, and ye pluck it up and cast it out.

Now, this is not because the seed was not good, neither is it because the fruit thereof would not be desirable; but it is because your ground is barren, and ye will not nourish the tree, therefore ye cannot have the fruit thereof.

And thus, if ye will not nourish the word, looking forward with an eye of faith to the fruit thereof, ye can never pluck of the fruit of the tree of life.

๔๑ แต่หากท่านจะบำรุงเลี้ยงพระวจนะ, แท้จริงแล้ว, บำรุงเลี้ยงต้นไม้เมื่อเริ่มเติบโต, โดยศรัทธาของท่าน ด้วยความขยันหมั่นเพียรยิ่ง, และด้วยความอดทน, โดยตั้งตารอผลจากต้นไม้, มันจะแตกราก; และดูเถิด มันจะเป็นต้นไม้ที่งอกงามไปสู่ชีวิตอันเป็นนิรันดร์.

๔๒ และเพราะความขยันหมั่นเพียรของท่านและ ศรัทธาของท่านและความอดทนของท่านต่อพระวจนะ ขณะบำรุงเลี้ยงมัน, เพื่อมันจะแตกรากในท่าน, ดูเถิด, ในไม่ช้าท่านจะเก็บผลจากมันได้, ซึ่งมีค่าที่สุด, ซึ่ง หวานเหนือทุกสิ่งที่ยาว, และขาวเหนือทุกสิ่งที่ยาว, แท้จริงแล้ว, และพิศุทธิ์เหนือทุกสิ่งที่ยาว; และท่าน จะดื่มด่ำผลนี้แม้จนอิ่ม, เพื่อท่านจะไม่หิว, ท่านจะไม่ กระหาย.

๔๓ จากนั้น, พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านจะเก็บเกี่ยวรางวัลแห่ง ศรัทธาของท่าน, และความขยันหมั่นเพียรของท่าน, และความอดทน, และความอดกลั้น, ขณะรอคอยให้ ต้นไม้ออกผลให้ท่าน.

But if ye will nourish the word, yea, nourish the tree as it beginneth to grow, by your faith with great diligence, and with patience, looking forward to the fruit thereof, it shall take root; and behold it shall be a tree springing up unto everlasting life.

And because of your diligence and your faith and your patience with the word in nourishing it, that it may take root in you, behold, by and by ye shall pluck the fruit thereof, which is most precious, which is sweet above all that is sweet, and which is white above all that is white, yea, and pure above all that is pure; and ye shall feast upon this fruit even until ye are filled, that ye hunger not, neither shall ye thirst.

Then, my brethren, ye shall reap the rewards of your faith, and your diligence, and patience, and long-suffering, waiting for the tree to bring forth fruit unto you.

แอลมา ๓๓

- ๑ บัดนี้หลังจากที่แอลมาพูดถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, คนทั้งหลายส่งคำถามมาถึงท่านโดยปรารภว่าจะรู้ว่าพวกเขาควรเชื่อในพระผู้เป็นเจ้าเดียวหรือไม่, เพื่อพวกเขาจะได้รับผลนี้จากสิ่งที่ท่านพูดถึง, หรือพวกเขาจะเพาะเมล็ดอย่างไร, หรือพระวจนะที่ท่านพูดถึง, ซึ่งท่านกล่าวว่าจะต้องเพาะไว้ในใจพวกเขา; หรือด้วยวิธีใดที่พวกเขาจะเริ่มใช้ศรัทธาของตน.
- ๒ และแอลมากล่าวแก่พวกเขา : ดูเถิด, ท่านกล่าวว่าท่านนมัสการพระผู้เป็นเจ้าของท่านไม่ได้เพราะท่านถูกขับออกจากบรรดาธรรมศาลาของท่าน. แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, หากท่านคิดว่าท่านนมัสการพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้, ท่านก็ผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง, และท่านควรค้นคว้าพระคัมภีร์; หากท่านคิดว่าพระคัมภีร์สอนท่านเรื่องนี้, ท่านก็ไม่เข้าใจพระคัมภีร์.
- ๓ ท่านจำได้หรือไม่ที่ได้อ่านเรื่องซึ่งซันส, ศาสตราพยากรณ์ในสมัยโบราณ, กล่าวไว้เกี่ยวกับการสวดอ้อนวอนหรือการนมัสการ ?
- ๔ เพราะท่านกล่าวว่า : พระองค์ทรงเมตตา, ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า, เพราะพระองค์ทรงได้ยินคำสวดอ้อนวอนของข้าพระองค์, แม้เมื่อข้าพระองค์อยู่ในแดนทुरुกันดาร; แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงเมตตาเมื่อข้าพระองค์สวดอ้อนวอนเกี่ยวกับคนเหล่านั้นผู้ที่เป้นศัตรูของข้าพระองค์, และพระองค์ได้ทรงเปลี่ยนใจพวกเขาให้ติดต่อข้าพระองค์.
- ๕ แท้จริงแล้ว, ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า, และพระองค์ทรงเมตตาข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์เรียกหาพระองค์ในทุกของข้าพระองค์; เมื่อข้าพระองค์เรียกหาพระองค์ในคำสวดอ้อนวอนของข้าพระองค์, และพระองค์ทรงได้ยินข้าพระองค์.
- ๖ และอนึ่ง, ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า, เมื่อข้าพระองค์กลับไปบ้านข้าพระองค์ พระองค์ทรงได้ยินข้าพระองค์ในคำสวดอ้อนวอนของข้าพระองค์.
- ๗ และเมื่อข้าพระองค์เข้าไปในห้องข้าพระองค์, ข้าแต่พระเจ้า, และสวดอ้อนวอนพระองค์, พระองค์ทรงได้ยินข้าพระองค์.
- ๘ แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงเมตตาลูก ๆ ของพระองค์เมื่อพวกเขาเรียกหาพระองค์, เพื่อให้พระองค์และไม่ใช้ให้มนุษย์ได้ยิน, และพระองค์จะทรงฟังพวกเขา.

Alma 33

Now after Alma had spoken these words, they sent forth unto him desiring to know whether they should believe in one God, that they might obtain this fruit of which he had spoken, or how they should plant the seed, or the word of which he had spoken, which he said must be planted in their hearts; or in what manner they should begin to exercise their faith.

And Alma said unto them: Behold, ye have said that ye could not worship your God because ye are cast out of your synagogues. But behold, I say unto you, if ye suppose that ye cannot worship God, ye do greatly err, and ye ought to search the scriptures; if ye suppose that they have taught you this, ye do not understand them.

Do ye remember to have read what Zenos, the prophet of old, has said concerning prayer or worship?

For he said: Thou art merciful, O God, for thou hast heard my prayer, even when I was in the wilderness; yea, thou wast merciful when I prayed concerning those who were mine enemies, and thou didst turn them to me.

Yea, O God, and thou wast merciful unto me when I did cry unto thee in my field; when I did cry unto thee in my prayer, and thou didst hear me.

And again, O God, when I did turn to my house thou didst hear me in my prayer.

And when I did turn unto my closet, O Lord, and prayed unto thee, thou didst hear me.

Yea, thou art merciful unto thy children when they cry unto thee, to be heard of thee and not of men, and thou wilt hear them.

- ๙ แท้จริงแล้ว, ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า, พระองค์ทรงเมตตาข้าพระองค์, และทรงได้ยินเสียงเรียกหาของข้าพระองค์ท่ามกลางที่ชุมนุมทั้งหลายของพระองค์.
- ๑๐ แท้จริงแล้ว, และพระองค์ทรงได้ยินข้าพระองค์ด้วยเมื่อข้าพระองค์ถูกขับออกไปและถูกศัตรูของข้าพระองค์ดูหมิ่น; แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงได้ยินเสียงเรียกหาของข้าพระองค์, และกริ้วศัตรูของข้าพระองค์, และพระองค์ทรงเยือนพวกเขาในความกริ้วของพระองค์ด้วยความพินาศนับพลัน.
- ๑๑ และพระองค์ทรงได้ยินข้าพระองค์เพราะความทุกข์ของข้าพระองค์และความจริงใจของข้าพระองค์; และเป็นเพราะพระบุตรของพระองค์ที่พระองค์ทรงเมตตาข้าพระองค์มาดังนี้, ฉะนั้นข้าพระองค์จะเรียกหาพระองค์ในความทุกข์ทั้งปวงของข้าพระองค์, เพราะปิตีของข้าพระองค์เกิดจากพระองค์; เพราะพระองค์ทรงเพิกถอนการพิพากษาของพระองค์ไปจากข้าพระองค์, เพราะพระบุตรของพระองค์.
- ๑๒ และบัดนี้แอลมากล่าวแก่พวกเขา : ท่านเชื่อพระคัมภีร์เหล่านั้นซึ่งคนสมัยโบราณเขียนไว้ไหม ?
- ๑๓ ดูเถิด, หากท่านเชื่อ, ท่านย่อมต้องเชื่อเรื่องที่ซินัสกล่าวไว้; เพราะ, ดูเถิดท่านกล่าว : พระองค์ทรงเพิกถอนการพิพากษาของพระองค์เพราะพระบุตรของพระองค์.
- ๑๔ บัดนี้ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าขอลถามว่าท่านอ่านพระคัมภีร์หรือเปล่า ? หากท่านอ่าน, ท่านจะไม่เชื่อในพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าได้อย่างไร ?
- ๑๕ เพราะไม่ได้มีเขียนไว้ว่าซินัสผู้เดียวพูดถึงเรื่องเหล่านี้, แต่ซินัสพูดถึงเรื่องเหล่านี้ด้วย—
- ๑๖ เพราะดูเถิด, ท่านกล่าว : ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์กริ้วคนเหล่านี้, เพราะพวกเขาไม่ยอมเข้าใจพระเมตตาของพระองค์ซึ่งพระองค์ประสาทให้พวกเขาเพราะพระบุตรของพระองค์.
- ๑๗ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านเห็นแล้วว่าศาสดาพยากรณ์อีกคนหนึ่งสมัยโบราณเป็นพยานถึงพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, และเพราะผู้คนไม่ยอมเข้าใจถ้อยคำของท่านพวกเขาจึงขว้างปาท่านด้วยก้อนหินจนถึงตาย.
- ๑๘ แต่ดูเถิด, นี่ไม่ใช่ทั้งหมด; ท่านเหล่านี้ไม่ได้เป็นพวกเดียวเท่านั้นที่พูดถึงพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า.

Yea, O God, thou hast been merciful unto me, and heard my cries in the midst of thy congregations.

Yea, and thou hast also heard me when I have been cast out and have been despised by mine enemies; yea, thou didst hear my cries, and wast angry with mine enemies, and thou didst visit them in thine anger with speedy destruction.

And thou didst hear me because of mine afflictions and my sincerity; and it is because of thy Son that thou hast been thus merciful unto me, therefore I will cry unto thee in all mine afflictions, for in thee is my joy; for thou hast turned thy judgments away from me, because of thy Son.

And now Alma said unto them: Do ye believe those scriptures which have been written by them of old?

Behold, if ye do, ye must believe what Zenos said; for, behold he said: Thou hast turned away thy judgments because of thy Son.

Now behold, my brethren, I would ask if ye have read the scriptures? If ye have, how can ye disbelieve on the Son of God?

For it is not written that Zenos alone spake of these things, but Zenock also spake of these things—

For behold, he said: Thou art angry, O Lord, with this people, because they will not understand thy mercies which thou hast bestowed upon them because of thy Son.

And now, my brethren, ye see that a second prophet of old has testified of the Son of God, and because the people would not understand his words they stoned him to death.

But behold, this is not all; these are not the only ones who have spoken concerning the Son of God.

- ๑๙ ดูเถิด, โมเสสพูดถึงพระองค์; แท้จริงแล้ว, และ
ดูเถิดรูปแบบอย่างหนึ่งโมเสสยกขึ้นในแดน
ทุรกันดาร, เพื่อผู้ใดก็ตามที่มองดูสิ่งนี้จะมีชีวิต. และ
หลายคนมองดูและมีชีวิต.
- ๒๐ แต่น้อยคนเข้าใจความหมายของสิ่งเหล่านั้น, และนี่
ก็เพราะความแข็งกระด้างของใจพวกเขา. แต่มีหลาย
คนที่ใจแข็งกระด้างมากจนไม่ยอมมองดู, ฉะนั้นพวก
เขาจึงตาย. บัดนี้เหตุผลที่พวกเขาไม่ยอมมองดูคือ
พวกเขาไม่เชื่อว่าสิ่งนี้จะบำบัดรักษาพวกเขา.
- ๒๑ โอพี่น้องข้าพเจ้า, หากท่านได้รับการบำบัดรักษา
โดยเพียงแต่กวาดสายตาดูเพื่อท่านจะได้รับการบำบัด
รักษา, ท่านจะไม่มองดูโดยเร็วหรือ, หรือท่านอยากจะ
ทำใจท่านแข็งกระด้างอยู่ในความไม่เชื่อมากกว่า, และ
เกียจคร้าน, จนไม่ยอมกวาดสายตาท่านดู, จนท่าน
ตายหรือ ?
- ๒๒ หากเป็นดังนั้น, วิบัติจะมาถึงท่าน; แต่หากไม่เป็นดัง
นั้น, ก็จงกวาดสายตาท่านดูและเริ่มเชื่อในพระบุตร
ของพระเจ้า, ว่าพระองค์จะเสด็จมาไถ่กู้คนของ
พระองค์, และว่าพระองค์จะทรงรับทุกขเวทนาและ
สิ้นพระชนม์เพื่อชดใช้บาปของพวกเขา; และว่า
พระองค์จะทรงลุกขึ้นจากบรรดาคนตายอีก, ซึ่งจะ
ทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิต, เพื่อมนุษย์ทั้งปวงจะยืนอยู่
ต่อพระพักตร์พระองค์, เพื่อรับการพิพากษาในวัน
สุดท้ายและวันพิพากษา, ตามแต่งานของพวกเขา.
- ๒๓ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าปรารถนาว่าท่าน
จะเพาะพระวจนะนี้ไว้ในใจท่าน, และเมื่อมันเริ่มพองก็
เช่นเดียวกับองุ่นที่เลี้ยวมันโดยศรัทธาของท่าน.
และดูเถิด, มันจะกลายเป็นต้นไม้อีก, งอกงามอยู่ในท่าน
จนถึงชีวิตอันเป็นนิรันดร์. และแล้วขอพระเจ้าเป็นเจ้าโปรด
ประทานให้ภาระของท่านเบาลง, ผ่านทางปิตีของพระ
บุตรของพระองค์. และแม้สิ่งทั้งหมดนี้ท่านย่อมทำได้
ถ้าตั้งใจทำ. เอเมน.

Behold, he was spoken of by Moses; yea, and be-
hold a type was raised up in the wilderness, that
whosoever would look upon it might live. And many
did look and live.

But few understood the meaning of those things,
and this because of the hardness of their hearts. But
there were many who were so hardened that they
would not look, therefore they perished. Now the
reason they would not look is because they did not
believe that it would heal them.

O my brethren, if ye could be healed by merely
casting about your eyes that ye might be healed,
would ye not behold quickly, or would ye rather
harden your hearts in unbelief, and be slothful, that
ye would not cast about your eyes, that ye might per-
ish?

If so, wo shall come upon you; but if not so, then
cast about your eyes and begin to believe in the Son
of God, that he will come to redeem his people, and
that he shall suffer and die to atone for their sins;
and that he shall rise again from the dead, which
shall bring to pass the resurrection, that all men shall
stand before him, to be judged at the last and judg-
ment day, according to their works.

And now, my brethren, I desire that ye shall plant
this word in your hearts, and as it beginneth to swell
even so nourish it by your faith. And behold, it will
become a tree, springing up in you unto everlasting
life. And then may God grant unto you that your bur-
dens may be light, through the joy of his Son. And
even all this can ye do if ye will. Amen.

แอลมา ๓๔

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากแอลมาพูดถ้อยคำเหล่านี้กับพวกเขาแล้วท่านก็นั่งลงกับพื้นดิน, และอมิวเล็คลุกขึ้นและเริ่มสอนพวกเขา, มีความว่า :
- ๒ พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นไปไม่ได้ที่ท่านจะไม่รู้ในสิ่งซึ่งมีพูดไว้เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์, ผู้ซึ่งเราสอนว่าทรงเป็นพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านได้รับการสอนเรื่องเหล่านี้อย่างกว้างขวางก่อนท่านแยกตัวไปจากเรา.
- ๓ และโดยที่ท่านปรารถนาจากพี่ชายที่รักของข้าพเจ้าให้เขาทำให้เป็นที่รู้แก่ท่านว่าท่านควรทำสิ่งใด, เพราะความทุกข์ของท่าน; และเขาพูดกับท่านบ้างเพื่อเตรียมจิตใจท่านไว้; แท้จริงแล้ว, และเขากระตุ้นท่านให้ไปถึงศรัทธาและความอดทน—
- ๔ แท้จริงแล้ว, แม้ให้ท่านมีศรัทธามากแม้อีกกับจะเพาะพระวจนะไว้ในใจท่าน, เพื่อท่านจะทดสอบการทดลองเกี่ยวกับความดีของสิ่งนี้.
- ๕ และเรามองเห็นว่าคำถามอันยิ่งใหญ่ที่อยู่ในจิตใจท่านก็คือพระวจนะดำรงอยู่หรือไม่ในพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, หรือจะไม่มีพระคริสต์หรือเปล่า.
- ๖ และท่านมองเห็นด้วยว่าพี่ชายข้าพเจ้าพิสูจน์ต่อหน้าท่าน, ในหลายตัวอย่าง, ว่าพระวจนะอยู่ในพระคริสต์ส่งผลสู่ความรอด.
- ๗ พี่ชายข้าพเจ้าพูดถึงถ้อยคำของซินัส, ว่าการไถ่เกิดขึ้นโดยผ่านพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, และถึงถ้อยคำของซินัคด้วย; และท่านอ้างถึงโมเสสด้วย, เพื่อพิสูจน์ว่าสิ่งเหล่านี้จริง.
- ๘ และบัดนี้, ดูก่อน, ข้าพเจ้าจะเป็นพยานแก่ท่านด้วยตนเองว่าสิ่งเหล่านี้จริง. ดูก่อน, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าข้าพเจ้ารู้ว่าพระคริสต์จะเสด็จมาในบรรดาลูกหลานมนุษย์, เพื่อทรงรับเอาการล่วงละเมิดของผู้คนของพระองค์ไว้กับพระองค์, และว่าพระองค์จะทรงชดใช้บาปของโลก; เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้ารับสั่งไว้.

Alma 34

And now it came to pass that after Alma had spoken these words unto them he sat down upon the ground, and Amulek arose and began to teach them, saying:

My brethren, I think that it is impossible that ye should be ignorant of the things which have been spoken concerning the coming of Christ, who is taught by us to be the Son of God; yea, I know that these things were taught unto you bountifully before your dissension from among us.

And as ye have desired of my beloved brother that he should make known unto you what ye should do, because of your afflictions; and he hath spoken somewhat unto you to prepare your minds; yea, and he hath exhorted you unto faith and to patience—

Yea, even that ye would have so much faith as even to plant the word in your hearts, that ye may try the experiment of its goodness.

And we have beheld that the great question which is in your minds is whether the word be in the Son of God, or whether there shall be no Christ.

And ye also beheld that my brother has proved unto you, in many instances, that the word is in Christ unto salvation.

My brother has called upon the words of Zenos, that redemption cometh through the Son of God, and also upon the words of Zenock; and also he has appealed unto Moses, to prove that these things are true.

And now, behold, I will testify unto you of myself that these things are true. Behold, I say unto you, that I do know that Christ shall come among the children of men, to take upon him the transgressions of his people, and that he shall atone for the sins of the world; for the Lord God hath spoken it.

๙ เพราะสมควรที่จะมีการชดใช้; เพราะตามแผนอันยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้านิรันดร์จะต้องมีการชดใช้, มิฉะนั้นมนุษยชาติทั้งปวงต้องพินาศอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้; แท้จริงแล้ว, คนทั้งปวงแข็งกระด้าง; แท้จริงแล้ว, คนทั้งปวงตกและหลงไป; และต้องพินาศเว้นแต่จะเป็นโดยผ่านการชดใช้ซึ่งสมควรมี.

๑๐ เพราะสมควรมีการพลีบูชาครั้งสุดท้ายและสำคัญยิ่ง; แท้จริงแล้ว, ไม่ใช่การพลีบูชามนุษย์, หรือสัตว์, หรือสัตว์มีปีกชนิดใด ๆ; เพราะจะไม่ใช่การพลีบูชามนุษย์; แต่ต้องเป็นการพลีบูชาอันไม่มีขอบเขตและเป็นนิรันดร์.

๑๑ บัดนี้ไม่มีผู้ใดเลยที่จะพลีบูชาเลือดตนเองซึ่งจะชดใช้บาปของคนอื่นได้. บัดนี้, หากมนุษย์กระทำความผิดกรรม, ตูเกิดกฎของเรา, ซึ่งเที่ยงธรรม, จะเอาชีวิตพี่น้องของเขาหรือ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย.

๑๒ แต่กฎต้องการชีวิตของเขาผู้กระทำความผิดกรรม; ฉะนั้นไม่มีสิ่งใดซึ่งน้อยกว่าการชดใช้อันไม่มีขอบเขตซึ่งจะเพียงพอสำหรับบาปของโลก.

๑๓ ฉะนั้น, จึงสมควรมีการพลีบูชาครั้งสุดท้ายและสำคัญยิ่ง, และจากนั้นจะมี, หรือสมควรมี, การหยุดหลังเลือด; กฎของโมเสสจึงจะสมบูรณ์; แท้จริงแล้ว, จะสมบูรณ์ทั้งหมด, ทุกจุดและอนุภาค, และจะไม่มีจุดหรืออนุภาคใดสูญหายไป.

๑๔ และดูเถิด, นี่คือความหมายทั้งหมดของกฎ, ถ้วนทุกตอนชี้ถึงการพลีบูชาครั้งสุดท้ายและสำคัญยิ่ง; และการพลีบูชาครั้งสุดท้ายและสำคัญยิ่งจะเป็นพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, แท้จริงแล้ว, ไม่มีขอบเขตและเป็นนิรันดร์.

๑๕ และดังนั้นพระองค์จะทรงนำความรอดมาสู่คนทั้งปวงที่จะเชื่อในพระนามของพระองค์; นี่คือการเจตนาของการพลีบูชาครั้งสุดท้ายนี้, เพื่อจะนำมาซึ่งอุทรแห่งความเมตตา, ซึ่งมีพลังเหนือความยุติธรรม, และนำมาซึ่งหนทางให้มนุษย์เพื่อพวกเขาจะมีศรัทธาสู่การกลับใจ.

For it is expedient that an atonement should be made; for according to the great plan of the Eternal God there must be an atonement made, or else all mankind must unavoidably perish; yea, all are hardened; yea, all are fallen and are lost, and must perish except it be through the atonement which it is expedient should be made.

For it is expedient that there should be a great and last sacrifice; yea, not a sacrifice of man, neither of beast, neither of any manner of fowl; for it shall not be a human sacrifice; but it must be an infinite and eternal sacrifice.

Now there is not any man that can sacrifice his own blood which will atone for the sins of another. Now, if a man murdereth, behold will our law, which is just, take the life of his brother? I say unto you, Nay.

But the law requireth the life of him who hath murdered; therefore there can be nothing which is short of an infinite atonement which will suffice for the sins of the world.

Therefore, it is expedient that there should be a great and last sacrifice, and then shall there be, or it is expedient there should be, a stop to the shedding of blood; then shall the law of Moses be fulfilled; yea, it shall be all fulfilled, every jot and tittle, and none shall have passed away.

And behold, this is the whole meaning of the law, every whit pointing to that great and last sacrifice; and that great and last sacrifice will be the Son of God, yea, infinite and eternal.

And thus he shall bring salvation to all those who shall believe on his name; this being the intent of this last sacrifice, to bring about the bowels of mercy, which overpowereth justice, and bringeth about means unto men that they may have faith unto repentance.

- ๑๖ และดังนั้นความเมตตาจะสนองข้อเรียกร้องแห่งความยุติธรรมได้, และล้อมพวกเขาไว้ในพระพาหุแห่งความปลอดภัย, ขณะที่ผู้ที่ไม่ใช้ศรัทธาสู่การกลับใจจะเปิดโอกาสให้กฎทั้งหมดของข้อเรียกร้องแห่งความยุติธรรม; ฉะนั้นแก่คนที่มีศรัทธาสู่การกลับใจเท่านั้นจึงจะนำมาซึ่งแผนแห่งการไถ่อันยิ่งใหญ่และเป็นนิรันดร์.
- ๑๗ ฉะนั้นขอพระผู้เป็นเจ้าประทานให้ท่านเกิด, พี่น้องข้าพเจ้า, เพื่อท่านจะเริ่มใช้ศรัทธาของท่านสู่การกลับใจ, เพื่อท่านจะเริ่มเรียกหาพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์, เพื่อพระองค์จะทรงมีเมตตาต่อท่าน;
- ๑๘ แท้จริงแล้ว, จงเรียกหาพระองค์เพื่อพระเมตตา; เพราะพระองค์ทรงอานุภาพที่จะช่วยให้รอด.
- ๑๙ แท้จริงแล้ว, จงนอบน้อมถ่อมตน, และสวดอ้อนวอนถึงพระองค์ต่อไป.
- ๒๐ จงเรียกหาพระองค์เมื่อท่านอยู่ในทุ่งของท่าน, แท้จริงแล้ว, เพื่อฝูงสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของท่าน.
- ๒๑ จงเรียกหาพระองค์ในบ้านท่าน, แท้จริงแล้ว, เพื่อทั้งครัวเรือนของท่าน, ทั้งเช้า, กลางวัน, และเย็น.
- ๒๒ แท้จริงแล้ว, จงเรียกหาพระองค์เพื่อต่อต้านอำนาจศัตรูของท่าน.
- ๒๓ แท้จริงแล้ว, จงเรียกหาพระองค์เพื่อต่อต้านมาร, ซึ่งเป็นศัตรูต่อความชอบธรรมทั้งหมด.
- ๒๔ จงเรียกหาพระองค์เพื่อพืชผลในทุ่งของท่าน, เพื่อท่านจะรุ่งเรืองในสิ่งเหล่านี้.
- ๒๕ จงเรียกหาเพื่อฝูงสัตว์เลี้ยงในทุ่งของท่าน, เพื่อมันจะเพิ่มขึ้น.
- ๒๖ แต่นี่ไม่ใช่ทั้งหมด; ท่านต้องทุ่มเทจิตวิญญาณท่านในห้องท่าน, และในที่เร้นลับของท่าน, และในแดนทุรกันดารของท่าน.
- ๒๗ แท้จริงแล้ว, และเมื่อท่านไม่เรียกหาพระเจ้า, ขอให้ใจท่านจงอึดอัด, และมุ่งไปที่การสวดอ้อนวอนถึงพระองค์ตลอดเวลาเพื่อความผาสุกของท่าน, และเพื่อความผาสุกของบรรดาคนที่อยู่รอบ ๆ ท่านด้วย.

And thus mercy can satisfy the demands of justice, and encircles them in the arms of safety, while he that exercises no faith unto repentance is exposed to the whole law of the demands of justice; therefore only unto him that has faith unto repentance is brought about the great and eternal plan of redemption.

Therefore may God grant unto you, my brethren, that ye may begin to exercise your faith unto repentance, that ye begin to call upon his holy name, that he would have mercy upon you;

Yea, cry unto him for mercy; for he is mighty to save.

Yea, humble yourselves, and continue in prayer unto him.

Cry unto him when ye are in your fields, yea, over all your flocks.

Cry unto him in your houses, yea, over all your household, both morning, mid-day, and evening.

Yea, cry unto him against the power of your enemies.

Yea, cry unto him against the devil, who is an enemy to all righteousness.

Cry unto him over the crops of your fields, that ye may prosper in them.

Cry over the flocks of your fields, that they may increase.

But this is not all; ye must pour out your souls in your closets, and your secret places, and in your wilderness.

Yea, and when you do not cry unto the Lord, let your hearts be full, drawn out in prayer unto him continually for your welfare, and also for the welfare of those who are around you.

๒๘ และบัดนี้ดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, อย่าคิดว่านี่คือทั้งหมดแล้ว; เพราะหลังจากท่านทำทั้งหมดนี้แล้ว, หากท่านปฏิเสธคนขัดสน, และคนเปลือยเปล่า, และไม่เยี่ยมเยียนคนเจ็บและคนมีทุกข์, และให้ทรัพย์สินของท่าน, หากท่านมี, แก่ผู้ที่ขัดสน—ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, หากท่านไม่ทำแม้สิ่งเดียวจากบรรดาสิ่งเหล่านี้, ดูเถิด, การสวดอ้อนวอนของท่านเปล่าประโยชน์, และไม่ช่วยอะไรท่านเลย, และท่านเป็นดังคนหน้าซื่อใจคดผู้ปฏิเสธความเชื่อ.

๒๙ ฉะนั้น, หากท่านไม่นึกถึงความเป็นผู้มีจิตกุศล, ท่านก็เป็นดังกาก, ที่ช่างโยนทิ้ง (มันไม่มีค่า) และถูกเหยียบไว้ใต้เท้ามนุษย์.

๓๐ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, หลังจากที่ท่านได้รับพยานมากมายเช่นนี้แล้ว, โดยที่เห็นว่าพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์เป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้, ข้าพเจ้าอยากให้, ท่านออกมาและนำผลสู่การกลับใจ.

๓๑ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าอยากให้ท่านออกมาและไม่ทำใจท่านแข็งกระด้างอีกต่อไป; เพราะดูเถิด, บัดนี้คือเวลาและวันแห่งความรอดของท่าน; และฉะนั้น, หากท่านจะกลับใจและไม่ทำใจท่านแข็งกระด้าง, พระองค์จะทรงนำแผนอันสำคัญยิ่งแห่งการไถ่มาสู่ท่านโดยทันที.

๓๒ เพราะดูเถิด, ชีวิตนี้เป็นเวลาสำหรับมนุษย์ที่จะเตรียมพบพระผู้เป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, ดูเถิดวันแห่งชีวิตนี้เป็นวันสำหรับมนุษย์ที่จะทำงานของพวกเขา.

๓๓ และบัดนี้, ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านไว้ก่อนแล้ว, ดังที่ท่านมีพยานมากมาย, ฉะนั้น, ข้าพเจ้าวิงวอนท่านว่าท่านอย่าผัดวันแห่งการกลับใจของท่านไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่; เพราะหลังจากวันนี้ของชีวิต, ซึ่งเราได้รับมาเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับนิรันดร์, ดูเถิด, หากเราไม่ปรับปรุงเวลาของเราขณะที่อยู่ในชีวิตนี้, เมื่อนั้นคืนแห่งความมืดย่อมมาถึงซึ่งในเวลานั้นจะประกอบการทำงานหาได้ไม่.

๓๔ ท่านจะพูดไม่ได้, เมื่อท่านถูกนำไปสู่วิฤตอันน่าพรันพริ้งนั้น, ว่าข้าพเจ้าจะกลับใจ, ว่าข้าพเจ้าจะกลับมาหาพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า. ไม่เลย, ท่านจะพูดเช่นนี้ไม่ได้; เพราะวิญญาณเดียวกันนั้นซึ่งครอบครองร่างกายของท่านในเวลาที่ท่านออกไปจากชีวิตนี้, วิญญาณเดียวกันนั้นจะมีพลังครอบครองร่างของท่านในโลกนิรันดร์นั้น.

And now behold, my beloved brethren, I say unto you, do not suppose that this is all; for after ye have done all these things, if ye turn away the needy, and the naked, and visit not the sick and afflicted, and impart of your substance, if ye have, to those who stand in need—I say unto you, if ye do not any of these things, behold, your prayer is vain, and availeth you nothing, and ye are as hypocrites who do deny the faith.

Therefore, if ye do not remember to be charitable, ye are as dross, which the refiners do cast out, (it being of no worth) and is trodden under foot of men.

And now, my brethren, I would that, after ye have received so many witnesses, seeing that the holy scriptures testify of these things, ye come forth and bring fruit unto repentance.

Yea, I would that ye would come forth and harden not your hearts any longer; for behold, now is the time and the day of your salvation; and therefore, if ye will repent and harden not your hearts, immediately shall the great plan of redemption be brought about unto you.

For behold, this life is the time for men to prepare to meet God; yea, behold the day of this life is the day for men to perform their labors.

And now, as I said unto you before, as ye have had so many witnesses, therefore, I beseech of you that ye do not procrastinate the day of your repentance until the end; for after this day of life, which is given us to prepare for eternity, behold, if we do not improve our time while in this life, then cometh the night of darkness wherein there can be no labor performed.

Ye cannot say, when ye are brought to that awful crisis, that I will repent, that I will return to my God. Nay, ye cannot say this; for that same spirit which doth possess your bodies at the time that ye go out of this life, that same spirit will have power to possess your body in that eternal world.

๓๕ เพราะดูเถิด, หากท่านผัดวันแห่งการกลับใจของท่านแม้จนถึงความตาย, ดูเถิด, ท่านกลับขึ้นอยู่กับวิญญาณของมาร, และเขาผนึกท่านไว้เป็นของเขา; ฉะนั้น, พระวิญญาณของพระเจ้าทรงถอนไปจากท่าน, และไม่ทรงมีที่อยู่ในท่าน, และมารมีอำนาจทั้งหมดเหนือท่าน; และนี่คือสถานะสุดท้ายของคนชั่วร้าย.

๓๖ และนี่ข้าพเจ้ารู้, เพราะพระเจ้าตรัสว่าพระองค์ไม่ประทับในวิหารที่ไม่บริสุทธิ์, แต่ประทับอยู่ในใจคนชอบธรรม; แท้จริงแล้ว, และพระองค์ตรัสด้วยว่าคนชอบธรรมจะนั่งลงในอาณาจักรของพระองค์, เพื่อจะไม่ออกไปอีก; แต่อาภรณ์ของพวกเขาจะถูกทำให้ขาวโดยผ่านโลหิตของพระเมษโปดก.

๓๗ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าปรารถนาว่าท่านจะจดจำเรื่องเหล่านี้, และว่าท่านจะทำให้ความรอดของท่านบรรลุผลสำเร็จต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของอาณาจักรของพระองค์, และว่าท่านจะไม่ปฏิเสธการเสด็จมาของพระคริสต์อีกต่อไป;

๓๘ ว่าท่านจะไม่ต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกต่อไป, แต่ท่านจะรับพระวิญญาณ, และรับพระนามของพระคริสต์ไว้กับท่าน; ว่าท่านจะนอบน้อมถ่อมตนแม้ถึงภัสสมรุตติ, และนมัสการพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, ไม่ว่าในที่ใดที่ท่านอยู่, ด้วยวิญญาณและด้วยความจริง; และว่าท่านจะมีชีวิตอยู่ด้วยการนอบน้อมขอบพระทัยทุกวัน, สำหรับพระเมตตาและพรหลายประการซึ่งพระองค์ประทานให้ท่าน.

๓๙ แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้าขอกระตุ้นท่าน, พี่น้องข้าพเจ้าด้วย, ว่าท่านจงเอาใจใส่การสวดอ้อนวอนตลอดเวลา, เพื่อท่านจะไม่ถูกชักนำไปโดยการล่อลวงของมาร, เพื่อเขาจะไม่พาลึงเหนือท่าน, เพื่อท่านจะไม่ขึ้นอยู่กับเขาในวันสุดท้าย; เพราะดูเถิด, เขาไม่ให้สิ่งดีเป็นรางวัลท่านเลย.

๔๐ และบัดนี้พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าขอกระตุ้นให้ท่านมีความอดทน, และให้ท่านทนต่อความทุกข์นานาประการ; ว่าท่านจะไม่จ้วงจาบคนที่ขับไล่ท่านออกไปเพราะความยากจนยิ่งของท่าน, มิฉะนั้นท่านจะกลายเป็นคนบาปเหมือนกับพวกเขา;

๔๑ แต่ขอให้ท่านมีความอดทน, และทนต่อความทุกข์เหล่านั้น, ด้วยความหวังอันมั่นคงว่าวันหนึ่งท่านจะพักผ่อนจากความทุกข์ทั้งหมดของท่าน.

For behold, if ye have procrastinated the day of your repentance even until death, behold, ye have become subjected to the spirit of the devil, and he doth seal you his; therefore, the Spirit of the Lord hath withdrawn from you, and hath no place in you, and the devil hath all power over you; and this is the final state of the wicked.

And this I know, because the Lord hath said he dwelleth not in unholy temples, but in the hearts of the righteous doth he dwell; yea, and he has also said that the righteous shall sit down in his kingdom, to go no more out; but their garments should be made white through the blood of the Lamb.

And now, my beloved brethren, I desire that ye should remember these things, and that ye should work out your salvation with fear before God, and that ye should no more deny the coming of Christ;

That ye contend no more against the Holy Ghost, but that ye receive it, and take upon you the name of Christ; that ye humble yourselves even to the dust, and worship God, in whatsoever place ye may be in, in spirit and in truth; and that ye live in thanksgiving daily, for the many mercies and blessings which he doth bestow upon you.

Yea, and I also exhort you, my brethren, that ye be watchful unto prayer continually, that ye may not be led away by the temptations of the devil, that he may not overpower you, that ye may not become his subjects at the last day; for behold, he rewardeth you no good thing.

And now my beloved brethren, I would exhort you to have patience, and that ye bear with all manner of afflictions; that ye do not revile against those who do cast you out because of your exceeding poverty, lest ye become sinners like unto them;

But that ye have patience, and bear with those afflictions, with a firm hope that ye shall one day rest from all your afflictions.

แอลมา ๓๕

- ๑ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากอมิวเล็คกล่าวถ้อยคำเหล่านี้จบแล้ว, พวกท่านก็ออกไปจากฝูงชนและข้ามมาแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน.
- ๒ แท้จริงแล้ว, และพวกพี่น้องที่เหลืออยู่นั้น, หลังจากพวกท่านสั่งสอนพระวจนะแก่ชาวโซรัม, ก็ข้ามมายังแผ่นดินแห่งเจอร์ซอนด้วย.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากชาวโซรัมส่วนที่ได้รับความนิยมมากกว่าปรึกษากันเกี่ยวกับถ้อยคำซึ่งพวกเขาได้รับการสั่งสอนมา, พวกเขาโกรธเพราะพระวจนะ, เนื่องจากสิ่งนี้ทำลายการฉ้อฉลในอำนาจของพวกเขา; ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่ยอมสดับฟังถ้อยคำ.
- ๔ และพวกเขาส่งคนไปรวบรวมผู้คนทั้งหมดตลอดทั่วแผ่นดิน, และปรึกษากับคนเหล่านั้นเกี่ยวกับถ้อยคำซึ่งพูดไว้.
- ๕ บัดนี้ผู้ปกครองของพวกเขาและปุโรหิตของพวกเขาและผู้สอนของพวกเขาไม่ปล่อยให้ผู้คนรู้เกี่ยวกับความปรารถนาของตน; ฉะนั้นพวกเขาจึงรู้ความคิดของผู้คนทั้งหมดอย่างลับ ๆ.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากที่พวกเขารู้ความคิดของผู้คนทั้งปวง, คนที่เห็นชอบด้วยกับถ้อยคำซึ่งแอลมาและพี่น้องท่านพูดก็ถูกขับออกไปจากแผ่นดิน; และคนเหล่านั้นมีอยู่มาก; และพวกเขาข้ามมายังแผ่นดินแห่งเจอร์ซอนด้วย.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมาและพี่น้องท่านได้ปฏิบัติต่อคนเหล่านั้น.
- ๘ บัดนี้ผู้คนที่เป็ชาวโซรัมโกรธผู้คนของแอมันซึ่งอยู่ในเจอร์ซอน, และผู้ปกครองที่เป็นหัวหน้าของชาวโซรัม, โดยที่เป็คนชั่วร้ายมาก, ส่งความไปยังผู้คนของแอมันแจ้งความปรารถนาว่าให้คนเหล่านั้นขับคนทั้งหมดซึ่งข้ามไปจากพวกเขาเข้ามายังแผ่นดินของตนให้ออกไปจากแผ่นดินของตน.

Alma 35

Now it came to pass that after Amulek had made an end of these words, they withdrew themselves from the multitude and came over into the land of Jershon.

Yea, and the rest of the brethren, after they had preached the word unto the Zoramites, also came over into the land of Jershon.

And it came to pass that after the more popular part of the Zoramites had consulted together concerning the words which had been preached unto them, they were angry because of the word, for it did destroy their craft; therefore they would not hearken unto the words.

And they sent and gathered together throughout all the land all the people, and consulted with them concerning the words which had been spoken.

Now their rulers and their priests and their teachers did not let the people know concerning their desires; therefore they found out privily the minds of all the people.

And it came to pass that after they had found out the minds of all the people, those who were in favor of the words which had been spoken by Alma and his brethren were cast out of the land; and they were many; and they came over also into the land of Jershon.

And it came to pass that Alma and his brethren did minister unto them.

Now the people of the Zoramites were angry with the people of Ammon who were in Jershon, and the chief ruler of the Zoramites, being a very wicked man, sent over unto the people of Ammon desiring them that they should cast out of their land all those who came over from them into their land.

๙ และเขาพูดข่มขู่คนเหล่านั้นมาก. และบัดนี้ผู้คนของ
แอมมอนไม่กลัวภัยคำของพวกเขา; ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่
ขับไล่คนเหล่านั้นไป, แต่พวกเขาต้อนรับชาวโซรัมที่
ยากจนทุกคนที่ข้ามมาหาตน; และพวกเขาบำรุงเลี้ยง
คนเหล่านั้น, และห่อหุ้มกายคนเหล่านั้น, และให้ที่ดิน
คนเหล่านั้นเป็นมรดก; และพวกเขาปฏิบัติต่อคนเหล่านี้นั้นตามความต้องการของพวกเขา.

๑๐ บัดนี้การนี้ได้ยั่วชาวโซรัมให้เกิดโทสะต่อต้านผู้คน
ของแอมมอน, และพวกเขาเริ่มไปรวมกับชาวเลมันและ
ปลุกปั่นคนเหล่านั้นให้เกิดโทสะด้วย.

๑๑ และดังนั้นชาวโซรัมและชาวเลมันเริ่มเตรียมทำ
สงครามกับผู้คนของแอมมอน, และกับชาวนิไฟด้วย.

๑๒ และดังนั้นปีที่สิบเจ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษา
เหนือผู้คนของนิไฟสิ้นสุดลง.

๑๓ และผู้คนของแอมมอนออกจากแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน,
และข้ามมายังแผ่นดินแห่งมีเล็ค, และให้ที่ในแผ่นดิน
แห่งเจอร์ซอนสำหรับกองทัพชาวนิไฟ, เพื่อพวกเขาจะ
ได้ต่อสู้กับกองทัพชาวเลมันและกองทัพชาวโซรัม;
และดังนั้นสงครามระหว่างชาวเลมันกับชาวนิไฟก็เริ่ม
ขึ้น, ในปีที่ยี่สิบแปดแห่งการปกครองของผู้พิพากษา;
และต่อไปนี้จะให้เรื่องราวเกี่ยวกับสงครามของพวกเขา.

๑๔ และแอลมา, และแอมมอน, และพี่น้องพวกท่าน, และ
บุตรสองคนของแอลมาด้วยกลับไปยังแผ่นดินแห่งเซ
ราเฮมลา, หลังจากที่เป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของ
พระผู้เป็นเจ้าในการพาชาวโซรัมมากมายให้กลับใจ;
และมากเท่าที่นำมาให้กลับใจก็ถูกขับออกจากแผ่นดิน
ตน; แต่พวกเขามีที่ดินมรดกของพวกเขาอยู่ในแผ่น
ดินแห่งเจอร์ซอน, และพวกเขาจับอาวุธป้องกัน
ตนเอง, และภรรยา, และลูก ๆ, และผืนแผ่นดินของ
ตน.

๑๕ บัดนี้แอลมา, โดยที่โศกเศร้าเพราะความชั่วช้า
สามานย์ของผู้คนของท่าน, แท้จริงแล้วเพราะ
สงคราม, และการนองเลือด, และความขัดแย้งที่มีอยู่
ในบรรดาพวกเขา; และโดยที่ได้ออกไปประกาศพระ
วจนะ, หรือพระองค์ทรงส่งไปประกาศพระวจนะ, ใน
บรรดาผู้คนทั้งปวงในทุกเมือง; และโดยเห็นว่าผู้คน
เริ่มแข็งกระด้างขึ้น, และว่าพวกเขาเริ่มขุ่นเคืองเพราะ
ความเคร่งครัดแห่งพระวจนะ, ใจท่านก็โทมน์สยิ่ง.

And he breathed out many threatenings against
them. And now the people of Ammon did not fear
their words; therefore they did not cast them out, but
they did receive all the poor of the Zoramites that
came over unto them; and they did nourish them,
and did clothe them, and did give unto them lands
for their inheritance; and they did administer unto
them according to their wants.

Now this did stir up the Zoramites to anger against
the people of Ammon, and they began to mix with
the Lamanites and to stir them up also to anger
against them.

And thus the Zoramites and the Lamanites began
to make preparations for war against the people of
Ammon, and also against the Nephites.

And thus ended the seventeenth year of the reign
of the judges over the people of Nephi.

And the people of Ammon departed out of the
land of Jershon, and came over into the land of
Melek, and gave place in the land of Jershon for the
armies of the Nephites, that they might contend with
the armies of the Lamanites and the armies of the
Zoramites; and thus commenced a war betwixt the
Lamanites and the Nephites, in the eighteenth year
of the reign of the judges; and an account shall be
given of their wars hereafter.

And Alma, and Ammon, and their brethren, and
also the two sons of Alma returned to the land of
Zarahemla, after having been instruments in the
hands of God of bringing many of the Zoramites to
repentance; and as many as were brought to repen
tance were driven out of their land; but they have
lands for their inheritance in the land of Jershon,
and they have taken up arms to defend themselves,
and their wives, and children, and their lands.

Now Alma, being grieved for the iniquity of his
people, yea for the wars, and the bloodsheds, and the
contentions which were among them; and having
been to declare the word, or sent to declare the word,
among all the people in every city; and seeing that
the hearts of the people began to wax hard, and that
they began to be offended because of the strictness of
the word, his heart was exceedingly sorrowful.

๑๖   ฉะนั้น, ท่านจึงให้บุตรของท่านมารวมกัน, เพื่อท่าน
จะมอบหน้าที่ของท่านให้พวกเขาทุกคน, โดยแยกกัน
แต่ละคน, ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความชอบธรรม. และเรา
มีเรื่องราวเกี่ยวกับคำสั่งของท่าน, ซึ่งท่านให้แก่พวก
เขาตามบันทึกของท่านเอง.

Therefore, he caused that his sons should be gath-
ered together, that he might give unto them every
one his charge, separately, concerning the things
pertaining unto righteousness. And we have an ac-
count of his commandments, which he gave unto
them according to his own record.

แอลมา ๓๖

- ๑ ลูกพ่อ, จงฟังถ้อยคำของพ่อ; เพราะพ่อให้คำมั่นกับลูก, ว่าตราบเท่าที่ลูกจะรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าลูกจะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน.
- ๒ พ่ออยากให้ลูกทำตามที่พ่อทำมาแล้ว, ในการจดจำถึงการเป็นเชลยของบรรพบุรุษเรา; เพราะพวกท่านอยู่ในความเป็นทาส, และไม่มีใครจะปลดปล่อยพวกท่านได้เว้นแต่เป็นพระผู้เป็นเจ้าของอับราฮัม, และพระผู้เป็นเจ้าของอิสอัค, และพระผู้เป็นเจ้าของยาโคบ; และพระองค์ทรงปลดปล่อยพวกท่านในความทุกข์ของพวกท่านโดยแน่แท้.
- ๓ และบัดนี้, โอฮีลามันลูกพ่อ, ดูเถิด, ลูกยังอยู่ในวัยเยาว์, และฉะนั้น, พ่อจึงวิงวอนลูกให้ฟังถ้อยคำของพ่อและเรียนรู้จากพ่อ; เพราะพ่อรู้ว่าผู้ใดก็ตามที่มอบความไว้วางใจของพวกเขาในพระผู้เป็นเจ้าจะได้รับ การคำจุนในความเดือดร้อนของพวกเขา, และความทุกข์ของพวกเขา, และความทุกข์ของพวกเขา, และพระองค์จะทรงยกขึ้นในวันสุดท้าย.
- ๔ และพ่อไม่อยากจะคิดว่าพ่อรู้ด้วยตนเอง—ไม่ใช่โดยทางโลกแต่โดยทางวิญญาณ, ไม่ใช่จากความคิดฝ่ายเนื้อหนังแต่จากพระผู้เป็นเจ้า.
- ๕ บัดนี้, ดูเถิด, พ่อกล่าวแก่ลูก, ว่าหากพ่อไม่ได้เกิดจากพระผู้เป็นเจ้าแล้วพ่อจะไม่รู้เรื่องเหล่านี้; แต่โดยปากของเทพผู้บริสุทธิ์ของพระองค์, พระผู้เป็นเจ้า, ทรงทำให้เรื่องเหล่านี้เป็นที่รู้แก่พ่อ, ไม่ใช่จากการมีค่าควรใดๆ ของพ่อเอง;
- ๖ เพราะพ่อเดินทางไปกับบุตรของโมไซยาห์, หมายถึงจะทำลายศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า; แต่ดูเถิด, พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งเทพผู้บริสุทธิ์ของพระองค์มายับยั้งเราไว้ระหว่างทาง.
- ๗ และดูเถิด, ท่านพูดกับเรา, ประหนึ่งเสียงฟ้าร้อง, และทั้งแผ่นดินโลกสั่นสะเทือนภายใต้เท้าเรา; และเราล้มลงสู่พื้นดินทุกคน, เพราะความเกรงกลัวพระเจ้าเกิดกับเรา.
- ๘ แต่ดูเถิด, เสียงนั้นกล่าวแก่พ่อ : ลุกขึ้น. และพ่อลุกขึ้นยืน, และเห็นเทพ.

Alma 36

My son, give ear to my words; for I swear unto you, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land.

I would that ye should do as I have done, in remembering the captivity of our fathers; for they were in bondage, and none could deliver them except it was the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; and he surely did deliver them in their afflictions.

And now, O my son Helaman, behold, thou art in thy youth, and therefore, I beseech of thee that thou wilt hear my words and learn of me; for I do know that whosoever shall put their trust in God shall be supported in their trials, and their troubles, and their afflictions, and shall be lifted up at the last day.

And I would not that ye think that I know of myself—not of the temporal but of the spiritual, not of the carnal mind but of God.

Now, behold, I say unto you, if I had not been born of God I should not have known these things; but God has, by the mouth of his holy angel, made these things known unto me, not of any worthiness of myself;

For I went about with the sons of Mosiah, seeking to destroy the church of God; but behold, God sent his holy angel to stop us by the way.

And behold, he spake unto us, as it were the voice of thunder, and the whole earth did tremble beneath our feet; and we all fell to the earth, for the fear of the Lord came upon us.

But behold, the voice said unto me: Arise. And I arose and stood up, and beheld the angel.

๙ และท่านกล่าวแก่พ่อ : แม้ว่าเจ้าต้องการให้ตนเองถูกทำลายก็ตาม, จงอย่าพยายามทำลายศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้าอีกต่อไป.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพ่อล้มลงสู่พื้นดิน; และเป็นเวลาสามวันกับสามคืนที่พ่ออ้าปากไม่ได้, ทั้งพ่อใช้แขนขาของพ่อไม่ได้.

๑๑ และเทพพูดกับพ่ออีกหลายเรื่อง, ซึ่งพี่น้องของพ่อได้ยิน, แต่พ่อไม่ได้ยิน; เพราะเมื่อพ่อได้ยินคำว่า—แม้ว่าเจ้าต้องการให้ตนเองถูกทำลายก็ตาม, จงอย่าพยายามทำลายศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้าอีกต่อไป—พ่อเกิดความกลัวและพิศวงอย่างใหญ่หลวงเกลือกพ่อจะถูกทำลาย, จนพ่อล้มลงสู่พื้นดินและพ่อไม่ได้ยินอะไรอีก.

๑๒ แต่พ่อถูกรทมนด้วยความทรมานนิรันดร์, เพราะจิตวิญญาณพ่อปวดร้าวจนสุดขีดและถูกรทมนด้วยบาปทั้งหมดของพ่อ.

๑๓ แท้จริงแล้ว, พ่อจำบาปและความชั่วช้าสามานย์ทั้งหมดของพ่อได้, ซึ่งทรมานพ่อด้วยความเจ็บปวดแห่งนรก; แท้จริงแล้ว, พ่อรู้ว่าพ่อกบฏต่อพระผู้เป็นเจ้าของพ่อ, และว่าพ่อไม่ได้รักษาพระบัญญัติอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์.

๑๔ แท้จริงแล้ว, และพ่อกระทำฆาตกรรมลูก ๆ ของพระองค์มาแล้วเป็นอันมาก, หรือที่จริงแล้วชักนำพวกเขาไปสู่ความพินาศ; แท้จริงแล้ว, และท้ายที่สุดความชั่วช้าสามานย์ของพ่อใหญ่หลวงนัก, จนแม้เพียงความคิดที่จะเข้าไปในที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้าของพ่อก็ทรมานจิตวิญญาณพ่อด้วยความสะพรึงกลัวอันเกินกว่าจะพรรณนาได้.

๑๕ โอ้, พ่อคิด, ว่าพ่ออยากถูกเนรเทศและสาบสูญไปทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย, เพื่อพ่อจะไม่ถูกนำไปยืนอยู่ในที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้าของพ่อ, เพื่อรับการพิพากษาการกระทำของพ่อ.

๑๖ และบัดนี้, พ่อต้องทรมานอยู่สามวันกับสามคืน, แม้ด้วยความเจ็บปวดของจิตวิญญาณที่อับมั่งคณ.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพ่อต้องทรมานด้วยความทรมานอยู่ดังนั้น, ขณะที่พ่อปวดร้าวอยู่ด้วยความทรงจำถึงบาปอันมากมายของพ่อ, ดุเถิด, พ่อจำได้ว่าได้ยินบิดาของพ่อพยากรณ์แก่ผู้คนเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์หนึ่ง, พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อทรงชดใช้บาปของโลก.

And he said unto me: If thou wilt of thyself be destroyed, seek no more to destroy the church of God.

And it came to pass that I fell to the earth; and it was for the space of three days and three nights that I could not open my mouth, neither had I the use of my limbs.

And the angel spake more things unto me, which were heard by my brethren, but I did not hear them; for when I heard the words—If thou wilt be destroyed of thyself, seek no more to destroy the church of God—I was struck with such great fear and amazement lest perhaps I should be destroyed, that I fell to the earth and I did hear no more.

But I was racked with eternal torment, for my soul was harrowed up to the greatest degree and racked with all my sins.

Yea, I did remember all my sins and iniquities, for which I was tormented with the pains of hell; yea, I saw that I had rebelled against my God, and that I had not kept his holy commandments.

Yea, and I had murdered many of his children, or rather led them away unto destruction; yea, and in fine so great had been my iniquities, that the very thought of coming into the presence of my God did rack my soul with inexpressible horror.

Oh, thought I, that I could be banished and become extinct both soul and body, that I might not be brought to stand in the presence of my God, to be judged of my deeds.

And now, for three days and for three nights was I racked, even with the pains of a damned soul.

And it came to pass that as I was thus racked with torment, while I was harrowed up by the memory of my many sins, behold, I remembered also to have heard my father prophesy unto the people concerning the coming of one Jesus Christ, a Son of God, to atone for the sins of the world.

๑๘ บัดนี้, เมื่อจิตของพ่อนึกได้ถึงความคิดนี้, พ่อร้องอยู่ภายในใจพ่อ : ข้าแต่พระเยซู, พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, ขอพระองค์ทรงเมตตาข้าพระองค์, ผู้อยู่ในดิแห่งความขมขื่น, และถูกล้อมรอบด้วยโซ่อันเป็นนิรันดร์แห่งความตาย.

๑๙ และบัดนี้, ดูก่อน, เมื่อพ่อคิดดังนี้, พ่อจำความเจ็บปวดของพ่อไม่ได้อีก; แท้จริงแล้ว, พ่อไม่ปวดร้าวด้วยความทรงจำถึงบาปของพ่ออีก.

๒๐ และโอ้, พ่อได้เห็นปิตี, และความสว่างอัศจรรย์อะไรเช่นนั้น; แท้จริงแล้ว, จิตวิญญาณพ่อเปี่ยมด้วยปิตียิ่งเท่ากับความเจ็บปวดของพ่อ !

๒๑ แท้จริงแล้ว, พ่อกล่าวแก่เจ้า, ลูกพ่อ, ว่าไม่มีอะไรจะเป็นที่ที่สุดและขมขื่นได้เท่ากับความเจ็บปวดของพ่อ. แท้จริงแล้ว, และพ่อกล่าวแก่เจ้าอีก, ลูกพ่อ, ว่าอีกทางหนึ่งนั้น, ไม่มีอะไรเลยจะเป็นที่ที่สุดและหอมหวานได้เท่าปิตีของพ่อ.

๒๒ แท้จริงแล้ว, พ่อคิดว่าพ่อเห็น, แม้ดั่งลิไฮบรรพบุรุษเราเห็น, พระผู้เป็นเจ้าทรงนั่งอยู่บนพระราชบัลลังก์ของพระองค์, ห้อมล้อมด้วยหมู่เทพเหลือนคนานับ, อยู่ในลักษณะกำลังร้องเพลงและสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, และจิตวิญญาณพ่อไฝฝืนที่จะอยู่ที่นั่น.

๒๓ แต่ดูก่อน, แขนขาของพ่อรับกำลังของมันอีก, และพ่อลุกขึ้นยืน, และแสดงให้เห็นประจักษ์แก่ผู้คนว่าพ่อเกิดแล้วจากพระผู้เป็นเจ้า.

๒๔ แท้จริงแล้ว, และนับแต่เวลานั้นมาแม้จนถึงบัดนี้, พ่อทำงานโดยไม่หยุด, เพื่อพ่อจะได้นำจิตวิญญาณมาสู่การกลับใจ; เพื่อพ่อจะนำพวกเขามาลิ้มรสของปิตียิ่งซึ่งพ่อลิ้มรสแล้ว; เพื่อพวกเขาจะได้เกิดจากพระผู้เป็นเจ้าด้วย, และเปี่ยมไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์.

๒๕ แท้จริงแล้ว, และบัดนี้ดูก่อน, โอ้ลูกพ่อ, พระเจ้าได้ประทานปิตีอย่างเหลือล้นให้พ่อในผลแห่งการทำงานของพ่อ;

๒๖ เพราะด้วยพระวอนะซึ่งพระองค์ทรงให้แก่พ่อ, ดูก่อน, คนเป็นอันมากจึงเกิดจากพระผู้เป็นเจ้า, และลิ้มรสดั่งที่พ่อลิ้มรส, และเห็นด้วยตาตนเองดั่งที่พ่อเห็น; ฉะนั้นพวกเขาจึงรู้ถึงเรื่องเหล่านี้ซึ่งพ่อพูดไว้, ดั่งที่พ่อรู้; และความรู้ที่พ่อมิมาจากพระผู้เป็นเจ้า.

Now, as my mind caught hold upon this thought, I cried within my heart: O Jesus, thou Son of God, have mercy on me, who am in the gall of bitterness, and am encircled about by the everlasting chains of death.

And now, behold, when I thought this, I could remember my pains no more; yea, I was harrowed up by the memory of my sins no more.

And oh, what joy, and what marvelous light I did behold; yea, my soul was filled with joy as exceeding as was my pain!

Yea, I say unto you, my son, that there could be nothing so exquisite and so bitter as were my pains. Yea, and again I say unto you, my son, that on the other hand, there can be nothing so exquisite and sweet as was my joy.

Yea, methought I saw, even as our father Lehi saw, God sitting upon his throne, surrounded with numberless concourses of angels, in the attitude of singing and praising their God; yea, and my soul did long to be there.

But behold, my limbs did receive their strength again, and I stood upon my feet, and did manifest unto the people that I had been born of God.

Yea, and from that time even until now, I have labored without ceasing, that I might bring souls unto repentance; that I might bring them to taste of the exceeding joy of which I did taste; that they might also be born of God, and be filled with the Holy Ghost.

Yea, and now behold, O my son, the Lord doth give me exceedingly great joy in the fruit of my labors;

For because of the word which he has imparted unto me, behold, many have been born of God, and have tasted as I have tasted, and have seen eye to eye as I have seen; therefore they do know of these things of which I have spoken, as I do know; and the knowledge which I have is of God.

๒๗ และพ่อได้รับการคำจุนภายใต้ความเดือดร้อนและความยุ่งยากทุกอย่าง, แท้จริงแล้ว, และในความทุกข์ทุกอย่าง; แท้จริงแล้ว, พระผู้เป็นเจ้าทรงปลดปล่อยพ่อจากเรือนจำ, และจากพันธนาการ, และจากความตาย; แท้จริงแล้ว, และพ่อมอบความไว้วางใจในพระองค์, และพระองค์จะยังทรงปลดปล่อยพ่อ.

๒๘ และพ่อรู้ว่าพระองค์จะทรงยกพ่อขึ้นในวันสุดท้าย, เพื่อพำนักอยู่กับพระองค์ในรัศมีภาพ; แท้จริงแล้ว, และพ่อจะสรรเสริญพระองค์ตลอดกาล, เพราะพระองค์ทรงพาบรรพบุรุษเราออกจากอียิปต์, และพระองค์ทรงกสิณชาวอียิปต์ในทะเลแดง; และพระองค์ทรงนำพวกเขาโดยเดชานุภาพของพระองค์มาสู่แผ่นดินที่สัญญาไว้; แท้จริงแล้ว, และพระองค์ทรงปลดปล่อยพวกเขาออกจากความเป็นทาสและความเป็นเชลยเป็นครั้งคราว.

๒๙ แท้จริงแล้ว, และพระองค์ทรงพาบรรพบุรุษเราออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม; และโดยเดชานุภาพอันเป็นนิมิตของพระองค์, พระองค์, ทรงปลดปล่อยพวกเขาออกจากความเป็นทาสและความเป็นเชลย, เป็นครั้งคราวด้วยแม้ลงมาถึงปัจจุบันนี้; และพ่อเก็บเรื่องความเป็นเชลยของพวกเขาไว้ในความทรงจำเสมอ; แท้จริงแล้ว, และลูกควรเก็บเรื่องความเป็นเชลยของพวกเขา, ไว้ในความทรงจำด้วย, ดังที่พ่อทำมา.

๓๐ แต่ดูเถิด, ลูกพ่อ, นี่ไม่ใช่ทั้งหมด; เพราะลูกควรรู้ดังที่พ่อรู้, ว่าตราบเท้าที่ลูกจะรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าลูกจะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน; และลูกควรรู้ด้วย, ว่าตราบเท้าที่ลูกจะไม่รักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าลูกจะถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระองค์. บัดนี้เป็นไปตามพระวาทะของพระองค์.

And I have been supported under trials and troubles of every kind, yea, and in all manner of afflictions; yea, God has delivered me from prison, and from bonds, and from death; yea, and I do put my trust in him, and he will still deliver me.

And I know that he will raise me up at the last day, to dwell with him in glory; yea, and I will praise him forever, for he has brought our fathers out of Egypt, and he has swallowed up the Egyptians in the Red Sea; and he led them by his power into the promised land; yea, and he has delivered them out of bondage and captivity from time to time.

Yea, and he has also brought our fathers out of the land of Jerusalem; and he has also, by his everlasting power, delivered them out of bondage and captivity, from time to time even down to the present day; and I have always retained in remembrance their captivity; yea, and ye also ought to retain in remembrance, as I have done, their captivity.

But behold, my son, this is not all; for ye ought to know as I do know, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land; and ye ought to know also, that inasmuch as ye will not keep the commandments of God ye shall be cut off from his presence. Now this is according to his word.

แอลมา ๓๗

- ๑ และบัดนี้, อีลามันลูกพ่อ, พ่อสั่งลูกว่าลูกจงรับบันทึกซึ่งพ่อได้รับมอบหมายไว้;
- ๒ และพ่อสั่งลูกด้วยว่าให้ลูกจดบันทึกของคนพวกนี้, ไว้บนแผ่นจารึกของนิไฟ, ดังที่พ่อทำมา, และรักษาสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดที่พ่อรักษามาให้ศักดิ์สิทธิ์, แม้ดังที่พ่อรักษาไว้; เพราะการนี้เป็นไปเพื่อจุดประสงค์อันชาญฉลาดที่รักษามันไว้.
- ๓ และแผ่นจารึกทองเหลืองเหล่านี้, ซึ่งมีอักขระเหล่านี้อยู่, ซึ่งมีบันทึกของคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์อยู่, ซึ่งมีลำดับการสืบเชื้อสายบรรพบุรุษของเรา, แม้นับจากกาลเริ่มต้น—
- ๔ ดูเถิด, บรรพบุรุษเราพยากรณ์ไว้, ว่ามันจะได้รับการรักษาไว้และสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น, และพระหัตถ์ของพระเจ้าจะเก็บและปกปักรักษาไว้จนกว่าจะออกไปสู่ทุกประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และผู้คน, ว่าพวกเขาจะรู้ถึงความลึกลับที่อยู่ในนั้น.
- ๕ และบัดนี้ดูเถิด, หากรักษาไว้ย่อมต้องคงความเจิดจ้าของมัน; แท้จริงแล้ว, และจะคงความเจิดจ้าของมัน; แท้จริงแล้ว, และแผ่นจารึกทั้งหมดซึ่งมีอักขระอันศักดิ์สิทธิ์จะคงความเจิดจ้าด้วย.
- ๖ บัดนี้ลูกจะคิดว่าเป็นความโง่เขลาของพ่อ; แต่ดูเถิดพ่อกล่าวแก่ลูก, ว่าโดยเรื่องเล็กและเรียบง่ายสิ่งสำคัญจะเกิดขึ้น; และวิธีเล็กน้อยในหลายครั้งทำให้ผู้มีปัญญาจำน.
- ๗ และพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงทำงานโดยวิธีต่าง ๆ ที่จะนำมาซึ่งพระประสงค์อันนิรันดร์และสำคัญยิ่งของพระองค์; และโดยวิธีเล็ก ๆ น้อย ๆ พระเจ้าทรงทำให้ผู้มีปัญญาจำนและทรงทำให้ความรอดเกิดแก่จิตวิญญาณเป็นอันมาก.
- ๘ และบัดนี้, จนถึงทุกวันนี้เป็นปรีชาญาณในพระผู้เป็นเจ้าที่สิ่งเหล่านี้ควรได้รับการปกปักรักษาไว้; เพราะดูเถิด, มันขยายความทรงจำของคนเหล่านี้, แท้จริงแล้ว, และทำให้หลายคนตระหนักถึงความผิดของวิถีแห่งตน, และนำพวกเขามาสู่ความรู้ถึงพระผู้เป็นเจ้าของตนอันไปสู่ความรอดของจิตวิญญาณ.

Alma 37

And now, my son Helaman, I command you that ye take the records which have been entrusted with me;

And I also command you that ye keep a record of this people, according as I have done, upon the plates of Nephi, and keep all these things sacred which I have kept, even as I have kept them; for it is for a wise purpose that they are kept.

And these plates of brass, which contain these engravings, which have the records of the holy scriptures upon them, which have the genealogy of our forefathers, even from the beginning—

Behold, it has been prophesied by our fathers, that they should be kept and handed down from one generation to another, and be kept and preserved by the hand of the Lord until they should go forth unto every nation, kindred, tongue, and people, that they shall know of the mysteries contained thereon.

And now behold, if they are kept they must retain their brightness; yea, and they will retain their brightness; yea, and also shall all the plates which do contain that which is holy writ.

Now ye may suppose that this is foolishness in me; but behold I say unto you, that by small and simple things are great things brought to pass; and small means in many instances doth confound the wise.

And the Lord God doth work by means to bring about his great and eternal purposes; and by very small means the Lord doth confound the wise and bringeth about the salvation of many souls.

And now, it has hitherto been wisdom in God that these things should be preserved; for behold, they have enlarged the memory of this people, yea, and convinced many of the error of their ways, and brought them to the knowledge of their God unto the salvation of their souls.

๙ แท้จริงแล้ว, พ่อกล่าวแก่ลูก, ว่าหากไม่ใช่เพราะสิ่งเหล่านี้ที่มีอยู่ในบันทึกเหล่านี้, ซึ่งอยู่บนแผ่นจารึกเหล่านี้, แอมมอนและพี่น้องท่านจะทำให้ชาวเลมมันหลายพันคนตระหนักไม่ได้ในประเพณีอันไม่ถูกต้องของบรรพบุรุษพวกเขา; แท้จริงแล้ว, บันทึกเหล่านี้และถ้อยคำของพวกเขาท่านนำพวกเขามาสู่การกลับใจ; นั่นคือ, สิ่งเหล่านี้นำพวกเขามาสู่ความรู้ถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตน, และเพื่อชื่นชมยินดีในพระเยซูคริสต์พระผู้ไถ่ของตน.

๑๐ และใครเล่าจะรู้ว่าบางทีบันทึกเหล่านี้จะเป็นวิธีนำพวกเขาหลายพันคนมา, แท้จริงแล้ว, และชาวไนไฟ, พี่น้องเราหลายพันคนที่ दौरानด้วย, ผู้ซึ่งบัดนี้กำลังทำใจตนแข็งกระด้างอยู่ในบาปและความชั่วช้าสามัญ, มาสู่ความรู้เรื่องพระผู้ไถ่ของตนด้วย?

๑๑ บัดนี้ความลับเหล่านี้ยังไม่เผยให้เป็นที่รู้โดยสมบูรณ์แก่พ่อ; ฉะนั้นพ่อจะหยุดก่อน.

๑๒ และอาจเพียงพอหากพ่อเพียงแต่กล่าวว่าบันทึกเหล่านี้ได้รับการปกป้องรักษาไว้เพื่อจุดประสงค์อันชาญฉลาด, ซึ่งจุดประสงค์นี้เป็นที่รู้แก่พระผู้เป็นเจ้า; เพราะพระองค์ประทานคำปรึกษาด้วยปรีชาญาณในงานทั้งหมดของพระองค์, และทางของพระองค์ตรง, และวิถีของพระองค์เป็นหนึ่งรอบนิรันดร์.

๑๓ โอ้อึ้งจำไว้, จงจำไว้, ฮีลามันลูกพ่อ, ว่าพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าเคร่งครัดเพียงใด. และพระองค์ตรัส: หากเจ้าจะรักษาบัญญัติของเรา เจ้าจะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน—แต่หากลูกไม่รักษาบัญญัติของพระองค์ลูกจะถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระองค์.

๑๔ และบัดนี้จงจำไว้, ลูกพ่อ, ว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงมอบหมายสิ่งเหล่านี้แก่ลูก, ซึ่งศักดิ์สิทธิ์, ซึ่งพระองค์ทรงรักษาไว้ให้ศักดิ์สิทธิ์, และซึ่งพระองค์จะทรงเก็บและปกป้องรักษาไว้เพื่อจุดประสงค์อันชาญฉลาดของพระองค์ด้วย, เพื่อพระองค์จะทรงแสดงเดชานุภาพของพระองค์ให้ปรากฏแก่นุชนรุ่นต่อ ๆ ไป.

๑๕ และบัดนี้ดูเถิด, พ่อบอกลูกโดยวิญญานแห่งการพยากรณ์, ว่าหากลูกล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, ดูเถิด, สิ่งเหล่านี้ซึ่งศักดิ์สิทธิ์จะถูกนำไปจากลูกโดยเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า, และลูกจะถูกมอบให้ซาตาน, เพื่อเขาจะฝังลูกดังกลีบต้องลม.

Yea, I say unto you, were it not for these things that these records do contain, which are on these plates, Ammon and his brethren could not have convinced so many thousands of the Lamanites of the incorrect tradition of their fathers; yea, these records and their words brought them unto repentance; that is, they brought them to the knowledge of the Lord their God, and to rejoice in Jesus Christ their Redeemer.

And who knoweth but what they will be the means of bringing many thousands of them, yea, and also many thousands of our stiffnecked brethren, the Nephites, who are now hardening their hearts in sin and iniquities, to the knowledge of their Redeemer?

Now these mysteries are not yet fully made known unto me; therefore I shall forbear.

And it may suffice if I only say they are preserved for a wise purpose, which purpose is known unto God; for he doth counsel in wisdom over all his works, and his paths are straight, and his course is one eternal round.

O remember, remember, my son Helaman, how strict are the commandments of God. And he said: If ye will keep my commandments ye shall prosper in the land—but if ye keep not his commandments ye shall be cut off from his presence.

And now remember, my son, that God has entrusted you with these things, which are sacred, which he has kept sacred, and also which he will keep and preserve for a wise purpose in him, that he may show forth his power unto future generations.

And now behold, I tell you by the spirit of prophecy, that if ye transgress the commandments of God, behold, these things which are sacred shall be taken away from you by the power of God, and ye shall be delivered up unto Satan, that he may sift you as chaff before the wind.

๑๖ แต่หากลูกรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, และปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านี้ซึ่งศักดิ์สิทธิ์ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาลูก, (เพราะลูกต้องวิงวอนพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งไม่ว่าอะไรก็ตามที่ลูกจะต้องทำกับสิ่งเหล่านี้) ดูเถิด, ไม่มีอำนาจของแผ่นดินโลกหรือนรกจะนำสิ่งเหล่านี้ไปจากลูกได้, เพราะพระผู้เป็นเจ้าทรงเดชานุภาพที่จะทำให้พระวอนะของพระองค์เกิดสัมฤทธิ์ผลทั้งหมด.

๑๗ เพราะพระองค์จะทรงทำตามสัญญาของพระองค์ทั้งหมดซึ่งพระองค์จะทรงทำกับลูก, เพราะพระองค์ทรงทำตามสัญญาของพระองค์ซึ่งทรงทำกับบรรพบุรุษเรามาแล้ว.

๑๘ เพราะพระองค์ทรงสัญญากับพวกเขาว่าพระองค์จะทรงปกป้องรักษาสิ่งเหล่านี้ไว้เพื่อจุดประสงค์อันชาญฉลาดของพระองค์, เพื่อพระองค์จะทรงแสดงเดชานุภาพของพระองค์ให้ปรากฏแก่อนุชนรุ่นต่อไป.

๑๙ และบัดนี้ดูเถิด, พระองค์ทรงทำให้จุดประสงค์อย่างหนึ่งของพระองค์เกิดสัมฤทธิ์ผล, แม้ทำให้ชาวเลมันหลายพันคนกลับคืนมาสู่ความรู้เรื่องความจริง; และพระองค์ทรงแสดงเดชานุภาพของพระองค์ออกมาในสิ่งเหล่านี้, และพระองค์จะยังทรงแสดงเดชานุภาพของพระองค์ออกมาในสิ่งเหล่านี้ให้แก่อนุชนในรุ่นต่อไป; ฉะนั้นสิ่งเหล่านี้จะได้รับการปกป้องรักษาไว้.

๒๐ ฉะนั้นพ่อสั่งลูก, ฮีลามันลูกพ่อ, ให้ลูกขยันหมั่นเพียรในการทำตามถ้อยคำของพ่อทั้งหมด, และให้ลูกขยันหมั่นเพียรในการรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าดังที่เขียนไว้.

๒๑ และบัดนี้, พ่อจะพูดกับลูกเกี่ยวกับแผ่นจารึกยีสิปลีแผ่น, ให้ลูกรักษามันไว้, เพื่อความลับและงานแห่งความมืด, และงานลับของพวกเขา, หรืองานลับของผู้คนเหล่านั้นผู้ถูกทำลายไปแล้ว, จะเป็นທີ່ประจักษ์แก่คนเหล่านี้; แท้จริงแล้ว, การฆาตกรรม, และการโจรกรรม, และการปล้นสะดมทั้งหลายทั้งปวงของพวกเขา, และความชั่วร้ายและความน่าชิงชังทั้งหลายทั้งปวงของพวกเขา, จะเป็นທີ່ประจักษ์แก่คนพวกนี้; แท้จริงแล้ว, และให้ลูกปกป้องรักษาเครื่องแปลความหมายเหล่านี้ไว้.

But if ye keep the commandments of God, and do with these things which are sacred according to that which the Lord doth command you, (for you must appeal unto the Lord for all things whatsoever ye must do with them) behold, no power of earth or hell can take them from you, for God is powerful to the fulfilling of all his words.

For he will fulfil all his promises which he shall make unto you, for he has fulfilled his promises which he has made unto our fathers.

For he promised unto them that he would preserve these things for a wise purpose in him, that he might show forth his power unto future generations.

And now behold, one purpose hath he fulfilled, even to the restoration of many thousands of the Lamanites to the knowledge of the truth; and he hath shown forth his power in them, and he will also still show forth his power in them unto future generations; therefore they shall be preserved.

Therefore I command you, my son Helaman, that ye be diligent in fulfilling all my words, and that ye be diligent in keeping the commandments of God as they are written.

And now, I will speak unto you concerning those twenty-four plates, that ye keep them, that the mysteries and the works of darkness, and their secret works, or the secret works of those people who have been destroyed, may be made manifest unto this people; yea, all their murders, and robberings, and their plunderings, and all their wickedness and abominations, may be made manifest unto this people; yea, and that ye preserve these interpreters.

๒๒ เพราะดูเถิด, พระเจ้าทรงเห็นว่าผู้คนของพระองค์ เริ่มทำงานในความมืด, แท้จริงแล้ว, ทำงานฆาตกรรม และสิ่งน่าชิงชังเป็นการลับ; ฉะนั้นพระเจ้าตรัส, หาก พวกเขาไม่กลับใจพวกเขาจะถูกทำลายออกจากพื้นพิภพ.

๒๓ และพระเจ้าตรัส : เราจะเตรียมศิลาก้อนหนึ่ง, ไว้ให้ เกเซเล็มผู้รับใช้ของเรา, ซึ่งจะฉายส่องในความมืด ออกมาสู่ความสว่าง, เพื่อเราจะเปิดเผยต่อผู้คนของเราที่รับใช้เรา, เพื่อเราจะเปิดเผยงานของพี่น้องพวกเขาต่อพวกเขา, แท้จริงแล้ว, งานลับของพวกเขา, งานแห่งความมืดของพวกเขา, และความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของพวกเขา.

๒๔ และบัดนี้, ลูกพ่อ, เครื่องแปลความหมายเหล่านี้เตรียมไว้เพื่อพระวาทะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะเกิดสัมฤทธิ์ผล, ซึ่งพระองค์รับสั่งไว้, มีความว่า :

๒๕ เราจะนำงานลับของพวกเขาและความน่าชิงชังทั้งหมดของพวกเขาออกจากความมืดมาสู่ความสว่าง; และเว้นแต่พวกเขากลับใจเราจะทำลายพวกเขาออกจากพื้นพิภพ; และเราจะนำความลับและความน่าชิงชังทั้งหมดของพวกเขาไปสู่ความสว่าง, ให้แก่ทุกประเทศชาติที่ต่อจากนี้ไปจะครอบครองแผ่นดิน.

๒๖ และบัดนี้, ลูกพ่อ, เราเห็นว่าพวกเขาไม่กลับใจ; ฉะนั้นพวกเขาจึงถูกทำลาย, และจนถึงบัดนี้พระวาทะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าเกิดสัมฤทธิ์ผล; แท้จริงแล้ว, ความน่าชิงชังอย่างลับ ๆ ของพวกเขาถูกนำออกมาจากความมืดและทำให้เป็นที่รู้แก่เรา.

๒๗ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อสั่งลูกให้เก็บคำปฏิญาณทั้งหมดของพวกเขา, และพันธสัญญาของพวกเขา, และข้อตกลงในความน่าชิงชังอย่างลับ ๆ ของพวกเขาไว้; แท้จริงแล้ว, และลูกจะเก็บเครื่องหมายของพวกเขาและการอันน่าพิศวงของพวกเขาทั้งหมดให้พ้นจากคนเหล่านี้, เพื่อพวกเขาจะไม่รู้จักมัน, มิฉะนั้นพวกเขาอาจจะตกไปในความมืดด้วยและถูกทำลาย.

๒๘ เพราะดูเถิด, มีการสาปแช่งอยู่บนทั่วแผ่นดินนี้, ว่าความพินาศจะมาสู่ผู้ทำงานแห่งความมืดทั้งหมดเหล่านั้น, ตามเดชนาฎภาพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, เมื่อพวกเขาสุกงอมเต็มที่แล้ว; ฉะนั้นพ่อปรารถนาว่าคนเหล่านี้จะไม่ถูกทำลาย.

For behold, the Lord saw that his people began to work in darkness, yea, work secret murders and abominations; therefore the Lord said, if they did not repent they should be destroyed from off the face of the earth.

And the Lord said: I will prepare unto my servant Gazelem, a stone, which shall shine forth in darkness unto light, that I may discover unto my people who serve me, that I may discover unto them the works of their brethren, yea, their secret works, their works of darkness, and their wickedness and abominations.

And now, my son, these interpreters were prepared that the word of God might be fulfilled, which he spake, saying:

I will bring forth out of darkness unto light all their secret works and their abominations; and except they repent I will destroy them from off the face of the earth; and I will bring to light all their secrets and abominations, unto every nation that shall hereafter possess the land.

And now, my son, we see that they did not repent; therefore they have been destroyed, and thus far the word of God has been fulfilled; yea, their secret abominations have been brought out of darkness and made known unto us.

And now, my son, I command you that ye retain all their oaths, and their covenants, and their agreements in their secret abominations; yea, and all their signs and their wonders ye shall keep from this people, that they know them not, lest peradventure they should fall into darkness also and be destroyed.

For behold, there is a curse upon all this land, that destruction shall come upon all those workers of darkness, according to the power of God, when they are fully ripe; therefore I desire that this people might not be destroyed.

๒๙ ฉะนั้นลูกจงเก็บแผนการลับเหล่านี้แห่งคำปฏิญาณของพวกเขาและพันธสัญญาของพวกเขาให้พ้นจากคนเหล่านี้, และลูกจงให้เป็นที่รู้แก่คนเหล่านี้แต่เพียงความชั่วร้ายของพวกเขาและการฆาตกรรมของพวกเขาและความน่าชิงชังของพวกเขา; และลูกจงสอนพวกเขาให้เกลียดความชั่วร้ายและความน่าชิงชังและการฆาตกรรมเช่นนั้น; และลูกจงสอนพวกเขาด้วยว่าคนเหล่านั้นถูกทำลายไปแล้วเนื่องจากความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของพวกเขาและการฆาตกรรมของพวกเขา.

๓๐ เพราะเหตุเกิด, พวกเขากระทำฆาตกรรมศาสดาพยากรณ์ทั้งหมดของพระเจ้าผู้มาในบรรดาพวกเขาเพื่อประกาศแก่พวกเขาเกี่ยวกับความชั่วช้าสามัญของพวกเขา; และเลือดของท่านเหล่านั้นที่พวกเขากระทำฆาตกรรมได้ร้องทูลพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาท่านเพื่อการแก้แค้นผู้ที่เป็นฆาตกร; และดังนั้นการพิพากษาของพระเจ้าได้เกิดกับผู้ทำงานแห่งความมืดและการมั่วสุมลับ.

๓๑ แท้จริงแล้ว, และแผ่นดินถูกสาปแช่งตลอดกาลและตลอดไปสำหรับผู้ทำงานแห่งความมืดและการมั่วสุมลับเหล่านั้น, แม้จนถึงความพินาศ, เว้นแต่พวกเขาจะกลับใจก่อนที่จะพวกเขาจะสุกงอมเต็มที่.

๓๒ และบัดนี้, ลูกพ่อ, จงจำถ้อยคำที่พ่อพูดกับลูก; อย่ามอบแผนการลับเหล่านั้นให้คนพวกนี้, แต่จงสอนความเกลียดชังอันเป็นนิจต่อบาปและความชั่วช้าสามัญแก่พวกเขา.

๓๓ จงสั่งสอนพวกเขาถึงการกลับใจ, และศรัทธาในพระเจ้าพระเยซูคริสต์; จงสอนพวกเขาให้ถ่อมตนและอ่อนโยนและมีใจนอบน้อม; จงสอนพวกเขาให้ต้านทานการล่อลวงทุกอย่างของมาร, ด้วยศรัทธาของพวกเขาในพระเจ้าพระเยซูคริสต์.

๓๔ จงสอนพวกเขาไม่ให้เบื่อหน่ายในการงานดี, แต่ให้อ่อนโยนและมีใจนอบน้อม; เพราะคนเช่นนั้นจะพบการพักผ่อนสำหรับจิตวิญญาณของตน.

๓๕ โอ้, จงจำไว้, ลูกพ่อ, และจงเรียนรู้ปัญญาในวัยเยาว์ของลูก; แท้จริงแล้ว, จงเรียนรู้ในวัยเยาว์ของลูกที่จะรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า.

Therefore ye shall keep these secret plans of their oaths and their covenants from this people, and only their wickedness and their murders and their abominations shall ye make known unto them; and ye shall teach them to abhor such wickedness and abominations and murders; and ye shall also teach them that these people were destroyed on account of their wickedness and abominations and their murders.

For behold, they murdered all the prophets of the Lord who came among them to declare unto them concerning their iniquities; and the blood of those whom they murdered did cry unto the Lord their God for vengeance upon those who were their murderers; and thus the judgments of God did come upon these workers of darkness and secret combinations.

Yea, and cursed be the land forever and ever unto those workers of darkness and secret combinations, even unto destruction, except they repent before they are fully ripe.

And now, my son, remember the words which I have spoken unto you; trust not those secret plans unto this people, but teach them an everlasting hatred against sin and iniquity.

Preach unto them repentance, and faith on the Lord Jesus Christ; teach them to humble themselves and to be meek and lowly in heart; teach them to withstand every temptation of the devil, with their faith on the Lord Jesus Christ.

Teach them to never be weary of good works, but to be meek and lowly in heart; for such shall find rest to their souls.

O, remember, my son, and learn wisdom in thy youth; yea, learn in thy youth to keep the commandments of God.

๓๖ แท้จริงแล้ว, และจงเรียกหาพระผู้เป็นเจ้าเพื่อการดำรงชีวิตทุกอย่างของลูก; แท้จริงแล้ว, ขอให้การกระทำทั้งหมดของลูกเป็นไปเพื่อพระเจ้า, และไม่ว่าลูกจะไปที่ไหนก็ขอให้การนั้นอยู่กับพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, ขอให้ความคิดของลูกมุ่งอยู่กับพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, ขอให้ความรักของใจลูกมอบไว้แด่พระเจ้าตลอดกาล.

๓๗ จงปรึกษาพระเจ้าในการกระทำทั้งหมดของลูก, และพระองค์จะทรงชี้ทางให้ลูกเพื่อความดี; แท้จริงแล้ว, เมื่อลูกลงนอนตอนกลางคืนจงลงนอนอยู่กับพระเจ้า, เพื่อพระองค์จะทรงดูแลลูกในการหลับของลูก; และเมื่อลูกลุกขึ้นตอนเช้าขอให้ใจลูกเต็มไปด้วยความชอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้า; และหากลูกทำสิ่งเหล่านี้, พระองค์จะทรงยกลูกขึ้นในวันสุดท้าย.

๓๘ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อมีบางสิ่งจะกล่าวเกี่ยวกับสิ่งที่บรรพบุรุษเราเรียกว่าวัตถุทรงกลม, หรือเครื่องชี้ทาง—หรือที่บรรพบุรุษเราเรียกว่าเลียโฮนา, ซึ่ง, เมื่อแปลความหมาย, คือเข็มทิศ; และพระเจ้าทรงเตรียมมัน.

๓๙ และดูเถิด, ไม่มีมนุษย์คนใดที่จะทำงานแบบนี้ได้ด้วยงานฝีมือวิจิตรพิสดารเช่นนั้น. และดูเถิด, สิ่งเหล่านี้ได้รับการเตรียมไว้ให้บรรพบุรุษเราเพื่อแสดงวิถีซึ่งเขาควรไปในแดนทุรกันดาร.

๔๐ และมันทำงานให้พวกเขาตามศรัทธาที่พวกเขามีต่อพระผู้เป็นเจ้า; ฉะนั้น, หากพวกเขามีศรัทธาที่จะเชื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้แกนเหล่านั้นชี้ทางที่พวกเขาควรไป, ดูเถิด, มันก็เป็นไป; ฉะนั้นพวกเขาจึงมีปาฏิหาริย์นี้, และปาฏิหาริย์อื่นๆ อีกมากมายด้วยซึ่งเกิดโดยเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า, วันแล้ววันเล่า.

๔๑ กระนั้นก็ตาม, เพราะปาฏิหาริย์เหล่านี้ทำงานโดยวิธีเล็กๆ น้อยๆ เครื่องชี้ทางนี้แสดงงานน่าอัศจรรย์แก่พวกเขา. พวกเขาจึงเกียจคร้าน, และลืมใช้ศรัทธาและความขยันหมั่นเพียรของตนและแรงงานอัศจรรย์เหล่านั้นก็หยุด, และพวกเขาจึงไม่ก้าวหน้าในการเดินทางของตน;

๔๒ ฉะนั้น, พวกเขาจึงคงอยู่ในแดนทุรกันดาร, หรือไม่ได้เดินทางไปตามวิถีตรง, และต้องทนทุกข์ด้วยความหิวโหยและความกระหาย, เพราะการล่วงละเมิดของตน.

Yea, and cry unto God for all thy support; yea, let all thy doings be unto the Lord, and whithersoever thou goest let it be in the Lord; yea, let all thy thoughts be directed unto the Lord; yea, let the affections of thy heart be placed upon the Lord forever.

Counsel with the Lord in all thy doings, and he will direct thee for good; yea, when thou liest down at night lie down unto the Lord, that he may watch over you in your sleep; and when thou risest in the morning let thy heart be full of thanks unto God; and if ye do these things, ye shall be lifted up at the last day.

And now, my son, I have somewhat to say concerning the thing which our fathers call a ball, or director—or our fathers called it Liahona, which is, being interpreted, a compass; and the Lord prepared it.

And behold, there cannot any man work after the manner of so curious a workmanship. And behold, it was prepared to show unto our fathers the course which they should travel in the wilderness.

And it did work for them according to their faith in God; therefore, if they had faith to believe that God could cause that those spindles should point the way they should go, behold, it was done; therefore they had this miracle, and also many other miracles wrought by the power of God, day by day.

Nevertheless, because those miracles were worked by small means it did show unto them marvelous works. They were slothful, and forgot to exercise their faith and diligence and then those marvelous works ceased, and they did not progress in their journey;

Therefore, they tarried in the wilderness, or did not travel a direct course, and were afflicted with hunger and thirst, because of their transgressions.

- ๔๓ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่ออยากให้ลูกเข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้หาใช่ปราศจากอุปสรรคไม่; เพราะเมื่อบรรพบุรุษเราเกียจคร้านที่จะเอาใจใส่เข็มทิศนี้ (บัดนี้สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องฝ่ายโลก) พวกเขาได้รุ่งเรือง; และเป็นเช่นนั้นกับสิ่งที่เป็นฝ่ายวิญญาณ.
- ๔๔ เพราะดูเถิด, มันง่ายที่จะเอาใจใส่ต่อพระวอนะของพระคริสต์, ซึ่งจะชี้วิถีตรงให้ลูกไปสู่ความบรมสุขนิรันดร์, ดังที่เป็นมากับบรรพบุรุษเราที่จะเอาใจใส่เข็มทิศนี้, ซึ่งจะชี้วิถีตรงไปสู่แผ่นดินที่สัญญาไว้ให้แก่พวกเขา
- ๔๕ และบัดนี้พ่อกล่าว, ไม่มีรูปแบบในสิ่งนี้หรือ? เพราะเหมือนกับที่เครื่องชี้ทางนี้บรรพบุรุษเรา, โดยการตามวิถีของมัน, มาสู่แผ่นดินที่สัญญาไว้โดยแน่แท้ฉันใด, พระวอนะแห่งพระคริสต์นั้น, หากเราติดตามวิถีแห่งพระวอนะ, ย่อมพาเราพ้นหุบเขาแห่งโศกเศร้าไปสู่แผ่นดินแห่งคำสัญญาซึ่งดีกว่ามากฉันนั้น.
- ๔๖ โอ้ลูกพ่อ, ขอเราอย่าได้เกียจคร้านเพราะความง่ายของทาง; เพราะเป็นมาแล้วเช่นนั้นกับบรรพบุรุษเรา; เพราะสิ่งนี้ได้รับการเตรียมไว้ดั่งนั้นสำหรับพวกเขา, ว่าหากพวกเขาจะมองดูพวกเขาจะมีชีวิต; มันก็เป็นเช่นนั้นกับเรา. ทางเตรียมไว้แล้ว, และหากเราจะมีชีวิตตลอดกาล.
- ๔๗ และบัดนี้, ลูกพ่อ, จงดูว่าลูกรักษาสัจจกตัตถิ์เหล่านี้, แท้จริงแล้ว, จงดูว่าลูกฟังพาพระผู้เป็นเจ้าและมีชีวิต. จงไปสู่คนเหล่านี้และประกาศพระวอนะ, และจงเป็นผู้มีสติ. ลูกพ่อ, ลาก่อน.

And now, my son, I would that ye should understand that these things are not without a shadow; for as our fathers were slothful to give heed to this compass (now these things were temporal) they did not prosper; even so it is with things which are spiritual.

For behold, it is as easy to give heed to the word of Christ, which will point to you a straight course to eternal bliss, as it was for our fathers to give heed to this compass, which would point unto them a straight course to the promised land.

And now I say, is there not a type in this thing? For just as surely as this director did bring our fathers, by following its course, to the promised land, shall the words of Christ, if we follow their course, carry us beyond this vale of sorrow into a far better land of promise.

O my son, do not let us be slothful because of the easiness of the way; for so was it with our fathers; for so was it prepared for them, that if they would look they might live; even so it is with us. The way is prepared, and if we will look we may live forever.

And now, my son, see that ye take care of these sacred things, yea, see that ye look to God and live. Go unto this people and declare the word, and be sober. My son, farewell.

แอลมา ๓๘

- ๑ ลูกพ่อ, จงฟังถ้อยคำของพ่อ, เพราะพ่อกล่าวแก่ลูก, ดังที่พ่อกล่าวแก่ฮีลามัน, ว่าตราบเท่าที่ลูกจะรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าลูกจะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน; และตราบเท่าที่ลูกจะไม่รักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าลูกจะถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระองค์.
- ๒ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อวางใจว่าพ่อจะมีความปรีดียิ่งในตัวลูก, เพราะความแน่วแน่ของลูกและความซื่อสัตย์ของลูกที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้า; เพราะเมื่อในวัยเยาว์ของลูก ลูกเริ่มฟังพาพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของลูก, เช่นเดียวกันพ่อหวังว่าลูกจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์ต่อไป; เพราะคนที่อดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่ นั่นเป็นสุข.
- ๓ พ่อกล่าวแก่ลูก, ลูกพ่อ, ว่าพ่อมีความปรีดียิ่งในตัวลูกอยู่แล้ว, เพราะความซื่อสัตย์และความขยันหมั่นเพียรของลูก, และความอดทนและความอดกลั้นของลูกท่ามกลางผู้คนของชาวโซรัม.
- ๔ เพราะพ่อรู้ว่าลูกอยู่ในพันธนาการ; แท้จริงแล้ว, และพ่อรู้ด้วยว่าลูกถูกขว้างปาด้วยก้อนหินเพื่อพระวจนะ; และลูกได้ทนต่อสิ่งเหล่านี้มาทั้งหมดด้วยความอดทนเพราะพระเจ้าทรงอยู่กับลูก; และบัดนี้ลูกรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงปลดปล่อยลูกแล้ว.
- ๕ และบัดนี้ชิบลัน, ลูกพ่อ, พ่ออยากให้ลูกจำไว้, ว่าลูกจะมอบความไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้ามากฉันใดแม้ฉันนั้นลูกจะได้รับการปลดปล่อยจากความเดือดร้อนของลูก, และความยุ่งยากของลูก, และความทุกข์ของลูก, และพระองค์จะทรงยกลูกขึ้นในวันสุดท้าย.
- ๖ บัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อไม่อยากให้ลูกคิดว่าพ่อรู้เรื่องเหล่านี้ด้วยตนเอง, แต่เป็นพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งทรงอยู่ในพ่อซึ่งทำให้เรื่องเหล่านี้เป็นที่รู้แก่พ่อ; เพราะหากพ่อไม่ได้เกิดจากพระผู้เป็นเจ้าพ่อจะไม่รู้เรื่องเหล่านี้.

Alma 38

My son, give ear to my words, for I say unto you, even as I said unto Helaman, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land; and inasmuch as ye will not keep the commandments of God ye shall be cut off from his presence.

And now, my son, I trust that I shall have great joy in you, because of your steadiness and your faithfulness unto God; for as you have commenced in your youth to look to the Lord your God, even so I hope that you will continue in keeping his commandments; for blessed is he that endureth to the end.

I say unto you, my son, that I have had great joy in thee already, because of thy faithfulness and thy diligence, and thy patience and thy long-suffering among the people of the Zoramites.

For I know that thou wast in bonds; yea, and I also know that thou wast stoned for the word's sake; and thou didst bear all these things with patience because the Lord was with thee; and now thou knowest that the Lord did deliver thee.

And now my son, Shiblon, I would that ye should remember, that as much as ye shall put your trust in God even so much ye shall be delivered out of your trials, and your troubles, and your afflictions, and ye shall be lifted up at the last day.

Now, my son, I would not that ye should think that I know these things of myself; but it is the Spirit of God which is in me which maketh these things known unto me; for if I had not been born of God I should not have known these things.

๗ แต่ดูเถิด, ในพระเมตตาอันหาที่สุดมิได้ของพระองค์ พระเจ้าทรงส่งเทพของพระองค์มาประกาศแก่พ่อว่า พ่อต้องหยุดงานแห่งการทำลายในบรรดาผู้คนของพระองค์; แท้จริงแล้ว, และพ่อเคยเห็นเทพอยู่ตรงหน้า, และท่านพูดกับพ่อ, และเสียงท่านเหมือนดังฟ้าร้อง, และทำให้ทั้งแผ่นดินโลกสั่นสะเทือน.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพ่ออยู่ในความเจ็บปวดและรวดร้าวอย่างขมขื่นที่สุดของจิตวิญญาณสามวันกับสามคืน; และพ่อไม่เคย, ได้รับการปลดบาปของพ่อ, จนกระทั่งพ่อร้องทูลขอความเมตตาต่อพระเจ้าพระเยซูคริสต์. แต่ดูเถิด, พ่อร้องทูลพระองค์ และพ่อพบสันติในจิตวิญญาณพ่อ.

๙ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อเล่าเรื่องนี้แก่ลูกเพื่อลูกจะเรียนรู้ปัญญา, เพื่อลูกจะเรียนรู้จากพ่อว่าไม่มีทางหรือวิธีอื่นใดซึ่งโดยทางนั้นมนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอดได้, เว้นแต่ในและโดยผ่านพระคริสต์. ดูเถิด, พระองค์ทรงเป็นชีวิตและแสงสว่างของโลก. ดูเถิด, พระองค์ทรงเป็นพระวาจาแห่งความจริงและความชอบธรรม.

๑๐ และบัดนี้, เมื่อลูกเริ่มสอนพระวจนะเช่นเดียวกันนั้น พ่อก็อยากให้ลูกสอนต่อไป; และพ่ออยากให้ลูกขยันหมั่นเพียรและรู้จักยับยั้งใจในทุกสิ่ง.

๑๑ จงแน่ใจว่าลูกจะไม่ทะนงตนจนถือดี; แท้จริงแล้ว, จงแน่ใจว่าลูกจะไม่โอ้อวดปัญญาตนเอง, หรือพละกำลังมากของลูก.

๑๒ จงใช้ความมองอาจ, แต่ไม่ใช่วางเชิง; และจงแน่ใจด้วยว่าลูกหักห้ามความลุ่มหลงทั้งปวงของลูก, เพื่อลูกจะเต็มไปด้วยความรัก; จงแน่ใจว่าลูกจะเว้นจากความเกียจคร้าน.

๑๓ อย่าสวดอ้อนวอนดังชาวโซรัมทำ, เพราะลูกเห็นแล้วว่าพวกเขาสวดอ้อนวอนเพื่อให้คนได้ยิน, และได้รับสรรเสริญเพราะปัญญาของตน.

๑๔ อย่างกล่าวว่า : ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า, ข้าพระองค์ขอบพระทัยพระองค์ที่เราดีกว่าพี่น้องเรา; แต่ควรจะกล่าวว่า : ข้าแต่พระเจ้า, ขอทรงอภัยความต่ำต้อยด้อยค่าของข้าพระองค์ด้วยเถิด, และขอทรงจดจำพี่น้องข้าพระองค์ด้วยพระเมตตาเถิด—แท้จริงแล้ว, จงยอมรับความต่ำต้อยด้อยค่าของลูกต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา.

But behold, the Lord in his great mercy sent his angel to declare unto me that I must stop the work of destruction among his people; yea, and I have seen an angel face to face, and he spake with me, and his voice was as thunder, and it shook the whole earth.

And it came to pass that I was three days and three nights in the most bitter pain and anguish of soul; and never, until I did cry out unto the Lord Jesus Christ for mercy, did I receive a remission of my sins. But behold, I did cry unto him and I did find peace to my soul.

And now, my son, I have told you this that ye may learn wisdom, that ye may learn of me that there is no other way or means whereby man can be saved, only in and through Christ. Behold, he is the life and the light of the world. Behold, he is the word of truth and righteousness.

And now, as ye have begun to teach the word even so I would that ye should continue to teach; and I would that ye would be diligent and temperate in all things.

See that ye are not lifted up unto pride; yea, see that ye do not boast in your own wisdom, nor of your much strength.

Use boldness, but not overbearance; and also see that ye bridle all your passions, that ye may be filled with love; see that ye refrain from idleness.

Do not pray as the Zoramites do, for ye have seen that they pray to be heard of men, and to be praised for their wisdom.

Do not say: O God, I thank thee that we are better than our brethren; but rather say: O Lord, forgive my unworthiness, and remember my brethren in mercy—yea, acknowledge your unworthiness before God at all times.

๑๕   และขอพระเจ้าทรงอวยพรจิตวิญญาณของลูก, และ
ทรงรับลูกขึ้นไปในอาณาจักรของพระองค์ในวัน
สุดท้าย, เพื่อจะนั่งลงในความสงบสุข. บัดนี้จงไปเถิด,
ลูกพ่อ, และจงสอนพระวอนะแก่คนเหล่านี้. จงเป็นผู้มี
สติเถิด. ลูกพ่อ, ลาก่อน.

And may the Lord bless your soul, and receive you
at the last day into his kingdom, to sit down in peace.
Now go, my son, and teach the word unto this peo-
ple. Be sober. My son, farewell.

แอลมา ๓๙

- ๑ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อมีบางสิ่งที่จะกล่าวแก่ลูกมากกว่าที่พ่อกล่าวไปแล้วกับพี่ชายของลูก; เพราะดูเถิด, ลูกไม่สังเกตความแน่วแน่นของพี่ชายของลูกหรือ, ความซื่อสัตย์ของเขา, และความขยันหมั่นเพียรของเขาในการรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า? ดูเถิด, เขาไม่ได้เป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับลูกหรือ?
- ๒ เพราะลูกไม่ได้ให้ความเอาใจใส่ถ้อยคำของพ่อมากดังที่พี่ชายของลูกให้, ในบรรดาผู้คนชาวโซรัม. บัดนี้นี่คือเรื่องที่พ่อไม่พอใจลูก; ลูกยังคงโอ้อวดต่อไปในคำสั่งของลูกและปัญญาของลูก.
- ๓ และนี่ไม่ใช่ทั้งหมด, ลูกพ่อ, ลูกได้ทำสิ่งซึ่งเป็นที่เศร้าโศกแก่พ่อ; เพราะลูกทิ้งการปฏิบัติศาสนกิจ, และข้ามไปแผ่นดินแห่งไซรอนซึ่งอยู่ในเขตแดนของชาวเลมัน, เพื่อติดตามอิสระเบิลหญิงโสเภณี.
- ๔ แท้จริงแล้ว, นางลักใจคนไปเป็นอันมาก; แต่นี่ไม่ใช่ข้อแก้ตัวสำหรับลูก, ลูกพ่อ. ลูกควรเอาใจใส่ต่อการปฏิบัติศาสนกิจซึ่งเป็นสิ่งที่ลูกได้รับมอบหมาย.
- ๕ ลูกไม่รู้หรือ, ลูกพ่อ, ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นความน่าชิงชังในสายพระเนตรของพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, น่าชิงชังที่สุดเหนือบาปทั้งปวงนอกจากการทำให้เลือดบริสุทธิ์ต้องหลั่งหรือการปฏิเสธพระวิญญาณบริสุทธิ์?
- ๖ เพราะดูเถิด, หากลูกปฏิเสธพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งครั้งหนึ่งทรงสถิตในลูก, และลูกรู้ว่าลูกปฏิเสธพระองค์, ดูเถิด, นี่เป็นบาปที่ยกให้ไม่ได้; แท้จริงแล้ว, และผู้ใดก็ตามที่กระทำความผิดอันขัดต่อความสว่างและความรู้เรื่องพระผู้เป็นเจ้า, มันไม่่ง่ายสำหรับเขาที่จะได้รับการให้อภัย; แท้จริงแล้ว, พ่อกล่าวแก่ลูก, ลูกพ่อ, ว่ามันไม่่ง่ายสำหรับเขาที่จะได้รับการให้อภัย.
- ๗ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อปรารถนาต่อพระผู้เป็นเจ้าว่าลูกไม่มีความผิดเพราะความผิดร้ายแรงเช่นนั้น. พ่อไม่อยากจะพูดถึงความผิดของลูกอีกต่อไป, อันจะทรมานจิตวิญญาณลูก, หากไม่ใช่เพื่อความดีของลูก.
- ๘ แต่ดูเถิด, ลูกซ่อนความผิดของลูกให้พ้นพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้; และเว้นแต่ลูกกลับใจมันจะอยู่เป็นประจักษ์พยานกล่าวโทษลูกในวันสุดท้าย.

Alma 39

And now, my son, I have somewhat more to say unto thee than what I said unto thy brother; for behold, have ye not observed the steadiness of thy brother, his faithfulness, and his diligence in keeping the commandments of God? Behold, has he not set a good example for thee?

For thou didst not give so much heed unto my words as did thy brother, among the people of the Zoramites. Now this is what I have against thee; thou didst go on unto boasting in thy strength and thy wisdom.

And this is not all, my son. Thou didst do that which was grievous unto me; for thou didst forsake the ministry, and did go over into the land of Siron among the borders of the Lamanites, after the harlot Isabel.

Yea, she did steal away the hearts of many; but this was no excuse for thee, my son. Thou shouldst have tended to the ministry wherewith thou wast entrusted.

Know ye not, my son, that these things are an abomination in the sight of the Lord; yea, most abominable above all sins save it be the shedding of innocent blood or denying the Holy Ghost?

For behold, if ye deny the Holy Ghost when it once has had place in you, and ye know that ye deny it, behold, this is a sin which is unpardonable; yea, and whosoever murdereth against the light and knowledge of God, it is not easy for him to obtain forgiveness; yea, I say unto you, my son, that it is not easy for him to obtain a forgiveness.

And now, my son, I would to God that ye had not been guilty of so great a crime. I would not dwell upon your crimes, to harrow up your soul, if it were not for your good.

But behold, ye cannot hide your crimes from God; and except ye repent they will stand as a testimony against you at the last day.

๙ บัดนี้ลูกพ่อ, พ่ออยากให้ลูกกลับใจและละทิ้งบาปของลูก, และไม่หลงอยู่กับตัณหาหาคะในสิ่งที่เห็นอีกต่อไป, แต่จงห้ามตนเองจากสิ่งทั้งหมดนี้; เพราะเว้นแต่ลูกทำดังนี้ลูกก็ไม่มีทางสืบทอดอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้าเป็นมรดกได้เลย. โอ้, จงจำไว้, และถือเรื่องนี้เป็นหน้าที่, และห้ามตนจากสิ่งเหล่านี้.

๑๐ และพ่อสั่งลูกให้ถือเป็นหน้าที่ที่จะปรึกษากับพี่ ๆ ในการกระทำของลูก; เพราะดูเถิด, ลูกอยู่ในวัยเยาว์, และลูกยังต้องการให้พี่ ๆ ของลูกบำรุงเลี้ยง. และจงเอาใจใส่ต่อคำปรึกษาของพวกเข.

๑๑ อย่ายอมให้ตนเองถูกชักนำไปโดยสิ่งไร้ประโยชน์หรือโง่เขลาใด ๆ; อย่ายอมให้มารชักนำใจของลูกให้ตามหญิงโสเภณีชั่วร้ายเหล่านั้นอีก. ดูเถิด, โอ้ลูกพ่อ, ลูกนำเอาความชั่วช้าสามานย์ใหญ่หลวงเพียงใดมาสู่ชาวโซรัม; เพราะเมื่อพวกเขาเห็นความประพฤติของลูกพวกเขาก็ไม่ยอมเชื่อถ้อยคำของพ่อ.

๑๒ และบัดนี้พระวิญญาณของพระเจ้าตรัสกับพ่อ : จงสั่งลูก ๆ ของเจ้าให้ทำความดี, เกือบพวกเขาจะชักนำใจผู้คนเป็นอันมากไปสู่ความพินาศ; ฉะนั้นพ่อสั่งเจ้า, ลูกพ่อ, ด้วยความเกรงกลัวพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, ให้ลูกละเว้นจากความชั่วช้าสามานย์ของลูก;

๑๓ ให้ลูกหันไปหาพระเจ้าด้วยสุดความนึกคิด, พลัง, และพลกำลังทั้งหมดของลูก; มิให้ลูกชักนำใจผู้ใดให้ประพฤติชั่วร้าย; แต่ตรงกันข้ามจงกลับไปหาพวกเขา, และยอมรับความผิดพลาดของลูกและความผิดนั้นที่ลูกทำไป.

๑๔ อย่าแสวงหาความมั่งคั่งหรือสิ่งที่ไร้ประโยชน์ของโลกนี้; เพราะดูเถิด, ลูกจะพาส่งเหล่านั้นไปกับลูกไม่ได้.

๑๕ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่ออยากกล่าวบางสิ่งแก่ลูกเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์. ดูเถิด, พ่อกล่าวแก่ลูก, ว่าพระองค์นั้นเองที่จะเสด็จมาโดยแน่แท้เพื่อทรงรับเอาบาปของโลกไป; แท้จริงแล้ว, พระองค์เสด็จมาเพื่อประกาศข่าวอันน่ายินดีแห่งความรอดให้ผู้คนของพระองค์.

Now my son, I would that ye should repent and forsake your sins, and go no more after the lusts of your eyes, but cross yourself in all these things; for except ye do this ye can in nowise inherit the kingdom of God. Oh, remember, and take it upon you, and cross yourself in these things.

And I command you to take it upon you to counsel with your elder brothers in your undertakings; for behold, thou art in thy youth, and ye stand in need to be nourished by your brothers. And give heed to their counsel.

Suffer not yourself to be led away by any vain or foolish thing; suffer not the devil to lead away your heart again after those wicked harlots. Behold, O my son, how great iniquity ye brought upon the Zoramites; for when they saw your conduct they would not believe in my words.

And now the Spirit of the Lord doth say unto me: Command thy children to do good, lest they lead away the hearts of many people to destruction; therefore I command you, my son, in the fear of God, that ye refrain from your iniquities;

That ye turn to the Lord with all your mind, might, and strength; that ye lead away the hearts of no more to do wickedly; but rather return unto them, and acknowledge your faults and that wrong which ye have done.

Seek not after riches nor the vain things of this world; for behold, you cannot carry them with you.

And now, my son, I would say somewhat unto you concerning the coming of Christ. Behold, I say unto you, that it is he that surely shall come to take away the sins of the world; yea, he cometh to declare glad tidings of salvation unto his people.

๑๖ และบัดนี้, ลูกพ่อ, นี่คือการปฏิบัติศาสนกิจซึ่งลูกได้
รับเรียกมา, เพื่อประกาศข่าวอันนำยินดีแก่คนเหล่านี้,
เพื่อเตรียมจิตใจพวกเขา; หรือที่จริงแล้วเพื่อความ
รอดนั้นจะมาสู่พวกเขา, เพื่อพวกเขาจะเตรียมจิตใจ
ลูก ๆ ของตนให้ฟังพระวอนะในเวลาแห่งการเสด็จมา
ของพระองค์.

๑๗ และบัดนี้พ่อจะทำให้จิตใจลูกสบายขึ้นบ้างเกี่ยวกับ
เรื่องนี้. ดูเถิด, ลูกประหลาดใจอยู่ว่าเหตุใดสิ่งเหล่านี้
จึงต้องเป็นที่รู้มาก่อนเป็นเวลานานถึงเพียงนี้. ดูเถิด,
พ่อกล่าวแก่ลูก, ว่าจิตวิญญาณในเวลานี้มีค่าต่อพระผู้
เป็นเจ้าดังจิตวิญญาณในเวลาแห่งการเสด็จมาของ
พระองค์มิใช่หรือ ?

๑๘ จำเป็นมิใช่หรือที่แผนแห่งการไถ่ควรเป็นที่รู้แก่คน
เหล่านี้เช่นเดียวกับเป็นที่รู้แก่ลูกหลานของพวกเขา ?

๑๙ มันง่ายมิใช่หรือที่พระเจ้าจะทรงส่งเทพของ
พระองค์มาประกาศข่าวอันนำยินดีเหล่านี้แก่เราใน
เวลานี้ดังเช่นลูกหลานของเรา, หรือดังเช่นภายหลัง
เวลาแห่งการเสด็จมาของพระองค์ ?

And now, my son, this was the ministry unto
which ye were called, to declare these glad tidings
unto this people, to prepare their minds; or rather
that salvation might come unto them, that they may
prepare the minds of their children to hear the word
at the time of his coming.

And now I will ease your mind somewhat on this
subject. Behold, you marvel why these things should
be known so long beforehand. Behold, I say unto
you, is not a soul at this time as precious unto God as
a soul will be at the time of his coming?

Is it not as necessary that the plan of redemption
should be made known unto this people as well as
unto their children?

Is it not as easy at this time for the Lord to send his
angel to declare these glad tidings unto us as unto
our children, or as after the time of his coming?

แอลมา ๔๐

- ๑ บัดนี้ลูกพ่อ, นี่คือการที่พ่อจะกล่าวแก่ลูกเพิ่มเติมอีก; เพราะพ่อสำเนียงกว่าจิตใจลูกกังวลเรื่องการฟื้นคืนชีวิตของคนตาย.
- ๒ ดูเถิด, พ่อกล่าวแก่ลูก, ว่าไม่มีการฟื้นคืนชีวิต—หรือ, พ่อจะกล่าว, อีกนัยหนึ่ง, ว่าเป็นมรรตัยนี้ไม่สวมความเป็นอมตะ, ความเนาเปื่อยนี้ไม่สวมความไม่เนาเปื่อย—จนภายหลังการเสด็จมาของพระคริสต์.
- ๓ ดูเถิด, พระองค์ทรงทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิตของคนตาย. แต่ดูเถิด, ลูกพ่อ, ยังไม่เกิดการฟื้นคืนชีวิต. บัดนี้, พ่อคลี่ความลึกลับอย่างหนึ่งให้ลูก; กระนั้นก็ตาม, ยังมีความลึกลับหลายเรื่องซึ่งเก็บไว้, ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จักนอกจากพระผู้เป็นเจ้าเอง. แต่พ่อจะบอกลูกเรื่องหนึ่งซึ่งพ่อทูลถามพระผู้เป็นเจ้าอย่างขยันหมั่นเพียรเพื่อพ่อจะได้รู้—ซึ่งเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีวิต.
- ๔ ดูเถิด, มีเวลากำหนดไว้ที่ทุกคนจะออกมาจากบรรดาคนตาย. บัดนี้เมื่อใดเวลานี้มาถึงไม่มีผู้ใดรู้; แต่พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้เวลาที่กำหนดไว้.
- ๕ บัดนี้, ไม่ว่าจะกี่ครั้งเดียว, หรือครั้งที่สอง, หรือครั้งที่สาม, ที่มนุษย์จะออกมาจากบรรดาคนตายนั้น, ไม่สำคัญ; เพราะพระผู้เป็นเจ้าทรงรู้เรื่องทั้งหมดนี้; และพ่อพอใจแล้วที่รู้ว่ามันเป็นเช่นนั้น—คือมีเวลากำหนดไว้ที่ทุกคนจะลุกขึ้นจากบรรดาคนตาย.
- ๖ บัดนี้จำเป็นต้องมีช่วงระหว่างเวลาของการตายกับเวลาของการฟื้นคืนชีวิต.
- ๗ และบัดนี้พ่อถามว่าเกิดอะไรกับจิตวิญญาณมนุษย์ตั้งแต่เวลานี้ของการตายจนถึงเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการฟื้นคืนชีวิต?
- ๘ บัดนี้จะมีมากกว่าหนึ่งหนที่กำหนดไว้ให้มนุษย์ลุกขึ้นหรือเปล่าไม่สำคัญ; เพราะทุกคนไม่ได้ตายพร้อมกัน, และนี่ไม่สำคัญ; ทั้งหมดนี้เป็นเสมือนหนึ่งวันสำหรับพระผู้เป็นเจ้า, และวัดเวลาไว้สำหรับมนุษย์เท่านั้น.

Alma 40

Now my son, here is somewhat more I would say unto thee; for I perceive that thy mind is worried concerning the resurrection of the dead.

Behold, I say unto you, that there is no resurrection—or, I would say, in other words, that this mortal does not put on immortality, this corruption does not put on incorruption—until after the coming of Christ.

Behold, he bringeth to pass the resurrection of the dead. But behold, my son, the resurrection is not yet. Now, I unfold unto you a mystery; nevertheless, there are many mysteries which are kept, that no one knoweth them save God himself. But I show unto you one thing which I have inquired diligently of God that I might know—that is concerning the resurrection.

Behold, there is a time appointed that all shall come forth from the dead. Now when this time cometh no one knows; but God knoweth the time which is appointed.

Now, whether there shall be one time, or a second time, or a third time, that men shall come forth from the dead, it mattereth not; for God knoweth all these things; and it sufficeth me to know that this is the case—that there is a time appointed that all shall rise from the dead.

Now there must needs be a space betwixt the time of death and the time of the resurrection.

And now I would inquire what becometh of the souls of men from this time of death to the time appointed for the resurrection?

Now whether there is more than one time appointed for men to rise it mattereth not; for all do not die at once, and this mattereth not; all is as one day with God, and time only is measured unto men.

๙ ฉะนั้น, จึงมีเวลากำหนดให้มนุษย์ที่จะลุกขึ้นจากบรรดาคนตาย; และมีช่วงระหว่างเวลาของการตายกับการฟื้นคืนชีวิต. และบัดนี้, เกี่ยวกับช่วงของเวลานี้, เกิดอะไรขึ้นกับจิตวิญญาณมนุษย์เป็นสิ่งที่พอทูลถามอย่างขยันหมั่นเพียรจากพระเจ้าเพื่อจะรู้; และนี่คือเรื่องที่พอรู้.

๑๐ และเมื่อถึงเวลาที่ทุกคนจะลุกขึ้น, เมื่อนั้นพวกเขาจะรู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงรู้เวลาทั้งหมดที่กำหนดไว้ให้มนุษย์.

๑๑ บัดนี้, เกี่ยวกับสภาพของจิตวิญญาณระหว่างการตายกับการฟื้นคืนชีวิต—ดูเถิด, เทพทำให้เป็นที่รู้แก่พ่อ, ว่าวิญญาณมนุษย์ทุกคนนั้น, ทันทีที่ออกจากร่างอันเป็นมรรตัยนี้, แท้จริงแล้ว, วิญญาณมนุษย์ทุกคน, ไม่ว่าพวกเขาดีหรือชั่ว, พระองค์ย่อมทรงนำกลับบ้านไปสู่พระผู้เป็นเจ้าองค์นั้นผู้ประทานชีวิตให้พวกเขา.

๑๒ และเมื่อนั้นเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือ, พระองค์ทรงรับวิญญาณคนชอบธรรมเข้าในสภาพแห่งความสุข, ซึ่งเรียกว่าเมืองบรมสุขเกษม, สภาพของการพักผ่อน, สภาพของความสงบสุข, ซึ่งที่นั่นพวกเขาจะพักผ่อนจากความยุ่งยากทั้งหลายทั้งปวงของพวกเขาและจากความกังวลทั้งปวง, และโทมัส.

๑๓ และเมื่อนั้นเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือ, วิญญาณคนชั่วร้าย, แท้จริงแล้ว, คนที่ชั่ว—เพราะดูเถิด, พวกเขาไม่มีส่วนหรือเสี้ยวของพระวิญญาณของพระเจ้า; เพราะดูเถิด, พวกเขาเลือกงานชั่วแทนงานดี; ฉะนั้นวิญญาณของมารสิงอยู่ในพวกเขา, และเข้าครอบครองบ้านเรือนของพวกเขา—และวิญญาณคนชั่วร้ายเหล่านี้จะถูกขับออกไปในความมืดภายนอก; จะมีการร้องไห้, พิลาปราพัน, และการขบเคี้ยวเคี้ยวฟัน, และนี่เพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขาเอง, โดยที่ถูกนำไปเป็นเชลยโดยความประสงค์ของมาร.

๑๔ บัดนี้คือสภาพของจิตวิญญาณคนชั่วร้าย, แท้จริงแล้ว, ในความมืด, และสภาพอันน่าพรั่นพรึง, แห่งการเฝ้าคอยอย่างหวาดหวั่นต่อความเคืองแค้นดังเพลิงแห่งพระพิโรธของพระผู้เป็นเจ้าที่มีต่อพวกเขา; ดังนั้นพวกเขาคงอยู่ในสภาพนี้, เช่นเดียวกับคนชอบธรรมอยู่ในเมืองบรมสุขเกษม, จนถึงเวลาแห่งการฟื้นคืนชีวิตของพวกเขา.

Therefore, there is a time appointed unto men that they shall rise from the dead; and there is a space between the time of death and the resurrection. And now, concerning this space of time, what becometh of the souls of men is the thing which I have inquired diligently of the Lord to know; and this is the thing of which I do know.

And when the time cometh when all shall rise, then shall they know that God knoweth all the times which are appointed unto man.

Now, concerning the state of the soul between death and the resurrection—Behold, it has been made known unto me by an angel, that the spirits of all men, as soon as they are departed from this mortal body, yea, the spirits of all men, whether they be good or evil, are taken home to that God who gave them life.

And then shall it come to pass, that the spirits of those who are righteous are received into a state of happiness, which is called paradise, a state of rest, a state of peace, where they shall rest from all their troubles and from all care, and sorrow.

And then shall it come to pass, that the spirits of the wicked, yea, who are evil—for behold, they have no part nor portion of the Spirit of the Lord; for behold, they chose evil works rather than good; therefore the spirit of the devil did enter into them, and take possession of their house—and these shall be cast out into outer darkness; there shall be weeping, and wailing, and gnashing of teeth, and this because of their own iniquity, being led captive by the will of the devil.

Now this is the state of the souls of the wicked, yea, in darkness, and a state of awful, fearful looking for the fiery indignation of the wrath of God upon them; thus they remain in this state, as well as the righteous in paradise, until the time of their resurrection.

๑๕ บัดนี้, มีบางคนเข้าใจว่าสภาพแห่งความสุขนี้และสภาพแห่งความเศร้าหมองนี้ของจิตวิญญาณ, ก่อนการฟื้นคืนชีวิต, เป็นการฟื้นคืนชีวิตครั้งแรก. แท้จริงแล้ว, พ่อยอมรับว่าจะเรียกมันว่าเป็นการฟื้นคืนชีวิต, การยกวิญญาณหรือจิตวิญญาณขึ้นและการส่งพวกเขาไปสู่ความสุขหรือความเศร้าหมอง, ตามถ้อยคำที่พูดไว้.

๑๖ และดูเถิด, มีพูดไว้อีก, ว่ามีการฟื้นคืนชีวิตครั้งแรก, การฟื้นคืนชีวิตของทุกคนที่เป็นมาแล้ว, หรือคนที่เป็นอย่าง, หรือที่จะเป็น, ลงมาถึงการฟื้นคืนพระชนม์จากบรรดาคนตายของพระคริสต์.

๑๗ บัดนี้, เราไม่คิดว่าการฟื้นคืนชีวิตครั้งแรกนี้, ซึ่งพูดถึงตามที่ว่ามานี้, จะเป็นการฟื้นคืนชีวิตของจิตวิญญาณและการส่งพวกเขาไปสู่ความสุขหรือความเศร้าหมองได้. ลูกจะคิดว่ามันหมายความว่าความดังนี้ไม่ได้.

๑๘ ดูเถิด, พ่อกล่าวแก่ลูก, ไม่เลย; แต่มันหมายถึงการกลับมารวมกันของจิตวิญญาณกับร่างกาย, ของคน นับแต่วันเวลาของอาดัมลงมาจนถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์.

๑๙ บัดนี้, พ่อจะไม่กล่าว, ว่าจิตวิญญาณและร่างกายของผู้ที่พูดถึงเหล่านี้จะกลับมารวมกันทั้งหมดในเวลาเดียวกันหรือเปล่า, ทั้งคนชั่วร้ายและคนชอบธรรม; ขอให้เพียงพ่อที่พ่อกล่าว, ว่าพวกเขาออกมาทุกคน; หรืออีกนัยหนึ่ง, การฟื้นคืนชีวิตของพวกเขาเกิดขึ้นก่อนการฟื้นคืนชีวิตของคนที่ยากายหลังการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์.

๒๐ บัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อไม่กล่าวว่าการฟื้นคืนชีวิตของพวกเขาเกิดขึ้นพร้อมกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์; แต่ดูเถิด, พ่อให้เป็นความเห็นของพ่อ, ว่าจิตวิญญาณและร่างกายของคนที่ชอบธรรม, จะได้รับการรวมกัน, ในเวลาเดียวกันกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์, และการเสด็จขึ้นสวรรค์ของพระองค์.

๒๑ แต่ไม่ว่าจะเป็นไปในเวลาเดียวกันกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์หรือภายหลัง, พ่อไม่ขอกกล่าว; แต่ขอกกล่าวเพียงเท่านั้น, ว่ามีช่วงเวลาระหว่างการตายกับการฟื้นคืนชีวิตของร่างกาย, และมีสภาพของจิตวิญญาณในความสุขหรือในความเศร้าหมองจนถึงเวลาที่พระเจ้าทรงกำหนดว่าคนตายจะออกมา, และได้รับการรวมกัน, ทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย, และทรงนำมายืนต่อพระพักตร์พระเจ้า, และทรงพิพากษาตามงานของพวกเขา.

Now, there are some that have understood that this state of happiness and this state of misery of the soul, before the resurrection, was a first resurrection. Yea, I admit it may be termed a resurrection, the raising of the spirit or the soul and their consignation to happiness or misery, according to the words which have been spoken.

And behold, again it hath been spoken, that there is a first resurrection, a resurrection of all those who have been, or who are, or who shall be, down to the resurrection of Christ from the dead.

Now, we do not suppose that this first resurrection, which is spoken of in this manner, can be the resurrection of the souls and their consignation to happiness or misery. Ye cannot suppose that this is what it meaneth.

Behold, I say unto you, Nay; but it meaneth the reuniting of the soul with the body, of those from the days of Adam down to the resurrection of Christ.

Now, whether the souls and the bodies of those of whom has been spoken shall all be reunited at once, the wicked as well as the righteous, I do not say; let it suffice, that I say that they all come forth; or in other words, their resurrection cometh to pass before the resurrection of those who die after the resurrection of Christ.

Now, my son, I do not say that their resurrection cometh at the resurrection of Christ; but behold, I give it as my opinion, that the souls and the bodies are reunited, of the righteous, at the resurrection of Christ, and his ascension into heaven.

But whether it be at his resurrection or after, I do not say; but this much I say, that there is a space between death and the resurrection of the body, and a state of the soul in happiness or in misery until the time which is appointed of God that the dead shall come forth, and be reunited, both soul and body, and be brought to stand before God, and be judged according to their works.

๒๒ แท้จริงแล้ว, นี่นำมาซึ่งการกลับคืนของสิ่งเหล่านั้น
ซึ่งพูดไว้โดยปากของศาสดาพยากรณ์.

๒๓ จิตวิญญาณจะทรงนำกลับมาสู่ร่างกาย, และ
ร่างกายมาสู่จิตวิญญาณ; แท้จริงแล้ว, และทุกแขนขา
และข้อต่อจะทรงนำกลับคืนสู่ร่างกายของมัน; แท้จริง
แล้ว, แม้ผมเส้นหนึ่งบนศีรษะก็จะไม่หายไป; แต่สิ่งทั้ง
ปวงจะทรงนำกลับคืนสู่ร่างอันถูกต้องและบริบูรณ์.

๒๔ และบัดนี้, ลูกพ่อ, นี่คือการนำกลับคืนซึ่งพูดไว้โดย
ปากของศาสดาพยากรณ์—

๒๕ และจากนั้นคนชอบธรรมจะส่องสว่างในอาณาจักร
ของพระผู้เป็นเจ้า.

๒๖ แต่ดูเถิด, ความตายอันน่าพรั่นพรึงมาสู่คนชั่วร้าย;
เพราะพวกเขาตายในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องของ
ความชอบธรรม; เพราะพวกเขาไม่สะอาด, และไม่มีสิ่ง
ที่ไม่สะอาดจะสืบทอดอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าเป็น
มรดกได้; แต่พวกเขาจะถูกขับไล่ออกไป, และถูกส่งไป
รับส่วนผลจากแรงงานของพวกเขาหรืองานของพวกเขา,
ซึ่งชั่ว; และพวกเขาดื่มตะกอนจากถ้วยที่ขม.

Yea, this bringeth about the restoration of those
things of which has been spoken by the mouths of
the prophets.

The soul shall be restored to the body, and the
body to the soul; yea, and every limb and joint shall
be restored to its body; yea, even a hair of the head
shall not be lost; but all things shall be restored to
their proper and perfect frame.

And now, my son, this is the restoration of which
has been spoken by the mouths of the prophets—

And then shall the righteous shine forth in the
kingdom of God.

But behold, an awful death cometh upon the
wicked; for they die as to things pertaining to things
of righteousness; for they are unclean, and no un-
clean thing can inherit the kingdom of God; but they
are cast out, and consigned to partake of the fruits of
their labors or their works, which have been evil;
and they drink the dregs of a bitter cup.

แอลมา ๔๑

- ๑ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อมีบางสิ่งที่จะกล่าวเกี่ยวกับ การนำกลับคืนมาของสิ่งซึ่งพูดถึง; เพราะดูเถิด, บางคนได้บิดเบือนข้อความในพระคัมภีร์, และหลงไปไกล เพราะสิ่งนี้. และพ่อเห็นว่าจิตใจลูกกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย. แต่ดูเถิด, พ่อจะอธิบายแก่ลูก.
- ๒ พ่อกล่าวแก่เจ้า, ลูกพ่อ, ว่าแผนแห่งการนำกลับคืนมาเป็นตามความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้า; เพราะจำเป็นอย่างยิ่งที่จะนำสิ่งทั้งปวงกลับคืนสู่ระเบียบอันถูกต้องของมัน. ดูเถิด, จำเป็นและเที่ยงธรรม, ตามเดขานุภาพและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์, ที่จะนำจิตวิญญาณมนุษย์กลับคืนสู่ร่างกายของมัน, และจะนำทุกส่วนของร่างกายกลับคืนสู่ร่างกายนั้น.
- ๓ และจำเป็นตามความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้าว่ามนุษย์จะถูกพิพากษาตามงานของพวกเขา; และหากงานของพวกเขาดีในชีวิตนี้, และความปรารถนาของใจพวกเขาดี, ว่าในวันสุดท้าย, พวกเขาจะ, ได้รับการนำกลับคืนสู่สิ่งที่ดีด้วย.
- ๔ และหากงานของพวกเขาชั่วพวกเขาจะได้รับกลับคืนมาสู่ต้นคือความชั่ว. ฉะนั้น, จะนำสิ่งทั้งปวงกลับคืนสู่ระเบียบอันถูกต้องของพวกเขา, ทุกสิ่งจะมาสู่โครงร่างโดยธรรมชาติของมัน—ความเป็นมรรตัยยกขึ้นสู่ความเป็นอมตะ, ความเน่าเปื่อยสู่ความไม่เน่าเปื่อย—ยกขึ้นสู่ความสุขอันหาได้สิ้นสุดไม่เพื่อสืบทอดอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าเป็นมรดก, หรือสู่ความเศร้าหมองอันหาได้สิ้นสุดไม่เพื่อสืบทอดอาณาจักรของมารเป็นมรดก, พวกหนึ่งอยู่ทางหนึ่ง, อีกพวกหนึ่งอยู่อีกทางหนึ่ง—
- ๕ พระผู้เป็นเจ้าทรงยกคนหนึ่งขึ้นสู่ความสุขตามความปรารถนาเพื่อความสุขของตน, หรือความดีตามความปรารถนาเพื่อความดีของตน; และอีกคนหนึ่งสู่ความชั่วตามความปรารถนาเพื่อความสุขของตน; เพราะเมื่อเขาปรารถนาจะทำความชั่วตลอดทั้งวัน เช่นเดียวกันนั้นเขาจะได้รางวัลแห่งความชั่วของเขาเมื่อกลางคืนมาถึง.
- ๖ และเป็นดังนั้นในอีกทางหนึ่ง. หากเขากลับใจจากบาปของตน, และปรารถนาความชอบธรรมจนถึงที่สุดของวันเวลาของเขา, เช่นเดียวกันนั้นเขาจะได้รางวัลอันไปสู่ความชอบธรรม.

Alma 41

And now, my son, I have somewhat to say concerning the restoration of which has been spoken; for behold, some have wrested the scriptures, and have gone far astray because of this thing. And I perceive that thy mind has been worried also concerning this thing. But behold, I will explain it unto thee.

I say unto thee, my son, that the plan of restoration is requisite with the justice of God; for it is requisite that all things should be restored to their proper order. Behold, it is requisite and just, according to the power and resurrection of Christ, that the soul of man should be restored to its body, and that every part of the body should be restored to itself.

And it is requisite with the justice of God that men should be judged according to their works; and if their works were good in this life, and the desires of their hearts were good, that they should also, at the last day, be restored unto that which is good.

And if their works are evil they shall be restored unto them for evil. Therefore, all things shall be restored to their proper order, every thing to its natural frame—mortality raised to immortality, corruption to incorruption—raised to endless happiness to inherit the kingdom of God, or to endless misery to inherit the kingdom of the devil, the one on one hand, the other on the other—

The one raised to happiness according to his desires of happiness, or good according to his desires of good; and the other to evil according to his desires of evil; for as he has desired to do evil all the day long even so shall he have his reward of evil when the night cometh.

And so it is on the other hand. If he hath repented of his sins, and desired righteousness until the end of his days, even so he shall be rewarded unto righteousness.

- ๗ คนเหล่านี้คือคนที่พระเจ้าทรงไถ่; แท้จริงแล้ว, คนเหล่านี้คือคนที่ทรงนำออกมา, และทรงปลดปล่อยจากคืนแห่งความมืดอันหาได้สิ้นสุดไม่นั้น; และพวกเขาจึงยืนอยู่หรือตกไป; เพราะเหตุนี้, พวกเขาเป็นผู้พิพากษาของตนเอง, ไม่ว่าจะทำดีหรือทำชั่ว.
- ๘ บัดนี้, ประกาศิตของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าเปลี่ยนแปลงไม่ได้; ฉะนั้น, จึงมีทางเตรียมไว้เพื่อผู้ใดก็ตามที่มีเจตนาจะเดินในทางนั้นและได้รับการช่วยให้รอด.
- ๙ และบัดนี้ดูเถิด, ลูกพ่อ, อย่าเสี่ยงทำผิดแม้สักครั้งเดียวต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของลูกในประเด็นของหลักคำสอนเหล่านั้น, ซึ่งลูกได้เสี่ยงทำบาปมาจนถึงบัดนี้.
- ๑๐ อย่าคิดเอา, เพราะมีการพูดเกี่ยวกับการนำกลับคืน, ว่าลูกจะได้รับการนำกลับคืนจากบาปไปสู่ความสุข. ดูเถิด, พ่อกล่าวแก่ลูก, ความชั่วร้ายไม่เคยเป็นความสุขเลย.
- ๑๑ และบัดนี้, ลูกพ่อ, มนุษย์ทั้งปวงที่อยู่ในสภาพแห่งธรรมชาติ, หรือพ่ออยากกล่าว, ในสภาพทางเนื้อหนัง, อยู่ในดีแห่งความขมขื่นและพันธนาการแห่งความชั่วช้าสามัญ; พวกเขาอยู่ในโลกโดยไม่มีพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, และพวกเขาไปในทางตรงกันข้ามกับธรรมชาติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า; ฉะนั้น, พวกเขาจึงอยู่ในสภาพตรงกันข้ามกับธรรมชาติของความสุข.
- ๑๒ และบัดนี้ดูเถิด, ความหมายของคำว่า การนำกลับคืนคือการนำเอาสิ่งที่อยู่ในสภาพธรรมชาติมาวางไว้ในสภาพที่ไม่เป็นธรรมชาติ, หรือวางไว้ในสภาพตรงกันข้ามกับธรรมชาติของมันหรือ?
- ๑๓ โอ้, ลูกพ่อ, นี่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น, แต่ความหมายของคำว่า การนำกลับคืนคือการนำเอาความชั่วกลับสู่ความชั่วอีก, หรือทางเนื้อหนังสู่ทางเนื้อหนัง, หรือความต่ำช้าสู่ความต่ำช้า—ความดีสู่สิ่งที่ดี; ความชอบธรรมสู่สิ่งที่ชอบธรรม; ความเที่ยงธรรมสู่สิ่งที่เที่ยงธรรม; ความมีเมตตาสู่สิ่งที่มีความเมตตา.
- ๑๔ ฉะนั้น, ลูกพ่อ, จงดูว่าลูกมีเมตตาต่อพี่น้องของลูก; ปฏิบัติโดยเที่ยงธรรม, ตัดสินโดยชอบธรรม, และทำความดีตลอดเวลา; และหากลูกทำสิ่งทั้งหมดนี้เมื่อนั้นลูกจะได้รางวัลของลูก; แท้จริงแล้ว, ลูกจะมีความเมตตากลับคืนมาสู่ลูกอีก; ลูกจะมีความยุติธรรมกลับคืนมาสู่ลูกอีก; ลูกจะมีการตัดสินอันชอบธรรมกลับคืนมาสู่ลูกอีก; และลูกจะมีความดีเป็นรางวัลแก่ลูกอีก.

These are they that are redeemed of the Lord; yea, these are they that are taken out, that are delivered from that endless night of darkness; and thus they stand or fall; for behold, they are their own judges, whether to do good or do evil.

Now, the decrees of God are unalterable; therefore, the way is prepared that whosoever will may walk therein and be saved.

And now behold, my son, do not risk one more offense against your God upon those points of doctrine, which ye have hitherto risked to commit sin.

Do not suppose, because it has been spoken concerning restoration, that ye shall be restored from sin to happiness. Behold, I say unto you, wickedness never was happiness.

And now, my son, all men that are in a state of nature, or I would say, in a carnal state, are in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity; they are without God in the world, and they have gone contrary to the nature of God; therefore, they are in a state contrary to the nature of happiness.

And now behold, is the meaning of the word restoration to take a thing of a natural state and place it in an unnatural state, or to place it in a state opposite to its nature?

O, my son, this is not the case; but the meaning of the word restoration is to bring back again evil for evil, or carnal for carnal, or devilish for devilish—good for that which is good; righteous for that which is righteous; just for that which is just; merciful for that which is merciful.

Therefore, my son, see that you are merciful unto your brethren; deal justly, judge righteously, and do good continually; and if ye do all these things then shall ye receive your reward; yea, ye shall have mercy restored unto you again; ye shall have justice restored unto you again; ye shall have a righteous judgment restored unto you again; and ye shall have good rewarded unto you again.

๑๕ เพราะสิ่งซึ่งลูกได้ส่งออกไปจะกลับมาสู่ลูกอีก, และ
จะถูกนำกลับคืนมา; ฉะนั้น, คำว่าการนำกลับคืนจึง
กล่าวโทษผู้กระทำความบาปอย่างเต็มที่ยิ่งขึ้น, และไม่ได้แก้
ต่างให้คนผู้นั้นเลย.

For that which ye do send out shall return unto
you again, and be restored; therefore, the word
restoration more fully condemneth the sinner, and
justifieth him not at all.

แอลมา ๔๒

- ๑ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อสำเหนียกว่ายังมีบางสิ่งอยู่อีกที่ทำให้จิตใจลูกกังวล, ซึ่งลูกไม่อาจเข้าใจได้—ซึ่งเกี่ยวกับความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้าในการลงโทษผู้ทำบาป; เพราะลูกคิดว่าเป็นการยุติธรรมที่จะส่งผู้ทำบาปไปสู่สภาพแห่งความเศร้าหมอง.
- ๒ บัดนี้ดูเถิด, ลูกพ่อ, พ่อจะอธิบายเรื่องนี้แก่ลูก. เพราะดูเถิด, หลังจากพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงส่งบิดามารดาแรกของเราออกจากสวนแห่งเอเดน, เพื่อทำไร่ไถนา, ซึ่งจากดินนั้นพระองค์ทรงนำพวกท่านออกมา—แท้จริงแล้ว พระองค์ทรงนำชายนั้นออกมา, และทรงวางเหล่าเควบไว้ที่ท้ายสวนแห่งเอเดนด้านตะวันออก, พร้อมกับดาบเพลิงซึ่งหันไปได้ทุกทาง, เพื่อรักษาต้นไม้แห่งชีวิต—
- ๓ บัดนี้, เราเห็นว่าชายนั้นกลับกลายเป็นดังพระผู้เป็นเจ้า, รู้ความดีและความชั่ว; และเกลือกชายนั้นจะยื่นมือของเขาออกมา, และรับเอาผลจากต้นไม้แห่งชีวิตด้วย, และกินและมีชีวิตอยู่ตลอดเวลา, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจึงทรงวางเหล่าเควบและดาบเพลิงไว้, เพื่อเขาจะไม่รับส่วนผลนั้น—
- ๔ และดังนั้นเราจึงเห็น, ว่ามีเวลาที่ประทานให้มนุษย์เพื่อกลับใจ, แท้จริงแล้ว, เวลาแห่งการทดลอง, เวลาที่จะกลับใจและรับใช้พระผู้เป็นเจ้า.
- ๕ เพราะดูเถิด, หากอาดัมยื่นมือของเขาออกมาทันที, และรับส่วนจากต้นไม้แห่งชีวิต, เขามีชีวิตตลอดเวลา, ตามพระวอนะของพระผู้เป็นเจ้า, ไม่มีช่วงเวลาเพื่อการกลับใจ; แท้จริงแล้ว, และพระวอนะของพระผู้เป็นเจ้าจะไม่มีความหมายด้วย, และแผนแห่งความรอดอันยิ่งใหญ่จะถูกทำให้ล้มเหลว.
- ๖ แต่ดูเถิด, พระองค์ทรงกำหนดให้มนุษย์ตาย—ฉะนั้น, ดังที่พวกเขาถูกตัดขาดจากต้นไม้แห่งชีวิตแล้วพวกเขาจะถูกตัดขาดจากพื้นพิภพ—และมนุษย์จะสูญสิ้นตลอดเวลา, แท้จริงแล้ว, พวกเขาจะกลับกลายเป็นคนตก.
- ๗ และบัดนี้, ลูกเห็นจากเรื่องนี้ว่าบิดามารดาแรกของเราถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้าทั้งฝ่ายโลกและฝ่ายวิญญาณ; และดังนั้นเราจึงเห็นว่าพวกเขากลับกลายเป็นผู้ที่ขึ้นอยู่กับทำตามความประสงค์ของตนเอง.

Alma 42

And now, my son, I perceive there is somewhat more which doth worry your mind, which ye cannot understand—which is concerning the justice of God in the punishment of the sinner; for ye do try to suppose that it is injustice that the sinner should be consigned to a state of misery.

Now behold, my son, I will explain this thing unto thee. For behold, after the Lord God sent our first parents forth from the garden of Eden, to till the ground, from whence they were taken—yea, he drew out the man, and he placed at the east end of the garden of Eden, cherubim, and a flaming sword which turned every way, to keep the tree of life—

Now, we see that the man had become as God, knowing good and evil; and lest he should put forth his hand, and take also of the tree of life, and eat and live forever, the Lord God placed cherubim and the flaming sword, that he should not partake of the fruit—

And thus we see, that there was a time granted unto man to repent, yea, a probationary time, a time to repent and serve God.

For behold, if Adam had put forth his hand immediately, and partaken of the tree of life, he would have lived forever, according to the word of God, having no space for repentance; yea, and also the word of God would have been void, and the great plan of salvation would have been frustrated.

But behold, it was appointed unto man to die—therefore, as they were cut off from the tree of life they should be cut off from the face of the earth—and man became lost forever, yea, they became fallen man.

And now, ye see by this that our first parents were cut off both temporally and spiritually from the presence of the Lord; and thus we see they became subjects to follow after their own will.

- ๘ บัดนี้ดูเถิด, ไม่เหมาะสมที่จะเรียกมนุษย์คืนจากความตายทางโลกนี้, เพราะนั่นจะทำลายแผนอันสำคัญยิ่งแห่งความสุข.
- ๙ ฉะนั้น, เมื่อจิตวิญญาณตายไม่ได้เลย, และการตกนำความตายทางวิญญาณและทางโลกมาสู่มนุษยชาติทั้งปวง, ซึ่งคือ, พวกเขาถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า, จึงสมควรที่จะช่วยมนุษยชาติกลับคืนมาจากความตายทางวิญญาณนี้.
- ๑๐ ฉะนั้น, เมื่อพวกเขากลายเป็นคนมีตัณหา, ราคจริต, และเป็นเหมือนมาร, โดยธรรมชาติ, สภาพแห่งการทดลองนี้จึงกลายเป็นสภาพให้พวกเขาเตรียมตัว; มันกลายเป็นสภาพแห่งการเตรียมตัว.
- ๑๑ และบัดนี้จงจำไว้, ลูกพ่อ, หากไม่ใช่เพราะแผนแห่งการไถ่ (คือถ้าไม่มี) ในทันทีที่พวกเขาตายจิตวิญญาณพวกเขาย่อมเศร้าหมอง, โดยที่ถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า.
- ๑๒ และบัดนี้, ไม่มีวิธีช่วยมนุษยชาติกลับคืนมาจากสภาพที่ตกนี้, ซึ่งมนุษย์นำมาสู่ตนเองเพราะความไม่เชื่อฟังของตนเอง;
- ๑๓ ฉะนั้น, ตามความยุติธรรม, แผนแห่งการไถ่จะเกิดขึ้นไม่ได้, เว้นแต่โดยเงื่อนไขการกลับใจของมนุษย์ในสภาพแห่งการทดลองนี้, แท้จริงแล้ว, สภาพแห่งการเตรียมนี้; เพราะนอกจากจะเป็นไปตามเงื่อนไขเหล่านี้, ความเมตตาจะเกิดผลไม่ได้เว้นแต่จะทำลายงานแห่งความยุติธรรมเสีย. บัดนี้งานแห่งความยุติธรรมจะถูกทำลายไม่ได้; หากเป็นเช่นนั้น, พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยุติการเป็นพระผู้เป็นเจ้า.
- ๑๔ และดังนั้นเราจึงเห็นว่ามนุษยชาติทั้งปวงตกแล้ว, และพวกเขาอยู่ในเงื้อมมือของความยุติธรรม; แท้จริงแล้ว, ความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งส่งให้พวกเขาถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระองค์ตลอดกาล.
- ๑๕ และบัดนี้, แผนแห่งความเมตตาจะเกิดขึ้นไม่ได้เว้นแต่จะมีการชดใช้เกิดขึ้น; ฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้าพระองค์เองจึงทรงชดใช้บาปของโลก, เพื่อนำมาซึ่งแผนแห่งความเมตตา, เพื่อให้พอแก่ข้อเรียกร้องของความยุติธรรม, เพื่อพระผู้เป็นเจ้าจะทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าที่ดีพร้อม, เทียงธรรม, และพระผู้เป็นเจ้าที่ทรงเมตตาด้วย.

Now behold, it was not expedient that man should be reclaimed from this temporal death, for that would destroy the great plan of happiness.

Therefore, as the soul could never die, and the fall had brought upon all mankind a spiritual death as well as a temporal, that is, they were cut off from the presence of the Lord, it was expedient that mankind should be reclaimed from this spiritual death.

Therefore, as they had become carnal, sensual, and devilish, by nature, this probationary state became a state for them to prepare; it became a preparatory state.

And now remember, my son, if it were not for the plan of redemption, (laying it aside) as soon as they were dead their souls were miserable, being cut off from the presence of the Lord.

And now, there was no means to reclaim men from this fallen state, which man had brought upon himself because of his own disobedience;

Therefore, according to justice, the plan of redemption could not be brought about, only on conditions of repentance of men in this probationary state, yea, this preparatory state; for except it were for these conditions, mercy could not take effect except it should destroy the work of justice. Now the work of justice could not be destroyed; if so, God would cease to be God.

And thus we see that all mankind were fallen, and they were in the grasp of justice; yea, the justice of God, which consigned them forever to be cut off from his presence.

And now, the plan of mercy could not be brought about except an atonement should be made; therefore God himself atoneth for the sins of the world, to bring about the plan of mercy, to appease the demands of justice, that God might be a perfect, just God, and a merciful God also.

- ๑๖ บัดนี้, การกลับใจมาสวามิภักดิ์ไม่ได้เว้นแต่จะมีการลงโทษ, ซึ่งเป็นนิรันดร์ด้วยดังชีวิตของจิตวิญญาณจะเป็น, โดยตั้งไว้ให้ตรงกันข้ามกับแผนแห่งความสุข, ซึ่งเป็นนิรันดร์เช่นเดียวกับชีวิตของจิตวิญญาณ.
- ๑๗ บัดนี้, มนุษย์จะกลับใจได้อย่างไรเว้นแต่เขาจะทำบาป? เขาจะทำบาปได้อย่างไรหากไม่มีกฎ? กฎจะมีได้อย่างไรหากไม่มีการลงโทษ?
- ๑๘ บัดนี้, มีการลงโทษตั้งไว้, และให้กฎที่เที่ยงธรรมไว้, ซึ่งนำความสำนึกผิดจากโมฆธรรมมาสวามิภักดิ์.
- ๑๙ บัดนี้, หากไม่มีกฎให้ไว้—หากมนุษย์กระทำความผิดกรรมเขาก็ควรตาย—เขาจะกลัวไหมว่าเขาจะตายหากเขากระทำความผิดกรรม?
- ๒๐ และอนึ่ง, หากไม่มีกฎให้ไว้เพื่อห้ามทำบาปมนุษย์ก็ไม่กลัวที่จะทำบาป.
- ๒๑ และหากไม่มีกฎให้ไว้, หากมนุษย์ทำบาปความยุติธรรมจะทำอะไรได้, ทั้งความเมตตาด้วย, เพราะทั้งสองอย่างนี้ใช้จะมีการอ้างสิทธิ์เหนือมนุษย์?
- ๒๒ แต่มีกฎให้ไว้, และมีการลงโทษตั้งไว้พร้อมกฎ, และให้มีการกลับใจ; ซึ่งการกลับใจนี้, ความเมตตามีการอ้างสิทธิ์; มิฉะนั้น, ความยุติธรรมจะอ้างสิทธิ์ในมนุษย์และบังคับใช้กฎ, และกฎทำให้มีการลงโทษ; หากไม่เช่นนั้น, งานแห่งความยุติธรรมจะถูกทำลาย, และพระผู้เป็นเจ้าจะทรงยุติการเป็นพระผู้เป็นเจ้า.
- ๒๓ แต่พระผู้เป็นเจ้ามีทรงยุติการเป็นพระผู้เป็นเจ้า, และความเมตตาอ้างสิทธิ์ในผู้สำนึกผิด, และความเมตตาเกิดเพราะการชดใช้; และการชดใช้ทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิตของคนตาย; และการฟื้นคืนชีวิตของคนตายนำมนุษย์กลับมายังที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้า; และดังนั้นคนทั้งหลายได้รับการนำกลับคืนมายังที่ประทับของพระองค์, เพื่อรับการพิพากษาตามงานของพวกเขา, อันเป็นไปตามกฎและความยุติธรรม.
- ๒๔ เพราะเหตุเกิด, ความยุติธรรมปฏิบัติข้อเรียกร้องทั้งหมดของมัน, และความเมตตาอ้างสิทธิ์ในทุกสิ่งที่เป็นของมันเองด้วย; และด้วยเหตุนี้, จึงไม่มีผู้ใดได้รับการช่วยให้รอดนอกจากคนที่สำนึกผิดอย่างแท้จริง.
- ๒๕ อะไรเล่า, ลูกคิดว่าความเมตตาขโมยจากความยุติธรรมได้หรือ? พอกกล่าวแก่ลูก, ไม่เลย; ไม่มีเลยแม้แต่น้อย, หากเป็นเช่นนั้น, พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยุติการเป็นพระผู้เป็นเจ้า.

Now, repentance could not come unto men except there were a punishment, which also was eternal as the life of the soul should be, affixed opposite to the plan of happiness, which was as eternal also as the life of the soul.

Now, how could a man repent except he should sin? How could he sin if there was no law? How could there be a law save there was a punishment?

Now, there was a punishment affixed, and a just law given, which brought remorse of conscience unto man.

Now, if there was no law given—if a man murdered he should die—would he be afraid he would die if he should murder?

And also, if there was no law given against sin men would not be afraid to sin.

And if there was no law given, if men sinned what could justice do, or mercy either, for they would have no claim upon the creature?

But there is a law given, and a punishment affixed, and a repentance granted; which repentance, mercy claimeth; otherwise, justice claimeth the creature and executeth the law, and the law inflicteth the punishment; if not so, the works of justice would be destroyed, and God would cease to be God.

But God ceaseth not to be God, and mercy claimeth the penitent, and mercy cometh because of the atonement; and the atonement bringeth to pass the resurrection of the dead; and the resurrection of the dead bringeth back men into the presence of God; and thus they are restored into his presence, to be judged according to their works, according to the law and justice.

For behold, justice exerciseth all his demands, and also mercy claimeth all which is her own; and thus, none but the truly penitent are saved.

What, do ye suppose that mercy can rob justice? I say unto you, Nay; not one whit. If so, God would cease to be God.

๒๖ และด้วยเหตุนี้พระผู้เป็นเจ้าทรงนำมาซึ่งพระประสงค์อันสำคัญยิ่งและเป็นนิรันดร์ของพระองค์, ซึ่งทรงเตรียมไว้นับแต่การวางรากฐานของโลก. และด้วยเหตุนี้จึงเกิดความรอดและการไถ่ของมนุษย์, และความพินาศและความเศร้าหมองของพวกเขาด้วย.

๒๗ ฉะนั้น, โอ้ลูกพ่อ, ผู้ใดก็ตามที่ประสงค์จะมาย่อมมาได้และรับส่วนแบ่งในสายน้ำแห่งชีวิตได้โดยเสรี; และผู้ใดก็ตามที่ไม่ประสงค์จะมาผู้เดียวกันนั้นจะไม่ถูกบีบบังคับให้มา; แต่ในวันสุดท้ายจะนำกลับคืนมาให้เขาตามการกระทำของเขา.

๒๘ หากเขาปรารถนาจะทำความชั่ว, และไม่กลับใจในวันเวลาของเขา, ดูเถิด, ความชั่วจะเกิดกับเขา, ตามการนำกลับคืนมาของพระผู้เป็นเจ้า.

๒๙ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อปรารถนาว่าลูกจะไม่ให้สิ่งเหล่านี้เป็นที่ลำบากใจลูกอีกต่อไป, และขอให้บาปของลูกเท่านั้นเป็นเรื่องลำบากใจลูก, ด้วยความลำบากใจนั้นซึ่งจะนำลูกลงมาถึงการกลับใจ.

๓๐ โอ้ลูกพ่อ, พ่อปรารถนาว่าลูกจะไม่ปฏิเสธความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้าอีกต่อไป. จงอย่าพยายามแก้ตัวแม้แต่น้อยเพราะบาปของลูก, โดยปฏิเสธความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้า; แต่ลูกจงยอมให้ความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้า, และพระเมตตาของพระองค์, และความอดกลั้นของพระองค์มีอิทธิพลเต็มที่อยู่ใจในใจลูก; และขอให้มันนำลูกลงมาถึงภัสสมรฐีในความถ่อมตน.

๓๑ และบัดนี้, ลูกพ่อ, ลูกได้รับการเรียกจากพระผู้เป็นเจ้าให้สั่งสอนพระวณะแก่คนเหล่านี้. และบัดนี้, ลูกพ่อ, จงไปตามทางของลูก, ประกาศพระวณะด้วยความจริงและด้วยความมีสติ, เพื่อลูกจะนำจิตวิญญาณทั้งหลายมาสู่การกลับใจ, เพื่อแผนอันสำคัญยิ่งแห่งความเมตตาจะอ้างสิทธิ์เหนือพวกเขา. และขอพระผู้เป็นเจ้าประทานให้ลูกทำตามถ้อยคำของพ่อ. เอเมน.

And thus God bringeth about his great and eternal purposes, which were prepared from the foundation of the world. And thus cometh about the salvation and the redemption of men, and also their destruction and misery.

Therefore, O my son, whosoever will come may come and partake of the waters of life freely; and whosoever will not come the same is not compelled to come; but in the last day it shall be restored unto him according to his deeds.

If he has desired to do evil, and has not repented in his days, behold, evil shall be done unto him, according to the restoration of God.

And now, my son, I desire that ye should let these things trouble you no more, and only let your sins trouble you, with that trouble which shall bring you down unto repentance.

O my son, I desire that ye should deny the justice of God no more. Do not endeavor to excuse yourself in the least point because of your sins, by denying the justice of God; but do you let the justice of God, and his mercy, and his long-suffering have full sway in your heart; and let it bring you down to the dust in humility.

And now, O my son, ye are called of God to preach the word unto this people. And now, my son, go thy way, declare the word with truth and soberness, that thou mayest bring souls unto repentance, that the great plan of mercy may have claim upon them. And may God grant unto you even according to my words. Amen.

แอลมา ๔๓

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือบุตรของแอลมาออกไปในบรรดาผู้คน, เพื่อประกาศพระวาทะแก่พวกเขา. และแอลมา, เอง, ก็ไม่อาจพักผ่อนได้ด้วย, และท่านออกไปด้วย.
- ๒ บัดนี้เราจะไม่กล่าวถึงคำสั่งสอนของพวกเขาท่านอีกต่อไป, นอกจากว่าพวกเขาท่านสั่งสอนพระวาทะ, และความจริง, ตามวิญญานแห่งการพยากรณ์และการเปิดเผย; และพวกเขาท่านสั่งสอนตามระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งพวกเขาท่านได้รับเรียกมา.
- ๓ และบัดนี้ข้าพเจ้ากลับมาพูดเรื่องราวของการสงครามระหว่างชาวนีไฟกับชาวเลมัน, ในปีทีสิบแปดแห่งการปกครองของผู้พิพากษา.
- ๔ เพราะดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวโซรัมกลายมาเป็นชาวเลมัน; ฉะนั้น, ในตอนต้นของปีที่สิบแปดผู้คนของนีไฟเห็นว่าชาวเลมันกำลังจะมาโจมตีพวกเขา; ฉะนั้นพวกเขาก็เตรียมทำสงคราม; แท้จริงแล้ว, พวกเขารวบรวมกองทัพในแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันมาพร้อมกับคนหลายพันของพวกเขา; และพวกเขาเข้ามาในแผ่นดินแห่งแอนทियोรัม, ซึ่งเป็นแผ่นดินของชาวโซรัม; และชายผู้หนึ่งชื่อเซราเฮมนาห์เป็นผู้นำของคนเหล่านั้น.
- ๖ และบัดนี้, โดยที่ชาวอแมลิกไคเป็นพวกที่มีนิสัยชั่วร้ายและกระทำความผิดกรรม, ในพวกเขาเองยิ่งกว่าชาวเลมัน, ดังนั้น, เซราเฮมนาห์จึงกำหนดแม่ทัพนายกองเหนือชาวเลมัน, และพวกเขาเป็นชาวอแมลิกไคและชาวโซรัมทั้งสิ้น.
- ๗ บัดนี้เขาทำการนี้เพื่อเขาจะได้รักษาความเกลียดชังของพวกเขาที่มีต่อชาวนีไฟไว้, เพื่อเขาจะได้นำคนเหล่านั้นมาอยู่ภายใต้ผลสำเร็จในแผนของเขา.
- ๘ เพราะดูเถิด, แผนของเขาคือการยั่วให้ชาวเลมันเกิดโทสะต่อชาวนีไฟ; เขาทำการนี้เพื่อเขาจะได้แย่งชิงอำนาจใหญ่หลวงเหนือคนเหล่านั้น, และเพื่อเขาจะได้มีอำนาจเหนือชาวนีไฟโดยพาคนเหล่านั้นมาสู่ความเป็นทาสด้วย.

Alma 43

And now it came to pass that the sons of Alma did go forth among the people, to declare the word unto them. And Alma, also, himself, could not rest, and he also went forth.

Now we shall say no more concerning their preaching, except that they preached the word, and the truth, according to the spirit of prophecy and revelation; and they preached after the holy order of God by which they were called.

And now I return to an account of the wars between the Nephites and the Lamanites, in the eighteenth year of the reign of the judges.

For behold, it came to pass that the Zoramites became Lamanites; therefore, in the commencement of the eighteenth year the people of the Nephites saw that the Lamanites were coming upon them; therefore they made preparations for war; yea, they gathered together their armies in the land of Jershon.

And it came to pass that the Lamanites came with their thousands; and they came into the land of Antionum, which is the land of the Zoramites; and a man by the name of Zerahemnah was their leader.

And now, as the Amalekites were of a more wicked and murderous disposition than the Lamanites were, in and of themselves, therefore, Zerahemnah appointed chief captains over the Lamanites, and they were all Amalekites and Zoramites.

Now this he did that he might preserve their hatred towards the Nephites, that he might bring them into subjection to the accomplishment of his designs.

For behold, his designs were to stir up the Lamanites to anger against the Nephites; this he did that he might usurp great power over them, and also that he might gain power over the Nephites by bringing them into bondage.

๙ และบัดนี้แผนของชาวนิไฟคือรักษาผืนแผ่นดินของพวกเขา, และบ้านของพวกเขา, และภรรยา, และลูก ๆ ของพวกเขา, เพื่อพวกเขาจะได้ปกป้องรักษาสิ่งเหล่านี้ให้พ้นจากเงื้อมมือศัตรู; และเพื่อพวกเขาจะปกป้องรักษาสิทธิและอภิสิทธิ์ของพวกเขาไว้ด้วย, แท้จริงแล้ว, เพื่อเสรีภาพของพวกเขาด้วย, เพื่อจะได้นมัสการพระผู้เป็นเจ้าตามความปรารถนาของพวกเขา.

๑๐ เพราะพวกเขารู้ว่าหากพวกเขาตกอยู่ในเงื้อมมือชาวเลมันแล้ว, ผู้ใดก็ตามที่นมัสการพระผู้เป็นเจ้าด้วยวิญญาณและด้วยความจริง, พระผู้เป็นเจ้าองค์จริงและทรงพระชนม์อยู่, ชาวเลมันจะทำลายผู้นั้น.

๑๑ แท้จริงแล้ว, และพวกเขารู้ด้วยถึงความเกลียดชังที่สุดของชาวเลมันที่มีต่อพี่น้องพวกเขา, ซึ่งเป็นผู้คนของแอนไท-นิไฟ-ลีไฮ, ซึ่งเรียกว่าผู้คนของแอมมัน—และพวกเขาไม่ยอมจับอาวุธ, แท้จริงแล้ว, พวกเขาได้เข้ามาในพันธสัญญาและพวกเขาจะไม่ยอมละเมิดมัน—ฉะนั้น, หากพวกเขาจะตกอยู่ในเงื้อมมือชาวเลมันพวกเขาย่อมถูกทำลาย.

๑๒ และชาวนิไฟจะไม่ยอมให้พวกเขาถูกทำลาย; ฉะนั้นจึงให้ผืนแผ่นดินเป็นมรดกแก่พวกเขา.

๑๓ และผู้คนของแอมมันได้ให้ทรัพย์สินของตนเป็นอันมากแก่ชาวนิไฟเพื่อค่าจูงกองทัพของพวกเขา; และด้วยเหตุนี้ชาวนิไฟจึงถูกบีบบังคับ, ให้ด่านทานชาวเลมัน, โดยลำพัง, ซึ่งเป็นการรวมกันของเลมันกับเลมิเอล, และพวกบุตรของอิซมาเอล, และคนทั้งหมดที่แตกแยกไปจากชาวนิไฟ, ซึ่งคือชาวอแมลิไคและชาวโซรัม, และพวกผู้สืบตระกูลของบุโรหิตของโนอาห์.

๑๔ บัดนี้ผู้สืบตระกูลเหล่านั้นมีจำนวนมากมาย, เกือบ, เท่าชาวนิไฟ; และดังนั้นชาวนิไฟจึงจำเป็นต้องต่อสู้กับพี่น้องของตน, แม้จนถึงการนองเลือด.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่กองทัพของชาวเลมันมารวมกันในแผ่นดินแห่งแอนทิโอนัม, ดุเก็ด, กองทัพของชาวนิไฟเตรียมพร้อมที่จะพบกับพวกนั้นในแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน.

And now the design of the Nephites was to support their lands, and their houses, and their wives, and their children, that they might preserve them from the hands of their enemies; and also that they might preserve their rights and their privileges, yea, and also their liberty, that they might worship God according to their desires.

For they knew that if they should fall into the hands of the Lamanites, that whosoever should worship God in spirit and in truth, the true and the living God, the Lamanites would destroy.

Yea, and they also knew the extreme hatred of the Lamanites towards their brethren, who were the people of Anti-Nephi-Lehi, who were called the people of Ammon—and they would not take up arms, yea, they had entered into a covenant and they would not break it—therefore, if they should fall into the hands of the Lamanites they would be destroyed.

And the Nephites would not suffer that they should be destroyed; therefore they gave them lands for their inheritance.

And the people of Ammon did give unto the Nephites a large portion of their substance to support their armies; and thus the Nephites were compelled, alone, to withstand against the Lamanites, who were a compound of Laman and Lemuel, and the sons of Ishmael, and all those who had dissented from the Nephites, who were Amalekites and Zoramites, and the descendants of the priests of Noah.

Now those descendants were as numerous, nearly, as were the Nephites; and thus the Nephites were obliged to contend with their brethren, even unto bloodshed.

And it came to pass as the armies of the Lamanites had gathered together in the land of Antionum, behold, the armies of the Nephites were prepared to meet them in the land of Jerishon.

- ๑๖ บัดนี้, ผู้นำของชาวนิไฟ, หรือคนที่กำหนดให้เป็นแม่ทัพแห่งชาวนิไฟ—บัดนี้แม่ทัพผู้นี้เข้าบัญชาการกองทัพของชาวนิไฟทั้งหมด—และชื่อของท่านคือโมโรไน;
- ๑๗ และโมโรไนรับหน้าที่บังคับบัญชาทั้งหมด, และควบคุมเกี่ยวกับการสงครามของพวกเขา. และท่านมีอายุเพียงยี่สิบห้าปีเมื่อกำหนดให้ท่านเป็นแม่ทัพเหนือกองทัพของชาวนิไฟ.
- ๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ท่านพบกับชาวเลมันที่ชายแดนเจอร์ซอน, และผู้คนของท่านถือดาบ, และกระบี่เป็นอาวุธ, และมีอาวุธสงครามนานาชนิด.
- ๑๙ และเมื่อกองทัพของชาวเลมันเห็นว่าผู้คนของนิไฟ, หรือว่าโมโรไน, เตรียมผู้คนของท่านพร้อมด้วยเกราะอกและพร้อมด้วยโล่แขน, แท้จริงแล้ว, และโล่เพื่อป้องกันศีรษะของพวกเขาด้วย, และอีกทั้งพวกเขานุ่งห่มด้วยเสื้อผ้าหนา—
- ๒๐ บัดนี้กองทัพของเซราเอิมนาห์ไม่ได้มีการเตรียมตัวด้วยสิ่งเช่นนั้นเลย; พวกเขามีก็แต่เพียงดาบและกระบี่ของพวกเขา, และคันธนูกับลูกธนูของพวกเขา, และก้อนหินกับสายหริ่งของพวกเขา; และพวกเขาเปลือยเปล่า, นอกจากแผ่นหนังซึ่งคาดไว้รอบเอว; แท้จริงแล้ว, พวกเขาทุกคนตัวเปลือยเปล่า, เว้นแต่ชาวโซรัมและชาวอแมลิก;
- ๒๑ แต่พวกเขาไม่มีเกราะอก, หรือโล่—ฉะนั้น, พวกเขาจึงกลัวกองทัพของชาวนิไฟอย่างยิ่งเพราะยุทธภัณฑ์ของคนเหล่านั้น, ทั้ง ๆ ที่จำนวนของพวกเขามากกว่าชาวนิไฟเป็นอันมาก.
- ๒๒ ดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาไม่กล้ามาต่อสู้กับชาวนิไฟที่ชายแดนเจอร์ซอน; ฉะนั้นพวกเขาจึงออกจากแผ่นดินแห่งแอนติโอนัมเข้าไปในแดนทุรกันดาร, และเดินทางอ้อมไปในแดนทุรกันดาร, ออกไปใกล้ต้นแม่น้ำไซดอน, เพื่อพวกเขาจะได้เข้ามาในแผ่นดินแห่งแมนไทและเข้าครอบครองแผ่นดิน; เพราะพวกเขาไม่คิดว่ากองทัพของโมโรไนจะรู้ว่าพวกเขาไปถึงที่ใด.

Now, the leader of the Nephites, or the man who had been appointed to be the chief captain over the Nephites—now the chief captain took the command of all the armies of the Nephites—and his name was Moroni;

And Moroni took all the command, and the government of their wars. And he was only twenty and five years old when he was appointed chief captain over the armies of the Nephites.

And it came to pass that he met the Lamanites in the borders of Jershon, and his people were armed with swords, and with cimeters, and all manner of weapons of war.

And when the armies of the Lamanites saw that the people of Nephi, or that Moroni, had prepared his people with breastplates and with arm-shields, yea, and also shields to defend their heads, and also they were dressed with thick clothing—

Now the army of Zerahemnah was not prepared with any such thing; they had only their swords and their cimeters, their bows and their arrows, their stones and their slings; and they were naked, save it were a skin which was girded about their loins; yea, all were naked, save it were the Zoramites and the Amalekites;

But they were not armed with breastplates, nor shields—therefore, they were exceedingly afraid of the armies of the Nephites because of their armor, notwithstanding their number being so much greater than the Nephites.

Behold, now it came to pass that they durst not come against the Nephites in the borders of Jershon; therefore they departed out of the land of Antionum into the wilderness, and took their journey round about in the wilderness, away by the head of the river Sidon, that they might come into the land of Manti and take possession of the land; for they did not suppose that the armies of Moroni would know whither they had gone.

๒๓ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น, ทันทีที่พวกเขาออกไปในแดนทุรกันดารโมโรไนส่งคนสอดแนมออกไปในแดนทุรกันดารเพื่อเฝ้าดูค่ายพักของคนเหล่านั้น; และโมโรไน, โดยที่รู้เรื่องคำพยากรณ์ของแอลมา, จึงส่งคนบางคนไปหาท่าน, ด้วย, โดยปรารถนาจะให้ท่านทูลถามพระเจ้าว่ากองทัพของชาวนีไฟควรไปที่ใดเพื่อต่อสู้ป้องกันตนเองจากชาวเลมัน

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระวณะของพระเจ้ามาถึงแอลมา, และแอลมาแจ้งแก่บรรดาผู้ส่งสารของโมโรไน, ว่ากองทัพของชาวเลมันกำลังเดินทัพล้อมอยู่ในแดนทุรกันดาร, เพื่อจะได้ข้ามมาแผ่นดินแห่งแมนไท, เพื่อจะได้เริ่มโจมตีผู้คนส่วนที่อ่อนแอกว่า. และผู้ส่งสารเหล่านั้นจึงนำข่าวไปแจ้งโมโรไน.

๒๕ บัดนี้โมโรไน, โดยที่กองทัพส่วนหนึ่งของท่านไว้ในแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน, เกือบว่าชาวเลมันส่วนหนึ่งโดยทางใดก็ตามจะเข้ามาในแผ่นดินนั้นและเข้าครองเมือง, ท่านยกกองทัพส่วนที่เหลือของท่านและเดินทัพข้ามไปแผ่นดินแห่งแมนไท.

๒๖ และท่านให้ผู้คนที่ทั้งหมดในแผ่นดินเลี่ยนนั้นมารวมกันเพื่อสู้รบกับชาวเลมัน, เพื่อปกป้องผืนแผ่นดินของพวกเขาและประเทศของพวกเขา, สิทธิของพวกเขาและเสรีภาพของพวกเขา; ฉะนั้นพวกเขาจึงเตรียมพร้อมรับเวลาแห่งการบุกของชาวเลมัน.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนให้กองทัพของท่านไปซ่อนอยู่ในหุบเขาซึ่งอยู่ใกล้ฝั่งแม่น้ำไซดอน, ซึ่งอยู่ทางตะวันตกของแม่น้ำไซดอนในแดนทุรกันดาร.

๒๘ และโมโรไนวางคนสอดแนมไว้โดยรอบ, เพื่อท่านจะได้รู้ว่าค่ายของชาวเลมันจะมาตั้งเมื่อใด.

๒๙ และบัดนี้, โดยที่โมโรไนรู้เจตนาของชาวเลมัน, ว่าเป็นเจตนาพวกเขาที่จะทำลายพี่น้องของตน, หรือที่จะเอาคนเหล่านั้นมาขึ้นอยู่กับตนและพาคนเหล่านั้นมาสู่ความเป็นทาสเพื่อพวกเขาจะได้สถาปนาอาณาจักรให้ตนเองเหนือทั้งแผ่นดิน;

But it came to pass, as soon as they had departed into the wilderness Moroni sent spies into the wilderness to watch their camp; and Moroni, also, knowing of the prophecies of Alma, sent certain men unto him, desiring him that he should inquire of the Lord whither the armies of the Nephites should go to defend themselves against the Lamanites.

And it came to pass that the word of the Lord came unto Alma, and Alma informed the messengers of Moroni, that the armies of the Lamanites were marching round about in the wilderness, that they might come over into the land of Manti, that they might commence an attack upon the weaker part of the people. And those messengers went and delivered the message unto Moroni.

Now Moroni, leaving a part of his army in the land of Jershon, lest by any means a part of the Lamanites should come into that land and take possession of the city, took the remaining part of his army and marched over into the land of Manti.

And he caused that all the people in that quarter of the land should gather themselves together to battle against the Lamanites, to defend their lands and their country, their rights and their liberties; therefore they were prepared against the time of the coming of the Lamanites.

And it came to pass that Moroni caused that his army should be secreted in the valley which was near the bank of the river Sidon, which was on the west of the river Sidon in the wilderness.

And Moroni placed spies round about, that he might know when the camp of the Lamanites should come.

And now, as Moroni knew the intention of the Lamanites, that it was their intention to destroy their brethren, or to subject them and bring them into bondage that they might establish a kingdom unto themselves over all the land;

- ๓๐ และโดยที่ท่านรู้ด้วยว่าเป็นความปรารถนาแต่ประการเดียวของชาวนีไฟที่จะปกป้องรักษาผืนแผ่นดินของพวกเขา, และเสรีภาพของพวกเขา, และศาสนจักรของพวกเขา, ฉะนั้นท่านจึงคิดว่าไม่เป็นบาปที่ท่านจะปกป้องพวกเขาโดยกลยุทธ์; ฉะนั้น, ท่านจึงรู้โดยคนสอดแนมของท่านว่าชาวเลมันจะไปทางไหน.
- ๓๑ ฉะนั้น, ท่านจึงแบ่งกองทัพของท่านและนำส่วนหนึ่งไปในหุบเขา, และซ่อนกองทัพนั้นทางตะวันออก, และทางใต้ของเนินเขาริพลาห์;
- ๓๒ และที่เหลือนั้นท่านซ่อนในหุบเขาทางตะวันตก, ทางตะวันตกของแม่น้ำไซดอน, และตลอดลงไปในชายแดนของแผ่นดินแมนไท.
- ๓๓ และเมื่อวางทัพของท่านไว้ดังนั้นตามความปรารถนาของท่านแล้ว, ท่านก็พร้อมที่จะพบกับพวกนั้น.
- ๓๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันขึ้นมาทางเหนือของเนินเขา, ซึ่งกองทัพส่วนหนึ่งของโมโรไนซ่อนอยู่.
- ๓๕ และเมื่อชาวเลมันผ่านเนินเขาริพลาห์, และเข้ามาในหุบเขา, และเริ่มจะข้ามแม่น้ำไซดอน, กองทัพซึ่งซ่อนอยู่ทางใต้ของเนินเขา, ซึ่งนำโดยชายผู้หนึ่งชื่อลีไฮ, และเขานำกองทัพของเขาออกมาและล้อมชาวเลมันไว้ทางตะวันออกด้านหลังของพวกเขา.
- ๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ, เมื่อเห็นชาวนีไฟกำลังเข้ามาทางด้านหลังของพวกเขา, ชาวเลมันจึงหันกลับและเริ่มต่อสู้กับกองทัพของลีไฮ.
- ๓๗ และงานแห่งความตายเริ่มขึ้นกับทั้งสองฝ่าย, แต่มันน่าสยดสยองมากกว่าในส่วนของพวกเขา, เพราะความเปลือยเปล่าของพวกเขาเปิดรับการฟันอย่างหนักของชาวนีไฟด้วยดาบของพวกเขาและกระบี่ของพวกเขา, ซึ่งนำความตายมาให้เกือบทุกครั้งที่ฟันลงไป.

And he also knowing that it was the only desire of the Nephites to preserve their lands, and their liberty, and their church, therefore he thought it no sin that he should defend them by stratagem; therefore, he found by his spies which course the Lamanites were to take.

Therefore, he divided his army and brought a part over into the valley, and concealed them on the east, and on the south of the hill Riplah;

And the remainder he concealed in the west valley, on the west of the river Sidon, and so down into the borders of the land Manti.

And thus having placed his army according to his desire, he was prepared to meet them.

And it came to pass that the Lamanites came up on the north of the hill, where a part of the army of Moroni was concealed.

And as the Lamanites had passed the hill Riplah, and came into the valley, and began to cross the river Sidon, the army which was concealed on the south of the hill, which was led by a man whose name was Lehi, and he led his army forth and encircled the Lamanites about on the east in their rear.

And it came to pass that the Lamanites, when they saw the Nephites coming upon them in their rear, turned them about and began to contend with the army of Lehi.

And the work of death commenced on both sides, but it was more dreadful on the part of the Lamanites, for their nakedness was exposed to the heavy blows of the Nephites with their swords and their cimeters, which brought death almost at every stroke.

๓๘ ขณะเดียวกันอีกฝ่ายหนึ่ง, มีคนล้มตายลงประปราย
ในบรรดาชาวนีไฟ, ด้วยดาบของพวกเขาและการเสีย
เลือด, โดยที่พวกนี้มีโล่ป้องกันส่วนสำคัญของ
ร่างกาย, หรือส่วนที่สำคัญกว่าของร่างกายมีโล่ป้องกัน
ให้พ้นจากการฟันของชาวเลมัน, โดยเกราะอกของ
พวกเขา, และโล่แขนของพวกเขา, และหมวกเกราะ
ของพวกเขา; และด้วยเหตุนี้ชาวนีไฟทำงานแห่งความ
ตายต่อไปอีกในบรรดาชาวเลมัน.

๓๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันเกิดตกใจ
กลัว, เพราะความพินาศใหญ่หลวงในบรรดาพวกเขา,
แม้จนพวกเขาเริ่มหลบหนีไปทางแม่น้ำไซดอน.

๔๐ และพวกเขาถูกลีโง่กับคนของเขาไล่ตามไป; และ
พวกเขาถูกลีโง่ดื้อลงในผืนน้ำแห่งไซดอน, และพวก
เขาข้ามผืนน้ำแห่งไซดอนไป. และลีโง่ให้กองทัพของ
เขาคงอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำไซดอนเพื่อพวกเขาจะไม่ข้ามมา.

๔๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนและกองทัพ
ของท่านเผชิญหน้ากับชาวเลมันในหุบเขา, บนอีกฝั่ง
หนึ่งของแม่น้ำไซดอน, และเริ่มโจมตีพวกนั้นและ
สังหารพวกเขา.

๔๒ และชาวเลมันได้หลบหนีไปซึ่งหน้าพวกเขาอีก, ไป
ทางแผ่นดินแห่งแมนไท; และพวกนั้นเผชิญหน้ากับ
กองทัพของโมโรไนอีก.

๔๓ เมื่อเป็นดังนี้ชาวเลมันได้ต่อสู้อย่างหนักยิ่ง; แท้จริง
แล้ว, ไม่เคยเป็นที่รู้มาก่อนว่าชาวเลมันเคยต่อสู้ด้วย
พลังกำลังและความกล้าหาญยิ่งถึงเพียงนั้น, ไม่เลย,
ไม่เคยแม้แต่ตั้งแต่แรกเริ่ม.

๔๔ และพวกเขาได้รับแรงบันดาลใจจากชาวโซรัมและ
ชาวอแมลิไค, ซึ่งเป็นแม่ทัพนายกองและผู้นำของพวกเขา,
และจากเซราเอ็มนานห์, ผู้เป็นแม่ทัพของพวกเขา,
หรือหัวหน้าผู้นำและผู้บัญชาการของพวกเขา; แท้จริง
แล้ว, พวกเขาต่อสู้เหมือนมังกร, และชาวนีไฟหลาย
คนถูกสังหารโดยมือของพวกเขา, แท้จริงแล้ว, พวก
เขาฟันหมวกเกราะจำนวนมากของชาวนีไฟแยกเป็น
สองเสี่ยง, และพวกเขาแทงทะลุเกราะอกของคนเหล่านั้น
นั้นเป็นอันมาก, และพวกเขาฟันแขนของพวกนั้นขาด
เป็นอันมาก; และชาวเลมันฟาดฟันด้วยความเกรี้ยว
โกรธของตนดังนี้.

While on the other hand, there was now and then
a man fell among the Nephites, by their swords and
the loss of blood, they being shielded from the more
vital parts of the body, or the more vital parts of the
body being shielded from the strokes of the
Lamanites, by their breastplates, and their
armshields, and their head-plates; and thus the
Nephites did carry on the work of death among the
Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites became
frightened, because of the great destruction among
them, even until they began to flee towards the river
Sidon.

And they were pursued by Lehi and his men; and
they were driven by Lehi into the waters of Sidon,
and they crossed the waters of Sidon. And Lehi re-
tained his armies upon the bank of the river Sidon
that they should not cross.

And it came to pass that Moroni and his army met
the Lamanites in the valley, on the other side of the
river Sidon, and began to fall upon them and to slay
them.

And the Lamanites did flee again before them, to-
wards the land of Manti; and they were met again by
the armies of Moroni.

Now in this case the Lamanites did fight exceed-
ingly; yea, never had the Lamanites been known to
fight with such exceedingly great strength and
courage, no, not even from the beginning.

And they were inspired by the Zoramites and the
Amalekites, who were their chief captains and lead-
ers, and by Zerahemnah, who was their chief cap-
tain, or their chief leader and commander; yea, they
did fight like dragons, and many of the Nephites
were slain by their hands, yea, for they did smite in
two many of their head-plates, and they did pierce
many of their breastplates, and they did smite off
many of their arms; and thus the Lamanites did
smite in their fierce anger.

- ๔๕ กระนั้นก็ตาม, ชาวนิไฟได้รับแรงบันดาลใจจาก
อุดมการณ์ที่ดีกว่า, เพราะพวกเขาไม่ได้กำลังต่อสู้เพื่อ
ระบอบราชาธิปไตยหรืออำนาจแต่พวกเขากำลังต่อสู้
เพื่อบ้านของตนและเสรีภาพของตน, ภรรยาและลูก ๆ
ของตน, และทุกสิ่งของตน, แท้จริงแล้ว, เพื่อพิธีกรรม
แห่งการนมัสการของตนและศาสนจักรของตน.
- ๔๖ และพวกเขากำลังทำสิ่งซึ่งพวกเขารู้สึกว่าเป็น
หน้าที่ซึ่งพวกเขาเป็นหนี้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของตน; เพราะ
พระเจ้าตรัสกับพวกเขา, และกับบรรพบุรุษพวกเขา
ด้วย, ว่า : ตราบเท่าที่เจ้าไม่มีความผิดฐานรุกรานก่อน
ในครั้งแรก, หรือครั้งที่สอง, เจ้าจะไม่ยอมตนให้ถูก
สังหารด้วยมือศัตรูของเจ้า.
- ๔๗ และอนึ่ง, พระเจ้าตรัสว่า : เจ้าจงปกป้องครอบครัว
เจ้าแม้จนถึงการนองเลือด. ฉะนั้นเพราะอุดมการณ์นี้
ชาวนไฟจึงต่อสู้กับชาวเลมมัน, เพื่อปกป้องตนเอง, และ
ครอบครัวของตน, และผืนแผ่นดินของตน, ประเทศ
ของตน, และสิทธิของตน, และศาสนาของตน.
- ๔๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อคนของโมโรไน
เห็นความดุร้ายและความโกรธของชาวเลมมัน, พวกเขา
เกือบจะถอยร่นและหลบหนีไปจากพวกนั้น. และโมโร
ไน, โดยที่มองเห็นเจตนาของพวกเขา, จึงออกคำสั่ง
และให้กำลังใจพวกเขาด้วยข้อคิดเหล่านี้—แท้จริง
แล้ว, ความคิดคำนึงถึงผืนแผ่นดินของพวกเขา,
เสรีภาพของพวกเขา, แท้จริงแล้ว, อิสราภาพจากการ
เป็นทาสของพวกเขา.
- ๔๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาหันกลับมาสู้
ชาวเลมมัน, และพวกเขาร้องเป็นเสียงเดียวกันทูล
พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของตน, เพื่อเสรีภาพของตน
และอิสราภาพจากการเป็นทาสของตน.
- ๕๐ และพวกเขาเริ่มยืนหยัดต่อสู้ชาวเลมมันด้วยพลัง;
และในชั่วโมงเดียวกันกับที่พวกเขาร้องทูลพระเจ้าเพื่อ
อิสราภาพของตน, ชาวเลมมันเริ่มหลบหนีไปซึ่งหน้าพวก
เขา; และพวกนั้นหลบหนีไปแม้จนถึงผืนน้ำแห่งไซ
ดอน.
- ๕๑ บัดนี้, ชาวเลมมันมีจำนวนมากกว่า, แท้จริงแล้ว,
มากกว่าสองเท่าของจำนวนชาวนไฟ; กระนั้นก็ตาม,
พวกเขายังถูกขับไล่ถึงขนาดที่ต้องไปรวมอยู่เป็นกลุ่ม
เดียวในหุบเขา, บนฝั่งใกล้แม่น้ำไซดอน.

Nevertheless, the Nephites were inspired by a bet-
ter cause, for they were not fighting for monarchy
nor power but they were fighting for their homes
and their liberties, their wives and their children,
and their all, yea, for their rites of worship and their
church.

And they were doing that which they felt was the
duty which they owed to their God; for the Lord had
said unto them, and also unto their fathers, that:
Inasmuch as ye are not guilty of the first offense, nei-
ther the second, ye shall not suffer yourselves to be
slain by the hands of your enemies.

And again, the Lord has said that: Ye shall defend
your families even unto bloodshed. Therefore for
this cause were the Nephites contending with the
Lamanites, to defend themselves, and their families,
and their lands, their country, and their rights, and
their religion.

And it came to pass that when the men of Moroni
saw the fierceness and the anger of the Lamanites,
they were about to shrink and flee from them. And
Moroni, perceiving their intent, sent forth and in-
spired their hearts with these thoughts—yea, the
thoughts of their lands, their liberty, yea, their free-
dom from bondage.

And it came to pass that they turned upon the
Lamanites, and they cried with one voice unto the
Lord their God, for their liberty and their freedom
from bondage.

And they began to stand against the Lamanites
with power; and in that selfsame hour that they cried
unto the Lord for their freedom, the Lamanites be-
gan to flee before them; and they fled even to the wa-
ters of Sidon.

Now, the Lamanites were more numerous, yea, by
more than double the number of the Nephites; nev-
ertheless, they were driven insomuch that they were
gathered together in one body in the valley, upon the
bank by the river Sidon.

๕๒   ฉะนั้นกองทัพของโมโรไนจึงล้อมพวกเขาไว้, แท้จริง
แล้ว, แม้ทั้งสองฝั่งแม่น้ำ, เพราะดูเถิด, ทางตะวันออก
คือคนของลีไฮ.

๕๓   ฉะนั้นเมื่อเซราเฮมนาห์เห็นคนของลีไฮทางตะวันออก
ของแม่น้ำไซดอน, และกองทัพของโมโรไนทางตะวันตกของแม่น้ำไซดอน,
ว่าพวกเขาถูกขานไฟล้อมไว้, ก็เกิดความประหวั่นพรั่นพรึง.

๕๔   บัดนี้โมโรไน, เมื่อท่านเห็นความประหวั่นพรั่นพรึง
ของพวกเขา, จึงสั่งคนของท่านให้ยุติการหลั่งเลือด
ของพวกเขา.

Therefore the armies of Moroni encircled them about, yea, even on both sides of the river, for behold, on the east were the men of Lehi.

Therefore when Zerahemnah saw the men of Lehi on the east of the river Sidon, and the armies of Moroni on the west of the river Sidon, that they were encircled about by the Nephites, they were struck with terror.

Now Moroni, when he saw their terror, commanded his men that they should stop shedding their blood.

แอลมา ๔๔

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนเหล่านั้นหยุดและถอยจากพวกเขาเล็กน้อย. และโมโรไนกล่าวแก่เซราเอ็มนาร์ห์ : ดูเถิด, เซราเอ็มนาร์ห์, ว่าเราไม่ปรารถนาจะเป็นคนกระหายเลือด. ท่านรู้ว่าท่านอยู่ในมือเราแล้ว, แต่เราก็ไม่ปรารถนาจะสังหารท่าน.
- ๒ ดูเถิด, เราไม่ได้ออกมารบกับท่านเพื่อจะทำให้ท่านหลังเลือดโดยหวังอำนาจ; ทั้งเราไม่ปรารถนาจะนำใครมาสู่แอกของความเป็นทาส. แต่นี่คือสาเหตุอันแท้จริงที่ท่านมาสู้รบกับเรา; แท้จริงแล้ว, และท่านโกรธเราเพราะศาสนาของเรา.
- ๓ แต่บัดนี้, ท่านก็เห็นว่าพระเจ้าทรงสถิตกับเรา; และท่านก็เห็นว่าพระองค์ทรงส่งท่านมาอยู่ในเงื้อมมือเรา. และบัดนี้ข้าพเจ้าอยาก让您เข้าใจว่าเรื่องนี้เป็นไปกับเราเพราะศาสนาของเราและศรัทธาของเราในพระคริสต์. และบัดนี้ท่านก็เห็นว่าท่านทำลายศรัทธาของเราไม่ได้.
- ๔ บัดนี้ท่านก็เห็นว่านี่คือศรัทธาแท้จริงต่อพระผู้เป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, ท่านก็เห็นว่าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงคำจูน, และทรงพิทักษ์, และปกป้องรักษาเรา, トラバเท่าที่เราเชื่อสัตย์ต่อพระองค์, และต่อศรัทธาของเรา, และศาสนาของเรา; และพระเจ้าจะไม่เคยทรงยอมให้เราถูกทำลายเลยเว้นแต่เราจะตกไปสู่การล่วงละเมิดและปฏิเสธศรัทธาของเรา
- ๕ และบัดนี้, เซราเอ็มนาร์ห์, ข้าพเจ้าสั่งท่าน, ในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพทั้งมวลพระองค์นั้น, ผู้ทรงให้กำลังแก่แขนเราจนเรามีอำนาจเหนือท่าน, ด้วยศรัทธาของเรา, ด้วยศาสนาของเรา, และด้วยพิธีกรรมแห่งการนมัสการของเรา, และด้วยศาสนจักรของเรา, และด้วยความช่วยเหลือศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเราเป็นหนี้ภรรยาและลูก ๆ ของเรา, ด้วยเสรีภาพนั้นซึ่งผูกมัดเราไว้กับผืนแผ่นดินของเราและประเทศของเรา; แท้จริงแล้ว, และด้วยการธำรงรักษาพระวอนะอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าด้วย, ซึ่งเราเป็นหนี้สำหรับความสุขทั้งหมดของเรา; และด้วยทุกสิ่งอันเป็นที่รักที่สุดของเรา—

Alma 44

And it came to pass that they did stop and withdrew a pace from them. And Moroni said unto Zerahemnah: Behold, Zerahemnah, that we do not desire to be men of blood. Ye know that ye are in our hands, yet we do not desire to slay you.

Behold, we have not come out to battle against you that we might shed your blood for power; neither do we desire to bring any one to the yoke of bondage. But this is the very cause for which ye have come against us; yea, and ye are angry with us because of our religion.

But now, ye behold that the Lord is with us; and ye behold that he has delivered you into our hands. And now I would that ye should understand that this is done unto us because of our religion and our faith in Christ. And now ye see that ye cannot destroy this our faith.

Now ye see that this is the true faith of God; yea, ye see that God will support, and keep, and preserve us, so long as we are faithful unto him, and unto our faith, and our religion; and never will the Lord suffer that we shall be destroyed except we should fall into transgression and deny our faith.

And now, Zerahemnah, I command you, in the name of that all-powerful God, who has strengthened our arms that we have gained power over you, by our faith, by our religion, and by our rites of worship, and by our church, and by the sacred support which we owe to our wives and our children, by that liberty which binds us to our lands and our country; yea, and also by the maintenance of the sacred word of God, to which we owe all our happiness; and by all that is most dear unto us—

๖ แท้จริงแล้ว, และนี่ไม่ใช่ทั้งหมด; ข้าพเจ้าสั่งท่านด้วยความปรารถนาทั้งหมดซึ่งท่านมีเพื่อชีวิต, ให้ท่านมอบอาวุธสงครามของท่านแก่เรา, และเราจะไม่แสวงหาเลือดของท่าน, แต่เราจะไว้ชีวิตท่าน, หากท่านจะไปตามทางของท่านและไม่กลับมาทำสงครามกับเราอีก.

๗ และบัดนี้, หากท่านไม่ทำดังนี้, ดูเถิด, ท่านอยู่ในเงื้อมมือเรา, และข้าพเจ้าจะส่งคนของข้าพเจ้าให้เข้าโจมตีท่าน, และทำให้ร่างกายพวกท่านบาดเจ็บสาหัส, เพื่อท่านจะสูญสิ้นไป; และเมื่อนั้นเราจะเห็นว่าใครจะมีอำนาจเหนือคนพวกนี้; แท้จริงแล้ว, เราก็คงเห็นว่าใครจะถูกนำไปสู่ความเป็นทาส.

๘ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อเซราเอิมนาห์ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้เขาจึงออกมาและมอบดาบของเขาและกระบี่ของเขา, และคันธนูของเขาใส่มือโมโรไน, และกล่าวแก่ท่าน : ดูเถิด, นี่คือนาอาวุธสงครามของเรา; เราจะมอบมันให้ท่าน, แต่เราจะไม่ยอมตนทำสัตย์ปฏิญาณกับท่าน, ซึ่งเรารู้ว่าเราจะละเมิด, และลูก ๆ ของเราด้วย; แต่จงรับอาวุธสงครามของเราไว้, และปล่อยให้เราออกไปในแดนทุรกันดาร; มิฉะนั้นเราจะเก็บดาบของเราไว้, และเราจะตายหรือไม่ก็ชนะ.

๙ ดูเถิด, เราไม่อยู่ในศรัทธาเดียวกับท่าน; เราไม่เชื่อว่าคุณเป็นผู้เป็นเจ้าของที่เราให้มาอยู่ในเงื้อมมือท่าน; แต่เราเชื่อว่าเป็นอุบายของท่านที่ปกป้องรักษาท่านให้พ้นจากคมดาบของเรา. ดูเถิด, เพราะอกของท่านและโล่ของท่านที่ปกป้องรักษาท่านไว้.

๑๐ และบัดนี้เมื่อเซราเอิมนาห์ยุติการกล่าวคำเหล่านี้, โมโรไนคืนดาบและอาวุธสงคราม, ที่ท่านได้รับไว้, ให้เซราเอิมนาห์, พลาบกล่าวว่า : ดูเถิด, เราจะยุติความขัดแย้งนี้.

๑๑ บัดนี้ข้าพเจ้าจะคืนคำที่ข้าพเจ้าพูดไปแล้วไม่ได้, ฉะนั้นพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ฉันใด, ท่านจะออกไปไม่ได้ฉันนั้นเว้นแต่ท่านจะออกไปพร้อมกับคำปฏิญาณว่าท่านจะไม่กลับมาทำสงครามกับเราอีก. บัดนี้เนื่องจากท่านอยู่ในเงื้อมมือเรา เราจะทำให้เลือดของท่านตกต้องพื้นดิน, มิฉะนั้นท่านจงยอมรับเงื่อนไขซึ่งข้าพเจ้าเสนอ.

Yea, and this is not all; I command you by all the desires which ye have for life, that ye deliver up your weapons of war unto us, and we will seek not your blood, but we will spare your lives, if ye will go your way and come not again to war against us.

And now, if ye do not this, behold, ye are in our hands, and I will command my men that they shall fall upon you, and inflict the wounds of death in your bodies, that ye may become extinct; and then we will see who shall have power over this people; yea, we will see who shall be brought into bondage.

And now it came to pass that when Zerahemnah had heard these sayings he came forth and delivered up his sword and his cimeter, and his bow into the hands of Moroni, and said unto him: Behold, here are our weapons of war; we will deliver them up unto you, but we will not suffer ourselves to take an oath unto you, which we know that we shall break, and also our children; but take our weapons of war, and suffer that we may depart into the wilderness; otherwise we will retain our swords, and we will perish or conquer.

Behold, we are not of your faith; we do not believe that it is God that has delivered us into your hands; but we believe that it is your cunning that has preserved you from our swords. Behold, it is your breastplates and your shields that have preserved you.

And now when Zerahemnah had made an end of speaking these words, Moroni returned the sword and the weapons of war, which he had received, unto Zerahemnah, saying: Behold, we will end the conflict.

Now I cannot recall the words which I have spoken, therefore as the Lord liveth, ye shall not depart except ye depart with an oath that ye will not return again against us to war. Now as ye are in our hands we will spill your blood upon the ground, or ye shall submit to the conditions which I have proposed.

- ๑๒ และบัดนี้เมื่อโมโรไนกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, เซราเอ็มนาก็ถือดาบของเขาไว้, และเขาโกรธโมโรไน, และเขาพุ่งออกไปเพื่อจะสังหารโมโรไน; แต่เมื่อเงือดดาบของเขาขึ้น, ดูเถิด, ทหารคนหนึ่งของโมโรไนฟันมันแม้นหล่นลงสู่พื้นดิน, และมันหักตรงด้าม; และเขาฟันเซราเอ็มนาดังด้วยคือเขาตัดหนังศีรษะของเขาออกและมันร่วงลงสู่พื้นดิน. และเซราเอ็มนาก็จึงถอยไปซึ่งหน้าพวกเขาไปอยู่ท่ามกลางทหารของเขา.
- ๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือทหารคนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ, ผู้ตัดหนังศีรษะของเซราเอ็มนาดัง, หยิบหนังศีรษะขึ้นจากพื้นดินโดยจับเส้นผม, และเสียบไว้ที่ปลายดาบของเขา, และยื่นออกไปให้คนเหล่านั้น, พลาถกล่าวแก่พวกเขาด้วยเสียงอันดังว่า :
- ๑๔ แม้ดังที่หนังศีรษะนี้ซึ่งเป็นหนังศีรษะของหัวหน้าพวกท่าน, ร่วงลงสู่พื้นดินแล้วฉันใด, ท่านจะล้มลงสู่พื้นดินฉันนั้นเว้นแต่ท่านจะมอบอาวุธสงครามของท่านและออกไปพร้อมด้วยพันธสัญญาสันติภาพ.
- ๑๕ บัดนี้เมื่อได้ยินถ้อยคำเหล่านี้และเห็นหนังศีรษะที่อยู่บนปลายดาบ, มีหลายคน, รู้สึกครันคร้าม; และหลายคนออกมาโยนอาวุธสงครามของตนไว้ที่เท้าโมโรไน, และเข้ามาในพันธสัญญาสันติภาพ. และมากเท่าที่เข้ามาในพันธสัญญา พวกเขาก็ปล่อยให้ออกไปในแดนทุรกันดาร.
- ๑๖ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเซราเอ็มนาดังอย่างยิ่ง, และเขายั่วทหารของเขาที่เหลือน้อยให้โกรธ, เพื่อจะต่อสู้กับชาวนีไฟอย่างรุนแรงยิ่งขึ้น.
- ๑๗ และบัดนี้โมโรไนโกรธ, เพราะความดื้อดึงของชาวเลมัน; ฉะนั้นท่านจึงสั่งผู้คนของท่านให้เข้าโจมตีและสังหารคนเหล่านั้น. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเริ่มสังหารคนเหล่านั้น; แท้จริงแล้ว, และชาวเลมันต่อสู้ด้วยดาบของตนและด้วยสูกำลังของตน.
- ๑๘ แต่ดูเถิด, ความเปลือยเปล่าของพวกเขาและศีรษะอันไร้เครื่องป้องกันของพวกเขาเปิดช่องให้ดาบคมของชาวนีไฟ; แท้จริงแล้ว, ดูเถิดพวกเขาถูกแทงและถูกฟัน, แท้จริงแล้ว, และล้มตายโดยนับพลันเบื้องหน้าคมดาบของชาวนีไฟ; และพวกเขาเริ่มถูกกวาดลง, แม้ดังที่ทหารของโมโรไนพยากรณ์ไว้.

And now when Moroni had said these words, Zerahemnah retained his sword, and he was angry with Moroni, and he rushed forward that he might slay Moroni; but as he raised his sword, behold, one of Moroni's soldiers smote it even to the earth, and it broke by the hilt; and he also smote Zerahemnah that he took off his scalp and it fell to the earth. And Zerahemnah withdrew from before them into the midst of his soldiers.

And it came to pass that the soldier who stood by, who smote off the scalp of Zerahemnah, took up the scalp from off the ground by the hair, and laid it upon the point of his sword, and stretched it forth unto them, saying unto them with a loud voice:

Even as this scalp has fallen to the earth, which is the scalp of your chief, so shall ye fall to the earth except ye will deliver up your weapons of war and depart with a covenant of peace.

Now there were many, when they heard these words and saw the scalp which was upon the sword, that were struck with fear; and many came forth and threw down their weapons of war at the feet of Moroni, and entered into a covenant of peace. And as many as entered into a covenant they suffered to depart into the wilderness.

Now it came to pass that Zerahemnah was exceedingly wroth, and he did stir up the remainder of his soldiers to anger, to contend more powerfully against the Nephites.

And now Moroni was angry, because of the stubbornness of the Lamanites; therefore he commanded his people that they should fall upon them and slay them. And it came to pass that they began to slay them; yea, and the Lamanites did contend with their swords and their might.

But behold, their naked skins and their bare heads were exposed to the sharp swords of the Nephites; yea, behold they were pierced and smitten, yea, and did fall exceedingly fast before the swords of the Nephites; and they began to be swept down, even as the soldier of Moroni had prophesied.

- ๑๙ บัดนี้เซราเฮมนาห์, เมื่อเห็นว่าพวกเขาเกือบจะถูกทำลายหมด, จึงร้องด้วยสุดกำลังต่อโมโรไน, โดยสัญญาว่าเขาจะทำพันธสัญญาและผู้คนของเขาด้วยกับพวกเขา, หากพวกเขาจะไว้ชีวิตคนที่ยังเหลืออยู่, ว่าพวกตนจะไม่กลับมาทำสงครามกับพวกเขาอีกเลย.
- ๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ โมโรไนให้งานแห่งความตายยุติลงอีกครั้งในบรรดาผู้คน. และท่านรับอาวุธสงครามจากชาวเลมมัน; และหลังจากที่คนเหล่านั้นเข้ามาในพันธสัญญาสันติภาพกับท่านแล้วจึงยินยอมให้พวกเขาออกไปในแดนทุรกันดาร.
- ๒๑ บัดนี้ไม่ได้นับจำนวนคนตายของพวกเขาเพราะความมากมายของจำนวน; แท้จริงแล้ว, จำนวนคนตายของพวกเขามากมายยิ่งนัก, ทั้งฝ่ายชาวนิไฟและชาวเลมมัน.
- ๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาโยนคนตายลงในผืนน้ำแห่งไซดอน, และศพลอยไปและถูกฝังอยู่ในห้วงลึกของทะเล.
- ๒๓ และกองทัพของชาวนิไฟ, หรือของโมโรไน, กลับคืนมาสู่บ้านตนและผืนแผ่นดินตน.
- ๒๔ และดังนั้นปีที่สิบแปดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนิไฟสิ้นสุดลง. และบันทึกของแอลมา, ซึ่งมีเขียนไว้บนแผ่นจารึกของนิไฟจบลงดังนี้.

Now Zerahemnah, when he saw that they were all about to be destroyed, cried mightily unto Moroni, promising that he would covenant and also his people with them, if they would spare the remainder of their lives, that they never would come to war again against them.

And it came to pass that Moroni caused that the work of death should cease again among the people. And he took the weapons of war from the Lamanites; and after they had entered into a covenant with him of peace they were suffered to depart into the wilderness.

Now the number of their dead was not numbered because of the greatness of the number; yea, the number of their dead was exceedingly great, both on the Nephites and on the Lamanites.

And it came to pass that they did cast their dead into the waters of Sidon, and they have gone forth and are buried in the depths of the sea.

And the armies of the Nephites, or of Moroni, returned and came to their houses and their lands.

And thus ended the eighteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi. And thus ended the record of Alma, which was written upon the plates of Nephi.

เรื่องราวของผู้คนของนีไฟ, และสงครามและความ
แตกแยกของพวกเขา, ในวันเวลาของฮีลามัน, ตามบัน
ทึกของฮีลามัน, ซึ่งท่านเขียนไว้ในวันเวลาของท่าน.

แอลมา ๔๕

- ๑ ดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของนีไฟ
ชื่นชมยินดียิ่ง, เพราะพระเจ้าทรงปลดปล่อยพวกเขา
ออกจากเงื้อมมือศัตรูอีกครั้ง; ฉะนั้นพวกเขาจึงน้อม
ขอบพระทัยพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตน; แท้จริง
แล้ว, และพวกเขาอดอาหารมากและสวดอ้อนวอน
มาก, และพวกเขามีสการพระผู้เป็นเจ้าด้วยความ
ปรียิ่งนัก.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สิบเก้าแห่งการ
ปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, คือแอล
มาได้มาหาฮีลามันบุตรของท่านและกล่าวแก่ท่าน
ว่า : ลูกเชื่อถ้อยคำซึ่งพ่อพูดกับลูกเกี่ยวกับบันทึกเหล่านั้นซึ่งเขียนไว้หรือเปล่า ?
- ๓ และฮีลามันกล่าวแก่ท่าน : ใช่แล้ว, ลูกเชื่อ.
- ๔ และแอลมากล่าวอีกว่า : ลูกเชื่อในพระเยซูคริสต์, ผู้
จะเสด็จมาหรือเปล่า ?
- ๕ และท่านกล่าว : ใช่แล้ว, ลูกเชื่อถ้อยคำทั้งหมดซึ่ง
พ่อพูดไว้.
- ๖ และแอลมากล่าวแก่ท่านอีกว่า : ลูกจะยึดถือคำสั่ง
ของพ่อหรือเปล่า ?
- ๗ และท่านกล่าว : ใช่แล้ว, ลูกจะยึดถือคำสั่งของพ่อ
ด้วยสุดใจของลูก.
- ๘ จากนั้นแอลมาจึงกล่าวแก่ท่าน : ลูกเป็นสุขแล้ว;
และพระเจ้าจะทรงทำให้ลูกรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดินนี้.
- ๙ แต่ดูเถิด, พ่อมีอะไรบางอย่างที่จะพยากรณ์ไว้แก่
ลูก; แต่เรื่องที่พ่อจะพยากรณ์ไว้แก่ลูก ลูกต้องไม่ให้
เป็นที่รู้ทั่วไป; แท้จริงแล้ว, เรื่องที่พ่อจะพยากรณ์ไว้แก่
ลูกจะต้องไม่เป็นที่รู้ทั่วไป, แม้จนคำพยากรณ์จะเกิด
สัมฤทธิ์ผล; ฉะนั้นจงเขียนถ้อยคำที่พ่อจะพูดไว้.
- ๑๐ และนี่คือถ้อยคำเหล่านั้น : ดูเถิด, พ่อสำเนียงว่า
ผู้คนพวกนี้เอง, ชาวนีไฟ, ตามวิญญานแห่งการเปิด
เผยอันมีอยู่ในพ่อ, ในสี่ร้อยปีนับจากเวลาที่พระเยซู
คริสต์จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แก่พวกเขา, จะ
เสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อ.

*The account of the people of Nephi, and their wars and
dissensions, in the days of Helaman, according to the
record of Helaman, which he kept in his days.*

Alma 45

Behold, now it came to pass that the people of Nephi
were exceedingly rejoiced, because the Lord had
again delivered them out of the hands of their ene-
mies; therefore they gave thanks unto the Lord their
God; yea, and they did fast much and pray much,
and they did worship God with exceedingly great
joy.

And it came to pass in the nineteenth year of the
reign of the judges over the people of Nephi, that
Alma came unto his son Helaman and said unto him:
Believest thou the words which I spake unto thee
concerning those records which have been kept?

And Helaman said unto him: Yea, I believe.

And Alma said again: Believest thou in Jesus
Christ, who shall come?

And he said: Yea, I believe all the words which
thou hast spoken.

And Alma said unto him again: Will ye keep my
commandments?

And he said: Yea, I will keep thy commandments
with all my heart.

Then Alma said unto him: Blessed art thou; and
the Lord shall prosper thee in this land.

But behold, I have somewhat to prophesy unto
thee; but what I prophesy unto thee ye shall not
make known; yea, what I prophesy unto thee shall
not be made known, even until the prophecy is ful-
filled; therefore write the words which I shall say.

And these are the words: Behold, I perceive that
this very people, the Nephites, according to the spirit
of revelation which is in me, in four hundred years
from the time that Jesus Christ shall manifest him-
self unto them, shall dwindle in unbelief.

๑๑ แท้จริงแล้ว, และเวลานั้นพวกเขาจะเห็นสงคราม และโรคระบาด, แท้จริงแล้ว, ความอดอยากและการนองเลือด, แม้จนกระทั่งผู้คนของนีไฟจะกลับสูญสิ้น

๑๒ แท้จริงแล้ว, และนี่เพราะพวกเขาจะเสื่อมโทรมในความไม่เชื่อและตกไปสู่งานแห่งความมืด, และความลามก, และความชั่วช้าสามานย์นานัปการ; แท้จริงแล้ว, พ่อกล่าวแก่ลูก, ว่าเพราะพวกเขาจะทำบาปขัดต่อความสว่างและความรู้อันอุดมเช่นนั้น, แท้จริงแล้ว, พ่อกล่าวแก่ลูก, ว่านับแต่วันนั้นไป, แม้อนุชนรุ่นที่สี่จะยังไม่ล่วงลับไปทั้งหมดก่อนที่ความชั่วช้าสามานย์ใหญ่หลวงนี้จะมาถึง.

๑๓ และเมื่อวันสำคัญนั้นมาถึง, ดูกิจ, เวลามาถึงรวดเร็วมากที่คนเหล่านั้นผู้ซึ่งบัดนี้, หรือพงศ์พันธุ์ของคนเหล่านั้นผู้ซึ่งบัดนี้นับอยู่ในบรรดาผู้คนของนีไฟ, จะไม่นับอยู่ในบรรดาผู้คนของนีไฟอีกต่อไป.

๑๔ แต่ผู้ใดก็ตามที่เหลื่ออยู่, และไม่ถูกทำลายในวันอันนำพรอันประเสริฐและสำคัญยิ่งนั้น, จะนับอยู่ในบรรดาชาวเลมัน, และจะกลายเป็นเหมือนพวกเขา, ทุกคน, นอกจากไม่กี่คนผู้จะได้รับเรียกว่าสานุศิษย์ของพระเจ้า; และชาวเลมันจะไล่ตามพวกเขาจนกระทั่งพวกเขาสูญสิ้น. และบัดนี้, เพราะความชั่วช้าสามานย์, คำพยากรณ์นี้จะเกิดสัมฤทธิ์ผล.

๑๕ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากแอลมากล่าวเรื่องเหล่านี้แก่ฮีลามันแล้ว, ท่านจึงให้พรฮีลามัน, และบุตรคนอื่น ๆ ของท่านด้วย; และท่านให้พรแผ่นดินโลกนี้ด้วยเพื่อเห็นแก่ความชอบธรรม.

๑๖ และท่านกล่าว : พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้—แผ่นดินจะถูกสาปแช่ง, ให้ไปสู่ความพินาศ, แท้จริงแล้ว, แผ่นดินนี้, แก่ทุกประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และผู้คน, ซึ่งทำชั่ว, เมื่อพวกเขาสุกงอมเต็มที่; และจะเป็นไปดังที่เรากล่าวไว้; เพราะนี่คือการสาปแช่งและพรของพระผู้เป็นเจ้าบนแผ่นดิน, เพราะพระเจ้าจะไม่อาจมองดูบาปด้วยระดับความยินยอมแม้เล็กน้อยที่สุด.

๑๗ และบัดนี้, เมื่อแอลมากล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้วท่านให้พรศาสนจักร, แท้จริงแล้ว, คนทั้งปวงผู้จะยึดมั่นอยู่ในความเชื่อนับแต่เวลานั้นเป็นต้นมา.

Yea, and then shall they see wars and pestilences, yea, famines and bloodshed, even until the people of Nephi shall become extinct—

Yea, and this because they shall dwindle in unbelief and fall into the works of darkness, and lasciviousness, and all manner of iniquities; yea, I say unto you, that because they shall sin against so great light and knowledge, yea, I say unto you, that from that day, even the fourth generation shall not all pass away before this great iniquity shall come.

And when that great day cometh, behold, the time very soon cometh that those who are now, or the seed of those who are now numbered among the people of Nephi, shall no more be numbered among the people of Nephi.

But whosoever remaineth, and is not destroyed in that great and dreadful day, shall be numbered among the Lamanites, and shall become like unto them, all, save it be a few who shall be called the disciples of the Lord; and them shall the Lamanites pursue even until they shall become extinct. And now, because of iniquity, this prophecy shall be fulfilled.

And now it came to pass that after Alma had said these things to Helaman, he blessed him, and also his other sons; and he also blessed the earth for the righteous' sake.

And he said: Thus saith the Lord God—Cursed shall be the land, yea, this land, unto every nation, kindred, tongue, and people, unto destruction, which do wickedly, when they are fully ripe; and as I have said so shall it be; for this is the cursing and the blessing of God upon the land, for the Lord cannot look upon sin with the least degree of allowance.

And now, when Alma had said these words he blessed the church, yea, all those who should stand fast in the faith from that time henceforth.

๑๘ และเมื่อแอลมาทำเช่นนี้แล้วท่านก็ออกไปจากแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, ราวกับว่าจะไปแผ่นดินแห่งมีเล็ค. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไม่มีผู้ใดเคยได้ยินเกี่ยวกับท่านอีกเลย; เราหาว่าไม่เกี่ยวกับมรณกรรมหรือการฝังศพท่าน.

๑๙ ดูเถิด, ที่เรารู้, คือท่านเป็นคนชอบธรรม; และมีคำกล่าวแพร่ไปทั่วศาสนจักรว่าพระวิญญาณรับท่านขึ้นไป, หรือถูกฝังโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า, แม้ดังโมเสส. แต่ดูเถิด, พระคัมภีร์กล่าวว่าพระเจ้าทรงพาโมเสสไปไว้กับพระองค์; และเราคิดว่าพระองค์ทรงรับแอลมาไปในวิญญาณ, กับพระองค์ด้วย; ฉะนั้น, เพราะเหตุนี้เราจึงไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับมรณกรรมและการฝังศพท่าน.

๒๐ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเริ่มต้นของปีที่สิบเก้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, คือฮิลามันออกไปในบรรดาผู้คนเพื่อประกาศพระวอนแก่พวกเขา.

๒๑ เพราะดูเถิด, เพราะการทำสงครามของพวกเขากับชาวเลมันและการแตกแยกและเรื่องยุ่งยากเล็ก ๆ น้อย ๆ หลายครั้งซึ่งมีอยู่ในบรรดาผู้คน, จึงสมควรที่จะประกาศพระวอนของพระผู้เป็นเจ้าในบรรดาพวกเขา, แท้จริงแล้ว, และว่าควรตั้งข้อบังคับขึ้นทั่วศาสนจักร.

๒๒ ฉะนั้น, ฮิลามันและพี่น้องท่านจึงออกไปสถาปนาศาสนจักรทั่วแผ่นดินอีก, แท้จริงแล้ว, ในทุกเมืองตลอดทั่วแผ่นดินซึ่งผู้คนของนีไฟครอบครอง. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขากำหนดปุโรหิตและผู้สอนตลอดทั่วแผ่นดิน, เพื่อดูแลศาสนจักรทุกแห่ง.

๒๓ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากที่ฮิลามันและพี่น้องท่านกำหนดปุโรหิตและผู้สอนดูแลศาสนจักรคือเกิดความแตกแยกในบรรดาพวกเขา, และพวกเขาไม่ยอมเอาใจใส่คำของฮิลามันและพี่น้องท่าน;

๒๔ แต่พวกเขากลับจองหอง, ลำพองในใจตน, เพราะของมีค่ามากมายยิ่งของตน; ฉะนั้นพวกเขาจึงร่ำรวยในสายตาตนเอง, และไม่ยอมใส่ใจถ้อยคำของพวกเขา, ที่จะดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรงต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า.

And when Alma had done this he departed out of the land of Zarahemla, as if to go into the land of Melek. And it came to pass that he was never heard of more; as to his death or burial we know not of.

Behold, this we know, that he was a righteous man; and the saying went abroad in the church that he was taken up by the Spirit, or buried by the hand of the Lord, even as Moses. But behold, the scriptures saith the Lord took Moses unto himself; and we suppose that he has also received Alma in the spirit, unto himself; therefore, for this cause we know nothing concerning his death and burial.

And now it came to pass in the commencement of the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Helaman went forth among the people to declare the word unto them.

For behold, because of their wars with the Lamanites and the many little dissensions and disturbances which had been among the people, it became expedient that the word of God should be declared among them, yea, and that a regulation should be made throughout the church.

Therefore, Helaman and his brethren went forth to establish the church again in all the land, yea, in every city throughout all the land which was possessed by the people of Nephi. And it came to pass that they did appoint priests and teachers throughout all the land, over all the churches.

And now it came to pass that after Helaman and his brethren had appointed priests and teachers over the churches that there arose a dissension among them, and they would not give heed to the words of Helaman and his brethren;

But they grew proud, being lifted up in their hearts, because of their exceedingly great riches; therefore they grew rich in their own eyes, and would not give heed to their words, to walk uprightly before God.

แอลมา ๔๖

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมากเท่าที่ไม่สดับฟัง ถ้อยคำของฮีลามันและพี่น้องท่านมารวมกันต่อต้านพี่น้องของตน.
- ๒ และบัดนี้ดูเถิด, พวกเขาเคืองแค้นอย่างยิ่ง, ถึงขนาดที่พวกเขาตั้งใจจะสังหารคนเหล่านั้น.
- ๓ บัดนี้หัวหน้าของพวกที่เคืองแค้นพี่น้องของตนเป็นชายร่างใหญ่และแข็งแรง; และชื่อของเขาชื่ออแมลิไคยาห์.
- ๔ และอแมลิไคยาห์ปรารถนาจะเป็นกษัตริย์; และบรรดาผู้คนที่เคืองแค้นอยู่ก็ปรารถนาจะให้เขาเป็นกษัตริย์ของตน; และพวกเขาสวนมากเป็นผู้พิพากษาชั้นต้นของแผ่นดิน, และพวกเขากำลังแสวงหาอำนาจ.
- ๕ และพวกเขาถูกชักนำไปด้วยคำป้อยของอแมลิไคยาห์, ว่าหากพวกเขาสนับสนุนและสถาปนาเขาเป็นกษัตริย์แล้วเขาจะทำให้พวกเขาเป็นผู้ปกครองเหนือผู้คน.
- ๖ ดังนั้นพวกเขาจึงถูกอแมลิไคยาห์ชักนำไปสู่การแตกแยก, แม้กระนั้นทั้งที่มีคำสั่งสอนของฮีลามันและพี่น้องท่านอยู่, แท้จริงแล้ว, ทั้งที่คนเหล่านั้นเอาใจใส่ดูแลศาสนจักรอย่างมากยิ่งนัก, เพราะพวกเขาเป็นมหาปุโรหิตดูแลศาสนจักร.
- ๗ และมีหลายคนในศาสนจักรที่เชื่อคำป้อยของอแมลิไคยาห์, ฉะนั้นพวกเขาก็แตกแยกไปแม้จากศาสนจักร; และดังนั้นกิจจานุกิจของผู้คนของนิไฟจึงล่อแหลมและเป็นอันตรายอย่างยิ่ง, ทั้งที่มีชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของพวกเขาส่งได้รับเหนือชาวเลมมัน, และความชื่นชมยินดีอันใหญ่หลวงของพวกเขาส่งได้รับเพราะการปลดปล่อยโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า.
- ๘ ดังนั้นเราจึงเห็นว่าลูกหลานมนุษย์ล้มพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตนได้รวดเร็วเพียงใด, แท้จริงแล้ว, ทำความชั่วช้าสามานย์, และถูกมารร้ายชักจูงไปอย่างรวดเร็วเพียงใด.
- ๙ แท้จริงแล้ว, และเราเห็นด้วยว่าคนชั่วร้ายหลายคนหนึ่งสามารถทำความชั่วร้ายใหญ่หลวงให้เกิดขึ้นได้ในบรรดาลูกหลานมนุษย์.

Alma 46

And it came to pass that as many as would not hearken to the words of Helaman and his brethren were gathered together against their brethren.

And now behold, they were exceedingly wroth, in-somuch that they were determined to slay them.

Now the leader of those who were wroth against their brethren was a large and a strong man; and his name was Amalickiah.

And Amalickiah was desirous to be a king; and those people who were wroth were also desirous that he should be their king; and they were the greater part of them the lower judges of the land, and they were seeking for power.

And they had been led by the flatteries of Amalickiah, that if they would support him and establish him to be their king that he would make them rulers over the people.

Thus they were led away by Amalickiah to dissensions, notwithstanding the preaching of Helaman and his brethren, yea, notwithstanding their exceedingly great care over the church, for they were high priests over the church.

And there were many in the church who believed in the flattering words of Amalickiah, therefore they dissented even from the church; and thus were the affairs of the people of Nephi exceedingly precarious and dangerous, notwithstanding their great victory which they had had over the Lamanites, and their great rejoicings which they had had because of their deliverance by the hand of the Lord.

Thus we see how quick the children of men do forget the Lord their God, yea, how quick to do iniquity, and to be led away by the evil one.

Yea, and we also see the great wickedness one very wicked man can cause to take place among the children of men.

- ๑๐ แท้จริงแล้ว, เราเห็นว่าอแมลิไคยาห์, เพราะเขาเป็น
คนมีอุบายเล่ห์กลและเป็นคนถนัดใช้คำป้อยอ, เพื่อ
เขาจะชักนำใจผู้คนมากมายให้ทำชั่ว; แท้จริงแล้ว,
และเพื่อหมายมั่นจะทำลายศาสนจักรของพระผู้เป็น
เจ้า, และเพื่อทำลายรากฐานแห่งเสรีภาพซึ่งพระผู้
เป็นเจ้าทรงมอบให้พวกเขา, หรือพรที่พระผู้เป็นเจ้า
ทรงส่งมาบนผืนแผ่นดินเพื่อเห็นแก่คนชอบธรรม.
- ๑๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อโมโรไน, ผู้
เป็นหัวหน้าบัญชาการกองทัพของชาวนิไฟ, ได้ยินถึง
ความแตกแยกเหล่านี้, ท่านโกรธอแมลิไคยาห์.
- ๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านฉีกเสื้อคลุมของ
ท่าน; และนำชิ้นหนึ่งที่ฉีกออกมา, และเขียนบนนั้นว่า
—เพื่อเป็นที่ระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าของเรา, ศาสนา
ของเรา, และอิสราภาพ, และสันติภาพของเรา, ภรรยา,
และลูก ๆ ของเรา—และท่านผูกไว้บนปลายไม้ยาวอัน
หนึ่ง.
- ๑๓ และท่านสวมหมวกเกราะของท่าน, และสวมเกราะ
อกของท่าน, และโล่ของท่าน, และคาดยุทธภัณฑ์ของ
ท่านไว้รอบเอว; และท่านหยิบไม้ยาว, ซึ่งตรงปลายติด
เสื้อคลุมของท่านที่ฉีกไว้, (และท่านเรียกมันว่าธงแห่ง
เสรีภาพ) และท่านโน้มกายลงสู่พื้นดิน, และท่านสวด
อ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้าของท่านอย่างสุดกำลังขอพร
แห่งเสรีภาพสถิตอยู่กับพี่น้องท่าน, ตราบเท่าที่มีกลุ่ม
ชาวคริสต์เหลืออยู่เพื่อครอบครองแผ่นดิน—
- ๑๔ เพราะโดยนามนี้ผู้เชื่อในพระคริสต์อย่างแท้จริงทุก
คน, ซึ่งเป็นของศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า, เป็นที่
เรียกขานโดยผู้ที่ไม่ได้เป็นของศาสนจักร.
- ๑๕ และบรรดาคนที่เป็นของศาสนจักรชื่อสัตย์; แท้จริง
แล้ว, คนทั้งปวงที่เป็นผู้เชื่อในพระคริสต์โดยแท้จริง
ยอมรับ, พระนามของพระคริสต์, ด้วยความยินดี, หรือ
ชาวคริสต์ดังที่เรียกพวกเขา, เพราะความเชื่อของพวกเขา
ในพระคริสต์ผู้จะเสด็จมา.
- ๑๖ และฉะนั้น, ในเวลานี้, โมโรไนสวดอ้อนวอนเพื่อ
อุดมการณ์ของชาวคริสต์, และอิสราภาพของแผ่นดิน
จะได้เป็นที่โปรดปราน.

Yea, we see that Amalickiah, because he was a
man of cunning device and a man of many flattering
words, that he led away the hearts of many people to
do wickedly; yea, and to seek to destroy the church
of God, and to destroy the foundation of liberty
which God had granted unto them, or which bless-
ing God had sent upon the face of the land for the
righteous' sake.

And now it came to pass that when Moroni, who
was the chief commander of the armies of the
Nephites, had heard of these dissensions, he was an-
gry with Amalickiah.

And it came to pass that he rent his coat; and he
took a piece thereof, and wrote upon it—In memory
of our God, our religion, and freedom, and our
peace, our wives, and our children—and he fastened
it upon the end of a pole.

And he fastened on his head-plate, and his breast-
plate, and his shields, and girded on his armor about
his loins; and he took the pole, which had on the end
thereof his rent coat, (and he called it the title of lib-
erty) and he bowed himself to the earth, and he
prayed mightily unto his God for the blessings of lib-
erty to rest upon his brethren, so long as there
should a band of Christians remain to possess the
land—

For thus were all the true believers of Christ, who
belonged to the church of God, called by those who
did not belong to the church.

And those who did belong to the church were
faithful; yea, all those who were true believers in
Christ took upon them, gladly, the name of Christ, or
Christians as they were called, because of their belief
in Christ who should come.

And therefore, at this time, Moroni prayed that
the cause of the Christians, and the freedom of the
land might be favored.

- ๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อท่านทุ่มเทจิตวิญญาณท่านแด่พระผู้เป็นเจ้าแล้ว, ท่านจึงตั้งชื่อแผ่นดินทั้งหมดที่อยู่ทางใต้ของแผ่นดินรกร้าง, แท้จริงแล้ว, และท้ายที่สุด, แผ่นดินทั้งหมด, ทั้งทางเหนือและทางใต้ว่า—แผ่นดินที่เลือกสรร, และแผ่นดินแห่งเสรีภาพ.
- ๑๘ และท่านกล่าว : พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงยอมอย่างแน่นอนที่จะให้เรา, ซึ่งถูกดูหมิ่นเพราะเรายอมรับพระนามของพระคริสต์, ถูกเหยียบย่ำและทำลาย, จนกว่าเราจะนำมันมาสู่ตนโดยการล่วงละเมิดของเราเอง.
- ๑๙ และเมื่อโมโรไนกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ท่านออกไปในบรรดาผู้คน, โบกขึ้นผ้าที่ฉีกจากเสื้อท่านในอากาศ, เพื่อทุกคนจะได้เห็นอักษรที่ท่านเขียนไว้บนผ้าที่ฉีกออกนั้น, และร้องด้วยเสียงอันดัง, มีความว่า :
- ๒๐ ดูเถิด, ผู้ใดก็ตามที่จะดำรงรักษารองนี้บนแผ่นดิน, ขอให้พวกเขาออกมาด้วยพละกำลังของพระเจ้า, และเข้ามาในพันธสัญญาเพื่อจะดำรงรักษาสัตถิของตน, และศาสนาของตน, เพื่อพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะประทานพรให้พวกเขา.
- ๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อโมโรไนประกาศถ้อยคำเหล่านี้, ดูเถิด, ผู้คนพากันวิ่งมาพร้อมด้วยยุทธภัณฑ์คาดไว้รอบเอวของตน, โดยฉีกอาภรณ์ของพวกเขาออกเป็นหมายสำคัญ, หรือเป็นพันธสัญญา, ว่าพวกเขาจะไม่ทิ้งพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตน; หรืออีกนัยหนึ่ง, หากพวกเขาล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, หรือตกไปสู่การล่วงละเมิด, และละอายที่จะยอมรับพระนามของพระคริสต์แล้ว, พระเจ้าจะทรงฉีกพวกเขาแม้มันที่พวกเขาฉีกอาภรณ์ของตน.
- ๒๒ บัดนี้คือพันธสัญญาที่พวกเขาทำไว้, และพวกเขาโยนอาภรณ์ไว้แทบเท้าของโมโรไน, โดยกล่าวว่า : เราทำพันธสัญญากับพระผู้เป็นเจ้าของเรา, ว่าเราจะถูกทำลาย, แม้มันที่น้องเราในแผ่นดินทางเหนือ, หากเราจะตกไปสู่การล่วงละเมิด; แท้จริงแล้ว, พระองค์จะทรงโยนเราไปแทบเท้าศัตรูของเราก็ได้, แม้มันที่เราโยนอาภรณ์ของเราไว้แทบเท้าท่านเพื่อให้เหยียบไว้ได้เท่า, หากเราจะตกไปสู่การล่วงละเมิด.

And it came to pass that when he had poured out his soul to God, he named all the land which was south of the land Desolation, yea, and in fine, all the land, both on the north and on the south—A chosen land, and the land of liberty.

And he said: Surely God shall not suffer that we, who are despised because we take upon us the name of Christ, shall be trodden down and destroyed, until we bring it upon us by our own transgressions.

And when Moroni had said these words, he went forth among the people, waving the rent part of his garment in the air, that all might see the writing which he had written upon the rent part, and crying with a loud voice, saying:

Behold, whosoever will maintain this title upon the land, let them come forth in the strength of the Lord, and enter into a covenant that they will maintain their rights, and their religion, that the Lord God may bless them.

And it came to pass that when Moroni had proclaimed these words, behold, the people came running together with their armor girded about their loins, rending their garments in token, or as a covenant, that they would not forsake the Lord their God; or, in other words, if they should transgress the commandments of God, or fall into transgression, and be ashamed to take upon them the name of Christ, the Lord should rend them even as they had rent their garments.

Now this was the covenant which they made, and they cast their garments at the feet of Moroni, saying: We covenant with our God, that we shall be destroyed, even as our brethren in the land northward, if we shall fall into transgression; yea, he may cast us at the feet of our enemies, even as we have cast our garments at thy feet to be trodden under foot, if we shall fall into transgression.

๒๓ โมโรไนกล่าวแก่พวกเขา : ดูเถิด, เราทั้งหลายเป็นส่วนหนึ่งที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์ยาโคบ; แท้จริงแล้ว, เราเป็นส่วนหนึ่งที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์โยเซฟ, ผู้ซึ่งเสื้อคลุมของเขาถูกพื้ ๆ ของเขานึกเป็นชิ้น ๆ; แท้จริงแล้ว, และบัดนี้ดูเถิด, ขอให้เราจดจำที่จะรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, มิฉะนั้นอาภรณ์ของเราจะถูกพื้ของเราฉีก, และเราจะถูกโยนเข้าในเรือนจำ, หรือถูกขาย, หรือถูกสังหาร.

๒๔ แท้จริงแล้ว, ขอให้เราปกป้องรักษาเสรีภาพของเราดังเป็นส่วนหนึ่งที่เหลืออยู่ของโยเซฟ; แท้จริงแล้ว, ให้เราจดจำถ้อยคำของยาโคบ, ก่อนมรณกรรมของท่าน, เพราะดูเถิด, ท่านเห็นว่าส่วนหนึ่งของเสื้อคลุมที่เหลืออยู่ของโยเซฟได้รับการเก็บรักษาไว้และไม่ได้เน่าเปื่อย. และท่านกล่าวว่า—แม้ดังส่วนที่เหลืออยู่ของอาภรณ์ของบุตรข้าพเจ้าได้รับการเก็บรักษาไว้ฉันใด, ส่วนหนึ่งที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์ของบุตรข้าพเจ้าจะได้รับการปกป้องรักษาไว้โดยพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้านั้น, และจะพาไปสู่พระองค์, ในขณะที่พงศ์พันธุ์โยเซฟที่เหลืออยู่จะสูญสลาย, ดังส่วนที่เหลือของอาภรณ์ท่าน.

๒๕ บัดนี้ดูเถิด, เรื่องนี้ทำให้จิตวิญญาณข้าพเจ้าโทมัส; กระนั้นก็ตาม, จิตวิญญาณข้าพเจ้ายังมีปิติในบุตรข้าพเจ้า, เพราะส่วนนั้นของพงศ์พันธุ์ของเขาซึ่งจะได้รับการพาไปสู่พระผู้เป็นเจ้า.

๒๖ บัดนี้ดูเถิด, นี่คือคำพูดของยาโคบ.

๒๗ และบัดนี้ใครจะรู้อะไรบ้างที่ผู้ที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์โยเซฟ, ซึ่งจะสูญสลายดังอาภรณ์ท่าน, คือคนที่แตกแยกไปจากเรา? แท้จริงแล้ว, แม้จะเป็นตัวเรา หากเราไม่ตั้งมั่นอยู่ในศรัทธาแห่งพระคริสต์.

๒๘ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อโมโรไนกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้วท่านก็ออกไป, และส่งไปถึงทุกภาคในแผ่นดินที่มีการแตกแยกด้วย, และรวบรวมผู้คนทั้งหมดที่ปรารถนาจะธำรงรักษาเสรีภาพของตน, ให้ยืนหยัดต่อสู้เมลิไคยาห์และคนที่แตกแยกออกไป, ซึ่งเรียกว่าชาวอเมลิไคยาห์.

Moroni said unto them: Behold, we are a remnant of the seed of Jacob; yea, we are a remnant of the seed of Joseph, whose coat was rent by his brethren into many pieces; yea, and now behold, let us remember to keep the commandments of God, or our garments shall be rent by our brethren, and we be cast into prison, or be sold, or be slain.

Yea, let us preserve our liberty as a remnant of Joseph; yea, let us remember the words of Jacob, before his death, for behold, he saw that a part of the remnant of the coat of Joseph was preserved and had not decayed. And he said—Even as this remnant of garment of my son hath been preserved, so shall a remnant of the seed of my son be preserved by the hand of God, and be taken unto himself, while the remainder of the seed of Joseph shall perish, even as the remnant of his garment.

Now behold, this giveth my soul sorrow; nevertheless, my soul hath joy in my son, because of that part of his seed which shall be taken unto God.

Now behold, this was the language of Jacob.

And now who knoweth but what the remnant of the seed of Joseph, which shall perish as his garment, are those who have dissented from us? Yea, and even it shall be ourselves if we do not stand fast in the faith of Christ.

And now it came to pass that when Moroni had said these words he went forth, and also sent forth in all the parts of the land where there were dissensions, and gathered together all the people who were desirous to maintain their liberty, to stand against Amalickiah and those who had dissented, who were called Amalickiahites.

๒๙ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่ออแมลิไคยาห์เห็นว่าผู้คนของโมโรไนมีจำนวนมากมายิ่งกว่าชาวอแมลิไคยาห์—และเขาเห็นด้วยว่าผู้คนของเขาสงสัยเกี่ยวกับความยุติธรรมของอุดมการณ์ซึ่งพวกเขารับไว้—ฉะนั้น, โดยกลัวว่าเขาจะเอาชนะไม่ได้, เขาจึงพาผู้คนของเขาที่ยอมและออกไปยังแผ่นดินแห่งนีไฟ.

๓๐ บัดนี้โมโรไนคิดว่าไม่เป็นการดีที่ชาวเลมมันจะมีกำลังเพิ่มอีก; ฉะนั้นท่านจึงคิดจะสกัดกั้นผู้คนของอแมลิไคยาห์ออกไป, หรือจับคนเหล่านั้นและนำพวกเขากลับมา, และประหารอแมลิไคยาห์เสีย; แท้จริงแล้ว, เพราะท่านรู้ว่าเขาจะยั่วยุชาวเลมมันให้เกิดโทสะต่อต้านพวกเขา, และทำให้คนเหล่านั้นมารบกับพวกเขา; และการนี้ท่านรู้ว่าอแมลิไคยาห์จะทำเพื่อเขาจะบรรลุจุดประสงค์ของตน.

๓๑ ฉะนั้นโมโรไนคิดว่าเป็นการดีที่ท่านจะนำกองทัพของท่าน, ซึ่งรวมกันอยู่แล้ว, และมีอาวุธพร้อม, และเข้ามาในพันธสัญญาเพื่อรักษาสันติภาพ—และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ท่านนำกองทัพของท่านและออกเดินทัพไปในแดนทุรกันดารพร้อมด้วยกระโจม, เพื่อสกัดกั้นเส้นทางของอแมลิไคยาห์ในแดนทุรกันดาร.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านทำไปตามความปรารถนาของท่าน, และเดินทัพออกไปในแดนทุรกันดาร, และสกัดกองทัพของอแมลิไคยาห์ไว้.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออแมลิไคยาห์หลบหนีไปพร้อมกับผู้คนจำนวนน้อยของเขาจำนวนหนึ่ง, และคนที่เหลืออยู่ถูกส่งไปอยู่ในเงื้อมมือของโมโรไนและพากลับไปแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา.

๓๔ บัดนี้, โมโรไนโดยที่ เป็นผู้ได้รับการกำหนดโดยหัวหน้าผู้พิพากษาและเสียงของผู้คน, ฉะนั้นท่านจึงมีพลังอำนาจตามความประสงค์ของท่านกับกองทัพของชาวนีไฟ, ที่จะจัดตั้งและใช้สิทธิอำนาจปกครองพวกเขา.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้ใดก็ตามในชาวอแมลิไคยาห์ที่ไม่ยอมเข้ามาในพันธสัญญาที่จะสนับสนุนอุดมการณ์แห่งเสรีภาพ, เพื่อจะดำรงรักษาการปกครองอันเป็นอิสระไว้, ท่านก็ให้ประหารเสีย; และมีอยู่เพียงไม่กี่คนที่ปฏิเสธพันธสัญญาแห่งอิสรภาพ.

And it came to pass that when Amalickiah saw that the people of Moroni were more numerous than the Amalickiahites—and he also saw that his people were doubtful concerning the justice of the cause in which they had undertaken—therefore, fearing that he should not gain the point, he took those of his people who would and departed into the land of Nephi.

Now Moroni thought it was not expedient that the Lamanites should have any more strength; therefore he thought to cut off the people of Amalickiah, or to take them and bring them back, and put Amalickiah to death; yea, for he knew that he would stir up the Lamanites to anger against them, and cause them to come to battle against them; and this he knew that Amalickiah would do that he might obtain his purposes.

Therefore Moroni thought it was expedient that he should take his armies, who had gathered themselves together, and armed themselves, and entered into a covenant to keep the peace—and it came to pass that he took his army and marched out with his tents into the wilderness, to cut off the course of Amalickiah in the wilderness.

And it came to pass that he did according to his desires, and marched forth into the wilderness, and headed the armies of Amalickiah.

And it came to pass that Amalickiah fled with a small number of his men, and the remainder were delivered up into the hands of Moroni and were taken back into the land of Zarahemla.

Now, Moroni being a man who was appointed by the chief judges and the voice of the people, therefore he had power according to his will with the armies of the Nephites, to establish and to exercise authority over them.

And it came to pass that whomsoever of the Amalickiahites that would not enter into a covenant to support the cause of freedom, that they might maintain a free government, he caused to be put to death; and there were but few who denied the covenant of freedom.

- ๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นด้วยคือ, ท่านให้นำธง
แห่งเสรีภาพชักขึ้นไว้บนหอสูงทุกแห่งซึ่งมีอยู่ทั่วแผ่น
ดิน, ซึ่งชาวไนไฟครอบครอง; และโมโรไนตั้งพื้นธงแห่ง
เสรีภาพไว้ในบรรดาชาวไนไฟดังนี้.
- ๓๗ และพวกเขาเริ่มมีสันติในแผ่นดินอีก; และดังนั้น
พวกเขาธำรงรักษาสันติในแผ่นดินไว้จนเกือบถึงปลาย
ปีที่สิบเก้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษา.
- ๓๘ และฮีลามันและพวกมหาปุโรหิตได้ธำรงรักษา
ระเบียบในศาสนจักรไว้ด้วย; แท้จริงแล้ว, แม้ตลอด
เวลาสี่ปีที่พวกเขามีสันติและความชื่นชมยินดีเป็นอัน
มากในศาสนจักร.
- ๓๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีคนเป็นอันมาก
ตาย, โดยเชื่ออย่างมั่นคงว่าจิตวิญญาณพวกเขาจะได้
รับการไถ่โดยพระเจ้าพระเยซูคริสต์; ดังนั้นพวกเขาจึง
จากโลกนี้ไปด้วยความชื่นชมยินดี.
- ๔๐ และมีบางคนที่ตายด้วยการป่วยไข้, ซึ่งในบาง
ฤดูกาลของปีเกิดขึ้นบ่อย ๆ ในแผ่นดิน—แต่ไม่ตาย
มากนักด้วยการป่วยไข้, เพราะคุณภาพอันดีเยี่ยมของ
พืชและรากไม้หลายชนิดซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้ทรง
เตรียมไว้ให้เพื่อขจัดสาเหตุของโรค, ซึ่งโรคเหล่านั้น
มนุษย์ต้องเป็นเนื่องจากธรรมชาติของดินฟ้าอากาศ
—
- ๔๑ แต่มีคนเป็นอันมากตายด้วยความชรา; และบรรดา
ผู้ที่ตายในศรัทธาแห่งพระคริสต์มีความสุขอยู่กับ
พระองค์, ดังที่เราจำต้องคิด.

And it came to pass also, that he caused the title of
liberty to be hoisted upon every tower which was in
all the land, which was possessed by the Nephites;
and thus Moroni planted the standard of liberty
among the Nephites.

And they began to have peace again in the land;
and thus they did maintain peace in the land until
nearly the end of the nineteenth year of the reign of
the judges.

And Helaman and the high priests did also main-
tain order in the church; yea, even for the space of
four years did they have much peace and rejoicing in
the church.

And it came to pass that there were many who
died, firmly believing that their souls were redeemed
by the Lord Jesus Christ; thus they went out of the
world rejoicing.

And there were some who died with fevers, which
at some seasons of the year were very frequent in the
land—but not so much so with fevers, because of the
excellent qualities of the many plants and roots
which God had prepared to remove the cause of dis-
eases, to which men were subject by the nature of the
climate—

But there were many who died with old age; and
those who died in the faith of Christ are happy in
him, as we must needs suppose.

แอลมา ๔๗

- ๑ บัดนี้เราจะกลับมาพูดในบันทึกของเราถึงอแมลิไคยาห์และคนที่หลบหนีไปในแดนทุรกันดารกับเขา; เพราะ, ดูเถิด, เขาพาคนที่ไปกับเขา, และขึ้นไปยังแผ่นดินแห่งนีไฟไปในบรรดาชาวเลมัน, และยั่วชาวเลมันให้เกิดโทสะต่อต้านผู้คนของนีไฟ, ถึงขนาดที่กษัตริย์ของชาวเลมันออกถ้อยแถลงไปทั่วแผ่นดินของตน, ในบรรดาผู้คนทั้งหมดของตน, ให้พวกเขารวมกันอีกเพื่อไปสู้รบกับชาวนีไฟ.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อถ้อยแถลงออกไปในบรรดาคนทั้งหลายพวกเขาครั่นคร้ามยิ่งนัก; แท้จริงแล้ว, พวกเขากลัวที่จะทำให้อกษัตริย์ไม่พอใจ, และพวกเขากลัวที่จะไปสู้รบกับชาวนีไฟด้วยเกลือกพวกเขาจะต้องเสียชีวิต. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาไม่ยอม, หรือพวกเขาเป็นส่วนมากไม่ยอม, ทำตามคำสั่งของกษัตริย์.
- ๓ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์โกรธเพราะความไม่เชื่อฟังของพวกเขา; ฉะนั้นเขามอบอำนาจบัญชาการกองทัพของเขาส่วนนั้นที่เชื่อฟังคำสั่งของเขาแก่อแมลิไคยาห์, และสั่งเขาว่าเขาจะออกไปบีบบังคับคนเหล่านั้นให้จับอาวุธ.
- ๔ บัดนี้ดูเถิด, นี่เป็นความปรารถนาของอแมลิไคยาห์; เพราะโดยที่เขาเป็นคนมีเล่ห์เหลี่ยมมากที่จะทำความชั่วฉะนั้นเขาจึงคิดวางแผนกำจัดกษัตริย์ของชาวเลมันให้พ้นจากบัลลังก์.
- ๕ และบัดนี้เขามีอำนาจบัญชาการชาวเลมันพวกที่นิยมกษัตริย์; และเขาพยายามให้ได้รับความนิยมนจากคนที่ไม่เชื่อฟัง; ฉะนั้นเขาจึงออกไปยังที่ซึ่งมีชื่อว่าโอไนด์, เพราะชาวเลมันทั้งหมดหลบหนีไปอยู่ที่นั่น; เนื่องจากพวกเขารู้ว่ากองทัพกำลังยกมา, และ, โดยคิดว่ากองทัพยกมาเพื่อทำลายพวกตน, ฉะนั้นพวกเขาจึงหลบหนีไปโอไนด์, ไปยังสถานที่แห่งกำลังพล.
- ๖ และพวกเขากำหนดชายผู้หนึ่งขึ้นเป็นกษัตริย์และผู้นำให้ปกครองพวกตน, โดยกำหนดในใจของตนด้วยความตั้งใจมั่นคงว่าพวกเขาจะไม่ยอมให้ตนถูกบังคับให้ไปสู้รบกับชาวนีไฟ.

Alma 47

Now we will return in our record to Amalickiah and those who had fled with him into the wilderness; for, behold, he had taken those who went with him, and went up in the land of Nephi among the Lamanites, and did stir up the Lamanites to anger against the people of Nephi, insomuch that the king of the Lamanites sent a proclamation throughout all his land, among all his people, that they should gather themselves together again to go to battle against the Nephites.

And it came to pass that when the proclamation had gone forth among them they were exceedingly afraid; yea, they feared to displease the king, and they also feared to go to battle against the Nephites lest they should lose their lives. And it came to pass that they would not, or the more part of them would not, obey the commandments of the king.

And now it came to pass that the king was wroth because of their disobedience; therefore he gave Amalickiah the command of that part of his army which was obedient unto his commands, and commanded him that he should go forth and compel them to arms.

Now behold, this was the desire of Amalickiah; for he being a very subtle man to do evil therefore he laid the plan in his heart to dethrone the king of the Lamanites.

And now he had got the command of those parts of the Lamanites who were in favor of the king; and he sought to gain favor of those who were not obedient; therefore he went forward to the place which was called Onidah, for thither had all the Lamanites fled; for they discovered the army coming, and, supposing that they were coming to destroy them, therefore they fled to Onidah, to the place of arms.

And they had appointed a man to be a king and a leader over them, being fixed in their minds with a determined resolution that they would not be subjected to go against the Nephites.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขามาชุมนุมกันอยู่บนยอดเขาซึ่งเรียกว่าแอนทิพัส, เพื่อเตรียมสู้รบ.

๘ บัดนี้ไม่ใช่เจตนาของอแมลิไคยาห์ที่จะสู้รบกับคนพวกนี้ตามคำสั่งของกษัตริย์; แต่ดูเถิด, มันเป็นเจตนาของเขาที่จะให้ตนเป็นที่นิยมของกองทัพชาวเลมัน, เพื่อเขาจะได้นำตัวเองขึ้นเป็นหัวหน้าและกำจัดกษัตริย์ออกจากบัลลังก์และเข้าครอบครองอาณาจักร.

๙ และดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาให้กองทัพของตนตั้งกระโจมอยู่ในหุบเขาซึ่งอยู่ใกล้ภูเขาแอนทิพัส.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อถึงเวลากลางคืน เขาส่งทูตลับไปในภูเขาแอนทิพัส, โดยปรารภนาให้หัวหน้าของพวกที่อยู่บนภูเขา, ซึ่งมีชื่อว่าลีฮอนไท, ให้ลงมายังเชิงเขา, เพราะตนปรารถนาจะพูดกับเขา.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อลีฮอนไทได้รับข่าวเขาไม่กล่าลงไปยังเชิงเขา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออแมลิไคยาห์ส่งคนไปอีกเป็นครั้งที่สอง, โดยปรารถนาให้เขาลงมา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลีฮอนไทไม่ยอมลงมา; และเขาส่งคนขึ้นไปอีกเป็นครั้งที่สาม.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่ออแมลิไคยาห์เห็นว่าเขาทำให้ลีฮอนไทลงมาจากภูเขาไม่ได้, เขาจึงขึ้นไปบนภูเขา, จนใกล้ค่ายของลีฮอนไท; และเขาส่งข่าวไปให้ลีฮอนไทอีกเป็นครั้งที่สี่, โดยปรารถนาให้เขาลงมา, และให้พาองครักษ์ของเขามาด้วย.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อลีฮอนไทลงมาหาอแมลิไคยาห์พร้อมด้วยองครักษ์ของเขา, อแมลิไคยาห์ปรารถนาให้เขาลงมาพร้อมด้วยกองทัพของเขาในเวลากลางคืน, และล้อมคนที่อยู่ในค่ายของพวกตนซึ่งกษัตริย์ได้มอบอำนาจให้เขาบังคับบัญชา, และว่าตนจะมอบคนเหล่านั้นให้อยู่ในมือของลีฮอนไท, หากเขาจะทำให้ตน (อแมลิไคยาห์) เป็นผู้นำคนที่สองปกครองทั้งกองทัพ.

And it came to pass that they had gathered themselves together upon the top of the mount which was called Antipas, in preparation to battle.

Now it was not Amalickiah's intention to give them battle according to the commandments of the king; but behold, it was his intention to gain favor with the armies of the Lamanites, that he might place himself at their head and dethrone the king and take possession of the kingdom.

And behold, it came to pass that he caused his army to pitch their tents in the valley which was near the mount Antipas.

And it came to pass that when it was night he sent a secret embassy into the mount Antipas, desiring that the leader of those who were upon the mount, whose name was Lehonti, that he should come down to the foot of the mount, for he desired to speak with him.

And it came to pass that when Lehonti received the message he durst not go down to the foot of the mount. And it came to pass that Amalickiah sent again the second time, desiring him to come down. And it came to pass that Lehonti would not; and he sent again the third time.

And it came to pass that when Amalickiah found that he could not get Lehonti to come down off from the mount, he went up into the mount, nearly to Lehonti's camp; and he sent again the fourth time his message unto Lehonti, desiring that he would come down, and that he would bring his guards with him.

And it came to pass that when Lehonti had come down with his guards to Amalickiah, that Amalickiah desired him to come down with his army in the night-time, and surround those men in their camps over whom the king had given him command, and that he would deliver them up into Lehonti's hands, if he would make him (Amalickiah) a second leader over the whole army.

- ๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลีฮอนไทลงมาพร้อมด้วยคนของเขาและล้อมคนของอแมลิไคยาห์ไว้, เพื่อก่อนที่พวกเขาจะตื่นขึ้นตอนรุ่งอรุณของวันพวกเขาก็ถูกกองทัพของลีฮอนไทล้อมไว้แล้ว.
- ๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาเห็นว่าตนถูกล้อม, จึงวิ่งวอนอแมลิไคยาห์ให้เขายอมให้พวกตนเข้าร่วมกับพี่น้องของตน, เพื่อจะได้ไม่ถูกทำลาย. บัดนี้คือสิ่งที่อแมลิไคยาห์ปรารถนา.
- ๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขามอบคนของเขาไป, ซึ่งตรงกันข้ามกับคำสั่งของกษัตริย์. บัดนี้คือสิ่งที่อแมลิไคยาห์ปรารถนา, เพื่อแผนของตนในการกำจัดกษัตริย์จากบัลลังก์จะสำเร็จ.
- ๑๗ บัดนี้คือธรรมเนียมในบรรดาชาวเลมัน, ว่าหากหัวหน้าผู้นำของตนถูกฆ่าตาย, ก็จะกำหนดผู้นำคนที่สองให้ขึ้นมาเป็นหัวหน้าผู้นำของตน.
- ๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออแมลิไคยาห์ให้ผู้รับใช้คนหนึ่งของเขาวางยาพิษลีฮอนไททีละน้อย, จนตาย.
- ๑๙ บัดนี้, เมื่อลีฮอนไทตายแล้ว, ชาวเลมันจึงกำหนดอแมลิไคยาห์เป็นผู้นำของตนและเป็นหัวหน้าผู้บัญชาการของตน.
- ๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออแมลิไคยาห์ออกเดินทางพร้อมด้วยกองทัพของเขา (เพราะเขาได้ตามความปรารถนาของเขาแล้ว) ไปแผ่นดินแห่งนีไฟ, ยังเมืองแห่งนีไฟ, ซึ่งเป็นเมืองหลวง.
- ๒๑ และกษัตริย์ออกมาพบเขาพร้อมด้วยองครักษ์, เพราะเขาคิดว่าอแมลิไคยาห์ปฏิบัติตามคำสั่งของตนแล้ว, และว่าอแมลิไคยาห์รวบรวมกองทัพใหญ่เช่นนั้นเพื่อไปสู้กับชาวนีไฟในการรบ.
- ๒๒ แต่ดูเถิด, เมื่อกษัตริย์ออกมาพบเขาอแมลิไคยาห์ให้ผู้รับใช้ของตนออกไปพบกษัตริย์. และคนเหล่านั้นออกมาและโน้มกายต่อหน้ากษัตริย์, เสมือนหนึ่งแสดงความเคารพเพราะความยิ่งใหญ่ของเขา.
- ๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์ยื่นมือออกไปพุงพวกเขาขึ้น, ดังที่เป็นธรรมเนียมของชาวเลมัน, อันเป็นหมายสำคัญแห่งสันติ, ซึ่งธรรมเนียมนี้พวกเขาเอามาจากชาวนีไฟ.

And it came to pass that Lehonti came down with his men and surrounded the men of Amalickiah, so that before they awoke at the dawn of day they were surrounded by the armies of Lehonti.

And it came to pass that when they saw that they were surrounded, they pled with Amalickiah that he would suffer them to fall in with their brethren, that they might not be destroyed. Now this was the very thing which Amalickiah desired.

And it came to pass that he delivered his men, contrary to the commands of the king. Now this was the thing that Amalickiah desired, that he might accomplish his designs in dethroning the king.

Now it was the custom among the Lamanites, if their chief leader was killed, to appoint the second leader to be their chief leader.

And it came to pass that Amalickiah caused that one of his servants should administer poison by degrees to Lehonti, that he died.

Now, when Lehonti was dead, the Lamanites appointed Amalickiah to be their leader and their chief commander.

And it came to pass that Amalickiah marched with his armies (for he had gained his desires) to the land of Nephi, to the city of Nephi, which was the chief city.

And the king came out to meet him with his guards, for he supposed that Amalickiah had fulfilled his commands, and that Amalickiah had gathered together so great an army to go against the Nephites to battle.

But behold, as the king came out to meet him Amalickiah caused that his servants should go forth to meet the king. And they went and bowed themselves before the king, as if to reverence him because of his greatness.

And it came to pass that the king put forth his hand to raise them, as was the custom with the Lamanites, as a token of peace, which custom they had taken from the Nephites.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อเขาพยุงคนแรก
ลุกจากพื้น, ดูเถิดเขาก็แทงกษัตริย์ทะลุหัวใจ; และเขา
ล้มลงสู่พื้นดิน.

๒๕ บัดนี้ผู้รับใช้ของกษัตริย์หลบหนีไป; และผู้รับใช้ของ
อแมลิไคยาห์ส่งเสียงร้องขึ้น, มีความว่า :

๒๖ ดูเถิด, ผู้รับใช้ของกษัตริย์แทงเขาทะลุหัวใจ, และ
เขาล้มลงและพวกนั้นหลบหนีไปแล้ว; ดูเถิด, มาดู.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออแมลิไคยาห์สั่งให้ยก
กองทัพของเขาเข้ามาดูว่าเกิดอะไรขึ้นกับกษัตริย์;
และเมื่อพวกเขามาถึงที่เกิดเหตุ, และพบกษัตริย์นอน
จมกองเลือด, อแมลิไคยาห์แสร้งทำเป็นโกรธ, และ
กล่าวว่า : ผู้ใดก็ตามที่รักกษัตริย์, ขอให้ออกมา, และไล่
ตามผู้รับใช้ของเขาไปเพื่อจะได้สังหารพวกเขาเสีย.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนทั้งหมดที่รัก
กษัตริย์, เมื่อได้ยินถ้อยคำนี้, ก็ออกมาและไล่ตามผู้รับ
ใช้ของกษัตริย์ไป.

๒๙ บัดนี้เมื่อผู้รับใช้ของกษัตริย์เห็นกองทัพไล่ตามมา,
พวกเขาก็หวาดกลัวอีก, และหลบหนีเข้าไปในแดน
ทุรกันดาร, และข้ามไปยังแผ่นดินแห่งเซราเอมมาและ
เข้าสมทบกับผู้คนของแอมมอน.

๓๐ และกองทัพซึ่งไล่ตามพวกนั้นมาจึงกลับไป, โดยที่
ได้ติดตามอย่างไร้ผล; และดังนั้นอแมลิไคยาห์, โดยกล
โกงของเขา, จึงชนะใจผู้คน.

๓๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในวันพรุ่งเขาเข้าเมืองนี
ไฟพร้อมด้วยกองทัพของเขา, และเข้าครอบครอง
เมือง.

๓๒ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือราชินี, เมื่อนาง
ได้ยินว่ากษัตริย์ถูกสังหาร—เพราะอแมลิไคยาห์ได้ส่ง
ทูตไปหาราชินีโดยแจ้งต่อนางว่ากษัตริย์ถูกผู้รับใช้ของ
เขาสังหาร, ว่าเขาไล่ตามพวกนั้นไปพร้อมด้วยกองทัพ
ของเขา, แต่ไม่เป็นผล, และพวกนั้นหนีไปได้—

๓๓ ฉะนั้น, เมื่อราชินีได้รับข่าวนี้นางจึงส่งคนไปหาอแม
ลิไคยาห์, प्रารณาให้เขาละเว้นผู้คนในเมือง; และนาง
प्रารณาให้เขามาหานางด้วย; และนางप्रารณาให้
เขานำพยานมากับเขาด้วยเพื่อจะเป็นพยานเกี่ยวกับการ
ตายของกษัตริย์.

And it came to pass that when he had raised the
first from the ground, behold he stabbed the king to
the heart; and he fell to the earth.

Now the servants of the king fled; and the servants
of Amalickiah raised a cry, saying:

Behold, the servants of the king have stabbed him
to the heart, and he has fallen and they have fled; be-
hold, come and see.

And it came to pass that Amalickiah commanded
that his armies should march forth and see what had
happened to the king; and when they had come to
the spot, and found the king lying in his gore,
Amalickiah pretended to be wroth, and said:
Whosoever loved the king, let him go forth, and pur-
sue his servants that they may be slain.

And it came to pass that all they who loved the
king, when they heard these words, came forth and
pursued after the servants of the king.

Now when the servants of the king saw an army
pursuing after them, they were frightened again, and
fled into the wilderness, and came over into the land
of Zarahemla and joined the people of Ammon.

And the army which pursued after them returned,
having pursued after them in vain; and thus
Amalickiah, by his fraud, gained the hearts of the
people.

And it came to pass on the morrow he entered the
city Nephi with his armies, and took possession of
the city.

And now it came to pass that the queen, when she
had heard that the king was slain—for Amalickiah
had sent an embassy to the queen informing her that
the king had been slain by his servants, that he had
pursued them with his army, but it was in vain, and
they had made their escape—

Therefore, when the queen had received this mes-
sage she sent unto Amalickiah, desiring him that he
would spare the people of the city; and she also de-
sired him that he should come in unto her; and she
also desired him that he should bring witnesses with
him to testify concerning the death of the king.

๓๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออแมลิไคยาห์พาผู้รับใช้คนเดียวกันกับที่สังหารกษัตริย์, และคนทั้งหมดที่อยู่กับเขามา, และเข้าไปหาราชินี, ในที่ที่นางนั่งอยู่; และพวกเขาทุกคนเป็นพยานแก่นางว่ากษัตริย์ถูกผู้รับใช้ของเขาเองสังหาร; และพวกเขากล่าวอีกด้วยว่า : พวกนั้นหลบหนีไป; สิ่งนี้ไม่เป็นพยานกล่าวโทษพวกนั้นหรือ ? และดังนั้นพวกเขาทำให้ราชินีพอใจเกี่ยวกับการตายของกษัตริย์.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออแมลิไคยาห์พยายามทำตนให้เป็นที่พอใจของราชินี, และรับนางเป็นภรรยา; และด้วยกลโกงของเขา, และด้วยความช่วยเหลือของผู้รับใช้ที่เจ้าเล่ห์ของเขา, เขาจึงได้อาณาจักร; แท้จริงแล้ว, เป็นที่ยอมรับว่าเขาเป็นกษัตริย์ตลอดทั่วแผ่นดิน, ในบรรดาผู้คนทั้งหมดของชาวเลมัน, ซึ่งประกอบด้วยชาวเลมันกับชาวเลมูเอลและชาวอิซมาเอล, และผู้แตกแยกจากชาวนีไฟทั้งหมด, นับแต่การปกครองของนีไฟมาจนถึงปัจจุบันนี้.

๓๖ บัดนี้พวกที่แตกแยกเหล่านี้, โดยที่มีคำสอนมาอย่างเดียวกันและข้อมูลอย่างเดียวกันกับชาวนีไฟ, แท้จริงแล้ว, โดยได้รับคำสอนมาในความรู้อย่างเดียวกันเกี่ยวกับพระเจ้า, กระนั้นก็ตาม, ยังเป็นเรื่องแปลกที่จะเล่าว่า, หลังจากการแตกแยกของพวกเขาไม่นานพวกเขากลายเป็นคนแข็งกระด้างยิ่งขึ้นและไม่สำนึกผิด, และป่าเถื่อน, ซั่วร้ายและดุร้ายยิ่งไปกว่าชาวเลมัน—ลุ่มหลงอยู่กับประเพณีชาวเลมัน; ปล่อยตนให้ความเกียจคร้าน, และความลามกน่านับการ; แท้จริงแล้ว, ลืมพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตนอย่างหมดสิ้น.

And it came to pass that Amalickiah took the same servant that slew the king, and all them who were with him, and went in unto the queen, unto the place where she sat; and they all testified unto her that the king was slain by his own servants; and they said also: They have fled; does not this testify against them? And thus they satisfied the queen concerning the death of the king.

And it came to pass that Amalickiah sought the favor of the queen, and took her unto him to wife; and thus by his fraud, and by the assistance of his cunning servants, he obtained the kingdom; yea, he was acknowledged king throughout all the land, among all the people of the Lamanites, who were composed of the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites, and all the dissenters of the Nephites, from the reign of Nephi down to the present time.

Now these dissenters, having the same instruction and the same information of the Nephites, yea, having been instructed in the same knowledge of the Lord, nevertheless, it is strange to relate, not long after their dissensions they became more hardened and impenitent, and more wild, wicked and ferocious than the Lamanites—drinking in with the traditions of the Lamanites; giving way to indolence, and all manner of lasciviousness; yea, entirely forgetting the Lord their God.

แอลมา ๔๘

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ, ทันทิที่อัมลิกไคยาห์ได้อำนาจจากราชเจ้าเริ่มจูงใจชาวเลมันให้เกลียดชังผู้คนของนีไฟ; แท้จริงแล้ว, เขากำหนดคนให้พูดกับชาวเลมันจากหอสูงของตน, ต่อด้านชาวนีไฟ.
- ๒ และดังนั้นเขาจึงจูงใจพวกนั้นให้เกลียดชังชาวนีไฟ, ถึงกับว่าในตอนปลายปีที่สิบเก้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, โดยที่เขาทำสำเร็จเช่นนั้นตามแผนของตนจนถึงบัดนี้, แท้จริงแล้ว, โดยได้รับการตั้งเป็นกษัตริย์เหนือชาวเลมัน, เขามายมั่นจะปกครองเหนือทั้งแผ่นดินด้วย, แท้จริงแล้ว, และผู้คนทั้งปวงซึ่งอยู่ในแผ่นดิน, ทั้งชาวนีไฟและชาวเลมันด้วย.
- ๓ ฉะนั้นเขาจึงทำสำเร็จแล้วตามแผนของตน, เพราะเขาได้ทำให้ใจชาวเลมันแข็งกระด้างและทำให้จิตใจคนพวกนั้นมีมืดบอด, และยั่วให้โกรธ, ถึงขนาดที่เขารวบรวมไพร่พลได้มากมายเพื่อไปสู้รบกับชาวนีไฟ.
- ๔ ด้วยเขาตั้งใจแล้ว, เพราะจำนวนมากมายของผู้คนของตน, ที่จะเอาชนะชาวนีไฟและพาคนพวกนั้นมาสู่ความเป็นทาส.
- ๕ และดังนั้นเขาตั้งแม่ทัพนายกองจากบรรดาชาวโซรัม, โดยที่พวกนี้รู้ดีที่สุดเกี่ยวกับกองกำลังของชาวนีไฟ, และที่ซ่อนของพวกเข, และส่วนที่อ่อนแอที่สุดของเมืองพวกเขา; ฉะนั้นเขาจึงกำหนดพวกนี้ให้เป็นแม่ทัพนายกองบังคับบัญชากองทัพเขา.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนพวกนี้นำค่ายพักของตนไป, และเคลื่อนไปยังแผ่นดินแห่งเซราเฮมลาในแดนทุรกันดาร.
- ๗ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่อัมลิกไคยาห์ได้อำนาจมาด้วยกลโกงและการหลอกลวงดังนี้, อีกด้านหนึ่ง, โมโรไน, กำลังเตรียมจิตใจผู้คนให้ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.
- ๘ แท้จริงแล้ว, ท่านได้ส่งเสริมกองทัพชาวนีไฟให้เข้มแข็ง, และตั้งป้อมเล็ก ๆ, หรือที่ซ่อน; โดยกองมูลดินไว้โดยรอบเพื่อกั้นล้อมกองทัพของเขา, และสร้างกำแพงศิลาขึ้นล้อมรอบพวกเขา, รอบเมืองพวกเขาและชายแดนของผืนแผ่นดินพวกเขา; แท้จริงแล้ว, โดยรอบทั่วแผ่นดิน.

Alma 48

And now it came to pass that, as soon as Amalickiah had obtained the kingdom he began to inspire the hearts of the Lamanites against the people of Nephi; yea, he did appoint men to speak unto the Lamanites from their towers, against the Nephites.

And thus he did inspire their hearts against the Nephites, insomuch that in the latter end of the nineteenth year of the reign of the judges, he having accomplished his designs thus far, yea, having been made king over the Lamanites, he sought also to reign over all the land, yea, and all the people who were in the land, the Nephites as well as the Lamanites.

Therefore he had accomplished his design, for he had hardened the hearts of the Lamanites and blinded their minds, and stirred them up to anger, insomuch that he had gathered together a numerous host to go to battle against the Nephites.

For he was determined, because of the greatness of the number of his people, to overpower the Nephites and to bring them into bondage.

And thus he did appoint chief captains of the Zoramites, they being the most acquainted with the strength of the Nephites, and their places of resort, and the weakest parts of their cities; therefore he appointed them to be chief captains over his armies.

And it came to pass that they took their camp, and moved forth toward the land of Zarahemla in the wilderness.

Now it came to pass that while Amalickiah had thus been obtaining power by fraud and deceit, Moroni, on the other hand, had been preparing the minds of the people to be faithful unto the Lord their God.

Yea, he had been strengthening the armies of the Nephites, and erecting small forts, or places of resort; throwing up banks of earth round about to enclose his armies, and also building walls of stone to encircle them about, round about their cities and the borders of their lands; yea, all round about the land.

๙ และในแนวปราคการที่อ่อนแอที่สุดของพวกเขาท่านวางคนไว้มากที่สุด; และดังนี้ท่านสร้างแนวปราคการและทำให้แผ่นดินที่ชาวไนไฟครอบครองแข็งแรงยิ่งขึ้น.

๑๐ และดังนี้ท่านกำลังเตรียมพร้อมเพื่อสนับสนุนเสรีภาพของพวกเขา, ผืนแผ่นดินของพวกเขา, ภรรยา, และลูก ๆ ของพวกเขา, และสันติภาพของพวกเขา, และเพื่อพวกเขาจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตน, และเพื่อพวกเขาจะได้ดำรงรักษาสิ่งที่ศัตรูเรียกว่าอุดมการณ์ของชาวคริสต์.

๑๑ และโมโรไนเป็นบุรุษที่แข็งแรงและทรงพลัง; ท่านเป็นคนมีความเข้าใจอันสมบูรณ์; แท้จริงแล้ว, เป็นคนที่ไม่ชื่นชมการนองเลือด; เป็นคนที่มีจิตวิญญาณเป็ดในเสรีภาพและอิสรภาพแห่งประเทศของท่าน, และพี่น้องท่านในการพ้นจากพันธนาการและการเป็นทาส;

๑๒ แท้จริงแล้ว, เป็นคนที่มีใจชื่นบานด้วยการน้อมขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้าของท่าน, สำหรับอภิสิทธิ์และพรต่าง ๆ ที่พระองค์ประทานแก่ผู้คนของท่าน; เป็นคนที่ได้ทำงานหนักอย่างยิ่งเพื่อความผาสุกและความปลอดภัยของผู้คนของท่าน.

๑๓ แท้จริงแล้ว, และท่านเป็นคนที่มั่นคงด้วยศรัทธาแห่งพระคริสต์, และท่านได้กล่าวคำปฏิญาณที่จะปกป้องผู้คนของท่าน, สิทธิของท่าน, และประเทศของท่าน, และศาสนาของท่าน, แม้จนถึงการสูญเสียเลือดของท่าน.

๑๔ บัดนี้ชาวไนไฟได้รับการสอนให้ป้องกันตัวจากศัตรูของตน, แม้จนถึงการหลั่งเลือดหากจำเป็น; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาได้รับการสอนไม่ให้รุกรานเลยด้วย, แท้จริงแล้ว, ไม่ให้ยกดาบเลยเว้นแต่จะเป็นไปเพื่อต่อสู้ศัตรู, เว้นแต่จะเป็นไปเพื่อปกป้องรักษาชีวิตตน.

๑๕ และนี่คือความเชื่อของพวกเขา, คือโดยการปฏิบัติดังนี้พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทำให้พวกเขารุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน, หรืออีกนัยหนึ่ง, หากพวกเขาซื่อสัตย์ในการรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าคือพระองค์จะทรงทำให้พวกเขารุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว, จะทรงเตือนพวกเขาให้หลบหนี, หรือให้เตรียมรับสงคราม, ตามแต่อันตรายของพวกเขา;

And in their weakest fortifications he did place the greater number of men; and thus he did fortify and strengthen the land which was possessed by the Nephites.

And thus he was preparing to support their liberty, their lands, their wives, and their children, and their peace, and that they might live unto the Lord their God, and that they might maintain that which was called by their enemies the cause of Christians.

And Moroni was a strong and a mighty man; he was a man of a perfect understanding; yea, a man that did not delight in bloodshed; a man whose soul did joy in the liberty and the freedom of his country, and his brethren from bondage and slavery;

Yea, a man whose heart did swell with thanksgiving to his God, for the many privileges and blessings which he bestowed upon his people; a man who did labor exceedingly for the welfare and safety of his people.

Yea, and he was a man who was firm in the faith of Christ, and he had sworn with an oath to defend his people, his rights, and his country, and his religion, even to the loss of his blood.

Now the Nephites were taught to defend themselves against their enemies, even to the shedding of blood if it were necessary; yea, and they were also taught never to give an offense, yea, and never to raise the sword except it were against an enemy, except it were to preserve their lives.

And this was their faith, that by so doing God would prosper them in the land, or in other words, if they were faithful in keeping the commandments of God that he would prosper them in the land; yea, warn them to flee, or to prepare for war, according to their danger;

- ๑๖ และ, คือพระผู้เป็นเจ้าจะทรงทำให้เป็นที่รู้แก่พวกเขาด้วยว่าจะไปทางใดเพื่อป้องกันตนให้พ้นจากศัตรู, และโดยการทำดังนั้น, พระเจ้าจะทรงปลดปล่อยพวกเขา; และนี่คือความเชื่อของโมโรไน, และใจท่านปลาบปลื้มในสิ่งนั้น; ไม่ใช่ในการหลั่งเลือดแต่ในการทำควาดี, ในการปกป้องรักษาผู้คนของท่าน, แท้จริงแล้ว, ในการรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, แท้จริงแล้ว, และในการต้านทานความชั่วช้าสามานย์.
- ๑๗ แท้จริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้วข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, หากคนทั้งปวงได้เป็นแล้ว, และได้เป็น, และจะเป็นอยู่ตลอดไป, เหมือนกับโมโรไน, ดูกิจ, พลันั้นของนรกจะสั่นสะเทือนตลอดกาล; แท้จริงแล้ว, มารจะไม่มีวันมีอำนาจเหนือใจลูกหลานมนุษย์.
- ๑๘ ดูกิจ, ท่านเป็นคนเหมือนกับแอมัน, ผู้เป็นบุตรของโมไซยาห์, แท้จริงแล้ว, และแม้บุตรคนอื่น ๆ ของโมไซยาห์, แท้จริงแล้ว, และแอลมากับบุตรท่านด้วย, เพราะคนเหล่านั้นล้วนเป็นคนของพระผู้เป็นเจ้า.
- ๑๙ บัดนี้ดูกิจ, ฮีลามันและพี่น้องท่านหาได้รับใช้ผู้คนน้อยไปกว่าโมโรไนไม่; เพราะพวกเขาสั่งสอนพระวณะของพระผู้เป็นเจ้า, และพวกเขาให้บังเกิดมาสู่การกลับใจแก่คนทั้งปวงผู้ใดก็ตามที่ยอมสละบาปทั้งหลายของพวกเขา.
- ๒๐ และดังนั้นพวกเขาจึงออกไป, และผู้คนนอบน้อมถ่อมตนเพราะถ้อยคำพวกเขา, ถึงขนาดที่พวกเขาเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าอย่างยิ่ง, และดังนั้นพวกเขาจึงเป็นอิสระจากสงครามและความขัดแย้งระหว่างพวกเขาเอง, แท้จริงแล้ว, แม้เป็นเวลาถึงสี่ปี.
- ๒๑ แต่, ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้, ในตอนปลายปีที่สิบเก้า, แท้จริงแล้ว, ทั้งที่มีสันติภาพระหว่างพวกเขาเอง, พวกเขาจะถูกบีบบังคับอย่างไม่เต็มใจให้ต่อสู้กับชาวเลมัน, พี่น้องของตน.
- ๒๒ แท้จริงแล้ว, และท้ายที่สุด, สงครามของพวกเขาที่ทำกับชาวเลมันไม่เคยได้หยุดเลยเป็นเวลาหลายปี, ทั้งที่พวกเขาไม่เต็มใจอย่างมาก.
- ๒๓ บัดนี้, พวกเขาเสียใจที่จะจับอาวุธขึ้นต่อสู้กับชาวเลมัน, เพราะพวกเขาไม่ได้เบิกบานในการหลั่งเลือด; แท้จริงแล้ว, และนี่ยังไม่หมด—พวกเขาเสียใจที่จะเป็นหนทางในการส่งพี่น้องของตนเป็นอันมากออกจากโลกนี้ไปสู่โลกนิรันดร์, โดยไม่ได้เตรียมพร้อมเพื่อพบพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.

And also, that God would make it known unto them whither they should go to defend themselves against their enemies, and by so doing, the Lord would deliver them; and this was the faith of Moroni, and his heart did glory in it; not in the shedding of blood but in doing good, in preserving his people, yea, in keeping the commandments of God, yea, and resisting iniquity.

Yea, verily, verily I say unto you, if all men had been, and were, and ever would be, like unto Moroni, behold, the very powers of hell would have been shaken forever; yea, the devil would never have power over the hearts of the children of men.

Behold, he was a man like unto Ammon, the son of Mosiah, yea, and even the other sons of Mosiah, yea, and also Alma and his sons, for they were all men of God.

Now behold, Helaman and his brethren were no less serviceable unto the people than was Moroni; for they did preach the word of God, and they did baptize unto repentance all men whosoever would hear-ken unto their words.

And thus they went forth, and the people did humble themselves because of their words, inso-much that they were highly favored of the Lord, and thus they were free from wars and contentions among themselves, yea, even for the space of four years.

But, as I have said, in the latter end of the nine-teenth year, yea, notwithstanding their peace amongst themselves, they were compelled reluc-tantly to contend with their brethren, the Lamanites.

Yea, and in fine, their wars never did cease for the space of many years with the Lamanites, notwith-standing their much reluctance.

Now, they were sorry to take up arms against the Lamanites, because they did not delight in the shed-ding of blood; yea, and this was not all—they were sorry to be the means of sending so many of their brethren out of this world into an eternal world, un-prepared to meet their God.

๒๔   กระนั้นก็ตาม, พวกเขายอมไม่ได้ที่จะสละชีวิตของตน, เพื่อให้ภรรยาและลูก ๆ ต้องถูกสังหารหมู่ด้วยความโหดร้ายป่าเถื่อนจากคนซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นพี่น้องของตน, แท้จริงแล้ว, และแตกแยกไปจากศาสนจักรของตน, และได้ทิ้งพวกเขาและจากไปเพื่อทำลายพวกเขาโดยสมทบกับชาวเลมัน.

๒๕   แท้จริงแล้ว, พวกเขาทนไม่ได้ที่พี่น้องของตนจะชื่นชมยินดีในเลือดของชาวนีไฟ, ตราบเท่าที่ยังมีใครสักคนที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเจ้าอยู่, เพราะพระสัญญาของพระเจ้ามีอยู่ว่า, หากพวกเขาจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์พวกเขาจะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน.

Nevertheless, they could not suffer to lay down their lives, that their wives and their children should be massacred by the barbarous cruelty of those who were once their brethren, yea, and had dissented from their church, and had left them and had gone to destroy them by joining the Lamanites.

Yea, they could not bear that their brethren should rejoice over the blood of the Nephites, so long as there were any who should keep the commandments of God, for the promise of the Lord was, if they should keep his commandments they should prosper in the land.

แอลมา ๔๙

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในเดือนที่สิบเอ็ดของปีที่สิบเก้า, ในวันที่สิบของเดือน, มีผู้เห็นกองทัพชาวเลมันกำลังยกมายังแผ่นดินแห่งแอมันไนฮาร์.
- ๒ และดูเถิด, เมืองถูกสร้างขึ้นใหม่, และโมโรไนตั้งกองทัพกองหนึ่งอยู่ใกล้ชายแดนของเมือง, และพวกเขาพูนดินขึ้นโดยรอบเพื่อป้องกันตนจากลูกธนูและก้อนหินของชาวเลมัน; เพราะดูเถิด, พวกนั้นต่อสู้ด้วยก้อนหินและลูกธนู.
- ๓ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวว่าเมืองแห่งแอมันไนฮาร์ได้สร้างขึ้นใหม่. ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, แท้จริงแล้ว, สร้างขึ้นใหม่บางส่วน; และเพราะชาวเลมันได้ทำลายมาแล้วครั้งหนึ่งเพราะความชั่วช้าสามานย์ของผู้คน, พวกเขาจึงคิดว่ามันจะกลับกลายเป็นเหยื่อง่าย ๆ สำหรับพวกเขาอีก.
- ๔ แต่ดูเถิด, ความผิดหวังของพวกเขาใหญ่หลวงเพียงใด; เพราะดูเถิด, ชาวไนไฟซุดคูทำคันดินไว้โดยรอบ, ซึ่งสูงมากจนชาวเลมันขว้างก้อนหินและยิงธนูไปยังคนเหล่านั้นให้เกิดผลไม่ได้, ทั้งจะเข้าโจมตีก็ไม่ได้นอกจากตรงทางเข้าของคนเหล่านั้น.
- ๕ บัดนี้ในเวลานี้แม่ทัพของชาวเลมันฉงนอย่างยิ่ง, เพราะปัญญาของชาวไนไฟในการเตรียมสถานที่ปลอดภัยของตน.
- ๖ บัดนี้พวกผู้นำของชาวเลมันคิดว่า, เพราะจำนวนอันมากมายของผู้คนของตน, แท้จริงแล้ว, พวกเขาคิดว่าพวกเขาคงมีช่องทางพิเศษเข้าโจมตีคนเหล่านั้นดังที่เคยทำมาแล้ว; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาเตรียมตัวพร้อมด้วยโล่, และเกราะอกด้วย; และพวกเขาเตรียมตัวพร้อมด้วยเครื่องนุ่งห่มที่ทำจากหนัง, แท้จริงแล้ว, เครื่องนุ่งห่มที่หนามากเพื่อปกปิดความเปลือยเปล่าของตน.
- ๗ และโดยที่เตรียมแล้วดังนี้พวกเขาก็คิดว่าจะเอาชนะและนำพี่น้องของตนมาสู่เอกแห่งความเป็นทาสโดยง่าย, หรือสังหารและประหารเสียทั้งหมดตามความพอใจของตน.

Alma 49

And now it came to pass in the eleventh month of the nineteenth year, on the tenth day of the month, the armies of the Lamanites were seen approaching towards the land of Ammonihah.

And behold, the city had been rebuilt, and Moroni had stationed an army by the borders of the city, and they had cast up dirt round about to shield them from the arrows and the stones of the Lamanites; for behold, they fought with stones and with arrows.

Behold, I said that the city of Ammonihah had been rebuilt. I say unto you, yea, that it was in part rebuilt; and because the Lamanites had destroyed it once because of the iniquity of the people, they supposed that it would again become an easy prey for them.

But behold, how great was their disappointment; for behold, the Nephites had dug up a ridge of earth round about them, which was so high that the Lamanites could not cast their stones and their arrows at them that they might take effect, neither could they come upon them save it was by their place of entrance.

Now at this time the chief captains of the Lamanites were astonished exceedingly, because of the wisdom of the Nephites in preparing their places of security.

Now the leaders of the Lamanites had supposed, because of the greatness of their numbers, yea, they supposed that they should be privileged to come upon them as they had hitherto done; yea, and they had also prepared themselves with shields, and with breastplates; and they had also prepared themselves with garments of skins, yea, very thick garments to cover their nakedness.

And being thus prepared they supposed that they should easily overpower and subject their brethren to the yoke of bondage, or slay and massacre them according to their pleasure.

- ๘ แต่ดูเถิด, ยังความฉงนที่สุดให้แก่พวกเขา, คนเหล่านี้พร้อมจะสู้พวกเขา, ในวิธีที่ไม่เคยรู้เห็นกันมาในบรรดาลูกหลานของลีไฮ. บัดนี้คนเหล่านี้พร้อมจะสู้ชาวเลมัน, ที่จะสู้รบตามแบบแผนอันเป็นคำแนะนำของโมโรไน.
- ๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมัน, หรือชาวอแมลิไคยาห์, ฉงนอย่างยิ่งด้วยวิธีการเตรียมสงครามของคนเหล่านี้.
- ๑๐ บัดนี้, หากกษัตริย์อแมลิไคยาห์ลงมาจากแผ่นดินแห่งนีไฟ, โดยที่เป็นผู้นำกองทัพของเขา, บางทีเขาอาจให้ชาวเลมันโจมตีชาวนีไฟที่เมืองแห่งแอมมันไนฮาห์; เพราะดูเถิด, เขาไม่ได้นึกถึงเลือดของผู้คนของเขาเลย.
- ๑๑ แต่ดูเถิด, อแมลิไคยาห์ไม่ได้ลงมาสู้รบด้วยตนเอง. และดูเถิด, แม่ทัพของเขาไม่กล้าโจมตีชาวนีไฟที่เมืองแห่งแอมมันไนฮาห์, เพราะโมโรไนเปลี่ยนวิธีดำเนินกิจงานในบรรดาชาวนีไฟ, ถึงขนาดที่ชาวเลมันต้องผิดหวังกับแนวป้องกันของพวกเขาและพวกเขาจึงเข้าโจมตีไม่ได้.
- ๑๒ ฉะนั้นพวกเขาจึงถอยไปในแดนทุรกันดาร, และถอนค่ายของตนและเดินทัพไปทางแผ่นดินแห่งโนอาห์, โดยคิดว่านั้นจะเป็นทำเลที่สุทธรองลงมาสำหรับให้พวกเขาต่อสู้กับชาวนีไฟ.
- ๑๓ เพราะพวกเขาหาว่าโมโรไนได้ทำแนวป้องกันไว้, หรือได้สร้างป้อมคุ้มภัยไว้, ให้ทุกเมืองในทั่วแผ่นดินโดยรอบ; ฉะนั้น, พวกเขาจึงเดินทัพไปสู่แผ่นดินแห่งโนอาห์ด้วยความตั้งใจแน่วแน่; แท้จริงแล้ว, แม่ทัพของพวกเขาออกมาให้คำปฏิญาณว่าพวกเขาจะทำลายผู้คนของเมืองนั้น.
- ๑๔ แต่ดูเถิด, ยังความฉงนให้พวกเขา, เมืองแห่งโนอาห์, ซึ่งเมื่อก่อนนี้เป็นสถานที่อ่อนแอ, บัดนี้, โดยวิธีของโมโรไน, กลับเป็นสถานที่แข็งแรง, แท้จริงแล้ว, แม้ยิ่งกว่าความแข็งแรงของเมืองแห่งแอมมันไนฮาห์.
- ๑๕ และบัดนี้, จงดูเถิด, นี่คือนิยามของโมโรไน; เพราะท่านคิดว่าเมืองแอมมันไนฮาห์ทำให้พวกเขาหวาดกลัว; และโดยที่ก่อนหน้านี้เมืองแห่งโนอาห์เป็นส่วนที่อ่อนแอที่สุดของแผ่นดิน, ฉะนั้นพวกเขาจะเดินทัพไปสู่รบที่นั่น; และมันเป็นไปตามความปรารถนาของท่านดังนั้น.

But behold, to their uttermost astonishment, they were prepared for them, in a manner which never had been known among the children of Lehi. Now they were prepared for the Lamanites, to battle after the manner of the instructions of Moroni.

And it came to pass that the Lamanites, or the Amalickiahites, were exceedingly astonished at their manner of preparation for war.

Now, if king Amalickiah had come down out of the land of Nephi, at the head of his army, perhaps he would have caused the Lamanites to have attacked the Nephites at the city of Ammonihah; for behold, he did care not for the blood of his people.

But behold, Amalickiah did not come down himself to battle. And behold, his chief captains durst not attack the Nephites at the city of Ammonihah, for Moroni had altered the management of affairs among the Nephites, insomuch that the Lamanites were disappointed in their places of retreat and they could not come upon them.

Therefore they retreated into the wilderness, and took their camp and marched towards the land of Noah, supposing that to be the next best place for them to come against the Nephites.

For they knew not that Moroni had fortified, or had built forts of security, for every city in all the land round about; therefore, they marched forward to the land of Noah with a firm determination; yea, their chief captains came forward and took an oath that they would destroy the people of that city.

But behold, to their astonishment, the city of Noah, which had hitherto been a weak place, had now, by the means of Moroni, become strong, yea, even to exceed the strength of the city Ammonihah.

And now, behold, this was wisdom in Moroni; for he had supposed that they would be frightened at the city Ammonihah; and as the city of Noah had hitherto been the weakest part of the land, therefore they would march thither to battle; and thus it was according to his desires.

- ๑๖ และดูเถิด, โมโรไนกำหนดลิไฮเป็นแม่ทัพบังคับบัญชาคนในเมืองนั้น; และคือลิไฮผู้เดียวกันนั่นเองที่ต่อสู้กับชาวเลมันในหุบเขาทางตะวันออกของแม่น้ำไซดอน.
- ๑๗ และบัดนี้ดูเถิดเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ, เมื่อชาวเลมันพบว่าลิไฮบัญชาการอยู่ที่เมืองพวกเขาก็ผิดหวังอีก, เพราะพวกเขากลัวลิไฮอย่างยิ่ง; กระนั้นก็ตามแม่ทัพของพวกเขาได้สาบานด้วยคำปฏิญาณไว้แล้วว่าจะไม่โจมตีเมือง; ฉะนั้น, พวกเขาจึงยกกองทัพของตนมา.
- ๑๘ บัดนี้ดูเถิด, ชาวเลมันเข้าไปในป้อมคุ้มภัยของคนเหล่านั้นโดยทางอื่นไม่ได้นอกจากตรงทางเข้า, เพราะความสูงของคันดินซึ่งพูนขึ้นไว้, และความลึกของคูซึ่งขุดไว้โดยรอบ, นอกจากตรงทางเข้า.
- ๑๙ และชาวไนไฟจึงพร้อมแล้วตั้งนี้ที่จะทำลายทุกคนที่พยายามปีนขึ้นมาจากป้อมทางอื่น, โดยเหวี่ยงก้อนหินและยิงธนูเข้าใส่พวกเขา.
- ๒๐ ตั้งนี้พวกเขาจึงพร้อม, แท้จริงแล้ว, คนที่แข็งแรงที่สุดของพวกเขากองหนึ่ง, พร้อมด้วยดาบและสายเหวี่ยง, ที่จะฟาดฟันทุกคนที่พยายามเข้ามาในสถานที่คุ้มภัยของตนตรงทางเข้า; และพวกเขาพร้อมจะป้องกันตนให้พ้นจากชาวเลมันดังนี้.
- ๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือบรรดานายทัพของชาวเลมันยกกองทัพมาอยู่หน้าทางเข้า, และเริ่มต่อสู้กับชาวไนไฟ, เพื่อเข้าไปในสถานที่ปลอดภัยของคนเหล่านั้น; แต่ดูเถิด, พวกเขาถูกขับไล่ออกไปเป็นครั้งคราว, ถึงขนาดที่ถูกสังหารด้วยการผลาญชีวิตจนสุดคนานับ.
- ๒๒ บัดนี้เมื่อพวกเขาเห็นว่าไม่อาจพิชิตชาวไนไฟตรงทางเข้า, พวกเขาจึงเริ่มขุดคันดินของพวกนั้นลงเพื่อจะได้เปิดทางให้กองทัพของตน, เพื่อจะมีโอกาสทัตเทียมกันที่จะต่อสู้; แต่ดูเถิด, ในความพยายามเหล่านี้พวกเขาจึงถูกกวาดล้างด้วยก้อนหินและลูกธนูซึ่งระดมเข้าใส่พวกเขา; และแทนที่จะถมคูของคนเหล่านั้นโดยพังมูลดินลงมา, มันกลับตื้นขึ้นมาส่วนหนึ่งด้วยร่างที่ตายและบาดเจ็บของพวกเขา.

And behold, Moroni had appointed Lehi to be chief captain over the men of that city; and it was that same Lehi who fought with the Lamanites in the valley on the east of the river Sidon.

And now behold it came to pass, that when the Lamanites had found that Lehi commanded the city they were again disappointed, for they feared Lehi exceedingly; nevertheless their chief captains had sworn with an oath to attack the city; therefore, they brought up their armies.

Now behold, the Lamanites could not get into their forts of security by any other way save by the entrance, because of the highness of the bank which had been thrown up, and the depth of the ditch which had been dug round about, save it were by the entrance.

And thus were the Nephites prepared to destroy all such as should attempt to climb up to enter the fort by any other way, by casting over stones and arrows at them.

Thus they were prepared, yea, a body of their strongest men, with their swords and their slings, to smite down all who should attempt to come into their place of security by the place of entrance; and thus were they prepared to defend themselves against the Lamanites.

And it came to pass that the captains of the Lamanites brought up their armies before the place of entrance, and began to contend with the Nephites, to get into their place of security; but behold, they were driven back from time to time, insomuch that they were slain with an immense slaughter.

Now when they found that they could not obtain power over the Nephites by the pass, they began to dig down their banks of earth that they might obtain a pass to their armies, that they might have an equal chance to fight; but behold, in these attempts they were swept off by the stones and arrows which were thrown at them; and instead of filling up their ditches by pulling down the banks of earth, they were filled up in a measure with their dead and wounded bodies.

- ๒๓ ดังนั้นชาวนิไฟจึงมีอำนาจทั้งสิ้นเหนือศัตรูของตน; และดังนั้นชาวเลมมันพยายามจะทำลายชาวนิไฟจนแม่ทัพนายกองของตนถูกสังหารหมด; แท้จริงแล้ว, และชาวเลมมันมากกว่าหนึ่งพันคนถูกสังหาร; ขณะที่, อีกฝ่ายหนึ่ง, ไม่มีชาวนิไฟแม้แต่คนเดียวที่ถูกสังหาร.
- ๒๔ มีอยู่ประมาณห้าสิบคนที่บาดเจ็บ, ผู้ซึ่งต้องเปิดรับลูกธนูของชาวเลมมันอยู่ตรงทางเข้า, แต่พวกเขาปกป้องไว้ด้วยโล่ของตน, และเกราะอกของตน, และหมวกเกราะของตน, ถึงขนาดที่ว่าพวกเขาได้รับบาดเจ็บที่ขา, ซึ่งหลายแห่งสาหัสมาก.
- ๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ, เมื่อชาวเลมมันเห็นว่าแม่ทัพนายกองของตนถูกสังหารหมดพวกเขาก็หลบหนีเข้าแดนทุรกันดาร. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขากลับไปแผ่นดินแห่งนีไฟ, เพื่อแจ้งข่าวการสูญเสียอันใหญ่หลวงของพวกเขา, ต่ออามัลิกิยาห์, กษัตริย์ของตน, ซึ่งเป็นชาวนิไฟโดยกำเนิด.
- ๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาโกรธผู้คนของเขาอย่างยิ่ง, เพราะเขาไม่บรรลุตามความปรารถนาของเขาที่มีต่อชาวนิไฟ; เขาไม่ได้ทำให้คนเหล่านั้นมาสู่แอกแห่งความเป็นทาส.
- ๒๗ แท้จริงแล้ว, เขาเคืองแค้นอย่างยิ่ง, และเขาสาปแช่งพระผู้เป็นเจ้า, และโมโรไนด้วย, โดยกล่าวคำสาบานด้วยคำปฏิญาณว่าเขาจะดื่มเลือดท่าน; และการนี้เป็นเพราะโมโรไนรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าในการจัดเตรียมความปลอดภัยให้ผู้คนของท่าน.
- ๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น, คืออีกด้านหนึ่ง, ผู้คนของนิไฟได้น้อมขอบพระทัยพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, เพราะเดชานุภาพอันหาที่เปรียบมิได้ของพระองค์ในการปลดปล่อยพวกเขาจากเงื้อมมือศัตรู.
- ๒๙ และปีที่สิบเก้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนิไฟสิ้นสุดลงดังนี้.

Thus the Nephites had all power over their enemies; and thus the Lamanites did attempt to destroy the Nephites until their chief captains were all slain; yea, and more than a thousand of the Lamanites were slain; while, on the other hand, there was not a single soul of the Nephites which was slain.

There were about fifty who were wounded, who had been exposed to the arrows of the Lamanites through the pass, but they were shielded by their shields, and their breastplates, and their head-plates, insomuch that their wounds were upon their legs, many of which were very severe.

And it came to pass, that when the Lamanites saw that their chief captains were all slain they fled into the wilderness. And it came to pass that they returned to the land of Nephi, to inform their king, Amalickiah, who was a Nephite by birth, concerning their great loss.

And it came to pass that he was exceedingly angry with his people, because he had not obtained his desire over the Nephites; he had not subjected them to the yoke of bondage.

Yea, he was exceedingly wroth, and he did curse God, and also Moroni, swearing with an oath that he would drink his blood; and this because Moroni had kept the commandments of God in preparing for the safety of his people.

And it came to pass, that on the other hand, the people of Nephi did thank the Lord their God, because of his matchless power in delivering them from the hands of their enemies.

And thus ended the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

๓๐   แท้จริงแล้ว, และมีสันติต่อเนื่องกันในบรรดาพวกเขา, และมีความรุ่งเรืองอย่างมากยิ่งในศาสนจักร เพราะความเอาใจใส่และความขยันหมั่นเพียรซึ่งมีต่อพระวาทะของพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งฮีลามัน, และชิบลัน, และโคริแอนทอน, และแอมันและพี่น้องท่านได้ประกาศแก่พวกเขา, แท้จริงแล้ว, และโดยคนทั้งหมดนั้นที่ได้รับแต่งตั้งโดยระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า, โดยได้รับบัพติศมาสู่การกลับใจ, และส่งพวกเขาออกไปสั่งสอนในบรรดาผู้คน.

Yea, and there was continual peace among them, and exceedingly great prosperity in the church because of their heed and diligence which they gave unto the word of God, which was declared unto them by Helaman, and Shiblon, and Corianton, and Ammon and his brethren, yea, and by all those who had been ordained by the holy order of God, being baptized unto repentance, and sent forth to preach among the people.

แอลมา ๕๐

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนไม่ได้หยุดการเตรียมสงคราม, หรือเพื่อปกป้องผู้คนของท่านให้พ้นจากชาวเลมัน; เพราะท่านให้กองทัพของท่านเริ่มงานในต้นปีที่ยี่สิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, คือพวกเขาจะเริ่มขุดดินขึ้นกองไว้โดยรอบทั่วทุกเมือง, ตลอดทั่วแผ่นดินซึ่งชาวนีไฟครอบครอง.
- ๒ และเหนือคันดินเหล่านี้ท่านให้มีท่อนซุง, แท้จริงแล้ว, สร้างโครงไม้ให้สูงเท่าคน, ใส่ไว้รอบเมือง.
- ๓ และท่านให้มีขอบติดไม้แหลมเรียงรายไว้บนท่อนซุงจนทั่ว; และมันแข็งแรงและสูง.
- ๔ และท่านให้สร้างหอสูงตั้งตระหง่านเหนือไม้แหลมเหล่านั้น, และท่านให้สร้างสถานที่คุ้มภัยบนหอสูงเหล่านั้น, เพื่อป้องกันและลูกธนูของชาวเลมันจะทำอันตรายพวกเขาไม่ได้.
- ๕ และพวกเขาพร้อมจะเหวี่ยงก้อนหินจากยอดหอเหล่านั้น, ตามใจชอบและตามกำลังตน, และสังหารผู้ที่พยายามเข้ามาใกล้กำแพงเมือง.
- ๖ โมโรไนเตรียมที่มั่นไว้รอบเมืองทั่วทั้งแผ่นดินดังนี้, เพื่อต้านทานการบุกรุกของศัตรู.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนให้กองทัพของท่านออกไปในแดนทุรกันดารตะวันออก; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาออกไปและขับไล่ชาวเลมันทั้งหมดซึ่งอยู่ในแดนทุรกันดารตะวันออกให้กลับไปผืนแผ่นดินของพวกเขาเอง, ซึ่งอยู่ทางใต้ของแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา.
- ๘ และแผ่นดินแห่งนี้ไฟทอดเป็นทางตรงไปจากทะเลตะวันออกถึงทะเลตะวันตก.

Alma 50

And now it came to pass that Moroni did not stop making preparations for war, or to defend his people against the Lamanites; for he caused that his armies should commence in the commencement of the twentieth year of the reign of the judges, that they should commence in digging up heaps of earth round about all the cities, throughout all the land which was possessed by the Nephites.

And upon the top of these ridges of earth he caused that there should be timbers, yea, works of timbers built up to the height of a man, round about the cities.

And he caused that upon those works of timbers there should be a frame of pickets built upon the timbers round about; and they were strong and high.

And he caused towers to be erected that overlooked those works of pickets, and he caused places of security to be built upon those towers, that the stones and the arrows of the Lamanites could not hurt them.

And they were prepared that they could cast stones from the top thereof, according to their pleasure and their strength, and slay him who should attempt to approach near the walls of the city.

Thus Moroni did prepare strongholds against the coming of their enemies, round about every city in all the land.

And it came to pass that Moroni caused that his armies should go forth into the east wilderness; yea, and they went forth and drove all the Lamanites who were in the east wilderness into their own lands, which were south of the land of Zarahemla.

And the land of Nephi did run in a straight course from the east sea to the west.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อโมโรไนได้ขับชาวเลมันทั้งหมดออกจากแดนทुरกันดารตะวันออก, ซึ่งอยู่ทางเหนือของผืนแผ่นดินต่าง ๆ อันเป็นของพวกเขาเองแล้ว, ท่านให้ผู้อยู่อาศัยในแผ่นดินแห่งเซราเอีมลลาและในแผ่นดินโดยรอบออกไปสู่แดนทुरกันดารตะวันออก, แม้จนถึงชายแดนใกล้ฝั่งทะเล, และครอบครองแผ่นดิน.

๑๐ และท่านวางกองทัพไว้ทางใต้, ที่ชายแดนอันเป็นของพวกเขาด้วย, และให้พวกเขาสร้างแนวป้องกันขึ้นเพื่อจะปกป้องกองทัพของตนและผู้คนของตนให้ปลอดภัยจากเงื้อมมือศัตรู

๑๑ และดังนั้นท่านตัดที่มั่นทั้งหมดของชาวเลมันในแดนทुरกันดารตะวันออก, แท้จริงแล้ว, และทางตะวันตกด้วย, โดยสร้างแนวป้องกันขึ้นตรงเส้นเขตแดนระหว่างชาวไนไฟกับชาวเลมัน, ระหว่างแผ่นดินแห่งเซราเอีมลลากับแผ่นดินแห่งไนไฟ, จากทะเลตะวันตก, ทอดไปตามต้นแม่น้ำไซดอน—ชาวไนไฟโดยที่ครอบครองแผ่นดินทั้งหมดทางเหนือ, แท้จริงแล้ว, แม้แผ่นดินทั้งหมดที่อยู่ทางเหนือของแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, ตามความพอใจของตน.

๑๒ ดังนั้นโมโรไน, พร้อมด้วยกองทัพของท่าน, ซึ่งเพิ่มขึ้นทุกวันเพราะความมั่นใจในการคุ้มกันซึ่งผลงานของท่านได้นำออกมาให้พวกเขา, พยายามที่จะตัดกำลังและอำนาจของชาวเลมันออกไปจากผืนแผ่นดินที่พวกตนครอบครอง, เพื่อพวกนั้นจะไม่มีอำนาจเหนือผืนแผ่นดินที่พวกตนครอบครอง.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวไนไฟเริ่มวางรากฐานเมืองเมืองหนึ่ง, และพวกเขาเรียกชื่อเมืองว่าโมโรไน; และเมืองนี้อยู่ใกล้ทะเลตะวันออก; และอยู่ทางใต้ใกล้กับแนวเขตครอบครองของชาวเลมัน.

๑๔ และพวกเขาเริ่มวางรากฐานให้เมืองเมืองหนึ่งระหว่างเมืองแห่งโมโรไนกับเมืองแห่งแอรันด้วย, โดยเชื่อมชายแดนของแอรันกับโมโรไน; และพวกเขาเรียกชื่อเมือง, หรือแผ่นดิน, ว่าไนไฟฮาห์.

๑๕ และในปีเดียวกันนั้นพวกเขาเริ่มสร้างเมืองขึ้นหลายเมืองทางเหนือด้วย, เมืองหนึ่งด้วยวิธีพิเศษซึ่งพวกเขาเรียกว่าไลไฮ, ซึ่งอยู่ทางเหนือใกล้กับชายฝั่งทะเล.

๑๖ และปีที่ยี่สิบสิ้นสุดลงดังนี้.

And it came to pass that when Moroni had driven all the Lamanites out of the east wilderness, which was north of the lands of their own possessions, he caused that the inhabitants who were in the land of Zarahemla and in the land round about should go forth into the east wilderness, even to the borders by the seashore, and possess the land.

And he also placed armies on the south, in the borders of their possessions, and caused them to erect fortifications that they might secure their armies and their people from the hands of their enemies.

And thus he cut off all the strongholds of the Lamanites in the east wilderness, yea, and also on the west, fortifying the line between the Nephites and the Lamanites, between the land of Zarahemla and the land of Nephi, from the west sea, running by the head of the river Sidon—the Nephites possessing all the land northward, yea, even all the land which was northward of the land Bountiful, according to their pleasure.

Thus Moroni, with his armies, which did increase daily because of the assurance of protection which his works did bring forth unto them, did seek to cut off the strength and the power of the Lamanites from off the lands of their possessions, that they should have no power upon the lands of their possession.

And it came to pass that the Nephites began the foundation of a city, and they called the name of the city Moroni; and it was by the east sea; and it was on the south by the line of the possessions of the Lamanites.

And they also began a foundation for a city between the city of Moroni and the city of Aaron, joining the borders of Aaron and Moroni; and they called the name of the city, or the land, Nephiah.

And they also began in that same year to build many cities on the north, one in a particular manner which they called Lehi, which was in the north by the borders of the seashore.

And thus ended the twentieth year.

๑๗ และผู้คนของนีไฟอยู่ในสภาพอันรุ่งเรืองในต้นปีที่ ยี่สิบเอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คน ของนีไฟ.

๑๘ และพวกเขารุ่งเรืองอย่างยิ่ง, และพวกเขากลับ ร่ำรวยอย่างยิ่ง; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาขยายเผ่า พันธุ์และแข็งแกร่งขึ้นในแผ่นดิน.

๑๙ และดังนั้นเราจึงเห็นว่าการกระทำทั้งหมดของ พระเจ้าทรงไว้ซึ่งความเมตตาและความยุติธรรมเพียง ใด, เพื่อให้พระวณะทั้งหมดของพระองค์เกิดสัมฤทธิ์ ผลแก่ลูกหลานมนุษย์; แท้จริงแล้ว, เราเห็นได้ว่าพระ วณะของพระองค์ปรากฏเป็นจริง, แม้ในเวลานี้, ซึ่ง พระองค์ตรัสกับลีไฮ, มีความว่า :

๒๐ เจ้าและลูกหลานเจ้าเป็นสุขแล้ว; และพวกเขาจะไ้ รับพร, ตราบเท่าที่พวกเขาจะรักษากฎบัญญัติของเรา พวกเขาจะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน. แต่จงจำไว้, ตราบ เท่าที่พวกเขาจะไม่รักษากฎบัญญัติของเราพวกเขาจะถูก ตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า.

๒๑ และเราจึงเห็นว่าสัญญาเหล่านี้ปรากฏเป็นจริงกับ ผู้คนของนีไฟ; เพราะเนื่องจากการทะเลาะเบาะแว้ง ของพวกเขาและความขัดแย้งของพวกเขา, แท้จริง แล้ว, การกระทำฆาตกรรมของพวกเขา, และการปล้น สะดมของพวกเขา, การนับถือรูปเคารพของพวกเขา, การผิดประเวณีของพวกเขา, และความน่าชิงชังของ พวกเขา, ซึ่งมีอยู่ในบรรดาพวกเขา, ซึ่งนำสงครามและ ความพินาศมาสู่พวกเขาเอง.

๒๒ และคนที่ซื่อสัตย์ในการรักษาพระบัญญัติของ พระเจ้าได้รับการปลดปล่อยทุกครั้ง, ขณะที่น้องที่ชั่วร้ายของพวกเขาลายพันคนถูกส่งไปสู่ความเป็นทาส, หรือตายด้วยคมดาบ, หรือเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่ เชื่อ, และอยู่รวมกันกับชาวเลมัน.

๒๓ แต่ดูเถิดนับแต่วันเวลาของนีไฟแล้ว, ไม่เคยมีเวลา ใดเลยในบรรดาผู้คนของนีไฟที่เป็นสุข, ยิ่งไปกว่าในวัน เวลาของโมโรไน, แท้จริงแล้ว, แม้เวลานี้, ในปีที่ยี่สิบ เอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษา.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่ยี่สิบสองแห่งการ ปกครองของผู้พิพากษาสิ้นสุดลงในความสงบสุขด้วย; แท้จริงแล้ว, และปีที่ยี่สิบสามด้วย.

And in these prosperous circumstances were the people of Nephi in the commencement of the twenty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And they did prosper exceedingly, and they became exceedingly rich; yea, and they did multiply and wax strong in the land.

And thus we see how merciful and just are all the dealings of the Lord, to the fulfilling of all his words unto the children of men; yea, we can behold that his words are verified, even at this time, which he spake unto Lehi, saying:

Blessed art thou and thy children; and they shall be blessed, inasmuch as they shall keep my commandments they shall prosper in the land. But remember, inasmuch as they will not keep my commandments they shall be cut off from the presence of the Lord.

And we see that these promises have been verified to the people of Nephi; for it has been their quarrellings and their contentions, yea, their murderings, and their plunderings, their idolatry, their whoredoms, and their abominations, which were among themselves, which brought upon them their wars and their destructions.

And those who were faithful in keeping the commandments of the Lord were delivered at all times, whilst thousands of their wicked brethren have been consigned to bondage, or to perish by the sword, or to dwindle in unbelief, and mingle with the Lamanites.

But behold there never was a happier time among the people of Nephi, since the days of Nephi, than in the days of Moroni, yea, even at this time, in the twenty and first year of the reign of the judges.

And it came to pass that the twenty and second year of the reign of the judges also ended in peace; yea, and also the twenty and third year.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในต้นปีที่ยี่สิบสี่แห่งการปกครองของผู้พิพากษา, น่าจะได้มีความสงบสุขในบรรดาผู้คนของนีไฟด้วยหากไม่ใช่เพราะความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในบรรดาพวกเขาเกี่ยวกับแผ่นดินแห่งลิไฮ, และแผ่นดินแห่งโมริแอนทอน, ซึ่งอยู่ติดชายแดนลิไฮ; ซึ่งแผ่นดินทั้งสองนี้มีชายแดนติดฝั่งทะเล.

๒๖ เพราะเหตุเกิด, ผู้คนที่ครอบครองแผ่นดินแห่งโมริแอนทอนเรียกร้องสิทธิส่วนหนึ่งของแผ่นดินแห่งลิไฮ; ฉะนั้นจึงเริ่มมีความขัดแย้งอย่างเผ็ดร้อนกันบ้างในระหว่างพวกเขา, ถึงขนาดที่ผู้คนของโมริแอนทอนจับอาวุธขึ้นต่อสู้กับพี่น้องของตน, และตั้งใจจะสังหารคนพวกนั้นด้วยดาบ.

๒๗ แต่ดูเถิด, ผู้คนที่ครอบครองแผ่นดินแห่งลิไฮหลบหนีไปค่ายของโมโรไน, และวิงวอนขอความช่วยเหลือจากท่าน; เพราะเหตุเกิดพวกเขาไม่ได้เป็นฝ่ายผิด.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อผู้คนของโมริแอนทอน, ซึ่งมีผู้นำชื่อโมริแอนทอน, เห็นว่าผู้คนของลิไฮหลบหนีไปค่ายของโมโรไน, พวกเขาก็กลัวอย่างยิ่งเกลือกกองทัพโมโรไนจะมาโจมตีและทำลายพวกเขา.

๒๙ ฉะนั้น, โมริแอนทอนจึงให้คนเหล่านั้นจำใส่ใจว่าพวกเขาควรหลบหนีไปแผ่นดินซึ่งอยู่ทางเหนือ, ซึ่งมีน้ำใหญ่ปกคลุมอยู่, และเข้าครอบครองแผ่นดินซึ่งอยู่ทางเหนือ.

๓๐ และดูเถิด, พวกเขาน่าจะทำให้แผนนี้เป็นผลได้, (ซึ่งจะเป็นเหตุให้คร่ำครวญกัน) แต่ดูเถิด, โมริแอนทอนนั้นโดยที่เป็นคนอารมณ์รุนแรงมาก, ฉะนั้นเขาจึงโกรธหญิงรับใช้คนหนึ่งของเขา, และเขาได้ทำร้ายและทุบตีนางอย่างมาก.

๓๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนางหลบหนีและข้ามไปยังค่ายของโมโรไน, และบอกโมโรไนทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องนี้, และเกี่ยวกับเจตนาของคนเหล่านั้นที่จะหลบหนีไปแผ่นดินทางเหนือด้วย.

And it came to pass that in the commencement of the twenty and fourth year of the reign of the judges, there would also have been peace among the people of Nephi had it not been for a contention which took place among them concerning the land of Lehi, and the land of Morianton, which joined upon the borders of Lehi; both of which were on the borders by the seashore.

For behold, the people who possessed the land of Morianton did claim a part of the land of Lehi; therefore there began to be a warm contention between them, insomuch that the people of Morianton took up arms against their brethren, and they were determined by the sword to slay them.

But behold, the people who possessed the land of Lehi fled to the camp of Moroni, and appealed unto him for assistance; for behold they were not in the wrong.

And it came to pass that when the people of Morianton, who were led by a man whose name was Morianton, found that the people of Lehi had fled to the camp of Moroni, they were exceedingly fearful lest the army of Moroni should come upon them and destroy them.

Therefore, Morianton put it into their hearts that they should flee to the land which was northward, which was covered with large bodies of water, and take possession of the land which was northward.

And behold, they would have carried this plan into effect, (which would have been a cause to have been lamented) but behold, Morianton being a man of much passion, therefore he was angry with one of his maid servants, and he fell upon her and beat her much.

And it came to pass that she fled, and came over to the camp of Moroni, and told Moroni all things concerning the matter, and also concerning their intentions to flee into the land northward.

๓๒ บัดนี้ดูเถิด, ผู้คนที่อยู่ในแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, หรือที่จริงแล้วโมโรไน, กล่าวว่าคนเหล่านั้นจะสดับฟังถ้อยคำของโมริแอนทอนและเข้ามารวมกับผู้คนของเขา, และดังนั้นเขาจะได้ครอบครองแผ่นดินส่วนต่าง ๆ เหล่านั้น, ซึ่งจะเป็นรากฐานให้เกิดผลร้ายในบรรดาผู้คนของนีไฟ, แท้จริงแล้ว, ซึ่งผลเหล่านั้นจะนำไปสู่การล้มล้างเสรีภาพของพวกเขา.

๓๓ ฉะนั้นโมโรไนจึงส่งกองทัพ, พร้อมด้วยค่ายของพวกเขา, ไปสกัดผู้คนของโมริแอนทอน, เพื่อหยุดการหนีไปแผ่นดินทางเหนือของคนเหล่านั้น.

๓๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาไม่ได้สกัดคนเหล่านั้นจนกระทั่งคนเหล่านั้นมาถึงชายแดนของแผ่นดินรกร้าง; และที่นั่นพวกเขาสกัดคนเหล่านั้น, ใกล้ทางแคบซึ่งทอดยาวเลียบฝั่งทะเลไปสู่แผ่นดินทางเหนือ, แท้จริงแล้ว, ใกล้ทะเล, ทางตะวันตกและทางตะวันออก.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกองทัพซึ่งโมโรไนส่งไป, มีชายผู้หนึ่งเป็นผู้นำซึ่งมีชื่อว่าทิแอนคัม, ได้พบกับผู้คนของโมริแอนทอน; และผู้คนของโมริแอนทอนดื้อดิ่งนัก, (โดยที่ถูกรังเกียจด้วยความชั่วร้ายและคำป้อยของเขา) จนการสู้รบเริ่มขึ้นระหว่างคนเหล่านั้น, ซึ่งในการนั้นที่แอนคัมสังหารโมริแอนทอนและทำให้กองทัพของเขาพ่ายแพ้, และจับคนเหล่านั้นเป็นเชลย, และกลับไปค่ายของโมโรไน. และปีที่สี่สิบสี่แห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลงดังนี้.

๓๖ และผู้คนของโมริแอนทอนถูกนำกลับไปยังนี้. และเมื่อพวกเขาให้พันธสัญญาว่าจะรักษาสันติภาพโมโรไนจึงนำพวกเขากลับคืนสู่แผ่นดินแห่งโมริแอนทอน, และการรวมกันเกิดขึ้นระหว่างคนพวกนั้นกับผู้คนของลีไฮ; และโมโรไนนำพวกเขากลับไปสู่ผืนแผ่นดินของตนด้วย.

๓๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีเดียวกันกับที่ผู้คนของนีไฟมีสันติภาพกลับคืนมาสู่พวกเขา, คือนีไฟอาห์, หัวหน้าผู้พิพากษาที่สอง, ตาย, โดยทำหน้าที่บนบัลลังก์พิพากษาด้วยความเที่ยงธรรมอย่างสมบูรณ์ต่อพระผู้เป็นเจ้า.

Now behold, the people who were in the land Bountiful, or rather Moroni, feared that they would hearken to the words of Morianton and unite with his people, and thus he would obtain possession of those parts of the land, which would lay a foundation for serious consequences among the people of Nephi, yea, which consequences would lead to the overthrow of their liberty.

Therefore Moroni sent an army, with their camp, to head the people of Morianton, to stop their flight into the land northward.

And it came to pass that they did not head them until they had come to the borders of the land Desolation; and there they did head them, by the narrow pass which led by the sea into the land northward, yea, by the sea, on the west and on the east.

And it came to pass that the army which was sent by Moroni, which was led by a man whose name was Teancum, did meet the people of Morianton; and so stubborn were the people of Morianton, (being inspired by his wickedness and his flattering words) that a battle commenced between them, in the which Teancum did slay Morianton and defeat his army, and took them prisoners, and returned to the camp of Moroni. And thus ended the twenty and fourth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus were the people of Morianton brought back. And upon their covenanting to keep the peace they were restored to the land of Morianton, and a union took place between them and the people of Lehi; and they were also restored to their lands.

And it came to pass that in the same year that the people of Nephi had peace restored unto them, that Nephihah, the second chief judge, died, having filled the judgment-seat with perfect uprightness before God.

๓๘ กระนั้นก็ตาม, ท่านยังปฏิเสธแอลมาที่จะครอบครองบันทึกเหล่านั้นและสิ่งเหล่านั้นซึ่งแอลมาและบรรพบุรุษท่านถือว่าศักดิ์สิทธิ์ที่สุด; ฉะนั้นแอลมาจึงมอบสิ่งเหล่านั้นให้อีลามัน, บุตรของท่าน.

๓๙ ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนที่กำหนดให้บุตรของนีไฟเข้ารับหน้าที่บนบัลลังก์พิพากษา, แทนบิดาท่าน; แท้จริงแล้ว, กำหนดให้ท่านเป็นหัวหน้าผู้พิพากษาและผู้ปกครองเหนือผู้คน, ด้วยคำปฏิญาณและศาสนพิธีอันศักดิ์สิทธิ์ที่จะพิพากษาโดยชอบธรรม, และรักษาสันติภาพและอิสรภาพของผู้คน, และอนุญาตให้พวกเขามีอภิสิทธิ์อันศักดิ์สิทธิ์ในการนมัสการพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, แท้จริงแล้ว, ในการสนับสนุนและธำรงรักษาอุดมการณ์ของพระผู้เป็นเจ้าตลอดวันเวลาของท่าน, และในการนำคนชั่วร้ายมาสู่ความยุติธรรมตามโทษานุโทษของพวกเขา.

๔๐ บัดนี้ดูเถิด, ชื่อของท่านคือเพโฮรัน. และเพโฮรันรับตำแหน่งของบิดาท่าน, และเริ่มการปกครองของท่านในปลายปีที่ยี่สิบสี่, เหนือผู้คนของนีไฟ.

Nevertheless, he had refused Alma to take possession of those records and those things which were esteemed by Alma and his fathers to be most sacred; therefore Alma had conferred them upon his son, Helaman.

Behold, it came to pass that the son of Nephihah was appointed to fill the judgment-seat, in the stead of his father; yea, he was appointed chief judge and governor over the people, with an oath and sacred ordinance to judge righteously, and to keep the peace and the freedom of the people, and to grant unto them their sacred privileges to worship the Lord their God, yea, to support and maintain the cause of God all his days, and to bring the wicked to justice according to their crime.

Now behold, his name was Pahoran. And Pahoran did fill the seat of his father, and did commence his reign in the end of the twenty and fourth year, over the people of Nephi.

แอลมา ๕๑

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในตอนเริ่มปีที่ยี่สิบห้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, โดยที่พวกเขาสถาปนาสันติภาพขึ้นระหว่างผู้คนของลีไฮกับผู้คนของโมริแอนทอนเกี่ยวกับพื้นแผ่นดินของพวกเขา, และเริ่มปีที่ยี่สิบห้าด้วยสันติ;
- ๒ กระนั้นก็ตาม, พวกเขาธำรงรักษาสันติภาพอันสมบูรณ์ในแผ่นดินไม่ได้นาน, เพราะเริ่มมีความขัดแย้งในบรรดาผู้คนเกี่ยวกับเพโฮรันหัวหน้าผู้พิพากษา; เพราะดูเถิด, มีคนส่วนหนึ่งซึ่งปรารถนาจะเปลี่ยนแปลงประเด็นเฉพาะสองสามข้อในกฎ.
- ๓ แต่ดูเถิด, เพโฮรันจะไม่เปลี่ยนหรือไม่ยอมให้ใครมาเปลี่ยนแปลงกฎ; ฉะนั้น, ท่านจึงไม่สดับฟังคนที่ออกเสียงพร้อมด้วยคำร้องของตนเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงกฎ.
- ๔ ฉะนั้น, คนที่ปรารถนาจะให้เปลี่ยนแปลงกฎจึงโกรธท่าน, และปรารถนาจะไม่ให้ท่านเป็นหัวหน้าผู้พิพากษาปกครองแผ่นดินอีกต่อไป; ฉะนั้นจึงเกิดการโต้เถียงอย่างเผ็ดร้อนกันบ้างเกี่ยวกับเรื่องนี้, แต่ไม่ถึงกับนองเลือด.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนที่ปรารถนาจะให้เพโฮรันออกจากบัลลังก์พิพากษาเรียกว่าผู้ขึ้นขอบราชธิปไตย, เพราะพวกเขาปรารถนาจะให้เปลี่ยนแปลงกฎในลักษณะที่ล้มล้างการปกครองแบบอิสระและเพื่อสถาปนาภษัตริย์ขึ้นเหนือแผ่นดิน.
- ๖ และคนที่ปรารถนาจะให้เพโฮรันยังคงเป็นหัวหน้าผู้พิพากษาเหนือแผ่นดินก็รับเอานามอิสระชน; และด้วยเหตุนี้คือการแบ่งแยกในบรรดาพวกเขา, เพราะอิสระชนให้คำมั่นหรือให้พันธสัญญาว่าจะธำรงไว้ซึ่งสิทธิของพวกเขาและอภิสิทธิ์เกี่ยวกับศาสนาของพวกเขาโดยการปกครองแบบอิสระ.

Alma 51

And now it came to pass in the commencement of the twenty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi, they having established peace between the people of Lehi and the people of Morianton concerning their lands, and having commenced the twenty and fifth year in peace;

Nevertheless, they did not long maintain an entire peace in the land, for there began to be a contention among the people concerning the chief judge Pahoran; for behold, there were a part of the people who desired that a few particular points of the law should be altered.

But behold, Pahoran would not alter nor suffer the law to be altered; therefore, he did not hearken to those who had sent in their voices with their petitions concerning the altering of the law.

Therefore, those who were desirous that the law should be altered were angry with him, and desired that he should no longer be chief judge over the land; therefore there arose a warm dispute concerning the matter, but not unto bloodshed.

And it came to pass that those who were desirous that Pahoran should be dethroned from the judgment-seat were called king-men, for they were desirous that the law should be altered in a manner to overthrow the free government and to establish a king over the land.

And those who were desirous that Pahoran should remain chief judge over the land took upon them the name of freemen; and thus was the division among them, for the freemen had sworn or covenanted to maintain their rights and the privileges of their religion by a free government.

- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรื่องที่พวกเขาขัดแย้งกันนั้นตกลงกันได้โดยเสียงของผู้คน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ เสียงของผู้คนสนับสนุนอิสราเอล, และเพโฮรันคงอยู่ในบัลลังก์พิพากษา, ซึ่งทำให้เป็นที่ชื่นชมยินดีกันมากในบรรดาพี่น้องของเพโฮรันและคนเป็นอันมากของผู้คนแห่งเสรีภาพด้วย, ซึ่งทำให้ผู้ขึ้นชอบราชาธิปไตยเจียบลงด้วย, จนพวกเขาไม่กล้าคัดค้านนอกจากจำต้องอ้างรักษาอุดมการณ์แห่งเสรีภาพ.
- ๘ บัดนี้ผู้ขึ้นชอบราชาธิปไตยเป็นพวกที่อยู่ในตระกูลสูง, และพวกเขาหมายมั่นจะเป็นกษัตริย์; และพวกเขาได้รับการสนับสนุนโดยคนที่แสวงหาพลังอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือผู้คน.
- ๙ แต่ดูเถิด, นี่เป็นเวลาอันวิฤติที่จะมีความขัดแย้งเช่นนั้น ในบรรดาผู้คนของนีไฟ; เพราะดูเถิด, อแมลิไคยาห์ช่วยใจผู้คนของชาวเลมันให้ต่อต้านผู้คนชาวนีไฟอีก, และเขากำลังรวบรวมทหารมาจากทุกส่วนของแผ่นดินของเขา, และให้อาวุธพวกเขา, และเตรียมทำสงครามด้วยความขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถ; เพราะเขาได้สาบานว่าจะดื่มเลือดของโมโรไน.
- ๑๐ แต่ดูเถิด, เราจะเห็นว่าสัญญาที่เขาทำไว้ นั้นเป็นเพราะความทุนหัน; กระนั้นก็ตาม, เขายังเตรียมตัวและกองทัพของเขาเพื่อมาสู้รบกับชาวนีไฟ.
- ๑๑ บัดนี้กองทัพของเขาไม่มีกำลังมากดังที่เคยมีมาก่อน, เพราะคนหลายพันคนที่ถูกสังหารด้วยน้ำมือชาวนีไฟ; แต่ทั้งนี้การสูญเสียของเขาใหญ่หลวง, อแมลิไคยาห์ยังรวบรวมกองทัพใหญ่ได้อย่างน่าประหลาด, ถึงขนาดที่เขาไม่กลัวที่จะลงมายังแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา.
- ๑๒ แท้จริงแล้ว, แม้ตัวอแมลิไคยาห์ก็ลงมา, นำหน้าชาวเลมัน. และนี่คือปีที่ยี่สิบห้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษา; และเป็นเวลาเดียวกันกับที่พวกเขาเริ่มตกลงกันได้ในงานกิจเกี่ยวกับความขัดแย้งของพวกเขาเกี่ยวกับเพโฮรัน, หัวหน้าผู้พิพากษา.

And it came to pass that this matter of their contention was settled by the voice of the people. And it came to pass that the voice of the people came in favor of the freemen, and Pahoran retained the judgment-seat, which caused much rejoicing among the brethren of Pahoran and also many of the people of liberty, who also put the king-men to silence, that they durst not oppose but were obliged to maintain the cause of freedom.

Now those who were in favor of kings were those of high birth, and they sought to be kings; and they were supported by those who sought power and authority over the people.

But behold, this was a critical time for such contentions to be among the people of Nephi; for behold, Amalickiah had again stirred up the hearts of the people of the Lamanites against the people of the Nephites, and he was gathering together soldiers from all parts of his land, and arming them, and preparing for war with all diligence; for he had sworn to drink the blood of Moroni.

But behold, we shall see that his promise which he made was rash; nevertheless, he did prepare himself and his armies to come to battle against the Nephites.

Now his armies were not so great as they had hitherto been, because of the many thousands who had been slain by the hand of the Nephites; but notwithstanding their great loss, Amalickiah had gathered together a wonderfully great army, insomuch that he feared not to come down to the land of Zarahemla.

Yea, even Amalickiah did himself come down, at the head of the Lamanites. And it was in the twenty and fifth year of the reign of the judges; and it was at the same time that they had begun to settle the affairs of their contentions concerning the chief judge, Pahoran.

- ๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อบรรดาผู้ที่ได้ชื่อว่าผู้ขึ้นชอบราชาธิปไตยได้ยินว่าชาวเลม่อนกำลังยกลงมาสู้รบกับพวกเขา, พวกเขาก็นั่งอยู่ในใจ; และพวกเขาไม่ยอมจับอาวุธ, เพราะโกรธหัวหน้าผู้พิพากษามาก, และผู้คนแห่งเสรีภาพด้วย, จนพวกเขาไม่ยอมจับอาวุธเพื่อปกป้องประเทศของตน.
- ๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อโมโรไนเห็นดังนี้, และเห็นด้วยว่าชาวเลม่อนกำลังมาถึงชายแดนของแผ่นดิน, ท่านเคืองแค้นยิ่งนักเพราะความดื้อดึงของคนเหล่านั้นผู้ซึ่งท่านทำงานมาด้วยความขยันหมั่นเพียรเป็นล้นพ้นในการปกป้องรักษา; แท้จริงแล้ว, ท่านโมโรไนอย่างยิ่ง; จิตวิญญาณของท่านเต็มไปด้วยความโกรธพวกเขา.
- ๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านส่งคำร้อง, พร้อมด้วยเสียงของผู้คน, ไปยังผู้ปกครองแผ่นดิน, โดยปรารถนาจะให้ท่านอ่านมัน, และให้อำนาจแก่ท่าน (โมโรไน) บังคับผู้ที่แตกแยกเหล่านั้นให้ปกป้องประเทศของพวกเขาหาไม่แล้วก็จะประหารเสีย.
- ๑๖ เพราะเป็นการเอาใจใส่อันดับแรกของท่านที่จะยุติความขัดแย้งและการแตกแยกในบรรดาผู้คน; เพราะเหตุนี้, ก่อนหน้านั้นคือเหตุของความพินาศทั้งหลายทั้งปวงของพวกเขา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสิ่งนี้ได้รับอนุญาตตามเสียงของผู้คน.
- ๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนสั่งให้กองทัพของท่านยกไปต่อสู้กับบรรดาผู้ขึ้นชอบราชาธิปไตย, เพื่อดึงเอาความจองหองและความสูงศักดิ์ของพวกเขาให้ลงมาอยู่ระดับเดียวกับโลก, มิฉะนั้นก็ให้พวกเขาจับอาวุธและสนับสนุนอุดมการณ์แห่งเสรีภาพ.
- ๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกองทัพได้ยกออกไปต่อสู้กับคนเหล่านั้น; และดึงเอาความจองหองและความสูงศักดิ์ของพวกเขาลงมา, ถึงขนาดที่เมื่อพวกนั้นยกอาวุธสงครามขึ้นต่อสู้กับคนของโมโรไนพวกเขาถูกโค่นให้อยู่ระดับเดียวกับแผ่นดินโลก.
- ๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีผู้ที่แตกแยกไปสี่พันคนถูกโค่นด้วยดาบ; และพวกผู้นำของพวกเขาที่ไม่ถูกสังหารในการสู้รบถูกจับโยนเข้าเรือนจำ, เพราะไม่มีเวลาพิจารณาโทษพวกเขาในยามนี้.

And it came to pass that when the men who were called king-men had heard that the Lamanites were coming down to battle against them, they were glad in their hearts; and they refused to take up arms, for they were so wroth with the chief judge, and also with the people of liberty, that they would not take up arms to defend their country.

And it came to pass that when Moroni saw this, and also saw that the Lamanites were coming into the borders of the land, he was exceedingly wroth because of the stubbornness of those people whom he had labored with so much diligence to preserve; yea, he was exceedingly wroth; his soul was filled with anger against them.

And it came to pass that he sent a petition, with the voice of the people, unto the governor of the land, desiring that he should read it, and give him (Moroni) power to compel those dissenters to defend their country or to put them to death.

For it was his first care to put an end to such contentions and dissensions among the people; for behold, this had been hitherto a cause of all their destruction. And it came to pass that it was granted according to the voice of the people.

And it came to pass that Moroni commanded that his army should go against those king-men, to pull down their pride and their nobility and level them with the earth, or they should take up arms and support the cause of liberty.

And it came to pass that the armies did march forth against them; and they did pull down their pride and their nobility, insomuch that as they did lift their weapons of war to fight against the men of Moroni they were hewn down and leveled to the earth.

And it came to pass that there were four thousand of those dissenters who were hewn down by the sword; and those of their leaders who were not slain in battle were taken and cast into prison, for there was no time for their trials at this period.

๒๐ และคนที่เหลืออยู่ของพวกที่แตกแยก, แทนที่จะถูก
พินลงกับพื้นดินด้วยดาบ, ได้ยอมแพ้ต่อผืนธงแห่ง
เสรีภาพ, และถูกบังคับให้ยกธงแห่งเสรีภาพไว้บนหอ
สูงของตน, และในเมืองของตน, และให้จับอาวุธ
ปกป้องประเทศของตน.

๒๑ และดังนี้โมโรไนทำให้บรรดาผู้ขึ้นชอบราชาธิปไตย
สิ้นสุดลง, จนไม่มีผู้ใดเป็นที่รู้จักกันอีกเลยในชื่อว่าผู้
ขึ้นชอบราชาธิปไตย; และท่านทำให้ความดื้อดึงและ
ความจองหองของคนเหล่านั้นซึ่งอ้างว่ามีสายเลือดอัน
สูงศักดิ์สิ้นสุดลงดังนี้; แต่พวกเขาถูกพาลงมาให้
นอนน้อมถ่อมตนเหมือนกับพี่น้องของตน, และให้ต่อสู้
อย่างองอาจเพื่ออิสรภาพจากความเป็นทาสของตน.

๒๒ ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่โมโรไน
กำลังทำให้สงครามและความขัดแย้งในบรรดาผู้คน
ของท่านเองสิ้นสุดลงดังนี้, และทำให้พวกเขามาอยู่
ภายใต้สันติภาพและอารยธรรม, และตั้งข้อบังคับเพื่อ
เตรียมสงครามต่อสู้กับชาวเลมัน, ดูเถิด, ชาวเลมันเข้า
มาในแผ่นดินแห่งโมโรไน, ซึ่งอยู่ชายแดนใกล้ฝั่ง
ทะเล.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวนิไฟไม่มีกำลัง
เข้มแข็งพอในเมืองแห่งโมโรไน; ฉะนั้นอแมลิไคยาห์
รุกรไล้พวกเขา, สังหารเสียเป็นอันมาก. และเหตุการณ์
ได้บังเกิดขึ้นคืออแมลิไคยาห์เข้าครองเมือง, แท้จริง
แล้ว, ครบครองป้อมปราการทั้งหมดของพวกเขา.

๒๔ และบรรดาคนที่หลบหนีออกจากเมืองโมโรไนมาถึง
เมืองแห่งนิไฟฮาร์; และผู้คนของเมืองแห่งลิโฮมารวม
ตัวกันด้วย, และจัดการเตรียมและพร้อมรับมือ
ชาวเลมันในการสู้รบ.

๒๕ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออแมลิไคยาห์ไม่ยอม
ให้ชาวเลมันยกไปสู้รบกับเมืองแห่งนิไฟฮาร์, แต่ให้ตั้ง
มั่นอยู่ใกล้ฝั่งทะเล, โดยทิ้งคนไว้ในทุกเมืองเพื่อรักษา
และป้องกัน.

๒๖ และดังนี้เขาเดินทัพต่อไป, โดยเข้าครองเมืองหลาย
เมือง, เมืองแห่งนิไฟฮาร์, และเมืองแห่งลิโฮ, และ
เมืองแห่งโมริแอนทอน, และเมืองแห่งออมเนอร์, และ
เมืองแห่งกิด, และเมืองมิวเล็ค, ซึ่งทั้งหมดนี้อยู่
ชายแดนตะวันออกใกล้ฝั่งทะเล.

And the remainder of those dissenters, rather than
be smitten down to the earth by the sword, yielded to
the standard of liberty, and were compelled to hoist
the title of liberty upon their towers, and in their
cities, and to take up arms in defence of their coun-
try.

And thus Moroni put an end to those king-men,
that there were not any known by the appellation of
king-men; and thus he put an end to the stubborn-
ness and the pride of those people who professed the
blood of nobility; but they were brought down to
humble themselves like unto their brethren, and to
fight valiantly for their freedom from bondage.

Behold, it came to pass that while Moroni was thus
breaking down the wars and contentions among his
own people, and subjecting them to peace and civi-
lization, and making regulations to prepare for war
against the Lamanites, behold, the Lamanites had
come into the land of Moroni, which was in the bor-
ders by the seashore.

And it came to pass that the Nephites were not
sufficiently strong in the city of Moroni; therefore
Amalickiah did drive them, slaying many. And it
came to pass that Amalickiah took possession of the
city, yea, possession of all their fortifications.

And those who fled out of the city of Moroni came
to the city of Nephiah; and also the people of the
city of Lehi gathered themselves together, and made
preparations and were ready to receive the
Lamanites to battle.

But it came to pass that Amalickiah would not suf-
fer the Lamanites to go against the city of Nephiah
to battle, but kept them down by the seashore, leav-
ing men in every city to maintain and defend it.

And thus he went on, taking possession of many
cities, the city of Nephiah, and the city of Lehi, and
the city of Morianton, and the city of Omner, and the
city of Gid, and the city of Mulek, all of which were
on the east borders by the seashore.

๒๗ และชาวเลมันจึงได้, เมืองไว้หลายเมืองดังนี้, ด้วย
อุบายของอแมลิไคยาห์, ด้วยกำลังไพร่พลอันนับไม่
ถ้วนของเขา, ซึ่งทั้งหมดนั้นได้รับการเสริมแนวป้องกัน
อย่างแข็งแรงตามวิธีทำแนวป้องกันของโมโรไน; ซึ่ง
ทั้งหมดนั้นทำให้ชาวเลมันมีที่มั่น.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเดินทัพไปยัง
ชายแดนของแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, โดยรุกไล่ชาวนิไฟ
และสังหารเสียมากมาย.

๒๙ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาพบกับทีแ
นคัม, ผู้ซึ่งได้สังหารโมริแอนทอนและสกัดผู้คนของ
เขาเมื่อครั้งที่เขาหนีไป.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาสกัดอแมลิไคยาห์
ด้วย, ขณะที่เดินทัพมาพร้อมด้วยกำลังทหารมากมาย
ของเขาเพื่อจะเข้าครอบครองแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, และ
แผ่นดินทางเหนือด้วย.

๓๑ แต่ดูเถิดเขาพบกับความผิดหวังโดยถูกทีแ
นคัมและคนของเขาตีได้, เพราะคนเหล่านั้นเป็นนักรบผู้
เกรียงไกร; เพราะคนของทีแ
นคัมทุกคนเข้มแข็งกว่า
ชาวเลมันในด้านพลังและความชำนาญศึกของ
พวกเขา, ถึงขนาดที่ได้เปรียบเหนือชาวเลมัน.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนเหล่านั้นรังควา
นพวกเขา, ถึงขนาดที่สังหารพวกเขาแม้จนกระทั่งมืด.
และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือทีแ
นคัมและคนของ
เขาตั้งกระโจมที่ชายแดนของแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง; และ
อแมลิไคยาห์ตั้งกระโจมของเขาที่ชายแดนบนหาด
ทรายริมทะเล, และในลักษณะนี้พวกเขาถูกรุกไล่.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือครั้นเวลากลางคืน, ที
นคัมกับผู้รับใช้ของเขาแอบออกไปข้างนอกในเวลา
กลางคืน, และเข้าไปในค่ายของอแมลิไคยาห์; และ
ดูเถิด, พวกนั้นหลับอยู่เพราะความเหนื่อยล้ายิ่ง, ซึ่ง
เกิดเพราะงานหนักและความร้อนในเวลากลางวัน.

๓๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือทีแ
นคัมแอบเข้าไป
ในกระโจมของกษัตริย์อย่างลับ ๆ, และแทงหลาวไปที่
หัวใจของเขา; และเขาทำให้กษัตริย์ตายทันทีโดยไม่
ทำให้บรรดาผู้รับใช้ของเขาตื่นเลย.

๓๕ และเขากลับมายังค่ายของเขาเองอย่างลับ ๆ อีก,
และดูเถิด, ผู้คนของเขาหลับอยู่, และเขาปลุกคนเหล่าน
ั้นและเล่าให้พวกเขารู้เรื่องทั้งหมดที่เขาได้ทำไป.

And thus had the Lamanites obtained, by the cunning of Amalickiah, so many cities, by their numberless hosts, all of which were strongly fortified after the manner of the fortifications of Moroni; all of which afforded strongholds for the Lamanites.

And it came to pass that they marched to the borders of the land Bountiful, driving the Nephites before them and slaying many.

But it came to pass that they were met by Teancum, who had slain Morianton and had headed his people in his flight.

And it came to pass that he headed Amalickiah also, as he was marching forth with his numerous army that he might take possession of the land Bountiful, and also the land northward.

But behold he met with a disappointment by being repulsed by Teancum and his men, for they were great warriors; for every man of Teancum did exceed the Lamanites in their strength and in their skill of war, insomuch that they did gain advantage over the Lamanites.

And it came to pass that they did harass them, insomuch that they did slay them even until it was dark. And it came to pass that Teancum and his men did pitch their tents in the borders of the land Bountiful; and Amalickiah did pitch his tents in the borders on the beach by the seashore, and after this manner were they driven.

And it came to pass that when the night had come, Teancum and his servant stole forth and went out by night, and went into the camp of Amalickiah; and behold, sleep had overpowered them because of their much fatigue, which was caused by the labors and heat of the day.

And it came to pass that Teancum stole privily into the tent of the king, and put a javelin to his heart; and he did cause the death of the king immediately that he did not awake his servants.

And he returned again privily to his own camp, and behold, his men were asleep, and he awoke them and told them all the things that he had done.

๓๖ และเขาให้กองทัพของเขาเตรียมพร้อมไว้, เกลือก
ชาวเลมันจะตื่นและยกมาโจมตี.

๓๗ และปีที่ยี่สิบห้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษา
เหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลงดังนี้; และวันเวลาของอ
แมลิไคยาห์สิ้นสุดลงดังนี้.

And he caused that his armies should stand in
readiness, lest the Lamanites had awakened and
should come upon them.

And thus endeth the twenty and fifth year of the
reign of the judges over the people of Nephi; and
thus endeth the days of Amalickiah.

แอลมา ๕๒

- ๑ และบัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่ยี่สิบหกแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, ดูเถิด, เมื่อชาวเลมันตื่นขึ้นในตอนเช้าวันแรกของเดือนแรก, ดูเถิด, พวกเขาพบอแมลิไคยาห์ตายอยู่ในกระโจมของเขาเอง; และพวกเขามองเห็นด้วยว่าที่แอนคัมพร้อมจะสู้รบกับพวกเขาในวันนั้น.
- ๒ และบัดนี้, เมื่อชาวเลมันเห็นดังนั้นก็ตกใจกลัว; และพวกเขาเลิกแผนการที่จะเดินทัพไปแผ่นดินทางเหนือ, และถอยทัพทั้งหมดเข้าไปในเมืองแห่งมูเล็ค, และพยายามหาที่คุ้มกันในแนวป้องกันของตน.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือน้องชายของอแมลิไคยาห์ถูกกำหนดให้เป็นกษัตริย์เหนือผู้คน; และชื่อของเขาคือแอมมอรอน; ดังนั้นกษัตริย์แอมมอรอน, น้องชายของกษัตริย์อแมลิไคยาห์, จึงถูกกำหนดให้ปกครองแทนเขา.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาสั่งให้ผู้คนของเขาธำรงรักษาเมืองเหล่านั้น, ซึ่งพวกเขาได้มาโดยการหลั่งเลือด; เพราะพวกเขาไม่ได้เมืองใดมาโดยไม่มีการนองเลือด.
- ๕ และบัดนี้, ที่แอนคัมเห็นว่าชาวเลมันตั้งใจจะธำรงรักษาเมืองเหล่านั้นซึ่งพวกเขาได้มา, และส่วนต่าง ๆ ของแผ่นดินซึ่งพวกเขาได้ครอบครอง; และโดยที่เห็นความมากมายของจำนวนผู้คนของพวกเขาด้วย, ที่แอนคัมจึงคิดว่ายังไม่เหมาะที่เขาจะพยายามเข้าโจมตีพวกที่อยู่ในป้อม.
- ๖ แต่เขาวางกำลังคนของเขาไว้โดยรอบ, ราวกับว่ากำลังเตรียมสงคราม; แท้จริงแล้ว, และที่จริงเขากำลังเตรียมป้องกันตัวจากพวกนั้น, โดยทำกำแพงขึ้นโดยรอบและเตรียมที่ซ่อนไว้.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาเตรียมพร้อมรับศึกอยู่ต่อไปตราบเท่าที่เกรงว่าโมโรไนส่งคนจำนวนมากมาเสริมกำลังกองทัพของเขา.
- ๘ และโมโรไนส่งคำสั่งมาให้เขาด้วยว่าเขาควรคุมพวกเชลยทั้งหมดที่ตกอยู่ในเงื้อมมือเขาไว้; เพราะเนื่องจากชาวเลมันพาเชลยไปเป็นอันมาก, คือเขาควรคุมเชลยชาวเลมันทั้งหมดไว้เพื่อเป็นค่าไถ่สำหรับคนที่ชาวเลมันพาไป.

Alma 52

And now, it came to pass in the twenty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, behold, when the Lamanites awoke on the first morning of the first month, behold, they found Amalickiah was dead in his own tent; and they also saw that Teancum was ready to give them battle on that day.

And now, when the Lamanites saw this they were affrighted; and they abandoned their design in marching into the land northward, and retreated with all their army into the city of Mulek, and sought protection in their fortifications.

And it came to pass that the brother of Amalickiah was appointed king over the people; and his name was Ammoron; thus king Ammoron, the brother of king Amalickiah, was appointed to reign in his stead.

And it came to pass that he did command that his people should maintain those cities, which they had taken by the shedding of blood; for they had not taken any cities save they had lost much blood.

And now, Teancum saw that the Lamanites were determined to maintain those cities which they had taken, and those parts of the land which they had obtained possession of; and also seeing the enormity of their number, Teancum thought it was not expedient that he should attempt to attack them in their forts.

But he kept his men round about, as if making preparations for war; yea, and truly he was preparing to defend himself against them, by casting up walls round about and preparing places of resort.

And it came to pass that he kept thus preparing for war until Moroni had sent a large number of men to strengthen his army.

And Moroni also sent orders unto him that he should retain all the prisoners who fell into his hands; for as the Lamanites had taken many prisoners, that he should retain all the prisoners of the Lamanites as a ransom for those whom the Lamanites had taken.

๙ และท่านมีคำสั่งมายังเขาด้วยว่าเขาควรสร้างแนวป้องกันแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, และคุ้มกันทางแคบซึ่งนำไปสู่แผ่นดินทางเหนือให้มัน, มิฉะนั้นชาวเลมมันจะเข้ายึดจุดนั้นและจะมีพลังกำลังรบกวนพวกเขาทุกด้าน.

๑๐ และโมโรไนสั่งมายังเขาด้วย, โดยปรารถนาจะให้เขาซื่อสัตย์ในการธำรงรักษาแผ่นดินเล็ยวนั้น, และให้เขาหาโอกาสทุกทางที่จะบอยชาวเลมมันในแผ่นดินเล็ยวนั้น, ให้มากที่สุดเท่าที่เขาจะมีกำลังทำได้, เพื่อโดยกลยุทธ์หรือโดยวิธีอื่นใดเขาอาจได้เมืองเหล่านั้นซึ่งถูกยึดเอาไปจากมือพวกเขากลับคืนมา; และให้เขาสร้างแนวป้องกันและเสริมกำลังเมืองต่าง ๆ โดยรอบ, ซึ่งไม่ได้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือชาวเลมมันด้วย.

๑๑ และท่านกล่าวแก่เขาด้วย, ข้าพเจ้าใครจะมาหาท่าน, แต่ดูเถิด, ชาวเลมมันโจมตีเราอยู่ทางชายแดนของแผ่นดินใกล้ทะเลตะวันตก; และดูเถิด, ข้าพเจ้าไปต่อสู้พวกเขา, ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาหาท่านไม่ได้.

๑๒ บัดนี้, กษัตริย์ (แอมโรน) ออกไปจากแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, และทำให้เป็นที่รู้แก่ราชินีเกี่ยวกับการตายของพี่ชายตน, และรวบรวมคนได้จำนวนมาก, และเดินทัพออกไปสู้รบกับชาวนิไฟที่ชายแดนใกล้ทะเลตะวันตก.

๑๓ และเขาพยายามรบกวนชาวนิไฟอยู่ดังนี้, และเพื่อดึงส่วนหนึ่งของกองกำลังพวกเขาไปสู่แผ่นดินส่วนนั้น, ในขณะที่เขาส่งคนที่เขาทิ้งไว้ดูแลเมืองซึ่งได้มา, ให้คนเหล่านั้นรบกวนชาวนิไฟตามชายแดนใกล้ทะเลตะวันออกด้วย, และเข้าครอบครองพื้นแผ่นดินของคนเหล่านั้นให้มากที่สุดเท่าที่มันจะอยู่ในพลังความสามารถของตน, ตามกำลังกองทัพของตน.

๑๔ และดังนั้นชาวนิไฟจึงอยู่ในสภาพการณ์ที่มีอันตรายในปลายปีที่ยี่สิบหกแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนิไฟ.

๑๕ แต่ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, คือทีแอนคัม, โดยคำสั่งของโมโรไน—ผู้จัดตั้งกองทัพขึ้นเพื่อป้องกันชายแดนทางใต้และทางตะวันตกของแผ่นดิน, และเริ่มเดินทัพของท่านไปยังแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, เพื่อท่านจะได้ช่วยทีแอนคัมกับคนของเขาในการตีเมืองต่าง ๆ ที่เสียไปกลับคืน—

And he also sent orders unto him that he should fortify the land Bountiful, and secure the narrow pass which led into the land northward, lest the Lamanites should obtain that point and should have power to harass them on every side.

And Moroni also sent unto him, desiring him that he would be faithful in maintaining that quarter of the land, and that he would seek every opportunity to scourge the Lamanites in that quarter, as much as was in his power, that perhaps he might take again by stratagem or some other way those cities which had been taken out of their hands; and that he also would fortify and strengthen the cities round about, which had not fallen into the hands of the Lamanites.

And he also said unto him, I would come unto you, but behold, the Lamanites are upon us in the borders of the land by the west sea; and behold, I go against them, therefore I cannot come unto you.

Now, the king (Ammoron) had departed out of the land of Zarahemla, and had made known unto the queen concerning the death of his brother, and had gathered together a large number of men, and had marched forth against the Nephites on the borders by the west sea.

And thus he was endeavoring to harass the Nephites, and to draw away a part of their forces to that part of the land, while he had commanded those whom he had left to possess the cities which he had taken, that they should also harass the Nephites on the borders by the east sea, and should take possession of their lands as much as it was in their power, according to the power of their armies.

And thus were the Nephites in those dangerous circumstances in the ending of the twenty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

But behold, it came to pass in the twenty and seventh year of the reign of the judges, that Teancum, by the command of Moroni—who had established armies to protect the south and the west borders of the land, and had begun his march towards the land Bountiful, that he might assist Teancum with his men in retaking the cities which they had lost—

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือทีแอนคัมได้รับคำสั่งให้เข้าโจมตีเมืองแห่งมิวเล็ค, และให้ยึดคืนกลับมาหากเป็นไปได้.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือทีแอนคัมเตรียมจะเข้าโจมตีเมืองแห่งมิวเล็ค, และออกเดินทางพร้อมด้วยกองทัพของเขาไปรบกับชาวเลมัน; แต่เขาเห็นว่าเป็นการเหลือวิสัยที่เขาจะมีชัยต่อคนพวกนั้นในขณะที่คนพวกนั้นอยู่ในแนวป้องกันของตน; ฉะนั้นเขาจึงล้มเลิกแผนของเขาและกลับไปเมืองอุดมมั่งคั่งอีกครั้ง, เพื่อคอยการมาของโมโรไน, เพื่อเขาจะได้รับกำลังมาเสริมให้กองทัพของตน.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนมาถึงแผ่นดินอุดมมั่งคั่งพร้อมด้วยกองทัพของท่าน, ในตอนปลายปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ.

๑๙ และในตอนต้นปีที่ยี่สิบแปด, โมโรไนกับทีแอนคัมและบรรดาแม่ทัพนายกองเป็นอันมากจัดประชุมสภาสงคราม—ว่าพวกเขาควรทำอะไรเพื่อให้ชาวเลมันออกมาสู้รบกับพวกเขา; หรือว่าโดยวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใดพวกเขาจะหลอกล่อให้พวกนั้นออกมาจากที่มั่น, เพื่อพวกตนจะได้เปรียบและเอาเมืองแห่งมิวเล็คกลับคืนมาอีก.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาส่งคณะทูตไปยังกองทัพของชาวเลมัน, ซึ่งป้องกันเมืองแห่งมิวเล็คอยู่, ไปยังผู้นำของพวกเขา, ผู้มีชื่อว่าเจคอบ, โดยปรารถนาให้เขาออกมาพร้อมด้วยกองทัพของเขาเพื่อพบกับพวกตนบนที่ราบระหว่างเมืองสองเมืองนั้น. แต่ดูเถิด, เจคอบ, ซึ่งเป็นชาวโซรัม, ไม่ยอมออกมาพร้อมด้วยกองทัพของเขาเพื่อพบกับคนเหล่านั้นบนที่ราบ.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไน, โดยที่ไม่มี ความหวังจะพบกับคนเหล่านั้นในที่ซึ่งไม่เสียเปรียบแก่กัน, ฉะนั้น, ท่านจึงตกลงใจทำตามแผนที่ท่านจะลวงชาวเลมันให้ออกมาจากที่มั่นของพวกเขา.

๒๒ ฉะนั้นท่านจึงให้ทีแอนคัมนำคนจำนวนเล็กน้อยยก ลงไปใกล้ฝั่งทะเล; และในตอนกลางคืน, โมโรไนกับ กองทัพของท่าน, ยกไปในแดนทุรกันดาร, ทางตะวันตกของเมืองแห่งมิวเล็ค; และด้วยเหตุนี้, ในวันพรุ่ง, เมื่อพวกยามชาวเลมันเห็นทีแอนคัม, จึงวิ่งไปบอกเจ คอบ, ผู้นำของพวกเขา.

And it came to pass that Teancum had received orders to make an attack upon the city of Mulek, and retake it if it were possible.

And it came to pass that Teancum made preparations to make an attack upon the city of Mulek, and march forth with his army against the Lamanites; but he saw that it was impossible that he could overpower them while they were in their fortifications; therefore he abandoned his designs and returned again to the city Bountiful, to wait for the coming of Moroni, that he might receive strength to his army.

And it came to pass that Moroni did arrive with his army at the land of Bountiful, in the latter end of the twenty and seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And in the commencement of the twenty and eighth year, Moroni and Teancum and many of the chief captains held a council of war—what they should do to cause the Lamanites to come out against them to battle; or that they might by some means flatter them out of their strongholds, that they might gain advantage over them and take again the city of Mulek.

And it came to pass they sent embassies to the army of the Lamanites, which protected the city of Mulek, to their leader, whose name was Jacob, desiring him that he would come out with his armies to meet them upon the plains between the two cities. But behold, Jacob, who was a Zoramite, would not come out with his army to meet them upon the plains.

And it came to pass that Moroni, having no hopes of meeting them upon fair grounds, therefore, he resolved upon a plan that he might decoy the Lamanites out of their strongholds.

Therefore he caused that Teancum should take a small number of men and march down near the seashore; and Moroni and his army, by night, marched in the wilderness, on the west of the city Mulek; and thus, on the morrow, when the guards of the Lamanites had discovered Teancum, they ran and told it unto Jacob, their leader.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกองทัพของชาวเลม้นยกออกมาต่อสู้กับที่แอนคัม, โดยคิดว่าด้วยจำนวนคนของพวกเขาจะเอาชนะที่แอนคัมได้เพราะจำนวนคนของเขา น้อย. และเมื่อที่แอนคัมเห็นกองทัพชาวเลม้นยกมาต่อสู้กับเขา เขาก็เริ่มถอยไปใกล้ฝั่งทะเล, ทางตอนเหนือ.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชาวเลม้นเห็นว่าเขาเริ่มหลบหนี, พวกเขาก็ยิ่งหิ่และไล่ตามไปอย่างแข็งขัน. และในขณะที่ที่แอนคัมกำลังล่าชาวเลม้นซึ่งกำลังไล่ตามพวกเขาโดยไร้ประโยชน์อยู่ดั่งนั้น, ดูเถิด, โมโรไนสั่งให้ส่วนหนึ่งของกองทัพซึ่งอยู่กับท่านยกเข้าเมือง, และเข้ายึดเมือง.

๒๕ และพวกเขาทำไปดั่งนั้น, และสังหารคนทั้งหมดที่ถูกทิ้งไว้ป้องกันเมือง, แท้จริงแล้ว, คนทั้งหมดที่ไม่ยอมวางอาวุธสงครามของตน.

๒๖ และดั่งนั้นโมโรไนได้เมืองแห่งมิวเล็คมาด้วยส่วนหนึ่งของกองทัพท่าน, ในขณะที่ท่านเดินทัพไปกับกองทัพที่เหลือเพื่อเผชิญกับชาวเลม้นเมื่อพวกนั้นกลับมาจากการไล่ตามที่แอนคัม.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลม้นไล่ตามทีแอนคัมจนมาใกล้เมืองอุดมมั่งคั่ง, และแล้วพวกเขาก็พบกับลีไฮและกองทัพเล็ก ๆ, ซึ่งถูกทิ้งให้อยู่ป้องกันเมืองอุดมมั่งคั่ง.

๒๘ และบัดนี้ดูเถิด, เมื่อบรรดาแม่ทัพนายกองของชาวเลม้นเห็นลีไฮพร้อมด้วยกองทัพของเขาขึ้นมาต่อสู้กับพวกตน, พวกเขาก็หนีกันอลหม่าน, โดยเกรงว่าพวกเขาจะไปไม่ถึงเมืองมิวเล็คก่อนที่จะตามมาถึง; เนื่องจากพวกเขาเหนื่อยล้าเพราะการเดินทาง, และคนของลีไฮยังสดชื่นอยู่.

๒๙ บัดนี้ชาวเลม้นไม่รู้ว่ามีโรไนตามหลังพวกเขามาพร้อมด้วยกองทัพของท่าน; และคนเหล่านั้นกลัวอยู่แต่ลีไฮและกองทัพของเขาเท่านั้น.

๓๐ บัดนี้ลีไฮไม่ปรารถนาจะตามไปให้ทันพวกเขาจนกว่าพวกเขาจะเผชิญหน้ากับโมโรไนและกองทัพของท่าน.

And it came to pass that the armies of the Lamanites did march forth against Teancum, supposing by their numbers to overpower Teancum because of the smallness of his numbers. And as Teancum saw the armies of the Lamanites coming out against him he began to retreat down by the seashore, northward.

And it came to pass that when the Lamanites saw that he began to flee, they took courage and pursued them with vigor. And while Teancum was thus leading away the Lamanites who were pursuing them in vain, behold, Moroni commanded that a part of his army who were with him should march forth into the city, and take possession of it.

And thus they did, and slew all those who had been left to protect the city, yea, all those who would not yield up their weapons of war.

And thus Moroni had obtained possession of the city Mulek with a part of his army, while he marched with the remainder to meet the Lamanites when they should return from the pursuit of Teancum.

And it came to pass that the Lamanites did pursue Teancum until they came near the city Bountiful, and then they were met by Lehi and a small army, which had been left to protect the city Bountiful.

And now behold, when the chief captains of the Lamanites had beheld Lehi with his army coming against them, they fled in much confusion, lest perhaps they should not obtain the city Mulek before Lehi should overtake them; for they were wearied because of their march, and the men of Lehi were fresh.

Now the Lamanites did not know that Moroni had been in their rear with his army; and all they feared was Lehi and his men.

Now Lehi was not desirous to overtake them till they should meet Moroni and his army.

- ๓๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือก่อนที่ชาวเลมันจะถอยไปได้ไกลก็ถูกชาวนีไฟล้อมไว้, โดยคนของโมโรไนทางด้านหนึ่ง, และคนของลีไฮอีกด้านหนึ่ง, ซึ่งคนทั้งหมดนี้สดชื่นและมีกำลังเต็มที่; แต่ชาวเลมันเหนื่อยล้าเพราะการเดินทางที่พม่าไกล.
- ๓๒ และโมโรไนสั่งคนของท่านให้โจมตีคนเหล่านั้นจนกว่าพวกเขาจะยอมวางอาวุธสงครามของตน.
- ๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเจacob, โดยที่เป็นผู้นำของพวกเขา, โดยที่เป็นชาวโซรัมด้วย, และโดยที่มีวิญญาณไม่ยอมแพ้, เขาจึงนำชาวเลมันออกมาสู้กับโมโรไนด้วยความเดือดดาลยิ่ง.
- ๓๔ โดยที่โมโรไนอยู่ในเส้นทางเดินทัพของคนเหล่านั้น, ฉะนั้นเจacobจึงตั้งใจจะสังหารพวกเขาและตีฝ่าออกไปยังเมืองแห่งมิวเล็ค. แต่ดูเถิด, โมโรไนและคนของท่านมีกำลังมากกว่า; ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่ให้ทางแก่ชาวเลมัน.
- ๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาต่อสู้กันด้วยความเดือดดาลยิ่งทั้งสองฝ่าย; และทั้งสองฝ่ายต่างก็ถูกสังหารเป็นจำนวนมาก; แท้จริงแล้ว, และโมโรไนได้รับบาดเจ็บและเจacobถูกฆ่า.
- ๓๖ และลีไฮให้ผู้คนที่เข้มแข็งของเขากดดันกองหลังของคนพวกนั้นด้วยความเดือดดาล, ถึงขนาดที่ทำให้ชาวเลมันในกองหลังยอมมอบอาวุธสงครามของตน; และพวกเขาที่เหลืออยู่, สับสนมาก, จนไม่รู้ว่าจะไปหรือจะสู้ที่ใดดี.
- ๓๗ บัดนี้โมโรไนโดยที่เห็นความอลหม่านของคนเหล่านั้น, ท่านจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า : หากท่านจะนำอาวุธสงครามออกมามอบแล้ว, ดูเถิดเราจะเลิกหลังเลียดท่าน.
- ๓๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชาวเลมันได้ยินถ้อยคำเหล่านี้, แม่ทัพนายกองของพวกเขา, ทั้งหมดซึ่งยังไม่ถูกสังหาร, จึงออกมาและโยนอาวุธสงครามไว้ที่เท้าของโมโรไน, และสั่งคนของพวกเขาให้ทำเช่นเดียวกันด้วย.
- ๓๙ แต่ดูเถิด, มีหลายคนที่ไม่ยอม; และบรรดาคนที่ไม่ยอมมอบดาบของตนจึงถูกจับและมัดไว้, และอาวุธสงครามของพวกเขาจึงถูกยึดไปจากพวกเขา, และพวกเขาถูกบีบบังคับให้ออกเดินทางไปกับพร้อมกันพี่น้องของตนไปยังแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง.

And it came to pass that before the Lamanites had retreated far they were surrounded by the Nephites, by the men of Moroni on one hand, and the men of Lehi on the other, all of whom were fresh and full of strength; but the Lamanites were wearied because of their long march.

And Moroni commanded his men that they should fall upon them until they had given up their weapons of war.

And it came to pass that Jacob, being their leader, being also a Zoramite, and having an unconquerable spirit, he led the Lamanites forth to battle with exceeding fury against Moroni.

Moroni being in their course of march, therefore Jacob was determined to slay them and cut his way through to the city of Mulek. But behold, Moroni and his men were more powerful; therefore they did not give way before the Lamanites.

And it came to pass that they fought on both hands with exceeding fury; and there were many slain on both sides; yea, and Moroni was wounded and Jacob was killed.

And Lehi pressed upon their rear with such fury with his strong men, that the Lamanites in the rear delivered up their weapons of war; and the remainder of them, being much confused, knew not whither to go or to strike.

Now Moroni seeing their confusion, he said unto them: If ye will bring forth your weapons of war and deliver them up, behold we will forbear shedding your blood.

And it came to pass that when the Lamanites had heard these words, their chief captains, all those who were not slain, came forth and threw down their weapons of war at the feet of Moroni, and also commanded their men that they should do the same.

But behold, there were many that would not; and those who would not deliver up their swords were taken and bound, and their weapons of war were taken from them, and they were compelled to march with their brethren forth into the land Bountiful.

๔๐   และบัดนี้จำนวนเชลยที่จับได้มีมากกว่าจำนวนที่ถูก
สังหาร, แท้จริงแล้ว, มากกว่าคนทั้งสองฝ่ายที่ถูก
สังหาร.

And now the number of prisoners who were taken
exceeded more than the number of those who had
been slain, yea, more than those who had been slain
on both sides.

แอลมา ๕๓

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ พวกเขาวางยามไว้เฝ้าเฉลยชาวเลมัน, และบีบบังคับคนเหล่านั้นให้ออกไปฝังศพคนของตน, แท้จริงแล้ว, และศพของชาวนิไฟที่ถูกสังหารด้วย; และโมโรไนจัดคนไว้เฝ้าขณะที่คนเหล่านี้ทำงานของตน.
- ๒ และโมโรไนไปเมืองแห่งมิวเล็คกับลีไฮ, และเข้าปกครองเมืองและมอบเมืองนี้ให้แก่ลีไฮ. บัดนี้ดูเถิด, ลีไฮผู้นี้คือบุตรผู้อยู่กับโมโรไนเป็นส่วนใหญ่ในการสู้รบทั้งหมดของท่าน; และเขาเป็นคนที่คล้ายคลึงกับโมโรไน, และคนทั้งสองชื่นชมยินดีในความปลอดภัยของกันและกัน; แท้จริงแล้ว, คนทั้งสองรักกันมาก, และเป็นพี่รักของบรรดาผู้คนชาวนิไฟทั้งปวงด้วย.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากที่ชาวเลมันฝังศพคนของตนและศพของชาวนิไฟเสร็จแล้ว, ชาวนิไฟให้พวกเขาเดินแถวกลับไปแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง; และโดยคำสั่งของโมโรไน, ที่แอนคัม, ให้พวกเขาเริ่มทำงานขุดคูรอบแผ่นดิน, หรือรอบเมือง, อุดมมั่งคั่ง.
- ๔ และเขาให้พวกเขาสร้างที่กำบังทำด้วยท่อนซุงไว้บนฝั่งด้านในของคู; และพวกเขาขุดดินขึ้นจากคูใส่ไว้ในที่กำบังที่ทำด้วยท่อนซุงเหล่านั้น; และดังนั้นพวกเขาให้ชาวเลมันทำงานไปจนกว่าพวกเขาจะล้อมเมืองอุดมมั่งคั่งไว้โดยรอบจนสูงมาก, ด้วยกำแพงอันแข็งแรงทำด้วยท่อนซุงและมูลดิน.
- ๕ และเมืองนี้จึงกลายเป็นที่มั่นอันแข็งแรงนับแต่นั้นมา; และพวกเขาควบคุมเฉลยชาวเลมันไว้ในเมืองนี้; แท้จริงแล้ว, แม้ภายในกำแพงที่พวกเขาให้คนเหล่านั้นสร้างขึ้นด้วยมือของพวกเขาเอง. บัดนี้โมโรไนจำต้องให้ชาวเลมันทำงาน, เพราะเป็นการง่ายที่จะเฝ้าคนเหล่านั้นขณะที่พวกเขาทำงาน; และท่านปรารถนาจะให้กำลังทัพทั้งหมดของท่านพร้อมเมื่อท่านจะเข้าโจมตีชาวเลมัน.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนได้ชัยชนะเหนือกองทัพที่ยิ่งใหญ่ที่สุดกองหนึ่งของชาวเลมันดังนั้น, และเข้ายึดเมืองแห่งมิวเล็ค, ซึ่งเป็นที่มั่นอันแข็งแรงที่สุดแห่งหนึ่งของชาวเลมันในแผ่นดินแห่งนี้ไฟ; และท่านสร้างที่มั่นขึ้นแห่งหนึ่งด้วยเพื่อกักขังเชลยของท่านดังนั้น.

Alma 53

And it came to pass that they did set guards over the prisoners of the Lamanites, and did compel them to go forth and bury their dead, yea, and also the dead of the Nephites who were slain; and Moroni placed men over them to guard them while they should perform their labors.

And Moroni went to the city of Mulek with Lehi, and took command of the city and gave it unto Lehi. Now behold, this Lehi was a man who had been with Moroni in the more part of all his battles; and he was a man like unto Moroni, and they rejoiced in each other's safety; yea, they were beloved by each other, and also beloved by all the people of Nephi.

And it came to pass that after the Lamanites had finished burying their dead and also the dead of the Nephites, they were marched back into the land Bountiful; and Teancum, by the orders of Moroni, caused that they should commence laboring in digging a ditch round about the land, or the city, Bountiful.

And he caused that they should build a breastwork of timbers upon the inner bank of the ditch; and they cast up dirt out of the ditch against the breastwork of timbers; and thus they did cause the Lamanites to labor until they had encircled the city of Bountiful round about with a strong wall of timbers and earth, to an exceeding height.

And this city became an exceeding stronghold ever after; and in this city they did guard the prisoners of the Lamanites; yea, even within a wall which they had caused them to build with their own hands. Now Moroni was compelled to cause the Lamanites to labor, because it was easy to guard them while at their labor; and he desired all his forces when he should make an attack upon the Lamanites.

And it came to pass that Moroni had thus gained a victory over one of the greatest of the armies of the Lamanites, and had obtained possession of the city of Mulek, which was one of the strongest holds of the Lamanites in the land of Nephi; and thus he had also built a stronghold to retain his prisoners.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านไม่พยายามสู้รบกับชาวเลมันต่อไปอีกในปีนั้น, แต่ท่านให้คนของท่านใช้เวลาไปในการเตรียมสงคราม, แท้จริงแล้ว, และในการสร้างแนวป้องกันเพื่อสกัดกั้นชาวเลมัน, แท้จริงแล้ว, และช่วยให้พวกผู้หญิงและเด็กของตนพ้นจากความอดอยากและความทุกข์ด้วย, และจัดหาอาหารให้กองทัพของตน.

๘ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือทางทะเลตะวันตก, ตอนใต้, ขณะที่โมโรไนไม่อยู่เนื่องด้วยมีการคบคิดการบางอย่างในบรรดาชาวนีไฟ, ซึ่งทำให้เกิดการแตกแยกในบรรดาพวกเขา, กองทัพของชาวเลมัน, ได้เปรียบชาวนีไฟขึ้นบ้าง, แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่เข้าครอบครองเมืองของพวกเขาหลายเมืองในแผ่นดินส่วนนั้น.

๙ และดังนั้นเพราะความชั่วช้าสามานย์ในบรรดาพวกเขาเอง, แท้จริงแล้ว, เพราะการแตกแยกและการคบคิดในบรรดาพวกเขาเอง พวกเขาจึงตกอยู่ในสถานการณ์ที่อันตรายที่สุด.

๑๐ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้ามีบางสิ่งที่จะกล่าวเกี่ยวกับผู้คนของแอมัน, ซึ่ง, ในตอนแรก, เป็นชาวเลมัน; แต่โดยแอมันและพี่น้องท่าน, หรือที่จริงแล้วโดยเดชานุภาพและพระวอนะของพระผู้เป็นเจ้า, ทำให้พวกเขาเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่พระเจ้า; และพาพวกเขาลงมายังแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, และได้รับการคุ้มครองจากชาวนีไฟนับแต่นั้นมา.

๑๑ และเนื่องจากคำปฏิญาณของพวกเขา พวกเขาจึงเว้นจากการจับอาวุธต่อสู้กับพี่น้องของตน; เพราะพวกเขาให้คำปฏิญาณไว้ว่าจะไม่ให้มีการนองเลือดอีกเลย; และตามคำปฏิญาณของพวกเขา พวกเขายอมตาย; แท้จริงแล้ว, พวกเขาจะยอมให้ตนตกอยู่ในเงื้อมมือพี่น้องของตน, หากไม่ใช่เพราะความสงสารและความรักอย่างยิ่งซึ่งแอมันและพี่น้องท่านมีต่อพวกเขา.

๑๒ และเพราะเหตุนี้แอมันและพี่น้องท่านจึงพาพวกเขาลงมายังแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา; และพวกเขาได้รับการคุ้มครองจากชาวนีไฟตลอดมา.

๑๓ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขามองเห็นอันตราย, และความทุกข์และความยากลำบากต่าง ๆ ซึ่งชาวนีไฟต้องรับแทนพวกเขา, พวกเขาก็เกิดความสงสารและปรารถนาจะจับอาวุธเพื่อปกป้องประเทศของตน.

And it came to pass that he did no more attempt a battle with the Lamanites in that year, but he did employ his men in preparing for war, yea, and in making fortifications to guard against the Lamanites, yea, and also delivering their women and their children from famine and affliction, and providing food for their armies.

And now it came to pass that the armies of the Lamanites, on the west sea, south, while in the absence of Moroni on account of some intrigue amongst the Nephites, which caused dissensions amongst them, had gained some ground over the Nephites, yea, insomuch that they had obtained possession of a number of their cities in that part of the land.

And thus because of iniquity amongst themselves, yea, because of dissensions and intrigue among themselves they were placed in the most dangerous circumstances.

And now behold, I have somewhat to say concerning the people of Ammon, who, in the beginning, were Lamanites; but by Ammon and his brethren, or rather by the power and word of God, they had been converted unto the Lord; and they had been brought down into the land of Zarahemla, and had ever since been protected by the Nephites.

And because of their oath they had been kept from taking up arms against their brethren; for they had taken an oath that they never would shed blood more; and according to their oath they would have perished; yea, they would have suffered themselves to have fallen into the hands of their brethren, had it not been for the pity and the exceeding love which Ammon and his brethren had had for them.

And for this cause they were brought down into the land of Zarahemla; and they ever had been protected by the Nephites.

But it came to pass that when they saw the danger, and the many afflictions and tribulations which the Nephites bore for them, they were moved with compassion and were desirous to take up arms in the defence of their country.

- ๑๔ แต่ดูเถิด, ขณะที่พวกเขากำลังจะจับอาวุธสงครามของตน, พวกเขายอมแพ้ต่อคำชักจูงของฮีลามันและพี่น้องท่าน, เพราะพวกเขากำลังจะละเมิดคำปฏิญาณที่เคยทำไว้.
- ๑๕ และฮีลามันกลัวเกลียดโดยการทำเช่นนั้นพวกเขาจะสูญเสียจิตวิญญาณของตน; ฉะนั้นบรรดาคนทั้งหมดที่เข้ามาในพันธสัญญานี้จึงถูกบีบบังคับให้ทนดูพี่น้องของตนฝ่าความทุกข์ของพวกเขา, ในสถานการณ์ที่เป็นอันตรายอยู่ในขณะนี้.
- ๑๖ แต่ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นพวกเขามีบุตรมากมาย, ซึ่งไม่ได้เข้ามาในพันธสัญญาว่าจะไม่ยอมจับอาวุธสงครามของตนเพื่อป้องกันตนให้พ้นจากศัตรู; ฉะนั้นพวกเขามาชุมนุมกันในเวลา, มากเท่าที่สามารถจับอาวุธได้, และพวกเขาเรียกตนเองว่าชาวไนไฟ.
- ๑๗ และคนเหล่านี้เข้ามาในพันธสัญญาที่จะต่อสู้เพื่อเสรีภาพของชาวไนไฟ, แท้จริงแล้ว, เพื่อปกป้องแผ่นดินจนถึงการสละชีวิตตน; แท้จริงแล้ว, แม้ทำพันธสัญญาว่าพวกเขาจะไม่ยอมสูญเสียเสรีภาพของตนเลย, แต่จะต่อสู้ทุกสถานการณ์เพื่อปกป้องชาวไนไฟและตนเองให้พ้นจากความเป็นทาส.
- ๑๘ บัดนี้ดูเถิด, มีคนหนุ่มเหล่านั้นสองพันคน, ซึ่งเข้ามาในพันธสัญญานี้และจับอาวุธสงครามเพื่อปกป้องประเทศของตน.
- ๑๙ และบัดนี้ดูเถิด, โดยที่พวกเขาไม่เคยเป็นภาระแก่ชาวไนไฟมาก่อนหน้านั้นเลย, พวกเขาในระยะเวลาที่กลับเกื้อหนุนได้อย่างมากอีกด้วย; เพราะพวกเขาจับอาวุธสงคราม, และพวกเขาอยากให้อีลามันเป็นผู้นำของตน.
- ๒๐ และพวกเขาทั้งหมดเป็นคนหนุ่ม, และพวกเขายังคงอยู่ในด้านความกล้าหาญ, และด้านพลังกำลังและความกระตือรือร้นด้วย; แต่ดูเถิด, นี่ไม่ใช่ทั้งหมด—พวกเขาเป็นคนซื่อสัตย์สุจริตตลอดเวลาในเรื่องใด ๆ ก็ตามที่พวกเขาได้รับมอบหมาย.
- ๒๑ แท้จริงแล้ว, พวกเขาเป็นบุรุษแห่งสัจจะและความมีสติ, เพราะพวกเขาได้รับการสอนให้รักษาทะกัณฐ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าและดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรงต่อพระพักตร์พระองค์.

But behold, as they were about to take their weapons of war, they were overpowered by the persuasions of Helaman and his brethren, for they were about to break the oath which they had made.

And Helaman feared lest by so doing they should lose their souls; therefore all those who had entered into this covenant were compelled to behold their brethren wade through their afflictions, in their dangerous circumstances at this time.

But behold, it came to pass they had many sons, who had not entered into a covenant that they would not take their weapons of war to defend themselves against their enemies; therefore they did assemble themselves together at this time, as many as were able to take up arms, and they called themselves Nephites.

And they entered into a covenant to fight for the liberty of the Nephites, yea, to protect the land unto the laying down of their lives; yea, even they covenanted that they never would give up their liberty, but they would fight in all cases to protect the Nephites and themselves from bondage.

Now behold, there were two thousand of those young men, who entered into this covenant and took their weapons of war to defend their country.

And now behold, as they never had hitherto been a disadvantage to the Nephites, they became now at this period of time also a great support; for they took their weapons of war, and they would that Helaman should be their leader.

And they were all young men, and they were exceedingly valiant for courage, and also for strength and activity; but behold, this was not all—they were men who were true at all times in whatsoever thing they were entrusted.

Yea, they were men of truth and soberness, for they had been taught to keep the commandments of God and to walk uprightly before him.

๒๒ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือฮีลามันเดินทัพ
เป็นผู้นำทหารหนุ่มสองพันคนของท่าน, เพื่อไปช่วย
ผู้คนที่ชายแดนของแผ่นดินทางใต้ใกล้ทะเลตะวันตก.

๒๓ และปีที่ยี่สิบแปดแห่งการปกครองของผู้พิพากษา
เหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลงดังนี้.

And now it came to pass that Helaman did march
at the head of his two thousand stripling soldiers, to
the support of the people in the borders of the land
on the south by the west sea.

And thus ended the twenty and eighth year of the
reign of the judges over the people of Nephi.

แอลมา ๕๔

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในตอนต้นของปีที่ ยี่สิบเก้าของผู้พิพากษา, คือแอมโรนส่งชาวสารไปยัง โมโรไนว่าปรารถนาจะแลกเปลี่ยนเชลย.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนรู้สึกชื่นชม ยินดีอย่างยิ่งในคำขอนี้, เพราะท่านปรารถนาจะให้ เสบียงที่ไปเลี้ยงดูเชลยชาวเลมมันจะได้มาเลี้ยงดูผู้คน ของท่านเอง; และท่านปรารถนาจะได้ผู้คนของท่าน เองมาเสริมกำลังกองทัพของท่านด้วย.
- ๓ บัดนี้ชาวเลมมันได้จับผู้หญิงและเด็กไปเป็นอันมาก, และในบรรดาเชลยทั้งหมดของโมโรไน, หรือในบรรดา เชลยที่โมโรไนได้มาไม่มีผู้หญิงหรือเด็กสักคน; ฉะนั้น โมโรไนจึงตกลงใจใช้กลยุทธ์เพื่อให้ได้เชลยชาวไนไฟ จากชาวเลมมันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้.
- ๔ ฉะนั้นท่านจึงเขียนสาส์นฉบับหนึ่ง, และส่งไปกับ ผู้รับใช้ของแอมโรน, คนเดียวกับที่นำสาส์นมาให้โม โรไน. และนี่คือถ้อยคำซึ่งท่านเขียนถึงแอมโรน, มี ความว่า :
- ๕ ดูเถิด, แอมโรน, ข้าพเจ้าเขียนบางสิ่งเกี่ยวกับ สงครามนี้ถึงท่านซึ่งท่านทำแก่ผู้คนของข้าพเจ้า, หรือ ที่จริงแล้วซึ่งพี่ชายท่านทำแก่พวกเขา, และซึ่งท่านยัง ตั้งใจที่จะทำต่อไปหลังจากเขาตายแล้ว.
- ๖ ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะบอกท่านบางสิ่งเกี่ยวกับความ ยุติธรรมของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, และดาบแห่งพระพิโรธอัน ทรงฤทธิ์านุภาพของพระองค์, ซึ่งเจือเจืออยู่เหนือ ท่านเว้นแต่ท่านจะกลับใจและถอยทัพของท่านกลับไป ผืนแผ่นดินของท่านเอง, หรือแผ่นดินที่ท่านครอบ ครองอยู่, ซึ่งคือแผ่นดินแห่งนีไฟ.
- ๗ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าจะบอกท่านถึงเรื่องเหล่านี้หาก ท่านจะสามารถรับฟังมัน; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าจะ บอกท่านเกี่ยวกับนรกอันน่าพรั่นพรึงที่คอยรับฆาตรกร เช่นที่ท่านและพี่ชายของท่านเป็นอยู่, เว้นแต่ท่านจะ กลับใจและเลิกลุ่มหลงประสงค์อันเป็นฆาตกรรมของ ท่าน, และกลับไปพร้อมด้วยกองทัพของท่านไปสู่ผืน แผ่นดินของท่านเอง.
- ๘ แต่เพราะท่านปฏิเสธสิ่งเหล่านี้แล้วครั้งหนึ่ง, และ ต่อสู้กับผู้คนของพระเจ้า, แม้เช่นนั้นข้าพเจ้าก็คาดว่า ท่านจะทำมันอีก.

Alma 54

And now it came to pass in the commencement of the twenty and ninth year of the judges, that Ammoron sent unto Moroni desiring that he would exchange prisoners.

And it came to pass that Moroni felt to rejoice exceedingly at this request, for he desired the provisions which were imparted for the support of the Lamanite prisoners for the support of his own people; and he also desired his own people for the strengthening of his army.

Now the Lamanites had taken many women and children, and there was not a woman nor a child among all the prisoners of Moroni, or the prisoners whom Moroni had taken; therefore Moroni resolved upon a stratagem to obtain as many prisoners of the Nephites from the Lamanites as it were possible.

Therefore he wrote an epistle, and sent it by the servant of Ammoron, the same who had brought an epistle to Moroni. Now these are the words which he wrote unto Ammoron, saying:

Behold, Ammoron, I have written unto you somewhat concerning this war which ye have waged against my people, or rather which thy brother hath waged against them, and which ye are still determined to carry on after his death.

Behold, I would tell you somewhat concerning the justice of God, and the sword of his almighty wrath, which doth hang over you except ye repent and withdraw your armies into your own lands, or the land of your possessions, which is the land of Nephi.

Yea, I would tell you these things if ye were capable of hearkening unto them; yea, I would tell you concerning that awful hell that awaits to receive such murderers as thou and thy brother have been, except ye repent and withdraw your murderous purposes, and return with your armies to your own lands.

But as ye have once rejected these things, and have fought against the people of the Lord, even so I may expect you will do it again.

๙ และบัดนี้ดูเถิด, เราเตรียมพร้อมที่จะรับมือท่าน; แท้จริงแล้ว, และเว้นแต่ท่านจะเลิกลี้ภัยประสงค์ของท่าน, ดูเถิด, ท่านจะดึงเอาพระพิโรธของพระเจ้าเป็นเจ้าองค์นั้นผู้ซึ่งท่านไม่ยอมรับลงมาสู่ท่าน, แม้จนไปสู่ความพินาศของท่านโดยสิ้นเชิง.

๑๐ แต่, พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่นั้นใด, กองทัพของเราจะยกมาตีท่านฉับนั้นเว้นแต่ท่านจะถอยกลับไป, และไม่ใช่ความตายจะมาเยือนท่าน, เพราะเราจะรักษาเมืองของเราและพื้นแผ่นดินของเราให้คงไว้; แท้จริงแล้ว, และเราจะธำรงรักษาศาสนาของเราและอุดมการณ์ของพระเจ้าเป็นเจ้าของเรา.

๑๑ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าพูดกับท่านเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้โดยเปล่าประโยชน์; หรือข้าพเจ้าคิดว่าท่านคงเป็นลูกแห่งนรก; ฉะนั้นข้าพเจ้าจะยุติสาส์นของข้าพเจ้าโดยบอกท่านว่าข้าพเจ้าจะไม่แลกเปลี่ยนเชลย, นอกจากโดยมีเงื่อนไขว่าท่านจะส่งมอบชายหนึ่งคนกับภรรยาและลูกของเขา, มาแลกกับเชลยหนึ่งคน; หากเป็นว่าท่านจะทำดังนี้, ข้าพเจ้าก็จะแลกเปลี่ยน.

๑๒ และดูเถิด, หากท่านไม่ทำดังนี้, ข้าพเจ้าจะมารบกับท่านพร้อมด้วยกองทัพของข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, แม้ข้าพเจ้าจะให้อาวุธแก่พวกผู้หญิงของข้าพเจ้าและเด็กของข้าพเจ้า, และข้าพเจ้าจะมารบกับท่าน, และข้าพเจ้าจะตามท่านแม้เข้าไปในแผ่นดินของท่านเอง, ซึ่งคือแผ่นดินแห่งมรดกแต่แรกเริ่มของเรา; แท้จริงแล้ว, และมันจะเป็นเลือดต่อเลือด, แท้จริงแล้ว, ชีวิตต่อชีวิต; และข้าพเจ้าจะสู้รบกับท่านแม้จนกระทั่งท่านถูกทำลายสิ้นไปจากพื้นพิภพ.

๑๓ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากำลังโกรธ, และผู้คนของข้าพเจ้าก็เช่นกัน; ท่านหมายมั่นจะกระทำมาดกรรมเรา, และเราเพียงแต่พยายามป้องกันตัวเท่านั้น. แต่ดูเถิด, หากท่านหมายมั่นจะทำลายเราต่อไปเราก็จะหมายมั่นทำลายท่าน; แท้จริงแล้ว, และเราจะพยายามยึดแผ่นดินของเรา, แผ่นดินแห่งมรดกแต่แรกเริ่มของเรา.

๑๔ บัดนี้ข้าพเจ้ายุติสาส์นของข้าพเจ้า. ข้าพเจ้าคือโมโรไน; ข้าพเจ้าเป็นผู้นำของผู้คนชาวนีไฟ.

๑๕ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอมมอรอน, เมื่อได้รับสาส์นฉบับนี้, ก็โกรธ; และเขียนสาส์นอีกฉบับหนึ่งถึงโมโรไน, และนี่คือถ้อยคำที่เขาเขียน, มีความว่า :

And now behold, we are prepared to receive you; yea, and except you withdraw your purposes, behold, ye will pull down the wrath of that God whom you have rejected upon you, even to your utter destruction.

But, as the Lord liveth, our armies shall come upon you except ye withdraw, and ye shall soon be visited with death, for we will retain our cities and our lands; yea, and we will maintain our religion and the cause of our God.

But behold, it supposeth me that I talk to you concerning these things in vain; or it supposeth me that thou art a child of hell; therefore I will close my epistle by telling you that I will not exchange prisoners, save it be on conditions that ye will deliver up a man and his wife and his children, for one prisoner; if this be the case that ye will do it, I will exchange.

And behold, if ye do not this, I will come against you with my armies; yea, even I will arm my women and my children, and I will come against you, and I will follow you even into your own land, which is the land of our first inheritance; yea, and it shall be blood for blood, yea, life for life; and I will give you battle even until you are destroyed from off the face of the earth.

Behold, I am in my anger, and also my people; ye have sought to murder us, and we have only sought to defend ourselves. But behold, if ye seek to destroy us more we will seek to destroy you; yea, and we will seek our land, the land of our first inheritance.

Now I close my epistle. I am Moroni; I am a leader of the people of the Nephites.

Now it came to pass that Ammoron, when he had received this epistle, was angry; and he wrote another epistle unto Moroni, and these are the words which he wrote, saying:

- ๑๖ ข้าพเจ้าคือแอมโรน, กษัตริย์ของชาวเลมัน; ข้าพเจ้าเป็นน้องชายของอแมลิกิยาห์ผู้ที่ท่านลอบสังหาร. ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะแก้แค้นท่านเพื่อเลือดของเขา, แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้าจะยกมาโจมตีท่านพร้อมด้วยกองทัพของข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้าหากลัวคำขู่ของท่านไม่.
- ๑๗ เพราะดูเถิด, บรรพบุรุษของท่านทำผิดต่อพี่น้องของพวกเขา, ถึงขนาดที่ได้ขโมยเอาสิทธิในการปกครองของพวกเขาไปในเมื่อมันเป็นของพวกเขาโดยถูกต้อง.
- ๑๘ และบัดนี้ดูเถิด, หากท่านจะวางอาวุธของท่าน, และยอมให้คนที่เป็เจ้าของสิทธิปกครองโดยถูกต้องปกครองท่าน, เมื่อนั้นข้าพเจ้าจะให้ผู้คนของข้าพเจ้าวางอาวุธและจะไม่ทำสงครามอีกต่อไป.
- ๑๙ ดูเถิด, ท่านกล่าวคำขู่ต่อข้าพเจ้าและผู้คนของข้าพเจ้าไว้มากมาย; แต่ดูเถิด, เราหากลัวคำขู่ของท่านไม่.
- ๒๐ กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้าจะอนุญาตให้แลกเปลี่ยนเชลยตามคำขอของท่าน, ด้วยความยินดี, เพื่อข้าพเจ้าจะได้เก็บอาหารของข้าพเจ้าไว้สำหรับพลรบของข้าพเจ้า; และเราจะได้ทำสงครามกันซึ่งจะเป็นนิรันดร์, เพื่อเอาชาวนีไฟมาอยู่ใต้อำนาจของเราหรือเพื่อการสูญสิ้นนิรันดร์ของพวกเขา.
- ๒๑ และเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าองค์นั้นผู้ซึ่งท่านกล่าวว่าเราปฏิเสธ, ดูเถิด, เราหารู้จักผู้นั้นไม่; ทั้งท่านก็ไม่ใช่; แต่หากจะเป็นไปว่าจะมีผู้นั้น, เราก็คงไม่นอกจากว่าพระองค์ทรงสร้างเรามาเหมือนกับที่สร้างท่าน.
- ๒๒ และหากจะเป็นไปว่ามีมารและนรก, ดูเถิดพระองค์จะไม่ส่งท่านไปที่นั่นหรือเพื่อพำนักอยู่กับพี่ชายของข้าพเจ้าผู้ซึ่งท่านลอบสังหาร, ผู้ซึ่งท่านพูดเป็นนัยว่าเขาไปสู่ที่เช่นนั้น? แต่ดูเถิดเรื่องเหล่านี้หาสำคัญไม่.
- ๒๓ ข้าพเจ้าคือแอมโรน, และเป็นผู้สืบตระกูลของโซรัม, ผู้ซึ่งบรรพบุรุษของท่านบีบบังคับและพาออกจากเยรูซาเล็ม.
- ๒๔ และดูเถิดบัดนี้, ข้าพเจ้าเป็นชาวเลมันผู้อาจหาญ; ดูเถิด, สงครามนี้เกิดขึ้นก็เพื่อแก้แค้นแก้ความอยุติธรรมที่เกิดขึ้นกับคนเหล่านั้น, และเพื่ออารักขาและได้สิทธิของพวกเขาที่จะปกครอง; และข้าพเจ้ายุติสาส์นของข้าพเจ้าถึงโมโรไน.

I am Ammoron, the king of the Lamanites; I am the brother of Amalickiah whom ye have murdered. Behold, I will avenge his blood upon you, yea, and I will come upon you with my armies for I fear not your threatenings.

For behold, your fathers did wrong their brethren, insomuch that they did rob them of their right to the government when it rightly belonged unto them.

And now behold, if ye will lay down your arms, and subject yourselves to be governed by those to whom the government doth rightly belong, then will I cause that my people shall lay down their weapons and shall be at war no more.

Behold, ye have breathed out many threatenings against me and my people; but behold, we fear not your threatenings.

Nevertheless, I will grant to exchange prisoners according to your request, gladly, that I may preserve my food for my men of war; and we will wage a war which shall be eternal, either to the subjecting the Nephites to our authority or to their eternal extinction.

And as concerning that God whom ye say we have rejected, behold, we know not such a being; neither do ye; but if it so be that there is such a being, we know not but that he hath made us as well as you.

And if it so be that there is a devil and a hell, behold will he not send you there to dwell with my brother whom ye have murdered, whom ye have hinted that he hath gone to such a place? But behold these things matter not.

I am Ammoron, and a descendant of Zoram, whom your fathers pressed and brought out of Jerusalem.

And behold now, I am a bold Lamanite; behold, this war hath been waged to avenge their wrongs, and to maintain and to obtain their rights to the government; and I close my epistle to Moroni.

แอลมา ๕๕

- ๑ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อโมโรไนได้รับสาส์นฉบับนี้ท่านโกรธยิ่งขึ้น, เพราะท่านรู้ว่าแอมมอรอนมีความรู้โดยสมบูรณ์ถึงกลโกงของตน; แท้จริงแล้ว, ท่านรู้ว่าแอมมอรอนรู้ว่าไม่ได้เป็นเหตุอันเที่ยงธรรมที่ทำให้เขาทำสงครามกับผู้คนของนีไฟ.
- ๒ และท่านกล่าว : ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะไม่แลกเปลี่ยนเชลยกับแอมมอรอนนอกจากเขาจะล้มเลิกจุดประสงค์ของเขา, ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้ในสาส์นของข้าพเจ้า; เพราะข้าพเจ้าจะไม่ยอมให้เขามีอำนาจยิ่งไปกว่าที่มีอยู่แล้ว.
- ๓ ดูเถิด, ข้าพเจ้ารู้จักสถานที่ที่ชาวเลมมันกักตัวผู้คนของข้าพเจ้าซึ่งพวกเขาจับไปเป็นเชลย; และโดยที่แอมมอรอนไม่ยินยอมตามสาส์นของข้าพเจ้า, ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะให้แก่เขาตามถ้อยคำของข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าจะหมายมั่นให้เกิดความตายขึ้นในบรรดาพวกเขาจนกว่าพวกเขาจะร้องขอสันติภาพ.
- ๔ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อโมโรไนกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ท่านให้มีการตรวจค้นในบรรดาคนของท่าน, เพื่อท่านอาจจะพบใครสักคนซึ่งเป็นผู้สืบตระกูลของเลมมันในบรรดาพวกเขา.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาพบคนหนึ่ง, ชื่อเลมมัน; และเขาเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของกษัตริย์ซึ่งถูกอแมลิไคยาห์ลอบสังหาร.
- ๖ บัดนี้โมโรไนให้เลมมันและคนของเขาจำนวนไม่มากนักออกไปที่ทหารยามซึ่งเฝ้าชาวนีไฟอยู่.
- ๗ บัดนี้ชาวนีไฟถูกกักอยู่ในเมืองแห่งกิด; ฉะนั้นโมโรไนจึงกำหนดเลมมันและให้คนจำนวนไม่มากนักไปกับเขา.
- ๘ และเมื่อค่ำลง เลมมันไปหาพวกทหารยามที่เฝ้าชาวนีไฟ, และดูเถิด, พวกนั้นเห็นเขามาและพวกนั้นร้องเรียก; แต่เขาพูดกับพวกนั้นว่า : อย่ากลัวเลย; ดูเถิด, ข้าพเจ้าเป็นชาวเลมมัน. ดูเถิด, เราหนีมาจากชาวนีไฟ, และพวกเขาหลับอยู่; และดูเถิดเราได้เหล้าองุ่นของพวกเขาและเราเอามาด้วย.

Alma 55

Now it came to pass that when Moroni had received this epistle he was more angry, because he knew that Ammoron had a perfect knowledge of his fraud; yea, he knew that Ammoron knew that it was not a just cause that had caused him to wage a war against the people of Nephi.

And he said: Behold, I will not exchange prisoners with Ammoron save he will withdraw his purpose, as I have stated in my epistle; for I will not grant unto him that he shall have any more power than what he hath got.

Behold, I know the place where the Lamanites do guard my people whom they have taken prisoners; and as Ammoron would not grant unto me mine epistle, behold, I will give unto him according to my words; yea, I will seek death among them until they shall sue for peace.

And now it came to pass that when Moroni had said these words, he caused that a search should be made among his men, that perhaps he might find a man who was a descendant of Laman among them.

And it came to pass that they found one, whose name was Laman; and he was one of the servants of the king who was murdered by Amalickiah.

Now Moroni caused that Laman and a small number of his men should go forth unto the guards who were over the Nephites.

Now the Nephites were guarded in the city of Gid; therefore Moroni appointed Laman and caused that a small number of men should go with him.

And when it was evening Laman went to the guards who were over the Nephites, and behold, they saw him coming and they hailed him; but he saith unto them: Fear not; behold, I am a Lamanite. Behold, we have escaped from the Nephites, and they sleep; and behold we have taken of their wine and brought with us.

๙ บัดนี้เมื่อชาวเลมันได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ก็ต้อนรับเขาด้วยปีติ; และพวกนั้นพูดกับเขาว่า : ให้เหล้าองุ่นของท่านแก่เราเถิด, เพื่อเราจะดื่ม; เราดีใจที่ท่านได้เหล้าองุ่นมากกับท่านเพราะเราอ่อนเพลียอยู่.

๑๐ แต่เลมันกล่าวแก่พวกเขา : ให้เราเก็บเหล้าองุ่นของเราไว้นกว่าเราจะไปสู้รบกับชาวไนไฟ. แต่คำพูดนี้ยังทำให้คนเหล่านั้นปรารถนาจะดื่มเหล้าองุ่นมากขึ้น;

๑๑ เพราะ, คนเหล่านั้นกล่าวว่า : เราอ่อนเพลียอยู่, ฉะนั้นขอให้เราดื่มเหล้าองุ่นกันเถิด, และอีกไม่นานเราก็จะได้รับปันส่วนเหล้าองุ่นของเรา, ซึ่งจะทำให้เรามีพลังกำลังไปต่อสู้กับชาวไนไฟ.

๑๒ และเลมันกล่าวแก่พวกเขา : ท่านจงทำตามความปรารถนาของท่านเถิด.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาดื่มเหล้าองุ่นกันอย่างมากมาย; และพวกเขาพอใจในรสของมัน, ฉะนั้นพวกเขาจึงดื่มต่อไปมากยิ่งขึ้น; และมันแรง, โดยที่เตรียมไว้ให้แรงเช่นนั้น.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นพวกเขาดื่มและสุขสำราญกัน, และไม่นานก็เมามายกันถ้วนหน้า.

๑๕ และบัดนี้เมื่อเลมันและคนของเขาเห็นว่าพวกนั้นเมามายกันถ้วนหน้า, และหลับสนิทแล้ว, พวกเขาจึงกลับไปหาโมโรไนและเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นแก่ท่าน.

๑๖ และบัดนี้เป็นไปตามแผนของโมโรไน. และโมโรไนได้เตรียมคนของท่านไว้พร้อมด้วยอาวุธสงคราม; และท่านไปยังเมืองแห่งกิด, ขณะที่ชาวเลมันหลับสนิทและเมามายอยู่, และส่งอาวุธสงครามให้พวกเขา, ถึงขนาดที่พวกเขามีอาวุธครบทุกคน;

๑๗ แท้จริงแล้ว, เมื่อโมโรไนให้อาวุธเขยเหล่านั้นทุกคน, แม้แต่ผู้หญิง, และลูก ๆ ของพวกเขา, มากที่สุดเท่าที่สามารถใช้อาวุธสงครามได้; และทั้งหมดนี้กระทำกันในความเงียบสงัด.

๑๘ แต่หากพวกเขาทำให้ชาวเลมันตื่น, ดูเถิดพวกนั้นเมามายอยู่และชาวไนไฟสามารถสังหารพวกเขาได้.

Now when the Lamanites heard these words they received him with joy; and they said unto him: Give us of your wine, that we may drink; we are glad that ye have thus taken wine with you for we are weary.

But Laman said unto them: Let us keep of our wine till we go against the Nephites to battle. But this saying only made them more desirous to drink of the wine;

For, said they: We are weary, therefore let us take of the wine, and by and by we shall receive wine for our rations, which will strengthen us to go against the Nephites.

And Laman said unto them: You may do according to your desires.

And it came to pass that they did take of the wine freely; and it was pleasant to their taste, therefore they took of it more freely; and it was strong, having been prepared in its strength.

And it came to pass they did drink and were merry, and by and by they were all drunken.

And now when Laman and his men saw that they were all drunken, and were in a deep sleep, they returned to Moroni and told him all the things that had happened.

And now this was according to the design of Moroni. And Moroni had prepared his men with weapons of war; and he went to the city Gid, while the Lamanites were in a deep sleep and drunken, and cast in weapons of war unto the prisoners, inasmuch that they were all armed;

Yea, even to their women, and all those of their children, as many as were able to use a weapon of war, when Moroni had armed all those prisoners; and all those things were done in a profound silence.

But had they awakened the Lamanites, behold they were drunken and the Nephites could have slain them.

- ๑๙ แต่ดูเถิด, นี่ไม่ใช่ความปรารถนาของโมโรไน; ท่านไม่ได้เบิกบานในการกระทำฆาตกรรมหรือการนองเลือด, แต่ท่านเบิกบานในการช่วยผู้คนของท่านให้พ้นจากความพินาศ; และเพราะเหตุนี้ท่านจะได้ไม่นำความอยุติธรรมมาสู่ตนเอง, ท่านไม่ยอมโจมตีชาวเลมันและทำลายพวกเขาขณะที่พวกเขาเมาอยู่.
- ๒๐ แต่ท่านได้สมตามความปรารถนาของท่านแล้ว; เพราะท่านให้อาวุธเชลยชาวนีไฟเหล่านั้นซึ่งอยู่ภายในกำแพงเมือง, และให้พลังความสามารถแก่คนเหล่านั้นที่จะได้ครอบครองพื้นที่ต่าง ๆ เหล่านั้นที่อยู่ภายในกำแพง.
- ๒๑ และแล้วท่านให้คนที่อยู่กับท่านล่าถอยจากคนเหล่านั้น, และล้อมกองทัพของชาวเลมันไว้.
- ๒๒ บัดนี้ดูเถิดงานนี้กระทำกันในเวลากลางคืน, เพื่อว่าเมื่อชาวเลมันตื่นขึ้นตอนเช้าพวกเขาจะเห็นว่าถูกชาวนีไฟล้อมไว้ภายนอก, และว่าเชลยของตนมีอาวุธอยู่ภายใน.
- ๒๓ และดังนั้นพวกเขาจึงเห็นว่าชาวนีไฟมีกำลังเหนือพวกเขา; และในสภาพการณ์นี้พวกเขาเห็นว่าสมควรที่พวกเขาจะต่อสู้กับชาวนีไฟ; ฉะนั้นแม่ทัพนายกองของพวกเขาจึงเรียกหาอาวุธสงครามของพวกเขา, และนำมันออกมาโยนไว้ที่เท้าของชาวนีไฟ, ร้องขอความเมตตา.
- ๒๔ บัดนี้ดูเถิด, นี่เป็นความปรารถนาของโมโรไน. ท่านจับคนพวกนั้นไว้เป็นเชลยสงคราม, และเข้าครอบครองเมือง, และให้ปล่อยเชลยทั้งหมด, ที่เป็นชาวนีไฟ; และพวกเขาเข้าสมทบกับกองทัพของโมโรไน, และเป็นกำลังสำคัญให้กองทัพของท่าน.
- ๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านให้ชาวเลมัน, ซึ่งท่านจับไว้เป็นเชลย, เริ่มงานในการเสริมความเข้มแข็งให้แนวป้องกันรอบเมืองกิด.
- ๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อท่านสร้างแนวป้องกันเมืองกิด, ตามความปรารถนาของท่านแล้ว, ท่านให้นำเชลยของท่านไปเมืองอุดมมั่งคั่ง; และท่านคุ้มกันเมืองนั้นด้วยกองกำลังที่แข็งแรงยิ่งด้วย.

But behold, this was not the desire of Moroni; he did not delight in murder or bloodshed, but he delighted in the saving of his people from destruction; and for this cause he might not bring upon him injustice, he would not fall upon the Lamanites and destroy them in their drunkenness.

But he had obtained his desires; for he had armed those prisoners of the Nephites who were within the wall of the city, and had given them power to gain possession of those parts which were within the walls.

And then he caused the men who were with him to withdraw a pace from them, and surround the armies of the Lamanites.

Now behold this was done in the night-time, so that when the Lamanites awoke in the morning they beheld that they were surrounded by the Nephites without, and that their prisoners were armed within.

And thus they saw that the Nephites had power over them; and in these circumstances they found that it was not expedient that they should fight with the Nephites; therefore their chief captains demanded their weapons of war, and they brought them forth and cast them at the feet of the Nephites, pleading for mercy.

Now behold, this was the desire of Moroni. He took them prisoners of war, and took possession of the city, and caused that all the prisoners should be liberated, who were Nephites; and they did join the army of Moroni, and were a great strength to his army.

And it came to pass that he did cause the Lamanites, whom he had taken prisoners, that they should commence a labor in strengthening the fortifications round about the city Gid.

And it came to pass that when he had fortified the city Gid, according to his desires, he caused that his prisoners should be taken to the city Bountiful; and he also guarded that city with an exceedingly strong force.

- ๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ, ทั้งที่มีการคบคิดต่าง ๆ อยู่ในบรรดาชาวเลมัน, พวกเขายังดูแลและป้องกันเชลยทั้งหมดที่พวกเขาได้มา, และรักษาแผ่นดินและพื้นที่ยุทธศาสตร์สำคัญทุกแห่งซึ่งพวกเขาได้คืนมาด้วย.
- ๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวไนไฟเริ่มมีชัยชนะอีก, และได้สิทธิ์ของพวกเขາและอภิสิทธิ์ของพวกเขากลับคืนมา.
- ๒๙ ชาวเลมันพยายามหลายครั้งที่จะเข้าล้อมพวกเขาตอนกลางคืน, แต่ในความพยายามเหล่านั้นพวกเขาสูญเสียเชลยไปหลายคน.
- ๓๐ และพวกเขาพยายามหลายครั้งที่จะมอมเหล้าองุ่นชาวไนไฟ, เพื่อจะทำลายคนเหล่านั้นด้วยยาพิษหรือด้วยความมึนเมา.
- ๓๑ แต่ดูเถิด, ชาวไนไฟไม่เชื่อฟังที่จะระลึกถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาในเวลาแห่งความทุกข์ของตนครั้งนี้. พวกเขาจึงถูกล่อให้ติดบ่วงของคนเหล่านั้นไม่ได้; แท้จริงแล้ว, พวกเขาไม่ยอมดื่มเหล้าองุ่นของคนเหล่านั้น, เว้นแต่จะให้เชลยชาวเลมันบางคนดื่มเสียก่อน.
- ๓๒ และพวกเขาก็ระมัดระวังอยู่ดังนั้นไม่ให้มีการวางยาพิษในบรรดาพวกเขา; เพราะหากเหล้าองุ่นของพวกเขาเป็นยาพิษแก่ชาวเลมันก็จะเป็นพิษแก่ชาวไนไฟด้วย; และพวกเขาทดสอบเหล้าทั้งหมดของตนดังนี้.
- ๓๓ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ เป็นการสมควรที่โมโรไนจะเตรียมการเข้าโจมตีเมืองโมริแอนทอน; เพราะดูเถิด, ด้วยการทำงานของชาวเลมัน, พวกเขาได้สร้างแนวป้องกันเมืองโมริแอนทอนจนกลายเป็นที่มั่นแข็งแรงยิ่ง.
- ๓๔ และพวกเขานำกำลังใหม่ ๆ เข้าเมืองตลอดเวลา, และเสบียงกรังใหม่ ๆ ด้วย.
- ๓๕ และปีที่ยี่สิบเก้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของไนไฟสิ้นสุดลงดังนี้.

And it came to pass that they did, notwithstanding all the intrigues of the Lamanites, keep and protect all the prisoners whom they had taken, and also maintain all the ground and the advantage which they had retaken.

And it came to pass that the Nephites began again to be victorious, and to reclaim their rights and their privileges.

Many times did the Lamanites attempt to encircle them about by night, but in these attempts they did lose many prisoners.

And many times did they attempt to administer of their wine to the Nephites, that they might destroy them with poison or with drunkenness.

But behold, the Nephites were not slow to remember the Lord their God in this their time of affliction. They could not be taken in their snares; yea, they would not partake of their wine, save they had first given to some of the Lamanite prisoners.

And they were thus cautious that no poison should be administered among them; for if their wine would poison a Lamanite it would also poison a Nephite; and thus they did try all their liquors.

And now it came to pass that it was expedient for Moroni to make preparations to attack the city Morianton; for behold, the Lamanites had, by their labors, fortified the city Morianton until it had become an exceeding stronghold.

And they were continually bringing new forces into that city, and also new supplies of provisions.

And thus ended the twenty and ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

แอลมา ๕๖

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในตอนต้นของปีที่สามสิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, ในวันที่สองของเดือนแรก, โมโรไนได้รับสาส์นจากฮีลามัน, แจ้งถึงกิจจานุกิจของผู้คนในแผ่นดินเล็ยวนั้น.
- ๒ และนี่คือถ้อยคำที่ท่านเขียน, มีความว่า : โมโรไน, พี่ที่รักยิ่งของข้าพเจ้า, ทั้งในพระเจ้าและในความยากลำบากจากการสงครามของเรา; ดูเถิด, พี่ที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้ามีบางสิ่งจะบอกท่านเกี่ยวกับการสงครามของเราในแผ่นดินส่วนนี้.
- ๓ ดูเถิด, บุตรสองพันคนของคนเหล่านี้ซึ่งแอมันพาลงมาจากแผ่นดินแห่งนี้ไฟ—บัดนี้ท่านรู้อยู่แล้วว่าคนเหล่านี้เป็นผู้สืบตระกูลของเลมัน, ผู้เป็นบุตรคนโตของลีไฮบรรพบุรุษของเรา;
- ๔ บัดนี้ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องทบทวนแก่ท่านเกี่ยวกับประเพณีของพวกเขาหรือความไม่เชื่อของพวกเขา, เพราะท่านรู้อยู่แล้วเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้—
- ๕ ฉะนั้นข้าพเจ้าพอใจจะบอกท่านว่าคนหนุ่มสองพันคนนี้จับอาวุธสงครามของพวกเขา, และอยากให้ข้าพเจ้าเป็นผู้นำของพวกเขา; และเราออกมาป้องกันประเทศเรา.
- ๖ และบัดนี้ท่านรู้ด้วยเกี่ยวกับพันธสัญญาซึ่งบรรพบุรุษพวกเขาทำไว้, ว่าพวกเขาจะไม่จับอาวุธสงครามของตนต่อสู้กับพี่น้องของตนจนถึงการหลั่งเลือด.
- ๗ แต่ในปีที่ยี่สิบหก, เมื่อพวกเขาเห็นความทุกข์ของเราและความยากลำบากของเราเพื่อพวกเขา, พวกเขาเกือบจะละเมิดพันธสัญญาที่พวกเขาได้ทำไว้และจับอาวุธสงครามของตนในการป้องกันเรา.
- ๘ แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมให้พวกเขาละเมิดพันธสัญญานี้ซึ่งพวกเขาได้ทำไว้, โดยคิดว่าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงเพิ่มพละกำลังให้เรา, ถึงขนาดที่เราจะไม่ต้องทนทุกข์ยิ่งขึ้นเพราะการทำให้เป็นไปตามคำปฏิญาณที่พวกเขาได้ทำไว้.

Alma 56

And now it came to pass in the commencement of the thirtieth year of the reign of the judges, on the second day in the first month, Moroni received an epistle from Helaman, stating the affairs of the people in that quarter of the land.

And these are the words which he wrote, saying: My dearly beloved brother, Moroni, as well in the Lord as in the tribulations of our warfare; behold, my beloved brother, I have somewhat to tell you concerning our warfare in this part of the land.

Behold, two thousand of the sons of those men whom Ammon brought down out of the land of Nephi—now ye have known that these were descendants of Laman, who was the eldest son of our father Lehi;

Now I need not rehearse unto you concerning their traditions or their unbelief, for thou knowest concerning all these things—

Therefore it sufficeth me that I tell you that two thousand of these young men have taken their weapons of war, and would that I should be their leader; and we have come forth to defend our country.

And now ye also know concerning the covenant which their fathers made, that they would not take up their weapons of war against their brethren to shed blood.

But in the twenty and sixth year, when they saw our afflictions and our tribulations for them, they were about to break the covenant which they had made and take up their weapons of war in our defence.

But I would not suffer them that they should break this covenant which they had made, supposing that God would strengthen us, insomuch that we should not suffer more because of the fulfilling the oath which they had taken.

๙ แต่ดูเถิด, นี่เป็นเรื่องหนึ่งซึ่งเราจะได้มีความปรีดียิ่ง. เพราะดูเถิด, ในปีที่ยี่สิบหก, ข้าพเจ้า, ฮีลามัน, เดินทัพนำหน้าคนหนุ่มสองพันคนนี้ไปยังเมืองแห่งจูเดีย, เพื่อช่วยแอนทิพูส, ซึ่งท่านกำหนดให้เป็นผู้นำเหนือผู้คนในแผ่นดินส่วนนั้น.

๑๐ และข้าพเจ้านำบุตรสองพันคนของข้าพเจ้า, (เพราะพวกเขามีคุณค่าควรได้รับการเรียกว่าบุตร) ไปสมทบกับกองทัพของแอนทิพูส, ซึ่งด้วยกำลังนี้แอนทิพูสชื่นชมยินดียิ่ง; เพราะดูเถิด, ชาวเลมันบั่นทอนกำลังกองทัพของเขาลงเพราะกำลังคนของคนเหล่านั้นสังหารคนของเราเสียจำนวนมากมาย, เพราะเหตุนี้เราจึงโศกเศร้า.

๑๑ กระนั้นก็ตาม, เรายังปลอบโยนตัวเราเองในเรื่องนี้, ว่าพวกเขาตายไปเพื่ออุดมการณ์ของประเทศชาติตนและพระผู้เป็นเจ้าของตน, แท้จริงแล้ว, และพวกเขามีความสุข.

๑๒ และชาวเลมันได้เชลยไว้หลายคนด้วย, ทั้งหมดล้วนเป็นทหารชั้นหัวหน้า, เพราะไม่มีผู้อื่นใดเลยที่พวกเขาละเว้น. และเราคิดว่าขณะนี้พวกเขาอยู่ในแผ่นดินแห่งนี้ไฟ; มันเป็นเช่นนั้นถ้าพวกเขายังไม่ถูกสังหาร.

๑๓ และบัดนี้เมืองเหล่านี้คือเมืองที่ชาวเลมันยึดได้โดยหลังเลือดวีรชนของเราเป็นอันมาก :

๑๔ แผ่นดินแห่งแมนไท, หรือเมืองแห่งแมนไท, และเมืองแห่งซีเอสรอม, และเมืองแห่งคูมิไน, และเมืองแห่งแอนทิพาราห์.

๑๕ และนี่เป็นเมืองที่พวกเขาครอบครองเมื่อข้าพเจ้าไปถึงเมืองแห่งจูเดีย; และข้าพเจ้าพบแอนทิพูสกับคนของเขากำลังทำงานหนักด้วยสุดพลังกำลังของพวกเขาเพื่อสร้างแนวป้องกันเมือง.

๑๖ แท้จริงแล้ว, และพวกเขาหุดหู่ทั้งทางร่างกายและวิญญาณ, เพราะพวกเขาต่อสู้มาแล้วอย่างองอาจในตอนกลางวันและทำงานหนักในตอนกลางคืนเพื่อรักษาเมืองของตน; และดังนั้นพวกเขาจึงต้องทนทุกข์อย่างใหญ่หลวงทุกอย่าง.

๑๗ และบัดนี้พวกเขาตั้งใจจะเอาชัยชนะในที่แห่งนี้หรือมิฉะนั้นก็ตาย; ฉะนั้นท่านย่อมจะเข้าใจดีว่ากำลังคนกลุ่มน้อยนี้ที่ข้าพเจ้านำมาพร้อมกับข้าพเจ้า, แท้จริงแล้ว, บุตรเหล่านั้นของข้าพเจ้า, ให้ความหวังอันยิ่งใหญ่และปีติอย่างมากแก่พวกเขา.

But behold, here is one thing in which we may have great joy. For behold, in the twenty and sixth year, I, Helaman, did march at the head of these two thousand young men to the city of Judea, to assist Antipus, whom ye had appointed a leader over the people of that part of the land.

And I did join my two thousand sons, (for they are worthy to be called sons) to the army of Antipus, in which strength Antipus did rejoice exceedingly; for behold, his army had been reduced by the Lamanites because their forces had slain a vast number of our men, for which cause we have to mourn.

Nevertheless, we may console ourselves in this point, that they have died in the cause of their country and of their God, yea, and they are happy.

And the Lamanites had also retained many prisoners, all of whom are chief captains, for none other have they spared alive. And we suppose that they are now at this time in the land of Nephi; it is so if they are not slain.

And now these are the cities of which the Lamanites have obtained possession by the shedding of the blood of so many of our valiant men:

The land of Manti, or the city of Manti, and the city of Zeezrom, and the city of Cumeni, and the city of Antiparah.

And these are the cities which they possessed when I arrived at the city of Judea; and I found Antipus and his men toiling with their might to fortify the city.

Yea, and they were depressed in body as well as in spirit, for they had fought valiantly by day and toiled by night to maintain their cities; and thus they had suffered great afflictions of every kind.

And now they were determined to conquer in this place or die; therefore you may well suppose that this little force which I brought with me, yea, those sons of mine, gave them great hopes and much joy.

- ๑๘ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชาวเลมันเห็นว่าแอนทิปัสได้รับกำลังมาให้กองทัพของเขามากขึ้น, พวกเขาถูกบีบบังคับโดยคำสั่งของแอมมอรอนไม่ให้โจมตีเมืองแห่งอูเดีย, หรือยกทัพมายังเราเพื่อสู้รบ.
- ๑๙ และเราจึงเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าดังนี้; เพราะหากพวกเขาจะมาโจมตีเราในขณะที่เรามีความอ่อนแอนี้พวกเขาอาจทำลายกองทัพเล็ก ๆ ของเราได้; แต่เราได้รับการปกป้องรักษาไว้ดังนั้น.
- ๒๐ แอมมอรอนสั่งพวกเขาให้รักษาเมืองเหล่านั้นซึ่งพวกเขายึดได้. และปีที่ยี่สิบหกสิ้นสุดลงดังนี้. และในตอนต้นของปีที่ยี่สิบเจ็ดเราเตรียมเมืองของเราและตัวเราไว้เพื่อพร้อมสำหรับการป้องกัน.
- ๒๑ บัดนี้เราปรารถนาให้ชาวเลมันมาโจมตีเรา; เพราะเราไม่ปรารถนาจะยกไปโจมตีถึงที่มั่นของพวกเขา.
- ๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราวางคนสอดแนมไว้ทั่ว, เพื่อเฝ้าดูการเคลื่อนไหวของชาวเลมัน, ว่าพวกเขาจะไม่ยกทัพผ่านเราในเวลากลางคืนหรือในเวลากลางวันเพื่อไปโจมตีเมืองอื่น ๆ ของเราซึ่งอยู่ทางเหนือ.
- ๒๓ เพราะเรารู้ว่าในเมืองเหล่านั้นผู้คนไม่มีกำลังพอที่จะเผชิญกับพวกเขา; ฉะนั้นเราจึงปรารถนา, จะเข้าโจมตีด้านหลังของพวกเขา, หากพวกเขาจะยกทัพผ่านเรา, และโดยวิธีนี้ก็จะสู้รบกับเขาทางด้านหลังขณะเดียวกันกับที่พวกเขาถูกขวางไว้ทางด้านหน้า. เราคิดว่าเราจะเอาชนะพวกเขาได้; แต่ดูเถิด, เราต้องผิดหวังในความปรารถนาครั้งนี้ของเรา.
- ๒๔ พวกเขาไม่กล้ายกทั้งกองทัพของพวกเขาผ่านเรา, ทั้งพวกเขาไม่กล้าผ่านโดยส่วนหนึ่ง, ด้วยเกรงว่าพวกเขาจะไม่มีความพอและพวกเขาจะพลีชีพ.
- ๒๕ ทั้งพวกเขาไม่กล้าเดินทัพไปตีเมืองแห่งเซราเฮมลา; ทั้งไม่กล้าข้ามต้นน้ำไซดอน, ไปเมืองแห่งนีไฟอาห์.
- ๒๖ และดังนั้น, ด้วยกำลังทัพของพวกเขา, พวกเขาตั้งใจจะรักษาเมืองเหล่านั้นซึ่งพวกเขายึดได้.
- ๒๗ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในเดือนที่สองของปีนี้, เราได้รับสัมภาระหลายอย่างจากพวกบิดาของบุตรสองพันคนของข้าพเจ้า.

And now it came to pass that when the Lamanites saw that Antipus had received a greater strength to his army, they were compelled by the orders of Ammoron to not come against the city of Judea, or against us, to battle.

And thus were we favored of the Lord; for had they come upon us in this our weakness they might have perhaps destroyed our little army; but thus were we preserved.

They were commanded by Ammoron to maintain those cities which they had taken. And thus ended the twenty and sixth year. And in the commencement of the twenty and seventh year we had prepared our city and ourselves for defence.

Now we were desirous that the Lamanites should come upon us; for we were not desirous to make an attack upon them in their strongholds.

And it came to pass that we kept spies out round about, to watch the movements of the Lamanites, that they might not pass us by night nor by day to make an attack upon our other cities which were on the northward.

For we knew in those cities they were not sufficiently strong to meet them; therefore we were desirous, if they should pass by us, to fall upon them in their rear, and thus bring them up in the rear at the same time they were met in the front. We supposed that we could overpower them; but behold, we were disappointed in this our desire.

They durst not pass by us with their whole army, neither durst they with a part, lest they should not be sufficiently strong and they should fall.

Neither durst they march down against the city of Zarahemla; neither durst they cross the head of Sidon, over to the city of Nephiah.

And thus, with their forces, they were determined to maintain those cities which they had taken.

And now it came to pass in the second month of this year, there was brought unto us many provisions from the fathers of those my two thousand sons.

๒๘ และส่งคนสองพันคนมาให้เราจากแผ่นดินแห่งเซ
ราเอมลา. และดังนั้นเราจึงมีคนพร้อมอยู่หนึ่งหมื่น
คน, และสัมภาระสำหรับคนเหล่านั้น, และสำหรับ
ภรรยาและลูก ๆ ของพวกเขาด้วย.

๒๙ และชาวเลมันนั้น, โดยที่เห็นว่ากำลังทัพของเราเพิ่ม
ขึ้นทุกวันดังนั้น, และสัมภาระก็ส่งมาเพื่อเลี้ยงดูเรา,
พวกเขาจึงเริ่มหวาดกลัว, และเริ่มออกมาโจมตีทันที,
หากเป็นไปได้เพื่อยับยั้งไม่ให้เราได้รับสัมภาระและ
กำลังพล.

๓๐ บัดนี้เมื่อเราเห็นว่าชาวเลมันเริ่มกระวนกระวายใจ
เช่นนี้, เราจึงปรารถนาจะใช้กลยุทธ์กับพวกเขา; ฉะนั้น
แอนทิพูสจึงสั่งให้ข้าพเจ้าเดินทัพพร้อมกับบรรดาบุตร
น้อยของข้าพเจ้าไปยังเมืองใกล้เคียง, ราวกับว่าเรา
กำลังขนส่งสัมภาระไปเมืองใกล้เคียง.

๓๑ และเราจะเดินทัพไปใกล้เมืองแห่งแอนทิพาราห์,
ราวกับว่าเรากำลังไปเมืองที่อยู่เลยไป, ที่ชายแดนใกล้
ฝั่งทะเล.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราเดินทัพ, ไปยัง
เมืองนั้น, ราวกับว่าไปพร้อมด้วยสัมภาระของเรา.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอนทิพูสเดินทัพไป
พร้อมด้วยกองทัพของเขาส่วนหนึ่ง, โดยทั้งส่วนที่
เหลือไว้รักษาเมือง. แต่เขาไม่ได้ยกทัพไปจนกว่า
ข้าพเจ้าจะยกไปแล้วพร้อมด้วยกองทัพเล็ก ๆ ของ
ข้าพเจ้า, และมาใกล้เมืองแอนทิพาราห์.

๓๔ และบัดนี้, ในเมืองแอนทิพาราห์มีกองทัพที่แข็งแรง
ที่สุดของชาวเลมันตั้งอยู่; แท้จริงแล้ว, มีกำลังพลมาก
ที่สุด.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อคนเหล่านั้นได้รับ
แจ้งจากกองสอดแนมของตน, พวกเขา ก็ยกมาพร้อม
ด้วยกองทัพของตนและเข้าโจมตีเรา.

๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราหลบหนีไปข้างหน้า
พวกเขา, สู่ทางเหนือ. และเราชักนำกองทัพที่มีพลัง
มากที่สุดของชาวเลมันออกไปดังนั้น;

๓๗ แท้จริงแล้ว, และเป็นระยะห่างไม่น้อย, ถึงขนาดที่
ว่าเมื่อพวกเขาเห็นกองทัพของแอนทิพูสติดตามพวกเขา
มา, ด้วยสุดกำลัง, พวกเขาไม่ได้หันไปทางขวาหรือ
ทางซ้าย, แต่ยกทัพติดตามเราไปในเส้นทางตรง; และ,
ดังที่เราคิดไว้, มันเป็นเจตนาของพวกเขาที่จะสังหาร
เราก่อนที่แอนทิพูสจะยกมาทัน, และนี่ก็เพื่อพวกเขา
จะไม่ถูกผู้คนของเราล้อมไว้.

And also there were sent two thousand men unto
us from the land of Zarahemla. And thus we were
prepared with ten thousand men, and provisions for
them, and also for their wives and their children.

And the Lamanites, thus seeing our forces in-
crease daily, and provisions arrive for our support,
they began to be fearful, and began to sally forth, if it
were possible to put an end to our receiving provi-
sions and strength.

Now when we saw that the Lamanites began to
grow uneasy on this wise, we were desirous to bring
a stratagem into effect upon them; therefore Antipus
ordered that I should march forth with my little sons
to a neighboring city, as if we were carrying provi-
sions to a neighboring city.

And we were to march near the city of Antiparah,
as if we were going to the city beyond, in the borders
by the seashore.

And it came to pass that we did march forth, as if
with our provisions, to go to that city.

And it came to pass that Antipus did march forth
with a part of his army, leaving the remainder to
maintain the city. But he did not march forth until I
had gone forth with my little army, and came near
the city Antiparah.

And now, in the city Antiparah were stationed the
strongest army of the Lamanites; yea, the most nu-
merous.

And it came to pass that when they had been in-
formed by their spies, they came forth with their
army and marched against us.

And it came to pass that we did flee before them,
northward. And thus we did lead away the most
powerful army of the Lamanites;

Yea, even to a considerable distance, insomuch
that when they saw the army of Antipus pursuing
them, with their might, they did not turn to the right
nor to the left, but pursued their march in a straight
course after us; and, as we suppose, it was their in-
tent to slay us before Antipus should overtake them,
and this that they might not be surrounded by our
people.

๓๘ และบัดนี้แอนทิพูส, โดยที่เห็นเรตกอยู่ในอันตราย, จึงเร่งฝีเท้ากองทหารของเขา. แต่ดูเถิด, มันเป็นตอนกลางคืน; ฉะนั้นพวกนั้นจึงตามเราไม่ทัน, ทั้งแอนทิพูสก็ตามพวกนั้นไม่ทัน; ฉะนั้นเราจึงตั้งค่ายพักคืนนั้น.

๓๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือก่อนจะรุ่งอรุณของเช้าวันนั้น, ดูเถิด, ชาวเลมมิงก็ไล่ตามเรามาแล้ว. บัดนี้เราไม่มีกำลังเพียงพอจะต่อสู้กับพวกเขา; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าไม่ยอมทนให้บุตรน้อย ๆ ของข้าพเจ้าต้องตกอยู่ในเงื้อมมือคนเหล่านั้น; ฉะนั้นเราเดินทัพต่อไป, และเราเดินทัพเข้าแดนทุรกันดาร.

๔๐ บัดนี้คนเหล่านั้นไม่กล้าหันไปทางขวาหรือทางซ้าย โดยเกรงว่าพวกเขาจะถูกล้อม; ทั้งข้าพเจ้าก็ไม่หันไปทางขวาหรือทางซ้ายโดยเกรงว่าพวกนั้นจะตามข้าพเจ้าทัน, และเราจะต้านทานพวกเขาไม่ได้, แต่จะถูกสังหาร, และพวกเขาจะหนีไปได้; และเราหลบหนีไปตั้งนี้ตลอดทั้งวันไปในแดนทุรกันดาร, แม้จนกระทั่งมืด.

๔๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออีกครั้ง, เมื่อแสงสว่างในเวลาเช้าส่องมาเราก็เห็นชาวเลมมิงตามมาทัน, และเราหลบหนีไปข้างหน้าพวกเขา.

๔๒ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาไล่ตามเรามาไม่ไกลนักก่อนที่จะพวกเขาจะหยุดพัก; และมันเป็นในตอนเช้าของวันที่สามของเดือนที่เจ็ด.

๔๓ และบัดนี้, เราหาวิธีไม่ว่าแอนทิพูสตามพวกนั้นทันหรือไม่, แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่คนของข้าพเจ้า : ดูเถิด, เราคิดว่าเป็นไปได้ที่คนพวกนั้นหยุดโดยมีความประสงค์จะให้เราเข้าโจมตี, เพื่อพวกเขาจะล่อให้เราติดบ่วงของพวกเขา;

๔๔ ฉะนั้นพวกลูกจะว่าอย่างไร, ลูกพ่อ, ลูกจะออกสู้รบกับพวกเขาไหม ?

๔๕ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, โมโรไนพี่ที่รักของข้าพเจ้า, ว่าข้าพเจ้าไม่เคยเห็นความกล้าหาญมากมายเช่นนั้นมาก่อนเลย, ไม่เลย, ไม่เคยมีในบรรดาชาวนิไฟทั้งหมด.

And now Antipus, beholding our danger, did speed the march of his army. But behold, it was night; therefore they did not overtake us, neither did Antipus overtake them; therefore we did camp for the night.

And it came to pass that before the dawn of the morning, behold, the Lamanites were pursuing us. Now we were not sufficiently strong to contend with them; yea, I would not suffer that my little sons should fall into their hands; therefore we did continue our march, and we took our march into the wilderness.

Now they durst not turn to the right nor to the left lest they should be surrounded; neither would I turn to the right nor to the left lest they should overtake me, and we could not stand against them, but be slain, and they would make their escape; and thus we did flee all that day into the wilderness, even until it was dark.

And it came to pass that again, when the light of the morning came we saw the Lamanites upon us, and we did flee before them.

But it came to pass that they did not pursue us far before they halted; and it was in the morning of the third day of the seventh month.

And now, whether they were overtaken by Antipus we knew not, but I said unto my men: Behold, we know not but they have halted for the purpose that we should come against them, that they might catch us in their snare;

Therefore what say ye, my sons, will ye go against them to battle?

And now I say unto you, my beloved brother Moroni, that never had I seen so great courage, nay, not amongst all the Nephites.

๔๖ เพราะดังที่ข้าพเจ้าเรียกพวกเขาตลอดมาว่าบุตรของข้าพเจ้า (เพราะพวกเขาทุกคนยังหนุ่มมาก) แม้เช่นนั้นพวกเขาก็กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า : บิดาเจ้าข้า, ดุเถิดพระเจ้าเป็นเจ้าของเราทรงอยู่กับเรา, และพระองค์จะไม่ทรงยอมให้เราพ่ายแพ้; ดังนั้นขอให้เราออกไปกันเถิด; เราจะไม่สังหารพี่น้องของเราหากพวกเขาจะปล่อยเราไว้ตามลำพัง; ฉะนั้นขอให้เราไปกันเถิด, เกือบกว่าพวกเขาจะมีชัยเหนือกองทัพของแอนทิพูส.

๔๗ บัดนี้พวกเขายังไม่เคยต่อสู้มาก่อน, ทว่าพวกเขาไม่กลัวความตาย; และพวกเขานึกถึงเสรีภาพของบรรพบุรุษตนมากกว่าที่พวกเขานึกถึงชีวิตตน; แท้จริงแล้ว, พวกเขาได้รับการสอนจากมารดา, ว่าหากพวกเขาไม่สงสัย, พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปลดปล่อยพวกเขา.

๔๘ และพวกเขาทบทวนถ้อยคำของมารดากับข้าพเจ้า, มีความว่า : เราไม่สงสัยเลยวามารดาของเรารู้เรื่องนี้.

๔๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าหันกลับพร้อมด้วยคนสองพันคนของข้าพเจ้ามาต่อสู้กับชาวเลมันเหล่านี้ซึ่งไล่ตามเรามา. และบัดนี้ดูเถิด, กองทัพของแอนทิพูสยกมาทัน, และการประจัญบานก็เริ่มขึ้น.

๕๐ กองทัพของแอนทิพูสโดยที่เหนื่อยล้า, เพราะการเดินทางมาไกลภายในระยะเวลาอันสั้นเช่นนั้น, เกือบตกอยู่ในเงื้อมมือชาวเลมัน; และหากข้าพเจ้าไม่หันกลับมาพร้อมด้วยคนสองพันคนของข้าพเจ้าแล้วคนเหล่านั้นก็จะได้ตามจุดประสงค์ของพวกเขา.

๕๑ เพราะแอนทิพูสสิ้นชีพด้วยคมดาบ, และผู้นำของเขาหลายคน, เพราะความเหนื่อยล้าของพวกเขา, ซึ่งเกิดจากการกรีธาทัพอย่างเร่งรีบ—ฉะนั้นคนของแอนทิพูส, โดยที่ระส่ำระสายเนื่องจากการตายของพวกเขา, ก็เริ่มถอยหนีไปเบื้องหน้าชาวเลมัน.

๕๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันเกิดฮึกเหิม, และเริ่มไล่ตามพวกเขา; และชาวเลมันกำลังไล่ตามพวกเขาโดยแข็งขันยิ่งดังนี้เมื่อฮีลามันเข้าตีทางด้านหลังคนเหล่านั้นพร้อมด้วยคนสองพันคนของเขา, และเริ่มสังหารพวกเขาลงมากมาย, ถึงขนาดที่ทั้งกองทัพของชาวเลมันต้องหยุดชะงักและหันมาสู้กับฮีลามัน.

For as I had ever called them my sons (for they were all of them very young) even so they said unto me: Father, behold our God is with us, and he will not suffer that we should fall; then let us go forth; we would not slay our brethren if they would let us alone; therefore let us go, lest they should overpower the army of Antipus.

Now they never had fought, yet they did not fear death; and they did think more upon the liberty of their fathers than they did upon their lives; yea, they had been taught by their mothers, that if they did not doubt, God would deliver them.

And they rehearsed unto me the words of their mothers, saying: We do not doubt our mothers knew it.

And it came to pass that I did return with my two thousand against these Lamanites who had pursued us. And now behold, the armies of Antipus had overtaken them, and a terrible battle had commenced.

The army of Antipus being weary, because of their long march in so short a space of time, were about to fall into the hands of the Lamanites; and had I not returned with my two thousand they would have obtained their purpose.

For Antipus had fallen by the sword, and many of his leaders, because of their weariness, which was occasioned by the speed of their march—therefore the men of Antipus, being confused because of the fall of their leaders, began to give way before the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites took courage, and began to pursue them; and thus were the Lamanites pursuing them with great vigor when Helaman came upon their rear with his two thousand, and began to slay them exceedingly, insomuch that the whole army of the Lamanites halted and turned upon Helaman.

- ๕๓ บัดนี้เมื่อผู้คนของแอนทิพูสเห็นว่าชาวเลมันหันกลับไป, พวกเขาจึงรวบรวมคนของตนเข้ามาตีชนาบกองหลังของชาวเลมันอีก.
- ๕๔ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรา, ผู้คนของนีไฟ, ผู้คนของแอนทิพูส, และข้าพเจ้าพร้อมด้วยคนสองพันคนของข้าพเจ้า, ล้อมชาวเลมันไว้, และสังหารพวกเขา; แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่พวกเขาถูกบีบบังคับให้มอบอาวุธสงครามและมอบตนเองด้วยเพื่อเป็นเชลยสงคราม.
- ๕๕ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขายอมมอบตัวกับเราแล้ว, ดูเถิด, ข้าพเจ้านับจำนวนคนหนุ่มเหล่านั้นซึ่งต่อสู้ร่วมกับข้าพเจ้า, ด้วยเกรงว่าจะมีหลายคนถูกสังหาร.
- ๕๖ แต่ดูเถิด, ยังความปรีดียิ่งแก่ข้าพเจ้า, ไม่มีพวกเขาสักคนเดียวที่ร่วงหล่นสู่พื้นพิภพ; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาได้ต่อสู้รบกับด้วยพลังกำลังของพระผู้เป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, ไม่เคยพบเห็นชายหนุ่มต่อสู้ด้วยพลังกำลังอันปาฏิหาริย์เช่นนี้มาก่อนเลย; และด้วยพลังมหาศาลเช่นนั้นพวกเขาได้โจมตีชาวเลมัน, จนทำให้พวกนั้นตกใจกลัว; และเพราะเหตุนี้ชาวเลมันจึงได้ยอมมอบตัวเป็นเชลยสงคราม.
- ๕๗ และเนื่องจากเราไม่มีสถานที่สำหรับเชลยของเรา, เพื่อเราจะกักพวกเขาไว้ให้พ้นจากกองทัพของชาวเลมัน, ฉะนั้นเราจึงส่งพวกเขาไปแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา, และส่วนหนึ่งของคนของแอนทิพูสที่ไม่ได้ถูกสังหาร, ไปกับพวกเขา; ส่วนที่เหลือข้าพเจ้าพาไปรวมกับชาวแอมมันหนุ่มของข้าพเจ้า, และเดินทัพกลับเมืองแห่งจูเดีย.

Now when the people of Antipus saw that the Lamanites had turned them about, they gathered together their men and came again upon the rear of the Lamanites.

And now it came to pass that we, the people of Nephi, the people of Antipus, and I with my two thousand, did surround the Lamanites, and did slay them; yea, insomuch that they were compelled to deliver up their weapons of war and also themselves as prisoners of war.

And now it came to pass that when they had surrendered themselves up unto us, behold, I numbered those young men who had fought with me, fearing lest there were many of them slain.

But behold, to my great joy, there had not one soul of them fallen to the earth; yea, and they had fought as if with the strength of God; yea, never were men known to have fought with such miraculous strength; and with such mighty power did they fall upon the Lamanites, that they did frighten them; and for this cause did the Lamanites deliver themselves up as prisoners of war.

And as we had no place for our prisoners, that we could guard them to keep them from the armies of the Lamanites, therefore we sent them to the land of Zarahemla, and a part of those men who were not slain of Antipus, with them; and the remainder I took and joined them to my stripling Ammonites, and took our march back to the city of Judea.

แอลมา ๕๗

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าได้รับ
สาส์นจากกษัตริย์, แอมมอรอน, มีความว่าหากข้าพเจ้า
จะส่งมอบเชลยสงครามเหล่านั้นที่เราจับไปเขาจะมอบ
เมืองแอนทิพาราห์ให้เรา.
- ๒ แต่ข้าพเจ้าส่งสาส์นไปถึงกษัตริย์, ว่าเราแน่ใจว่า
กำลังคนของเรามีเพียงพอที่จะยึดเมืองแอนทิพาราห์
ได้ด้วยกำลังของเรา; และโดยส่งมอบเชลยแลก
เปลี่ยนกับเมืองนั้นเราคิดว่าตัวเราเองจะไม่ฉลาดเลย,
และว่าเราจะส่งมอบเชลยของเราเป็นการแลกเปลี่ยน
กับเชลยเท่านั้น.
- ๓ และแอมมอรอนปฏิเสธสาส์นของข้าพเจ้า, เพราะเขา
ไม่ยอมแลกเปลี่ยนเชลย; ฉะนั้นเราจึงเริ่มเตรียม
พร้อมเพื่อไปตีเมืองแอนทิพาราห์.
- ๔ แต่ผู้คนของแอนทิพาราห์ทั้งเมือง, และหลบหนีไป
เมืองอื่น ๆ, ซึ่งพวกเขาครอบครองอยู่, เพื่อสร้างแนว
ป้องกันเมืองเหล่านั้น; และเมืองแอนทิพาราห์จึงตก
อยู่ในเงื้อมมือเราดังนี้.
- ๕ และปีที่ยี่สิบแปดแห่งการปกครองของผู้พิพากษา
สิ้นสุดลงดังนี้.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในตอนต้นของปีที่
ยี่สิบเก้า, เราได้รับสัมภาระครั้งหนึ่ง, และกำลังพลเพิ่ม
ให้กองทัพของเราด้วย, จากแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา,
และจากแผ่นดินโดยรอบ, ถึงจำนวนหกพันคน, ไม่นับ
บุตรหกลิบคนของชาวแอมโมนที่มาสวมทับกับพี่น้องของ
พวกเขา, กองทหารเล็ก ๆ สองพันคนของข้าพเจ้า.
และบัดนี้ดูเถิด, เราเข้มแข็ง, แท้จริงแล้ว, และเรามี
เสบียงที่นำมาให้เราอีกด้วย.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ เป็นความปรารถนา
ของเราที่จะสู้รบกับกองทัพซึ่งวางไว้ป้องกันเมืองคูมิ
ไน.
- ๘ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะแสดงแก่ท่านว่าในไม่ช้า
เราสำเร็จตามความปรารถนาของเรา; แท้จริงแล้ว,
ด้วยกำลังอันเข้มแข็งของเรา, หรือด้วยส่วนหนึ่งของ
กำลังอันเข้มแข็งของเรา, เราล้อม, เมืองคูมิไนไว้, ใน
ตอนกลางคืน, ก่อนเวลาที่พวกนั้นจะได้รับสัมภาระ
ครั้งแรกเล็กน้อย.

Alma 57

And now it came to pass that I received an epistle from Ammoron, the king, stating that if I would deliver up those prisoners of war whom we had taken that he would deliver up the city of Antiparah unto us.

But I sent an epistle unto the king, that we were sure our forces were sufficient to take the city of Antiparah by our force; and by delivering up the prisoners for that city we should suppose ourselves unwise, and that we would only deliver up our prisoners on exchange.

And Ammoron refused mine epistle, for he would not exchange prisoners; therefore we began to make preparations to go against the city of Antiparah.

But the people of Antiparah did leave the city, and fled to their other cities, which they had possession of, to fortify them; and thus the city of Antiparah fell into our hands.

And thus ended the twenty and eighth year of the reign of the judges.

And it came to pass that in the commencement of the twenty and ninth year, we received a supply of provisions, and also an addition to our army, from the land of Zarahemla, and from the land round about, to the number of six thousand men, besides sixty of the sons of the Ammonites who had come to join their brethren, my little band of two thousand. And now behold, we were strong, yea, and we had also plenty of provisions brought unto us.

And it came to pass that it was our desire to wage a battle with the army which was placed to protect the city Cumeni.

And now behold, I will show unto you that we soon accomplished our desire; yea, with our strong force, or with a part of our strong force, we did surround, by night, the city Cumeni, a little before they were to receive a supply of provisions.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราตั้งค่ายอยู่รอบเมืองนั้นหลายคืน; แต่เรานอนทับดาบของเรา, และวางยามไว้, เพื่อชาวเลมมันจะมาโจมตีเราในเวลากลางคืนและสังหารเราไม่ได้, ซึ่งพวกเขาพยายามแล้วหลายครั้ง; แต่ทุกครั้งที่พวกเขาพยายามเช่นนั้นพวกเขาก็ต้องอาบเลือด.

๑๐ ในที่สุดเสบียงสัมภาระของพวกเขามาถึง, และพวกเขา กำลังจะเข้าเมืองในตอนกลางคืน. และเรา, แทนที่จะเป็นชาวเลมมัน, กลับเป็นชาวไนไฟ; ฉะนั้น, เราจึงจับพวกเขาและยึดสัมภาระของพวกเขาไว้.

๑๑ และทั้งที่ชาวเลมมันถูกตัดขาดจากเสบียงอาหารของพวกเขาตามวิธีนี้, พวกเขายังตั้งใจที่จะรักษาเมืองไว้; ฉะนั้นเราจึงสมควรต้องยึดสัมภาระเหล่านั้นและส่งมันไปยังจูเดีย, และส่งเชลยของเราไปยังแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเวลาผ่านไปไม่กี่วันก่อนที่ชาวเลมมันจะเริ่มสิ้นความหวังทั้งหมดที่จะได้รับความช่วยเหลือ; ฉะนั้นพวกเขาก็ยอมมอบเมืองให้อยู่ในมือเรา; และดังนั้นแผนของเราในการได้เมืองคูมีนี่จึงสำเร็จ.

๑๓ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเชลยของเรามีจำนวนมากมาย, แม้ด้วยจำนวนมากมายของผู้คนของเรา, เราจำต้องใช้กำลังทั้งหมดของเราเผาระวังพวกเขา, มิฉะนั้นก็ฆ่าพวกเขาเสีย.

๑๔ เพราะดูเถิด, พวกเขาจะหนีไปเป็นจำนวนมาก, และจะต่อสู้ด้วยก้อนหิน, และด้วยไม้พลอง, หรืออะไรก็ตามที่พวกเขาจะหยิบฉวยได้, ถึงขนาดที่ว่าเราสังหารพวกเขาถึงสองพันคนหลังจากที่พวกเขายอมมอบตัวเป็นเชลยสงครามแล้ว.

๑๕ ฉะนั้นจึงสมควรสำหรับเรา, ที่จะปลิดชีวิตพวกเขา, หรือมิฉะนั้นก็คุมพวกเขา, ไปยังแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, พร้อมด้วยดาบในมือ; และเสบียงของเรามีไม่พอเว้นแต่สำหรับคนของเราเอง, แม้เราจะยึดมาได้จากชาวเลมมัน.

And it came to pass that we did camp round about the city for many nights; but we did sleep upon our swords, and keep guards, that the Lamanites could not come upon us by night and slay us, which they attempted many times; but as many times as they attempted this their blood was spilt.

At length their provisions did arrive, and they were about to enter the city by night. And we, instead of being Lamanites, were Nephites; therefore, we did take them and their provisions.

And notwithstanding the Lamanites being cut off from their support after this manner, they were still determined to maintain the city; therefore it became expedient that we should take those provisions and send them to Judea, and our prisoners to the land of Zarahemla.

And it came to pass that not many days had passed away before the Lamanites began to lose all hopes of succor; therefore they yielded up the city unto our hands; and thus we had accomplished our designs in obtaining the city Cumeni.

But it came to pass that our prisoners were so numerous that, notwithstanding the enormity of our numbers, we were obliged to employ all our force to keep them, or to put them to death.

For behold, they would break out in great numbers, and would fight with stones, and with clubs, or whatsoever thing they could get into their hands, inasmuch that we did slay upwards of two thousand of them after they had surrendered themselves prisoners of war.

Therefore it became expedient for us, that we should put an end to their lives, or guard them, sword in hand, down to the land of Zarahemla; and also our provisions were not any more than sufficient for our own people, notwithstanding that which we had taken from the Lamanites.

๑๖ และบัดนี้, ในสถานการณ์อันวิกฤติเหล่านั้น, จึงเป็นเรื่องหนักมากที่จะตัดสินใจเกี่ยวกับเชลยสงครามเหล่านี้; กระนั้นก็ตาม, เราได้ตกลงใจส่งพวกเขาไปแผ่นดินแห่งเซราเอมลา; ฉะนั้นเราจึงเลือกคนของเราส่วนหนึ่ง, และมอบหน้าที่การคุมเชลยของเราให้พวกเขาเพื่อพาออกไปแผ่นดินแห่งเซราเอมลา.

๑๗ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในวันพรุ่งพวกเขากลับมา. และบัดนี้ดูเถิด, เราไม่ได้ถามพวกเขาเกี่ยวกับเชลย; เพราะดูเถิด, ชาวเลมันโอมตีเราอยู่, และพวกเขากลับมาทันเวลาเพื่อช่วยเราให้พ้นจากการตกไปอยู่ในเงื้อมมือคนเหล่านั้น. เพราะดูเถิด, แอมโรนส่งเสบียงกรังชุดใหม่มาหนุนพวกเขาและส่งกำลังคนมาเป็นจำนวนมากด้วย.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนเหล่านั้นซึ่งเราส่งไปกับเชลยมาถึงทันเวลาเพื่อยับยั้งคนเหล่านั้น, ขณะที่พวกเขากำลังจะชนะเรา.

๑๙ แต่ดูเถิด, กองทหารเล็ก ๆ จำนวนสองพันกับหกสิบคนของข้าพเจ้าต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิต; แท้จริงแล้ว, พวกเขายืนหยัดอยู่เบื้องหน้าชาวเลมัน, และนำความตายมาให้ทุกคนที่ขัดขวางพวกเขา.

๒๐ และเมื่อกำลังทัพที่เหลืออยู่ของเรากำลังจะพ่ายแพ้แก่ชาวเลมัน, ดูเถิด, คนสองพันและหกสิบคนนั้นยืนหยัดและไม่หวาดหวั่น.

๒๑ แท้จริงแล้ว, และพวกเขาเชื่อฟังและถือปฏิบัติตามคำสั่งทุกอย่างอย่างเคร่งครัด; แท้จริงแล้ว, และแม้มันเป็นไปกับพวกเขาตามศรัทธาของพวกเขา; และข้าพเจ้าจดจำถ้อยคำที่พวกเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าซึ่งมารดาของพวกเขาได้สอนพวกเขาไว้.

๒๒ และบัดนี้ดูเถิด, เป็นบุตรเหล่านี้ของข้าพเจ้า, และบรรดาคนที่ได้รับเลือกให้พาเชลยไปนั่นเอง, ที่เราเป็นหนี้สำหรับชัยชนะครั้งใหญ่นี้; เพราะคนเหล่านี้เองที่ดีชาวเลมันแตกพ่าย; ฉะนั้นพวกเขาจึงถูกขับไล่กลับไปเมืองแห่งแมนไท.

๒๓ และเรารักษาเมืองคูมิไนของเราไว้ได้, และไม่ได้ถูกทำลายเสียทั้งหมดด้วยดาบ; กระนั้นก็ตาม, เราก็ดูได้รับความเสียหายมาก.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากชาวเลมันหลบหนีไปแล้ว, ข้าพเจ้าออกคำสั่งทันทีให้นำคนของข้าพเจ้าที่ได้รับบาดเจ็บออกจากบรรดาพวกที่ตาย, และสั่งให้แต่งบาดแผลของพวกเขา.

And now, in those critical circumstances, it became a very serious matter to determine concerning these prisoners of war; nevertheless, we did resolve to send them down to the land of Zarahemla; therefore we selected a part of our men, and gave them charge over our prisoners to go down to the land of Zarahemla.

But it came to pass that on the morrow they did return. And now behold, we did not inquire of them concerning the prisoners; for behold, the Lamanites were upon us, and they returned in season to save us from falling into their hands. For behold, Ammoron had sent to their support a new supply of provisions and also a numerous army of men.

And it came to pass that those men whom we sent with the prisoners did arrive in season to check them, as they were about to overpower us.

But behold, my little band of two thousand and sixty fought most desperately; yea, they were firm before the Lamanites, and did administer death unto all those who opposed them.

And as the remainder of our army were about to give way before the Lamanites, behold, those two thousand and sixty were firm and undaunted.

Yea, and they did obey and observe to perform every word of command with exactness; yea, and even according to their faith it was done unto them; and I did remember the words which they said unto me that their mothers had taught them.

And now behold, it was these my sons, and those men who had been selected to convey the prisoners, to whom we owe this great victory; for it was they who did beat the Lamanites; therefore they were driven back to the city of Manti.

And we retained our city Cumeni, and were not all destroyed by the sword; nevertheless, we had suffered great loss.

And it came to pass that after the Lamanites had fled, I immediately gave orders that my men who had been wounded should be taken from among the dead, and caused that their wounds should be dressed.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีอยู่สองร้อยคน, ในคนสองพันหกสิบคนของข้าพเจ้า, ที่หมดสติเพราะเสียเลือด; กระนั้นก็ตาม, ด้วยพระกรุณาธิคุณของพระเจ้าเป็นเจ้า, และด้วยความประหลาดใจอย่างใหญ่หลวงแก่เรา, และเป็นที่ปิติทั่วทั้งกองทัพของเราด้วย, ที่ไม่มีสักคนในพวกนี้เสียชีวิต; แท้จริงแล้ว, และไม่มีสักคนในบรรดาพวกเขาที่ไม่ได้รับบาดเจ็บหลายแห่ง.

๒๖ และบัดนี้, การปกป้องรักษาที่พวกเขาได้รับเป็นที่ฉงนแก่ทั้งกองทัพของเรา, แท้จริงแล้ว, คือคนเหล่านี้ได้รับการละเว้นขณะที่พี่น้องเราหนึ่งพันคนถูกสังหาร. และเราถืออย่างถูกต้องว่าเป็นเดชานุภาพอันปาฏิหาริย์ของพระเจ้าเป็นเจ้า, เพราะศรัทธาของพวกเขามั่นในสิ่งที่พวกเขาได้รับการสอนให้เชื่อ—ว่ามีพระเจ้าเป็นเจ้าผู้เที่ยงธรรม, และผู้ใดก็ตามที่ไม่สงสัย, ผู้นั้นจะได้รับการปกป้องรักษาโดยเดชานุภาพอันอัศจรรย์ของพระองค์.

๒๗ บัดนี้คือศรัทธาของคนเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้าพูดถึง; พวกเขาเป็นหนุ่ม, และจิตใจพวกเขาเด็ดเดี่ยว, และพวกเขามอบความไว้วางใจของตนในพระเจ้าตลอดเวลา.

๒๘ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากที่เราจัดการไปตั้งนั้นกับคนของเราที่ได้รับบาดเจ็บ, และฝังคนตายของเราและคนตายของชาวเลมันด้วย, ซึ่งมีมาก, ดูเถิด, เราถามเกี่ยวกับเชลยซึ่งพวกเขาได้เริ่มพาไปแผ่นดินแห่งเซราเอมลา.

๒๙ บัดนี้เกิดคือแม่ทัพบังคับบัญชากองทหารผู้ถูกกำหนดให้คุมพวกนี้ลงไปแผ่นดินนั้น.

๓๐ และบัดนี้, นี่คือถ้อยคำซึ่งกิดกล่าวแก่ข้าพเจ้า: ดูเถิด, เราเริ่มลงไปแผ่นดินแห่งเซราเอมลาพร้อมด้วยเชลยของเรา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราพบบรรดาคนสอดแนมของกองทัพเรา, ซึ่งส่งไปเฝ้าดูค่ายชาวเลมัน.

๓๑ และพวกเขาร้องบอกเรา, มีความว่า—ดูเถิด, กองทัพชาวเลมันกำลังยกไปทางเมืองแห่งคูมิไน; และดูเถิด, พวกเขาจะเข้าโจมตีคนเหล่านั้น, แท้จริงแล้ว, และจะทำลายผู้คนของเรา.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเชลยของเราได้ยินเสียงร้องบอกของพวกเขา, ซึ่งทำให้พวกเขายิ่งหิม; และพวกเขาลุกขึ้นกบฏต่อเรา.

And it came to pass that there were two hundred, out of my two thousand and sixty, who had fainted because of the loss of blood; nevertheless, according to the goodness of God, and to our great astonishment, and also the joy of our whole army, there was not one soul of them who did perish; yea, and neither was there one soul among them who had not received many wounds.

And now, their preservation was astonishing to our whole army, yea, that they should be spared while there was a thousand of our brethren who were slain. And we do justly ascribe it to the miraculous power of God, because of their exceeding faith in that which they had been taught to believe—that there was a just God, and whosoever did not doubt, that they should be preserved by his marvelous power.

Now this was the faith of these of whom I have spoken; they are young, and their minds are firm, and they do put their trust in God continually.

And now it came to pass that after we had thus taken care of our wounded men, and had buried our dead and also the dead of the Lamanites, who were many, behold, we did inquire of Gid concerning the prisoners whom they had started to go down to the land of Zarahemla with.

Now Gid was the chief captain over the band who was appointed to guard them down to the land.

And now, these are the words which Gid said unto me: Behold, we did start to go down to the land of Zarahemla with our prisoners. And it came to pass that we did meet the spies of our armies, who had been sent out to watch the camp of the Lamanites.

And they cried unto us, saying—Behold, the armies of the Lamanites are marching towards the city of Cumeni; and behold, they will fall upon them, yea, and will destroy our people.

And it came to pass that our prisoners did hear their cries, which caused them to take courage; and they did rise up in rebellion against us.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเพราะการกบฏของพวกเขา เราทำให้ดาบของเราต้องฟาดฟันพวกเขา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาวิ่งเข้ามาหาคมดาบของเราเป็นหมู่ ๆ, ซึ่งในการนั้น, พวกเขาส่วนมากจึงถูกสังหาร; และพวกที่เหลือฝ่าออกไปและหลบหนีไปจากเรา.

๓๔ และดูเถิด, เมื่อพวกเขาหลบหนีไปแล้วและเราไล่ตามพวกเขาไม่ทัน, เราจึงเดินทัพอย่างรีบเร่งมุ่งไปเมืองคูมิไน; และดูเถิด, เราไปถึงเมืองทันเวลาที่จะได้ช่วยพี่น้องของเราในการปกป้องรักษาเมือง.

๓๕ และดูเถิด, เราได้รับการปลดปล่อยจากเงื้อมมือศัตรูของเราอีก. และขอพระนามของพระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเจริญด้วยพระสิริเถิด; เพราะดูเถิด, พระองค์นั่นเองที่ทรงปลดปล่อยเรา; แท้จริงแล้ว, ที่ทรงกระทำการอันสำคัญยิ่งนี้เพื่อเรา.

๓๖ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อข้าพเจ้า, ฮีลามัน, ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้จากกิด, ข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความปรีดียิ่งเพราะพระกรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้าที่ทรงปกป้องรักษาเรา, เพื่อเราจะได้ไม่ตายสิ้น; แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้าวางใจว่าจิตวิญญาณของคนที่ถูกสังหารเข้าไปในสถานพักผ่อนของพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาแล้ว.

And it came to pass because of their rebellion we did cause that our swords should come upon them. And it came to pass that they did in a body run upon our swords, in the which, the greater number of them were slain; and the remainder of them broke through and fled from us.

And behold, when they had fled and we could not overtake them, we took our march with speed towards the city Cumeni; and behold, we did arrive in time that we might assist our brethren in preserving the city.

And behold, we are again delivered out of the hands of our enemies. And blessed is the name of our God; for behold, it is he that has delivered us; yea, that has done this great thing for us.

Now it came to pass that when I, Helaman, had heard these words of Gid, I was filled with exceeding joy because of the goodness of God in preserving us, that we might not all perish; yea, and I trust that the souls of them who have been slain have entered into the rest of their God.

แอลมา ๕๘

- ๑ และดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือจุดมุ่งหมายต่อไปของเราคือการได้ครอบครองเมืองแห่งแมนไท; แต่ดูเถิด, ไม่มีทางที่เราจะทำให้พวกเขาออกจากเมืองได้ด้วยกองทัพเล็ก ๆ ของเรา. เพราะดูเถิด, พวกเขาจดจำสิ่งที่เราได้ทำไว้ก่อนหน้านี้; ฉะนั้นเราจะลวงพวกเขาให้ออกมาจากที่มั่นของพวกเขาไม่ได้.
- ๒ และพวกเขามีจำนวนมากมายเกินกว่ากองทัพของเราจนเราไม่กล้าออกไปโจมตีพวกเขาในที่มั่นของพวกเขา.
- ๓ แท้จริงแล้ว, และสมควรที่เราจะให้คนของเรารักษาแผ่นดินส่วนต่าง ๆ ซึ่งเราได้กลับมาครอบครองอีก; ฉะนั้นจึงสมควรที่เราจะคอย, เพื่อเราจะได้รับกำลังเพิ่มเติมจากแผ่นดินแห่งเซราเฮมลาและเสบียงกรังชุดใหม่ด้วย.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ข้าพเจ้าจึงส่งทูตไปหาผู้ปกครองแผ่นดินของเรา, เพื่อให้เขาารู้เกี่ยวกับกิจจานุกิจต่าง ๆ ของผู้คนของเรา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราคอยอยู่เพื่อรับเสบียงและกำลังจากแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา.
- ๕ แต่ดูเถิด, การนี้เป็นประโยชน์แก่เราเพียงเล็กน้อย; เพราะนับวันชาวเลมมิกก็ได้รับกำลังเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน, และเสบียงกรังเป็นอันมากด้วย; และนั่นคือสถานการณ์ของเราในระยะเวลาสั้น.
- ๖ และชาวเลมมิกออกมาจู่โจมเราเป็นครั้งคราว, โดยตั้งใจจะทำลายเราด้วยกลยุทธ์; กระนั้นก็ตามเรามาสู้รบกับพวกเขาไม่ได้, เพราะที่ซ่อนของพวกเขาและที่มั่นของพวกเขา.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราคอยอยู่ในสถานการณ์อันลำบากนี้เป็นเวลาต่อเนื่องหลายเดือน, แม้จนเรากำลังจะอดตาย.
- ๘ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราได้รับอาหาร, ซึ่งกองทัพสองพันคนจะมาช่วยเหลือเรา; และนี่คือความช่วยเหลือทั้งหมดที่เราได้รับ, เพื่อป้องกันตนเองและประเทศของเราไม่ให้ตกอยู่ในเงื้อมมือศัตรู, แท้จริงแล้ว, เพื่อต่อสู้กับศัตรูซึ่งมีจำนวนนับไม่ถ้วน.

Alma 58

And behold, now it came to pass that our next object was to obtain the city of Manti; but behold, there was no way that we could lead them out of the city by our small bands. For behold, they remembered that which we had hitherto done; therefore we could not decoy them away from their strongholds.

And they were so much more numerous than was our army that we durst not go forth and attack them in their strongholds.

Yea, and it became expedient that we should employ our men to the maintaining those parts of the land which we had regained of our possessions; therefore it became expedient that we should wait, that we might receive more strength from the land of Zarahemla and also a new supply of provisions.

And it came to pass that I thus did send an embassy to the governor of our land, to acquaint him concerning the affairs of our people. And it came to pass that we did wait to receive provisions and strength from the land of Zarahemla.

But behold, this did profit us but little; for the Lamanites were also receiving great strength from day to day, and also many provisions; and thus were our circumstances at this period of time.

And the Lamanites were sallying forth against us from time to time, resolving by stratagem to destroy us; nevertheless we could not come to battle with them, because of their retreats and their strongholds.

And it came to pass that we did wait in these difficult circumstances for the space of many months, even until we were about to perish for the want of food.

But it came to pass that we did receive food, which was guarded to us by an army of two thousand men to our assistance; and this is all the assistance which we did receive, to defend ourselves and our country from falling into the hands of our enemies, yea, to contend with an enemy which was innumerable.

๙ และบัดนี้เราหาได้รู้เหตุของความเดือดร้อนของเราไม่, หรือว่าเหตุใดพวกเขาจึงไม่ส่งกำลังเพิ่มมาให้เรา; ฉะนั้นเราจึงโศกเศร้าและเต็มไปด้วยความหวาดกลัว, เกือบโดยทางหนึ่งทางใดการพิพากษาของพระผู้เป็นเจ้าจะเกิดกับแผ่นดินของเรา, จนถึงการล้มล้างและความพินาศสิ้นของเรา.

๑๐ ฉะนั้นเราทุ่มเทจิตวิญญาณเราในการสวดอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อพระองค์จะทรงทำให้เราเข้มแข็งขึ้นและทรงปลดปล่อยเราออกจากเงื้อมมือศัตรู, แท้จริงแล้ว, และทรงให้กำลังเราด้วยเพื่อเราจะได้รักษาเมืองของเรา, และผืนแผ่นดินของเรา, และทรัพย์สินของเราไว้, เพื่อการค้าจุนผู้คนของเรา.

๑๑ แท้จริงแล้ว, และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมาเยือนเราพร้อมด้วยการรับรองว่าพระองค์จะทรงปลดปล่อยเรา; แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่พระองค์รับสั่งให้บังเกิดความสงบแก่จิตวิญญาณเรา, และประทานศรัทธาอันแน่วแน่ให้เรา, และทรงให้เรามีความหวังว่าพระองค์จะทรงปลดปล่อยเรา.

๑๒ และเรามีกำลังใจด้วยกองกำลังเล็ก ๆ ของเราซึ่งเราได้รับ, และแน่วแน้อยู่ด้วยความตั้งใจที่จะเอาชนะศัตรูของเรา, และธำรงรักษาผืนแผ่นดินของเรา, และทรัพย์สินของเรา, และภรรยา, และลูก ๆ ของเรา, และอุดมการณ์แห่งเสรีภาพของเรา.

๑๓ และดังนั้นเรายกออกไปด้วยสุดกำลังของเราเพื่อต่อสู้กับชาวเลมัน, ซึ่งอยู่ในเมืองแห่งแมนไท; และเราตั้งกระโจมของเราริมชายแดนทุรกันดาร, ซึ่งอยู่ใกล้เมือง.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในวันพรุ่ง, คือเมื่อชาวเลมันเห็นว่าเราอยู่ที่พรมแดนริมชายแดนทุรกันดารซึ่งอยู่ใกล้เมือง, คือพวกเขาส่งคนสอดแนมของตนมาอยู่รอบ ๆ เราเพื่อพวกเขาจะได้รู้จำนวนและกำลังกองทัพของเรา.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาเห็นว่าเราไม่มีกำลัง, โดยดูจากจำนวนของเรา, และโดยกลัวว่าเราจะทำให้พวกเขาขาดจากความช่วยเหลือของพวกเขาเว้นแต่พวกเขาจะยกมาสู้รบกับเราและฆ่าเราเสีย, และโดยคิดว่าพวกเขาจะทำลายเราได้โดยง่ายด้วยกำลังไพร่พลอันมากมายของตน, ฉะนั้นพวกเขาเริ่มเตรียมออกมาสู้รบกับเรา.

And now the cause of these our embarrassments, or the cause why they did not send more strength unto us, we knew not; therefore we were grieved and also filled with fear, lest by any means the judgments of God should come upon our land, to our overthrow and utter destruction.

Therefore we did pour out our souls in prayer to God, that he would strengthen us and deliver us out of the hands of our enemies, yea, and also give us strength that we might retain our cities, and our lands, and our possessions, for the support of our people.

Yea, and it came to pass that the Lord our God did visit us with assurances that he would deliver us; yea, insomuch that he did speak peace to our souls, and did grant unto us great faith, and did cause us that we should hope for our deliverance in him.

And we did take courage with our small force which we had received, and were fixed with a determination to conquer our enemies, and to maintain our lands, and our possessions, and our wives, and our children, and the cause of our liberty.

And thus we did go forth with all our might against the Lamanites, who were in the city of Manti; and we did pitch our tents by the wilderness side, which was near to the city.

And it came to pass that on the morrow, that when the Lamanites saw that we were in the borders by the wilderness which was near the city, that they sent out their spies round about us that they might discover the number and the strength of our army.

And it came to pass that when they saw that we were not strong, according to our numbers, and fearing that we should cut them off from their support except they should come out to battle against us and kill us, and also supposing that they could easily destroy us with their numerous hosts, therefore they began to make preparations to come out against us to battle.

๑๖ และเมื่อเราเห็นว่าพวกเขากำลังเตรียมออกมาสู้รบกับเรา, ดูเถิด, ข้าพเจ้าให้กิด, พร้อมด้วยคนจำนวนไม่มากนัก, ไปซ่อนตัวอยู่ในแดนทุรกันดาร, และที่อ้อมเนอร์กับคนจำนวนน้อยไปซ่อนตัวอยู่ในแดนทุรกันดารเช่นกัน.

๑๗ บัดนี้กิดกับคนของเขาอยู่ทางขวาและคนอื่น ๆ อยู่ทางซ้าย; และเมื่อพวกเขาซ่อนตัวอยู่ตั้งนั้นแล้ว, ดูเถิด, ข้าพเจ้า, พร้อมด้วยกองทัพที่เหลือของข้าพเจ้า, คงอยู่ในที่เดิมซึ่งเราตั้งกระโจมไว้ที่แรกเตรียมพร้อมสำหรับเวลาที่ชาวเลมันจะยกออกมาสู้รบ.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันออกมาต่อสู้กับเราด้วยกำลังทัพอันมากมายของพวกเขา. และเมื่อพวกเขายกมาและกำลังจะเข้าโจมตีเราด้วยดาบ, ข้าพเจ้าก็ให้คนของข้าพเจ้า, บรรดาผู้ที่อยู่กับข้าพเจ้า, ถอยเข้าไปในแดนทุรกันดาร.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันติดตามเรามาด้วยความรวดเร็วมาก, เพราะพวกเขาปรารถนาอย่างยิ่งที่จะตามให้ทันเพื่อจะสังหารเรา; ฉะนั้นพวกเขาตามเราเข้าไปในแดนทุรกันดาร; และเราผ่านไประหว่างกิดกับที่อ้อมเนอร์, ถึงขนาดที่ชาวเลมันไม่เห็นคนเหล่านี้.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชาวเลมันผ่านไป, หรือกองทัพผ่านไปแล้ว, กิดและที่อ้อมเนอร์ยกออกจากที่ซ่อนของพวกเขา, และสกัดคนสอดแนมของชาวเลมันไว้เพื่อไม่ให้กลับเข้าเมืองได้.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาสกัดพวกนั้นแล้ว, พวกเขาจึงรีบวิ่งไปยังเมืองและเข้าโจมตีพวกยามที่ทิ้งไว้เฝ้าเมือง, ถึงขนาดที่พวกเขาทำลายคนเหล่านั้นและยึดเมืองไว้.

๒๒ บัดนี้เป็นไปเพราะชาวเลมันยอมให้ทั้งกองทัพของพวกเขา, ถูกพาเข้าไปในแดนทุรกันดาร, ยกเว้นยามเพียงไม่กี่คน.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโดยวิธีนี้กิดและที่อ้อมเนอร์จึงยึดที่มั่นของคนเหล่านั้นได้. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากเดินทางไประยะไกลในแดนทุรกันดาร, เราก็มุ่งไปตามเส้นทางของเราไปยังแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา.

And when we saw that they were making preparations to come out against us, behold, I caused that Gid, with a small number of men, should secrete himself in the wilderness, and also that Teomner and a small number of men should secrete themselves also in the wilderness.

Now Gid and his men were on the right and the others on the left; and when they had thus secreted themselves, behold, I remained, with the remainder of my army, in that same place where we had first pitched our tents against the time that the Lamanites should come out to battle.

And it came to pass that the Lamanites did come out with their numerous army against us. And when they had come and were about to fall upon us with the sword, I caused that my men, those who were with me, should retreat into the wilderness.

And it came to pass that the Lamanites did follow after us with great speed, for they were exceedingly desirous to overtake us that they might slay us; therefore they did follow us into the wilderness; and we did pass by in the midst of Gid and Teomner, inasmuch that they were not discovered by the Lamanites.

And it came to pass that when the Lamanites had passed by, or when the army had passed by, Gid and Teomner did rise up from their secret places, and did cut off the spies of the Lamanites that they should not return to the city.

And it came to pass that when they had cut them off, they ran to the city and fell upon the guards who were left to guard the city, insomuch that they did destroy them and did take possession of the city.

Now this was done because the Lamanites did suffer their whole army, save a few guards only, to be led away into the wilderness.

And it came to pass that Gid and Teomner by this means had obtained possession of their strongholds. And it came to pass that we took our course, after having traveled much in the wilderness towards the land of Zarahemla.

๒๔ และเมื่อชาวเลมมันเห็นว่าคนเหล่านี้กำลังเดินทัพมุ่งไปแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, พวกเขาก็กลัวอย่างยิ่ง, เกือบจะมีแผนวางไว้เพื่อพาพวกเขาไปสู่ความพินาศ; ฉะนั้นพวกเขาเริ่มถอยเข้าแดนทุรกันดารอีก, แท้จริงแล้ว, แม้กลับไปตามทางเดิมที่พวกเขาจะมา.

๒๕ และดูเถิด, มันเป็นเวลากลางคืนและพวกเขาตั้งกระโจมของตน, เพราะแม่ทัพนายกองของชาวเลมมันคิดว่าชาวไนไฟเหนื่อยอ่อนเพราะการเดินทางของพวกเขา; และโดยที่คิดว่าพวกเขาได้ขับไล่ทั้งกองทัพของคนเหล่านั้นไปแล้ว ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่ใส่ใจเกี่ยวกับเมืองแห่งแมนไท.

๒๖ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อถึงเวลากลางคืน, ข้าพเจ้าไม่ให้คนของข้าพเจ้าหลับ, แต่ให้เดินทัพต่อไปโดยเส้นทางอื่นมุ่งไปแผ่นดินแห่งแมนไท.

๒๗ และเพราะการเดินทางของเราในตอนกลางคืนนี้, ดูเถิด, ในวันพรุ่งเราก็เลยชาวเลมมันมาแล้ว, ถึงขนาดที่เรามาถึงเมืองแห่งแมนไทก่อนหน้าพวกเขา.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นดังนั้น, คือด้วยกลยุทธ์นี้เรายึดเมืองแห่งแมนไทโดยปราศจากการนองเลือด.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อกองทัพของชาวเลมมันใกล้เมือง, และเห็นว่าเราเตรียมจะสู้รบกับพวกเขา, พวกเขาก็ฉงนยิ่งและเกิดความกลัวอย่างใหญ่หลวง, ถึงขนาดที่พวกเขาหลบหนีเข้าแดนทุรกันดารไป.

๓๐ แท้จริงแล้ว, และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกองทัพของชาวเลมมันได้หลบหนีออกจากแผ่นดินเสียวันนี้ทั้งหมด. แต่ดูเถิด, พวกเขาพาผู้หญิงและเด็กเป็นอันมากออกจากแผ่นดินไปกับพวกเขา.

๓๑ และเมืองเหล่านั้นซึ่งชาวเลมมันยึดได้, ในระยะเวลานี้ทุกเมืองอยู่ในการครอบครองของเรา; และบรรดาบิดาของเราและพวกผู้หญิงของเราและลูก ๆ ของเรา กำลังกลับสู่บ้านของเขaperทุกคน, นอกจากคนที่ถูกจับเป็นเชลยและถูกชาวเลมมันพาไป.

๓๒ แต่ดูเถิด, กองทัพของเรามีกำลังน้อยที่จะรักษาเมืองหลายเมืองเช่นนั้นและทรัพย์สินมากมายเช่นนั้นได้.

And when the Lamanites saw that they were marching towards the land of Zarahemla, they were exceedingly afraid, lest there was a plan laid to lead them on to destruction; therefore they began to retreat into the wilderness again, yea, even back by the same way which they had come.

And behold, it was night and they did pitch their tents, for the chief captains of the Lamanites had supposed that the Nephites were weary because of their march; and supposing that they had driven their whole army therefore they took no thought concerning the city of Manti.

Now it came to pass that when it was night, I caused that my men should not sleep, but that they should march forward by another way towards the land of Manti.

And because of this our march in the night-time, behold, on the morrow we were beyond the Lamanites, insomuch that we did arrive before them at the city of Manti.

And thus it came to pass, that by this stratagem we did take possession of the city of Manti without the shedding of blood.

And it came to pass that when the armies of the Lamanites did arrive near the city, and saw that we were prepared to meet them, they were astonished exceedingly and struck with great fear, insomuch that they did flee into the wilderness.

Yea, and it came to pass that the armies of the Lamanites did flee out of all this quarter of the land. But behold, they have carried with them many women and children out of the land.

And those cities which had been taken by the Lamanites, all of them are at this period of time in our possession; and our fathers and our women and our children are returning to their homes, all save it be those who have been taken prisoners and carried off by the Lamanites.

But behold, our armies are small to maintain so great a number of cities and so great possessions.

๓๓ แต่ดูเถิด, เราวางใจพระผู้เป็นเจ้าของเราผู้ประทานชัยชนะเหนือผืนแผ่นดินเหล่านั้นให้เรา, ถึงขนาดที่เราได้เมืองและผืนแผ่นดินเหล่านั้น, ซึ่งเป็นของเราเอง.

๓๔ บัดนี้เราไม่รู้เหตุที่ฝ่ายปกครองไม่ได้ให้กำลังคนเราเพิ่ม; ทั้งคนที่มาหาเราก็มารู้ว่าเหตุใดเราจึงไม่ได้รับกำลังเพิ่ม.

๓๕ ดูเถิด, เราคิดว่าเป็นไปได้ว่าท่านไม่ได้รับความสำเร็จ, และท่านถอนกำลังไปสู่แผ่นดินเล็วนั้น; หากเป็นเช่นนั้น, เราก็มิปรารถนาจะพำนักเลย.

๓๖ และหากไม่ได้เป็นเช่นนั้น, ดูเถิด, เรากลัวว่าจะมีการแตกแยกในฝ่ายปกครอง, ที่พวกเขาไม่ได้ส่งคนมามากขึ้นเพื่อช่วยเหลือเรา; เพราะเรารู้ว่าพวกเขามีคนอยู่มากมายกว่าที่ส่งมา.

๓๗ แต่, ดูเถิด, มันไม่สำคัญ—เราวางใจว่าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงปลดปล่อยเรา, ทั้งที่กองทัพของเราอ่อนแอ, แท้จริงแล้ว, และทรงปลดปล่อยเราจากเงื้อมมือศัตรู.

๓๘ ดูเถิด, นี่คือน้ำที่ยีสืบเก่า, ในตอนปลายปี, และเราครอบครองผืนแผ่นดินของเรา; และชาวเลมันหลบหนีไปแผ่นดินแห่งนีไฟแล้ว.

๓๙ และบุตรเหล่านั้นของผู้คนของแอมมอน, ผู้ซึ่งข้าพเจ้ายกย่องไว้เช่นนั้น, ก็อยู่กับข้าพเจ้าในเมืองแห่งแมนไท; และพระเจ้าทรงคำจูนพวกเขา, แท้จริงแล้ว, และทรงคุ้มครองพวกเขาให้พ้นจากการล้มตายด้วยดาบ, ถึงขนาดที่แม้สักคนหนึ่งก็ไม่ถูกสังหาร.

๔๐ แต่ดูเถิด, พวกเขาได้รับบาดเจ็บมาก; กระนั้นก็ตามพวกเขายืนหยัดในเสรีภาพนั้นซึ่งด้วยสิ่งนั้นพระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้พวกเขาเป็นอิสระ; และนับวันพวกเขาเคร่งครัดในการระลึกถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, พวกเขายึดมั่นต่อการรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์, และคำพิพากษาของพระองค์, และพระบัญญัติของพระองค์ตลอดเวลา; และศรัทธาของพวกเขาเข้มแข็งในคำพยากรณ์เกี่ยวกับทุกสิ่งที่จะมาถึง.

But behold, we trust in our God who has given us victory over those lands, insomuch that we have obtained those cities and those lands, which were our own.

Now we do not know the cause that the government does not grant us more strength; neither do those men who came up unto us know why we have not received greater strength.

Behold, we do not know but what ye are unsuccessful, and ye have drawn away the forces into that quarter of the land; if so, we do not desire to murmur.

And if it is not so, behold, we fear that there is some faction in the government, that they do not send more men to our assistance; for we know that they are more numerous than that which they have sent.

But, behold, it mattereth not—we trust God will deliver us, notwithstanding the weakness of our armies, yea, and deliver us out of the hands of our enemies.

Behold, this is the twenty and ninth year, in the latter end, and we are in the possession of our lands; and the Lamanites have fled to the land of Nephi.

And those sons of the people of Ammon, of whom I have so highly spoken, are with me in the city of Manti; and the Lord has supported them, yea, and kept them from falling by the sword, insomuch that even one soul has not been slain.

But behold, they have received many wounds; nevertheless they stand fast in that liberty wherewith God has made them free; and they are strict to remember the Lord their God from day to day; yea, they do observe to keep his statutes, and his judgments, and his commandments continually; and their faith is strong in the prophecies concerning that which is to come.

๔๑ และบัดนี้, โมโรไน, พี่ที่รักของข้าพเจ้า, ขอพระเจ้า
พระผู้เป็นเจ้าของเรา, ผู้ทรงไถ่เราและทำให้เราเป็น
อิสระ, ทรงโปรดคุ้มครองท่านไว้ในที่ประทับของ
พระองค์ตลอดเวลาเถิด; แท้จริงแล้ว, และขอพระองค์
ทรงโปรดปรานคนเหล่านี้, แม้เพื่อท่านจะได้รับความสำเร็จ
ในการได้ครอบครองทุกสิ่งซึ่งชาวเลม่อนยึดไปจาก
เรา, ซึ่งเป็นสิ่งสำหรับค่าจุนเรา. และบัดนี้, ดูก่อน,
ข้าพเจ้ายุติสาส์นของข้าพเจ้า. ข้าพเจ้าคือฮีลามัน,
บุตรของแอลมา.

And now, my beloved brother, Moroni, may the
Lord our God, who has redeemed us and made us
free, keep you continually in his presence; yea, and
may he favor this people, even that ye may have suc-
cess in obtaining the possession of all that which the
Lamanites have taken from us, which was for our
support. And now, behold, I close mine epistle. I am
Helaman, the son of Alma.

แอลมา ๕๙

- ๑ บัดนี้เหตุการณ์ได้เกิดขึ้นในปีที่สามสิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, หลังจากโมโรไนได้รับและอ่านสาส์นของฮีลามัน, ท่านชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเพราะความผาสุก, แท้จริงแล้ว, ความสำเร็จอันใหญ่หลวงซึ่งฮีลามันได้รับ, ในการได้ผืนแผ่นดินเหล่านั้นซึ่งเสียไปแล้วกลับคืนมา.
- ๒ แท้จริงแล้ว, และท่านทำให้เป็นที่รู้แก่ผู้คนทั้งหมดของท่าน, ในทั่วแผ่นดินโดยรอบในส่วนที่ท่านอยู่, เพื่อคนทั้งหลายจะได้ชื่นชมยินดีด้วย.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านส่งสาส์นไปยังเพโฮรันโดยทันที, โดยปรารถนาจะให้ท่านพาคนมารวมกันเพื่อเสริมกำลังฮีลามัน, หรือกองทัพของฮีลามัน, ถึงขนาดที่ท่านจะได้รักษาแผ่นดินส่วนนั้นไว้ได้โดยง่ายซึ่งท่านได้ประสบความสำเร็จอย่างปาฏิหาริย์ยิ่งในการเอากลับคืนมาได้.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อโมโรไนส่งสาส์นนี้ไปยังแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, ท่านเริ่มวางแผนอีกเพื่อท่านจะได้แผ่นดินและเมืองเหล่านั้นที่เหลืออยู่ซึ่งชาวเลมันได้ยึดไปจากพวกเขา.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ขณะที่โมโรไนกำลังเตรียมจะไปสู้รบกับชาวเลมันอยู่ดังนี้, ดูเถิด, ผู้คนของนีไฟฮาร์, ซึ่งรวมกันจากเมืองแห่งโมโรไนและเมืองแห่งลีไฮและเมืองแห่งโมริแอนตอน, ถูกชาวเลมันโจมตี.
- ๖ แท้จริงแล้ว, แม้บรรดาผู้ที่ถูกบีบบังคับให้หลบหนีจากแผ่นดินแห่งแมนไท, และจากแผ่นดินโดยรอบ, ได้ข้ามมาสมทบกับชาวเลมันในแผ่นดินส่วนนี้.
- ๗ และโดยที่มีคนมากมายยิ่งดังนั้น, แท้จริงแล้ว, และโดยที่นับวันได้รับกำลังเพิ่มขึ้น, โดยคำสั่งของแอมมอรอนพวกเขายกมาต่อสู้กับผู้คนของนีไฟฮาร์, และพวกเขาเริ่มสังหารคนเหล่านั้นด้วยการเข่นฆ่าไม่เลือกหน้า.
- ๘ และกองทัพของพวกเขามีกำลังพลมากมายยิ่งจนผู้คนของนีไฟฮาร์ที่เหลืออยู่จำต้องหลบหนีไปข้างหน้าพวกเขา; และคนเหล่านั้นมาแม้จนเข้าสมทบกับกองทัพของโมโรไน.

Alma 59

Now it came to pass in the thirtieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, after Moroni had received and had read Helaman's epistle, he was exceedingly rejoiced because of the welfare, yea, the exceeding success which Helaman had had, in obtaining those lands which were lost.

Yea, and he did make it known unto all his people, in all the land round about in that part where he was, that they might rejoice also.

And it came to pass that he immediately sent an epistle to Pahoran, desiring that he should cause men to be gathered together to strengthen Helaman, or the armies of Helaman, insomuch that he might with ease maintain that part of the land which he had been so miraculously prospered in regaining.

And it came to pass when Moroni had sent this epistle to the land of Zarahemla, he began again to lay a plan that he might obtain the remainder of those possessions and cities which the Lamanites had taken from them.

And it came to pass that while Moroni was thus making preparations to go against the Lamanites to battle, behold, the people of Nephihah, who were gathered together from the city of Moroni and the city of Lehi and the city of Morianton, were attacked by the Lamanites.

Yea, even those who had been compelled to flee from the land of Manti, and from the land round about, had come over and joined the Lamanites in this part of the land.

And thus being exceedingly numerous, yea, and receiving strength from day to day, by the command of Ammoron they came forth against the people of Nephihah, and they did begin to slay them with an exceedingly great slaughter.

And their armies were so numerous that the remainder of the people of Nephihah were obliged to flee before them; and they came even and joined the army of Moroni.

๙ และบัดนี้โดยที่โมโรไนคิดว่าควรส่งคนไปเมืองแห่งนี้ไฟฮาห์, เพื่อช่วยผู้คนให้รักษาเมืองนั้น, และโดยที่รู้ว่าการจะรักษาเมืองไม่ให้ตกอยู่ในเงื้อมมือชาวเลมมันง่ายกว่าการยึดกลับคืนจากคนเหล่านั้น, ท่านคิดว่าพวกเขาจะรักษาเมืองนั้นไว้ได้โดยง่าย.

๑๐ ฉะนั้นท่านจึงให้กำลังพลทั้งหมดของท่านอยู่รักษาสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งท่านยึดคืนมาได้.

๑๑ และบัดนี้, เมื่อโมโรไนเห็นว่าเสียเมืองแห่งนี้ไฟฮาห์ไปท่านก็โทมนัสยิ่ง, และเริ่มสงสัย, เพราะความชั่วร้ายของผู้คน, ว่าพวกเขาจะไม่ตกไปอยู่ในเงื้อมมือพี่น้องของตนหรือ.

๑๒ บัดนี้เป็นเรื่องที่เกิดกับแม่ทัพนายกองของท่านทั้งหมด. พวกนี้สงสัยและประหลาดใจเช่นกันเพราะความชั่วร้ายของผู้คน, และการนี้เพราะความสำเร็จของชาวเลมมันเหนือพวกเขา.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนโกรธฝ่ายปกครอง, เพราะความเฉยเมยของพวกเขาเกี่ยวกับอิสรภาพของประเทศตน.

And now as Moroni had supposed that there should be men sent to the city of Nephiah, to the assistance of the people to maintain that city, and knowing that it was easier to keep the city from falling into the hands of the Lamanites than to retake it from them, he supposed that they would easily maintain that city.

Therefore he retained all his force to maintain those places which he had recovered.

And now, when Moroni saw that the city of Nephiah was lost he was exceedingly sorrowful, and began to doubt, because of the wickedness of the people, whether they should not fall into the hands of their brethren.

Now this was the case with all his chief captains. They doubted and marveled also because of the wickedness of the people, and this because of the success of the Lamanites over them.

And it came to pass that Moroni was angry with the government, because of their indifference concerning the freedom of their country.

แอลมา ๖๐

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ท่านเขียนไปถึงผู้ปกครองแผ่นดินอีก, ซึ่งคือเพโฮรัน, และนี่คือถ้อยคำที่ท่านเขียน, มีความว่า : ดูเถิด, ข้าพเจ้าส่งสาส์นของข้าพเจ้ามาถึงเพโฮรัน, ผู้เป็นหัวหน้าผู้พิพากษาและผู้ปกครองเหนือแผ่นดิน, ในเมืองแห่งเซราเฮมลา, และถึงทุกคนที่ได้รับเลือกโดยคนเหล่านี้ด้วยเพื่อปกครองและดำเนินกิจงานเกี่ยวกับสงครามครั้งนี้.
- ๒ เพราะดูเถิด, ข้าพเจ้ามีบางสิ่งจะกล่าวแก่คนเหล่านั้นทางการกล่าวโทษ; เพราะดูเถิด, ตัวท่านรู้ว่าท่านได้รับแต่งตั้งมาเพื่อรวบรวมคน, และจัดหาดาบ, และกระบี่, และอาวุธสงครามทุกชนิดทุกประเภทให้พวกเขา, และส่งออกมาสู้รบกับชาวเลมัน, ไม่ว่าในส่วนใดก็ตามที่พวกนั้นจะเข้ามาในแผ่นดินของเรา.
- ๓ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าตัวข้าพเจ้า, และคนของข้าพเจ้าด้วย, และฮีลามันกับคนของเขาด้วย, ต้องทนความทุกข์เวทนาอย่างใหญ่หลวงยิ่ง; แท้จริงแล้ว, แม้ความหิวโหย, ความกระหาย, และความเหน็ดเหนื่อย, และความทุกข์ทุกอย่างทุกประเภท.
- ๔ แต่ดูเถิด, หากเราต้องทนทุกข์กันแต่เพียงทั้งหมดนี้เราก็จะไม่พร่ำบ่นหรือต่อว่าเลย.
- ๕ แต่ดูเถิด, การเช่นฆ่าที่เกิดขึ้นในบรรดาผู้คนของเราใหญ่หลวงนัก; แท้จริงแล้ว, คนหลายพันคนล้มตายด้วยดาบ, ในขณะที่มันอาจไม่เป็นอย่างนั้นหากท่านส่งกำลังและความช่วยเหลือให้กองทัพเราเพียงพอ. แท้จริงแล้ว, การละเลยของท่านที่มีต่อเราใหญ่หลวงนัก.
- ๖ และบัดนี้ดูเถิด, เราปรารถนาจะรู้เหตุของการละเลยอันใหญ่หลวงยิ่งนี้; แท้จริงแล้ว, เราปรารถนาจะรู้เหตุของสภาวะอันไร้ความคิดของท่าน.
- ๗ ท่านคิดหรือว่าจะนั่งอยู่ได้บนบัลลังก์ของท่านในสภาวะแห่งความไม่รู้สึกรู้สมอันไร้ความคิด, ขณะที่ศัตรูของท่านกำลังขยายงานแห่งความตายรอบตัวท่าน? แท้จริงแล้ว, ขณะที่พวกเขากำลังกระทำฆาตกรรมพี่น้องของท่านหลายพันคน—

Alma 60

And it came to pass that he wrote again to the governor of the land, who was Pahoran, and these are the words which he wrote, saying: Behold, I direct mine epistle to Pahoran, in the city of Zarahemla, who is the chief judge and the governor over the land, and also to all those who have been chosen by this people to govern and manage the affairs of this war.

For behold, I have somewhat to say unto them by the way of condemnation; for behold, ye yourselves know that ye have been appointed to gather together men, and arm them with swords, and with cimeters, and all manner of weapons of war of every kind, and send forth against the Lamanites, in whatsoever parts they should come into our land.

And now behold, I say unto you that myself, and also my men, and also Helaman and his men, have suffered exceedingly great sufferings; yea, even hunger, thirst, and fatigue, and all manner of afflictions of every kind.

But behold, were this all we had suffered we would not murmur nor complain.

But behold, great has been the slaughter among our people; yea, thousands have fallen by the sword, while it might have otherwise been if ye had rendered unto our armies sufficient strength and succor for them. Yea, great has been your neglect towards us.

And now behold, we desire to know the cause of this exceedingly great neglect; yea, we desire to know the cause of your thoughtless state.

Can you think to sit upon your thrones in a state of thoughtless stupor, while your enemies are spreading the work of death around you? Yea, while they are murdering thousands of your brethren—

๘ แท้จริงแล้ว, แม้พวกเขาที่พึ่งพาการคุ้มครองจากท่าน, แท้จริงแล้ว, ตั้งท่านไว้ในฐานะที่ท่านจะช่วยเหลือพวกเขาได้, แท้จริงแล้ว, ท่านจะได้ส่งกองทัพไปให้พวกเขา, เพื่อให้พวกเขามีกำลังเพิ่มขึ้น, และช่วยพวกเขาหลายพันคน ให้รอดพ้นจากการล้มตายด้วยคมดาบ.

๙ แต่ดูเถิด, นี่ไม่ใช่ทั้งหมด—ท่านห่วงเหี่ยวเสียวถึงกริ่งของท่านไม่ส่งให้พวกเขา, ถึงขนาดที่คนจำนวนมากต่อสู้และต้องสิ้นชีพเพราะความปรารถนาอันแรงกล้าของพวกเขาซึ่งพวกเขามีเพื่อความผาสุกของผู้คนเหล่านี้; แท้จริงแล้ว, และการนี้พวกเขาทำไปเมื่อพวกเขากำลังจะตายด้วยความหิวโหย, เนื่องจากการละเลยอันใหญ่หลวงยิ่งของท่านต่อพวกเขา.

๑๐ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า—เพราะท่านควรจะเป็นที่รัก; แท้จริงแล้ว, และท่านควรจะกระตุ้นตัวท่านให้ขยันหมั่นเพียรยิ่งขึ้นเพื่อความผาสุกและอิสรภาพของผู้คนเหล่านี้; แต่ดูเถิด, ท่านละเลยพวกเขาถึงขนาดที่เลือดของคนหลายพันคนจะลงมาบนศีรษะท่านเพื่อการแก้แค้น; แท้จริงแล้ว, เพราะเสียงร่ำไห้ของพวกเขา, และความทุกข์เข็ญทั้งหมดของพวกเขาถึงพระผู้เป็นเจ้าแล้ว—

๑๑ ดูเถิด, ท่านคิดหรือว่าท่านจะนั่งอยู่ไต่บนบัลลังก์ของท่าน, และเพราะพระมหากษัตริย์คุณของพระผู้เป็นเจ้าท่านจะไม่ต้องทำอะไรเลยและพระองค์จะทรงปลดปล่อยท่าน? ดูเถิด, หากท่านคิดเช่นนั้นท่านก็คิดโดยเปล่าประโยชน์.

๑๒ ท่านคิดหรือว่า, เพราะพี่น้องเป็นอันมากของท่านถูกฆ่าก็เพราะความชั่วร้ายของพวกเขา? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าหากท่านคิดเช่นนั้นท่านก็คิดโดยเปล่าประโยชน์; เพราะข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, มีคนมากมายที่ล้มตายด้วยคมดาบ; และดูเถิดมันเป็นการกล่าวโทษท่าน;

๑๓ เพราะพระเจ้าทรงยอมให้คนชอบธรรมถูกสังหารเพื่อความยุติธรรมและการพิพากษาของพระองค์จะมาถึงคนชั่วร้าย; ฉะนั้นท่านไม่จำเป็นต้องคิดว่าคนชอบธรรมสูญเสียไปแล้วเพราะพวกเขาถูกสังหาร; แต่ดูเถิด, พวกเขาได้เข้าไปในสถานพักผ่อนของพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาแล้ว.

Yea, even they who have looked up to you for protection, yea, have placed you in a situation that ye might have succored them, yea, ye might have sent armies unto them, to have strengthened them, and have saved thousands of them from falling by the sword.

But behold, this is not all—ye have withheld your provisions from them, insomuch that many have fought and bled out their lives because of their great desires which they had for the welfare of this people; yea, and this they have done when they were about to perish with hunger, because of your exceedingly great neglect towards them.

And now, my beloved brethren—for ye ought to be beloved; yea, and ye ought to have stirred yourselves more diligently for the welfare and the freedom of this people; but behold, ye have neglected them insomuch that the blood of thousands shall come upon your heads for vengeance; yea, for known unto God were all their cries, and all their sufferings—

Behold, could ye suppose that ye could sit upon your thrones, and because of the exceeding goodness of God ye could do nothing and he would deliver you? Behold, if ye have supposed this ye have supposed in vain.

Do ye suppose that, because so many of your brethren have been killed it is because of their wickedness? I say unto you, if ye have supposed this ye have supposed in vain; for I say unto you, there are many who have fallen by the sword; and behold it is to your condemnation;

For the Lord suffereth the righteous to be slain that his justice and judgment may come upon the wicked; therefore ye need not suppose that the righteous are lost because they are slain; but behold, they do enter into the rest of the Lord their God.

๑๔ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ข้าพเจ้ากลัวอย่างยิ่งว่าการพิพากษาของพระผู้เป็นเจ้าจะมาถึงคนเหล่านี้, เพราะความเฉื่อยชาของพวกเขา, แท้จริงแล้ว, แม้ความเฉื่อยชาของฝ่ายปกครองของเรา, และการละเลยอันใหญ่หลวงยิ่งของพวกเขาต่อพี่น้องของตน, แท้จริงแล้ว, ที่มีต่อคนเหล่านั้นที่ถูกสังหาร.

๑๕ เพราะหากไม่เป็นเพราะความชั่วร้ายซึ่งเริ่มต้นที่หัวหน้าของเราไปแล้ว, เราจะต้านทานศัตรูของเราได้เพื่อพวกนั้นจะไม่สามารถได้อำนาจเหนือเรา.

๑๖ แท้จริงแล้ว, หากไม่ใช่เพราะสงครามซึ่งเกิดขึ้นระหว่างเราเอง; แท้จริงแล้ว, หากไม่ใช่เพราะพวกขึ้นขอบราชาธิปไตยเหล่านี้, ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการนองเลือดมากมายเช่นนี้ในหมู่เราเอง; แท้จริงแล้ว, ในเวลาที่เรากำลังขัดแย้งกันในหมู่, หากเราได้รวมกำลังของเราดังที่เราเคยทำมาแต่ก่อน; แท้จริงแล้ว, หากไม่ใช่เพราะความปรารถนาในพลังอำนาจและสิทธิอำนาจซึ่งพวกขึ้นขอบราชาธิปไตยเหล่านี้ต้องการมีเหนือเรา; หากพวกเขาซื่อสัตย์ต่ออุดมการณ์แห่งอิสรภาพของเรา, และเข้ามาสมาคมกับเรา, และออกไปสู้รบกับศัตรูของเรา, แทนที่จะจับดาบขึ้นสู้รบกับเรา, อันเป็นเหตุที่เกิดการนองเลือดมากมายในหมู่เรา; แท้จริงแล้ว, หากเราออกไปสู้รบกับพวกเขาด้วยกำลังของพระเจ้า, เราจะทำให้ศัตรูของเรากระจัดกระจายไป, เพราะมันจะเป็นดังนั้น, เป็นไปตามพระวาทะของพระองค์.

๑๗ แต่ดูเถิด, บัดนี้ชาวเลมันกำลังมาโจมตีเรา, ยึดครองพื้นแผ่นดินของเรา, และพวกเขากระทำฆาตกรรมผู้คนของเราด้วยดาบ, แท้จริงแล้ว, ผู้หญิงและลูก ๆ ของเรา, และพาคนเหล่านี้ไปเป็นเชลยด้วย, ทำให้พวกเขาต้องรับความทุกข์ทรมานทุกประการ, และนี่เพราะความชั่วร้ายอย่างใหญ่หลวงของบรรดาผู้ที่แสวงหาพลังอำนาจและสิทธิอำนาจ, แท้จริงแล้ว, แม้พวกขึ้นขอบราชาธิปไตย.

๑๘ แต่เหตุใดข้าพเจ้าจะกล่าวมากเกี่ยวกับเรื่องนี้เล่า? เพราะเราหาว่าไม่แต่เป็นไปได้ว่าแม้แต่ตัวท่านก็แสวงหาอำนาจอยู่. เราหาว่าไม่แต่เป็นไปได้ว่าแม้แต่ท่านก็เป็นผู้ทรยศต่อประเทศของท่านด้วย.

๑๙ หรือเป็นไปว่าท่านละเลยเราเพราะท่านอยู่ในใจกลางประเทศของเราและท่านถูกห้อมล้อมอยู่ด้วยความปลอดภัย, ท่านจึงไม่จัดส่งอาหารไปให้เรา, และผู้คนด้วยเพื่อเสริมกำลังกองทัพของเรา?

And now behold, I say unto you, I fear exceedingly that the judgments of God will come upon this people, because of their exceeding slothfulness, yea, even the slothfulness of our government, and their exceedingly great neglect towards their brethren, yea, towards those who have been slain.

For were it not for the wickedness which first commenced at our head, we could have withstood our enemies that they could have gained no power over us.

Yea, had it not been for the war which broke out among ourselves; yea, were it not for these king-men, who caused so much bloodshed among ourselves; yea, at the time we were contending among ourselves, if we had united our strength as we hitherto have done; yea, had it not been for the desire of power and authority which those king-men had over us; had they been true to the cause of our freedom, and united with us, and gone forth against our enemies, instead of taking up their swords against us, which was the cause of so much bloodshed among ourselves; yea, if we had gone forth against them in the strength of the Lord, we should have dispersed our enemies, for it would have been done, according to the fulfilling of his word.

But behold, now the Lamanites are coming upon us, taking possession of our lands, and they are murdering our people with the sword, yea, our women and our children, and also carrying them away captive, causing them that they should suffer all manner of afflictions, and this because of the great wickedness of those who are seeking for power and authority, yea, even those king-men.

But why should I say much concerning this matter? For we know not but what ye yourselves are seeking for authority. We know not but what ye are also traitors to your country.

Or is it that ye have neglected us because ye are in the heart of our country and ye are surrounded by security, that ye do not cause food to be sent unto us, and also men to strengthen our armies?

๒๐ ท่านลืมพระบัญญัติของพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของท่านแล้วหรือ ? แท้จริงแล้ว, ท่านลืมการเป็นเชลยของบรรพบุรุษเราแล้วหรือ ? ท่านลืมเสียแล้วหรือที่เราได้รับการปลดปล่อยจากเงื้อมมือศัตรูมาหลายครั้งแล้ว ?

๒๑ หรือท่านคิดว่าพระเจ้าจะทรงปลดปล่อยเราต่อไป, ขณะที่เรานั่งอยู่บนบัลลังก์ของเราและไม่ใช้ประโยชน์จากสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดหาไว้ให้เรา ?

๒๒ แท้จริงแล้ว, ท่านจะนั่งอยู่ในความเกียจคร้านหรือในขณะที่ท่านถูกห้อมล้อมด้วยคนหลายพันคน, แท้จริงแล้ว, คนหลายหมื่นคน, ผู้ซึ่งนั่งอยู่ในความเกียจคร้านด้วย, ในขณะที่มีคนหลายพันคนรอบชายแดนของแผ่นดินกำลังล้มตายด้วยคมดาบ, แท้จริงแล้ว, ได้รับบาดเจ็บและหลังเลือด ?

๒๓ ท่านคิดหรือว่าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงถือว่าท่านไม่มีความผิดขณะที่ท่านนั่งเฉยและมองดูสิ่งเหล่านี้ ? ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย. บัดนี้ข้าพเจ้าอยาก让您จำไว้ว่าพระผู้เป็นเจ้าตรัสว่าจะต้องทำภาชนะข้างในให้สะอาดเสียก่อน, และแล้วจึงจะทำความสะอาดภาชนะข้างนอกด้วย.

๒๔ และบัดนี้, เว้นแต่ท่านกลับใจจากสิ่งที่ท่านทำไปแล้ว, และเริ่มต้นทำงาน, และส่งอาหารและคนมาให้เรา, และให้อิสรามันด้วย, เพื่อเขาจะได้ค้าจุนส่วนต่างๆของประเทศของเราซึ่งเขายึดคืนมาได้, และเพื่อเราจะได้แผ่นดินในครอบครองของเราที่ยังเหลืออยู่ในส่วนเหล่านี้คืนมาด้วย, ดูเถิดจะเป็นการสมควรที่เราจะไม่รบกับชาวเลมันต่อไปอีกจนกว่าเราจะทำให้ภาชนะข้างในสะอาดเสียก่อน, แท้จริงแล้ว, แม้หัวหน้าที่ใหญ่ของฝ่ายปกครองของเรา.

๒๕ และเว้นแต่ท่านยอมตามสาส์นของข้าพเจ้า, และออกมาแสดงให้ข้าพเจ้าเห็นวิญญาณอันแท้จริงของอิสรภาพ, และพยายามเพิ่มกำลังและสร้างแนวป้องกันกองทัพของเรา, และส่งอาหารไปเลี้ยงดูพวกเขา, ดูเถิดข้าพเจ้าจะให้อิสรชนของข้าพเจ้าส่วนหนึ่งอยู่รักษาแผ่นดินส่วนนี้ของเรา, และข้าพเจ้าจะให้กำลังและพรของพระผู้เป็นเจ้าไว้กับพวกเขา, เพื่อจะไม่มีพลังอื่นใดมากระทำต่อพวกเขาได้—

๒๖ และนี่เพราะศรัทธาของพวกเขา, และความอดทนที่พวกเขามีต่อความยากลำบากของตน—

Have ye forgotten the commandments of the Lord your God? Yea, have ye forgotten the captivity of our fathers? Have ye forgotten the many times we have been delivered out of the hands of our enemies?

Or do ye suppose that the Lord will still deliver us, while we sit upon our thrones and do not make use of the means which the Lord has provided for us?

Yea, will ye sit in idleness while ye are surrounded with thousands of those, yea, and tens of thousands, who do also sit in idleness, while there are thousands round about in the borders of the land who are falling by the sword, yea, wounded and bleeding?

Do ye suppose that God will look upon you as guiltless while ye sit still and behold these things? Behold I say unto you, Nay. Now I would that ye should remember that God has said that the inward vessel shall be cleansed first, and then shall the outer vessel be cleansed also.

And now, except ye do repent of that which ye have done, and begin to be up and doing, and send forth food and men unto us, and also unto Helaman, that he may support those parts of our country which he has regained, and that we may also recover the remainder of our possessions in these parts, behold it will be expedient that we contend no more with the Lamanites until we have first cleansed our inward vessel, yea, even the great head of our government.

And except ye grant mine epistle, and come out and show unto me a true spirit of freedom, and strive to strengthen and fortify our armies, and grant unto them food for their support, behold I will leave a part of my freemen to maintain this part of our land, and I will leave the strength and the blessings of God upon them, that none other power can operate against them—

And this because of their exceeding faith, and their patience in their tribulations—

๒๗ และข้าพเจ้าจะมาหาท่าน, และหากจะมีผู้ใดในบรรดาพวกท่านที่ปรารถนาอิสรภาพ, แท้จริงแล้ว, หากจะมีแม้ประกายแห่งอิสรภาพเหลืออยู่, ดูก่อนข้าพเจ้าจะปลุกเร้าให้เกิดการกบฏขึ้นในบรรดาพวกท่าน, แม้จนกระทั่งพวกคนที่ปรารถนาจะแย่งชิงพลังอำนาจและสิทธิอำนาจจะกลับสูญสิ้น.

๒๘ แท้จริงแล้ว, ดูก่อนข้าพเจ้าไม่กลัวพลังอำนาจของท่านหรือสิทธิอำนาจของท่าน, แต่พระเจ้าเป็นเจ้าของข้าพเจ้านั่นเองที่ข้าพเจ้าเกรงกลัว; และเป็นไปตามพระบัญญัติของพระองค์ที่ข้าพเจ้าจับดาบเพื่อป้องกันอุดมการณ์ของประเทศข้าพเจ้า, และเป็นเพราะความชั่วช้าสามานย์ของท่านที่เราต้องทนรับความเสียหายมากมายเช่นนี้.

๒๙ ดูก่อนถึงเวลาแล้ว, แท้จริงแล้ว, บัดนี้ถึงเวลาแล้ว, คือวันแต่ท่านจะตื่นตัวในการป้องกันประเทศของท่านและเด็กเล็ก ๆ ของท่าน, ดาบแห่งความยุติธรรมจะเงื้อมมืออยู่เหนือท่าน; แท้จริงแล้ว, และมันจะฟันลงบนท่านและมาเยือนท่านแม้ถึงความพินาศสิ้นของท่าน.

๓๐ ดูก่อน, ข้าพเจ้าคอยความช่วยเหลือจากท่าน; และ, เว้นแต่ท่านจะดำเนินการเพื่อบรรเทาทุกข์ของเรา, ดูก่อน, ข้าพเจ้าจะมาหาท่าน, แม้ถึงแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, และฟันท่านด้วยดาบ, จนท่านไม่มีอำนาจที่จะขัดขวางความก้าวหน้าของคนเหล่านี้ในอุดมการณ์แห่งอิสรภาพของเราอีกต่อไป.

๓๑ เพราะดูก่อน, พระเจ้าจะไม่ทรงปล่อยให้ท่านมีชีวิตและแข็งแกร่งขึ้นในความชั่วช้าสามานย์ของท่านเพื่อทำลายผู้คนที่ชอบธรรมของพระองค์.

๓๒ ดูก่อน, ท่านคิดหรือว่าพระเจ้าจะทรงละเว้นท่านและเสด็จออกมาลงโทษชาวเลมันในการพิพากษา, เมื่อเป็นประเพณีบรรพบุรุษของพวกเขาซึ่งเป็นเหตุของความเกลียดชังของพวกเขา, แท้จริงแล้ว, และมันเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณโดยพวกคนที่แตกแยกไปจากเรา, ในขณะที่ความชั่วช้าสามานย์ของท่านเป็นเหตุของความรักที่ท่านมีต่อการสรรเสริญและสิ่งไร้ประโยชน์ของโลก?

And I will come unto you, and if there be any among you that has a desire for freedom, yea, if there be even a spark of freedom remaining, behold I will stir up insurrections among you, even until those who have desires to usurp power and authority shall become extinct.

Yea, behold I do not fear your power nor your authority, but it is my God whom I fear; and it is according to his commandments that I do take my sword to defend the cause of my country, and it is because of your iniquity that we have suffered so much loss.

Behold it is time, yea, the time is now at hand, that except ye do bestir yourselves in the defence of your country and your little ones, the sword of justice doth hang over you; yea, and it shall fall upon you and visit you even to your utter destruction.

Behold, I wait for assistance from you; and, except ye do administer unto our relief, behold, I come unto you, even in the land of Zarahemla, and smite you with the sword, insomuch that ye can have no more power to impede the progress of this people in the cause of our freedom.

For behold, the Lord will not suffer that ye shall live and wax strong in your iniquities to destroy his righteous people.

Behold, can you suppose that the Lord will spare you and come out in judgment against the Lamanites, when it is the tradition of their fathers that has caused their hatred, yea, and it has been redoubled by those who have dissented from us, while your iniquity is for the cause of your love of glory and the vain things of the world?

- ๓๓ ท่านรู้ว่าท่านล่วงละเมิดกฎของพระผู้เป็นเจ้า, และท่านรู้ว่าท่านเหยียบย่ำกฎเหล่านั้นไว้ใต้เท้าของท่าน. ดูเถิด, พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้า : หากคนที่เจ้ากำหนดให้เป็นผู้ปกครองของเจ้าไม่กลับใจจากบาปและความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา, เจ้าจงขึ้นไปสู้รบกับพวกเขา.
- ๓๔ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้า, โมโรไน, ถูกบีบคั้น, ตามพันธสัญญาซึ่งข้าพเจ้าทำไว้เพื่อรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า; ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงอยากให้ท่านยึดมั่นในพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้า, และส่งเสบียงกรังพร้อมกับกำลังคนของท่านมาให้ข้าพเจ้า, และฮีลามันโดยเร็วด้วย.
- ๓๕ และดูเถิด, หากท่านไม่ทำดังนี้ข้าพเจ้ามาหาท่านโดยเร็ว; เพราะดูเถิด, พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงยอมให้เราตายเพราะความหิวโหย; ฉะนั้นพระองค์จะประทานอาหารของท่านแก่เรา, แม้จะต้องเป็นไปด้วยคมดาบ. บัดนี้ดูว่าท่านทำให้พระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าเกิดสัมฤทธิ์ผลเถิด.
- ๓๖ ดูเถิด, ข้าพเจ้าคือโมโรไน, แม่ทัพของท่าน. ข้าพเจ้าไม่ได้แสวงหาอำนาจ, แต่จะดึงมันลงมา. ข้าพเจ้าไม่ได้แสวงหาเกียรติยศของโลก, แต่เพื่อศรีสวัสดิภาพของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า, และอิสรภาพและความผาสุกของประเทศข้าพเจ้า. และข้าพเจ้ายุติสาส์นของข้าพเจ้าดังนี้.

Ye know that ye do transgress the laws of God, and ye do know that ye do trample them under your feet. Behold, the Lord saith unto me: If those whom ye have appointed your governors do not repent of their sins and iniquities, ye shall go up to battle against them.

And now behold, I, Moroni, am constrained, according to the covenant which I have made to keep the commandments of my God; therefore I would that ye should adhere to the word of God, and send speedily unto me of your provisions and of your men, and also to Helaman.

And behold, if ye will not do this I come unto you speedily; for behold, God will not suffer that we should perish with hunger; therefore he will give unto us of your food, even if it must be by the sword. Now see that ye fulfil the word of God.

Behold, I am Moroni, your chief captain. I seek not for power, but to pull it down. I seek not for honor of the world, but for the glory of my God, and the freedom and welfare of my country. And thus I close mine epistle.

แอลมา ๖๐

- ๑ ดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไม่นานหลังจากที่โมโรไนส่งสาส์นของท่านไปยังหัวหน้าฝ่ายปกครอง, ท่านได้รับสาส์นจากเพโฮรัน, หัวหน้าฝ่ายปกครอง. และนี่คือถ้อยคำที่ท่านได้รับ :
- ๒ ข้าพเจ้า, เพโฮรัน, ผู้เป็นหัวหน้าฝ่ายปกครองของแผ่นดินนี้, ส่งถ้อยคำนี้มายังโมโรไน, แม่ทัพบังคับบัญชากองทัพ. ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, โมโรไน, ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ยินดีในความทุกข์อันใหญ่หลวงของท่านเลย, แท้จริงแล้ว, มันทำให้จิตวิญญาณข้าพเจ้าโศกเศร้า.
- ๓ แต่ดูเถิด, มีคนที่ยินดีในความทุกข์ของท่าน, แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่พวกเขาลุกขึ้นเป็นกบฏต่อข้าพเจ้า, และต่อผู้คนของข้าพเจ้าซึ่งเป็นอิสราชนด้วย, แท้จริงแล้ว, และคนที่ลุกขึ้นกบฏมากมายยิ่งนัก.
- ๔ และบรรดาผู้ที่หมายมั่นเอาบัลลังก์พิพากษาไปจากข้าพเจ้านั้นเองที่เป็นเหตุของความชั่วช้าสามานย์ใหญ่หลวงนี้; เพราะพวกเขาใช้คำป้อยอมากมาย, และพวกเขาชักนำใจผู้คนไปเป็นอันมาก, ซึ่งจะเป็นเหตุแห่งความทุกข์แสนสาหัสในบรรดาพวกเรา; พวกเขาก็กเสบียงกรังของเราไว้, และขู่อิสราชนของเราเพื่อพวกเขาจะไม่มาหาท่าน.
- ๕ และดูเถิด, พวกเขาขับข้าพเจ้าออกไปซึ่งหน้าพวกเขา, และข้าพเจ้าหลบหนีไปแผ่นดินแห่งกิเดียน, พร้อมด้วยคนเท่าที่ข้าพเจ้าจะหาได้.
- ๖ และดูเถิด, ข้าพเจ้าออกถ้อยแถลงไปทั่วแผ่นดินส่วนนี้; และดูเถิด, คนทั้งหลายกำลังพากันมาหาเราทุกวัน, เพื่อจับอาวุธ, เพื่อป้องกันประเทศของพวกเขาและอิสรภาพของพวกเขา, และเพื่อแก้แค้นสำหรับความอยุติธรรมที่เราได้รับ.
- ๗ และพวกเขาพากันมาหาเรา, ถึงขนาดที่บรรดาผู้ที่ลุกขึ้นกบฏต่อเราถูกต่อต้าน, แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่พวกเขากลัวเราและไม่กล้าออกมาสู้รบกับเรา.

Alma 61

Behold, now it came to pass that soon after Moroni had sent his epistle unto the chief governor, he received an epistle from Pahoran, the chief governor. And these are the words which he received:

I, Pahoran, who am the chief governor of this land, do send these words unto Moroni, the chief captain over the army. Behold, I say unto you, Moroni, that I do not joy in your great afflictions, yea, it grieves my soul.

But behold, there are those who do joy in your afflictions, yea, insomuch that they have risen up in rebellion against me, and also those of my people who are freemen, yea, and those who have risen up are exceedingly numerous.

And it is those who have sought to take away the judgment-seat from me that have been the cause of this great iniquity; for they have used great flattery, and they have led away the hearts of many people, which will be the cause of sore affliction among us; they have withheld our provisions, and have daunted our freemen that they have not come unto you.

And behold, they have driven me out before them, and I have fled to the land of Gideon, with as many men as it were possible that I could get.

And behold, I have sent a proclamation throughout this part of the land; and behold, they are flocking to us daily, to their arms, in the defence of their country and their freedom, and to avenge our wrongs.

And they have come unto us, insomuch that those who have risen up in rebellion against us are set at defiance, yea, insomuch that they do fear us and durst not come out against us to battle.

๘ พวกเขาเข้าครอบครองแผ่นดิน, หรือเมือง, แห่งเซราเอมลา; กำหนดกษัตริย์ปกครองตน, และเขาเขียนสาส์นถึงกษัตริย์ของชาวเลมัน, ซึ่งในนั้นเขาเข้าร่วมเป็นพันธมิตรกับเขา; ซึ่งในพันธมิตรนั้นเขาตกลงจะรักษาเมืองแห่งเซราเอมลาไว้, ซึ่งการรักษานี้เขาคิดว่าจะทำให้ชาวเลมันสามารถเอาชนะชนเผ่าแผ่นดินที่เหลือนได้, และเขาจะได้รับตำแหน่งเป็นกษัตริย์ดูแลคนเหล่านี้เมื่อพวกเขาตกอยู่ภายใต้ชาวเลมัน.

๙ และบัดนี้, ในสาส์นของท่านท่านตำหนิข้าพเจ้า, แต่ไม่เป็นไร; ข้าพเจ้าไม่โกรธ, แต่ชื่นชมยินดีในความประเสริฐของใจท่าน. ข้าพเจ้า, เพโฮราน, ไม่ได้แสวงหาอำนาจ, นอกจากเพื่อให้บัลลังก์พิพากษาของข้าพเจ้าคงอยู่เท่านั้นเพื่อข้าพเจ้าจะปกป้องรักษาสิทธิและเสรีภาพของผู้คนของข้าพเจ้า. จิตวิญญาณข้าพเจ้ายึดมั่นอยู่ในเสรีภาพนั้นซึ่งในสิ่งนั้นพระเจ้าทรงทำให้เราเป็นอิสระ.

๑๐ และบัดนี้, ดูกิด, เราจะต่อต้านความชั่วร้ายแม้จนถึงการนองเลือด. เราจะไม่ทำให้ชาวเลมันหลังเลือดหากพวกเขาอยู่ในแผ่นดินของตนเอง.

๑๑ เราจะไม่ทำให้พี่น้องของเราหลังเลือดหากพวกเขาไม่ลุกขึ้นกบฏและจับดาบต่อสู้เรา.

๑๒ เรายอมตนขึ้นอยู่กับเอกแห่งความเป็นทาสหากเป็นสิ่งจำเป็นกับความยุติธรรมของพระเจ้า, หรือหากพระองค์จะทรงบัญชาเราให้ทำเช่นนั้น.

๑๓ แต่ดูเถิดพระองค์ไม่ทรงบัญชาให้เราอยู่ภายใต้ศัตรู, แต่ให้เรามอบความไว้วางใจในพระองค์, และพระองค์จะทรงปลดปล่อยเรา.

๑๔ ฉะนั้น, โมโรไน, พี่ที่รักของข้าพเจ้า, ขอให้เราต่อต้านความชั่วร้าย, และความชั่วไม่ว่ารูปแบบใดก็ตามที่เราไม่อาจต่อต้านด้วยถ้อยคำของเรา, แท้จริงแล้ว, เช่นการกบฏและการแตกแยก, ก็ขอให้เราต่อต้านมันด้วยดาบของเรา, เพื่อเราจะคงอิสรภาพของเราไว้, เพื่อเราจะชื่นชมยินดีในอิสรภาพอันสำคัญยิ่งของศาสนจักรของเรา, และในอุดมการณ์ของพระเจ้าผู้ไถ่และพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา.

They have got possession of the land, or the city, of Zarahemla; they have appointed a king over them, and he hath written unto the king of the Lamanites, in the which he hath joined an alliance with him; in the which alliance he hath agreed to maintain the city of Zarahemla, which maintenance he supposeth will enable the Lamanites to conquer the remainder of the land, and he shall be placed king over this people when they shall be conquered under the Lamanites.

And now, in your epistle you have censured me, but it mattereth not; I am not angry, but do rejoice in the greatness of your heart. I, Pahoran, do not seek for power, save only to retain my judgment-seat that I may preserve the rights and the liberty of my people. My soul standeth fast in that liberty in the which God hath made us free.

And now, behold, we will resist wickedness even unto bloodshed. We would not shed the blood of the Lamanites if they would stay in their own land.

We would not shed the blood of our brethren if they would not rise up in rebellion and take the sword against us.

We would subject ourselves to the yoke of bondage if it were requisite with the justice of God, or if he should command us so to do.

But behold he doth not command us that we shall subject ourselves to our enemies, but that we should put our trust in him, and he will deliver us.

Therefore, my beloved brother, Moroni, let us resist evil, and whatsoever evil we cannot resist with our words, yea, such as rebellions and dissensions, let us resist them with our swords, that we may retain our freedom, that we may rejoice in the great privilege of our church, and in the cause of our Redeemer and our God.

- ๑๕ ฉะนั้น, ขอให้ท่านมาหาข้าพเจ้าโดยเร็วพร้อมด้วย
คนของท่านจำนวนเล็กน้อย, และให้คนที่เหลืออยู่ใน
บังคับบัญชาของลีไฮกับทีแอนคัม; ให้คนทั้งสองมี
อำนาจดำเนินการสงครามในแผ่นดินส่วนนั้น, ตามพ
ระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งคือพระวิญญาณ
แห่งอิสราเอลด้วยซึ่งอยู่ในพวกเขา.
- ๑๖ ดูเถิดข้าพเจ้าส่งเสบียงกรังเล็กน้อยมาให้พวกเขา,
เพื่อพวกเขาจะไม่ตายจนกว่าท่านจะมาหาข้าพเจ้า.
- ๑๗ ขอให้รวบรวมกำลังคนไว้เท่าที่ท่านทำได้เมื่อท่าน
เดินทางมาถึงที่นี่, และเราจะไปต่อสู้กับพวกที่แตกแยก
โดยเร็ว, ด้วยพลกำลังแห่งพระผู้เป็นเจ้าของเราตาม
ศรัทธาซึ่งมีอยู่ในเรา.
- ๑๘ และเราจะเข้ายึดเมืองแห่งเซราเฮมลา, เพื่อเราจะ
ได้อาหารมาเพิ่มสำหรับส่งไปให้ลีไฮกับทีแอนคัม;
แท้จริงแล้ว, เราจะออกไปต่อสู้กับพวกเขาด้วยพล
กำลังแห่งพระเจ้า, และเราจะทำให้ความชั่วช้า
สามานย์หมดสิ้นที่สุด.
- ๑๙ และบัดนี้, โมโรไน, ข้าพเจ้ายินดีที่ได้รับสาส์นของ
ท่าน, เพราะข้าพเจ้าเป็นห่วงอยู่บ้างเกี่ยวกับว่าเราจะ
ทำอะไร, ว่าจะเป็นการถูกต้องสำหรับเราหรือไม่ที่จะ
ไปสู้รบกับพี่น้องของเรา.
- ๒๐ แต่ท่านกล่าวว่า, เว้นแต่พวกเขาจะกลับใจพระเจ้า
ทรงบัญชาท่านให้ไปสู้รบกับพวกเขา.
- ๒๑ จงดูว่าท่านทำให้ลีไฮกับทีแอนคัมเข้มแข็งขึ้นใน
พระเจ้า; จงบอกพวกเขาไม่ให้เกรงกลัว, พระผู้เป็นเจ้า
จะทรงปลดปล่อยพวกเขา, แท้จริงแล้ว, และคนทั้ง
ปวงด้วยผู้ยึดมั่นอยู่ในเสรีภาพซึ่งสิ่งนี้พระผู้เป็นเจ้า
ทรงทำให้พวกเขาเป็นอิสระมาแล้ว. และบัดนี้ข้าพเจ้า
ยุติสาส์นของข้าพเจ้าถึงโมโรไน, พี่ที่รักของข้าพเจ้า.

Therefore, come unto me speedily with a few of
your men, and leave the remainder in the charge of
Lehi and Teancum; give unto them power to conduct
the war in that part of the land, according to the
Spirit of God, which is also the spirit of freedom
which is in them.

Behold I have sent a few provisions unto them,
that they may not perish until ye can come unto me.

Gather together whatsoever force ye can upon
your march hither, and we will go speedily against
those dissenters, in the strength of our God accord-
ing to the faith which is in us.

And we will take possession of the city of
Zarahemla, that we may obtain more food to send
forth unto Lehi and Teancum; yea, we will go forth
against them in the strength of the Lord, and we will
put an end to this great iniquity.

And now, Moroni, I do joy in receiving your epis-
tle, for I was somewhat worried concerning what we
should do, whether it should be just in us to go
against our brethren.

But ye have said, except they repent the Lord hath
commanded you that ye should go against them.

See that ye strengthen Lehi and Teancum in the
Lord; tell them to fear not, for God will deliver them,
yea, and also all those who stand fast in that liberty
wherewith God hath made them free. And now I
close mine epistle to my beloved brother, Moroni.

แอลมา ๖๒

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อโมโรไนได้รับสาส์นฉบับนี้ท่านเกิดขวัญกำลังใจ, และเปี่ยมด้วยความปรีดียิ่งเพราะความซื่อสัตย์ของเพโฮรัน, ที่ท่านไม่ได้เป็นคนทรยศต่ออิสราภาพและอุดมการณ์ของประเทศท่านด้วย.
- ๒ แต่ท่านโศกเศร้าอย่างยิ่งด้วยเพราะความชั่วช้าสามานย์ของคนที่ขับไล่เพโฮรันออกจากบัลลังก์พิพากษา, แท้จริงแล้ว, ทำยที่สุดเพราะคนที่กบฏต่อประเทศของพวกเขาและพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาด้วย.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนนำคนจำนวนเล็กน้อยจำนวนหนึ่งไป, ตามความปรารถนาของเพโฮรัน, และให้อำนาจลีไฮกับทีแอนคัมบังคับบัญชาคนที่เหลือในกองทัพของท่าน, และออกเดินทัพมุ่งไปแผ่นดินแห่งกิเดียน.
- ๔ และท่านยกผืนธงแห่งเสรีภาพขึ้นในทุกที่ซึ่งท่านเข้าไป, และได้รับกำลังใจเพิ่มขึ้นเท่าที่จะหาได้ระหว่างการเดินทัพของท่านไปแผ่นดินแห่งกิเดียน.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนหลายพันคนพากันมายังผืนธงของท่าน, และจับดาบของตนเพื่อป้องกันอิสราภาพของตน, เพื่อพวกเขาจะไม่ตกไปสู่ความเป็นทาส.
- ๖ และดังนั้น, เมื่อโมโรไนรวบรวมกำลังใจคนเท่าที่ท่านทำได้ระหว่างการเดินทัพของท่านแล้ว, ท่านมาถึงแผ่นดินแห่งกิเดียน; และเมื่อรวมกำลังใจคนของท่านเข้ากับกำลังใจคนของเพโฮรันพวกเขากลับมีกำลังใจมากยิ่งขึ้น, แม้มากกว่ากำลังใจคนของเพคัส, ผู้เป็นกษัตริย์ของคนี่แตกแยกผู้ขับไล่อิสราชนออกจากแผ่นดินแห่งเซราเฮมลาและเข้าครอบครองแผ่นดิน.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ โมโรไนกับเพโฮรันลงไปพร้อมด้วยกองทัพของพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, และมุ่งไปโจมตีเมือง, และพบกับคนของเพคัส, ถึงขนาดที่ทั้งสองฝ่ายเข้าสู้รบกัน.
- ๘ และดูเถิด, เพคัสถูกสังหารและคนของเขาถูกจับเป็นเชลย, และเพโฮรันกลับคืนสู่บัลลังก์พิพากษาของท่าน.

Alma 62

And now it came to pass that when Moroni had received this epistle his heart did take courage, and was filled with exceedingly great joy because of the faithfulness of Pahoran, that he was not also a traitor to the freedom and cause of his country.

But he did also mourn exceedingly because of the iniquity of those who had driven Pahoran from the judgment-seat, yea, in fine because of those who had rebelled against their country and also their God.

And it came to pass that Moroni took a small number of men, according to the desire of Pahoran, and gave Lehi and Tancum command over the remainder of his army, and took his march towards the land of Gideon.

And he did raise the standard of liberty in whatsoever place he did enter, and gained whatsoever force he could in all his march towards the land of Gideon.

And it came to pass that thousands did flock unto his standard, and did take up their swords in the defence of their freedom, that they might not come into bondage.

And thus, when Moroni had gathered together whatsoever men he could in all his march, he came to the land of Gideon; and uniting his forces with those of Pahoran they became exceedingly strong, even stronger than the men of Pachus, who was the king of those dissenters who had driven the freemen out of the land of Zarahemla and had taken possession of the land.

And it came to pass that Moroni and Pahoran went down with their armies into the land of Zarahemla, and went forth against the city, and did meet the men of Pachus, insomuch that they did come to battle.

And behold, Pachus was slain and his men were taken prisoners, and Pahoran was restored to his judgment-seat.

๙ และคนของเพคัสถูกพิจารณาโทษ, ตามกฎ, และบรรดาพวกขึ้นชอบราชาธิปไตยด้วยซึ่งถูกจับโยนเข้าเรือนจำ; และพวกเขาถูกประหารตามกฎ; แท้จริงแล้ว, คนของเพคัสและพวกขึ้นชอบราชาธิปไตย, ผู้ใดก็ตามที่ไม่ยอมจับอาวุธขึ้นป้องกันประเทศของตน, แต่กลับสู้รบกับประเทศของตน, ถูกประหาร.

๑๐ และดังนั้นจึงสมควรที่กฎนี้จะยึดถือโดยเคร่งครัดเพื่อความปลอดภัยของประเทศพวกเขา; แท้จริงแล้ว, และผู้ใดก็ตามที่พบว่าปฏิเสธอิสรภาพของเขาถูกประหารตามกฎโดยทันที.

๑๑ และปีที่สามสิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลงดังนี้; โมโรไนกับเพโฮรันนำสันติภาพกลับคืนสู่แผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, ในบรรดาผู้คนของพวกเขาเอง, โดยประหารทุกคนที่ไม่ซื่อตรงต่ออุดมการณ์แห่งอิสรภาพ.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในตอนต้นของปีที่สามสิบเอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, โมโรไนให้ส่งเสบียงกรัง, และกองทัพอันมีกำลังคนหกพันคนไปให้อิลามันทันที่ด้วย, เพื่อช่วยท่านปกป้องรักษาแผ่นดินส่วนนั้น.

๑๓ และท่านให้ส่งกองทัพอันมีกำลังคนหกพันคน, พร้อมด้วยอาหารเพียงพอ, ไปให้กองทัพของลีไฮและทีแอนคัม. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือการนี้เป็นไปเพื่อเสริมแนวป้องกันแผ่นดินไว้ด้านชาวเลมัน.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนกับเพโฮรัน, โดยที่ทั้งผู้คนจำนวนมากไว้ในแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, เดินทัพพร้อมด้วยคนจำนวนมากมุ่งไปแผ่นดินแห่งนีไฟฮาร์, โดยตั้งใจจะเอาชนะชนชาวเลมันในเมืองนั้น.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่พวกท่านกำลังกรีธาทัพมุ่งไปแผ่นดินนั้น, พวกท่านจับชาวเลมันจำนวนมาก, และสังหารเสียมากมาย, และยึดเอาเสบียงกรังของคนเหล่านั้นและอาวุธสงครามของพวกเขา.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากจับพวกเขาไว้แล้ว, พวกท่านให้คนเหล่านั้นเข้าในพันธสัญญาว่าจะไม่จับอาวุธสงครามขึ้นสู้รบกับชาวนีไฟอีกต่อไป.

And the men of Pachus received their trial, according to the law, and also those king-men who had been taken and cast into prison; and they were executed according to the law; yea, those men of Pachus and those king-men, whosoever would not take up arms in the defence of their country, but would fight against it, were put to death.

And thus it became expedient that this law should be strictly observed for the safety of their country; yea, and whosoever was found denying their freedom was speedily executed according to the law.

And thus ended the thirtieth year of the reign of the judges over the people of Nephi; Moroni and Pahoran having restored peace to the land of Zarahemla, among their own people, having inflicted death upon all those who were not true to the cause of freedom.

And it came to pass in the commencement of the thirty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi, Moroni immediately caused that provisions should be sent, and also an army of six thousand men should be sent unto Helaman, to assist him in preserving that part of the land.

And he also caused that an army of six thousand men, with a sufficient quantity of food, should be sent to the armies of Lehi and Teancum. And it came to pass that this was done to fortify the land against the Lamanites.

And it came to pass that Moroni and Pahoran, leaving a large body of men in the land of Zarahemla, took their march with a large body of men towards the land of Nephihah, being determined to overthrow the Lamanites in that city.

And it came to pass that as they were marching towards the land, they took a large body of men of the Lamanites, and slew many of them, and took their provisions and their weapons of war.

And it came to pass after they had taken them, they caused them to enter into a covenant that they would no more take up their weapons of war against the Nephites.

- ๑๗ และเมื่อพวกเขาเข้ามาในพันธสัญญาแล้วพวกท่านจึงส่งคนเหล่านั้นไปพำนักอยู่กับผู้คนของแอมมอน, และคนเหล่านั้นมีจำนวนประมาณสี่พันคนซึ่งไม่ถูกสังหาร.
- ๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกท่านส่งคนเหล่านั้นไปแล้วพวกท่านเดินทัพต่อไปยังแผ่นดินแห่งนีไฟฮาร์. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อมาถึงเมืองแห่งนีไฟฮาร์, พวกท่านตั้งกระโจมในที่ราบแห่งนีไฟฮาร์, ซึ่งอยู่ใกล้เมืองแห่งนีไฟฮาร์.
- ๑๙ บัดนี้โมโรไนปรารถนาจะให้ชาวเลม่อนออกมาสู้รบกับพวกท่าน, บนที่ราบ; แต่ชาวเลม่อน, โดยที่รู้ถึงความองอาจกล้าหาญยิ่งของพวกท่าน, และโดยที่เห็นความใหญ่หลวงของจำนวนคนของพวกท่าน, ฉะนั้นพวกเขาไม่กล้าออกมาต่อสู้; ฉะนั้นพวกเขาไม่ออกมาสู้รบในวันนั้น.
- ๒๐ และเมื่อถึงเวลากลางคืน, โมโรไนออกไปในความมืดของกลางคืน, และขึ้นไปบนยอดกำแพงเพื่อสอดแนมว่าชาวเลม่อนตั้งค่ายอยู่กับกองทัพของพวกเขาที่ส่วนใดของเมือง.
- ๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาอยู่ทางตะวันออก, ใกล้ทางเข้า; และพวกเขาต่างก็หลับใหล. และบัดนี้โมโรไนกลับไปกองทัพของท่าน, และให้เตรียมเชือกที่แข็งแรงกับบันไดโดยด่วน, สำหรับจะปล่อยลงไปจากยอดกำแพงเข้าไปยังด้านในของกำแพง.
- ๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนให้คนของท่านยกออกไปและขึ้นไปบนยอดกำแพง, และหย่อนตัวลงมาในส่วนนั้นของเมือง, แท้จริงแล้ว, แม้ทางตะวันตก, ซึ่งชาวเลม่อนไม่ได้ตั้งค่ายอยู่กับกองทัพ.
- ๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาทั้งหมดหย่อนตัวลงไปในเมืองตอนกลางคืน, โดยอาศัยเชือกอันแข็งแรงของพวกเขากับบันไดของพวกเขา; โดยวิธีนี้เมื่อถึงเวลาเช้าพวกเขาทั้งหมดจึงเข้าไปอยู่ภายในกำแพงเมือง.
- ๒๔ และบัดนี้, เมื่อชาวเลม่อนตื่นและเห็นว่ากองทัพของโมโรไนอยู่ภายในกำแพง, พวกเขาตกใจกลัวยิ่งนัก, ถึงขนาดที่ได้หลบหนีออกไปตรงทางเข้า.

And when they had entered into this covenant they sent them to dwell with the people of Ammon, and they were in number about four thousand who had not been slain.

And it came to pass that when they had sent them away they pursued their march towards the land of Nephihah. And it came to pass that when they had come to the city of Nephihah, they did pitch their tents in the plains of Nephihah, which is near the city of Nephihah.

Now Moroni was desirous that the Lamanites should come out to battle against them, upon the plains; but the Lamanites, knowing of their exceedingly great courage, and beholding the greatness of their numbers, therefore they durst not come out against them; therefore they did not come to battle in that day.

And when the night came, Moroni went forth in the darkness of the night, and came upon the top of the wall to spy out in what part of the city the Lamanites did camp with their army.

And it came to pass that they were on the east, by the entrance; and they were all asleep. And now Moroni returned to his army, and caused that they should prepare in haste strong cords and ladders, to be let down from the top of the wall into the inner part of the wall.

And it came to pass that Moroni caused that his men should march forth and come upon the top of the wall, and let themselves down into that part of the city, yea, even on the west, where the Lamanites did not camp with their armies.

And it came to pass that they were all let down into the city by night, by the means of their strong cords and their ladders; thus when the morning came they were all within the walls of the city.

And now, when the Lamanites awoke and saw that the armies of Moroni were within the walls, they were affrighted exceedingly, insomuch that they did flee out by the pass.

- ๒๕ และบัดนี้เมื่อโมโรไนเห็นว่าพวกเขากำลังหนีไปข้างหน้าท่าน, ท่านให้คนของท่านยกออกไปต่อสู้กับพวกเขา, และสังหารเสียมากมาย, และล้อมไว้อีกมาก, และจับไปเป็นเชลย; และพวกที่เหลือหลบหนีเข้าแผ่นดินแห่งโมโรไน, ซึ่งอยู่ชายแดนใกล้ฝั่งทะเล.
- ๒๖ โมโรไนกับเพโฮรันจึงได้ครอบครองเมืองแห่งนี้ไฟฮาห์ดังนี้โดยไม่สูญเสียคนแม้แต่คนเดียว; และมีชาวเลมันเป็นอันมากซึ่งถูกสังหาร.
- ๒๗ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันจำนวนมากที่เป็นเชลยปรารถนาจะเข้าสมทบกับผู้คนของแอมมันและกลับเป็นอิสระชน.
- ๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมากเท่าที่ปรารถนา, พวกเขาได้รับตามความปรารถนาของตน.
- ๒๙ ฉะนั้น, เชลยทั้งหมดที่เป็นชาวเลมันเข้าสมทบกับผู้คนของแอมมัน, และเริ่มทำงานหนักยิ่ง, ทำไร่ไถนา, ปลูกธัญพืชทุกชนิด, และเลี้ยงฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ทุกชนิด; และชาวนิไฟจึงพ้นจากภาระหนักโดยวิธีนี้; แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่พวกเขาพ้นจากภาระความคุมเชลยชาวเลมัน.
- ๓๐ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไน, หลังจากที่ท่านได้เข้าครอบครองเมืองแห่งนี้ไฟฮาห์, โดยที่ได้เชลยมากมาย, ซึ่งทำให้กองทัพของชาวเลมันลดกำลังลงอย่างยิ่ง, และโดยที่ได้ชาวนิไฟที่ถูกจับเป็นเชลยกลับมาเป็นจำนวนมาก, ซึ่งทำให้กองทัพของโมโรไนมีกำลังขึ้นอย่างยิ่ง; ฉะนั้นโมโรไนจึงออกจากแผ่นดินแห่งนี้ไฟฮาห์ไปแผ่นดินแห่งลีไฮ.
- ๓๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชาวเลมันเห็นว่าโมโรไนกำลังมาโจมตี, พวกเขาก็ตกใจกลัวอีกและหลบหนีไปซึ่งหน้ากองทัพของโมโรไน.
- ๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนและกองทัพของท่านไล่ตามพวกเขาจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง, จนพวกเขามาพบกับลีไฮและทีแอนคัม; และชาวเลมันหลบหนีไปจากลีไฮกับทีแอนคัม, แม้ลงไปถึงชายแดนใกล้ฝั่งทะเล, จนพวกเขามาถึงแผ่นดินแห่งโมโรไน.
- ๓๓ และกองทัพของชาวเลมันมารวมกันอยู่ทั้งหมด, ถึงขนาดที่พวกเขาทั้งหมดเป็นกองเดียวกันในแผ่นดินแห่งโมโรไน. บัดนี้แอมโมรอน, กษัตริย์ของชาวเลมัน, อยู่กับพวกเขาด้วย.

And now when Moroni saw that they were fleeing before him, he did cause that his men should march forth against them, and slew many, and surrounded many others, and took them prisoners; and the remainder of them fled into the land of Moroni, which was in the borders by the seashore.

Thus had Moroni and Pahoran obtained the possession of the city of Nephiah without the loss of one soul; and there were many of the Lamanites who were slain.

Now it came to pass that many of the Lamanites that were prisoners were desirous to join the people of Ammon and become a free people.

And it came to pass that as many as were desirous, unto them it was granted according to their desires.

Therefore, all the prisoners of the Lamanites did join the people of Ammon, and did begin to labor exceedingly, tilling the ground, raising all manner of grain, and flocks and herds of every kind; and thus were the Nephites relieved from a great burden; yea, insomuch that they were relieved from all the prisoners of the Lamanites.

Now it came to pass that Moroni, after he had obtained possession of the city of Nephiah, having taken many prisoners, which did reduce the armies of the Lamanites exceedingly, and having regained many of the Nephites who had been taken prisoners, which did strengthen the army of Moroni exceedingly; therefore Moroni went forth from the land of Nephiah to the land of Lehi.

And it came to pass that when the Lamanites saw that Moroni was coming against them, they were again frightened and fled before the army of Moroni.

And it came to pass that Moroni and his army did pursue them from city to city, until they were met by Lehi and Tancum; and the Lamanites fled from Lehi and Tancum, even down upon the borders by the seashore, until they came to the land of Moroni.

And the armies of the Lamanites were all gathered together, insomuch that they were all in one body in the land of Moroni. Now Ammoron, the king of the Lamanites, was also with them.

๓๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนกับลีไฮและทีแอนคัมตั้งค่ายโดยรอบอยู่กับกองทัพของพวกเขาที่ชายแดนของแผ่นดินแห่งโมโรไน, ถึงขนาดที่ล้อมชาวเลมมันไว้ในชายแดนใกล้แดนทุรกันดารทางใต้, และในชายแดนใกล้แดนทุรกันดารทางตะวันออก.

๓๕ และดังนั้นพวกเขาตั้งค่ายเพื่อพักแรมในเวลากลางคืน. เพราะดูเถิด, ชาวนีไฟและชาวเลมมันด้วยต่างเหน็ดเหนื่อยเพราะการเดินทางที่ตรากตรำ; ฉะนั้นพวกเขาไม่ได้วางกลยุทธ์ใดๆ ในตอนกลางคืน, นอกจากที่แอนคัม; เพราะเขาโกรธแอมมอรอนอย่างยิ่ง, ถึงขนาดที่คิดว่าแอมมอรอน, และอแมลิโคยาห์พี่ชายของเขา, เป็นเหตุของสงครามอันใหญ่หลวงและยึดเยื้อนี้ระหว่างพวกเขากับชาวเลมมัน, ซึ่งเป็นเหตุของสงครามและการนองเลือดมากมายเช่นนั้น, แท้จริงแล้ว, และความอดอยากมากเช่นนั้น.

๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในความโกรธของเขาทีแอนคัมจึงได้เข้าไปในค่ายของชาวเลมมัน, และหย่อนตัวจากกำแพงเมืองลงไป. และเขาออกไปพร้อมด้วยเชือก, จากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง, จนเขาพบกษัตริย์; และเขาพุ่งหอกใส่กษัตริย์, ซึ่งแทงถูกใกล้หัวใจ. แต่ดูเถิด, กษัตริย์ปลุกผู้รับใช้ของตนก่อนจะตาย, จนพวกนั้นไล่ตามทีแอนคัม, และสังหารเขา.

๓๗ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อลีไฮและโมโรไนรู้ว่าทีแอนคัมตายแล้วคนทั้งสองโทมน์สยี่ง; เพราะดูเถิด, เขาเป็นคนที่ได้ต่อสู้มาอย่างองอาจเพื่อประเทศของเขา, แท้จริงแล้ว, เป็นมิตรแท้ของเสรีภาพ; และเขาได้ทนรับทุกข์แสนสาหัสมากมายยิ่ง. แต่ดูเถิด, เขาตายเสียแล้ว, และได้ไปตามทางของมวลแผ่นดินโลกนี้.

๓๘ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนออกเดินทัพในวันพรุ่ง, และเข้าโจมตีชาวเลมมัน, ถึงขนาดที่สังหารคนเหล่านั้นลงมากมายด้วยการเช่นฆ่าไม่เลือกหน้า; และพวกเขาขับไล่คนเหล่านั้นออกจากแผ่นดิน; และพวกนั้นหลบหนีไป, แม้จนไม่ได้กลับมาสู้รบกับชาวนีไฟอีกในเวลานั้น.

๓๙ และปีที่สามสิบเอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลงดังนี้; และพวกเขามีสงคราม, และการนองเลือด, และความอดอยาก, และความทุกข์, อยู่ดังนั้นตลอดระยะเวลาหลายปี.

And it came to pass that Moroni and Lehi and Teancum did encamp with their armies round about in the borders of the land of Moroni, insomuch that the Lamanites were encircled about in the borders by the wilderness on the south, and in the borders by the wilderness on the east.

And thus they did encamp for the night. For behold, the Nephites and the Lamanites also were weary because of the greatness of the march; therefore they did not resolve upon any stratagem in the night-time, save it were Teancum; for he was exceedingly angry with Ammoron, insomuch that he considered that Ammoron, and Amalickiah his brother, had been the cause of this great and lasting war between them and the Lamanites, which had been the cause of so much war and bloodshed, yea, and so much famine.

And it came to pass that Teancum in his anger did go forth into the camp of the Lamanites, and did let himself down over the walls of the city. And he went forth with a cord, from place to place, insomuch that he did find the king; and he did cast a javelin at him, which did pierce him near the heart. But behold, the king did awaken his servants before he died, insomuch that they did pursue Teancum, and slew him.

Now it came to pass that when Lehi and Moroni knew that Teancum was dead they were exceedingly sorrowful; for behold, he had been a man who had fought valiantly for his country, yea, a true friend to liberty; and he had suffered very many exceedingly sore afflictions. But behold, he was dead, and had gone the way of all the earth.

Now it came to pass that Moroni marched forth on the morrow, and came upon the Lamanites, insomuch that they did slay them with a great slaughter; and they did drive them out of the land; and they did flee, even that they did not return at that time against the Nephites.

And thus ended the thirty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi; and thus they had had wars, and bloodsheds, and famine, and affliction, for the space of many years.

๔๐ และมีฆาตกรรม, และความขัดแย้ง, และการแตกแยก, และความชั่วช้าสามานย์ทุกชนิดในบรรดาผู้คนของนีไฟ; กระนั้นก็ตามเพื่อเห็นแก่คนชอบธรรม, แท้จริงแล้ว, เพราะคำสวดอ้อนวอนของคนชอบธรรม, พวกเขาจึงได้รับการละเว้น.

๔๑ แต่ดูเถิด, เพราะระยะเวลาอันยาวนานยิ่งของสงครามระหว่างชาวนีไฟกับชาวเลมันคนจำนวนมากจึงกลับแข็งกระด้าง, เพราะระยะเวลาอันยาวนานยิ่งของสงคราม; และคนจำนวนมากจึงอ่อนลงเพราะความทุกข์ของพวกเขา, ถึงขนาดที่ได้มอบน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, แม้ถึงห้วงลึกแห่งความถ่อมตน.

๔๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากโมโรไนได้สร้างแนวป้องกันส่วนต่างๆ ของแผ่นดินซึ่งเปิดช่องทางโจมตีแก่ชาวเลมันมากที่สุด, จนมันแข็งแรงเพียงพอ, ท่านจึงกลับไปเมืองแห่งเซราเฮมลา; และฮิลามันกลับไปยังที่อันเป็นมรดกของท่านด้วย; และมีการสถาปนาสันติภาพขึ้นอีกครั้งในบรรดาผู้คนของนีไฟ.

๔๓ และโมโรไนมอบอำนาจบังคับบัญชากองทัพของท่านให้อยู่ในมือบุตรของท่าน, ผู้มีชื่อว่าโมโรไนฮาห์; และท่านกลับไปอยู่ที่บ้านของท่านเองเพื่อจะใช้ชีวิตที่เหลือของท่านอย่างสงบสุข.

๔๔ และเพโฮรันกลับสู่บัลลังก์พิพากษาของท่าน; และฮิลามันรับหน้าที่สั่งสอนพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าให้ผู้คนอีก; เพราะเนื่องจากมีสงครามและความขัดแย้งมากมายเช่นนั้นจึงสมควรที่จะวางระเบียบอีกในศาสนจักร.

๔๕ ฉะนั้น, ฮิลามันและพี่น้องของท่านจึงออกไป, และประกาศพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าด้วยพลังอย่างยิ่งให้ผู้คนเป็นอันมากตระหนักถึงความชั่วร้ายของตน, ซึ่งทำให้คนเหล่านั้นกลับใจจากบาปและรับบัพติศมาสู่พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตน.

๔๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาสถาปนาศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้าอีก, ตลอดทั่วแผ่นดิน.

๔๗ แท้จริงแล้ว, และมีการวางข้อบังคับเกี่ยวกับกฎ. และมีการเลือกผู้พิพากษาของพวกเขา, และหัวหน้าผู้พิพากษาของพวกเขา.

๔๘ และผู้คนของนีไฟเริ่มรุ่งเรืองในแผ่นดินอีก, และเริ่มขยายเผ่าพันธุ์และแข็งแกร่งขึ้นในแผ่นดิน. และพวกเขาเริ่มร่ำรวยยิ่ง.

And there had been murders, and contentions, and dissensions, and all manner of iniquity among the people of Nephi; nevertheless for the righteous' sake, yea, because of the prayers of the righteous, they were spared.

But behold, because of the exceedingly great length of the war between the Nephites and the Lamanites many had become hardened, because of the exceedingly great length of the war; and many were softened because of their afflictions, insomuch that they did humble themselves before God, even in the depth of humility.

And it came to pass that after Moroni had fortified those parts of the land which were most exposed to the Lamanites, until they were sufficiently strong, he returned to the city of Zarahemla; and also Helaman returned to the place of his inheritance; and there was once more peace established among the people of Nephi.

And Moroni yielded up the command of his armies into the hands of his son, whose name was Moronihah; and he retired to his own house that he might spend the remainder of his days in peace.

And Pahoran did return to his judgment-seat; and Helaman did take upon him again to preach unto the people the word of God; for because of so many wars and contentions it had become expedient that a regulation should be made again in the church.

Therefore, Helaman and his brethren went forth, and did declare the word of God with much power unto the convincing of many people of their wickedness, which did cause them to repent of their sins and to be baptized unto the Lord their God.

And it came to pass that they did establish again the church of God, throughout all the land.

Yea, and regulations were made concerning the law. And their judges, and their chief judges were chosen.

And the people of Nephi began to prosper again in the land, and began to multiply and to wax exceedingly strong again in the land. And they began to grow exceedingly rich.

๔๙ แต่ทั้งที่พวกเขามีความมั่งคั่ง, หรือมีกำลัง, หรือมีความรุ่งเรือง, พวกเขายังไม่ทะนงตนด้วยความถือดีในสายตาตน; ทั้งพวกเขาไม่เชื่องช้าที่จะระลึกถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตน; แต่ถ่อมถ่อมถ่อมตนอย่างยิ่งต่อพระพักตร์พระองค์.

๕๐ แท้จริงแล้ว, พวกเขาคิดจำว่าพระเจ้าได้ทรงทำสิ่งสำคัญยิ่งเพียงใดสำหรับพวกเขา, ว่าพระองค์ได้ทรงปลดปล่อยพวกเขาจากความตาย, และจากพันธนาการ, และจากเรือนจำ, และจากความทุกข์นานาประการ, และพระองค์ได้ทรงปลดปล่อยพวกเขาจากเงื้อมมือศัตรู.

๕๑ และพวกเขาสวดอ้อนวอนพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาตลอดเวลา, จนพระเจ้าประทานพรให้พวกเขา, ตามพระวจนะของพระองค์, จนพวกเขาแข็งแกร่งขึ้นและรุ่งเรืองในแผ่นดิน.

๕๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสิ่งทั้งหมดนี้เป็นไป. และฮีลามันตาย, ในปีที่สามสิบห้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ.

But notwithstanding their riches, or their strength, or their prosperity, they were not lifted up in the pride of their eyes; neither were they slow to remember the Lord their God; but they did humble themselves exceedingly before him.

Yea, they did remember how great things the Lord had done for them, that he had delivered them from death, and from bonds, and from prisons, and from all manner of afflictions, and he had delivered them out of the hands of their enemies.

And they did pray unto the Lord their God continually, insomuch that the Lord did bless them, according to his word, so that they did wax strong and prosper in the land.

And it came to pass that all these things were done. And Helaman died, in the thirty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

แอลมา ๖๓

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในตอนต้นของปีที่สามสิบหกแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, คือชิบลันได้ครอบครองสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นซึ่งแอลมามอบให้อีลามัน.
- ๒ และท่านเป็นคนเที่ยงธรรม, และท่านดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรงต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า; และถือปฏิบัติความดีอยู่ตลอดเวลา, รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของท่าน; และพี่ชายของท่านก็ทำด้วย.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนตายด้วย. และปีที่สามสิบหกแห่งการปกครองของผู้พิพากษาสิ้นสุดลงดังนี้.
- ๔ และในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, มีผู้คนกลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่ง, แม้เป็นจำนวนถึงห้าพันสี่ร้อยคน, พร้อมด้วยภรรยาและลูก ๆ ของพวกเขา, เดินทางจากแผ่นดินแห่งเซราเฮมลาไปสู่แผ่นดินซึ่งอยู่ทางเหนือ.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเฮกอร์, โดยที่เขาคือคนอยากรู้ยากเห็นอย่างยิ่ง, ฉะนั้นเขาจึงออกไปและต่อเรือลำมหึมาลำหนึ่งสำหรับตน, ที่ชายแดนของแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, ใกล้แผ่นดินรกร้าง, และปล่อยเรือลงในทะเลตะวันตก, ใกล้คอคอดซึ่งนำไปสู่แผ่นดินทางเหนือ.
- ๖ และดูเถิด, มีชาวนีไฟเป็นอันมากที่ลงไปเรือและแล่นใบออกไปพร้อมด้วยเสบียงสัมภาระเป็นอันมาก, และพวกผู้หญิงกับเด็กมากมายด้วย; และคนเหล่านี้ไปตามเส้นทางเหนือ. และปีที่สามสิบเจ็ดสิ้นสุดลงดังนี้.
- ๗ และในปีที่สามสิบแปด, ชายผู้นี้ต่อเรือลำอื่น ๆ. และเรือลำแรกได้กลับมาด้วย, และผู้คนอีกเป็นอันมากลงไปในเรือ; และพวกเขาเอาเสบียงสัมภาระเป็นอันมากไปด้วย, และออกเดินทางไปสู่แผ่นดินทางเหนืออีก.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไม่มีใครได้ข่าวจากคนเหล่านี้อีกเลย. เราคิดว่าพวกเขาคือจมอยู่ในห้วงลึกของทะเลแล้ว. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีเรืออีกลำหนึ่งแล่นใบออกไปด้วย; และเราหาว่ามันไปทางไหน.

Alma 63

And it came to pass in the commencement of the thirty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Shiblon took possession of those sacred things which had been delivered unto Helaman by Alma.

And he was a just man, and he did walk uprightly before God; and he did observe to do good continually, to keep the commandments of the Lord his God; and also did his brother.

And it came to pass that Moroni died also. And thus ended the thirty and sixth year of the reign of the judges.

And it came to pass that in the thirty and seventh year of the reign of the judges, there was a large company of men, even to the amount of five thousand and four hundred men, with their wives and their children, departed out of the land of Zarahemla into the land which was northward.

And it came to pass that Hagoth, he being an exceedingly curious man, therefore he went forth and built him an exceedingly large ship, on the borders of the land Bountiful, by the land Desolation, and launched it forth into the west sea, by the narrow neck which led into the land northward.

And behold, there were many of the Nephites who did enter therein and did sail forth with much provisions, and also many women and children; and they took their course northward. And thus ended the thirty and seventh year.

And in the thirty and eighth year, this man built other ships. And the first ship did also return, and many more people did enter into it; and they also took much provisions, and set out again to the land northward.

And it came to pass that they were never heard of more. And we suppose that they were drowned in the depths of the sea. And it came to pass that one other ship also did sail forth; and whither she did go we know not.

- ๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีนี้มีผู้คนเป็นอันมากที่ออกไปสู่แผ่นดินทางเหนือ. และปีที่สามสิบแปดสิ้นสุดลงดังนี้.
- ๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สามสิบเก้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, ชิบลันตายด้วย, และโคริแอนทอนออกไปสู่แผ่นดินทางเหนือโดยเรือลำหนึ่ง, เพื่อนำสัมภาระไปให้ผู้คนที่ออกไปสู่แผ่นดินนั้น.
- ๑๑ ฉะนั้นจึงสมควรสำหรับชิบลันที่จะมอบสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้น, ก่อนที่จะตาย, ให้แก่บุตรของฮีลามัน, ซึ่งเรียกว่าฮีลามัน, โดยเรียกตามชื่อบิดาท่าน.
- ๑๒ บัดนี้ดูเถิด, อักษรทั้งหมดนั้นซึ่งอยู่ในการครอบครองของฮีลามันเขียนขึ้นและส่งออกไปในบรรดาลูกหลานมนุษย์ตลอดทั่วแผ่นดิน, เว้นแต่ส่วนต่าง ๆ ที่เอลมาสั่งไว้ว่าไม่ให้ออกไป.
- ๑๓ กระนั้นก็ตาม, สิ่งเหล่านั้นต้องเก็บรักษาไว้ให้ศักดิ์สิทธิ์, และสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น; ฉะนั้น, ในปีนี้, จึงมอบสิ่งเหล่านั้นให้แก่ฮีลามัน, ก่อนมรณกรรมของชิบลัน.
- ๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีนี้ด้วยคือมีพวกที่แตกแยกออกไปจำนวนหนึ่งซึ่งได้ไปหาชาวเลมัน; และพวกเขาถูกปลุกปั่นให้เกิดโทสะต่อต้านชาวนิไฟอีก.
- ๑๕ และในปีเดียวกันนี้ด้วยพวกเขาจะมาพร้อมด้วยกองทัพอันมีกำลังคนมากมายเพื่อทำสงครามกับผู้คนที่ของโมโรไนฮาร์, หรือกับกองทัพของโมโรไนฮาร์, ซึ่งในการนี้พวกเขาต้องพ่ายแพ้และถูกขับไล่กลับคืนแผ่นดินของตนเองอีก, โดยได้รับความสูญเสียมาก.
- ๑๖ และปีที่สามสิบเก้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนิไฟก็สิ้นสุดลงดังนี้.
- ๑๗ และเรื่องราวของเอลมา, กับฮีลามันบุตรของท่าน, และชิบลัน, ซึ่งเป็นบุตรของท่านด้วยก็สิ้นสุดลงดังนี้.

And it came to pass that in this year there were many people who went forth into the land northward. And thus ended the thirty and eighth year.

And it came to pass in the thirty and ninth year of the reign of the judges, Shiblon died also, and Corianton had gone forth to the land northward in a ship, to carry forth provisions unto the people who had gone forth into that land.

Therefore it became expedient for Shiblon to confer those sacred things, before his death, upon the son of Helaman, who was called Helaman, being called after the name of his father.

Now behold, all those engravings which were in the possession of Helaman were written and sent forth among the children of men throughout all the land, save it were those parts which had been commanded by Alma should not go forth.

Nevertheless, these things were to be kept sacred, and handed down from one generation to another; therefore, in this year, they had been conferred upon Helaman, before the death of Shiblon.

And it came to pass also in this year that there were some dissenters who had gone forth unto the Lamanites; and they were stirred up again to anger against the Nephites.

And also in this same year they came down with a numerous army to war against the people of Moronihah, or against the army of Moronihah, in the which they were beaten and driven back again to their own lands, suffering great loss.

And thus ended the thirty and ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended the account of Alma, and Helaman his son, and also Shiblon, who was his son.

หนังสือของฮีลามัน

เรื่องราวของชาวนีไฟ. สงครามและความขัดแย้งของพวกเข, และการแตกแยกของพวกเข. และคำพยากรณ์ของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์หลายคนด้วย, ก่อนการเสด็จมาของพระคริสต์, ตามบันทึกของฮีลามัน, ผู้เป็นบุตรของฮีลามัน, และตามบันทึกของบุตรทั้งหลายของเขาด้วย, แม้จนถึงการเสด็จมาของพระคริสต์. และชาวเลมันเป็นจำนวนมากได้รับการเปลี่ยนใจเลื่อมใสด้วย. เรื่องราวเกี่ยวกับการเปลี่ยนใจเลื่อมใสของพวกเข. เรื่องราวเกี่ยวกับความชอบธรรมของชาวเลมัน, และความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของชาวนีไฟ, ตามบันทึกของฮีลามันและบุตรของท่าน, แม้จนถึงการเสด็จมาของพระคริสต์, ซึ่งเรียกว่าหนังสือของฮีลามัน, และอื่น ๆ.

ฮีลามัน ๑

- ๑ และบัดนี้ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในต้นปีที่สี่สิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, เริ่มมีสถานการณ์ลำบากร้ายแรงในบรรดาผู้คนของชาวนีไฟ.
- ๒ เพราะดูเถิด, เพโฮรันตาย, และไปตามทางของมวลแผ่นดินโลกนี้; ฉะนั้นจึงเริ่มมีความขัดแย้งอย่างรุนแรงว่าผู้ใดในบรรดาพี่น้อง, ซึ่งเป็นบุตรของเพโฮรันจะได้นั่งบัลลังก์พิพากษา.
- ๓ บัดนี้คือชื่อของพวกเขผู้ซึ่งเข้าแข่งขันเพื่อนั่งบัลลังก์พิพากษา, ซึ่งเป็นเหตุให้ผู้คนขัดแย้งกันด้วย : คือ เพโฮรัน, เพแอนไค, และเพคูมิไน.
- ๔ บัดนี้คนเหล่านี้มิใช่บุตรทั้งหมดของเพโฮรัน (เพราะท่านมีบุตรมาก), แต่คนเหล่านี้เป็นผู้ที่เข้าแข่งขันเพื่อบัลลังก์พิพากษา; ฉะนั้น, พวกเขาทำให้เกิดการแบ่งแยกเป็นสามฝ่ายในบรรดาผู้คน.
- ๕ กระนั้นก็ตาม, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเสียงของผู้คนกำหนดให้เพโฮรันเป็นหัวหน้าผู้พิพากษาและเป็นผู้ปกครองเหนือผู้คนของนีไฟ.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเพคูมิไนนัน, เมื่อเห็นว่าตนไม่อาจนั่งบัลลังก์พิพากษา, เขาจึงเข้ามารวมกับเสียงของผู้คน.

The Book of Helaman

An account of the Nephites. Their wars and contentions, and their dissensions. And also the prophecies of many holy prophets, before the coming of Christ, according to the records of Helaman, who was the son of Helaman, and also according to the records of his sons, even down to the coming of Christ. And also many of the Lamanites are converted. An account of their conversion. An account of the righteousness of the Lamanites, and the wickedness and abominations of the Nephites, according to the record of Helaman and his sons, even down to the coming of Christ, which is called the book of Helaman, and so forth.

Helaman 1

And now behold, it came to pass in the commencement of the fortieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there began to be a serious difficulty among the people of the Nephites.

For behold, Pahoran had died, and gone the way of all the earth; therefore there began to be a serious contention concerning who should have the judgment-seat among the brethren, who were the sons of Pahoran.

Now these are their names who did contend for the judgment-seat, who did also cause the people to contend: Pahoran, Paanchi, and Pacumeni.

Now these are not all the sons of Pahoran (for he had many), but these are they who did contend for the judgment-seat; therefore, they did cause three divisions among the people.

Nevertheless, it came to pass that Pahoran was appointed by the voice of the people to be chief judge and a governor over the people of Nephi.

And it came to pass that Pacumeni, when he saw that he could not obtain the judgment-seat, he did unite with the voice of the people.

- ๗ แต่ดูเถิด, เพแอนไค, และผู้คนส่วนนั้นที่ปรารถนาจะให้เขาเป็นผู้ปกครองของตน, เกรี้ยวโกรธยิ่ง; ฉะนั้น, เขากำลังจะยุยงคนเหล่านั้นให้ลุกขึ้นกบฏต่อพี่น้องของตน.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่เขากำลังจะทำการนี้, ดูเถิด, เขาถูกจับ, และถูกพิจารณาโทษตามเสียงของผู้คน, และต้องรับโทษประหาร; เพราะเขาลุกขึ้นกบฏและพยายามทำลายเสรีภาพของผู้คน.
- ๙ บัดนี้เมื่อผู้คนเหล่านั้นที่ปรารถนาจะให้เขาเป็นผู้ปกครองของตนเห็นว่าเขาต้องรับโทษประหาร, ฉะนั้นพวกเขาโกรธ, และดูเถิด, พวกเขาส่งคนผู้หนึ่งชื่อคิชคูเมนไป, แม้จนถึงบัลลังก์พิพากษาของเพโฮรัน, และลอบสังหารเพโฮรันขณะที่นั่งอยู่บนบัลลังก์พิพากษา.
- ๑๐ และผู้รับใช้ของเพโฮรันไล่ตามเขาไป; แต่ดูเถิด, การหนีของคิชคูเมนรวดเร็วนักจนไม่มีใครตามเขาได้ทัน.
- ๑๑ และเขาไปยังพวกที่ส่งเขามา, และพวกเขาทั้งหมดเข้าทำพันธสัญญา, แท้จริงแล้ว, สาบานโดยพระเจ้าผู้สร้างสรรพสิ่งที่เป็นิจของพวกเขา, ว่าพวกเขาจะไม่บอกใครเลยว่าคิชคูเมนลอบสังหารเพโฮรัน.
- ๑๒ ฉะนั้น, บรรดาผู้คนของนีไฟจึงไม่รู้จักคิชคูเมน, เพราะเขาอยู่ในลักษณะปลอมแปลงตนในเวลาที่เขาลอบสังหารเพโฮรัน. และคิชคูเมนกับพรรคพวกของเขา, ที่ทำพันธสัญญากับเขา, ปะปนอยู่ในบรรดาผู้คน, ในลักษณะที่ไม่มีใครค้นพบพวกเขา; แต่มากเท่าที่ค้นพบต้องรับโทษประหาร.
- ๑๓ และบัดนี้ดูเถิด, เพคูมินิได้รับแต่งตั้ง, ตามเสียงของผู้คน, ให้เป็นหัวหน้าผู้พิพากษาและผู้ปกครองเหนือผู้คน, เพื่อปกครองแทนเพโฮรันพี่ชายของเขา; และมันเป็นไปตามสิทธิของเขา. และทั้งหมดนี้เป็นไปในปีที่สี่สิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษา; และมันสิ้นสุดลง.
- ๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สี่สิบเอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, คือชาวเลมันรวบรวมกองทัพอันมีกำลังคนนับไม่ถ้วน, และให้ดาบคนเหล่านั้นเป็นอาวุธ, และกระบี่และคันธนู, และลูกธนู, และหมวกเกราะ, และเกราะอก, และโล่ต่าง ๆ ทุกชนิด.

But behold, Paanchi, and that part of the people that were desirous that he should be their governor, was exceedingly wroth; therefore, he was about to flatter away those people to rise up in rebellion against their brethren.

And it came to pass as he was about to do this, behold, he was taken, and was tried according to the voice of the people, and condemned unto death; for he had raised up in rebellion and sought to destroy the liberty of the people.

Now when those people who were desirous that he should be their governor saw that he was condemned unto death, therefore they were angry, and behold, they sent forth one Kishkumen, even to the judgment-seat of Pahoran, and murdered Pahoran as he sat upon the judgment-seat.

And he was pursued by the servants of Pahoran; but behold, so speedy was the flight of Kishkumen that no man could overtake him.

And he went unto those that sent him, and they all entered into a covenant, yea, swearing by their everlasting Maker, that they would tell no man that Kishkumen had murdered Pahoran.

Therefore, Kishkumen was not known among the people of Nephi, for he was in disguise at the time that he murdered Pahoran. And Kishkumen and his band, who had covenanted with him, did mingle themselves among the people, in a manner that they all could not be found; but as many as were found were condemned unto death.

And now behold, Pacumeni was appointed, according to the voice of the people, to be a chief judge and a governor over the people, to reign in the stead of his brother Pahoran; and it was according to his right. And all this was done in the fortieth year of the reign of the judges; and it had an end.

And it came to pass in the forty and first year of the reign of the judges, that the Lamanites had gathered together an innumerable army of men, and armed them with swords, and with cimeters and with bows, and with arrows, and with head-plates, and with breastplates, and with all manner of shields of every kind.

๑๕ และพวกเขายกลงมาอีกเพื่อจะเข้าสู้รบกับชาวนิไฟ. และพวกเขามีชายผู้หนึ่งเป็นผู้นำชื่อโคริแอนทะเมอร์; และเขาเป็นผู้สืบตระกูลของเซราเฮมลา; และเขาเป็น ผู้ที่แตกแยกออกไปจากบรรดาชาวนิไฟ; และเขาเป็น คนร่างใหญ่และมีพลังกำลัง.

๑๖ ฉะนั้น, กษัตริย์ของชาวเลมัน, ผู้มีชื่อว่าทูปะลอธ, ผู้ เป็นบุตรของแอมโมรอน, โดยที่คิดว่าโคริแอนทะเมอร์, ซึ่งเป็นคนมีพลังกำลัง, จะยืนหยัดต่อสู้ชาวนิไฟได้, ด้วยกำลังของเขาและปัญญาอันเป็นเลิศของเขาด้วย, ถึงขนาดที่โดยการส่งเขาออกไปเขาก็จะมีชัยเหนือชาว นิไฟได้—

๑๗ ฉะนั้นเขายั่วให้คนทั้งหลายโกรธ, และเขารวบรวม กองทัพของเขา, และเขาแต่งตั้งโคริแอนทะเมอร์เป็น ผู้นำคนเหล่านี้, และให้ออกเดินทัพลงไปในแผ่นดินแห่ง เซราเฮมลาเพื่อสู้รบกับชาวนิไฟ.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเพราะความขัดแย้ง มากเช่นนี้และความยุ่งยากมากเช่นนี้ในฝ่ายปกครอง, พวกเขาจึงไม่มียามเพียงพอในแผ่นดินแห่งเซราเฮม ลลา; เพราะพวกเขาคิดว่าชาวเลมันไม่กล้ายกมาถึงใจกลางพื้นแผ่นดินของตนเพื่อโจมตีเมืองเซราเฮมลาที่ยิ่งใหญ่.

๑๙ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโคริแอนทะเมอร์เดิน ทัพนำหน้าไพร่พลจำนวนมากมายของเขา, และเข้า โจมตีผู้อยู่อาศัยของเมือง, และการเดินทัพของคน เหล่านี้เป็นไปโดยรวดเร็วยิ่งนักถึงขนาดที่ไม่มีเวลาพอ ให้ชาวนิไฟรวบรวมกองทัพของพวกเขา.

๒๐ ฉะนั้นโคริแอนทะเมอร์ตีฝ่าทหารยามตรงทางเข้า เมือง, และยกทัพลงทั้งกองทัพของเขาเข้าเมือง, และ พวกเขาสังหารทุกคนที่ขัดขวางพวกเขา, ถึงขนาดที่ได้ ครอบครองเมืองทั้งเมือง.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเพคูมิน, ซึ่งเป็น หัวหน้าผู้พิพากษา, หลบหนีไปจากโคริแอนทะเมอร์, แม้จนถึงกำแพงเมือง. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ โคริแอนทะเมอร์ฟันเขาปะทะกำแพง, จนเขาตาย. และวันเวลาของเพคูมินสิ้นสุดลงดังนี้.

And they came down again that they might pitch battle against the Nephites. And they were led by a man whose name was Coriantumr; and he was a descendant of Zarahemla; and he was a dissenter from among the Nephites; and he was a large and a mighty man.

Therefore, the king of the Lamanites, whose name was Tubaloth, who was the son of Ammoron, supposing that Coriantumr, being a mighty man, could stand against the Nephites, with his strength and also with his great wisdom, insomuch that by sending him forth he should gain power over the Nephites—

Therefore he did stir them up to anger, and he did gather together his armies, and he did appoint Coriantumr to be their leader, and did cause that they should march down to the land of Zarahemla to battle against the Nephites.

And it came to pass that because of so much contention and so much difficulty in the government, that they had not kept sufficient guards in the land of Zarahemla; for they had supposed that the Lamanites durst not come into the heart of their lands to attack that great city Zarahemla.

But it came to pass that Coriantumr did march forth at the head of his numerous host, and came upon the inhabitants of the city, and their march was with such exceedingly great speed that there was no time for the Nephites to gather together their armies.

Therefore Coriantumr did cut down the watch by the entrance of the city, and did march forth with his whole army into the city, and they did slay every one who did oppose them, insomuch that they did take possession of the whole city.

And it came to pass that Pacumeni, who was the chief judge, did flee before Coriantumr, even to the walls of the city. And it came to pass that Coriantumr did smite him against the wall, insomuch that he died. And thus ended the days of Pacumeni.

๒๒ และบัดนี้เมื่อโคริแอนทะเมอร์เห็นว่าเขาได้ครอบครองเมืองแห่งเซราเอ็มลา, และเห็นว่าชาวไนไฟหลบหนีไปจากพวกเขา, และถูกสังหาร, และถูกจับ, และถูกโยนเข้าเรือนจำ, และว่าเขายึดที่มั่นที่แข็งแกร่งที่สุดในทั่วแผ่นดินได้, ใจเขาก็ฮึกเหิมถึงขนาดที่คิดจะยกไปรบทั่วแผ่นดิน.

๒๓ และบัดนี้เขาไม่รือร้ออยู่ในแผ่นดินแห่งเซราเอ็มลา, แต่เขายกออกไปพร้อมด้วยกองทัพใหญ่, แม่มุ่งไปเมืองอุดมมั่งคั่ง; เพราะเป็นความตั้งใจของเขาที่จะยกไปและพาดฟันไปตลอดทางด้วยดาบ, เพื่อจะยึดแผ่นดินส่วนต่างๆ ทางเหนือ.

๒๔ และ, โดยที่คิดว่ากำลังสำคัญที่สุดของพวกนั้นอยู่ในส่วนกลางของแผ่นดิน, ฉะนั้นเขายกไป, โดยไม่ใช้เวลาพวกนั้นรวบรวมกันนอกจากเป็นกลุ่มเล็ก ๆ; และโดยวิธีนี้พวกเขาเข้าโจมตีและพาดฟันคนเหล่านั้นลงสู่พื้นดิน.

๒๕ แต่ดูเถิด, การเดินทัพครั้งนี้ของโคริแอนทะเมอร์ผ่านส่วนกลางของแผ่นดินทำให้โมโรไนฮาห์ได้เปรียบพวกเขามาก, ทั้งที่ชาวไนไฟเป็นจำนวนมากมายถูกสังหารแล้ว.

๒๖ เพราะดูเถิด, โมโรไนฮาห์คิดว่าชาวเลมันไม่กล้าเข้ามาในส่วนกลางของแผ่นดิน, แต่คิดว่าพวกนั้นจะโจมตีเมืองต่าง ๆ โดยรอบชายแดนดังที่พวกเขาได้ทำมาแต่ก่อน; ฉะนั้นโมโรไนฮาห์จึงให้กองทัพที่แข็งแกร่งของพวกเขาไปรักษาแผ่นดินส่วนต่าง ๆ โดยรอบใกล้ชายแดน.

๒๗ แต่ดูเถิด, ชาวเลมันไม่ตกใจกลัวตามที่ท่านปรารถนาไว้, แต่พวกนั้นยกเข้ามาในส่วนกลางของแผ่นดิน, และยึดเมืองหลวงซึ่งคือเมืองแห่งเซราเอ็มลา, และกำลังเดินทัพผ่านส่วนสำคัญที่สุดของแผ่นดิน, สังหารผู้คนด้วยการเข่นฆ่าไม่เลือกหน้า, ทั้งชาย, หญิง, และเด็ก, โดยเข้าครอบครองเมืองหลายเมืองและที่มั่นหลายแห่ง.

๒๘ แต่เมื่อโมโรไนฮาห์ค้นพบเรื่องนี้, ท่านส่งลีไฮพร้อมด้วยกองทัพให้ยกอ้อมไปทันทีเพื่อสกัดกั้นพวกนั้นก่อนจะมาถึงแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง.

And now when Coriantumr saw that he was in possession of the city of Zarahemla, and saw that the Nephites had fled before them, and were slain, and were taken, and were cast into prison, and that he had obtained the possession of the strongest hold in all the land, his heart took courage insomuch that he was about to go forth against all the land.

And now he did not tarry in the land of Zarahemla, but he did march forth with a large army, even towards the city of Bountiful; for it was his determination to go forth and cut his way through with the sword, that he might obtain the north parts of the land.

And, supposing that their greatest strength was in the center of the land, therefore he did march forth, giving them no time to assemble themselves together save it were in small bodies; and in this manner they did fall upon them and cut them down to the earth.

But behold, this march of Coriantumr through the center of the land gave Moronihah great advantage over them, notwithstanding the greatness of the number of the Nephites who were slain.

For behold, Moronihah had supposed that the Lamanites durst not come into the center of the land, but that they would attack the cities round about in the borders as they had hitherto done; therefore Moronihah had caused that their strong armies should maintain those parts round about by the borders.

But behold, the Lamanites were not frightened according to his desire, but they had come into the center of the land, and had taken the capital city which was the city of Zarahemla, and were marching through the most capital parts of the land, slaying the people with a great slaughter, both men, women, and children, taking possession of many cities and of many strongholds.

But when Moronihah had discovered this, he immediately sent forth Lehi with an army round about to head them before they should come to the land Bountiful.

๒๙ และท่านทำไปดังนั้น; และท่านสกัดพวกเขาไว้ก่อน จะมาถึงแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, และเข้าสู้รบกับพวกเขา, ถึงขนาดที่พวกเขาเริ่มถอยกลับไปแผ่นดินแห่งเซราเอ็มลา.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนฮ่าสกัดกั้น พวกนั้นระหว่างการถอย, และเข้าสู้รบกับพวกเขา, ถึงขนาดที่มันกลายเป็นการสู้รบที่นองเลือดอย่างยิ่ง; แท้จริงแล้ว, คนเป็นอันมากถูกสังหาร, และในบรรดา คนที่ถูกสังหารมีโคริแอนทะเมอร์ด้วย.

๓๑ และบัดนี้, ดูเถิด, ชาวเลมมันไม่สามารถถอยทัพไป ทางหนึ่งทางใดได้, ไม่ว่าทางเหนือ, หรือทางใต้, ทาง ตะวันออก, หรือตะวันตก, เพราะพวกเขาถูกชาวนีไฟ ล้อมไว้ทุกด้าน.

๓๒ และโคริแอนทะเมอร์ได้นำชาวเลมมันเข้าไป ท่ามกลางชาวนีไฟดังนี้, ถึงขนาดที่พวกเขาอยู่ใน อำนาจของชาวนีไฟ, และตัวเขาเองถูกสังหาร, และ ชาวเลมมันยอมมอบตัวอยู่ในเงื้อมมือชาวนีไฟ.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนฮ่าเข้าครอบ ครองเมืองแห่งเซราเอ็มลาก็, และให้ชาวเลมมันที่ถูก จับเป็นเชลยออกไปจากแผ่นดินโดยสันติ.

๓๔ และปีที่สี่สิบเอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษา สิ้นสุดลงดังนี้.

And thus he did; and he did head them before they came to the land Bountiful, and gave unto them battle, insomuch that they began to retreat back towards the land of Zarahemla.

And it came to pass that Moronihah did head them in their retreat, and did give unto them battle, insomuch that it became an exceedingly bloody battle; yea, many were slain, and among the number who were slain Coriantumr was also found.

And now, behold, the Lamanites could not retreat either way, neither on the north, nor on the south, nor on the east, nor on the west, for they were surrounded on every hand by the Nephites.

And thus had Coriantumr plunged the Lamanites into the midst of the Nephites, insomuch that they were in the power of the Nephites, and he himself was slain, and the Lamanites did yield themselves into the hands of the Nephites.

And it came to pass that Moronihah took possession of the city of Zarahemla again, and caused that the Lamanites who had been taken prisoners should depart out of the land in peace.

And thus ended the forty and first year of the reign of the judges.

อีลามัน ๒

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สี่สิบสองแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, หลังจากที่โมโรไนฮาห์สถาปนาสันติภาพขึ้นอีกครั้งระหว่างชาวนีไฟกับชาวเลมัน, ดูเถิดไม่มีผู้ใดที่จะขึ้นสู่บัลลังก์พิพากษา; ฉะนั้นเริ่มมีความขัดแย้งอีกในบรรดาผู้คนเกี่ยวกับว่าผู้ใดจะขึ้นสู่บัลลังก์พิพากษา.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออีลามัน, ผู้เป็นบุตรของอีลามัน, ได้รับแต่งตั้งให้ขึ้นสู่บัลลังก์พิพากษา, โดยเสียงของผู้คน.
- ๓ แต่ดูเถิด, คิชคูเมน, ซึ่งลอบสังหารเพโฮรัน, เผ่าคอยทำลายอีลามันด้วย; และเขาได้รับการสนับสนุนจากพรรคพวกของเขา, ซึ่งได้เข้าสู่พันธสัญญาว่าจะไม่มีใครรู้ความชั่วร้ายของเขา.
- ๔ เพราะมีคนผู้หนึ่งที่ชื่อแกดิแอนตัน, ซึ่งชำนาญยิ่งในการใช้คำพูดต่าง ๆ, และในเล่ห์เหลี่ยมของเขาด้วย, ที่จะทำงานลับเกี่ยวกับฆาตกรรมและเกี่ยวกับโจรกรรม; ฉะนั้นเขาได้เป็นผู้นำกองโจรของคิชคูเมน.
- ๕ ฉะนั้นเขาพูดป้อยอคนเหล่านั้น, และคิชคูเมนด้วย, ว่าหากคนเหล่านั้นให้เขาอยู่ในบัลลังก์พิพากษาเขาจะให้แก่คนที่อยู่ในกองโจรของเขามีพลังอำนาจและสิทธิอำนาจในบรรดาผู้คน; ฉะนั้นคิชคูเมนจึงหมายมั่นจะทำลายอีลามัน.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่เขาออกไปยังบัลลังก์พิพากษาเพื่อทำลายอีลามัน, ดูเถิดผู้รับใช้คนหนึ่งของอีลามัน, โดยที่ออกไปข้างนอกในเวลากลางคืน, และโดยการปลอมตัว, จึงรู้แผนเหล่านั้นซึ่งกองโจรนี้ออกอุบายไว้เพื่อทำลายอีลามัน—
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาพบคิชคูเมน, และส่งสัญญาณให้เขา; ฉะนั้นคิชคูเมนจึงให้เขารู้ถึงจุดประสงค์ที่ตนปรารถนา, โดยปรารถนาจะให้เขานำตนไปยังบัลลังก์พิพากษาเพื่อเขาจะได้ลอบสังหารอีลามัน.

Helaman 2

And it came to pass in the forty and second year of the reign of the judges, after Moronihah had established again peace between the Nephites and the Lamanites, behold there was no one to fill the judgment-seat; therefore there began to be a contention again among the people concerning who should fill the judgment-seat.

And it came to pass that Helaman, who was the son of Helaman, was appointed to fill the judgment-seat, by the voice of the people.

But behold, Kishkumen, who had murdered Pahoran, did lay wait to destroy Helaman also; and he was upheld by his band, who had entered into a covenant that no one should know his wickedness.

For there was one Gadianon, who was exceedingly expert in many words, and also in his craft, to carry on the secret work of murder and of robbery; therefore he became the leader of the band of Kishkumen.

Therefore he did flatter them, and also Kishkumen, that if they would place him in the judgment-seat he would grant unto those who belonged to his band that they should be placed in power and authority among the people; therefore Kishkumen sought to destroy Helaman.

And it came to pass as he went forth towards the judgment-seat to destroy Helaman, behold one of the servants of Helaman, having been out by night, and having obtained, through disguise, a knowledge of those plans which had been laid by this band to destroy Helaman—

And it came to pass that he met Kishkumen, and he gave unto him a sign; therefore Kishkumen made known unto him the object of his desire, desiring that he would conduct him to the judgment-seat that he might murder Helaman.

๘ และเมื่อผู้รับใช้ของฮิลามันรู้เรื่องในใจคิชคูเมนทั้งหมด, และรู้ว่าจุดประสงค์ของเขาคือลอบสังหาร, และรู้ด้วยว่าจุดประสงค์ของผู้คนที่อยู่ในกองโจรของเขาคือฆาตกรรม, และขโมย, และให้ได้อำนาจมา, (และนี่เป็นแผนลับของพวกเขา, และการมั่วสุมของพวกเขา) ผู้รับใช้ของฮิลามันกล่าวแก่คิชคูเมนว่า : ให้เราไปปล้นชิงพิพากษากันเถิด.

๙ บัดนี้ทำให้คิชคูเมนพอใจอย่างยิ่ง, เพราะเขาคิดว่าเขาจะทำสำเร็จตามแผนของเขา; แต่ดูเถิด, ขณะที่พวกเขากำลังออกไปยังปล้นชิงพิพากษา, ผู้รับใช้ของฮิลามัน, แทนคิชคูเมนตรงหัวใจ, จนเขาล้มลงตายโดยไม่มีเสียงร้องเลย. และเขาร้องไปบอกฮิลามันถึงเรื่องทั้งหมดซึ่งเขาเห็น, และได้ยิน, และทำไป.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือฮิลามันส่งคนออกไปจับกองโจรและฆาตกรลับพวกนี้, เพื่อพวกเขาจะถูกประหารตามกฎหมาย.

๑๑ แต่ดูเถิด, เมื่อแกดิแอนตันพบว่าคิชคูเมนไม่กลับมาเขากลับเกลือกว่าเขาจะถูกทำลาย; ฉะนั้นเขาให้กองโจรของเขาติดตามเขาไป. และคนเหล่านั้นหนีออกจากแผ่นดิน, โดยทางลับ, เข้าแดนทุรกันดารไป; และดังนั้นเมื่อฮิลามันส่งคนไปจับจึงไม่พบคนเหล่านั้นในที่ใดเลย.

๑๒ และจะมีการพูดถึงแกดิแอนตันผู้นี้อีกต่อจากนี้. และปีที่สี่สิบสองแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลงดังนี้.

๑๓ และดูเถิด, ตอนท้ายหนังสือนี้ท่านจะเห็นว่าแกดิแอนตันผู้นี้เป็นต้นเหตุของการล้มล้าง, แท้จริงแล้ว, ของการทำลายผู้คนของนีไฟเกือบหมดสิ้น.

๑๔ ดูเถิดข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงตอนท้ายหนังสือของฮิลามัน, แต่ข้าพเจ้าหมายถึงตอนท้ายหนังสือของนีไฟ, ซึ่งจากหนังสือนั้นข้าพเจ้าเอาเรื่องราวทั้งหมดมาเขียน.

And when the servant of Helaman had known all the heart of Kishkumen, and how that it was his object to murder, and also that it was the object of all those who belonged to his band to murder, and to rob, and to gain power, (and this was their secret plan, and their combination) the servant of Helaman said unto Kishkumen: Let us go forth unto the judgment-seat.

Now this did please Kishkumen exceedingly, for he did suppose that he should accomplish his design; but behold, the servant of Helaman, as they were going forth unto the judgment-seat, did stab Kishkumen even to the heart, that he fell dead without a groan. And he ran and told Helaman all the things which he had seen, and heard, and done.

And it came to pass that Helaman did send forth to take this band of robbers and secret murderers, that they might be executed according to the law.

But behold, when Gadianton had found that Kishkumen did not return he feared lest that he should be destroyed; therefore he caused that his band should follow him. And they took their flight out of the land, by a secret way, into the wilderness; and thus when Helaman sent forth to take them they could nowhere be found.

And more of this Gadianton shall be spoken hereafter. And thus ended the forty and second year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And behold, in the end of this book ye shall see that this Gadianton did prove the overthrow, yea, almost the entire destruction of the people of Nephi.

Behold I do not mean the end of the book of Helaman, but I mean the end of the book of Nephi, from which I have taken all the account which I have written.

อีลามัน ๓

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สี่สิบสามแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, ไม่มีความขัดแย้งในบรรดาผู้คนของนีโพนอกจากมีความจองหองเล็กน้อยซึ่งอยู่ในศาสนจักร, ที่ทำให้เกิดการแตกแยกเล็กน้อยในบรรดาผู้คน, ซึ่งกิจงานกิจต่าง ๆ ก็ตกลงกันได้ในปีที่สี่สิบสาม.
- ๒ และไม่มีความขัดแย้งในบรรดาผู้คนในปีที่สี่สิบสี่; ทั้งไม่มีความขัดแย้งมากนักในปีที่สี่สิบห้า.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สี่สิบหก, แท้จริงแล้ว, มีความขัดแย้งมากและการแตกแยกมาก; ซึ่งในการนี้มีผู้คนมากมายยิ่งที่ออกไปจากแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, และออกไปสู่แผ่นดินทางเหนือเพื่อครอบครองแผ่นดิน.
- ๔ และพวกเขาเดินทางเป็นระยะไกลมาก, จนมาถึงน่านน้ำกว้างใหญ่และแม่น้ำหลายสาย.
- ๕ แท้จริงแล้ว, และพวกเขายังกระจายออกไปในทุกส่วนของแผ่นดิน, เข้าไปในส่วนใดก็ตามที่ไม่ได้ถูกทิ้งให้รกร้างและไม่มีป่าไม้, เพราะมีผู้อยู่อาศัยเป็นอันมากที่ได้เข้าครอบครองแผ่นดินมาก่อน.
- ๖ และบัดนี้ไม่มีส่วนใดของแผ่นดินที่รกร้าง, นอกจากในเรื่องของป่าไม้; แต่เพราะความพินาศอย่างใหญ่หลวงของผู้คนซึ่งได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินมาก่อนมันจึงเรียกว่าที่รกร้างว่างเปล่า.
- ๗ และโดยที่มีป่าไม้เพียงเล็กน้อยบนผืนแผ่นดิน, กระนั้นก็ตามผู้ที่เข้าไปกลับเป็นผู้ชำนาญมากในการทำงานปูน; ฉะนั้นพวกเขาสร้างบ้านปูน, ซึ่งพวกเขาพำนักอยู่ในนั้น.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาขยายเผ่าพันธุ์และกระจายออกไป, และออกไปจากแผ่นดินทางใต้สู่แผ่นดินทางเหนือ, และกระจายไปจนกระทั่งพวกเขาเริ่มครอบคลุมทั่วพื้นพิภพ, จากทะเลทางใต้ถึงทะเลทางเหนือ, จากทะเลทางตะวันตกถึงทะเลทางตะวันออก.

Helaman 3

And now it came to pass in the forty and third year of the reign of the judges, there was no contention among the people of Nephi save it were a little pride which was in the church, which did cause some little dissensions among the people, which affairs were settled in the ending of the forty and third year.

And there was no contention among the people in the forty and fourth year; neither was there much contention in the forty and fifth year.

And it came to pass in the forty and sixth, yea, there was much contention and many dissensions; in the which there were an exceedingly great many who departed out of the land of Zarahemla, and went forth unto the land northward to inherit the land.

And they did travel to an exceedingly great distance, insomuch that they came to large bodies of water and many rivers.

Yea, and even they did spread forth into all parts of the land, into whatever parts it had not been rendered desolate and without timber, because of the many inhabitants who had before inherited the land.

And now no part of the land was desolate, save it were for timber; but because of the greatness of the destruction of the people who had before inhabited the land it was called desolate.

And there being but little timber upon the face of the land, nevertheless the people who went forth became exceedingly expert in the working of cement; therefore they did build houses of cement, in the which they did dwell.

And it came to pass that they did multiply and spread, and did go forth from the land southward to the land northward, and did spread insomuch that they began to cover the face of the whole earth, from the sea south to the sea north, from the sea west to the sea east.

๙ และผู้คนซึ่งอยู่ในแผ่นดินทางเหนือฟ้านกอยู่ใน
กระโจม, และในบ้านปูน, และปล่อยให้ต้นไม้ไม่ว่าชนิด
ใดที่ขึ้นอยู่ตามพื้นแผ่นดินเติบโต, เพื่อในที่สุดพวกเขา
จะมีไม้สร้างบ้านของตน, แท้จริงแล้ว, เมืองของตน,
และวิหารของตน, และบรรดาธรรมศาลาของตน, และ
สถานศักดิ์สิทธิ์ของตน, และอาคารทุกชนิดของตน.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเนื่องจากไม้หาได้ยาก
มากในแผ่นดินทางเหนือ, พวกเขาจึงส่งไปมากโดย
ทางเรือ.

๑๑ และดังนั้นพวกเขาสามารถช่วยผู้คนในแผ่นดินทาง
เหนือให้สร้างเมืองหลายแห่ง, ทั้งด้วยไม้และด้วยปูน.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีผู้คนของแอมมอน
หลายคน, ซึ่งเป็นชาวเลมมันโดยกำเนิด, เข้าไปในแผ่นดิน
นี้ด้วย.

๑๓ และบัดนี้มีบันทึกหลายฉบับ, ที่หลายคนในพวกนี้
กล่าวถึงการกระทำของคนพวกนี้, ซึ่งเป็นเรื่องราว
ละเอียดและยาวมาก, เกี่ยวกับพวกเขา.

๑๔ แต่ดูเถิด, หนึ่งในร้อยส่วนของการกระทำของผู้คน
เหล่านี้, แท้จริงแล้ว, เรื่องราวของชาวเลมมันและของ
ชาวนีไฟ, และสงคราม, และความขัดแย้ง, และการ
แตกแยกของพวกเขา, และการสั่งสอนของพวกเขา,
และการพยากรณ์ของพวกเขา, และการเดินเรือของ
พวกเขาและการต่อเรือของพวกเขา, และการสร้าง
วิหาร, และบรรดาธรรมศาลาของพวกเขาและสถาน
ศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา, และความชอบธรรมของพวกเขา,
และความชั่วร้ายของพวกเขา, และการกระทำ
ฆาตกรรมของพวกเขา, และการโจรกรรมของพวกเขา,
และการปล้นสะดมของพวกเขา, และสิ่งน่าชิงชัง
และการผิดประเวณีทุกอย่างของพวกเขา, ไม่สามารถ
กล่าวไว้ได้ในงานนี้.

๑๕ แต่ดูเถิด, มีหนังสือหลายเล่มและบันทึกหลายฉบับ
เกี่ยวกับทุกเรื่อง, และส่วนใหญ่ชาวนีไฟเป็นผู้บันทึก
ไว้.

And the people who were in the land northward
did dwell in tents, and in houses of cement, and they
did suffer whatsoever tree should spring up upon the
face of the land that it should grow up, that in time
they might have timber to build their houses, yea,
their cities, and their temples, and their synagogues,
and their sanctuaries, and all manner of their build-
ings.

And it came to pass as timber was exceedingly
scarce in the land northward, they did send forth
much by the way of shipping.

And thus they did enable the people in the land
northward that they might build many cities, both of
wood and of cement.

And it came to pass that there were many of the
people of Ammon, who were Lamanites by birth, did
also go forth into this land.

And now there are many records kept of the pro-
ceedings of this people, by many of this people,
which are particular and very large, concerning
them.

But behold, a hundredth part of the proceedings
of this people, yea, the account of the Lamanites and
of the Nephites, and their wars, and contentions, and
dissensions, and their preaching, and their prophe-
cies, and their shipping and their building of ships,
and their building of temples, and of synagogues and
their sanctuaries, and their righteousness, and their
wickedness, and their murders, and their robbings,
and their plundering, and all manner of abomina-
tions and whoredoms, cannot be contained in this
work.

But behold, there are many books and many
records of every kind, and they have been kept
chiefly by the Nephites.

- ๑๖ และชาวไนไฟสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น, แม้จนพวกเขาตกไปสู่การล่วงละเมิดและถูกฆาตกรรม, ถูกปล้นสะดม, และถูกตามล่า, และถูกขับไล่, และถูกสังหาร, และกระจัดกระจายไปตามพื้นพิภพ, และปะปนกับชาวเลมันจนไม่เรียกว่าชาวไนไฟอีกต่อไป, โดยที่กลับชั่วร้าย, และป่าเถื่อน, และดุร้าย, แท้จริงแล้ว, แม้กลับกลายเป็นชาวเลมัน.
- ๑๗ และบัดนี้ข้าพเจ้ากลับมาสู่เรื่องของข้าพเจ้าอีก; ฉะนั้น, อะไรที่ข้าพเจ้าพูดไว้ก็เกิดขึ้นหลังจากมีความขัดแย้ง, และความยุ่งยาก, และการสงคราม, และการแตกแยกอย่างใหญ่หลวง, ในบรรดาผู้คนของไนไฟ.
- ๑๘ ปีที่สี่สิบหกแห่งการปกครองของผู้พิพากษาสิ้นสุดลง;
- ๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือยังมีความขัดแย้งอย่างใหญ่หลวงในแผ่นดิน, แท้จริงแล้ว, แม้ในปีที่สี่สิบเจ็ด, และปีที่สี่สิบแปดด้วย.
- ๒๐ กระนั้นก็ตามอีลามันทำหน้าที่บนบัลลังก์พิพากษาด้วยความยุติธรรมและความเสมอภาค; แท้จริงแล้ว, ท่านยึดมั่นต่อการรักษากฎเกณฑ์, และคำพิพากษา, และพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า; และท่านทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา; และท่านเดินตามทางของบิดาท่าน, จนท่านรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน.
- ๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านมีบุตรสองคน. ท่านให้ชื่อคนโตว่าไนไฟ, และคนเล็ก, ชื่อว่าลีไฮ. และพวกเขาเริ่มเติบโตในทางของพระเจ้า.
- ๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสงครามและความขัดแย้งเริ่มยุติ, ในระดับหนึ่ง, ในบรรดาผู้คนของชาวไนไฟ, ในตอนปลายปีที่สี่สิบแปดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของไนไฟ.
- ๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สี่สิบเก้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, มีสันติต่อเนื่องสถาปนาขึ้นในแผ่นดิน, ในทุกที่เว้นแต่การฆ่าสุ่มลับซึ่งโจรแกลตือนกันตั้งขึ้นในส่วนต่าง ๆ ของแผ่นดินที่มีผู้คนอาศัยอยู่กันมาก, ซึ่งในเวลานั้นคนที่เป็ผู้นำของฝ่ายปกครองยังไม่รู้; ฉะนั้นพวกนี้จึงไม่ถูกทำลายไปจากแผ่นดิน.

And they have been handed down from one generation to another by the Nephites, even until they have fallen into transgression and have been murdered, plundered, and hunted, and driven forth, and slain, and scattered upon the face of the earth, and mixed with the Lamanites until they are no more called the Nephites, becoming wicked, and wild, and ferocious, yea, even becoming Lamanites.

And now I return again to mine account; therefore, what I have spoken had passed after there had been great contentions, and disturbances, and wars, and dissensions, among the people of Nephi.

The forty and sixth year of the reign of the judges ended;

And it came to pass that there was still great contention in the land, yea, even in the forty and seventh year, and also in the forty and eighth year.

Nevertheless Helaman did fill the judgment-seat with justice and equity; yea, he did observe to keep the statutes, and the judgments, and the commandments of God; and he did do that which was right in the sight of God continually; and he did walk after the ways of his father, insomuch that he did prosper in the land.

And it came to pass that he had two sons. He gave unto the eldest the name of Nephi, and unto the youngest, the name of Lehi. And they began to grow up unto the Lord.

And it came to pass that the wars and contentions began to cease, in a small degree, among the people of the Nephites, in the latter end of the forty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the forty and ninth year of the reign of the judges, there was continual peace established in the land, all save it were the secret combinations which Gadianton the robber had established in the more settled parts of the land, which at that time were not known unto those who were at the head of government; therefore they were not destroyed out of the land.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีเดียวกันนี้มีความรุ่งเรืองอันกว้างขวางยิ่งในศาสนจักร, ถึงขนาดที่มีผู้คนหลายพันคนเข้าร่วมกับศาสนจักรและได้รับบัพติศมาสู่การกลับใจ.

๒๕ และความรุ่งเรืองของศาสนจักรกว้างขวางยิ่งนัก, และพรที่เทลงบนผู้คนนั้นมากมาย, จนแม้มหาปุโรหิตและผู้สอนเองแปลกใจเกินจะประมาณได้.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืองานของพระเจ้ารุ่งเรืองจนนำจิตวิญญาณมากมาย, ไปสู่การรับบัพติศมาและการรวมกันเป็นหนึ่งเดียวกับศาสนจักรของพระเจ้าเป็นเจ้า, แท้จริงแล้ว, แม้หลายหมื่นดวง.

๒๗ ดังนั้นเราจึงเห็นว่าพระเจ้าทรงเมตตาทุกคนผู้ที่จะ, เรียกหาพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์, ด้วยความจริงใจของใจพวกเขา.

๒๘ แท้จริงแล้ว, ดังนั้นเราจึงเห็นว่าประตูแห่งสวรรค์เปิดให้ทุกคน, แม้ให้ผู้ที่เชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์, ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าเป็นเจ้า.

๒๙ แท้จริงแล้ว, เราจึงเห็นว่าผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาที่จะอาศัยมั่นในพระวอนของพระเจ้าเป็นเจ้า, ซึ่งมีชีวิตและทรงพลัง, ซึ่งจะแยกกลไกและบ่วงและกลอุบายของมารทั้งหมดออกจากกัน, และนำคนของพระคริสต์ไปในทางคับแคบและแคบข้ามห้วงอันเป็นนิจแห่งความเศร้าหมองซึ่งเตรียมไว้ให้กลืนคนชั่วร้าย—

๓๐ และวางจิตวิญญาณพวกเขา, แท้จริงแล้ว, จิตวิญญาณอันเป็นอมตะของพวกเขา, ไว้ทางพระหัตถ์ขวาของพระเจ้าเป็นเจ้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์, เพื่อจะนั่งลงกับอับราฮัม, และอิสอัค, และกับยาโคบ, และกับบรรพบุรุษผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายของเรา, และไม่ออกไปอีกเลย.

๓๑ และในปีนี้มีชัยชนะยินดีตลอดเวลาในแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, และในภูมิภาคต่างๆ โดยรอบ, แม้ในทั่วแผ่นดินที่ชาวนีไฟครอบครอง.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีสันติและความปรียิ่งนักในเวลาที่เหลือของปีที่สี่สิบเก้า; แท้จริงแล้ว, และมีสันติและมีความปรียิ่งอย่างต่อเนื่องด้วยในปีที่ห้าสิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษา.

And it came to pass that in this same year there was exceedingly great prosperity in the church, inso-much that there were thousands who did join themselves unto the church and were baptized unto repentance.

And so great was the prosperity of the church, and so many the blessings which were poured out upon the people, that even the high priests and the teachers were themselves astonished beyond measure.

And it came to pass that the work of the Lord did prosper unto the baptizing and uniting to the church of God, many souls, yea, even tens of thousands.

Thus we may see that the Lord is merciful unto all who will, in the sincerity of their hearts, call upon his holy name.

Yea, thus we see that the gate of heaven is open unto all, even to those who will believe on the name of Jesus Christ, who is the Son of God.

Yea, we see that whosoever will may lay hold upon the word of God, which is quick and powerful, which shall divide asunder all the cunning and the snares and the wiles of the devil, and lead the man of Christ in a strait and narrow course across that everlasting gulf of misery which is prepared to engulf the wicked—

And land their souls, yea, their immortal souls, at the right hand of God in the kingdom of heaven, to sit down with Abraham, and Isaac, and with Jacob, and with all our holy fathers, to go no more out.

And in this year there was continual rejoicing in the land of Zarahemla, and in all the regions round about, even in all the land which was possessed by the Nephites.

And it came to pass that there was peace and exceedingly great joy in the remainder of the forty and ninth year; yea, and also there was continual peace and great joy in the fiftieth year of the reign of the judges.

๓๓ และในปีที่ห้าสิบเอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษามีสันติด้วย, เว้นแต่ความหยิ่งจองหองซึ่งเริ่มเข้ามาสู่ศาสนจักร—มิใช่สู่ศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า, แต่สู่หัวใจผู้คนที่อ้างว่าเป็นของศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า—

๓๔ และพวกเขาทะนงตนด้วยความถือดี, แม้จนถึงการข่มเหงพี่น้องของตนเป็นอันมาก. บัดนี้คือความชั่วมหันต์, ซึ่งทำให้ผู้คนที่ถ่อมตนมากกว่าต้องทนต่อการข่มเหงหนัก, และต้องฟันฝ่าความทุกข์ยิ่งนัก.

๓๕ กระนั้นก็ตามพวกเขาอดอาหารและสวดอ้อนวอนบ่อยครั้ง, และเข้มแข็งยิ่งขึ้นและยิ่งขึ้นในความนอบน้อมของตน, และมั่นคงยิ่งขึ้นและยิ่งขึ้นในศรัทธาแห่งพระคริสต์, จนถึงการทำให้จิตวิญญาณพวกเขาเปี่ยมด้วยปีติและการปลอบประโลม, แท้จริงแล้ว, แม้ถึงการชำระและทำให้ใจพวกเขาบริสุทธิ์, ซึ่งการชำระให้บริสุทธิ์นี้เกิดขึ้นได้เพราะการยอมถวายใจพวกเขาต่อพระผู้เป็นเจ้า.

๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่ห้าสิบสองสิ้นสุดลงในสันติด้วย, เว้นแต่ความจองหองอย่างรุนแรงซึ่งเข้าไปถึงใจผู้คน; และมันเป็นเพราะความมั่งคั่งยิ่งของพวกเขาและความรุ่งเรืองของพวกเขาในแผ่นดิน; และนับวันมันได้เติบโตอยู่ในพวกเขา.

๓๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่ห้าสิบสามแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, ฮีลามันตาย, และนี่ไฟบุตรคนโตของท่านเริ่มปกครองแทน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านทำหน้าที่บนบัลลังก์พิพากษาด้วยความยุติธรรมและความเสมอภาค; แท้จริงแล้ว, ท่านรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, และเดินในทางของบิดาท่าน.

And in the fifty and first year of the reign of the judges there was peace also, save it were the pride which began to enter into the church—not into the church of God, but into the hearts of the people who professed to belong to the church of God—

And they were lifted up in pride, even to the persecution of many of their brethren. Now this was a great evil, which did cause the more humble part of the people to suffer great persecutions, and to wade through much affliction.

Nevertheless they did fast and pray oft, and did wax stronger and stronger in their humility, and firmer and firmer in the faith of Christ, unto the filling their souls with joy and consolation, yea, even to the purifying and the sanctification of their hearts, which sanctification cometh because of their yielding their hearts unto God.

And it came to pass that the fifty and second year ended in peace also, save it were the exceedingly great pride which had gotten into the hearts of the people; and it was because of their exceedingly great riches and their prosperity in the land; and it did grow upon them from day to day.

And it came to pass in the fifty and third year of the reign of the judges, Helaman died, and his eldest son Nephi began to reign in his stead. And it came to pass that he did fill the judgment-seat with justice and equity; yea, he did keep the commandments of God, and did walk in the ways of his father.

อีลามัน ๔

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่ห้าสิบสี่มีการแตกแยกมากในศาสนจักร, และมีความขัดแย้งในบรรดาผู้คนด้วย, ถึงขนาดที่มีการนองเลือดอย่างมาก.
- ๒ และฝ่ายกบฏถูกสังหารและถูกขับออกจากแผ่นดิน, และพวกเขาจึงไปหากษัตริย์ของชาวเลมัน.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาพยายามปลุกปั่นชาวเลมันให้ทำสงครามกับชาวนิไฟ; แต่ดูเถิด, ชาวเลมันกลัวอย่างยิ่ง, ถึงขนาดที่ไม่ยอมสดับฟังคำของพวกที่แตกแยกนั้น.
- ๔ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่ห้าสิบหกแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, มีผู้แตกแยกซึ่งละจากชาวนิไฟไปหาชาวเลมัน; และพวกเขาได้รับความสำเร็จในการปลุกปั่นคนอื่น ๆ เหล่านั้นให้เกิดโทสะต่อต้านชาวนิไฟ; และพวกเขาเตรียมสงครามตลอดปีนั้น.
- ๕ และในปีที่ห้าสิบเจ็ดพวกเขาຍກມາรบกับชาวนิไฟ, และพวกเขาเริ่มงานแห่งความตาย; แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่ในปีที่ห้าสิบแปดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาพวกเขาได้รับความสำเร็จในการเข้าครอบครองแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา; แท้จริงแล้ว, และผืนแผ่นดินทั้งหมดด้วย, แม้จนถึงแผ่นดินซึ่งอยู่ใกล้แผ่นดินอุดมมั่งคั่ง.
- ๖ และชาวนิไฟกับบรรดากองทัพของโมโรไนฮาห์ถูกขับไล่แม้จนเข้าไปในแผ่นดินแห่งอุดมมั่งคั่ง;
- ๗ และที่นั่นพวกเขาสร้างแนวป้องกันชาวเลมัน, จากทะเลตะวันตก, แม้จนถึงตะวันออก; โดยเป็นเวลาการเดินทางหนึ่งวันสำหรับชาวนิไฟ, บนเส้นทางซึ่งพวกเขาสร้างแนวป้องกันและวางกำลังทัพไว้ป้องกันประเทศของตนทางเหนือ.
- ๘ และดังนั้นผู้แตกแยกไปจากชาวนิไฟเหล่านั้น, ด้วยความช่วยเหลือจากกองทัพอันมีกำลังมากมายของชาวเลมัน, จึงได้ทรัพย์สินทั้งหมดของชาวนิไฟที่อยู่ในแผ่นดินทางใต้. และทั้งหมดนี้เป็นไปในปีที่ห้าสิบแปดและห้าสิบเก้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษา.

Helaman 4

And it came to pass in the fifty and fourth year there were many dissensions in the church, and there was also a contention among the people, insomuch that there was much bloodshed.

And the rebellious part were slain and driven out of the land, and they did go unto the king of the Lamanites.

And it came to pass that they did endeavor to stir up the Lamanites to war against the Nephites; but behold, the Lamanites were exceedingly afraid, insomuch that they would not hearken to the words of those dissenters.

But it came to pass in the fifty and sixth year of the reign of the judges, there were dissenters who went up from the Nephites unto the Lamanites; and they succeeded with those others in stirring them up to anger against the Nephites; and they were all that year preparing for war.

And in the fifty and seventh year they did come down against the Nephites to battle, and they did commence the work of death; yea, insomuch that in the fifty and eighth year of the reign of the judges they succeeded in obtaining possession of the land of Zarahemla; yea, and also all the lands, even unto the land which was near the land Bountiful.

And the Nephites and the armies of Moronihah were driven even into the land of Bountiful;

And there they did fortify against the Lamanites, from the west sea, even unto the east; it being a day's journey for a Nephite, on the line which they had fortified and stationed their armies to defend their north country.

And thus those dissenters of the Nephites, with the help of a numerous army of the Lamanites, had obtained all the possession of the Nephites which was in the land southward. And all this was done in the fifty and eighth and ninth years of the reign of the judges.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่หกสิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, โมโรไนฮาห์ได้รับความสำเร็จด้วยกำลังทัพของท่านในการยึดหลายส่วนของแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว, พวกเขาได้เมืองหลายเมืองซึ่งตกอยู่ในมือของชาวเลมันคืนมา.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่หกสิบเอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาพวกเขาได้รับความสำเร็จในการได้แม่ทัพหนึ่งของทรัพย์สินทั้งหมดของพวกเขาคืนมา.

๑๑ บัดนี้การสูญเสียครั้งใหญ่นี้ของชาวนิไฟ, และการเช่นฆ่าไม่เลือกหน้าซึ่งเกิดขึ้นในบรรดาพวกเขา, จะไม่เกิดขึ้นเลยหากไม่ใช่ความชั่วร้ายของพวกเขาและความน่าชิงชังของพวกเขาซึ่งมีอยู่ในบรรดาพวกเขา; แท้จริงแล้ว, และมันอยู่ในบรรดาคนที่อ้างว่าเป็นของศาสนจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าด้วย.

๑๒ และมันเป็นเพราะความจองหองของใจพวกเขา, เพราะความมั่งคั่งยิ่งของพวกเขา, แท้จริงแล้ว, เป็นเพราะการกดขี่ที่พวกเขามีต่อคนยากจน, โดยที่กักอาหารของพวกเขาไว้จากคนหิวโหย, กักเครื่องนุ่งห่มของพวกเขาไว้จากคนเปลือยเปล่า, และตบหน้าพี่น้องผู้ล่อมนของพวกเขาก่อน, ล้อเลียนสิ่งศักดิ์สิทธิ์, ปฏิเสธวิญญาณแห่งการพยากรณ์และการเปิดเผย, กระทำฆาตกรรม, ปล้นสะดม, พวดเท็จ, ขโมย, ประพฤติล่วงประเวณี, ลุกขึ้นขัดแย้งกันอย่างรุนแรง, และชมซานหนีไปในแผ่นดินแห่งนิไฟ, ในบรรดาชาวเลมัน—

๑๓ และเพราะความชั่วร้ายมหันต์ของพวกเขา, และการโอ้อวดในกำลังของตนเอง, พวกเขาจึงถูกทิ้งให้อยู่กับกำลังของตนเอง; ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่รุ่งเรือง, แต่ได้รับทุกข์และถูกลงทัณฑ์, และถูกขับไล่ไปซึ่งหน้าชาวเลมัน, จนต้องสูญเสียความเป็นเจ้าของผืนแผ่นดินเกือบทั้งหมดของตน.

๑๔ แต่ดูเถิด, โมโรไนฮาห์สั่งสอนผู้คนหลายเรื่องเพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา, และนิไฟกับลิไฮ, ผู้เป็นบุตรของฮีลามันด้วย, สั่งสอนผู้คนหลายเรื่อง, แท้จริงแล้ว, และพยากรณ์แก่พวกเขาหลายเรื่องเกี่ยวกับความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา, และสิ่งที่จะเกิดกับพวกเขาหากไม่กลับใจจากบาป.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขากลับใจ, และตราบเท่าที่พวกเขากลับใจพวกเขาเริ่มรุ่งเรือง.

And it came to pass in the sixtieth year of the reign of the judges, Moronihah did succeed with his armies in obtaining many parts of the land; yea, they regained many cities which had fallen into the hands of the Lamanites.

And it came to pass in the sixty and first year of the reign of the judges they succeeded in regaining even the half of all their possessions.

Now this great loss of the Nephites, and the great slaughter which was among them, would not have happened had it not been for their wickedness and their abomination which was among them; yea, and it was among those also who professed to belong to the church of God.

And it was because of the pride of their hearts, because of their exceeding riches, yea, it was because of their oppression to the poor, withholding their food from the hungry, withholding their clothing from the naked, and smiting their humble brethren upon the cheek, making a mock of that which was sacred, denying the spirit of prophecy and of revelation, murdering, plundering, lying, stealing, committing adultery, rising up in great contentions, and deserting away into the land of Nephi, among the Lamanites—

And because of this their great wickedness, and their boastings in their own strength, they were left in their own strength; therefore they did not prosper, but were afflicted and smitten, and driven before the Lamanites, until they had lost possession of almost all their lands.

But behold, Moronihah did preach many things unto the people because of their iniquity, and also Nephi and Lehi, who were the sons of Helaman, did preach many things unto the people, yea, and did prophesy many things unto them concerning their iniquities, and what should come unto them if they did not repent of their sins.

And it came to pass that they did repent, and inasmuch as they did repent they did begin to prosper.

- ๑๖ เพราะเมื่อโมโรไนฮาห์เห็นว่าพวกเขากลับใจ ท่านจึง
เสี่ยงพาพวกเขาจากที่หนึ่งไปที่หนึ่ง, และจากเมือง
หนึ่งไปเมืองหนึ่ง, แม้นจนพวกเขาได้กึ่งหนึ่งของ
ทรัพย์สินตนและกึ่งหนึ่งของผืนแผ่นดินทั้งหมดของ
ตนคืนมา.
- ๑๗ และปีที่หกสิบเอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษา
สิ้นสุดลงดังนี้.
- ๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่หกสิบสองแห่ง
การปกครองของผู้พิพากษา, คือโมโรไนฮาห์ไม่อาจได้
ทรัพย์สินคืนมาจากชาวเลมมันอีก.
- ๑๙ ฉะนั้นพวกเขาเลิกแผนของตนในการที่จะได้ผืน
แผ่นดินที่เหลืออยู่ของตนคืนมา, เพราะชาวเลมมันมี
จำนวนมากจนเกินไปไม่ได้สำหรับชาวนิไฟที่จะมี
อำนาจเหนือพวกนั้นได้มากขึ้นอีก; ดังนั้นโมโรไนฮาห์
ใช้กำลังทัพทั้งหมดของท่านในการธำรงรักษาแผ่นดิน
ส่วนที่ท่านได้มา.
- ๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น, เพราะความมากมาย
ของจำนวนชาวเลมมัน ชาวนิไฟจึงกลัวมาก, กลือกพวกเขา
จะพ่ายแพ้, และถูกเหยียบย่ำ, และถูกสังหาร, และ
ถูกทำลาย.
- ๒๑ แท้จริงแล้ว, พวกเขาเริ่มจำคำพยากรณ์ของแอ
ลมาได้, และถ้อยคำของโมไซยาห์ด้วย; และพวกเขา
เห็นแล้วว่าตนเป็นคนต้อรับ, และว่าพวกเขาถือว่าพระ
บัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าไร้ค่า;
- ๒๒ และว่าพวกเขาเปลี่ยนแปลงและเหยียบย่ำกฎของ
โมไซยาห์ไว้ได้เท่า, หรือสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาท่าน
ว่าให้มอบแก่ผู้คน; และพวกเขาเห็นว่ากฎของตน
เสื่อม, และว่าพวกเขากลับกลายเป็นผู้คนชั่วร้าย, ถึง
ขนาดที่พวกเขาชั่วร้ายแม้เหมือนดังชาวเลมมัน.
- ๒๓ และเพราะความชั่วช้าสามัญของพวกเขา
ศาสนจักรเริ่มเสื่อมโทรม; และพวกเขาเริ่มไม่เชื่อใน
วิญญาณแห่งการพยากรณ์และในวิญญาณแห่งการ
เปิดเผย; และการพิพากษาของพระผู้เป็นเจ้าจึงหัน
พวกเขาอยู่.
- ๒๔ และพวกเขาเห็นว่าตนกลับอ่อนแอ, เหมือนกับ
ชาวเลมมันพี่น้องของตน, และว่าพระวิญญาณของ
พระเจ้าไม่ทรงปกป้องรักษาพวกเขาอีกต่อไป; แท้จริง
แล้ว, พระองค์ทรงถอนองศ์ไปจากพวกเขาเพราะพระ
วิญญาณของพระเจ้าไม่ประทับอยู่ในวิหารที่ไม่บริสุทธิ์

For when Moronihah saw that they did repent he
did venture to lead them forth from place to place,
and from city to city, even until they had regained
the one-half of their property and the one-half of all
their lands.

And thus ended the sixty and first year of the reign
of the judges.

And it came to pass in the sixty and second year of
the reign of the judges, that Moronihah could obtain
no more possessions over the Lamanites.

Therefore they did abandon their design to obtain
the remainder of their lands, for so numerous were
the Lamanites that it became impossible for the
Nephites to obtain more power over them; therefore
Moronihah did employ all his armies in maintaining
those parts which he had taken.

And it came to pass, because of the greatness of
the number of the Lamanites the Nephites were in
great fear, lest they should be overpowered, and
trodden down, and slain, and destroyed.

Yea, they began to remember the prophecies of
Alma, and also the words of Mosiah; and they saw
that they had been a stiffnecked people, and that
they had set at naught the commandments of God;

And that they had altered and trampled under
their feet the laws of Mosiah, or that which the Lord
commanded him to give unto the people; and they
saw that their laws had become corrupted, and that
they had become a wicked people, insomuch that
they were wicked even like unto the Lamanites.

And because of their iniquity the church had be-
gun to dwindle; and they began to disbelieve in the
spirit of prophecy and in the spirit of revelation; and
the judgments of God did stare them in the face.

And they saw that they had become weak, like
unto their brethren, the Lamanites, and that the
Spirit of the Lord did no more preserve them; yea, it
had withdrawn from them because the Spirit of the
Lord doth not dwell in unholy temples—

๒๕ ฉะนั้นพระเจ้าทรงยุติการปกป้องรักษาพวกเขาโดยเดชานุภาพอันปาฏิหาริย์และหาที่เปรียบมิได้ของพระองค์, เพราะพวกเขาตกไปอยู่ในสภาพของความไม่เชื่อและความชั่วร้ายอันน่าพรั่นพรึง; และพวกเขาเห็นว่าชาวเลมันมีจำนวนมากกว่าตนมากมายนัก, และเว้นแต่พวกเขาจะมาแนบสนิโทษอยู่กับพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของตน พวกเขาจะยอมตายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้.

๒๖ เพราะเหตุเกิด, พวกเขาเห็นว่ากำลังของชาวเลมันมากเท่ากับกำลังของตน, แม้คนต่อคน. และดังนั้นพวกเขาได้ตกไปสู่การล่วงละเมิดร้ายแรง; แท้จริงแล้ว, ดังนั้นพวกเขากลับอ่อนแอ, เพราะการล่วงละเมิดของตน, ในเวลาไม่กี่ปี.

Therefore the Lord did cease to preserve them by his miraculous and matchless power, for they had fallen into a state of unbelief and awful wickedness; and they saw that the Lamanites were exceedingly more numerous than they, and except they should cleave unto the Lord their God they must unavoidably perish.

For behold, they saw that the strength of the Lamanites was as great as their strength, even man for man. And thus had they fallen into this great transgression; yea, thus had they become weak, because of their transgression, in the space of not many years.

อิสลามัน ๕

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ในปีเดียวกันนี้, ดูเถิด, นิไฟมอบบัลลังก์พิพากษาให้ชายผู้หนึ่งชื่อซีโซรม.
- ๒ เพราะดังที่กฎของพวกเขาและฝ่ายปกครองของพวกเขาได้รับการสถาปนาโดยเสียงของผู้คน, และคนที่เลือกความชั่วมีจำนวนมากกว่าคนที่เลือกความดี, ดังนั้นพวกเขากำลังสุกงอมเพื่อความพินาศ, เพราะกฎเสื่อมแล้ว.
- ๓ แท้จริงแล้ว, และนี่ไม่ใช่ทั้งหมด; พวกเขาเป็นคนดื้อรั้น, ถึงขนาดที่พวกเขาจะรับการปกครองโดยกฎหรือความยุติธรรมไม่ได้, เว้นแต่เพื่อความพินาศของตน.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนิไฟกลับเหนื่อยอ่อนเพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา; และท่านสละบัลลังก์พิพากษา, และเลือกการสั่งสอนพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าตลอดวันเวลาที่เหลืออยู่ของท่าน, และลีโอน้องชายท่าน, ก็สั่งสอนตลอดวันเวลาที่เหลืออยู่ของท่านด้วย;
- ๕ เพราะพวกท่านจำถ้อยคำซึ่งอิสลามันบิดาของพวกท่านพูดไว้กับพวกท่าน. และนี่คือถ้อยคำที่ท่านพูด :
- ๖ ดูเถิด, ลูกพ่อ, พ่อปรารถนาให้ลูกจดจำที่จะรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า; และพ่ออยากให้ลูกประกาศถ้อยคำเหล่านี้ต่อผู้คน. ดูเถิด, พ่อตั้งชื่อลูกตามบิดามารดาแรกของเราผู้ออกมาจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม; และการนี้พ่อทำไปเพื่อว่าเมื่อลูกนึกถึงชื่อของลูก ลูกก็จะนึกถึงพวกท่าน; และเมื่อลูกนึกถึงพวกท่าน ลูกจะนึกถึงงานของพวกท่าน; และเมื่อลูกนึกถึงงานของพวกท่านลูกจะรู้ว่าเรื่องนี้มีกล่าวไว้, และเขียนไว้ด้วย, ว่างานของพวกท่านประเสริฐ.
- ๗ ฉะนั้น, ลูกพ่อ, พ่ออยากให้ลูกทำสิ่งที่ดี, เพื่อลูกจะเป็นที่กล่าวขวัญ, และเขียนไว้ด้วย, แม้ดังที่พวกท่านเป็นที่กล่าวขวัญและเขียนไว้.
- ๘ และบัดนี้ลูกพ่อ, ดูเถิดพ่อปรารถนาอะไรบางอย่างจากลูกอีก, ซึ่งความปรารถนาคือ, ลูกจะไม่ทำสิ่งเหล่านี้เพื่อลูกจะโอ้อวด, แต่ว่าลูกจะทำสิ่งเหล่านี้เพื่อสะสมทรัพย์สมบัติในสวรรค์เพื่อตน, แท้จริงแล้ว, ซึ่งเป็นนิรันดร์, และซึ่งไม่หมดไป; แท้จริงแล้ว, เพื่อลูกจะมีของประทานอันมีค่าแห่งชีวิตนิรันดร์, ซึ่งเรามีเหตุผลที่จะคิดว่าบรรพบุรุษของเราได้รับมา.

Helaman 5

And it came to pass that in this same year, behold, Nephi delivered up the judgment-seat to a man whose name was Cezoram.

For as their laws and their governments were established by the voice of the people, and they who chose evil were more numerous than they who chose good, therefore they were ripening for destruction, for the laws had become corrupted.

Yea, and this was not all; they were a stiffnecked people, insomuch that they could not be governed by the law nor justice, save it were to their destruction.

And it came to pass that Nephi had become weary because of their iniquity; and he yielded up the judgment-seat, and took it upon him to preach the word of God all the remainder of his days, and his brother Lehi also, all the remainder of his days;

For they remembered the words which their father Helaman spake unto them. And these are the words which he spake:

Behold, my sons, I desire that ye should remember to keep the commandments of God; and I would that ye should declare unto the people these words. Behold, I have given unto you the names of our first parents who came out of the land of Jerusalem; and this I have done that when you remember your names ye may remember them; and when ye remember them ye may remember their works; and when ye remember their works ye may know how that it is said, and also written, that they were good.

Therefore, my sons, I would that ye should do that which is good, that it may be said of you, and also written, even as it has been said and written of them.

And now my sons, behold I have somewhat more to desire of you, which desire is, that ye may not do these things that ye may boast, but that ye may do these things to lay up for yourselves a treasure in heaven, yea, which is eternal, and which fadeth not away; yea, that ye may have that precious gift of eternal life, which we have reason to suppose hath been given to our fathers.

๙ โอ้อจงจำ, จงจำไว้, ลูกพ่อ, ถ้อยคำซึ่งกษัตริย์เป็นจามี
นกล่าวกแก่ผู้คนของท่าน; แท้จริงแล้ว, จงจำไว้ว่าไม่มี
ทางหรือวิธีอื่นใดเลยที่โดยทางนั้นมนุษย์จะได้รับการ
ช่วยให้รอดได้, นอกจากโดยทางพระโลหิตที่ชดใช้ของ
พระเยซูคริสต์, ผู้จะเสด็จมา; แท้จริงแล้ว, จงจำไว้ว่า
พระองค์จะเสด็จมาเพื่อไถ่โลก.

๑๐ และจงจำถ้อยคำซึ่งอมิวัเล็คพูดกับซีเอสรอม, ใน
เมืองแอมันไนฮาห์ด้วย; เพราะท่านกล่าวแก่เขาว่า
พระเจ้าจะเสด็จมาแน่นอนเพื่อไถ่ผู้คนของพระองค์,
แต่ว่าพระองค์จะไม่เสด็จมาเพื่อไถ่พวกเขาในบาปของ
พวกเขา, แต่ทรงไถ่พวกเขาจากบาปของพวกเขา.

๑๑ และพระองค์ทรงมีพลังซึ่งได้รับจากพระบิดาเพื่อไถ่
พวกเขาจากบาปของพวกเขาเพราะการกลับใจ; ฉะนั้น
พระองค์จึงทรงส่งเทพของพระองค์มาประกาศข่าว
เกี่ยวกับเงื่อนไขของการกลับใจ, ซึ่งนำไปสู่เดขานุภาพ
ของพระผู้ไถ่, ไปสู่ความรอดของจิตวิญญาณพวกเขา.

๑๒ และบัดนี้, ลูกพ่อ, จงจำ, จงจำไว้ว่าบนศิลาของพระ
ผู้ไถ่ของเรา, ผู้ทรงเป็นพระคริสต์, พระบุตรของพระผู้
เป็นเจ้า, ที่ลูกต้องสร้างรากฐานของลูก; เพื่อเมื่อมาร
จะส่งลมอันมีกำลังแรงของเขามา, แท้จริงแล้ว, ลูกศร
ของเขาในลมหมุน, แท้จริงแล้ว, เมื่อลูกเห็บของเขา
และพายุนันมีกำลังแรงของเขาทั้งหมดจะกระหน่ำมา
บนลูก, มันจะไม่มีความพละการเพื่อลากเอาลูกลงไปสู่
ห้วงแห่งความเศร้าหมองและวิบัติอันหาได้สิ้นสุดไม่,
เพราะศิลาซึ่งบนนั้นลูกได้รับการสร้างขึ้น, ซึ่งเป็น
รากฐานอันแน่นอน, รากฐานซึ่งหากมนุษย์จะสร้างบน
นั้นแล้วพวกเขาจะตกไม่ได้.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนี่เป็นถ้อยคำซึ่งอีลา
มันสอนบุตรของท่าน; แท้จริงแล้ว, ท่านสอนบุตรของ
ท่านหลายเรื่องซึ่งไม่มีเขียนไว้, และหลายเรื่องซึ่งมี
เขียนไว้ด้วย.

๑๔ และคนทั้งสองจดจำถ้อยคำของท่าน; และฉะนั้นคน
ทั้งสองจึงออกเดินทาง, โดยรักษาพระบัญญัติของพระ
ผู้เป็นเจ้า, เพื่อจะสอนพระวณะของพระผู้เป็นเจ้าใน
บรรดาผู้คนของนีไฟทั้งหมด, โดยเริ่มที่เมืองอุมม
มั่งคั่ง;

๑๕ และจากที่นั่นต่อไปยังเมืองแห่งกิด; และจากเมือง
แห่งกิดไปเมืองแห่งมิวัเล็ค;

O remember, remember, my sons, the words
which king Benjamin spake unto his people; yea, re-
member that there is no other way nor means
whereby man can be saved, only through the atoning
blood of Jesus Christ, who shall come; yea, remem-
ber that he cometh to redeem the world.

And remember also the words which Amulek
spake unto Zeezrom, in the city of Ammonihah; for
he said unto him that the Lord surely should come to
redeem his people, but that he should not come to re-
deem them in their sins, but to redeem them from
their sins.

And he hath power given unto him from the
Father to redeem them from their sins because of re-
pentance; therefore he hath sent his angels to de-
clare the tidings of the conditions of repentance,
which bringeth unto the power of the Redeemer,
unto the salvation of their souls.

And now, my sons, remember, remember that it is
upon the rock of our Redeemer, who is Christ, the
Son of God, that ye must build your foundation; that
when the devil shall send forth his mighty winds,
yea, his shafts in the whirlwind, yea, when all his
hail and his mighty storm shall beat upon you, it
shall have no power over you to drag you down to
the gulf of misery and endless wo, because of the
rock upon which ye are built, which is a sure founda-
tion, a foundation whereon if men build they cannot
fall.

And it came to pass that these were the words
which Helaman taught to his sons; yea, he did teach
them many things which are not written, and also
many things which are written.

And they did remember his words; and therefore
they went forth, keeping the commandments of God,
to teach the word of God among all the people of
Nephi, beginning at the city Bountiful;

And from thenceforth to the city of Gid; and from
the city of Gid to the city of Mulek;

- ๑๖ และแม้จากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่ง, จนพวกท่านออกไปในบรรดาผู้คนของนีไฟทั้งหมดที่อยู่ในแผ่นดินทางใต้; และจากนั้นเข้าไปในแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, ในบรรดาชาวเลมัน.
- ๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านสั่งสอนด้วยพลังอันยิ่งใหญ่, ถึงขนาดที่ทำให้ผู้แตกแยกจากชาวนีไฟเป็นอันมากต้องจำนน, ถึงขนาดที่พวกเขาออกมาและสารภาพบาปของตนและรับบัพติศมาสู่การกลับใจ, และกลับไปหาชาวนีไฟในทันทีเพื่อพยายามแก้ไขความผิดที่พวกเขากระทำต่อคนเหล่านั้น.
- ๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ นีไฟกับลีไฮสั่งสอนชาวเลมันด้วยพลังอำนาจและสิทธิอำนาจยิ่งใหญ่นั้น, เพราะพวกท่านมีพลังอำนาจและสิทธิอำนาจที่ประทานให้แก่พวกท่านเพื่อพวกท่านจะพูด, และพวกท่านมีเรื่องที่จะประทานให้แก่พวกท่านด้วยว่าควรพูดอะไร—
- ๑๙ ฉะนั้นพวกท่านพูดโดยยังความฉงนยิ่งนักแก่ชาวเลมัน, จนทำให้พวกเขาเชื่อ, ถึงขนาดที่มีชาวเลมันแปดพันคนซึ่งอยู่ในแผ่นดินแห่งเซราเฮมลาและโดยรอบรับบัพติศมาสู่การกลับใจ, และตระหนักถึงความชั่วร้ายของประเพณีบรรพบุรุษของพวกเขา.
- ๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนีไฟกับลีไฮออกจากที่นั่นไปยังแผ่นดินแห่งนีไฟ.
- ๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านถูกกองทัพชาวเลมันจับโยนเข้าเรือนจำ; แท้จริงแล้ว, แม้เป็นเรือนจำเดียวกันกับที่แอมมอนและพี่น้องของท่านถูกผู้รับใช้ของลิมโฮกักขัง.
- ๒๒ และหลังจากที่พวกท่านถูกจับเข้าเรือนจำแล้วหลายวันโดยไม่มีอาหาร, ดูเถิด, คนเหล่านั้นเข้าไปในเรือนจำเพื่อจับพวกท่านไปสังหารเสีย.
- ๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนีไฟกับลีไฮถูกล้อมไว้ราวกับด้วยไฟ, แม้ถึงขนาดที่คนเหล่านั้นไม่กล้าจับพวกท่านเพราะกลัวว่าตนจะไหม้. กระนั้นก็ตาม, นีไฟกับลีไฮมิได้ไหม้; และพวกท่านเหมือนกำลังยืนอยู่ท่ามกลางไฟและมีได้ไหม้.
- ๒๔ และเมื่อพวกท่านเห็นว่าเสาเพลิงล้อมพวกท่านไว้, และเห็นว่ามันมิได้ไหม้พวกท่าน, พวกท่านมีขวัญกำลังใจ.

And even from one city to another, until they had gone forth among all the people of Nephi who were in the land southward; and from thence into the land of Zarahemla, among the Lamanites.

And it came to pass that they did preach with great power, insomuch that they did confound many of those dissenters who had gone over from the Nephites, insomuch that they came forth and did confess their sins and were baptized unto repentance, and immediately returned to the Nephites to endeavor to repair unto them the wrongs which they had done.

And it came to pass that Nephi and Lehi did preach unto the Lamanites with such great power and authority, for they had power and authority given unto them that they might speak, and they also had what they should speak given unto them—

Therefore they did speak unto the great astonishment of the Lamanites, to the convincing them, insomuch that there were eight thousand of the Lamanites who were in the land of Zarahemla and round about baptized unto repentance, and were convinced of the wickedness of the traditions of their fathers.

And it came to pass that Nephi and Lehi did proceed from thence to go to the land of Nephi.

And it came to pass that they were taken by an army of the Lamanites and cast into prison; yea, even in that same prison in which Ammon and his brethren were cast by the servants of Limhi.

And after they had been cast into prison many days without food, behold, they went forth into the prison to take them that they might slay them.

And it came to pass that Nephi and Lehi were encircled about as if by fire, even insomuch that they durst not lay their hands upon them for fear lest they should be burned. Nevertheless, Nephi and Lehi were not burned; and they were as standing in the midst of fire and were not burned.

And when they saw that they were encircled about with a pillar of fire, and that it burned them not, their hearts did take courage.

๒๕ เพราะพวกท่านเห็นว่าชาวเลมันไม่กล้าจับพวกท่าน; ทั้งไม่กล้าเข้ามาใกล้พวกท่าน, แต่ยืนอยู่ราวกับพวก เขาถูกทำให้เป็นใบ้ด้วยความพิศวง.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไฟกับลิโฮยีนขึ้นพูด กับพวกนั้น, มีความว่า : อย่ากลัวเลย, เพราะดูเถิด, พระผู้เป็นเจ้านั้นเองที่ทรงแสดงสิ่งอัศจรรย์นี้แก่ท่าน, ซึ่งในการแสดงแก่ท่านนี้เพื่อให้เห็นว่าจะจับเราไป สังหารไม่ได้.

๒๗ และดูเถิด, เมื่อพวกท่านกล่าวถ้อยคำเหล่านี้, แผ่น ดินก็สั่นสะเทือนอย่างยิ่ง, และกำแพงเรือนจำได้สั่น สะเทือนราวกับว่าจะพังทลายลงสู่พื้นดิน; แต่ดูเถิด, มันไม่ได้พัง. และดูเถิด, คนที่อยู่ในเรือนจำเป็นชาวเล มันกับชาวไนไฟผู้ที่แตกแยกมา.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาถูกบดบัง ด้วยเมฆแห่งความมืด, และความกลัวอันน่าพรั่นพรึง อย่างรุนแรงมาสู่พวกเขา.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีเสียงดังขึ้นราวกับ ว่าอยู่เหนือเมฆแห่งความมืด, กล่าวว่า : เจ้าจงกลับใจ, เจ้าจงกลับใจ, และอย่าพยายามทำลายผู้รับใช้ของเรา อีกต่อไปผู้ซึ่งเราส่งมายังเจ้าเพื่อประกาศข่าว ประเสริฐ.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อพวกเขาได้ยินเสียง นี้, และเห็นว่าไม่ใช่เสียงฟ้าร้อง, ทั้งมิใช่เสียงดัง กึกก้อง, แต่ดูเถิด, มันเป็นเสียงสงบแห่งความนุ่มนวล อย่างสมบูรณ์, ราวกับว่าเป็นเสียงกระซิบ, และเสียง นั้นเสียดแทงแม้จนถึงจิตวิญญาณทีเดียว—

๓๑ และทั้งที่เสียงนั้นนุ่มนวล, ดูเถิดแผ่นดินยังสั่น สะเทือนอย่างยิ่ง, และกำแพงเรือนจำสั่นอีก, ราวกับ ว่ากำลังจะพังทลายลงสู่พื้นดิน; และดูเถิดเมฆแห่ง ความมืด, ซึ่งบดบังเหนือพวกเขา, หาได้กระจายไปไม่

๓๒ และดูเถิดเสียงดังขึ้นมาอีก, กล่าวว่า : เจ้าจงกลับ ใจ, เจ้าจงกลับใจ, เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์อยู่แค่ เอื้อม; และอย่าพยายามทำลายผู้รับใช้ของเราอีกต่อ ไป. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแผ่นดินสั่นสะเทือน อีก, และกำแพงสั่น.

For they saw that the Lamanites durst not lay their hands upon them; neither durst they come near unto them, but stood as if they were struck dumb with amazement.

And it came to pass that Nephi and Lehi did stand forth and began to speak unto them, saying: Fear not, for behold, it is God that has shown unto you this marvelous thing, in the which is shown unto you that ye cannot lay your hands on us to slay us.

And behold, when they had said these words, the earth shook exceedingly, and the walls of the prison did shake as if they were about to tumble to the earth; but behold, they did not fall. And behold, they that were in the prison were Lamanites and Nephites who were dissenters.

And it came to pass that they were overshadowed with a cloud of darkness, and an awful solemn fear came upon them.

And it came to pass that there came a voice as if it were above the cloud of darkness, saying: Repent ye, repent ye, and seek no more to destroy my servants whom I have sent unto you to declare good tidings.

And it came to pass when they heard this voice, and beheld that it was not a voice of thunder, neither was it a voice of a great tumultuous noise, but be- hold, it was a still voice of perfect mildness, as if it had been a whisper, and it did pierce even to the very soul—

And notwithstanding the mildness of the voice, behold the earth shook exceedingly, and the walls of the prison trembled again, as if it were about to tum- ble to the earth; and behold the cloud of darkness, which had overshadowed them, did not disperse—

And behold the voice came again, saying: Repent ye, repent ye, for the kingdom of heaven is at hand; and seek no more to destroy my servants. And it came to pass that the earth shook again, and the walls trembled.

๓๓ และเสียงดังมาอีกเป็นครั้งที่สามด้วย, และกล่าว ถ้อยคำอันน่าอัศจรรย์แก่พวกเขาซึ่งมนุษย์อื่นไม่มีได้; และกำแพงสั่นอีก, และแผ่นดินสั่นสะเทือน ราวกับว่ากำลังจะแยกออกจากกัน.

๓๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันหลบหนีไป ไม่ได้เพราะเมฆแห่งความมืดซึ่งบดบังเหนือพวกเขา; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาเคลื่อนไหวไม่ได้ด้วยเพราะ ความกลัวซึ่งมาสู่พวกเขา.

๓๕ บัดนี้มีคนหนึ่งคนหนึ่งในบรรดาพวกเขาซึ่งเป็นชาวนิไฟ โดยกำเนิด, ซึ่งครั้งหนึ่งเป็นของศาสนจักรของพระเจ้า เป็นเจ้าแต่ได้แตกแยกออกไปจากคนเหล่านั้น.

๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาหันกลับไป, และ ดูเถิด, เขาเห็นหน้าของนิไฟกับลิโฮผ่านเมฆแห่งความ มืด; และดูเถิด, ดวงหน้านั้นสว่างยิ่ง, แม้ดังหน้าของ เทพ. และเขาเห็นว่าพวกท่านมองขึ้นไปบนฟ้าสวรรค์; และพวกท่านอยู่ในลักษณะราวกับกำลังพูดคุยหรือ กำลังเปล่งเสียงพูดกับผู้หนึ่งผู้ใดที่พวกท่านมองเห็น.

๓๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชายผู้นี้ร้องเรียกฝูงชน, เพื่อพวกเขาจะได้หันมาดู. และดูเถิด, มีพลัง ประทานให้คนเหล่านั้นจนพวกเขาหันมาดู; และพวก เขาเห็นหน้าของนิไฟกับลิโฮ.

๓๘ และพวกเขาพูดกับชายนั้นว่า : ดูเถิด, ทั้งหมดนี้ หมายความว่าอย่างไร, และคนที่ชายเหล่านั้นสนทนา อยู่ด้วยนี้เป็นใคร ?

๓๙ บัดนี้ชายคนนั้นชื่ออมินาเดบ. และอมินาเดบกล่าว แก่พวกเขาว่า : คนทั้งสองสนทนากับเหล่าเทพของ พระเจ้าเป็นเจ้า.

๔๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันกล่าวแก่ เขาว่า : เราจะทำอย่างไรเพื่อเมฆแห่งความมืดนี้จะ เลื่อนออกไปจากการบดบังเรา ?

๔๑ และอมินาเดบกล่าวแก่พวกเขาว่า : ท่านต้องกลับใจ, และวิงวอนต่อเสียงนั้น, แม้จนกระทั่งท่านจะมี ศรัทธาในพระคริสต์, ซึ่งแอลมา, และอิมวเล็ค, และซี เอสรอมสอนท่านไว้เกี่ยวกับพระองค์; และเมื่อท่านจะ ทำดังนี้, เมฆแห่งความมืดจะเคลื่อนไปจากการบดบัง ท่าน.

And also again the third time the voice came, and did speak unto them marvelous words which cannot be uttered by man; and the walls did tremble again, and the earth shook as if it were about to divide asunder.

And it came to pass that the Lamanites could not flee because of the cloud of darkness which did overshadow them; yea, and also they were immovable because of the fear which did come upon them.

Now there was one among them who was a Nephite by birth, who had once belonged to the church of God but had dissented from them.

And it came to pass that he turned him about, and behold, he saw through the cloud of darkness the faces of Nephi and Lehi; and behold, they did shine exceedingly, even as the faces of angels. And he beheld that they did lift their eyes to heaven; and they were in the attitude as if talking or lifting their voices to some being whom they beheld.

And it came to pass that this man did cry unto the multitude, that they might turn and look. And behold, there was power given unto them that they did turn and look; and they did behold the faces of Nephi and Lehi.

And they said unto the man: Behold, what do all these things mean, and who is it with whom these men do converse?

Now the man's name was Aminadab. And Aminadab said unto them: They do converse with the angels of God.

And it came to pass that the Lamanites said unto him: What shall we do, that this cloud of darkness may be removed from overshadowing us?

And Aminadab said unto them: You must repent, and cry unto the voice, even until ye shall have faith in Christ, who was taught unto you by Alma, and Amulek, and Zeezrom; and when ye shall do this, the cloud of darkness shall be removed from overshadowing you.

๔๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาทั้งหมดเริ่ม
วิงวอนต่อเสียงของผู้ที่ทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน;
แท้จริงแล้ว, พวกเขาวิงวอนแม้จนเมฆแห่งความมืด
กระจายไป.

๔๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาควาด
สายดาบ, และเห็นว่าเมฆแห่งความมืดกระจายไปจาก
การบดบังพวกเขาแล้ว, ดูเถิด, พวกเขาเห็นว่าเสา
เพลิงล้อมพวกเขาไว้, แท้จริงแล้วทุกคน.

๔๔ และนิไฟกับลิไฮอยู่ท่ามกลางพวกเขา; แท้จริงแล้ว,
พวกเขาถูกล้อมไว้; แท้จริงแล้ว, รวากับว่าอยู่
ท่ามกลางเปลวไฟ, กระนั้นมันก็ไม่ได้อันตรายพวก
เขา, ทั้งไม่ได้ลามติดกำแพงเรือนจำ; และพวกท่าน
เปี่ยมด้วยปีตินั้นซึ่งสุดจะพรรณนาและเปี่ยมด้วย
ความยินดี.

๔๕ และดูเถิด, พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็น
เจ้าเสด็จลงมาจากสวรรค์, และทรงเข้าสู่ใจพวกเขา,
และพวกเขาได้รับการเติมให้เต็มราวกับด้วยไฟ, และ
พวกเขาพูดถ้อยคำอันน่าอัศจรรย์ออกมา.

๔๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีเสียงดังมาถึงพวก
เขา, แท้จริงแล้ว, เสียงอันน่าชื่นชม, รวากับเป็นเสียง
กระซิบ, กล่าวหาว่า :

๔๗ สันติ, สันติจงมีแก่เจ้า, เพราะศรัทธาของเจ้าในผู้
ที่รักยิ่งของเรา, ผู้ดำรงอยู่แล้วนับแต่การวางรากฐาน
ของโลก.

๔๘ และบัดนี้, เมื่อพวกเขาได้ยินดังนี้พวกเขาก็ควาด
ดาบขึ้นราวกับจะดูว่าเสียงมาจากที่ใด; และดูเถิด,
พวกเขาเห็นฟ้าสวรรค์เปิด; และเทพลงมาจากสวรรค์
และปฏิบัติต่อพวกเขา.

๔๙ และมีอยู่ประมาณสามร้อยคนที่เห็นและได้ยินเรื่อง
เหล่านี้; และพวกเขาได้รับคำสั่งให้ออกไปและไม่ให้
ประหลาดใจ, ทั้งไม่ให้สงสัย.

๕๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาออกไป, และ
ปฏิบัติต่อผู้คน, โดยที่ประกาศเรื่องทั้งหมดที่พวกเขา
ได้ยินและได้เห็นมาตลอดทั่วภาคต่าง ๆ โดยรอบ, ถึง
ขนาดที่ชาวเลม่อนส่วนใหญ่เชื่อเรื่องเหล่านี้, เพราะ
ความสำคัญยิ่งของหลักฐานที่พวกเขาได้รับมา.

๕๑ และมากเท่าที่เชือกได้วางอาวุธสงครามของตน,
และความเกลียดชังของตนและประเพณีบรรพบุรุษ
ของตนด้วย.

And it came to pass that they all did begin to cry
unto the voice of him who had shaken the earth; yea,
they did cry even until the cloud of darkness was dis-
persed.

And it came to pass that when they cast their eyes
about, and saw that the cloud of darkness was dis-
persed from overshadowing them, behold, they saw
that they were encircled about, yea every soul, by a
pillar of fire.

And Nephi and Lehi were in the midst of them;
yea, they were encircled about; yea, they were as if in
the midst of a flaming fire, yet it did harm them not,
neither did it take hold upon the walls of the prison;
and they were filled with that joy which is unspeak-
able and full of glory.

And behold, the Holy Spirit of God did come down
from heaven, and did enter into their hearts, and
they were filled as if with fire, and they could speak
forth marvelous words.

And it came to pass that there came a voice unto
them, yea, a pleasant voice, as if it were a whisper,
saying:

Peace, peace be unto you, because of your faith in
my Well Beloved, who was from the foundation of
the world.

And now, when they heard this they cast up their
eyes as if to behold from whence the voice came; and
behold, they saw the heavens open; and angels came
down out of heaven and ministered unto them.

And there were about three hundred souls who
saw and heard these things; and they were bidden to
go forth and marvel not, neither should they doubt.

And it came to pass that they did go forth, and did
minister unto the people, declaring throughout all
the regions round about all the things which they
had heard and seen, insomuch that the more part of
the Lamanites were convinced of them, because of
the greatness of the evidences which they had re-
ceived.

And as many as were convinced did lay down their
weapons of war, and also their hatred and the tradi-
tion of their fathers.

๕๒   และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขามอบพื้นแผ่นดินต่าง ๆ ซึ่งพวกเขาครอบครองให้แก่ชาวนีไฟ.

And it came to pass that they did yield up unto the Nephites the lands of their possession.

อีลามัน ๖

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อปีที่หกสิบสองแห่งการปกครองของผู้พิพากษาสิ้นสุด, เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นแล้วและชาวเลมัน, ส่วนใหญ่, กลับกลายเป็นคนชอบธรรม, ถึงขนาดที่ความชอบธรรมของพวกเขามียิ่งกว่าของชาวนีไฟ, เพราะความมั่นคงของพวกเขและความแน่วแน่ในศรัทธาของพวกเข.
- ๒ เพราะเหตุเกิด, มีชาวนีไฟจำนวนมากที่กลับแข็งกระด้างและไม่สำนึกผิดและชั่วร้ายสันติ, ถึงขนาดที่พวกเขาปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและคำสั่งสอนและการพยากรณ์ทั้งหมดที่ได้เกิดขึ้นในบรรดาพวกเขา.
- ๓ กระนั้นก็ตาม, ผู้คนของศาสนจักรมีความปรีดียิ่งเพราะการเปลี่ยนใจเลื่อมใสของชาวเลมัน, แท้จริงแล้ว, เพราะศาสนจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, ซึ่งสถาปนาขึ้นในบรรดาพวกเขา. และพวกเขาผูกมิตรกัน, และชื่นชมยินดีร่วมกัน, และมีความปรีดียิ่ง.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันจำนวนมากลงมายังแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, และประกาศต่อผู้คนชาวนีไฟถึงหนทางของการเปลี่ยนใจเลื่อมใสของพวกเข, และกระตุ้นคนเหล่านี้ถึงศรัทธาและการกลับใจ.
- ๕ แท้จริงแล้ว, และหลายคนสั่งสอนด้วยพลังอำนาจและสิทธิอำนาจใหญ่หลวงยิ่ง, จนนำหลายคนในพวกนี้ลงไปสู่ห้วงลึกแห่งความถ่อมตน, เพื่อเป็นผู้ติดตามที่ถ่อมตนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและพระเมสโปดก.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันจำนวนมากเข้าไปในแผ่นดินทางเหนือ; และนีไฟก็ลิโฮเข้าไปสู่แผ่นดินทางเหนือด้วย, เพื่อสั่งสอนผู้คน. และปีที่หกสิบสามสิ้นสุดลงดังนี้.
- ๗ และดูเถิด, มีความสงบสุขในแผ่นดินทั้งหมด, ถึงขนาดที่ชาวนีไฟเข้าไปในแผ่นดินส่วนใดก็ตามที่พวกเขาต้องการ, ไม่ว่าในบรรดาชาวนีไฟหรือชาวเลมัน.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันไปที่ใดก็ตามที่พวกเขาต้องการด้วย, ไม่ว่าในบรรดาชาวเลมันหรือในบรรดาชาวนีไฟ; และด้วยเหตุนี้พวกเขามีการติดต่อกันโดยอิสระ, เพื่อซื้อและเพื่อขาย, และเพื่อหาผลประโยชน์, ตามความปรารถนาของพวกเข.

Helaman 6

And it came to pass that when the sixty and second year of the reign of the judges had ended, all these things had happened and the Lamanites had become, the more part of them, a righteous people, in-somuch that their righteousness did exceed that of the Nephites, because of their firmness and their steadiness in the faith.

For behold, there were many of the Nephites who had become hardened and impenitent and grossly wicked, in-somuch that they did reject the word of God and all the preaching and prophesying which did come among them.

Nevertheless, the people of the church did have great joy because of the conversion of the Lamanites, yea, because of the church of God, which had been established among them. And they did fellowship one with another, and did rejoice one with another, and did have great joy.

And it came to pass that many of the Lamanites did come down into the land of Zarahemla, and did declare unto the people of the Nephites the manner of their conversion, and did exhort them to faith and repentance.

Yea, and many did preach with exceedingly great power and authority, unto the bringing down many of them into the depths of humility, to be the humble followers of God and the Lamb.

And it came to pass that many of the Lamanites did go into the land northward; and also Nephi and Lehi went into the land northward, to preach unto the people. And thus ended the sixty and third year.

And behold, there was peace in all the land, in-somuch that the Nephites did go into whatsoever part of the land they would, whether among the Nephites or the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites did also go whithersoever they would, whether it were among the Lamanites or among the Nephites; and thus they did have free intercourse one with another, to buy and to sell, and to get gain, according to their desire.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกนี้กลับร่ำรวยยิ่ง, ทั้งชาวเลมันและชาวนีไฟ; และพวกเขามีทอง, และเงิน, และโลหะมีค่านานาชนิดมากมายยิ่ง, ทั้งในแผ่นดินทางใต้และในแผ่นดินทางเหนือ.

๑๐ บัดนี้แผ่นดินทางใต้เรียกว่าลีไฮ, และแผ่นดินทางเหนือเรียกว่ามิวเล็ค, ซึ่งเรียกตามบุตรของเศเดคียาห์; เพราะพระเจ้าทรงนำมิวเล็คเข้ามาในแผ่นดินทางเหนือ, และลีไฮเข้ามาในแผ่นดินทางใต้.

๑๑ และดูเถิด, มีทองนานาชนิดอยู่ในพื้นแผ่นดินทั้งสองแห่งนี้, และเงิน, และแร่ที่มีค่าทุกชนิด; และมีช่างฝีมือประณีตด้วย, ซึ่งทำงานกับแร่ทุกอย่างและถลุงแร่; และดังนั้นพวกเขากลายเป็นคนร่ำรวย.

๑๒ พวกเขาปลูกธัญพืชมากมายเหลือล้น, ทั้งในทางเหนือและทางใต้; และพวกเขาเจริญอย่างยิ่ง, ทั้งในทางเหนือและในทางใต้. และพวกเขาย้ายเผ่าพันธุ์และแข็งแรงยิ่งขึ้นในแผ่นดิน. และพวกเขาลี้ยงฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่มากมาย, แท้จริงแล้ว, ลูกสัตว์อ้วนมากมาย.

๑๓ ดูเถิดพวกผู้หญิงของพวกเขางานหนักและปั่นฝ้าย, และทอผ้านานาชนิด, ผ้าป่านเนื้อดีและผ้าทุกชนิด, เพื่อห่อหุ้มความเปลือยเปล่าของพวกเขา. และดังนั้นปีที่หกสิบสี่ผ่านไปในความสงบสุข.

๑๔ และในปีที่หกสิบห้าพวกเขามีความปรีดียิ่งและความสงบสุข, แท้จริงแล้ว, การสั่งสอนมากและคำพยากรณ์หลายอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึง. และปีที่หกสิบห้าก็ผ่านไปดังนี้.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่หกสิบหกแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, ดูเถิด, ซีโซรัมถูกมือลึกลับลอบสังหารขณะที่นั่งอยู่บนบัลลังก์พิพากษา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีเดียวกันนั้น, บุตรของเขา, ซึ่งผู้คนกำหนดขึ้นแทนเขา, ก็ถูกลอบสังหารด้วย. และปีที่หกสิบหกสิ้นสุดลงดังนี้.

๑๖ และในตอนต้นของปีที่หกสิบเจ็ดผู้คนเริ่มทวีความชั่วร้ายอย่างยิ่งอีก.

And it came to pass that they became exceedingly rich, both the Lamanites and the Nephites; and they did have an exceeding plenty of gold, and of silver, and of all manner of precious metals, both in the land south and in the land north.

Now the land south was called Lehi, and the land north was called Mulek, which was after the son of Zedekiah; for the Lord did bring Mulek into the land north, and Lehi into the land south.

And behold, there was all manner of gold in both these lands, and of silver, and of precious ore of every kind; and there were also curious workmen, who did work all kinds of ore and did refine it; and thus they did become rich.

They did raise grain in abundance, both in the north and in the south; and they did flourish exceedingly, both in the north and in the south. And they did multiply and wax exceedingly strong in the land. And they did raise many flocks and herds, yea, many fatlings.

Behold their women did toil and spin, and did make all manner of cloth, of fine-twined linen and cloth of every kind, to clothe their nakedness. And thus the sixty and fourth year did pass away in peace.

And in the sixty and fifth year they did also have great joy and peace, yea, much preaching and many prophecies concerning that which was to come. And thus passed away the sixty and fifth year.

And it came to pass that in the sixty and sixth year of the reign of the judges, behold, Cezoram was murdered by an unknown hand as he sat upon the judgment-seat. And it came to pass that in the same year, that his son, who had been appointed by the people in his stead, was also murdered. And thus ended the sixty and sixth year.

And in the commencement of the sixty and seventh year the people began to grow exceedingly wicked again.

๑๗ เพราะเหตุเกิด, พระเจ้าประทานพรให้พวกเขามานาน ด้วยความมั่งคั่งทางโลกจนไม่มีการยั่วเขาให้โกรธ, ให้ทำสงคราม, หรือให้นองเลือด; ฉะนั้นพวกเขาก็เริ่มหมกมุ่นอยู่กับความมั่งคั่งของตน; แท้จริงแล้ว, พวกเขาเริ่มแสวงหาผลประโยชน์เพื่อพวกเขาจะถูกยกขึ้นเหนือกันและกัน; ฉะนั้นพวกเขาก็เริ่มกระทำฆาตกรรมลับ, และขโมยและปล้นสะดม, เพื่อพวกเขาจะได้ผลประโยชน์.

๑๘ และบัดนี้เกิด, ฆาตกรและนักปล้นสะดมเหล่านี้คือกองโจรซึ่งคิซคูเมนและแกดีแอนตันได้ตั้งขึ้น. และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ, แม้ในบรรดาชาวไนไฟ, ก็มีกองโจรของแกดีแอนตันมากมาย. แต่เกิด, พวกนี้มีจำนวนมากกว่ากลุ่มชนชาวเลมันที่ชั่วร้ายกว่า. และพวกนี้เรียกว่าเหล่าโจรและฆาตกรของแกดีแอนตัน.

๑๙ และพวกนี้เองที่ลอบสังหารซีโซรัมหัวหน้าผู้พิพากษา, และบุตรของเขา, ขณะที่อยู่บนบัลลังก์พิพากษา; และเกิด, หามิใครพบพวกเขาไม่.

๒๐ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชาวเลมันรู้ว่ามิโจรปะปนอยู่ในพวกตนก็โหมนัสนิ่ง; และพวกเขาใช้ทุกวิถีทางที่อยู่ในอำนาจของตนเพื่อทำลายพวกนั้นให้หมดจากพื้นพิภพ.

๒๑ แต่เกิด, ชาตานยั่วใจชาวไนไฟส่วนมาก, ถึงขนาดที่พวกเขาสมทบกับกองโจรเหล่านั้น, และเข้าสู่พันธสัญญาของพวกเขาและคำปฏิญาณของพวกเขา, ว่าพวกเขาจะคุ้มครองและปกป้องรักษากันในสถานการณ์ยุ่งยากใด ๆ ก็ตามที่พวกเขาจะเผชิญ, เพื่อจะไม่ต้องเป็นทุกข์เพราะการกระทำฆาตกรรมของตน, และการปล้นสะดมของตน, และการลักขโมยของตน.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขามีเครื่องหมาย, แท้จริงแล้ว, เครื่องหมายลับของพวกเขา, และคำพูดลับของพวกเขา; และการนี้เพื่อพวกเขาจะรู้จักพี่น้องที่เข้ามาในพันธสัญญา, เพื่อความชั่วร้ายใด ๆ ก็ตามที่พี่น้องของเขากระทำขึ้นเขาก็จะไม่ได้รับอันตรายโดยพี่น้องของเขา, หรือโดยบรรดาผู้เป็นสมาชิกในกองโจรของเขา, ซึ่งรับพันธสัญญานี้ไว้แล้ว.

๒๓ และดังนั้นพวกเขาจะกระทำฆาตกรรม, และปล้นสะดม, และลักขโมย, และกระทำการผิดประเวณีและการชั่วร้ายนานาชนิด, ตรงกันข้ามกับกฎของประเทศตนและกฎของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของตนด้วย.

For behold, the Lord had blessed them so long with the riches of the world that they had not been stirred up to anger, to wars, nor to bloodshed; therefore they began to set their hearts upon their riches; yea, they began to seek to get gain that they might be lifted up one above another; therefore they began to commit secret murders, and to rob and to plunder, that they might get gain.

And now behold, those murderers and plunderers were a band who had been formed by Kishkumen and Gadianton. And now it had come to pass that there were many, even among the Nephites, of Gadianton's band. But behold, they were more numerous among the more wicked part of the Lamanites. And they were called Gadianton's robbers and murderers.

And it was they who did murder the chief judge Cezoram, and his son, while in the judgment-seat; and behold, they were not found.

And now it came to pass that when the Lamanites found that there were robbers among them they were exceedingly sorrowful; and they did use every means in their power to destroy them off the face of the earth.

But behold, Satan did stir up the hearts of the more part of the Nephites, insomuch that they did unite with those bands of robbers, and did enter into their covenants and their oaths, that they would protect and preserve one another in whatsoever difficult circumstances they should be placed, that they should not suffer for their murders, and their plunderings, and their stealings.

And it came to pass that they did have their signs, yea, their secret signs, and their secret words; and this that they might distinguish a brother who had entered into the covenant, that whatsoever wickedness his brother should do he should not be injured by his brother, nor by those who did belong to his band, who had taken this covenant.

And thus they might murder, and plunder, and steal, and commit whoredoms and all manner of wickedness, contrary to the laws of their country and also the laws of their God.

- ๒๔ และผู้ใดก็ตามในบรรดาผู้ซึ่งเป็นสมาชิกกองโจร
ของพวกเขาที่เปิดเผยให้โลกรู้ถึงความชั่วร้ายของตน
และความน่าชิงชังของตน, จะถูกพิจารณาโทษ, ไม่ใช่
ตามกฎหมายของประเทศตน, แต่ตามกฎหมายความชั่วร้ายของ
ตน, ซึ่งแกติแอนตันและคิซคูเมนให้ไว้.
- ๒๕ บัดนี้ดูเถิด, คำปฏิญาณและพันธสัญญาลับเหล่านี้
เองที่แอลมาสั่งบุตรท่านไม่ให้เผยออกไปสู่โลก, เกือบ
มันจะเป็นวิถีทางของการนำผู้คนไปสู่ความพินาศ.
- ๒๖ บัดนี้ดูเถิด, คำปฏิญาณและพันธสัญญาลับเหล่านี้
ไม่ได้มาสู่แกติแอนตันจากบันทึกที่มอบไว้ให้ฮิลามัน;
แต่ดูเถิด, สัตถภาวะเดียวกันนั้นที่ได้ชักจูงบิดามารดา
แรกของเราให้กินผลไม้ต้องห้ามใส่มนไว้ในใจแกติแอน
ตัน—
- ๒๗ แท้จริงแล้ว, สัตถภาวะเดียวกันนั้นเองที่วางแผนกับ
คาอิน, ว่าหากเขากระทำความผิดกรรมมาเบลน้องชาย
ของเขา เรื่องนี้ก็จะไม่ใช่ที่รู้แก่โลก. และเขาวางแผน
กับคาอินและผู้ติดตามเขานับแต่เวลานั้นมา.
- ๒๘ และสัตถภาวะเดียวกันนั้นเองเช่นกันที่ใส่มนไว้ในใจ
ผู้คนให้สร้างหอสูงจนสูงพอที่พวกเขาจะไปถึงฟ้า
สวรรค์. และสัตถภาวะเดียวกันนั้นเองที่ชักนำผู้คนซึ่ง
มาจากหอสูงนั้นที่เข้ามาในแผ่นดินนี้; ซึ่งแพร่กระจาย
แห่งความมืดและความน่าชิงชังตลอดทั่วผืนแผ่นดิน,
จนเขาลากเอาผู้คนลงไปสู่ความพินาศสิ้น, และไปสู่
นรกอันเป็นนิรันดร์.
- ๒๙ แท้จริงแล้ว, สัตถภาวะเดียวกันนั้นเองซึ่งใส่ไว้ในใจ
แกติแอนตันให้คงทำงานแห่งความมืด, และแห่ง
ฆาตกรรมลับต่อไป; และเขานำมันออกมาจากกาล
เริ่มต้นของมนุษย์แม้จนถึงเวลานี้.
- ๓๐ และดูเถิด, เขานั้นเองซึ่งเป็นผู้ก่อบาปทั้งปวง. และ
ดูเถิด, เขาทำงานแห่งความมืดและฆาตกรรมลับของ
เขาต่อไป, และสืบทอดแผนของพวกเขา, และคำ
ปฏิญาณของพวกเขา, และพันธสัญญาของพวกเขา,
และแผนแห่งความชั่วร้ายอันน่าพรั่นพรึงของพวกเขา,
จากปฐมสู่รุ่นถึงขนาดที่เขาจะครอบครองใจลูก
หลานมนุษย์ได้.

And whosoever of those who belonged to their
band should reveal unto the world of their wicked-
ness and their abominations, should be tried, not ac-
cording to the laws of their country, but according to
the laws of their wickedness, which had been given
by Gadianton and Kishkumen.

Now behold, it is these secret oaths and covenants
which Alma commanded his son should not go forth
unto the world, lest they should be a means of bring-
ing down the people unto destruction.

Now behold, those secret oaths and covenants did
not come forth unto Gadianton from the records
which were delivered unto Helaman; but behold,
they were put into the heart of Gadianton by that
same being who did entice our first parents to par-
take of the forbidden fruit—

Yea, that same being who did plot with Cain, that
if he would murder his brother Abel it should not be
known unto the world. And he did plot with Cain
and his followers from that time forth.

And also it is that same being who put it into the
hearts of the people to build a tower sufficiently high
that they might get to heaven. And it was that same
being who led on the people who came from that
tower into this land; who spread the works of dark-
ness and abominations over all the face of the land,
until he dragged the people down to an entire de-
struction, and to an everlasting hell.

Yea, it is that same being who put it into the heart
of Gadianton to still carry on the work of darkness,
and of secret murder; and he has brought it forth
from the beginning of man even down to this time.

And behold, it is he who is the author of all sin.
And behold, he doth carry on his works of darkness
and secret murder, and doth hand down their plots,
and their oaths, and their covenants, and their plans
of awful wickedness, from generation to generation
according as he can get hold upon the hearts of the
children of men.

๓๑ และบัดนี้ดูเถิด, เขาครอบครองใจชาวนิไฟได้มาก; แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่พวกเขากลับชั่วร้ายอย่างยิ่ง; แท้จริงแล้ว, คนส่วนมากในบรรดาพวกเขาหันออกไปนอกทางของความชอบธรรมเสียแล้ว, และเหยียบย่ำพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าไว้ใต้เท้าของพวกเขา, และหันไปสู่ทางของพวกเขาเอง, และสร้างรูปเคารพเพื่อตัวเองด้วยทองและเงินของพวกเขา.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือความชั่วช้าสามานย์ทั้งหมดนี้มาสู่พวกเขาภายในเวลาไม่กี่ปี, ถึงขนาดที่ส่วนใหญ่มาสู่พวกเขาในปีที่หกสิบเจ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนิไฟ.

๓๓ และพวกเขาแก่กล้าในความชั่วช้าสามานย์ของตนในปีที่หกสิบแปดด้วย, จนเป็นที่โทมนัสและน่านำให้ยิ่งใหญ่หลวงของคนชอบธรรม.

๓๔ และเราจึงเห็นดังนั้นที่ชาวนิไฟเริ่มเสื่อมโทรมในความไม่เชื่อ, และแก่กล้าในความชั่วร้ายและความน่าชิงชัง, ในขณะที่ชาวเลมันเริ่มแก่กล้าอย่างยิ่งในความรู้เกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, พวกเขาเริ่มรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์, และดำเนินชีวิตอยู่ในความจริงและความซื่อตรงต่อพระพักตร์พระองค์.

๓๕ และเราจึงเห็นดังนั้นที่พระวิญญาณของพระเจ้าเริ่มถอยจากชาวนิไฟ, เพราะความชั่วร้ายและความแข็งกระด้างของใจพวกเขา.

๓๖ และเราจึงเห็นดังนั้นที่พระเจ้าทรงเริ่มเทพระวิญญาณของพระองค์ลงมาให้ชาวเลมัน, เพราะความว่าง่ายของพวกเขาและความเต็มใจของพวกเขาที่จะเชื่อในพระวจนะของพระองค์.

๓๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันล่ากองโจรของแกดีแอนตัน; และพวกเขาสั่งสอนพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าในบรรดาพวกที่ชั่วร้ายมากกว่าของคนเหล่านี้, ถึงขนาดที่กองโจรนี้ถูกทำลายสิ้นจากบรรดาชาวเลมัน.

๓๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นอีกด้านหนึ่ง, คือชาวนิไฟส่งเสริมพวกเขาและสนับสนุนพวกเขา, โดยเริ่มกับพวกที่ชั่วร้ายมากกว่า, จนพวกนั้นแพร่ไปทั่วแผ่นดินชาวนิไฟ, และล่อลวงคนชอบธรรมส่วนมากจนคนเหล่านั้นลงมาเชื่อในงานของพวกเขาและมีส่วนในสิ่งของที่ปล้นมาของพวกเขา, และสมคบกับพวกเขาในการกระทำความผิดกรรมและมั่วสุมลับ.

And now behold, he had got great hold upon the hearts of the Nephites; yea, insomuch that they had become exceedingly wicked; yea, the more part of them had turned out of the way of righteousness, and did trample under their feet the commandments of God, and did turn unto their own ways, and did build up unto themselves idols of their gold and their silver.

And it came to pass that all these iniquities did come unto them in the space of not many years, insomuch that a more part of it had come unto them in the sixty and seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And they did grow in their iniquities in the sixty and eighth year also, to the great sorrow and lamentation of the righteous.

And thus we see that the Nephites did begin to dwindle in unbelief, and grow in wickedness and abominations, while the Lamanites began to grow exceedingly in the knowledge of their God; yea, they did begin to keep his statutes and commandments, and to walk in truth and uprightness before him.

And thus we see that the Spirit of the Lord began to withdraw from the Nephites, because of the wickedness and the hardness of their hearts.

And thus we see that the Lord began to pour out his Spirit upon the Lamanites, because of their easiness and willingness to believe in his words.

And it came to pass that the Lamanites did hunt the band of robbers of Gadianon; and they did preach the word of God among the more wicked part of them, insomuch that this band of robbers was utterly destroyed from among the Lamanites.

And it came to pass on the other hand, that the Nephites did build them up and support them, beginning at the more wicked part of them, until they had overspread all the land of the Nephites, and had seduced the more part of the righteous until they had come down to believe in their works and partake of their spoils, and to join with them in their secret murders and combinations.

๓๙ และดังนี้พวกเขาจึงได้เป็นฝ่ายจัดการในการปกครองแต่ฝ่ายเดียว, ถึงขนาดที่พวกเขาเหยียบย่ำไว้ใต้เท้าและโบยตีและทำร้ายและหันหลังให้ผู้ที่ยากจนและผู้ที่ย่อมนโยน, และผู้ติดตามที่ถ่อมตนของพระเจ้าเป็นเจ้า.

๔๐ และเราจึงเห็นดังนั้น่ว่าพวกเขาอยู่ในสภาพที่น่าพรั่นพรึง, และกำลังสุกงอมเพื่อความพินาศอันเป็นนิจ.

๔๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ปีที่หกสิบแปดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลงดังนี้.

And thus they did obtain the sole management of the government, insomuch that they did trample under their feet and smite and rend and turn their backs upon the poor and the meek, and the humble followers of God.

And thus we see that they were in an awful state, and ripening for an everlasting destruction.

And it came to pass that thus ended the sixty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

คำพยากรณ์ของนีไฟ, บุตรของฮีลามัน—พระผู้เป็นเจ้าทรงขู่ผู้คนของนีไฟว่าพระองค์จะเสด็จเยือนพวกเขาในพระพิโรธของพระองค์, ถึงความพินาศสิ้นของพวกเขาเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจจากความชั่วร้ายของตน. พระผู้เป็นเจ้าทรงลงทัณฑ์ผู้คนของนีไฟด้วยโรคระบาด; พวกเขาจะกลับใจและหันมาหาพระองค์. แซมิวเอล, ชาวเลมัน, พยากรณ์ต่อชาวนีไฟ.

ฮีลามัน ๗

- ๑ ดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่หกสิบเก้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนชาวนีไฟ, คือนีไฟ, บุตรของฮีลามัน, กลับมาแผ่นดินแห่งเขาเอมลาจากแผ่นดินทางเหนือ.
- ๒ เพราะท่านออกไปในบรรดาผู้คนซึ่งอยู่ในแผ่นดินทางเหนือ, และสั่งสอนพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าแก่คนทั้งหลาย, และพยากรณ์หลายเรื่องแก่พวกเขา;
- ๓ และพวกเขาปฏิเสธถ้อยคำทั้งหมดของท่าน, ถึงขนาดที่ท่านอยู่ในหมู่ชนเหล่านั้นไม่ได้, แต่กลับมาแผ่นดินอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของท่านอีก.
- ๔ และโดยเห็นว่าผู้คนอยู่ในสภาพแห่งความชั่วร้ายอันน่าพรั่นพรึงเช่นนั้น, และโจรแค้นกันเหล่านั้นเข้ามาในบัลลังก์พิพากษา—โดยที่แย่งชิงพลังอำนาจและสิทธิอำนาจของแผ่นดินไว้; ละทิ้งพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, และทำไม่ถูกต้องแม้แต่น้อยต่อพระพักตร์พระองค์; ไม่ให้ความยุติธรรมแก่ลูกหลานมนุษย์;
- ๕ กล่าวโทษคนชอบธรรมเพราะความชอบธรรมของพวกเขา; ปล่อยคนผิดและคนชั่วร้ายไว้ไม่ให้ถูกลงโทษเพราะเงินตราของพวกเขา; และยิ่งกว่านั้นยังอยู่ในตำแหน่งหัวหน้าของฝ่ายปกครอง, เพื่อปกครองและทำตามความประสงค์ของพวกเขา, เพื่อพวกเขาจะหาผลประโยชน์และคำสรรเสริญของโลก, และ, ยิ่งกว่านั้น, เพื่อพวกเขาจะประพฤติก่อการชั่วร้าย, และลักขโมย, และฆ่า, และทำตามความประสงค์ของตนเองได้ง่ายขึ้น—
- ๖ บัดนี้ความชั่วช้าสามานย์ใหญ่หลวงนี้มาสู่ชาวนีไฟ, ในเวลาเพียงไม่กี่ปี; และเมื่อนีไฟเห็นมัน, ใจท่านตันด้วยโศกเศร้าในทรวง; และท่านร้องอุทานด้วยความปวดร้าวแห่งจิตวิญญาณท่านว่า :

THE PROPHECY OF NEPHI, THE SON OF HELAMAN—
God threatens the people of Nephi that he will visit them in his anger, to their utter destruction except they repent of their wickedness. God smiteth the people of Nephi with pestilence; they repent and turn unto him. Samuel, a Lamanite, prophesies unto the Nephites.

Helaman 7

Behold, now it came to pass in the sixty and ninth year of the reign of the judges over the people of the Nephites, that Nephi, the son of Helaman, returned to the land of Zarahemla from the land northward.

For he had been forth among the people who were in the land northward, and did preach the word of God unto them, and did prophesy many things unto them;

And they did reject all his words, insomuch that he could not stay among them, but returned again unto the land of his nativity.

And seeing the people in a state of such awful wickedness, and those Gadianton robbers filling the judgment-seats—having usurped the power and authority of the land; laying aside the commandments of God, and not in the least aright before him; doing no justice unto the children of men;

Condemning the righteous because of their righteousness; letting the guilty and the wicked go unpunished because of their money; and moreover to be held in office at the head of government, to rule and do according to their wills, that they might get gain and glory of the world, and, moreover, that they might the more easily commit adultery, and steal, and kill, and do according to their own wills—

Now this great iniquity had come upon the Nephites, in the space of not many years; and when Nephi saw it, his heart was swollen with sorrow within his breast; and he did exclaim in the agony of his soul:

- ๗ โอ้, หากข้าพเจ้ามีวันเวลาของข้าพเจ้าอยู่ได้ในสมัย
ที่นี้ไฟบิดาข้าพเจ้าแรกเริ่มออกมาจากแผ่นดินแห่ง
เยรูซาเล็ม, หากข้าพเจ้าจะปิติกับท่านได้ในแผ่นดินที่
สัญญาไว้; เวลานั้นผู้คนของท่านว่าง่าย, มั่นคงที่จะ
รักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, และเชื่อฟังที่จะ
ถูกนำไปทำความชั่วช้าสามานย์; และพวกเขารวดเร็ว
ที่จะสดับฟังพระวอนขอของพระเจ้า—
- ๘ แท้จริงแล้ว, หากวันเวลาของข้าพเจ้าได้อยู่ในสมัย
นั้น, เมื่อนั้นจิตวิญญาณข้าพเจ้าคงมีปิติในความชอบ
ธรรมของพี่น้องข้าพเจ้า.
- ๙ แต่ดูเถิด, พระองค์ทรงกำหนดแก่ข้าพเจ้าแล้วว่านี่
คือวันเวลาของข้าพเจ้า, และว่าจิตวิญญาณข้าพเจ้า
จะเปี่ยมด้วยโศกเศร้าเพราะความชั่วร้ายของพี่น้อง
ข้าพเจ้า.
- ๑๐ และดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมันเกิด
ขึ้นบนหอสูง, ซึ่งอยู่ในสวนของนิไฟ, ซึ่งอยู่ริม
ทางหลวงอันนำไปสู่ตลาดใหญ่, ซึ่งอยู่ในเมืองแห่งเซ
ราเฮมลา; ฉะนั้น, นไฟคุกเข่าอยู่บนหอสูงซึ่งอยู่ในสวน
ของท่าน, ซึ่งหอสูงนั้นอยู่ใกล้กับประตูสวนอันนำไปสู่
ทางหลวงด้วย.
- ๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีคนบางคนผ่านมา
เห็นนิไฟขณะที่ท่านกำลังทูลเทจิตวิญญาณของท่าน
แด่พระผู้เป็นเจ้าบนหอสูง; และคนเหล่านั้นวิ่งไปบอก
ผู้คนถึงสิ่งที่พวกเขาเห็น, และผู้คนมารวมกันเป็นกลุ่ม
ชนเพื่อพวกเขาจะได้รู้เหตุของความโศกเศร้าใหญ่
หลวงนี้เนื่องจากความชั่วร้ายของผู้คน.
- ๑๒ และบัดนี้, เมื่อนิไฟลุกขึ้นท่านเห็นกลุ่มชนที่มารวม
กัน.
- ๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านเอ่ยปากกล่าว
แก่พวกเขาว่า : ดูเถิด, เหตุใดท่านมารวมกันอยู่เล่า ?
เพื่อข้าพเจ้าจะบอกท่านถึงความชั่วช้าสามานย์ของ
ท่านหรือ ?
- ๑๔ แท้จริงแล้ว, เพราะข้าพเจ้าขึ้นมบบนหอสูงของ
ข้าพเจ้าเพื่อจะทูลเทจิตวิญญาณของข้าพเจ้าแด่พระ
ผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า, เพราะโศกเศร้าของใจ
ข้าพเจ้า, ซึ่งเกิดขึ้นเพราะความชั่วช้าสามานย์ของ
พวกท่าน !

Oh, that I could have had my days in the days
when my father Nephi first came out of the land of
Jerusalem, that I could have joyed with him in the
promised land; then were his people easy to be en-
treated, firm to keep the commandments of God, and
slow to be led to do iniquity; and they were quick to
hearken unto the words of the Lord—

Yea, if my days could have been in those days,
then would my soul have had joy in the righteous-
ness of my brethren.

But behold, I am consigned that these are my days,
and that my soul shall be filled with sorrow because
of this the wickedness of my brethren.

And behold, now it came to pass that it was upon a
tower, which was in the garden of Nephi, which was
by the highway which led to the chief market, which
was in the city of Zarahemla; therefore, Nephi had
bowed himself upon the tower which was in his gar-
den, which tower was also near unto the garden gate
by which led the highway.

And it came to pass that there were certain men
passing by and saw Nephi as he was pouring out his
soul unto God upon the tower; and they ran and told
the people what they had seen, and the people came
together in multitudes that they might know the
cause of so great mourning for the wickedness of the
people.

And now, when Nephi arose he beheld the multi-
tudes of people who had gathered together.

And it came to pass that he opened his mouth and
said unto them: Behold, why have ye gathered your-
selves together? That I may tell you of your iniqui-
ties?

Yea, because I have got upon my tower that I
might pour out my soul unto my God, because of the
exceeding sorrow of my heart, which is because of
your iniquities!

- ๑๕ และเพราะความโศกเศร้าและการคร่ำครวญของข้าพเจ้าท่านจึงมารวมกันอยู่, และประหลาดใจ; แท้จริงแล้ว, และท่านจำเป็นยิ่งนักที่จะประหลาดใจ; แท้จริงแล้ว, ท่านควรประหลาดใจเพราะท่านยอมตนจนมารยึดครองใจท่านอย่างแน่นแนเช่นนี้.
- ๑๖ แท้จริงแล้ว, ท่านเปิดทางได้อย่างไรแก่การชักจูงของเขาผู้กำลังพยายามเหวี่ยงจิตวิญญาณท่านลงไปสู่ความเศร้าหมองอันเป็นนิรันดร์และวิบัติอันหาได้สิ้นสุดไม่ ?
- ๑๗ โอท่านจงกลับใจ, ท่านจงกลับใจ ! เพราะเหตุอันใดท่านจะตายเล่า ? จงหันมา, หันมาสู่พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของท่านเถิด. เหตุใดพระองค์จึงทรงทอดทิ้งท่านเล่า ?
- ๑๘ มันเป็นเพราะท่านทำใจแข็งกระด้าง; แท้จริงแล้ว, ท่านไม่สดับฟังสุรเสียงของพระเมษบาลผู้ประเสริฐ; แท้จริงแล้ว, ท่านยั่วพระองค์ให้ทรงมีพระพิโรธต่อท่าน.
- ๑๙ และดูเถิด, แทนที่จะทรงรวมพวกท่าน, เว้นแต่ท่านจะกลับใจ, ดูเถิด, พระองค์จะทรงทำให้ท่านกระจัดกระจายไปจนท่านจะกลายเป็นมังสาหารสำหรับสุนัขและสัตว์ป่ากินเนื้อ.
- ๒๐ โอ, ท่านลืมพระผู้เป็นเจ้าของท่านได้อย่างไรในวันนั้นเองที่พระองค์ทรงปลดปล่อยท่าน ?
- ๒๑ แต่ดูเถิด, มันเป็นไปได้เพื่อหาผลประโยชน์, เพื่อให้มนุษย์สรรเสริญ, แท้จริงแล้ว, และเพื่อท่านจะได้ทองและเงิน. และท่านหมกมุ่นอยู่กับความมั่งคั่งและสิ่งไร้ประโยชน์ของโลกนี้, เพื่อสิ่งเหล่านี้ท่านจึงกระทำความผิดกรรม, และปล้นสะดม, และขโมย, และเป็นพยานเท็จปรักปรำเพื่อนบ้านท่าน, และทำความชั่วช้าสามานย์นานัปการ.
- ๒๒ และเพราะเหตุนี้วิบัติจะมาถึงท่านเว้นแต่ท่านจะกลับใจ. เพราะหากท่านจะไม่กลับใจ, ดูเถิด, เมืองยิ่งใหญ่, และบรรดาเมืองยิ่งใหญ่ทั้งปวงเหล่านั้นด้วยซึ่งอยู่รายรอบ, ซึ่งอยู่ในแผ่นดินที่เราครอบครอง, จะถูกยึดไปจนท่านจะไม่มีที่อยู่ในเมืองเหล่านั้น; เพราะดูเถิด, พระเจ้าจะไม่ประทานกำลังให้ท่าน, ดังที่พระองค์ประทานมาแล้วก่อนหน้านั้น, เพื่อยืนหยัดต่อสู้ศัตรูของท่าน.

And because of my mourning and lamentation ye have gathered yourselves together, and do marvel; yea, and ye have great need to marvel; yea, ye ought to marvel because ye are given away that the devil has got so great hold upon your hearts.

Yea, how could you have given way to the enticing of him who is seeking to hurl away your souls down to everlasting misery and endless wo?

O repent ye, repent ye! Why will ye die? Turn ye, turn ye unto the Lord your God. Why has he forsaken you?

It is because you have hardened your hearts; yea, ye will not hearken unto the voice of the good shepherd; yea, ye have provoked him to anger against you.

And behold, instead of gathering you, except ye will repent, behold, he shall scatter you forth that ye shall become meat for dogs and wild beasts.

O, how could you have forgotten your God in the very day that he has delivered you?

But behold, it is to get gain, to be praised of men, yea, and that ye might get gold and silver. And ye have set your hearts upon the riches and the vain things of this world, for the which ye do murder, and plunder, and steal, and bear false witness against your neighbor, and do all manner of iniquity.

And for this cause wo shall come unto you except ye shall repent. For if ye will not repent, behold, this great city, and also all those great cities which are round about, which are in the land of our possession, shall be taken away that ye shall have no place in them; for behold, the Lord will not grant unto you strength, as he has hitherto done, to withstand against your enemies.

๒๓ เพราะดูเถิด, พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า : เราจะไม่สำแดง
พลังกำลังของเรากับคนชั่วร้าย, กับคนหนึ่งมากกว่า
อีกคนหนึ่ง, นอกจากกับคนที่กลับใจจากบาปของพวกเขา,
เขา, และสดับฟังคำของเรา. ฉะนั้น, พี่น้องข้าพเจ้า,
บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเห็น, ว่าจะเป็นการดีสำหรับ
ชาวเลมมันมากกว่าท่านเว้นแต่ท่านจะกลับใจ.

๒๔ เพราะดูเถิด, พวกเขาชอบธรรมยิ่งกว่าท่าน, เพราะ
พวกเขาไม่ได้ทำบาปกับความรู้อันมากยิ่งซึ่งพวกท่าน
ได้รับ; ฉะนั้นพระเจ้าจะทรงเมตตาพวกเขา; แท้จริง
แล้ว, พระองค์จะทรงทำให้วันเวลาของพวกเขา
ขึ้นและเพิ่มจำนวนพงศ์พันธุ์ของพวกเขา, แม้ขณะที่
ท่านถูกทำลายจนสิ้นเว้นแต่ท่านจะกลับใจ.

๒๕ แท้จริงแล้ว, วิบัติจะมีแก่ท่านเพราะความน่าชิงชัง
ร้ายแรงนั้นซึ่งมีอยู่ในบรรดาพวกท่าน; และท่านเป็น
หนึ่งเดียวกับมัน, แท้จริงแล้ว, กับกองโจรลับนั้นซึ่งก่อ
ตั้งโดยแกดิแอนตัน !

๒๖ แท้จริงแล้ว, วิบัติจะมาถึงท่านเพราะความถือดีนั้น
ซึ่งท่านยอมให้เข้ามาในใจท่าน, ซึ่งทำให้ท่านทะนงตน
เหนือสิ่งที่ดีงามเพราะทรัพย์สินอันมีค่ายิ่งของท่าน !

๒๗ แท้จริงแล้ว, วิบัติจะมีแก่ท่านเพราะความชั่วร้าย
และความน่าชิงชังของท่าน !

๒๘ และเว้นแต่ท่านกลับใจท่านจะตาย; แท้จริงแล้ว,
แม้ผืนแผ่นดินของท่านก็จะเอาไปจากท่าน, และท่าน
จะถูกทำลายไปจากพื้นพิภพ.

๒๙ ดูเถิดบัดนี้, ข้าพเจ้าไม่กล่าวด้วยตัวข้าพเจ้าเองว่า
เรื่องเหล่านี้จะเป็นไป, เพราะไม่ใช่ด้วยตัวข้าพเจ้าที่
ข้าพเจ้ารู้เรื่องเหล่านี้; แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้ารู้ว่าเรื่อง
เหล่านี้จริงเพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้เป็นที่
รู้แก่ข้าพเจ้า, ฉะนั้นข้าพเจ้าเป็นพยานว่าเรื่องเหล่านี้
จะเป็นไป.

For behold, thus saith the Lord: I will not show
unto the wicked of my strength, to one more than the
other, save it be unto those who repent of their sins,
and hearken unto my words. Now therefore, I would
that ye should behold, my brethren, that it shall be
better for the Lamanites than for you except ye shall
repent.

For behold, they are more righteous than you, for
they have not sinned against that great knowledge
which ye have received; therefore the Lord will be
merciful unto them; yea, he will lengthen out their
days and increase their seed, even when thou shalt
be utterly destroyed except thou shalt repent.

Yea, wo be unto you because of that great abomi-
nation which has come among you; and ye have
united yourselves unto it, yea, to that secret band
which was established by Gadianton!

Yea, wo shall come unto you because of that pride
which ye have suffered to enter your hearts, which
has lifted you up beyond that which is good because
of your exceedingly great riches!

Yea, wo be unto you because of your wickedness
and abominations!

And except ye repent ye shall perish; yea, even
your lands shall be taken from you, and ye shall be
destroyed from off the face of the earth.

Behold now, I do not say that these things shall be,
of myself, because it is not of myself that I know
these things; but behold, I know that these things are
true because the Lord God has made them known
unto me, therefore I testify that they shall be.

อีลามัน ๘

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อนี้ไฟกล่าว ถ้อยคำเหล่านั้นแล้ว, ดูเถิด, มีคนที่เป็นผู้พิพากษา, ซึ่งเป็นสมาชิกกองโจรลับของแกติแอนตันด้วย, และพวกเขาโกรธ, และพวกเขาร้องคัดค้านท่าน, โดยกล่าวแก่ผู้คนว่า : เหตุใดท่านจึงไม่จับชายผู้นี้และนำเขาออกมา, เพื่อจะกล่าวโทษตามความผิดที่เขาทำ ?
- ๒ เหตุใดท่านจึงมาดูชายผู้นี้, และฟังเขาสบประมาทผู้คนเหล่านั้นและติเตียนกฎของเรา ?
- ๓ เพราะดูเถิด, นี้ไฟพูดกับพวกเขาเกี่ยวกับความทุจริตของกฎของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, นี้ไฟพูดหลายเรื่องซึ่งเขียนไว้ไม่ได้; และท่านไม่ได้พูดสิ่งใดที่ตรงกันข้ามกับพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า.
- ๔ และผู้พิพากษาเหล่านั้นโกรธท่านเพราะท่านพูดอย่างเปิดเผยกับพวกเขาเกี่ยวกับงานลับแห่งความมืดของพวกเขา; กระนั้นก็ตาม, พวกเขาไม่กล้าจับท่านด้วยมือตนเอง, เพราะพวกเขาเกรงกลัวผู้คนที่เกลียดคนเหล่านั้นจะร้องคัดค้านพวกเขา.
- ๕ ฉะนั้นพวกเขาร้องต่อผู้คน, มีความว่า : เหตุใดท่านจึงยอมให้ชายผู้นี้สบประมาทเรา ? เพราะดูเถิดเขากล่าวโทษคนพวกนี้ทั้งหมด, แม้จนถึงความพินาศ; แท้จริงแล้ว, และว่าเมืองยิ่งใหญ่เหล่านั้นของเราจะถูกช่วงชิงไปจากเราด้วย, ว่าเราจะไม่มีที่อยู่ในเมืองของเรา.
- ๖ และบัดนี้เรารู้ว่าเป็นไปไม่ได้, เพราะดูเถิด, เรามีพลัง, และเมืองของเรายิ่งใหญ่, ฉะนั้นศัตรูของเราจะมีพลังเหนือเราไม่ได้.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขายั่วยุผู้คนให้เกิดโทสะต่อต้านนี้ไฟดังนี้, และทำให้เกิดความขัดแย้งในบรรดาคนเหล่านั้น; เพราะมีบางคนที่ร้องว่า : อย่ายุ่งกับชายผู้นี้, เพราะเขาเป็นคนดี, และสิ่งเหล่านั้นที่เขากล่าวจะบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอนเว้นแต่เราจะกลับใจ;
- ๘ แท้จริงแล้ว, ดูเถิด, การพิพากษาทั้งหมดซึ่งเขาเป็นพยานแก่เราจะมาสู่เรา; เพราะเรารู้ว่าเขาเป็นพยานถูกต้องแก่เราเกี่ยวกับความชั่วช้าสามัญของเรา. และดูเถิดมันมีอยู่มากมายนัก, และเขารู้เรื่องทั้งหมดที่จะเกิดกับเราเช่นเดียวกันกับที่เขารู้ถึงความชั่วช้าสามัญของเรา;

Helaman 8

And now it came to pass that when Nephi had said these words, behold, there were men who were judges, who also belonged to the secret band of Gadianton, and they were angry, and they cried out against him, saying unto the people: Why do ye not seize upon this man and bring him forth, that he may be condemned according to the crime which he has done?

Why seest thou this man, and hearest him revile against this people and against our law?

For behold, Nephi had spoken unto them concerning the corruptness of their law; yea, many things did Nephi speak which cannot be written; and nothing did he speak which was contrary to the commandments of God.

And those judges were angry with him because he spake plainly unto them concerning their secret works of darkness; nevertheless, they durst not lay their own hands upon him, for they feared the people lest they should cry out against them.

Therefore they did cry unto the people, saying: Why do you suffer this man to revile against us? For behold he doth condemn all this people, even unto destruction; yea, and also that these our great cities shall be taken from us, that we shall have no place in them.

And now we know that this is impossible, for behold, we are powerful, and our cities great, therefore our enemies can have no power over us.

And it came to pass that thus they did stir up the people to anger against Nephi, and raised contentions among them; for there were some who did cry out: Let this man alone, for he is a good man, and those things which he saith will surely come to pass except we repent;

Yea, behold, all the judgments will come upon us which he has testified unto us; for we know that he has testified aright unto us concerning our iniquities. And behold they are many, and he knoweth as well all things which shall befall us as he knoweth of our iniquities;

- ๙ แท้จริงแล้ว, และดูเถิด, หากเขาไม่ได้เป็นศาสดาพยากรณ์เขาจะเป็นพยานเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้นไม่ได้.
- ๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนพวกนั้นที่หามายมันจะทำลายนิไฟถูกบีบบังคับไม่ให้จับท่าน, เพราะความเกรงกลัวของพวกเขา; ฉะนั้นท่านจึงเริ่มพูดกับพวกเขาอีก, โดยเห็นว่าท่านได้รับความนิยมในสายตาของคนบางคน, ถึงขนาดที่พวกที่เกลียดเกิดความเกรงกลัว.
- ๑๑ ฉะนั้นท่านถูกบีบบังคับให้พูดกับพวกเขาต่อไปมีความว่า : ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านไม่เคยอ่านหรือว่าพระผู้เป็นเจ้าประทานพลังให้ชายผู้หนึ่ง, แม้โมเสส, ให้ฟาดผืนน้ำแห่งทะเลแดง, และมันแยกไปทางโน้นและทางนี้, จนชาวอิสราเอล, ผู้เป็นบรรพบุรุษของเรา, ผ่านมาบนแผ่นดินแห้ง, และผืนน้ำประสานกันดังเดิมท่วมกองทัพอียิปต์และกลืนคนเหล่านั้นสิ้น ?
- ๑๒ และบัดนี้ดูเถิด, หากพระผู้เป็นเจ้าประทานพลังเช่นนั้นแก่ชายผู้หนึ่ง, แล้วเหตุใดพวกท่านจึงเถียงกันเอง, และกล่าวว่าพระองค์ไม่ประทานพลังให้ข้าพเจ้าซึ่งโดยพลังนั้นข้าพเจ้าจะรู้เกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมาสู่ท่านเว้นแต่ท่านจะกลับใจ ?
- ๑๓ แต่, ดูเถิด, ท่านไม่เพียงแต่ปฏิเสธถ้อยคำข้าพเจ้า, แต่ท่านยังปฏิเสธถ้อยคำทั้งหมดซึ่งบรรพบุรุษของเราพูดไว้ด้วย, และถ้อยคำซึ่งโมเสส, ชายผู้หนึ่ง, ผู้ได้รับพลังยิ่งใหญ่เช่นนั้นพูดไว้, แท้จริงแล้ว, ถ้อยคำซึ่งท่านพูดไว้เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์.
- ๑๔ แท้จริงแล้ว, ท่านไม่ได้เป็นพยานหรือว่าพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ? และท่านยกอุทกของเหลืองขึ้นในแดนทุรกันดารฉินไค, แม้ฉินไคนั้นพระองค์ผู้จะเสด็จมาจะถูกยกขึ้น.
- ๑๕ และมากเท่าที่มองดูนั้นจะมีชีวิตฉินไค, แม้มากเท่าที่มองดูพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าด้วยศรัทธา, โดยมีวิญญาณที่สำนึกผิด, จะได้มีชีวิตฉินไคนั้น, แม้จนไปสู่ชีวิตนั้นซึ่งเป็นชีวิตนิรันดร์.
- ๑๖ และบัดนี้ดูเถิด, โมเสสไม่เพียงเป็นพยานเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้, แต่ศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายด้วย, นับแต่วันเวลาของท่านแม้จนถึงวันเวลาของอับราฮัม.
- ๑๗ แท้จริงแล้ว, และดูเถิด, อับราฮัมเห็นการเสด็จมาของพระองค์, และเปี่ยมด้วยความยินดีและชื่นชมยินดี.

Yea, and behold, if he had not been a prophet he could not have testified concerning those things.

And it came to pass that those people who sought to destroy Nephi were compelled because of their fear, that they did not lay their hands on him; therefore he began again to speak unto them, seeing that he had gained favor in the eyes of some, insomuch that the remainder of them did fear.

Therefore he was constrained to speak more unto them saying: Behold, my brethren, have ye not read that God gave power unto one man, even Moses, to smite upon the waters of the Red Sea, and they parted hither and thither, insomuch that the Israelites, who were our fathers, came through upon dry ground, and the waters closed upon the armies of the Egyptians and swallowed them up?

And now behold, if God gave unto this man such power, then why should ye dispute among yourselves, and say that he hath given unto me no power whereby I may know concerning the judgments that shall come upon you except ye repent?

But, behold, ye not only deny my words, but ye also deny all the words which have been spoken by our fathers, and also the words which were spoken by this man, Moses, who had such great power given unto him, yea, the words which he hath spoken concerning the coming of the Messiah.

Yea, did he not bear record that the Son of God should come? And as he lifted up the brazen serpent in the wilderness, even so shall he be lifted up who should come.

And as many as should look upon that serpent should live, even so as many as should look upon the Son of God with faith, having a contrite spirit, might live, even unto that life which is eternal.

And now behold, Moses did not only testify of these things, but also all the holy prophets, from his days even to the days of Abraham.

Yea, and behold, Abraham saw of his coming, and was filled with gladness and did rejoice.

๑๘ แท้จริงแล้ว, และดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าไม่เพียงอับราฮัมที่รู้เรื่องเหล่านี้, แต่ยังมีหลายคนที่ได้รับเรียกโดยระเบียบของพระผู้เป็นเจ้าก่อนวันเวลาของอับราฮัม; แท้จริงแล้ว, แม้ตามระเบียบของพระบุตรของพระองค์; และการนี้เพื่อจะแสดงแก่ผู้คน, หลายพันปีก่อนการเสด็จมาของพระองค์, ว่าแม้การไถ่ก็จะมาถึงพวกเขา.

๑๙ และบัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านรู้, ว่าเมื่อนับแต่วันเวลาของอับราฮัมมีศาสดาพยากรณ์หลายคนที่เป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้; แท้จริงแล้ว, ดูเถิด, ศาสดาพยากรณ์ซึ่งสืบเป็นพยานอย่างอาจหาญ; ซึ่งเพราะการนี้ท่านจึงถูกสังหาร.

๒๐ และดูเถิด, ซินัคด้วย, และอิไซัสด้วย, และอิสยาห์ด้วย, และเยเรมีย์, (เยเรมีย์คือศาสดาพยากรณ์คนเดียวที่พยานถึงความพินาศของเยรูซาเล็ม) และบัดนี้เรารู้ว่าเยรูซาเล็มถูกทำลายแล้วตามถ้อยคำของเยเรมีย์. โอแล้วเหตุใดพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าจึงจะไม่เสด็จมา, ตามคำพยากรณ์ของท่านเล่า?

๒๑ และบัดนี้ท่านจะเถียงหรือว่าเยรูซาเล็มไม่ถูกทำลาย? ท่านจะกล่าวหรือว่าบรรดาบุตรของเศเดคียาห์ไม่ถูกสังหาร, ทั้งหมดเว้นแต่มีวเล็ค? แท้จริงแล้ว, และท่านไม่เห็นหรือว่าพงศ์พันธุ์ของเศเดคียาห์อยู่กับเรา, และพวกเขาถูกขับไล่ออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม? แต่ดูเถิด, นี่ไม่ใช่ทั้งหมด—

๒๒ ลีไฮบิดาเรถูกไล่ออกจากเยรูซาเล็มเพราะท่านเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้. นิไฟเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้ด้วย, และบรรพบุรุษของเราแทบทั้งหมดด้วย, แม้ลงมาจนถึงเวลานี้; แท้จริงแล้ว, คนเหล่านี้เป็นพยานถึงการเสด็จมาของพระคริสต์, และตั้งตารอ, และชื่นชมยินดีในวันที่จะมาถึงของพระองค์.

๒๓ และดูเถิด, พระองค์ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้า, และพระองค์ทรงอยู่กับคนเหล่านั้น, และทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์ต่อพวกเขา, ว่าพระองค์ทรงไถ่พวกเขา; และพวกเขาน้อมสรรเสริญพระองค์, เพราะสิ่งที่จะมาถึงนั้น.

Yea, and behold I say unto you, that Abraham not only knew of these things, but there were many before the days of Abraham who were called by the order of God; yea, even after the order of his Son; and this that it should be shown unto the people, a great many thousand years before his coming, that even redemption should come unto them.

And now I would that ye should know, that even since the days of Abraham there have been many prophets that have testified these things; yea, behold, the prophet Zenos did testify boldly; for the which he was slain.

And behold, also Zenock, and also Ezias, and also Isaiah, and Jeremiah, (Jeremiah being that same prophet who testified of the destruction of Jerusalem) and now we know that Jerusalem was destroyed according to the words of Jeremiah. O then why not the Son of God come, according to his prophecy?

And now will you dispute that Jerusalem was destroyed? Will ye say that the sons of Zedekiah were not slain, all except it were Mulek? Yea, and do ye not behold that the seed of Zedekiah are with us, and they were driven out of the land of Jerusalem? But behold, this is not all—

Our father Lehi was driven out of Jerusalem because he testified of these things. Nephi also testified of these things, and also almost all of our fathers, even down to this time; yea, they have testified of the coming of Christ, and have looked forward, and have rejoiced in his day which is to come.

And behold, he is God, and he is with them, and he did manifest himself unto them, that they were redeemed by him; and they gave unto him glory, because of that which is to come.

๒๔ และบัดนี้, โดยที่เห็นว่าท่านรู้เรื่องเหล่านี้และปฏิเสธมันไม่ได้เว้นแต่จะพูดเท็จ, ฉะนั้นในการนี้ท่านทำบาป, เพราะท่านปฏิเสธเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด, ทั้งที่มีหลักฐานมากมายเช่นนี้ซึ่งท่านได้รับ; แท้จริงแล้ว, แม้ท่านได้รับทุกสิ่ง, ทั้งสิ่งในสวรรค์, และสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในแผ่นดินโลก, เพื่อเป็นพยานว่าสิ่งเหล่านี้จริง.

๒๕ แต่ดูเถิด, ท่านปฏิเสธความจริง, และกบฏต่อพระเจ้าเป็นเจ้าผู้บริสุทธิ์ของท่าน; และแม้ในเวลานี้, แทนที่จะสะสมทรัพย์สมบัติในสวรรค์เพื่อตน, ซึ่งที่นั่นไม่มีสิ่งใดเน่าเปื่อย, และที่นั่นไม่มีสิ่งใดที่ไม่สะอาดจะเข้าไปได้, ท่านกำลังกอบโกยเอาพระพิโรธไว้เพื่อตนเองในวันแห่งการพิพากษา.

๒๖ แท้จริงแล้ว, แม้ในเวลานี้ท่านกำลังสุกงอม, สำหรับความพินาศอันเป็นนิจ, เพราะการกระทำฆาตกรรมของท่านและการผิดประเวณีและความชั่วร้ายของท่าน; แท้จริงแล้ว, และเว้นแต่ท่านจะกลับใจมันจะมาถึงท่านในไม่ช้า.

๒๗ แท้จริงแล้ว, ดูเถิดบัดนี้มันอยู่แม้ที่ประตูของท่าน; แท้จริงแล้ว, ท่านจงไปยังบัลลังก์พิพากษา, และค้นดู; และดูเถิด, ผู้พิพากษาของท่านถูกลอบสังหาร, และเขานอนจมกองเลือด; และเขาถูกน้องชายของเขา, ซึ่งพยายามจะนั่งบัลลังก์พิพากษาลอบสังหาร.

๒๘ และดูเถิด, พวกเขาเป็นสมาชิกกองโจรลับของท่าน, ซึ่งผู้ตั้งมั่นคือแก๊งค์แอนทอนและมารร้ายผู้พยายามทำลายจิตวิญญาณมนุษย์.

And now, seeing ye know these things and cannot deny them except ye shall lie, therefore in this ye have sinned, for ye have rejected all these things, notwithstanding so many evidences which ye have received; yea, even ye have received all things, both things in heaven, and all things which are in the earth, as a witness that they are true.

But behold, ye have rejected the truth, and rebelled against your holy God; and even at this time, instead of laying up for yourselves treasures in heaven, where nothing doth corrupt, and where nothing can come which is unclean, ye are heaping up for yourselves wrath against the day of judgment.

Yea, even at this time ye are ripening, because of your murders and your fornication and wickedness, for everlasting destruction; yea, and except ye repent it will come unto you soon.

Yea, behold it is now even at your doors; yea, go ye in unto the judgment-seat, and search; and behold, your judge is murdered, and he lieth in his blood; and he hath been murdered by his brother, who seeketh to sit in the judgment-seat.

And behold, they both belong to your secret band, whose author is Gadian-ton and the evil one who seeketh to destroy the souls of men.

อีลามัน ๙

- ๑ ดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อนิไฟพูด ถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, คนบางคนซึ่งอยู่ในบรรดาพวกเขาวิ่งไปบัลลังก์พิพากษา; แท้จริงแล้ว, แม้มีห้าคนที่ไป, และพวกเขาพูดกัน, ขณะที่ไปว่า :
- ๒ ดูเถิด, บัดนี้เราจะรู้ถึงความแน่นอนว่าชายผู้นี้เป็น ศาสดาพยากรณ์และพระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาให้เขา พยากรณ์เรื่องอัศจรรย์เช่นนั้นแก่เราหรือไม่. ดูเถิด, เราไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงกระทำ; แท้จริงแล้ว, เราไม่ เชื่อว่าเขาเป็นศาสดาพยากรณ์; กระนั้นก็ตาม, หาก เรื่องที่เขากล่าวเกี่ยวกับหัวหน้าผู้พิพากษาจริง, คือเขา ตาย, เมื่อนั้นเราจึงจะเชื่อว่าถ้อยคำอื่น ๆ ที่เขาพูดเป็น เรื่องจริง.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขารวิ่งไปอย่าง สุดกำลัง, และเข้ามาถึงบัลลังก์พิพากษา; และดูเถิด, หัวหน้าผู้พิพากษาล้มอยู่ที่พื้นดิน, และนอนจมกอง เลือด.
- ๔ และบัดนี้ดูเถิด, เมื่อพวกเขาเห็นเช่นนั้นพวกเขาฉงน ยิง, ถึงขนาดที่พวกเขาล้มลงสู่พื้นดิน; เพราะพวกเขา ไม่เชื่อคำที่นิไฟพูดเกี่ยวกับหัวหน้าผู้พิพากษา.
- ๕ แต่บัดนี้, เมื่อเห็นแล้วพวกเขาเชื่อ, และความกลัว เกิดแก่พวกเขาเกลือกการพิพากษาทั้งหมดที่นิไฟพูด ไว้จะเกิดแก่ผู้คน; ฉะนั้นพวกเขาตัวสั่น, และล้มลงสู่ พื้นดิน.
- ๖ บัดนี้, ในทันทีเมื่อผู้พิพากษาถูกลอบสังหาร—เขา ถูกแทงโดยน้องชายของเขาซึ่งแต่งกายอำพราง, และ เขาหลบหนีไป, และพวกผู้รับใช้วิ่งไปบอกผู้คน, ส่ง เสียงร้องบอกเรื่องการลอบสังหารในบรรดาพวกเขา;
- ๗ และดูเถิดผู้คนมารวมกันที่บัลลังก์พิพากษา—และ ดูเถิด, ยังความแปลกใจให้พวกเขา พวกเขาเห็นคนทั้ง ห้าที่ล้มอยู่ที่พื้นดิน.
- ๘ และบัดนี้ดูเถิด, ผู้คนหาเรื่องเกี่ยวกับกลุ่มชนซึ่งไป รวมกันที่สวนของนิไฟไม่; ฉะนั้นพวกเขาจึงกล่าวใน บรรดาพวกเขาเองว่า : คนเหล่านี้คือผู้ที่ลอบสังหารผู้ พิพากษา, และพระผู้เป็นเจ้าทรงลงทัณฑ์พวกเขาเพื่อ พวกเขาจะหลบหนีเราไปไม่ได้.

Helaman 9

Behold, now it came to pass that when Nephi had spoken these words, certain men who were among them ran to the judgment-seat; yea, even there were five who went, and they said among themselves, as they went:

Behold, now we will know of a surety whether this man be a prophet and God hath commanded him to prophesy such marvelous things unto us. Behold, we do not believe that he hath; yea, we do not believe that he is a prophet; nevertheless, if this thing which he has said concerning the chief judge be true, that he be dead, then will we believe that the other words which he has spoken are true.

And it came to pass that they ran in their might, and came in unto the judgment-seat; and behold, the chief judge had fallen to the earth, and did lie in his blood.

And now behold, when they saw this they were astonished exceedingly, insomuch that they fell to the earth; for they had not believed the words which Nephi had spoken concerning the chief judge.

But now, when they saw they believed, and fear came upon them lest all the judgments which Nephi had spoken should come upon the people; therefore they did quake, and had fallen to the earth.

Now, immediately when the judge had been murdered—he being stabbed by his brother by a garb of secrecy, and he fled, and the servants ran and told the people, raising the cry of murder among them;

And behold the people did gather themselves together unto the place of the judgment-seat—and behold, to their astonishment they saw those five men who had fallen to the earth.

And now behold, the people knew nothing concerning the multitude who had gathered together at the garden of Nephi; therefore they said among themselves: These men are they who have murdered the judge, and God has smitten them that they could not flee from us.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาจับพวกนั้น, และมัดพวกเขาและโยนเข้าเรือนจำ. และมีถ้อยแถลงส่งออกไปภายนอกว่าผู้พิพากษาถูกสังหาร, และว่าฆาตกรถูกจับเข้าเรือนจำแล้ว.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในวันพรุ่งผู้คนมาชุมนุมกันเพื่อคร่ำครวญและเพื่ออดอาหาร, ในพิธีฝังศพผู้พิพากษาสูงสุดซึ่งถูกสังหาร.

๑๑ และดังนั้นบรรดาผู้พิพากษาซึ่งอยู่ในสวนของนีไฟด้วย, และได้ยินถ้อยคำของท่าน, มารวมกันในพิธีฝังศพด้วย.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาสอบถามในบรรดาผู้คน, โดยกล่าวว่า : คนห้าคนที่ส่งมาสอบถามเกี่ยวกับหัวหน้าผู้พิพากษาว่าเขาตายหรือไม่นั้นอยู่ที่ไหน ? และพวกเขาตอบว่า : เกี่ยวกับคนห้าคนที่ท่านว่าท่านส่งมา, เราไม่รู้; แต่มีห้าคนที่ เป็นฆาตกร, ซึ่งเราจับเข้าเรือนจำแล้ว.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้พิพากษาปรารภนาให้นำพวกเขามา; และพวกเขาถูกนำตัวมา, และดูเถิด, พวกเขาเป็นคนห้าคนที่ส่งมา; และดูเถิด, ผู้พิพากษาสอบถามพวกเขาเพื่อจะรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้, และพวกเขาบอกคนเหล่านั้นถึงเรื่องทั้งหมดที่พวกเขาทำไป, โดยกล่าวว่า :

๑๔ เราวิ่งมาถึงสถานที่บัลลังก์พิพากษา, และเมื่อเราเห็นทุกสิ่งแม้มันที่นีไฟเป็นพยานไว้แล้ว, เราจนถึงขนาดที่เราล้มลงสู่พื้นดิน; และเมื่อเราหายจนแล้ว, ดูเถิดพวกเขาก็จับเรามาเข้าเรือนจำ.

๑๕ บัดนี้, เรื่องการลอบสังหารชายผู้นี้, เราไม่รู้ไม่ว่าใครทำ; และเราไม่รู้เพียงเท่านี้คือ, เราวิ่งมาตามที่ท่านปรารภนา, และดูเถิดเขาตายเสียแล้ว, ตามถ้อยคำของนีไฟ.

๑๖ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกผู้พิพากษาอรรหาธิบายเรื่องแก่ผู้คน, และร้องกล่าวโทษนีไฟ, โดยกล่าวว่า : ดูเถิด, เราเห็นว่านีไฟผู้นี้ต้องตกลงกับใครสักคนให้สังหารผู้พิพากษา, และแล้วเขาจะได้ประกาศเรื่องนี้แก่เรา, เพื่อเขาจะทำให้เราเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่ความเชื่อของเขา, เพื่อเขาจะยกตนเป็นคนยิ่งใหญ่, ผู้ที่พระเจ้าเป็นเจ้าทรงเลือก, และเป็นศาสดาพยากรณ์.

And it came to pass that they laid hold on them, and bound them and cast them into prison. And there was a proclamation sent abroad that the judge was slain, and that the murderers had been taken and were cast into prison.

And it came to pass that on the morrow the people did assemble themselves together to mourn and to fast, at the burial of the great chief judge who had been slain.

And thus also those judges who were at the garden of Nephi, and heard his words, were also gathered together at the burial.

And it came to pass that they inquired among the people, saying: Where are the five who were sent to inquire concerning the chief judge whether he was dead? And they answered and said: Concerning this five whom ye say ye have sent, we know not; but there are five who are the murderers, whom we have cast into prison.

And it came to pass that the judges desired that they should be brought; and they were brought, and behold they were the five who were sent; and behold the judges inquired of them to know concerning the matter, and they told them all that they had done, saying:

We ran and came to the place of the judgment-seat, and when we saw all things even as Nephi had testified, we were astonished insomuch that we fell to the earth; and when we were recovered from our astonishment, behold they cast us into prison.

Now, as for the murder of this man, we know not who has done it; and only this much we know, we ran and came according as ye desired, and behold he was dead, according to the words of Nephi.

And now it came to pass that the judges did expound the matter unto the people, and did cry out against Nephi, saying: Behold, we know that this Nephi must have agreed with some one to slay the judge, and then he might declare it unto us, that he might convert us unto his faith, that he might raise himself to be a great man, chosen of God, and a prophet.

- ๑๗ และบัดนี้ดูเถิด, เราจะเปิดโปงชายผู้นี้, และเขาจะสารภาพความผิดของเขาและให้เรารู้ถึงฆาตกรตัวจริงที่สังหารผู้พิพากษา.
- ๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนทั้งห้าได้รับการปล่อยตัวในวันฝังศพ. กระนั้นก็ตาม, พวกเขาติเตียนพวกผู้พิพากษาเกี่ยวกับถ้อยคำที่พวกเขาได้พูดปรักปรำนี้ไฟ, และได้แย้งกับคนเหล่านั้นทีละคน, ถึงขนาดที่ทำให้คนเหล่านั้นจ้าน.
- ๑๙ กระนั้นก็ตาม, คนเหล่านั้นยังได้จับไฟมามัดและพามาอยู่ต่อหน้าฝูงชน, และพวกเขาเริ่มไต่สวนท่านในหลายวิธีเพื่อจะ让您ท่านกล่าววาจาหักล้างตนเอง, เพื่อจะได้กล่าวหาท่านให้ถึงตาย—
- ๒๐ โดยกล่าวแก่ท่านว่า : ท่านคือผู้สมรู้ร่วมคิด; ใครคือชายผู้ที่ได้กระทำฆาตกรรมนี้ ? บัดนี้จงบอกเรา, และยอมรับความผิดของท่าน; โดยกล่าวว่า, ดูเถิดนี่คือเงินตรา; และเราจะให้ท่านมีชีวิตอยู่ด้วยหากท่านจะบอกเรา, และยอมรับสิ่งที่ท่านตกลงไว้กับเขา.
- ๒๑ แต่ไฟกล่าวแก่พวกเขาว่า : โอท่านคนโง่, ท่านผู้มีใจที่มิได้เข้าสู่หนัด, ท่านคนมืดบอด, และท่านคนดื้อรั้น, ท่านรู้ไหมว่าพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของท่านจะปล่อยให้ท่านเดินไปในทางบาปของท่านอีกนานเท่าไร ?
- ๒๒ โอท่านควรเริ่มคร่ำครวญและโศกเศร้า, เพราะความพินาศใหญ่หลวงซึ่งเวลานี้คอยท่านอยู่, เว้นแต่ท่านจะกลับใจ.
- ๒๓ ดูเถิดท่านกล่าวว่าข้าพเจ้าตกลงกับชายผู้หนึ่งว่าเขาจะลอบสังหารซีเอโซรัม, หัวหน้าผู้พิพากษาของเรา. แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าเป็นเพราะข้าพเจ้าเป็นพยานไว้กับท่านเพื่อท่านจะได้รู้เกี่ยวกับเรื่องนี้; แท้จริงแล้ว, แม้เพื่อเป็นพยานต่อท่าน, ว่าข้าพเจ้ารู้ความชั่วร้ายและความน่าชิงชังซึ่งมีอยู่ในบรรดาพวกท่าน.
- ๒๔ และเพราะข้าพเจ้าทำสิ่งนี้, ท่านจึงกล่าวว่าข้าพเจ้าตกลงกับชายผู้หนึ่งเพื่อให้เขาทำสิ่งนี้; แท้จริงแล้ว, เพราะข้าพเจ้าแสดงเครื่องหมายนี้แก่ท่านท่านจึงโกรธข้าพเจ้า, และหมายมั่นจะทำลายชีวิตข้าพเจ้า.
- ๒๕ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะแสดงเครื่องหมายอีกอย่างหนึ่งแก่ท่าน, และดูซิว่าท่านจะพยายามทำลายข้าพเจ้าในเรื่องนี้หรือไม่.

And now behold, we will detect this man, and he shall confess his fault and make known unto us the true murderer of this judge.

And it came to pass that the five were liberated on the day of the burial. Nevertheless, they did rebuke the judges in the words which they had spoken against Nephi, and did contend with them one by one, insomuch that they did confound them.

Nevertheless, they caused that Nephi should be taken and bound and brought before the multitude, and they began to question him in divers ways that they might cross him, that they might accuse him to death—

Saying unto him: Thou art confederate; who is this man that hath done this murder? Now tell us, and acknowledge thy fault; saying, Behold here is money; and also we will grant unto thee thy life if thou wilt tell us, and acknowledge the agreement which thou hast made with him.

But Nephi said unto them: O ye fools, ye uncircumcised of heart, ye blind, and ye stiffnecked people, do ye know how long the Lord your God will suffer you that ye shall go on in this your way of sin?

O ye ought to begin to howl and mourn, because of the great destruction which at this time doth await you, except ye shall repent.

Behold ye say that I have agreed with a man that he should murder Seezoram, our chief judge. But behold, I say unto you, that this is because I have testified unto you that ye might know concerning this thing; yea, even for a witness unto you, that I did know of the wickedness and abominations which are among you.

And because I have done this, ye say that I have agreed with a man that he should do this thing; yea, because I showed unto you this sign ye are angry with me, and seek to destroy my life.

And now behold, I will show unto you another sign, and see if ye will in this thing seek to destroy me.

๒๖ ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า : จงไปบ้านของซีแอนทัม, ผู้เป็นน้องชายของซีเอโซรัม, และจงกล่าวแก่เขา—

๒๗ นิไฟ, ผู้สร้างเป็นศาสดาพยากรณ์, ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับความชั่วร้ายมากมายของคนพวกนี้, ตกลงกับท่านไว้หรือ, ในการที่ท่านลอบสังหารซีเอโซรัม, ผู้เป็นพี่ชายท่าน?

๒๘ และดูเถิด, เขาจะกล่าวแก่ท่านว่า, เปล่า.

๒๙ และท่านจะกล่าวแก่เขาว่า : ท่านลอบสังหารพี่ชายท่านหรือ?

๓๐ และเขาจะยืนด้วยความกลัว, และไม่รู้จะพูดอะไร. และดูเถิด, เขาจะปฏิเสธท่าน; และเขาจะทำการว่ากันว่าเขาฉงน; กระนั้นก็ตาม, เขาจะประกาศต่อท่านว่าเขาบริสุทธิ์.

๓๑ แต่ดูเถิด, ท่านจงตรวจดูเขา, และท่านจะพบเลือดติดที่ชายเสื้อคลุมของเขา.

๓๒ และเมื่อท่านเห็นสิ่งนี้, ท่านจะกล่าวว่า : เลือดนี้มาจากไหน? เราจะไม่รู้หรือว่ามันเป็นเลือดของพี่ชายท่าน?

๓๓ และเมื่อนั้นเขาก็จะตัวสั่น, และหน้าซีด, แม้ราวกับความตายมาถึงเขาแล้ว.

๓๔ และเมื่อนั้นท่านจะกล่าวว่า : เพราะความกลัวนี้และความซีดเขียวนี้ซึ่งมีอยู่บนหน้าท่าน, ดูเถิด, เรารู้ว่าท่านผิด.

๓๕ และแล้วความกลัวมากขึ้นจะมาสู่เขา; และแล้วเขาจะสารภาพกับท่าน, และหาปฏิเสธต่อไปไม่ว่าเขากระทำความผิดครั้งนี้.

๓๖ และเมื่อนั้นเขาจะกล่าวแก่ท่าน, ว่าข้าพเจ้า, นิไฟ, หารู้อะไรไม่เกี่ยวกับเรื่องนั้นเว้นแต่ข้าพเจ้าได้รับมาโดยเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า. และเมื่อนั้นท่านจะรู้ว่าข้าพเจ้าเป็นคนซื่อสัตย์, และพระผู้เป็นเจ้าทรงส่งข้าพเจ้ามายังท่าน.

๓๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนเหล่านี้ออกไปทำ, แม้ตามที่นิไฟกล่าวแก่พวกเขา. และดูเถิด, ถ้อยคำที่ท่านกล่าวไว้จริง; เพราะเขาได้ปฏิเสธตามถ้อยคำนั้น; และเขาได้สารภาพตามถ้อยคำนั้นด้วย.

๓๘ และเขาถูกพามาพิสูจน์ว่าตัวเขานั้นเองที่เป็นฆาตกร, ถึงขนาดที่คนทั้งห้าได้รับการปล่อยตัว, และนิไฟด้วย.

Behold I say unto you: Go to the house of Seantum, who is the brother of Seezoram, and say unto him—

Has Nephi, the pretended prophet, who doth prophesy so much evil concerning this people, agreed with thee, in the which ye have murdered Seezoram, who is your brother?

And behold, he shall say unto you, Nay.

And ye shall say unto him: Have ye murdered your brother?

And he shall stand with fear, and wist not what to say. And behold, he shall deny unto you; and he shall make as if he were astonished; nevertheless, he shall declare unto you that he is innocent.

But behold, ye shall examine him, and ye shall find blood upon the skirts of his cloak.

And when ye have seen this, ye shall say: From whence cometh this blood? Do we not know that it is the blood of your brother?

And then shall he tremble, and shall look pale, even as if death had come upon him.

And then shall ye say: Because of this fear and this paleness which has come upon your face, behold, we know that thou art guilty.

And then shall greater fear come upon him; and then shall he confess unto you, and deny no more that he has done this murder.

And then shall he say unto you, that I, Nephi, know nothing concerning the matter save it were given unto me by the power of God. And then shall ye know that I am an honest man, and that I am sent unto you from God.

And it came to pass that they went and did, even according as Nephi had said unto them. And behold, the words which he had said were true; for according to the words he did deny; and also according to the words he did confess.

And he was brought to prove that he himself was the very murderer, insomuch that the five were set at liberty, and also was Nephi.

๓๙ และมีชาวไนไฟบางคนที่ยึดถ้อยคำของไนไฟ; และมีบางคนด้วย, ซึ่งเชื่อเพราะประจักษ์พยานของคนทั้งห้า, เพราะพวกเขาเปลี่ยนใจเลื่อมใสขณะอยู่ในเรือนจำ.

๔๐ และบัดนี้มีบางคนในบรรดาผู้คน, ที่กล่าวว่าไนไฟเป็นศาสดาพยากรณ์.

๔๑ และมีคนอื่น ๆ ที่กล่าวว่า : ดูเถิด, ท่านเป็นเทพเจ้า, เพราะเว้นแต่ท่านเป็นเทพเจ้าแล้ว ท่านจะรู้ทุกสิ่งไม่ได้. เพราะดูเถิด, ท่านบอกเราถึงความคิดของใจเรา, และบอกเราถึงสิ่งต่าง ๆ ด้วย; และแม้ท่านทำให้เรารู้ตัวฆาตกรที่แท้จริงของหัวหน้าผู้พิพากษาของเรา.

And there were some of the Nephites who believed on the words of Nephi; and there were some also, who believed because of the testimony of the five, for they had been converted while they were in prison.

And now there were some among the people, who said that Nephi was a prophet.

And there were others who said: Behold, he is a god, for except he was a god he could not know of all things. For behold, he has told us the thoughts of our hearts, and also has told us things; and even he has brought unto our knowledge the true murderer of our chief judge.

อีลามัน ๑๐

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีการแบ่งแยกกันขึ้นในบรรดาผู้คน, ถึงขนาดที่แบ่งกันไปทางนี้และทางนั้น และไปตามทางของตน, ทิ้งให้นิไฟอยู่ตามลำพัง, ขณะที่ท่านกำลังยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนิไฟไปตามทางของท่านไปยังบ้านท่านเอง, โดยที่ไตร่ตรองถึงเรื่องต่างๆ ที่พระเจ้าทรงแสดงแก่ท่าน.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่ท่านกำลังไตร่ตรองอยู่ดังนั้น—โดยที่ใจห่อเหี่ยวมากเพราะความชั่วร้ายของผู้คนชาวนิไฟ, งานลับแห่งความมืดของพวกเขา, และการกระทำบาปกรรมของพวกเขา, และการปล้นสะดมของพวกเขา, และความชั่วช้าสามานย์นานัปการ—และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่ท่านกำลังไตร่ตรองในใจดังนี้, ดูเถิด, เสียงหนึ่งมาถึงท่านโดยกล่าวว่า :
- ๔ เจ้าจะเป็นสุขเถิด, นิไฟ, เพราะสิ่งเหล่านั้นที่เจ้าทำไป; เพราะเราเห็นแล้วว่าเจ้าประกาศถ้อยคำ, ซึ่งเราให้เจ้า, แก่คนพวกนี้โดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย. และเจ้าไม่ได้กลัวพวกเขาเลย, และไม่ได้แสวงหาเพื่อชีวิตเจ้า, แต่แสวงหาความประสงค์ของเรา, และเพื่อรักษาบัญญัติของเรา.
- ๕ และบัดนี้, เพราะเจ้าทำการนี้ด้วยความไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเช่นนั้น, ดูเถิด, เราจะอวยพรเจ้าตลอดกาล; และเราจะทำให้เจ้าทรงพลังในคำพูดและการกระทำ, ในศรัทธาและในภาระงาน; แท้จริงแล้ว, แม้จนสิ่งทั้งหมดที่จะเป็นไปกับเจ้าตามถ้อยคำของเจ้า, เพราะเจ้าจะไม่ขอสิ่งซึ่งตรงกันข้ามกับความประสงค์ของเรา.
- ๖ ดูเถิด, เจ้าคือนิไฟ, และเราคือพระเจ้าผู้เป็นเจ้า. ดูเถิด, เราประกาศมันแก่เจ้าต่อหน้าเหล่าเทพของเรา, ว่าเจ้าจะมีอำนาจเหนือคนพวกนี้, และจะลงทัณฑ์แผ่นดินโลกด้วยความอดอยาก, และด้วยโรคระบาด, และการทำลาย, ตามความชั่วร้ายของคนพวกนี้.
- ๗ ดูเถิด, เราให้อำนาจแก่เจ้า, คืออะไรก็ตามที่เจ้าจะผนึกไว้บนแผ่นดินโลกจะผนึกไว้ในสวรรค์; และอะไรก็ตามที่เจ้าคลายไว้บนแผ่นดินโลกจะคลายไว้ในสวรรค์; และดังนั้นเจ้าจะมีอำนาจในบรรดาคนพวกนี้.

Helaman 1๐

And it came to pass that there arose a division among the people, insomuch that they divided hither and thither and went their ways, leaving Nephi alone, as he was standing in the midst of them.

And it came to pass that Nephi went his way towards his own house, pondering upon the things which the Lord had shown unto him.

And it came to pass as he was thus pondering—being much cast down because of the wickedness of the people of the Nephites, their secret works of darkness, and their murderings, and their plunderings, and all manner of iniquities—and it came to pass as he was thus pondering in his heart, behold, a voice came unto him saying:

Blessed art thou, Nephi, for those things which thou hast done; for I have beheld how thou hast with unwearyingness declared the word, which I have given unto thee, unto this people. And thou hast not feared them, and hast not sought thine own life, but hast sought my will, and to keep my commandments.

And now, because thou hast done this with such unwearyingness, behold, I will bless thee forever; and I will make thee mighty in word and in deed, in faith and in works; yea, even that all things shall be done unto thee according to thy word, for thou shalt not ask that which is contrary to my will.

Behold, thou art Nephi, and I am God. Behold, I declare it unto thee in the presence of mine angels, that ye shall have power over this people, and shall smite the earth with famine, and with pestilence, and destruction, according to the wickedness of this people.

Behold, I give unto you power, that whatsoever ye shall seal on earth shall be sealed in heaven; and whatsoever ye shall loose on earth shall be loosed in heaven; and thus shall ye have power among this people.

- ๘ และดังนั้น, หากเจ้าจะกล่าวต่อวิหารนี้ให้มันแยกออกเป็นสอง, มันจะเป็นไปเช่นนั้น.
- ๙ และหากเจ้าจะกล่าวแก่ภูเขานี้ว่า, จงพังลงมาและกลับราบเรียบ, มันจะเป็นไปเช่นนั้น.
- ๑๐ และดูเถิด, หากเจ้าจะกล่าวว่าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงลงทัณฑ์คนพวกนี้, มันจะบังเกิดขึ้น.
- ๑๑ และบัดนี้ดูเถิด, เราสั่งเจ้า, ให้เจ้าไปประกาศแก่คนพวกนี้, ว่าพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งเป็นพระผู้ทรงฤทธานุภาพตรัสดังนี้ว่า : เว้นแต่เจ้าจะกลับใจเจ้าจะถูกลงทัณฑ์, แม้จนถึงความพินาศ.
- ๑๒ และดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ เมื่อพระเจ้ารับสั่งถ้อยคำเหล่านี้กับนิไฟแล้ว, ท่านหยุดและไม่ได้ไปบ้านของท่านเอง, แต่กลับไปยังฝูงชนซึ่งกระจัดกระจายอยู่ทั่วไปบนผืนแผ่นดิน, และเริ่มประกาศแก่พวกเขาถึงพระวอนะของพระเจ้าซึ่งรับสั่งกับท่าน, เกี่ยวกับความพินาศของพวกเขาหากพวกเขาไม่กลับใจ.
- ๑๓ บัดนี้ดูเถิด, ทั้งที่มีปาฏิหาริย์อันสำคัญยิ่งนั้นที่ไฟกระทำไปในการบอกพวกเขาเรื่องการตายของหัวหน้าผู้พิพากษา, พวกเขายังทำใจแข็งกระด้างและไม่ได้สดับฟังพระวอนะของพระเจ้า.
- ๑๔ ฉะนั้นไฟจึงประกาศพระวอนะของพระเจ้ากับพวกเขา, มีความว่า : พระเจ้าตรัสไว้ดังนี้, เว้นแต่ท่านกลับใจ, ท่านจะถูกลงทัณฑ์แม้จนถึงความพินาศ.
- ๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อนิไฟประกาศพระวอนะแก่คนเหล่านั้นแล้ว, ดูเถิด, พวกเขายังทำใจแข็งกระด้างและไม่ยอมสดับฟังคำของท่าน; ฉะนั้นพวกเขาสบประมาทท่าน, และหมายมั่นจะจับท่านโยนเข้าเรือนจำ.
- ๑๖ แต่ดูเถิด, เดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าอยู่กับท่าน, และพวกเขาจึงจับท่านโยนเข้าเรือนจำไม่ได้, เพราะพระวิญญาณทรงพาท่านไปและนำออกไปจากกลุ่มชนเหล่านี้.
- ๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านออกไปในพระวิญญาณดังนี้, จากกลุ่มชนหนึ่งไปอีกกลุ่มชนหนึ่ง, โดยประกาศพระวอนะของพระผู้เป็นเจ้า, แม้จนท่านได้ประกาศพระวอนะแก่คนทั้งหลายโดยทั่วกัน, หรือประกาศออกไปในบรรดาผู้คนทั้งหมดนั้น.

And thus, if ye shall say unto this temple it shall be rent in twain, it shall be done.

And if ye shall say unto this mountain, Be thou cast down and become smooth, it shall be done.

And behold, if ye shall say that God shall smite this people, it shall come to pass.

And now behold, I command you, that ye shall go and declare unto this people, that thus saith the Lord God, who is the Almighty: Except ye repent ye shall be smitten, even unto destruction.

And behold, now it came to pass that when the Lord had spoken these words unto Nephi, he did stop and did not go unto his own house, but did return unto the multitudes who were scattered about upon the face of the land, and began to declare unto them the word of the Lord which had been spoken unto him, concerning their destruction if they did not repent.

Now behold, notwithstanding that great miracle which Nephi had done in telling them concerning the death of the chief judge, they did harden their hearts and did not hearken unto the words of the Lord.

Therefore Nephi did declare unto them the word of the Lord, saying: Except ye repent, thus saith the Lord, ye shall be smitten even unto destruction.

And it came to pass that when Nephi had declared unto them the word, behold, they did still harden their hearts and would not hearken unto his words; therefore they did revile against him, and did seek to lay their hands upon him that they might cast him into prison.

But behold, the power of God was with him, and they could not take him to cast him into prison, for he was taken by the Spirit and conveyed away out of the midst of them.

And it came to pass that thus he did go forth in the Spirit, from multitude to multitude, declaring the word of God, even until he had declared it unto them all, or sent it forth among all the people.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาไม่ยอมสดับ
ฟังถ้อยคำของท่าน; และเริ่มมีการโต้แย้ง, ถึงขนาดที่
พวกเขาแบ่งแยกกันเองและเริ่มสังหารกันด้วยดาบ.

๑๙ และปีที่เจ็ดสิบเอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษา
เหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลงดังนี้.

And it came to pass that they would not hearken
unto his words; and there began to be contentions,
insomuch that they were divided against themselves
and began to slay one another with the sword.

And thus ended the seventy and first year of the
reign of the judges over the people of Nephi.

อีลามัน ๑๑

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่เจ็ดสิบสองแห่ง การปกครองของผู้พิพากษาคือมีความขัดแย้งเพิ่มขึ้น, ถึงขนาดที่มีสงครามอยู่ตลอดทั่วแผ่นดินในบรรดาผู้คนทั้งหมดของนีไฟ.
- ๒ และเป็นกองโจรลับพวกนี้ที่ได้ดำเนินงานแห่งการทำลายล้างและความชั่วร้าย. และสงครามนี้มีอยู่ตลอดปีนั้น; และในปีที่เจ็ดสิบสามมันก็ยังมิอยู่ด้วย.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีนั้นไฟร้องทูลพระเจ้า, โดยกล่าวว่า :
- ๔ ข้าแต่พระเจ้า, ขออย่าทรงปล่อยให้คนเหล่านี้ถูกทำลายด้วยคมดาบ; ทว่าข้าแต่พระเจ้า, ขอทรงให้มีความอดอยากขึ้นแทนในแผ่นดิน, เพื่อปลุกเร้าให้พวกเขาระลึกถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตน, และพวกเขาอาจจะกลับใจและหันมาหาพระองค์.
- ๕ และมันเป็นไปดังนี้, ตามถ้อยคำของนีไฟ. และมีความอดอยากครั้งใหญ่ในแผ่นดิน, ในบรรดาผู้คนทั้งหมดของนีไฟ. และดังนั้นในปีที่เจ็ดสิบสี่ความอดอยากมีอยู่ต่อไป, และงานแห่งการทำลายล้างด้วยดาบหยุดลงแต่กลับรุนแรงด้วยความอดอยาก.
- ๖ และงานแห่งการทำลายล้างนี้ดำเนินต่อไปในปีที่เจ็ดสิบห้าด้วย. เพราะแผ่นดินถูกลงทัณฑ์จนแห้งแล้ง, และไม่มีธัญพืชออกมาในฤดูกาลของธัญพืช; และทั้งแผ่นดินโลกถูกลงทัณฑ์, แม้ในบรรดาชาวเลมันดังเช่นในบรรดาชาวนีไฟ, ดังนั้น พวกเขาถูกลงทัณฑ์เพื่อพวกเขาจะตายเป็นพัน ๆ คนในส่วนของแผ่นดินที่ชั่วร้ายมากกว่า.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนเห็นว่าตนกำลังจะตายเพราะความอดอยาก, และพวกเขาเริ่มระลึกถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา; และพวกเขาเริ่มระลึกถึงถ้อยคำของนีไฟ.
- ๘ และผู้คนเริ่มวิวอนกับหัวหน้าผู้พิพากษาของตนและผู้นำของตน, เพื่อคนพวกนั้นจะกล่าวแก่นีไฟว่า : ดูเถิด, เรารู้ว่าท่านคือคนของพระผู้เป็นเจ้า, และฉะนั้นโปรดร้องทูลพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเราเพื่อพระองค์จะทรงปิดความอดอยากนี้ไปจากเรา, เกลือกคำทั้งหมดที่ท่านพูดไว้เกี่ยวกับความพินาศของเราจะเกิดสัมฤทธิ์ผล.

Helaman 11

And now it came to pass in the seventy and second year of the reign of the judges that the contentions did increase, insomuch that there were wars throughout all the land among all the people of Nephi.

And it was this secret band of robbers who did carry on this work of destruction and wickedness. And this war did last all that year; and in the seventy and third year it did also last.

And it came to pass that in this year Nephi did cry unto the Lord, saying:

O Lord, do not suffer that this people shall be destroyed by the sword; but O Lord, rather let there be a famine in the land, to stir them up in remembrance of the Lord their God, and perhaps they will repent and turn unto thee.

And so it was done, according to the words of Nephi. And there was a great famine upon the land, among all the people of Nephi. And thus in the seventy and fourth year the famine did continue, and the work of destruction did cease by the sword but became sore by famine.

And this work of destruction did also continue in the seventy and fifth year. For the earth was smitten that it was dry, and did not yield forth grain in the season of grain; and the whole earth was smitten, even among the Lamanites as well as among the Nephites, so that they were smitten that they did perish by thousands in the more wicked parts of the land.

And it came to pass that the people saw that they were about to perish by famine, and they began to remember the Lord their God; and they began to remember the words of Nephi.

And the people began to plead with their chief judges and their leaders, that they would say unto Nephi: Behold, we know that thou art a man of God, and therefore cry unto the Lord our God that he turn away from us this famine, lest all the words which thou hast spoken concerning our destruction be fulfilled.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกผู้พิพากษากล่าว
แก่นีไฟ, ตามถ้อยคำที่ต้องการให้พูด. และเหตุการณ์
ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อนีไฟเห็นว่าผู้คนกลับใจและ
นอบน้อมถ่อมตนอยู่ในผ้ากระสอบ, ท่านจึงร้องทูล
พระเจ้าอีก, โดยกล่าวว่า :

๑๐ ข้าแต่พระเจ้า, ทรงดูเถิดคนเหล่านี้กลับใจแล้ว;
และพวกเขาขาดล้างกองโจรแกลดิแอนตันออกไป
จากบรรดาพวกเขาถึงขนาดที่คนพวกนั้นสูญสิ้น, และ
คนพวกนั้นซ่อนแผนลับของตนไว้ในดิน.

๑๑ บัดนี้, ข้าแต่พระเจ้า, เพราะความอ่อนน้อมของพวก
เขาข้าพระองค์ทรงคลายพระพิโรธของพระองค์เถิด,
และขอให้พระพิโรธของพระองค์ผ่อนคลายเป็นความ
พิณาศของคนที่ชั่วร้ายเหล่านั้นซึ่งพระองค์ทรงทำลาย
สิ้นแล้ว.

๑๒ ข้าแต่พระเจ้า, ขอพระองค์ทรงคลายพระพิโรธของ
พระองค์เถิด, แท้จริงแล้ว, พระพิโรธอันรุนแรงของ
พระองค์, และทรงทำให้ความอดอยากในแผ่นดินนี้ยุติ
ลงเถิด.

๑๓ ข้าแต่พระเจ้า, ขอทรงสดับฟังข้าพระองค์, และทรง
ให้เป็นไปตามถ้อยคำของข้าพระองค์, และทรงส่งฝน
มาบนพื้นพิภพ, เพื่อนางจะผลิดอกออกผล, และ
ธัญพืชของนางในฤดูกาลของธัญพืช.

๑๔ ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์ทรงสดับฟังถ้อยคำของข้า
พระองค์เมื่อข้าพระองค์ทูลว่า, ขอให้มีความอดอยาก,
เพื่อโรคราบาดที่เกิดจากดาบจะได้ยุติ; และข้า
พระองค์รู้ว่าพระองค์, แม้ในเวลานี้, จะทรงสดับฟัง
ถ้อยคำของข้าพระองค์, เพราะพระองค์ตรัสว่า : หาก
คนพวกนี้กลับใจเราจะละเว้นพวกเขา.

๑๕ แท้จริงแล้ว, ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์ทรงเห็นว่า
พวกเขากลับใจแล้ว, เพราะความอดอยากและโรค
ระบาดและความพิณาศที่เกิดขึ้นกับพวกเขา.

๑๖ และบัดนี้, ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์จะไม่ทรงคลาย
พระพิโรธของพระองค์ไปหรือ, และไม่ทรงลองดูอีก
หรือว่าพวกเขาจะรับใช้พระองค์ ? และหากเป็นเช่น
นั้น, ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์จะทรงอวยพรพวกเขาได้
ตามพระคำรัสของพระองค์ที่ตรัสไว้.

And it came to pass that the judges did say unto
Nephi, according to the words which had been de-
sired. And it came to pass that when Nephi saw that
the people had repented and did humble themselves
in sackcloth, he cried again unto the Lord, saying:

O Lord, behold this people repenteth; and they
have swept away the band of Gadianton from
amongst them insomuch that they have become ex-
tinct, and they have concealed their secret plans in
the earth.

Now, O Lord, because of this their humility wilt
thou turn away thine anger, and let thine anger be
appeased in the destruction of those wicked men
whom thou hast already destroyed.

O Lord, wilt thou turn away thine anger, yea, thy
fierce anger, and cause that this famine may cease in
this land.

O Lord, wilt thou hearken unto me, and cause that
it may be done according to my words, and send
forth rain upon the face of the earth, that she may
bring forth her fruit, and her grain in the season of
grain.

O Lord, thou didst hearken unto my words when I
said, Let there be a famine, that the pestilence of the
sword might cease; and I know that thou wilt, even
at this time, hearken unto my words, for thou saidst
that: If this people repent I will spare them.

Yea, O Lord, and thou seest that they have re-
pent, because of the famine and the pestilence and
destruction which has come unto them.

And now, O Lord, wilt thou turn away thine
anger, and try again if they will serve thee? And if so,
O Lord, thou canst bless them according to thy
words which thou hast said.

- ๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่เจ็ดสิบหก พระเจ้าทรงคลายพระพิโรธของพระองค์จากผู้คน, และทรงทำให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก, ถึงขนาดที่นางได้ผลิดอกออกผลในฤดูกาลแห่งผล. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนางให้ธัญพืชของนางในฤดูกาลแห่งธัญพืช.
- ๑๘ และดูเถิด, ผู้คนชื่นชมยินดีและเฉลิมพระเกียรติพระผู้เป็นเจ้า, และทั่วทั้งผืนแผ่นดินเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี; และพวกเขาไม่ได้พยายามทำลายนิไฟอีกต่อไป, แต่พวกเขานับถือท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่, และเป็นบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, โดยที่ได้รับพลังอำนาจและสิทธิอำนาจยิ่งใหญ่จากพระผู้เป็นเจ้า.
- ๑๙ และดูเถิด, ลีไฮ, น้องท่าน, ไม่ได้ด้อยกว่าท่านแม้แต่น้อยในเรื่องที่เกี่ยวกับความชอบธรรม.
- ๒๐ และดังนั้นเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของนิไฟเริ่มรุ่งเรืองอีกในแผ่นดิน, และเริ่มสร้างแผ่นดินรกร้างของพวกเขาขึ้นมาใหม่, และเริ่มขยายเผ่าพันธุ์และกระจายออกไป, แม้จนพวกเขาพำนักอยู่ทั่วทั้งผืนแผ่นดิน, ทั้งทางเหนือและทางใต้, จากทะเลตะวันตกไปทะเลตะวันออก.
- ๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่เจ็ดสิบหกสิ้นสุดลงในความสงบสุข. และปีที่เจ็ดสิบเจ็ดเริ่มด้วยความสงบสุข; และศาสนจักรขยายออกไปทั่วทั้งผืนแผ่นดิน; และผู้คนส่วนมาก, ทั้งชาวนิไฟและชาวเลมมัน, เป็นของศาสนจักร; และพวกเขามีความสงบสุขยิ่งนักในแผ่นดิน; และปีที่เจ็ดสิบเจ็ดสิ้นสุดลงดังนี้.
- ๒๒ และพวกเขามีความสงบสุขในปีที่เจ็ดสิบแปดด้วย, นอกจากมีความขัดแย้งบ้างเกี่ยวกับประเด็นของหลักคำสอนซึ่งศาสดาพยากรณ์วางไว้.
- ๒๓ และในปีที่เจ็ดสิบเก้าเริ่มมีการวิวาทมาก. แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนิไฟกับลีไฮ, และพี่น้องของท่านซึ่งรู้เกี่ยวกับประเด็นที่แท้จริงของหลักคำสอน, โดยได้รับการเปิดเผยอยู่ทุกวัน, ฉะนั้นพวกท่านสั่งสอนผู้คน, ถึงขนาดที่ทำให้การวิวาทของคนทั้งหลายสิ้นสุดลงในปีเดียวกันนั้น.

And it came to pass that in the seventy and sixth year the Lord did turn away his anger from the people, and caused that rain should fall upon the earth, insomuch that it did bring forth her fruit in the season of her fruit. And it came to pass that it did bring forth her grain in the season of her grain.

And behold, the people did rejoice and glorify God, and the whole face of the land was filled with rejoicing; and they did no more seek to destroy Nephi, but they did esteem him as a great prophet, and a man of God, having great power and authority given unto him from God.

And behold, Lehi, his brother, was not a whit behind him as to things pertaining to righteousness.

And thus it did come to pass that the people of Nephi began to prosper again in the land, and began to build up their waste places, and began to multiply and spread, even until they did cover the whole face of the land, both on the northward and on the southward, from the sea west to the sea east.

And it came to pass that the seventy and sixth year did end in peace. And the seventy and seventh year began in peace; and the church did spread throughout the face of all the land; and the more part of the people, both the Nephites and the Lamanites, did belong to the church; and they did have exceedingly great peace in the land; and thus ended the seventy and seventh year.

And also they had peace in the seventy and eighth year, save it were a few contentions concerning the points of doctrine which had been laid down by the prophets.

And in the seventy and ninth year there began to be much strife. But it came to pass that Nephi and Lehi, and many of their brethren who knew concerning the true points of doctrine, having many revelations daily, therefore they did preach unto the people, insomuch that they did put an end to their strife in that same year.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่แปดสิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, มีผู้ที่แตกแยกไปจากผู้คนของนีไฟจำนวนหนึ่ง, ซึ่งไม่กี่ปีก่อนนี้แยกไปหาชาวเลมัน, และรับเอาชื่อชาวเลมันไว้กับตน, และอีกจำนวนหนึ่งด้วยซึ่งเป็นผู้สืบตระกูลที่แท้จริงของชาวเลมัน, โดยที่ถูกรบกวนเหล่านั้น, หรือพวกที่แตกแยกยั่วให้โกรธ, ฉะนั้นพวกเขาจึงเริ่มทำสงครามกับพี่น้องตน.

๒๕ และพวกเขากระทำความผิดกรรมและการปล้นสะดม; และแล้วจะถอยกลับไปในภูเขา, และในแดนทุรกันดารและสถานที่ลับ, โดยซ่อนตัวมิให้ใครพบได้, โดยมีผู้คนมาเพิ่มจำนวนขึ้นทุกวัน, ถึงขนาดที่มีพวกแตกแยกออกไปหาพวกเขา.

๒๖ และดังนั้นหลังจากช่วงเวลาหนึ่ง, แท้จริงแล้ว, แม้ในเวลาไม่กี่ปี, พวกเขากลายเป็นกองโจรขนาดใหญ่ยิ่ง; และพวกเขาค้นแผนลับทั้งหมดของแกดิแอนตันออกมา; และดังนั้นพวกเขากลายเป็นโจรของแกดิแอนตัน.

๒๗ บัดนี้ดูเถิด, พวกโจรเหล่านี้ทำให้เกิดความหายนะร้ายแรง, แท้จริงแล้ว, แม้ความพินาศใหญ่หลวงในบรรดาผู้คนของนีไฟ, และในบรรดาผู้คนชาวเลมันด้วย.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสมควรที่จะมีการหยุดยั้งงานแห่งการทำลายล้างนี้; ฉะนั้นพวกเขาจึงส่งกองทัพที่มีกำลังพลเข้มแข็งไปในแดนทุรกันดารและบนภูเขาเพื่อค้นหาโจรกลุ่มนี้, และทำลายพวกเขาเสีย.

๒๙ แต่ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีเดียวกันนั้นพวกเขาถูกขับไล่กลับมาแม้เข้ามาในผืนแผ่นดินของตนเอง. และปีที่แปดสิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลงดังนี้.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในต้นปีที่แปดสิบเอ็ดพวกเขาแยกออกไปต่อสู้กับโจรกลุ่มนี้อีก, และทำลายพวกนั้นเป็นจำนวนมาก; และพวกเขาได้รับความพินาศมากด้วย.

๓๑ และพวกเขาจำต้องกลับจากแดนทุรกันดารและจากภูเขามายังผืนแผ่นดินของตนอีก, เพราะจำนวนอันมากมายยิ่งนักของโจรเหล่านั้นซึ่งมีอยู่ชุกชุมในภูเขาและแดนทุรกันดาร.

And it came to pass that in the eightieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there were a certain number of the dissenters from the people of Nephi, who had some years before gone over unto the Lamanites, and taken upon themselves the name of Lamanites, and also a certain number who were real descendants of the Lamanites, being stirred up to anger by them, or by those dissenters, therefore they commenced a war with their brethren.

And they did commit murder and plunder; and then they would retreat back into the mountains, and into the wilderness and secret places, hiding themselves that they could not be discovered, receiving daily an addition to their numbers, inasmuch as there were dissenters that went forth unto them.

And thus in time, yea, even in the space of not many years, they became an exceedingly great band of robbers; and they did search out all the secret plans of Gadianton; and thus they became robbers of Gadianton.

Now behold, these robbers did make great havoc, yea, even great destruction among the people of Nephi, and also among the people of the Lamanites.

And it came to pass that it was expedient that there should be a stop put to this work of destruction; therefore they sent an army of strong men into the wilderness and upon the mountains to search out this band of robbers, and to destroy them.

But behold, it came to pass that in that same year they were driven back even into their own lands. And thus ended the eightieth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the commencement of the eighty and first year they did go forth again against this band of robbers, and did destroy many; and they were also visited with much destruction.

And they were again obliged to return out of the wilderness and out of the mountains unto their own lands, because of the exceeding greatness of the numbers of those robbers who infested the mountains and the wilderness.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีนี้สิ้นสุดลงดังนี้. และพวกโจรยังคงเพิ่มขึ้นและทวีกำลัง, ถึงขนาดที่พวกเขาทำพ่ายกองทัพทั้งหมดของชาวนีไฟ, และของชาวเลมมันด้วย; และพวกเขานำความหวาดกลัวอย่างใหญ่หลวงมาสู่ผู้คนทั่วผืนแผ่นดิน.

๓๓ แท้จริงแล้ว, เพราะพวกนี้ไปเยือนหลายส่วนของแผ่นดิน, และก่อความพินาศใหญ่หลวงแก่สถานที่เหล่านั้น; แท้จริงแล้ว, ฆ่าเสียเป็นอันมาก, และพาคนอื่น ๆ ไปเป็นเชลยในแดนทุรกันดาร, แท้จริงแล้ว, และยิ่งกว่านั้นโดยเฉพาะพวกผู้หญิงของพวกเขาลูก ๆ ของพวกเขา.

๓๔ บัดนี้ความชั่วใหญ่หลวงนี้, ซึ่งมาถึงผู้คนเพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา, ได้ปลุกเร้าพวกเขาขึ้นอีกให้ระลึกถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.

๓๕ และปีที่แปดสิบเอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาสิ้นสุดลงดังนี้.

๓๖ และในปีที่แปดสิบสองพวกเขาเริ่มลืมพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาอีก. และในปีที่แปดสิบสามพวกเขาเริ่มแก้ลำขึ้นในความชั่วช้าสามานย์. และในปีที่แปดสิบสี่พวกเขาไม่ได้เปลี่ยนทางเดินของตน.

๓๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่แปดสิบห้าพวกเขาแก้ลำยิ่งขึ้นและยิ่งขึ้นในความจองหองของตน, และในความชั่วร้ายของตน; และดังนั้นพวกเขากำลังสุกงอมอีกครั้งสำหรับความพินาศ.

๓๘ และปีที่แปดสิบห้าสิ้นสุดลงดังนี้.

And it came to pass that thus ended this year. And the robbers did still increase and wax strong, inso-much that they did defy the whole armies of the Nephites, and also of the Lamanites; and they did cause great fear to come unto the people upon all the face of the land.

Yea, for they did visit many parts of the land, and did do great destruction unto them; yea, did kill many, and did carry away others captive into the wilderness, yea, and more especially their women and their children.

Now this great evil, which came unto the people because of their iniquity, did stir them up again in remembrance of the Lord their God.

And thus ended the eighty and first year of the reign of the judges.

And in the eighty and second year they began again to forget the Lord their God. And in the eighty and third year they began to wax strong in iniquity. And in the eighty and fourth year they did not mend their ways.

And it came to pass in the eighty and fifth year they did wax stronger and stronger in their pride, and in their wickedness; and thus they were ripening again for destruction.

And thus ended the eighty and fifth year.

อีลามัน ๑๒

- ๑ และดังนั้นเราจะเห็นว่าการหลอกลวง, และความ
รวนเรของใจลูกหลานมนุษย์เป็นอย่างไรด้วย; แท้จริง
แล้ว, เราจะเห็นว่าพระเจ้าในพระมหากษัตริย์อัน
ไม่มีที่สิ้นสุดของพระองค์ประทานพรและทรงทำให้คนที่
มอบความไว้วางใจในพระองค์รุ่งเรือง.
- ๒ แท้จริงแล้ว, และเราจะเห็นในเวลานั้นเองเมื่อ
พระองค์ทรงทำให้ผู้คนของพระองค์รุ่งเรือง, แท้จริง
แล้ว, ในการเพิ่มพูนท้องทุ่งของพวกเขา, ฝูงสัตว์เลี้ยง
และฝูงสัตว์ใหญ่ของพวกเขา, และในทอง, และในเงิน,
และในสิ่งมีค่าทุกประเภทของทุกชนิดและทุกอย่าง;
ทรงไว้ชีวิตพวกเขา, และทรงปลดปล่อยพวกเขาจาก
เงื้อมมือศัตรู; ทรงทำให้ใจศัตรูของพวกเขาอ่อนลง
เพื่อจะไม่ประกาศสงครามกับพวกเขา; แท้จริงแล้ว,
และท้ายที่สุด, ทรงทำทุกสิ่งเพื่อความผาสุกและความ
สุขของผู้คนของพระองค์; แท้จริงแล้ว, หลังจากนั้นคือ
เวลาที่พวกเขาทำใจตนแข็งกระด้าง, และลืมพระเจ้า
พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, และเหยียบย่ำพระผู้
บริสุทธิไว้ใต้เท้าของพวกเขา—แท้จริงแล้ว, และนี่
เพราะความสบายของพวกเขา, และความรุ่งเรืองยิ่ง
ของพวกเขา.
- ๓ และดังนั้นเราจึงเห็นว่าเว้นแต่พระเจ้าจะทรง
ลงโทษผู้คนของพระองค์ด้วยความทุกข์หลายอย่าง,
แท้จริงแล้ว, เว้นแต่พระองค์จะทรงเยือนพวกเขาด้วย
ความตายและด้วยความหวาดหวั่น, และด้วยความ
อดอยากและด้วยโรคระบาดนานัปการแล้ว, พวกเขา
จะไม่นึกถึงพระองค์.
- ๔ โอ้ช่างโง่เขลา, และช่างถือดีเพียงไร, และช้า, และ
คล้ายดังมารเพียงใด, และรวดเร็วเพียงใดที่จะ
ทำความชั่วช้าสามานย์, และเชื่องช้าเพียงใดที่จะทำดี,
คือลูกหลานมนุษย์; แท้จริงแล้ว, รวดเร็วเพียงใดที่จะ
สดับฟังถ้อยคำของมารร้าย, และที่จะให้ใจพวกเขา
หมกมุ่นอยู่กับสิ่งที่ไร้ประโยชน์ของโลก!
- ๕ แท้จริงแล้ว, รวดเร็วเพียงใดที่จะทะนงตนด้วย
ความถือดี; แท้จริงแล้ว, รวดเร็วเพียงใดที่จะโอ้อวด,
และทำสิ่งนานัปการซึ่งเป็นความชั่วช้าสามานย์; และ
พวกเขาเชื่องช้าเพียงใดที่จะระลึกถึงพระเจ้าพระผู้
เป็นเจ้าของพวกเขา, และเงี่ยหูฟังคำปรึกษาของ
พระองค์, แท้จริงแล้ว, เชื่องช้าเพียงใดที่จะเดินในทาง
แห่งปัญญา!

Helaman 12

And thus we can behold how false, and also the un-
steadiness of the hearts of the children of men; yea,
we can see that the Lord in his great infinite good-
ness doth bless and prosper those who put their trust
in him.

Yea, and we may see at the very time when he doth
prosper his people, yea, in the increase of their fields,
their flocks and their herds, and in gold, and in sil-
ver, and in all manner of precious things of every
kind and art; sparing their lives, and delivering them
out of the hands of their enemies; softening the
hearts of their enemies that they should not declare
wars against them; yea, and in fine, doing all things
for the welfare and happiness of his people; yea,
then is the time that they do harden their hearts, and
do forget the Lord their God, and do trample under
their feet the Holy One—yea, and this because of
their ease, and their exceedingly great prosperity.

And thus we see that except the Lord doth chasten
his people with many afflictions, yea, except he doth
visit them with death and with terror, and with
famine and with all manner of pestilence, they will
not remember him.

O how foolish, and how vain, and how evil, and
devilish, and how quick to do iniquity, and how slow
to do good, are the children of men; yea, how quick
to hearken unto the words of the evil one, and to set
their hearts upon the vain things of the world!

Yea, how quick to be lifted up in pride; yea, how
quick to boast, and do all manner of that which is in-
iquity; and how slow are they to remember the Lord
their God, and to give ear unto his counsels, yea, how
slow to walk in wisdom's paths!

- ๖ ดูเถิด, พวกเขาไม่ปรารถนาให้พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, ผู้ทรงสร้างพวกเขา, ทรงปกครองและทรงครองเหนือพวกเขา; ทั้งที่ทรงมีพระคุณความดีอันใหญ่หลวงและพระเมตตาของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา, พวกเขายังถือว่าคำปรึกษาของพระองค์ไร้ค่า, และพวกเขาไม่ยอมให้พระองค์เป็นผู้นำทางของพวกเขา.
- ๗ โอ้ความไม่สลักสำคัญของลูกหลานมนุษย์ใหญ่หลวงเพียงใด; แท้จริงแล้ว, แม้พวกเขาเล็กน้อยกว่าผงธุลีของแผ่นดินโลก.
- ๘ เพราะดูเถิด, ภูษฏลีของแผ่นดินโลกเคลื่อนไปทางนี้และทางโน้น, เพื่อแยกออกจากกัน, ด้วยบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่และเป็นนิจของเรา.
- ๙ แท้จริงแล้ว, ดูเถิดโดยสุรเสียงของพระองค์ทำให้เนินเขาและภูเขาสั่นและหวั่นไหว.
- ๑๐ และโดยพลังแห่งสุรเสียงของพระองค์มันแตกแยก, และกลับราบเรียบ, แท้จริงแล้ว, แม้เหมือนกับหุบเขา.
- ๑๑ แท้จริงแล้ว, โดยพลังแห่งสุรเสียงของพระองค์ทั้งแผ่นดินโลกสั่นสะเทือน;
- ๑๒ แท้จริงแล้ว, โดยพลังแห่งสุรเสียงของพระองค์, รากฐานโยก, แม้ถึงใจกลางทีเดียว.
- ๑๓ แท้จริงแล้ว, และหากพระองค์จะตรัสกับแผ่นดินโลก—จงเคลื่อน—มันก็เคลื่อน.
- ๑๔ แท้จริงแล้ว, หากพระองค์ตรัสกับแผ่นดินโลก—เจ้าจงกลับไป, เพื่อยืตัวออกไปหลายชั่วโมง—มันก็จะเป็นไป;
- ๑๕ และด้วยเหตุนี้, ตามพระวอนะของพระองค์แผ่นดินโลกจึงกลับไป, และมันปรากฏแก่มนุษย์ว่าดวงอาทิตย์หยุดนิ่ง; แท้จริงแล้ว, และดูเถิด, นี่เป็นเช่นนั้น; เพราะโดยแน่แท้แล้วมันเป็นแผ่นดินโลกซึ่งเคลื่อนที่และไม่ใช้ดวงอาทิตย์.
- ๑๖ และดูเถิด, หากพระองค์ตรัสเช่นกันกับผืนน้ำแห่งห้วงลึกอันใหญ่หลวง—เจ้าจงแห้งขอด—มันก็จะ เป็นไป.
- ๑๗ ดูเถิด, หากพระองค์ตรัสกับภูเขานี้—เจ้าจงยกขึ้น, และมาตกลงบนเมืองนี้, เพื่อฝังมัน—ดูเถิดมันจะเป็นไปเช่นนั้น.

Behold, they do not desire that the Lord their God, who hath created them, should rule and reign over them; notwithstanding his great goodness and his mercy towards them, they do set at naught his counsels, and they will not that he should be their guide.

O how great is the nothingness of the children of men; yea, even they are less than the dust of the earth.

For behold, the dust of the earth moveth hither and thither, to the dividing asunder, at the command of our great and everlasting God.

Yea, behold at his voice do the hills and the mountains tremble and quake.

And by the power of his voice they are broken up, and become smooth, yea, even like unto a valley.

Yea, by the power of his voice doth the whole earth shake;

Yea, by the power of his voice, do the foundations rock, even to the very center.

Yea, and if he say unto the earth—Move—it is moved.

Yea, if he say unto the earth—Thou shalt go back, that it lengthen out the day for many hours—it is done;

And thus, according to his word the earth goeth back, and it appeareth unto man that the sun standeth still; yea, and behold, this is so; for surely it is the earth that moveth and not the sun.

And behold, also, if he say unto the waters of the great deep—Be thou dried up—it is done.

Behold, if he say unto this mountain—Be thou raised up, and come over and fall upon that city, that it be buried up—behold it is done.

- ๑๘ และดูเถิด, หากมนุษย์ซ่อนทรัพย์สมบัติไว้ในแผ่นดิน, และพระเจ้าจะตรัส—ให้มันถูกสาป, เพราะความชั่วช้าสามานย์ของเขาคือซ่อนมันไว้—ดูเถิด, มันจะถูกสาป.
- ๑๙ และหากพระเจ้าจะตรัสว่า—เจ้าจงถูกสาป, เพื่อจะไม่มีใครพบเจ้านับแต่เวลานี้ไปและตลอดกาล—ดูเถิด, ไม่มีผู้ใดจะเจอมันได้นับแต่บัดนี้ไปและตลอดกาล.
- ๒๐ และดูเถิด, หากพระเจ้าจะตรัสกับผู้ใด—เพราะความชั่วช้าสามานย์ของเจ้า, เจ้าจะถูกสาปตลอดกาล—มันจะเป็นไปเช่นนั้น.
- ๒๑ และหากพระเจ้าจะตรัส—เพราะความชั่วช้าสามานย์ของเจ้า, เจ้าจะถูกตัดขาดจากที่อยู่ของเรา—พระองค์จะทรงทำให้มันเป็นไปเช่นนั้น.
- ๒๒ และวิบัติแก่เขาผู้ซึ่งพระองค์จะตรัสเช่นนั้น, เพราะมันจะบังเกิดกับเขาผู้ทำความชั่วช้าสามานย์, และเขาจะได้รับการช่วยให้รอดไม่ได้; ฉะนั้น, เพราะเหตุนี้, เพื่อมนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอด, จึงประกาศการกลับใจ.
- ๒๓ ฉะนั้น, คนทั้งหลายที่จะกลับใจและสดับฟังสุรเสียงของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเป็นสุข; เพราะคนเหล่านี้คือคนที่ได้รับการช่วยให้รอด.
- ๒๔ และขอพระเจ้าผู้เป็นเจ้าโปรดประทาน, ในความบริบูรณ์อันหาที่สุดมิได้ของพระองค์, เพื่อจะนำมนุษย์มาสู่การกลับใจและงานดี, เพื่อจะนำพวกเขากลับสู่พระคุณแทนพระคุณ, ตามงานของพวกเขา.
- ๒๕ และข้าพเจ้าอยากให้มนุษย์ทั้งปวงได้รับการช่วยให้รอด. แต่เราอ่านว่าในวันสุดท้ายและสำคัญยิ่งมีบางคนที่จะถูกขับไล่, แท้จริงแล้ว, ผู้ซึ่งจะถูกขับออกจากที่ประทับของพระเจ้า;
- ๒๖ แท้จริงแล้ว, ผู้ซึ่งจะถูกส่งไปสู่สภาพแห่งความเศร้าหมองอันหาได้สิ้นสุดไม่, ทำให้ถ้อยคำเกิดสัมฤทธิ์ผลซึ่งกล่าวว่า : พวกเขาที่ทำดีจะมีชีวิตอันเป็นนิรันดร์; และพวกเขาที่ทำชั่วจะมีความอับปางอันเป็นนิรันดร์. และมันจะเป็นไปดังนั้น. เอเมน.

And behold, if a man hide up a treasure in the earth, and the Lord shall say—Let it be accursed, because of the iniquity of him who hath hid it up—behold, it shall be accursed.

And if the Lord shall say—Be thou accursed, that no man shall find thee from this time henceforth and forever—behold, no man getteth it henceforth and forever.

And behold, if the Lord shall say unto a man—Because of thine iniquities, thou shalt be accursed forever—it shall be done.

And if the Lord shall say—Because of thine iniquities thou shalt be cut off from my presence—he will cause that it shall be so.

And wo unto him to whom he shall say this, for it shall be unto him that will do iniquity, and he cannot be saved; therefore, for this cause, that men might be saved, hath repentance been declared.

Therefore, blessed are they who will repent and hearken unto the voice of the Lord their God; for these are they that shall be saved.

And may God grant, in his great fulness, that men might be brought unto repentance and good works, that they might be restored unto grace for grace, according to their works.

And I would that all men might be saved. But we read that in the great and last day there are some who shall be cast out, yea, who shall be cast off from the presence of the Lord;

Yea, who shall be consigned to a state of endless misery, fulfilling the words which say: They that have done good shall have everlasting life; and they that have done evil shall have everlasting damnation. And thus it is. Amen.

คำพยากรณ์ของแซมวิเอล, ชาวเลมัน, ต่อชาวนีไฟ.

The prophecy of Samuel, the Lamanite, to the Nephites.

อีลามัน ๑๓

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่แปดสิบหก, ชาวนีไฟยังคงอยู่ในความชั่วร้าย, แท้จริงแล้ว, ในความชั่วร้ายมหันต์, ในขณะที่ชาวเลมันยึดมั่นโดยเคร่งครัดต่อการรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, ตามกฎของโมเสส.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีนี้มีชาวเลมันผู้หนึ่ง, ชื่อแซมวิเอล, ท่านเข้ามาในแผ่นดินแห่งเซราฮีมลา, และเริ่มสั่งสอนผู้คน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านสั่งสอนผู้คน, เรื่องการกลับใจ, อยู่หลายวัน, และพวกเขาขับไล่ท่าน, และท่านกำลังจะกลับไปแผ่นดินของท่านเอง.
- ๓ แต่ดูเถิด, สุธเสียงของพระเจ้ามาถึงท่าน, ให้ท่านกลับใจ, และพยากรณ์แก่ผู้คนถึงเรื่องอะไรก็ตามที่ท่านเข้ามาในใจท่าน.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาไม่ยอมให้ท่านเข้าเมือง; ฉะนั้นท่านจึงไปและขึ้นไปบนกำแพงเมืองนั้น, และยื่นมือออกไปและร้องด้วยเสียงอันดัง, และพยากรณ์แก่ผู้คนถึงเรื่องใดก็ตามที่พระเจ้าทรงใส่ไว้ในใจท่าน.
- ๕ และท่านกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า : ดูเถิด, ข้าพเจ้า, แซมวิเอล, ชาวเลมัน, พูดยวณะของพระเจ้าซึ่งพระองค์ทรงใส่ไว้ในใจข้าพเจ้า; และดูเถิดพระองค์ทรงใส่ไว้ในใจข้าพเจ้าเพื่อให้กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่าดาบแห่งความยุติธรรมเจืออยู่เหนือคนเหล่านี้; และเวลาสี่ร้อยปีจะไม่ผ่านไปเว้นแต่ดาบแห่งความยุติธรรมจะตกลงบนคนเหล่านี้.
- ๖ แท้จริงแล้ว, ความพินาศอย่างหนักคอยคนเหล่านี้อยู่, และมันมาถึงคนเหล่านี้โดยแน่แท้, และจะไม่มีอะไรช่วยคนเหล่านี้ให้รอดได้นอกจากการกลับใจและศรัทธาในพระเจ้าพระเยซูคริสต์, ผู้จะเสด็จมาในโลกโดยแน่แท้, และจะทรงทนทุกเวทนาหลายสิ่งและจะถูกปลงพระชนม์เพื่อผู้คนของพระองค์.

Helaman 13

And now it came to pass in the eighty and sixth year, the Nephites did still remain in wickedness, yea, in great wickedness, while the Lamanites did observe strictly to keep the commandments of God, according to the law of Moses.

And it came to pass that in this year there was one Samuel, a Lamanite, came into the land of Zarahemla, and began to preach unto the people. And it came to pass that he did preach, many days, repentance unto the people, and they did cast him out, and he was about to return to his own land.

But behold, the voice of the Lord came unto him, that he should return again, and prophesy unto the people whatsoever things should come into his heart.

And it came to pass that they would not suffer that he should enter into the city; therefore he went and got upon the wall thereof, and stretched forth his hand and cried with a loud voice, and prophesied unto the people whatsoever things the Lord put into his heart.

And he said unto them: Behold, I, Samuel, a Lamanite, do speak the words of the Lord which he doth put into my heart; and behold he hath put it into my heart to say unto this people that the sword of justice hangeth over this people; and four hundred years pass not away save the sword of justice falleth upon this people.

Yea, heavy destruction awaiteth this people, and it surely cometh unto this people, and nothing can save this people save it be repentance and faith on the Lord Jesus Christ, who surely shall come into the world, and shall suffer many things and shall be slain for his people.

- ๗ และดูเถิด, เทพของพระเจ้าประกาศเรื่องนี้แก่ข้าพเจ้า, และท่านนำข่าวอันน่ายินดีมาให้จิตวิญญาณข้าพเจ้า. และดูเถิด, พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ามายังท่านเพื่อประกาศเรื่องนี้แก่ท่านด้วย, เพื่อท่านจะมีข่าวอันน่ายินดี; แต่ดูเถิดท่านไม่ยอมรับข้าพเจ้า.
- ๘ ฉะนั้น, พระเจ้าตรัสไว้ดังนี้ว่า : เพราะความแข็งกระด้างของใจผู้คนชาวไนไฟ, เว้นแต่พวกเขาจะกลับใจ เราจะเอาพระวณะของเราไปจากพวกเขา, และเราจะถอนพระวิญญาณของเราจากพวกเขา, และเราจะไม่ทนพวกเขาอีกต่อไป, และเราจะหันใจพี่น้องของพวกเขาให้ต่อต้านพวกเขา.
- ๙ และสี่ร้อยปีจะยังไม่ผ่านไปก่อนที่จะเราจะทำให้พวกเขาถูกลงทัณฑ์; แท้จริงแล้ว, เราจะมาเยือนพวกเขาด้วยดาบและด้วยความอดอยากและด้วยโรคระบาด.
- ๑๐ แท้จริงแล้ว, เราจะมาเยือนพวกเขาในความเกรี้ยวโกรธของเรา, และจะมีคนเหล่านั้นในอนุชนรุ่นที่สี่, จากบรรดาศัตรูของเจ้า, ที่จะมีชีวิตเพื่อเห็นความพินาศสิ้นของเจ้า; และการนี้จะเกิดขึ้นโดยแน่แท้เว้นแต่เจ้าจะกลับใจ, พระเจ้าตรัส; และอนุชนในรุ่นที่สี่จะก่อความพินาศแก่เจ้า.
- ๑๑ แต่หากเจ้าจะกลับใจและหันมาหาพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเรา เราจะคลายความโกรธของเรา, พระเจ้าตรัส; แท้จริงแล้ว, พระเจ้าตรัสดังนี้, คนที่กลับใจและหันมาหาเราย่อมเป็นสุข, แต่วิบัติแก่คนที่หากกลับใจไม่.
- ๑๒ แท้จริงแล้ว, วิบัติแก่เมืองแห่งเซราเฮมลาที่ยิ่งใหญ่นี้; เพราะดูเถิด, นี่เป็นเพราะคนเหล่านั้นที่ชอบธรรมเมืองนี้จึงรอด; แท้จริงแล้ว, วิบัติแก่เมืองยิ่งใหญ่นี้, พระเจ้าตรัส, เพราะเราเห็น, ว่ามีอยู่เป็นอันมาก, แท้จริงแล้ว, แม้คนส่วนมากของเมืองยิ่งใหญ่นี้, ที่จะทำให้ใจพวกเขาแข็งกระด้างต่อเรา, พระเจ้าตรัส.
- ๑๓ แต่คนที่กลับใจเป็นสุข, เพราะเราจะละเว้นพวกเขา. แต่ดูเถิด, หากมิใช่เพราะคนชอบธรรมที่อยู่ในเมืองยิ่งใหญ่นี้, ดูเถิด, เราจะให้ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์และทำลายมันเสีย.

And behold, an angel of the Lord hath declared it unto me, and he did bring glad tidings to my soul. And behold, I was sent unto you to declare it unto you also, that ye might have glad tidings; but behold ye would not receive me.

Therefore, thus saith the Lord: Because of the hardness of the hearts of the people of the Nephites, except they repent I will take away my word from them, and I will withdraw my Spirit from them, and I will suffer them no longer, and I will turn the hearts of their brethren against them.

And four hundred years shall not pass away before I will cause that they shall be smitten; yea, I will visit them with the sword and with famine and with pestilence.

Yea, I will visit them in my fierce anger, and there shall be those of the fourth generation who shall live, of your enemies, to behold your utter destruction; and this shall surely come except ye repent, saith the Lord; and those of the fourth generation shall visit your destruction.

But if ye will repent and return unto the Lord your God I will turn away mine anger, saith the Lord; yea, thus saith the Lord, blessed are they who will repent and turn unto me, but wo unto him that repenteth not.

Yea, wo unto this great city of Zarahemla; for behold, it is because of those who are righteous that it is saved; yea, wo unto this great city, for I perceive, saith the Lord, that there are many, yea, even the more part of this great city, that will harden their hearts against me, saith the Lord.

But blessed are they who will repent, for them will I spare. But behold, if it were not for the righteous who are in this great city, behold, I would cause that fire should come down out of heaven and destroy it.

- ๑๔ แต่ดูเถิด, เพื่อเห็นแก่คนชอบธรรมจึงได้รับการ
ละเว้น. แต่ดูเถิด, เวลามาถึง, พระเจ้าตรัส, คือเมื่อเจ้า
จะขับคนชอบธรรมออกจากบรรดาพวกเจ้า, เมื่อนั้น
เจ้าจะสูกองมเพื่อพิณาศ; แท้จริงแล้ว, วิบัติจะมี
แก่เมืองยิ่งใหญ่, เพราะความชั่วร้ายและความน่า
ชิงชังซึ่งอยู่ในมัน.
- ๑๕ แท้จริงแล้ว, และวิบัติจะมีแก่เมืองแห่งกิเดียน,
เพราะความชั่วร้ายและความน่าชิงชังซึ่งอยู่ในนั้น.
- ๑๖ แท้จริงแล้ว, และวิบัติจะมีแก่เมืองทั้งหมดซึ่งอยู่ใน
แผ่นดินโดยรอบ, ซึ่งชาวไนไฟครอบครอง, เพราะความ
ชั่วร้ายและความน่าชิงชังซึ่งอยู่ในนั้น.
- ๑๗ และดูเถิด, การสาปแช่งจะเกิดแก่แผ่นดิน, พระเจ้า
จอมโยธาตรัส, เพราะเพื่อเห็นแก่ผู้คนที่อยู่บนแผ่น
ดิน, แท้จริงแล้ว, เพราะความชั่วร้ายของพวกเขาและ
ความน่าชิงชังของพวกเขา.
- ๑๘ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้น, พระเจ้าจอมโยธาตรัส,
แท้จริงแล้ว, พระผู้เป็นเจ้าที่ยิ่งใหญ่และองค์จริงของ
เราตรัส, คือผู้ใดที่ซ่อนทรัพย์สมบัติไว้ในแผ่นดินโลก
จะหาไม่พบอีกเลย, เพราะการสาปแช่งอันใหญ่
หลวงของแผ่นดิน, เว้นแต่เขาจะเป็นคนชอบธรรม
และซ่อนมันไว้กับพระเจ้า.
- ๑๙ พระเจ้าตรัส, เพราะเรา, ประสงค์ให้พวกเขาซ่อน
ทรัพย์สมบัติของพวกเขาไว้กับเรา; และคนที่ไม่ซ่อน
ทรัพย์สมบัติของพวกเขาไว้กับเราถูกสาปแช่ง; เพราะ
ไม่มีใครจะซ่อนทรัพย์สมบัติของเขาไว้กับเรานอกจาก
คนชอบธรรม; และเขาที่ไม่ซ่อนทรัพย์สมบัติของเขาไว้
กับเรา, เขาก็ถูกสาปแช่ง, และทรัพย์สมบัติด้วย, และ
ไม่มีใครจะไถมันเพราะคำสาปแช่งของแผ่นดิน.
- ๒๐ และวันนั้นจะมาถึงคือพวกเขาจะซ่อนทรัพย์สมบัติ
ของตน, เพราะพวกเขาหมกมุ่นอยู่กับสมบัติฟัสถาน;
และเพราะพวกเขาหมกมุ่นอยู่กับสมบัติฟัสถานของ
ตน, และจะซ่อนทรัพย์สมบัติของตนเมื่อพวกเขาจะ
หลบหนีไปซึ่งหน้าศัตรู; เพราะพวกเขาจะไม่ซ่อนมันไว้
กับเรา, พวกเขาจึงถูกสาปแช่งและทรัพย์สมบัติของ
พวกเขาด้วย; และในวันนั้นพวกเขาจะถูกลงทัณฑ์,
พระเจ้าตรัส.

But behold, it is for the righteous' sake that it is
spared. But behold, the time cometh, saith the Lord,
that when ye shall cast out the righteous from among
you, then shall ye be ripe for destruction; yea, wo be
unto this great city, because of the wickedness and
abominations which are in her.

Yea, and wo be unto the city of Gideon, for the
wickedness and abominations which are in her.

Yea, and wo be unto all the cities which are in the
land round about, which are possessed by the
Nephites, because of the wickedness and abomina-
tions which are in them.

And behold, a curse shall come upon the land,
saith the Lord of Hosts, because of the people's sake
who are upon the land, yea, because of their wicked-
ness and their abominations.

And it shall come to pass, saith the Lord of Hosts,
yea, our great and true God, that whoso shall hide up
treasures in the earth shall find them again no more,
because of the great curse of the land, save he be a
righteous man and shall hide it up unto the Lord.

For I will, saith the Lord, that they shall hide up
their treasures unto me; and cursed be they who hide
not up their treasures unto me; for none hideth up
their treasures unto me save it be the righteous; and
he that hideth not up his treasures unto me, cursed is
he, and also the treasure, and none shall redeem it
because of the curse of the land.

And the day shall come that they shall hide up
their treasures, because they have set their hearts
upon riches; and because they have set their hearts
upon their riches, and will hide up their treasures
when they shall flee before their enemies; because
they will not hide them up unto me, cursed be they
and also their treasures; and in that day shall they be
smitten, saith the Lord.

๒๑ ดูเถิดท่าน, ซึ่งเป็นผู้คนของเมืองยิ่งใหญ่นี้, และจงสดับฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, จงสดับฟังพระดำรัสที่พระเจ้าตรัส; เพราะดูเถิด, พระองค์ตรัสว่าท่านถูกสาปแช่งเพราะสมบัติพัสถานของท่าน, และสมบัติพัสถานของท่านถูกสาปแช่งด้วยเพราะท่านหมกมุ่นอยู่กับมัน, และไม่สดับฟังพระวจนะของพระองค์ผู้ประทานสิ่งเหล่านั้นให้ท่าน.

๒๒ ท่านไม่ระลึกถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของท่านในสิ่งซึ่งพระองค์ประทานให้ท่าน, แต่ท่านนึกถึงสมบัติพัสถานของท่านตลอดเวลา, ไม่น้อมขอบพระทัยพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของท่านสำหรับสิ่งเหล่านั้น; แท้จริงแล้ว, ใจท่านไม่ได้มุ่งไปที่พระเจ้า, แต่มันพองขึ้นด้วยความจองหองอย่างใหญ่หลวง, จนถึงการโอ้อวด, และจนถึงการผยอง, ความริษยา, การวิวาท, การมีเจตนาร้าย, การข่มเหง, และการกระทำความผิดกรรม, และความชั่วช้าสามานย์นานัปการ.

๒๓ เพราะเหตุนี้พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจึงทรงให้การสาปแช่งมาบนแผ่นดิน, และบนสมบัติพัสถานของท่านด้วย, และนี่เพราะความชั่วช้าสามานย์ของท่าน.

๒๔ แท้จริงแล้ว, วิบัติแก่คนพวกนี้, เพราะเวลานี้ซึ่งมาถึงแล้ว, คือท่านขับไล่ศาสดาพยากรณ์, และล้อเลียนพวกท่าน, และขว้างปาก้อนหินใส่พวกท่าน, และสังหารพวกท่าน, และทำความชั่วช้าสามานย์นานัปการต่อพวกท่าน, แม้ดังที่ท่านในสมัยโบราณ.

๒๕ และบัดนี้เมื่อท่านพูด, ท่านกล่าวว่า : หากวันเวลาของเราอยู่ในวันเวลาของบรรพบุรุษสมัยก่อนของเรา, เราจะไม่สังหารศาสดาพยากรณ์; เราจะไม่ขว้างปาก้อนหินใส่พวกท่าน, และขับไล่พวกท่าน.

๒๖ ดูเถิดท่านเลวยิ่งกว่าคนเหล่านั้น; เพราะดังที่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่, หากศาสดาพยากรณ์มาในบรรดาพวกท่านและประกาศพระวจนะของพระเจ้าแก่ท่าน, ซึ่งเป็นพยานถึงบาปและความชั่วช้าสามานย์ของท่าน, ท่านก็โกรธศาสดาพยากรณ์, และขับไล่ท่านและพยายามทุกวิถีทางที่จะทำลายท่าน; แท้จริงแล้ว, ท่านจะกล่าวว่าเขาเป็นศาสดาพยากรณ์ปลอม, และว่าเขาเป็นคนบาป, และเป็นของมาร, เพราะเขาเป็นพยานว่าการกระทำของท่านชั่ว.

Behold ye, the people of this great city, and hearken unto my words; yea, hearken unto the words which the Lord saith; for behold, he saith that ye are cursed because of your riches, and also are your riches cursed because ye have set your hearts upon them, and have not hearkened unto the words of him who gave them unto you.

Ye do not remember the Lord your God in the things with which he hath blessed you, but ye do always remember your riches, not to thank the Lord your God for them; yea, your hearts are not drawn out unto the Lord, but they do swell with great pride, unto boasting, and unto great swelling, envyings, strifes, malice, persecutions, and murders, and all manner of iniquities.

For this cause hath the Lord God caused that a curse should come upon the land, and also upon your riches, and this because of your iniquities.

Yea, wo unto this people, because of this time which has arrived, that ye do cast out the prophets, and do mock them, and cast stones at them, and do slay them, and do all manner of iniquity unto them, even as they did of old time.

And now when ye talk, ye say: If our days had been in the days of our fathers of old, we would not have slain the prophets; we would not have stoned them, and cast them out.

Behold ye are worse than they; for as the Lord liveth, if a prophet come among you and declareth unto you the word of the Lord, which testifieth of your sins and iniquities, ye are angry with him, and cast him out and seek all manner of ways to destroy him; yea, you will say that he is a false prophet, and that he is a sinner, and of the devil, because he testifieth that your deeds are evil.

๒๗ แต่ดูเถิด, หากคนหนึ่งจะมาในบรรดาพวกท่านและจะกล่าวว่า : จงทำดังนี้, และจะไม่เป็นความชั่วช้าสาบานย์; จงทำอย่างนั้นและท่านจะไม่ต้องทนทุกข์; แท้จริงแล้ว, เขาจะกล่าวว่า : จงเดินไปตามความถือดีของใจท่านเองเถิด; แท้จริงแล้ว, จงเดินไปตามความถือดีของสายตาท่าน, และทำสิ่งใดก็ตามที่ใจท่านปรารถนา—และหากคนหนึ่งจะมาในบรรดาพวกท่านและกล่าวอย่างนี้, ท่านจะรับเขา, และกล่าวว่าเขาเป็นศาสดาพยากรณ์.

๒๘ แท้จริงแล้ว, ท่านจะยกเขาขึ้น, และท่านจะให้ทรัพย์สินของท่านแก่เขา; ท่านจะให้ทองของท่าน, และเงินของท่านแก่เขา, และจะห่อหุ้มเขาด้วยเสื้อผ้าราคาแพง; และเพราะเขาใช้คำพูดป้อยอท่าน, และเขากล่าวว่าทุกอย่างดี, เมื่อนั้นท่านจะไม่ว่าเขาเป็นคนผิด.

๒๙ โอท่านอนุชนที่ชั่วร้ายและมีมิจฉาจิต; ท่านคนแข็งกระด้างและท่านคนดื้อรั้น, ท่านคิดว่าพระเจ้าจะทรงทนท่านไปนานเท่าใดหรือ? แท้จริงแล้ว, ท่านจะปล่อยตนให้คนนำทางที่เขลาและมีดบอดนำท่านไปนานเท่าใดหรือ? แท้จริงแล้ว, ท่านจะเลือกความมืดแทนความสว่างไปนานเท่าใดหรือ?

๓๐ แท้จริงแล้ว, ดูเถิด, ความกริ้วของพระเจ้าเกิดขึ้นแล้วกับท่าน; ดูเถิด, พระองค์ทรงสาปแช่งแผ่นดินเพราะความชั่วช้าสาบานย์ของท่าน.

๓๑ และดูเถิด, เวลามาถึงที่พระองค์ทรงสาปแช่งสมบัติพัสถานของท่าน, ให้มันกลับสิ้นหลุดไป, เพื่อท่านจะยึดไว้ไม่ได้; และในวันเวลาแห่งความยากจนของท่าน ท่านจะเก็บสิ่งเหล่านั้นไว้ไม่ได้.

๓๒ และในวันเวลาแห่งความยากจนของท่าน ท่านจะร้องหาพระเจ้า; และท่านจะร้องโดยเปล่าประโยชน์, เพราะความหายนะของท่านมาถึงท่านแล้ว, และความพินาศของท่านแน่นอนแล้ว; และเมื่อนั้นท่านจะร้องให้และคร่ำครวญในวันนั้น, พระเจ้าจอมโยธาตรัส. และเมื่อนั้นท่านจะคร่ำครวญ, และกล่าวว่า :

๓๓ โอหากข้าพเจ้าได้กลับใจ, และไม่ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์, และขว้างปาก้อนหินใส่พวกท่าน, และขับไล่พวกท่าน. แท้จริงแล้ว, ในวันนั้นท่านจะกล่าวว่า : โอหากเราระลึกถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเราในวันที่พระองค์ประทานสมบัติพัสถานของเราให้แก่เรา, และเมื่อนั้นมันจะไม่กลับสิ้นหลุดไปจนเราต้องสูญเสียมัน; เพราะดูเถิด, สมบัติพัสถานของเราไปจากเราแล้ว.

But behold, if a man shall come among you and shall say: Do this, and there is no iniquity; do that and ye shall not suffer; yea, he will say: Walk after the pride of your own hearts; yea, walk after the pride of your eyes, and do whatsoever your heart desireth—and if a man shall come among you and say this, ye will receive him, and say that he is a prophet.

Yea, ye will lift him up, and ye will give unto him of your substance; ye will give unto him of your gold, and of your silver, and ye will clothe him with costly apparel; and because he speaketh flattering words unto you, and he saith that all is well, then ye will not find fault with him.

O ye wicked and ye perverse generation; ye hardened and ye stiffnecked people, how long will ye suppose that the Lord will suffer you? Yea, how long will ye suffer yourselves to be led by foolish and blind guides? Yea, how long will ye choose darkness rather than light?

Yea, behold, the anger of the Lord is already kindled against you; behold, he hath cursed the land because of your iniquity.

And behold, the time cometh that he curseth your riches, that they become slippery, that ye cannot hold them; and in the days of your poverty ye cannot retain them.

And in the days of your poverty ye shall cry unto the Lord; and in vain shall ye cry, for your desolation is already come upon you, and your destruction is made sure; and then shall ye weep and howl in that day, saith the Lord of Hosts. And then shall ye lament, and say:

O that I had repented, and had not killed the prophets, and stoned them, and cast them out. Yea, in that day ye shall say: O that we had remembered the Lord our God in the day that he gave us our riches, and then they would not have become slippery that we should lose them; for behold, our riches are gone from us.

๓๔ ดูเถิด, เราวางเครื่องมือไว้ที่นี่และวันพรุ่งมันหายไป; และดูเถิด, ดาบของเราหายไปจากเราในวันที่เราค้นหา มันเพื่อการสู้รบ.

๓๕ แท้จริงแล้ว, เราซ่อนทรัพย์ของเราไว้และมันลื่นหลุดไปจากเรา, เพราะคำสาปแช่งของแผ่นดิน.

๓๖ โอหากเรากลับใจในวันที่พระวณะของพระเจ้ามาถึงเรา; เพราะดูเถิดแผ่นดินถูกสาปแช่ง, และสิ่งทั้งปวงกลับลื่นหลุดไป, และเรายึดมันไว้ไม่ได้.

๓๗ ดูเถิด, เราถูกห้อมล้อมด้วยเหล่าภูตผี, แท้จริงแล้ว, เราถูกล้อมไว้ด้วยบริวารของเขาผู้หมายมั่นจะทำลายจิตวิญญาณเรา. ดูเถิด, ความชั่วช้าสามานย์ของเราใหญ่หลวง. ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์จะทรงคลายความกริ้วของพระองค์ไปจากพวกข้าพระองค์มิได้หรือ? และนี่จะเป็นคำพูดของท่านในวันเหล่านั้น.

๓๘ แต่ดูเถิด, วันเวลาแห่งการทดลองของท่านผ่านไปแล้ว; ท่านผัดวันแห่งความรอดของท่านจนมันสายเกินไปอยู่เป็นนิจ, และความพินาศของท่านก็แน่นอนแล้ว; แท้จริงแล้ว, เพราะตลอดวันเวลาของชีวิตท่านท่านแสวงหาสิ่งซึ่งท่านไม่สามารถได้รับ; และท่านแสวงหาความสุขด้วยการทำความชั่วช้าสามานย์, ซึ่งสิ่งนี้ตรงกันข้ามกับธรรมชาติของความชอบธรรมนั้นซึ่งอยู่ในพระประมุขนิรันดร์ผู้ยิ่งใหญ่ของเรา.

๓๙ โอท่านผู้คนของแผ่นดิน, หากท่านจะฟังถ้อยคำข้าพเจ้า! และข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนขอให้ความกริ้วของพระเจ้าคลายไปจากท่าน, และขอให้ท่านกลับใจและได้รับการช่วยให้รอด.

Behold, we lay a tool here and on the morrow it is gone; and behold, our swords are taken from us in the day we have sought them for battle.

Yea, we have hid up our treasures and they have slipped away from us, because of the curse of the land.

O that we had repented in the day that the word of the Lord came unto us; for behold the land is cursed, and all things are become slippery, and we cannot hold them.

Behold, we are surrounded by demons, yea, we are encircled about by the angels of him who hath sought to destroy our souls. Behold, our iniquities are great. O Lord, canst thou not turn away thine anger from us? And this shall be your language in those days.

But behold, your days of probation are past; ye have procrastinated the day of your salvation until it is everlastingly too late, and your destruction is made sure; yea, for ye have sought all the days of your lives for that which ye could not obtain; and ye have sought for happiness in doing iniquity, which thing is contrary to the nature of that righteousness which is in our great and Eternal Head.

O ye people of the land, that ye would hear my words! And I pray that the anger of the Lord be turned away from you, and that ye would repent and be saved.

อีลามัน ๑๔

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแซมวิเอล, ชาวเลมัน, พยากรณ์อีกมากมายหลายเรื่องที่เขียนไว้ไม่ได้.
- ๒ และดูเถิด, ท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า : ดูเถิด, ข้าพเจ้าให้เครื่องหมายแก่ท่าน; เพราะอีกห้าปีที่จะถึง, และดูเถิด, เมื่อนั้นพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาเพื่อไถ่คนทั้งปวงที่จะเชื่อในพระนามของพระองค์.
- ๓ และดูเถิด, ข้าพเจ้าจะให้สิ่งนี้แก่ท่านเพื่อเป็นเครื่องหมายในเวลาของการเสด็จมาของพระองค์; เพราะดูเถิด, จะมีแสงสว่างเจิดจ้าในฟ้าสวรรค์, ถึงขนาดที่ในคืนก่อนที่พระองค์เสด็จมาจะไม่มีควมมืด, ถึงขนาดที่มันจะปรากฏแก่มนุษย์ประหนึ่งว่าเป็นกลางวัน.
- ๔ ฉะนั้น, จะมีวันหนึ่งกับคืนหนึ่งกับวันหนึ่ง, ประหนึ่งว่าเป็นวันเดียวและไม่มีกลางคืน; และนี่จะเป็นเครื่องหมายแก่ท่าน; เพราะท่านจะรู้ถึงการขึ้นของดวงอาทิตย์และการตกของมันด้วย; ฉะนั้นพวกเขาจะรู้ถึงความแน่นอนว่าจะมีสองวันกับหนึ่งคืน; กระนั้นก็ตามคืนนั้นจะไม่มีมืด; และมันจะเป็นคืนก่อนที่พระองค์ประสูติ.
- ๕ และดูเถิด, จะมีดาวดวงใหม่ขึ้นมา, ซึ่งเป็นดาวที่ท่านไม่เคยเห็นเช่นนี้มาก่อน; และนี่จะเป็นเครื่องหมายต่อท่านด้วย.
- ๖ และดูเถิดนี้มีใช้ทั้งหมด, จะมีเครื่องหมายและการอันน่าพิศวงหลายอย่างในฟ้าสวรรค์.
- ๗ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือท่านทุกคนจะประหลาดใจ, และพิศวง, ถึงขนาดที่ท่านจะล้มลงสู่พื้นดิน.
- ๘ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือผู้ใดก็ตามที่จะเชื่อในพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, ผู้นั้นจะมีชีวิตอันเป็นนิรันดร์.
- ๙ และดูเถิด, พระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้าดังนี้, โดยเทพของพระองค์, ให้ข้าพเจ้ามาบอกเรื่องนี้แก่ท่าน; แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงบัญชาให้ข้าพเจ้าพยากรณ์เรื่องเหล่านี้แก่ท่าน; แท้จริงแล้ว, พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า : จงป่าวร้องกับคนพวกนี้, จงกลับใจและเตรียมทางของพระเจ้า.

Helaman 14

And now it came to pass that Samuel, the Lamanite, did prophesy a great many more things which cannot be written.

And behold, he said unto them: Behold, I give unto you a sign; for five years more cometh, and behold, then cometh the Son of God to redeem all those who shall believe on his name.

And behold, this will I give unto you for a sign at the time of his coming; for behold, there shall be great lights in heaven, insomuch that in the night before he cometh there shall be no darkness, insomuch that it shall appear unto man as if it was day.

Therefore, there shall be one day and a night and a day, as if it were one day and there were no night; and this shall be unto you for a sign; for ye shall know of the rising of the sun and also of its setting; therefore they shall know of a surety that there shall be two days and a night; nevertheless the night shall not be darkened; and it shall be the night before he is born.

And behold, there shall a new star arise, such an one as ye never have beheld; and this also shall be a sign unto you.

And behold this is not all, there shall be many signs and wonders in heaven.

And it shall come to pass that ye shall all be amazed, and wonder, insomuch that ye shall fall to the earth.

And it shall come to pass that whosoever shall believe on the Son of God, the same shall have everlasting life.

And behold, thus hath the Lord commanded me, by his angel, that I should come and tell this thing unto you; yea, he hath commanded that I should prophesy these things unto you; yea, he hath said unto me: Cry unto this people, repent and prepare the way of the Lord.

๑๐ และบัดนี้, เพราะข้าพเจ้าเป็นชาวเลมัน, และพูดกับท่านถึงพระดำรัสซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้า, และเพราะมันเป็นเรื่องยุ่งยากสำหรับท่าน, ท่านจึงโกรธข้าพเจ้าและหมายมั่นจะทำลายข้าพเจ้า, และขับไล่ข้าพเจ้าออกจากบรรดาพวกท่าน.

๑๑ และท่านควรสดับฟังถ้อยคำข้าพเจ้า, เพราะ, เพื่อเจตนาที่ข้าพเจ้าจึงขึ้นมากบนกำแพงเมืองนี้, เพื่อท่านจะได้ยินและรู้ถึงการพิพากษาของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งคอยท่านอยู่เพราะความชั่วช้าสามานย์ของท่าน, และเพื่อท่านจะได้รู้เงื่อนไขของการกลับใจด้วย;

๑๒ และเพื่อท่านจะรู้ถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์และแห่งแผ่นดินโลก, พระผู้สร้างสารพัดสิ่งนับจากกาลเริ่มต้น; และเพื่อท่านจะรู้ถึงเครื่องหมายต่างๆ ของการเสด็จมาของพระองค์, ด้วยเจตนาว่าท่านจะเชื่อในพระนามของพระองค์.

๑๓ และหากท่านเชื่อในพระนามของพระองค์ท่านจะกลับใจจากบาปทั้งหมดของท่าน, เพื่อโดยการนั้นท่านจะได้รับการปลดบาปจากสิ่งเหล่านี้ผ่านคุณความดีของพระองค์.

๑๔ และดูเถิด, อนึ่ง, ข้าพเจ้าให้เครื่องหมายอีกอย่างหนึ่งแก่ท่าน, แท้จริงแล้ว, คือเครื่องหมายการสิ้นพระชนม์ของพระองค์.

๑๕ เพราะดูเถิด, พระองค์จะสิ้นพระชนม์โดยแน่แท้เพื่อความรอดจะเกิดขึ้น; แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงเห็นจำเป็นและพระองค์พึงต้องสิ้นพระชนม์, เพื่อให้เกิดการฟื้นคืนชีวิตของคนตาย, เพื่อด้วยการนั้นจะนำมนุษย์เข้าในที่ประทับของพระเจ้า.

๑๖ แท้จริงแล้ว, ดูเถิด, การสิ้นพระชนม์นี้ทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิต, และไถ่มนุษยชาติทั้งปวงจากความตายครั้งแรก—ความตายทางวิญญาณนั้น; เพราะมนุษยชาติทั้งปวง, โดยการตกของอาดัมซึ่งถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า, ถือว่าตายแล้ว, ทั้งกับสิ่งทางโลกและกับสิ่งทางวิญญาณ.

๑๗ แต่ดูเถิด, การฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ไถ่มนุษยชาติ, แท้จริงแล้ว, แม้มนุษยชาติทั้งปวง, และนำพวกเขากลับเข้าในที่ประทับของพระเจ้า.

And now, because I am a Lamanite, and have spoken unto you the words which the Lord hath commanded me, and because it was hard against you, ye are angry with me and do seek to destroy me, and have cast me out from among you.

And ye shall hear my words, for, for this intent have I come up upon the walls of this city, that ye might hear and know of the judgments of God which do await you because of your iniquities, and also that ye might know the conditions of repentance;

And also that ye might know of the coming of Jesus Christ, the Son of God, the Father of heaven and of earth, the Creator of all things from the beginning; and that ye might know of the signs of his coming, to the intent that ye might believe on his name.

And if ye believe on his name ye will repent of all your sins, that thereby ye may have a remission of them through his merits.

And behold, again, another sign I give unto you, yea, a sign of his death.

For behold, he surely must die that salvation may come; yea, it behooveth him and becometh expedient that he dieth, to bring to pass the resurrection of the dead, that thereby men may be brought into the presence of the Lord.

Yea, behold, this death bringeth to pass the resurrection, and redeemeth all mankind from the first death—that spiritual death; for all mankind, by the fall of Adam being cut off from the presence of the Lord, are considered as dead, both as to things temporal and to things spiritual.

But behold, the resurrection of Christ redeemeth mankind, yea, even all mankind, and bringeth them back into the presence of the Lord.

- ๑๘ แท้จริงแล้ว, และสิ่งนั้นทำให้เกิดเงื่อนไขแห่งการกลับใจ, คือผู้ใดก็ตามที่กลับใจผู้นั้นย่อมไม่ถูกโค่นและโยนเข้าไปในไฟ; แต่ผู้ใดก็ตามที่ไม่กลับใจจะถูกโค่นและโยนเข้าไปในไฟ; และความตายทางวิญญาณจะมาถึงพวกเขาอีก, แท้จริงแล้ว, คือความตายครั้งที่สอง, เพราะพวกเขาถูกตัดขาดอีกครั้งจากสิ่งที่เกี่ยวกับความชอบธรรม.
- ๑๙ ฉะนั้นท่านจงกลับใจ, ท่านจงกลับใจ, เกลือกโดยการรู้เรื่องเหล่านี้และไม่ทำ ท่านจะปล่อยให้ตนเองมาอยู่ภายใต้การกล่าวโทษ, และท่านถูกนำลงมาสู่ความตายครั้งที่สองนี้.
- ๒๐ แต่ดูเถิด, ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านแล้วเกี่ยวกับเครื่องหมายอีกอย่างหนึ่ง, เครื่องหมายการสิ้นพระชนม์ของพระองค์, ดูเถิด, ในวันนั้นที่พระองค์จะทรงรับความตายพระองค์จะทรงทำให้ดวงอาทิตย์อัสดงและไม่ให้แสงสว่างแก่ท่าน; และดวงจันทร์กับดวงดาวด้วย; และจะไม่มีแสงสว่างบนผืนแผ่นดินนี้, แม้ตั้งแต่เวลาที่พระองค์จะทรงทนทุกข์กับความตาย, ตลอดเวลาสามวัน, จนถึงเวลาที่พระองค์จะทรงลุกขึ้นจากบรรดาคนตายอีก.
- ๒๑ แท้จริงแล้ว, ในเวลาที่พระองค์จะทรงคืนพระวิญญาณจะมีฟ้าคำรณคำรามและสายฟ้าฟาดต่อเนื่องเป็นเวลาหลายชั่วโมง, และแผ่นดินจะไหวและสั่นสะเทือน; และศิลาซึ่งอยู่บนพื้นพิภพนี้, ซึ่งอยู่ทั้งเหนือและใต้แผ่นดิน, ซึ่งท่านรู้อยู่ในเวลานี้ว่าเป็นของแข็ง, หรือส่วนมากของมันเป็นมวลสารที่มีองค์ประกอบแข็งแกร่ง, จะแตกออก;
- ๒๒ แท้จริงแล้ว, มันจะแยกออกเป็นสอง, และนับแต่นั้นจะพบอยู่ตามร่องและตามรอยแตก, และเป็นเศษหักเกลื่อนกล่นทั่วพื้นพิภพ, แท้จริงแล้ว, ทั้งเหนือและใต้แผ่นดิน.
- ๒๓ และดูเถิด, จะมีพายุฝนฟ้าคะนองรุนแรง, และจะมีภูเขามากมายทลายลง, เหมือนกับหุบเขา, และจะมีที่หลายแห่งซึ่งบัดนี้เรียกว่าหุบเขาจะกลับเป็นภูเขา, ซึ่งมีความสูงมาก.
- ๒๔ และทางหลวงหลายสายจะขาด, และเมืองหลายเมืองจะกลับรกร้างว่างเปล่า.
- ๒๕ และหลุมศพหลายแห่งจะเปิด, และจะปล่อยคนตายเป็นอันมากของมันขึ้นมา; และวิสุทธิชนเป็นอันมากจะมาปรากฏแก่คนมากมาย.

Yea, and it bringeth to pass the condition of repentance, that whosoever repenteth the same is not hewn down and cast into the fire; but whosoever repenteth not is hewn down and cast into the fire; and there cometh upon them again a spiritual death, yea, a second death, for they are cut off again as to things pertaining to righteousness.

Therefore repent ye, repent ye, lest by knowing these things and not doing them ye shall suffer yourselves to come under condemnation, and ye are brought down unto this second death.

But behold, as I said unto you concerning another sign, a sign of his death, behold, in that day that he shall suffer death the sun shall be darkened and refuse to give his light unto you; and also the moon and the stars; and there shall be no light upon the face of this land, even from the time that he shall suffer death, for the space of three days, to the time that he shall rise again from the dead.

Yea, at the time that he shall yield up the ghost there shall be thunderings and lightnings for the space of many hours, and the earth shall shake and tremble; and the rocks which are upon the face of this earth, which are both above the earth and beneath, which ye know at this time are solid, or the more part of it is one solid mass, shall be broken up;

Yea, they shall be rent in twain, and shall ever after be found in seams and in cracks, and in broken fragments upon the face of the whole earth, yea, both above the earth and beneath.

And behold, there shall be great tempests, and there shall be many mountains laid low, like unto a valley, and there shall be many places which are now called valleys which shall become mountains, whose height is great.

And many highways shall be broken up, and many cities shall become desolate.

And many graves shall be opened, and shall yield up many of their dead; and many saints shall appear unto many.

- ๒๖ และดูเถิด, เทพกล่าวแก่ข้าพเจ้าดังนี้; เพราะท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่าจะมีฟ้าคำรณคำรามและสายฟ้าฟาดต่อเนื่องเป็นเวลาหลายชั่วโมง.
- ๒๗ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่าขณะที่ฟ้าร้องและสายฟ้าฟาดยังมีอยู่, และพายุฝนฟ้าคะนอง, ว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นไป, และว่าความมืดจะปกคลุมทั่วพื้นพิภพต่อเนื่องเป็นเวลาสามวัน.
- ๒๘ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่าคนเป็นอันมากจะเห็นสิ่งอันยิ่งใหญ่กว่าสิ่งเหล่านี้, ด้วยเจตนาว่าพวกเขาจะเชื่อว่าเครื่องหมายเหล่านี้และการอันน่าพิศวงเหล่านี้จะบังเกิดทั่วพื้นแผ่นดินนี้, ด้วยเจตนาว่าจะไม่มีเหตุให้เกิดความกังขาในบรรดาลูกหลานมนุษย์—
- ๒๙ และนี่เพื่อเจตนาว่าผู้ใดก็ตามที่จะเชื่อจะได้รับการช่วยให้รอด, และว่าผู้ใดก็ตามที่จะไม่เชื่อ, การพิพากษาอันชอบธรรมจะมาถึงพวกเขา; และอีกทั้งหากพวกเขาถูกกล่าวโทษพวกเขาจะนำการกล่าวโทษของพวกเขาไปสู่ตนเอง.
- ๓๐ และบัดนี้จงจำไว้, จงจำไว้, พี่น้องข้าพเจ้า, ว่าผู้ใดก็ตามที่พิณาศ, ย่อมพิณาศเพราะตัวเขาเอง; และผู้ใดก็ตามที่ทำความชั่วช้าสามานย์, ก็ทำมันให้ตัวเขาเอง; เพราะดูเถิด, ท่านเป็นอิสระ; ท่านได้รับอนุญาตให้ทำเพื่อตนเอง; เพราะดูเถิด, พระผู้เป็นเจ้าประทานความรู้ให้ท่านและทรงทำให้ท่านมีอิสระ.
- ๓๑ พระองค์ประทานให้ท่านเพื่อท่านจะรู้ความดีจากความชั่ว, และพระองค์ประทานให้ท่านเพื่อท่านจะเลือกชีวิตหรือความตาย; และท่านอาจทำความดีเพื่อพระเจ้าจะทรงนำท่านกลับคืนมาสู่สิ่งที่ดี, หรือมีสิ่งที่ดีได้รับการนำกลับคืนมาสู่ท่าน; หรือท่านอาจทำความชั่ว, และมีสิ่งที่ชั่วถูกนำกลับคืนมาสู่ท่าน.

And behold, thus hath the angel spoken unto me; for he said unto me that there should be thunderings and lightnings for the space of many hours.

And he said unto me that while the thunder and the lightning lasted, and the tempest, that these things should be, and that darkness should cover the face of the whole earth for the space of three days.

And the angel said unto me that many shall see greater things than these, to the intent that they might believe that these signs and these wonders should come to pass upon all the face of this land, to the intent that there should be no cause for unbelief among the children of men—

And this to the intent that whosoever will believe might be saved, and that whosoever will not believe, a righteous judgment might come upon them; and also if they are condemned they bring upon themselves their own condemnation.

And now remember, remember, my brethren, that whosoever perisheth, perisheth unto himself; and whosoever doeth iniquity, doeth it unto himself; for behold, ye are free; ye are permitted to act for yourselves; for behold, God hath given unto you a knowledge and he hath made you free.

He hath given unto you that ye might know good from evil, and he hath given unto you that ye might choose life or death; and ye can do good and be restored unto that which is good, or have that which is good restored unto you; or ye can do evil, and have that which is evil restored unto you.

อีลามัน ๑๕

- ๑ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ดูเถิด, ข้าพเจ้าประกาศแก่ท่านว่าเว้นแต่ท่านจะกลับใจบ้านเรือนของท่านจะถูกทิ้งให้รกร้าง.
- ๒ แท้จริงแล้ว, เว้นแต่ท่านกลับใจ, พวกผู้หญิงของท่านจะมีเหตุใหญ่หลวงที่จะโศกเศร้าในวันที่พวกนางจะให้นม; เพราะท่านจะพยายามหลบหนีและจะไม่มีที่พำนักพักพิง; แท้จริงแล้ว, และวิบัติแก่พวกนางที่มีครรภ์, เพราะพวกนางจะอึดอัดและหลบหนีไม่ได้; ฉะนั้น, พวกนางจะถูกเหยียบจนแหลกเหลวและจะถูกทิ้งให้ตาย.
- ๓ แท้จริงแล้ว, วิบัติแก่คนพวกนี้ซึ่งเรียกว่าผู้คนของนีไฟ เว้นแต่พวกเขาจะกลับใจ, เมื่อพวกเขาเห็นเครื่องหมายและการอันนำพิสงวทั้งหมดนี้ซึ่งจะแสดงแก่พวกเขา; เพราะดูเถิด, พวกเขาเป็นผู้คนที่เลือกแล้วของพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงรักผู้คนของนีไฟ, และพระองค์ทรงตีสอนพวกเขาด้วย; แท้จริงแล้ว, ในวันเวลาแห่งความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา พระองค์ทรงตีสอนพวกเขาเพราะทรงรักพวกเขา.
- ๔ แต่ดูเถิด พี่น้องข้าพเจ้า, พระองค์ทรงเกลียดชังชาวเลมันเพราะการกระทำของพวกเขาชั่วตลอดเวลา, และนี่เพราะความชั่วช้าสามานย์ของประเพณีบรรพบุรุษของพวกเขา. แต่ดูเถิด, ความรอดมาถึงพวกเขาแล้วผ่านทางคำสั่งสอนของชาวนีไฟ; และเพื่อเจตนานี้พระเจ้าจึงทรงยืดวันเวลาของพวกเขาออกไป.
- ๕ และข้าพเจ้าอยาก让您เห็นว่าพวกเขาส่วนมากอยู่ในทางแห่งหน้าที่ของตน, และพวกเขาดำเนินชีวิตอย่างรอบคอบต่อพระพักตร์พระเจ้า, และพวกเขายึดมั่นต่อการรักษาพระบัญญัติของพระองค์และกฎเกณฑ์ของพระองค์และการพิพากษาของพระองค์ตามกฎหมายของโมเสส.
- ๖ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าพวกเขาส่วนมากกำลังทำดังนี้, และพวกเขากำลังชวนขายด้วย ความขยันหมั่นเพียรอันไม่รู้เหน็ดเหนื่อยเพื่อจะนำพี่น้องที่เหลืออยู่ของพวกเขาไปสู่ความรู้เรื่องความจริง; ฉะนั้นทุก ๆ วันพวกเขาจึงมีคนเพิ่มจำนวนเข้ามา.

Helaman 15

And now, my beloved brethren, behold, I declare unto you that except ye shall repent your houses shall be left unto you desolate.

Yea, except ye repent, your women shall have great cause to mourn in the day that they shall give suck; for ye shall attempt to flee and there shall be no place for refuge; yea, and wo unto them which are with child, for they shall be heavy and cannot flee; therefore, they shall be trodden down and shall be left to perish.

Yea, wo unto this people who are called the people of Nephi except they shall repent, when they shall see all these signs and wonders which shall be showed unto them; for behold, they have been a chosen people of the Lord; yea, the people of Nephi hath he loved, and also hath he chastened them; yea, in the days of their iniquities hath he chastened them because he loveth them.

But behold my brethren, the Lamanites hath he hated because their deeds have been evil continually, and this because of the iniquity of the tradition of their fathers. But behold, salvation hath come unto them through the preaching of the Nephites; and for this intent hath the Lord prolonged their days.

And I would that ye should behold that the more part of them are in the path of their duty, and they do walk circumspectly before God, and they do observe to keep his commandments and his statutes and his judgments according to the law of Moses.

Yea, I say unto you, that the more part of them are doing this, and they are striving with unwearied diligence that they may bring the remainder of their brethren to the knowledge of the truth; therefore there are many who do add to their numbers daily.

๗ และดูเถิด, ท่านรู้ด้วยตัวท่านเอง, เพราะท่านเห็น, ว่าพวกเขามากเท่าที่พี่น้องพวกเขาพามาสู่ความรู้เรื่องความจริง, และรู้เรื่องประเพณีอันชั่วร้ายและน่าชิงชังของบรรพบุรุษพวกเขา, และจงใจให้เชื่อพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์, แท้จริงแล้ว, คำพยากรณ์ของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์, ซึ่งมีเขียนไว้, ซึ่งจงใจพวกเขามาสู่ศรัทธาในพระเจ้า, และสู่การกลับใจ, ซึ่งศรัทธาและการกลับใจนั้นนำการเปลี่ยนแปลงแห่งใจมาสู่พวกเขา—

๘ ฉะนั้น, ท่านจึงรู้ด้วยตัวท่านว่า, มากเท่าที่มาถึงเพียงนี้ย่อมมั่นคงและแน่วแน่ในความเชื่อ, และในสิ่งซึ่งด้วยสิ่งนั้นทำให้พวกเขาเป็นอิสระมาแล้ว.

๙ และท่านรู้ด้วยว่าพวกเขาฝังอาวุธสงครามของตนแล้ว, และพวกเขากลัวที่จะหยิบมันขึ้นมาเกลือกโดยทางใดทางหนึ่งพวกเขาจะทำบาป; แท้จริงแล้ว, ท่านเห็นแล้วว่าพวกเขากลัวที่จะทำบาป—เพราะดูเถิดพวกเขาจะยอมตนให้ศัตรูเหยียบย่ำและสังหาร, และจะไม่ยอมยกดาบของตนขึ้นต่อสู้, และนี่เพราะศรัทธาของพวกเขาในพระคริสต์.

๑๐ และบัดนี้, เพราะความแน่วแน่ของพวกเขาเมื่อพวกเขาเชื่อในสิ่งนั้นซึ่งพวกเขาเชื่อ, เพราะด้วยความมั่นคงของพวกเขาทันทีที่ได้รับความสว่างแล้ว, ดูเถิด, พระเจ้าจะประทานพรให้พวกเขาและทรงยืดวันเวลาของพวกเขา, ทั้งที่มีความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา—

๑๑ แท้จริงแล้ว, แม้หากพวกเขาจะเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อพระเจ้าจะทรงยืดวันเวลาของพวกเขา, จนกว่าจะถึงเวลา ซึ่งบรรพบุรุษของเรา, และศาสดาพยากรณ์ซันส, และศาสดาพยากรณ์คนอื่น ๆ อีกหลายคนพูดไว้เช่นกัน, เกี่ยวกับการนำพี่น้อง, ชาวเลมันของเรา, กลับมาสู่ความรู้เรื่องความจริงอีก—

๑๒ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าในเวลาสุดท้ายสัญญาของพระเจ้าได้หยิบยื่นให้ชาวเลมัน, พี่น้องของเรา; และทั้งที่พวกเขาจะได้รับความทุกข์มากมาย, และทั้งที่พวกเขาจะถูกขับไล่ไปมาบนพื้นพิภพ, และถูกล่า, และถูกลงทัณฑ์และกระจัดกระจายกันอยู่ทั่วไป, โดยไรที่พ่านักฟักฟิง, พระเจ้าจะยังทรงเมตตาพวกเขา.

And behold, ye do know of yourselves, for ye have witnessed it, that as many of them as are brought to the knowledge of the truth, and to know of the wicked and abominable traditions of their fathers, and are led to believe the holy scriptures, yea, the prophecies of the holy prophets, which are written, which leadeth them to faith on the Lord, and unto repentance, which faith and repentance bringeth a change of heart unto them—

Therefore, as many as have come to this, ye know of yourselves are firm and steadfast in the faith, and in the thing wherewith they have been made free.

And ye know also that they have buried their weapons of war, and they fear to take them up lest by any means they should sin; yea, ye can see that they fear to sin—for behold they will suffer themselves that they be trodden down and slain by their enemies, and will not lift their swords against them, and this because of their faith in Christ.

And now, because of their steadfastness when they do believe in that thing which they do believe, for because of their firmness when they are once enlightened, behold, the Lord shall bless them and prolong their days, notwithstanding their iniquity—

Yea, even if they should dwindle in unbelief the Lord shall prolong their days, until the time shall come which hath been spoken of by our fathers, and also by the prophet Zenos, and many other prophets, concerning the restoration of our brethren, the Lamanites, again to the knowledge of the truth—

Yea, I say unto you, that in the latter times the promises of the Lord have been extended to our brethren, the Lamanites; and notwithstanding the many afflictions which they shall have, and notwithstanding they shall be driven to and fro upon the face of the earth, and be hunted, and shall be smitten and scattered abroad, having no place for refuge, the Lord shall be merciful unto them.

- ๑๓ และนี่เป็นไปตามคำพยากรณ์, คือพวกเขาจะถูกนำมาสู่ความรู้ที่แท้จริงอีก, ซึ่งคือความรู้เรื่องพระผู้ไถ่ของพวกเขา, และพระเมษบาลผู้ยิ่งใหญ่และแท้จริงของพวกเขา, และนับอยู่ในบรรดาแกะของพระองค์.
- ๑๔ ฉะนั้นข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, จะเป็นการดีสำหรับพวกเขามากกว่าพวกท่านเว้นแต่พวกท่านกลับใจ.
- ๑๕ เพราะดูเถิด, หากงานอันยิ่งใหญ่แสดงแก่พวกเขาซึ่งแสดงแก่ท่านแล้ว, แท้จริงแล้ว, แก่พวกเขาซึ่งเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อเพราะประเพณีบรรพบุรุษของพวกเขา, ท่านจะเห็นได้ด้วยตัวท่านว่าพวกเขาจะไม่มีความเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่ออีกเลย.
- ๑๖ ฉะนั้น, พระเจ้าตรัสว่า : เราจะไม่ทำลายคนเหล่านั้นจนสิ้น, แต่เราจะทำให้พวกเขากลับมาหาเราอีกในวันแห่งปรีชาญาณของเรา, พระเจ้าตรัส.
- ๑๗ และบัดนี้ดูเถิด, พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับผู้คนชาวนีไฟว่า : หากพวกเขาจะไม่กลับใจ, และไม่ถือปฏิบัติตามความประสงค์ของเรา, เราจะทำลายพวกเขาสิ้น, พระเจ้าตรัส, เพราะความไม่เชื่อของพวกเขาทั้งที่มีงานอันยิ่งใหญ่หลายอย่างที่เรำทำไปในบรรดาพวกเขา; และโดยแน่แท้ดังพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ฉันใดสิ่งเหล่านี้จะเป็นไปฉันนั้น, พระเจ้าตรัส.

And this is according to the prophecy, that they shall again be brought to the true knowledge, which is the knowledge of their Redeemer, and their great and true shepherd, and be numbered among his sheep.

Therefore I say unto you, it shall be better for them than for you except ye repent.

For behold, had the mighty works been shown unto them which have been shown unto you, yea, unto them who have dwindled in unbelief because of the traditions of their fathers, ye can see of yourselves that they never would again have dwindled in unbelief.

Therefore, saith the Lord: I will not utterly destroy them, but I will cause that in the day of my wisdom they shall return again unto me, saith the Lord.

And now behold, saith the Lord, concerning the people of the Nephites: If they will not repent, and observe to do my will, I will utterly destroy them, saith the Lord, because of their unbelief notwithstanding the many mighty works which I have done among them; and as surely as the Lord liveth shall these things be, saith the Lord.

อีลามัน ๑๖

- ๑ และบัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีคนเป็นอันมากที่ได้ยินถ้อยคำของแซมวูเอล, ชาวเลมัน, ซึ่งพูดบนกำแพงเมือง. และมากเท่าที่เชื่อในถ้อยคำของท่านออกไปค้นหาไฟ; และเมื่อพวกเขาออกไปและพบท่านพวกเขาสารภาพบาปของตนต่อท่านและไม่ปฏิเสธ, โดยที่ปรารภว่าจะได้รับบัพติศมาสู่พระเจ้า.
- ๒ แต่มากเท่าที่ไม่เชื่อในถ้อยคำของแซมวูเอลโกรธท่าน; และพวกเขาขว้างปาก้อนหินใส่ท่านบนกำแพง, และหลายคนยิงธนูไปยังท่านด้วยขณะที่ท่านยืนอยู่บนกำแพง; แต่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงอยู่กับท่าน, ถึงขนาดที่คนเหล่านั้นไม่อาจขว้างก้อนหินหรือยิงธนูมาถูกท่าน.
- ๓ บัดนี้เมื่อพวกเขาเห็นว่าไม่สามารถทำอันตรายท่าน, จึงมีคนที่ยังเชื่อในถ้อยคำของท่านเพิ่มขึ้นอีกหลายคน, ถึงขนาดที่พวกเขาออกไปหาไฟเพื่อรับบัพติศมา.
- ๔ เพราะดูเถิด, ไฟกำลังให้บัพติศมา, และพยากรณ์, และสั่งสอน, ป่าวร้องการกลับใจต่อผู้คน, แสดงเครื่องหมายและการอันน่าพิศวง, และทำปาฏิหาริย์ในบรรดาผู้คน, เพื่อพวกเขาจะรู้ว่าพระคริสต์ต้องเสด็จมาในไม่ช้า—
- ๕ โดยบอกพวกเขาถึงเรื่องที่จะต้องเกิดขึ้นในไม่ช้า, เพื่อพวกเขาจะรู้และจดจำเมื่อถึงเวลาที่สิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้นว่าเรื่องนี้ได้ทำให้เป็นที่รู้แก่พวกเขามาล่วงหน้าแล้ว, ด้วยเจตนาที่ว่าพวกเขาจะเชื่อ; ฉะนั้นมากเท่าที่เชื่อในถ้อยคำของแซมวูเอลจึงออกไปหาท่านเพื่อรับบัพติศมา, เพราะพวกเขามาโดยที่กลับใจและสารภาพบาปของพวกเขา.
- ๖ แต่พวกเขาส่วนมากไม่เชื่อในถ้อยคำของแซมวูเอล; ฉะนั้นเมื่อเห็นว่าพวกเขาทำอันตรายท่านไม่ได้ด้วยก้อนหินและลูกธนูของตน, พวกเขาจึงร้องบอกนายทัพของตน, มีความว่า : จงจับคนผู้นี้และมัดไว้, เพราะดูเถิดเขามีมารร้าย; และเพราะอำนาจของมารร้ายซึ่งอยู่ในเขาเราจึงทำอันตรายเขาไม่ได้ด้วยก้อนหินและลูกธนูของเรา; ฉะนั้นจับเขาและมัดไว้, และเอาไปให้พ้น.

Helaman 16

And now, it came to pass that there were many who heard the words of Samuel, the Lamanite, which he spake upon the walls of the city. And as many as believed on his word went forth and sought for Nephi; and when they had come forth and found him they confessed unto him their sins and denied not, desiring that they might be baptized unto the Lord.

But as many as there were who did not believe in the words of Samuel were angry with him; and they cast stones at him upon the wall, and also many shot arrows at him as he stood upon the wall; but the Spirit of the Lord was with him, insomuch that they could not hit him with their stones neither with their arrows.

Now when they saw that they could not hit him, there were many more who did believe on his words, insomuch that they went away unto Nephi to be baptized.

For behold, Nephi was baptizing, and prophesying, and preaching, crying repentance unto the people, showing signs and wonders, working miracles among the people, that they might know that the Christ must shortly come—

Telling them of things which must shortly come, that they might know and remember at the time of their coming that they had been made known unto them beforehand, to the intent that they might believe; therefore as many as believed on the words of Samuel went forth unto him to be baptized, for they came repenting and confessing their sins.

But the more part of them did not believe in the words of Samuel; therefore when they saw that they could not hit him with their stones and their arrows, they cried unto their captains, saying: Take this fellow and bind him, for behold he hath a devil; and because of the power of the devil which is in him we cannot hit him with our stones and our arrows; therefore take him and bind him, and away with him.

- ๗ ในขณะที่พวกเขาออกไปเพื่อจับท่าน, ดูเถิด, ท่านกระโจนลงจากกำแพง, และหลบหนีออกจากผืนแผ่นดินของพวกเขา, แท้จริงแล้ว, แม้ไปยังประเทศของท่านเอง, และเริ่มสั่งสอนและพยากรณ์อยู่ในบรรดาผู้คนของท่านเอง.
- ๘ และดูเถิด, ไม่มีใครในบรรดาชาวไนไฟได้ยินเรื่องของท่านอีกเลย; และกิจจานุกิจของผู้คนเป็นไปดังนี้.
- ๙ และปีที่แปดสิบหกแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของไนไฟสิ้นสุดลงดังนี้.
- ๑๐ และปีที่แปดสิบเจ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาสิ้นสุดลงดังนี้ด้วย, ผู้คนส่วนมากคงอยู่ในความจองหองและความชั่วร้ายของตน, และคนส่วนน้อยดำเนินชีวิตอย่างรอบคอบยิ่งขึ้นต่อพระพักตร์พระเจ้า.
- ๑๑ และนี่คือความเป็นไป, ในปีที่แปดสิบแปดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาด้วย.
- ๑๒ และมีการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยในกิจจานุกิจของผู้คน, เว้นแต่ผู้คนเริ่มแข็งกระด้างยิ่งขึ้นในความชั่วช้าสามานย์, และทำสิ่งที่ตรงกันข้ามกับพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเจ้ามากขึ้นและมากขึ้น, ในปีที่แปดสิบเก้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษา.
- ๑๓ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่เก้าสิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, มีเครื่องหมายสำคัญ, และการอันน่าพิศวงแสดงแก่ผู้คน; และถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์เริ่มจะเกิดสัมฤทธิ์ผล.
- ๑๔ และเทพปรากฏต่อมนุษย์, นักปราชญ์, และประกาศข่าวอันน่ายินดีแห่งความปรดีที่ยิ่งแก่พวกเขา; ดังนั้นในปีนี้พระคัมภีร์เริ่มเกิดสัมฤทธิ์ผล.
- ๑๕ กระนั้นก็ตาม, ผู้คนเริ่มทำใจแข็งกระด้างทุกคน, นอกจากพวกที่มีความเชื่อมากที่สุด, ทั้งชาวไนไฟและชาวเลมันด้วย, และเริ่มพึ่งพากำลังของตนเองและปัญญาของตนเอง, โดยกล่าวว่า :
- ๑๖ บางสิ่งพวกเขาอาจเดาถูกต้อง, ในบรรดาหลาย ๆ สิ่ง; แต่ดูเถิด, เรารู่ว่างานสำคัญยิ่งและอัศจรรย์เหล่านี้, ซึ่งได้พูดถึงจะเกิดขึ้นไม่ได้
- ๑๗ และพวกเขาเริ่มแสดงเหตุผลและโต้แย้งกันในบรรดาพวกเขาเอง, โดยกล่าวว่า :

And as they went forth to lay their hands on him, behold, he did cast himself down from the wall, and did flee out of their lands, yea, even unto his own country, and began to preach and to prophesy among his own people.

And behold, he was never heard of more among the Nephites; and thus were the affairs of the people.

And thus ended the eighty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended also the eighty and seventh year of the reign of the judges, the more part of the people remaining in their pride and wickedness, and the lesser part walking more circumspectly before God.

And these were the conditions also, in the eighty and eighth year of the reign of the judges.

And there was but little alteration in the affairs of the people, save it were the people began to be more hardened in iniquity, and do more and more of that which was contrary to the commandments of God, in the eighty and ninth year of the reign of the judges.

But it came to pass in the ninetieth year of the reign of the judges, there were great signs given unto the people, and wonders; and the words of the prophets began to be fulfilled.

And angels did appear unto men, wise men, and did declare unto them glad tidings of great joy; thus in this year the scriptures began to be fulfilled.

Nevertheless, the people began to harden their hearts, all save it were the most believing part of them, both of the Nephites and also of the Lamanites, and began to depend upon their own strength and upon their own wisdom, saying:

Some things they may have guessed right, among so many; but behold, we know that all these great and marvelous works cannot come to pass, of which has been spoken.

And they began to reason and to contend among themselves, saying:

- ๑๘ หาใช้สิ่งที่มีเหตุผลไม่ที่คนเช่นพระคริสต์จะเสด็จมา; และพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า, พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก, ดังที่มีพูดไว้, ถ้าเช่นนั้น, เหตุใดพระองค์จะไม่ทรงแสดงองค์แก่เรา เช่นเดียวกับที่แสดงแก่คนทั้งหลายซึ่งจะอยู่ที่เยรูซาเล็ม?
- ๑๙ แท้จริงแล้ว, เหตุใดพระองค์จะไม่แสดงองค์ในแผ่นดินนี้เช่นเดียวกับในแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม?
- ๒๐ แต่ดูเถิด, เราเห็นว่านี่เป็นประเพณีชั่วร้าย, ซึ่งสืบทอดมาถึงเราโดยบรรพบุรุษของเรา, เพื่อทำให้เราเชื่อในสิ่งสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์บางอย่างซึ่งจะบังเกิดขึ้น, แต่มิใช่ในบรรดาเรา, แต่ในแผ่นดินที่อยู่ห่างไกล, แผ่นดินซึ่งเราหารู้จักไม่; ฉะนั้นพวกเขาจึงทำให้เราอยู่ในความไม่รู้ได้, เพราะเราเห็นไม่ได้ด้วยดวงตาของเราเองว่ามันจริง.
- ๒๑ และโดยเล่ห์เหลี่ยมพลิกแพลงและลึกลับของมารร้าย, พวกเขาจะ, ทำการลึกลับใหญ่หลวงบางอย่างซึ่งเราไม่อาจเข้าใจ, ซึ่งจะทำให้เราลงไปเป็นผู้รับใช้ตามถ้อยคำของพวกเขา, และเป็นผู้รับใช้พวกเขาด้วย, เพราะเราต้องพึ่งพาพวกเขาเพื่อสอนถ้อยคำแก่เรา; และดังนั้นพวกเขาจะทำให้เราอยู่ในความไม่รู้ตลอดวันเวลาของชีวิตเรา, หากเราจะยอมมอบตนแก่พวกเขา.
- ๒๒ และมีอีกหลายเรื่องที่คุณควานวณโนภาพขึ้นเอง, ซึ่งเป็นเรื่องโง่เขลาและเปล่าประโยชน์; และพวกเขาจะรบกวนใจมาก, เพราะซาตานยั่วยุพวกเขาให้ทำความชั่วช้าสามานย์ตลอดเวลา; แท้จริงแล้ว, ได้เที่ยวไปแพร่ข่าวลือและความขัดแย้งทั่วพื้นแผ่นดิน, เพื่อเขาจะทำให้ใจผู้คนแข็งกระด้างต่อสิ่งที่ดีและต่อสิ่งที่จะมาถึง.
- ๒๓ และทั้งที่เครื่องหมายและการอันน่าพิศวงต่าง ๆ กระทำขึ้นในบรรดาผู้คนของพระเจ้า, และปาฏิหาริย์หลายอย่างที่คุณเหล่านั้นทำไป, ซาตานมีการควบคุมอย่างใหญ่หลวงเหนือจิตใจผู้คนทั่วพื้นแผ่นดิน.
- ๒๔ และปีที่เก้าสิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลงดังนี้.
- ๒๕ และหนังสือของฮีลามัน, ตามบันทึกของฮีลามันและบุตรของท่านจบลงดังนี้.

That it is not reasonable that such a being as a Christ shall come; if so, and he be the Son of God, the Father of heaven and of earth, as it has been spoken, why will he not show himself unto us as well as unto them who shall be at Jerusalem?

Yea, why will he not show himself in this land as well as in the land of Jerusalem?

But behold, we know that this is a wicked tradition, which has been handed down unto us by our fathers, to cause us that we should believe in some great and marvelous thing which should come to pass, but not among us, but in a land which is far distant, a land which we know not; therefore they can keep us in ignorance, for we cannot witness with our own eyes that they are true.

And they will, by the cunning and the mysterious arts of the evil one, work some great mystery which we cannot understand, which will keep us down to be servants to their words, and also servants unto them, for we depend upon them to teach us the word; and thus will they keep us in ignorance if we will yield ourselves unto them, all the days of our lives.

And many more things did the people imagine up in their hearts, which were foolish and vain; and they were much disturbed, for Satan did stir them up to do iniquity continually; yea, he did go about spreading rumors and contentions upon all the face of the land, that he might harden the hearts of the people against that which was good and against that which should come.

And notwithstanding the signs and the wonders which were wrought among the people of the Lord, and the many miracles which they did, Satan did get great hold upon the hearts of the people upon all the face of the land.

And thus ended the ninetyeth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended the book of Helaman, according to the record of Helaman and his sons.

นีไฟฉบับที่สาม

หนังสือของนีไฟ

บุตรของนีไฟ, ผู้เป็นบุตรของฮีลามัน

และฮีลามันเป็นบุตรของฮีลามัน, ผู้เป็นบุตรของแอลมา, ผู้เป็นบุตรของแอลมา, โดยที่ เป็นผู้สืบตระกูลของนีไฟ ผู้เป็นบุตรของลีไฮ, ผู้ออกจากเยรูซาเล็มในปีแรกแห่งการปกครองของเศเดคียาห์, กษัตริย์แห่งยูดาห์

๓ นีไฟ ๑

- ๑ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่เก้าสิบเอ็ดผ่านไป และเป็นหกร้อยปีนับจากเวลาที่ลีไฮออกจากเยรูซาเล็ม; และเป็นปีที่เลโอนิอัสเป็นหัวหน้าผู้พิพากษาและผู้ปกครองเหนือแผ่นดิน.
- ๒ และนีไฟ, บุตรของฮีลามัน, ออกเดินทางจากแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, โดยมอบหมายหน้าที่แก่นีไฟบุตรท่าน, ซึ่งเป็นบุตรคนโต, เกี่ยวกับแผ่นดินจาริกทองเหลือง, และบันทึกทั้งหมดที่ได้รักษาไว้, และสิ่งทั้งหมดนั้นซึ่งได้รักษาไว้ให้ศักดิ์สิทธิ์นั้นจากการเดินทางออกจากเยรูซาเล็มของลีไฮ.
- ๓ แล้วท่านออกจากแผ่นดิน, และท่านไปที่ใด, ไม่มีผู้ใดรู้; และนีไฟบุตรของท่านได้เก็บรักษาทันทีแก่ท่าน, แท้จริงแล้ว, บันทึกของผู้คนเหล่านี้.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในตอนต้นของปีที่เก้าสิบสอง, ดูเถิด, คำพยากรณ์ของศาสดาพยากรณ์เริ่มเกิดสัมฤทธิ์ผลโดยสมบูรณ์ยิ่งขึ้น; เพราะเริ่มมีเครื่องหมายที่น่าพิศวงยิ่งขึ้นและปาฏิหาริย์ที่น่าพิศวงยิ่งขึ้นซึ่งกระทำในบรรดาผู้คน.
- ๕ แต่มีบางคนซึ่งเริ่มกล่าวว่าเวลาผ่านไปแล้วสำหรับถ้อยคำ, ซึ่งแซมมวล, ชาวเลมมันพูดไว้ว่าจะเกิดสัมฤทธิ์ผล.
- ๖ และพวกเขาเริ่มแสดงความเรงราใส่พี่น้องของตน, โดยกล่าวว่า: ดูเถิดเวลาผ่านไปแล้ว, และถ้อยคำของแซมมวลไม่เกิดสัมฤทธิ์ผล; ฉะนั้น, ปิตีของท่านและศรัทธาของท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ไร้ประโยชน์.

Third Nephi

The Book of Nephi

the Son of Nephi, Who Was the Son of Helaman

And Helaman was the son of Helaman, who was the son of Alma, who was the son of Alma, being a descendant of Nephi who was the son of Lehi, who came out of Jerusalem in the first year of the reign of Zedekiah, the king of Judah.

3 Nephi 1

Now it came to pass that the ninety and first year had passed away and it was six hundred years from the time that Lehi left Jerusalem; and it was in the year that Lachoneus was the chief judge and the governor over the land.

And Nephi, the son of Helaman, had departed out of the land of Zarahemla, giving charge unto his son Nephi, who was his eldest son, concerning the plates of brass, and all the records which had been kept, and all those things which had been kept sacred from the departure of Lehi out of Jerusalem.

Then he departed out of the land, and whither he went, no man knoweth; and his son Nephi did keep the records in his stead, yea, the record of this people.

And it came to pass that in the commencement of the ninety and second year, behold, the prophecies of the prophets began to be fulfilled more fully; for there began to be greater signs and greater miracles wrought among the people.

But there were some who began to say that the time was past for the words to be fulfilled, which were spoken by Samuel, the Lamanite.

And they began to rejoice over their brethren, saying: Behold the time is past, and the words of Samuel are not fulfilled; therefore, your joy and your faith concerning this thing hath been vain.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาก่อความวุ่นวายครั้งใหญ่ตลอดทั่วแผ่นดิน; และผู้คนซึ่งเชื่อเริ่มโทมนัสยิ่ง, เกือบกว่าโดยทางใดทางหนึ่งสิ่งที่พูดไว้จะไม่บังเกิดขึ้น.

๘ แต่ดูเถิด, พวกเขาเฝ้าคอยวันนั้นและคืนนั้นอย่างแน่นแฟ้นซึ่งจะเป็นดังวันเดียวกันราวกับไม่มีกลางคืน, เพื่อพวกเขาจะรู้ว่าศรัทธาของพวกเขาไม่ใช่ประโยชน์.

๙ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีอยู่วันหนึ่งซึ่งพวกที่ไม่เชื่อกำหนดไว้, เพื่อคนที่เชื่อในประเพณีเหล่านั้นจะถูกฆ่าเว้นแต่เครื่องหมาย, ซึ่งแซมมวลศาสดาพยากรณ์ให้ไว้จะบังเกิดขึ้น.

๑๐ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อนิไฟ, บุตรของนิไฟ, เห็นความชั่วร้ายนี้ของผู้คนของท่าน, ใจท่านโทมนัสยิ่ง.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านออกไปและน้อมกายลงกับพื้นดิน, และร้องทูลพระผู้เป็นเจ้าของท่านอย่างสุดกำลังเพื่อผู้คนของท่าน, แท้จริงแล้ว, คนที่กำลังจะถูกทำลายเพราะศรัทธาของพวกเขาในประเพณีบรรพบุรุษของพวกเขา.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านร้องทูลพระผู้เป็นเจ้าอย่างสุดกำลังตลอดวันนั้น; และดูเถิด, สุธเสียงของพระเจ้ามาถึงท่าน, มีความว่า :

๑๓ จงเงยหน้าของเจ้าและรีบเร่งเถิด; เพราะดูเถิด, เวลาอยู่แค่เอื้อม, และในคืนนี้เราจะมอบเครื่องหมายให้, และในวันพรุ่งเราจะเข้ามาในโลก, เพื่อแสดงแก่โลกว่าเราจะทำให้ทุกสิ่งซึ่งเราให้ปากของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ของเราพูดไว้เกิดสัมฤทธิ์ผล.

๑๔ ดูเถิด, เรามหาผู้คนของเรา, เพื่อทำให้ทุกสิ่งเกิดสัมฤทธิ์ผลซึ่งเราทำให้เป็นที่รู้แก่ลูกหลานมนุษย์นับแต่การวางรากฐานของโลก, และเพื่อทำตามน้ำพระทัย, ของทั้งพระบิดาและของพระบุตร—ของพระบิดาเพราะเรา, และของพระบุตรเพราะเนื้อหนังของเรา. และดูเถิด, เวลาอยู่แค่เอื้อม, และคืนนี้จะมีเครื่องหมายประทานมาให้.

And it came to pass that they did make a great uproar throughout the land; and the people who believed began to be very sorrowful, lest by any means those things which had been spoken might not come to pass.

But behold, they did watch steadfastly for that day and that night and that day which should be as one day as if there were no night, that they might know that their faith had not been vain.

Now it came to pass that there was a day set apart by the unbelievers, that all those who believed in those traditions should be put to death except the sign should come to pass, which had been given by Samuel the prophet.

Now it came to pass that when Nephi, the son of Nephi, saw this wickedness of his people, his heart was exceedingly sorrowful.

And it came to pass that he went out and bowed himself down upon the earth, and cried mightily to his God in behalf of his people, yea, those who were about to be destroyed because of their faith in the tradition of their fathers.

And it came to pass that he cried mightily unto the Lord all that day; and behold, the voice of the Lord came unto him, saying:

Lift up your head and be of good cheer; for behold, the time is at hand, and on this night shall the sign be given, and on the morrow come I into the world, to show unto the world that I will fulfil all that which I have caused to be spoken by the mouth of my holy prophets.

Behold, I come unto my own, to fulfil all things which I have made known unto the children of men from the foundation of the world, and to do the will, both of the Father and of the Son—of the Father because of me, and of the Son because of my flesh. And behold, the time is at hand, and this night shall the sign be given.

- ๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือถ้อยคำที่มาถึงนี้ไฟเกิดสัมฤทธิ์ผล, ตามที่พูดไว้; เพราะดูเถิด, เมื่อดวงอาทิตย์ตกไม่มีความมืดเลย; และผู้คนเริ่มงงเพราะไม่มีความมืดเมื่อกลางคืนมาถึง.
- ๑๖ และมีคนเป็นอันมาก, ซึ่งไม่เชื่อถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์, จึงล้มลงสู่พื้นดินและเป็นราวกับว่าพวกเขาตาย, เพราะพวกเขารู้ว่าแผนการทำลายใหญ่หลวงที่พวกเขาวางไว้สำหรับคนที่เชื่อในถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์ล้มเหลวแล้ว; เพราะเครื่องหมายซึ่งประทานมาให้เกิดขึ้นแล้ว.
- ๑๗ และพวกเขาเริ่มรู้ว่าพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าต้องเสด็จมาปรากฏในไม่ช้า; แท้จริงแล้ว, ที่ที่สุด, ผู้คนทั้งหมดทั่วพื้นพิภพจากตะวันตกถึงตะวันออก, ทั้งในแผ่นดินทางเหนือและในแผ่นดินทางใต้, งงอย่างยิ่งจนล้มลงสู่พื้นดิน.
- ๑๘ เพราะพวกเขารู้ว่าศาสดาพยากรณ์เป็นพยานถึงเรื่องเหล่านี้มาหลายปีแล้ว, และว่าเครื่องหมายซึ่งประทานมาให้เกิดขึ้นแล้ว; และพวกเขาก็เริ่มกลัวเพราะความชั่วช้าสามัญและความกังขาของตน.
- ๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไม่มีความมืดตลอดคืนนั้น, แต่มันสว่างราวกับเที่ยงวัน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือดวงอาทิตย์ขึ้นมาอีกในตอนเช้า, ตามระเบียบอันถูกต้องของมัน; และพวกเขารู้ว่าเป็นวันที่พระเจ้าจะประสูติ, เพราะเครื่องหมายที่ประทานมาให้.
- ๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นแล้ว, แท้จริงแล้ว, สิ่งทั้งหมด, ทุกตัวอักษร, ตามถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์.
- ๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นด้วยคือดาวดวงใหม่ดวงหนึ่งปรากฏขึ้น, ตามถ้อยคำ.
- ๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนับจากเวลานี้ไปเริ่มมีการพูดเท็จแพร่ออกไปในบรรดาผู้คน, โดยซาตาน, เพื่อทำให้ใจพวกเขาแข็งกระด้าง, ด้วยเจตนาที่จะไม่使他们พวกเขาเชื่อในเครื่องหมายและการอันน่าพิศวงเหล่านั้นซึ่งพวกเขาเห็น; แต่ทั้งที่มีการพูดเท็จและการหลอกลวงนี้คนส่วนมากยังเชื่อ, และเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่พระเจ้า.

And it came to pass that the words which came unto Nephi were fulfilled, according as they had been spoken; for behold, at the going down of the sun there was no darkness; and the people began to be astonished because there was no darkness when the night came.

And there were many, who had not believed the words of the prophets, who fell to the earth and became as if they were dead, for they knew that the great plan of destruction which they had laid for those who believed in the words of the prophets had been frustrated; for the sign which had been given was already at hand.

And they began to know that the Son of God must shortly appear; yea, in fine, all the people upon the face of the whole earth from the west to the east, both in the land north and in the land south, were so exceedingly astonished that they fell to the earth.

For they knew that the prophets had testified of these things for many years, and that the sign which had been given was already at hand; and they began to fear because of their iniquity and their unbelief.

And it came to pass that there was no darkness in all that night, but it was as light as though it was mid-day. And it came to pass that the sun did rise in the morning again, according to its proper order; and they knew that it was the day that the Lord should be born, because of the sign which had been given.

And it had come to pass, yea, all things, every whit, according to the words of the prophets.

And it came to pass also that a new star did appear, according to the word.

And it came to pass that from this time forth there began to be lyings sent forth among the people, by Satan, to harden their hearts, to the intent that they might not believe in those signs and wonders which they had seen; but notwithstanding these lyings and deceivings the more part of the people did believe, and were converted unto the Lord.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหนีไฟออกไปในบรรดาผู้คน, และคนอื่น ๆ อีกหลายคนด้วย, เพื่อให้บังเกิดสมาสู่การกลับใจ, ซึ่งในการนั้นมีการปลดบาปอย่างมากมาย. และดังนั้นผู้คนเริ่มมีความสุขอีกในแผ่นดิน.

๒๔ และไม่มี ความขัดแย้ง, นอกจากคนไม่กี่คนที่เริ่มสั่งสอน, โดยพยายามพิสูจน์ด้วยพระคัมภีร์ว่าไม่สมควรอีกต่อไปแล้วที่จะยึดถือกฎของโมเสส. บัดนี้ในเรื่องนี้พวกเขาผิดพลาด, โดยที่ไม่เข้าใจพระคัมภีร์.

๒๕ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในไม่ช้าพวกเขาเปลี่ยนใจเลื่อมใส, และตระหนักในความผิดพลาดซึ่งพวกเขามี, เพราะพระเจ้าทรงทำให้เป็นที่รู้แก่พวกเขาว่ากฎยังไม่สมบูรณ์, และว่ามันจะต้องสมบูรณ์ในทุกตัวอักษร; แท้จริงแล้ว, ถ้อยคำมาถึงพวกเขาว่ามันจะสมบูรณ์; แท้จริงแล้ว, ว่าจุดหนึ่งหรืออนุภาคหนึ่งจะไม่สูญหายไปจนกว่ามันจะสมบูรณ์ทั้งหมด; ฉะนั้นในปีเดียวกันนี้พระเจ้าจึงทรงนำพวกเขาไปสู่ความรู้เรื่องความผิดพลาดของตนและสภาพความผิดของตน.

๒๖ และปีที่เก้าสิบสองผ่านไปดังนี้, โดยนำชาวอันนาอินติมาถึงผู้คนเพราะเครื่องหมายซึ่งได้บังเกิดขึ้น, ตามถ้อยคำแห่งการพยากรณ์ของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ทั้งปวง.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่เก้าสิบสามผ่านไปโดยสงบสุขด้วย, นอกจากพวกโจรแกดิแอนตัน, ซึ่งพำนักอยู่บนภูเขา, ซึ่งรบกวนแผ่นดิน; เพราะที่มั่นของพวกเขาและสถานที่ลับของพวกเขาแข็งแรงมากจนผู้คนเอาชนะพวกเขาไม่ได้; ฉะนั้นพวกเขากระทำฆาตกรรมมากมาย, และเช่นฆ่าบรรดาผู้คนไว้มากนัก.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่เก้าสิบสี่คนพวกนั้นเริ่มทวีจำนวนมากมาย, เพราะมีคนที่แตกต่างกันไปจากชาวไนไฟเป็นอันมากหลบหนีไปหาพวกเขา, ซึ่งทำให้เกิดโทมนัสยิ่งแก่ชาวไนไฟเหล่านั้นที่คงอยู่ในแผ่นดิน.

๒๙ และมีเหตุทำให้เกิดโทมนัสยิ่งในบรรดาผู้คนชาวเลมันด้วย; เพราะดูเถิด, พวกเขามีลูกหลายคนทีเดียวโตและเริ่มมีอายุ, จนเป็นตัวของตัวเอง, และถูกบางคนซึ่งเป็นชาวโซรัม, ชักนำไปโดยวาจาเท็จและคำป้อยอของคนพวกนั้น, เพื่อไปรวมกับพวกโจรแกดิแอนตันเหล่านั้น.

And it came to pass that Nephi went forth among the people, and also many others, baptizing unto repentance, in the which there was a great remission of sins. And thus the people began again to have peace in the land.

And there were no contentions, save it were a few that began to preach, endeavoring to prove by the scriptures that it was no more expedient to observe the law of Moses. Now in this thing they did err, having not understood the scriptures.

But it came to pass that they soon became converted, and were convinced of the error which they were in, for it was made known unto them that the law was not yet fulfilled, and that it must be fulfilled in every whit; yea, the word came unto them that it must be fulfilled; yea, that one jot or tittle should not pass away till it should all be fulfilled; therefore in this same year were they brought to a knowledge of their error and did confess their faults.

And thus the ninety and second year did pass away, bringing glad tidings unto the people because of the signs which did come to pass, according to the words of the prophecy of all the holy prophets.

And it came to pass that the ninety and third year did also pass away in peace, save it were for the Gadianton robbers, who dwelt upon the mountains, who did infest the land; for so strong were their holds and their secret places that the people could not overpower them; therefore they did commit many murders, and did do much slaughter among the people.

And it came to pass that in the ninety and fourth year they began to increase in a great degree, because there were many dissenters of the Nephites who did flee unto them, which did cause much sorrow unto those Nephites who did remain in the land.

And there was also a cause of much sorrow among the Lamanites; for behold, they had many children who did grow up and began to wax strong in years, that they became for themselves, and were led away by some who were Zoramites, by their lyings and their flattering words, to join those Gadianton robbers.

๓๐   และดังนั้นชาวเลมันจึงเป็นทุกข์ด้วย, และเริ่มเสื่อม
ลงในเรื่องของศรัทธาและความชอบธรรมของพวกเขา,
เขา, เพราะความชั่วร้ายของอนุชนรุ่นหลัง.

And thus were the Lamanites afflicted also, and
began to decrease as to their faith and righteousness,
because of the wickedness of the rising generation.

๓ นิไฟ ๒

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่เก้าสิบห้าผ่านไป
ดังนี้ด้วย, และผู้คนเริ่มลืมเครื่องหมายและการอันนำ
พิศวงเหล่านั้นซึ่งพวกเขาได้ยินมา, และเริ่มแปลก
ใจน้อยลงน้อยลงเกี่ยวกับเครื่องหมายหรือการอันนำ
พิศวงจากฟ้าสวรรค์, ถึงขนาดที่พวกเขาเริ่มแข็ง
กระด้างในใจ, และมีดบอดในจิต, และเริ่มไม่เชื่อทุกสิ่ง
ซึ่งพวกเขาได้ยินและเห็นมา—
- ๒ โดยที่จินตนาการถึงสิ่งไร้ประโยชน์บางอย่างในใจ
พวกเขา, ว่ามนุษย์และอำนาจของมารกระทำมันขึ้น,
เพื่อชักจูงและหลอกลวงใจผู้คน; และดังนี้ซาตาน
ครอบครองใจผู้คนอีก, ถึงขนาดที่เขาทำให้ดวงตาของ
คนเหล่านั้นมีดบอดและชักนำไปให้เชื่อว่าหลักคำสอน
ของพระคริสต์เป็นสิ่งโง่เขลาและเปล่าประโยชน์.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนเริ่มแก่กล้าขึ้น
ในความชั่วร้ายและความน่าชิงชัง; และพวกเขาไม่เชื่อ
ว่าจะมีเครื่องหมายหรือการอันนำพิศวงประทานให้
อีก; และซาตานออกไปทั่ว, เพื่อจูงใจผู้คนไป, โดยที่
ล่อลวงพวกเขาและเป็นเหตุให้พวกเขาทำความชั่วร้าย
ใหญ่หลวงในแผ่นดิน.
- ๔ และปีที่เก้าสิบหกผ่านไปดังนี้; และปีที่เก้าสิบเจ็ด
ด้วย; และปีที่เก้าสิบแปดด้วย; และปีที่เก้าสิบเก้าด้วย;
- ๕ และหนึ่งร้อยปีผ่านไปนับแต่วันเวลาของโมไซยาห์,
ผู้เป็นกษัตริย์ปกครองผู้คนของชาวนิไฟ.
- ๖ และหกร้อยเก้าปีผ่านไปนับแต่ลิโฮออกจาก
เยรูซาเล็ม.
- ๗ และเก้าปีผ่านไปนับแต่เวลาที่มีเครื่องหมาย
ประทานให้, ซึ่งศาสดาพยากรณ์พูดไว้, ว่าพระคริสต์
จะเสด็จมาในโลก.
- ๘ บัดนี้ชาวนิไฟเริ่มนับเวลาของพวกเขาจากระยะนี้ไป
เมื่อมีเครื่องหมายประทานให้, หรือนับจากการเสด็จ
มาของพระคริสต์; ฉะนั้น, เก้าปีผ่านไป.
- ๙ และนิไฟ, ผู้เป็นบิดาของนิไฟ, ผู้มีหน้าที่ดูแลบันทึก,
ไม่ได้กลับไปสู่แผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, และหาได้มีผู้
ใดพบท่านอีกเลยในทั่วแผ่นดิน.

3 Nephi 2

And it came to pass that thus passed away the ninety
and fifth year also, and the people began to forget
those signs and wonders which they had heard, and
began to be less and less astonished at a sign or a
wonder from heaven, insomuch that they began to
be hard in their hearts, and blind in their minds, and
began to disbelieve all which they had heard and
seen—

Imagining up some vain thing in their hearts, that
it was wrought by men and by the power of the devil,
to lead away and deceive the hearts of the people;
and thus did Satan get possession of the hearts of the
people again, insomuch that he did blind their eyes
and lead them away to believe that the doctrine of
Christ was a foolish and a vain thing.

And it came to pass that the people began to wax
strong in wickedness and abominations; and they
did not believe that there should be any more signs
or wonders given; and Satan did go about, leading
away the hearts of the people, tempting them and
causing them that they should do great wickedness
in the land.

And thus did pass away the ninety and sixth year;
and also the ninety and seventh year; and also the
ninety and eighth year; and also the ninety and ninth
year;

And also an hundred years had passed away since
the days of Mosiah, who was king over the people of
the Nephites.

And six hundred and nine years had passed away
since Lehi left Jerusalem.

And nine years had passed away from the time
when the sign was given, which was spoken of by the
prophets, that Christ should come into the world.

Now the Nephites began to reckon their time from
this period when the sign was given, or from the
coming of Christ; therefore, nine years had passed
away.

And Nephi, who was the father of Nephi, who had
the charge of the records, did not return to the land
of Zarahemla, and could nowhere be found in all the
land.

- ๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนยังคงอยู่ในความชั่วร้าย, ทั้งที่มีคำสั่งสอนและคำพยากรณ์มากซึ่งส่งออกไปในบรรดาพวกเขา; และปีที่สิบผ่านไปดังนี้ด้วย; และปีที่สิบเอ็ดผ่านไปในความชั่วช้าสามานย์ด้วย.
- ๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สิบสามเริ่มมีสงครามและความขัดแย้งตลอดทั่วแผ่นดิน; เพราะพวกโจรเกิดแค้นกันกลับมีจำนวนมากมาย, และสังหารผู้คนเป็นอันมาก, และทำให้เมืองหลายเมืองรกร้างว่างเปล่า, และแพร่ความตายและการเข่นฆ่าอย่างหนักหน่วงตลอดทั่วทั้งแผ่นดิน, จนสมควรที่ผู้คนถวนหน้า, ทั้งชาวนิไฟและชาวเลมมัน, จะจับอาวุธขึ้นต่อสู้กับคนพวกนั้น.
- ๑๒ ฉะนั้น, ชาวเลมมันทั้งหมดที่กลับเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่พระเจ้าสามัคคีกับชาวนิไฟ, พี่น้องของตน, และถูกบีบบังคับ, ให้จับอาวุธขึ้นต่อสู้กับโจรเกิดแค้นกันเหล่านั้น, เพื่อความปลอดภัยของชีวิตตนและผู้หญิงและลูก ๆ ของตน, แท้จริงแล้ว, และเพื่อธำรงรักษาสิทธิของตน, และอภิสิทธิ์ของศาสนจักรตนและการนมัสการของตน, และอิสราภาพและเสรีภาพของตน.
- ๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือก่อนปีที่สิบสามนี้จะผ่านไปชาวนิไฟถูกคุกคามด้วยความพินาศสิ้นเพราะสงครามครั้งนี้, ซึ่งดุเดือดอย่างยิ่ง.
- ๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมมันเหล่านั้นซึ่งมารวมเข้ากับชาวนิไฟนั้นอยู่ในบรรดาชาวนิไฟ;
- ๑๕ และพระเจ้าทรงถอนคำสาปที่อยู่กับพวกเขาไปจากพวกเขา, และผิวพวกเขากลับขาวเหมือนกับชาวนิไฟ;
- ๑๖ และคนหนุ่มของพวกเขและธิดาของพวกเขกลับงดงามยิ่งนัก, และนับพวกเขาอยู่ในบรรดาชาวนิไฟ, และมีชื่อว่าชาวนิไฟ. และปีที่สิบสามสิ้นสุดลงดังนี้.
- ๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในตอนต้นของปีที่สิบสี่, สงครามระหว่างพวกโจรกับผู้คนของนิไฟดำเนินต่อไปและกลับดุเดือดยิ่งขึ้น; กระนั้นก็ตาม, ผู้คนของนิไฟยังได้เปรียบพวกโจรอยู่บ้าง, ถึงขนาดที่พวกเขาขับไล่คนพวกนั้นกลับออกไปจากผืนแผ่นดินของตนเข้าไปในภูเขาและสถานที่ลับของคนพวกนั้น.

And it came to pass that the people did still remain in wickedness, notwithstanding the much preaching and prophesying which was sent among them; and thus passed away the tenth year also; and the eleventh year also passed away in iniquity.

And it came to pass in the thirteenth year there began to be wars and contentions throughout all the land; for the Gadianton robbers had become so numerous, and did slay so many of the people, and did lay waste so many cities, and did spread so much death and carnage throughout the land, that it became expedient that all the people, both the Nephites and the Lamanites, should take up arms against them.

Therefore, all the Lamanites who had become converted unto the Lord did unite with their brethren, the Nephites, and were compelled, for the safety of their lives and their women and their children, to take up arms against those Gadianton robbers, yea, and also to maintain their rights, and the privileges of their church and of their worship, and their freedom and their liberty.

And it came to pass that before this thirteenth year had passed away the Nephites were threatened with utter destruction because of this war, which had become exceedingly sore.

And it came to pass that those Lamanites who had united with the Nephites were numbered among the Nephites;

And their curse was taken from them, and their skin became white like unto the Nephites;

And their young men and their daughters became exceedingly fair, and they were numbered among the Nephites, and were called Nephites. And thus ended the thirteenth year.

And it came to pass in the commencement of the fourteenth year, the war between the robbers and the people of Nephi did continue and did become exceedingly sore; nevertheless, the people of Nephi did gain some advantage of the robbers, insomuch that they did drive them back out of their lands into the mountains and into their secret places.

๑๘ และปีที่สิบสี่สิ้นสุดลงดังนี้. และในปีที่สิบห้าคนพวกนั้นยกมาต่อสู้กับผู้คนของนีไฟ; และเพราะความชั่วร้ายของผู้คนของนีไฟ, และความขัดแย้งและการแตกแยกหลายครั้งของพวกเขา, พวกโจรแกดิแอนตันจึงได้เปรียบพวกเขาหลายอย่าง.

๑๙ และปีที่สิบห้าสิ้นสุดลงดังนี้, และผู้คนอยู่ในสภาพแห่งความทุกข์หลายอย่างดังนี้; และดาบแห่งความพินาศเจ็ดเงืออยู่เหนือพวกเขา, ถึงขนาดที่พวกเขา กำลังจะถูกมันฟาดฟัน, และนี่เพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา.

And thus ended the fourteenth year. And in the fifteenth year they did come forth against the people of Nephi; and because of the wickedness of the people of Nephi, and their many contentions and dissensions, the Gadian-ton robbers did gain many advantages over them.

And thus ended the fifteenth year, and thus were the people in a state of many afflictions; and the sword of destruction did hang over them, insomuch that they were about to be smitten down by it, and this because of their iniquity.

๓ นิไฟ ๓

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่สิบหกนับจากการเสด็จมาของพระคริสต์, เลโคเนียส, ผู้ปกครองแผ่นดิน, ได้รับสาส์นจากผู้นำและผู้ปกครองของโจรกลุ่มนี้; และนี่คือถ้อยคำที่เขียนไว้, มีความว่า :
- ๒ เลโคเนียส, ผู้มีศักดิ์สูงสุดและหัวหน้าผู้ปกครองแผ่นดิน, ดูกิจ, ข้าพเจ้าเขียนสาส์นนี้มายังท่าน, และมอบการยกย่องสูงยิ่งให้ท่านเพราะความแน่วแนของท่าน, และความแน่วแนของผู้คนของท่านด้วย, ในการธำรงรักษาสິงที่ท่านคิดว่าเป็นสิทธิและเสรีภาพของท่าน; แท้จริงแล้ว, ท่านมั่นคง, ราวกับท่านได้รับการคำจุนโดยมือของเทพเจ้า, ในการป้องกันเสรีภาพของท่าน, และทรัพย์สินสมบัติของท่าน, และประเทศของท่าน, หรือสิ่งที่ท่านเรียกเช่นนั้น.
- ๓ และดูเป็นสิ่งที่น่าสงสารสำหรับข้าพเจ้า, เลโคเนียสผู้มีศักดิ์สูงสุด, ที่ท่านจะโง่เขลาและหลงตนเช่นนั้นที่จะคิดว่าท่านจะยืนหยัดต่อสู้กับคนกล้าหาญซึ่งอยู่ในบัญชาข้าพเจ้ามากมายเช่นนี้ได้, ซึ่งบัดนี้ในเวลานี้พร้อมจับอาวุธ, และคอยคำสั่งอยู่ด้วยความร้อนรนอย่างยิ่ง—จงยกลงไปโจมตีชาวนิไฟและทำลายพวกเขาเสีย.
- ๔ และข้าพเจ้า, โดยที่รู้จักวิญญาณที่ไม่ยอมแพ้ของคนเหล่านี้, โดยพิสูจน์พวกเขามาแล้วในสนามรบ, และโดยที่รู้จักความเกลียดชังอันเป็นนิมิตของพวกเขาที่มีต่อท่านเพราะความผิดหลายประการซึ่งท่านทำแก่พวกเขา, ฉะนั้นหากพวกเขาจะยกลงมาต่อสู้กับท่านพวกเขาจะมาเยือนท่านพร้อมกับความพินาศสิ้น.
- ๕ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนสาส์นนี้, ผนึกมันด้วยมือข้าพเจ้าเอง, โดยรู้ซึ่งถึงความผาสุกของท่าน, เพราะความแน่วแนของท่านในสิ่งที่ท่านเชื่อว่าถูกต้อง, และวิญญาณอันสูงศักดิ์ของท่านในสนามรบ.
- ๖ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนมาถึงท่าน, โดยปรารถนาให้ท่านยอมมอบเมืองของท่าน, ฝืนแผ่นดินของท่าน, และทรัพย์สินของท่าน, ให้คนเหล่านี้ของข้าพเจ้า, แทนที่จะให้พวกเขามาเยือนท่านด้วยดาบและให้ความพินาศมาถึงท่าน.

3 Nephi 3

And now it came to pass that in the sixteenth year from the coming of Christ, Lachoneus, the governor of the land, received an epistle from the leader and the governor of this band of robbers; and these were the words which were written, saying:

Lachoneus, most noble and chief governor of the land, behold, I write this epistle unto you, and do give unto you exceedingly great praise because of your firmness, and also the firmness of your people, in maintaining that which ye suppose to be your right and liberty; yea, ye do stand well, as if ye were supported by the hand of a god, in the defence of your liberty, and your property, and your country, or that which ye do call so.

And it seemeth a pity unto me, most noble Lachoneus, that ye should be so foolish and vain as to suppose that ye can stand against so many brave men who are at my command, who do now at this time stand in their arms, and do await with great anxiety for the word—Go down upon the Nephites and destroy them.

And I, knowing of their unconquerable spirit, having proved them in the field of battle, and knowing of their everlasting hatred towards you because of the many wrongs which ye have done unto them, therefore if they should come down against you they would visit you with utter destruction.

Therefore I have written this epistle, sealing it with mine own hand, feeling for your welfare, because of your firmness in that which ye believe to be right, and your noble spirit in the field of battle.

Therefore I write unto you, desiring that ye would yield up unto this my people, your cities, your lands, and your possessions, rather than that they should visit you with the sword and that destruction should come upon you.

๗ หรืออีกนัยหนึ่ง, จงยอมมอบตัวแก่เรา, และมารวมกับเราและมาคุ้นเคยกับงานลับของเรา, และกลับเป็นพี่น้องของเราเพื่อท่านจะเป็นเหมือนกับเรา—มิใช่ทาสของเรา, แต่เป็นพี่น้องและหุ้นส่วนในทรัพย์สินทั้งหมดของเรา.

๘ และดูเถิด, ข้าพเจ้าสาบานกับท่าน, หากท่านจะทำดังนี้, พร้อมด้วยคำปฏิญาณ, ท่านจะไม่ถูกทำลาย; แต่หากท่านไม่ทำดังนี้, ข้าพเจ้าสาบานกับท่านด้วยคำปฏิญาณ, ว่าเดือนหน้าข้าพเจ้าจะสั่งให้กองทัพของข้าพเจ้ายกลงมาโจมตีท่าน, และพวกเขาจะไม่ยั้งมือและไม่ละเว้น, แต่จะสังหารพวกท่าน, และจะให้ดาบฟาดฟันลงบนท่านแม้จนท่านถึงกับสูญสิ้น.

๙ และดูเถิด, ข้าพเจ้าคือกิดดิแอนไฮ; และข้าพเจ้าเป็นผู้ปกครองสมาคมลับนี้แห่งแกดิแอนตัน; ซึ่งสมาคมนี้และงานของมันข้าพเจ้ารู้ว่าดี; และมันเป็นของโบราณกาลและมันสืบทอดมาถึงเรา.

๑๐ และข้าพเจ้าเขียนสาส์นนี้มาถึงท่าน, เลโคไนฮัส, และข้าพเจ้าหวังว่าท่านจะมอบผืนแผ่นดินของท่านและทรัพย์สินของท่าน, โดยปราศจากการหลั่งเลือด, เพื่อคนเหล่านี้ของข้าพเจ้าผู้ที่แตกแยกไปจากท่าน เพราะความชั่วร้ายของท่านในการยึดเอาสิทธิการปกครองของพวกเขาไป, จะได้รับสิทธิและการปกครองของพวกเขาคืน, และเว้นแต่ท่านทำดังนี้, ข้าพเจ้าจะแก้แค้นสำหรับความอยุติธรรมที่เกิดกับพวกเขา. ข้าพเจ้าคือกิดดิแอนไฮ.

๑๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อเลโคไนฮัสได้รับสาส์นนี้เขาจึงนอย่างยิ่ง, เพราะความอวดดีของกิดดิแอนไฮโดยที่เรียกร้องความเป็นเจ้าของแผ่นดินของชาวนิไฟ, และข่มขู่ผู้คนและแก้แค้นสำหรับความอยุติธรรมให้คนที่มิได้รับความอยุติธรรมด้วย, นอกจากพวกเขาที่ได้ทำความอยุติธรรมให้ตนเองโดยการแตกแยกออกไปหาพวกโจรที่ชั่วร้ายและน่าชิงชังเหล่านั้น.

๑๒ บัดนี้ดูเถิด, เลโคไนฮัส, ผู้ปกครองผู้นี้, เป็นคนเที่ยงธรรม, และขอเรียกร้องและการข่มขู่ของโจรไม่ทำให้เขาตกใจกลัว; ฉะนั้นเขาจึงไม่สดับฟังสาส์นของกิดดิแอนไฮ, ผู้ปกครองของพวกโจร, แต่เขาให้ผู้คนของเขาร้องทูลพระเจ้าขอประทานกำลังในเวลาที่พวกโจรยกลงมาโจมตีพวกเขา.

Or in other words, yield yourselves up unto us, and unite with us and become acquainted with our secret works, and become our brethren that ye may be like unto us—not our slaves, but our brethren and partners of all our substance.

And behold, I swear unto you, if ye will do this, with an oath, ye shall not be destroyed; but if ye will not do this, I swear unto you with an oath, that on the morrow month I will command that my armies shall come down against you, and they shall not stay their hand and shall spare not, but shall slay you, and shall let fall the sword upon you even until ye shall become extinct.

And behold, I am Giddianhi; and I am the governor of this the secret society of Gadianon; which society and the works thereof I know to be good; and they are of ancient date and they have been handed down unto us.

And I write this epistle unto you, Lachoneus, and I hope that ye will deliver up your lands and your possessions, without the shedding of blood, that this my people may recover their rights and government, who have dissented away from you because of your wickedness in retaining from them their rights of government, and except ye do this, I will avenge their wrongs. I am Giddianhi.

And now it came to pass when Lachoneus received this epistle he was exceedingly astonished, because of the boldness of Giddianhi demanding the possession of the land of the Nephites, and also of threatening the people and avenging the wrongs of those that had received no wrong, save it were they had wronged themselves by dissenting away unto those wicked and abominable robbers.

Now behold, this Lachoneus, the governor, was a just man, and could not be frightened by the demands and the threatenings of a robber; therefore he did not hearken to the epistle of Giddianhi, the governor of the robbers, but he did cause that his people should cry unto the Lord for strength against the time that the robbers should come down against them.

- ๑๓ แท้จริงแล้ว, เขาส่งถ้อยแถลงไปในบรรดาผู้คนทั้งปวง, เพื่อพวกเขาจะรวบรวมผู้หญิง, และลูก ๆ ของตน, ฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ของตน, และทรัพย์สินของตนทั้งหมด, นอกจากแผ่นดินของตน, มาอยู่ที่เดียวกัน.
- ๑๔ และเขาให้สร้างแนวป้องกันขึ้นโดยรอบคนเหล่านี้, และให้ที่นั้นมีความแข็งแกร่งมากยิ่งนัก. และเขาให้กองทัพ, ทั้งของชาวนีไฟและของชาวเลมัน, หรือของคนทั้งหมดที่นับอยู่ในบรรดาชาวนีไฟ, มาประจำที่เพื่อเฝ้าระวังพวกเขาโดยรอบ, และเฝ้าระวังพวกเขาจากพวกโจรทั้งกลางวันและกลางคืน.
- ๑๕ แท้จริงแล้ว, เขากล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า : ตราบที่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่, เว้นแต่พวกท่านกลับใจจากความชั่วช้าสามานย์ทั้งหมดของท่าน, และร้องทูลพระเจ้าแล้ว, ท่านจะไม่มีทางหลุดพ้นจากเงื้อมมือของพวกโจรแก๊ตแอนทันเหล่านั้น.
- ๑๖ และคำพูดและการพยากรณ์ของเลโคไนัสสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์นักจนทำให้ความกลัวเกิดแก่ผู้คนทั้งปวง; และพวกเขาพยายามอย่างสุดกำลังของตนที่จะทำตามถ้อยคำของเลโคไนัส.
- ๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ เลโคไนัสกำหนดแม่ทัพนายกองเหนือกองทัพทั้งหมดของชาวนีไฟ, เพื่อบังคับบัญชาพวกเขาเวลาพวกโจรยกลงมาโจมตีพวกเขาจากแดนทุรกันดาร.
- ๑๘ บัดนี้มีการกำหนดตำแหน่งสูงสุดในบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งหมดและผู้บังคับบัญชาใหญ่ของกองทัพทั้งหมดของชาวนีไฟ, และชื่อของท่านคือกิดกิดโดไน.
- ๑๙ บัดนี้เป็นธรรมเนียมในบรรดาชาวนีไฟทุกคนที่จะกำหนดแม่ทัพของตน, (เว้นแต่ในเวลาแห่งความชั่วร้าย) ให้เป็นคนหนึ่งที่มีวิญญาณแห่งการเปิดเผยและวิญญาณแห่งการพยากรณ์ด้วย; ฉะนั้น, กิดกิดโดไนผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่ในบรรดาพวกเขา, เช่นเดียวกับหัวหน้าผู้พิพากษาด้วย.
- ๒๐ บัดนี้ผู้คนกล่าวแก่กิดกิดโดไนว่า : จงสวดอ้อนวอนขอพระเจ้า, และให้เรายกขึ้นไปบนภูเขาและในแดนทุรกันดาร, เพื่อเราจะโจมตีพวกโจรและทำลายพวกเขาในผืนแผ่นดินของพวกเขาเอง.

Yea, he sent a proclamation among all the people, that they should gather together their women, and their children, their flocks and their herds, and all their substance, save it were their land, unto one place.

And he caused that fortifications should be built round about them, and the strength thereof should be exceedingly great. And he caused that armies, both of the Nephites and of the Lamanites, or of all them who were numbered among the Nephites, should be placed as guards round about to watch them, and to guard them from the robbers day and night.

Yea, he said unto them: As the Lord liveth, except ye repent of all your iniquities, and cry unto the Lord, ye will in nowise be delivered out of the hands of those Gadian-ton robbers.

And so great and marvelous were the words and prophecies of Lachoneus that they did cause fear to come upon all the people; and they did exert themselves in their might to do according to the words of Lachoneus.

And it came to pass that Lachoneus did appoint chief captains over all the armies of the Nephites, to command them at the time that the robbers should come down out of the wilderness against them.

Now the chieftest among all the chief captains and the great commander of all the armies of the Nephites was appointed, and his name was Gidgiddoni.

Now it was the custom among all the Nephites to appoint for their chief captains, (save it were in their times of wickedness) some one that had the spirit of revelation and also prophecy; therefore, this Gidgiddoni was a great prophet among them, as also was the chief judge.

Now the people said unto Gidgiddoni: Pray unto the Lord, and let us go up upon the mountains and into the wilderness, that we may fall upon the robbers and destroy them in their own lands.

๒๑ แต่กิดกิดโดในกล่าวแก่พวกเขาว่า : พระเจ้าทรงห้าม; เพราะหากเราขึ้นไปโจมตีพวกเขาพระเจ้าจะทรงส่งเราไปสู่เงื้อมมือพวกเขา; ฉะนั้นเราจะเตรียมตัวเราเองที่ใจกลางผืนแผ่นดินของเรา, และเราจะรวบรวมกองทัพทั้งหมดของเราไว้, และเราจะไม่ยกไปโจมตีพวกเขา, แต่เราจะคอยจนกว่าพวกเขาจะยกมาโจมตีเรา; ฉะนั้นพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ฉันใด, หากเราทำดังนี้พระองค์จะทรงส่งพวกเขามาสู่เงื้อมมือเราฉันนั้น.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สิบเจ็ด, ในตอนปลายปี, มีถ้อยแถลงของเลโคนี้อ้อออกไปตลอดทั่วผืนแผ่นดิน, และพวกเขาพาม้าของตน, และรถศึกของตน, และฝูงปศุสัตว์ของตน, และฝูงสัตว์เลี้ยง, และฝูงสัตว์ใหญ่ทั้งหมดของตน, และธัญพืชของตน, และทรัพย์สินทั้งหมดของตน, และยกออกไปหลายพันหลายหมื่นคน, จนพวกเขาออกไปถึงสถานที่ซึ่งกำหนดให้พวกเขามารวมกัน, เพื่อป้องกันตนให้พ้นจากศัตรู.

๒๓ และแผ่นดินซึ่งกำหนดไว้คือแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา, และแผ่นดินที่อยู่ระหว่างแผ่นดินเซราเอิมลากับแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, แท้จริงแล้ว, ตามเขตแดนซึ่งอยู่ระหว่างแผ่นดินอุดมมั่งคั่งกับแผ่นดินรกร้าง.

๒๔ และมีผู้คนหลายพันคนที่มีชื่อว่าชาวนิไฟ, ซึ่งมารวมกันในแผ่นดินนี้. บัดนี้เลโคนี้อ้อให้พวกเขาไปรวมกันในแผ่นดินทางใต้, เพราะคำสาปแช่งร้ายแรงซึ่งอยู่กับแผ่นดินทางเหนือ.

๒๕ และพวกเขาสร้างแนวป้องกันด้านทานศัตรู; และพวกเขาพำนักอยู่ในแผ่นดินเดียว, และในกลุ่มเดียว, และพวกเขาเกรงกลัวถ้อยคำที่เลโคนี้อ้อพูดไว้, ถึงขนาดที่พวกเขากลับใจจากบาปทั้งหมดของตน; และพวกเขาน้อมสวดอ้อนวอนพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตน, เพื่อพระองค์จะทรงปลดปล่อยพวกเขาในเวลาที่ศัตรูจะยกลงมาโจมตี.

๒๖ และพวกเขาโทม่นสยี่งเพราะศัตรู. และกิดกิดโดในให้พวกเขาสร้างอาวุธสงครามขึ้นทุกชนิด, และให้พวกเขาแข็งแกร่งด้วยเกราะ, และด้วยโล่, และด้วยดั่ง, ตามรูปแบบคำแนะนำของท่าน.

But Gidgiddoni saith unto them: The Lord forbid; for if we should go up against them the Lord would deliver us into their hands; therefore we will prepare ourselves in the center of our lands, and we will gather all our armies together, and we will not go against them, but we will wait till they shall come against us; therefore as the Lord liveth, if we do this he will deliver them into our hands.

And it came to pass in the seventeenth year, in the latter end of the year, the proclamation of Lachoneus had gone forth throughout all the face of the land, and they had taken their horses, and their chariots, and their cattle, and all their flocks, and their herds, and their grain, and all their substance, and did march forth by thousands and by tens of thousands, until they had all gone forth to the place which had been appointed that they should gather themselves together, to defend themselves against their enemies.

And the land which was appointed was the land of Zarahemla, and the land which was between the land Zarahemla and the land Bountiful, yea, to the line which was between the land Bountiful and the land Desolation.

And there were a great many thousand people who were called Nephites, who did gather themselves together in this land. Now Lachoneus did cause that they should gather themselves together in the land southward, because of the great curse which was upon the land northward.

And they did fortify themselves against their enemies; and they did dwell in one land, and in one body, and they did fear the words which had been spoken by Lachoneus, insomuch that they did repent of all their sins; and they did put up their prayers unto the Lord their God, that he would deliver them in the time that their enemies should come down against them to battle.

And they were exceedingly sorrowful because of their enemies. And Gidgiddoni did cause that they should make weapons of war of every kind, and they should be strong with armor, and with shields, and with bucklers, after the manner of his instruction.

๓ นิไฟ ๔

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในตอนปลายปีที่สิบแปดกองทัพเหล่านั้นของพวกโจรได้เตรียมการสู้รบ, และเริ่มลงมาและจู่โจมจากเนินเขา, และออกจากภูเขา, และแดนทุรกันดาร, และที่มั่นของพวกเขา, และสถานที่ลับของพวกเขา, และเริ่มเข้าครอบครองผืนแผ่นดิน, ทั้งที่อยู่ในแผ่นดินทางใต้และที่อยู่ในแผ่นดินทางเหนือ, และเริ่มครอบครองผืนแผ่นดินทั้งหมดซึ่งชาวนิไฟทิ้งไว้, และเมืองต่าง ๆ ซึ่งทิ้งไว้ให้รกร้างว่างเปล่า.
- ๒ แต่ดูเถิด, ไม่มีสัตว์ป่าหรือสัตว์ที่ล่าได้ในผืนแผ่นดินเหล่านั้นซึ่งชาวนิไฟทิ้งไว้, และไม่มีสัตว์ที่ล่าได้สำหรับพวกโจรนอกจากที่อยู่ในแดนทุรกันดาร.
- ๓ และพวกโจรดำรงชีวิตอยู่ไม่ได้นอกจากในแดนทุรกันดาร, เพราะขาดอาหาร; เพราะชาวนิไฟทิ้งผืนแผ่นดินของพวกเขาไว้ให้รกร้างว่างเปล่า, และรวบรวมฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ของพวกเขาและทรัพย์สินทั้งหมดของพวกเขาไว้, และพวกเขายู่เป็นกลุ่มเดียว.
- ๔ ฉะนั้น, ไม่มีโอกาสสำหรับพวกโจรที่จะปล้นสะดมและได้อาหารมา, นอกจากจะยกมาสู้รบอย่างเปิดเผยกับชาวนิไฟ; และชาวนิไฟโดยที่อยู่กันเป็นกลุ่มเดียว, และมีจำนวนมากมาย, และเก็บสำรองเสบียงสัมภาระ, และม้าและฝูงปศุสัตว์, และฝูงสัตว์ทุกชนิดไว้สำหรับตน, เพื่อพวกเขาจะอยู่ได้เป็นเวลาเจ็ดปี, ซึ่งในเวลานั้นพวกเขาหวังว่าจะทำลายพวกโจรให้หมดไปจากผืนแผ่นดิน; และปีที่สิบแปดผ่านไปดังนี้.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่สิบเก้ากิดดิแอนไฮเห็นว่าสมควรที่เขาจะยกไปสู้รบกับชาวนิไฟ, เพราะไม่มีทางใดที่พวกเขาจะอยู่ได้นอกจากจะปล้นสะดมและปล้นและกระทำความผิดกรรม.
- ๖ และพวกเขาไม่กล้ากระจายไปตามผืนแผ่นดินมากนักถึงขนาดที่จะปลูกธัญพืชได้, เกลือกชาวนิไฟจะยกมารบและสังหารพวกเขาเสีย; ฉะนั้นกิดดิแอนไฮจึงออกคำสั่งแก่กองทัพของเขาว่าในปีนี้พวกเขาจะยกไปสู้รบกับชาวนิไฟ.

3 Nephi 4

And it came to pass that in the latter end of the eighteenth year those armies of robbers had prepared for battle, and began to come down and to sally forth from the hills, and out of the mountains, and the wilderness, and their strongholds, and their secret places, and began to take possession of the lands, both which were in the land south and which were in the land north, and began to take possession of all the lands which had been deserted by the Nephites, and the cities which had been left desolate.

But behold, there were no wild beasts nor game in those lands which had been deserted by the Nephites, and there was no game for the robbers save it were in the wilderness.

And the robbers could not exist save it were in the wilderness, for the want of food; for the Nephites had left their lands desolate, and had gathered their flocks and their herds and all their substance, and they were in one body.

Therefore, there was no chance for the robbers to plunder and to obtain food, save it were to come up in open battle against the Nephites; and the Nephites being in one body, and having so great a number, and having reserved for themselves provisions, and horses and cattle, and flocks of every kind, that they might subsist for the space of seven years, in the which time they did hope to destroy the robbers from off the face of the land; and thus the eighteenth year did pass away.

And it came to pass that in the nineteenth year Giddianhi found that it was expedient that he should go up to battle against the Nephites, for there was no way that they could subsist save it were to plunder and rob and murder.

And they durst not spread themselves upon the face of the land insomuch that they could raise grain, lest the Nephites should come upon them and slay them; therefore Giddianhi gave commandment unto his armies that in this year they should go up to battle against the Nephites.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ พวกเขายกมาสู้รบ; และมันเป็นไปในเดือนที่หก; และดูเถิด, วันที่พวกเขายกมาสู้รบนั้นเป็นวันที่สำคัญยิ่งและน่าสะพรึงกลัว; และพวกเขาแต่งกายตามแบบอย่างของโจร; และพวกเขาคาดหนังแก็รอบเอว, และพวกเขาย้อมกายด้วยเลือด, และผมพวกเขาเกรียนติดหนังศีรษะ, และพวกเขามีหมวกเกราะ; และลักษณะของกองทัพกิดติแอนไฮยิ่งใหญ่น่าสะพรึงกลัว, เพราะเกราะพวกเขา, และเพราะพวกเขาย้อมกายด้วยเลือด.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกองทัพของชาวนีไฟ, เมื่อพวกเขาเห็นลักษณะของกองทัพกิดติแอนไฮ, ก็ล้มลงสู่พื้นดินทุกคน, และเปล่งเสียงร้องทูลพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, เพื่อพระองค์จะทรงละเว้นพวกเขาและทรงปลดปล่อยพวกเขาให้พ้นเงื้อมมือศัตรูของพวกเขา.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อกองทัพของกิดติแอนไฮเห็นดังนี้พวกเขาเริ่มตะโกนด้วยเสียงอันดัง, เพราะปิติของพวกเขา, เพราะพวกเขาคิดว่าชาวนีไฟล้มลงด้วยความกลัวเพราะความหวาดหวั่นที่เกิดจากกองทัพของตน.

๑๐ แต่ในเรื่องนี้พวกเขาผิดหวัง, เพราะชาวนีไฟไม่ได้กลัวพวกเขา; แต่พวกเขาเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาและทูลอ้อนวอนพระองค์ขอความคุ้มครอง; ฉะนั้น, เมื่อกองทัพของกิดติแอนไฮพุ่งเข้าใส่พวกเขาพวกเขาก็เตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับคนพวกนี้; แท้จริงแล้ว, พวกเขาต้องรับคนพวกนี้ด้วยพละกำลังของพระเจ้า.

๑๑ และการสู้รบเริ่มขึ้นในเดือนที่หกนี้; และการสู้รบครั้งนี้ใหญ่หลวงและน่าสะพรึงกลัว, แท้จริงแล้ว, การเช่นฆ่าครั้งนี้ใหญ่หลวงและน่าสะพรึงกลัว, ถึงขนาดที่ไม่เคยรู้จักการเช่นฆ่าที่สาหัสยิ่งเช่นนี้มาก่อนในบรรดาผู้คนทั้งปวงของลีไฮนับแต่ท่านออกมาจากเยรูซาเล็ม.

๑๒ และทั้งที่มีการข่มขู่และคำปฏิญาณซึ่งกิดติแอนไฮทำให้, ดูเถิด, ชาวนีไฟยังได้ชนะคนพวกนี้, ถึงขนาดที่แตกพ่ายไปซึ่งหน้าพวกเขา.

And it came to pass that they did come up to battle; and it was in the sixth month; and behold, great and terrible was the day that they did come up to battle; and they were girded about after the manner of robbers; and they had a lamb-skin about their loins, and they were dyed in blood, and their heads were shorn, and they had head-plates upon them; and great and terrible was the appearance of the armies of Giddianhi, because of their armor, and because of their being dyed in blood.

And it came to pass that the armies of the Nephites, when they saw the appearance of the army of Giddianhi, had all fallen to the earth, and did lift their cries to the Lord their God, that he would spare them and deliver them out of the hands of their enemies.

And it came to pass that when the armies of Giddianhi saw this they began to shout with a loud voice, because of their joy, for they had supposed that the Nephites had fallen with fear because of the terror of their armies.

But in this thing they were disappointed, for the Nephites did not fear them; but they did fear their God and did supplicate him for protection; therefore, when the armies of Giddianhi did rush upon them they were prepared to meet them; yea, in the strength of the Lord they did receive them.

And the battle commenced in this the sixth month; and great and terrible was the battle thereof, yea, great and terrible was the slaughter thereof, insomuch that there never was known so great a slaughter among all the people of Lehi since he left Jerusalem.

And notwithstanding the threatenings and the oaths which Giddianhi had made, behold, the Nephites did beat them, insomuch that they did fall back from before them.

- ๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกิดกิดโดในสั่งให้ กองทัพของท่านติดตามคนพวกนี้ไปไกลถึงเขต ชายแดนทุรกันดาร, และมีให้ละเว้นผู้ใดที่ตกอยู่ใน เจ็อมมือพวกเขาระหว่างทาง; และดังนั้นพวกเขา ติดตามคนพวกนี้ไปและสังหารพวกเขาไป, จนถึงเขต ชายแดนทุรกันดาร, แม้จนทำให้คำสั่งของกิดกิดโดใน บังเกิดขึ้นจริง.
- ๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกิดดิแอนไฮ, ผู้ยืน หยัดต่อสู้ด้วยความอาจหาญ, ถูกติดตามขณะที่หลบหนี; และโดยที่เหน็ดเหนื่อยเพราะการต่อสู้อย่างหนัก ของเขา เขาจึงถูกตามทันและถูกสังหาร. และดังนั้นคือ จุดจบของโจรกิดดิแอนไฮ.
- ๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกองทัพของชาวนิไฟ กลับมายังที่ปลอดภัยของพวกเขาอีก. และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่สิบเก้านี้ผ่านไป, และพวกโจรมิได้ ยกมาสู้รบอีก; ทั้งมิได้ยกมาอีกในปีที่ยี่สิบ.
- ๑๖ และในปีที่ยี่สิบเอ็ดพวกเขาไม่ได้ยกมาสู้รบ, แต่ยก มาทุกด้านเพื่อล้อมผู้คนของนิไฟไว้โดยรอบ; เพราะ พวกเขาคิดว่าหากพวกเขากันผู้คนของนิไฟออกจาก พื้นแผ่นดินของพวกเขา, และล้อมไว้ทุกด้าน, และหาก พวกเขาเห็นคนเหล่านั้นออกจากสิ่งเกี่ยวหนุณภายนอก ของพวกเขาทั้งหมด, คือพวกเขาจะทำให้คนเหล่านั้น มอมตัวตามความปรารถนาของตน.
- ๑๗ บัดนี้คนพวกนี้กำหนดผู้นำอีกคนหนึ่งขึ้น, ซึ่งชื่อของ เขาชื่อเซมนาไรฮาห์; ฉะนั้นเซมนาไรฮาห์นั่นเองที่ ทำให้เกิดการปิดล้อมครั้งนี้.
- ๑๘ แต่ดูเถิด, นี่เป็นการได้เปรียบของชาวนิไฟ; เพราะ เป็นไปไม่ได้สำหรับพวกโจรที่จะล้อมอยู่นานเพียงพอที่จะ เกิดผลอย่างใดกับชาวนิไฟ, เพราะเสบียงกรัง มากมายของพวกเขาซึ่งได้สะสมไว้,
- ๑๙ และเพราะการขาดแคลนเสบียงกรังในบรรดาพวก โจร; เพราะดูเถิด, พวกเขาไม่มีอะไรเลยนอกจากเนื้อ สัตว์เพื่อการดำรงอยู่ของตน, ซึ่งเป็นเนื้อสัตว์ที่พวก เขาได้มาจากแดนทุรกันดาร;
- ๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสัตว์ป่าที่ล่าได้กลับ หายากในแดนทุรกันดารถึงขนาดที่พวกโจรกำลังจะ ตายด้วยความหิวโหย.

And it came to pass that Gidgiddoni commanded that his armies should pursue them as far as the borders of the wilderness, and that they should not spare any that should fall into their hands by the way; and thus they did pursue them and did slay them, to the borders of the wilderness, even until they had fulfilled the commandment of Gidgiddoni.

And it came to pass that Giddianhi, who had stood and fought with boldness, was pursued as he fled; and being weary because of his much fighting he was overtaken and slain. And thus was the end of Giddianhi the robber.

And it came to pass that the armies of the Nephites did return again to their place of security. And it came to pass that this nineteenth year did pass away, and the robbers did not come again to battle; neither did they come again in the twentieth year.

And in the twenty and first year they did not come up to battle, but they came up on all sides to lay siege round about the people of Nephi; for they did suppose that if they should cut off the people of Nephi from their lands, and should hem them in on every side, and if they should cut them off from all their outward privileges, that they could cause them to yield themselves up according to their wishes.

Now they had appointed unto themselves another leader, whose name was Zemnariyah; therefore it was Zemnariyah that did cause that this siege should take place.

But behold, this was an advantage to the Nephites; for it was impossible for the robbers to lay siege sufficiently long to have any effect upon the Nephites, because of their much provision which they had laid up in store,

And because of the scantiness of provisions among the robbers; for behold, they had nothing save it were meat for their subsistence, which meat they did obtain in the wilderness;

And it came to pass that the wild game became scarce in the wilderness insomuch that the robbers were about to perish with hunger.

๒๑ และชาวนีไฟเดินทัพออกไปอย่างต่อเนื่องตลอดทั้งวันและคืน, และเข้าโจมตีกองทัพของพวกเขา, และห้าพันพวกเขาหลงหลายพันหลายหมื่นคน.

๒๒ และดังนั้นจึงกลับเป็นความปรารถนาของผู้คนของเซมนาไรฮ่าห์ที่จะเลิกแผนของตน, เพราะความพินาศใหญ่หลวงซึ่งมาถึงพวกเขาในเวลากลางคืนและเวลากลางวัน.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเซมนาไรฮ่าห์ออกคำสั่งแก่ผู้คนของเขาให้ถอนตัวจากการปิดล้อม, และเดินทัพไปสู่ส่วนที่ไกลสุดของแผ่นดินทางเหนือ.

๒๔ และบัดนี้, กิดกิดโดไนโดยที่รู้ถึงแผนของคนพวกนี้, และโดยที่รู้ถึงความอ่อนแอของพวกเขาเพราะขาดอาหาร, และการเข่นฆ่าไม่เลือกหน้าซึ่งเกิดขึ้นในบรรดาพวกเขา, ฉะนั้นท่านส่งกองทัพของท่านออกไปในเวลากลางคืน, และสกัดกั้นทางหนีของพวกเขา, และวางกำลังทัพไว้ตามทางหนีของพวกเขา.

๒๕ และการนี้พวกเขาทำในเวลากลางคืน, และเดินทัพเลยหน้าพวกโจรไป, เพื่อว่าในวันพรุ่ง, เมื่อพวกโจรเริ่มเดินทัพ, พวกเขาจึงพบกับกองทัพของชาวนีไฟทั้งด้านหน้าและด้านหลัง.

๒๖ และพวกโจรซึ่งอยู่ทางใต้ก็ถูกสกัดกั้นในสถานที่ซึ่งพวกเขาถอยหนีมาด้วย. และทั้งหมดนี้เป็นไปโดยคำสั่งของกิดกิดโดไน.

๒๗ และมีหลายพันคนที่ยอมมอบตัวเป็นเชลยต่อชาวนีไฟ, และพวกที่เหลือก็ถูกสังหาร.

๒๘ และเซมนาไรฮ่าห์, ผู้นำของพวกเขา, ถูกจับและแขวนคอบนต้นไม้, แท้จริงแล้ว, แม้นยออดไม้จนตาย. และเมื่อแขวนคอเขาจนตายแล้วพวกเขาโค่นต้นไม้ลงสู่พื้นดิน, และร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง, มีความว่า :

๒๙ ขอพระเจ้าทรงโปรดปกป้องรักษาผู้คนของพระองค์ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ของใจเถิด, เพื่อพวกเขาจะทำให้คนที่หมายมั่นจะสังหารพวกเขาเพื่ออำนาจและการมั่วสุมลับถูกโค่นลงสู่พื้นดิน, แม้ดังที่ชายผู้นี้ถูกโค่นลงสู่พื้นดิน.

And the Nephites were continually marching out by day and by night, and falling upon their armies, and cutting them off by thousands and by tens of thousands.

And thus it became the desire of the people of Zemnarihah to withdraw from their design, because of the great destruction which came upon them by night and by day.

And it came to pass that Zemnarihah did give command unto his people that they should withdraw themselves from the siege, and march into the furthestmost parts of the land northward.

And now, Gidgiddoni being aware of their design, and knowing of their weakness because of the want of food, and the great slaughter which had been made among them, therefore he did send out his armies in the night-time, and did cut off the way of their retreat, and did place his armies in the way of their retreat.

And this did they do in the night-time, and got on their march beyond the robbers, so that on the morrow, when the robbers began their march, they were met by the armies of the Nephites both in their front and in their rear.

And the robbers who were on the south were also cut off in their places of retreat. And all these things were done by command of Gidgiddoni.

And there were many thousands who did yield themselves up prisoners unto the Nephites, and the remainder of them were slain.

And their leader, Zemnarihah, was taken and hanged upon a tree, yea, even upon the top thereof until he was dead. And when they had hanged him until he was dead they did fell the tree to the earth, and did cry with a loud voice, saying:

May the Lord preserve his people in righteousness and in holiness of heart, that they may cause to be felled to the earth all who shall seek to slay them because of power and secret combinations, even as this man hath been felled to the earth.

๓๐ และพวกเขาชื่นชมยินดีและร้องขึ้นอีกเป็นเสียงเดียวกัน, มีความว่า : ขอพระผู้เป็นเจ้าของอับราฮัม, และพระผู้เป็นเจ้าของอิสอัค, และพระผู้เป็นเจ้าของยาโคบ, ทรงคุ้มครองคนเหล่านี้ในความชอบธรรม, ตราบเท่าที่พวกเขาจะเรียกหาพระนามของพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเพื่อการคุ้มครอง.

๓๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาทั้งหมดเปล่งเสียง, เป็นเสียงเดียวกัน, ในการร้องเพลง, และการสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเพื่อสิ่งอันสำคัญยิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำเพื่อพวกเขา, ในการปกป้องรักษาพวกเขามิให้ตกไปในเงื้อมมือศัตรู.

๓๒ แท้จริงแล้ว, พวกเขาบอกว่า : โอชื่นนาแด่พระผู้เป็นเจ้าสูงสุด. และพวกเขาบอกว่า : ขอพระนามของพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ, พระผู้เป็นเจ้าสูงสุดทรงเจริญด้วยพระสิริเถิด.

๓๓ และใจพวกเขาเป่งบานด้วยปิติ, จนหลังน้ำตาออกมาพรุ้งพรู, เพราะพระคุณความดีอันหาที่สุดมิได้ของพระผู้เป็นเจ้าในการปลดปล่อยพวกเขาจากเงื้อมมือศัตรู; และพวกเขารู้ว่าเป็นเพราะการกลับใจของตนและความนอบน้อมของตนที่พวกเขาได้รับการปลดปล่อยจากความพินาศอันเป็นนิจ.

And they did rejoice and cry again with one voice, saying: May the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob, protect this people in righteousness, so long as they shall call on the name of their God for protection.

And it came to pass that they did break forth, all as one, in singing, and praising their God for the great thing which he had done for them, in preserving them from falling into the hands of their enemies.

Yea, they did cry: Hosanna to the Most High God. And they did cry: Blessed be the name of the Lord God Almighty, the Most High God.

And their hearts were swollen with joy, unto the gushing out of many tears, because of the great goodness of God in delivering them out of the hands of their enemies; and they knew it was because of their repentance and their humility that they had been delivered from an everlasting destruction.

๓ นิไฟ ๕

- ๑ และบัดนี้ดูเถิด, ไม่มีคนที่มีชีวิตสักคนเดียวในบรรดาผู้คนทั้งหมดของชาวนิไฟที่สงสัยแม้แต่น้อยในถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ทั้งปวงซึ่งได้พูดไว้; เพราะพวกเขาเห็นว่าจำเป็นที่สิ่งนี้จะต้องเกิดสัมฤทธิ์ผล.
- ๒ และพวกเขารู้ว่าสมควรที่พระคริสต์ต้องเสด็จมา, เพราะเครื่องหมายหลายอย่างซึ่งประทานให้, ตามถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์; และเพราะสิ่งต่าง ๆ ที่บังเกิดขึ้นแล้วพวกเขารู้ว่าจำเป็นที่สิ่งทั้งหมดจะบังเกิดขึ้นตามที่พูดไว้.
- ๓ ฉะนั้นพวกเขาทิ้งบาปทั้งหมดของตน, และความน่าชิงชังของตน, และการผิดประเวณีของตน, และรับใช้พระผู้เป็นเจ้าด้วยความขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถทั้งวันและคืน.
- ๔ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาได้จับพวกโจรเป็นเชลยทั้งหมด, ถึงขนาดที่ไม่มีผู้ใดที่ไม่ถูกสังหารหนีไปได้, พวกเขาพาเชลยของตนเข้าเรือนจำ, และให้สั่งสอนพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าแก่คนเหล่านั้น; และมากเท่าที่จะกลับใจจากบาปของพวกเขาและเข้าสู่พันธสัญญาว่าจะไม่กระทำความผิดกรรมอีกก็ได้รับอิสรภาพ.
- ๕ แต่มากเท่าที่ไม่เข้าในพันธสัญญา, และผู้ที่ยังคงมีการฆาตกรรมลับเหล่านั้นอยู่ในใจพวกเขาต่อไป, แท้จริงแล้ว, มากเท่าที่ถูกพบว่าเอ่ยคำข่มขู่พี่น้องของตนถูกกล่าวโทษและลงโทษตามกฎหมาย.
- ๖ และด้วยเหตุนี้พวกเขาก็ได้หยุดการมั่วสุมลับ, อันชั่วร้าย, และน่าชิงชังทั้งหมดนั้น, ซึ่งในนี้มีความชั่วร้ายมาก, และการกระทำความผิดกรรมมากมาย.
- ๗ และปีที่สิบสองผ่านไปดังนี้, และปีที่สิบสามด้วย, และปีที่สิบสี่, และปีที่สิบห้า; และเวลาที่ยสิบห้าปีผ่านไปดังนี้.

3 Nephi 5

And now behold, there was not a living soul among all the people of the Nephites who did doubt in the least the words of all the holy prophets who had spoken; for they knew that it must needs be that they must be fulfilled.

And they knew that it must be expedient that Christ had come, because of the many signs which had been given, according to the words of the prophets; and because of the things which had come to pass already they knew that it must needs be that all things should come to pass according to that which had been spoken.

Therefore they did forsake all their sins, and their abominations, and their whoredoms, and did serve God with all diligence day and night.

And now it came to pass that when they had taken all the robbers prisoners, insomuch that none did escape who were not slain, they did cast their prisoners into prison, and did cause the word of God to be preached unto them; and as many as would repent of their sins and enter into a covenant that they would murder no more were set at liberty.

But as many as there were who did not enter into a covenant, and who did still continue to have those secret murders in their hearts, yea, as many as were found breathing out threatenings against their brethren were condemned and punished according to the law.

And thus they did put an end to all those wicked, and secret, and abominable combinations, in the which there was so much wickedness, and so many murders committed.

And thus had the twenty and second year passed away, and the twenty and third year also, and the twenty and fourth, and the twenty and fifth; and thus had twenty and five years passed away.

๘ และมีหลายเรื่องเกิดขึ้นซึ่ง, ในสายตาของคนบางคน, เป็นเรื่องสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์; กระนั้นก็ตาม, ก็เขียนไว้ไม่ได้ทั้งหมดในหนังสือเล่มนี้; แท้จริงแล้ว, หนังสือเล่มนี้ไม่อาจมีได้แม้หนึ่งในร้อยส่วนของสิ่งที่ เป็นไปในบรรดาผู้คนมากมายเช่นนั้นตลอดระยะเวลา ยี่สิบห้าปี;

๙ แต่ดูเถิดมีบันทึกซึ่งมีเรื่องการกระทำทั้งหมดของ คนเหล่านี้; และนี่ไฟให้เรื่องราวที่จริงแต่สั้นกว่าไว้.

๑๐ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงทำบันทึกของข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่อง เหล่านี้ตามบันทึกของนิไฟ, ซึ่งได้รับการจารึกอยู่บน แผ่นจารึกที่เรียกว่าแผ่นจารึกของนิไฟ.

๑๑ และดูเถิด, ข้าพเจ้าทำบันทึกบนแผ่นจารึกซึ่ง ข้าพเจ้าทำด้วยมือข้าพเจ้าเอง.

๑๒ และดูเถิด, ข้าพเจ้าชื่อมอรมอน, โดยเรียกตามแผ่น ดินแห่งมอรมอน, แผ่นดินที่แอลมาได้สถาปนา ศาสนจักรในบรรดาผู้คน, แท้จริงแล้ว, เป็นศาสนจักร แห่งแรกที่สถาปนาขึ้นในบรรดาคนเหล่านั้นหลังจาก การล่วงละเมิดของพวกเขา.

๑๓ ดูเถิด, ข้าพเจ้าเป็นสานุศิษย์ของพระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า. ข้าพเจ้าได้รับการเรียก จากพระองค์ให้ประกาศพระวาทะในบรรดาผู้คนของ พระองค์, เพื่อพวกเขาจะมีชีวิตอันเป็นนิรันดร์.

๑๔ และสมควรที่ข้าพเจ้า, ตามพระประสงค์ของพระผู้ เป็นเจ้า, ที่จะทำบันทึกเกี่ยวกับสิ่งที่เข้าไปเหล่านี้, เพื่อ คำสวดอ้อนวอนของคนที่ยากไปแล้วนับแต่นั้น, ซึ่ง เป็นผู้บริสุทธิ์, จะเกิดสัมฤทธิ์ผลตามศรัทธาของพวกเขา—

๑๕ แท้จริงแล้ว, บันทึกเล็กน้อยของเรื่องที่เกิดขึ้นนับ แต่เวลาที่ลี้ภัยออกจากเยรูซาเล็ม, แม้ลงมาจนถึงเวลา ปัจจุบัน.

๑๖ ฉะนั้นข้าพเจ้าทำบันทึกของข้าพเจ้าจากเรื่องราวซึ่ง คนที่อยู่มาก่อนข้าพเจ้าให้ไว้, จนถึงตอนแรกเริ่มของ วันเวลาข้าพเจ้า;

๑๗ และแล้วข้าพเจ้าทำบันทึกเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่ ข้าพเจ้าเห็นมาด้วยตาตนเอง.

๑๘ และข้าพเจ้ารู้ว่าบันทึกซึ่งข้าพเจ้าทำเป็นบันทึกที่ เทียงธรรมและจริง; กระนั้นก็ตามยังมีหลายสิ่งซึ่ง, เรา ไม่สามารถจะเขียนได้, ตามภาษาของเรา.

And there had many things transpired which, in the eyes of some, would be great and marvelous; nevertheless, they cannot all be written in this book; yea, this book cannot contain even a hundredth part of what was done among so many people in the space of twenty and five years;

But behold there are records which do contain all the proceedings of this people; and a shorter but true account was given by Nephi.

Therefore I have made my record of these things according to the record of Nephi, which was engraven on the plates which were called the plates of Nephi.

And behold, I do make the record on plates which I have made with mine own hands.

And behold, I am called Mormon, being called after the land of Mormon, the land in which Alma did establish the church among the people, yea, the first church which was established among them after their transgression.

Behold, I am a disciple of Jesus Christ, the Son of God. I have been called of him to declare his word among his people, that they might have everlasting life.

And it hath become expedient that I, according to the will of God, that the prayers of those who have gone hence, who were the holy ones, should be fulfilled according to their faith, should make a record of these things which have been done—

Yea, a small record of that which hath taken place from the time that Lehi left Jerusalem, even down until the present time.

Therefore I do make my record from the accounts which have been given by those who were before me, until the commencement of my day;

And then I do make a record of the things which I have seen with mine own eyes.

And I know the record which I make to be a just and a true record; nevertheless there are many things which, according to our language, we are not able to write.

๑๙ และบัดนี้ข้าพเจ้าจะยุติคำกล่าวของข้าพเจ้า, ซึ่ง
เกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าเอง, และเริ่มเล่าเรื่องราวของ
ข้าพเจ้าเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนข้าพเจ้า.

๒๐ ข้าพเจ้าคือมอรมอน, และเป็นผู้สืบตระกูลโดยแท้
ของลีไฮ. ข้าพเจ้ามีเหตุผลที่จะถวายพระพรพระผู้เป็น
เจ้าของข้าพเจ้าและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอด
ของข้าพเจ้า, ที่พระองค์ทรงนำบรรพบุรุษของเราออก
จากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, (และไม่มีใครรู้เรื่องนี้
นอกจากพระองค์และคนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ทรงนำ
ออกจากแผ่นดินนั้น) และที่พระองค์ประทานความรู้
อย่างมากมายให้ข้าพเจ้าและผู้คนที่ข้าพเจ้าอันนำไปสู่
ความรอดแห่งจิตวิญญาณของเรา.

๒๑ พระองค์ทรงอวยพรให้เชื้อสายแห่งยาโคบโดย
แน่แท้, และทรงเมตตาพงศ์พันธุ์ของโยเซฟ.

๒๒ และตราบเท่าที่ลูกหลานของลีไฮรักษาพระบัญญัติ
ของพระองค์ พระองค์ทรงอวยพรพวกเขาและทรง
ทำให้พวกเขารุ่งเรืองตามพระวาทะของพระองค์.

๒๓ แท้จริงแล้ว, และพระองค์จะทรงนำส่วนหนึ่งที่เหลือ
อยู่ของพงศ์พันธุ์โยเซฟมาสู่ความรู้เรื่องพระเจ้าพระผู้
เป็นเจ้าของพวกเขาอีกโดยแน่แท้.

๒๔ และโดยแน่แท้ดังที่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ฉันใด,
พระองค์จะทรงรวมส่วนที่เหลืออยู่ทั้งหมดของพงศ์
พันธุ์ยาโคบจากสี่เหลี่ยมของแผ่นดินโลก, ซึ่ง
กระจัดกระจายกันอยู่ทั่วไปตามพื้นพิภพฉันนั้น.

๒๕ และดังที่พระองค์ทรงทำพันธสัญญาไว้กับเชื้อสาย
แห่งยาโคบทั้งหมดฉันใด, แม้ฉันนั้นพันธสัญญาซึ่ง
พระองค์ทรงทำไว้กับเชื้อสายแห่งยาโคบจะเกิดสัมฤ
ทธิผลในเวลาอันเหมาะสมของพระองค์เอง, จนถึง
การนำเชื้อสายแห่งยาโคบทั้งหมดกลับมาสู่ความรู้
เรื่องพันธสัญญาที่พระองค์ทรงทำไว้กับพวกเขา.

๒๖ และจากนั้นพวกเขาจะรู้จักพระผู้ไถ่ของตน, ซึ่งคือ
พระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า; และแล้ว
พระองค์จะทรงรวมพวกเขาจากสี่เหลี่ยมของแผ่นดิน
โลกมาสู่ผืนแผ่นดินของตนเอง, ซึ่งจากที่นั่นพวกเขา
กระจัดกระจายไป; แท้จริงแล้ว, พระเจ้าทรงพระชนม์
อยู่ฉันใดมันจะเป็นไปดังนั้น. เอเมน.

And now I make an end of my saying, which is of
myself, and proceed to give my account of the things
which have been before me.

I am Mormon, and a pure descendant of Lehi. I
have reason to bless my God and my Savior Jesus
Christ, that he brought our fathers out of the land of
Jerusalem, (and no one knew it save it were himself
and those whom he brought out of that land) and
that he hath given me and my people so much
knowledge unto the salvation of our souls.

Surely he hath blessed the house of Jacob, and
hath been merciful unto the seed of Joseph.

And insomuch as the children of Lehi have kept
his commandments he hath blessed them and pros-
pered them according to his word.

Yea, and surely shall he again bring a remnant of
the seed of Joseph to the knowledge of the Lord their
God.

And as surely as the Lord liveth, will he gather in
from the four quarters of the earth all the remnant of
the seed of Jacob, who are scattered abroad upon all
the face of the earth.

And as he hath covenanted with all the house of
Jacob, even so shall the covenant wherewith he hath
covenanted with the house of Jacob be fulfilled in his
own due time, unto the restoring all the house of
Jacob unto the knowledge of the covenant that he
hath covenanted with them.

And then shall they know their Redeemer, who is
Jesus Christ, the Son of God; and then shall they be
gathered in from the four quarters of the earth unto
their own lands, from whence they have been dis-
persed; yea, as the Lord liveth so shall it be. Amen.

๓ นิไฟ ๖

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของชาวนิไฟทั้งหมดกลับไปสู่ผืนแผ่นดินของพวกเขาเองในปีที่ยี่สิบหก, ชายทุกคน, พร้อมด้วยครอบครัวของเขา, ฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ของเขา, ม้าของเขาและฝูงปศุสัตว์ของเขา, และสิ่งทั้งหมดไม่ว่าอะไรก็ตามที่เป็นของพวกเขา.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาไม่ได้กินเสบียงอาหารจนหมด; ฉะนั้นพวกเขาชนสิ่งที่ยังไม่ได้ใช้ทั้งหมดมากับพวกเขา, มีธัญพืชทั้งหมดทุกชนิดของพวกเขา, และทองของพวกเขา, และเงินของพวกเขา, และของมีค่าทั้งหมดของพวกเขา, และกลับไปผืนแผ่นดินของพวกเขาเองและทรัพย์สินของพวกเขา, ทั้งทางเหนือและทางใต้, ทั้งในแผ่นดินทางเหนือและในแผ่นดินทางใต้.
- ๓ และพวกเขาให้ผืนแผ่นดินตามจำนวนคนมากน้อยแก่พวกโจรเหล่านั้นซึ่งได้เข้ามาในพันธสัญญาที่จะรักษาสันติภาพของแผ่นดิน, ผู้ซึ่งปรารถนาจะยังเป็นชาวเลมันต่อไป, เพื่อพวกเขาจะมี, สิ่งที่ทำให้ดำรงอยู่ได้, ด้วยแรงงานของตน; และดังนั้นพวกเขาได้สถาปนาสันติภาพขึ้นทั่วแผ่นดิน.
- ๔ และพวกเขาเริ่มรุ่งเรืองอีกและมั่งคั่งยิ่งขึ้น; และปีที่ยี่สิบหกและยี่สิบเจ็ดผ่านไป, และมีความเป็นระเบียบอย่างมากในแผ่นดิน; และพวกเขาตั้งกฎของตนตามความเสมอภาคและความยุติธรรม.
- ๕ และบัดนี้ไม่มีสิ่งใดทั่วทั้งแผ่นดินที่จะขัดขวางไม่ให้ผู้คนรุ่งเรืองตลอดไป, เว้นแต่พวกเขาจะตกไปสู่การล่วงละเมิด.
- ๖ และบัดนี้ก็เกิดโดโน, และเลโอนิอัส, ผู้พิพากษา, และบรรดาคนที่กำหนดให้เป็นผู้นำ, เป็นผู้สถาปนาสันติภาพอันใหญ่หลวงนี้ขึ้นในแผ่นดิน.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีการสร้างเมืองหลายเมืองขึ้นใหม่อีกครั้ง, และซ่อมแซมเมืองเก่าหลายเมือง.
- ๘ และสร้างทางหลวงหลายสาย, และทำถนนหลายเส้น, ซึ่งนำจากเมืองหนึ่งไปถึงอีกเมืองหนึ่ง, และจากแผ่นดินหนึ่งถึงอีกแผ่นดินหนึ่ง, และจากที่หนึ่งถึงอีกที่หนึ่ง.

3 Nephi 6

And now it came to pass that the people of the Nephites did all return to their own lands in the twenty and sixth year, every man, with his family, his flocks and his herds, his horses and his cattle, and all things whatsoever did belong unto them.

And it came to pass that they had not eaten up all their provisions; therefore they did take with them all that they had not devoured, of all their grain of every kind, and their gold, and their silver, and all their precious things, and they did return to their own lands and their possessions, both on the north and on the south, both on the land northward and on the land southward.

And they granted unto those robbers who had entered into a covenant to keep the peace of the land, who were desirous to remain Lamanites, lands, according to their numbers, that they might have, with their labors, wherewith to subsist upon; and thus they did establish peace in all the land.

And they began again to prosper and to wax great; and the twenty and sixth and seventh years passed away, and there was great order in the land; and they had formed their laws according to equity and justice.

And now there was nothing in all the land to hinder the people from prospering continually, except they should fall into transgression.

And now it was Gidgiddoni, and the judge, Lachoneus, and those who had been appointed leaders, who had established this great peace in the land.

And it came to pass that there were many cities built anew, and there were many old cities repaired.

And there were many highways cast up, and many roads made, which led from city to city, and from land to land, and from place to place.

๙ และปีที่ยี่สิบแปดผ่านไปดังนี้, และผู้คนมีความสงบ
สุขตลอดเวลา.

๑๐ แต่เหตุการณ์ได้เกิดขึ้นในปีที่ยี่สิบเก้าเริ่มมีการโต้
แย้งบ้างในบรรดาผู้คน; และบางคนทะนงตนด้วย
ความถือดีและการโอ้อวดเพราะความมั่งคั่งมากมาย
ยิ่งนักของพวกเขา, แท้จริงแล้ว, แม้จนไปสู่การข่มเหง
อย่างรุนแรง;

๑๑ เพราะมีพ่อค้ามากในแผ่นดิน, และทนายมาก, และ
เจ้าหน้าที่มากด้วย.

๑๒ และผู้คนเริ่มแบ่งแยกกันตามฐานะ, ตามความ
มั่งคั่งของพวกเขาและโอกาสของการเล่าเรียนของ
พวกเขา; แท้จริงแล้ว, บางคนขาดความรู้เพราะความ
ยากจนของตน, และคนอื่น ๆ ได้รับการเล่าเรียนอย่าง
กว้างขวางเพราะความมั่งคั่งของตน.

๑๓ บางคนทะนงตนด้วยความถือดี, และคนอื่นถ่อมตน
อย่างยิ่ง; บางคนตอบโต้การบริภาษด้วยการบริภาษ,
ขณะที่คนอื่น ๆ ทนรับการบริภาษและการข่มเหงและ
ความทุกข์นานปีการ, และไม่ได้หันไปจ้วงจาบเป็นการ
ตอบแทน, แต่ถ่อมตนและสำนึกผิดต่อพระพักตร์พระ
ผู้เป็นเจ้า.

๑๔ และดังนั้นจึงมีความไม่เสมอภาคอย่างร้ายแรงทั่ว
แผ่นดิน, ถึงขนาดที่ศาสนจักรเริ่มแตกแยก; แท้จริง
แล้ว, ถึงขนาดที่ในปีที่สามสิบศาสนจักรแตกแยกกัน
ทั่วทั้งแผ่นดินนอกจากในบรรดาชาวเลมันไม่กี่คนผู้
เปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่ความเชื่อที่แท้จริง; และพวกเขา
จะไม่ละทิ้งไป, เพราะพวกเขามั่นคง, และแน่วแน่, และ
ไม่หวั่นไหว, เต็มใจที่จะรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า
ด้วยความขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถ.

๑๕ บัดนี้สาเหตุของความชั่วช้าสามานย์นี้ของผู้คนคือ
ดังนี้—ซาตานมีพลังอำนาจยิ่ง, ในการยั่วผู้คนให้
ทำความชั่วช้าสามานย์นานปีการ, และในการทำให้
พวกเขาล้าพองด้วยความจองหอง, โดยล่อลวงพวก
เขาให้แสวงหาพลังอำนาจ, และสิทธิอำนาจ, และ
ความมั่งคั่ง, และสิ่งไร้ประโยชน์ของโลก.

๑๖ และดังนั้นซาตานชักนำใจผู้คนให้ทำความชั่วช้า
สามานย์นานปีการ; ฉะนั้นพวกเขาจึงขึ้นชมกับ
สันติภาพเพียงไม่กี่ปี.

And thus passed away the twenty and eighth year,
and the people had continual peace.

But it came to pass in the twenty and ninth year
there began to be some disputings among the people;
and some were lifted up unto pride and boastings be-
cause of their exceedingly great riches, yea, even
unto great persecutions;

For there were many merchants in the land, and
also many lawyers, and many officers.

And the people began to be distinguished by
ranks, according to their riches and their chances for
learning; yea, some were ignorant because of their
poverty, and others did receive great learning be-
cause of their riches.

Some were lifted up in pride, and others were ex-
ceedingly humble; some did return railing for rail-
ing, while others would receive railing and persecu-
tion and all manner of afflictions, and would not
turn and revile again, but were humble and penitent
before God.

And thus there became a great inequality in all the
land, insomuch that the church began to be broken
up; yea, insomuch that in the thirtieth year the
church was broken up in all the land save it were
among a few of the Lamanites who were converted
unto the true faith; and they would not depart from
it, for they were firm, and steadfast, and immovable,
willing with all diligence to keep the commandments
of the Lord.

Now the cause of this iniquity of the people was
this—Satan had great power, unto the stirring up of
the people to do all manner of iniquity, and to the
puffing them up with pride, tempting them to seek
for power, and authority, and riches, and the vain
things of the world.

And thus Satan did lead away the hearts of the
people to do all manner of iniquity; therefore they
had enjoyed peace but a few years.

๑๗ และดังนั้น, ในตอนต้นของปีที่สามสิบ—ผู้คนถูกปล่อยเป็นระยะเวลาอันยาวนานให้ถูกล่อลวงของมารไปสู่ที่ใดก็ตามที่เขาปรารถนาจะพาไป, และให้ทำความชั่วช้าสามัญใด ๆ ก็ตามที่เขาปรารถนาจะให้ทำ—และดังนั้นในตอนต้นของปี, ที่สามสิบนี้, คนทั้งหลายจึงอยู่ในสภาพของความชั่วร้ายอันน่าพรั่นพรึง.

๑๘ บัดนี้พวกเขาไม่ได้ทำบาปด้วยความเขลา, เพราะพวกเขารู้พระประสงค์ของพระเจ้าเป็นเจ้าเกี่ยวกับพวกเขา, เพราะพวกเขาได้รับการสอนแล้ว; ฉะนั้นพวกเขากบฏต่อพระเจ้าอย่างจงใจ.

๑๙ และบัดนี้มันอยู่ในวันเวลาของเลโอนีส, ผู้เป็นบุตรของเลโอนีส, เพราะเลโอนีสรับตำแหน่งของบิดาและปกครองผู้คนในปีนั้น.

๒๐ และเริ่มมีคนได้รับการดลใจจากสวรรค์และพระเจ้าเป็นเจ้าทรงส่งออกไป, ยืนอยู่ในบรรดาผู้คนทั่วทั้งแผ่นดิน, โดยสั่งสอนและเป็นพยานอย่างอาจหาญถึงบาปและความชั่วช้าสามัญของผู้คน, และเป็นพยานแก่พวกเขาเกี่ยวกับการไล่ซึ่งพระเจ้าจะทรงกระทำเพื่อผู้คนของพระองค์, หรืออีกนัยหนึ่ง, การฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์; และคนเหล่านี้เป็นพยานอย่างอาจหาญถึงการสิ้นพระชนม์และทุกขเวทนาของพระองค์.

๒๑ บัดนี้ผู้คนเป็นอันมากที่เกรี้ยวโกรธเพราะบรรดาผู้เป็นพยานเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้; และคนที่โกรธส่วนมากเป็นพวกหัวหน้าผู้พิพากษา, และพวกที่เคยเป็นมหาปุโรหิตและทนาย; แท้จริงแล้ว, คนทั้งหมดที่เป็นทนายโกรธบรรดาผู้ที่เป็นพยานถึงเรื่องเหล่านี้.

๒๒ บัดนี้ไม่มีทนายหรือผู้พิพากษาหรือมหาปุโรหิตคนใดที่มีอำนาจกล่าวโทษผู้ใดถึงตายนอกจากผู้ปกครองของแผ่นดินจะลงชื่อในคำกล่าวโทษของพวกเขา.

๒๓ บัดนี้มีหลายคนในบรรดาผู้ที่เป็นพยานถึงเรื่องเกี่ยวกับพระคริสต์ซึ่งเป็นพยานอย่างอาจหาญ, ซึ่งถูกพวกผู้พิพากษาจับกุมและแอบสังหาร, เพื่อการตายของพวกเขาจะไม่รู้ถึงผู้ปกครองแผ่นดินจนภายหลังการตายของพวกเขา.

๒๔ บัดนี้ดูเถิด, การนี้ตรงกันข้ามกับกฎของแผ่นดิน, ที่จะประหารผู้ใดไม่ได้นอกจากพวกเขาจะได้รับอำนาจจากผู้ปกครองแผ่นดิน—

And thus, in the commencement of the thirtieth year—the people having been delivered up for the space of a long time to be carried about by the temptations of the devil whithersoever he desired to carry them, and to do whatsoever iniquity he desired they should—and thus in the commencement of this, the thirtieth year, they were in a state of awful wickedness.

Now they did not sin ignorantly, for they knew the will of God concerning them, for it had been taught unto them; therefore they did wilfully rebel against God.

And now it was in the days of Lachoneus, the son of Lachoneus, for Lachoneus did fill the seat of his father and did govern the people that year.

And there began to be men inspired from heaven and sent forth, standing among the people in all the land, preaching and testifying boldly of the sins and iniquities of the people, and testifying unto them concerning the redemption which the Lord would make for his people, or in other words, the resurrection of Christ; and they did testify boldly of his death and sufferings.

Now there were many of the people who were exceedingly angry because of those who testified of these things; and those who were angry were chiefly the chief judges, and they who had been high priests and lawyers; yea, all those who were lawyers were angry with those who testified of these things.

Now there was no lawyer nor judge nor high priest that could have power to condemn any one to death save their condemnation was signed by the governor of the land.

Now there were many of those who testified of the things pertaining to Christ who testified boldly, who were taken and put to death secretly by the judges, that the knowledge of their death came not unto the governor of the land until after their death.

Now behold, this was contrary to the laws of the land, that any man should be put to death except they had power from the governor of the land—

๒๕ ฉะนั้นจึงมีคำร้องส่งขึ้นไปแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา, ถึงผู้ปกครองแผ่นดิน, ฟ้องร้องผู้พิพากษาเหล่านี้ที่กล่าวโทษศาสตพยากรณ์ของพระเจ้าให้ตาย, โดยไม่เป็นไปตามกฎ.

๒๖ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนพวกนี้ถูกจับและนำไปอยู่ต่อหน้าผู้พิพากษา, เพื่อรับการพิพากษาเกี่ยวกับโทษานุโทษที่พวกเขาทำลงไป, ตามกฎซึ่งผู้คนตั้งไว้.

๒๗ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้พิพากษาเหล่านั้นมีเพื่อนและญาติเป็นอันมาก; และพวกที่เหลืออยู่, แท้จริงแล้ว, แม่ทนายและมหาปุโรหิตเกือบทั้งหมด, ได้มารวมกัน, และสามัคคีกับญาติของผู้พิพากษาเหล่านั้นซึ่งจะถูกพิจารณาโทษตามกฎหมาย.

๒๘ และพวกเขาเข้าในพันธสัญญาด้วยกัน, แท้จริงแล้ว, แม้ในพันธสัญญานั้นซึ่งคนแต่เก่าก่อนให้ไว้, ซึ่งพันธสัญญานั้นมารให้ไว้และดำเนินการ, เพื่อจะรวมกันต่อสู้ความชอบธรรมทั้งปวง.

๒๙ ฉะนั้นพวกเขาพร้อมใจกันต่อสู้ผู้คนของพระเจ้า, และเข้ามาในพันธสัญญาเพื่อทำลายคนเหล่านั้น, และเพื่อปลดปล่อยคนเหล่านั้นที่มีความผิดฐานกระทำฆาตกรรมจากเงื้อมมือของความยุติธรรม, ซึ่งกำลังจะได้รับการปฏิบัติตามกฎหมาย.

๓๐ และพวกเขาต่อต้านกฎและสิทธิของประเทศตน; และพวกเขาทำพันธสัญญาไว้แก่กันที่จะทำลายผู้ปกครอง, และสถาปนาภษัตริย์ขึ้นเหนือแผ่นดิน, เพื่อแผ่นดินจะไม่มีเสรีภาพอีกต่อไปแต่จะขึ้นอยู่กับภษัตริย์.

Therefore a complaint came up unto the land of Zarahemla, to the governor of the land, against these judges who had condemned the prophets of the Lord unto death, not according to the law.

Now it came to pass that they were taken and brought up before the judge, to be judged of the crime which they had done, according to the law which had been given by the people.

Now it came to pass that those judges had many friends and kindreds; and the remainder, yea, even almost all the lawyers and the high priests, did gather themselves together, and unite with the kindreds of those judges who were to be tried according to the law.

And they did enter into a covenant one with another, yea, even into that covenant which was given by them of old, which covenant was given and administered by the devil, to combine against all righteousness.

Therefore they did combine against the people of the Lord, and enter into a covenant to destroy them, and to deliver those who were guilty of murder from the grasp of justice, which was about to be administered according to the law.

And they did set at defiance the law and the rights of their country; and they did covenant one with another to destroy the governor, and to establish a king over the land, that the land should no more be at liberty but should be subject unto kings.

๓ นิไฟ ๗

- ๑ บัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะแสดงแก่ท่านว่าพวกเขาไม่ได้สถาปนากษัตริย์ขึ้นเหนือแผ่นดิน; แต่ในปีเดียวกันนี้, แท้จริงแล้ว, ปีที่สามสิบ, พวกเขาทำลายบนบัลลังก์พิพากษา, แท้จริงแล้ว, ลอบสังหารหัวหน้าผู้พิพากษาของแผ่นดิน.
- ๒ และผู้คนแตกหมู่เหล่าเป็นศัตรูกัน; และคนทั้งหลายแยกกันเป็นเผ่าต่าง ๆ, ทุกคนตามครอบครัวของเขาและวงศ์ตระกูลและมิตรสหายของเขา; และดังนั้นพวกเขาทำลายการปกครองของแผ่นดิน.
- ๓ และทุกเผ่ากำหนดหัวหน้าหรือผู้นำขึ้นเหนือพวกเขา; และดังนั้นพวกเขากลับเป็นเผ่าต่าง ๆ และผู้นำเผ่า.
- ๔ บัดนี้ดูเถิด, ไม่มีใครในบรรดาพวกเขาที่ไม่มีครอบครัวมากและวงศ์ตระกูลและมิตรสหายมาก; ฉะนั้นบรรดาเผ่าของพวกเขาจึงมีจำนวนมากมายยิ่ง.
- ๕ บัดนี้ทั้งหมดนี้เป็นไป, และยังมีสงครามในบรรดาพวกเขา; และความชั่วช้าสามานย์ทั้งหมดนี้มาถึงผู้คนเพราะพวกเขายอมตนต่ออำนาจของซาตาน.
- ๖ และข้อบังคับของฝ่ายปกครองถูกทำลาย, เพราะการมั่วสุมลับของมิตรสหายและวงศ์ตระกูลของคนเหล่านั้นที่กระทำมาตกรรมสาสดาพยากรณ์.
- ๗ และพวกเขาทำให้เกิดความขัดแย้งรุนแรงในแผ่นดิน, ถึงขนาดที่ผู้คนส่วนที่ชอบธรรมมากกว่าเกือบกลายเป็นคนชั่วร้ายไปทั้งหมด; แท้จริงแล้ว, มีคนชอบธรรมอยู่เพียงไม่กี่คนในบรรดาพวกเขา.
- ๘ และดังนั้นเวลาหกปียังไม่ผ่านไปนับแต่ผู้คนส่วนใหญ่หันหลังให้ความชอบธรรมของพวกเขา, เหมือนกับสุนัขที่กลับไปสู่สำรอกของมัน, หรือเหมือนกับสุกรตัวเมียที่กลับไปเกลือกกลิ้งในปลักตม.
- ๙ บัดนี้การมั่วสุมลับนี้ซึ่งนำความชั่วช้าสามานย์มหันตมาสู่ผู้คน, ได้รวมตัวเข้าด้วยกัน, และตั้งชายผู้หนึ่งซึ่งพวกเขาเรียกว่าเจคอบขึ้นเป็นหัวหน้า;

3 Nephi 7

Now behold, I will show unto you that they did not establish a king over the land; but in this same year, yea, the thirtieth year, they did destroy upon the judgment-seat, yea, did murder the chief judge of the land.

And the people were divided one against another; and they did separate one from another into tribes, every man according to his family and his kindred and friends; and thus they did destroy the government of the land.

And every tribe did appoint a chief or a leader over them; and thus they became tribes and leaders of tribes.

Now behold, there was no man among them save he had much family and many kindreds and friends; therefore their tribes became exceedingly great.

Now all this was done, and there were no wars as yet among them; and all this iniquity had come upon the people because they did yield themselves unto the power of Satan.

And the regulations of the government were destroyed, because of the secret combination of the friends and kindreds of those who murdered the prophets.

And they did cause a great contention in the land, insomuch that the more righteous part of the people had nearly all become wicked; yea, there were but few righteous men among them.

And thus six years had not passed away since the more part of the people had turned from their righteousness, like the dog to his vomit, or like the sow to her wallowing in the mire.

Now this secret combination, which had brought so great iniquity upon the people, did gather themselves together, and did place at their head a man whom they did call Jacob;

- ๑๐ และพวกนี้เรียกเขาเป็นกษัตริย์ของตน; ฉะนั้นเขาจึงกลายเป็นกษัตริย์ปกครองคนชั่วร้ายกลุ่มนี้; และเขาเป็นคนสำคัญที่สุดคนหนึ่งซึ่งออกเสียงต่อต้านศาสนาพยากรณ์ที่เป็นพยานถึงพระเยซู.
- ๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนกลุ่มนี้ไม่มีผู้คนมากดังเผ่าต่าง ๆ ของผู้คน, ซึ่งรวมอยู่ด้วยกัน เพียงแต่ผู้นำของพวกเขาตั้งกฎของตนขึ้น, ทุกคนตามเผ่าของตน; กระนั้นก็ตามพวกเขายังเป็นศัตรูกัน, ทั้งที่พวกเขาไม่ใช่ผู้คนชอบธรรม, ทว่าพวกเขายังพร้อมใจกันเกลียดชังผู้คนที่เข้ามาในพันธสัญญาเพื่อทำลายฝ่ายปกครอง.
- ๑๒ ฉะนั้น, เจacob โดยที่เห็นว่าศัตรูมีจำนวนมากกว่าพวกเขา, โดยที่เขาเป็นกษัตริย์ของกลุ่ม, ฉะนั้นเขาจึงสั่งผู้คนของเขาให้หนีไปยังแผ่นดินส่วนเหนือสุด, และสร้างอาณาจักรขึ้นที่นั่นเพื่อตนเอง, จนกว่าพวกที่แตกแยกจะมารวมด้วย, (เพราะเขาบอຍยอคนพวกนั้นว่าจะมีพวกแตกแยกเป็นอันมาก) และพวกเขากลับมีกำลังเข้มแข็งพอที่จะต่อสู้กับเผ่าต่าง ๆ ของผู้คน; และพวกเขาจึงทำเช่นนั้น.
- ๑๓ และการเดินทัพของพวกเขารวดเร็วมากจนไม่มีอะไรขัดขวางได้จนพวกเขาออกไปพ้นระยะที่ผู้คนจะตามทัน, และปีที่สามสิบสิ้นสุดลงดังนั้น; และกิจงานกิจของผู้คนของนีไฟเป็นไปดังนี้.
- ๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สามสิบเอ็ดคือพวกเขาแบ่งแยกออกเป็นเผ่าต่าง ๆ, ทุกคนตามครอบครัว, วงศาอาณาจักรและมิตรสหายของเขา; กระนั้นก็ตามพวกเขายังตกลงกันว่าพวกเขาจะไม่ทำสงครามต่อกัน; แต่พวกเขาไม่ได้เห็นพ้องกันในเรื่องกฎของตน, และวิธีการปกครองของตน, เพราะมันได้รับการสถาปนาตามความคิดเห็นของคนที่เป็นหัวหน้าและผู้นำของตน. แต่พวกเขาสถาปนากฎอันเคร่งครัดมากเพื่อเผ่าหนึ่งจะไม่ล่วงล้ำอีกเผ่าหนึ่ง, ถึงขนาดที่มีสันติในแผ่นดินพอสมควร; กระนั้นก็ตาม, ใจพวกเขายังหันไปจากพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตน, และพวกเขาขว้างปาก้อนหินใส่ศาสนาพยากรณ์และขับไล่พวกท่านออกจากบรรดาพวกเขา.

And they did call him their king; therefore he became a king over this wicked band; and he was one of the chiefest who had given his voice against the prophets who testified of Jesus.

And it came to pass that they were not so strong in number as the tribes of the people, who were united together save it were their leaders did establish their laws, every one according to his tribe; nevertheless they were enemies; notwithstanding they were not a righteous people, yet they were united in the hatred of those who had entered into a covenant to destroy the government.

Therefore, Jacob seeing that their enemies were more numerous than they, he being the king of the band, therefore he commanded his people that they should take their flight into the northernmost part of the land, and there build up unto themselves a kingdom, until they were joined by dissenters, (for he flattered them that there would be many dissenters) and they become sufficiently strong to contend with the tribes of the people; and they did so.

And so speedy was their march that it could not be impeded until they had gone forth out of the reach of the people. And thus ended the thirtieth year; and thus were the affairs of the people of Nephi.

And it came to pass in the thirty and first year that they were divided into tribes, every man according to his family, kindred and friends; nevertheless they had come to an agreement that they would not go to war one with another; but they were not united as to their laws, and their manner of government, for they were established according to the minds of those who were their chiefs and their leaders. But they did establish very strict laws that one tribe should not trespass against another, insomuch that in some degree they had peace in the land; nevertheless, their hearts were turned from the Lord their God, and they did stone the prophets and did cast them out from among them.

- ๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไฟ—โดยที่ได้รับความ
การมาเยือนจากเทพและสุรเสียงของพระเจ้าด้วย,
ฉะนั้นจึงเห็นเทพ, และเป็นพยานด้วยตา, และโดยมี
พลังความสามารถที่ประทานมาให้ท่านเพื่อท่านจะรู้
เกี่ยวกับการปฏิบัติศาสนกิจของพระคริสต์, และเป็น
พยานด้วยตาถึงการหันกลับโดยเร็วของพวกเขาด้วย
จากความชอบธรรมไปสู่ความชั่วร้ายและความน่า
ชิงชังของพวกเขา;
- ๑๖ ฉะนั้น, โดยที่โสโครกเพราะความแข็งกระด้างของ
ใจพวกเขาและความมืดบอดของจิตพวกเขา—จึงออกไป
ในบรรดาพวกเขาในปีเดียวกันนั้น, และเริ่มเป็น
พยาน, อย่างอาจหาญ, เรื่องการกลับใจและการปลด
บาปโดยทางศรัทธาในพระเจ้าพระเยซูคริสต์.
- ๑๗ และท่านปฏิบัติหลายอย่างต่อพวกเขา; และไม่อาจ
เขียนเรื่องทั้งหมดไว้ได้, และการเขียนส่วนหนึ่งของ
เรื่องนี้ไม่เพียงพอ, ฉะนั้นจึงไม่มีเขียนไว้ในหนังสือนี้.
และไฟได้ปฏิบัติด้วยพลังอำนาจและสิทธิอำนาจ
มากมาย.
- ๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนทั้งหลายโกรธ
ท่าน, แม้เพราะท่านมีพลังยิ่งใหญ่กว่าพวกเขา, เพราะ
เป็นไปได้ที่พวกเขาจะไม่เชื่อถ้อยคำท่าน, เพราะ
ศรัทธาของท่านในพระเจ้าพระเยซูคริสต์แน่นแฟ้นยิ่ง
นักจนเทพมาปฏิบัติต่อท่านทุกวัน.
- ๑๙ และในพระนามของพระเยซูท่านขับเหล่ามารและ
วิญญาณที่ไม่สะอาด; และแม้จนท่านทำให้น้องชาย
ของท่านลุกขึ้นจากบรรดาคนตาย, หลังจากที่เขาถูก
ขว้างปาด้วยก้อนหินและได้รับความตายเพราะผู้คน.
- ๒๐ และผู้คนเห็นการนี้, และเป็นพยานถึงเรื่องนี้, และ
โกรธท่านเพราะพลังความสามารถของท่าน; และท่าน
ทำปาฏิหาริย์อีกหลายอย่าง, ในสายตาของผู้คน, ใน
พระนามของพระเยซู.
- ๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่สามสิบเอ็ดผ่าน
ไป, และมีคนเพียงไม่กี่คนที่เปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่
พระเจ้า; แต่มากเท่าที่เปลี่ยนใจเลื่อมใสได้แสดงแก่
ผู้คนโดยทั่วว่าพวกเขาได้รับการมาเยือนโดย
เดชานุภาพและพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งอยู่ใน
พระเยซูคริสต์, ซึ่งในพระองค์พวกเขาเชื่อ.

And it came to pass that Nephi—having been visited by angels and also the voice of the Lord, therefore having seen angels, and being eye-witness, and having had power given unto him that he might know concerning the ministry of Christ, and also being eye-witness to their quick return from righteousness unto their wickedness and abominations;

Therefore, being grieved for the hardness of their hearts and the blindness of their minds—went forth among them in that same year, and began to testify, boldly, repentance and remission of sins through faith on the Lord Jesus Christ.

And he did minister many things unto them; and all of them cannot be written, and a part of them would not suffice, therefore they are not written in this book. And Nephi did minister with power and with great authority.

And it came to pass that they were angry with him, even because he had greater power than they, for it were not possible that they could disbelieve his words, for so great was his faith on the Lord Jesus Christ that angels did minister unto him daily.

And in the name of Jesus did he cast out devils and unclean spirits; and even his brother did he raise from the dead, after he had been stoned and suffered death by the people.

And the people saw it, and did witness of it, and were angry with him because of his power; and he did also do many more miracles, in the sight of the people, in the name of Jesus.

And it came to pass that the thirty and first year did pass away, and there were but few who were converted unto the Lord; but as many as were converted did truly signify unto the people that they had been visited by the power and Spirit of God, which was in Jesus Christ, in whom they believed.

๒๒ และมากเท่าที่เหล่านารถูกขับออกจากพวกเขา, และได้รับการรักษาความเจ็บไข้ของพวกเขาและความทุพพลภาพของพวกเขา, ได้แสดงให้เห็นประจักษ์แก่ผู้คนโดยแท้ว่าพวกเขาได้รับการกระทำโดยพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า, และได้รับการรักษาแล้ว; และพวกเขาแสดงเครื่องหมายให้เห็นด้วยและทำปาฏิหาริย์บางอย่างในบรรดาผู้คน.

๒๓ ปีที่สามสิบสองผ่านไปดังนี้ด้วย. และนี่ไฟป่าวร้องแก่ผู้คนในตอนต้นของปีที่สามสิบสาม; และท่านสั่งสอนเรื่องการกลับใจและการปลดบาปแก่พวกเขา.

๒๔ บัดนี้ข้าพเจ้าขอให้ท่านจำไว้ด้วย, ว่าไม่มีผู้ใดที่ได้รับการนำมาสู่การกลับใจแล้วผู้หนึ่งไม่ได้รับบัพติศมาด้วยน้ำ.

๒๕ ฉะนั้น, มีผู้ที่ไฟแต่งตั้ง, เพื่อการปฏิบัติศาสนกิจนี้, เพื่อคนเช่นนั้นทุกคนที่มาสู่พวกเขาจะรับบัพติศมาด้วยน้ำ, และนี่เป็นพยานและประจักษ์พยานต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, และต่อผู้คน, ว่าพวกเขากลับใจและได้รับการปลดบาปของพวกเขาแล้ว.

๒๖ และในตอนต้นของปีนี้มีคนเป็นอันมากได้รับบัพติศมาสู่การกลับใจ; และเวลาส่วนมากของปีผ่านไปดังนี้.

And as many as had devils cast out from them, and were healed of their sicknesses and their infirmities, did truly manifest unto the people that they had been wrought upon by the Spirit of God, and had been healed; and they did show forth signs also and did do some miracles among the people.

Thus passed away the thirty and second year also. And Nephi did cry unto the people in the commencement of the thirty and third year; and he did preach unto them repentance and remission of sins.

Now I would have you to remember also, that there were none who were brought unto repentance who were not baptized with water.

Therefore, there were ordained of Nephi, men unto this ministry, that all such as should come unto them should be baptized with water, and this as a witness and a testimony before God, and unto the people, that they had repented and received a remission of their sins.

And there were many in the commencement of this year that were baptized unto repentance; and thus the more part of the year did pass away.

๓ นิไฟ ๘

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือตามบันทึกของเรา, และเรารู้ว่าบันทึกของเราเป็นเรื่องจริง, เพราะดูเถิด, ชายเที่ยงธรรมเป็นผู้จดบันทึกนี้—เพราะโดยแท้แล้วท่านได้ทำปาฏิหาริย์หลายประการในพระนามของพระเยซู; และไม่มีคนใดที่ทำปาฏิหาริย์ในพระนามของพระเยซูได้นอกจากพระองค์จะทรงทำให้สะอาดหมดจดแล้วจากความชั่วช้าสามัญของเขา—
- ๒ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น, หากไม่มีความผิดพลาดในการนับเวลาของเราโดยชายผู้นี้แล้ว, ปีที่สามสิบสามได้ผ่านพ้นไป;
- ๓ และผู้คนเริ่มมองหาเครื่องหมายด้วยความตั้งใจอย่างมากซึ่งแซมวิเอลศาสดาพยากรณ์, ชาวเลมมันได้ให้ไว้, แท้จริงแล้ว, ตั้งตารอเวลาที่จะมีความมืดต่อเนื่องเป็นเวลาสามวันบนพื้นแผ่นดิน.
- ๔ และเริ่มมีความสงสัยและการโต้เถียงอย่างรุนแรงในบรรดาผู้คน, ทั้งที่มีเครื่องหมายมากมายให้ไว้ดังนี้.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สามสิบสี่, ในเดือนแรก, ในวันที่สี่ของเดือน, เกิดพายุร้าย, อย่างที่ไม่มีผู้ใดเคยพบเห็นมาก่อนทั่วทั้งแผ่นดิน.
- ๖ และมีพายุฝนฟ้าคะนองรุนแรงน่าสะพรึงกลัวด้วย; และมีฟ้าร้องน่าสะพรึงกลัว, ถึงขนาดที่ทำให้ทั่วแผ่นดินโลกสั่นสะเทือนประหนึ่งว่ากำลังจะแยกออกจากกัน.
- ๗ และมีสายฟ้าฟาดแปลบปลานยับยั้ง, อย่างที่ไม่เคยพบเห็นมาในทั่วแผ่นดิน.
- ๘ และเมืองแห่งเซราเฮมลาเกิดไฟไหม้.
- ๙ และเมืองแห่งโมโรไนจมลงสู่ห้วงลึกของทะเล, และผู้อยู่อาศัยในนั้นจมน้ำตาย.
- ๑๐ และแผ่นดินถูกหอบขึ้นไปถมเมืองแห่งโมโรไนฮาห์, จนกลับมีภูเขาขึ้นมาขึ้นแทนเมือง.
- ๑๑ และมีความพินาศรุนแรงและน่าสะพรึงกลัวในแผ่นดินทางใต้.

3 Nephi 8

And now it came to pass that according to our record, and we know our record to be true, for behold, it was a just man who did keep the record—for he truly did many miracles in the name of Jesus; and there was not any man who could do a miracle in the name of Jesus save he were cleansed every whit from his iniquity—

And now it came to pass, if there was no mistake made by this man in the reckoning of our time, the thirty and third year had passed away;

And the people began to look with great earnestness for the sign which had been given by the prophet Samuel, the Lamanite, yea, for the time that there should be darkness for the space of three days over the face of the land.

And there began to be great doubtings and disputations among the people, notwithstanding so many signs had been given.

And it came to pass in the thirty and fourth year, in the first month, on the fourth day of the month, there arose a great storm, such an one as never had been known in all the land.

And there was also a great and terrible tempest; and there was terrible thunder, insomuch that it did shake the whole earth as if it was about to divide asunder.

And there were exceedingly sharp lightnings, such as never had been known in all the land.

And the city of Zarahemla did take fire.

And the city of Moroni did sink into the depths of the sea, and the inhabitants thereof were drowned.

And the earth was carried up upon the city of Moronihah, that in the place of the city there became a great mountain.

And there was a great and terrible destruction in the land southward.

- ๑๒ แต่ดูเถิด, มีความพินาศรณแรงและน่าสะพรึงกลัวมากกว่านั้นในแผ่นดินทางเหนือ; เพราะดูเถิด, ทั่วทั้งผืนแผ่นดินเปลี่ยนไป, เพราะพายุฝนฟ้าคะนองและลมหมุน, และฟ้าคำรณคำรามและสายฟ้าฟาด, และการสั่นสะเทือนอย่างร้ายแรงยิ่งของทั้งแผ่นดินโลก;
- ๑๓ และทางหลวงสายต่าง ๆ ขาด, และถนนที่ราบเรียบเสียหาย, และที่ราบมากมายกลับกลายเป็นที่ขรุขระ.
- ๑๔ และเมืองยิ่งใหญ่และมีชื่อเสียงหลายเมืองจม, และหลายเมืองถูกเผา, และหลายเมืองสั่นสะเทือนจนอาคารที่อยู่ในนั้นพังลงสู่พื้นดิน, และผู้อยู่อาศัยในนั้นถูกสังหาร, และสถานที่ต่าง ๆ ถูกทิ้งให้รกร้างว่างเปล่า.
- ๑๕ และมีบางเมืองที่เหลืออยู่; แต่ความเสียหายของมันใหญ่หลวงยิ่งนัก, และมีคนเป็นอันมากในนั้นถูกสังหาร.
- ๑๖ และมีบางคนถูกลมหมุนพัดไป; และพวกเขาไปที่ไหนไม่มีใครรู้, นอกจากรู้ว่าพวกเขาถูกพัดไป.
- ๑๗ และดังนั้นทั้งพื้นพิภพจึงเสียรูปไป, เพราะพายุฝนฟ้าคะนอง, และฟ้าคำรณคำราม, และสายฟ้าฟาด, และการสั่นสะเทือนของแผ่นดิน.
- ๑๘ และดูเถิด, คีลาถูกแยกเป็นสอง; มันแตกอยู่ทั่วพื้นพิภพ, ถึงขนาดที่พบมันเป็นเศษหัก, และเป็นร่องและเป็นรอยแตก, อยู่ทั่วผืนแผ่นดิน.
- ๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อฟ้าคำรณคำราม, และสายฟ้าฟาด, และพายุร้าย, และพายุฝนฟ้าคะนอง, และการสั่นสะเทือนของแผ่นดินยุติลง—เพราะดูเถิด, มันมีอยู่เป็นเวลาสามชั่วโมง; และบางคนว่านานกว่านั้น; กระนั้นก็ตาม, เหตุการณ์อันใหญ่หลวงและน่าสะพรึงกลัวทั้งหมดนี้ผ่านพ้นไปในเวลาสามชั่วโมง—และแล้วดูเถิด, มีความมืดบนผืนแผ่นดิน.
- ๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีความมืดหนาที่บัพผืนแผ่นดิน, ถึงขนาดที่ผู้อยู่อาศัยในนั้นซึ่งยังไม่ได้ล้มตายสัมผัสไอแห่งความมืดได้;

But behold, there was a more great and terrible destruction in the land northward; for behold, the whole face of the land was changed, because of the tempest and the whirlwinds, and the thunderings and the lightnings, and the exceedingly great quaking of the whole earth;

And the highways were broken up, and the level roads were spoiled, and many smooth places became rough.

And many great and notable cities were sunk, and many were burned, and many were shaken till the buildings thereof had fallen to the earth, and the inhabitants thereof were slain, and the places were left desolate.

And there were some cities which remained; but the damage thereof was exceedingly great, and there were many in them who were slain.

And there were some who were carried away in the whirlwind; and whither they went no man knoweth, save they know that they were carried away.

And thus the face of the whole earth became deformed, because of the tempests, and the thunderings, and the lightnings, and the quaking of the earth.

And behold, the rocks were rent in twain; they were broken up upon the face of the whole earth, inasmuch that they were found in broken fragments, and in seams and in cracks, upon all the face of the land.

And it came to pass that when the thunderings, and the lightnings, and the storm, and the tempest, and the quakings of the earth did cease—for behold, they did last for about the space of three hours; and it was said by some that the time was greater; nevertheless, all these great and terrible things were done in about the space of three hours—and then behold, there was darkness upon the face of the land.

And it came to pass that there was thick darkness upon all the face of the land, inasmuch that the inhabitants thereof who had not fallen could feel the vapor of darkness;

- ๒๑ และมีความสว่างไม่ได้, เพราะความมืด, ไม่มีทั้งความสว่างจากเทียน, ทั้งจากได้; ทั้งก่อไฟด้วยไม้ดี และแห้งสนิทของพวกเขาก็ไม่ติด, ดังนั้นจึงมีความสว่างไม่ได้เลย;
- ๒๒ และไม่มีมีความสว่างให้เห็นได้เลย, ทั้งไฟ, หรือแสงริบหรี่, ทั้งดวงอาทิตย์, และดวงจันทร์, ทั้งดวงดาว, เพราะหมอกแห่งความมืดซึ่งอยู่บนพื้นแผ่นดินหนาทึบยิ่งนัก.
- ๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมันคงอยู่ตลอดเวลาสามวันที่ไม่มีความสว่างให้เห็น; และมีความโศกเศร้าและคร่ำครวญและพิลาปรำพันในบรรดาผู้คนทั้งปวงตลอดเวลา; แท้จริงแล้ว, เสียงร้องระงมคือเสียงครวญครางของผู้คน, เพราะความมืดและความพินาศอันใหญ่หลวงซึ่งมาถึงพวกเขา.
- ๒๔ และในสถานที่หนึ่งได้ยินเสียงร้อง, ว่า : โอ้หากเรากลับใจก่อนวันอันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวนี้, และเมื่อนั้นพี่น้องของเราคงจะได้รับการละเว้น, และพวกเขาคงจะไม่ถูกเผาอยู่ในเมืองเซราเฮมลาที่ยิ่งใหญ่นั้น.
- ๒๕ และในอีกสถานที่หนึ่งได้ยินพวกเขากร้องและคร่ำครวญ, ว่า : โอ้หากเรากลับใจก่อนวันอันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวนี้, และไม่ได้ฆ่าและขว้างปาศาสดาพยากรณ์ด้วยก้อนหิน, และขับไล่พวกท่าน; เมื่อนั้นแม่ของเราและลูกสาวทั้งดงามของเรา, และลูก ๆ ของเราคงจะได้รับการละเว้น, และคงจะไม่ถูกฝังอยู่ในเมืองโมโรไนฮาอันสำคัญยิ่งนั้น. และเสียงคร่ำครวญของผู้คนเป็นไปอย่างใหญ่หลวงและน่าสะพรึงกลัวดังนั้น.

And there could be no light, because of the darkness, neither candles, neither torches; neither could there be fire kindled with their fine and exceedingly dry wood, so that there could not be any light at all;

And there was not any light seen, neither fire, nor glimmer, neither the sun, nor the moon, nor the stars, for so great were the mists of darkness which were upon the face of the land.

And it came to pass that it did last for the space of three days that there was no light seen; and there was great mourning and howling and weeping among all the people continually; yea, great were the groanings of the people, because of the darkness and the great destruction which had come upon them.

And in one place they were heard to cry, saying: O that we had repented before this great and terrible day, and then would our brethren have been spared, and they would not have been burned in that great city Zarahemla.

And in another place they were heard to cry and mourn, saying: O that we had repented before this great and terrible day, and had not killed and stoned the prophets, and cast them out; then would our mothers and our fair daughters, and our children have been spared, and not have been buried up in that great city Moronihah. And thus were the howlings of the people great and terrible.

๓ นิไฟ ๙

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีเสียงได้ยินกัน
บรรดาผู้อยู่อาศัยทั้งปวงของแผ่นดินโลก, ทั่วผืนแผ่นดินนี้, โดยร้องว่า :
- ๒ วิบัติ, วิบัติ, วิบัติแก่คนพวกนี้; วิบัติแก่ผู้อยู่อาศัย
ของทั้งแผ่นดินโลกเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจ; เพราะ
มารหัวเราะ, และเหล่าเทพของเขาชื่นชมยินดี, เพราะ
บุตรและธิดาผู้ดงามแห่งผู้คนของเราถูกสังหาร;
และเป็นเพราะความชั่วช้าสามานย์และความน่าชิงชัง
ของพวกเขาที่พวกเขาล้มตาย !
- ๓ ดูเถิด, เราเผาเซราเอมลาเมืองที่ยิ่งใหญ่นั้นด้วยไฟ,
และผู้อยู่อาศัยในนั้น.
- ๔ และดูเถิด, เราให้โมโรไนเมืองยิ่งใหญ่จมในห้วง
ลึกของทะเล, และผู้อยู่อาศัยในนั้นจมน้ำตาย.
- ๕ และดูเถิด, เรากลับโมโรไนฮาเมืองยิ่งใหญ่ด้วย
ดิน, และผู้อยู่อาศัยในนั้น, เพื่อซ่อนความชั่วช้า
สามานย์ของพวกเขาและความน่าชิงชังของพวกเขา
ให้พ้นจากหน้าเรา, เพื่อเลือดของศาสดาพยากรณ์และ
วิสุทธิชนจะไม่ขึ้นมาหาเราเพื่อฟ้องพวกเขาอีกต่อไป.
- ๖ และดูเถิด, เราทำให้เมืองแห่งกิลกาลจม, และผู้อยู่
อาศัยในนั้นถูกฝังอยู่ในห้วงลึกของแผ่นดินโลก;
- ๗ แท้จริงแล้ว, และเมืองแห่งโอนฮาและผู้อยู่อาศัย
ในนั้น, และเมืองแห่งโมคัมและผู้อยู่อาศัยในนั้น, และ
เมืองแห่งเยรูซาเล็มและผู้อยู่อาศัยในนั้น; และเราให้
น้ำขึ้นมาแทนที่, เพื่อซ่อนความชั่วร้ายและความน่า
ชิงชังของพวกเขาให้พ้นจากหน้าเรา, เพื่อเลือดของ
ศาสดาพยากรณ์และวิสุทธิชนจะไม่ขึ้นมาหาเราเพื่อ
ฟ้องพวกเขาอีกต่อไป.
- ๘ และดูเถิด, เมืองแห่งแกติแอนได, และเมืองแห่งแก
ติอมนาห์, และเมืองแห่งเจคอบ, และเมืองแห่งกิมกิ
มโน, ทั้งหมดนี้เราทำให้จม, และทำให้เนินเขาและ
หุบเขามาอยู่ ณ สถานที่นั้น; และเราฝังผู้อยู่อาศัยใน
นั้นไว้ในห้วงลึกของแผ่นดินโลก, เพื่อซ่อนความชั่วร้าย
และความน่าชิงชังของพวกเขาให้พ้นจากหน้าเรา, เพื่อ
เลือดของศาสดาพยากรณ์และวิสุทธิชนจะไม่ขึ้นมาหา
เราเพื่อฟ้องพวกเขาอีกต่อไป.

3 Nephi 9

And it came to pass that there was a voice heard
among all the inhabitants of the earth, upon all the
face of this land, crying:

Wo, wo, wo unto this people; wo unto the inhabi-
tants of the whole earth except they shall repent; for
the devil laugheth, and his angels rejoice, because of
the slain of the fair sons and daughters of my people;
and it is because of their iniquity and abominations
that they are fallen!

Behold, that great city Zarahemla have I burned
with fire, and the inhabitants thereof.

And behold, that great city Moroni have I caused
to be sunk in the depths of the sea, and the inhabi-
tants thereof to be drowned.

And behold, that great city Moroni-hah have I cov-
ered with earth, and the inhabitants thereof, to hide
their iniquities and their abominations from before
my face, that the blood of the prophets and the saints
shall not come any more unto me against them.

And behold, the city of Gilgal have I caused to be
sunk, and the inhabitants thereof to be buried up in
the depths of the earth;

Yea, and the city of Onihah and the inhabitants
thereof, and the city of Mocum and the inhabitants
thereof, and the city of Jerusalem and the inhabitants
thereof; and waters have I caused to come up in the
stead thereof, to hide their wickedness and abomina-
tions from before my face, that the blood of the
prophets and the saints shall not come up any more
unto me against them.

And behold, the city of Gadiandi, and the city of
Gadiomnah, and the city of Jacob, and the city of
Gimgimno, all these have I caused to be sunk, and
made hills and valleys in the places thereof; and the
inhabitants thereof have I buried up in the depths of
the earth, to hide their wickedness and abominations
from before my face, that the blood of the prophets
and the saints should not come up any more unto me
against them.

๙ และดูเถิด, เจโคบูก็เมืองยิ่งใหญ่, ซึ่งเป็นที่อาศัยของผู้คนของกษัตริย์เจคอบ, เราทำให้ไหม้ด้วยไฟเพราะบาปของพวกเขาและความชั่วร้ายของพวกเขา, ซึ่งเกินกว่าความชั่วร้ายทั้งหมดของทั้งแผ่นดินโลก, เพราะฆาตกรรมลับกับการมั่วสุมลับของพวกเขา; เพราะพวกเขานั้นเองที่ได้ทำลายความสงบสุขของผู้คนของเราและการปกครองแผ่นดิน; ฉะนั้นเราทำให้พวกเขาถูกเผาไหม้, เพื่อทำลายพวกเขาให้พ้นจากหน้าเรา, เพื่อเลือดของศาสดาพยากรณ์และวิสุทธิชนจะไม่ขึ้นมาหาเราเพื่อฟ้องพวกเขาอีกต่อไป.

๑๐ และดูเถิด, เมืองแห่งเลมัน, และเมืองแห่งจอส, และเมืองแห่งแกด, และเมืองคิชคูเมน, และผู้ผู้อาศัยในนั้น, เราทำให้ไหม้ด้วยไฟ, เพราะความชั่วร้ายของพวกเขาในการขับไล่ศาสดาพยากรณ์, และขว้างปาก้อนหินแก่คนเหล่านั้นซึ่งเราส่งไปเพื่อประกาศแก่พวกเขาเกี่ยวกับความชั่วร้ายของพวกเขาและความน่าชิงชังของพวกเขา.

๑๑ และเพราะพวกเขาขับคนเหล่านั้นทั้งหมดไป, จนไม่มีคนชอบธรรมเลยในบรรดาพวกเขา, เราจึงส่งไฟลงไปทำลายพวกเขา, เพื่อซ่อนความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของพวกเขาให้พ้นจากหน้าเรา, เพื่อเลือดของศาสดาพยากรณ์และวิสุทธิชนที่เราส่งไปในบรรดาพวกเขาจะไม่ร้องจากพื้นดินขึ้นมาถึงเราเพื่อฟ้องพวกเขา.

๑๒ และเราให้ความพิณสมหัตถ์หลายอย่างเกิดแก่แผ่นดินนี้, และแก่คนเหล่านี้, เพราะความชั่วร้ายของพวกเขาและความน่าชิงชังของพวกเขา.

๑๓ โอ้พวกเจ้าทั้งหมดที่ได้รับการละเว้นเพราะเจ้าชอบธรรมกว่าพวกเขา, บัดนี้เจ้าจะไม่หันกลับมาหาเรา, และกลับใจจากบาปของเจ้า, และได้รับการเปลี่ยนใจเลื่อมใสหรือ, เพื่อเราจะรักษาเจ้า?

๑๔ แท้จริงแล้ว, ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, ว่าหากเจ้ามาหาเราเจ้าจะมีชีวิตนิรันดร์. ดูเถิด, แขนแห่งความเมตตาของเรายื่นมายังเจ้า, และผู้ใดก็ตามที่จะมา, ผู้นั้นเราจะรับ; และคนที่มาหาเราจะเป็นสุข.

๑๕ ดูเถิด, เราคือพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า. เราสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก, และสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น. เราอยู่กับพระบิดานับจากกาลเริ่มต้น. เราอยู่ในพระบิดา, และพระบิดาในเรา; และในเราพระบิดาทรงแผ่รัศมีภาพพระนามของพระองค์.

And behold, that great city Jacobugath, which was inhabited by the people of king Jacob, have I caused to be burned with fire because of their sins and their wickedness, which was above all the wickedness of the whole earth, because of their secret murders and combinations; for it was they that did destroy the peace of my people and the government of the land; therefore I did cause them to be burned, to destroy them from before my face, that the blood of the prophets and the saints should not come up unto me any more against them.

And behold, the city of Laman, and the city of Josh, and the city of Gad, and the city of Kishkumen, have I caused to be burned with fire, and the inhabitants thereof, because of their wickedness in casting out the prophets, and stoning those whom I did send to declare unto them concerning their wickedness and their abominations.

And because they did cast them all out, that there were none righteous among them, I did send down fire and destroy them, that their wickedness and abominations might be hid from before my face, that the blood of the prophets and the saints whom I sent among them might not cry unto me from the ground against them.

And many great destructions have I caused to come upon this land, and upon this people, because of their wickedness and their abominations.

O all ye that are spared because ye were more righteous than they, will ye not now return unto me, and repent of your sins, and be converted, that I may heal you?

Yea, verily I say unto you, if ye will come unto me ye shall have eternal life. Behold, mine arm of mercy is extended towards you, and whosoever will come, him will I receive; and blessed are those who come unto me.

Behold, I am Jesus Christ the Son of God. I created the heavens and the earth, and all things that in them are. I was with the Father from the beginning. I am in the Father, and the Father in me; and in me hath the Father glorified his name.

๑๖ เรามาหาคนของเรา, และคนของเราหาเราไม่.
และพระคัมภีร์เกี่ยวกับการมาของเราจึงเกิดสัมฤทธิ์
ผล.

๑๗ และมากเท่าที่รับเรา, เราให้แก่พวกเขาเพื่อมาเป็น
บุตรของพระผู้เป็นเจ้า; และแม้เช่นนั้นเราจะให้แก่
มากเท่าที่เชื่อในนามของเรา, เพราะดูเถิด, การไถ่มา
โดยเรา, และในเรากฎของโมเสสจึงสมบูรณ์.

๑๘ เราเป็นแสงสว่างและชีวิตของโลก. เราเป็นอัลฟา
และโอเมกา, ปฐมและอวสาน.

๑๙ และเจ้าจะไม่ถวายเครื่องบูชาด้วยการหลั่งเลือดอีก
ต่อไป; แท้จริงแล้ว, เครื่องพลีบูชาของเจ้าและเครื่อง
เผาบูชาของเจ้าจะยกเลิกไป, เพราะเราจะไม่รับเครื่อง
พลีบูชาของเจ้าและเครื่องเผาบูชาของเจ้า.

๒๐ และเจ้าจะถวายใจที่ซอกซำและวิญญาณที่สำนึก
ผิดแก่เราเป็นเครื่องพลีบูชา. และผู้ใดที่มาหาเราด้วย
ใจที่ซอกซำและวิญญาณที่สำนึกผิด, เราจะให้บัพติศ
มาเขาด้วยไฟและด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์, แม้ดังที่
ชาวเลมัน, ได้รับบัพติศมาด้วยไฟและด้วยพระ
วิญญาณบริสุทธิ์, เพราะศรัทธาของพวกเขาที่มีต่อเรา
ในเวลาที่พวกเขาเปลี่ยนใจเลื่อมใส, และพวกเขาหา
รู้ไม่.

๒๑ ดูเถิด, เรามายังโลกเพื่อนำการไถ่มายังโลก, เพื่อ
ช่วยให้โลกรอดจากบาป.

๒๒ ฉะนั้น, ผู้ใดที่กลับใจและมาหาเราดังเด็กเล็ก ๆ, เรา
จะรับเขา, เพราะสำหรับคนเช่นนั้นคืออาณาจักรของ
พระผู้เป็นเจ้า. ดูเถิด, เพื่อคนเช่นนั้นเราจึงสละชีวิต
ของเรา, และมีชีวิตขึ้นมาอีก; ฉะนั้นจงกลับใจ, และมา
หาเราเถิดเจ้าทั้งหลายสุดแดนแผ่นดินโลก, และได้รับ
การช่วยให้รอด.

I came unto my own, and my own received me
not. And the scriptures concerning my coming are
fulfilled.

And as many as have received me, to them have I
given to become the sons of God; and even so will I
to as many as shall believe on my name, for behold,
by me redemption cometh, and in me is the law of
Moses fulfilled.

I am the light and the life of the world. I am Alpha
and Omega, the beginning and the end.

And ye shall offer up unto me no more the shed-
ding of blood; yea, your sacrifices and your burnt of-
ferings shall be done away, for I will accept none of
your sacrifices and your burnt offerings.

And ye shall offer for a sacrifice unto me a broken
heart and a contrite spirit. And whoso cometh unto
me with a broken heart and a contrite spirit, him will
I baptize with fire and with the Holy Ghost, even as
the Lamanites, because of their faith in me at the
time of their conversion, were baptized with fire and
with the Holy Ghost, and they knew it not.

Behold, I have come unto the world to bring re-
demption unto the world, to save the world from sin.

Therefore, whoso repenteth and cometh unto me
as a little child, him will I receive, for of such is the
kingdom of God. Behold, for such I have laid down
my life, and have taken it up again; therefore repent,
and come unto me ye ends of the earth, and be saved.

๓ นิไฟ ๑๐

- ๑ และบัดนี้ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนทั้งหมดในแผ่นดินได้ยินคำพูดเหล่านี้, และเป็นพยานเรื่องนี้. และหลังจากคำพูดเหล่านี้แล้วมีความเงียบงัดในแผ่นดินต่อเนื่องเป็นเวลาหลายชั่วโมง;
- ๒ เพราะความฉงนของผู้คนใหญ่หลวงนักจนพวกเขาหยุดคร่ำครวญและร่ำไห้เพราะการสูญเสียวงศ์วานญาติของตนซึ่งถูกสังหาร; ฉะนั้นจึงมีความเงียบงัดทั่วทั้งแผ่นดินตลอดเวลาหลายชั่วโมง.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีเสียงมาถึงผู้คนอีก, และผู้คนทั้งหมดได้ยิน, และเป็นพยานถึงเสียงนั้น, ซึ่งกล่าวว่า :
- ๔ โอ้เจ้าผู้คนของเมืองยิ่งใหญ่เหล่านี้ซึ่งถล่มลงแล้ว, ซึ่งเป็นผู้สืบตระกูลของยาโคบ, แท้จริงแล้ว, ผู้เป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล, ก็ครั้งก็หนเล่าที่เราได้รวมพวกเจ้าตั้งแม่ไก่รวมลูกเจี๊ยบมาไว้ใต้ปีกของมัน, และบำรุงเลี้ยงเจ้ามา.
- ๕ และอนึ่ง, ก็ครั้งก็หนเล่าที่เราอาจรวมพวกเจ้าตั้งแม่ไก่รวมลูกเจี๊ยบมาไว้ใต้ปีกของมัน, แท้จริงแล้ว, โอ้เจ้าผู้คนของเชื้อสายแห่งอิสราเอล, ผู้ล้มตายไปแล้ว; แท้จริงแล้ว, โอ้เจ้าผู้คนของเชื้อสายแห่งอิสราเอล, เจ้าที่พำนักอยู่ในเยรูซาเล็ม, เหมือนกับเจ้าที่ล้มตายไปแล้ว; แท้จริงแล้ว, ก็ครั้งก็หนเล่าที่เราอาจรวมพวกเจ้าตั้งแม่ไก่รวมลูกของมัน, และเจ้าหายอมไม่.
- ๖ โอ้เจ้าเชื้อสายแห่งอิสราเอลผู้ที่เราละเว้น, ก็ครั้งก็หนเล่าที่เราจะรวมเจ้าตั้งแม่ไก่รวมลูกเจี๊ยบมาไว้ใต้ปีกของมัน, หากเจ้าจะกลับใจและกลับมาหาเราด้วยความตั้งใจเด็ดเดี่ยว.
- ๗ แต่หากไม่, โอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล, สถานที่พำนักของเจ้าจะกลายเป็นที่รกร้างว่างเปล่าจนถึงเวลาแห่งการทำให้พันธสัญญาที่ทำไว้กับบรรพบุรุษของเจ้าสมบูรณ์.
- ๘ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากผู้คนได้ยินถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ดูเถิด, พวกเขาเริ่มร้องไห้และคร่ำครวญอีกเพราะการสูญเสียวงศ์วานญาติและมิตรสหายของตน.

3 Nephi 10

And now behold, it came to pass that all the people of the land did hear these sayings, and did witness of it. And after these sayings there was silence in the land for the space of many hours;

For so great was the astonishment of the people that they did cease lamenting and howling for the loss of their kindred which had been slain; therefore there was silence in all the land for the space of many hours.

And it came to pass that there came a voice again unto the people, and all the people did hear, and did witness of it, saying:

O ye people of these great cities which have fallen, who are descendants of Jacob, yea, who are of the house of Israel, how oft have I gathered you as a hen gathereth her chickens under her wings, and have nourished you.

And again, how oft would I have gathered you as a hen gathereth her chickens under her wings, yea, O ye people of the house of Israel, who have fallen; yea, O ye people of the house of Israel, ye that dwell at Jerusalem, as ye that have fallen; yea, how oft would I have gathered you as a hen gathereth her chickens, and ye would not.

O ye house of Israel whom I have spared, how oft will I gather you as a hen gathereth her chickens under her wings, if ye will repent and return unto me with full purpose of heart.

But if not, O house of Israel, the places of your dwellings shall become desolate until the time of the fulfilling of the covenant to your fathers.

And now it came to pass that after the people had heard these words, behold, they began to weep and howl again because of the loss of their kindred and friends.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสามวันนั้นผ่านไป
ดังนี้. และมันเป็นเวลาเช้า, และความมืดกระจายไป
จากพื้นแผ่นดิน, และแผ่นดินโลกหยุดสั่นสะเทือน,
และศิลาหยุดแยก, และเสียงครวญครางอันน่าพรัน
พริ้งได้ยุติลง, และเสียงกึกก้องทั้งหมดสงบลง.

๑๐ และแผ่นดินโลกเข้ามาประสานกันอีก, คืออ้ารงอยู่;
และความโศกเศร้า, และการร้องไห้, และพิลาปราพัน
ของผู้คนซึ่งได้รับการละเว้นหยุดลง; และความโศก
เศร้าของพวกเขาเปลี่ยนเป็นปิติ, และการคร่ำครวญ
ของพวกเขาเปลี่ยนเป็นการสรรเสริญและน้อม
ขอบพระทัยพระเจ้าพระเยซูคริสต์, พระผู้ไถ่ของพวกเขา.

๑๑ และพระคัมภีร์จนถึงตอนนี้เกิดสัมฤทธิ์ผลแล้วดังที่
ศาสตพยากรณ์พูดไว้.

๑๒ และผู้คนส่วนที่ชอบธรรมมากกว่านี้เองที่ได้รับการ
ช่วยให้รอด, และคนเหล่านั้นเองที่ยอมรับศาสต
พยากรณ์และไม่ขวางปาก่อนหินใส่พวกเขา; และคน
เหล่านั้นเองที่ไม่ทำให้วิสุทธิชนน้องเลียด, และเป็นผู้
ได้รับการละเว้น—

๑๓ และพวกเขาได้รับการละเว้นและไม่จมนและไม่ถูกฝัง
อยู่ในดิน; และพวกเขาไม่จมนอยู่ในห้วงลึกของทะเล;
และไม่ถูกเผาด้วยไฟ, ทั้งไม่ถูกทับและไม่ถูกบดขยี้จน
ตาย; และพวกเขาไม่ถูกพัดไปในลมหมุน; ทั้งพวกเขา
ไม่หมดกำลังด้วยไอแห่งควันและแห่งความมืด.

๑๔ และบัดนี้, ผู้ใดที่อ่าน, ก็ขอให้เขาเข้าใจเถิด; คนที่มี
พระคัมภีร์, ก็ขอให้เขาค้นหา, และอ่านและดูว่าความ
ตายและความพินาศด้วยไฟทั้งปวงนี้, และด้วยควัน,
และด้วยพายุฝนฟ้าคะนอง, และด้วยลมหมุน, และ
ด้วยการแยกของแผ่นดินโลกเพื่อรับพวกเขา, และสิ่ง
ทั้งหมดนี้หาได้เป็นไปเพื่อให้คำพยากรณ์ของศาสต
พยากรณ์ผู้บริสุทธิ์หลายคนเกิดสัมฤทธิ์ผลดอกหรือ.

๑๕ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, แท้จริงแล้ว, หลายคน
ได้เป็นพยานถึงเรื่องเหล่านี้ในเวลาที่พระคริสต์เสด็จ
มา, และถูกสังหารเพราะพวกเขาเป็นพยานถึงเรื่อง
เหล่านี้.

๑๖ แท้จริงแล้ว, ศาสตพยากรณ์ชิ้นนี้เป็นพยานถึง
เรื่องเหล่านี้, และชิ้นนี้พูดเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ด้วย,
เพราะพวกเขาเป็นพยานโดยเฉพาะเกี่ยวกับเรา, ซึ่ง
เป็นผู้ที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์ของพวกเขา.

And it came to pass that thus did the three days
pass away. And it was in the morning, and the dark-
ness dispersed from off the face of the land, and the
earth did cease to tremble, and the rocks did cease to
rend, and the dreadful groanings did cease, and all
the tumultuous noises did pass away.

And the earth did cleave together again, that it
stood; and the mourning, and the weeping, and the
wailing of the people who were spared alive did
cease; and their mourning was turned into joy, and
their lamentations into the praise and thanksgiving
unto the Lord Jesus Christ, their Redeemer.

And thus far were the scriptures fulfilled which
had been spoken by the prophets.

And it was the more righteous part of the people
who were saved, and it was they who received the
prophets and stoned them not; and it was they who
had not shed the blood of the saints, who were
spared—

And they were spared and were not sunk and
buried up in the earth; and they were not drowned in
the depths of the sea; and they were not burned by
fire, neither were they fallen upon and crushed to
death; and they were not carried away in the whirl-
wind; neither were they overpowered by the vapor of
smoke and of darkness.

And now, whoso readeth, let him understand; he
that hath the scriptures, let him search them, and see
and behold if all these deaths and destructions by
fire, and by smoke, and by tempests, and by whirl-
winds, and by the opening of the earth to receive
them, and all these things are not unto the fulfilling
of the prophecies of many of the holy prophets.

Behold, I say unto you, Yea, many have testified of
these things at the coming of Christ, and were slain
because they testified of these things.

Yea, the prophet Zenos did testify of these things,
and also Zenock spake concerning these things, be-
cause they testified particularly concerning us, who
are the remnant of their seed.

๑๗ ดูเถิด, ยาโคบบรรพบุรุษเราเป็นพยานเกี่ยวกับผู้ที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์โยเซฟด้วย. และดูเถิด, เรามีใช่ผู้ที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์โยเซฟหรือ? และเรื่องเหล่านี้ซึ่งเป็นพยานถึงผองเรา, มิได้เขียนไว้บนแผ่นจารึกทองเหลืองซึ่งลีไฮบรรพบุรุษเรานำออกมาจากเยรูซาเล็มหรือ?

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปลายปีที่สามสิบสี่, ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะแสดงแก่ท่านว่าผู้คนของนีไฟซึ่งได้รับการละเว้น, และพวกคนที่เรียกกันว่าชาวเลมันด้วย, ซึ่งได้รับการละเว้น, ได้รับความโปรดปรานมากที่แสดงแก่พวกเขา, และพรอันสำคัญยิ่งเทลงมาบนศีรษะพวกเขา, ถึงขนาดที่ไม่นานหลังจากการเสด็จขึ้นสวรรค์ของพระคริสต์แล้วพระองค์ทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แก่พวกเขาจริง ๆ —

๑๙ โดยทรงแสดงพระวรกายแก่พวกเขา, และทรงปฏิบัติต่อพวกเขา; และเรื่องราวเกี่ยวกับการปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์จะมีกล่าวต่อไปจากนี้. ฉะนั้นสำหรับเวลานี้ข้าพเจ้ายุติคำกล่าวของข้าพเจ้า.

Behold, our father Jacob also testified concerning a remnant of the seed of Joseph. And behold, are not we a remnant of the seed of Joseph? And these things which testify of us, are they not written upon the plates of brass which our father Lehi brought out of Jerusalem?

And it came to pass that in the ending of the thirty and fourth year, behold, I will show unto you that the people of Nephi who were spared, and also those who had been called Lamanites, who had been spared, did have great favors shown unto them, and great blessings poured out upon their heads, inasmuch that soon after the ascension of Christ into heaven he did truly manifest himself unto them—

Showing his body unto them, and ministering unto them; and an account of his ministry shall be given hereafter. Therefore for this time I make an end of my sayings.

พระเยซูคริสต์ทรงแสดงองค์ต่อผู้คนของนีไฟ, ในขณะที่ฝูงชนมารวมกันในแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, และทรงปฏิบัติต่อพวกเขา; และโดยวิธีนี้พระองค์ทรงแสดงองค์ต่อพวกเขา.

Jesus Christ did show himself unto the people of Nephi, as the multitude were gathered together in the land Bountiful, and did minister unto them; and on this wise did he show himself unto them.

๓ นีไฟ ๑๑

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีฝูงชนเป็นจำนวนมาก, ของผู้คนของนีไฟมารวมกัน, รอบพระวิหารซึ่งอยู่ในแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง; และพวกเขากำลังประหลาดใจและพิศวงกันอยู่, และกำลังชี้ชวนกันให้ดูความเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่และน่าอัศจรรย์ที่ได้เกิดขึ้น.
- ๒ และพวกเขากำลังพูดกันถึงพระเยซูคริสต์องค์นี้ด้วย, ผู้ซึ่งมีเครื่องหมายให้ไว้เกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่พวกเขากำลังพูดกันอยู่ดังนั้น, พวกเขาได้ยินเสียงหนึ่งประหนึ่งว่าดังมาจากฟ้าสวรรค์; และพวกเขาก็กวาดตาไปโดยรอบ, เพราะหาเข้าใจเสียงที่ได้ยินไม่; และเสียงนั้นมีใช้เสียงกระดังงา, ซึ่งมีใช้เสียงดัง; กระนั้นก็ตาม, และแม้จะเป็นเสียงเบาแต่ก็เสียดแทงคนที่ได้ยินจนถึงกลางใจ, ถึงขนาดที่ไม่มีส่วนใดของร่างกายของพวกเขาที่เสียงนั้นจะไม่ทำให้สั่นได้; แท้จริงแล้ว, มันเสียดแทงพวกเขาจนถึงจิตวิญญาณทีเดียว, และทำให้ใจพวกเขาไหม้.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาได้ยินเสียงอีก, และพวกเขาก็หาเข้าใจไม่.
- ๕ และพวกเขาก็ได้ยินเสียงอีกเป็นครั้งที่สาม, และได้เงียหูฟัง; และดวงตาของพวกเขาออกไปทางเสียงนั้น; และพวกเขาก็เพ่งมองดูไปทางฟ้าสวรรค์, ซึ่งมีเสียงดังมาจากที่นั่น.
- ๖ และดูเถิด, ครั้งที่สามพวกเขาก็ได้เข้าใจเสียงที่พวกเขาได้ยิน; และเสียงนั้นกล่าวว่าแก่พวกเขาว่า :
- ๗ จงดูบุตรที่รักของเรา, ผู้ที่เราพอใจมาก, ในเขาเราแผ่รัศมีภาพนามของเรา—เจ้าจงฟังเขา.

3 Nephi 11

And now it came to pass that there were a great multitude gathered together, of the people of Nephi, round about the temple which was in the land Bountiful; and they were marveling and wondering one with another, and were showing one to another the great and marvelous change which had taken place.

And they were also conversing about this Jesus Christ, of whom the sign had been given concerning his death.

And it came to pass that while they were thus conversing one with another, they heard a voice as if it came out of heaven; and they cast their eyes round about, for they understood not the voice which they heard; and it was not a harsh voice, neither was it a loud voice; nevertheless, and notwithstanding it being a small voice it did pierce them that did hear to the center, insomuch that there was no part of their frame that it did not cause to quake; yea, it did pierce them to the very soul, and did cause their hearts to burn.

And it came to pass that again they heard the voice, and they understood it not.

And again the third time they did hear the voice, and did open their ears to hear it; and their eyes were towards the sound thereof; and they did look steadfastly towards heaven, from whence the sound came.

And behold, the third time they did understand the voice which they heard; and it said unto them:

Behold my Beloved Son, in whom I am well pleased, in whom I have glorified my name—hear ye him.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น, เมื่อพวกเขาเข้าใจพวกเขากวาดสายตาขึ้นไปทางฟ้าสวรรค์อีก; และดูเถิด, พวกเขาเห็นชายผู้หนึ่งลงมาจากฟ้าสวรรค์; และพระองค์ทรงสวมเสื้อคลุมสีขาว; และพระองค์ลงมายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา; และดวงตาของฝูงชนทั้งหมดหันมาที่พระองค์, และพวกเขาไม่กล้าอ้าปาก, แม้แต่จะพูดกันเอง, และไม่รู้ว่ามีมีความหมายอะไร, เพราะคิดว่าเป็นเทพที่มาปรากฏแก่พวกเขา.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกมาและตรัสกับผู้คน, ว่า :

๑๐ ดูเถิด, เราคือพระเยซูคริสต์, ผู้ที่ศาสดาพยากรณ์เป็นพยานว่าจะมาในโลก.

๑๑ และดูเถิด, เราเป็นแสงสว่างและเป็นชีวิตของโลก; และเราดื่มแล้วจากถ้วยอันขมขื่นซึ่งพระบิดาประทานให้เรา, และถวายสรรเสริญพระบิดาโดยรับเอาบาปของโลกมาไว้บนเรา, ซึ่งในการนี้เรายอมตามพระประสงค์ของพระบิดาในสิ่งทั้งปวงนับจากกาลเริ่มต้น.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูรับสั่งถ้อยคำเหล่านี้ฝูงชนทั้งหมดล้มลงสู่พื้นดิน; เพราะพวกเขาจำได้ว่าการพยากรณ์ไว้ในบรรดาพวกเขาว่าพระคริสต์จะทรงแสดงองค์กับพวกเขาหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้ารับสั่งกับพวกเขาที่มีความว่า :

๑๔ จงลุกขึ้นและออกมาหาเรา, เพื่อเจ้าจะได้แย่งมือเข้าไปในสีข้างของเรา, และเพื่อเจ้าจะได้สัมผัสรอยตะปูที่มือเราและเท้าเราด้วย, เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอล, และพระผู้เป็นเจ้าของทั้งแผ่นดินโลก, และถูกประหารเพื่อบาปของโลก.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือฝูงชนได้ออกไป, และยื่นมือพวกเขาเข้าไปในพระปรัศว์ของพระองค์, และสัมผัสรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์และที่พระบาทของพระองค์; และการนี้พวกเขาทำ, โดยออกไปทีละคนจนพวกเขาทั้งหมดได้ออกไป, และเห็นด้วยตาของตนและสัมผัสด้วยมือของตน, และรู้แน่แก่ใจและเป็นพยาน, ว่าคือพระองค์, ผู้ซึ่งศาสดาพยากรณ์เขียนไว้, ว่าจะเสด็จมา.

๑๖ และเมื่อพวกเขาทั้งหมดได้ออกไปและเห็นด้วยตนเอง, พวกเขาร้องออกมาเป็นเสียงเดียว, มีความว่า :

And it came to pass, as they understood they cast their eyes up again towards heaven; and behold, they saw a Man descending out of heaven; and he was clothed in a white robe; and he came down and stood in the midst of them; and the eyes of the whole multitude were turned upon him, and they durst not open their mouths, even one to another, and wist not what it meant, for they thought it was an angel that had appeared unto them.

And it came to pass that he stretched forth his hand and spake unto the people, saying:

Behold, I am Jesus Christ, whom the prophets testified shall come into the world.

And behold, I am the light and the life of the world; and I have drunk out of that bitter cup which the Father hath given me, and have glorified the Father in taking upon me the sins of the world, in the which I have suffered the will of the Father in all things from the beginning.

And it came to pass that when Jesus had spoken these words the whole multitude fell to the earth; for they remembered that it had been prophesied among them that Christ should show himself unto them after his ascension into heaven.

And it came to pass that the Lord spake unto them saying:

Arise and come forth unto me, that ye may thrust your hands into my side, and also that ye may feel the prints of the nails in my hands and in my feet, that ye may know that I am the God of Israel, and the God of the whole earth, and have been slain for the sins of the world.

And it came to pass that the multitude went forth, and thrust their hands into his side, and did feel the prints of the nails in his hands and in his feet; and this they did do, going forth one by one until they had all gone forth, and did see with their eyes and did feel with their hands, and did know of a surety and did bear record, that it was he, of whom it was written by the prophets, that should come.

And when they had all gone forth and had witnessed for themselves, they did cry out with one accord, saying:

๑๗ โฮซันนา ! ขอพระนามของพระผู้เป็นเจ้าสูงสุดทรง
เจริญด้วยพระสิริเถิด ! และพวกเขาทูลลงแทบ
พระบาทของพระเยซู, และนมัสการพระองค์.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์รับสั่งกับนิ
ไฟ (เพราะนิไฟอยู่ในบรรดาฝูงชน) และพระองค์ทรง
บัญชาให้ท่านออกมา.

๑๙ และนิไฟลุกขึ้นและออกไป, และน้อมกายลง ณ
เบื้องพระพักตร์พระองค์และจูบพระบาทของพระองค์.

๒๐ และพระเจ้าทรงบัญชาให้ท่านลุกขึ้น. และท่านลุก
ขึ้นยืนต่อพระพักตร์พระองค์.

๒๑ และพระเจ้าตรัสกับท่านว่า : เราจะให้อำนาจแก่เจ้า
เพื่อเจ้าจะให้บัพติศมาคนเหล่านี้เมื่อเรากลับขึ้น
สวรรค์อีก.

๒๒ และพระเจ้าทรงเรียกคนอื่น ๆ มาอีก, และตรัสกับ
พวกเขาทำนองเดียวกัน; และพระองค์ประทานอำนาจ
แก่พวกเขาที่จะให้บัพติศมา. และพระองค์ตรัสกับพวก
เขาว่า : เจ้าจงให้บัพติศมาตามวิธีนี้; และจะไม่มีใครโต้
แย้งในบรรดาพวกเจ้า.

๒๓ แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, ว่าผู้ใดที่กลับใจจาก
บาปของเขาโดยผ่านถ้อยคำของเจ้า, และปรารถนาที่
จะรับบัพติศมาในนามของเรา, ตามวิธีนี้เจ้าจงให้บัพ
ติศมาพวกเขา—ดูเถิด, เจ้าจะลงไปและยืนในน้ำ, และ
ในนามของเราเจ้าจงให้บัพติศมาพวกเขา.

๒๔ และบัดนี้ดูเถิด, เจ้าจงพูดถ้อยคำเหล่านี้, โดยเรียก
ชื่อพวกเขา, กล่าวว่ :

๒๕ โดยที่มีอำนาจประทานให้ข้าพเจ้าจากพระเยซู
คริสต์, ข้าพเจ้าให้บัพติศมาท่านในพระนามของพระ
บิดา, และของพระบุตร, และของพระวิญญาณบริสุทธิ์.
เอเมน.

๒๖ และแล้วเจ้าจงจุ่มพวกเขาในน้ำ, และขึ้นมาจากน้ำ
อีก.

๒๗ และตามวิธีนี้เจ้าจงให้บัพติศมาในนามของเรา;
เพราะดูเถิด, ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, ว่าพระ
บิดา, และพระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็น
หนึ่ง; และเราอยู่ในพระบิดา, และพระบิดาในเรา, และ
พระบิดาและเราเป็นหนึ่ง.

Hosanna! Blessed be the name of the Most High
God! And they did fall down at the feet of Jesus, and
did worship him.

And it came to pass that he spake unto Nephi (for
Nephi was among the multitude) and he commanded
him that he should come forth.

And Nephi arose and went forth, and bowed him-
self before the Lord and did kiss his feet.

And the Lord commanded him that he should
arise. And he arose and stood before him.

And the Lord said unto him: I give unto you power
that ye shall baptize this people when I am again as-
cended into heaven.

And again the Lord called others, and said unto
them likewise; and he gave unto them power to bap-
tize. And he said unto them: On this wise shall ye
baptize; and there shall be no disputations among
you.

Verily I say unto you, that whoso repenteth of his
sins through your words, and desireth to be baptized
in my name, on this wise shall ye baptize them—
Behold, ye shall go down and stand in the water, and
in my name shall ye baptize them.

And now behold, these are the words which ye
shall say, calling them by name, saying:

Having authority given me of Jesus Christ, I bap-
tize you in the name of the Father, and of the Son,
and of the Holy Ghost. Amen.

And then shall ye immerse them in the water, and
come forth again out of the water.

And after this manner shall ye baptize in my
name; for behold, verily I say unto you, that the
Father, and the Son, and the Holy Ghost are one; and
I am in the Father, and the Father in me, and the
Father and I are one.

๒๘ และตามที่เราสั่งเจ้า เจ้าจะให้บัพติศมาดังนี้. และ จะไม่มีการโต้เถียงในบรรดาพวกเจ้า, ดังที่เคยมีมา ก่อน; ทั้งจะไม่มีการโต้เถียงในบรรดาพวกเจ้าเกี่ยวกับ ประเด็นของหลักคำสอนเรา, ดังที่เคยมีมาก่อน.

๒๙ เพราะตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, คนที่มีวิญญาณของความขัดแย้งย่อมไม่เป็นของเรา, แต่เป็นของมาร, ผู้เป็นบิดาแห่งความขัดแย้ง, และเขา ยั่วยุจอมนุษย์ให้ขัดแย้งด้วยความโกรธ, ต่อกัน.

๓๐ ดูเถิด, นี่ไม่ใช่หลักคำสอนของเรา, ที่จะยั่วยุจอมนุษย์ ให้มีความโกรธกัน; แต่นี้เป็นหลักคำสอนของเรา, ว่า เรื่องเช่นนั้นจะหมดไป.

๓๑ ดูเถิด, ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, เราจะประกาศหลักคำสอนของเราแก่เจ้า.

๓๒ และนี่คือหลักคำสอนของเรา, และมันคือหลักคำ สอนซึ่งพระบิดาประทานให้เรา; และเราเป็นพยานถึง พระบิดา, และพระบิดาทรงเป็นพยานถึงเรา, และพระ วิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานถึงพระบิดาและเรา; และเราเป็นพยานว่าพระบิดาทรงบัญญัติมนุษย์ทั้งปวง, ทุกแห่งหน, ให้กลับใจและเชื่อในเรา.

๓๓ และผู้ใดที่เชื่อในเรา, และรับบัพติศมา, ผู้เดียวกัน นั้นจะได้รับการช่วยให้รอด; และพวกเขาเป็นผู้ที่จะ สืบทอดอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้าเป็นมรดก.

๓๔ และผู้ใดที่ไม่เชื่อในเรา, และไม่รับบัพติศมา, จะต้อง อับปางลง.

๓๕ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, ว่านี่ คือหลักคำสอนของเรา, และเราเป็นพยานถึงสิ่งนี้จาก พระบิดา; และผู้ใดที่เชื่อในเราย่อมเชื่อในพระบิดา ด้วย; และแก่ผู้นั้นพระบิดาจะทรงเป็นพยานถึงเรา, เพราะพระองค์จะเสด็จมาเยือนเขาด้วยไฟและด้วย พระวิญญาณบริสุทธิ์.

๓๖ และพระบิดาจะทรงเป็นพยานถึงเราดังนี้, และพระ วิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเป็นพยานแก่เขาถึงพระบิดา และเรา; เพราะพระบิดา, และเรา, และพระวิญญาณ บริสุทธิ์ทรงเป็นหนึ่ง.

๓๗ และเรากล่าวแก่เจ้าอีก, เจ้าต้องกลับใจ, และกลับ เป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ, และรับบัพติศมาในนามของเรา, มิฉะนั้นเจ้าไม่มีทางจะได้รับสิ่งเหล่านี้ได้เลย.

And according as I have commanded you thus shall ye baptize. And there shall be no disputations among you, as there have hitherto been; neither shall there be disputations among you concerning the points of my doctrine, as there have hitherto been.

For verily, verily I say unto you, he that hath the spirit of contention is not of me, but is of the devil, who is the father of contention, and he stirreth up the hearts of men to contend with anger, one with another.

Behold, this is not my doctrine, to stir up the hearts of men with anger, one against another; but this is my doctrine, that such things should be done away.

Behold, verily, verily, I say unto you, I will declare unto you my doctrine.

And this is my doctrine, and it is the doctrine which the Father hath given unto me; and I bear record of the Father, and the Father beareth record of me, and the Holy Ghost beareth record of the Father and me; and I bear record that the Father commandeth all men, everywhere, to repent and believe in me.

And whoso believeth in me, and is baptized, the same shall be saved; and they are they who shall inherit the kingdom of God.

And whoso believeth not in me, and is not baptized, shall be damned.

Verily, verily, I say unto you, that this is my doctrine, and I bear record of it from the Father; and whoso believeth in me believeth in the Father also; and unto him will the Father bear record of me, for he will visit him with fire and with the Holy Ghost.

And thus will the Father bear record of me, and the Holy Ghost will bear record unto him of the Father and me; for the Father, and I, and the Holy Ghost are one.

And again I say unto you, ye must repent, and become as a little child, and be baptized in my name, or ye can in nowise receive these things.

๓๘ และเรากล่าวแก่เจ้าอีก, เจ้าต้องกลับใจ, และรับบัพติศมาในนามของเรา, และกลับเป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ, มิฉะนั้นเจ้าไม่มีทางจะสืบทอดอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าเป็นมรดกได้เลย.

๓๙ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, ว่านี่คือหลักคำสอนของเรา, และผู้ใดที่สร้างอยู่บนนี้ย่อมสร้างอยู่บนศิลาของเรา, และประตูแห่งนรกจะเอาชนะพวกเขาไม่ได้.

๔๐ และผู้ใดที่ประกาศมากหรือน้อยไปกว่านี้, และสถาปนามันเป็นหลักคำสอนของเรา, คนคนนั้นมาจากความชั่ว, และไม่สร้างอยู่บนศิลาของเรา; แต่เขาสร้างอยู่บนรากฐานทราย, และประตูแห่งนรกเปิดรับคนเช่นนั้นเมื่อน้ำท่วมและพายุกระหน่ำมาที่พวกเขา.

๔๑ ฉะนั้น, จงออกไปสู่ผู้คนเหล่านี้, และประกาศพระวาทะที่เราพูด, จนถึงสุดแดนแผ่นดินโลก.

And again I say unto you, ye must repent, and be baptized in my name, and become as a little child, or ye can in nowise inherit the kingdom of God.

Verily, verily, I say unto you, that this is my doctrine, and whoso buildeth upon this buildeth upon my rock, and the gates of hell shall not prevail against them.

And whoso shall declare more or less than this, and establish it for my doctrine, the same cometh of evil, and is not built upon my rock; but he buildeth upon a sandy foundation, and the gates of hell stand open to receive such when the floods come and the winds beat upon them.

Therefore, go forth unto this people, and declare the words which I have spoken, unto the ends of the earth.

๓ นิไฟ ๑๒

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ เมื่อพระเยซูรับสั่ง ถ้อยคำเหล่านี้กับนิไฟ, และกับคนที่ได้รับเรียกมาแล้ว, (บัดนี้จำนวนคนที่ได้รับเรียก, และได้รับพลังอำนาจ และสิทธิอำนาจเพื่อให้บัพติศมา, มีสิบสองคน) และ ดูเถิด, พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปยังฝูงชน, และ รับสั่งกับพวกเขา, มีความว่า : เจ้าเป็นสุขแล้วหากเจ้า จะใส่ใจถ้อยคำของคนสิบสองคนนี้ซึ่งเราเลือกมาจาก บรรดาพวกเจ้าเพื่อให้ปฏิบัติต่อเจ้า, และให้เป็นผู้รับใช้ ของเจ้า; และแก่คนเหล่านี้เราให้พลังอำนาจเพื่อพวกเขาจะ ให้บัพติศมาเจ้าด้วยน้ำ; และหลังจากเจ้าได้รับ บัพติศมาด้วยน้ำแล้ว, ดูเถิด, เราจะให้บัพติศมาเจ้า ด้วยไฟและด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์; ฉะนั้นเจ้า เป็นสุขแล้วหากเจ้าจะเชื่อในเราและรับบัพติศมา, หลังจาก ที่เจ้าเห็นเราและรู้ว่าเราดำรงอยู่.
- ๒ และอนึ่ง, คนที่เชื่อในถ้อยคำของเจ้าเป็นสุข มากกว่าเพราะเจ้าจะเป็นพยานว่าเจ้าเห็นเรา, และว่า เจ้ารู้ว่าเราดำรงอยู่. แท้จริงแล้ว, คนที่เชื่อในถ้อยคำ ของเจ้า, และมาสู่ห้วงลึกแห่งความถ่อมตนและรับบัพติศมาย่อมเป็นสุข, เพราะพวกเขาจะรับการเยือนด้วย ไฟและด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์, และจะได้รับการ ปลดบาปของพวกเขา.
- ๓ แท้จริงแล้ว, คนที่ยากจนทางวิญญาณที่มาหาเรา ย่อมเป็นสุข, เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของพวกเขา.
- ๔ และอนึ่ง, คนทั้งปวงที่โศกเศร้าย่อมเป็นสุข, เพราะ พวกเขาจะได้รับการปลอบโยน.
- ๕ และคนที่อ่อนโยนย่อมเป็นสุข, เพราะพวกเขาจะได้รับ แผ่นดินโลกเป็นมรดก.
- ๖ และคนทั้งปวงที่หิวและกระหายความชอบธรรม ย่อมเป็นสุข, เพราะพวกเขาจะอิ่มเอมด้วยพระ วิญญาณบริสุทธิ์.
- ๗ และคนที่เมตตาต่อผู้อื่นย่อมเป็นสุข, เพราะพวกเขาจะได้รับ ความเมตตา.
- ๘ และคนทั้งปวงที่มีใจบริสุทธิ์ย่อมเป็นสุข, เพราะพวกเขาจะเห็นพระผู้เป็นเจ้า.
- ๙ และคนทั้งปวงที่เป็นผู้สร้างสันติย่อมเป็นสุข, เพราะ พวกเขาได้ชื่อว่าเป็นลูกของพระผู้เป็นเจ้า.

3 Nephi 12

And it came to pass that when Jesus had spoken these words unto Nephi, and to those who had been called, (now the number of them who had been called, and received power and authority to baptize, was twelve) and behold, he stretched forth his hand unto the multitude, and cried unto them, saying: Blessed are ye if ye shall give heed unto the words of these twelve whom I have chosen from among you to minister unto you, and to be your servants; and unto them I have given power that they may baptize you with water; and after that ye are baptized with water, behold, I will baptize you with fire and with the Holy Ghost; therefore blessed are ye if ye shall believe in me and be baptized, after that ye have seen me and know that I am.

And again, more blessed are they who shall believe in your words because that ye shall testify that ye have seen me, and that ye know that I am. Yea, blessed are they who shall believe in your words, and come down into the depths of humility and be baptized, for they shall be visited with fire and with the Holy Ghost, and shall receive a remission of their sins.

Yea, blessed are the poor in spirit who come unto me, for theirs is the kingdom of heaven.

And again, blessed are all they that mourn, for they shall be comforted.

And blessed are the meek, for they shall inherit the earth.

And blessed are all they who do hunger and thirst after righteousness, for they shall be filled with the Holy Ghost.

And blessed are the merciful, for they shall obtain mercy.

And blessed are all the pure in heart, for they shall see God.

And blessed are all the peacemakers, for they shall be called the children of God.

- ๑๐ และคนทั้งปวงที่ถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่นามของเราย่อมเป็นสุข, เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของพวกเขา.
- ๑๑ และเจ้าย่อมเป็นสุขเมื่อมนุษย์จะสบประมาทและข่มเหงเจ้า, และจะกล่าวความชั่วร้ายต่อการต่อต้านเจ้าอย่างผิด ๆ, เพราะเห็นแก่เรา;
- ๑๒ เพราะเจ้าจะมีความปรีดียิ่งและจะยินดียิ่ง, เพราะรางวัลในสวรรค์ของเจ้าจะยิ่งใหญ่; เพราะศาสนพยากรณ์ที่อยู่มาก่อนเจ้าถูกข่มเหงเช่นนั้น.
- ๑๓ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, เราให้แก่เจ้าเพื่อเป็นเกลือของแผ่นดินโลก; แต่หากเกลือจะหมดรส โลกจะเค็มได้ด้วยสิ่งใด? นับจากนั้นเกลือจะไม่มีประโยชน์เลย, มีแต่จะเอาไปทิ้งเสียและถูกเหยียบย่ำไว้ใต้เท้ามนุษย์.
- ๑๔ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, เราให้แก่เจ้าเพื่อจะเป็นแสงสว่างของคนเหล่านี้. เมืองที่ตั้งอยู่บนเนินเขาจะซ่อนไว้ไม่ได้.
- ๑๕ ดูเถิด, มนุษย์จะจุดเทียนแล้วเอากล่องไฟหรือ? ไม่เลย, แต่จะวางไว้บนเชิงเทียน, และมันให้แสงสว่างแก่คนทั้งปวงที่อยู่ในบ้าน;
- ๑๖ ฉะนั้นจงให้แสงสว่างของเจ้าส่องเช่นนั้นต่อหน้าคนเหล่านี้, เพื่อพวกเขาจะเห็นงานดีของเจ้าและสรรเสริญพระบิดาของเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ในสวรรค์.
- ๑๗ อย่าคิดว่าเรามาเพื่อทำลายกฎหรือศาสนพยากรณ์. เราไม่ได้มาเพื่อทำลายแต่เพื่อทำให้สมบูรณ์;
- ๑๘ เพราะตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, จุดหนึ่งหรืออนุภาคหนึ่งก็จะไม่สูญหายไปจากกฎ, แต่ในเรามันจะสมบูรณ์ทั้งหมด.
- ๑๙ และดูเถิด, เราให้กฎและพระบัญญัติของพระบิดาเราแก่เจ้า, เพื่อเจ้าจะเชื่อในเรา, และเพื่อเจ้าจะกลับใจจากบาปของเจ้า, และมาหาเราด้วยใจที่ซอกซี้ดและวิญญาณที่สำนึกผิด. ดูเถิด, เจ้ามีพระบัญญัติอยู่ต่อหน้าเจ้า, และกฎสมบูรณ์แล้ว.
- ๒๐ ฉะนั้นจงมาหาเราและเจ้าจะได้รับการช่วยให้รอด; เพราะตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, ว่าเว้นแต่เจ้าจะรักษามบัญญัติของเรา, ซึ่งเรามัญหาเจ้าในเวลานี้, ไม่ว่าในกรณีใดเจ้าจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้.

And blessed are all they who are persecuted for my name's sake, for theirs is the kingdom of heaven.

And blessed are ye when men shall revile you and persecute, and shall say all manner of evil against you falsely, for my sake;

For ye shall have great joy and be exceedingly glad, for great shall be your reward in heaven; for so persecuted they the prophets who were before you.

Verily, verily, I say unto you, I give unto you to be the salt of the earth; but if the salt shall lose its savor wherewith shall the earth be salted? The salt shall be thenceforth good for nothing, but to be cast out and to be trodden under foot of men.

Verily, verily, I say unto you, I give unto you to be the light of this people. A city that is set on a hill cannot be hid.

Behold, do men light a candle and put it under a bushel? Nay, but on a candlestick, and it giveth light to all that are in the house;

Therefore let your light so shine before this people, that they may see your good works and glorify your Father who is in heaven.

Think not that I am come to destroy the law or the prophets. I am not come to destroy but to fulfil;

For verily I say unto you, one jot nor one tittle hath not passed away from the law, but in me it hath all been fulfilled.

And behold, I have given you the law and the commandments of my Father, that ye shall believe in me, and that ye shall repent of your sins, and come unto me with a broken heart and a contrite spirit. Behold, ye have the commandments before you, and the law is fulfilled.

Therefore come unto me and be ye saved; for verily I say unto you, that except ye shall keep my commandments, which I have commanded you at this time, ye shall in no case enter into the kingdom of heaven.

๒๑ เจ้าได้ยินแล้วว่าคนในสมัยโบราณกล่าวไว้, และมีเขียนไว้ต่อหน้าเจ้าด้วย, ว่าเจ้าจะไม่ฆ่า, และผู้ใดก็ตามที่จะฆ่าจะตกอยู่ในข้อหาของการพิพากษาของพระผู้เป็นเจ้า;

๒๒ แต่เรากล่าวแก่เจ้า, ว่าผู้ใดก็ตามที่โกรธพี่น้องของเขาจะตกอยู่ในข้อหาแห่งการพิพากษาของพระองค์. และผู้ใดก็ตามที่จะกล่าวกับพี่น้องของเขาว่า, เจ้าทมิ, ก็จะตกอยู่ในข้อหาของสภา; และผู้ใดก็ตามที่จะกล่าว, เจ้าคนโง่, จะตกอยู่ในข้อหาของไฟนรก.

๒๓ ฉะนั้น, หากเจ้าจะมาหาเรา, หรือปรารถนาจะมาหาเรา, และจำได้ว่าพี่น้องของเจ้ามีอะไรขัดเคืองอยู่กับเจ้า—

๒๔ จงไปตามทางของเจ้าไปหาพี่น้องของเจ้า, และคืนดีกับพี่น้องของเจ้าเสียก่อน, และแล้วจึงมาหาเราด้วยความตั้งใจเด็ดเดี่ยว, และเราจะรับเจ้า.

๒๕ จงปรองดองกับปฏิปักษ์ของเจ้าโดยเร็วขณะที่เจ้าอยู่กับเขาบนเส้นทางเดียวกัน, เกือบในเวลาที่ใดเวลาหนึ่งเขาจะจับเจ้า, และเจ้าจะถูกพาเข้าเรือนจำ.

๒๖ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, เจ้าจะไม่มีทางออกจากที่นั่นเลยจนกว่าเจ้าจะจ่ายจนซีในที่สุดท้าย. และขณะที่เจ้าอยู่ในเรือนจำเจ้าจะจ่ายแม้ซีในหนึ่งหนึ่งได้หรือ? ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, ไม่เลย.

๒๗ ดูเถิด, คนสมัยโบราณเขียนไว้, ว่าเจ้าจะไม่ประพฤติล่วงประเวณี;

๒๘ แต่เรากล่าวแก่เจ้า, ว่าผู้ใดก็ตามที่มองดูหญิง, ด้วยตัณหาหาคะในนาง, ก็ประพฤติล่วงประเวณีในใจของตนแล้ว.

๒๙ ดูเถิด, เราให้บัญญัติแก่เจ้า, ว่าอย่ายอมให้เรื่องเหล่านี้เข้ามาในใจเจ้า;

๓๐ เพราะเป็นการดีกว่าที่เจ้าจะปฏิเสธตนจากเรื่องเหล่านี้, ซึ่งในการนี้เจ้าจะแบกกางเขนของเจ้า, แทนที่จะถูกโยนลงไปในนรก.

๓๑ มีเขียนไว้, ว่าผู้ใดก็ตามที่จะหย่าภรรยาของเขา, ก็ให้เขาเขียนหนังสือหย่าให้นาง.

๓๒ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, ว่าผู้ใดก็ตามที่จะหย่าภรรยาของเขา, เว้นแต่เพราะเหตุผิดประเวณีแล้ว, ย่อมเป็นเหตุให้นางประพฤติล่วงประเวณี; และผู้ใดที่จะแต่งงานกับนางซึ่งหย่าร้างย่อมประพฤติล่วงประเวณี.

Ye have heard that it hath been said by them of old time, and it is also written before you, that thou shalt not kill, and whosoever shall kill shall be in danger of the judgment of God;

But I say unto you, that whosoever is angry with his brother shall be in danger of his judgment. And whosoever shall say to his brother, Raca, shall be in danger of the council; and whosoever shall say, Thou fool, shall be in danger of hell fire.

Therefore, if ye shall come unto me, or shall desire to come unto me, and rememberest that thy brother hath aught against thee—

Go thy way unto thy brother, and first be reconciled to thy brother, and then come unto me with full purpose of heart, and I will receive you.

Agree with thine adversary quickly while thou art in the way with him, lest at any time he shall get thee, and thou shalt be cast into prison.

Verily, verily, I say unto thee, thou shalt by no means come out thence until thou hast paid the uttermost senine. And while ye are in prison can ye pay even one senine? Verily, verily, I say unto you, Nay.

Behold, it is written by them of old time, that thou shalt not commit adultery;

But I say unto you, that whosoever looketh on a woman, to lust after her, hath committed adultery already in his heart.

Behold, I give unto you a commandment, that ye suffer none of these things to enter into your heart;

For it is better that ye should deny yourselves of these things, wherein ye will take up your cross, than that ye should be cast into hell.

It hath been written, that whosoever shall put away his wife, let him give her a writing of divorcement.

Verily, verily, I say unto you, that whosoever shall put away his wife, saving for the cause of fornication, causeth her to commit adultery; and whoso shall marry her who is divorced committeth adultery.

๓๓ และมีเขียนไว้อีก, เจ้าจะไม่สาบานเท็จ, แต่จะปฏิบัติ
คำปฏิญาณของเจ้าต่อพระเจ้า;
๓๔ แต่ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า,
อย่าสาบานเลย; ทั้งอย่าอ้างสวรรค์, เพราะนั่นเป็นพระ
ราชบัลลังก์ของพระผู้เป็นเจ้า;
๓๕ หรืออย่าอ้างแผ่นดินโลก, เพราะนั่นเป็นที่รอง
พระบาทของพระองค์;
๓๖ ทั้งเจ้าจะไม่สาบานโดยอ้างศีรษะของเจ้า, เพราะเจ้า
ทำให้ผมสับสนหนึ่งคำหรือขาวไม่ได้;
๓๗ แต่จงให้การสื่อสารของเจ้าเป็นใช่, ใช่; ไม่ใช่, ไม่ใช่;
เพราะอะไรก็ตามที่ออกมาจากสิ่งที่เกินกว่านี้เป็น
ความชั่ว.
๓๘ และดูเถิด, มีเขียนไว้, ตาต่อตา, และฟันต่อฟัน;
๓๙ แต่เรากล่าวแก่เจ้า, ว่าเจ้าจะไม่ต่อต้านความชั่ว,
แต่ผู้ใดก็ตามที่ตบแก้มขวาของเจ้า, จงหันอีกข้างหนึ่ง
ให้เขาด้วย;
๔๐ และหากคนใดจะฟ้องเจ้าที่ศาลและเอาเสื้อของเจ้า
ไป, จงให้เขาเอาเสื้อคลุมของเจ้าไปด้วย;
๔๑ และผู้ใดก็ตามที่จะบีบบังคับเจ้าให้ไปหนึ่งไมล์, จงไป
กับเขาสองไมล์.
๔๒ จงให้แก่คนที่ขอเจ้า, และจากคนที่ขอยืมเจ้าจงอย่า
หนี.
๔๓ และดูเถิดมีเขียนไว้ด้วย, ว่าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้า
และเกลียดศัตรูของเจ้า;
๔๔ แต่ดูเถิดเรากล่าวแก่เจ้า, จงรักศัตรูของเจ้า, จง
อวยพรคนที่สาปแช่งเจ้า, จงทำดีต่อคนที่เกลียดเจ้า,
และสวดอ้อนวอนให้คนที่ใช้เจ้าอย่างดูหมิ่นและ
ข่มเหงเจ้า;
๔๕ เพื่อเจ้าจะได้เป็นลูกของพระบิดาของเจ้าผู้ทรงสถิต
อยู่ในสวรรค์; เพราะพระองค์ทรงทำให้ดวงอาทิตย์ขึ้น
บนคนชั่วและบนคนดี.
๔๖ ฉะนั้นเรื่องเหล่านี้ซึ่งเป็นของสมัยโบราณ, ซึ่งอยู่
ภายใต้กฎ, จึงสมบูรณ์ทั้งหมดในเรา.
๔๗ เรื่องเก่าหมดไป, และทุกเรื่องกลับเป็นเรื่องใหม่.
๔๘ ฉะนั้นเราอยากให้เจ้าดีพร้อมแมดังเรา, หรือพระ
บิดาของเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ในสวรรค์ทรงดีพร้อม.

And again it is written, thou shalt not forswear
thyself, but shalt perform unto the Lord thine oaths;

But verily, verily, I say unto you, swear not at all;
neither by heaven, for it is God's throne;

Nor by the earth, for it is his footstool;

Neither shalt thou swear by thy head, because
thou canst not make one hair black or white;

But let your communication be Yea, yea; Nay, nay;
for whatsoever cometh of more than these is evil.

And behold, it is written, an eye for an eye, and a
tooth for a tooth;

But I say unto you, that ye shall not resist evil, but
whosoever shall smite thee on thy right cheek, turn
to him the other also;

And if any man will sue thee at the law and take
away thy coat, let him have thy cloak also;

And whosoever shall compel thee to go a mile, go
with him twain.

Give to him that asketh thee, and from him that
would borrow of thee turn thou not away.

And behold it is written also, that thou shalt love
thy neighbor and hate thine enemy;

But behold I say unto you, love your enemies,
bless them that curse you, do good to them that hate
you, and pray for them who despitefully use you and
persecute you;

That ye may be the children of your Father who is
in heaven; for he maketh his sun to rise on the evil
and on the good.

Therefore those things which were of old time,
which were under the law, in me are all fulfilled.

Old things are done away, and all things have be-
come new.

Therefore I would that ye should be perfect even
as I, or your Father who is in heaven is perfect.

๓ นิไฟ ๑๓

- ๑ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวว่าเราอยากให้เจ้าทำทานแก่คนจน; แต่จงระวังอย่าทำทานของเจ้าต่อหน้าคนเพื่อให้เขาเห็น; มิฉะนั้นเจ้าจะไม่มีรางวัลของพระบิดาของเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ในสวรรค์.
- ๒ ฉะนั้น, เมื่อเจ้าจะทำทานของเจ้าอย่าเป่าแตรไปข้างหน้าเจ้า, ดังคนหน้าชื่อใจคดทำในบรรดาธรรมศาลาและในถนน, เพื่อพวกเขาจะได้รับการสรรเสริญจากมนุษย์. ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, พวกเขาไม่มีรางวัลของพวกเขาอยู่.
- ๓ แต่เมื่อเจ้าทำทานอย่าให้มือซ้ายของเจ้ารู้ว่ามือขวาของเจ้าทำอะไร;
- ๔ เพื่อทานของเจ้าจะเป็นไปอย่างลับ ๆ; และพระบิดาของเจ้าผู้ทรงเห็นลับ ๆ, พระองค์นั้นเองจะประทานรางวัลแก่เจ้าอย่างเปิดเผย.
- ๕ และเมื่อเจ้าสวดอ้อนวอนจงอย่าทำเหมือนกับคนหน้าชื่อใจคด, เพราะพวกเขาชอบสวดอ้อนวอน, โดยยืนที่ธรรมศาลาทั้งหลายและที่มุมถนน, เพื่อจะมีคนเห็น. ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, พวกเขาไม่มีรางวัลของพวกเขาอยู่.
- ๖ แต่เจ้า, เมื่อเจ้าสวดอ้อนวอน, จงเข้าไปในห้องส่วนตัว, และเมื่อปิดประตูของเจ้าแล้ว, จงสวดอ้อนวอนพระบิดาของเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ลับ ๆ; และพระบิดาของเจ้า, ผู้ทรงเห็นลับ ๆ, จะประทานรางวัลแก่เจ้าอย่างเปิดเผย.
- ๗ แต่เมื่อเจ้าสวดอ้อนวอน, อย่าใช้คำพูดซ้ำ ๆ ที่ไร้ประโยชน์, ดังคนนอกศาสนา, เพราะคนพวกนั้นคิดว่าจะมีผู้ได้ยินเพราะการพูดมาก ๆ ของพวกเขา.
- ๘ ฉะนั้นเจ้าอย่าเป็นเหมือนกับคนพวกนั้น, เพราะพระบิดาของเจ้าทรงรู้สิ่งที่เจ้าขาดก่อนเจ้าขอพระองค์.
- ๙ ฉะนั้นเจ้าจงสวดอ้อนวอนตามวิธีนี้: พระบิดาของพวกข้าพระองค์ผู้ทรงสถิตอยู่ในสวรรค์, ขอพระนามของพระองค์ทรงเป็นที่สักการะ.
- ๑๐ ขอให้พระประสงค์ของพระองค์เป็นไปบนแผ่นดินโลกดังที่เป็นไปในสวรรค์.
- ๑๑ และขอทรงให้อภัยหนี้แก่พวกข้าพระองค์, ดังที่พวกข้าพระองค์ให้อภัยหนี้แก่ลูกหนี้ของพวกข้าพระองค์.
- ๑๒ และขอทรงนำพวกข้าพระองค์มิให้ไปสู่การล่อลวง, แต่ขอทรงปลดปล่อยพวกข้าพระองค์จากความชั่ว.

3 Nephi 13

Verily, verily, I say that I would that ye should do alms unto the poor; but take heed that ye do not your alms before men to be seen of them; otherwise ye have no reward of your Father who is in heaven.

Therefore, when ye shall do your alms do not sound a trumpet before you, as will hypocrites do in the synagogues and in the streets, that they may have glory of men. Verily I say unto you, they have their reward.

But when thou doest alms let not thy left hand know what thy right hand doeth;

That thine alms may be in secret; and thy Father who seeth in secret, himself shall reward thee openly.

And when thou prayest thou shalt not do as the hypocrites, for they love to pray, standing in the synagogues and in the corners of the streets, that they may be seen of men. Verily I say unto you, they have their reward.

But thou, when thou prayest, enter into thy closet, and when thou hast shut thy door, pray to thy Father who is in secret; and thy Father, who seeth in secret, shall reward thee openly.

But when ye pray, use not vain repetitions, as the heathen, for they think that they shall be heard for their much speaking.

Be not ye therefore like unto them, for your Father knoweth what things ye have need of before ye ask him.

After this manner therefore pray ye: Our Father who art in heaven, hallowed be thy name.

Thy will be done on earth as it is in heaven.

And forgive us our debts, as we forgive our debtors.

And lead us not into temptation, but deliver us from evil.

๑๓ เพราะอาณาจักร, และเดชานุภาพ, และรัศมีภาพ
เป็นของพระองค์, ตลอดกาล. เอเมน.

๑๔ เพราะ, หากเจ้าให้อภัยความผิดแก่มนุษย์ พระบิดา
บนสวรรค์ของเจ้าจะทรงให้อภัยแก่เจ้าด้วย;

๑๕ แต่หากเจ้าไม่ให้อภัยความผิดแก่มนุษย์ พระบิดา
ของเจ้าจะไม่ทรงให้อภัยความผิดแก่เจ้าด้วย.

๑๖ ยิ่งกว่านั้น, เมื่อเจ้าอดอาหารอย่าเป็นดังคนหน้าซื่อ
ใจคด, ที่มีสีหน้าโศกเศร้า, เพราะพวกนั้นทำให้สีหน้า
ของตนไม่ดีเพื่อพวกเขาจะให้มนุษย์รู้ว่าพวกเขาอด
อาหาร. ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, พวกเขามีรางวัล
ของพวกเขาอยู่.

๑๗ แต่เจ้า, เมื่อเจ้าอดอาหาร, เจ้าจงเจิมน้ำมันบน
ศีรษะ, และล้างหน้า;

๑๘ เพื่อเจ้าจะไม่ดูเหมือนว่าอดอาหารต่อผู้คน, ทว่าต่อ
พระบิดาของเจ้า, ผู้ทรงสถิตอยู่ลับ ๆ; และพระบิดา
ของเจ้า, ผู้ทรงเห็นลับ ๆ, จะประทานรางวัลให้เจ้า
อย่างเปิดเผย.

๑๙ อย่าสะสมทรัพย์ไว้เพื่อตนบนแผ่นดินโลก, ที่ซึ่ง
แมลงกินผ้าและสนิมจะทำลาย, และขโมยจะบุกเข้า
มาลักไป;

๒๐ แต่จงสะสมทรัพย์ไว้เพื่อตนในสวรรค์, ที่ซึ่งแมลง
กินผ้าและสนิมจะไม่ทำลาย, และที่ซึ่งขโมยจะไม่บุก
เข้ามาลักไป.

๒๑ เพราะทรัพย์ของเจ้าอยู่ที่ไหน, ใจของเจ้าจะอยู่ที่นั่น
ด้วย.

๒๒ แสงสว่างของร่างกายคือดวงตา; ฉะนั้น, หาก,
ดวงตาของเจ้าเป็นหนึ่ง, ทั้งร่างของเจ้าจะเต็มไปด้วย
แสงสว่าง.

๒๓ แต่หากดวงตาของเจ้าชั่ว, ทั้งร่างของเจ้าจะเต็มไปด้วย
ความมืด. ฉะนั้น, หาก, แสงสว่างที่อยู่ในเจ้าเป็น
ความมืดแล้ว, ความมืดนั้นจะใหญ่หลวงเพียงใด !

๒๔ ไม่มีผู้ใดรับใช้นายสองคนได้; เพราะเขาจะเกลียด
คนหนึ่งและรักอีกคนหนึ่ง, หรือเขาจะยึดคนหนึ่งและ
ดูหมิ่นอีกคนหนึ่ง. เจ้าจะรับใช้พระผู้เป็นเจ้าพร้อมกับ
ความร่ำรวยไม่ได้.

For thine is the kingdom, and the power, and the
glory, forever. Amen.

For, if ye forgive men their trespasses your heav-
enly Father will also forgive you;

But if ye forgive not men their trespasses neither
will your Father forgive your trespasses.

Moreover, when ye fast be not as the hypocrites, of
a sad countenance, for they disfigure their faces that
they may appear unto men to fast. Verily I say unto
you, they have their reward.

But thou, when thou fastest, anoint thy head, and
wash thy face;

That thou appear not unto men to fast, but unto
thy Father, who is in secret; and thy Father, who
seeth in secret, shall reward thee openly.

Lay not up for yourselves treasures upon earth,
where moth and rust doth corrupt, and thieves break
through and steal;

But lay up for yourselves treasures in heaven,
where neither moth nor rust doth corrupt, and
where thieves do not break through nor steal.

For where your treasure is, there will your heart be
also.

The light of the body is the eye; if, therefore, thine
eye be single, thy whole body shall be full of light.

But if thine eye be evil, thy whole body shall be
full of darkness. If, therefore, the light that is in thee
be darkness, how great is that darkness!

No man can serve two masters; for either he will
hate the one and love the other, or else he will hold to
the one and despise the other. Ye cannot serve God
and Mammon.

- ๒๕ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซู
รับสั่งถ้อยคำเหล่านี้แล้วพระองค์ทรงมองดูคนสิบสอง
คนที่พระองค์ทรงเลือกไว้, และตรัสกับพวกท่านว่า :
จงจำถ้อยคำซึ่งเราพูด. เพราะดูเถิด, เจ้าคือผู้ที่เรา
เลือกไว้ปฏิบัติต่อคนเหล่านี้. ฉะนั้นเรากล่าวแก่เจ้า,
อย่าคิดถึงชีวิตของเจ้า, ว่าเจ้าจะกินอะไร, หรือเจ้าจะ
ดื่มอะไร; หรือไม่คิดแม้สำหรับร่างกายของเจ้า, ว่าจะ
สวมใส่อะไร. ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าเนื้อ, และร่างกายยิ่ง
กว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ ?
- ๒๖ จงดูสัตว์ปีกในอากาศ, เพราะมันไม่หว่าน, ทั้งมันไม่
เก็บเกี่ยวหรือรวมไว้ในยุ้ง; กระนั้นพระบิดาบนสวรรค์
ของเจ้ายังทรงเลี้ยงดูมัน. เจ้าไม่ดีกว่ามันมากหรือ ?
- ๒๗ ใครในพวกเจ้าเพียงแต่คิดก็จะเพิ่มความสูงได้สัก
หนึ่งคิวบิตเล่า ?
- ๒๘ และเหตุใดเจ้าจึงคิดถึงเครื่องนุ่งห่มเล่า ? จง
พิจารณาพลับพลึงในทุ่งว่ามันเติบโตอย่างไร; มันไม่
ทำงาน, ทั้งไม่ปั่นด้าย;
- ๒๙ และกระนั้นเรายังกล่าวแก่เจ้า, แม้แต่ซาโลมอน, ใน
ความรุ่งโรจน์ทั้งหมดของเขา, ก็มิได้รับการตกแต่ง
เหมือนต้นไม้อันเหล่านี้สักต้น.
- ๓๐ ดังนั้น, หากพระผู้เป็นเจ้าทรงแต่งหญ้าในทุ่ง, ซึ่งวัน
นี้เป็นอยู่, และพรุ่งนี้โยนเข้าเตาไฟ, แม้เช่นนั้น
พระองค์ก็จะทรงแต่งเจ้า, หากเจ้าไม่ถ้อยในศรัทธา.
- ๓๑ ฉะนั้นอย่าคิด, โดยกล่าวว่า, เราจะมีกินอะไร ? หรือ,
เราจะมีดื่มอะไร ? หรือ, เราจะมีแต่งกายด้วยอะไร ?
- ๓๒ เพราะพระบิดาบนสวรรค์ของเจ้าทรงรู้ว่าเจ้า
ขาดแคลนสิ่งทั้งหลายทั้งปวงนี้.
- ๓๓ แต่เจ้าจงแสวงหาอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าและ
ความชอบธรรมของพระองค์เสียก่อน, และสิ่งทั้งหมด
นี้จะมิเพิ่มเติมมาให้เจ้า.
- ๓๔ ฉะนั้นอย่าคิดถึงวันพรุ่ง, เพราะวันพรุ่งจะคิดถึง
เรื่องต่าง ๆ ของมันเอง. แต่ละวันมีความเลวร้ายพออยู่
แล้ว.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words he looked upon the twelve whom he had chosen, and said unto them: Remember the words which I have spoken. For behold, ye are they whom I have chosen to minister unto this people. Therefore I say unto you, take no thought for your life, what ye shall eat, or what ye shall drink; nor yet for your body, what ye shall put on. Is not the life more than meat, and the body than raiment?

Behold the fowls of the air, for they sow not, neither do they reap nor gather into barns; yet your heavenly Father feedeth them. Are ye not much better than they?

Which of you by taking thought can add one cubit unto his stature?

And why take ye thought for raiment? Consider the lilies of the field how they grow; they toil not, neither do they spin;

And yet I say unto you, that even Solomon, in all his glory, was not arrayed like one of these.

Wherefore, if God so clothe the grass of the field, which today is, and tomorrow is cast into the oven, even so will he clothe you, if ye are not of little faith.

Therefore take no thought, saying, What shall we eat? or, What shall we drink? or, Wherewithal shall we be clothed?

For your heavenly Father knoweth that ye have need of all these things.

But seek ye first the kingdom of God and his righteousness, and all these things shall be added unto you.

Take therefore no thought for the morrow, for the morrow shall take thought for the things of itself. Sufficient is the day unto the evil thereof.

๓ นิไฟ ๑๔

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูรับสั่งถ้อยคำเหล่านี้แล้วพระองค์ทรงหันไปทางฝูงชนอีก, และทรงเผยพระโอษฐ์กับพวกเขาอีก, โดยตรัสว่า : ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, อย่าตัดสิน, เพื่อเจ้าจะไม่ถูกตัดสิน.
- ๒ เพราะด้วยการตัดสินใดที่เจ้าตัดสิน, เจ้าจะถูกตัดสิน; และด้วยมาตรใดที่เจ้าวัด, ก็จะทำมาวัดเจ้าเช่นกัน.
- ๓ และเหตุใดเจ้าจึงมองเห็นผงที่อยู่ในดวงตาพี่น้องของเจ้า, แต่หาพิจารณาท่อนไม้ที่อยู่ในดวงตาของตนเองไม่ ?
- ๔ หรือเจ้าจะกล่าวแก่พี่น้องของเจ้าได้อย่างไรเล่าว่า : จงให้ข้าพเจ้าเช็ดผงออกจากดวงตาของท่าน—และดูเถิด, มีท่อนไม้อยู่ในดวงตาของเจ้าเอง ?
- ๕ เจ้าคนหน้าซื่อใจคด, เอาท่อนไม้ออกจากดวงตาของเจ้าเองเสียก่อน; และแล้วเจ้าจะมองเห็นชัดเพื่อเอาผงออกจากดวงตาพี่น้องของเจ้า.
- ๖ อย่าให้สิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์แก่สุนัข, ทั้งอย่าโยนไข่มุกของเจ้าให้สุกร, เกือบมันจะเหยียบย่ำไว้ได้เท้า, และหันกลับมาอีกและทำร้ายเจ้า.
- ๗ ขอ, แล้วเจ้าจะได้รับ; หา, แล้วเจ้าจะพบ; แคะ, และจะเปิดมันให้เจ้า.
- ๘ เพราะทุกคนที่ขอ, ย่อมได้รับ; และคนที่หา, ย่อมพบ; และแก่ผู้ที่แคะ, มันจะเปิดให้.
- ๙ หรือมีคนใดเล่าในพวกเจ้า, ซึ่ง, หากบุตรขอขนมปัง, เจ้าจะให้ก้อนหิน ?
- ๑๐ หรือหากขอปลา, เขาจะให้งู ?
- ๑๑ เมื่อเป็นดังนั้น, โดยที่ชั่ว, หากเจ้ารู้ว่าจะให้ของขวัญดี ๆ แก่ลูก ๆ อย่างไม่รู้แล้ว, พระบิดาของเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ในสวรรค์จะประทานสิ่งดี ๆ ให้คนที่ทูลขอพระองค์มากกว่านั้นสักเพียงใด ?
- ๑๒ ฉะนั้น, ทุกสิ่งไม่ว่าอะไรก็ตามที่เจ้าอยากให้มีมนุษย์ทำกับเจ้า, เจ้าจงทำเช่นนั้นกับพวกเขา, เพราะนี่เป็นกฎและศาสนาดำเนินการ.
- ๑๓ เจ้าจงเข้าทางประตูคับแคบ; เพราะกว้างคือประตู, และกว้างขวางคือทาง, ซึ่งนำไปสู่ความพินาศ, และมีคนเป็นอันมากที่ไปทางนั้น;

3 Nephi 14

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words he turned again to the multitude, and did open his mouth unto them again, saying: Verily, verily, I say unto you, Judge not, that ye be not judged.

For with what judgment ye judge, ye shall be judged; and with what measure ye mete, it shall be measured to you again.

And why beholdest thou the mote that is in thy brother's eye, but considerest not the beam that is in thine own eye?

Or how wilt thou say to thy brother: Let me pull the mote out of thine eye—and behold, a beam is in thine own eye?

Thou hypocrite, first cast the beam out of thine own eye; and then shalt thou see clearly to cast the mote out of thy brother's eye.

Give not that which is holy unto the dogs, neither cast ye your pearls before swine, lest they trample them under their feet, and turn again and rend you.

Ask, and it shall be given unto you; seek, and ye shall find; knock, and it shall be opened unto you.

For every one that asketh, receiveth; and he that seeketh, findeth; and to him that knocketh, it shall be opened.

Or what man is there of you, who, if his son ask bread, will give him a stone?

Or if he ask a fish, will he give him a serpent?

If ye then, being evil, know how to give good gifts unto your children, how much more shall your Father who is in heaven give good things to them that ask him?

Therefore, all things whatsoever ye would that men should do to you, do ye even so to them, for this is the law and the prophets.

Enter ye in at the strait gate; for wide is the gate, and broad is the way, which leadeth to destruction, and many there be who go in thereat;

๑๔ เพราะคับแคบคือประตู, และแคบคือทาง, ซึ่งนำไปสู่ชีวิต, และมีน้อยคนที่พบ.

๑๕ จงระวังศาสดาพยากรณ์ปลอม, ผู้จะมาหาเจ้าในเครื่องนุ่งห่มของแกะ, แต่ภายในพวกเขาเป็นสุนัขป่าที่หิวโหย.

๑๖ เจ้าจะรู้จักพวกเขาด้วยผลของพวกเขา. มนุษย์จะเก็บองุ่นจากกอหนาม, หรือเก็บมะเดื่อจากต้นหนามได้หรือไม่?

๑๗ แม้กระนั้นต้นไม้ดีทุกต้นย่อมออกผลดี; แต่ต้นไม้มีโรคย่อมออกผลชั่ว.

๑๘ ต้นไม้ดีจะออกผลชั่วไม่ได้, ทั้งต้นไม้มีโรคจะออกผลดีไม่ได้.

๑๙ ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่ออกผลดีย่อมถูกโค่น, และโยนเข้าไปในไฟ.

๒๐ ดังนั้น, โดยผลของมันเจ้าจะรู้จักมัน.

๒๑ มิใช่ทุกคนที่กล่าวแก่เรา, พระเจ้า, พระเจ้า, จะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์; แต่คือคนที่ทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตอยู่ในสวรรค์.

๒๒ หลายคนจะกล่าวแก่เราในวันนั้นว่า : พระเจ้า, พระเจ้า, พวกข้าพระองค์มิได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์หรือ, และในพระนามของพระองค์ขับเหล่ามาร, และในพระนามของพระองค์ทำงานอันน่าพิศวงหลายอย่างหรือไม่?

๒๓ และเมื่อนั้นเราจะประกาศแก่พวกเขาว่า : เราไม่เคยรู้จักเจ้า; จงออกไปจากเรา, เจ้าที่ทำความชั่วช้าสาปแช่ง.

๒๔ ฉะนั้น, ผู้ใดที่ได้ยินคำกล่าวเหล่านี้ของเราและทำตาม, เราจะเปรียบเขาเช่นคนฉลาด, ผู้สร้างบ้านของตนบนศิลา—

๒๕ และฝนลงมา, และน้ำท่วม, และพายุพัด, และกระหน่ำมาที่บ้านนั้น; และมันหาพังไม่, เพราะมันมีรากฐานบนศิลา.

๒๖ และทุกคนที่ได้ยินคำกล่าวเหล่านี้ของเราและทำตามไม่จะเปรียบเช่นคนโง่, ผู้สร้างบ้านของตนบนทราย—

๒๗ และฝนลงมา, และน้ำท่วม, และพายุพัด, และกระหน่ำมาที่บ้านนั้น; และมันพัง, และการพังทลายนั้นใหญ่หลวงนัก.

Because strait is the gate, and narrow is the way, which leadeth unto life, and few there be that find it.

Beware of false prophets, who come to you in sheep's clothing, but inwardly they are ravening wolves.

Ye shall know them by their fruits. Do men gather grapes of thorns, or figs of thistles?

Even so every good tree bringeth forth good fruit; but a corrupt tree bringeth forth evil fruit.

A good tree cannot bring forth evil fruit, neither a corrupt tree bring forth good fruit.

Every tree that bringeth not forth good fruit is hewn down, and cast into the fire.

Wherefore, by their fruits ye shall know them.

Not every one that saith unto me, Lord, Lord, shall enter into the kingdom of heaven; but he that doeth the will of my Father who is in heaven.

Many will say to me in that day: Lord, Lord, have we not prophesied in thy name, and in thy name have cast out devils, and in thy name done many wonderful works?

And then will I profess unto them: I never knew you; depart from me, ye that work iniquity.

Therefore, whoso heareth these sayings of mine and doeth them, I will liken him unto a wise man, who built his house upon a rock—

And the rain descended, and the floods came, and the winds blew, and beat upon that house; and it fell not, for it was founded upon a rock.

And every one that heareth these sayings of mine and doeth them not shall be likened unto a foolish man, who built his house upon the sand—

And the rain descended, and the floods came, and the winds blew, and beat upon that house; and it fell, and great was the fall of it.

๓ นิไฟ ๑๕

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูทรงมีพระดำรัสดังนี้แล้วพระองค์ทอดพระเนตรฝูงชนโดยรอบ, และตรัสกับพวกเขาว่า : ดูเถิด, เจ้าได้ยินเรื่องที่เราสอนก่อนที่เราจะขึ้นไปเฝ้าพระบิดาของเราแล้ว; ฉะนั้น, ผู้ใดที่จดจำคำกล่าวเหล่านี้ของเราและทำตาม, ผู้นั้นเราจะยกขึ้นในวันสุดท้าย.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้แล้วพระองค์ทรงเห็นว่ามิมีบางคนในบรรดาพวกเขาที่ประหลาดใจ, และพิศวงว่าพระองค์ทรงประสงค์เช่นไรเกี่ยวกับกฎของโมเสส; เพราะพวกเขาไม่เข้าใจคำกล่าวที่ว่าสิ่งเก่าได้ผ่านไปแล้ว, และว่าสิ่งทั้งปวงกลับเป็นสิ่งใหม่.
- ๓ และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า : อย่าประหลาดใจที่เรากล่าวแก่เจ้าว่าสิ่งเก่าได้ผ่านไปแล้ว, และสิ่งทั้งปวงกลับเป็นสิ่งใหม่.
- ๔ ดูเถิด, เรากล่าวแก่เจ้าว่ากฎที่ให้แก่โมเสสสมบูรณ์แล้ว.
- ๕ ดูเถิด, เราคือผู้ที่ให้กฎ, และเราคือผู้ทำพันธสัญญากับอิสราเอลผู้คนของเรา; ฉะนั้น, ในเรากฎสมบูรณ์แล้ว, เพราะเรามาเพื่อให้กฎสมบูรณ์; ฉะนั้นมันจึงมีที่สุด.
- ๖ ดูเถิด, เราไม่ทำลายศาสนตพยากรณ์, เพราะมากเท่าที่ยังไม่สมบูรณ์ในเรา, ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, ทั้งหมดจะสมบูรณ์.
- ๗ และเพราะเรากล่าวแก่เจ้าว่าสิ่งเก่าผ่านไปแล้ว, เราไม่ทำลายเรื่องที่ถูกไว้เกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึง.
- ๘ เพราะดูเถิด, พันธสัญญาที่เราทำกับผู้คนของเรายังไม่สมบูรณ์ทั้งหมด; แต่กฎที่ให้แก่โมเสสมีที่สุดในเรา.
- ๙ ดูเถิด, เราคือกฎ, และแสงสว่าง. จงดูที่เรา, และอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่, และเจ้าจะมีชีวิต; เพราะแก่คนที่อดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่เราจะให้ชีวิตนิรันดร์.
- ๑๐ ดูเถิด, เราให้บัญญัติแก่เจ้า; ฉะนั้นจงรักษานิติบัญญัติของเรา. และนี่คือกฎและศาสนตพยากรณ์, เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นพยานถึงเราโดยแท้.

3 Nephi 15

And now it came to pass that when Jesus had ended these sayings he cast his eyes round about on the multitude, and said unto them: Behold, ye have heard the things which I taught before I ascended to my Father; therefore, whoso remembereth these sayings of mine and doeth them, him will I raise up at the last day.

And it came to pass that when Jesus had said these words he perceived that there were some among them who marveled, and wondered what he would concerning the law of Moses; for they understood not the saying that old things had passed away, and that all things had become new.

And he said unto them: Marvel not that I said unto you that old things had passed away, and that all things had become new.

Behold, I say unto you that the law is fulfilled that was given unto Moses.

Behold, I am he that gave the law, and I am he who covenanted with my people Israel; therefore, the law in me is fulfilled, for I have come to fulfil the law; therefore it hath an end.

Behold, I do not destroy the prophets, for as many as have not been fulfilled in me, verily I say unto you, shall all be fulfilled.

And because I said unto you that old things have passed away, I do not destroy that which hath been spoken concerning things which are to come.

For behold, the covenant which I have made with my people is not all fulfilled; but the law which was given unto Moses hath an end in me.

Behold, I am the law, and the light. Look unto me, and endure to the end, and ye shall live; for unto him that endureth to the end will I give eternal life.

Behold, I have given unto you the commandments; therefore keep my commandments. And this is the law and the prophets, for they truly testified of me.

๑๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซู
รับสั่งถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, พระองค์ตรัสกับคนสิบสอง
คนนั้นซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้ว่า :

๑๒ เจ้าเป็นสานุศิษย์ของเรา; และเจ้าเป็นแสงสว่างต่อ
คนเหล่านี้, ซึ่งเป็นพวกที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งโย
เซฟ.

๑๓ และดูเถิด, นี่คือแผ่นดินแห่งมรดกของเจ้า; และ
พระบิดาประทานมันให้เจ้า.

๑๔ และไม่เคยสักครั้งที่พระบิดาทรงมีพระบัญชาแก่เรา
ว่าให้บอกเรื่องนี้แก่พี่น้องของเจ้าที่เยรูซาเล็ม.

๑๕ ทั้งไม่เคยสักครั้งที่พระบิดาทรงมีพระบัญชาให้เรา
บอกพวกเขาเกี่ยวกับเผ่าอื่น ๆ ของเชื้อสายแห่ง
อิสราเอล, ที่พระบิดาทรงนำออกมาจากแผ่นดิน.

๑๖ พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา, ให้บอกพวกเขาเพียงเท่า
นี้ว่า :

๑๗ แกะอื่นนั้นเราก็มิซึ่งหาได้เป็นของคอกนี้ไม่; เราต้อง
นำเข้ามาด้วย, และพวกเขาจะได้ยินเสียงของเรา; และ
จะมีคอกเดียว, และเมฆบาลเดียว.

๑๘ และบัดนี้, เพราะความดื้อรั้นและความไม่เชื่อพวก
เขาหาเข้าใจถ้อยคำของเราไม่; ฉะนั้นเราได้รับบัญชา
จากพระบิดาไม่ให้กล่าวแก่พวกเขาอีกเกี่ยวกับเรื่องนี้.

๑๙ แต่, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้าว่าพระบิดาทรง
บัญชาเรา, และเราบอกเรื่องนี้แก่เจ้า, ว่าทรงแยกเจ้า
จากบรรดาพวกเขาเพราะความชั่วช้าสามานย์ของ
พวกเขา; ฉะนั้นเป็นเพราะความชั่วช้าสามานย์ของ
พวกเขาที่พวกเขาหารู้เรื่องของเราไม่.

๒๐ และตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้าอีกว่าพระบิดา
ทรงแยกเผ่าอื่น ๆ จากพวกเขา; และเป็นเพราะความ
ชั่วช้าสามานย์ของพวกเขาที่พวกเขาหารู้เรื่องคนเหล่านี้นั้นไม่.

๒๑ และตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, ว่าเจ้าคือคน
เหล่านั้นที่เราากล่าวถึงว่า : แกะอื่นเราก็มิซึ่งหาได้เป็น
ของคอกนี้ไม่; เราต้องนำพวกเขามาด้วย, และพวกเขา
จะได้ยินเสียงของเรา; และจะมีคอกเดียว, และเมฆ
บาลเดียว.

And now it came to pass that when Jesus had spo-
ken these words, he said unto those twelve whom he
had chosen:

Ye are my disciples; and ye are a light unto this
people, who are a remnant of the house of Joseph.

And behold, this is the land of your inheritance;
and the Father hath given it unto you.

And not at any time hath the Father given me com-
mandment that I should tell it unto your brethren at
Jerusalem.

Neither at any time hath the Father given me com-
mandment that I should tell unto them concerning
the other tribes of the house of Israel, whom the
Father hath led away out of the land.

This much did the Father command me, that I
should tell unto them:

That other sheep I have which are not of this fold;
them also I must bring, and they shall hear my voice;
and there shall be one fold, and one shepherd.

And now, because of stiffneckedness and unbelief
they understood not my word; therefore I was com-
manded to say no more of the Father concerning this
thing unto them.

But, verily, I say unto you that the Father hath
commanded me, and I tell it unto you, that ye were
separated from among them because of their iniqu-
ity; therefore it is because of their iniquity that they
know not of you.

And verily, I say unto you again that the other
tribes hath the Father separated from them; and it is
because of their iniquity that they know not of them.

And verily I say unto you, that ye are they of whom
I said: Other sheep I have which are not of this fold;
them also I must bring, and they shall hear my voice;
and there shall be one fold, and one shepherd.

๒๒   และพวกเขาหาเข้าใจเราไม่, เพราะพวกเขาคิดว่า
เป็นคนต่างชาติ; เพราะพวกเขาหาเข้าใจไม่ว่าคนต่าง
ชาติจะเปลี่ยนใจเลื่อมใสโดยผ่านคำสั่งสอนของพวกเขา.

๒๓   และพวกเขาหาเข้าใจเราไม่ที่เรากล่าวว่าพวกเขาจะ
ได้ยินเสียงของเรา; และพวกเขาหาเข้าใจเราไม่ที่ว่า
คนต่างชาติจะไม่ได้ยินเสียงของเราไม่ว่าเวลาใด—ว่า
เราจะไม่แสดงตนให้เป็นที่ประจักษ์แก่พวกเขา
นอกจากจะเป็นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์.

๒๔   แต่ดูเถิด, เจ้าทั้งได้ยินเสียงของเรา, และเห็นเรา;
และเจ้าคือแกะของเรา, และนับเจ้าอยู่ในบรรดาคนที่
พระบิดาประทานให้เรา.

And they understood me not, for they supposed it
had been the Gentiles; for they understood not that
the Gentiles should be converted through their
preaching.

And they understood me not that I said they shall
hear my voice; and they understood me not that the
Gentiles should not at any time hear my voice—that I
should not manifest myself unto them save it were by
the Holy Ghost.

But behold, ye have both heard my voice, and seen
me; and ye are my sheep, and ye are numbered
among those whom the Father hath given me.

๓ นีไฟ ๑๖

- ๑ และตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้าว่าเรามีแกะอื่น, ซึ่งไม่อยู่ในแผ่นดินนี้, ทั้งไม่อยู่ในแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, ทั้งไม่อยู่ในส่วนหนึ่งส่วนใดของแผ่นดินโดยรอบนั้นซึ่งเราเคยปฏิบัติศาสนกิจ.
- ๒ เพราะคนที่เราพูดถึงคือคนที่ยังไม่เคยได้ยินเสียงของเรา; ทั้งเราไม่เคยแสดงตนให้ประจักษ์ต่อพวกเขาสักครั้ง.
- ๓ แต่เราได้รับบัญชาจากพระบิดาให้เราไปหาพวกเขา, และพวกเขาจะได้ยินเสียงของเรา, และจะนับพวกเขาอยู่ในบรรดาแกะของเรา, เพื่อจะมีคอกเดียวและเมฆบาลเดียว; ฉะนั้นเราจึงไปแสดงตนต่อพวกเขา.
- ๔ และเราสั่งเจ้าว่าจงเขียนคำกล่าวเหล่านี้หลังจากเราไปแล้ว, เพื่อหากเป็นไปได้ว่าผู้คนของเราที่เยรูซาเล็ม, คนที่เคยเห็นเราและอยู่กับเราในการปฏิบัติศาสนกิจของเรา, ไม่ขอพระบิดาในนามของเรา, เพื่อพวกเขาจะได้รับความรู้เรื่องเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์, และเรื่องเผ่าอื่น ๆ อีกด้วยซึ่งพวกเขาหาไม่รู้, เพื่อคำกล่าวเหล่านี้ซึ่งเจ้าจะเขียนจะได้รับการเก็บรักษาไว้และนำมาแสดงให้ประจักษ์แก่คนต่างชาติ, เพื่อโดยทางความบริบูรณ์ของคนต่างชาติ, พวกที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์ของพวกเขา, ซึ่งกระจัดกระจายไปตามพื้นพิภพเพราะความไม่เชื่อของพวกเขา, คนต่างชาติจะนำเข้ามา, หรือจะนำเข้ามาสู่ความรู้เรื่องเรา, พระผู้ไถ่ของพวกเขา.
- ๕ และเมื่อนั้นเราจะรวมพวกเขาเข้ามาจากสี่เหลี่ยมของแผ่นดินโลก; และเมื่อนั้นเราจะดำเนินตามพันธสัญญาซึ่งพระบิดาทรงทำกับผู้คนทั้งหมดของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.
- ๖ และคนต่างชาติย่อมเป็นสุข, เพราะความเชื่อของพวกเขาในเรา, ในและจากพระวิญญาณบริสุทธิ์, ซึ่งเป็นพยานต่อพวกเขาถึงเราและถึงพระบิดา.
- ๗ ดูเถิด, พระบิดาตรัสว่า, เพราะความเชื่อของพวกเขาในเรา, และเพราะความไม่เชื่อของเจ้า, โอเชื้อสายแห่งอิสราเอล, ในยุคสุดท้ายความจริงจะมาถึงคนต่างชาติ, เพื่อความสมบูรณ์ของเรื่องเหล่านี้จะเป็นที่รู้แก่พวกเขา.

3 Nephi 16

And verily, verily, I say unto you that I have other sheep, which are not of this land, neither of the land of Jerusalem, neither in any parts of that land round about whither I have been to minister.

For they of whom I speak are they who have not as yet heard my voice; neither have I at any time manifested myself unto them.

But I have received a commandment of the Father that I shall go unto them, and that they shall hear my voice, and shall be numbered among my sheep, that there may be one fold and one shepherd; therefore I go to show myself unto them.

And I command you that ye shall write these sayings after I am gone, that if it so be that my people at Jerusalem, they who have seen me and been with me in my ministry, do not ask the Father in my name, that they may receive a knowledge of you by the Holy Ghost, and also of the other tribes whom they know not of, that these sayings which ye shall write shall be kept and shall be manifested unto the Gentiles, that through the fulness of the Gentiles, the remnant of their seed, who shall be scattered forth upon the face of the earth because of their unbelief, may be brought in, or may be brought to a knowledge of me, their Redeemer.

And then will I gather them in from the four quarters of the earth; and then will I fulfil the covenant which the Father hath made unto all the people of the house of Israel.

And blessed are the Gentiles, because of their belief in me, in and of the Holy Ghost, which witnesses unto them of me and of the Father.

Behold, because of their belief in me, saith the Father, and because of the unbelief of you, O house of Israel, in the latter day shall the truth come unto the Gentiles, that the fulness of these things shall be made known unto them.

๘ แต่, พระบิดาตรัสว่า, วิบัติแก่คนต่างชาติที่ไม่เชื่อ—
เพราะทั้งที่พวกเขาออกมาอยู่บนพื้นแผ่นดินนี้, และ
ทำให้ผู้คนของเราซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล
กระจัดกระจายไป; และขับผู้คนของเราซึ่งเป็นของเชื้อ
สายแห่งอิสราเอลออกจากบรรดาพวกเขา, และถูก
พวกเขาเหยียบย่ำอยู่ได้เท่า;

๙ และเพราะพระเมตตาของพระบิดาที่ทรงมีต่อคน
ต่างชาติ, และการพิพากษาของพระบิดาที่ทรงมีต่อ
ผู้คนของเราผู้เป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอลด้วย,
ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, ว่าหลังจาก
ทั้งหมดนี้, และเราทำให้ผู้คนของเราซึ่งเป็นของ
เชื้อสายแห่งอิสราเอลถูกลงทัณฑ์, และได้รับความ
ทุกข์, และถูกสังหาร, และถูกขับออกจากบรรดาพวกเขา,
และกลับถูกพวกเขาเกลียดชัง, และกลับเป็นที่ดู
หมิ่นเหยียดหยามในบรรดาพวกเขา—

๑๐ และพระบิดาทรงบัญชาให้เราากล่าวแก่เจ้าดังนี้: ใน
วันนั้นเมื่อคนต่างชาติจะทำบาปขัดกับกิตติคุณของ
เรา, และจะปฏิเสธความสมบูรณ์แห่งกิตติคุณของเรา,
และทะนงตนด้วยความถือดีในใจตนเหนือประชาชาติ
ทั้งปวง, และเหนือผู้คนทั้งปวงของทั้งแผ่นดินโลก,
และจะเต็มไปด้วยการพูดเท็จ, และการหลอกลวง,
และการก่อวินาศกรรม, และการหนำซ้ำใจคด
น่านับการ, และฆาตกรรม, และการฉ้อฉลในอำนาจ
บุโรหิต, และการผิดประเวณี, และความน่าชิงชังลับ;
และหากพวกเขาจะทำการสิ่งทั้งหมดนี้, และจะปฏิเสธ
ความสมบูรณ์แห่งกิตติคุณของเรา, ดูเถิด, พระบิดา
ตรัสว่า, เราจะนำความสมบูรณ์แห่งกิตติคุณของเรา
ไปจากบรรดาพวกเขา.

๑๑ และเมื่อนั้นเราจะนึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งทำ
กับผู้คนของเรา, โอเชื้อสายแห่งอิสราเอล, และเราจะ
นำกิตติคุณของเรามาสู่พวกเขา.

๑๒ และเราจะแสดงแก่เจ้า, โอเชื้อสายแห่งอิสราเอล,
ว่าคนต่างชาติจะไม่มีอำนาจเหนือเจ้า; แต่เราจะระลึก
ถึงพันธสัญญาของเราที่ให้กับเจ้า, โอเชื้อสายแห่ง
อิสราเอล, และเจ้าจะเข้าถึงความรู้เรื่องความสมบูรณ์
แห่งกิตติคุณของเรา.

๑๓ พระบิดาตรัสว่า, แต่หากคนต่างชาติจะกลับใจและ
กลับมาหาเรา, ดูเถิดจะนับพวกเขาอยู่ในบรรดาผู้คน
ของเรา, โอเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

But wo, saith the Father, unto the unbelieving of
the Gentiles—for notwithstanding they have come
forth upon the face of this land, and have scattered
my people who are of the house of Israel; and my
people who are of the house of Israel have been cast
out from among them, and have been trodden under
feet by them;

And because of the mercies of the Father unto the
Gentiles, and also the judgments of the Father upon
my people who are of the house of Israel, verily, ver-
ily, I say unto you, that after all this, and I have
caused my people who are of the house of Israel to be
smitten, and to be afflicted, and to be slain, and to be
cast out from among them, and to become hated by
them, and to become a hiss and a byword among
them—

And thus commandeth the Father that I should say
unto you: At that day when the Gentiles shall sin
against my gospel, and shall reject the fulness of my
gospel, and shall be lifted up in the pride of their
hearts above all nations, and above all the people of
the whole earth, and shall be filled with all manner
of lyings, and of deceits, and of mischiefs, and all
manner of hypocrisy, and murders, and priestcrafts,
and whoredoms, and of secret abominations; and if
they shall do all those things, and shall reject the ful-
ness of my gospel, behold, saith the Father, I will
bring the fulness of my gospel from among them.

And then will I remember my covenant which I
have made unto my people, O house of Israel, and I
will bring my gospel unto them.

And I will show unto thee, O house of Israel, that
the Gentiles shall not have power over you; but I will
remember my covenant unto you, O house of Israel,
and ye shall come unto the knowledge of the fulness
of my gospel.

But if the Gentiles will repent and return unto me,
saith the Father, behold they shall be numbered
among my people, O house of Israel.

- ๑๔ และเราจะไม่ยอมให้ผู้คนของเรา, ซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล, เข้าไปในบรรดาพวกเขา, และเหยียบย่ำพวกเขา, พระบิดาตรัส.
- ๑๕ แต่หากพวกเขาจะไม่หันมาหาเรา, และสดับฟังเสียงของเรา, เราจะไม่ยอมให้พวกเขา, แท้จริงแล้ว, เราจะไม่ยอมให้ผู้คนของเรา, โอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล, คือพวกเขาจะเข้าไปในบรรดาคนเหล่านั้น, และจะเหยียบย่ำพวกเขา, และพวกเขาจะเป็นดังเกลือที่หมดรส, ซึ่งนับแต่นั้นไปย่อมไม่มีค่าแต่จะถูกโยนทิ้ง, และถูกเหยียบย่ำไว้ใต้เท้าของผู้คนของเรา, โอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล.
- ๑๖ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, พระบิดาทรงสั่งเราไว้ดังนี้—ให้เราประทานแผ่นดินนี้แก่คนเหล่านี้เป็นมรดกของพวกเขา.
- ๑๗ และเมื่อนั้นถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะเกิดสัมฤทธิ์ผล, ซึ่งกล่าวว่า :
- ๑๘ ยามของเจ้าจะเปล่งเสียง; พวกเขาจะร่วมร้องเพลงเป็นเสียงเดียวกัน, เพราะพวกเขาจะเห็นด้วยตาตนเองเมื่อพระเจ้าจะทรงนำไซอันกลับมาอีก.
- ๑๙ จงเปล่งเสียงด้วยปิติ, จงร้องเพลงกันเถิด, เจ้าที่รกร้างของเยรูซาเล็ม; เพราะพระเจ้าทรงปลอบโยนผู้คนของพระองค์แล้ว, พระองค์ทรงไถ่เยรูซาเล็มแล้ว.
- ๒๐ พระเจ้าทรงเผยพระพาทูอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ในสายตาของประชาชาติทั้งปวง; และทั่วสุดแดนแผ่นดินโลกจะเห็นการช่วยให้รอดของพระผู้เป็นเจ้า.

And I will not suffer my people, who are of the house of Israel, to go through among them, and tread them down, saith the Father.

But if they will not turn unto me, and hearken unto my voice, I will suffer them, yea, I will suffer my people, O house of Israel, that they shall go through among them, and shall tread them down, and they shall be as salt that hath lost its savor, which is thenceforth good for nothing but to be cast out, and to be trodden under foot of my people, O house of Israel.

Verily, verily, I say unto you, thus hath the Father commanded me—that I should give unto this people this land for their inheritance.

And then the words of the prophet Isaiah shall be fulfilled, which say:

Thy watchmen shall lift up the voice; with the voice together shall they sing, for they shall see eye to eye when the Lord shall bring again Zion.

Break forth into joy, sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations; and all the ends of the earth shall see the salvation of God.

๓ นิไฟ ๑๗

- ๑ ดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูรับสั่งถ้อยคำเหล่านี้แล้วพระองค์ทรงมองดูฝูงชนโดยรอบอีก, และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า : ดูเถิด, เวลาของเราอยู่แค่เอื้อม.
- ๒ เราเห็นว่าเจ้าอ่อนแอ, ว่าเจ้าเข้าใจถ้อยคำทั้งหมดของเราไม่ได้ซึ่งพระบิดาทรงบัญชาให้เราพูดกับเจ้าในเวลานี้.
- ๓ ฉะนั้น, เจ้าจงไปบ้านของเจ้า, และไตร่ตรองถึงเรื่องที่เราพูด, และทูลถามพระบิดา, ในนามของเรา, เพื่อจะได้เข้าใจ, และจงเตรียมจิตใจไว้สำหรับวันพรุ่ง, และเราจะมาหาเจ้าอีก.
- ๔ แต่บัดนี้เราจะไปเฝ้าพระบิดา, และแสดงตนแก่บรรดาเผ่าของอิสราเอลที่หายไปด้วย, เพราะพวกเขาไม่ได้หายไปสำหรับพระบิดา, เพราะพระองค์ทรงรู้ว่าพระองค์ทรงนำพวกเขาไปไว้ที่ใด.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูรับสั่งดังนั้นแล้ว, พระองค์ทอดพระเนตรฝูงชนโดยรอบอีก, และทรงเห็นพวกเขาน้ำตาไหล, และได้เพ่งดูพระองค์ราวกับว่าจะทูลขอให้พระองค์คงอยู่กับพวกเขาอีกสักเล็กน้อย.
- ๖ และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า : ดูเถิด, อุทธของเราเต็มไปด้วยความสงสารต่อพวกเจ้า.
- ๗ เจ้ามีผู้ใดที่เจ็บป่วยในบรรดาพวกเจ้าไหม ? จงนำเขามาที่นี่. พวกเจ้ามีคนใดที่เป็นง่อย, หรือตาบอด, หรือขาเสีย, หรือพิการ, หรือเป็นโรคเรื้อน, หรือที่ผอมแห้ง, หรือที่หูหนวก, หรือที่รับทุกข์ด้วยประการใด ๆ ไหม ? จงนำพวกเขามาที่นี่และเราจะรักษาพวกเขา, เพราะเรามีความสงสารเจ้า; อุทธของเราเต็มไปด้วยความเมตตา.
- ๘ เพราะเราเห็นว่าเจ้าปรารถนาจะให้เราแสดงแก่เจ้าว่าเราทำอะไรให้พี่น้องของเจ้าที่เยรูซาเล็ม, เพราะเราเห็นว่าศรัทธาของเจ้าเพียงพอที่เราจะรักษาเจ้า.

3 Nephi 17

Behold, now it came to pass that when Jesus had spoken these words he looked round about again on the multitude, and he said unto them: Behold, my time is at hand.

I perceive that ye are weak, that ye cannot understand all my words which I am commanded of the Father to speak unto you at this time.

Therefore, go ye unto your homes, and ponder upon the things which I have said, and ask of the Father, in my name, that ye may understand, and prepare your minds for the morrow, and I come unto you again.

But now I go unto the Father, and also to show myself unto the lost tribes of Israel, for they are not lost unto the Father, for he knoweth whither he hath taken them.

And it came to pass that when Jesus had thus spoken, he cast his eyes round about again on the multitude, and beheld they were in tears, and did look steadfastly upon him as if they would ask him to tarry a little longer with them.

And he said unto them: Behold, my bowels are filled with compassion towards you.

Have ye any that are sick among you? Bring them hither. Have ye any that are lame, or blind, or halt, or maimed, or leprous, or that are withered, or that are deaf, or that are afflicted in any manner? Bring them hither and I will heal them, for I have compassion upon you; my bowels are filled with mercy.

For I perceive that ye desire that I should show unto you what I have done unto your brethren at Jerusalem, for I see that your faith is sufficient that I should heal you.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระองค์รับสั่งดังนี้แล้ว, ผู้คนทั้งหมด, ได้พร้อมใจกัน, ออกไปพร้อมด้วยคนเจ็บป่วยของพวกเขาและคนมีทุกข์ของพวกเขา, และคนเป็นนอญของพวกเขา, พร้อมด้วยคนตาบอดของพวกเขา, และพร้อมด้วยคนใบ้ของพวกเขา, และพร้อมด้วยคนทั้งหมดที่มีทุกข์อย่างใดอย่างหนึ่ง; และพระองค์ทรงรักษาเขาทุกคนเมื่อนำพวกเขาออกมาเฝ้าพระองค์.

๑๐ และพวกเขาทั้งหลายทั้งปวง, ทั้งพวกที่ได้รับการรักษาและผู้ที่ยังไม่สมบูรณ์, น้อมกายลงแทบพระบาท, และนมัสการพระองค์; และมากเท่าที่มาจากที่ใด, แม้ว่าผู้คนก็ได้จูบพระบาทของพระองค์, ถึงขนาดที่พวกเขาอาบพระบาทด้วยน้ำตาของพวกเขา.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์ทรงบัญชาให้นำเด็กเล็ก ๆ ของพวกเขามา.

๑๒ ดังนั้นพวกเขานำเด็กเล็ก ๆ ของพวกเขามาวางบนพื้นดินรอบ ๆ พระองค์, และพระเยซูทรงยืนอยู่ตรงกลาง; และฝูงชนเปิดทางให้คนนำเด็กทั้งหมดมาถึงพระองค์.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อนำเด็กทั้งหมดมาแล้ว, และพระเยซูทรงยืนอยู่ตรงกลาง, พระองค์ทรงสั่งให้ฝูงชนคุกเข่าลงกับพื้นดิน.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาคุกเข่าลงกับพื้นดิน, พระเยซูทรงคร่ำครวญในพระทัย, และตรัสว่า : พระบิดา, ข้าพระองค์ยุ่งยากใจเพราะความชั่วร้ายของผู้คนของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๑๕ และเมื่อพระองค์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, พระองค์เองทรงคุกเข่าลงกับพื้นดินด้วย; และดูเถิดพระองค์ทรงสวดอ้อนวอนถึงพระบิดา, และเรื่องที่พระองค์ทรงสวดอ้อนวอนไม่อาจจะเขียนไว้ได้, และฝูงชนที่ได้ยินพระองค์เป็นพยาน.

๑๖ และพวกเขาจึงเป็นพยานตามวิธีนี้ : ดวงตาไม่เคยเห็น, ทั้งหูไม่เคยได้ยิน, เรื่องสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์เช่นนั้นมาก่อน, เมื่อเราเห็นและได้ยินพระเยซูรับสั่งกับพระบิดา;

๑๗ และไม่มีลิ้นใดจะพูดได้, ทั้งไม่มีผู้ใดจะเขียนไว้ได้, ทั้งใจมนุษย์เข้าใจเรื่องสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์เช่นนั้นไม่ได้เมื่อเราทั้งเห็นและได้ยินพระเยซูรับสั่ง; และไม่มีใครเข้าใจถึงปิตีซึ่งเต็มจิตวิญญาณเราในเวลาที่เราได้ยินพระองค์ทรงสวดอ้อนวอนถึงพระบิดาเพื่อเรา.

And it came to pass that when he had thus spoken, all the multitude, with one accord, did go forth with their sick and their afflicted, and their lame, and with their blind, and with their dumb, and with all them that were afflicted in any manner; and he did heal them every one as they were brought forth unto him.

And they did all, both they who had been healed and they who were whole, bow down at his feet, and did worship him; and as many as could come for the multitude did kiss his feet, insomuch that they did bathe his feet with their tears.

And it came to pass that he commanded that their little children should be brought.

So they brought their little children and set them down upon the ground round about him, and Jesus stood in the midst; and the multitude gave way till they had all been brought unto him.

And it came to pass that when they had all been brought, and Jesus stood in the midst, he commanded the multitude that they should kneel down upon the ground.

And it came to pass that when they had knelt upon the ground, Jesus groaned within himself, and said: Father, I am troubled because of the wickedness of the people of the house of Israel.

And when he had said these words, he himself also knelt upon the earth; and behold he prayed unto the Father, and the things which he prayed cannot be written, and the multitude did bear record who heard him.

And after this manner do they bear record: The eye hath never seen, neither hath the ear heard, before, so great and marvelous things as we saw and heard Jesus speak unto the Father;

And no tongue can speak, neither can there be written by any man, neither can the hearts of men conceive so great and marvelous things as we both saw and heard Jesus speak; and no one can conceive of the joy which filled our souls at the time we heard him pray for us unto the Father.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูทรงยุติการสวดอ้อนวอนถึงพระบิดาแล้ว, พระองค์ทรงลุกขึ้น; แต่ปิติของฝูงชนใหญ่หลวงจนพวกเขาหมดกำลัง.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเยซูรับสั่งกับพวกเขา, และทรงบอกให้พวกเขาลุกขึ้น.

๒๐ และพวกเขาลุกขึ้นจากพื้นดิน, และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า : เจ้าจงเป็นสุขเพราะศรัทธาของเจ้า. และบัดนี้ดูเถิด, ปิติของเราเต็มเปี่ยม.

๒๑ และเมื่อพระองค์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, พระองค์ทรงก้มแสง, และฝูงชนเป็นพยานเรื่องนี้, และพระองค์ทรงพาเด็กเล็ก ๆ ของพวกเขามา, ทีละคน, และประทานพรให้พวกเขา, และทรงสวดอ้อนวอนถึงพระบิดาเพื่อพวกเขา.

๒๒ และเมื่อพระองค์ทรงทำสิ่งนี้แล้วพระองค์ทรงก้มแสงอีก;

๒๓ และพระองค์รับสั่งกับฝูงชน, และตรัสกับพวกเขาว่า : จงดูเด็กเล็ก ๆ ของเจ้า.

๒๔ และเมื่อพวกเขามองไปเพื่อจะดู พวกเขาทอดสายตาไปทางฟ้าสวรรค์, และพวกเขาเห็นฟ้าสวรรค์เปิด, และพวกเขาเห็นเทพพากันลงมาจากสวรรค์ ประหนึ่งว่าอยู่ท่ามกลางไฟ; และพวกเขาเพลงมาห้อมล้อมเด็กเล็ก ๆ เหล่านั้น, และไฟล้อมรอบพวกเขา; และเทพปฏิบัติต่อพวกเขา.

๒๕ และฝูงชนเห็นและได้ยินและเป็นพยาน; และพวกเขารู้ว่าประจักษ์พยานของพวกเขาจริงเพราะพวกเขาทั้งหมดเห็นและได้ยิน, ทุกคนด้วยตนเอง; และพวกเขามีจำนวนประมาณสองพันห้าร้อยคน; และพวกเขาประกอบด้วยทั้งชาย, หญิง, และเด็ก.

And it came to pass that when Jesus had made an end of praying unto the Father, he arose; but so great was the joy of the multitude that they were overcome.

And it came to pass that Jesus spake unto them, and bade them arise.

And they arose from the earth, and he said unto them: Blessed are ye because of your faith. And now behold, my joy is full.

And when he had said these words, he wept, and the multitude bare record of it, and he took their little children, one by one, and blessed them, and prayed unto the Father for them.

And when he had done this he wept again;

And he spake unto the multitude, and said unto them: Behold your little ones.

And as they looked to behold they cast their eyes towards heaven, and they saw the heavens open, and they saw angels descending out of heaven as it were in the midst of fire; and they came down and encircled those little ones about, and they were encircled about with fire; and the angels did minister unto them.

And the multitude did see and hear and bear record; and they know that their record is true for they all of them did see and hear, every man for himself; and they were in number about two thousand and five hundred souls; and they did consist of men, women, and children.

๓ นิไฟ ๑๘

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเยซูทรงสั่ง
สานุศิษย์ของพระองค์ให้พวกท่านนำขนมปังและเหล้า
องุ่นจำนวนหนึ่งมาถวายพระองค์.
- ๒ และขณะที่พวกท่านออกไปหาขนมปังและเหล้า
องุ่น, พระองค์ทรงสั่งฝูงชนให้พวกท่านนั่งลงบนพื้นดิน.
- ๓ และเมื่อสานุศิษย์กลับมาด้วยขนมปังและเหล้า
องุ่น, พระองค์ทรงหยิบขนมปังมาหักและทรงอวยพร;
และพระองค์ประทานให้สานุศิษย์และทรงสั่งให้พวก
ท่านกิน.
- ๔ และเมื่อพวกท่านกินและอิ่มแล้ว, พระองค์ทรงสั่ง
ให้พวกท่านให้แก่ฝูงชน.
- ๕ และเมื่อฝูงชนกินและอิ่มแล้ว, พระองค์รับสั่งกับ
สานุศิษย์ว่า : ดูเถิดจะมีคนหนึ่ง ในบรรดาพวกเจ้าที่จะ
ได้รับแต่งตั้ง, และเราจะให้อำนาจแก่เขาเพื่อหัก
ขนมปังและอวยพรมันและให้มันแก่ผู้คนของ
ศาสนจักรของเรา, แก่คนทั้งปวงผู้ที่เชื่อและรับบัพติศ
มาในนามของเรา.
- ๖ และสิ่งนี้เจ้าจงถือปฏิบัติเสมอ, แม้ดังที่เราทำ, แม้
ดังที่เราหักขนมปังและอวยพรมันและให้มันแก่เจ้า.
- ๗ และสิ่งนี้เจ้าจงทำในความระลึกถึงกายของเรา, ซึ่ง
เราแสดงให้เห็น. และมันจะเป็นประจักษ์พยานต่อ
พระบิดาว่าเจ้าระลึกถึงเราตลอดเวลา. และหากเจ้า
ระลึกถึงเราตลอดเวลาเจ้าจะมีพระวิญญาณของเรา
อยู่กับเจ้า.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระองค์ตรัส
ถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, พระองค์ทรงสั่งสานุศิษย์ของ
พระองค์ให้พวกท่านรับเหล้าองุ่นจากถ้วยไปและดื่ม
มัน, และให้พวกท่านให้แก่ฝูงชนด้วยเพื่อพวกเขาจะ
ดื่มมัน.
- ๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านทำตามนั้น,
และดื่มมันและอิ่ม; และพวกท่านให้แก่ฝูงชน, และ
พวกเขาดื่ม, และพวกเขาก็อิ่ม.
- ๑๐ และเมื่อสานุศิษย์ทำสิ่งนี้แล้ว, พระเยซูตรัสกับพวก
ท่านว่า : เจ้าเป็นสุขแล้วเพราะสิ่งนี้ซึ่งเจ้าทำไป, เพราะ
นี่เป็นการทำให้บัญญัติของเราสมบูรณ์, และนี่เป็น
พยานต่อพระบิดาว่าเจ้าเต็มใจปฏิบัติสิ่งที่เราสั่งเจ้า.

3 Nephi 18

And it came to pass that Jesus commanded his disci-
ples that they should bring forth some bread and
wine unto him.

And while they were gone for bread and wine, he
commanded the multitude that they should sit them-
selves down upon the earth.

And when the disciples had come with bread and
wine, he took of the bread and brake and blessed it;
and he gave unto the disciples and commanded that
they should eat.

And when they had eaten and were filled, he com-
manded that they should give unto the multitude.

And when the multitude had eaten and were
filled, he said unto the disciples: Behold there shall
one be ordained among you, and to him will I give
power that he shall break bread and bless it and give
it unto the people of my church, unto all those who
shall believe and be baptized in my name.

And this shall ye always observe to do, even as I
have done, even as I have broken bread and blessed
it and given it unto you.

And this shall ye do in remembrance of my body,
which I have shown unto you. And it shall be a testi-
mony unto the Father that ye do always remember
me. And if ye do always remember me ye shall have
my Spirit to be with you.

And it came to pass that when he said these words,
he commanded his disciples that they should take of
the wine of the cup and drink of it, and that they
should also give unto the multitude that they might
drink of it.

And it came to pass that they did so, and did drink
of it and were filled; and they gave unto the multi-
tude, and they did drink, and they were filled.

And when the disciples had done this, Jesus said
unto them: Blessed are ye for this thing which ye
have done, for this is fulfilling my commandments,
and this doth witness unto the Father that ye are will-
ing to do that which I have commanded you.

- ๑๑ และสิ่งนี้เจ้าจงปฏิบัติเสมอแก่คนที่กลับใจและรับ
บัพติศมาในนามของเรา; และเจ้าจงทำด้วยความ
ระลึกถึงโลหิตของเรา, ซึ่งเราหลั่งเพื่อเจ้า, เพื่อเจ้าจะ
เป็นพยานต่อพระบิดาว่าเจ้าระลึกถึงเราตลอดเวลา.
และหากเจ้าระลึกถึงเราตลอดเวลาเจ้าจะมีพระ
วิญญาณของเราอยู่กับเจ้า.
- ๑๒ และเราให้บัญญัติแก่เจ้าว่าเจ้าจงทำสิ่งเหล่านี้. และ
หากเจ้าทำสิ่งเหล่านี้เสมอเจ้าย่อมเป็นสุข, เพราะเจ้า
สร้างอยู่บนศิลาของเรา.
- ๑๓ แต่ผู้ใดในบรรดาพวกเจ้าจะทำมากหรือน้อยไปกว่า
นี้ย่อมไม่ได้สร้างอยู่บนศิลาของเรา, แต่สร้างอยู่บน
รากฐานทราย; และเมื่อฝนลงมา, และน้ำท่วม, และ
ลมพัด, กระหน่ำมาที่พวกเขา, พวกเขาจะล้ม, และ
ประตูแห่งนรกเปิดพร้อมที่จะรับพวกเขา.
- ๑๔ ฉะนั้นเจ้าย่อมเป็นสุขหากเจ้ารักษานิติบัญญัติของเรา,
ซึ่งพระบิดาทรงบัญชาเราว่าเราควรให้แก่เจ้า.
- ๑๕ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, เจ้า
ต้องเฝ้าดูและสวดอ้อนวอนเสมอ, เกลือกมารจะ
ล่อลวงเจ้า, และเขาจะนำเจ้าไปเป็นเชลย.
- ๑๖ และดังที่เราสวดอ้อนวอนอยู่ในบรรดาพวกเจ้าแม่
เช่นนั้นเจ้าจงสวดอ้อนวอนในศาสนจักรของเรา, ใน
บรรดาผู้คนของเราซึ่งกลับใจและรับบัพติศมาในนาม
ของเรา. ดูเถิดเราคือแสงสว่าง; เราทำตัวอย่างไว้ให้
เจ้า.
- ๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูรับสั่ง
ถ้อยคำเหล่านี้กับสานุศิษย์ของพระองค์แล้ว, พระองค์
ทรงหันไปหาฝูงชนอีกและตรัสกับพวกเขาว่า :
- ๑๘ ดูเถิด, ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า,
เจ้าต้องเฝ้าดูและสวดอ้อนวอนเสมอเกลือกเจ้าจะ
เข้าไปสู่การล่อลวง; เพราะซาตานปรารถนาจะได้เจ้า,
เพื่อเขาจะฟัดเจ้าดังข้าวสาลี.
- ๑๙ ฉะนั้นเจ้าต้องสวดอ้อนวอนถึงพระบิดาเสมอในนาม
ของเรา;
- ๒๐ และอะไรก็ตามที่เจ้าจะทูลขอพระบิดาในนามของ
เรา, ซึ่งถูกต้อง, โดยเชื่อว่าเจ้าจะได้รับ, ดูเถิดพระองค์
จะประทานให้เจ้า.
- ๒๑ จงสวดอ้อนวอนในครอบครัวของเจ้าถึงพระบิดา, ใน
นามของเราเสมอ, เพื่อภรรยาและลูก ๆ ของเจ้าจะได้
รับพร.

And this shall ye always do to those who repent
and are baptized in my name; and ye shall do it in re-
membrance of my blood, which I have shed for you,
that ye may witness unto the Father that ye do always
remember me. And if ye do always remember me ye
shall have my Spirit to be with you.

And I give unto you a commandment that ye shall
do these things. And if ye shall always do these
things blessed are ye, for ye are built upon my rock.

But whoso among you shall do more or less than
these are not built upon my rock, but are built upon
a sandy foundation; and when the rain descends,
and the floods come, and the winds blow, and beat
upon them, they shall fall, and the gates of hell are
ready open to receive them.

Therefore blessed are ye if ye shall keep my com-
mandments, which the Father hath commanded me
that I should give unto you.

Verily, verily, I say unto you, ye must watch and
pray always, lest ye be tempted by the devil, and ye
be led away captive by him.

And as I have prayed among you even so shall ye
pray in my church, among my people who do repent
and are baptized in my name. Behold I am the light;
I have set an example for you.

And it came to pass that when Jesus had spoken
these words unto his disciples, he turned again unto
the multitude and said unto them:

Behold, verily, verily, I say unto you, ye must
watch and pray always lest ye enter into temptation;
for Satan desireth to have you, that he may sift you as
wheat.

Therefore ye must always pray unto the Father in
my name;

And whatsoever ye shall ask the Father in my
name, which is right, believing that ye shall receive,
behold it shall be given unto you.

Pray in your families unto the Father, always in
my name, that your wives and your children may be
blessed.

๒๒ และดูเถิด, เจ้าจงประชุมกันบ่อย ๆ; และเจ้าจะไม่ห้ามผู้ใดจากการเข้ามาหาเจ้าเมื่อเจ้าจะประชุมกัน, แต่จงปล่อยพวกเขาให้เข้ามาหาเจ้าและไม่ห้ามพวกเขา;

๒๓ แต่เจ้าจงสวดอ้อนวอนเพื่อพวกเขา, และจะไม่ขับไล่พวกเขาออกไป; และหากเป็นไปได้ว่าพวกเขามาหาเจ้าบ่อยเจ้าจงสวดอ้อนวอนถึงพระบิดาเพื่อพวกเขา, ในนามของเรา.

๒๔ ฉะนั้น, จงชูแสงสว่างของเจ้าขึ้นเพื่อมันจะส่องโลก. ดูเถิดเราเป็นแสงสว่างซึ่งเจ้าจะชูขึ้น—ซึ่งเจ้าเห็นเราทำ. ดูเถิดเจ้าเห็นเราสวดอ้อนวอนพระบิดา, และเจ้าเห็นแล้วทุกคน.

๒๕ และเจ้าเห็นว่าเราสั่งว่าไม่ให้ผู้ใดในพวกเจ้าจากไป, แต่ที่จริงแล้วสั่งให้เจ้ามาหาเรา, เพื่อเจ้าจะสัมผัสและเห็น; แม้เช่นนั้นเจ้าจงปฏิบัติต่อโลก; และผู้ใดก็ตามที่ฝ่าฝืนบัญญัตินี้ยอมให้ตนถูกชักนำไปสู่การล่อลวง.

๒๖ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูคริสต์รับสั่งถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, พระองค์ทรงเหลียวดูสาวกศิษย์ที่พระองค์ทรงเลือกไว้อีก, และตรัสกับพวกท่านว่า :

๒๗ ดูเถิดตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, เราให้บัญญัติอีกข้อหนึ่งแก่เจ้า, และจากนั้นเราจะต้องไปเฝ้าพระบิดาของเราเพื่อเราจะทำให้บัญญัติข้ออื่น ๆ ที่พระองค์ประทานให้เราสมบูรณ์.

๒๘ และบัดนี้ดูเถิด, นี่คือนิติบัญญัติที่เราให้แก่เจ้า, คือเจ้าโดยที่รู้จะไม่ปล่อยให้ผู้ใดรับส่วนเนื้อหนังและโลหิตของเราโดยไม่มีค่าควร, เมื่อเจ้าปฏิบัติมัน;

๒๙ เพราะผู้ใดกินและดื่มเนื้อหนังและโลหิตของเราโดยไม่มีค่าควรย่อมกินและดื่มความอัปมงคลเข้าไปสู่จิตวิญญาณของเขา; ฉะนั้นหากเจ้ารู้ว่าคนใดไม่มีค่าควรที่จะกินและดื่มเนื้อหนังและโลหิตของเราเจ้าจงห้ามเขา.

๓๐ กระนั้นก็ตาม, เจ้าจะไม่ขับเขาออกจากในบรรดาพวกเจ้า, แต่เจ้าจะปฏิบัติต่อเขาและสวดอ้อนวอนพระบิดาเพื่อเขา, ในนามของเรา; และหากเป็นไปได้ว่าเขากลับใจและรับบัพติศมาในนามของเรา, เมื่อนั้นเจ้าจงรับเขา, และปฏิบัติเนื้อหนังและโลหิตของเราให้แก่เขา.

And behold, ye shall meet together oft; and ye shall not forbid any man from coming unto you when ye shall meet together, but suffer them that they may come unto you and forbid them not;

But ye shall pray for them, and shall not cast them out; and if it so be that they come unto you oft ye shall pray for them unto the Father, in my name.

Therefore, hold up your light that it may shine unto the world. Behold I am the light which ye shall hold up—that which ye have seen me do. Behold ye see that I have prayed unto the Father, and ye all have witnessed.

And ye see that I have commanded that none of you should go away, but rather have commanded that ye should come unto me, that ye might feel and see; even so shall ye do unto the world; and whosoever breaketh this commandment suffereth himself to be led into temptation.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words, he turned his eyes again upon the disciples whom he had chosen, and said unto them:

Behold verily, verily, I say unto you, I give unto you another commandment, and then I must go unto my Father that I may fulfil other commandments which he hath given me.

And now behold, this is the commandment which I give unto you, that ye shall not suffer any one knowingly to partake of my flesh and blood unworthily, when ye shall minister it;

For whoso eateth and drinketh my flesh and blood unworthily eateth and drinketh damnation to his soul; therefore if ye know that a man is unworthy to eat and drink of my flesh and blood ye shall forbid him.

Nevertheless, ye shall not cast him out from among you, but ye shall minister unto him and shall pray for him unto the Father, in my name; and if it so be that he repenteth and is baptized in my name, then shall ye receive him, and shall minister unto him of my flesh and blood.

๓๑ แต่หากเขาไม่กลับใจเราจะไม่นับเขาอยู่ในบรรดา
ผู้คนของเรา, เพื่อเขาจะไม่ทำลายผู้คนของเรา, เพราะ
ดูเถิดเรารู้จักแกะของเรา, และนับพวกเขาไว้แล้ว.

๓๒ กระนั้นก็ตาม, เจ้าจะไม่ขับเขาออกจากบรรดาธรรม
ศาลาของเจ้า, หรือสถานนมัสการของเจ้า, เพราะแก่
คนเช่นนั้นเจ้าจงปฏิบัติต่อไป; เพราะเจ้าหาไม่รู้ไม่ว่าเพื่อ
พวกเขาจะกลับมาและกลับใจ, และมาหาเราด้วย
ความตั้งใจเด็ดเดี่ยว, และเราจะรักษาพวกเขา; และ
เจ้าจะเป็นวิถีทางแห่งการนำความรอดมาสู่พวกเขา.

๓๓ ฉะนั้น, จงรักษาคำพูดเหล่านี้ซึ่งเราสั่งเจ้าเพื่อเจ้า
จะไม่มาอยู่ภายใต้การกล่าวโทษ; เพราะวิบัติแก่เขาผู้ที่
พระบิดาทรงกล่าวโทษ.

๓๔ และเราให้บัญญัติเหล่านี้แก่เจ้าเพราะการโต้เถียง
ซึ่งมีในบรรดาพวกเจ้า. และเจ้าจงเป็นสุขหากเจ้าไม่มี
การโต้เถียงในบรรดาพวกเจ้า.

๓๕ และบัดนี้เราจะไปเฝ้าพระบิดา, เพราะสมควรที่เรา
จะไปเฝ้าพระบิดาเพื่อเห็นแก่เจ้า.

๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูทรงยุติ
การกล่าวถ้อยเหล่านี้แล้ว, พระองค์ทรงสัมผัส
สานุศิษย์ที่พระองค์ทรงเลือกไว้ด้วยพระหัตถ์, ทีละคน,
แม้จนทรงสัมผัสพวกท่านครบทุกคน, และรับสั่งกับ
พวกท่านขณะที่ทรงสัมผัสพวกท่าน.

๓๗ และฝูงชนไม่ได้ยินดำรัสที่พระองค์รับสั่ง, ฉะนั้น
พวกเขาไม่ได้เป็นพยาน; แต่สานุศิษย์เป็นพยานว่า
พระองค์ประทานอำนาจให้พวกท่านที่จะให้พระ
วิญญาณบริสุทธิ์. และข้าพเจ้าจะแสดงแก่ท่านต่อไปนี้
ว่าบันทึกนี้จริง.

๓๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูทรง
สัมผัสพวกท่านทุกคนแล้ว, มีเมฆมาบังฝูงชนจนพวก
เขาไม่อาจมองเห็นพระเยซูได้.

๓๙ และขณะที่พวกเขาถูกบังอยู่นั้นพระองค์ทรงจาก
พวกเขาไป, และเสด็จขึ้นสวรรค์. และสานุศิษย์เห็น
และเป็นพยานว่าพระองค์เสด็จขึ้นสวรรค์อีก.

But if he repent not he shall not be numbered
among my people, that he may not destroy my peo-
ple, for behold I know my sheep, and they are num-
bered.

Nevertheless, ye shall not cast him out of your syn-
agogues, or your places of worship, for unto such
shall ye continue to minister; for ye know not but
what they will return and repent, and come unto me
with full purpose of heart, and I shall heal them; and
ye shall be the means of bringing salvation unto
them.

Therefore, keep these sayings which I have com-
manded you that ye come not under condemnation;
for wo unto him whom the Father condemneth.

And I give you these commandments because of
the disputations which have been among you. And
blessed are ye if ye have no disputations among you.

And now I go unto the Father, because it is expedi-
ent that I should go unto the Father for your sakes.

And it came to pass that when Jesus had made an
end of these sayings, he touched with his hand the
disciples whom he had chosen, one by one, even un-
til he had touched them all, and spake unto them as
he touched them.

And the multitude heard not the words which he
spake, therefore they did not bear record; but the
disciples bare record that he gave them power to give
the Holy Ghost. And I will show unto you hereafter
that this record is true.

And it came to pass that when Jesus had touched
them all, there came a cloud and overshadowed the
multitude that they could not see Jesus.

And while they were overshadowed he departed
from them, and ascended into heaven. And the disci-
ples saw and did bear record that he ascended again
into heaven.

๓ นิไฟ ๑๙

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นสวรรค์แล้ว, ผู้ชนแยกย้ายกันไป, และทุกคนพาภรรยาและลูก ๆ ของตนกลับไปบ้านของตนเอง.
- ๒ และมีเสียงพูดกันทั่วไปในบรรดาผู้คนโดยทันที, ก่อนจะมีมืดค่ำ, ว่าผู้ชนเห็นพระเยซู, และว่าพระองค์ทรงปฏิบัติต่อคนเหล่านั้น, และว่าพระองค์จะทรงแสดงองค์แก่ผู้ชนในวันพรุ่ง.
- ๓ แท้จริงแล้ว, และแม้ตลอดคืนมีเสียงพูดกันทั่วไปเกี่ยวกับพระเยซู; และพวกเขาส่งข่าวไปยังผู้คนจนมีคนเป็นอันมาก, แท้จริงแล้ว, จำนวนมากมายยิ่ง, ได้ทำงานอย่างหนักยิ่งตลอดคืนนั้น, เพื่อในวันพรุ่งพวกเขาจะได้อยู่ในสถานที่ซึ่งพระเยซูจะทรงแสดงองค์ต่อผู้ชน.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในวันพรุ่ง, เมื่อผู้ชนมารวมกัน, ดูเถิด, นิไฟและน้องชายท่านซึ่งท่านทำให้อุทิศจากบรรดาคนตาย, ซึ่งมีชื่อว่าทิโมธี, และบุตรของท่าน, ซึ่งมีชื่อว่าโจนัสด้วย, และแมธโธไน, และแมธโธไนฮาร์, น้องชายของเขา, และคูเมน, และคูเมนอนไฮ, และเจราไมยา, และเชมมอน, และโจนัส, และเซเดไคยา, และไอเซยา—เหล่านี้คือชื่อของสานุศิษย์ที่พระเยซูทรงเลือก—และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาออกไปยืนท่ามกลางผู้ชน.
- ๕ และดูเถิด, ผู้ชนมีมากมายจนพวกเขาให้แยกกันออกเป็นสิบสองกลุ่ม.
- ๖ และคนทั้งสิบสองสอนผู้ชน; และดูเถิด, พวกเขาทำให้ผู้ชนคุกเข่าลงบนพื้นแผ่นดิน, และสวดอ้อนวอนต่อพระบิดาในพระนามของพระเยซู.
- ๗ และสานุศิษย์สวดอ้อนวอนถึงพระบิดาในพระนามของพระเยซูด้วย. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ พวกเขาลุกขึ้นและปฏิบัติต่อผู้คน.
- ๘ และเมื่อพวกเขาสอนถ้อยคำเดียวกับที่พระเยซูรับสั่ง—โดยไม่ผิดจากพระดำรัสที่พระเยซูรับสั่ง—ดูเถิด, พวกเขาคุกเข่าลงอีกและสวดอ้อนวอนพระบิดาในพระนามของพระเยซู.

3 Nephi 19

And now it came to pass that when Jesus had ascended into heaven, the multitude did disperse, and every man did take his wife and his children and did return to his own home.

And it was noised abroad among the people immediately, before it was yet dark, that the multitude had seen Jesus, and that he had ministered unto them, and that he would also show himself on the morrow unto the multitude.

Yea, and even all the night it was noised abroad concerning Jesus; and insomuch did they send forth unto the people that there were many, yea, an exceedingly great number, did labor exceedingly all that night, that they might be on the morrow in the place where Jesus should show himself unto the multitude.

And it came to pass that on the morrow, when the multitude was gathered together, behold, Nephi and his brother whom he had raised from the dead, whose name was Timothy, and also his son, whose name was Jonas, and also Mathoni, and Mathonihah, his brother, and Kumen, and Kumenonhi, and Jeremiah, and Shemnon, and Jonas, and Zedekiah, and Isaiah—now these were the names of the disciples whom Jesus had chosen—and it came to pass that they went forth and stood in the midst of the multitude.

And behold, the multitude was so great that they did cause that they should be separated into twelve bodies.

And the twelve did teach the multitude; and behold, they did cause that the multitude should kneel down upon the face of the earth, and should pray unto the Father in the name of Jesus.

And the disciples did pray unto the Father also in the name of Jesus. And it came to pass that they arose and ministered unto the people.

And when they had ministered those same words which Jesus had spoken—nothing varying from the words which Jesus had spoken—behold, they knelt again and prayed to the Father in the name of Jesus.

๙ และพวกท่านสวดอ้อนวอนขอสิ่งซึ่งพวกท่าน
ปรารถนาที่สุด; และพวกท่านปรารถนาว่าจะได้รับพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ประทานมาให้พวกท่าน.

๑๐ และเมื่อพวกท่านสวดอ้อนวอนดังนี้แล้วพวกท่าน
จึงลงไปริมน้ำ, และฝูงชนตามพวกท่านไป.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไฟลงไปในน้ำและ
ได้รับบัพติศมา.

๑๒ และท่านขึ้นมาจากน้ำและเริ่มให้บัพติศมา. และ
ท่านให้บัพติศมาทุกคนที่พระเยซูทรงเลือกไว้.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อพวกท่านรับบัพติศ
มาแล้วทุกคนและขึ้นมาจากน้ำแล้ว, พระวิญญาณ
บริสุทธิ์เสด็จลงมาบนพวกท่าน, และพวกท่านเปี่ยมไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ.

๑๔ และดูเถิด, พวกท่านถูกล้อมไว้โดยรอบประหนึ่งว่า
ด้วยไฟ; และไฟนั้นลงมาจากฟ้าสวรรค์, และฝูงชน
เห็นสิ่งนี้, และเป็นพยาน; และเทพออกจากสวรรค์ลงมาปฏิบัติต่อพวกท่าน.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่เทพกำลัง
ปฏิบัติต่อสานุศิษย์อยู่นั้น, ดูเถิด, พระเยซูเสด็จมายืน
อยู่ตรงกลางและปฏิบัติต่อพวกท่าน.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์รับสั่งกับฝูง
ชน, และทรงสั่งพวกเขาให้คุกเข่าลงกับพื้นดิน, และให้
สานุศิษย์ของพระองค์คุกเข่าลงกับพื้นดินด้วย.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาคุกเข่า
ลงกับพื้นดินทุกคนแล้ว, พระองค์ทรงสั่งสานุศิษย์ของ
พระองค์ให้พวกท่านสวดอ้อนวอน.

๑๘ และดูเถิด, พวกท่านเริ่มสวดอ้อนวอน; และพวก
ท่านสวดอ้อนวอนต่อพระเยซู, โดยเรียกพระองค์ว่า
พระเจ้าของพวกท่านและพระผู้เป็นเจ้าของพวกท่าน.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเยซูเสด็จออกไป
จากท่ามกลางพวกท่าน, และเสด็จไปทางพวกท่าน
เล็กน้อยและทรงโน้มพระวรกายอยู่กับพื้นดิน, และ
พระองค์ตรัส :

๒๐ พระบิดา, ข้าพระองค์ขอบพระทัยที่ประทานพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ให้คนเหล่านี้ซึ่งข้าพระองค์เลือกไว้;
และเป็นเพราะความเชื่อของพวกเขาคือในข้าพระองค์ที่
ข้าพระองค์เลือกพวกเขาออกมาจากโลก.

And they did pray for that which they most de-
sired; and they desired that the Holy Ghost should be
given unto them.

And when they had thus prayed they went down
unto the water's edge, and the multitude followed
them.

And it came to pass that Nephi went down into the
water and was baptized.

And he came up out of the water and began to bap-
tize. And he baptized all those whom Jesus had cho-
sen.

And it came to pass when they were all baptized
and had come up out of the water, the Holy Ghost
did fall upon them, and they were filled with the
Holy Ghost and with fire.

And behold, they were encircled about as if it were
by fire; and it came down from heaven, and the mul-
titude did witness it, and did bear record; and angels
did come down out of heaven and did minister unto
them.

And it came to pass that while the angels were
ministering unto the disciples, behold, Jesus came
and stood in the midst and ministered unto them.

And it came to pass that he spake unto the multi-
tude, and commanded them that they should kneel
down again upon the earth, and also that his disci-
ples should kneel down upon the earth.

And it came to pass that when they had all knelt
down upon the earth, he commanded his disciples
that they should pray.

And behold, they began to pray; and they did pray
unto Jesus, calling him their Lord and their God.

And it came to pass that Jesus departed out of the
midst of them, and went a little way off from them
and bowed himself to the earth, and he said:

Father, I thank thee that thou hast given the Holy
Ghost unto these whom I have chosen; and it is be-
cause of their belief in me that I have chosen them
out of the world.

- ๒๑ พระบิดา, ข้าพระองค์สวดอ้อนวอนพระองค์ว่า
พระองค์จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ทุกคนที่
เชื่อในถ้อยคำของพวกเขา.
- ๒๒ พระบิดา, พระองค์ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้
พวกเขาเพราะพวกเขาเชื่อในข้าพระองค์; และ
พระองค์ทรงเห็นว่าพวกเขาเชื่อในข้าพระองค์เพราะ
พระองค์ทรงได้ยินพวกเขา, และพวกเขาสวดอ้อนวอน
ข้าพระองค์; และพวกเขาสวดอ้อนวอนข้าพระองค์
เพราะข้าพระองค์อยู่กับพวกเขา.
- ๒๓ และบัดนี้พระบิดา, ข้าพระองค์สวดอ้อนวอน
พระองค์เพื่อพวกเขา, และเพื่อทุกคนที่จะเชื่อใน
ถ้อยคำของพวกเขา, เพื่อพวกเขาจะเชื่อในข้า
พระองค์, เพื่อข้าพระองค์จะอยู่กับพวกเขา, ดังที่
พระองค์, พระบิดาทรงสถิตอยู่กับข้าพระองค์, เพื่อเรา
จะเป็นหนึ่ง.
- ๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูทรงสวด
อ้อนวอนถึงพระบิดาดังนี้แล้ว, พระองค์เสด็จไปหา
สานุศิษย์ของพระองค์, และดูเถิด, พวกท่านยังคงสวด
อ้อนวอนต่อไป, โดยไม่หยุดสวดอ้อนวอนพระองค์;
และพวกท่านไม่ได้เพิ่มคำพูดขึ้นมาก, เพราะพวกท่าน
ได้รับมาแล้วว่าจะสวดอ้อนวอนอย่างไร, และพวกท่าน
เต็มไปด้วยความปรารถนา.
- ๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเยซูประทานพร
พวกท่านขณะที่พวกท่านสวดอ้อนวอนพระองค์; และสี
พระพักตร์ทรงยิ้มแย้มกับพวกท่าน, และความสว่าง
ของสีพระพักตร์ส่องมาที่พวกท่าน, และดูเถิดพวก
ท่านขาวดังสีพระพักตร์และฉลองพระองค์ของพระ
เยซูด้วย; และดูเถิดความขาวของมโนธรรมยิ่งกว่าความ
ขาวทั้งปวง; แท้จริงแล้ว, แม้ไม่มีสิ่งใดบนแผ่นดินโลก
ที่จะขาวได้เท่าความขาวนั้น.
- ๒๖ และพระเยซูตรัสกับพวกท่านว่า : จงสวดอ้อนวอน
ต่อไป; และพวกท่านไม่ได้หยุดสวดอ้อนวอน.
- ๒๗ และพระองค์ทรงหันพระปฤษฎางค์ไปจากพวกท่าน
อีก, และเสด็จไปห่างจากพวกท่านเล็กน้อยและทรง
โน้มพระวรกายอยู่กับพื้นดิน; และพระองค์ทรงสวด
อ้อนวอนต่อพระบิดาอีก, มีความว่า :

Father, I pray thee that thou wilt give the Holy
Ghost unto all them that shall believe in their words.

Father, thou hast given them the Holy Ghost be-
cause they believe in me; and thou seest that they be-
lieve in me because thou hearest them, and they pray
unto me; and they pray unto me because I am with
them.

And now Father, I pray unto thee for them, and
also for all those who shall believe on their words,
that they may believe in me, that I may be in them as
thou, Father, art in me, that we may be one.

And it came to pass that when Jesus had thus
prayed unto the Father, he came unto his disciples,
and behold, they did still continue, without ceasing,
to pray unto him; and they did not multiply many
words, for it was given unto them what they should
pray, and they were filled with desire.

And it came to pass that Jesus blessed them as they
did pray unto him; and his countenance did smile
upon them, and the light of his countenance did
shine upon them, and behold they were as white as
the countenance and also the garments of Jesus; and
behold the whiteness thereof did exceed all the
whiteness, yea, even there could be nothing upon
earth so white as the whiteness thereof.

And Jesus said unto them: Pray on; nevertheless
they did not cease to pray.

And he turned from them again, and went a little
way off and bowed himself to the earth; and he
prayed again unto the Father, saying:

- ๒๘ พระบิดา, ข้าพระองค์ขอบพระทัยพระองค์ที่ทรง
ทำให้คนที่ข้าพระองค์เลือกไว้บริสุทธิ์, เพราะศรัทธา
ของพวกเขา, และข้าพระองค์สวดอ้อนวอนเพื่อพวกเขา,
และเพื่อคนที่เชื่อในถ้อยคำของพวกเขาด้วย,
เพื่อจะทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ในข้าพระองค์, โดยผ่าน
ศรัทธาในถ้อยคำของพวกเขา, แม้ดังที่ทำให้พวกเขา
บริสุทธิ์ในข้าพระองค์.
- ๒๙ พระบิดา, ข้าพระองค์ไม่สวดอ้อนวอนเพื่อโลก, แต่
เพื่อคนที่พระองค์ประทานจากโลกให้ข้าพระองค์,
เพราะศรัทธาของพวกเขา, เพื่อจะทำให้พวกเขา
บริสุทธิ์ในข้าพระองค์, เพื่อข้าพระองค์จะอยู่กับพวกเขา
ดังที่พระองค์, พระบิดา, ทรงสถิตอยู่กับข้า
พระองค์, เพื่อเราจะเป็นหนึ่ง, เพื่อข้าพระองค์จะได้รับ
การสรรเสริญโดยผ่านพวกเขา.
- ๓๐ และเมื่อพระเยซูรับสั่งถ้อยคำเหล่านี้แล้วพระองค์
เสด็จมาหาสานุศิษย์ของพระองค์อีก; และดูเถิดพวกเขา
ทวนสวดอ้อนวอนอย่างแน่วแน่, ต่อพระองค์, โดยไม่
หยุด; และพระองค์ทรงยิ้มพระสรวลกับพวกเขาอีก;
และดูเถิดพวกเขาทวนขาว, แม้ดังพระเยซู.
- ๓๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์เสด็จออก
ห่างไปเล็กน้อยอีกและทรงสวดอ้อนวอนพระบิดา;
- ๓๒ และสิ้นพูดถ้อยคำที่พระองค์ทรงสวดอ้อนวอนไม่
ได้, ทั้งมนุษย์เขียนถ้อยคำที่พระองค์ทรงสวดอ้อนวอน
ไม่ได้.
- ๓๓ และฝูงชนได้ยินและเป็นพยาน; และใจพวกเขาเปิด
และพวกเขาเข้าใจถ้อยคำที่พระองค์ทรงสวดอ้อนวอน
ในใจพวกเขา.
- ๓๔ กระนั้นก็ตาม, ถ้อยคำซึ่งพระองค์ทรงสวดอ้อนวอน
สำคัญและน่าอัศจรรย์ยิ่งนักจนเขียนไว้ไม่ได้, ทั้ง
มนุษย์จะเอ่ยไม่ได้.
- ๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูทรงยุติ
การสวดอ้อนวอนแล้วพระองค์เสด็จมาหาสานุศิษย์
อีก, และตรัสกับพวกเขาว่า : ศรัทธามั่นคงเช่นนี้เรา
ไม่เคยเห็นในบรรดาชาวยิวทั้งปวง; ดังนั้นเราจึงแสดง
ปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้กับพวกเขาไม่ได้, เพราะ
ความกังขาของพวกเขา.
- ๓๖ ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, ไม่มีใครในพวกเขาที่
ได้เห็นสิ่งสำคัญยิ่งเช่นนี้ดังที่เจ้าเห็น; ทั้งพวกเขาไม่
ได้ยินเรื่องที่สำคัญยิ่งเช่นนี้ดังที่เจ้าได้ยิน.

Father, I thank thee that thou hast purified those
whom I have chosen, because of their faith, and I
pray for them, and also for them who shall believe
on their words, that they may be purified in me,
through faith on their words, even as they are puri-
fied in me.

Father, I pray not for the world, but for those
whom thou hast given me out of the world, because
of their faith, that they may be purified in me, that I
may be in them as thou, Father, art in me, that we
may be one, that I may be glorified in them.

And when Jesus had spoken these words he came
again unto his disciples; and behold they did pray
steadfastly, without ceasing, unto him; and he did
smile upon them again; and behold they were white,
even as Jesus.

And it came to pass that he went again a little way
off and prayed unto the Father;

And tongue cannot speak the words which he
prayed, neither can be written by man the words
which he prayed.

And the multitude did hear and do bear record;
and their hearts were open and they did understand
in their hearts the words which he prayed.

Nevertheless, so great and marvelous were the
words which he prayed that they cannot be written,
neither can they be uttered by man.

And it came to pass that when Jesus had made an
end of praying he came again to the disciples, and
said unto them: So great faith have I never seen
among all the Jews; wherefore I could not show unto
them so great miracles, because of their unbelief.

Verily I say unto you, there are none of them that
have seen so great things as ye have seen; neither
have they heard so great things as ye have heard.

๓ นิไฟ ๒๐

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์ทรงสั่งฝูงชนให้หยุดสวดอ้อนวอน, และสานุศิษย์ของพระองค์ด้วย. และพระองค์ทรงสั่งพวกเขาไม่ให้หยุดสวดอ้อนวอนในใจ.
- ๒ และพระองค์ทรงสั่งพวกเขาให้ลุกขึ้นยืน. และพวกเขาลุกขึ้นยืน.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์ทรงหักขนมปังอีกและทรงอวยพร, และให้สานุศิษย์กิน.
- ๔ และเมื่อพวกเขากินแล้วพระองค์ทรงสั่งพวกเขาให้หักขนมปัง, และให้แก่ฝูงชน.
- ๕ และเมื่อพวกเขากินให้ฝูงชนแล้วพระองค์ทรงให้เหล้าองุ่นพวกเขาดื่มด้วย, และทรงสั่งพวกเขาว่าพวกเขาก่อนควรให้แก่ฝูงชน.
- ๖ บัดนี้, ทั้งสานุศิษย์, และฝูงชน, ไม่ได้เอาขนมปัง, และเหล้าองุ่นมา;
- ๗ แต่พระองค์ทรงให้ขนมปังคนเหล่านั้นกินจริง ๆ, และให้เหล้าองุ่นดื่มด้วย.
- ๘ และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า : คนที่กินขนมปังนี้กินร่างกายเราเพื่อจิตวิญญาณเขา; และคนที่ดื่มเหล้าองุ่นนี้ดื่มโลหิตเราเพื่อจิตวิญญาณเขา; และจิตวิญญาณเขาจะไม่หิวหรือกระหาย, แต่จะอิ่ม.
- ๙ บัดนี้, เมื่อฝูงชนกินและดื่มกันทุกคนแล้ว, ดูกิจ, พวกเขาเปี่ยมไปด้วยพระวิญญาณ; และพวกเขาร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกัน, และน้อมสรรเสริญพระเยซู, ผู้ที่พวกเขาทั้งเห็นและได้ยิน.
- ๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาน้อมสรรเสริญพระเยซูกันทุกคนแล้ว, พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า : ดูกิจบัดนี้เราทำให้บัญญัติซึ่งพระบิดาทรงบัญชาเราเกี่ยวกับคนเหล่านี้ลุล่วง, ซึ่งเป็นพวกหนึ่งที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.
- ๑๑ เจ้าคงจำได้ว่าเราพูดกับเจ้า, และกล่าวว่าเมื่อถ้อยคำของอิสยาห์จะเกิดสัมฤทธิ์ผล—ดูเถิดมันมีเขียนไว้, เจ้ามีอยู่ต่อหน้าเจ้า, ฉะนั้นจงค้นคว้ามัน—

3 Nephi 20

And it came to pass that he commanded the multitude that they should cease to pray, and also his disciples. And he commanded them that they should not cease to pray in their hearts.

And he commanded them that they should arise and stand up upon their feet. And they arose up and stood upon their feet.

And it came to pass that he brake bread again and blessed it, and gave to the disciples to eat.

And when they had eaten he commanded them that they should break bread, and give unto the multitude.

And when they had given unto the multitude he also gave them wine to drink, and commanded them that they should give unto the multitude.

Now, there had been no bread, neither wine, brought by the disciples, neither by the multitude;

But he truly gave unto them bread to eat, and also wine to drink.

And he said unto them: He that eateth this bread eateth of my body to his soul; and he that drinketh of this wine drinketh of my blood to his soul; and his soul shall never hunger nor thirst, but shall be filled.

Now, when the multitude had all eaten and drunk, behold, they were filled with the Spirit; and they did cry out with one voice, and gave glory to Jesus, whom they both saw and heard.

And it came to pass that when they had all given glory unto Jesus, he said unto them: Behold now I finish the commandment which the Father hath commanded me concerning this people, who are a remnant of the house of Israel.

Ye remember that I spake unto you, and said that when the words of Isaiah should be fulfilled—behold they are written, ye have them before you, therefore search them—

๑๒ และตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, ว่าเมื่อมันเกิดสัมฤทธิ์ผลจึงเป็นการทำให้พันธสัญญา ซึ่งพระบิดาทรงทำไว้กับผู้คนของพระองค์สมบูรณ์, โอ้ เชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๑๓ และแล้วพวกที่เหลืออยู่, ซึ่งจะกระจัดกระจายกันอยู่ทั่วไปบนพื้นพิภพ, เราจะนำมารวมกันจากตะวันออก และจากตะวันตก, และจากทางใต้และจากทางเหนือ; และจะนำพวกเขามาสู่ความรู้เรื่องพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, ซึ่งทรงไถ่พวกเขา.

๑๔ และพระบิดาทรงบัญชาเราว่าให้เรามอบแผ่นดินนี้แก่เจ้า, เพื่อเป็นมรดกของเจ้า.

๑๕ และเรากล่าวแก่เจ้า, ว่าหากคนต่างชาติไม่กลับใจหลังจากพรที่พวกเขาจะได้รับ, หลังจากที่ทำให้ผู้คนของเรากระจัดกระจายไปแล้ว—

๑๖ เมื่อนั้นเจ้า, ผู้เป็นพวกหนึ่งที่เหลืออยู่แห่งเชื้อสายแห่งยาโคบ, จะออกไปในบรรดาคนเหล่านั้น; และเจ้าจะอยู่ท่ามกลางพวกเขาซึ่งมีเป็นอันมาก; และเจ้าจะอยู่ในบรรดาพวกเขาดังสิงห์อยู่ท่ามกลางฝูงสัตว์ในป่า, และดังสิงห์หนุ่มอยู่ท่ามกลางฝูงแกะ, ซึ่ง, หากมันเข้าไปก็จะทั้งเหยียบย่ำและฉีกเป็นชิ้น ๆ, และไม่มีใครจะปลดปล่อยได้.

๑๗ มือเจ้าจะยกอยู่เหนือปฏิปักษ์ของเจ้า, และศัตรูทั้งหมดของเจ้าจะถูกตัดขาด.

๑๘ และเราจะรวมผู้คนของเราเข้าด้วยกันดังคนรวมฟ่อนข้าวบนลานนวดข้าว.

๑๙ เพราะเราจะทำให้ผู้คนของเราซึ่งพระบิดาทรงทำพันธสัญญาด้วย, แท้จริงแล้ว, เราจะทำให้เขาของเจ้าเป็นเหล็ก, และเราจะทำให้กีบของเจ้าเป็นทองเหลือง. และเจ้าจะทุบตีคนเป็นอันมากเป็นชิ้น ๆ; และเราจะอุทิศข้าวของที่ได้มาของพวกเขาถวายพระเจ้า, และทรัพย์สินของพวกเขาถวายพระเจ้าของทั้งแผ่นดินโลก. และดูเถิด, เราคือผู้คนที่ทำการนี้.

๒๐ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้น, พระบิดาตรัส, คือดาบแห่งความยุติธรรมของเราจะเจียดเนื้ออยู่เหนือพวกเขาในวันนั้น; และเว้นแต่พวกเขากลับใจมันจะฟาดฟันลงบนพวกเขา, พระบิดาตรัส, แท้จริงแล้ว, แม้บนประเทศทั้งปวงของคนต่างชาติ.

๒๑ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเราจะสถาปนาผู้คนของเรา, โอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล.

And verily, verily, I say unto you, that when they shall be fulfilled then is the fulfilling of the covenant which the Father hath made unto his people, O house of Israel.

And then shall the remnants, which shall be scattered abroad upon the face of the earth, be gathered in from the east and from the west, and from the south and from the north; and they shall be brought to the knowledge of the Lord their God, who hath redeemed them.

And the Father hath commanded me that I should give unto you this land, for your inheritance.

And I say unto you, that if the Gentiles do not repent after the blessing which they shall receive, after they have scattered my people—

Then shall ye, who are a remnant of the house of Jacob, go forth among them; and ye shall be in the midst of them who shall be many; and ye shall be among them as a lion among the beasts of the forest, and as a young lion among the flocks of sheep, who, if he goeth through both treadeth down and teareth in pieces, and none can deliver.

Thy hand shall be lifted up upon thine adversaries, and all thine enemies shall be cut off.

And I will gather my people together as a man gathereth his sheaves into the floor.

For I will make my people with whom the Father hath covenanted, yea, I will make thy horn iron, and I will make thy hoofs brass. And thou shalt beat in pieces many people; and I will consecrate their gain unto the Lord, and their substance unto the Lord of the whole earth. And behold, I am he who doeth it.

And it shall come to pass, saith the Father, that the sword of my justice shall hang over them at that day; and except they repent it shall fall upon them, saith the Father, yea, even upon all the nations of the Gentiles.

And it shall come to pass that I will establish my people, O house of Israel.

- ๒๒ และดูเถิด, เราจะสถาปนาคนเหล่านี้ในแผ่นดินนี้, เพื่อให้พันธสัญญาซึ่งเราทำไว้กับยาโคบบิดาเจ้าสมบูรณ์; และมันจะเป็นเยรูซาเล็มใหม่. และเดชนาภาพแห่งสวรรค์จะอยู่ท่ามกลางคนเหล่านี้; แท้จริงแล้ว, แม้เราจะอยู่ท่ามกลางเจ้า.
- ๒๓ ดูเถิด, เราคือคนที่โมเสสพูดถึง, ว่า : พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่านจะทรงยกศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งจากพี่น้องของท่านขึ้นมาให้ท่าน, ซึ่งเหมือนข้าพเจ้า; เพื่อจะได้ยินจากผู้นั้นในสิ่งทั้งปวงไม่ว่าเรื่องใดก็ตามที่ผู้นั้นจะกล่าวแก่ท่าน. และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือทุกคนที่จะไม่ฟังศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากบรรดาผู้คน.
- ๒๔ ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, แท้จริงแล้ว, และศาสดาพยากรณ์ทั้งหมดนับแต่แซมูเอลและคนอื่น ๆ ต่อจากนั้นมา, มากเท่าที่พูดไว้, เป็นพยานถึงเรา.
- ๒๕ และดูเถิด, เจ้าเป็นลูกหลานของศาสดาพยากรณ์; และเจ้าเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล; และเจ้าอยู่ในพันธสัญญาซึ่งพระบิดาทรงทำกับบรรพบุรุษเจ้า, โดยตรัสกับอับราฮัม : และในพงศ์พันธุ์เจ้าทุกตระกูลของแผ่นดินโลกจะได้รับพร.
- ๒๖ พระบิดาโดยที่ทรงยกเราขึ้นมาให้แก่เจ้าก่อน, และทรงส่งเรามาให้พรเจ้าในการทำให้เจ้าทุกคนหันหลังให้ความชั่วช้าสามานย์ของตน; และนี่เพราะเจ้าเป็นลูกหลานแห่งพันธสัญญา—
- ๒๗ และหลังจากที่เจ้าได้รับพรแล้วพระบิดาจึงจะทรงให้พันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงทำกับอับราฮัมสมบูรณ์, โดยตรัสว่า : ในพงศ์พันธุ์เจ้าทุกตระกูลของแผ่นดินโลกจะได้รับพร—จนถึงการหลั่งเทพะวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านเราลงบนคนต่างชาติ, ซึ่งพรที่มีกับคนต่างชาติจะทำให้พวกเขายิ่งใหญ่เหนือคนทั้งปวง, จนทำให้ผู้คนของเรากระจัดกระจายไป, โอเชื้อสายแห่งอิสราเอล.
- ๒๘ และพวกเขาจะเป็นแสหัดผู้คนของแผ่นดินนี้. กระนั้นก็ตาม, เมื่อพวกเขาจะได้รับความสมบูรณ์แห่งกิตติคุณของเรา, จากนั้นหากพวกเขาทำใจแข็งกระด้างกับเรา เราจะส่งความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขากลับไปบนศีรษะของพวกเขาเอง, พระบิดาตรัส.

And behold, this people will I establish in this land, unto the fulfilling of the covenant which I made with your father Jacob; and it shall be a New Jerusalem. And the powers of heaven shall be in the midst of this people; yea, even I will be in the midst of you.

Behold, I am he of whom Moses spake, saying: A prophet shall the Lord your God raise up unto you of your brethren, like unto me; him shall ye hear in all things whatsoever he shall say unto you. And it shall come to pass that every soul who will not hear that prophet shall be cut off from among the people.

Verily I say unto you, yea, and all the prophets from Samuel and those that follow after, as many as have spoken, have testified of me.

And behold, ye are the children of the prophets; and ye are of the house of Israel; and ye are of the covenant which the Father made with your fathers, saying unto Abraham: And in thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.

The Father having raised me up unto you first, and sent me to bless you in turning away every one of you from his iniquities; and this because ye are the children of the covenant—

And after that ye were blessed then fulfilleth the Father the covenant which he made with Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed—unto the pouring out of the Holy Ghost through me upon the Gentiles, which blessing upon the Gentiles shall make them mighty above all, unto the scattering of my people, O house of Israel.

And they shall be a scourge unto the people of this land. Nevertheless, when they shall have received the fulness of my gospel, then if they shall harden their hearts against me I will return their iniquities upon their own heads, saith the Father.

๒๙ และเราจะระลึกถึงพันธสัญญาซึ่งเราทำกับผู้คนของเรา; และเราทำพันธสัญญากับพวกเขาว่าเราจะรวบรวมพวกเขาในเวลาอันเหมาะสมของเรา, ว่าเราจะให้แผ่นดินของบรรพบุรุษพวกเขาแก่พวกเขาอีกเพื่อเป็นมรดกของพวกเขา, ซึ่งคือแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, ซึ่งคือแผ่นดินที่สัญญาจะให้พวกเขาตลอดกาล, พระบิดาตรัส.

๓๐ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเวลาจะมาถึง, เมื่อจะสั่งสอนความสมบูรณ์แห่งกิตติคุณของเราแก่พวกเขา;

๓๑ และพวกเขาจะเชื่อในเรา, ว่าเราคือพระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, และจะสวดอ้อนวอนพระบิดาในนามของเรา.

๓๒ เมื่อนั้นยามของพวกเขาจะเปล่งเสียง, และพวกเขาจะขับขานเป็นเสียงเดียวกัน; เพราะพวกเขาจะเห็นด้วยตาตนเอง.

๓๓ เมื่อนั้นพระบิดาจะทรงรวบรวมพวกเขาด้วยกันอีก, และประทานเยรูซาเล็มให้พวกเขาเพื่อเป็นแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา.

๓๔ เมื่อนั้นพวกเขาจะสิงโลดด้วยปีติ—จงพร้อมใจกันร้องเพลง, เจ้าที่รกร้างของเยรูซาเล็ม; เพราะพระบิดาทรงปลอบโยนผู้คนของพระองค์แล้ว, พระองค์ทรงไถ่เยรูซาเล็มแล้ว.

๓๕ พระบิดาทรงเผยพระพาหุอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ในสายตาของประชาชาติทั้งปวง; และทั่วสุดแดนแผ่นดินโลกจะเห็นการช่วยให้รอดของพระบิดา; และพระบิดากับเราเป็นหนึ่ง.

๓๖ และแล้วเรื่องจะเกิดขึ้นซึ่งเขียนไว้ว่า : จงตื่นเกิด, จงตื่นอีกครั้งเกิด, และสวมกำลังของเจ้า, โอไซอัน; จงสวมอาภรณ์ที่สวยงามของเจ้า, โอเยรูซาเล็ม, นครศักดิ์สิทธิ์, เพราะนับแต่บัดนี้ไปก็จักหาได้มีผู้ไม่เข้าสู่หนัดและผู้ไม่สะอาดมาสู่เจ้าอีกต่อไปเลย.

๓๗ จงสลัดตัวเจ้าออกจากภัสมธุลี; จงลุกขึ้น, จงนั่งลง, โอเยรูซาเล็ม; จงปลดปล่อยตนเองจากโซ่ตรวนที่คอเจ้า, โอธิดาผู้เป็นเชลยแห่งไซอัน.

๓๘ เพราะพระเจ้าตรัสดังนี้ : เจ้าขายตัวไปเปล่า ๆ, และเจ้าจะได้รับการไถ่โดยไม่ใช้เงินตรา.

And I will remember the covenant which I have made with my people; and I have covenanted with them that I would gather them together in mine own due time, that I would give unto them again the land of their fathers for their inheritance, which is the land of Jerusalem, which is the promised land unto them forever, saith the Father.

And it shall come to pass that the time cometh, when the fulness of my gospel shall be preached unto them;

And they shall believe in me, that I am Jesus Christ, the Son of God, and shall pray unto the Father in my name.

Then shall their watchmen lift up their voice, and with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye.

Then will the Father gather them together again, and give unto them Jerusalem for the land of their inheritance.

Then shall they break forth into joy—Sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Father hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.

The Father hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations; and all the ends of the earth shall see the salvation of the Father; and the Father and I are one.

And then shall be brought to pass that which is written: Awake, awake again, and put on thy strength, O Zion; put on thy beautiful garments, O Jerusalem, the holy city, for henceforth there shall no more come into thee the uncircumcised and the unclean.

Shake thyself from the dust; arise, sit down, O Jerusalem; loose thyself from the bands of thy neck, O captive daughter of Zion.

For thus saith the Lord: Ye have sold yourselves for naught, and ye shall be redeemed without money.

๓๙ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, ว่า
ผู้คนของเราจะรู้จักชื่อของเรา; แท้จริงแล้ว, ในวันนั้น
พวกเขาจะรู้ว่าเราคือคนที่พูด.

๔๐ และจากนั้นพวกเขาจะกล่าวว่า : งดงามเพียงใดเล่า
บนภูเขาคือเท้าของผู้ซึ่งนำข่าวประเสริฐมาสู่พวกเขา,
ซึ่งประกาศสันติ; ซึ่งนำข่าวประเสริฐแห่งความดีมาสู่
พวกเขา, ซึ่งประกาศความรอด; ซึ่งกล่าวแก่ไซอันว่า :
พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงปกครอง !

๔๑ และแล้วจะมีเสียงร้องออกไปว่า : เจ้าจงออกไป, เจ้า
จงออกไป, เจ้าจงไปจากที่นั่น, อย่าแตะต้องสิ่งที่ไม่
สะอาด; เจ้าจงออกไปจากท่ามกลางมัน; เจ้าที่ถือ
ภาชนะของพระเจ้าจงสะอาด.

๔๒ เพราะเจ้าจะไม่ออกไปด้วยความรีบร้อนหรือหนีไป;
เพราะพระเจ้าจะทรงไปเบื้องหน้าเจ้า, และพระผู้เป็น
เจ้าแห่งอิสราเอลจะทรงเป็นหน่วยระวังหลังของเจ้า.

๔๓ ดูเถิด, ผู้รับใช้ของเราจะทำงานด้วยปัญญาสุชุม;
ท่านจะได้รับการเชิดชูและยกย่องและจะสูงส่งมาก.

๔๔ ดังที่คนเป็นอันมากจงต่อท่านฉันใด—หน้าตาของ
ท่านเสียโฉม, เกินกว่าผู้ใด, และร่างกายของท่านเสีย
โฉมกว่าบรรดาบุตรของมนุษย์—

๔๕ ท่านก็จะโปรยปรายบรรดาประชาชาติเป็นอันมาก
ฉันนั้น; บรรดาภคิตรีจะปิดปากเพราะท่านคนนั้น,
เพราะพวกเขาจะเห็นสิ่งที่ไม่มีการบอกพวกเขา; และ
พวกเขาจะเข้าใจสิ่งที่ไม่เคยได้ยิน.

๔๖ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, สิ่ง
ทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน, แม้ดังที่พระบิดา
ทรงบัญชาเรา. เมื่อนั้นพันธสัญญานี้ซึ่งพระบิดาทรง
ทำพันธสัญญากับผู้คนของพระองค์จะสมบูรณ์; และ
จากนั้นเยรูซาเล็มจะมีผู้คนของเราอาศัยอยู่อีก, และ
จะเป็นแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา.

Verily, verily, I say unto you, that my people shall
know my name; yea, in that day they shall know that
I am he that doth speak.

And then shall they say: How beautiful upon the
mountains are the feet of him that bringeth good tid-
ings unto them, that publisheth peace; that bringeth
good tidings unto them of good, that publisheth sal-
vation; that saith unto Zion: Thy God reigneth!

And then shall a cry go forth: Depart ye, depart ye,
go ye out from thence, touch not that which is un-
clean; go ye out of the midst of her; be ye clean that
bear the vessels of the Lord.

For ye shall not go out with haste nor go by flight;
for the Lord will go before you, and the God of Israel
shall be your rearward.

Behold, my servant shall deal prudently; he shall
be exalted and extolled and be very high.

As many were astonished at thee—his visage was
so marred, more than any man, and his form more
than the sons of men—

So shall he sprinkle many nations; the kings shall
shut their mouths at him, for that which had not
been told them shall they see; and that which they
had not heard shall they consider.

Verily, verily, I say unto you, all these things shall
surely come, even as the Father hath commanded
me. Then shall this covenant which the Father hath
covenanted with his people be fulfilled; and then
shall Jerusalem be inhabited again with my people,
and it shall be the land of their inheritance.

๓ นิไฟ ๒๑

- ๑ และตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, เราให้เครื่องหมายแก่เจ้า, เพื่อเจ้าจะรู้เวลาเมื่อสิ่งเหล่านี้กำลังจะเกิดขึ้น—เมื่อเราจะรวม, ผู้คนของเรา, จากการกระจัดกระจายอันยาวนานของพวกเขา, โอเชื้อสายแห่งอิสราเอล, และจะสถาปนาไซอันของเราในบรรดาพวกเขาอีก;
- ๒ และดูเถิด, นี่คือสิ่งที่เราจะให้แก่เจ้าเป็นเครื่องหมาย—เพราะตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้าว่าเมื่อสิ่งเหล่านี้ซึ่งเราประกาศแก่เจ้า, ซึ่งเราจะประกาศแก่เจ้าด้วยตัวเราเองนับแต่บัดนี้ไป, และโดยเดชานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเจ้าจะได้รับจากพระบิดา, จะเป็นที่ยู้แก่คนต่างชาติเพื่อพวกเขาจะรู้เกี่ยวกับผู้คนเหล่านี้ซึ่งเป็นพวกหนึ่งที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งยาโคบ, และเกี่ยวกับคนเหล่านี้ของเราซึ่งพวกเขาจะทำให้กระจัดกระจายไป;
- ๓ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, เมื่อเรื่องเหล่านี้จะเป็นที่ยู้แก่พวกเขาโดยพระบิดา, และจะมาจากพระบิดา, จากพวกเขามาถึงเจ้า;
- ๔ เพราะเป็นปรีชาญาณของพระบิดาที่พวกเขาจะได้รับการสถาปนาในแผ่นดินนี้, และได้รับการตั้งเป็นผู้คนอิสระโดยเดชานุภาพของพระบิดา, เพื่อสิ่งเหล่านี้จะออกมาจากพวกเขามาถึงพวกหนึ่งที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์เจ้า, เพื่อพันธสัญญาของพระบิดาซึ่งทรงทำพันธสัญญากับผู้คนของพระองค์จะสมบูรณ์, โอเชื้อสายแห่งอิสราเอล;
- ๕ ฉะนั้น, เมื่องานเหล่านี้และงานที่จะกระทำในบรรดาพวกเจ้านับแต่บัดนี้ไปจะออกจากคนต่างชาติ, มาถึงพงศ์พันธุ์เจ้าซึ่งจะเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อเพราะความชั่วช้าสามานย์;
- ๖ เพราะฉะนั้นพระบิดาทรงมีพระประสงค์ให้มันออกมาจากคนต่างชาติ, เพื่อพระองค์จะทรงแสดงเดชานุภาพของพระองค์ออกมาต่อคนต่างชาติ, ด้วยเหตุนี้เพื่อคนต่างชาติ, หากพวกเขาจะไม่ทำใจแข็งกระด้าง, เพื่อพวกเขาจะกลับใจและมาหาเราและรับบัพติศมาในนามของเราและรู้ถึงประเด็นที่แท้จริงของหลักคำสอนเรา, เพื่อจะนับพวกเขาอยู่ในบรรดาผู้คนของเรา, โอเชื้อสายแห่งอิสราเอล;

3 Nephi 21

And verily I say unto you, I give unto you a sign, that ye may know the time when these things shall be about to take place—that I shall gather in, from their long dispersion, my people, O house of Israel, and shall establish again among them my Zion;

And behold, this is the thing which I will give unto you for a sign—for verily I say unto you that when these things which I declare unto you, and which I shall declare unto you hereafter of myself, and by the power of the Holy Ghost which shall be given unto you of the Father, shall be made known unto the Gentiles that they may know concerning this people who are a remnant of the house of Jacob, and concerning this my people who shall be scattered by them;

Verily, verily, I say unto you, when these things shall be made known unto them of the Father, and shall come forth of the Father, from them unto you;

For it is wisdom in the Father that they should be established in this land, and be set up as a free people by the power of the Father, that these things might come forth from them unto a remnant of your seed, that the covenant of the Father may be fulfilled which he hath covenanted with his people, O house of Israel;

Therefore, when these works and the works which shall be wrought among you hereafter shall come forth from the Gentiles, unto your seed which shall dwindle in unbelief because of iniquity;

For thus it behooveth the Father that it should come forth from the Gentiles, that he may show forth his power unto the Gentiles, for this cause that the Gentiles, if they will not harden their hearts, that they may repent and come unto me and be baptized in my name and know of the true points of my doctrine, that they may be numbered among my people, O house of Israel;

- ๗ และเมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นคือ พงศ์พันธุ์เจ้าจะเริ่มรู้
สิ่งเหล่านี้—มันจะเป็นเครื่องหมายแก่พวกเขา, เพื่อ
พวกเขาจะรู้อำนาจของพระบิดาเริ่มต้นแล้วจนถึง
ความสมบูรณ์แห่งพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงทำกับ
ผู้คนซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.
- ๘ และเมื่อวันนั้นจะมาถึง, เหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือ
บรรดาภคตริย์จะปิดปาก; เพราะพวกเขาจะเห็นสิ่งที่
ไม่มีใครบอกพวกเขา; และพวกเขาจะเข้าใจสิ่งที่ไม่เคย
ได้ยิน.
- ๙ เพราะในวันนั้น, เพื่อเห็นแก่เราพระบิดาจะทรงงาน
งานหนึ่ง, ซึ่งจะเป็นงานสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์ใน
บรรดาพวกเขา; และจะมีคนในบรรดาพวกเขาที่จะไม่
เชื่อ, แม้ว่าชายคนหนึ่งจะประกาศเรื่องนี้แก่พวกเขา.
- ๑๐ แต่ดูเถิด, ชีวิตผู้รับใช้ของเราจะอยู่ในมือเรา; ฉะนั้น
คนเหล่านั้นจะไม่ทำอันตรายท่าน, แม้ว่าท่านจะเสีย
โฉมเพราะคนเหล่านั้น. แต่เรายังจะรักษาท่าน, เพราะ
เราจะแสดงแก่คนเหล่านั้นว่าปรีชาญาณของเรายิ่ง
ใหญ่กว่ากลโกงของมาร.
- ๑๑ ฉะนั้นเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือผู้ใดก็ตามที่จะไม่
เชื่อในคำของเรา, ซึ่งคือพระเยซูคริสต์, ซึ่งพระบิดาจะ
ทรงให้เขานำออกไปให้คนต่างชาติ, และจะประทาน
พลังความสามารถให้เขาเพื่อเขาจะนำคำของเราออก
ไปให้คนต่างชาติ, (มันจะเป็นไปแม้ดังที่โมเสสกล่าว
ไว้) คนเหล่านั้นจะถูกตัดขาดจากบรรดาผู้คนของเราผู้
อยู่ในพันธสัญญา.
- ๑๒ และผู้คนของเราที่เป็นพวกหนึ่งที่เหลืออยู่ของยา
โคบจะอยู่ในบรรดาคนต่างชาติ, แท้จริงแล้ว,
ท่ามกลางพวกนั้นดังสิงห์อยู่ในบรรดาสัตว์แห่งป่า, ดัง
สิงห์หนุ่มในบรรดาฝูงแกะ, ซึ่งหากมันเข้าไปก็จะทั้ง
เหยียบย่ำและฉีกเป็นชิ้น ๆ, และไม่มีใครปลดปล่อยได้.
- ๑๓ มือพวกเขาจะยกอยู่เหนือปฏิกิริยาของพวกเขา, และ
ศัตรูทั้งหมดของพวกเขาจะถูกตัดขาด.
- ๑๔ แท้จริงแล้ว, วิบัติจะมีแก่คนต่างชาติเว้นแต่พวก
เขาจะกลับใจ; เพราะเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันนั้น,
พระบิดาตรัส, ว่าเราจะตัดม้าของเจ้าออกจาก
ท่ามกลางเจ้า, และเราจะทำลายรถศึกของเจ้า;
- ๑๕ และเราจะตัดขาดเมืองแห่งแผ่นดินของเจ้า, และ
ทลายที่มั่นทั้งหมดของเจ้า;

And when these things come to pass that thy seed
shall begin to know these things—it shall be a sign
unto them, that they may know that the work of the
Father hath already commenced unto the fulfilling of
the covenant which he hath made unto the people
who are of the house of Israel.

And when that day shall come, it shall come to
pass that kings shall shut their mouths; for that
which had not been told them shall they see; and
that which they had not heard shall they consider.

For in that day, for my sake shall the Father work a
work, which shall be a great and a marvelous work
among them; and there shall be among them those
who will not believe it, although a man shall declare
it unto them.

But behold, the life of my servant shall be in my
hand; therefore they shall not hurt him, although he
shall be marred because of them. Yet I will heal him,
for I will show unto them that my wisdom is greater
than the cunning of the devil.

Therefore it shall come to pass that whosoever will
not believe in my words, who am Jesus Christ, which
the Father shall cause him to bring forth unto the
Gentiles, and shall give unto him power that he shall
bring them forth unto the Gentiles, (it shall be done
even as Moses said) they shall be cut off from among
my people who are of the covenant.

And my people who are a remnant of Jacob shall
be among the Gentiles, yea, in the midst of them as a
lion among the beasts of the forest, as a young lion
among the flocks of sheep, who, if he go through
both treadeth down and teareth in pieces, and none
can deliver.

Their hand shall be lifted up upon their adver-
saries, and all their enemies shall be cut off.

Yea, wo be unto the Gentiles except they repent;
for it shall come to pass in that day, saith the Father,
that I will cut off thy horses out of the midst of thee,
and I will destroy thy chariots;

And I will cut off the cities of thy land, and throw
down all thy strongholds;

๑๖ และเราจะตัดขาดเวทมนตร์คาถาจากแผ่นดินเจ้า,
และเจ้าจะไม่มีนักทำนายอีกต่อไป;

๑๗ รูปบูชาที่แกะสลักของเจ้าเราจะตัดขาดด้วย, และ
รูปบูชาของเจ้าที่มีอยู่ออกจากท่ามกลางเจ้า, และเจ้า
จะไม่นมัสการงานจากมือของเจ้าอีกต่อไป;

๑๘ และเราจะถอนป่าออกจากท่ามกลางเจ้า; เราจะ
ทำลายเมืองของเจ้าด้วย.

๑๙ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือการพุดเท็จ, และการ
หลอกลวง, และความริษยา, และการวิวาท, และการ
ฉ้อฉลในอำนาจปุโรหิต, และการผิดประเวณี, จะถูก
กำจัดสิ้น.

๒๐ เพราะเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้น, พระบิดาตรัส, คือใน
วันนั้นผู้ใดก็ตามที่จะไม่กลับใจและมาหาบุตรที่รักของ
เรา, เราจะตัดขาดพวกเขาจากบรรดาผู้คนของเรา, โอ
เชื้อสายแห่งอิสราเอล;

๒๑ และเราจะดำเนินการแก้แค้นและเกรี้ยวกราดต่อ
พวกเขา, แม้ดังที่ทำการกับคนนอกศาสนา, อย่างที่พวก
เขาไม่เคยได้ยินมา.

๒๒ แต่หากพวกเขาจะกลับใจและสดับฟังคำของเรา,
และไม่ทำให้ใจแข็งกระด้างแล้ว, เราจะสถาปนา
ศาสนจักรของเราในบรรดาพวกเขา, และพวกเขาจะ
เข้ามาสู่พันธสัญญาและจะนับเข้าในบรรดาพวกที่
เหลืออยู่นี้ของยาโคบ, ซึ่งแก่พวกเขาเราให้แผ่นดินนี้
ไว้เป็นมรดก;

๒๓ และพวกเขาจะช่วยผู้คนของเรา, พวกที่เหลืออยู่
ของยาโคบ, และคนจากเชื้อสายแห่งอิสราเอลมาก
เท่าที่จะมาด้วย, เพื่อพวกเขาจะสร้างนครแห่งหนึ่ง,
ซึ่งจะเรียกว่าเยรูซาเล็มใหม่.

๒๔ และจากนั้นพวกเขาจะช่วยผู้คนของเรา, เพื่อพวก
เขาที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วพื้นแผ่นดิน, จะได้รับการ
รวมเข้าสู่เยรูซาเล็มใหม่.

๒๕ และเมื่อนั้นอำนาจแห่งสวรรค์จะลงมาในบรรดา
พวกเขา; และเราจะอยู่ที่ท่ามกลางด้วย.

๒๖ และจากนั้นงานของพระบิดาจะเริ่มต้นในวันนั้น,
แม้เมื่อกิตติคุณนี้จะได้รับการสั่งสอนในบรรดาพวกที่
เหลืออยู่ของคนเหล่านี้. ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า,
ว่าในวันนั้นงานของพระบิดาจะเริ่มต้นในบรรดาพวกที่
กระจัดกระจายอยู่ทั้งหมดของผู้คนของเรา, แท้จริง
แล้ว, แม้เผ่าต่าง ๆ ที่หายไป, ซึ่งพระบิดาทรงนำออกไป
จากเยรูซาเล็ม.

And I will cut off witchcrafts out of thy land, and
thou shalt have no more soothsayers;

Thy graven images I will also cut off, and thy
standing images out of the midst of thee, and thou
shalt no more worship the works of thy hands;

And I will pluck up thy groves out of the midst of
thee; so will I destroy thy cities.

And it shall come to pass that all lyings, and de-
ceivings, and envyings, and strifes, and priestcrafts,
and whoredoms, shall be done away.

For it shall come to pass, saith the Father, that at
that day whosoever will not repent and come unto
my Beloved Son, them will I cut off from among my
people, O house of Israel;

And I will execute vengeance and fury upon them,
even as upon the heathen, such as they have not
heard.

But if they will repent and hearken unto my
words, and harden not their hearts, I will establish
my church among them, and they shall come in unto
the covenant and be numbered among this the rem-
nant of Jacob, unto whom I have given this land for
their inheritance;

And they shall assist my people, the remnant of
Jacob, and also as many of the house of Israel as shall
come, that they may build a city, which shall be
called the New Jerusalem.

And then shall they assist my people that they may
be gathered in, who are scattered upon all the face of
the land, in unto the New Jerusalem.

And then shall the power of heaven come down
among them; and I also will be in the midst.

And then shall the work of the Father commence
at that day, even when this gospel shall be preached
among the remnant of this people. Verily I say unto
you, at that day shall the work of the Father com-
mence among all the dispersed of my people, yea,
even the tribes which have been lost, which the
Father hath led away out of Jerusalem.

๒๗   แท้จริงแล้ว, งานจะเริ่มต้นในบรรดาผู้ที่
กระจัดกระจายทั้งหมดของผู้คนของเรา, กับพระบิดา
เพื่อเตรียมทางซึ่งโดยทางนั้นพวกเขาจะมาหาเรา,
เพื่อพวกเขาจะเรียกหาพระบิดาในนามของเรา.

๒๘   แท้จริงแล้ว, และเมื่อนั้นงานจะเริ่มต้น, กับพระบิดา
ในบรรดาประชาชาติทั้งปวงในการเตรียมทางซึ่งโดย
ทางนี้จะทรงรวบรวมผู้คนของพระองค์กลับบ้านสู่
แผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา.

๒๙   และพวกเขาจะออกจากประชาชาติทั้งปวง; และ
พวกเขาจะไม่ออกไปด้วยความรีบร้อน, หรือหนีไป,
เพราะเราจะไปเบื้องหน้าพวกเขา, พระบิดาตรัส, และ
เราจะเป็นหน่วยระวังหลังของพวกเขา.

Yea, the work shall commence among all the dis-
persed of my people, with the Father to prepare the
way whereby they may come unto me, that they may
call on the Father in my name.

Yea, and then shall the work commence, with the
Father among all nations in preparing the way
whereby his people may be gathered home to the
land of their inheritance.

And they shall go out from all nations; and they
shall not go out in haste, nor go by flight, for I will go
before them, saith the Father, and I will be their rear-
ward.

๓ นิไฟ ๒๒

- ๑ และเมื่อนั้นสิ่งที่เขียนไว้จะบังเกิดขึ้น : จงร้องเพลงเถิด, โอหึงที่เป้นหมัน, เจ้าผู้ไม่เคยได้ให้กำเนิด; จงเปล่งเสียงร้องเพลงเถิด, และจงร้องดัง ๆ, เจ้าผู้ไม่เคยเจ็บครรภ์เพราะคลอดลูก; เพราะลูกของหึงที่อ้างว่ามีมากกว่าลูกของภรรยาที่แต่งงาน, พระเจ้าตรัส.
- ๒ จงขยายที่ตั้งกระโจมของเจ้า, และให้เขาทั้งหลายทำม่านที่อยู่อาศัยของเจ้าให้กว้างออก; อย่าเจียดไว้, จงต่อเชือกของเจ้าให้ยาวและทำให้เสาของเจ้ามั่นคง;
- ๓ เพราะเจ้าจะขยายออกไปทางขวาและทางซ้าย, และพงศ์พันธุ์เจ้าจะได้มรดกจากคนต่างชาติและทำให้เมืองรกร้างว่างเปล่าเป็นที่อาศัย.
- ๔ อย่างกลัว, เพราะเจ้าจะไม่ต้องละอาย; ทั้งเจ้าจะไม่จ้าน, เพราะเจ้าจะไม่ถูกทำให้อับอาย; เพราะเจ้าจะลืมความอับอายในวัยเยาว์ของเจ้า, และจะไม่ต้องจำเรื่องอับยศในวัยเยาว์ของเจ้า, และไม่ต้องจำเรื่องอับยศในความเป็นหม้ายของเจ้าอีกต่อไป.
- ๕ เพราะพระเจ้าผู้สร้างสรรคของเจ้า, สามิของเจ้า, พระเจ้าจอมโยธาคือพระนามของพระองค์; และพระเจ้าผู้ไถ่ของเจ้า, พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล—พระองค์จะได้พระนามว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทั้งแผ่นดินโลก.
- ๖ เพราะพระเจ้าทรงเรียกเจ้าว่าเป็นหญิงที่ถูกทิ้งและโสโครในวิญญาน, และภรรยาที่อ่อนวัย, เมื่อเจ้าถูกปฏิเสธ, พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตรัส.
- ๗ เราทิ้งเจ้าไว้ชั่วประเดี๋ยวนั้น, แต่ด้วยความเมตตาอันหาที่สุดมิได้เราจะรวบรวมเจ้า.
- ๘ ในความโกรธเล็กน้อยเราซ่อนหน้าเราจากเจ้าชั่วครู่, แต่ด้วยความกรุณาอันเป็นนิรันดร์เราจะมิเมตตาต่อเจ้า, พระเจ้าพระเจ้าผู้ไถ่ของเจ้าตรัส.
- ๙ เพราะในยามนั้น, เสมือนผืนน้ำแห่งโนอาห์ต่อเรา, เพราะเราให้คำมั่นว่าผืนน้ำแห่งโนอาห์จะไม่ไหลท่วมแผ่นดินโลกอีกต่อไปฉันใด, เราให้คำมั่นว่าจะไม่โกรธเจ้าฉันนั้น.
- ๑๐ เพราะภูเขาจะจากไปและเนินเขาจะถูกถอน, แต่ความกรุณาของเราจะไม่ไปจากเจ้า, ทั้งจะไม่ถอนพันธสัญญาแห่งสันติของเรา, พระเจ้าที่ทรงมีเมตตาแก่เจ้าตรัส.

3 Nephi 22

And then shall that which is written come to pass: Sing, O barren, thou that didst not bear; break forth into singing, and cry aloud, thou that didst not travail with child; for more are the children of the desolate than the children of the married wife, saith the Lord.

Enlarge the place of thy tent, and let them stretch forth the curtains of thy habitations; spare not, lengthen thy cords and strengthen thy stakes;

For thou shalt break forth on the right hand and on the left, and thy seed shall inherit the Gentiles and make the desolate cities to be inhabited.

Fear not, for thou shalt not be ashamed; neither be thou confounded, for thou shalt not be put to shame; for thou shalt forget the shame of thy youth, and shalt not remember the reproach of thy youth, and shalt not remember the reproach of thy widowhood any more.

For thy maker, thy husband, the Lord of Hosts is his name; and thy Redeemer, the Holy One of Israel—the God of the whole earth shall he be called.

For the Lord hath called thee as a woman forsaken and grieved in spirit, and a wife of youth, when thou wast refused, saith thy God.

For a small moment have I forsaken thee, but with great mercies will I gather thee.

In a little wrath I hid my face from thee for a moment, but with everlasting kindness will I have mercy on thee, saith the Lord thy Redeemer.

For this, the waters of Noah unto me, for as I have sworn that the waters of Noah should no more go over the earth, so have I sworn that I would not be wroth with thee.

For the mountains shall depart and the hills be removed, but my kindness shall not depart from thee, neither shall the covenant of my peace be removed, saith the Lord that hath mercy on thee.

- ๑๑   โอ้เจ้าผู้มีทุกข์, ถูกพัดพาโดยพายุฝนฟ้าคะนอง,
และไม่ได้รับการปลอบโยน! ดูเถิด, เราจะวางศิลาของ
เจ้าเป็นสีสุกใส, และวางรากฐานของเจ้าด้วยไพลิน.
- ๑๒   และเราจะทำหน้าต่างของเจ้าเป็นโมรา, และประตู
ของเจ้าเป็นโกเมน, และขอบทั้งหมดของเจ้าเป็นศิลา
งาม.
- ๑๓   และลูกหลานทั้งหมดของเจ้าจะได้รับการสอนโดย
พระเจ้า; และสันติของลูกหลานเจ้าจะใหญ่หลวงนัก.
- ๑๔   เจ้าจะได้รับการสถาปนาในความชอบธรรม; เจ้าจะ
ห่างไกลจากการกดขี่เพราะเจ้าจะไม่กลัว, และห่าง
จากความหวาดกลัวเพราะมันจะไม่มาใกล้เจ้า.
- ๑๕   ดูเถิด, พวกเขาจะรวมกันต่อต้านเจ้าแน่นอน, มิใช่
โดยเรา; ผู้ใดก็ตามที่จะรวมกันต่อต้านเจ้าจะล้มเพราะ
เจ้า.
- ๑๖   ดูเถิด, เราสร้างช่างที่เป่าถ่านในไฟ, และที่นำเครื่อง
มือสำหรับงานของเขาออกมา; และเราสร้างผู้ผลาญ
เพื่อทำลาย.
- ๑๗   ไม่มีอาวุธใดที่สร้างขึ้นเพื่อต่อสู้เจ้าจะจำเริญได้; และ
ทุกสิ่งที่จะสบประมาทเจ้าในการพิพากษาเจ้าจะกล่าว
โทษ. นี่คือนมรดกของผู้รับใช้พระเจ้า, และความชอบ
ธรรมของพวกเขามาจากเรา, พระเจ้าตรัส.

O thou afflicted, tossed with tempest, and not
comforted! Behold, I will lay thy stones with fair col-
ors, and lay thy foundations with sapphires.

And I will make thy windows of agates, and thy
gates of carbuncles, and all thy borders of pleasant
stones.

And all thy children shall be taught of the Lord;
and great shall be the peace of thy children.

In righteousness shalt thou be established; thou
shalt be far from oppression for thou shalt not fear,
and from terror for it shall not come near thee.

Behold, they shall surely gather together against
thee, not by me; whosoever shall gather together
against thee shall fall for thy sake.

Behold, I have created the smith that bloweth the
coals in the fire, and that bringeth forth an instru-
ment for his work; and I have created the waster to
destroy.

No weapon that is formed against thee shall pros-
per; and every tongue that shall revile against thee in
judgment thou shalt condemn. This is the heritage of
the servants of the Lord, and their righteousness is of
me, saith the Lord.

๓ นิไฟ ๒๓

- ๑ และบัดนี้, ดูเถิด, เรากล่าวแก่เจ้า, ว่าเจ้าควรค้นหาสิ่งเหล่านี้. แท้จริงแล้ว, เราให้บัญญัติแก่เจ้าให้เจ้าค้นหาสิ่งเหล่านี้อย่างขยันหมั่นเพียร; เพราะถ้อยคำของอิสยาห์ยิ่งใหญ่.
- ๒ เพราะเขาพูดไว้ในทุกเรื่องอย่างแน่นอนเกี่ยวกับผู้คนของเราซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล; ฉะนั้นจำเป็นที่เขาจะต้องพูดกับคนต่างชาติด้วย.
- ๓ และเรื่องทั้งหมดที่เขาพูดเป็นไปแล้วและจะเป็นไป, แม้ตามถ้อยคำซึ่งเขาพูด.
- ๔ ฉะนั้นจงใส่ใจถ้อยคำของเรา; จงเขียนเรื่องที่เราบอกเจ้า; และตามเวลาและพระประสงค์ของพระบิดามันจะออกไปสู่คนต่างชาติ.
- ๕ และผู้ใดก็ตามที่สดับฟังถ้อยคำของเราและกลับใจและรับบัพติศมา, ผู้เดียวกันนั้นจะได้รับการช่วยให้รอด. จงค้นหาสภาพพยากรณ์, เพราะมีหลายคนที่เป็นพยานถึงเรื่องเหล่านี้.
- ๖ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูคริสต์ถ้อยคำเหล่านี้แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาอีก, หลังจากพระองค์ได้ทรงอรรถาธิบายพระคัมภีร์ทั้งหมดแก่พวกเขาซึ่งพวกเขาได้รับมา, พระองค์ตรัสกับพวกเขา : ดูเถิด, เราอยากให้เราเขียน, พระคัมภีร์อื่น, ที่เจ้าไม่มี.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์ตรัสกับนิไฟว่า : จงนำบันทึกที่เจ้าเก็บรักษาไว้ออกมา.
- ๘ และเมื่อนิไฟนำบันทึกออกมา, และวางไว้ต่อพระพักตร์พระองค์แล้ว, พระองค์ทอดพระเนตรมันและตรัสว่า :
- ๙ ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, เราสั่งให้แซมวิเอล, ชาวเลมันผู้รับใช้ของเรา, ที่จะเขียนพยานกับคนเหล่านี้, ว่าในวันที่พระบิดาจะทรงแผ่รัศมีภาพพระนามของพระองค์ในเราจะมีวิสุทธิชนเป็นอันมากที่ลุกขึ้นจากบรรดาคนตาย, และจะมาปรากฏแก่คนหลายคน, และจะปฏิบัติต่อคนเหล่านั้น. และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า : เป็นเช่นนั้นมิใช่หรือ ?
- ๑๐ และสานุศิษย์ของพระองค์ทูลตอบพระองค์และกล่าวว่า : ใช่แล้ว, พระองค์เจ้าข้า, แซมวิเอลพยากรณ์ตามพระวอนะของพระองค์, และพระวอนะเหล่านั้นเกิดสัมฤทธิ์ผลแล้วทั้งหมด.

3 Nephi 23

And now, behold, I say unto you, that ye ought to search these things. Yea, a commandment I give unto you that ye search these things diligently; for great are the words of Isaiah.

For surely he spake as touching all things concerning my people which are of the house of Israel; therefore it must needs be that he must speak also to the Gentiles.

And all things that he spake have been and shall be, even according to the words which he spake.

Therefore give heed to my words; write the things which I have told you; and according to the time and the will of the Father they shall go forth unto the Gentiles.

And whosoever will hearken unto my words and repenteth and is baptized, the same shall be saved. Search the prophets, for many there be that testify of these things.

And now it came to pass that when Jesus had said these words he said unto them again, after he had expounded all the scriptures unto them which they had received, he said unto them: Behold, other scriptures I would that ye should write, that ye have not.

And it came to pass that he said unto Nephi: Bring forth the record which ye have kept.

And when Nephi had brought forth the records, and laid them before him, he cast his eyes upon them and said:

Verily I say unto you, I commanded my servant Samuel, the Lamanite, that he should testify unto this people, that at the day that the Father should glorify his name in me that there were many saints who should arise from the dead, and should appear unto many, and should minister unto them. And he said unto them: Was it not so?

And his disciples answered him and said: Yea, Lord, Samuel did prophesy according to thy words, and they were all fulfilled.

- ๑๑ และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า : เป็นได้อย่างไรที่
เจ้าไม่เขียนเรื่องนี้, ที่วิสุทธิชนเป็นอันมากลุกขึ้นและ
มาปรากฏแก่คนหลายคนและปฏิบัติต่อพวกเขา ?
- ๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนี้ไฟจำได้ว่าเรื่องนี้ไม่ได้เขียนไว้.
- ๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเยซูทรงสั่งให้
เขียนไว้; ฉะนั้นจึงมีเขียนไว้ตามที่พระองค์ทรงสั่ง.
- ๑๔ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูได้
ทรงอธิบายพระคัมภีร์รวมกันทั้งหมดแล้ว, ซึ่งคน
เหล่านั้นเขียนไว้, พระองค์ทรงสั่งพวกท่านให้สอนเรื่อง
ที่พระองค์ได้ทรงอธิบายแก่พวกท่าน.

And Jesus said unto them: How be it that ye have not written this thing, that many saints did arise and appear unto many and did minister unto them?

And it came to pass that Nephi remembered that this thing had not been written.

And it came to pass that Jesus commanded that it should be written; therefore it was written according as he commanded.

And now it came to pass that when Jesus had expounded all the scriptures in one, which they had written, he commanded them that they should teach the things which he had expounded unto them.

๓ นิไฟ ๒๔

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์ทรงสั่งพวกท่านให้เขียนพระวจนะซึ่งพระบิดาได้ประทานให้มาลาคี, ซึ่งพระองค์จะตรัสบอกแก่พวกท่าน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากที่เขียนพระวจนะเหล่านั้นแล้ว พระองค์ทรงอธิบายพระวจนะเหล่านั้น. และนี่คือถ้อยคำที่พระองค์ตรัสบอกพวกท่าน, มีความว่า : พระบิดาตรัสแก่มาลาคีดังนี้—ดูเถิด, เราจะส่งผู้ส่งสารของเราไป, และเขาจะเตรียมทางไว้เบื้องหน้าเรา, และพระเจ้าองค์ที่เจ้าแสวงหาจะเสด็จมาที่พระวิหารของพระองค์อย่างฉับพลัน, แม้ผู้ส่งสารแห่งพันธสัญญา, ซึ่งเจ้าเบิกบานในพระองค์; ดูเถิด, พระองค์จะมา, พระเจ้าจอมโยธาตรัส.
- ๒ แต่ใครเล่าจะยังทนอยู่ในวันแห่งการเสด็จมาของพระองค์, และใครเล่าจะยืนอยู่เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ? เพราะพระองค์ทรงเป็นเหมือนไฟของคนถูกรัง, และเหมือนสบู่ของช่างฟอก.
- ๓ และพระองค์จะทรงนั่งเป็นคนถูกรังและเป็นคนทำให้เงินบริสุทธิ์; และพระองค์จะทรงทำให้บุตรของเลวีบริสุทธิ์, และทรงชำระล้างพวกเขาตั้งทองและเงิน, เพื่อพวกเขาจะถวายเครื่องถวายบูชาแด่พระเจ้าในความชอบธรรม.
- ๔ เมื่อนั้นเครื่องบูชาของยูดาห์และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า, ดังในสมัยโบราณ, และดังปีก่อน ๆ.
- ๕ และเราจะมาใกล้เจ้าเพื่อพิพากษา; และเราจะเป็นพยานที่รวดเร็วกล่าวโทษนักวิยาคม, และกล่าวโทษคนล่วงประเวณี, และกล่าวโทษคนสาบานเท็จ, และกล่าวโทษพวกที่กดขี่ลูกจ้างเรื่องค่าแรง, แม่หม้ายและลูกที่ขาดพ่อ, และคนที่ขี้บไล้คนแปลกหน้า, และหากลับเราไม่, พระเจ้าจอมโยธาตรัส.
- ๖ เพราะเราคือพระเจ้า, เราหาเปลี่ยนแปลงไม่; ฉะนั้นเจ้าผู้เป็นบุตรของยาโคบจะไม่ถูกเผาไหม้.
- ๗ แม้ตั้งแต่วันเวลาของบรรพบุรุษเจ้า เจ้าไปจากพิธีการของเรา, และไม่ได้ปฏิบัติตามศาสนพิธีของเรา. จงกลับมาหาเราและเราจะกลับไปหาเจ้า, พระเจ้าจอมโยธาตรัส. แต่เจ้ากล่าวว่า : พวกข้าพระองค์จะกลับไปได้ด้วยวิธีใดเล่า?

3 Nephi 24

And it came to pass that he commanded them that they should write the words which the Father had given unto Malachi, which he should tell unto them. And it came to pass that after they were written he expounded them. And these are the words which he did tell unto them, saying: Thus said the Father unto Malachi—Behold, I will send my messenger, and he shall prepare the way before me, and the Lord whom ye seek shall suddenly come to his temple, even the messenger of the covenant, whom ye delight in; behold, he shall come, saith the Lord of Hosts.

But who may abide the day of his coming, and who shall stand when he appeareth? For he is like a refiner's fire, and like fuller's soap.

And he shall sit as a refiner and purifier of silver; and he shall purify the sons of Levi, and purge them as gold and silver, that they may offer unto the Lord an offering in righteousness.

Then shall the offering of Judah and Jerusalem be pleasant unto the Lord, as in the days of old, and as in former years.

And I will come near to you to judgment; and I will be a swift witness against the sorcerers, and against the adulterers, and against false swearers, and against those that oppress the hireling in his wages, the widow and the fatherless, and that turn aside the stranger, and fear not me, saith the Lord of Hosts.

For I am the Lord, I change not; therefore ye sons of Jacob are not consumed.

Even from the days of your fathers ye are gone away from mine ordinances, and have not kept them. Return unto me and I will return unto you, saith the Lord of Hosts. But ye say: Wherein shall we return?

- ๘ คนจะปล้นพระผู้เป็นเจ้าหรือ ? ทว่าเจ้าปล้นเรา. แต่เจ้ากล่าวว่า : พวกข้าพระองค์ปล้นพระองค์อย่างไรเล่า ? ในเรื่องส่วนสิบและเครื่องถวายบูชา.
- ๙ เจ้าถูกสาปแช่งด้วยคำสาปแช่ง, เพราะเจ้าปล้นเรา, แม้คนทั้งปวงชาตินี้.
- ๑๐ เจ้าจงนำส่วนสิบทั้งหมดมาไว้ในคลัง, เพื่อจะมีอาหารในบ้านของเรา; และบัดนี้จึงพิสูจน์เราโดยวิธีนี้, พระเจ้าจอมโยธาตรัส, หากเราจะไม่เปิดหน้าต่างสวรรค์ให้เจ้า, และเทพรมาให้เจ้าจนไม่มีที่พอรับมัน.
- ๑๑ และเราจะตำหนิผู้กลืนกินเพื่อเห็นแก่เจ้า, และเขาจะไม่ทำลายผลจากดินของเจ้า; ทั้งเถาองุ่นของเจ้าจะไม่ร่วงหล่นในไร่ก่อนเวลา, พระเจ้าจอมโยธาตรัส.
- ๑๒ และประชาชาติทั้งปวงจะเรียกเจ้าว่าผู้ได้รับพร, เพราะเจ้าจะเป็นแผ่นดินที่น่าชื่นชม, พระเจ้าจอมโยธาตรัส.
- ๑๓ ถ้อยคำของเจ้าอาจหาญต่อเรา, พระเจ้าตรัส. ทว่าเจ้ายังกล่าวว่า : พวกข้าพระองค์กล่าวสิ่งใดขัดกับพระองค์เล่า ?
- ๑๔ เจ้าได้กล่าวว่า : มันไร้ประโยชน์ที่จะรับใช้พระผู้เป็นเจ้า, และได้ประโยชน์อะไรเล่าที่เรารักษาศาสนพิธีของพระองค์และที่เราดำเนินชีวิตอย่างโศกเศร้าต่อพระพักตร์พระเจ้าจอมโยธา ?
- ๑๕ และบัดนี้เราเรียกคนหยิ่งจองหองว่าคนมีความสุข; แท้จริงแล้ว, คนที่ทำความชั่วร้ายรุ่งเรือง; แท้จริงแล้ว, แม้คนที่ล่องดีพระผู้เป็นเจ้าก็ได้รับการปลดปล่อย.
- ๑๖ แล้วคนที่เกรงกลัวพระเจ้าพูดบ่อย ๆ แก่กัน, และพระเจ้าทรงสดับฟังและทรงได้ยิน; และหนังสือแห่งความทรงจำมีเขียนไว้ต่อพระพักตร์พระองค์สำหรับคนที่เกรงกลัวพระเจ้า, และที่นึกถึงพระนามของพระองค์.
- ๑๗ และพวกเขาจะเป็นของเรา, พระเจ้าจอมโยธาตรัส, ในวันนั้นเมื่อเรารวบรวมเครื่องเพชรของเรา; และเราจะละเว้นพวกเขาดั่งมนุษย์ละเว้นบุตรของตนเองที่รับใช้ตน.
- ๑๘ จากนั้นเจ้าจะกลับมาและเล็งเห็นความแตกต่างระหว่างคนชอบธรรมกับคนชั่วร้าย, ระหว่างคนที่รับใช้พระผู้เป็นเจ้ากับคนที่ไม่รับใช้พระองค์.

Will a man rob God? Yet ye have robbed me. But ye say: Wherein have we robbed thee? In tithes and offerings.

Ye are cursed with a curse, for ye have robbed me, even this whole nation.

Bring ye all the tithes into the storehouse, that there may be meat in my house; and prove me now herewith, saith the Lord of Hosts, if I will not open you the windows of heaven, and pour you out a blessing that there shall not be room enough to receive it.

And I will rebuke the devourer for your sakes, and he shall not destroy the fruits of your ground; neither shall your vine cast her fruit before the time in the fields, saith the Lord of Hosts.

And all nations shall call you blessed, for ye shall be a delightsome land, saith the Lord of Hosts.

Your words have been stout against me, saith the Lord. Yet ye say: What have we spoken against thee?

Ye have said: It is vain to serve God, and what doth it profit that we have kept his ordinances and that we have walked mournfully before the Lord of Hosts?

And now we call the proud happy; yea, they that work wickedness are set up; yea, they that tempt God are even delivered.

Then they that feared the Lord spake often one to another, and the Lord hearkened and heard; and a book of remembrance was written before him for them that feared the Lord, and that thought upon his name.

And they shall be mine, saith the Lord of Hosts, in that day when I make up my jewels; and I will spare them as a man spareth his own son that serveth him.

Then shall ye return and discern between the righteous and the wicked, between him that serveth God and him that serveth him not.

๓ นิไฟ ๒๕

- ๑ เพราะดูเถิด, วันนั้นย่อมมาถึงซึ่งจะไหม้ดังเตาเผา; และคนจองหองทั้งหมด, แท้จริงแล้ว, คนทั้งหมดที่ทำชั่ว, จะเป็นตอข้าว; และวันที่มาถึงจะเผาไหม้พวกเขาหมด, พระเจ้าจอมโยธาตรัส, จนมันไม่มีทั้งรากหรือกิ่งเหลืออยู่เลย.
- ๒ แต่กับเจ้าที่เกรงกลัวนามของเรา, พระบุตรแห่งความชอบธรรมจะทรงลุกขึ้นด้วยปีกของพระองค์ที่รักษาหาย; และเจ้าจะออกไปและเติบโตขึ้นดังลูกวัวในคอก.
- ๓ และเจ้าจะเหยียบย่ำคนชั่วร้าย; เพราะพวกเขาจะเป็นเถ้าถ่านอยู่ใต้ส้นเท้าของเจ้าในวันที่เราจะทำการนี้, พระเจ้าจอมโยธาตรัส.
- ๔ เจ้าจงจำกฎของโมเสส, ผู้รับใช้ของเรา, ซึ่งเราสั่งกับเขาที่โฮเรบเพื่ออิสราเอลทั้งหมด, พร้อมด้วยกฎเกณฑ์และคำพิพากษา.
- ๕ ดูเถิด, เราจะส่งเอลียาห์ศาสดาพยากรณ์มาหาเจ้าก่อนการมาของวันอันน่าพรั่นพรึงและสำคัญยิ่งของพระเจ้า;
- ๖ และเขาจะหันใจบรรพบุรุษมาหาลูกหลาน, และใจลูกหลานมาหาบรรพบุรุษของพวกเขา, เกือบเราจะมาลงทัณฑ์แผ่นดินโลกด้วยคำสาปแช่ง.

3 Nephi 25

For behold, the day cometh that shall burn as an oven; and all the proud, yea, and all that do wickedly, shall be stubble; and the day that cometh shall burn them up, saith the Lord of Hosts, that it shall leave them neither root nor branch.

But unto you that fear my name, shall the Son of Righteousness arise with healing in his wings; and ye shall go forth and grow up as calves in the stall.

And ye shall tread down the wicked; for they shall be ashes under the soles of your feet in the day that I shall do this, saith the Lord of Hosts.

Remember ye the law of Moses, my servant, which I commanded unto him in Horeb for all Israel, with the statutes and judgments.

Behold, I will send you Elijah the prophet before the coming of the great and dreadful day of the Lord;

And he shall turn the heart of the fathers to the children, and the heart of the children to their fathers, lest I come and smite the earth with a curse.

๓ นิไฟ ๒๖

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูทรงเล่าเรื่องเหล่านี้แล้วพระองค์ทรงอธิบายแก่ฝูงชน; และพระองค์ทรงอธิบายเรื่องทั้งหมดแก่พวกเขา, ทั้งเรื่องใหญ่และเรื่องน้อย.
- ๒ และพระองค์ตรัสว่า : พระคัมภีร์เหล่านี้, ที่เจ้าไม่ได้มีอยู่กับเจ้า, พระบิดาทรงบัญชาเราให้ประทานแก่เจ้า; เพราะเป็นพระปรีชาญาณในพระองค์ที่ควรจะให้แก่คนรุ่นต่อไปภายหน้า.
- ๓ และพระองค์ทรงอธิบายเรื่องทั้งหมด, แม้นับจากกาลเริ่มต้นจนถึงเวลาที่พระองค์จะเสด็จมาในรัศมีภาพของพระองค์—แท้จริงแล้ว, แม้เรื่องทั้งหมดที่จะเกิดขึ้นบนพื้นพิภพ, แม้จนธาตุต่าง ๆ จะละลายด้วยความร้อนแรงกล้า, และแผ่นดินโลกจะถูกม้วนเข้าดั่งม้วนกระดาษ, และฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะสูญสิ้น;
- ๔ และแม้จนถึงวันสุดท้ายและสำคัญยิ่ง, เมื่อทุกผู้คน, และทุกตระกูล, และทุกประชาชาติและทุกภาษาจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, เพื่อรับการพิพากษาตามงานของพวกเขา, ไม่ว่างานดีหรือไม่ทำงานชั่ว—
- ๕ หากเป็นงานดี, ก็ไปสู่การฟื้นคืนชีวิตของชีวิตอันเป็นนิรันดร์; และหากเป็นงานชั่ว, ก็ไปสู่การฟื้นคืนชีวิตของความอับปางลง; โดยเป็นการขนานกันไป, อย่างหนึ่งอยู่ด้านหนึ่งและอีกอย่างหนึ่งอยู่อีกด้านหนึ่ง, ตามพระเมตตา, และความยุติธรรม, และความบริสุทธิ์ซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์, ผู้ทรงดำรงอยู่มาก่อนโลกเริ่มต้น.
- ๖ และบัดนี้ไม่อาจเขียนไว้ในหนังสือนี้ได้แม้หนึ่งในร้อยส่วนของเรื่องซึ่งพระเยซูทรงสอนไว้โดยแท้แก่ผู้คน;
- ๗ แต่ดูเถิดแผ่นจารึกของนิไฟมีเป็นส่วนใหญ่คือเรื่องที่พระองค์ทรงสอนผู้คน.
- ๘ และข้าพเจ้าเขียนเรื่องเหล่านี้, ซึ่งเป็นส่วนเล็กน้อยจากเรื่องที่พระองค์ทรงสอนผู้คน; และข้าพเจ้าเขียนไว้ด้วยเจตนาว่าคนต่างชาติจะนำเรื่องเหล่านี้มา, ถึงคนเหล่านี้ก็, ตามถ้อยคำที่พระเยซูตรัสสั่ง.

3 Nephi 26

And now it came to pass that when Jesus had told these things he expounded them unto the multitude; and he did expound all things unto them, both great and small.

And he saith: These scriptures, which ye had not with you, the Father commanded that I should give unto you; for it was wisdom in him that they should be given unto future generations.

And he did expound all things, even from the beginning until the time that he should come in his glory—yea, even all things which should come upon the face of the earth, even until the elements should melt with fervent heat, and the earth should be wrapt together as a scroll, and the heavens and the earth should pass away;

And even unto the great and last day, when all people, and all kindreds, and all nations and tongues shall stand before God, to be judged of their works, whether they be good or whether they be evil—

If they be good, to the resurrection of everlasting life; and if they be evil, to the resurrection of damnation; being on a parallel, the one on the one hand and the other on the other hand, according to the mercy, and the justice, and the holiness which is in Christ, who was before the world began.

And now there cannot be written in this book even a hundredth part of the things which Jesus did truly teach unto the people;

But behold the plates of Nephi do contain the more part of the things which he taught the people.

And these things have I written, which are a lesser part of the things which he taught the people; and I have written them to the intent that they may be brought again unto this people, from the Gentiles, according to the words which Jesus hath spoken.

- ๙ และเมื่อพวกเขาจะได้รับเรื่องนี้, ซึ่งสมควรที่พวกเขาจะมีก่อน, เพื่อทดลองศรัทธาของพวกเขา, และหากจะเป็นไปว่าพวกเขาจะเชื่อเรื่องเหล่านี้จากนั้นเรื่องที่ยิ่งใหญ่กว่าจะเป็นที่ประจักษ์แก่พวกเขา.
- ๑๐ และหากเป็นไปว่าพวกเขาจะไม่เชื่อเรื่องเหล่านี้, เรื่องที่ยิ่งใหญ่กว่าจึงจะถูกกั้นไว้จากพวกเขา, ซึ่งนำไปสู่การกล่าวโทษพวกเขา.
- ๑๑ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากำลังจะเขียนมัน, เรื่องทั้งหมดที่จารึกอยู่บนแผ่นจารึกของนีไฟ, แต่พระเจ้าทรงห้าม, โดยตรัสว่า : เราจะทดลองศรัทธาผู้คนของเรา.
- ๑๒ ฉะนั้นข้าพเจ้า, มอรมอน, จึงเขียนเรื่องซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้า. และบัดนี้ข้าพเจ้า, มอรมอน, ยุติคำกล่าวของข้าพเจ้า, และเริ่มเขียนเรื่องซึ่งข้าพเจ้าได้รับบัญชาต่อไป.
- ๑๓ ฉะนั้น, ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเห็นว่าพระเจ้าทรงสอนผู้คนโดยแท้, ตลอดเวลาสามวัน; และหลังจากนั้นทรงแสดงองค์แก่พวกเขาบ่อยครั้ง, และทรงหักขนมปังบ่อยครั้ง, และให้พรมัน, และประทานให้พวกเขา.
- ๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์ทรงสอนและปฏิบัติต่อเด็ก ๆ ของฝูงชนซึ่งพูดถึงมาแล้ว, และพระองค์ทรงปล่อยลิ้นพวกเขา, และพวกเขาพูดถึงเรื่องสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์แก่พวกบิดาของตน, แม้ยิ่งกว่าที่พระองค์ทรงเปิดเผยกับผู้คนมาแล้ว; และพระองค์ทรงปล่อยลิ้นพวกเขาให้เอ่ยออกมาได้.
- ๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว—หลังจากครั้งที่สองที่ทรงแสดงองค์ต่อพวกเขา, และเสด็จไปเฝ้าพระบิดา, หลังจากทรงรักษาคนเจ็บป่วยของพวกเขา, และคนง่อยทั้งหมดของพวกเขา, และทรงเปิดตาของคนตาบอดของพวกเขาและเปิดหูของคนหูหนวก, และแม้ทรงทำการรักษานานัปการในบรรดาพวกเขา, และทรงทำให้ชายผู้หนึ่งลุกขึ้นจากบรรดาคนตาย, และทรงแสดงเดชานุภาพของพระองค์แก่พวกเขา, และเสด็จขึ้นไปเฝ้าพระบิดา—
- ๑๖ ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้คือฝูงชนมารวมกัน, และพวกเขาทั้งเห็นและได้ยินเด็กเหล่านี้; แท้จริงแล้ว, แม้ทารกก็อ้าปากและเอ่ยเรื่องอัศจรรย์ออกมา; และเรื่องที่พวกเขาเอ่ยออกมาถูกห้ามมิให้ผู้ใดเขียนไว้.

And when they shall have received this, which is expedient that they should have first, to try their faith, and if it shall so be that they shall believe these things then shall the greater things be made manifest unto them.

And if it so be that they will not believe these things, then shall the greater things be withheld from them, unto their condemnation.

Behold, I was about to write them, all which were engraven upon the plates of Nephi, but the Lord forbade it, saying: I will try the faith of my people.

Therefore I, Mormon, do write the things which have been commanded me of the Lord. And now I, Mormon, make an end of my sayings, and proceed to write the things which have been commanded me.

Therefore, I would that ye should behold that the Lord truly did teach the people, for the space of three days; and after that he did show himself unto them oft, and did break bread oft, and bless it, and give it unto them.

And it came to pass that he did teach and minister unto the children of the multitude of whom hath been spoken, and he did loose their tongues, and they did speak unto their fathers great and marvelous things, even greater than he had revealed unto the people; and he loosed their tongues that they could utter.

And it came to pass that after he had ascended into heaven—the second time that he showed himself unto them, and had gone unto the Father, after having healed all their sick, and their lame, and opened the eyes of their blind and unstopped the ears of the deaf, and even had done all manner of cures among them, and raised a man from the dead, and had shown forth his power unto them, and had ascended unto the Father—

Behold, it came to pass on the morrow that the multitude gathered themselves together, and they both saw and heard these children; yea, even babes did open their mouths and utter marvelous things; and the things which they did utter were forbidden that there should not any man write them.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสานุศิษย์ซึ่งพระเยซูทรงเลือกไว้เริ่มให้บัพติศมาและสอนคนจำนวนทั้งหมดที่มาหาพวกเขาตั้งแต่นั้น; และมากเท่าที่ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเปี่ยมไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์.

๑๘ และหลายคนในพวกนั้นเห็นและได้ยินเรื่องซึ่งไม่อาจพูดได้, ซึ่งผิดกฎที่จะเขียนไว้.

๑๙ และพวกเขาสอน, และปฏิบัติต่อกันและกัน; และมีทุกสิ่งเพื่อใช้ร่วมกันในบรรดาพวกเขา, ทุกคนปฏิบัติต่อกัน, อย่างเที่ยงธรรม.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาทำทุกสิ่งแม้ดังที่พระเยซูทรงสั่งพวกเขา.

๒๑ และคนที่รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเรียกว่าศาสนจักรของพระคริสต์.

And it came to pass that the disciples whom Jesus had chosen began from that time forth to baptize and to teach as many as did come unto them; and as many as were baptized in the name of Jesus were filled with the Holy Ghost.

And many of them saw and heard unspeakable things, which are not lawful to be written.

And they taught, and did minister one to another; and they had all things common among them, every man dealing justly, one with another.

And it came to pass that they did do all things even as Jesus had commanded them.

And they who were baptized in the name of Jesus were called the church of Christ.

๓ นิไฟ ๒๗

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่สานุศิษย์ของพระเยซูเดินทางและสั่งสอนเรื่องซึ่งพวกท่านทั้งได้ยินและเห็น, และให้บัพติศมาในพระนามของพระเยซู, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสานุศิษย์มารวมกันและร่วมกันสวดอ้อนวอนและอดอาหารอย่างสุดกำลัง.
- ๒ และพระเยซูทรงแสดงองค์แก่พวกท่านอีก, เพราะพวกท่านกำลังสวดอ้อนวอนต่อพระบิดาในพระนามของพระองค์; และพระเยซูเสด็จมายืนอยู่ท่ามกลางพวกท่าน, และตรัสกับพวกท่านว่า : เจ้าอยากให้เรามอบสิ่งใดแก่เจ้า ?
- ๓ และพวกท่านทูลพระองค์ว่า : พระองค์เจ้าข้า, พวกข้าพระองค์อยากให้พระองค์ทรงบอกพวกข้าพระองค์ถึงชื่อที่พวกข้าพระองค์จะเรียกศาสนจักรนี้; เพราะมีการโต้เถียงในบรรดาผู้คนเกี่ยวกับเรื่องนี้.
- ๔ และพระเจ้าตรัสกับพวกท่านว่า : ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, ทำไมผู้คนจะพรวุ่นและโต้เถียงกันเพราะเรื่องนี้เล่า ?
- ๕ พวกเขาไม่ได้อ่านพระคัมภีร์หรือ, ซึ่งกล่าวว่าเจ้าต้องรับนามของพระคริสต์, ซึ่งเป็นนามของเรา ? เพราะจะเรียกเจ้าโดยนามนี้ในวันสุดท้าย;
- ๖ และผู้ใดที่รับนามของเรา, และอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่, ผู้เดียวกันนั้นจะได้รับการช่วยให้รอดในวันสุดท้าย.
- ๗ ฉะนั้น, อะไรก็ตามที่เจ้าจะทำ, เจ้าจงทำในนามของเรา; ฉะนั้นเจ้าจงเรียกศาสนจักรตามนามของเรา; และเจ้าจงเรียกหาพระบิดาในนามของเราเพื่อพระองค์จะประทานพรให้ศาสนจักรเพื่อเห็นแก่เรา.
- ๘ และจะเป็นศาสนจักรของเราได้อย่างไรนอกจากจะเรียกตามชื่อของเรา ? เพราะหากศาสนจักรเรียกตามชื่อของโมเสสนั้นก็เป็นศาสนจักรของโมเสส; หรือหากศาสนจักรเรียกชื่อตามชื่อของชายคนหนึ่งมันก็เป็นศาสนจักรของชายคนหนึ่ง; แต่หากเรียกตามชื่อของเราก็เป็นศาสนจักรของเรา, หากเป็นไปได้ว่าพวกเขาสร้างบนกิตติคุณของเรา.

3 Nephi 27

And it came to pass that as the disciples of Jesus were journeying and were preaching the things which they had both heard and seen, and were baptizing in the name of Jesus, it came to pass that the disciples were gathered together and were united in mighty prayer and fasting.

And Jesus again showed himself unto them, for they were praying unto the Father in his name; and Jesus came and stood in the midst of them, and said unto them: What will ye that I shall give unto you?

And they said unto him: Lord, we will that thou wouldst tell us the name whereby we shall call this church; for there are disputations among the people concerning this matter.

And the Lord said unto them: Verily, verily, I say unto you, why is it that the people should murmur and dispute because of this thing?

Have they not read the scriptures, which say ye must take upon you the name of Christ, which is my name? For by this name shall ye be called at the last day;

And whoso taketh upon him my name, and endureth to the end, the same shall be saved at the last day.

Therefore, whatsoever ye shall do, ye shall do it in my name; therefore ye shall call the church in my name; and ye shall call upon the Father in my name that he will bless the church for my sake.

And how be it my church save it be called in my name? For if a church be called in Moses' name then it be Moses' church; or if it be called in the name of a man then it be the church of a man; but if it be called in my name then it is my church, if it so be that they are built upon my gospel.

๙ ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, ว่าเจ้าสร้างบน
กิตติคุณของเรา; ฉะนั้นอะไรก็ตามที่เจ้าจะเรียกเจ้าจง
เรียก, ตามนามของเรา; ฉะนั้นหากเจ้าเรียกหาพระ
บิดา, เพื่อศาสนจักร, หากเป็นไปตามนามของเราพระ
บิดาจะทรงได้ยินเจ้า;

๑๐ และหากเป็นไปว่าศาสนจักรสร้างบนกิตติคุณของ
เราพระบิดาก็จะทรงแสดงงานของพระองค์ออกมา
เองในนั้น.

๑๑ แต่หากมันไม่สร้างบนกิตติคุณของเรา, และสร้าง
บนงานของมนุษย์, หรือบนงานของมาร, ตามจริงแล้ว
เรากล่าวแก่เจ้าว่าพวกเขามีปีติในงานของตนชั่วเวลา
หนึ่ง, และในไม่ช้าที่สุดย่อมมาถึง, และพวกเขาถูกโค่น
และโยนเข้าไปในไฟ, ซึ่งจากที่นั่นไม่มีการกลับมา.

๑๒ เพราะงานของพวกเขาติดตามพวกเขาไป, ด้วยเหตุ
จากงานของพวกเขา พวกเขาจึงถูกโค่น; ฉะนั้นจงจำ
เรื่องที่เรบอกเจ้าไว้.

๑๓ ดูเถิดเราให้กิตติคุณของเราแก่เจ้า, และนี่คือ
กิตติคุณที่เราให้แก่เจ้า—ว่าเรามาในโลกเพื่อทำตาม
น้ำพระทัยของพระบิดาของเรา, เพราะพระบิดาของ
เราทรงส่งเรามา.

๑๔ และพระบิดาของเราทรงส่งเรามาเพื่อเราจะได้ถูก
ยกขึ้นบนกางเขน; และหลังจากที่เราถูกยกขึ้นบน
กางเขนแล้ว, เพื่อเราจะดึงมนุษย์ทั้งปวงมาหาเรา,
เพื่อตั้งที่เราถูกยกขึ้นโดยมนุษย์ฉันใด แม้ฉันนั้น
มนุษย์จะถูกยกขึ้นโดยพระบิดา, เพื่อยืนอยู่ต่อหน้าเรา,
เพื่อรับการพิพากษาตามงานของพวกเขา, ไม่ว่างานดี
หรือไม่ว่างานชั่ว—

๑๕ และเพราะเหตุนี้เราจึงได้รับการยกขึ้น; ฉะนั้น, ตาม
เดชานุภาพของพระบิดาเราจะดึงมนุษย์ทั้งปวงมาหา
เรา, เพื่อพวกเขาจะได้รับการพิพากษาตามงานของ
ตน.

๑๖ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้น, คือผู้ใดกลับใจและรับ
บัพติศมาในนามของเราจะเต็มเปี่ยม; และหากเขา
อดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่, ดูเถิด, เราจะถือว่าเขาไม่มี
ความผิดต่อพระพักตร์พระบิดาของเราในวันนั้นเมื่อ
เราจะยืนเพื่อพิพากษาโลก.

๑๗ และเขาที่ไม่อดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่, ผู้เดียวกัน
นั้นคือผู้ที่จะถูกโค่นและโยนเข้าไปในไฟ, ซึ่งจากที่นั่น
พวกเขาจะกลับมาอีกไม่ได้, เพราะความยุติธรรมของ
พระบิดา.

Verily I say unto you, that ye are built upon my
gospel; therefore ye shall call whatsoever things ye
do call, in my name; therefore if ye call upon the
Father, for the church, if it be in my name the Father
will hear you;

And if it so be that the church is built upon my
gospel then will the Father show forth his own
works in it.

But if it be not built upon my gospel, and is built
upon the works of men, or upon the works of the
devil, verily I say unto you they have joy in their
works for a season, and by and by the end cometh,
and they are hewn down and cast into the fire, from
whence there is no return.

For their works do follow them, for it is because of
their works that they are hewn down; therefore re-
member the things that I have told you.

Behold I have given unto you my gospel, and this
is the gospel which I have given unto you—that I
came into the world to do the will of my Father, be-
cause my Father sent me.

And my Father sent me that I might be lifted up
upon the cross; and after that I had been lifted up
upon the cross, that I might draw all men unto me,
that as I have been lifted up by men even so should
men be lifted up by the Father, to stand before me, to
be judged of their works, whether they be good or
whether they be evil—

And for this cause have I been lifted up; therefore,
according to the power of the Father I will draw all
men unto me, that they may be judged according to
their works.

And it shall come to pass, that whoso repenteth
and is baptized in my name shall be filled; and if he
endureth to the end, behold, him will I hold guiltless
before my Father at that day when I shall stand to
judge the world.

And he that endureth not unto the end, the same is
he that is also hewn down and cast into the fire, from
whence they can no more return, because of the jus-
tice of the Father.

- ๑๘ และนี่คือพระดำรัสที่พระองค์ประทานให้ลูกหลานมนุษย์. และเพราะเหตุนี้พระองค์จึงทรงทำให้พระวาทะซึ่งประทานไว้เกิดสัมฤทธิ์ผล, และพระองค์ไม่ทรงกล่าวเท็จ, แต่ทรงทำให้พระวาทะของพระองค์เกิดสัมฤทธิ์ผลทั้งหมด.
- ๑๙ และไม่มีสิ่งที่ไม่สะอาดจะเข้าไปในอาณาจักรของพระองค์ได้; ฉะนั้นไม่มีสิ่งใดเข้าไปในสถานพักผ่อนของพระองค์นอกจากบรรดาผู้ที่ล้างอาภรณ์ของพวกเขาในเลือดของเรา, เพราะศรัทธาของพวกเขา, และการกลับใจจากบาปทั้งหมดของพวกเขา, และความซื่อสัตย์จนกว่าชีวิตจะหาไม่ของพวกเขา.
- ๒๐ บัดนี้คือบัญญัติ : จงกลับใจ, เข้าทั้งหลายทั่วสุดแดนแผ่นดินโลก, และมาหาเราและรับบัพติศมาในนามของเรา, และเจ้าจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์, เพื่อเจ้าจะยืนอยู่โดยไม่มลทินต่อหน้าเราในวันสุดท้าย.
- ๒๑ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, นี่คือกิตติคุณของเรา; และเจ้ารู้สิ่งที่เจ้าจะต้องทำในศาสนจักรของเรา; เพราะงานที่เจ้าเห็นเราทำมาแล้วเจ้าจงทำด้วย; เพราะสิ่งที่เจ้าเห็นเราทำมาแล้วแม้สิ่งนั้นเจ้าจงทำ;
- ๒๒ ฉะนั้น, หากเจ้าทำสิ่งเหล่านี้เจ้าย่อมเป็นสุข, เพราะเราจะยกเจ้าขึ้นในวันสุดท้าย.
- ๒๓ จงเขียนเรื่องซึ่งเจ้าเห็นและได้ยินมา, นอกจากเรื่องที่ทำ.
- ๒๔ จงเขียนเรื่องงานของคนพวกนี้, ซึ่งจะเป็นไป, แม้ดังที่มีเขียนไว้, เกี่ยวกับเรื่องที่เป็นมาแล้ว.
- ๒๕ เพราะดูเถิด, จากบรรดาหนังสือซึ่งมีเขียนไว้, และที่จะเขียน, คนพวกนี้จะได้รับการพิพากษา, เพราะโดยหนังสือเหล่านี้งานของพวกเขาจะเป็นที่รู้แก่มนุษย์.
- ๒๖ และดูเถิด, พระบิดาทรงเขียนเรื่องทั้งหมด; ฉะนั้นโลกจะได้รับการพิพากษาจากหนังสือซึ่งจะเขียนไว้.
- ๒๗ และเจ้าจงรู้ว่าเจ้าจะเป็นผู้พิพากษาแก่คนเหล่านี้, ตามคำพิพากษาซึ่งเราจะให้แก่เจ้า, ซึ่งจะเที่ยงธรรม. ฉะนั้น, เจ้าควรเป็นคนอย่างไรเล่า? ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, แม้ดังที่เราเป็น.
- ๒๘ และบัดนี้เราไปเฝ้าพระบิดา. และตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, สิ่งใดก็ตามที่เจ้าจะทูลขอพระบิดาในนามของเรา เจ้าจะได้รับ.

And this is the word which he hath given unto the children of men. And for this cause he fulfilleth the words which he hath given, and he lieth not, but fulfilleth all his words.

And no unclean thing can enter into his kingdom; therefore nothing entereth into his rest save it be those who have washed their garments in my blood, because of their faith, and the repentance of all their sins, and their faithfulness unto the end.

Now this is the commandment: Repent, all ye ends of the earth, and come unto me and be baptized in my name, that ye may be sanctified by the reception of the Holy Ghost, that ye may stand spotless before me at the last day.

Verily, verily, I say unto you, this is my gospel; and ye know the things that ye must do in my church; for the works which ye have seen me do that shall ye also do; for that which ye have seen me do even that shall ye do;

Therefore, if ye do these things blessed are ye, for ye shall be lifted up at the last day.

Write the things which ye have seen and heard, save it be those which are forbidden.

Write the works of this people, which shall be, even as hath been written, of that which hath been.

For behold, out of the books which have been written, and which shall be written, shall this people be judged, for by them shall their works be known unto men.

And behold, all things are written by the Father; therefore out of the books which shall be written shall the world be judged.

And know ye that ye shall be judges of this people, according to the judgment which I shall give unto you, which shall be just. Therefore, what manner of men ought ye to be? Verily I say unto you, even as I am.

And now I go unto the Father. And verily I say unto you, whatsoever things ye shall ask the Father in my name shall be given unto you.

๒๙ ฉะนั้น, ขอ, และเจ้าจะได้รับ; เคาะ, และจะเปิดมันให้เจ้า; เพราะคนที่ขอ, ย่อมได้รับ; และกับผู้ที่เคาะ, มันจะเปิดให้.

๓๐ และบัดนี้, ดูเถิด, ปิติของเราใหญ่หลวงนัก, แม้จนถึงความบริบูรณ์, เพราะเจ้า, และคนรุ่นนี้ด้วย; แท้จริงแล้ว, และแม้พระบิดาก็ทรงชื่นชมยินดี, และเทพผู้บริสุทธิ์ทั้งปวงด้วย, เพราะเจ้าและคนรุ่นนี้; เพราะไม่มีผู้ใดในพวกเขาหายไป.

๓๑ ดูเถิด, เราอยากให้เจ้าเข้าใจ; เพราะเราหมายถึงคนรุ่นนี้ซึ่งมีชีวิตอยู่เดี๋ยวนี้; และไม่มีผู้ใดในพวกเขาหายไป; และเรามีความบริบูรณ์แห่งปิติในคนเหล่านี้.

๓๒ แต่ดูเถิด, มันทำให้เราโศกเศร้าเพราะอนุชนรุ่นที่สี่นี้จากคนรุ่นนี้, เพราะพวกเขาจะถูกนำไปเป็นเชลยโดยคนนั้นแม้ดังบุตรแห่งหายนะ; เพราะพวกเขาจะขายเราเพื่อเงินและเพื่อทอง, และเพื่อสิ่งๆ ที่แมลงกินผ้าทำลายและขโมยจะบุกมาลักไปได้. และในวันนั้นเราจะไปเยือนพวกเขา, แม้ในงานของพวกเขา กลับมาบนศีรษะของตนเอง.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูทรงยุติคำกล่าวเหล่านี้แล้วพระองค์ตรัสกับสานุศิษย์ของพระองค์ว่า : เจ้าจงเข้าทางประตูคับแคบ; เพราะคับแคบคือประตู, และแคบคือทางซึ่งนำไปสู่ชีวิต, และมีน้อยคนที่พบ; แต่กว้างคือประตู, และกว้างขวางคือทางซึ่งนำไปสู่ความตาย, และมีคนมากที่เดินทางนั้น, จนกลางคืนมาถึง, ซึ่งเวลานั้นไม่มีผู้ใดทำงานได้.

Therefore, ask, and ye shall receive; knock, and it shall be opened unto you; for he that asketh, receiveth; and unto him that knocketh, it shall be opened.

And now, behold, my joy is great, even unto fullness, because of you, and also this generation; yea, and even the Father rejoiceth, and also all the holy angels, because of you and this generation; for none of them are lost.

Behold, I would that ye should understand; for I mean them who are now alive of this generation; and none of them are lost; and in them I have fulness of joy.

But behold, it sorroweth me because of the fourth generation from this generation, for they are led away captive by him even as was the son of perdition; for they will sell me for silver and for gold, and for that which moth doth corrupt and which thieves can break through and steal. And in that day will I visit them, even in turning their works upon their own heads.

And it came to pass that when Jesus had ended these sayings he said unto his disciples: Enter ye in at the strait gate; for strait is the gate, and narrow is the way that leads to life, and few there be that find it; but wide is the gate, and broad the way which leads to death, and many there be that travel therein, until the night cometh, wherein no man can work.

๓ นิไฟ ๒๘

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำนี้แล้ว, พระองค์รับสั่งกับสานุศิษย์ของพระองค์, ทีละคน, โดยตรัสกับพวกท่านว่า : เจ้าปรารถนาอะไรจากเรา, หลังจากเราไปเฝ้าพระบิดา ?
- ๒ และพวกท่านทั้งหมด, นอกจากสามคน, ทูลว่า : พวกข้าพระองค์ปรารถนาว่าหลังจากมีชีวิตอยู่จนถึงอายุขัยของมนุษย์แล้ว, ขอให้การปฏิบัติศาสนกิจของพวกข้าพระองค์, มาถึงที่สุด, ซึ่งในการนั้นพระองค์ทรงเรียกข้าพระองค์มา, เพื่อข้าพระองค์จะได้มาเฝ้าพระองค์ในอาณาจักรของพระองค์โดยเร็ว.
- ๓ และพระองค์ตรัสกับพวกท่านว่า : เจ้าเป็นสุขแล้ว เพราะเจ้าปรารถนาสิ่งนี้จากเรา; ฉะนั้น, หลังจากเจ้ามีอายุเจ็ดสิบสองปีเจ้าจะมาหาเราในอาณาจักรของเรา; และกับเราเจ้าจะพบความพักผ่อน.
- ๔ และเมื่อพระองค์รับสั่งกับพวกท่านแล้ว, พระองค์ทรงหันมาหาสามคนนั้น, และตรัสกับพวกท่านว่า : เจ้าอยากให้เราทำสิ่งใดให้เจ้า, เมื่อเราไปเฝ้าพระบิดา ?
- ๕ และพวกท่านโหม่นสออยู่ในใจ, เพราะไม่กล้าทูลพระองค์ถึงเรื่องที่พวกท่านปรารถนา.
- ๖ และพระองค์ตรัสกับพวกท่านว่า : ดูเถิด, เรารู้ความคิดของเจ้า, และเจ้าปรารถนาสิ่งที่โยห์น, ผู้เป็นที่รักของเรา, ผู้อยู่กับเราในการปฏิบัติศาสนกิจของเรา, ปรารถนาจากเรา, ก่อนที่เราจะถูกชาวยิวยกขึ้น.
- ๗ ฉะนั้น, เจ้าเป็นสุขกว่านั้น, เพราะเจ้าจะไม่ต้องลิ้มรสความตายเลย; แต่เจ้าจะอยู่เห็นการกระทำทั้งหมดของพระบิดาที่ทรงมีต่อลูกหลานมนุษย์, แม้จนสิ่งทั้งปวงจะเกิดสัมฤทธิ์ผลตามพระประสงค์ของพระบิดา, เมื่อเราจะมาในรัศมีภาพของเราพร้อมด้วยเดชานุภาพแห่งสวรรค์.
- ๘ และเจ้าจะไม่ต้องทนรับความเจ็บปวดของความตาย; แต่เมื่อเราจะมาในรัศมีภาพของเราเราจะเปลี่ยนเจ้าในชั่วพริบตาจากมรรตัยสู่อมต; และเมื่อนั้นเจ้าจะได้รับพรในอาณาจักรพระบิดาของเรา.

3 Nephi 28

And it came to pass when Jesus had said these words, he spake unto his disciples, one by one, saying unto them: What is it that ye desire of me, after that I am gone to the Father?

And they all spake, save it were three, saying: We desire that after we have lived unto the age of man, that our ministry, wherein thou hast called us, may have an end, that we may speedily come unto thee in thy kingdom.

And he said unto them: Blessed are ye because ye desired this thing of me; therefore, after that ye are seventy and two years old ye shall come unto me in my kingdom; and with me ye shall find rest.

And when he had spoken unto them, he turned himself unto the three, and said unto them: What will ye that I should do unto you, when I am gone unto the Father?

And they sorrowed in their hearts, for they durst not speak unto him the thing which they desired.

And he said unto them: Behold, I know your thoughts, and ye have desired the thing which John, my beloved, who was with me in my ministry, before that I was lifted up by the Jews, desired of me.

Therefore, more blessed are ye, for ye shall never taste of death; but ye shall live to behold all the doings of the Father unto the children of men, even until all things shall be fulfilled according to the will of the Father, when I shall come in my glory with the powers of heaven.

And ye shall never endure the pains of death; but when I shall come in my glory ye shall be changed in the twinkling of an eye from mortality to immortality; and then shall ye be blessed in the kingdom of my Father.

๙ และอนึ่ง, เจ้าจะไม่มีความเจ็บปวดขณะที่เจ้าพำนักอยู่ในเนื้อหนัง, ทั้งไม่มีโศกนาฏกรรมนอกจากเพื่อบาปของโลก; และทั้งหมดนี้เราจะทำเพราะสิ่งที่เจ้าปรารถนาจากเรา, เพราะเจ้าปรารถนาว่าเจ้าจะได้นำจิตวิญญาณมนุษย์มาหาเรา, ขณะที่โลกจะยังคงอยู่.

๑๐ และเพราะเหตุนี้เจ้าจะมีความบริบูรณ์แห่งปิติ; และเจ้าจะนั่งลงในอาณาจักรพระบิดาของเรา; แท้จริงแล้ว, ปิติของเจ้าจะเต็มเปี่ยม, แม้ดังพระบิดาประทานความบริบูรณ์แห่งปิติให้เรา; และเจ้าจะเป็นแม้ดังเราเป็น, และเราเป็นแม้ดังพระบิดา; และพระบิดากับเราเป็นหนึ่ง;

๑๑ และพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพยานถึงพระบิดาและเรา; และพระบิดาประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ลูกหลานมนุษย์, เพราะเรา.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูรับสั่งถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, พระองค์ทรงสัมผัสพวกท่านทีละคนด้วยนิ้วพระหัตถ์นอกจากสามคนนั้นที่จะคงอยู่ต่อไป, และจากนั้นพระองค์เสด็จจากไป.

๑๓ และดูเถิด, ฟ้าสวรรค์เปิด, และพระองค์ทรงพาพวกท่านขึ้นสวรรค์, และเห็นและได้ยินเรื่องซึ่งไม่อาจพูดได้.

๑๔ และพวกท่านถูกห้ามไม่ให้เอ่ย; ทั้งพวกท่านไม่ได้รับอำนาจให้เอ่ยได้ถึงเรื่องที่พวกท่านเห็นและได้ยิน;

๑๕ และพวกท่านอยู่ในร่างหรือนอกร่าง, พวกท่านบอกไม่ได้; เพราะพวกท่านได้รู้สึกเหมือนเป็นการเปลี่ยนสภาพของตน, ว่าทรงเปลี่ยนพวกท่านจากร่างของเนื้อหนังเป็นสภาพอันเป็นอมตะ, เพื่อจะเห็นสิ่งต่าง ๆ ของพระผู้เป็นเจ้า.

๑๖ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านได้ปฏิบัติศาสนกิจอีกบนพื้นพิภพ; กระนั้นก็ตามพวกท่านไม่ได้ปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ยินและเห็นมา, เพราะบัญชาซึ่งพวกท่านได้รับบนสวรรค์.

๑๗ และบัดนี้, พวกท่านเป็นมรรตัยหรืออมตะ, ตั้งแต่วันนี้ที่เปลี่ยนสภาพของพวกท่าน, ข้าพเจ้าหารู้ไม่;

And again, ye shall not have pain while ye shall dwell in the flesh, neither sorrow save it be for the sins of the world; and all this will I do because of the thing which ye have desired of me, for ye have desired that ye might bring the souls of men unto me, while the world shall stand.

And for this cause ye shall have fulness of joy; and ye shall sit down in the kingdom of my Father; yea, your joy shall be full, even as the Father hath given me fulness of joy; and ye shall be even as I am, and I am even as the Father; and the Father and I are one;

And the Holy Ghost beareth record of the Father and me; and the Father giveth the Holy Ghost unto the children of men, because of me.

And it came to pass that when Jesus had spoken these words, he touched every one of them with his finger save it were the three who were to tarry, and then he departed.

And behold, the heavens were opened, and they were caught up into heaven, and saw and heard unspeakable things.

And it was forbidden them that they should utter; neither was it given unto them power that they could utter the things which they saw and heard;

And whether they were in the body or out of the body, they could not tell; for it did seem unto them like a transfiguration of them, that they were changed from this body of flesh into an immortal state, that they could behold the things of God.

But it came to pass that they did again minister upon the face of the earth; nevertheless they did not minister of the things which they had heard and seen, because of the commandment which was given them in heaven.

And now, whether they were mortal or immortal, from the day of their transfiguration, I know not;

- ๑๘ แต่ข้าพเจ้ารู้เพียงเท่านั้น, ตามบันทึกซึ่งได้รับมา—พวกท่านออกไปตามผืนแผ่นดิน, และปฏิบัติแก่ผู้คนทั้งปวง, โดยรวมมากเท่าที่ยอมเชื่อในคำสั่งสอนของพวกท่านเข้ามาสู่ศาสนจักร; ให้บังเกิดแก่พวกเขา, และมากเท่าที่รับบัพติศมารับพระวิญญาณบริสุทธิ์.
- ๑๙ และพวกท่านถูกคนที่ไม่เป็นของศาสนจักรโยนเข้าเรือนจำ. และเรือนจำซึ่งพวกท่านไว้ไม่ได้, เพราะมันแยกออกเป็นสอง.
- ๒๐ และพวกท่านถูกโยนลงไปในแผ่นดิน; แต่พวกท่านตีแผ่นดินด้วยพระวาทะของพระผู้เป็นเจ้า, ถึงขนาดที่โดยเดชานุภาพของพระองค์ปล่อยพวกท่านออกจากห้วงลึกของแผ่นดิน; และฉะนั้นคนพวกนั้นจึงขุดหลุมให้พอจะขังพวกท่านไม่ได้.
- ๒๑ และพวกท่านถูกโยนเข้าไปในเตาหลอมสามครั้ง และไม่ได้รับอันตราย.
- ๒๒ และพวกท่านถูกโยนเข้าในถ้ำที่ขังสัตว์ป่าสองครั้ง; และดูเถิดพวกท่านเล่นกับสัตว์ดังเด็กเล่นกับลูกแกะที่ยังตูดนม, และไม่ได้รับอันตราย.
- ๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านออกไปในบรรดาผู้คนทั้งหมดของนีไฟดังนี้, และสั่งสอนพระกิตติคุณของพระคริสต์กับผู้คนที่ทั้งปวงบนผืนแผ่นดิน; และพวกเขาเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่พระเจ้า, และเข้ามาในศาสนจักรของพระคริสต์, และด้วยเหตุนี้ผู้คนรุ่นนั้นจึงได้รับพร, ตามพระวาทะของพระเยซู.
- ๒๔ และบัดนี้ข้าพเจ้า, มอรมอน, ยุติการพูดเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ไว้ชั่วคราวหนึ่ง.
- ๒๕ ดูเถิดข้าพเจ้ากำลังจะเขียนชื่อท่านเหล่านั้นผู้ไม่ต้องการความตาย, แต่พระเจ้าทรงห้ามไว้; ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่เขียน, เพราะชื่อซ่อนไว้จากโลก.
- ๒๖ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าเห็นพวกท่าน, และพวกท่านปฏิบัติต่อข้าพเจ้า.
- ๒๗ และดูเถิดพวกท่านจะอยู่ในบรรดาคนต่างชาติ, และคนต่างชาติจะไม่รู้จักพวกท่าน.
- ๒๘ พวกท่านจะอยู่ในบรรดาชาวยิวด้วย, และชาวยิวหา
รู้จักพวกท่านไม่.

But this much I know, according to the record which hath been given—they did go forth upon the face of the land, and did minister unto all the people, uniting as many to the church as would believe in their preaching; baptizing them, and as many as were baptized did receive the Holy Ghost.

And they were cast into prison by them who did not belong to the church. And the prisons could not hold them, for they were rent in twain.

And they were cast down into the earth; but they did smite the earth with the word of God, insomuch that by his power they were delivered out of the depths of the earth; and therefore they could not dig pits sufficient to hold them.

And thrice they were cast into a furnace and received no harm.

And twice were they cast into a den of wild beasts; and behold they did play with the beasts as a child with a suckling lamb, and received no harm.

And it came to pass that thus they did go forth among all the people of Nephi, and did preach the gospel of Christ unto all people upon the face of the land; and they were converted unto the Lord, and were united unto the church of Christ, and thus the people of that generation were blessed, according to the word of Jesus.

And now I, Mormon, make an end of speaking concerning these things for a time.

Behold, I was about to write the names of those who were never to taste of death, but the Lord forbade; therefore I write them not, for they are hid from the world.

But behold, I have seen them, and they have ministered unto me.

And behold they will be among the Gentiles, and the Gentiles shall know them not.

They will also be among the Jews, and the Jews shall know them not.

- ๒๙ และเหตุการณ์จะได้บังเกิดขึ้น, เมื่อพระเจ้าทรงเห็นเหมาะสมในปรีชาญาณของพระองค์ที่พวกท่านจะปฏิบัติต่อบรรดาเผ่าของอิสราเอลทั้งหมดที่กระจัดกระจายอยู่, และต่อประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา และผู้คนทั้งปวง, และจะนำคนมากมายออกมาจากพวกนั้นไปสู่พระเยซู, เพื่อความปรีชาญาณของพวกท่านจะสมบูรณ์, และเพราะเดชานุภาพแห่งการสร้าง ความเชื่อมั่นของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งอยู่ในพวกท่านด้วย.
- ๓๐ และพวกท่านเป็นดังเทพของพระผู้เป็นเจ้า, และหากพวกท่านจะสวดอ้อนวอนพระบิดาในพระนามของพระเยซูพวกท่านจะแสดงตนให้ผู้ใดก็ตามที่พวกท่านเห็นว่าดี.
- ๓๑ ฉะนั้น, พวกท่านจะทำงานอันสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์, ก่อนวันสำคัญยิ่งที่กำลังจะมาถึงเมื่อผู้คนทั้งหมดจะต้องมายืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์โดยแน่แท้;
- ๓๒ แท้จริงแล้วแม้ในบรรดาคนต่างชาติพวกท่านก็จะทำงานสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์, ก่อนวันพิพากษานั้น.
- ๓๓ และหากท่านมีพระคัมภีร์ทั้งหมดซึ่งให้เรื่องราวเกี่ยวกับงานอัศจรรย์ทั้งปวงของพระคริสต์, ท่านจะรู้, ตามพระวอนะของพระคริสต์, ว่าสิ่งเหล่านี้จะต้องเกิดโดยแน่แท้.
- ๓๔ และวิบัติจงมีแก่คนที่ไม่ยอมสดับฟังพระวอนะของพระเยซู, และคนที่พระองค์ทรงเลือกไว้และส่งมาในบรรดาพวกเขาด้วย; เพราะผู้ใดที่ไม่รับพระวอนะของพระเยซูและถ้อยคำของผู้ที่พระองค์ทรงส่งมาย่อมไม่รับพระองค์; และฉะนั้นพระองค์จะไม่ทรงรับพวกเขาในวันสุดท้าย;
- ๓๕ และจะเป็นการดีกว่าสำหรับพวกเขาหากพวกเขาไม่ได้เกิด. เพราะท่านคิดหรือว่าท่านจะกำจัดความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงชุนเคืองได้, ผู้ถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้าของมนุษย์, เพื่อโดยการนั้นความรอดจะได้มา?
- ๓๖ และบัดนี้ดูเถิด, ดังที่ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับท่านเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเลือกไว้, แท้จริงแล้ว, แม้คนสามคนที่ทรงพาขึ้นไปในสวรรค์, คือข้าพเจ้าหาว่าไม่รู้ไม่ว่าทรงชำระพวกท่านจากความเป็นมรตัยไปสู่ความเป็นอมตะหรือเปล่า—

And it shall come to pass, when the Lord seeth fit in his wisdom that they shall minister unto all the scattered tribes of Israel, and unto all nations, kindreds, tongues and people, and shall bring out of them unto Jesus many souls, that their desire may be fulfilled, and also because of the convincing power of God which is in them.

And they are as the angels of God, and if they shall pray unto the Father in the name of Jesus they can show themselves unto whatsoever man it seemeth them good.

Therefore, great and marvelous works shall be wrought by them, before the great and coming day when all people must surely stand before the judgment-seat of Christ;

Yea even among the Gentiles shall there be a great and marvelous work wrought by them, before that judgment day.

And if ye had all the scriptures which give an account of all the marvelous works of Christ, ye would, according to the words of Christ, know that these things must surely come.

And wo be unto him that will not hearken unto the words of Jesus, and also to them whom he hath chosen and sent among them; for whoso receiveth not the words of Jesus and the words of those whom he hath sent receiveth not him; and therefore he will not receive them at the last day;

And it would be better for them if they had not been born. For do ye suppose that ye can get rid of the justice of an offended God, who hath been trampled under feet of men, that thereby salvation might come?

And now behold, as I spake concerning those whom the Lord hath chosen, yea, even three who were caught up into the heavens, that I knew not whether they were cleansed from mortality to immortality—

๓๗ แต่ดูเถิด, นับแต่ข้าพเจ้าเขียนมา, ข้าพเจ้าทูลถามพระเจ้า, และพระองค์ทรงแสดงให้เห็นประจักษ์แก่ข้าพเจ้าว่าจำต้องให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกับร่างกายพวกท่าน, มิฉะนั้นแล้วก็จำเป็นที่พวกท่านจะต้องลิ้มรสความตาย;

๓๘ ฉะนั้น, เพื่อพวกท่านจะไม่ลิ้มรสความตายจึงให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกับร่างกายพวกท่าน, เพื่อจะได้ไม่ต้องรับความเจ็บปวดหรือโศกนันทนอกจากเพราะบาปของโลก.

๓๙ แล้วการเปลี่ยนแปลงนี้ไม่อาจเทียบได้กับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในวันสุดท้าย; แต่เกิดการเปลี่ยนแปลงกับพวกท่าน, ถึงขนาดที่ซาตานจะมีอำนาจเหนือพวกท่านไม่ได้, คือเขาจะล่อลวงพวกท่านไม่ได้; และพวกท่านได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในเนื้อหนัง, จนพวกท่านบริสุทธิ์, และจนพลังของแผ่นดินโลกจะยึดพวกท่านไว้ไม่ได้.

๔๐ และในสภาพนี้พวกท่านจะยังคงอยู่จนถึงวันพิพากษาของพระคริสต์; และในวันนั้นพวกท่านจะได้รับรับการเปลี่ยนแปลงที่ใหญ่หลวงกว่า, และจะทรงรับเข้าไปในอาณาจักรของพระบิดาเพื่อจะไม่ออกไปอีก, แต่จะพำนักอยู่กับพระผู้เป็นเจ้าในสวรรค์ชั่วนิรันดร์.

But behold, since I wrote, I have inquired of the Lord, and he hath made it manifest unto me that there must needs be a change wrought upon their bodies, or else it needs be that they must taste of death;

Therefore, that they might not taste of death there was a change wrought upon their bodies, that they might not suffer pain nor sorrow save it were for the sins of the world.

Now this change was not equal to that which shall take place at the last day; but there was a change wrought upon them, insomuch that Satan could have no power over them, that he could not tempt them; and they were sanctified in the flesh, that they were holy, and that the powers of the earth could not hold them.

And in this state they were to remain until the judgment day of Christ; and at that day they were to receive a greater change, and to be received into the kingdom of the Father to go no more out, but to dwell with God eternally in the heavens.

๓ นิไฟ ๒๙

- ๑ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าเมื่อพระเจ้าจะทรงเห็นเหมาะสม, ในปรีชาญาณของพระองค์, ว่าคำกล่าวเหล่านี้จะมาถึงคนต่างชาติตามพระวาทะของพระองค์, เวลานั้นท่านจะรู้ว่าพันธสัญญาซึ่งพระบิดาทรงกระทำกับลูกหลานอิสราเอล, เกี่ยวกับการกลับคืนของพวกเขามาสู่ผืนแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา, กำลังเริ่มเกิดสัมฤทธิ์ผลแล้ว.
- ๒ และท่านจะรู้ว่าพระวาทะของพระเจ้า, ซึ่งพูดไว้โดยศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์, จะเกิดสัมฤทธิ์ผลทั้งหมด; และท่านไม่จำเป็นต้องกล่าวว่าพระเจ้าทรงรื้อการเสด็จมาหาลูกหลานอิสราเอล.
- ๓ และท่านไม่จำเป็นต้องจินตนาการในใจท่านว่าพระวาทะที่พูดไว้นั้นไร้ประโยชน์, เพราะดูเถิด, พระเจ้าจะทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งทรงกระทำกับผู้คนที่เชื่อสายแห่งอิสราเอลของพระองค์.
- ๔ และเมื่อท่านจะเห็นว่าคำกล่าวเหล่านี้ออกมาในบรรดาพวกท่าน, ท่านไม่จำเป็นต้องลบหลู่การกระทำของพระเจ้าอีกต่อไป, เพราะดาบแห่งความยุติธรรมของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ขวา; และดูเถิด, ในวันนั้น, หากท่านจะลบหลู่การกระทำของพระองค์แล้วพระองค์จะทรงกระทำให้มันตามมาทันท่านในไม่ช้า.
- ๕ วิบัติแก่คนที่ลบหลู่การกระทำของพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, วิบัติแก่คนที่ปฏิเสธพระคริสต์และงานของพระองค์!
- ๖ แท้จริงแล้ว, วิบัติแก่คนที่ปฏิเสธการเปิดเผยของพระเจ้า, และที่จะกล่าวว่าพระเจ้าไม่ทรงทำงานโดยการเปิดเผย, หรือโดยการพยากรณ์, หรือโดยของประทาน, หรือโดยภาษา, หรือโดยการรักษา, หรือโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกต่อไปแล้ว!
- ๗ แท้จริงแล้ว, และวิบัติแก่ผู้คนที่ที่จะกล่าวในวันนั้น, เพื่อหาผลประโยชน์, ว่าไม่มีปาฏิหาริย์กระทำขึ้นโดยพระเยซูคริสต์; เพราะคนที่ทำการนี้จะกลับเหมือนดังบุตรแห่งหายนะ, ซึ่งไม่มีความเมตตาสำหรับผู้นั้น, ตามพระวาทะของพระคริสต์!

3 Nephi 29

And now behold, I say unto you that when the Lord shall see fit, in his wisdom, that these sayings shall come unto the Gentiles according to his word, then ye may know that the covenant which the Father hath made with the children of Israel, concerning their restoration to the lands of their inheritance, is already beginning to be fulfilled.

And ye may know that the words of the Lord, which have been spoken by the holy prophets, shall all be fulfilled; and ye need not say that the Lord delays his coming unto the children of Israel.

And ye need not imagine in your hearts that the words which have been spoken are vain, for behold, the Lord will remember his covenant which he hath made unto his people of the house of Israel.

And when ye shall see these sayings coming forth among you, then ye need not any longer spurn at the doings of the Lord, for the sword of his justice is in his right hand; and behold, at that day, if ye shall spurn at his doings he will cause that it shall soon overtake you.

Wo unto him that spurneth at the doings of the Lord; yea, wo unto him that shall deny the Christ and his works!

Yea, wo unto him that shall deny the revelations of the Lord, and that shall say the Lord no longer worketh by revelation, or by prophecy, or by gifts, or by tongues, or by healings, or by the power of the Holy Ghost!

Yea, and wo unto him that shall say at that day, to get gain, that there can be no miracle wrought by Jesus Christ; for he that doeth this shall become like unto the son of perdition, for whom there was no mercy, according to the word of Christ!

๘ แท้จริงแล้ว, และท่านไม่จำเป็นต้องติฉินนินทา, หรือดูแคลน, หรือเยาะเย้ยขำขิว, หรือคนใดในพวกที่เหลือนอยู่ของเชื้อสายแห่งอิสราเอลอีกต่อไป; เพราะดูเถิด, พระเจ้าทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ที่ทรงทำไว้กับพวกเขา, และพระองค์จะทรงกระทำกับพวกเขาตามที่ประทานคำมั่นไว้.

๙ ฉะนั้นท่านไม่จำเป็นต้องคิดว่าท่านจะหันพระหัตถ์ขวาของพระเจ้าไปทางซ้ายได้, เพื่อพระองค์จะไม่ดำเนินการพิพากษาจนถึงการทำให้พันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงทำกับเชื้อสายแห่งอิสราเอลสมบูรณ์.

Yea, and ye need not any longer hiss, nor spurn, nor make game of the Jews, nor any of the remnant of the house of Israel; for behold, the Lord remembereth his covenant unto them, and he will do unto them according to that which he hath sworn.

Therefore ye need not suppose that ye can turn the right hand of the Lord unto the left, that he may not execute judgment unto the fulfilling of the covenant which he hath made unto the house of Israel.

๓ นีไฟ ๓๐

- ๑ จงสดับฟัง, โอ้คนต่างชาติ, และจงฟังพระวาทะของพระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่, ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้พูดเกี่ยวกับท่าน, เพราะ, ดูก่อนพระองค์ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้เขียนไว้, มีความว่า :
- ๒ จงหันมาเถิด, เจ้าคนต่างชาติทั้งปวง, หันมาจากทางอันชั่วร้ายของเจ้า; และกลับใจจากการทำชั่วของเจ้า, จากการพดุงและการหลอกลวงของเจ้า, จากการผิดประเวณีของเจ้า, และจากความน่าชิงชังทั้งหลายของเจ้า, และการถือรูปเคารพของเจ้า, และจากการกระทำความผิดกรรมของเจ้า, และการนอกรีตในอำนาจปุโรหิตของเจ้า, และความริษยาของเจ้า, และการวิวาทของเจ้า, และจากความชั่วร้ายและความน่าชิงชังทั้งหมดของเจ้า, และจงมาหาเรา, และรับบัพติศมาในนามของเรา, เพื่อเจ้าจะได้รับการปลดบาปของเจ้า, และเปี่ยมไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์, เพื่อเจ้าจะได้อยู่กับผู้คนของเราซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

3 Nephi 30

Hearken, O ye Gentiles, and hear the words of Jesus Christ, the Son of the living God, which he hath commanded me that I should speak concerning you, for, behold he commandeth me that I should write, saying:

Turn, all ye Gentiles, from your wicked ways; and repent of your evil doings, of your lyings and deceivings, and of your whoredoms, and of your secret abominations, and your idolatries, and of your murders, and your priestcrafts, and your envyings, and your strifes, and from all your wickedness and abominations, and come unto me, and be baptized in my name, that ye may receive a remission of your sins, and be filled with the Holy Ghost, that ye may be numbered with my people who are of the house of Israel.

นีไฟฉบับที่สี่

หนังสือของนีไฟ

ผู้เป็นบุตรของนีไฟ—สานุศิษย์คนหนึ่ง ของพระเยซูคริสต์

เรื่องราวของผู้คนของนีไฟ, ตามบันทึกของท่าน.

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ปีที่สามสิบสี่ผ่านไป, และปีที่สามสิบห้าด้วย, และดูเถิดสานุศิษย์ของพระเยซูตั้งศาสนจักรของพระคริสต์ขึ้นในพื้นแผ่นดินทั้งหมดโดยรอบ. และมากเท่าที่มาหาพวกท่าน, และกลับใจจากบาปของพวกเขาอย่างแท้จริง, ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู; และพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สามสิบหก, ผู้คนทั้งหมดได้รับการเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่พระเจ้า, ทั้งพื้นแผ่นดิน, ทั้งชาวนีไฟและชาวเลมมัน, และไม่มีความขัดแย้งและการโต้เถียงในบรรดาคนเหล่านั้น, และทุกคนปฏิบัติต่อกันอย่างเที่ยงธรรม.
- ๓ และพวกเขามีสิ่งของทั้งหมดเพื่อใช้ร่วมกันในบรรดาพวกเขา; ฉะนั้นจึงไม่มีคนรวยและคนจน, ทาสและไท, แต่พวกเขาเป็นอิสระทุกคน, และเป็นผู้รับส่วนในของประทานจากสวรรค์.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่สามสิบเจ็ดผ่านไปด้วย, และยังมีความสุขอยู่ต่อไปในแผ่นดิน.
- ๕ และมิจานสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์ซึ่งสานุศิษย์ของพระเยซูกระทำ, ถึงขนาดที่คนเหล่านั้นรักษาคนป่วย, และทำให้คนตายฟื้น, และทำให้คนง่อยเดิน, และคนตาบอดได้รับสายตาของพวกเขา, และคนหูหนวกได้ยิน; และพวกท่านทำปาฏิหาริย์นานัปการในบรรดาลูกหลานมนุษย์; และพวกท่านไม่ได้ทำปาฏิหาริย์โดยวิธีอื่นนอกจากในพระนามของพระเยซู.

Fourth Nephi

The Book of Nephi

Who Is the Son of Nephi—One of the Disciples of Jesus Christ

An account of the people of Nephi, according to his record.

And it came to pass that the thirty and fourth year passed away, and also the thirty and fifth, and behold the disciples of Jesus had formed a church of Christ in all the lands round about. And as many as did come unto them, and did truly repent of their sins, were baptized in the name of Jesus; and they did also receive the Holy Ghost.

And it came to pass in the thirty and sixth year, the people were all converted unto the Lord, upon all the face of the land, both Nephites and Lamanites, and there were no contentions and disputations among them, and every man did deal justly one with another.

And they had all things common among them; therefore there were not rich and poor, bond and free, but they were all made free, and partakers of the heavenly gift.

And it came to pass that the thirty and seventh year passed away also, and there still continued to be peace in the land.

And there were great and marvelous works wrought by the disciples of Jesus, insomuch that they did heal the sick, and raise the dead, and cause the lame to walk, and the blind to receive their sight, and the deaf to hear; and all manner of miracles did they work among the children of men; and in nothing did they work miracles save it were in the name of Jesus.

๖ และปีที่สามสิบแปดผ่านไปดังนี้, และปีที่สามสิบเก้าด้วย, และปีที่สี่สิบเอ็ด, และสี่สิบสอง, แท้จริงแล้ว, แม้จนสี่สิบเก้าปีผ่านไป, และห้าสิบเอ็ดด้วย, และห้าสิบสอง; แท้จริงแล้ว, และแม้จนห้าสิบเก้าปีผ่านไป.

๗ และพระเจ้าทรงทำให้พวกเขารุ่งเรืองยิ่งในแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่พวกเขาสร้างเมืองต่าง ๆ ขึ้นอีกในที่ซึ่งเคยมีเมืองต่าง ๆ ถูกเผา.

๘ แท้จริงแล้ว, แม้เมืองเซราเฮมลาที่ยิ่งใหญ่นั้นพวกเขาก็ให้สร้างขึ้นอีก.

๙ แต่มีหลายเมืองซึ่งจมอยู่, และน้ำเข้ามาแทนที่; ฉะนั้นจึงสร้างเมืองเหล่านี้ใหม่ไม่ได้.

๑๐ และบัดนี้, ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของนีไฟแข็งแกร่งขึ้น, และขยายเผ่าพันธุ์อย่างรวดเร็วยิ่ง, และกลับกลายเป็นผู้คนทั้งดงามและจำเริญตาอย่างยิ่ง.

๑๑ และพวกเขาแต่งงาน, และยกให้แต่งงานกัน, และได้รับพรตามคำสัญญามากมายหลายประการซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไว้กับพวกเขา.

๑๒ และพวกเขาไม่ได้ดำเนินการปฏิบัติและศาสนพิธีแห่งกฎของโมเสสอีกต่อไป; แต่พวกเขาดำเนินการตามพระบัญญัติซึ่งพวกเขาได้รับจากพระเจ้าของพวกเขา และพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, ด้วยการอดอาหารและสวดอ้อนวอนต่อไป, และประชุมกันบ่อยครั้งทั้งเพื่อสวดอ้อนวอนและฟังพระวจนะของพระเจ้า.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไม่มีความขัดแย้งในบรรดาผู้คนทั้งปวง, ในทั่วแผ่นดิน; แต่มีปาฏิหาริย์ยิ่งใหญ่กระทำขึ้นในบรรดาสานุศิษย์ของพระเยซู.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่เจ็ดสิบเอ็ดผ่านไป, และปีที่เจ็ดสิบสองด้วย, แท้จริงแล้ว, และท้ายที่สุด, จนปีที่เจ็ดสิบเก้าผ่านไป; แท้จริงแล้ว, แม้หนึ่งร้อยปีผ่านไป, และสานุศิษย์ของพระเยซู, ผู้ที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้, จากไปสู่เมืองบรมสุขเกษมของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหมด, นอกจากสามคนที่จะคงอยู่ต่อไป; และมีสานุศิษย์คนอื่น ๆ ได้รับแต่งตั้งแทนที่พวกเขา; และคนเป็นอันมากในรุ่นนั้นล่วงลับไป.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไม่มีความขัดแย้งในแผ่นดิน, เพราะความรักของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งสถิตอยู่ในใจผู้คน.

And thus did the thirty and eighth year pass away, and also the thirty and ninth, and forty and first, and the forty and second, yea, even until forty and nine years had passed away, and also the fifty and first, and the fifty and second; yea, and even until fifty and nine years had passed away.

And the Lord did prosper them exceedingly in the land; yea, insomuch that they did build cities again where there had been cities burned.

Yea, even that great city Zarahemla did they cause to be built again.

But there were many cities which had been sunk, and waters came up in the stead thereof; therefore these cities could not be renewed.

And now, behold, it came to pass that the people of Nephi did wax strong, and did multiply exceedingly fast, and became an exceedingly fair and delightsome people.

And they were married, and given in marriage, and were blessed according to the multitude of the promises which the Lord had made unto them.

And they did not walk any more after the performances and ordinances of the law of Moses; but they did walk after the commandments which they had received from their Lord and their God, continuing in fasting and prayer, and in meeting together oft both to pray and to hear the word of the Lord.

And it came to pass that there was no contention among all the people, in all the land; but there were mighty miracles wrought among the disciples of Jesus.

And it came to pass that the seventy and first year passed away, and also the seventy and second year, yea, and in fine, till the seventy and ninth year had passed away; yea, even an hundred years had passed away, and the disciples of Jesus, whom he had chosen, had all gone to the paradise of God, save it were the three who should tarry; and there were other disciples ordained in their stead; and also many of that generation had passed away.

And it came to pass that there was no contention in the land, because of the love of God which did dwell in the hearts of the people.

- ๑๖ และไม่มีความรักชัง, หรือการวิวาท, หรือความ
วุ่นวาย, หรือการผิดประเวณี, หรือการพุดเท็จ, หรือ
การกระทำความผิดกรรม, หรือการดัดแปลงอย่างใด; และ
แน่แท้แล้วไม่มีผู้คนใดมีความสุขยิ่งกว่านี้ได้บรรดา
ผู้คนทั้งปวงที่พระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้าสร้างขึ้นมา.
- ๑๗ ไม่มีโจร, หรือฆาตกร, ทั้งไม่มีชาวเลมมัน, หรือชาว
ใด ๆ; แต่คนทั้งหลายอยู่กันเป็นหนึ่งเดียว, เป็นลูกของ
พระคริสต์, และทายาทแห่งอาณาจักรของพระผู้เป็น
เจ้า.
- ๑๘ และพวกเขาเป็นสุขอะไรเช่นนั้น! เพราะพระเจ้า
ประทานพรพวกเขาในการกระทำทั้งหมดของพวกเขา;
แท้จริงแล้ว, แม้พวกเขาได้รับพรและรุ่งเรืองจนถึง
หนึ่งร้อยสิบปีผ่านไป; และคนรุ่นแรกหลังจากพระ
คริสต์ก็ได้ล่วงลับไป, และไม่มี ความขัดแย้งทั่วทั้งแผ่นดิน.
- ๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไนไฟ, ท่านที่เก็บ
รักษามันถึงที่สุดท้ายนี้, ตายไป, (และท่านเขียนบันทึก
บนแผ่นจารึกของไนไฟ) และเอมัสบุตรท่านเก็บรักษา
บันทึกแทน; และท่านเขียนบันทึกบนแผ่นจารึกของไน
ไฟด้วย.
- ๒๐ และท่านเก็บรักษามันอยู่แปดสิบสี่ปี, และยังคง
มีความสุขสงบสุขอยู่ในแผ่นดิน, นอกจากผู้คนส่วนน้อย
ที่ขบถต่อศาสนจักรและเรียกชื่อพวกตนว่าชาวเลมมัน;
ฉะนั้นจึงเริ่มมีชาวเลมมันอีกในแผ่นดิน.
- ๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเอมัสตายด้วย, (และ
เป็นหนึ่งในร้อยเก้าสิบสี่ปีนับแต่การเสด็จมาของพระ
คริสต์) และเอมัสบุตรท่านเก็บรักษามันแทน; และ
ท่านเขียนบันทึกบนแผ่นจารึกของไนไฟด้วย; และมี
เขียนไว้ในหนังสือของไนไฟด้วย, ซึ่งคือหนังสือเล่มนี้.
- ๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสองร้อยปีผ่านไป;
และคนรุ่นที่สองล่วงลับไปหมดเหลืออยู่ไม่กี่คน.
- ๒๓ และบัดนี้ข้าพเจ้า, มอรมอน, อยากให้ท่านรู้ว่าผู้คน
ได้ขยายเผ่าพันธุ์, ถึงขนาดที่พวกเขากระจ่ายไปทั่วพื้น
แผ่นดิน, และว่าพวกเขากลับร่ำรวยยิ่ง, เพราะความ
รุ่งเรืองของพวกเขาในพระคริสต์.

And there were no envyings, nor strifes, nor tu-
mults, nor whoredoms, nor lyings, nor murders, nor
any manner of lasciviousness; and surely there could
not be a happier people among all the people who
had been created by the hand of God.

There were no robbers, nor murderers, neither
were there Lamanites, nor any manner of -ites; but
they were in one, the children of Christ, and heirs to
the kingdom of God.

And how blessed were they! For the Lord did bless
them in all their doings; yea, even they were blessed
and prospered until an hundred and ten years had
passed away; and the first generation from Christ
had passed away, and there was no contention in all
the land.

And it came to pass that Nephi, he that kept this
last record, (and he kept it upon the plates of Nephi)
died, and his son Amos kept it in his stead; and he
kept it upon the plates of Nephi also.

And he kept it eighty and four years, and there
was still peace in the land, save it were a small part of
the people who had revolted from the church and
taken upon them the name of Lamanites; therefore
there began to be Lamanites again in the land.

And it came to pass that Amos died also, (and it
was an hundred and ninety and four years from the
coming of Christ) and his son Amos kept the record
in his stead; and he also kept it upon the plates of
Nephi; and it was also written in the book of Nephi,
which is this book.

And it came to pass that two hundred years had
passed away; and the second generation had all
passed away save it were a few.

And now I, Mormon, would that ye should know
that the people had multiplied, insomuch that they
were spread upon all the face of the land, and that
they had become exceedingly rich, because of their
prosperity in Christ.

- ๒๔ และบัดนี้, ในปีที่สองร้อยหนึ่งนี้เริ่มมีคนทะนงตนด้วยความถือดีในบรรดาพวกเขา, เช่นการสวมเสื้อผ้าราคาแพง, และไข่มุกงดงามนานาชนิด, และสิ่งสวยงามอันเป็นของโลก.
- ๒๕ และนับจากเวลานั้นพวกเขาไม่ได้มีสิ่งของของตนและทรัพย์สินของตนเพื่อใช้ร่วมกันในบรรดาพวกเขาอีกต่อไป.
- ๒๖ และพวกเขาเริ่มแบ่งชนชั้น; และพวกเขาเริ่มสร้างศาสนจักรให้ตนเพื่อหาผลประโยชน์, และเริ่มปฏิเสธศาสนจักรที่แท้จริงของพระคริสต์.
- ๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อสองร้อยสิบปีผ่านไปมีศาสนจักรหลายแห่งอยู่ในแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว, มีหลายศาสนจักรซึ่งประกาศว่ารู้จักพระคริสต์, กระนั้นพวกเขาก็ยังได้ปฏิเสธพระกิตติคุณส่วนใหญ่ของพระองค์, ถึงขนาดที่พวกเขายอมรับความชั่วร้ายนานัปการ, และได้ปฏิบัติสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์แก่ผู้หนึ่งซึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าวถูกห้ามไว้สำหรับเขาเพราะความไม่มีค่าควร.
- ๒๘ และศาสนจักรนี้ขยายอย่างยิ่งเพราะความชั่วช้าสามานย์, และเพราะอำนาจซาตานซึ่งได้เกาะกุมใจพวกเขา.
- ๒๙ และอนึ่ง, มีศาสนจักรอีกแห่งหนึ่งซึ่งปฏิเสธพระคริสต์; และพวกนี้เข้มแข็งศาสนจักรที่แท้จริงของพระคริสต์, เพราะความอ่อนน้อมของพวกเขาและความเชื่อของพวกเขาในพระคริสต์; และคนพวกนี้เกลียดชังพวกเขาเพราะปาฏิหาริย์หลายอย่างซึ่งกระทำในบรรดาพวกเขา.
- ๓๐ ฉะนั้นพวกนี้ใช้พลังอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือศาสนิกย์ของพระเยซูซึ่งยังคงอยู่กับพวกเขา, และพวกนี้โยนพวกท่านเข้าเรือนจำ; แต่โดยเดชานุภาพแห่งพระวอนะของพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งอยู่กับพวกท่าน, เรือนจำจึงแยกออกเป็นสอง, และพวกท่านออกมาทำปาฏิหาริย์ยิ่งใหญ่ในบรรดาคนพวกนี้.
- ๓๑ กระนั้นก็ตาม, และทั้งที่มีปาฏิหาริย์ทั้งปวงเหล่านี้, ผู้คนยังทำใจตนแข็งกระด้าง, และหมายมั่นจะฆ่าพวกท่าน, แม้ตั้งที่ชาวยิวในเยรูซาเล็มหมายมั่นจะฆ่าพระเยซูมาแล้ว, ตามพระดำรัสของพระองค์.
- ๓๒ และพวกนี้โยนพวกท่านเข้าในเตาหลอมแห่งเพลิง, และพวกท่านออกมาโดยไม่ได้รับอันตราย.

And now, in this two hundred and first year there began to be among them those who were lifted up in pride, such as the wearing of costly apparel, and all manner of fine pearls, and of the fine things of the world.

And from that time forth they did have their goods and their substance no more common among them.

And they began to be divided into classes; and they began to build up churches unto themselves to get gain, and began to deny the true church of Christ.

And it came to pass that when two hundred and ten years had passed away there were many churches in the land; yea, there were many churches which professed to know the Christ, and yet they did deny the more parts of his gospel, insomuch that they did receive all manner of wickedness, and did administer that which was sacred unto him to whom it had been forbidden because of unworthiness.

And this church did multiply exceedingly because of iniquity, and because of the power of Satan who did get hold upon their hearts.

And again, there was another church which denied the Christ; and they did persecute the true church of Christ, because of their humility and their belief in Christ; and they did despise them because of the many miracles which were wrought among them.

Therefore they did exercise power and authority over the disciples of Jesus who did tarry with them, and they did cast them into prison; but by the power of the word of God, which was in them, the prisons were rent in twain, and they went forth doing mighty miracles among them.

Nevertheless, and notwithstanding all these miracles, the people did harden their hearts, and did seek to kill them, even as the Jews at Jerusalem sought to kill Jesus, according to his word.

And they did cast them into furnaces of fire, and they came forth receiving no harm.

๓๓ และคนพวกนี้โยนพวกท่านเข้าในถ้ำซึ่งสัตว์ป่าด้วย, และพวกท่านเล่นกับสัตว์ป่าแม้ตั้งแต่เด็กเล่นกับลูกแกะ; และพวกท่านออกมาจากฝูงของพวกมัน, โดยไม่ได้รับอันตราย.

๓๔ กระนั้นก็ตาม, ผู้คนทำใจตนแข็งกระด้าง, เพราะพวกเขาถูกชักนำโดยปุโรหิตและศาสดาพยากรณ์ปลอมเป็นอันมากให้สร้างศาสนจักรหลายแห่ง, และทำความชั่วช้าสามาถนานปีการ. และพวกเขาทุบตีผู้คนของพระเยซู; แต่ผู้คนของพระเยซูไม่ได้ตอบโต้. และตั้งนั้นปีแล้วปีเล่า, พวกเขาได้เสื่อมโทรมลงในความไม่เชื่อและความชั่วร้าย, แม้จนสองร้อยสามสิบปีผ่านไป.

๓๕ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีนี้, แท้จริงแล้ว, ในปีที่สองร้อยสามสิบเอ็ด, มีการแบ่งแยกอย่างแพร่หลายในบรรดาผู้คน.

๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีนี้เกิดมีผู้คนกลุ่มหนึ่งซึ่งมีชื่อว่าชาวไนไฟ, และพวกนี้เป็นผู้เชื่อที่แท้จริงในพระคริสต์; และในบรรดาพวกเขามีพวกที่ชาวเลมมันเรียกว่า—ชาวเจคอบ, และชาวโจเซฟ, และชาวโซรัม;

๓๗ ฉะนั้นผู้เชื่อที่แท้จริงในพระคริสต์, และผู้นมัสการที่แท้จริงของพระคริสต์, (ในบรรดาคนเหล่านั้นมีสาวุณศิษย์สามคนที่ยังคงอยู่ของพระเยซูรวมอยู่ด้วย) เรียกว่าชาวไนไฟ, และชาวเจคอบ, และชาวโจเซฟ, และชาวโซรัม.

๓๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนที่ปฏิเสธพระกิตติคุณมีชื่อว่าชาวเลมมัน, และชาวเลมูเอล, และชาวอิซมาเอล; และพวกนี้ไม่ได้เสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อ, แต่พวกเขาจงใจกบฏต่อพระกิตติคุณของพระคริสต์; และพวกเขาสอนลูก ๆ ของตนไม่ให้เชื่อ, แม้ตั้งบรรพบุรุษของตน, ได้เสื่อมโทรมมา, นับแต่ต้น.

๓๙ และเป็นเพราะความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของบรรพบุรุษพวกเขา, แม้ตั้งที่เป็นมานับแต่ต้น. และพวกเขาถูกสอนให้เกลียดลูก ๆ ของพระผู้เป็นเจ้า, แม้ตั้งที่ชาวเลมมันถูกสอนให้เกลียดลูกหลานของไนไฟมานับแต่ต้น.

๔๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสองร้อยสี่สิบสี่ปีผ่านไป, และกิจจานุกิจของผู้คนเป็นไปดังนี้. และผู้คนส่วนที่ชั่วร้ายมากกว่าก็แข็งแรงแจ้งขึ้น, และกลับมีจำนวนมากกว่าผู้คนของพระผู้เป็นเจ้าอย่างยิ่ง.

And they also cast them into dens of wild beasts, and they did play with the wild beasts even as a child with a lamb; and they did come forth from among them, receiving no harm.

Nevertheless, the people did harden their hearts, for they were led by many priests and false prophets to build up many churches, and to do all manner of iniquity. And they did smite upon the people of Jesus; but the people of Jesus did not smite again. And thus they did dwindle in unbelief and wickedness, from year to year, even until two hundred and thirty years had passed away.

And now it came to pass in this year, yea, in the two hundred and thirty and first year, there was a great division among the people.

And it came to pass that in this year there arose a people who were called the Nephites, and they were true believers in Christ; and among them there were those who were called by the Lamanites—Jacobites, and Josephites, and Zoramites;

Therefore the true believers in Christ, and the true worshipers of Christ, (among whom were the three disciples of Jesus who should tarry) were called Nephites, and Jacobites, and Josephites, and Zoramites.

And it came to pass that they who rejected the gospel were called Lamanites, and Lemuelites, and Ishmaelites; and they did not dwindle in unbelief, but they did wilfully rebel against the gospel of Christ; and they did teach their children that they should not believe, even as their fathers, from the beginning, did dwindle.

And it was because of the wickedness and abomination of their fathers, even as it was in the beginning. And they were taught to hate the children of God, even as the Lamanites were taught to hate the children of Nephi from the beginning.

And it came to pass that two hundred and forty and four years had passed away, and thus were the affairs of the people. And the more wicked part of the people did wax strong, and became exceedingly more numerous than were the people of God.

๔๑ และพวกเขายังคงสร้างศาสนจักรให้ตนต่อไป, และตกแต่งมันด้วยของมีค่านานาชนิด. และสองร้อยห้าสิบปีผ่านไปตั้งนั้น, และสองร้อยหกสิบปีด้วย.

๔๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนส่วนที่ชั่วร้ายเริ่มก่อเกิดคำปณิธานและการมั่วสุมลับของแกติแอนตันอีก.

๔๓ และผู้คนที่มิชื่อว่าเป็นผู้คนของนีไฟเริ่มจองหองในใจพวกเขาด้วย, เพราะความมั่งคั่งยิ่งของพวกเขา, และกลับถือดีเหมือนกับชาวเลมัน, พี่น้องของพวกเขา.

๔๔ และนับแต่เวลานี้เหล่าศาสนศิษย์เริ่มโทมนัสเพราะบาปของโลก.

๔๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อสามร้อยปีผ่านไป, ทั้งผู้คนของนีไฟและชาวเลมันกลับกลายเป็นคนชั่วร้ายยิ่งเหมือน ๆ กัน.

๔๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกโจรแกติแอนตันแพร่ไปทั่วพื้นแผ่นดิน; และไม่มีใครสักคนที่ชอบธรรมนอกจากศาสนศิษย์ของพระเยซู. และคนทั้งหลายสะสมทองและเงินไว้มากมายเหลือล้น, และทำการค้าสินค้านานาชนิด.

๔๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากสามร้อยห้าปีผ่านไป, (และผู้คนยังคงอยู่ในความชั่วร้าย) เอมัสตาย; และแอมารอน, น้องชายท่าน, เก็บรักษานันทิกแทน.

๔๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อสามร้อยยี่สิบปีผ่านไป, แอมารอน, โดยที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบีบคั้น, ซ่อนบันทึกซึ่งศักดิ์สิทธิ์ไว้—แท้จริงแล้ว, แม้บันทึกศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดซึ่งสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น, ซึ่งศักดิ์สิทธิ์—แม้จนถึงปีที่สามร้อยยี่สิบนับแต่การเสด็จมาของพระคริสต์.

๔๙ และท่านซ่อนบันทึกศักดิ์สิทธิ์ไว้กับพระเจ้า, เพื่อบันทึกดังกล่าวจะได้ออกมาอีกถึงพวกที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งยาโคบ, ตามคำพยากรณ์และสัญญาของพระเจ้า. และบันทึกของแอมารอนยุติดังนี้.

And they did still continue to build up churches unto themselves, and adorn them with all manner of precious things. And thus did two hundred and fifty years pass away, and also two hundred and sixty years.

And it came to pass that the wicked part of the people began again to build up the secret oaths and combinations of Gadianton.

And also the people who were called the people of Nephi began to be proud in their hearts, because of their exceeding riches, and become vain like unto their brethren, the Lamanites.

And from this time the disciples began to sorrow for the sins of the world.

And it came to pass that when three hundred years had passed away, both the people of Nephi and the Lamanites had become exceedingly wicked one like unto another.

And it came to pass that the robbers of Gadianton did spread over all the face of the land; and there were none that were righteous save it were the disciples of Jesus. And gold and silver did they lay up in store in abundance, and did traffic in all manner of traffic.

And it came to pass that after three hundred and five years had passed away, (and the people did still remain in wickedness) Amos died; and his brother, Ammaron, did keep the record in his stead.

And it came to pass that when three hundred and twenty years had passed away, Ammaron, being constrained by the Holy Ghost, did hide up the records which were sacred—yea, even all the sacred records which had been handed down from generation to generation, which were sacred—even until the three hundred and twentieth year from the coming of Christ.

And he did hide them up unto the Lord, that they might come again unto the remnant of the house of Jacob, according to the prophecies and the promises of the Lord. And thus is the end of the record of Ammaron.

หนังสือของมอรมอน

มอรมอน ๑

- ๑ และบัดนี้ข้าพเจ้า, มอรมอน, ทำบันทึกเกี่ยวกับเรื่องที่ข้าพเจ้าทั้งเห็นและได้ยิน, และเรียกบันทึกนั้นว่าหนังสือของมอรมอน.
- ๒ และใกล้เวลาที่แอมมารอนซ่อนบันทึกไว้กับพระเจ้า, ท่านมาหาข้าพเจ้า, (ข้าพเจ้ามีอายุประมาณสิบปี, และข้าพเจ้าเริ่มมีการศึกษาบ้างตามลักษณะการเรียนรู้ของผู้คนของข้าพเจ้า) และแอมมารอนกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า : ข้าพเจ้าเห็นว่าเจ้าเป็นเด็กมีสติ, และช่างสังเกต;
- ๓ ฉะนั้น, เมื่อเจ้าอายุประมาณยี่สิบสี่ปีข้าพเจ้าอยากให้เจ้าจดจำเรื่องที่เจ้าสังเกตมาเกี่ยวกับผู้คนเหล่านี้; และเมื่อเจ้าอายุเท่านั้นจงไปยังแผ่นดินแอนทัม, ไปยังเนินเขาซึ่งมีชื่อว่าชิม; และที่นั่นข้าพเจ้าซ่อนคำจารึกอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดเกี่ยวกับผู้คนเหล่านี้ไว้กับพระเจ้า.
- ๔ และดูเถิด, เจ้าจงนำแผ่นจารึกของนีไฟไว้กับเจ้า, และที่เหลือเจ้าจงปล่อยไว้ในสถานที่ที่มันอยู่; และเจ้าจงจารึกเรื่องทั้งหมดที่เจ้าสังเกตมาเกี่ยวกับผู้คนเหล่านั้นบนแผ่นจารึกของนีไฟ.
- ๕ และข้าพเจ้า, มอรมอน, โดยที่ เป็นผู้สืบตระกูลของนีไฟ, (และชื่อบิดาข้าพเจ้าคือมอรมอน) ข้าพเจ้าจำเรื่องที่แอมมารอนสั่งข้าพเจ้าได้.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, เมื่ออายุสิบเอ็ดปี, บิดาข้าพเจ้าพาข้าพเจ้าไปแผ่นดินทางใต้, แม้ถึงแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา.
- ๗ ผืนแผ่นดินทั้งหมดกลับเต็มไปด้วยอาคาร, และมีผู้คนมากมาย, เทพว่าประหนึ่งทรายแห่งทะเล.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีนี้มีสงครามระหว่างชาวนีไฟ, ซึ่งประกอบด้วยชาวนีไฟและชาวเจคอบและชาวโจเซฟและชาวโซรัม; และสงครามนี้เป็นไประหว่างชาวนีไฟ, กับชาวเลมันและชาวเลมูเอลและชาวอิซมาเอล.

The Book of Mormon

Mormon 1

And now I, Mormon, make a record of the things which I have both seen and heard, and call it the Book of Mormon.

And about the time that Ammaron hid up the records unto the Lord, he came unto me, (I being about ten years of age, and I began to be learned somewhat after the manner of the learning of my people) and Ammaron said unto me: I perceive that thou art a sober child, and art quick to observe;

Therefore, when ye are about twenty and four years old I would that ye should remember the things that ye have observed concerning this people; and when ye are of that age go to the land Antum, unto a hill which shall be called Shim; and there have I deposited unto the Lord all the sacred engravings concerning this people.

And behold, ye shall take the plates of Nephi unto yourself, and the remainder shall ye leave in the place where they are; and ye shall engrave on the plates of Nephi all the things that ye have observed concerning this people.

And I, Mormon, being a descendant of Nephi, (and my father's name was Mormon) I remembered the things which Ammaron commanded me.

And it came to pass that I, being eleven years old, was carried by my father into the land southward, even to the land of Zarahemla.

The whole face of the land had become covered with buildings, and the people were as numerous almost, as it were the sand of the sea.

And it came to pass in this year there began to be a war between the Nephites, who consisted of the Nephites and the Jacobites and the Josephites and the Zoramites; and this war was between the Nephites, and the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites.

- ๙ บัดนี้ เรียกชาวเลมันและชาวเลมูเอลและชาวอิชมาเอลว่าชาวเลมัน, และสองฝ่ายนั้นคือชาวนีไฟกับชาวเลมัน.
- ๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเริ่มมีสงครามในบรรดาพวกเขาที่ชายแดนแห่งเซราเฮมลา, ใกล้ผืนน้ำแห่งไซดอน.
- ๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวนีไฟรวบรวมคนเป็นจำนวนมาก, แม้มากกว่าสามหมื่นคน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขามีการสู้รบหลายครั้งในปีเดียวกันนี้, ซึ่งชาวนีไฟได้ชนะชาวเลมันและสังหารพวกเขาหลายคน.
- ๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันล้มเลิกแผนการของพวกเขา, และมีสันติอยู่ในแผ่นดิน; และสันติคงอยู่ตลอดเวลาประมาณสี่ปี, คือไม่มีการนองเลือด.
- ๑๓ แต่ความชั่วร้ายแพร่ออกไปทั่วทั้งผืนแผ่นดิน, ถึงขนาดที่พระเจ้าทรงนำสาวุศิษย์ผู้เป็นที่รักของพระองค์ไป, และการทำงานปาฏิหาริย์และการรักษาญาติเพราะความชั่วช้าสามานย์ของผู้คน.
- ๑๔ และไม่มีของประทานจากพระเจ้า, และพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้เสด็จมาบนผู้ใด, เพราะความชั่วร้ายและความไม่เชื่อของพวกเข.
- ๑๕ และข้าพเจ้า, อายุสิบห้าปีและโดยที่มีจิตใจอันมีสติอยู่บ้าง, ฉะนั้นข้าพเจ้าได้รับการเสด็จมาเยือนจากพระเจ้า, และลึ้มรสและรู้ถึงพระคุณความดีของพระเยซู.
- ๑๖ และข้าพเจ้าพยายามสั่งสอนผู้คนเหล่านี้, แต่ทรงปิดปากข้าพเจ้า, และทรงห้ามข้าพเจ้าในการที่ข้าพเจ้าจะสั่งสอนพวกเขา; เพราะดูเถิดพวกเขาจงใจกบฏต่อพระผู้เป็นเจ้าของตน; และทรงพาเหล่าสาวุศิษย์ผู้เป็นที่รักไปจากแผ่นดิน, เพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกเข.
- ๑๗ แต่ข้าพเจ้าคงอยู่ในบรรดาพวกเขา, แต่ทรงห้ามข้าพเจ้าไม่ให้สั่งสอนพวกเขา, เพราะความแข็งกระด้างของใจพวกเขา; และเพราะความแข็งกระด้างของใจพวกเขาแผ่นดินจึงถูกสาปแช่งเพราะพวกเขา.

Now the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites were called Lamanites, and the two parties were Nephites and Lamanites.

And it came to pass that the war began to be among them in the borders of Zarahemla, by the waters of Sidon.

And it came to pass that the Nephites had gathered together a great number of men, even to exceed the number of thirty thousand. And it came to pass that they did have in this same year a number of battles, in which the Nephites did beat the Lamanites and did slay many of them.

And it came to pass that the Lamanites withdrew their design, and there was peace settled in the land; and peace did remain for the space of about four years, that there was no bloodshed.

But wickedness did prevail upon the face of the whole land, insomuch that the Lord did take away his beloved disciples, and the work of miracles and of healing did cease because of the iniquity of the people.

And there were no gifts from the Lord, and the Holy Ghost did not come upon any, because of their wickedness and unbelief.

And I, being fifteen years of age and being somewhat of a sober mind, therefore I was visited of the Lord, and tasted and knew of the goodness of Jesus.

And I did endeavor to preach unto this people, but my mouth was shut, and I was forbidden that I should preach unto them; for behold they had wilfully rebelled against their God; and the beloved disciples were taken away out of the land, because of their iniquity.

But I did remain among them, but I was forbidden to preach unto them, because of the hardness of their hearts; and because of the hardness of their hearts the land was cursed for their sake.

๑๘ และพวกโจรแกดิแอนตันเหล่านี้, ซึ่งอยู่ในบรรดาชาวเลมัน, ได้ก่อความระส่ำระสายแก่แผ่นดิน, ถึงขนาดที่ผู้อยู่อาศัยในนั้นเริ่มซ่อนทรัพย์สมบัติของพวกเขาไว้ในดิน; และมันกลับลื่นหลุดไป, เพราะพระเจ้าทรงสาปแช่งแผ่นดินไว้, เพื่อพวกเขาจะยึดมันไว้ไม่ได้, ทั้งเก็บมันไว้อีกก็ไม่ได้.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีวิทยาคม, และเวทมนตร์คาถา, และไสยศาสตร์; และอำนาจของมารร้ายกระทำอยู่ทั่วพื้นแผ่นดิน, แม้จนถึงการทำให้ถ้อยคำของอบินาไดเกิดสัมฤทธิ์ผลทั้งหมด, และของแซมมวลเอล ชาวเลมันด้วย.

And these Gadianton robbers, who were among the Lamanites, did infest the land, insomuch that the inhabitants thereof began to hide up their treasures in the earth; and they became slippery, because the Lord had cursed the land, that they could not hold them, nor retain them again.

And it came to pass that there were sorceries, and witchcrafts, and magics; and the power of the evil one was wrought upon all the face of the land, even unto the fulfilling of all the words of Abinadi, and also Samuel the Lamanite.

มอรมอน ๒

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีเดียวกันนั้นเริ่มมีสงครามอีกครั้งระหว่างชาวนีไฟกับชาวเลมมัน. และทั้งที่อายุน้อย, ข้าพเจ้ามีร่างสูงใหญ่; ฉะนั้นผู้คนของนีไฟจึงกำหนดให้ข้าพเจ้าเป็นผู้นำพวกเขา, หรือเป็นผู้นำกองทัพของพวกเขา.
- ๒ ฉะนั้นเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่สิบหกของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ออกนำหน้ากองทัพของชาวนีไฟ, ไปต่อสู้ชาวเลมมัน; ฉะนั้นสามร้อยยี่สิบหกปีผ่านไป.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่สามร้อยยี่สิบเจ็ดชาวเลมมันมาโจมตีเราด้วยพลังอันเกรียงไกรยิ่งนัก, ถึงขนาดที่พวกเขาทำให้กองทัพของข้าพเจ้าหวาดกลัว; ฉะนั้นพวกเขาไม่ยอมต่อสู้, และพวกเขาเริ่มถอยไปประเทศทางเหนือ.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราได้มาถึงเมืองแห่งแอนโกลา, และเราเข้าครอบครองเมือง, และเตรียมพร้อมเพื่อป้องกันตนเองให้พ้นจากชาวเลมมัน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราสร้างแนวป้องกันเมืองด้วยสุดกำลังของเรา; แต่ทั้งที่มีแนวป้องกันทั้งหมดของเราชาวเลมมันมาโจมตีเราและขับไล่เราออกจากเมือง.
- ๕ และพวกเขาขับไล่เราออกจากแผ่นดินแห่งเดวิดด้วย.
- ๖ และเราเดินทัพไปและมาถึงแผ่นดินแห่งจอชัว, ซึ่งอยู่ชายแดนตะวันตกใกล้ฝั่งทะเล.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรารวบรวมผู้คนของเราโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้, เพื่อเราจะรวมพวกเขาไว้ในกลุ่มเดียวกัน.
- ๘ แต่ดูเถิด, แผ่นดินเต็มไปด้วยพวกโจรและชาวเลมมัน; และทั้งความพินาศอย่างใหญ่หลวงซึ่งประชิดผู้คนของข้าพเจ้าอยู่, พวกเขายังไม่กลับใจจากการกระทำชั่วของตน; ฉะนั้นจึงมีเลือดและการฆ่าฟันแพร่ไปตลอดทั่วพื้นแผ่นดิน, ทั้งฝ่ายชาวนีไฟและฝ่ายชาวเลมมันด้วย; และการปฏิวัติจากผู้คนทั้งปวงเกิดขึ้นตลอดทั่วพื้นแผ่นดิน.

Mormon 2

And it came to pass in that same year there began to be a war again between the Nephites and the Lamanites. And notwithstanding I being young, was large in stature; therefore the people of Nephi appointed me that I should be their leader, or the leader of their armies.

Therefore it came to pass that in my sixteenth year I did go forth at the head of an army of the Nephites, against the Lamanites; therefore three hundred and twenty and six years had passed away.

And it came to pass that in the three hundred and twenty and seventh year the Lamanites did come upon us with exceedingly great power, insomuch that they did frighten my armies; therefore they would not fight, and they began to retreat towards the north countries.

And it came to pass that we did come to the city of Angola, and we did take possession of the city, and make preparations to defend ourselves against the Lamanites. And it came to pass that we did fortify the city with our might; but notwithstanding all our fortifications the Lamanites did come upon us and did drive us out of the city.

And they did also drive us forth out of the land of David.

And we marched forth and came to the land of Joshua, which was in the borders west by the seashore.

And it came to pass that we did gather in our people as fast as it were possible, that we might get them together in one body.

But behold, the land was filled with robbers and with Lamanites; and notwithstanding the great destruction which hung over my people, they did not repent of their evil doings; therefore there was blood and carnage spread throughout all the face of the land, both on the part of the Nephites and also on the part of the Lamanites; and it was one complete revolution throughout all the face of the land.

๙ และบัดนี้, ชาวเลมันมีกษัตริย์, และชื่อของเขาคือ
เออรัน; และเขามารบกับเราด้วยกำลังกองทัพสี่หมื่นสี่
พันคน. และดูเถิด, ข้าพเจ้าต้านทานเขาด้วยกำลังสี่
หมื่นสองพันคน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ
ข้าพเจ้าชนะเขาด้วยกำลังทัพของข้าพเจ้าจนเขาหนีไป
ซึ่งหน้าข้าพเจ้า. และดูเถิด, ทั้งหมดนี้เป็นไป, และสาม
ร้อยสามสิบปีผ่านไป.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวไนไฟเริ่มกลับใจ
จากความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา, และเริ่มร้องแ
ดังที่แซมมวลศาสดาพยากรณ์ได้พยากรณ์ไว้; เพราะ
ดูเถิดไม่มีผู้ใดจะรักษาสิ่งที่เป็นของตนเองไว้ได้,
เพราะขโมย, และโจร, และฆาตกร, และไสยศาสตร์,
และเวทมนตร์คาถาซึ่งมีอยู่ในแผ่นดิน.

๑๑ ดังนั้นจึงเริ่มมีความโศกเศร้าและการคร่ำครวญอยู่
ทั่วแผ่นดินเพราะสิ่งเหล่านี้, และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ในบรรดาผู้คนของไนไฟ.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อข้าพเจ้า, มอ
รมอน, เห็นการคร่ำครวญของพวกเขาและความโศก
เศร้าของพวกเขาและโศกเศร้าของพวกเขาต่อพระ
พักตร์พระเจ้า, ใจข้าพเจ้าเริ่มชื่นชมยินดีอยู่ภายใน
ข้าพเจ้า, โดยที่รู้ถึงพระเมตตาและความมอดกลั้นของ
พระเจ้า, ดังนั้นด้วยคิดว่าพระองค์จะทรงเมตตาพวก
เขาเพื่อพวกเขาจะกลับเป็นผู้คนชอบธรรมอีก.

๑๓ แต่ดูเถิดปิตีของข้าพเจ้านี้เปล่าประโยชน์, เพราะ
โศกเศร้าของพวกเขาหาใช่เพื่อการกลับใจ, เพราะ
พระคุณความดีของพระผู้เป็นเจ้าไม่; แต่แท้ที่จริงเป็น
โศกเศร้าของผู้ที่อับมงคล, เพราะพระเจ้าจะมีทรงยอม
ให้พวกเขาได้รับความสุขในบาปเสมอไป.

๑๔ และพวกเขาไม่ได้มาหาพระเยซูด้วยใจที่ซื่อซื่อและ
วิญญาณที่สำนึกผิด, แต่พวกเขาสาปแช่งพระผู้เป็น
เจ้า, และปรารถนาจะตาย. กระนั้นก็ตามพวกเขายังจะ
ต่อสู้ด้วยดาบเพื่อชีวิตของตน.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโศกเศร้าของข้าพเจ้า
กลับมาสู่ข้าพเจ้าอีก, และข้าพเจ้าเห็นว่าวันแห่ง
พระคุณผ่านไปแล้วสำหรับพวกเขา, ทั้งทางโลกและ
ทางวิญญาณ; เพราะข้าพเจ้าเห็นพวกเขาหลายพันคน
ถูกโค่นในการกบฏต่อพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาอย่าง
เปิดเผย, และจมทับอยู่บนผืนแผ่นดินดังมูลสัตว์. และ
สามร้อยสี่สิบปีผ่านไปดังนี้.

And now, the Lamanites had a king, and his name
was Aaron; and he came against us with an army of
forty and four thousand. And behold, I withstood
him with forty and two thousand. And it came to
pass that I beat him with my army that he fled before
me. And behold, all this was done, and three hun-
dred and thirty years had passed away.

And it came to pass that the Nephites began to re-
pent of their iniquity, and began to cry even as had
been prophesied by Samuel the prophet; for behold
no man could keep that which was his own, for the
thieves, and the robbers, and the murderers, and the
magic art, and the witchcraft which was in the land.

Thus there began to be a mourning and a lamenta-
tion in all the land because of these things, and more
especially among the people of Nephi.

And it came to pass that when I, Mormon, saw
their lamentation and their mourning and their sor-
row before the Lord, my heart did begin to rejoice
within me, knowing the mercies and the long-
suffering of the Lord, therefore supposing that he
would be merciful unto them that they would again
become a righteous people.

But behold this my joy was vain, for their sorrow-
ing was not unto repentance, because of the good-
ness of God; but it was rather the sorrowing of the
damned, because the Lord would not always suffer
them to take happiness in sin.

And they did not come unto Jesus with broken
hearts and contrite spirits, but they did curse God,
and wish to die. Nevertheless they would struggle
with the sword for their lives.

And it came to pass that my sorrow did return
unto me again, and I saw that the day of grace was
passed with them, both temporally and spiritually;
for I saw thousands of them hewn down in open re-
bellion against their God, and heaped up as dung
upon the face of the land. And thus three hundred
and forty and four years had passed away.

- ๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่สามร้อยสี่สิบห้าชาวไนไฟเริ่มหนีไปซึ่งหน้าชาวเลมัน; และพวกเขาถูกล่าตามจนกระทั่งพวกเขามาถึงแผ่นดินแห่งเจซอน, ก่อนที่จะสามารถหยุดพวกเขาซึ่งกำลังล่าถอย.
- ๑๗ และบัดนี้, เมืองแห่งเจซอนอยู่ใกล้แผ่นดินที่แอมารอนได้ซ่อนบันทึกไว้กับพระเจ้า, เพื่อมันจะไม่ถูกทำลาย. และดูเถิดข้าพเจ้าไปตามคำของแอมารอน, และเอาแผ่นจารึกของไนไฟมา, และทำบันทึกตามถ้อยคำของแอมารอน.
- ๑๘ และบนแผ่นจารึกของไนไฟข้าพเจ้าบันทึกเรื่องราวไว้โดยครบถ้วนเกี่ยวกับความชั่วร้ายและความน่าชิงชังทั้งปวง; แต่บนแผ่นจารึกเหล่านี้ข้าพเจ้ายับยั้งที่จะบันทึกเรื่องราวโดยครบถ้วนเกี่ยวกับความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของพวกเขา, เพราะดูเถิด, ภาพของความชั่วร้ายและความน่าชิงชังมีอยู่ต่อสายตาคือข้าพเจ้าตลอดเวลา นับแต่ข้าพเจ้าอายุมากพอจะมองเห็นวิถีทางของมนุษย์.
- ๑๙ และข้าพเจ้าสังเวชใจนักเพราะความชั่วร้ายของพวกเขา; เพราะใจข้าพเจ้าเต็มไปด้วยโทมนัสเพราะความชั่วร้ายของพวกเขา, ตลอดวันเวลาของข้าพเจ้า; กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าจะได้รับการยกขึ้นในวันสุดท้าย.
- ๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีนี้ผู้คนของไนไฟถูกล่าและถูกขับไล่. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราถูกขับไล่จนเรามาทางเหนือถึงแผ่นดินที่มีชื่อว่าเช็ม.
- ๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราสร้างแนวป้องกันเมืองแห่งเช็ม, และเรารวบรวมผู้คนของเราให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้, เพื่อบางทีเราอาจจะได้ช่วยพวกเขาให้พ้นจากความพินาศ.
- ๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สามร้อยสี่สิบหกพวกนั้นเริ่มมาโจมตีเราอีก.
- ๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าพูดกับผู้คนของข้าพเจ้า, และกระตุ้นพวกเขาด้วยความบากบั่น, เพื่อพวกเขาจะยืนหยัดอย่างอาจหาญต่อหน้าชาวเลมันและต่อสู้เพื่อภรรยา, และลูกของพวกเขา, และบ้านของพวกเขา, และที่พำนักของพวกเขา.

And it came to pass that in the three hundred and forty and fifth year the Nephites did begin to flee before the Lamanites; and they were pursued until they came even to the land of Jashon, before it was possible to stop them in their retreat.

And now, the city of Jashon was near the land where Ammaron had deposited the records unto the Lord, that they might not be destroyed. And behold I had gone according to the word of Ammaron, and taken the plates of Nephi, and did make a record according to the words of Ammaron.

And upon the plates of Nephi I did make a full account of all the wickedness and abominations; but upon these plates I did forbear to make a full account of their wickedness and abominations, for behold, a continual scene of wickedness and abominations has been before mine eyes ever since I have been sufficient to behold the ways of man.

And wo is me because of their wickedness; for my heart has been filled with sorrow because of their wickedness, all my days; nevertheless, I know that I shall be lifted up at the last day.

And it came to pass that in this year the people of Nephi again were hunted and driven. And it came to pass that we were driven forth until we had come northward to the land which was called Shem.

And it came to pass that we did fortify the city of Shem, and we did gather in our people as much as it were possible, that perhaps we might save them from destruction.

And it came to pass in the three hundred and forty and sixth year they began to come upon us again.

And it came to pass that I did speak unto my people, and did urge them with great energy, that they would stand boldly before the Lamanites and fight for their wives, and their children, and their houses, and their homes.

- ๒๔ และถ้อยคำของข้าพเจ้าปลุกเร้าพวกเขาให้มีกำลังใจขึ้นบ้าง, ถึงขนาดที่พวกเขาไม่รีบหนีไปเบื้องหน้าชาวเลมัน, แต่ยืนหยัดต่อสู้คนเหล่านั้นด้วยความอาหาญ.
- ๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราต่อสู้กองทัพห้าหมื่นคนด้วยกองทัพสามหมื่นคน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ เรายืนหยัดด้วยความมั่นคงเช่นนั้นต่อหน้าพวกเขาจนพวกเขาหนีไปจากเบื้องหน้าเรา.
- ๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาหลบหนีไปเราไล่ตามพวกเขาด้วยกองทัพของเรา, และรบกับพวกเขาอีก, และชนะพวกเขา; กระนั้นก็ตามกำลังของพระเจ้าไม่ได้อยู่กับเรา; แท้จริงแล้ว, เราถูกทิ้งไว้ให้พึ่งพาตนเอง, คือพระวิญญาณของพระเจ้าไม่ทรงสถิตในเรา; ฉะนั้นเราจึงกลับอ่อนแอเหมือนกับพี่น้องของเรา.
- ๒๗ และใจข้าพเจ้าโทมัสเพราะหายนะอันใหญ่หลวงนี้ของผู้คนข้าพเจ้า, เพราะความชั่วร้ายของพวกเขาและความน่าชิงชังของพวกเขา. แต่ดูเถิด, เราออกไปสู้รบกับชาวเลมันและพวกโจรแกดิแอนตัน, จนกระทั่งเราเข้าครอบครองผืนแผ่นดินแห่งมรดกของเราอีก.
- ๒๘ และปีที่สามร้อยสี่สิบเก้าผ่านไป. และในปีที่สามร้อยห้าสิบเราทำข้อตกลงกับชาวเลมันและพวกโจรแกดิแอนตัน, ซึ่งในนั้นเราได้แบ่งผืนแผ่นดินแห่งมรดกของเรา.
- ๒๙ และชาวเลมันได้ให้แผ่นดินทางเหนือแก่เรา, แท้จริงแล้ว, แม้จนถึงทางแคบที่นำไปสู่แผ่นดินทางใต้. และเราให้แผ่นดินทางใต้ทั้งหมดแก่ชาวเลมัน.

And my words did arouse them somewhat to vigor, insomuch that they did not flee from before the Lamanites, but did stand with boldness against them.

And it came to pass that we did contend with an army of thirty thousand against an army of fifty thousand. And it came to pass that we did stand before them with such firmness that they did flee from before us.

And it came to pass that when they had fled we did pursue them with our armies, and did meet them again, and did beat them; nevertheless the strength of the Lord was not with us; yea, we were left to ourselves, that the Spirit of the Lord did not abide in us; therefore we had become weak like unto our brethren.

And my heart did sorrow because of this the great calamity of my people, because of their wickedness and their abominations. But behold, we did go forth against the Lamanites and the robbers of Gadianton, until we had again taken possession of the lands of our inheritance.

And the three hundred and forty and ninth year had passed away. And in the three hundred and fiftieth year we made a treaty with the Lamanites and the robbers of Gadianton, in which we did get the lands of our inheritance divided.

And the Lamanites did give unto us the land northward, yea, even to the narrow passage which led into the land southward. And we did give unto the Lamanites all the land southward.

มอรมอน ๓

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันไม่ได้มาสู้รบอีกจนเวลาอีกสิบปีผ่านไป. และดูเถิด, ข้าพเจ้าใช้ชาวนีไฟ, คนของข้าพเจ้า, ในการเตรียมพื้นแผ่นดินของพวกเขาและอาวุธของพวกเขาสำหรับเวลาสู้รบ.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า : จงป่าวร้องกับคนพวกนี้—เจ้าจงกลับใจ, และมาหาเรา, และเจ้าจงรับบัพติศมา, และสร้างศาสนจักรของเราอีก, และเจ้าจะได้รับการละเว้น.
- ๓ และข้าพเจ้าได้ป่าวร้องกับคนพวกนี้, แต่มันเปล่าประโยชน์; และพวกเขาไม่ได้ตระหนักว่าพระเจ้านั่นเองที่ทรงละเว้นพวกเขา, และประทานโอกาสเพื่อการกลับใจให้พวกเขา. และดูเถิดพวกเขาทำใจตนแข็งกระด้างกับพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตน.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากปีที่สิบนี้ผ่านไป, ซึ่ง, รวมเป็น, สามร้อยหกสิบปีนับแต่การเสด็จมาของพระคริสต์, กษัตริย์ของชาวเลมันส่งสาส์นมาถึงข้าพเจ้า, ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้ว่าพวกเขากำลังเตรียมจะยกมารบกับเราอีก.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าให้ผู้คนของข้าพเจ้าไปรวมกันที่แผ่นดินรกร้าง, ไปยังเมืองหนึ่งซึ่งอยู่ชายแดน, ใกล้ทางแคบซึ่งนำไปสู่แผ่นดินทางใต้.
- ๖ และที่นั่นเราวางกองทัพของเรา, เพื่อเราจะได้หยุดกองทัพของชาวเลมัน, เพื่อพวกเขาจะไม่เข้าครอบครองพื้นแผ่นดินใด ๆ ของเรา; ฉะนั้นเราสร้างแนวป้องกันด้านทานพวกเขาด้วยกำลังทั้งหมดของเรา.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่สามร้อยหกสิบเอ็ด ชาวเลมันยกลงมาถึงเมืองรกร้างเพื่อสู้รบกับเรา; และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีนั้นเราชนะพวกเขา, ถึงขนาดที่พวกเขากลับไปผืนแผ่นดินของตนเองอีก.
- ๘ และในปีที่สามร้อยหกสิบสองพวกเขาได้ยกลงมาสู้รบอีก. และเราชนะพวกเขาอีก, และสังหารพวกเขาเป็นจำนวนมาก, และโยนคนตายของพวกเขาลงทะเล.

Mormon 3

And it came to pass that the Lamanites did not come to battle again until ten years more had passed away. And behold, I had employed my people, the Nephites, in preparing their lands and their arms against the time of battle.

And it came to pass that the Lord did say unto me: Cry unto this people—Repent ye, and come unto me, and be ye baptized, and build up again my church, and ye shall be spared.

And I did cry unto this people, but it was in vain; and they did not realize that it was the Lord that had spared them, and granted unto them a chance for repentance. And behold they did harden their hearts against the Lord their God.

And it came to pass that after this tenth year had passed away, making, in the whole, three hundred and sixty years from the coming of Christ, the king of the Lamanites sent an epistle unto me, which gave unto me to know that they were preparing to come again to battle against us.

And it came to pass that I did cause my people that they should gather themselves together at the land Desolation, to a city which was in the borders, by the narrow pass which led into the land southward.

And there we did place our armies, that we might stop the armies of the Lamanites, that they might not get possession of any of our lands; therefore we did fortify against them with all our force.

And it came to pass that in the three hundred and sixty and first year the Lamanites did come down to the city of Desolation to battle against us; and it came to pass that in that year we did beat them, insomuch that they did return to their own lands again.

And in the three hundred and sixty and second year they did come down again to battle. And we did beat them again, and did slay a great number of them, and their dead were cast into the sea.

๙ และบัดนี้, เพราะสิ่งอันสำคัญยิ่งนี้, ที่ชาวนิไฟ, ผู้คนของข้าพเจ้า, กระทำไป, พวกเขาจึงเริ่มโอ้อวดในพลังกำลังของตนเอง, และเริ่มสาบานต่อสวรรค์ว่าพวกเขาจะแก้แค้นเพื่อเลือดพี่น้องของตนที่ถูกศัตรูของตนสังหาร.

๑๐ และพวกเขาสาบานโดยอ้างสวรรค์, และพระราชบัลลังก์ของพระผู้เป็นเจ้าด้วย, ว่าพวกเขาจะขึ้นไปสู้รบกับศัตรูของตน, และตัดคนพวกนั้นออกจากผืนแผ่นดิน.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, มอรมอน, ปฏิเสธเด็ดขาดนับแต่เวลานี้ไปที่จะเป็นผู้บังคับบัญชาและผู้นำของผู้คนเหล่านี้, เพราะความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของพวกเขา.

๑๒ ดูก่อน, ข้าพเจ้าได้นำพวกเขา, ทั้งที่พวกเขาชั่วร้าย ข้าพเจ้านำพวกเขาสู้รบหลายครั้ง, และรักพวกเขา, จนสุดใจ, ตามความรักของพระผู้เป็นเจ้าที่มีอยู่ในข้าพเจ้า; และจิตวิญญาณข้าพเจ้าท่วมเทอออกมาในการสวดอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าตลอดทั้งวันเพื่อพวกเขา; กระนั้นก็ตาม, โดยปราศจากศรัทธา, เพราะความแข็งกระด้างของใจพวกเขา.

๑๓ และสามครั้งแล้วที่ข้าพเจ้าปลดปล่อยพวกเขาให้พ้นจากเงื้อมมือศัตรูของพวกเขา, และพวกเขายังไม่กลับใจจากบาปของตน.

๑๔ และเมื่อพวกเขาสาบานโดยอ้างทุกสิ่งที่พระเจ้าพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงห้าม, ว่าพวกเขาจะขึ้นไปหาศัตรูของตนเพื่อสู้รบ, และแก้แค้นเพื่อเลือดพี่น้องของตน, ดูก่อนเสียงของพระเจ้ามาถึงข้าพเจ้า, มีความว่า :

๑๕ การแก้แค้นเป็นของเรา, และเราจะตอบแทน; และเพราะผู้คนเหล่านี้ไม่กลับใจหลังจากที่เราปลดปล่อยพวกเขาแล้ว, ดูก่อน, พวกเขาจะถูกตัดขาดจากพื้นพิภพ.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าปฏิเสธเด็ดขาดที่จะขึ้นไปต่อสู้กับศัตรูของข้าพเจ้า; และข้าพเจ้าทำแม้มัตที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า; และข้าพเจ้ายืนเป็นพยานเฉย ๆ เพื่อแสดงให้เห็นประจักษ์แก่โลกถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นและได้ยิน, ตามการแสดงให้เห็นประจักษ์ของพระวิญญาณซึ่งได้เป็นพยานถึงสิ่งที่จะมาถึง.

And now, because of this great thing which my people, the Nephites, had done, they began to boast in their own strength, and began to swear before the heavens that they would avenge themselves of the blood of their brethren who had been slain by their enemies.

And they did swear by the heavens, and also by the throne of God, that they would go up to battle against their enemies, and would cut them off from the face of the land.

And it came to pass that I, Mormon, did utterly refuse from this time forth to be a commander and a leader of this people, because of their wickedness and abomination.

Behold, I had led them, notwithstanding their wickedness I had led them many times to battle, and had loved them, according to the love of God which was in me, with all my heart; and my soul had been poured out in prayer unto my God all the day long for them; nevertheless, it was without faith, because of the hardness of their hearts.

And thrice have I delivered them out of the hands of their enemies, and they have repented not of their sins.

And when they had sworn by all that had been forbidden them by our Lord and Savior Jesus Christ, that they would go up unto their enemies to battle, and avenge themselves of the blood of their brethren, behold the voice of the Lord came unto me, saying:

Vengeance is mine, and I will repay; and because this people repented not after I had delivered them, behold, they shall be cut off from the face of the earth.

And it came to pass that I utterly refused to go up against mine enemies; and I did even as the Lord had commanded me; and I did stand as an idle witness to manifest unto the world the things which I saw and heard, according to the manifestations of the Spirit which had testified of things to come.

๑๗ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนถึงท่าน, คนต่างชาติ, และถึงท่าน, เชื้อสายแห่งอิสราเอลด้วย, เมื่องานจะเริ่ม, คือท่านกำลังเตรียมกลับไปแผ่นดินแห่งมรดกของท่าน;

๑๘ แท้จริงแล้ว, ดูเถิด, ข้าพเจ้าเขียนถึงทั่วสุดแดนแผ่นดินโลก; แท้จริงแล้ว, ถึงท่าน, ผู้เป็นสิบสองเผ่าของอิสราเอล, ผู้จะรับการพิพากษาตามงานของท่าน โดยคนสิบสองคนซึ่งพระเยซูทรงเลือกเป็นสาวุ์ของพระองค์ในแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม.

๑๙ และข้าพเจ้าเขียนถึงผู้ที่เหลืออยู่ของผู้คนเหล่านี้ด้วย, ผู้จะรับการพิพากษาโดยคนสิบสองคนผู้ที่พระเยซูทรงเลือกไว้ในแผ่นดินนี้ด้วย; และคนเหล่านี้จะรับการพิพากษาโดยคนอีกสิบสองคนซึ่งพระเยซูทรงเลือกในแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม.

๒๐ และสิ่งเหล่านี้พระวิญญาณทรงแสดงให้เห็นแก่ข้าพเจ้า; ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนถึงท่านทั้งปวง. และเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเขียนถึงท่าน, เพื่อท่านจะรู้ว่าท่านทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์, แท้จริงแล้ว, ทุกจิตวิญญาณที่เป็นของครอบครัวมนุษยชาติทั้งปวงของอาดัม; และท่านต้องยืนรับการพิพากษาจากงานของท่าน, ไม่ว่ามันดีหรือชั่ว;

๒๑ และเพื่อท่านจะเชื่อพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ด้วย, ซึ่งท่านจะมีอยู่ในบรรดาพวกท่าน; และเพื่อชาวยิว, ผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า, จะมีพยานอื่นนอกจากพระองค์ผู้ที่พวกเขาเห็นและได้ยินด้วย, ว่าพระเยซู, ผู้ที่พวกเขาสังหาร, ทรงเป็นพระคริสต์องค์จริงและพระผู้เป็นเจ้าองค์จริง.

๒๒ และข้าพเจ้าอยากชักชวนท่านทั้งหลายทั่วสุดแดนแผ่นดินโลกให้กลับใจและเตรียมยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์.

Therefore I write unto you, Gentiles, and also unto you, house of Israel, when the work shall commence, that ye shall be about to prepare to return to the land of your inheritance;

Yea, behold, I write unto all the ends of the earth; yea, unto you, twelve tribes of Israel, who shall be judged according to your works by the twelve whom Jesus chose to be his disciples in the land of Jerusalem.

And I write also unto the remnant of this people, who shall also be judged by the twelve whom Jesus chose in this land; and they shall be judged by the other twelve whom Jesus chose in the land of Jerusalem.

And these things doth the Spirit manifest unto me; therefore I write unto you all. And for this cause I write unto you, that ye may know that ye must all stand before the judgment-seat of Christ, yea, every soul who belongs to the whole human family of Adam; and ye must stand to be judged of your works, whether they be good or evil;

And also that ye may believe the gospel of Jesus Christ, which ye shall have among you; and also that the Jews, the covenant people of the Lord, shall have other witness besides him whom they saw and heard, that Jesus, whom they slew, was the very Christ and the very God.

And I would that I could persuade all ye ends of the earth to repent and prepare to stand before the judgment-seat of Christ.

มอรมอน ๔

- ๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่สามร้อยหกสิบสามชาวไนไฟขึ้นไปพร้อมด้วยกองทัพของพวกเขาเพื่อสู้รบกับชาวเลมัน, นอกแผ่นดินรกร้าง.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกองทัพชาวไนไฟถูกขับไล่กลับมาแผ่นดินรกร้างอีก. และขณะที่พวกเขายังเหนื่อยอ่อน, กองทัพที่ยังสดชื่นของชาวเลมันก็เข้าโจมตีพวกเขา; และคนเหล่านั้นสู้รบกันอย่างดุเดือด, ถึงขนาดที่ชาวเลมันได้ครอบครองเมืองรกร้าง, และสังหารชาวไนไฟเป็นอันมาก, และจับเชลยเป็นอันมาก.
- ๓ และพวกที่เหลืออยู่รีบหนีไปสมทบกับผู้อยู่อาศัยของเมืองทีแอนคัม. บัดนี้เมืองทีแอนคัมตั้งอยู่ชายแดนใกล้ฝั่งทะเล; และอยู่ใกล้เมืองรกร้างด้วย.
- ๔ และเป็นเพราะกองทัพของชาวไนไฟยกขึ้นไปตีชาวเลมันจึงทำให้พวกเขาเริ่มถูกลงทัณฑ์; เพราะหากไม่ใช่เพราะการนี้, ชาวเลมันจะไม่มีพลังเหนือพวกเขา.
- ๕ แต่, ดูเถิด, การพิพากษาของพระเจ้าเป็นเจ้าจะตามทันคนชั่วร้าย; และโดยคนชั่วร้ายนั่นเองที่คนชั่วร้ายถูกลงโทษ; เพราะคือคนชั่วร้ายที่ยั่วยุใจลูกหลานมนุษย์จนถึงการนองเลือด.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันเตรียมการเพื่อยกมาตีเมืองทีแอนคัม.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สามร้อยหกสิบสี่ชาวเลมันยกมาตีเมืองทีแอนคัม, เพื่อพวกเขาจะเข้าครอบครองเมืองทีแอนคัมด้วย.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาถูกชาวไนไฟตีได้และขับไล่กลับไป. และเมื่อชาวไนไฟเห็นว่าพวกเขาขับไล่ชาวเลมันไปแล้วพวกเขาก็โอ้อวดถึงกำลังของตนเองอีก; และพวกเขาออกไปด้วยพละกำลังของตนเอง, และเข้าครอบครองเมืองรกร้างอีก.
- ๙ และบัดนี้เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้น, และมีคนหลายพันถูกสังหารทั้งสองฝ่าย, ทั้งชาวไนไฟและชาวเลมัน.

Mormon 4

And now it came to pass that in the three hundred and sixty and third year the Nephites did go up with their armies to battle against the Lamanites, out of the land Desolation.

And it came to pass that the armies of the Nephites were driven back again to the land of Desolation. And while they were yet weary, a fresh army of the Lamanites did come upon them; and they had a sore battle, insomuch that the Lamanites did take possession of the city Desolation, and did slay many of the Nephites, and did take many prisoners.

And the remainder did flee and join the inhabitants of the city Teancum. Now the city Teancum lay in the borders by the seashore; and it was also near the city Desolation.

And it was because the armies of the Nephites went up unto the Lamanites that they began to be smitten; for were it not for that, the Lamanites could have had no power over them.

But, behold, the judgments of God will overtake the wicked; and it is by the wicked that the wicked are punished; for it is the wicked that stir up the hearts of the children of men unto bloodshed.

And it came to pass that the Lamanites did make preparations to come against the city Teancum.

And it came to pass in the three hundred and sixty and fourth year the Lamanites did come against the city Teancum, that they might take possession of the city Teancum also.

And it came to pass that they were repulsed and driven back by the Nephites. And when the Nephites saw that they had driven the Lamanites they did again boast of their own strength; and they went forth in their own might, and took possession again of the city Desolation.

And now all these things had been done, and there had been thousands slain on both sides, both the Nephites and the Lamanites.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่สามร้อยหกสิบหก ผ่านไป, และชาวเลม่อนยกมาสู้รบกับชาวไนไฟอีก; และชาวไนไฟยังไม่ยอมกลับใจจากความชั่วที่พวกเขาทำ, แต่คงอยู่ในความชั่วร้ายของตนต่อไป.

๑๑ และเป็นไปไม่ได้ที่ลิ้นจะบรรยาย, หรือที่มนุษย์จะเขียนคำบรรยายอย่างสมบูรณ์ถึงภาพอันน่าพรั่นพรึงของเลือดและการฆ่าฟันซึ่งมีอยู่ในบรรดาผู้คน, ทั้งของชาวไนไฟและของชาวเลม่อน; และใจทุกดวงแข็งกระด้าง, เพื่อมันจะเบิกบานในการหลั่งเลือดตลอดเวลา.

๑๒ และไม่เคยมีความชั่วร้ายใหญ่หลวงเช่นนั้นในบรรดาลูกหลานของลีไฮ, หรือแม้ในบรรดาเชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งปวง, ตามพระดำรัสของพระเจ้า, ดังที่เป็นอยู่ในบรรดาคนพวกนี้.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลม่อนได้เข้าครอบครองเมืองรกร้างนั้น, และนี่เพราะจำนวนคนของพวกเขามีมากกว่าจำนวนคนของชาวไนไฟ.

๑๔ และพวกเขาเดินทัพเข้าตีเมืองที่แอนคัมด้วย, และขับไล่ผู้อยู่อาศัยออกไปจากเมือง, และจับเชลยทั้งหญิงและเด็กไปเป็นอันมาก, และมอบคนเหล่านั้นเป็นเครื่องสังเวยเทพเจ้าที่เป็นรูปเคารพของตน.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่สามร้อยหกสิบเจ็ด, ชาวไนไฟโดยที่โกรธเพราะชาวเลม่อนพาผู้หญิงของพวกเขาลูกของพวกเขาไปเป็นเครื่องสังเวย, คือพวกเขาได้ยกไปสู้รบกับชาวเลม่อนด้วยความเกรี้ยวโกรธยิ่งนัก, ถึงขนาดที่พวกเขาชนะชาวเลม่อนอีก, และขับไล่พวกนั้นออกจากผืนแผ่นดินของตน.

๑๖ และชาวเลม่อนไม่ได้ยกมาตีชาวไนไฟอีกจนถึงปีที่สามร้อยเจ็ดสิบห้า.

๑๗ และในปีนี้พวกเขาทยอยลงมาตีชาวไนไฟด้วยกำลังทั้งหมดของพวกเขา; และไม่ได้นับจำนวนพวกเขาไว้เพราะความมากมายของจำนวนผู้คนของพวกเขา.

๑๘ และนับแต่เวลานี้ไปชาวไนไฟไม่ได้มีพลังเหนือชาวเลม่อน, แต่เริ่มถูกคนพวกนั้นกวาดล้างแม้มันดั่งน้ำค้างอยู่เบื้องหน้าดวงอาทิตย์.

And it came to pass that the three hundred and sixty and sixth year had passed away, and the Lamanites came again upon the Nephites to battle; and yet the Nephites repented not of the evil they had done, but persisted in their wickedness continually.

And it is impossible for the tongue to describe, or for man to write a perfect description of the horrible scene of the blood and carnage which was among the people, both of the Nephites and of the Lamanites; and every heart was hardened, so that they delighted in the shedding of blood continually.

And there never had been so great wickedness among all the children of Lehi, nor even among all the house of Israel, according to the words of the Lord, as was among this people.

And it came to pass that the Lamanites did take possession of the city Desolation, and this because their number did exceed the number of the Nephites.

And they did also march forward against the city Teancum, and did drive the inhabitants forth out of her, and did take many prisoners both women and children, and did offer them up as sacrifices unto their idol gods.

And it came to pass that in the three hundred and sixty and seventh year, the Nephites being angry because the Lamanites had sacrificed their women and their children, that they did go against the Lamanites with exceedingly great anger, insomuch that they did beat again the Lamanites, and drive them out of their lands.

And the Lamanites did not come again against the Nephites until the three hundred and seventy and fifth year.

And in this year they did come down against the Nephites with all their powers; and they were not numbered because of the greatness of their number.

And from this time forth did the Nephites gain no power over the Lamanites, but began to be swept off by them even as a dew before the sun.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลม่อนยกมาตีเมืองรกร้าง; และมีการสู้รบอย่างดุเดือดยิ่งในแผ่นดินรกร้างนั้น, ซึ่งในการนี้พวกเขาชนะชาวนิไฟ.

๒๐ และพวกเขาหนีไปเบื้องหน้าพวกนั้นอีก, และพวกเขามาถึงเมืองโบแอส; และที่นั่นพวกเขายืนหยัดต่อสู้ชาวเลม่อนด้วยความอาญาภัยยิ่ง, ถึงขนาดที่ชาวเลม่อนไม่ได้ชนะพวกเขาจนพวกเขายกมาตีอีกเป็นครั้งที่สอง.

๒๑ และเมื่อพวกนั้นยกมาเป็นครั้งที่สอง, ชาวนิไฟถูกขับไล่และถูกสังหารด้วยการเข่นฆ่าไม่เลือกหน้า; ผู้หญิงของพวกเขาและลูกของพวกเขาถูกนำไปเป็นเครื่องสังเวยรูปเคารพอีก.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวนิไฟหนีไปจากเบื้องหน้าคนพวกนั้นอีก, โดยพาผู้อาศัยทั้งหมดไปกับพวกเขา, ทั้งที่อยู่ในเมืองและหมู่บ้าน.

๒๓ และบัดนี้ข้าพเจ้า, มอรมอน, โดยที่เห็นว่าชาวเลม่อนกำลังจะล้มล้างแผ่นดิน, ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไปยังเนินเขาซิม, และหยิบเอาบันทึกทั้งหมดซึ่งแอมารอนซ่อนไว้กับพระเจ้า.

And it came to pass that the Lamanites did come down against the city Desolation; and there was an exceedingly sore battle fought in the land Desolation, in the which they did beat the Nephites.

And they fled again from before them, and they came to the city Boaz; and there they did stand against the Lamanites with exceeding boldness, in-somuch that the Lamanites did not beat them until they had come again the second time.

And when they had come the second time, the Nephites were driven and slaughtered with an exceedingly great slaughter; their women and their children were again sacrificed unto idols.

And it came to pass that the Nephites did again flee from before them, taking all the inhabitants with them, both in towns and villages.

And now I, Mormon, seeing that the Lamanites were about to overthrow the land, therefore I did go to the hill Shim, and did take up all the records which Ammaron had hid up unto the Lord.

มอรมอน ๕

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าออกไปในบรรดาชาวไนไฟ, และกลับใจจากคำปฎิญาณซึ่งข้าพเจ้าได้ทำไว้ว่าข้าพเจ้าจะไม่ช่วยเหลือพวกเขาอีกต่อไป; และพวกเขาให้อำนาจบัญชาการกองทัพของพวกเขาแก่ข้าพเจ้าอีก, เพราะพวกเขามองข้าพเจ้าราวกับว่าข้าพเจ้าจะปลดปล่อยพวกเขาจากความทุกข์ของพวกเขาได้.
- ๒ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าปราศจากความหวัง, เพราะข้าพเจ้ารู้เรื่องการพิพากษาของพระเจ้าซึ่งจะมาถึงพวกเขา; เพราะพวกเขาไม่ยอมกลับใจจากความชั่วช้าสามานย์ของตน, แต่ดิ้นรนเพื่อชีวิตของตนโดยไม่ได้เรียกหาพระสัตภาวะองค์นั้นที่ทรงสร้างพวกเขา.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมม่อนยกมาตีเราขณะที่เราหลบหนีไปถึงเมืองแห่งจอร์แดน; แต่ดูเถิด, พวกเขาถูกขับไล่กลับไปจนพวกเขาไม่ได้ยึดเมืองในเวลานั้น.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขายกมาตีเราอีก, และเรารักษามืองไว้. และมีเมืองอื่น ๆ ด้วยที่ชาวไนไฟรักษาไว้, ซึ่งที่มั่นเหล่านั้นกันพวกเขาไม่ให้เข้ามาในแผ่นดินที่อยู่เบื้องหน้าเราได้, เพื่อจะทำลายผู้อยู่อาศัยในแผ่นดินของเรา.
- ๕ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผืนแผ่นดินใดก็ตามที่เราผ่านไป, และไม่ได้รวบรวมผู้อยู่อาศัยในนั้นเข้ามา, ก็ถูกชาวเลมม่อนทำลาย, และเมือง, และหมู่บ้าน, และนครของพวกเขาถูกเผาไหม้ด้วยไฟ; และสามร้อยเจ็ดสิบเก้าปีผ่านไปดังนี้.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่สามร้อยแปดสิบชาวเลมม่อนมารบกับเราอีก, และเรายืนหยัดต่อสู้พวกเขาอย่างอาอาหยาญ; แต่ทั้งหมดนี้เปล่าประโยชน์, เพราะพวกเขามีจำนวนมากมายจนได้เหยียบย่ำผู้คนของชาวไนไฟไว้ได้เท้าพวกเขา.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราได้หนีหนีอีก, และบรรดาคนที่หนีเร็วกว่าชาวเลมม่อนก็หนีไปได้, และบรรดาคนที่หนีไม่พ้นชาวเลมม่อนก็ถูกกวาดล้างและทำลาย.

Mormon 5

And it came to pass that I did go forth among the Nephites, and did repent of the oath which I had made that I would no more assist them; and they gave me command again of their armies, for they looked upon me as though I could deliver them from their afflictions.

But behold, I was without hope, for I knew the judgments of the Lord which should come upon them; for they repented not of their iniquities, but did struggle for their lives without calling upon that Being who created them.

And it came to pass that the Lamanites did come against us as we had fled to the city of Jordan; but behold, they were driven back that they did not take the city at that time.

And it came to pass that they came against us again, and we did maintain the city. And there were also other cities which were maintained by the Nephites, which strongholds did cut them off that they could not get into the country which lay before us, to destroy the inhabitants of our land.

But it came to pass that whatsoever lands we had passed by, and the inhabitants thereof were not gathered in, were destroyed by the Lamanites, and their towns, and villages, and cities were burned with fire; and thus three hundred and seventy and nine years passed away.

And it came to pass that in the three hundred and eightieth year the Lamanites did come again against us to battle, and we did stand against them boldly; but it was all in vain, for so great were their numbers that they did tread the people of the Nephites under their feet.

And it came to pass that we did again take to flight, and those whose flight was swifter than the Lamanites' did escape, and those whose flight did not exceed the Lamanites' were swept down and destroyed.

๘ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้า, มอรมอน, ไม่ปรารถนาที่จะทรมานจิตวิญญาณมนุษย์โดยนำภาพอันน่าพรั่นพรึงของเลือดและซากศพจากการฆ่าฟันเช่นนั้นตั้งที่กองอยู่ต่อสายตาข้าพเจ้ามาอยู่ต่อหน้าพวกเขา; แต่ข้าพเจ้า, โดยรู้ว่าสิ่งเหล่านี้จะต้องเป็นที่รู้โดยแน่แท้, และว่าสิ่งทั้งปวงที่ซ่อนอยู่จะต้องเปิดเผยบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน—

๙ และรู้ด้วยว่าความรู้เกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้จะต้องมาถึงพวกที่เหลืออยู่ของผู้คนเหล่านี้, และมาถึงคนต่างชาติด้วย, ซึ่งพระเจ้าตรัสว่าจะทำให้ผู้คนเหล่านี้กระจัดกระจาย, และจะนับว่าคนพวกนี้ไร้ค่าในบรรดาพวกเขา—ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนคำย่อสั้น ๆ, โดยที่ไม่กล้าให้เรื่องราวอันครบถ้วนเกี่ยวกับสิ่งที่ข้าพเจ้าเห็น, เพราะพระบัญชาซึ่งข้าพเจ้าได้รับ, และเพื่อท่านจะได้มิได้มีโทมนัสใหญ่หลวงเกินไปเพราะความชั่วร้ายของผู้คนเหล่านี้ด้วย.

๑๐ และบัดนี้ดูเถิด, เรื่องนี้ข้าพเจ้าพูดกับพงศ์พันธุ์ของพวกเขา, และกับคนต่างชาติผู้มีความใส่ใจต่อเชื้อสายแห่งอิสราเอลด้วย, ซึ่งตระหนักและรู้ว่าพรของพวกเขาจะมาจากไหน.

๑๑ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าผู้คนเช่นนั้นจะโทมนัสเพราะหายนะของเชื้อสายแห่งอิสราเอล; แท้จริงแล้ว, พวกเขาจะโทมนัสเพราะความพินาศของผู้คนเหล่านี้; พวกเขาจะโทมนัสที่ผู้คนเหล่านี้ไม่ได้กลับใจเพื่อพาหุของพระเยซูจะได้กอดรัดพวกเขา.

๑๒ บัดนี้เรื่องเหล่านี้เขียนถึงพวกที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งยาโคบ; และเขียนไว้ตามวิธีนี้, เพราะพระผู้เป็นเจ้าทรงรู้ว่าความชั่วร้ายจะไม่นำเรื่องเหล่านี้ออกมาให้พวกเขา; และจะซ่อนไว้กับพระเจ้าเพื่อจะออกมาในเวลาอันเหมาะสมของพระองค์เอง.

๑๓ และนี่คือพระบัญชาซึ่งข้าพเจ้าได้รับ; และดูเถิด, สิ่งเหล่านี้จะออกมาตามบัญชาของพระเจ้า, เมื่อพระองค์จะทรงเห็นสมควร, ในปรีชาญาณของพระองค์.

And now behold, I, Mormon, do not desire to harrow up the souls of men in casting before them such an awful scene of blood and carnage as was laid before mine eyes; but I, knowing that these things must surely be made known, and that all things which are hid must be revealed upon the house-tops—

And also that a knowledge of these things must come unto the remnant of these people, and also unto the Gentiles, who the Lord hath said should scatter this people, and this people should be counted as naught among them—therefore I write a small abridgment, daring not to give a full account of the things which I have seen, because of the commandment which I have received, and also that ye might not have too great sorrow because of the wickedness of this people.

And now behold, this I speak unto their seed, and also to the Gentiles who have care for the house of Israel, that realize and know from whence their blessings come.

For I know that such will sorrow for the calamity of the house of Israel; yea, they will sorrow for the destruction of this people; they will sorrow that this people had not repented that they might have been clasped in the arms of Jesus.

Now these things are written unto the remnant of the house of Jacob; and they are written after this manner, because it is known of God that wickedness will not bring them forth unto them; and they are to be hid up unto the Lord that they may come forth in his own due time.

And this is the commandment which I have received; and behold, they shall come forth according to the commandment of the Lord, when he shall see fit, in his wisdom.

๑๔ และดูเถิด, สิ่งเหล่านี้จะไปถึงคนที่ไม่เชื่อแห่งชาวยิว; และจะไปเพื่อเจตนานี้—เพื่อพวกเขาจะได้รับการชักชวนว่าพระเยซูคือพระคริสต์, พระบุตรของพระเจ้า, เป็นเจ้าซึ่งทรงพระชนม์อยู่; เพื่อพระบิดาจะทรงนำมา, ซึ่งจุดประสงค์อันสำคัญยิ่งและเป็นนิรันดร์ของพระองค์, โดยทางพระผู้เป็นที่ยิ่งที่สุดของพระองค์, ในการนำชาวยิว, หรือเชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งหมด, กลับคืนสู่แผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา, ซึ่งพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาประทานให้พวกเขา, เพื่อให้พันธสัญญาของพระองค์สมบูรณ์.

๑๕ และเพื่อพงศ์พันธุ์ของผู้คนเหล่านี้จะเชื่อพระกิตติคุณของพระองค์เต็มที่ยิ่งขึ้นด้วย, ซึ่งจะออกจากคนต่างชาติไปถึงพวกเขา; เพราะผู้คนเหล่านี้จะกระจัดกระจาย, และจะกลายเป็นผู้คนผิวดำ, สกปรก, และน่ารังเกียจ, เกินคำบรรยายของสิ่งที่เคยเป็นมาในบรรดาเรา, แท้จริงแล้ว, แม้สิ่งที่เคยเป็นมาในบรรดาชาวเลมัน, และนี่เพราะความไม่เชื่อและการถือรูปเคารพของพวกเขา.

๑๖ เพราะดูเถิด, พระวิญญาณของพระเจ้าทรงละความเพียรกับบรรพบุรุษของพวกเขา; และพวกเขาอยู่โดยปราศจากพระคริสต์และพระผู้เป็นเจ้าในโลก; และพวกเขาถูกดัดไปมาดังแกลบต้องลม.

๑๗ ครั้งหนึ่งพวกเขาเป็นผู้คนที่น่าชม, และพวกเขามีพระคริสต์เป็นพระเมษบาลของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, แม้พระผู้เป็นเจ้าพระบิดาทรงนำพวกเขา.

๑๘ แต่บัดนี้, ดูเถิด, พวกเขาถูกขาทานนำไปทั่ว, แม้ดังแกลบที่ต้องลมพัดไป, หรือดังเรือถูกโยนไปมาตามคลื่น, ปราศจากใบเรือหรือสมอ, หรือปราศจากสิ่งใดที่จะคัดท้ายมัน; และดังเรือเป็นอยู่ฉันทใด, พวกเขาก็เป็นอยู่ฉันทนั้น.

๑๙ และดูเถิด, พระเจ้าทรงสงวนพรของพวกเขา, ซึ่งพวกเขาน่าจะได้รับในแผ่นดิน, ไว้ให้แก่คนต่างชาติผู้จะครอบครองแผ่นดิน.

๒๐ แต่ดูเถิด, เหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือ พวกเขาจะถูกคนต่างชาติขับไล่และทำให้กระจัดกระจายไป; และหลังจากพวกเขาถูกคนต่างชาติขับไล่และทำให้กระจัดกระจายไป, ดูเถิด, เมื่อนั้นพระเจ้าจะทรงระลึกถึงพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับอับราฮัมและกับเชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งปวง.

And behold, they shall go unto the unbelieving of the Jews; and for this intent shall they go—that they may be persuaded that Jesus is the Christ, the Son of the living God; that the Father may bring about, through his most Beloved, his great and eternal purpose, in restoring the Jews, or all the house of Israel, to the land of their inheritance, which the Lord their God hath given them, unto the fulfilling of his covenant;

And also that the seed of this people may more fully believe his gospel, which shall go forth unto them from the Gentiles; for this people shall be scattered, and shall become a dark, a filthy, and a loathsome people, beyond the description of that which ever hath been amongst us, yea, even that which hath been among the Lamanites, and this because of their unbelief and idolatry.

For behold, the Spirit of the Lord hath already ceased to strive with their fathers; and they are without Christ and God in the world; and they are driven about as chaff before the wind.

They were once a delightsome people, and they had Christ for their shepherd; yea, they were led even by God the Father.

But now, behold, they are led about by Satan, even as chaff is driven before the wind, or as a vessel is tossed about upon the waves, without sail or anchor, or without anything wherewith to steer her; and even as she is, so are they.

And behold, the Lord hath reserved their blessings, which they might have received in the land, for the Gentiles who shall possess the land.

But behold, it shall come to pass that they shall be driven and scattered by the Gentiles; and after they have been driven and scattered by the Gentiles, behold, then will the Lord remember the covenant which he made unto Abraham and unto all the house of Israel.

๒๑ และพระเจ้าจะทรงระลึกถึงคำสวดอ้อนวอนของคนชอบธรรม, ซึ่งวิงวอนพระองค์เพื่อพวกเขาด้วย.

๒๒ และจากนั้น, โอท่านคนต่างชาติ, ท่านจะยืนอยู่ต่อหน้าเดชานูภาพของพระผู้เป็นเจ้าได้อย่างไร, เว้นแต่ท่านจะกลับใจและหันหลังให้ทางชั่วของท่าน?

๒๓ ท่านไม่รู้หรือว่าท่านอยู่ในพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้า? ท่านไม่รู้หรือว่าพระองค์ทรงมีเดชานูภาพทั้งมวล, และโดยพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์แผ่นดินโลกจะถูกม้วนเข้าด้วยกันดังม้วนกระดาษ?

๒๔ ฉะนั้น, ท่านจงกลับใจ, และจงนอบน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์พระองค์, เกลือกพระองค์จะเสด็จออกมาในความยุติธรรมเพื่อลงโทษท่าน—เกลือกผู้ที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์ยาโคบจะออกไปในบรรดาพวกท่านดังสิงห์, และฉีกท่านออกเป็นชิ้น ๆ, และไม่มีผู้ใดจะปลดปล่อย.

And also the Lord will remember the prayers of the righteous, which have been put up unto him for them.

And then, O ye Gentiles, how can ye stand before the power of God, except ye shall repent and turn from your evil ways?

Know ye not that ye are in the hands of God? Know ye not that he hath all power, and at his great command the earth shall be rolled together as a scroll?

Therefore, repent ye, and humble yourselves before him, lest he shall come out in justice against you—lest a remnant of the seed of Jacob shall go forth among you as a lion, and tear you in pieces, and there is none to deliver.

มอรมอน ๖

- ๑ และบัดนี้ข้าพเจ้ายุติบันทึกเกี่ยวกับความพินาศของชาวนิไฟ, ผู้คนของข้าพเจ้า. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราเดินทัพไปเบื้องหน้าชาวเลมัน.
- ๒ และข้าพเจ้า, มอรมอน, เขียนสาส์นถึงกษัตริย์ของชาวเลมัน, และปรารถนาให้เขายินยอมให้เรารวบรวมผู้คนของเราไปยังแผ่นดินแห่งคาโมราห์, ใกล้เนินเขาที่มีชื่อว่าคาโมราห์, และที่นั่นเราจะต่อสู้กับพวกเขา.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์ของชาวเลมันยินยอมตามข้าพเจ้าในสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนา.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราเดินทัพไปแผ่นดินแห่งคาโมราห์, และเราตั้งกระโจมของเรารอบเนินเขาคาโมราห์; และมันอยู่ในแผ่นดินที่มีผืนน้ำ, แม่น้ำ, และแหล่งน้ำมากมาย; และที่นี่เรามีความหวังที่จะได้เปรียบชาวเลมัน.
- ๕ และเมื่อสามร้อยแปดสิบสี่ปีผ่านไป, เราได้รวมผู้คนที่เหลืออยู่ทั้งหมดของเราเข้ามาในแผ่นดินแห่งคาโมราห์.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อเรารวมผู้คนของเราทั้งหมดเข้าเป็นกลุ่มเดียวกันที่แผ่นดินแห่งคาโมราห์แล้ว, ดูเถิดข้าพเจ้า, มอรมอน, เริ่มชรา; และโดยรู้ว่ามันจะเป็นการต่อสู้ครั้งสุดท้ายของผู้คนข้าพเจ้า, และโดยได้รับบัญชาจากพระเจ้าว่าข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยบันทึกที่บรรพบุรุษเราสืบทอดกันมา, อันเป็นบันทึกศักดิ์สิทธิ์, ให้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือชาวเลมัน, (เพราะชาวเลมันจะทำลายบันทึกเหล่านี้) ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงทำบันทึกนี้จากแผ่นจารึกของนิไฟ, และซ่อนบันทึกทั้งหมดซึ่งข้าพเจ้าได้รับมอบหมายมาโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าไว้ในเนินเขาคาโมราห์, นอกจากแผ่นจารึกสองสามแผ่นที่ข้าพเจ้าให้แก่โมโรไนบุตรข้าพเจ้า.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของข้าพเจ้า, พร้อมด้วยภรรยาและลูกของพวกเขา, บัดนี้มองเห็นกองทัพของชาวเลมันกำลังยกมายังพวกเขา; และด้วยความกลัวอันน่าพรั่นพรึงต่อความตายที่มีอยู่เต็มอกของคนชั่วร้ายทุกคน, พวกเขาอดตั้งรับคนเหล่านั้น.

Mormon 6

And now I finish my record concerning the destruction of my people, the Nephites. And it came to pass that we did march forth before the Lamanites.

And I, Mormon, wrote an epistle unto the king of the Lamanites, and desired of him that he would grant unto us that we might gather together our people unto the land of Cumorah, by a hill which was called Cumorah, and there we could give them battle.

And it came to pass that the king of the Lamanites did grant unto me the thing which I desired.

And it came to pass that we did march forth to the land of Cumorah, and we did pitch our tents around about the hill Cumorah; and it was in a land of many waters, rivers, and fountains; and here we had hope to gain advantage over the Lamanites.

And when three hundred and eighty and four years had passed away, we had gathered in all the remainder of our people unto the land of Cumorah.

And it came to pass that when we had gathered in all our people in one to the land of Cumorah, behold I, Mormon, began to be old; and knowing it to be the last struggle of my people, and having been commanded of the Lord that I should not suffer the records which had been handed down by our fathers, which were sacred, to fall into the hands of the Lamanites, (for the Lamanites would destroy them) therefore I made this record out of the plates of Nephi, and hid up in the hill Cumorah all the records which had been entrusted to me by the hand of the Lord, save it were these few plates which I gave unto my son Moroni.

And it came to pass that my people, with their wives and their children, did now behold the armies of the Lamanites marching towards them; and with that awful fear of death which fills the breasts of all the wicked, did they await to receive them.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขายกมาสู้รบกับเรา, และจิตวิญญาณทุกดวงเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นเพราะความมากมายของจำนวนคนของพวกเขา.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเข้าโจมตีผู้คนของข้าพเจ้าด้วยดาบ, และด้วยธนู, และด้วยลูกธนู, และด้วยขวาน, และด้วยอาวุธสงครามนานาชนิด.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนของข้าพเจ้าถูกโค่น, แท้จริงแล้ว, แม้คนหนึ่งหมื่นคนของข้าพเจ้าซึ่งอยู่กับข้าพเจ้า, และข้าพเจ้าล้มอยู่ท่ามกลางพวกเขาเพราะบาดเจ็บ; และพวกเขาผ่านข้าพเจ้าไปคือพวกเขาไม่ได้ทำให้ชีวิตข้าพเจ้าสิ้นสุด.

๑๑ และเมื่อพวกเขาผ่านไปและโค่นผู้คนทั้งหมดของข้าพเจ้าลงนอกจากเรายังสิบสี่คน, (ซึ่งในบรรดาคนเหล่านั้นมีโมโรไน บุตรข้าพเจ้า) และเราผู้รอดชีวิตจากผู้คนของเราที่ตายลง, ในวันพรุ่ง, เมื่อชาวเลมมันกลับไปค่ายของพวกเขา, จากบนเนินเขาคาโมราห์, เราเห็นผู้คนของข้าพเจ้าหนึ่งหมื่นคนที่ข้าพเจ้า, นำอยู่นำหน้าถูกโค่น.

๑๒ และเราเห็นผู้คนของข้าพเจ้าหนึ่งหมื่นคนซึ่งโมโรไนบุตรข้าพเจ้าเป็นผู้นำคนเหล่านั้นด้วย.

๑๓ และดูเถิด, คนหนึ่งหมื่นคนของกิดกิดโดนาห์ล้มตายไป, และเขาอยู่ท่ามกลางพวกนั้นด้วย.

๑๔ และเลมาห์ล้มตายพร้อมกับคนหนึ่งหมื่นคนของเขา; และกิลเกลล้มตายพร้อมกับคนหนึ่งหมื่นคนของเขา; และลิมฮาห์ล้มตายพร้อมกับคนหนึ่งหมื่นคนของเขา; และโจนีอัมล้มตายพร้อมกับคนหนึ่งหมื่นคนของเขา; และคูมิไนฮาห์, และโมโรไนฮาห์, และแอนทิโอนัม, และซิบลัม, และเช็ม, และจอส, แต่ละคนล้มตายพร้อมกับคนหนึ่งหมื่นคนของพวกเขาแต่ละคน.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีอีกสิบคนที่ล้มตายด้วยดาบ, พร้อมกับคนหนึ่งหมื่นคนของพวกเขาแต่ละคน; แท้จริงแล้ว, แม้ผู้คนของข้าพเจ้าทั้งหมด, ล้มตายลง, เว้นแต่คนยี่สิบสี่คนที่อยู่กับข้าพเจ้า, และไม่มีคนที่หนีไปประเทศทางใต้ด้วย, และไม่มีคนที่หนีไปหาชาวเลมมัน, และเนื้อหนัง, และกระดูก, และเลือดพวกเขาเรียรายอยู่ตามพื้นดิน, โดยที่ถูกทิ้งให้เน่าเปื่อยอยู่บนแผ่นดินด้วยมือคนที่สังหารพวกเขา, และให้สลายไปและกลับสู่แผ่นดินแม่ของพวกเขา.

And it came to pass that they came to battle against us, and every soul was filled with terror because of the greatness of their numbers.

And it came to pass that they did fall upon my people with the sword, and with the bow, and with the arrow, and with the ax, and with all manner of weapons of war.

And it came to pass that my men were hewn down, yea, even my ten thousand who were with me, and I fell wounded in the midst; and they passed by me that they did not put an end to my life.

And when they had gone through and hewn down all my people save it were twenty and four of us, (among whom was my son Moroni) and we having survived the dead of our people, did behold on the morrow, when the Lamanites had returned unto their camps, from the top of the hill Cumorah, the ten thousand of my people who were hewn down, being led in the front by me.

And we also beheld the ten thousand of my people who were led by my son Moroni.

And behold, the ten thousand of Gidgiddonah had fallen, and he also in the midst.

And Lamah had fallen with his ten thousand; and Gilgal had fallen with his ten thousand; and Limhah had fallen with his ten thousand; and Jeneum had fallen with his ten thousand; and Cumenihah, and Moronihah, and Antionum, and Shiblom, and Shem, and Josh, had fallen with their ten thousand each.

And it came to pass that there were ten more who did fall by the sword, with their ten thousand each; yea, even all my people, save it were those twenty and four who were with me, and also a few who had escaped into the south countries, and a few who had deserted over unto the Lamanites, had fallen; and their flesh, and bones, and blood lay upon the face of the earth, being left by the hands of those who slew them to molder upon the land, and to crumble and to return to their mother earth.

๑๖ และจิตวิญญาณข้าพเจ้าแตกสลายด้วยความปวด
ร้าว, เพราะผู้คนของข้าพเจ้าที่ถูกสังหาร, และข้าพเจ้า
ร้องว่า :

๑๗ โอ้พวกท่านผู้งดงาม, ท่านออกไปจากทางของ
พระเจ้าได้อย่างไร ! โอ้พวกท่านผู้งดงาม, ท่านปฏิเสธ
พระเยซูของคัมภีร์ได้อย่างไร, ผู้ทรงยืนกางพระพาหุรับ
ท่านอยู่ !

๑๘ ดูเถิด, หากท่านไม่ทำเช่นนี้, ท่านจะไม่ล้มตาย. แต่
ดูเถิด, ท่านล้มตาย, และข้าพเจ้าโศกเศร้ากับการสูญเสียท่าน.

๑๙ โอ้ท่านบุตรและธิดาทั้งดงาม, ท่านบิดาและมารดา,
ท่านสามีและภรรยา, ท่านผู้งดงาม, เป็นไปได้อย่างไรที่
พวกท่านมาล้มตาย !

๒๐ แต่ดูเถิด, ท่านจากไปแล้ว, และโศกเศร้าของข้าพเจ้า
จะนำท่านกลับมาไม่ได้.

๒๑ และวันนั้นจะมาถึงในไม่ช้าเมื่อร่างกายอันเป็นมร
รตย์ของท่านจะต้องสวมใส่ความเป็นอมตะ, และ
ร่างกายเหล่านี้ซึ่งกำลังผุพังในความเน่าเปื่อยในไม่ช้า
จะต้องกลายเป็นร่างที่เน่าเปื่อยไม่ได้; จากนั้นท่านต้อง
ยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์, เพื่อรับการ
พิพากษตามงานของท่าน; และหากเป็นไปได้ว่าท่าน
ชอบธรรม, ท่านจึงจะได้รับพรพร้อมกับบรรพบุรุษท่าน
ซึ่งจากไปก่อนท่าน.

๒๒ โอ้หากท่านได้กลับใจก่อนความพิพาทใหญ่หลวงนี้
จะมาถึงท่าน. แต่ดูเถิด, ท่านจากไป, และพระบิดา,
แท้จริงแล้ว, พระบิดานิรันดร์แห่งฟ้าสวรรค์, ทรงรู้
สถานะของท่าน; และพระองค์ทรงกระทำกับท่านตาม
ความยุติธรรมและพระเมตตาของพระองค์.

And my soul was rent with anguish, because of the
slain of my people, and I cried:

O ye fair ones, how could ye have departed from
the ways of the Lord! O ye fair ones, how could ye
have rejected that Jesus, who stood with open arms
to receive you!

Behold, if ye had not done this, ye would not have
fallen. But behold, ye are fallen, and I mourn your
loss.

O ye fair sons and daughters, ye fathers and moth-
ers, ye husbands and wives, ye fair ones, how is it
that ye could have fallen!

But behold, ye are gone, and my sorrows cannot
bring your return.

And the day soon cometh that your mortal must
put on immortality, and these bodies which are now
moldering in corruption must soon become incor-
ruptible bodies; and then ye must stand before the
judgment-seat of Christ, to be judged according to
your works; and if it so be that ye are righteous, then
are ye blessed with your fathers who have gone be-
fore you.

O that ye had repented before this great destruc-
tion had come upon you. But behold, ye are gone,
and the Father, yea, the Eternal Father of heaven,
knoweth your state; and he doeth with you accord-
ing to his justice and mercy.

มอรมอน ๗

- ๑ และบัดนี้, ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะพูดบางสิ่งกับผู้ที่เหลืออยู่ของผู้คนเหล่านี้ที่ได้รับการละเว้น, หากเป็นไปได้ว่าพระเจ้าเป็นเจ้าจะประทานถ้อยคำของข้าพเจ้าให้พวกเขา, เพื่อพวกเขาจะรู้เรื่องเกี่ยวกับบรรพบุรุษพวกเขา; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าพูดกับท่าน, ท่านผู้ที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งอิสราเอล; และนี่คือถ้อยคำที่ข้าพเจ้าพูด :
- ๒ ท่านจงรู้ว่าท่านเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.
- ๓ ท่านจงรู้ว่าท่านต้องมาสู่การกลับใจ, มิฉะนั้นท่านไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอด.
- ๔ ท่านจงรู้ว่าท่านต้องวางอาวุธสงครามของท่าน, และไม่เบิกบานในการหลั่งเลือดอีกต่อไป, และไม่จับมันอีก, นอกจากพระเจ้าเป็นเจ้าจะทรงบัญชาท่าน.
- ๕ ท่านจงรู้ว่าท่านต้องเข้าถึงความรู้เรื่องบรรพบุรุษท่าน, และกลับใจจากบาปและความชั่วช้าสามานย์ทั้งหมดของท่าน, และเชื่อในพระเยซูคริสต์, ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าเป็นเจ้า, และว่าพระองค์ทรงถูกชาวยิวสังหาร, และโดยเดซานุภาพของพระบิดาพระองค์ทรงลุกขึ้นอีก, ซึ่งโดยการนั้นพระองค์ทรงได้ชัยชนะเหนือหลุมศพ; และในพระองค์ความเจ็บแปลบแห่งความตายถูกกลืนไว้ด้วย.
- ๖ และพระองค์ทรงทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิตของคนตาย, ซึ่งโดยการนั้นต้องทำให้มนุษย์ลุกขึ้นมายืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระองค์.
- ๗ และพระองค์ทรงทำให้เกิดการไถ่ของโลก, ซึ่งโดยการนั้นผู้ที่พบว่าไม่มีความผิดต่อพระพักตร์พระองค์ในวันพิพากษาย่อมได้รับอนุญาตให้อยู่ในที่ประทับของพระเจ้าเป็นเจ้าในอาณาจักรของพระองค์, เพื่อร้องเพลงสรรเสริญอย่างไม่สิ้นสุดพร้อมกับคณะนักร้องเบื่องบน, แต่พระบิดา, และแต่พระบุตร, และแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์, ซึ่งเป็นพระเจ้าเป็นเจ้าเดียว, ในสภาพของความสุขอันหาได้สิ้นสุดไม่.
- ๘ ฉะนั้นจงกลับใจ, และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู, และยึดมั่นในพระกิตติคุณของพระคริสต์, ซึ่งจะมีไว้ให้ท่าน, ไม่เพียงในบันทึกนี้แต่ในบันทึกซึ่งจะมาถึงคนต่างชาติจากชาวยิวด้วย, ซึ่งบันทึกนั้นจะมาจากคนต่างชาติสู่ท่าน.

Mormon 7

And now, behold, I would speak somewhat unto the remnant of this people who are spared, if it so be that God may give unto them my words, that they may know of the things of their fathers; yea, I speak unto you, ye remnant of the house of Israel; and these are the words which I speak:

Know ye that ye are of the house of Israel.

Know ye that ye must come unto repentance, or ye cannot be saved.

Know ye that ye must lay down your weapons of war, and delight no more in the shedding of blood, and take them not again, save it be that God shall command you.

Know ye that ye must come to the knowledge of your fathers, and repent of all your sins and iniquities, and believe in Jesus Christ, that he is the Son of God, and that he was slain by the Jews, and by the power of the Father he hath risen again, whereby he hath gained the victory over the grave; and also in him is the sting of death swallowed up.

And he bringeth to pass the resurrection of the dead, whereby man must be raised to stand before his judgment-seat.

And he hath brought to pass the redemption of the world, whereby he that is found guiltless before him at the judgment day hath it given unto him to dwell in the presence of God in his kingdom, to sing ceaseless praises with the choirs above, unto the Father, and unto the Son, and unto the Holy Ghost, which are one God, in a state of happiness which hath no end.

Therefore repent, and be baptized in the name of Jesus, and lay hold upon the gospel of Christ, which shall be set before you, not only in this record but also in the record which shall come unto the Gentiles from the Jews, which record shall come from the Gentiles unto you.

๙ เพราะเหตุเกิด, เขียนบันทึกนี้ด้วยเจตนาว่าท่านจะเชื่อบันทึกนั้น; และหากท่านเชื่อบันทึกนั้นท่านจะเชื่อบันทึกนี้ด้วย; และหากท่านเชื่อบันทึกนี้ท่านจะรู้เกี่ยวกับบรรพบุรุษท่าน, และงานอัศจรรย์ซึ่งกระทำขึ้นโดยเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าในบรรดาพวกเขาด้วย.

๑๐ และท่านจะรู้ด้วยว่าท่านเป็นผู้ที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์ยาโคบ; ฉะนั้นท่านนับอยู่ในบรรดาผู้คนแห่งพันธสัญญาแรก; และหากเป็นไปได้ว่าท่านเชื่อในพระคริสต์, และรับบัพติศมา, ด้วยน้ำก่อน, ครั้นแล้วด้วยไฟและด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์, ตามแบบอย่างของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา, ตามสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาเรา, สิ่งนี้จะดีกับท่านในวันแห่งการพิพากษา. เอเมน.

For behold, this is written for the intent that ye may believe that; and if ye believe that ye will believe this also; and if ye believe this ye will know concerning your fathers, and also the marvelous works which were wrought by the power of God among them.

And ye will also know that ye are a remnant of the seed of Jacob; therefore ye are numbered among the people of the first covenant; and if it so be that ye believe in Christ, and are baptized, first with water, then with fire and with the Holy Ghost, following the example of our Savior, according to that which he hath commanded us, it shall be well with you in the day of judgment. Amen.

มอรมอน ๘

- ๑ ดูเถิดข้าพเจ้า, โมโรไน, ยุติบันทึกของมอรมอน, บิดาข้าพเจ้า. ดูเถิด, ข้าพเจ้ามีเพียงไม่กี่เรื่องที่จะเขียน, ซึ่งเรื่องเหล่านี้บิดาข้าพเจ้าสั่งข้าพเจ้าไว้.
- ๒ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากการสู้รบครั้งสำคัญและยิ่งใหญ่ที่คาโมราห์แล้ว, ดูเถิด, ชาวไนไฟซึ่งหนีไปประเทศทางใต้ถูกชาวเลมันตามล่า, จนพวกเขาถูกทำลายหมด.
- ๓ และบิดาข้าพเจ้าถูกพวกนั้นฆ่าด้วย, และข้าพเจ้าแม้อยู่คนเดียวเพื่อเขียนเรื่องเศร้าของความพินาศแห่งผู้คนของข้าพเจ้า. แต่ดูเถิด, พวกเขาจากไปแล้ว, และข้าพเจ้าดำเนินตามคำสั่งของบิดาข้าพเจ้า. และคนพวกนั้นจะสังหารข้าพเจ้าหรือเปล่า, ข้าพเจ้าหาไม่รู้.
- ๔ ฉะนั้นข้าพเจ้าจะเขียนและซ่อนบันทึกไว้ในพื้นดิน; และข้าพเจ้าจะไปทีใดก็ไม่สำคัญแล้ว.
- ๕ ดูเถิด, บิดาข้าพเจ้าทำบันทึกนี้, และท่านเขียนเจตนาของการนี้ไว้. และดูเถิด, ข้าพเจ้าจะเขียนมันไว้ด้วยหากข้าพเจ้ามีที่ว่างบนแผ่นจารึก, แต่ข้าพเจ้าไม่มี; และข้าพเจ้าไม่มีแร่, เพราะข้าพเจ้าอยู่คนเดียว. บิดาข้าพเจ้าถูกสังหารในการสู้รบ, และญาติพี่น้องข้าพเจ้าทั้งหมด, และข้าพเจ้าไม่มีเพื่อนทั้งไม่มีที่จะไป; และพระเจ้าจะทรงยอมให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่นานเท่าใดข้าพเจ้าหาไม่รู้.
- ๖ ดูเถิด, สี่ร้อยปีผ่านไปนับแต่การเสด็จมาของพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา.
- ๗ และดูเถิด, ชาวเลมันล่าชาวไนไฟผู้คนของข้าพเจ้า, จากเมืองหนึ่งถึงเมืองหนึ่งและจากสถานที่หนึ่งถึงสถานที่หนึ่ง, แม้จนพวกเขาหมดสิ้น; และการล่มสลายของพวกเขาใหญ่หลวง; แท้จริงแล้ว, ความพินาศของชาวไนไฟ, ผู้คนของข้าพเจ้าใหญ่หลวงและน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก.
- ๘ และดูเถิด, พระหัตถ์ของพระเจ้านั้นเองที่ทรงกระทำสิ่งนี้. และจงดูด้วยเถิด, ชาวเลมันกำลังทำสงครามระหว่างกัน; และทั่วผืนแผ่นดินนี้เป็นวัฏจักรหนึ่งแห่งการกระทำฆาตกรรมและการนองเลือด; และไม่มีผู้ใดรู้ถึงที่สุดของสงคราม.

Mormon 8

Behold I, Moroni, do finish the record of my father, Mormon. Behold, I have but few things to write, which things I have been commanded by my father.

And now it came to pass that after the great and tremendous battle at Cumorah, behold, the Nephites who had escaped into the country southward were hunted by the Lamanites, until they were all destroyed.

And my father also was killed by them, and I even remain alone to write the sad tale of the destruction of my people. But behold, they are gone, and I fulfil the commandment of my father. And whether they will slay me, I know not.

Therefore I will write and hide up the records in the earth; and whither I go it mattereth not.

Behold, my father hath made this record, and he hath written the intent thereof. And behold, I would write it also if I had room upon the plates, but I have not; and ore I have none, for I am alone. My father hath been slain in battle, and all my kinsfolk, and I have not friends nor whither to go; and how long the Lord will suffer that I may live I know not.

Behold, four hundred years have passed away since the coming of our Lord and Savior.

And behold, the Lamanites have hunted my people, the Nephites, down from city to city and from place to place, even until they are no more; and great has been their fall; yea, great and marvelous is the destruction of my people, the Nephites.

And behold, it is the hand of the Lord which hath done it. And behold also, the Lamanites are at war one with another; and the whole face of this land is one continual round of murder and bloodshed; and no one knoweth the end of the war.

- ๙ และบัดนี้, ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวเกี่ยวกับพวกเขาอีกต่อไป, เพราะไม่มีผู้ใดเลยนอกจากชาวเลมัน และพวกโจรที่มีชีวิตอยู่บนพื้นแผ่นดิน.
- ๑๐ และไม่มีผู้ใดรู้จักพระผู้เป็นเจ้าองค์จริงนอกจากศาสนิกษย์ของพระเยซู, ผู้คงอยู่ในแผ่นดินจนความชั่วร้ายของผู้คนใหญ่หลวงนักจนพระเจ้าไม่ทรงปล่อยพวกท่านให้อยู่กับผู้คน; และพวกท่านอยู่บนพื้นแผ่นดินหรือเปล่าไม่มีใครรู้.
- ๑๑ แต่ดูเถิด, บิดาข้าพเจ้าและข้าพเจ้าเห็นพวกท่านแล้ว, และพวกท่านปฏิบัติต่อเรา.
- ๑๒ และผู้ใดที่รับบันทึกนี้, และไม่กล่าวโทษบันทึกนี้ เพราะข้อบกพร่องที่อยู่ในนั้น, ผู้เดียวกันนั้นจะรู้ถึงเรื่องสำคัญกว่าเรื่องเหล่านี้. ดูเถิด, ข้าพเจ้าคือโมโรไน; และหากเป็นไปได้, ข้าพเจ้าจะทำให้ทุกสิ่งเป็นที่รู้จักแก่ท่าน.
- ๑๓ ดูเถิด, ข้าพเจ้ายุติการพูดเกี่ยวกับผู้คนเหล่านี้. ข้าพเจ้าเป็นบุตรของมอรมอน, และบิดาข้าพเจ้าเป็นผู้สืบตระกูลของนีไฟ.
- ๑๔ และข้าพเจ้าคือคนคนหนึ่งที่ซ่อนบันทึกนี้ไว้กับพระเจ้า; แผ่นจารึกของบันทึกนี้ไม่มีค่า, เพราะบัญชาของพระเจ้า. เพราะพระองค์ตรัสจริง ๆ ว่าไม่มีใครจะได้มันไปเพื่อหาผลประโยชน์; แต่บันทึกในนั้นมีค่าใหญ่หลวง; และผู้ใดที่จะนำมันไปสู่ความสว่าง, ผู้นั้นพระเจ้าจะประทานพรให้.
- ๑๕ เพราะไม่มีผู้ใดมีพลังความสามารถนำมันมาสู่ความสว่างได้นอกจากพระผู้เป็นเจ้าประทานให้เขา; เพราะพระผู้เป็นเจ้าทรงมีพระประสงค์ว่ามันจะเป็นไปเช่นนั้นโดยดวงตาที่เห็นแก่รัศมีภาพของพระองค์อย่างเดี่ยว, หรือความผาสุกของผู้คนแห่งพันธสัญญาในสมัยโบราณและกระจัดกระจายไปนานแล้วของพระเจ้า.
- ๑๖ และคนที่จะนำสิ่งนี้สู่ความสว่างย่อมเป็นสุข; เพราะจะนำมันออกจากความมืดมาสู่ความสว่าง, ตามพระวอนของพระผู้เป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, จะนำออกมาจากแผ่นดิน, และมันจะส่องสว่างออกจากความมืด, และมาสู่ความรู้ของผู้คน; และมันจะเป็นไปเช่นนั้นโดยเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า.

And now, behold, I say no more concerning them, for there are none save it be the Lamanites and robbers that do exist upon the face of the land.

And there are none that do know the true God save it be the disciples of Jesus, who did tarry in the land until the wickedness of the people was so great that the Lord would not suffer them to remain with the people; and whether they be upon the face of the land no man knoweth.

But behold, my father and I have seen them, and they have ministered unto us.

And whoso receiveth this record, and shall not condemn it because of the imperfections which are in it, the same shall know of greater things than these. Behold, I am Moroni; and were it possible, I would make all things known unto you.

Behold, I make an end of speaking concerning this people. I am the son of Mormon, and my father was a descendant of Nephi.

And I am the same who hideth up this record unto the Lord; the plates thereof are of no worth, because of the commandment of the Lord. For he truly saith that no one shall have them to get gain; but the record thereof is of great worth; and whoso shall bring it to light, him will the Lord bless.

For none can have power to bring it to light save it be given him of God; for God wills that it shall be done with an eye single to his glory, or the welfare of the ancient and long dispersed covenant people of the Lord.

And blessed be he that shall bring this thing to light; for it shall be brought out of darkness unto light, according to the word of God; yea, it shall be brought out of the earth, and it shall shine forth out of darkness, and come unto the knowledge of the people; and it shall be done by the power of God.

๑๗ และหากมีความผิดพลาดมันเป็นความผิดพลาดของมนุษย์. แต่ดูเถิด, เราหาความรู้ความผิดพลาดไม่; กระนั้นก็ตาม พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้ทุกสิ่ง; ฉะนั้น, คนที่กล่าวโทษ, ก็ให้เขาระวังเกลือกเขาจะอยู่ในอันตรายของไฟนรก.

๑๘ และคนที่กล่าวว่า : จงแสดงแก่ข้าพเจ้า, หรือไม่ท่านจะถูกลงทัณฑ์—ให้เขาระวังตัวเกลือกเขาจะสั่งสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงห้าม.

๑๙ เพราะดูเถิด, คนเดียวกันนั้นที่พิพากษาอย่างหุนหัน จะถูกพิพากษาอย่างหุนหันเช่นกัน; เพราะค่าจ้างของเขาเป็นไปตามงานของเขา; ฉะนั้น, คนที่ลงทัณฑ์จะถูกลงทัณฑ์เช่นกัน, จากพระเจ้า.

๒๐ จงดูสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไว้—มนุษย์จะไม่ลงทัณฑ์, ทั้งเขาจะไม่พิพากษา; เพราะการพิพากษาเป็นของเรา, พระเจ้าตรัส, และการแก้แค้นเป็นของเราด้วย, และเราจะตอบแทน.

๒๑ และคนที่แสดงอาการขุ่นเคืองและขัดแย้งรุนแรง กับงานของพระเจ้า, และต่อต้านผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าผู้เป็นเชื้อสายแห่งอิสราเอล, และจะกล่าวว่า : เราจะทำลายงานของพระเจ้า, และพระเจ้าจะไม่ทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับเชื้อสายแห่งอิสราเอล—คนเดียวกันนั้นอยู่ในอันตรายที่จะถูกโค่นและโยนเข้าไปในไฟ;

๒๒ เพราะจุดประสงค์อันเป็นนิรันดร์ของพระเจ้าจะดำเนินต่อไป, จนสัญญาของพระองค์จะเกิดสัมฤทธิ์ผลทั้งหมด.

๒๓ จงค้นคว้าคำพยากรณ์ของอิสยาห์. ดูเถิด, ข้าพเจ้าเขียนมันไว้ไม่ได้. แท้จริงแล้ว, ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าวิสุทธิชนเหล่านั้นผู้จากไปแล้วก่อนข้าพเจ้า, ผู้ครอบครองแผ่นดินนี้, จะร้องทูล, แท้จริงแล้ว, แม้จากภัสมธุลีพวกเขาจะร้องทูลต่อพระเจ้า; และดังที่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่พระองค์จะทรงระลึกถึงพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับพวกเขา.

And if there be faults they be the faults of a man. But behold, we know no fault; nevertheless God knoweth all things; therefore, he that condemneth, let him be aware lest he shall be in danger of hell fire.

And he that saith: Show unto me, or ye shall be smitten—let him beware lest he commandeth that which is forbidden of the Lord.

For behold, the same that judgeth rashly shall be judged rashly again; for according to his works shall his wages be; therefore, he that smiteth shall be smitten again, of the Lord.

Behold what the scripture says—man shall not smite, neither shall he judge; for judgment is mine, saith the Lord, and vengeance is mine also, and I will repay.

And he that shall breathe out wrath and strifes against the work of the Lord, and against the covenant people of the Lord who are the house of Israel, and shall say: We will destroy the work of the Lord, and the Lord will not remember his covenant which he hath made unto the house of Israel—the same is in danger to be hewn down and cast into the fire;

For the eternal purposes of the Lord shall roll on, until all his promises shall be fulfilled.

Search the prophecies of Isaiah. Behold, I cannot write them. Yea, behold I say unto you, that those saints who have gone before me, who have possessed this land, shall cry, yea, even from the dust will they cry unto the Lord; and as the Lord liveth he will remember the covenant which he hath made with them.

- ๒๔ และพระองค์ทรงรู้คำสวดอ้อนวอนของพวกเขา, ว่าเป็นไปเพื่อพี่น้องของพวกเขา. และพระองค์ทรงรู้ศรัทธาของพวกเขา, เพราะในพระนามของพระองค์พวกเขาเคลื่อนภูเขาได้; และในพระนามของพระองค์พวกเขาทำให้แผ่นดินโลกสั่นสะเทือนได้; และโดยเดชานุภาพแห่งพระวอนะของพระองค์พวกเขาทำให้เรือนจำพังทะลายลงกับพื้นดิน; แท้จริงแล้ว, แม้เตาหลอมอันร้อนแรง, อีกทั้งสัตว์ป่าหรืองูพิษ, ก็ทำอันตรายพวกเขาไม่ได้, เพราะเดชานุภาพแห่งพระวอนะของพระองค์.
- ๒๕ และดูเถิด, คำสวดอ้อนวอนของพวกเขาเป็นไปเพื่อผู้คนที่พระเจ้าจะทรงยอมให้นำสิ่งเหล่านั้นออกมา.
- ๒๖ และไม่มีผู้ใดจำเป็นต้องกล่าวว่าสิ่งเหล่านั้นจะไม่มาถึง, เพราะมันจะมาโดยแน่แท้, เพราะพระเจ้าตรัสไว้; เพราะมันจะออกมาจากแผ่นดินโลก, โดยพระหัตถ์ของพระเจ้า, และไม่มีผู้ใดจะยับยั้งมันได้; และมันจะมาในวันที่มีการกล่าวว่าปาฏิหาริย์หมดแล้ว; และมันจะมาแม้ราวกับว่าผู้ใดผู้หนึ่งจะพูดจากบรรดาคนตาย.
- ๒๗ และมันจะมาในวันที่เลือดของวิสุทธิชนจะร้องทูลพระเจ้า, เพราะการมีส่วนร่วมและงานแห่งความมืด.
- ๒๘ แท้จริงแล้ว, มันจะมาในวันที่เดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าจะถูกปฏิเสธ, และศาสนจักรต่าง ๆ เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์และทะนงตนด้วยความถือดีในใจพวกเขา; แท้จริงแล้ว, แม้ในวันที่ผู้นำของศาสนจักรและผู้สอนจะถูกขึ้นในความจองหองของใจพวกเขา, แม้ถึงความริษยาคนที่เป็นของศาสนจักรพวกเขา.
- ๒๙ แท้จริงแล้ว, มันจะมาในวันที่จะได้ยินเรื่องไฟ, และพายุฝนฟ้าคะนอง, และหมอกควันในต่างแดน;
- ๓๐ และจะได้ยินเรื่องสงคราม, ข่าวลือเรื่องสงคราม, และแผ่นดินไหวในสถานที่ต่าง ๆ ด้วย.

And he knoweth their prayers, that they were in behalf of their brethren. And he knoweth their faith, for in his name could they remove mountains; and in his name could they cause the earth to shake; and by the power of his word did they cause prisons to tumble to the earth; yea, even the fiery furnace could not harm them, neither wild beasts nor poisonous serpents, because of the power of his word.

And behold, their prayers were also in behalf of him that the Lord should suffer to bring these things forth.

And no one need say they shall not come, for they surely shall, for the Lord hath spoken it; for out of the earth shall they come, by the hand of the Lord, and none can stay it; and it shall come in a day when it shall be said that miracles are done away; and it shall come even as if one should speak from the dead.

And it shall come in a day when the blood of saints shall cry unto the Lord, because of secret combinations and the works of darkness.

Yea, it shall come in a day when the power of God shall be denied, and churches become defiled and be lifted up in the pride of their hearts; yea, even in a day when leaders of churches and teachers shall rise in the pride of their hearts, even to the envying of them who belong to their churches.

Yea, it shall come in a day when there shall be heard of fires, and tempests, and vapors of smoke in foreign lands;

And there shall also be heard of wars, rumors of wars, and earthquakes in divers places.

๓๑ แท้จริงแล้ว, มันจะมาในวันที่มีความสกปรกใหญ่หลวงบนพื้นพิภพ; จะมีฆาตกรรม, และการโจรกรรม, และการพุดเท็จ, และการหลอกลวง, และการผิดประเวณี, และความน่าชิงชังนานัปการ; เมื่อจะมีคนหลายคนจะกล่าวว่า, จงทำอย่างนี้, หรือจงทำอย่างนั้น, และจะไม่ใช่เป็นไร, เพราะพระเจ้าจะทรงสนับสนุนคนเช่นนั้นในวันสุดท้าย. แต่วิถีแก่คนเช่นนั้น, เพราะพวกเขาอยู่ในดีแห่งความขมขื่นและในพันธนาการแห่งความชั่วช้าสามานย์.

๓๒ แท้จริงแล้ว, จะมาในวันที่ศาสนจักรต่าง ๆ สร้างขึ้นซึ่งจะกล่าวว่า : จงมาหาข้าพเจ้าเถิด, และโดยแลกด้วยเงินตราของท่าน ท่านจะได้รับการให้อภัยบาปของท่าน.

๓๓ โอท่านผู้เป็นคนชั่วร้ายและมีมิจฉาปฏิญาณและดื้อรั้น, เหตุใดท่านจึงสร้างศาสนจักรให้ตัวท่านเองเพื่อหาผลประโยชน์เล่า? เหตุใดท่านจึงเปลี่ยนรูปพระวจนะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า, เพื่อท่านจะได้นำความอัปมงคลมาสู่จิตวิญญาณท่านทั้งหลาย? ดูเถิด, ท่านจงฟังพาดพิงการเปิดเผยของพระเจ้า; เพราะดูเถิด, เวลาย่อมมาถึงในวันนั้นเมื่อสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดต้องเกิดสัมฤทธิ์ผล.

๓๔ ดูเถิด, พระเจ้าทรงแสดงเรื่องสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์เกี่ยวกับสิ่งที่จะต้องเกิดในไม่ช้าแก่ข้าพเจ้า, ในวันนั้นเมื่อสิ่งเหล่านี้จะออกมาในบรรดาพวกท่าน.

๓๕ ดูเถิด, ข้าพเจ้าพูดกับท่านราวกับท่านอยู่ต่อหน้า, แต่ท่านไม่ได้ยิน. แต่ดูเถิด, พระเยซูคริสต์ทรงแสดงให้ข้าพเจ้าเห็นท่าน, และข้าพเจ้ารู้การกระทำของท่าน.

๓๖ และข้าพเจ้ารู้ว่าท่านเดินอยู่ในความจองหองของใจท่าน; และไม่มีผู้ใดนอกจากเพียงไม่กี่คนที่ไม่ได้ทะนงตนด้วยความถือดีในใจตน, จนเกิดการสวมเสื้อผ้านที่สวยงามมาก, จนเกิดความริษยา, และการวิวาท, และการมีเจตนาร้าย, และการข่มเหง, และความชั่วช้าสามานย์นานัปการ; และศาสนจักรของท่าน, แท้จริงแล้ว, แม้ศาสนจักรทุกแห่ง, กลับสกปรกเพราะความจองหองของใจท่าน.

๓๗ เพราะดูเถิด, ท่านรักเงินตรา, และทรัพย์สินของท่าน, และเสื้อผ้าที่สวยงามของท่าน, และการตกแต่งศาสนจักรของท่าน, มากกว่าท่านรักคนยากจนและคนขัดสน, คนป่วยและคนทุกข์ยาก.

Yea, it shall come in a day when there shall be great pollutions upon the face of the earth; there shall be murders, and robbing, and lying, and deceivings, and whoredoms, and all manner of abominations; when there shall be many who will say, Do this, or do that, and it mattereth not, for the Lord will uphold such at the last day. But wo unto such, for they are in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity.

Yea, it shall come in a day when there shall be churches built up that shall say: Come unto me, and for your money you shall be forgiven of your sins.

O ye wicked and perverse and stiffnecked people, why have ye built up churches unto yourselves to get gain? Why have ye transfigured the holy word of God, that ye might bring damnation upon your souls? Behold, look ye unto the revelations of God; for behold, the time cometh at that day when all these things must be fulfilled.

Behold, the Lord hath shown unto me great and marvelous things concerning that which must shortly come, at that day when these things shall come forth among you.

Behold, I speak unto you as if ye were present, and yet ye are not. But behold, Jesus Christ hath shown you unto me, and I know your doing.

And I know that ye do walk in the pride of your hearts; and there are none save a few only who do not lift themselves up in the pride of their hearts, unto the wearing of very fine apparel, unto envying, and strifes, and malice, and persecutions, and all manner of iniquities; and your churches, yea, even every one, have become polluted because of the pride of your hearts.

For behold, ye do love money, and your substance, and your fine apparel, and the adorning of your churches, more than ye love the poor and the needy, the sick and the afflicted.

๓๘ โอ้อท่านคนสกปรก, ท่านคนหน้าซื่อใจคด, ท่านผู้เป็น
ผู้สอน, ผู้ซึ่งขายตัวท่านเองเพื่อสิ่งที่จะทำให้เน่าเปื่อย,
เหตุใดท่านจึงทำให้ศาสนจักรอันบริสุทธิ์ของพระผู้
เป็นเจ้าสกปรก ? เหตุใดท่านจึงอับอายที่จะรับ
พระนามของพระคริสต์ไว้กับท่าน ? เหตุใดท่านจึงไม่
คิดว่าคุณค่าของความสุขอันหาได้สิ้นสุดไม่ใหญ่หลวง
กว่าความเศร้าหมองซึ่งไม่มีวันตาย—เพราะคำ
สรรเสริญของโลกหรือ ?

๓๙ เหตุใดท่านจึงตกแต่งตัวท่านเองด้วยสิ่งซึ่งไม่มี
ชีวิต, และยังยอมให้คนหิวโหย, และคนขัดสน, และคน
เปลือยเปล่า, และคนป่วยและคนทุกข์ยากผ่านท่านไป,
และหาเหลียวแลพวกเขาไม่ ?

๔๐ แท้จริงแล้ว, เหตุใดท่านจึงสร้างความน่าชิงชังกลับ
ของท่านเพื่อหาผลประโยชน์, และทำให้หญิงหม้าย
โศกเศร้าต่อพระพักตร์พระเจ้า, และเด็กกำพร้าโศก
เศร้าต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วย, และเลือดของบิดา
พวกเขาและสามีพวกเขาร้องทูลพระเจ้าจากดินด้วย,
เพื่อการแก้แค้นบนศีรษะท่าน ?

๔๑ ดูเถิด, ดาบแห่งการแก้แค้นเจือดยุ่เหนือท่าน;
และเวลาจะมาในไม่ช้าที่พระองค์จะทรงแก้แค้นท่าน
แทนเลือดของวิสุทธิชน, เพราะพระองค์จะไม่ทรงทน
ต่อเสียงร่ำไห้ของพวกเขาอีกต่อไป.

O ye pollutions, ye hypocrites, ye teachers, who
sell yourselves for that which will canker, why have
ye polluted the holy church of God? Why are ye
ashamed to take upon you the name of Christ? Why
do ye not think that greater is the value of an endless
happiness than that misery which never dies—be-
cause of the praise of the world?

Why do ye adorn yourselves with that which hath
no life, and yet suffer the hungry, and the needy, and
the naked, and the sick and the afflicted to pass by
you, and notice them not?

Yea, why do ye build up your secret abominations
to get gain, and cause that widows should mourn be-
fore the Lord, and also orphans to mourn before the
Lord, and also the blood of their fathers and their
husbands to cry unto the Lord from the ground, for
vengeance upon your heads?

Behold, the sword of vengeance hangeth over you;
and the time soon cometh that he avengeth the blood
of the saints upon you, for he will not suffer their
cries any longer.

มอรมอน ๙

- ๑ และบัดนี้, ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับคนที่ไม่เชื่อในพระคริสต์ด้วย.
- ๒ ดูเถิด, ท่านจะเชื่อในวันแห่งการมาเยือนท่านหรือไม่—ดูเถิด, เมื่อพระเจ้าจะเสด็จมา, แท้จริงแล้ว, แม้วันอันสำคัญยิ่งนั้นเมื่อแผ่นดินโลกจะถูกม้วนเข้าดั่งม้วนกระดาษ, และธาตุต่าง ๆ จะละลายด้วยความร้อนแรงกล้า, แท้จริงแล้ว, ในวันอันสำคัญยิ่งนั้นเมื่อท่านจะถูกนำมายืนต่อพระพักตร์พระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้า—เมื่อนั้นท่านจะกล่าวหรือว่าไม่มีพระผู้เป็นเจ้า?
- ๓ เมื่อนั้นท่านจะปฏิเสธพระคริสต์อีกต่อไปหรือ, หรือท่านจะมองดูพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้าได้? ท่านคิดหรือว่าท่านจะพำนักอยู่กับพระองค์ภายใต้ความสำนึกผิดของท่านได้? ท่านคิดหรือว่าท่านจะเป็นสุขที่จะพำนักอยู่กับพระสัถภาวะผู้บริสุทธิ์นั้น, เมื่อจิตวิญญาณท่านถูกทรมานด้วยความสำนึกผิดว่าท่านเคยทำผิดกฎของพระองค์?
- ๔ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าท่านจะเศร้าหมองที่จะพำนักอยู่กับพระผู้เป็นเจ้าผู้บริสุทธิ์และเที่ยงธรรม, ภายใต้ความสำนึกในความแปดเปื้อนของท่านต่อพระพักตร์พระองค์, ยิ่งกว่าท่านจะพำนักอยู่กับจิตวิญญาณที่อับมลงคลในนรก.
- ๕ เพราะดูเถิด, เมื่อท่านจะถูกนำมาให้เห็นความเปลือยเปล่าของท่านต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, และรัศมีภาพของพระผู้เป็นเจ้าด้วย, และความบริสุทธิ์ของพระเยซูคริสต์, สิ่งนี้จะก่อให้เกิดเปลวเพลิงของไฟอันไม่รู้ดับกับท่าน.
- ๖ โอเมื่อนั้นท่านผู้ไม่เชื่อ, ท่านจงหันมาหาพระเจ้า; จงร้องอย่างสุดกำลังทูลพระบิดาในพระนามของพระเยซู, เพื่อบางทีอาจจะพบว่าท่านไม่มีมลทิน, บริสุทธิ์, งดงาม, และขาว, โดยโลหิตของพระเมษโปดกทำให้สะอาดแล้ว, ในวันสุดท้ายและสำคัญยิ่งนั้น.
- ๗ และอนึ่งข้าพเจ้าพูดกับท่านผู้ปฏิเสธการเปิดเผยของพระผู้เป็นเจ้า, และกล่าวว่ามันหมดไปแล้ว, ว่าไม่มีการเปิดเผย, หรือการพยากรณ์, หรือของประทาน, หรือการรักษา, หรือการพูดด้วยภาษาต่าง ๆ, และการแปลภาษาต่าง ๆ;
- ๘ ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, คนที่ปฏิเสธสิ่งเหล่านี้หารู้จักพระกิตติคุณของพระคริสต์ไม่; แท้จริงแล้ว, เขาไม่ได้อ่านพระคัมภีร์; หากอ่าน, เขาก็ไม่เข้าใจมัน.

Mormon 9

And now, I speak also concerning those who do not believe in Christ.

Behold, will ye believe in the day of your visitation—behold, when the Lord shall come, yea, even that great day when the earth shall be rolled together as a scroll, and the elements shall melt with fervent heat, yea, in that great day when ye shall be brought to stand before the Lamb of God—then will ye say that there is no God?

Then will ye longer deny the Christ, or can ye behold the Lamb of God? Do ye suppose that ye shall dwell with him under a consciousness of your guilt? Do ye suppose that ye could be happy to dwell with that holy Being, when your souls are racked with a consciousness of guilt that ye have ever abused his laws?

Behold, I say unto you that ye would be more miserable to dwell with a holy and just God, under a consciousness of your filthiness before him, than ye would to dwell with the damned souls in hell.

For behold, when ye shall be brought to see your nakedness before God, and also the glory of God, and the holiness of Jesus Christ, it will kindle a flame of unquenchable fire upon you.

O then ye unbelieving, turn ye unto the Lord; cry mightily unto the Father in the name of Jesus, that perhaps ye may be found spotless, pure, fair, and white, having been cleansed by the blood of the Lamb, at that great and last day.

And again I speak unto you who deny the revelations of God, and say that they are done away, that there are no revelations, nor prophecies, nor gifts, nor healing, nor speaking with tongues, and the interpretation of tongues;

Behold I say unto you, he that denieth these things knoweth not the gospel of Christ; yea, he has not read the scriptures; if so, he does not understand them.

๙ เพราะเราไม่ได้อ่านหรือว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นเหมือนกันทั้งวันวาน, วันนี้, และตลอดกาล, และในพระองค์ไม่มีความผันแปรทั้งไม่มีแม้เงาแห่งการเปลี่ยนแปลง ?

๑๐ และบัดนี้, หากท่านจินตนาการในความคิดท่านเองถึงเทพเจ้าผู้ผันแปร, และซึ่งในเทพเจ้านั้นมีเงาแห่งการเปลี่ยนแปลง, เมื่อนั้นท่านก็วาดมโนภาพให้ตัวท่านเองถึงเทพเจ้าซึ่งไม่ใช่พระผู้เป็นเจ้าแห่งปาฏิหาริย์.

๑๑ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะแสดงพระผู้เป็นเจ้าแห่งปาฏิหาริย์แก่ท่าน, แม้พระผู้เป็นเจ้าของอับราฮัม, พระผู้เป็นเจ้าของอิสอัค, และพระผู้เป็นเจ้าของยาโคบ; และคือพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันนั้นซึ่งทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก, และสรรพสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น.

๑๒ ดูเถิด, พระองค์ทรงสร้างอาดัม, และการตกของมนุษย์มาโดยอาดัม. และเพราะการตกของมนุษย์พระเยซูคริสต์เสด็จมา, แม้พระบิดาและพระบุตร; และเพราะพระเยซูคริสต์การไถ่มนุษย์จึงเกิดขึ้นได้.

๑๓ และเพราะการไถ่ของมนุษย์, ซึ่งได้มาโดยพระเยซูคริสต์, พระองค์จึงทรงนำพวกเขากลับไปที่ประทับของพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, ด้วยการนี้มนุษย์ทั้งปวงจึงได้รับการไถ่, เพราะการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิต, ซึ่งทำให้เกิดการไถ่จากการหลับอันหาได้สิ้นสุดไม่, ซึ่งจากการหลับนี้มนุษย์ทั้งปวงจะถูกปลุกโดยเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าเมื่อแต่ครั้งจะดัง; และพวกเขาจะออกมา, ทั้งผู้น้อยและผู้หลักผู้ใหญ่, และทั้งหมดจะยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระองค์, โดยได้รับการไถ่และการคลายให้หลุดจากสายรัดนิรันดร์แห่งความตาย, ซึ่งความตายนั้นเป็นความตายทางโลก.

๑๔ และเมื่อนั้นการพิพากษาของพระผู้บริสุทธิ์จะมาถึงพวกเขา; และเมื่อนั้นจะถึงเวลาที่คนสกปรกจะยังสกปรก; และคนที่ชอบธรรมจะยังชอบธรรม; คนที่เป็นสุขจะยังเป็นสุข; และคนที่ไม่เป็นสุขจะยังไม่เป็นสุข.

For do we not read that God is the same yesterday, today, and forever, and in him there is no variable-ness neither shadow of changing?

And now, if ye have imagined up unto yourselves a god who doth vary, and in whom there is shadow of changing, then have ye imagined up unto yourselves a god who is not a God of miracles.

But behold, I will show unto you a God of miracles, even the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; and it is that same God who created the heavens and the earth, and all things that in them are.

Behold, he created Adam, and by Adam came the fall of man. And because of the fall of man came Jesus Christ, even the Father and the Son; and because of Jesus Christ came the redemption of man.

And because of the redemption of man, which came by Jesus Christ, they are brought back into the presence of the Lord; yea, this is wherein all men are redeemed, because the death of Christ bringeth to pass the resurrection, which bringeth to pass a redemption from an endless sleep, from which sleep all men shall be awakened by the power of God when the trump shall sound; and they shall come forth, both small and great, and all shall stand before his bar, being redeemed and loosed from this eternal band of death, which death is a temporal death.

And then cometh the judgment of the Holy One upon them; and then cometh the time that he that is filthy shall be filthy still; and he that is righteous shall be righteous still; he that is happy shall be happy still; and he that is unhappy shall be unhappy still.

๑๕ และบัดนี้, โอท่านทั้งปวงที่วาดมโนภาพให้ตัวท่านเองถึงเทพเจ้าซึ่งทำปาฏิหาริย์ไม่ได้, ข้าพเจ้าจะถามท่าน, สิ่งทั้งหมดเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าพูดมา, เกิดขึ้นแล้วหรือเปล่า? ที่สุดมาถึงหรือยัง? ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ยังเลย; และพระผู้เป็นเจ้ายังไม่ทรงยุติการเป็นพระผู้เป็นเจ้าแห่งปาฏิหาริย์.

๑๖ ดูเถิด, สิ่งต่าง ๆ ที่พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำไม่อัศจรรย์ในสายตาเราหรือ? แท้จริงแล้ว, และใครเล่าจะเข้าใจงานอันน่าอัศจรรย์ของพระผู้เป็นเจ้า?

๑๗ ใครเล่าจะกล่าวว่ามันไม่ใช่ปาฏิหาริย์ว่าโดยพระดำรัสของพระองค์ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกก็ดำรงอยู่; และโดยเดชานุภาพแห่งพระดำรัสของพระองค์มนุษย์สร้างมาจากผงธุลีของแผ่นดินโลก; และโดยเดชานุภาพแห่งพระดำรัสของพระองค์ปาฏิหาริย์กระทำขึ้น?

๑๘ และใครเล่าจะกล่าวว่าพระเยซูคริสต์ไม่ได้ทรงกระทำปาฏิหาริย์ที่น่าพิศวงไว้มากมาย? และมีปาฏิหาริย์ที่น่าพิศวงมากมายทำขึ้นโดยมือของอัครสาวก.

๑๙ และหากมีปาฏิหาริย์ทำขึ้นเมื่อนั้นแล้ว, เหตุใดพระผู้เป็นเจ้าจะทรงยุติการเป็นพระผู้เป็นเจ้าแห่งปาฏิหาริย์และยังเป็นพระสถภาพผู้ไม่เปลี่ยนแปลงเล่า? และดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านพระองค์ไม่ทรงเปลี่ยนแปลง; หากเป็นเช่นนั้นพระองค์จะทรงยุติการเป็นพระผู้เป็นเจ้า; และพระองค์ไม่ทรงยุติการเป็นพระผู้เป็นเจ้า, และทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าแห่งปาฏิหาริย์.

๒๐ และเหตุผลที่พระองค์ทรงยุติการทำปาฏิหาริย์ในบรรดาลูกหลานมนุษย์เป็นเพราะว่าพวกเขาเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อ, และออกจากทางที่ถูกต้อง, และไม่รู้จักพระผู้เป็นเจ้าซึ่งในพระองค์พวกเขาควรวางใจ.

๒๑ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าผู้ใดที่เชื่อในพระคริสต์, โดยไม่สงสัยในสิ่งใดแล้ว, สิ่งใดก็ตามที่เขาจะทูลขอพระบิดาในพระนามของพระคริสต์สิ่งนั้นจะมอบให้เขา; และสัญญานี้ให้แก่คนทั้งปวง, แม้ถึงสุดแดนแผ่นดินโลก.

๒๒ เพราะดูเถิด, พระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, ตรัสตั้งนี้กับสานุศิษย์ของพระองค์ผู้จะคงอยู่ต่อไป, แท้จริงแล้ว, และกับสานุศิษย์ทั้งหมดของพระองค์ด้วย, อันเป็นที่ได้ยินแก่ฝูงชนว่า: เจ้าจงออกไปทั่วโลก, และสั่งสอนพระกิตติคุณแก่ชาวโลกทั้งปวง;

And now, O all ye that have imagined up unto yourselves a god who can do no miracles, I would ask of you, have all these things passed, of which I have spoken? Has the end come yet? Behold I say unto you, Nay; and God has not ceased to be a God of miracles.

Behold, are not the things that God hath wrought marvelous in our eyes? Yea, and who can comprehend the marvelous works of God?

Who shall say that it was not a miracle that by his word the heaven and the earth should be; and by the power of his word man was created of the dust of the earth; and by the power of his word have miracles been wrought?

And who shall say that Jesus Christ did not do many mighty miracles? And there were many mighty miracles wrought by the hands of the apostles.

And if there were miracles wrought then, why has God ceased to be a God of miracles and yet be an unchangeable Being? And behold, I say unto you he changeth not; if so he would cease to be God; and he ceaseth not to be God, and is a God of miracles.

And the reason why he ceaseth to do miracles among the children of men is because that they dwindle in unbelief, and depart from the right way, and know not the God in whom they should trust.

Behold, I say unto you that whoso believeth in Christ, doubting nothing, whatsoever he shall ask the Father in the name of Christ it shall be granted him; and this promise is unto all, even unto the ends of the earth.

For behold, thus said Jesus Christ, the Son of God, unto his disciples who should tarry, yea, and also to all his disciples, in the hearing of the multitude: Go ye into all the world, and preach the gospel to every creature;

๒๓ และคนที่เชื่อและรับบัพติศมาจะได้รับการช่วยให้รอด, แต่คนที่ไม่เชื่อจะอัปมงคล;

๒๔ และเครื่องหมายเหล่านี้จะมีอยู่กับพวกเขาที่เชื่อ—ในนามของเราพวกเขาจะขับเหล่ามาร; พวกเขาจะพูดด้วยภาษาใหม่; พวกเขาจะจับงูได้; และหากพวกเขาดื่มสิ่งที่เป็นพิษมันจะไม่ทำอันตรายพวกเขา; พวกเขาจะวางมือบนคนป่วยและคนเหล่านั้นจะหายป่วย;

๒๕ และผู้ใดก็ตามที่เชื่อในนามของเรา, โดยไม่สงสัยในสิ่งใด, เราจะยืนยันถ้อยคำของเราทั้งหมดแก่เขา, แม้ถึงสุดแดนแผ่นดินโลก.

๒๖ และบัดนี้, ดูเถิด, ใครเล่าจะยืนหยัดต่อต้านงานของพระเจ้าได้? ใครเล่าจะปฏิเสธพระดำรัสของพระองค์ได้? ใครเล่าจะลุกขึ้นต่อต้านพลังฤทธานุภาพของพระเจ้าได้? ใครเล่าจะดูหมิ่นงานของพระเจ้าได้? ใครเล่าจะดูหมิ่นลูก ๆ ของพระคริสต์? ดูเถิด, ท่านทั้งหลายซึ่งเป็นผู้ดูหมิ่นงานของพระเจ้า, เพราะท่านจะพิศวงและพินาศ.

๒๗ โอ้ดังนั้นแล้วอย่าดูหมิ่น, และอย่าประหลาดใจ, แต่จงสดับฟังพระวอนของพระเจ้า, และทูลขอพระบิดาในพระนามของพระเยซูเพื่อสิ่งใดก็ตามที่ท่านขัดสน. อย่าสงสัย, แต่จงเชื่อ, และเริ่มต้นดังในสมัยโบราณ, และมาหาพระเจ้าด้วยสุดใจท่าน, และทำให้ความรอดเกิดขึ้นสำหรับตัวท่านเองด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่นต่อพระพักตร์พระองค์.

๒๘ จงมีปัญญาในวันเวลาแห่งการทดลองของท่าน; จงปลดเปลื้องตนจากความไม่สะอาดทั้งหลายทั้งปวง; อย่าขอ, เพื่อท่านจะได้บริโภคสำหรับตัณหาของ ท่าน, แต่จงขอด้วยความมั่นคงอันไม่หวั่นไหว, เพื่อท่านจะไม่พ่ายแพ้ต่อการล่อลวง, แต่เพื่อท่านจะรับใช้พระผู้เป็นเจ้าของจริงและทรงพระชนม์.

๒๙ จงดูว่าท่านไม่ได้รับบัพติศมาโดยไม่มีค่าควร; จงดูว่าท่านจะไม่รับส่วนศีลระลึกของพระคริสต์โดยไม่มีค่าควร; แต่จงดูว่าท่านทำสิ่งทั้งปวงด้วยความมีค่าควร, และทำในพระนามของพระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระชนม์; และหากท่านทำดังนี้, และอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่, ท่านจะไม่มีทางถูกขับออกไปเลย.

๓๐ ดูเถิด, ข้าพเจ้าพูดกับท่านราวกับข้าพเจ้าพูดจากบรรดาคนตาย; เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าท่านจะมีถ้อยคำของข้าพเจ้าอยู่กับท่าน.

And he that believeth and is baptized shall be saved, but he that believeth not shall be damned;

And these signs shall follow them that believe—in my name shall they cast out devils; they shall speak with new tongues; they shall take up serpents; and if they drink any deadly thing it shall not hurt them; they shall lay hands on the sick and they shall recover;

And whosoever shall believe in my name, doubting nothing, unto him will I confirm all my words, even unto the ends of the earth.

And now, behold, who can stand against the works of the Lord? Who can deny his sayings? Who will rise up against the almighty power of the Lord? Who will despise the works of the Lord? Who will despise the children of Christ? Behold, all ye who are despisers of the works of the Lord, for ye shall wonder and perish.

O then despise not, and wonder not, but hearken unto the words of the Lord, and ask the Father in the name of Jesus for what things soever ye shall stand in need. Doubt not, but be believing, and begin as in times of old, and come unto the Lord with all your heart, and work out your own salvation with fear and trembling before him.

Be wise in the days of your probation; strip yourselves of all uncleanness; ask not, that ye may consume it on your lusts, but ask with a firmness unshaken, that ye will yield to no temptation, but that ye will serve the true and living God.

See that ye are not baptized unworthily; see that ye partake not of the sacrament of Christ unworthily; but see that ye do all things in worthiness, and do it in the name of Jesus Christ, the Son of the living God; and if ye do this, and endure to the end, ye will in nowise be cast out.

Behold, I speak unto you as though I spake from the dead; for I know that ye shall have my words.

- ๓๑   อย่างกล่าวโทษข้าพเจ้าเพราะความบกพร่องของ
ข้าพเจ้า, หรือทั้งบิดาข้าพเจ้า, เพราะความบกพร่อง
ของท่าน, ทั้งกล่าวโทษคนที่เขียนไว้ก่อนท่าน; แต่
แทนที่จะทำเช่นนั้นจงน้อมขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้าที่
พระองค์ทรงแสดงให้ความบกพร่องของเราประจักษ์
แก่ท่าน, เพื่อท่านจะเรียนรู้ให้มีปัญญาว่าที่เรามีมา.
- ๓๒   และบัดนี้, ดูเถิด, เราเขียนบันทึกนี้ตามความรู้ของ
เรา, ด้วยอักขระซึ่งเรียกกันในบรรดาเราว่าภาษา
อียิปต์ปฏิรูป, โดยสืบทอดกันมาและเราเปลี่ยนแปลง
ตามวิธีพูดของเรา.
- ๓๓   และหากแผ่นจารึกของเราใหญ่พอเราน่าจะได้เขียน
ไว้ในภาษาฮีบรู; แต่เราก็กเปลี่ยนแปลงภาษาฮีบรูด้วย;
และหากเราได้เขียนไว้ในภาษาฮีบรู, ดูเถิด, ท่านจะไม่
พบความบกพร่องในบันทึกของเรา.
- ๓๔   แต่พระเจ้าทรงรู้เรื่องที่เราเขียน, และทรงรู้ด้วยว่า
ไม่มีผู้อื่นใดรู้ภาษาของเรา; และเนื่องจากไม่มีผู้อื่น
ใดรู้ภาษาของเรา, ฉะนั้นพระองค์จึงทรงเตรียมทาง
เพื่อการแปลความหมายนั้น.
- ๓๕   และเรื่องเหล่านี้มีเขียนไว้เพื่อเราจะขจัดเลือดพื้ของ
ของเรา, ซึ่งเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อออกจาก
อารมณ์ของเรา.
- ๓๖   และดูเถิด, สิ่งเหล่านี้ซึ่งเราปรารถนาเกี่ยวกับพื้ของ
ของเรา, แท้จริงแล้ว, แม้การกลับคืนของพวกเขามาสู่
ความรู้เรื่องพระคริสต์, เป็นไปตามคำสวดอ้อนวอน
ของวิสุทธิชนทั้งปวงซึ่งพำนักอยู่ในแผ่นดิน.
- ๓๗   และขอพระเจ้าพระเยซูคริสต์ทรงยินยอมให้คำสวด
อ้อนวอนของพวกเขารับคำตอบตามศรัทธาของ
พวกเขา; และขอให้พระผู้เป็นเจ้าพระบิดาทรงระลึกถึง
พันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับเชื้อสายแห่ง
อิสราเอล; และขอให้พระองค์ประทานพรพวกเขา
ตลอดกาล, โดยผ่านศรัทธาในพระนามพระเยซูคริสต์.
เอเมน.

Condemn me not because of mine imperfection, neither my father, because of his imperfection, neither them who have written before him; but rather give thanks unto God that he hath made manifest unto you our imperfections, that ye may learn to be more wise than we have been.

And now, behold, we have written this record according to our knowledge, in the characters which are called among us the reformed Egyptian, being handed down and altered by us, according to our manner of speech.

And if our plates had been sufficiently large we should have written in Hebrew; but the Hebrew hath been altered by us also; and if we could have written in Hebrew, behold, ye would have had no imperfection in our record.

But the Lord knoweth the things which we have written, and also that none other people knoweth our language; and because that none other people knoweth our language, therefore he hath prepared means for the interpretation thereof.

And these things are written that we may rid our garments of the blood of our brethren, who have dwindled in unbelief.

And behold, these things which we have desired concerning our brethren, yea, even their restoration to the knowledge of Christ, are according to the prayers of all the saints who have dwelt in the land.

And may the Lord Jesus Christ grant that their prayers may be answered according to their faith; and may God the Father remember the covenant which he hath made with the house of Israel; and may he bless them forever, through faith on the name of Jesus Christ. Amen.

หนังสือของอีเธอร์

บันทึกของชาวเจเร็ด, ที่ได้จากแผ่นจารึกยี่สิบสี่แผ่น
ซึ่งผู้คนของลิมไฮพบในวันเวลาของกษัตริย์โมไซยาห์.

อีเธอร์ ๑

- ๑ และบัดนี้ข้าพเจ้า, โมโรไน, เริ่มให้เรื่องราวของผู้ที่อยู่อาศัยเหล่านั้นในสมัยโบราณซึ่งถูกทำลายโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าบนผืนดินของประเทศทางเหนือนี้.
- ๒ และข้าพเจ้าได้เรื่องราวของข้าพเจ้าจากแผ่นจารึกยี่สิบสี่แผ่นซึ่งผู้คนของลิมไฮพบ, ซึ่งเรียกว่าหนังสือของอีเธอร์.
- ๓ และเพราะข้าพเจ้าคิดว่าตอนแรกของบันทึกนี้, ซึ่งพูดเกี่ยวกับการสร้างโลก, และเกี่ยวกับอาดัมด้วย, และเรื่องราวนับแต่เวลานั้นแม้นถึงหอสูงอันยิ่งใหญ่, และสิ่งใดก็ตามซึ่งเกิดขึ้นในบรรดาลูกหลานมนุษย์จนถึงเวลานั้น, มีอยู่ในบรรดาชาวยิว—
- ๔ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่เขียนเรื่องเหล่านั้นที่เกิดขึ้นนับแต่วันเวลาของอาดัมจนถึงเวลานั้น; แต่มันมีอยู่บนแผ่นจารึก; และผู้ที่พบมัน, ผู้นั้นจะมีพลังความสามารถเพื่อเขาจะมีเรื่องราวอันครบถ้วน.
- ๕ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าไม่ได้ให้เรื่องราวโดยครบถ้วน, แต่ข้าพเจ้าให้ไว้เพียงส่วนหนึ่งของเรื่องราว, นับจากหอสูงลงมาจนกระทั่งคนเหล่านั้นถูกทำลาย.
- ๖ และข้าพเจ้าให้เรื่องราวไว้ตามนี้. คนที่เขียนเรื่องนี้คืออีเธอร์, และท่านเป็นผู้สืบตระกูลของโคริแอนเทออร์.
- ๗ โคริแอนเทออร์เป็นบุตรของโมรอน.
- ๘ และโมรอนเป็นบุตรของอีเอthem.
- ๙ และอีเอthemเป็นบุตรของเอฮาห์.
- ๑๐ และเอฮาห์เป็นบุตรของเซธ.
- ๑๑ และเซธเป็นบุตรของชิบลัน.
- ๑๒ และชิบลันเป็นบุตรของคอม.
- ๑๓ และคอมเป็นบุตรของโคริแอนทัม.
- ๑๔ และโคริแอนทัมเป็นบุตรของแอมนิแกดดาห์.
- ๑๕ และแอมนิแกดดาห์เป็นบุตรของแอรอน.

The Book of Ether

The record of the Jaredites, taken from the twenty-four plates found by the people of Limbi in the days of King Mosiah.

Ether 1

And now I, Moroni, proceed to give an account of those ancient inhabitants who were destroyed by the hand of the Lord upon the face of this north country.

And I take mine account from the twenty and four plates which were found by the people of Limhi, which is called the Book of Ether.

And as I suppose that the first part of this record, which speaks concerning the creation of the world, and also of Adam, and an account from that time even to the great tower, and whatsoever things transpired among the children of men until that time, is had among the Jews—

Therefore I do not write those things which transpired from the days of Adam until that time; but they are had upon the plates; and whoso findeth them, the same will have power that he may get the full account.

But behold, I give not the full account, but a part of the account I give, from the tower down until they were destroyed.

And on this wise do I give the account. He that wrote this record was Ether, and he was a descendant of Coriantor.

Coriantor was the son of Moron.

And Moron was the son of Ethem.

And Ethem was the son of Ahah.

And Ahah was the son of Seth.

And Seth was the son of Shiblón.

And Shiblón was the son of Com.

And Com was the son of Coriantum.

And Coriantum was the son of Amnigaddah.

And Amnigaddah was the son of Aaron.

๑๖ และแอธันเป็นผู้สืบตระกูลของเฮธ, ผู้เป็นบุตรของฮีอาธัม.

๑๗ และฮีอาธัมเป็นบุตรของลิบ.

๑๘ และลิบเป็นบุตรของคิช.

๑๙ และคิชเป็นบุตรของโครัม.

๒๐ และโครัมเป็นบุตรของลีไว.

๒๑ และลีไวเป็นบุตรของคิม.

๒๒ และคิมเป็นบุตรของโมริแอนทอน.

๒๓ และโมริแอนทอนเป็นผู้สืบตระกูลของริพลาคิช.

๒๔ และริพลาคิชเป็นบุตรของเชซ.

๒๕ และเชซเป็นบุตรของเฮธ.

๒๖ และเฮธเป็นบุตรของคอม.

๒๗ และคอมเป็นบุตรของโคริแอนทัม.

๒๘ และโคริแอนทัมเป็นบุตรของอีเมอร์.

๒๙ และอีเมอร์เป็นบุตรของโอเมอร์.

๓๐ และโอเมอร์เป็นบุตรของชูล.

๓๑ และชูลเป็นบุตรของคิบ.

๓๒ และคิบเป็นบุตรของโอไรฮาห์, ผู้เป็นบุตรของเจเร็ด;

๓๓ เจเร็ดซึ่งออกมาพร้อมกับพี่ชายท่านและครอบครัวของพวกเขา, จากหอสูงนั้น, ในเวลาที่พระเจ้าทรงทำให้ภาษาของผู้คนสับสน, และทรงยืนยันหนักแน่นในพระพิโรธของพระองค์ว่าพวกเขาจะกระจัดกระจายไปทั่วพื้นพิภพ; และตามพระดำรัสของพระเจ้าผู้คนก็กระจัดกระจายไป.

๓๔ และพี่ชายของเจเร็ดโดยที่เขาคือคนร่างใหญ่และมีพลัง, และเป็นที่โปรดปรานมากของพระเจ้า, เจเร็ด, น้องชายท่าน, จึงกล่าวแก่ท่านว่า : จงร้องทูลพระเจ้าเถิด, เพื่อพระองค์จะไม่ทรงทำให้เราสับสนจนเราจะไม่เข้าใจถ้อยคำของเรา.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ พี่ชายของเจเร็ดร้องทูลพระเจ้า, และพระเจ้าทรงมีความสงสารเจเร็ด; ฉะนั้นพระองค์จึงไม่ทรงทำให้ภาษาของเจเร็ดสับสน; และเจเร็ดกับพี่ชายของท่านจึงไม่ถูกทำให้สับสน.

And Aaron was a descendant of Heth, who was the son of Hearthom.

And Hearthom was the son of Lib.

And Lib was the son of Kish.

And Kish was the son of Corom.

And Corom was the son of Levi.

And Levi was the son of Kim.

And Kim was the son of Morianton.

And Morianton was a descendant of Riplakish.

And Riplakish was the son of Shez.

And Shez was the son of Heth.

And Heth was the son of Com.

And Com was the son of Coriantum.

And Coriantum was the son of Emer.

And Emer was the son of Omer.

And Omer was the son of Shule.

And Shule was the son of Kib.

And Kib was the son of Orihah, who was the son of Jared;

Which Jared came forth with his brother and their families, with some others and their families, from the great tower, at the time the Lord confounded the language of the people, and swore in his wrath that they should be scattered upon all the face of the earth; and according to the word of the Lord the people were scattered.

And the brother of Jared being a large and mighty man, and a man highly favored of the Lord, Jared, his brother, said unto him: Cry unto the Lord, that he will not confound us that we may not understand our words.

And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord, and the Lord had compassion upon Jared; therefore he did not confound the language of Jared; and Jared and his brother were not confounded.

- ๓๖ ครั้นแล้วเจเร็ดกล่าวแก่พี่ชายท่านว่า : จงร้องทูลพระเจ้าอีกเถิด, และอาจเป็นไปได้ว่าพระองค์จะทรงคลายความกริ้วของพระองค์จากพวกเขาซึ่งเป็นเพื่อนของเรา, เพื่อพระองค์จะไม่ทรงทำให้ภาษาของพวกเขาสับสน.
- ๓๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพี่ชายของเจเร็ดร้องทูลพระเจ้า, และพระเจ้าทรงมีความสงสารเพื่อน ๆ ของพวกท่านและครอบครัวของพวกท่านด้วย, คือพวกเขาไม่ถูกทำให้สับสน.
- ๓๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเจเร็ดพูดกับพี่ชายอีก, มีความว่า : ไปทูลถามพระเจ้าเถิดว่าพระองค์จะทรงขับไล่เราออกจากแผ่นดินหรือ, และหากพระองค์จะทรงขับไล่เราออกจากแผ่นดิน, จงร้องทูลพระองค์ว่าเราจะไปแห่งใด. และใครเล่าจะรู้ว่าพระเจ้าอาจจะทรงพาเราไปยังแผ่นดินที่เลิศเลอกว่าแผ่นดินโลกทั้งปวง ? และหากเป็นเช่นนั้น, ก็ขอให้เราเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้า, เพื่อเราจะได้รับมันเป็นมรดกของเรา.
- ๓๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพี่ชายของเจเร็ดร้องทูลพระเจ้าตามที่พูดไว้โดยปากของเจเร็ด.
- ๔๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าทรงได้ยินพี่ชายของเจเร็ด, และทรงมีความสงสารท่าน, และตรัสกับท่านว่า :
- ๔๑ จงไปรวบรวมฝูงสัตว์เลี้ยงของเจ้า, ทั้งเพศผู้และเพศเมีย, ทุกชนิด; และเมล็ดพันธุ์พืชของแผ่นดินโลกทุกชนิดด้วย; และครอบครัวทั้งหลายของเจ้า; และเจเร็ดน้องของเจ้าและครอบครัวของเขาด้วย; และเพื่อนของเจ้าและครอบครัวของพวกเขาด้วย, และเพื่อนของเจเร็ดและครอบครัวของพวกเขา.
- ๔๒ และเมื่อเจ้าทำดังนี้แล้วเจ้าจงนำหน้าพวกเขาลงไปในหุบเขาที่อยู่ทางเหนือ. และเราจะพบเจ้าที่นั่น, และเราจะนำหน้าเจ้าไปในแผ่นดินอันเลิศเลอกว่าผืนแผ่นดินทั้งปวงของแผ่นดินโลก.
- ๔๓ และที่นั่นเราจะอวยพรเจ้าและพงศ์พันธุ์เจ้า, และสถาปนาประชาชาติอันยิ่งใหญ่, จากพงศ์พันธุ์เจ้าไว้กับเรา, และจากพงศ์พันธุ์ของน้องชายเจ้า, และคนเหล่านั้นที่จะไปกับเจ้า. และจะไม่มีประชาชาติใดยิ่งใหญ่กว่าประชาชาติที่เราจะสถาปนาไว้กับเราจากพงศ์พันธุ์เจ้า, ทั่วพื้นพิภพ. และเราจะทำกับเจ้าดังนี้เพราะเวลายาวนานนี้เจ้าได้ร้องขอต่อเรา.

Then Jared said unto his brother: Cry again unto the Lord, and it may be that he will turn away his anger from them who are our friends, that he confound not their language.

And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord, and the Lord had compassion upon their friends and their families also, that they were not confounded.

And it came to pass that Jared spake again unto his brother, saying: Go and inquire of the Lord whether he will drive us out of the land, and if he will drive us out of the land, cry unto him whither we shall go. And who knoweth but the Lord will carry us forth into a land which is choice above all the earth? And if it so be, let us be faithful unto the Lord, that we may receive it for our inheritance.

And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord according to that which had been spoken by the mouth of Jared.

And it came to pass that the Lord did hear the brother of Jared, and had compassion upon him, and said unto him:

Go to and gather together thy flocks, both male and female, of every kind; and also of the seed of the earth of every kind; and thy families; and also Jared thy brother and his family; and also thy friends and their families, and the friends of Jared and their families.

And when thou hast done this thou shalt go at the head of them down into the valley which is northward. And there will I meet thee, and I will go before thee into a land which is choice above all the lands of the earth.

And there will I bless thee and thy seed, and raise up unto me of thy seed, and of the seed of thy brother, and they who shall go with thee, a great nation. And there shall be none greater than the nation which I will raise up unto me of thy seed, upon all the face of the earth. And thus I will do unto thee because this long time ye have cried unto me.

อีเธอร์ ๒

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเจเร็ดกับพี่ชายท่าน, และครอบครัวพวกท่าน, และเพื่อนของเจเร็ดกับพี่ชายท่านและครอบครัวพวกเขา, ลงไปในหุบเขาที่อยู่ทางเหนือ, (และชื่อหุบเขาคือนิมโรด, โดยเรียกตามชื่อของพรานผู้เก่งกล้าสามารถ) พร้อมด้วยฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเขาสัตว์พวกเขาได้รวบรวมไว้, ทั้งเพศผู้และเพศเมีย, ทุกชนิด.
- ๒ และพวกเขาวางบ่วงและจับสัตว์ปีกในอากาศด้วย; และพวกเขาเตรียมภาชนะ, ซึ่งในภาชนะนั้นพวกเขาใส่สัตว์น้ำจากผืนน้ำแล้วนำไปกับพวกเขาด้วย.
- ๓ และพวกเขาเอาเดเซเร็ทไปกับพวกเขาด้วย, ซึ่ง, โดยการแปลความหมาย, คือผึ้ง; และดังนั้นพวกเขาเอาฝูงผึ้งไปกับพวกเขาด้วย, และสิ่งที่มีอยู่บนผืนแผ่นดินนานาชนิด, เมล็ดพันธุ์พืชทุกชนิด.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาลงมาในหุบเขานิมโรดแล้วพระเจ้าเสด็จลงมาและทรงสนทนากับพี่ชายของเจเร็ด; และพระองค์ประทับอยู่ในเมฆ, และพี่ชายของเจเร็ดหาเห็นพระองค์ไม่.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าทรงบัญชาพวกเขาให้ออกไปในแดนทूरกันดาร, แท้จริงแล้ว, ไปในเสียนั้นซึ่งยังไม่เคยมีคนไปที่นั่น. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าเสด็จไปเบื้องหน้าพวกเขา, และตรัสกับพวกเขาขณะพระองค์ทรงยืนอยู่ในเมฆ, และทรงชี้ทางที่พวกเขาควรจะเดินทางไป.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเดินทางอยู่ในแดนทूरกันดาร, และต่อเรือ, ซึ่งด้วยเรือเหล่านั้นพวกเขาข้ามผืนน้ำหลายแห่ง, โดยพระเจ้าทรงชี้ทางด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ตลอดเวลา.
- ๗ และพระเจ้าไม่ทรงยอมให้พวกเขาเทียบฝั่งเลยทะเลออกไปในแดนทूरกันดาร, แต่พระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเขาเดินทางไปแม้ถึงแผ่นดินแห่งคำสัญญา, ซึ่งเลิศเลอกว่าผืนแผ่นดินอื่นทั้งปวง, ซึ่งพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงปกป้องรักษาไว้ให้ผู้ที่ชอบธรรม.

Ether 2

And it came to pass that Jared and his brother, and their families, and also the friends of Jared and his brother and their families, went down into the valley which was northward, (and the name of the valley was Nimrod, being called after the mighty hunter) with their flocks which they had gathered together, male and female, of every kind.

And they did also lay snares and catch fowls of the air; and they did also prepare a vessel, in which they did carry with them the fish of the waters.

And they did also carry with them deseret, which, by interpretation, is a honey bee; and thus they did carry with them swarms of bees, and all manner of that which was upon the face of the land, seeds of every kind.

And it came to pass that when they had come down into the valley of Nimrod the Lord came down and talked with the brother of Jared; and he was in a cloud, and the brother of Jared saw him not.

And it came to pass that the Lord commanded them that they should go forth into the wilderness, yea, into that quarter where there never had man been. And it came to pass that the Lord did go before them, and did talk with them as he stood in a cloud, and gave directions whither they should travel.

And it came to pass that they did travel in the wilderness, and did build barges, in which they did cross many waters, being directed continually by the hand of the Lord.

And the Lord would not suffer that they should stop beyond the sea in the wilderness, but he would that they should come forth even unto the land of promise, which was choice above all other lands, which the Lord God had preserved for a righteous people.

๘ และพระองค์ทรงยืนยันหนักแน่นกับพี่ชายของเอเร็ดในพระพิโรธของพระองค์, ว่าผู้ใดที่ครอบครองแผ่นดินแห่งคำสัญญานี้, นับจากเวลานั้นไปและตลอดกาล, จะรับใช้พระองค์, พระผู้เป็นเจ้าองค์จริงและองค์เดียว, มิฉะนั้นพวกเขาจะถูกกำจัดออกไปเมื่อพระพิโรธสุดขีดของพระองค์มาถึงพวกเขา.

๙ และบัดนี้, เราจะเห็นประกาศิตของพระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับแผ่นดินนี้, ว่ามันเป็นแผ่นดินแห่งคำสัญญา; และประชาชาติใดก็ตามที่จะครอบครองมันจะรับใช้พระผู้เป็นเจ้า, มิฉะนั้นพวกเขาจะถูกกำจัดออกไปเมื่อพระพิโรธสุดขีดของพระองค์จะมาถึงพวกเขา. และพระพิโรธสุดขีดของพระองค์มาถึงพวกเขาเมื่อพวกเขาสุกงอมอยู่ในความชั่วช้าสามานย์.

๑๐ เพราะเหตุนี้, นี่เป็นแผ่นดินที่เลิศเลอกว่าผืนแผ่นดินอื่นทั้งปวง; ดังนั้นคนที่ครอบครองมันจะรับใช้พระผู้เป็นเจ้าหรือจะถูกกำจัดออกไป; เพราะเป็นประกาศิตอันเป็นนิจของพระผู้เป็นเจ้า. และมันจะไม่เป็นไปจนกว่าจะถึงความบริบูรณ์ของความชั่วช้าสามานย์ในบรรดาลูกหลานของแผ่นดิน, ที่พวกเขาจะถูกกำจัดออกไป.

๑๑ และนี่มาถึงท่าน, โอท่านคนต่างชาติ, เพื่อท่านจะรู้ประกาศิตของพระผู้เป็นเจ้า—เพื่อท่านจะกลับใจ, และไม่อยู่ในความชั่วช้าสามานย์ของท่านต่อไปจนความบริบูรณ์มาถึง, เพื่อท่านจะไม่นำพระพิโรธสุดขีดของพระผู้เป็นเจ้าลงมาบนท่านดังที่ผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินท่านมาแล้วก่อนหน้านี้.

๑๒ ดูเถิด, นี่เป็นแผ่นดินที่เลิศเลอ, และประชาชาติใดก็ตามที่ครอบครองมันจะเป็นอิสระจากการเป็นทาส, และจากการเป็นเชลย, และจากประชาชาติอื่นทั้งหมดภายใต้ฟ้าสวรรค์, หากพวกเขาเพียงจะรับใช้พระผู้เป็นเจ้าของแผ่นดิน, ผู้คือพระเยซูคริสต์, ซึ่งได้รับการแสดงให้ประจักษ์โดยเรื่องที่เรายืนยันไว้.

๑๓ และบัดนี้ข้าพเจ้าเริ่มทำบันทึกของข้าพเจ้าต่อไป; เพราะเหตุนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ พระเจ้าทรงนำเอเร็ดและพี่น้องของท่านมาแม้ถึงทะเลใหญ่ขึ้นซึ่งแบ่งแยกผืนแผ่นดินทั้งหลาย. และเมื่อพวกท่านมาถึงทะเลแล้วจึงตั้งกระโจม; และพวกท่านเรียกชื่อที่นั่นว่าโมริแอนคูเมอร์; และพวกท่านพำนักอยู่ในกระโจม, และพำนักอยู่ในกระโจมบนฝั่งทะเลตลอดเวลาสี่ปี.

And he had sworn in his wrath unto the brother of Jared, that whoso should possess this land of promise, from that time henceforth and forever, should serve him, the true and only God, or they should be swept off when the fulness of his wrath should come upon them.

And now, we can behold the decrees of God concerning this land, that it is a land of promise; and whatsoever nation shall possess it shall serve God, or they shall be swept off when the fulness of his wrath shall come upon them. And the fulness of his wrath cometh upon them when they are ripened in iniquity.

For behold, this is a land which is choice above all other lands; wherefore he that doth possess it shall serve God or shall be swept off; for it is the everlasting decree of God. And it is not until the fulness of iniquity among the children of the land, that they are swept off.

And this cometh unto you, O ye Gentiles, that ye may know the decrees of God—that ye may repent, and not continue in your iniquities until the fulness come, that ye may not bring down the fulness of the wrath of God upon you as the inhabitants of the land have hitherto done.

Behold, this is a choice land, and whatsoever nation shall possess it shall be free from bondage, and from captivity, and from all other nations under heaven, if they will but serve the God of the land, who is Jesus Christ, who hath been manifested by the things which we have written.

And now I proceed with my record; for behold, it came to pass that the Lord did bring Jared and his brethren forth even to that great sea which divideth the lands. And as they came to the sea they pitched their tents; and they called the name of the place Moriancumer; and they dwelt in tents, and dwelt in tents upon the seashore for the space of four years.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปลายปีที่สี่คือพระเจ้าเสด็จมาหาพี่ชายของजेरेदอีก, และทรงยืนอยู่ในเมฆ และทรงสนทนากับท่าน. และตลอดเวลาสามชั่วโมง พระเจ้าทรงสนทนากับพี่ชายของजेरेद, และทรงว่ากล่าวท่านเพราะท่านไม่จดจำที่จะเรียกหาพระนามของพระเจ้า.

๑๕ และพี่ชายของजेरेदกลับใจจากความชั่วที่ท่านทำ, และเรียกหาพระนามของพระเจ้าเพื่อพี่น้องท่านผู้ที่อยู่กับท่าน. และพระเจ้าตรัสกับท่านว่า : เราจะให้อภัยเจ้าและพี่น้องของเจ้าเกี่ยวกับบาปของพวกเขา; แต่เจ้าจะไม่ทำบาปอีกต่อไป, เพราะเจ้าจะจดจำว่าพระวิญญาณของเราจะไม่พากเพียรกับมนุษย์เสมอไป; ดังนั้น, หากเจ้าจะทำบาปจนเจ้าสูกองมเต็มที่เจ้าจะถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า. และเหล่านี้คือความคิดของเราเกี่ยวกับแผ่นดินซึ่งเราจะให้เจ้าเพื่อเป็นมรดกของเจ้า; เพราะมันจะเป็นแผ่นดินที่เลิศเลอเหนือผืนแผ่นดินอื่นทั้งปวง.

๑๖ และพระเจ้าตรัสว่า : จงไปทำงานและต่อเรือ, ตามแบบที่เจ้าต่อไว้ก่อนหน้านี้. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพี่ชายของजेरेदลงมือทำงาน, และพี่น้องท่านด้วย, และต่อเรือตามแบบที่พวกเขาเคยต่อไว้, ตามคำแนะนำของพระเจ้า. และมันเล็ก, และมันเบาอยู่บนน้ำ, แม้เหมือนกับความเบาของสัตว์ปีกที่อยู่บนน้ำ.

๑๗ และพวกเขาต่อเรือตามวิธีที่มันจะแน่นหนายิ่ง, จนมันจะเก็บน้ำได้เหมือนกับขาม; และท้องของมันแน่นหนาเหมือนกับขาม; และกราบเรือแน่นหนาเหมือนกับขาม; และท้ายเรือสอบเข้าหากัน; และส่วนบนของมันแน่นหนาเหมือนกับขาม; และความยาวของมันคือความยาวของต้นไม้; และประตูของมัน, เมื่อปิด, แน่นหนาเหมือนกับขาม.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพี่ชายของजेरेदร้องทูลพระเจ้า, มีความว่า : ข้าแต่พระเจ้า, ข้าพระองค์ทำงานซึ่งพระองค์ทรงบัญชาข้าพระองค์เสร็จแล้ว, และข้าพระองค์ทำเรือตามที่พระองค์ทรงแนะนำให้ข้าพระองค์.

๑๙ และดูเถิด, ข้าแต่พระเจ้า, ในเรือไม่มีแสงสว่างเลย; พวกข้าพระองค์จะบังคับเรือไปทางใดเล่า? และพวกข้าพระองค์จะตายด้วย, เพราะในเรือพวกข้าพระองค์หายใจไม่ออก, นอกจากด้วยอากาศซึ่งอยู่ในนั้น; ฉะนั้นพวกข้าพระองค์จะต้องตาย.

And it came to pass at the end of four years that the Lord came again unto the brother of Jared, and stood in a cloud and talked with him. And for the space of three hours did the Lord talk with the brother of Jared, and chastened him because he remembered not to call upon the name of the Lord.

And the brother of Jared repented of the evil which he had done, and did call upon the name of the Lord for his brethren who were with him. And the Lord said unto him: I will forgive thee and thy brethren of their sins; but thou shalt not sin any more, for ye shall remember that my Spirit will not always strive with man; wherefore, if ye will sin until ye are fully ripe ye shall be cut off from the presence of the Lord. And these are my thoughts upon the land which I shall give you for your inheritance; for it shall be a land choice above all other lands.

And the Lord said: Go to work and build, after the manner of barges which ye have hitherto built. And it came to pass that the brother of Jared did go to work, and also his brethren, and built barges after the manner which they had built, according to the instructions of the Lord. And they were small, and they were light upon the water, even like unto the lightness of a fowl upon the water.

And they were built after a manner that they were exceedingly tight, even that they would hold water like unto a dish; and the bottom thereof was tight like unto a dish; and the sides thereof were tight like unto a dish; and the ends thereof were peaked; and the top thereof was tight like unto a dish; and the length thereof was the length of a tree; and the door thereof, when it was shut, was tight like unto a dish.

And it came to pass that the brother of Jared cried unto the Lord, saying: O Lord, I have performed the work which thou hast commanded me, and I have made the barges according as thou hast directed me.

And behold, O Lord, in them there is no light; whither shall we steer? And also we shall perish, for in them we cannot breathe, save it is the air which is in them; therefore we shall perish.

๒๐ และพระเจ้าตรัสกับพี่ชายของเจเร็ดว่า : ดูเถิด, เจ้าจงเจาะช่องด้านบนช่องหนึ่ง, และที่ท้องเรือด้วย; และเมื่อเจ้าขาดอากาศจงเปิดช่องนั้นและรับอากาศ. และหากเป็นว่าน้ำไหลเข้ามาหาเจ้า, ดูเถิด, เจ้าจงปิดช่องนั้น, เพื่อเจ้าจะไม่ตายด้วยน้ำท่วม.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพี่ชายของเจเร็ดทำเช่นนั้น, ตามที่พระเจ้าทรงบัญชา.

๒๒ และท่านร้องทูลพระเจ้าอีกมีความว่า : ข้าแต่พระเจ้า, ดูเถิดข้าพระองค์ทำไปแม้ที่พระองค์ทรงบัญชาข้าพระองค์; และข้าพระองค์เตรียมเรือไว้สำหรับผู้คนของข้าพระองค์, และทรงดูเถิดไม่มีแสงสว่างในนั้นเลย. ทรงดูเถิด, ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์จะทรงปล่อยให้พวกข้าพระองค์ข้ามน้ำกว้างใหญ่ในความมืดหรือ ?

๒๓ และพระเจ้าตรัสกับพี่ชายของเจเร็ดว่า : เจ้าอยากให้เราทำอะไรเพื่อเจ้าจะมีแสงสว่างในพาหนะของเจ้า ? เพราะดูเถิด, เจ้าจะมีหน้าต่างไม่ได้, เพราะมันจะถูกขัดแตกเป็นชิ้น ๆ; ทั้งเจ้าจะไม่เอาไฟไปกับเจ้า, เพราะเจ้าจะไม่ไปโดยแสงสว่างของไฟ.

๒๔ เพราะดูเถิด, เจ้าจะเป็นดังปลาวาฬท่ามกลางทะเล; เพราะคลื่นภูเขาจะซัดมายังเจ้า. กระนั้นก็ตาม, เราจะนำเจ้าขึ้นมาอีกจากห้วงลึกของทะเล; เพราะลมพัดออกจากปากเรา, และเราส่งฝนและน้ำท่วมออกไปด้วย.

๒๕ และดูเถิด, เราเตรียมเจ้าไว้ต่อสู้สิ่งเหล่านี้; เพราะเจ้าจะข้ามห้วงลึกอันกว้างใหญ่ไม่ได้เว้นแต่เราจะเตรียมเจ้าไว้ต่อสู้คลื่นของทะเล, และลมซึ่งพัดมา, และน้ำท่วมซึ่งจะมา. ฉะนั้นเจ้าอยากให้เราเตรียมอะไรให้เจ้าเพื่อเจ้าจะมีแสงสว่างเมื่อเจ้าถูกกลืนเข้าไปในห้วงลึกของทะเล ?

And the Lord said unto the brother of Jared: Behold, thou shalt make a hole in the top, and also in the bottom; and when thou shalt suffer for air thou shalt unstop the hole and receive air. And if it be so that the water come in upon thee, behold, ye shall stop the hole, that ye may not perish in the flood.

And it came to pass that the brother of Jared did so, according as the Lord had commanded.

And he cried again unto the Lord saying: O Lord, behold I have done even as thou hast commanded me; and I have prepared the vessels for my people, and behold there is no light in them. Behold, O Lord, wilt thou suffer that we shall cross this great water in darkness?

And the Lord said unto the brother of Jared: What will ye that I should do that ye may have light in your vessels? For behold, ye cannot have windows, for they will be dashed in pieces; neither shall ye take fire with you, for ye shall not go by the light of fire.

For behold, ye shall be as a whale in the midst of the sea; for the mountain waves shall dash upon you. Nevertheless, I will bring you up again out of the depths of the sea; for the winds have gone forth out of my mouth, and also the rains and the floods have I sent forth.

And behold, I prepare you against these things; for ye cannot cross this great deep save I prepare you against the waves of the sea, and the winds which have gone forth, and the floods which shall come. Therefore what will ye that I should prepare for you that ye may have light when ye are swallowed up in the depths of the sea?

อีเธอร์ ๓

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพี่ชายของเจเร็ด, (บัดนี้จำนวนพาหนะซึ่งเตรียมไว้มีอยู่แปดลำ) ออกไปยังภูเขา, ซึ่งเรียกกันว่าภูเขาเชเล็ม, เพราะความสูงยิ่งของมัน, และหลอมก้อนหินเล็ก ๆ สิบหกก้อนออกจากศิลาก้อนหนึ่ง; และมันขาวและใส, แม้ดั่งแก้วโปร่งแสง; และท่านถือไว้ในมือ, ไปบนยอดเขา, และร้องทูลพระเจ้าอีก, มีความว่า :
- ๒ ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์ตรัสว่าพวกข้าพระองค์จะต้องถูกน้ำท่วมล้อมรอบ. บัดนี้ดูเถิด, ข้าแต่พระเจ้า, และขออย่ากริ้วผู้รับใช้ของพระองค์เพราะความอ่อนแอของเขาคือต่อพระพักตร์พระองค์; เพราะพวกข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงบริสุทธิ์และประทับอยู่บนสวรรค์, และพวกข้าพระองค์ไม่มีค่าควรต่อพระพักตร์พระองค์; เพราะการตก นิสัยของพวกข้าพระองค์จึงกลับชั่วตลอดเวลา; กระนั้นก็ตาม, ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์ประทานพระบัญชาแก่พวกข้าพระองค์ว่าพวกข้าพระองค์ต้องเรียกหาพระองค์, เพื่อจากพระองค์พวกข้าพระองค์จะได้รับตามความปรารถนาของตน.
- ๓ ดูเถิด, ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์ทรงลงทัณฑ์พวกข้าพระองค์เพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกข้าพระองค์, และทรงขับไล่พวกข้าพระองค์ไป, และชั่วเวลาหลายปีมานี้พวกข้าพระองค์อยู่ในแดนทุรกันดาร; กระนั้นก็ตาม, พระองค์ยังทรงเมตตาพวกข้าพระองค์. ข้าแต่พระเจ้า, โปรดทอดพระเนตรข้าพระองค์ด้วยความสงสาร, และทรงคลายความกริ้วของพระองค์จากผู้คนเหล่านี้ของพระองค์เถิด, และอย่าทรงปล่อยให้พวกเขาออกไปข้ามห้วงลึกอันบ้าคลั่งนี้ในความมืด; แต่ทรงโปรดทอดพระเนตรสิ่งเหล่านี้ซึ่งข้าพระองค์หลอมออกจากศิลา.

Ether 3

And it came to pass that the brother of Jared, (now the number of the vessels which had been prepared was eight) went forth unto the mount, which they called the mount Shelem, because of its exceeding height, and did molten out of a rock sixteen small stones; and they were white and clear, even as transparent glass; and he did carry them in his hands upon the top of the mount, and cried again unto the Lord, saying:

O Lord, thou hast said that we must be encompassed about by the floods. Now behold, O Lord, and do not be angry with thy servant because of his weakness before thee; for we know that thou art holy and dwellest in the heavens, and that we are unworthy before thee; because of the fall our natures have become evil continually; nevertheless, O Lord, thou hast given us a commandment that we must call upon thee, that from thee we may receive according to our desires.

Behold, O Lord, thou hast smitten us because of our iniquity, and hast driven us forth, and for these many years we have been in the wilderness; nevertheless, thou hast been merciful unto us. O Lord, look upon me in pity, and turn away thine anger from this thy people, and suffer not that they shall go forth across this raging deep in darkness; but behold these things which I have molten out of the rock.

๕ และข้าพระองค์รู้, ข้าแต่พระเจ้า, ว่าพระองค์ทรงมีเดชานุภาพทั้งปวง, และทรงทำสิ่งใดก็ได้ตามที่พระองค์ทรงประสงค์เพื่อประโยชน์ของมนุษย์; ฉะนั้นทรงโปรดสัมผัสก้อนหินเหล่านี้, ข้าแต่พระเจ้า, ด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์, และทรงเตรียมมันเพื่อมันจะส่องแสงออกมาในความมืด; และมันจะส่องแสงออกมาสู่พวกข้าพระองค์ในพาหนะซึ่งพวกข้าพระองค์เตรียมไว้, เพื่อพวกข้าพระองค์จะมีแสงสว่างขณะที่จะข้ามทะเล.

๕ ดูเถิด, ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์ทรงทำการนี้ได้. พวกข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงมีพระปรีชาสามารถแสดงเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ได้, ซึ่งดูเล็กน้อยในความเข้าใจของมนุษย์.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพี่ชายของเจเรดกล่าวถ้อยคำเหล่านี้, ดูเถิด, พระเจ้าทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกมาและทรงสัมผัสก้อนหินเหล่านี้ทีละก้อนด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์. และมันจึงถูกขจัดไปจากดวงตาพี่ชายของเจเรด, และท่านเห็นนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า; และเป็นดังนี้มีมนุษย์, เหมือนกับเนื้อหนังและโลหิต; และพี่ชายของเจเรดล้มลงต่อพระพักตร์พระเจ้า, เพราะท่านถูกจู่โจมด้วยความกลัว.

๗ และพระเจ้าทรงเห็นพี่ชายของเจเรดล้มลงสู่พื้นดิน; และพระเจ้าตรัสกับท่านว่า : ลุกขึ้นเถิด, เหตุใดเจ้าจึงล้มเล่า ?

๘ และท่านทูลพระเจ้าว่า : ข้าพระองค์เห็นนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า, และข้าพระองค์กลัวเกลือกพระองค์จะทรงลงทัณฑ์ข้าพระองค์; เพราะข้าพระองค์ไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงมีพระมังสะและพระโลหิต.

๙ และพระเจ้าตรัสกับท่านว่า : เพราะศรัทธาของเจ้าเจ้าจึงเห็นว่าเราจะรับเอาเนื้อหนังและโลหิต; และไม่เคยมีคนใดมาอยู่ต่อหน้าเราด้วยศรัทธามากเช่นนั้นดังที่เจ้ามี; เพราะหากไม่เป็นเช่นนั้นเจ้าจะเห็นนิ้วมือของเราไม่ได้. เจ้าเห็นมากกว่านี้ไหม ?

๑๐ และท่านทูลตอบว่า : ไม่เห็น; พระองค์เจ้าข้า, ทรงโปรดแสดงองค์แก่ข้าพระองค์เถิด.

๑๑ และพระเจ้าตรัสกับท่านว่า : เจ้าเชื่อถ้อยคำที่เราจะพูดหรือไม่ ?

And I know, O Lord, that thou hast all power, and can do whatsoever thou wilt for the benefit of man; therefore touch these stones, O Lord, with thy finger, and prepare them that they may shine forth in darkness; and they shall shine forth unto us in the vessels which we have prepared, that we may have light while we shall cross the sea.

Behold, O Lord, thou canst do this. We know that thou art able to show forth great power, which looks small unto the understanding of men.

And it came to pass that when the brother of Jared had said these words, behold, the Lord stretched forth his hand and touched the stones one by one with his finger. And the veil was taken from off the eyes of the brother of Jared, and he saw the finger of the Lord; and it was as the finger of a man, like unto flesh and blood; and the brother of Jared fell down before the Lord, for he was struck with fear.

And the Lord saw that the brother of Jared had fallen to the earth; and the Lord said unto him: Arise, why hast thou fallen?

And he saith unto the Lord: I saw the finger of the Lord, and I feared lest he should smite me; for I knew not that the Lord had flesh and blood.

And the Lord said unto him: Because of thy faith thou hast seen that I shall take upon me flesh and blood; and never has man come before me with such exceeding faith as thou hast; for were it not so ye could not have seen my finger. Sawest thou more than this?

And he answered: Nay; Lord, show thyself unto me.

And the Lord said unto him: Believest thou the words which I shall speak?

- ๑๒ และท่านทูลตอบว่า : เชื้อ, พระองค์เจ้าข้า, ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์รับสั่งความจริง, เพราะพระองค์ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าแห่งความจริง, และตรัสเท็จไม่ได้.
- ๑๓ และเมื่อท่านกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ดุเถิด, พระเจ้าทรงแสดงองค์แก่ท่าน, และตรัสว่า : เพราะเจ้ารู้เรื่องเหล่านี้เจ้าได้รับการไถ่จากการตก; ฉะนั้นเราจึงนำเจ้ากลับมาในที่อยู่ของเรา; ฉะนั้นเราจึงแสดงตนแก่เจ้า.
- ๑๔ ดุเถิด, เราคือผู้ที่ทรงเตรียมไว้นับแต่การวางรากฐานของโลกเพื่อไถ่ผู้คนของเรา. ดุเถิด, เราคือพระเยซูคริสต์. เราคือพระบิดาและพระบุตร. ในเรามนุษย์ชาติทั้งปวงจะมีชีวิต, และนั่นเป็นนิรันดร์, แม้คนที่เชื่อในนามของเรา; และพวกเขาจะกลับกลายเป็นบุตรของเราและธิดาของเรา.
- ๑๕ และเราไม่เคยแสดงตนแก่มนุษย์ผู้ซึ่งเราสร้าง, เพราะมนุษย์ไม่เคยเชื่อในเราดังที่เจ้าเชื่อ. เจ้าเห็นไหมว่าเราสร้างเจ้าตามรูปลักษณะของเราเอง? แท้จริงแล้ว, แม้มนุษย์ทั้งปวงถูกสร้างมาตั้งแต่ต้นตามรูปลักษณะของเราเอง.
- ๑๖ ดุเถิด, ร่างนี้, ซึ่งเจ้าเห็นอยู่เดี๋ยวนี้, เป็นร่างวิญญาณของเรา; และเราสร้างมนุษย์ตามร่างวิญญาณของเรา; และแม้ดังที่เราปรากฏแก่เจ้าอย่างไรในวิญญาณ เราจะไม่ปรากฏแก่ผู้คนของเราอย่างนั้นในเนื้อหนัง.
- ๑๗ และบัดนี้, ดังที่ข้าพเจ้า, โมโรไน, กล่าวแล้วว่า ข้าพเจ้าทำบันทึกเรื่องราวอันครบถ้วนของสิ่งเหล่านี้ที่มีเขียนไว้ไม่ได้, ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพอใจแล้วที่จะกล่าวว่าพระเยซูทรงแสดงองค์แก่ชายผู้นี้ในวิญญาณ, แม้ตามลักษณะและในความเหมือนของร่างเดียวกันนั้นดังที่พระองค์ทรงแสดงองค์แก่ชาวนิไฟ.
- ๑๘ และพระองค์ทรงปฏิบัติต่อท่านแมื่อดังที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อชาวนิไฟ; และทั้งหมดนี้, ก็เพื่อชายผู้นี้จะรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้า, เพราะงานสำคัญยิ่งหลายประการซึ่งพระเจ้าทรงแสดงแก่ท่าน.
- ๑๙ และเพราะความรู้ของชายผู้นี้จึงกั้นท่านไม่ให้เห็นภายในม่านไม่ได้; และท่านเห็นนิ้วพระหัตถ์ของพระเยซู, ซึ่ง, เมื่อท่านเห็น, ท่านล้มลงด้วยความกลัว; เพราะท่านรู้ว่าเป็นนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า; และท่านไม่มีศรัทธาต่อไป, เพราะท่านรู้แล้ว, โดยไม่สงสัยเลย.

And he answered: Yea, Lord, I know that thou speakest the truth, for thou art a God of truth, and canst not lie.

And when he had said these words, behold, the Lord showed himself unto him, and said: Because thou knowest these things ye are redeemed from the fall; therefore ye are brought back into my presence; therefore I show myself unto you.

Behold, I am he who was prepared from the foundation of the world to redeem my people. Behold, I am Jesus Christ. I am the Father and the Son. In me shall all mankind have life, and that eternally, even they who shall believe on my name; and they shall become my sons and my daughters.

And never have I showed myself unto man whom I have created, for never has man believed in me as thou hast. Seest thou that ye are created after mine own image? Yea, even all men were created in the beginning after mine own image.

Behold, this body, which ye now behold, is the body of my spirit; and man have I created after the body of my spirit; and even as I appear unto thee to be in the spirit will I appear unto my people in the flesh.

And now, as I, Moroni, said I could not make a full account of these things which are written, therefore it sufficeth me to say that Jesus showed himself unto this man in the spirit, even after the manner and in the likeness of the same body even as he showed himself unto the Nephites.

And he ministered unto him even as he ministered unto the Nephites; and all this, that this man might know that he was God, because of the many great works which the Lord had showed unto him.

And because of the knowledge of this man he could not be kept from beholding within the veil; and he saw the finger of Jesus, which, when he saw, he fell with fear; for he knew that it was the finger of the Lord; and he had faith no longer, for he knew, nothing doubting.

๒๐ ดังนั้น, โดยมีความรู้อันสมบูรณ์นี้เกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้า, จึงกั้นท่านจากภายในม่านไม่ได้; ฉะนั้นท่านจึงเห็นพระเยซู; และพระองค์ทรงปฏิบัติต่อท่าน.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าตรัสกับพี่ชายของเจเร็ดว่า: ดูเถิด, เจ้าจงอย่าให้สิ่งเหล่านี้ซึ่งเจ้าเห็นและได้ยินออกไปสู่โลก, จนกว่าจะถึงเวลาที่เราจะสรรเสริญนามของเราในเนื้อหนัง; ดังนั้น, เจ้าจงเก็บเรื่องเหล่านี้ซึ่งเจ้าเห็นและได้ยิน, และไม่แสดงมันแก่ผู้ใด.

๒๒ และดูเถิด, เมื่อเจ้าจะมาหาเรา, เจ้าจงเขียนและผนึกมันไว้, เพื่อจะไม่มีใครแปลความหมายของมันได้; เพราะเจ้าจะเขียนเป็นภาษาที่อ่านไม่ได้.

๒๓ และดูเถิด, ศิลาสองก้อนนี้เราจะให้แก่เจ้า, และเจ้าจะผนึกมันไว้กับเรื่องที่เจ้าจะเขียนด้วย.

๒๔ เพราะดูเถิด, ภาษาที่เจ้าจะเขียนเราทำให้สับสนแล้ว; ดังนั้นเราจะกระทำในเวลาอันเหมาะสมของเราให้ศิลาเหล่านี้ขยายเรื่องซึ่งเจ้าจะเขียนออกสู่สายตาของมนุษย์.

๒๕ และเมื่อพระเจ้าตรัสถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, พระองค์ทรงแสดงให้พี่ชายของเจเร็ดเห็นผู้อยู่อาศัยทั้งหมดของแผ่นดินโลกที่ดำรงอยู่มาก่อน, และทั้งหมดที่จะดำรงอยู่ด้วย; และพระองค์ไม่ทรงปิดบังคนเหล่านั้นจากสายตาของท่าน, แม้ถึงสุดแดนแผ่นดินโลก.

๒๖ เพราะพระองค์ได้ตรัสกับท่านในกาลก่อน, ว่าหากท่านเชื่อในพระองค์ว่าพระองค์ทรงแสดงทุกสิ่งแก่ท่านได้—พระองค์จะทรงแสดงแก่ท่าน; ฉะนั้นพระเจ้าทรงปิดบังสิ่งใดจากท่านไม่ได้, เพราะท่านรู้ว่าพระเจ้าทรงแสดงทุกสิ่งแก่ท่านได้.

๒๗ และพระเจ้าตรัสกับท่านว่า: จงเขียนเรื่องเหล่านี้และผนึกมันไว้; และเราจะแสดงมันในเวลาอันเหมาะสมของเราแก่ลูกหลานมนุษย์.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเจ้าทรงบัญชาท่านว่าท่านจะต้องผนึกศิลาสองก้อนที่ท่านได้รับไว้, และไม่แสดงมัน, จนกว่าพระเจ้าจะทรงแสดงมันแก่ลูกหลานมนุษย์.

Wherefore, having this perfect knowledge of God, he could not be kept from within the veil; therefore he saw Jesus; and he did minister unto him.

And it came to pass that the Lord said unto the brother of Jared: Behold, thou shalt not suffer these things which ye have seen and heard to go forth unto the world, until the time cometh that I shall glorify my name in the flesh; wherefore, ye shall treasure up the things which ye have seen and heard, and show it to no man.

And behold, when ye shall come unto me, ye shall write them and shall seal them up, that no one can interpret them; for ye shall write them in a language that they cannot be read.

And behold, these two stones will I give unto thee, and ye shall seal them up also with the things which ye shall write.

For behold, the language which ye shall write I have confounded; wherefore I will cause in my own due time that these stones shall magnify to the eyes of men these things which ye shall write.

And when the Lord had said these words, he showed unto the brother of Jared all the inhabitants of the earth which had been, and also all that would be; and he withheld them not from his sight, even unto the ends of the earth.

For he had said unto him in times before, that if he would believe in him that he could show unto him all things—it should be shown unto him; therefore the Lord could not withhold anything from him, for he knew that the Lord could show him all things.

And the Lord said unto him: Write these things and seal them up; and I will show them in mine own due time unto the children of men.

And it came to pass that the Lord commanded him that he should seal up the two stones which he had received, and show them not, until the Lord should show them unto the children of men.

อีเธอร์ ๔

- ๑ และพระเจ้าทรงบัญชาพี่ชายของเจเร็ดให้ลงไปจากภูเขาจากที่ประทับของพระเจ้า, และเขียนเรื่องที่ท่านเห็น; และเรื่องเหล่านั้นทรงห้ามไม่ให้ออกมาถึงลูกหลานมนุษย์จนกว่าหลังจากพระองค์จะถูกยกขึ้นบนกางเขน; และด้วยเหตุนี้ภักษัตริย์โมไซยาห์จึงเก็บเรื่องราวที่เขียนไว้, เพื่อจะไม่ออกมาสู่โลกจนกว่าหลังจากพระคริสต์จะทรงแสดงองค์แก่ผู้คนของพระองค์.
- ๒ และหลังจากพระคริสต์ทรงแสดงองค์โดยแท้จริงแก่ผู้คนของพระองค์แล้วพระองค์ทรงบัญชาว่าเรื่องเหล่านั้นจะเป็นที่ประจักษ์.
- ๓ และบัดนี้, หลังจากนั้น, พวกเขาทั้งหมดเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อ; และไม่มีใครเลยนอกจากชาวเลมัน, และพวกเขาปฏิเสธพระกิตติคุณของพระคริสต์; ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้รับพระบัญชาให้ซ่อนมันไว้ในดินอีก.
- ๔ ดูเถิด, ข้าพเจ้าเขียนเรื่องซึ่งพี่ชายของเจเร็ดเห็นนั้นเองบนแผ่นจารึกเหล่านี้; และไม่เคยมีเรื่องใดเป็นที่ประจักษ์ยิ่งใหญ่เกินกว่าเรื่องซึ่งเป็นที่ประจักษ์แก่พี่ชายของเจเร็ด.
- ๕ ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงบัญชาข้าพเจ้าให้เขียนเรื่องไว้; และข้าพเจ้าเขียนไว้. และพระองค์ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าผนึกมันไว้; และพระองค์ทรงบัญชาให้ข้าพเจ้าผนึกคำแปลความหมายของมันไว้ด้วย; ดังนั้นข้าพเจ้าจึงผนึกเครื่องแปลไว้, ตามพระบัญชาของพระเจ้า.
- ๖ เพราะพระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้า : มันจะไม่ออกไปสู่คนต่างชาติจนถึงวันที่พวกเขาจะกลับใจจากความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา, และกลับสะอาดต่อพระพักตร์พระเจ้า.
- ๗ และในวันนั้นที่พวกเขาจะใช้ศรัทธาในเรา, พระเจ้าตรัส, แม้ดังที่พี่ชายของเจเร็ดทำ, เพื่อพวกเขาจะได้รับ การชำระให้บริสุทธิ์ในเรา, เมื่อนั้นเราจะแสดงสิ่งที่พี่ชายของเจเร็ดเห็นให้ประจักษ์แก่พวกเขา, แม้จนการคลี่คลายเปิดเผยทั้งหมดของเราแก่พวกเขา, พระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระเจ้าเป็นเจ้า, พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก, และสรรพสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้นตรัส.

Ether 4

And the Lord commanded the brother of Jared to go down out of the mount from the presence of the Lord, and write the things which he had seen; and they were forbidden to come unto the children of men until after that he should be lifted up upon the cross; and for this cause did king Mosiah keep them, that they should not come unto the world until after Christ should show himself unto his people.

And after Christ truly had showed himself unto his people he commanded that they should be made manifest.

And now, after that, they have all dwindled in unbelief; and there is none save it be the Lamanites, and they have rejected the gospel of Christ; therefore I am commanded that I should hide them up again in the earth.

Behold, I have written upon these plates the very things which the brother of Jared saw; and there never were greater things made manifest than those which were made manifest unto the brother of Jared.

Wherefore the Lord hath commanded me to write them; and I have written them. And he commanded me that I should seal them up; and he also hath commanded that I should seal up the interpretation thereof; wherefore I have sealed up the interpreters, according to the commandment of the Lord.

For the Lord said unto me: They shall not go forth unto the Gentiles until the day that they shall repent of their iniquity, and become clean before the Lord.

And in that day that they shall exercise faith in me, saith the Lord, even as the brother of Jared did, that they may become sanctified in me, then will I manifest unto them the things which the brother of Jared saw, even to the unfolding unto them all my revelations, saith Jesus Christ, the Son of God, the Father of the heavens and of the earth, and all things that in them are.

๘ และคนที่จะต่อต้านพระวจนะของพระเจ้า, ขอให้เขาถูกสาปแช่ง; และคนที่จะปฏิเสธสิ่งเหล่านี้, ก็ขอให้เขาถูกสาปแช่ง; เพราะเราจะไม่แสดงสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่านี้แก่คนเหล่านั้น, พระเยซูคริสต์ตรัส; เพราะเราคือคนที่พูด.

๙ และด้วยบัญชาของเราฟ้าสวรรค์เปิดและปิด; และด้วยคำของเราแผ่นดินโลกจะสั่นสะเทือน; และด้วยบัญชาของเราผู้อยู่อาศัยในนั้นจะสิ้นไป, แม้เช่นนั้นด้วยไฟ.

๑๐ และคนที่หาเชื่อถ้อยคำของเราไม่ ย่อมไม่เชื่อสานุศิษย์ของเรา; และหากเป็นไปได้เราไม่ได้พูด, เจ้าจงตัดสินเถิด; เพราะเจ้าจะรู้ว่าเรานั้นเองที่พูด, ในวันสุดท้าย.

๑๑ แต่คนที่เชื่อสิ่งเหล่านี้ซึ่งเราพูด, เราจะไปเยือนเขาด้วยการแสดงให้ประจักษ์ของพระวิญญาณของเรา, และเขาจะรู้และเป็นพยาน. เพราะเนื่องจากพระวิญญาณของเราเขาจะรู้ว่าสิ่งเหล่านี้จริง; เพราะมันชักจูงมนุษย์ให้ทำดี.

๑๒ และสิ่งใดก็ตามที่ชักจูงมนุษย์ให้ทำดีมาจากเรา; เพราะความดีไม่ได้มาจากผู้ใดนอกจากเรา. เราคือผู้เดียวกันนั้นที่นำมนุษย์ไปสู่ความดีทั้งมวล; คนที่ไม่เชื่อถ้อยคำของเราจะไม่เชื่อเรา—ว่าเราดำรงอยู่; และคนที่ไม่เชื่อเราจะไม่เชื่อพระบิดาผู้ทรงส่งเรามา. เพราะดูเถิด, เราคือพระบิดา, เราคือแสงสว่าง, และชีวิต, และความจริงของโลก.

๑๓ จงมาหาเรา, โอเจ้าคนต่างชาติ, และเราจะแสดงสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่านี้แก่เจ้า, ความรู้ที่ซ่อนไว้เพราะความไม่เชื่อ.

๑๔ จงมาหาเรา, โอเจ้าเชื้อสายแห่งอิสราเอล, และมันจะเป็นที่ประจักษ์แก่เจ้าว่าพระบิดาทรงเตรียมสิ่งสำคัญยิ่งเพียงใดไว้ให้เจ้า, นับแต่การวางรากฐานของโลก; และมันไม่มาถึงเจ้า, เพราะความไม่เชื่อ.

And he that will contend against the word of the Lord, let him be accursed; and he that shall deny these things, let him be accursed; for unto them will I show no greater things, saith Jesus Christ; for I am he who speaketh.

And at my command the heavens are opened and are shut; and at my word the earth shall shake; and at my command the inhabitants thereof shall pass away, even so as by fire.

And he that believeth not my words believeth not my disciples; and if it so be that I do not speak, judge ye; for ye shall know that it is I that speaketh, at the last day.

But he that believeth these things which I have spoken, him will I visit with the manifestations of my Spirit, and he shall know and bear record. For because of my Spirit he shall know that these things are true; for it persuadeth men to do good.

And whatsoever thing persuadeth men to do good is of me; for good cometh of none save it be of me. I am the same that leadeth men to all good; he that will not believe my words will not believe me—that I am; and he that will not believe me will not believe the Father who sent me. For behold, I am the Father, I am the light, and the life, and the truth of the world.

Come unto me, O ye Gentiles, and I will show unto you the greater things, the knowledge which is hid up because of unbelief.

Come unto me, O ye house of Israel, and it shall be made manifest unto you how great things the Father hath laid up for you, from the foundation of the world; and it hath not come unto you, because of unbelief.

๑๕ ดูเถิด, เมื่อเจ้าจะฉีกม่านความไม่เชื่อนั้นซึ่งทำให้เจ้าคงอยู่ในสภาพอันน่าพรั่นพรึงของความชั่วร้าย, และความแข็งกระด้างของใจ, และความมืดบอดของจิตใจ, เมื่อนั้นสิ่งสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์ซึ่งซ่อนให้พ้นเจ้านับจากการวางรากฐานของโลก—แท้จริงแล้ว, เมื่อเจ้าจะเรียกหาพระบิดาในนามของเรา, ด้วยใจที่ซอกซำและวิญญูณที่สำนึกผิด, เมื่อนั้นเจ้าจะรู้ว่าพระบิดาทรงระลึกถึงพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงทำกับบรรพบุรุษเจ้า, โอเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๑๖ และเมื่อนั้นการเปิดเผยของเราซึ่งเราให้ยอห์น ผู้รับใช้ของเราเขียนไว้จะคลี่ออกสู่สายตาของผู้คนทั้งปวง. จงจำไว้, เมื่อเจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้, เจ้าจะรู้ว่าเวลาอยู่แค่เอื้อมที่การเปิดเผยดังกล่าวพระองค์จะทรงทำให้ประจักษ์ในพระราชกิจอันแท้จริง.

๑๗ ฉะนั้น, เมื่อเจ้าจะรับบันทึกนี้เจ้าจะรู้ว่างานของพระบิดาเริ่มแล้วทั่วผืนแผ่นดิน.

๑๘ ฉะนั้น, จงกลับใจ เจ้าทั้งหลายทั่วสุดแดนแผ่นดินโลก, และมาหาเรา, และเชื่อในกิตติคุณของเรา, และรับบัพติศมาในนามของเรา; เพราะคนที่เชื่อและรับบัพติศมาจะได้รับการช่วยให้รอด; แต่คนที่ไม่เชื่อจะอัปมงคล; และเครื่องหมายจะติดตามคนที่เชื่อในนามของเรา.

๑๙ และเขาที่เราพบว่าซื่อสัตย์ต่อนามของเราในวันสุดท้ายย่อมได้รับพร, เพราะเราจะยกเขาขึ้นเพื่อพำนักอยู่ในอาณาจักรที่เตรียมไว้สำหรับเขานับจากการวางรากฐานของโลก. และดูเถิดเรานั้นเองที่พูดมันไว้. เอเมน.

Behold, when ye shall rend that veil of unbelief which doth cause you to remain in your awful state of wickedness, and hardness of heart, and blindness of mind, then shall the great and marvelous things which have been hid up from the foundation of the world from you—yea, when ye shall call upon the Father in my name, with a broken heart and a contrite spirit, then shall ye know that the Father hath remembered the covenant which he made unto your fathers, O house of Israel.

And then shall my revelations which I have caused to be written by my servant John be unfolded in the eyes of all the people. Remember, when ye see these things, ye shall know that the time is at hand that they shall be made manifest in very deed.

Therefore, when ye shall receive this record ye may know that the work of the Father has commenced upon all the face of the land.

Therefore, repent all ye ends of the earth, and come unto me, and believe in my gospel, and be baptized in my name; for he that believeth and is baptized shall be saved; but he that believeth not shall be damned; and signs shall follow them that believe in my name.

And blessed is he that is found faithful unto my name at the last day, for he shall be lifted up to dwell in the kingdom prepared for him from the foundation of the world. And behold it is I that hath spoken it. Amen.

อีเธอร์ ๕

- ๑ และบัดนี้ข้าพเจ้า, โมโรไน, เขียนถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้าได้รับพระบัญชา, ตามความจำของข้าพเจ้า; และข้าพเจ้าบอกท่านแล้วถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าผนึกไว้; ฉะนั้นอย่าแตะต้องมันเพื่อท่านจะแปล; เพราะท่านถูกห้ามจากสิ่งนั้น, เว้นแต่ในเวลาที่จะเป็นไปโดยปรีชาญาณของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ.
- ๒ และดูเถิด, ท่านจะได้รับอภิสิทธิ์เพื่อจะแสดงแผ่นจารึกแก่คนที่จะช่วยนางานนี้ออกมา;
- ๓ และจะแสดงแก่คนสามคนโดยเดชานุภาพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ; ดังนั้นพวกเขาจะรู้แน่แก่ใจว่าสิ่งเหล่านี้จริง.
- ๔ และด้วยปากของพยานสามคนจะสถาปนาสิ่งเหล่านี้; และประจักษ์พยานของคนสามคน, และงานนี้, ซึ่งในนี้จะแสดงให้เห็นถึงเดชานุภาพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ และพระวอนะของพระองค์ด้วย, อันเป็นสิ่งซึ่งพระบิดา, และพระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยาน—และทั้งหมดนี้จะอยู่เป็นประจักษ์พยานต่อโลกในวันสุดท้าย.
- ๕ และหากเป็นไปได้ว่าพวกเขากลับใจและมาเฝ้าพระบิดาในพระนามของพระเยซู, พระองค์จะทรงรับพวกเขาเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ.
- ๖ และบัดนี้, หากข้าพเจ้าไม่มีอำนาจในสิ่งเหล่านี้แล้ว, ท่านจงตัดสินใจเถิด; เพราะท่านจะรู้ว่าข้าพเจ้ามีอำนาจเมื่อท่านเห็นข้าพเจ้า, และเราจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของในวันสุดท้าย. เอเมน.

Ether 5

And now I, Moroni, have written the words which were commanded me, according to my memory; and I have told you the things which I have sealed up; therefore touch them not in order that ye may translate; for that thing is forbidden you, except by and by it shall be wisdom in God.

And behold, ye may be privileged that ye may show the plates unto those who shall assist to bring forth this work;

And unto three shall they be shown by the power of God; wherefore they shall know of a surety that these things are true.

And in the mouth of three witnesses shall these things be established; and the testimony of three, and this work, in the which shall be shown forth the power of God and also his word, of which the Father, and the Son, and the Holy Ghost bear record—and all this shall stand as a testimony against the world at the last day.

And if it so be that they repent and come unto the Father in the name of Jesus, they shall be received into the kingdom of God.

And now, if I have no authority for these things, judge ye; for ye shall know that I have authority when ye shall see me, and we shall stand before God at the last day. Amen.

อีเธอร์ ๖

- ๑ และบัดนี้ข้าพเจ้า, โมโรไน, เริ่มเขียนบันทึกของเจเร็ด และพี่ชายท่านต่อไป.
- ๒ เพราะเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากพระเจ้าทรงเตรียมก้อนหินเหล่านั้นซึ่งพี่ชายของเจเร็ดนำขึ้นไปบนภูเขาแล้ว, พี่ชายของเจเร็ดลงมาจากภูเขา, และนำก้อนหินใส่ในพาหนะทั้งหลายซึ่งเตรียมไว้, ก้อนหนึ่งที่หัวกับท้ายของพาหนะ; และดูเถิด, มันให้แสงสว่างแก่พาหนะ.
- ๓ และดังนั้นพระเจ้าทรงทำให้ก้อนหินส่องแสงในความมืด, เพื่อให้แสงสว่างแก่ชาย, หญิง, และเด็ก, เพื่อพวกเขาจะไม่ข้ามผืนน้ำอันกว้างใหญ่ในความมืด.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาเตรียมอาหารทุกอย่างแล้ว, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะยังมีชีวิตอยู่ได้บนผืนน้ำ, และอาหารสำหรับฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ของพวกเขาด้วย, และสัตว์ป่าหรือสัตว์หรือสัตว์ปีกชนิดใดก็ตามที่พวกเขาจะเอาไปด้วย—และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาทำสิ่งทั้งหมดนี้แล้วพวกเขาก็ลงไปในพาหนะหรือเรือของตน, และออกทะเลไป, โดยมอบตนไว้กับพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตน.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงให้เกิดลมแรงพัดอยู่เหนือผืนน้ำ, ไปสู่แผ่นดินที่สัญญาไว้; และดังนั้นพวกเขาจึงถูกสายลมส่งให้โยนอยู่บนยอดคลื่นแห่งท้องทะเล.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาถูกฝังอยู่ในห้วงลึกของทะเลหลายครั้ง, เพราะคลื่นภูเขาซึ่งซัดใส่พวกเขา, และพายุฝนฟ้าคะนองรุนแรงและน่าสะพรึงกลัวซึ่งเกิดเพราะความรุนแรงของลม.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาถูกฝังอยู่ในห้วงลึก ไม่มีน้ำทำอันตรายพวกเขาได้เลย, พาหนะของพวกเขาแน่นหนาเหมือนกับขาม, และมันแน่นหนาเหมือนกับเรือของโนอาห์ด้วย; ฉะนั้นเมื่อพวกเขาถูกน้ำมากมายล้อมรอบพวกเขาร้องทูลพระเจ้า, และพระองค์ทรงนำพวกเขาขึ้นมาอยู่บนผืนน้ำอีก.

Ether 6

And now I, Moroni, proceed to give the record of Jared and his brother.

For it came to pass after the Lord had prepared the stones which the brother of Jared had carried up into the mount, the brother of Jared came down out of the mount, and he did put forth the stones into the vessels which were prepared, one in each end thereof; and behold, they did give light unto the vessels.

And thus the Lord caused stones to shine in darkness, to give light unto men, women, and children, that they might not cross the great waters in darkness.

And it came to pass that when they had prepared all manner of food, that thereby they might subsist upon the water, and also food for their flocks and herds, and whatsoever beast or animal or fowl that they should carry with them—and it came to pass that when they had done all these things they got aboard of their vessels or barges, and set forth into the sea, commending themselves unto the Lord their God.

And it came to pass that the Lord God caused that there should be a furious wind blow upon the face of the waters, towards the promised land; and thus they were tossed upon the waves of the sea before the wind.

And it came to pass that they were many times buried in the depths of the sea, because of the mountain waves which broke upon them, and also the great and terrible tempests which were caused by the fierceness of the wind.

And it came to pass that when they were buried in the deep there was no water that could hurt them, their vessels being tight like unto a dish, and also they were tight like unto the ark of Noah; therefore when they were encompassed about by many waters they did cry unto the Lord, and he did bring them forth again upon the top of the waters.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลมไม่เคยหยุดพัดไป
ยังแผ่นดินที่สัญญาไว้ขณะที่พวกเขาอยู่บนผืนน้ำ;
และดังนั้นสายลมจึงส่งพวกเขาให้แล่นไปเบื้องหน้า.

๙ และพวกเขาร้องสรรเสริญพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, พี่
ชายของเจเร็ดร้องสรรเสริญพระเจ้า, และท่านน้อม
ขอบพระทัยและสรรเสริญเจ้าตลอดทั้งวัน; และ
เมื่อกลางคืนมาถึง, พวกเขาก็ไม่หยุดสรรเสริญ
พระเจ้า.

๑๐ และสายลมจึงพัดพวกเขาไปดังนี้; และไม่มีอสูร
ทะเลจะทำให้พวกเขาอับปางได้, ทั้งปลาว่าฬก็ทำให้
พวกเขาเสียหายไม่ได้; และพวกเขามีแสงสว่างอยู่
ตลอดเวลา, ไม่ว่าจะอยู่เหนือน้ำหรือใต้น้ำ.

๑๑ และสายลมจึงพัดพวกเขาไปดังนี้, สามร้อยสี่สิบสี่
วันบนผืนน้ำ.

๑๒ และพวกเขาขึ้นฝั่งแผ่นดินที่สัญญาไว้. และเมื่อ
พวกเขาอย่างต่ำลงบนฝั่งของแผ่นดินที่สัญญาไว้พวก
เขาน้อมกายลงบนผืนแผ่นดิน, และนอบน้อมถ่อมตน
ต่อพระพักตร์พระเจ้า, และหลั่งน้ำตาแห่งปีติต่อพระ
พักตร์พระเจ้า, เพราะความเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาออกไปบน
ผืนแผ่นดิน, และเริ่มทำไร่ไถนา.

๑๔ และเจเร็ดมีบุตรสี่คน; และพวกเขามีชื่อว่าเจคอม,
และกิลกาห์, และเมฮาร์, และโอไรฮาร์.

๑๕ และพี่ชายของเจเร็ดให้กำเนิดบุตรและธิดาด้วย.

๑๖ และเพื่อนของเจเร็ดและพี่ชายท่านมีจำนวน
ประมาณยี่สิบสองคน; และพวกเขาให้กำเนิดบุตร
และธิดาก่อนมาถึงแผ่นดินที่สัญญาไว้ด้วย; และ
ฉะนั้นพวกเขาเริ่มมีมากขึ้น.

๑๗ และพวกเขาได้รับการสอนให้เดินอย่างถ่อมตนต่อ
พระพักตร์พระเจ้า; และพวกเขาได้รับการสอนจาก
เบื้องบนด้วย.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเริ่มกระจาย
ออกไปตามผืนแผ่นดิน, และขยายเผ่าพันธุ์และทำไร่
ไถนา; และพวกเขาแข็งแกร่งขึ้นในแผ่นดิน.

And it came to pass that the wind did never cease
to blow towards the promised land while they were
upon the waters; and thus they were driven forth be-
fore the wind.

And they did sing praises unto the Lord; yea, the
brother of Jared did sing praises unto the Lord, and
he did thank and praise the Lord all the day long;
and when the night came, they did not cease to praise
the Lord.

And thus they were driven forth; and no monster
of the sea could break them, neither whale that could
mar them; and they did have light continually,
whether it was above the water or under the water.

And thus they were driven forth, three hundred
and forty and four days upon the water.

And they did land upon the shore of the promised
land. And when they had set their feet upon the
shores of the promised land they bowed themselves
down upon the face of the land, and did humble
themselves before the Lord, and did shed tears of joy
before the Lord, because of the multitude of his ten-
der mercies over them.

And it came to pass that they went forth upon the
face of the land, and began to till the earth.

And Jared had four sons; and they were called
Jacom, and Gilgah, and Mahah, and Orihah.

And the brother of Jared also begat sons and
daughters.

And the friends of Jared and his brother were in
number about twenty and two souls; and they also
begat sons and daughters before they came to the
promised land; and therefore they began to be many.

And they were taught to walk humbly before the
Lord; and they were also taught from on high.

And it came to pass that they began to spread upon
the face of the land, and to multiply and to till the
earth; and they did wax strong in the land.

๑๙ และพี่ชายของเจเร็ดเริ่มชรา, และเห็นว่าในไม่ช้าจะต้องลงไปสู่หลุมศพ; ดังนั้นท่านจึงกล่าวแก่เจเร็ดว่า : ให้เรารวบรวมผู้คนของเราเพื่อเราจะนับจำนวนพวกเขา, เพื่อเราจะรู้จากพวกเขาว่าพวกเขาจะปรารถนาสิ่งใดจากเราก่อนเราลงไปสู่หลุมศพของเรา.

๒๐ และผู้คนมารวมกันตามนั้น. บัดนี้จำนวนบุตรและธิดาของพี่ชายของเจเร็ดมีอยู่ยี่สิบสองคน; และจำนวนบุตรและธิดาของเจเร็ดมีอยู่ยี่สิบสองคน, โดยที่เขาไม่มีบุตรสืบคน.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านนับจำนวนผู้คนของพวกท่าน; และหลังจากนับจำนวนพวกเขาแล้ว, พวกท่านแสดงความปรารถนาต่อพวกเขาถึงสิ่งที่ต้องการให้คนเหล่านั้นทำก่อนที่พวกท่านจะลงไปสู่หลุมศพของพวกท่าน.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนปรารถนาต่อพวกท่านว่าพวกท่านควรเจิมบุตรคนหนึ่งของพวกเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองผู้คน.

๒๓ และบัดนี้ดูเถิด, นี่เป็นที่โศกเศร้าสำหรับพวกท่าน. และพี่ชายของเจเร็ดกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า : สิ่งนี้จะนำไปสู่การเป็นเชลยโดยแน่แท้.

๒๔ แต่เจเร็ดกล่าวแก่พี่ชายของท่านว่า : จงปล่อยให้พวกเขามีกษัตริย์เถิด. และฉะนั้นเขาจึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า : ท่านจงเลือกกษัตริย์จากบรรดาบุตรของเรา, แม้คนที่ท่านต้องการ.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเลือกแม่บุตรคนแรกของพี่ชายของเจเร็ด; และชื่อของเขาคือเพแกก. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาปฏิเสธและไม่ยอมเป็นกษัตริย์ของพวกเขา. และผู้คนอยากให้บิดาบีบคั้นเขา, แต่บิดาของเขาไม่ยอม; และท่านสั่งคนเหล่านั้นว่าพวกเขาไม่ควรบีบคั้นใครให้เป็นกษัตริย์ของตน.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเลือกน้องชายทั้งหมดของเพแกก, และคนเหล่านั้นก็ไม่ยอม.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือทั้งพวกบุตรของเจเร็ดก็ไม่ยอม, แม้ทุกคนนอกจากคนเดียว; และโอริฮาห์ได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนือผู้คน.

๒๘ และเขาเริ่มปกครอง, และผู้คนเริ่มรุ่งเรือง; และพวกเขากลับร่ำรวยยิ่ง.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเจเร็ดตาย, และพี่ชายท่านด้วย.

And the brother of Jared began to be old, and saw that he must soon go down to the grave; wherefore he said unto Jared: Let us gather together our people that we may number them, that we may know of them what they will desire of us before we go down to our graves.

And accordingly the people were gathered together. Now the number of the sons and the daughters of the brother of Jared were twenty and two souls; and the number of sons and daughters of Jared were twelve, he having four sons.

And it came to pass that they did number their people; and after that they had numbered them, they did desire of them the things which they would that they should do before they went down to their graves.

And it came to pass that the people desired of them that they should anoint one of their sons to be a king over them.

And now behold, this was grievous unto them. And the brother of Jared said unto them: Surely this thing leadeth into captivity.

But Jared said unto his brother: Suffer them that they may have a king. And therefore he said unto them: Choose ye out from among our sons a king, even whom ye will.

And it came to pass that they chose even the first-born of the brother of Jared; and his name was Pagag. And it came to pass that he refused and would not be their king. And the people would that his father should constrain him, but his father would not; and he commanded them that they should constrain no man to be their king.

And it came to pass that they chose all the brothers of Pagag, and they would not.

And it came to pass that neither would the sons of Jared, even all save it were one; and Orihah was anointed to be king over the people.

And he began to reign, and the people began to prosper; and they became exceedingly rich.

And it came to pass that Jared died, and his brother also.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโอไรฮาห์เดินอย่าง
ถ่อมตนต่อพระพักตร์พระเจ้า, และจดจำว่าพระเจ้า
ทรงกระทำให้ยิ่งใหญ่เพียงใดสำหรับบิดาของเขา, และ
สอนผู้คนของเขาด้วยว่าพระเจ้าทรงกระทำให้ยิ่งใหญ่
เพียงใดสำหรับบรรพบุรุษพวกเขา.

And it came to pass that Orihah did walk humbly
before the Lord, and did remember how great things
the Lord had done for his father, and also taught his
people how great things the Lord had done for their
fathers.

อีเธอร์ ๗

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโอไรฮาห์ได้ดำเนินการพิพากษาในแผ่นดินด้วยความชอบธรรมตลอดวันเวลาของเขา, ซึ่งมีอยู่นานมาก.
- ๒ และเขาให้กำเนิดบุตรและธิดา; แท้จริงแล้ว, เขาให้กำเนิดสามสิบเอ็ดคน, ซึ่งในจำนวนนี้เป็นบุตรยี่สิบสามคน.
- ๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาให้กำเนิดสิบในวัยชราของเขาด้วย. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสิบปกครองแทนเขา; และสิบให้กำเนิดโคริฮอร์.
- ๔ และเมื่อโคริฮอร์อายุสามสิบสองปีเขากบฏต่อบิดาของเขา, และข้ามไปพำนักอยู่ในแผ่นดินแห่งนีฮอร์; และเขาให้กำเนิดบุตรและธิดา, และพวกเขางดงามอย่างยิ่ง; ฉะนั้นโคริฮอร์จึงดึงดูดผู้คนเป็นอันมากไปกับเขา.
- ๕ และเมื่อเขารวบรวมกำลังทัพแล้วเขาจึงขึ้นมายังแผ่นดินแห่งโมรอนซึ่งกษัตริย์พำนักอยู่, และจับเขาเป็นเชลย, ซึ่งทำให้คำกล่าวของพี่ชายของเจเร็ดเป็นจริงที่ว่าพวกเขาจะถูกนำไปสู่การเป็นเชลย.
- ๖ บัดนี้แผ่นดินแห่งโมรอน, ซึ่งกษัตริย์พำนักอยู่นั้น, อยู่ใกล้แผ่นดินซึ่งชาวนิไฟเรียกว่ารกร้าง.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสิบพำนักอยู่ในการเป็นเชลย, และผู้คนของเขาพำนักอยู่ภายใต้โคริฮอร์บุตรของตน, จนเขาชรามาก; กระนั้นก็ตามสิบยังให้กำเนิดบุตรในวัยชราของเขา, ขณะที่ยังอยู่ในความเป็นเชลย.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือซูลโกริพี่ชายของเขา; และซูลแข็งแรงขึ้น, และมีพลังกำลังตามกำลังของมนุษย์; และเขาเก่งกล้าสามารถในการพิพากษาด้วย.
- ๙ ดังนั้น, เขามายังเนินเขาเอฟราอิม, และเขาหลอมแร่จากเนินเขา, และตีดาบจากเหล็กกล้าให้แก่ผู้คนเหล่านั้นที่เขาติเตียนมา; และหลังจากให้ดาบคนเหล่านั้นเป็นอาวุธแล้วเขากลับไปเมืองนีฮอร์, และสู้รบกับโคริฮอร์พี่ชายของเขา, โดยวิธีนี้เขาจึงได้อาณาจักรและคืนให้บิดาของเขา.

Ether 7

And it came to pass that Orihah did execute judgment upon the land in righteousness all his days, whose days were exceedingly many.

And he begat sons and daughters; yea, he begat thirty and one, among whom were twenty and three sons.

And it came to pass that he also begat Kib in his old age. And it came to pass that Kib reigned in his stead; and Kib begat Corihor.

And when Corihor was thirty and two years old he rebelled against his father, and went over and dwelt in the land of Nehor; and he begat sons and daughters, and they became exceedingly fair; wherefore Corihor drew away many people after him.

And when he had gathered together an army he came up unto the land of Moron where the king dwelt, and took him captive, which brought to pass the saying of the brother of Jared that they would be brought into captivity.

Now the land of Moron, where the king dwelt, was near the land which is called Desolation by the Nephites.

And it came to pass that Kib dwelt in captivity, and his people under Corihor his son, until he became exceedingly old; nevertheless Kib begat Shule in his old age, while he was yet in captivity.

And it came to pass that Shule was angry with his brother; and Shule waxed strong, and became mighty as to the strength of a man; and he was also mighty in judgment.

Wherefore, he came to the hill Ephraim, and he did molten out of the hill, and made swords out of steel for those whom he had drawn away with him; and after he had armed them with swords he returned to the city Nehor, and gave battle unto his brother Corihor, by which means he obtained the kingdom and restored it unto his father Kib.

๑๐ และบัดนี้เพราะสิ่งที่ซูลทำไป, บิดาจึงมอบ
อาณาจักรให้เขา; ฉะนั้นเขาเริ่มปกครองแทนบิดา.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาดำเนินการ
พิพากษาด้วยความชอบธรรม; และเขาขยาย
อาณาจักรของเขาไปทั่วพื้นแผ่นดิน, เพราะผู้คนกลับมี
จำนวนมากมายิ่ง.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือซูลให้กำเนิดบุตรและ
ธิดาหลายคนด้วย.

๑๓ และโคริฮอร์กลับใจจากความชั่วหลายประการที่เขา
ได้ทำไป; ดังนั้นซูลจึงให้อำนาจแก่เขาในอาณาจักร
ของเขา.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโคริฮอร์มีบุตรและ
ธิดาหลายคน. และในบรรดาบุตรของโคริฮอร์มีคนหนึ่งชื่อโนอาห์.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโนอาห์กบฏต่อซูล,
กษัตริย์, และโคริฮอร์บิดาของตนด้วย, และดึงเอาโคฮ
อร์น้องชายของเขา, และพี่น้องชายของตนทั้งหมด
และผู้คนเป็นอันมากไปด้วย.

๑๖ และเขาสู้รบกับซูล, กษัตริย์, ซึ่งในการนี้เขาได้รับ
แผ่นดินแห่งมรดกแรกของพวกเขา; และเขากลาย
เป็นกษัตริย์ปกครองแผ่นดินส่วนนั้น.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาสู้รบกับซูล,
กษัตริย์; และเขาจับซูล, กษัตริย์, และนำไปเป็นเชลย
ในโมรอน.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่กำลังจะฆ่าเขา,
บรรดาบุตรของซูลลอบเข้าไปในบ้านของโนอาห์ใน
ตอนกลางคืนและสังหารเขา, และพังประตูเรือนจำ
และนำบิดาของพวกเขาออกมา, และนำเขาไว้บน
บัลลังก์ของเขาในอาณาจักรของเขาเอง.

๑๙ ดังนั้น, บุตรของโนอาห์สร้างอาณาจักรของเขาขึ้น
แทน; กระนั้นก็ตามคนเหล่านี้ยังไม่ได้อำนาจอย่างใด
เหนือกว่าซูล กษัตริย์อีกต่อไป, และผู้คนที่อยู่ภายใต้
การปกครองของซูล กษัตริย์รุ่งเรืองอย่างยิ่งและทวี
ความยิ่งใหญ่.

๒๐ และประเทศถูกแบ่ง; และมีสองอาณาจักร, คือ
อาณาจักรแห่งซูล, และอาณาจักรแห่งโคฮอร์, บุตร
ของโนอาห์.

๒๑ และโคฮอร์, บุตรของโนอาห์, ให้ผู้คนของเขามาสู้รบ
กับซูล, ซึ่งในการนี้ซูลได้ชัยชนะพวกเขาและสังหารโค
ฮอร์.

And now because of the thing which Shule had
done, his father bestowed upon him the kingdom;
therefore he began to reign in the stead of his father.

And it came to pass that he did execute judgment
in righteousness; and he did spread his kingdom
upon all the face of the land, for the people had be-
come exceedingly numerous.

And it came to pass that Shule also begat many
sons and daughters.

And Corihor repented of the many evils which he
had done; wherefore Shule gave him power in his
kingdom.

And it came to pass that Corihor had many sons
and daughters. And among the sons of Corihor there
was one whose name was Noah.

And it came to pass that Noah rebelled against
Shule, the king, and also his father Corihor, and
drew away Cohor his brother, and also all his
brethren and many of the people.

And he gave battle unto Shule, the king, in which
he did obtain the land of their first inheritance; and
he became a king over that part of the land.

And it came to pass that he gave battle again unto
Shule, the king; and he took Shule, the king, and
carried him away captive into Moron.

And it came to pass as he was about to put him to
death, the sons of Shule crept into the house of Noah
by night and slew him, and broke down the door of
the prison and brought out their father, and placed
him upon his throne in his own kingdom.

Wherefore, the son of Noah did build up his king-
dom in his stead; nevertheless they did not gain
power any more over Shule the king, and the people
who were under the reign of Shule the king did pros-
per exceedingly and wax great.

And the country was divided; and there were two
kingdoms, the kingdom of Shule, and the kingdom
of Cohor, the son of Noah.

And Cohor, the son of Noah, caused that his peo-
ple should give battle unto Shule, in which Shule did
beat them and did slay Cohor.

๒๒ และบัดนี้โคฮอร์มีบุตรผู้หนึ่งซึ่งมีชื่อว่านิมโรด; และนิมโรดยกอาณาจักรของโคฮอร์ให้ชูล, และเขาได้เป็นที่พอใจในสายตาของชูล; ฉะนั้นชูลให้การเกื้อกูลอย่างใหญ่หลวงแก่เขา, และเขาทำตามที่เขาปรารถนาในอาณาจักรของชูล.

๒๓ และในการปกครองของชูลมีศาสตพยากรณ์, ที่พระเจ้าทรงส่งมาในบรรดาผู้คนด้วย, โดยพยากรณ์ว่าความชั่วร้ายและการนับถือรูปเคารพของผู้คนกำลังนำการสาปแช่งมาบนแผ่นดิน, และพวกเขาจะถูกทำลายหากพวกเขาไม่กลับใจ.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนสบประมาทศาสตพยากรณ์, และล้อเลียนพวกเขา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์ชูลดำเนินการพิพากษาลงโทษคนทั้งหมดที่สบประมาทศาสตพยากรณ์.

๒๕ และเขาออกกฎไปทั่วทั้งแผ่นดิน, ซึ่งให้อำนาจแก่ศาสตพยากรณ์เพื่อพวกเขาจะไปที่ไหนก็ได้ตามที่พวกเขาต้องการ; และโดยเหตุนี้จึงนำผู้คนมาสู่การกลับใจ.

๒๖ และเพราะผู้คนกลับใจจากความชั่วช้าสามานย์และการนับถือรูปเคารพของพวกเขาพระเจ้าทรงละเว้นพวกเขา, และพวกเขาเริ่มรุ่งเรืองอีกในแผ่นดิน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชูลให้กำเนิดบุตรและธิดาในวัยชราของเขา.

๒๗ และไม่มีสงครามอีกในวันเวลาของชูล; และเขาจดจำสิ่งยิ่งใหญ่ต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อบรรพบุรุษของเขาในการนำพวกเขาข้ามห้วงลึกอันใหญ่หลวงมายังแผ่นดินที่สัญญาไว้; ดังนั้นเขาดำเนินการพิพากษาด้วยความชอบธรรมตลอดวันเวลาของเขา.

And now Cohor had a son who was called Nimrod; and Nimrod gave up the kingdom of Cohor unto Shule, and he did gain favor in the eyes of Shule; wherefore Shule did bestow great favors upon him, and he did do in the kingdom of Shule according to his desires.

And also in the reign of Shule there came prophets among the people, who were sent from the Lord, prophesying that the wickedness and idolatry of the people was bringing a curse upon the land, and they should be destroyed if they did not repent.

And it came to pass that the people did revile against the prophets, and did mock them. And it came to pass that king Shule did execute judgment against all those who did revile against the prophets.

And he did execute a law throughout all the land, which gave power unto the prophets that they should go whithersoever they would; and by this cause the people were brought unto repentance.

And because the people did repent of their iniquities and idolatries the Lord did spare them, and they began to prosper again in the land. And it came to pass that Shule begat sons and daughters in his old age.

And there were no more wars in the days of Shule; and he remembered the great things that the Lord had done for his fathers in bringing them across the great deep into the promised land; wherefore he did execute judgment in righteousness all his days.

อีเธอร์ ๘

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาให้กำเนิดโอเมอร์, และโอเมอร์ปกครองแทนเขา. และโอเมอร์ให้กำเนิดเอเร็ด; และเอเร็ดให้กำเนิดบุตรและธิดา.
- ๒ และเอเร็ดกบฏต่อบิดาของเขา, และมาพำนักอยู่ในแผ่นดินแห่งเฮธ. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาหว่านล้อมผู้คนเป็นอันมาก, เพราะคารมเจ้าเล่ห์ของเขา, จนเขาได้อาณาจักรกึ่งหนึ่ง.
- ๓ และเมื่อเขาได้อาณาจักรกึ่งหนึ่งเขาสู้รบกับบิดาตน, และเขานำบิดาตนไปสู่การเป็นเชลย, และทำให้เขาตกอยู่ในการเป็นเชลย;
- ๔ และบัดนี้, ในวันเวลาแห่งการปกครองของโอเมอร์เขาอยู่ในการเป็นเชลยครึ่งหนึ่งของวันเวลาของเขา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาให้กำเนิดบุตรและธิดา, ซึ่งในบรรดาคนเหล่านั้นมีเอสรอมและโคริแอนทะเมอร์;
- ๕ และพวกเขาโกรธอย่างยิ่งเพราะการกระทำของเอเร็ดพี่ชายของพวกเขา, ถึงขนาดที่พวกเขารวบรวมกองทัพและมาสู้รบกับเอเร็ด. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนทั้งสองสู้รบกับเขาในเวลากลางคืน.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาได้สังหารกองทัพของเอเร็ดแล้วพวกเขากำลังจะสังหารเขาด้วย; และเขาวิงวอนคนทั้งสองไม่ให้สังหารเขา, และเขาจะยกอาณาจักรคืนให้บิดาของตน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือทั้งสองไว้ชีวิตเขา.
- ๗ และบัดนี้เอเร็ดกลับโทมนัสยิ่งเพราะการสูญเสียอาณาจักร, เพราะเขาใฝ่ใจอยู่กับอาณาจักรและการสรรเสริญของโลก.
- ๘ บัดนี้ธิดาของเอเร็ดโดยที่หลักแหลมยิ่ง, และโดยเห็นโทมนัสของบิดา, นางจึงคิดวางแผนซึ่งโดยการนั้นนางจะนำอาณาจักรคืนให้บิดาของนาง.

Ether 8

And it came to pass that he begat Omer, and Omer reigned in his stead. And Omer begat Jared; and Jared begat sons and daughters.

And Jared rebelled against his father, and came and dwelt in the land of Heth. And it came to pass that he did flatter many people, because of his cunning words, until he had gained the half of the kingdom.

And when he had gained the half of the kingdom he gave battle unto his father, and he did carry away his father into captivity, and did make him serve in captivity;

And now, in the days of the reign of Omer he was in captivity the half of his days. And it came to pass that he begat sons and daughters, among whom were Esrom and Coriantumr;

And they were exceedingly angry because of the doings of Jared their brother, insomuch that they did raise an army and gave battle unto Jared. And it came to pass that they did give battle unto him by night.

And it came to pass that when they had slain the army of Jared they were about to slay him also; and he pled with them that they would not slay him, and he would give up the kingdom unto his father. And it came to pass that they did grant unto him his life.

And now Jared became exceedingly sorrowful because of the loss of the kingdom, for he had set his heart upon the kingdom and upon the glory of the world.

Now the daughter of Jared being exceedingly expert, and seeing the sorrows of her father, thought to devise a plan whereby she could redeem the kingdom unto her father.

๙ บัดนี้ธิดาของเจเร็ดงดงามยิ่งนัก. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนางพูดกับบิดา, และกล่าวแก่เขาว่า : อะไรเล่าทำให้พ่อของลูกมีโศกเศร้าเพียงนี้ ? พ่อมิได้อ่านบันทึกซึ่งบรรพบุรุษของเรานำข้ามห้วงลึกอันใหญ่หลวงมาหรือ ? ดูเถิด, มีเรื่องราวเกี่ยวกับคนสมัยโบราณมิใช่หรือ, ว่าโดยแผนลับของพวกเขา พวกเขาจึงได้อาณาจักรและความรุ่งโรจน์อันใหญ่หลวง ?

๑๐ และบัดนี้, ฉะนั้น, ขอให้พ่อของลูกเรียกเอคิช, บุตรของคิมนอร์มา; และดูเถิด, ลูกเป็นคนงดงาม, และลูกจะร่ายรำต่อหน้าเขา, และลูกจะทำให้เขาพอใจ, เพื่อให้เขาปรารถนาลูกเป็นภรรยา; ดังนั้นหากเขาปรารถนาจากพ่อว่าให้พ่อยกลูกให้เป็นภรรยาของเขา, เมื่อนั้นพ่อจงกล่าวว่า : เราจะยกนางให้ท่านหากท่านจะนำศีรษะบิดาของเรา, ผู้เป็นกษัตริย์มาให้.

๑๑ และบัดนี้โอเมอร์เป็นเพื่อนกับเอคิช; ดังนั้น, เมื่อเจเร็ดเรียกเอคิชมา, ธิดาของเจเร็ดก็ร่ายรำต่อหน้าเขาจนนางทำให้เขาพึงใจ, ถึงขนาดที่ปรารถนานางเป็นภรรยา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขากล่าวแก่เจเร็ดว่า : ให้นางเป็นภรรยาข้าพเจ้าเถิด.

๑๒ และเจเร็ดกล่าวแก่เขาว่า : ข้าพเจ้าจะยกนางให้ท่าน, หากท่านจะนำศีรษะบิดาของข้าพเจ้า, ผู้เป็นกษัตริย์มาให้ข้าพเจ้า.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเอคิชรวมญาติพี่น้องทั้งหมดของเขามาในบ้านของเจเร็ด, และกล่าวแก่พวกเขาว่า : ท่านจะสาบานกับข้าพเจ้าไหมว่าท่านจะซื่อสัตย์ต่อข้าพเจ้าในสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาจากท่าน ?

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนทั้งหมดสาบานกับเขา, ต่อพระผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์, และต่อฟ้าสวรรค์ด้วย, และต่อแผ่นดินโลกด้วย, และด้วยศีรษะพวกเขา, ว่าผู้ใดที่ผันแปรไปจากความช่วยเหลือที่เอคิชปรารถนาจะสูญเสียศีรษะตน; และผู้ใดที่แพร่งพรายสิ่งใดก็ตามที่เอคิชให้เป็นที่รู้แก่พวกเขา, ผู้นั้นจะสูญเสียชีวิตตน.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเห็นด้วยกับเอคิชดังนี้. และเอคิชให้พวกเขากล่าวคำปฏิญาณซึ่งคนในสมัยโบราณผู้แสวงหาอำนาจเช่นกันให้ไว้, ซึ่งสืบทอดกันมาแม้จากคายน, ผู้เป็นฆาตกรนับแต่เริ่มต้น.

Now the daughter of Jared was exceedingly fair. And it came to pass that she did talk with her father, and said unto him: Whereby hath my father so much sorrow? Hath he not read the record which our fathers brought across the great deep? Behold, is there not an account concerning them of old, that they by their secret plans did obtain kingdoms and great glory?

And now, therefore, let my father send for Akish, the son of Kimnor; and behold, I am fair, and I will dance before him, and I will please him, that he will desire me to wife; wherefore if he shall desire of thee that ye shall give unto him me to wife, then shall ye say: I will give her if ye will bring unto me the head of my father, the king.

And now Omer was a friend to Akish; wherefore, when Jared had sent for Akish, the daughter of Jared danced before him that she pleased him, insomuch that he desired her to wife. And it came to pass that he said unto Jared: Give her unto me to wife.

And Jared said unto him: I will give her unto you, if ye will bring unto me the head of my father, the king.

And it came to pass that Akish gathered in unto the house of Jared all his kinsfolk, and said unto them: Will ye swear unto me that ye will be faithful unto me in the thing which I shall desire of you?

And it came to pass that they all swore unto him, by the God of heaven, and also by the heavens, and also by the earth, and by their heads, that whoso should vary from the assistance which Akish desired should lose his head; and whoso should divulge whatsoever thing Akish made known unto them, the same should lose his life.

And it came to pass that thus they did agree with Akish. And Akish did administer unto them the oaths which were given by them of old who also sought power, which had been handed down even from Cain, who was a murderer from the beginning.

- ๑๖ และอำนาจของมารรักษามันไว้เพื่อให้คำปฏิญาณเหล่านี้แก่ผู้คน, เพื่อให้คนเหล่านั้นคงอยู่ในความมืด, เพื่อช่วยผู้ที่แสวงหาอำนาจให้ได้อำนาจ, และเพื่อฆาตกรรม, และเพื่อปล้นสะดม, และเพื่อกล่าวเท็จ, และเพื่อทำความชั่วร้ายและกระทำการผิดประเวณินานัปการ.
- ๑๗ และเป็นธิดาของเจเร็ดซึ่งนำมันมาไว้ในใจเขาเพื่อค้นหาสิ่งเก่า ๆ เหล่านี้; และเจเร็ดนำมันมาไว้ในใจเอคิช; ดังนั้น, เอคิชให้มันแก่วงศ์วานอาคิชและมิตรสหายของเขา, โดยนำคนพวกนี้ไปด้วยสัญญาที่สวยงามเพื่อทำสิ่งใดก็ได้ตามที่เขาปรารถนา.
- ๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาจัดตั้งการมั่วสุมลับขึ้น, แม้ดังคนในสมัยโบราณ; ซึ่งการมั่วสุมนั้นน่าชิงชังที่สุดและชั่วร้ายยิ่งกว่าสิ่งทั้งปวง, ในสายพระเนตรของพระผู้เป็นเจ้า;
- ๑๙ เพราะพระเจ้าไม่ทรงทำงานในการมั่วสุมลับ, ทั้งพระองค์ไม่ประสงค์ให้มนุษย์นองเลือด, แต่ในสิ่งทั้งปวงทรงห้ามมัน, นับจากกาลเริ่มต้นของมนุษย์.
- ๒๐ และบัดนี้ข้าพเจ้า, โมโรไน, ไม่ได้เขียนลักษณะของคำปฏิญาณและการมั่วสุมของพวกเขาไว้, เพราะเป็นที่รู้แก่ข้าพเจ้าว่ามันมีอยู่แล้วในบรรดาผู้คนทั้งปวง, และมันมีอยู่แล้วในบรรดาชาวเลมัน.
- ๒๑ และมันเป็นเหตุให้เกิดความพินาศของผู้คนเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้ากำลังพูดถึงบัดนี้, และความพินาศแก่ผู้คนของนีไฟด้วย.
- ๒๒ และประชาชาติใดก็ตามที่จะสนับสนุนการมั่วสุมลับเช่นนี้, เพื่อให้ได้อำนาจและประโยชน์, จนมันจะแพร่ไปทั่วประชาชาติ, ดูเถิด, ประชาชาติเหล่านั้นจะถูกทำลาย; เพราะพระเจ้าจะไม่ทรงยอมให้เลือดวิสุทธิชนของพระองค์, ซึ่งพวกเขาจะทำให้หลั่งนอง, ร้องทูลต่อพระองค์เสมอไปจากพื้นดินเพื่อการแก้แค้นคนเหล่านั้นและพระองค์ยังทรงหาแก้แค้นพวกเขาไม่.

And they were kept up by the power of the devil to administer these oaths unto the people, to keep them in darkness, to help such as sought power to gain power, and to murder, and to plunder, and to lie, and to commit all manner of wickedness and whoredoms.

And it was the daughter of Jared who put it into his heart to search up these things of old; and Jared put it into the heart of Akish; wherefore, Akish administered it unto his kindred and friends, leading them away by fair promises to do whatsoever thing he desired.

And it came to pass that they formed a secret combination, even as they of old; which combination is most abominable and wicked above all, in the sight of God;

For the Lord worketh not in secret combinations, neither doth he will that man should shed blood, but in all things hath forbidden it, from the beginning of man.

And now I, Moroni, do not write the manner of their oaths and combinations, for it hath been made known unto me that they are had among all people, and they are had among the Lamanites.

And they have caused the destruction of this people of whom I am now speaking, and also the destruction of the people of Nephi.

And whatsoever nation shall uphold such secret combinations, to get power and gain, until they shall spread over the nation, behold, they shall be destroyed; for the Lord will not suffer that the blood of his saints, which shall be shed by them, shall always cry unto him from the ground for vengeance upon them and yet he avenge them not.

๒๓ ดังนั้น, โอ้ท่านคนต่างชาติ, เป็นปรีชาญาณในพระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่สิ่งเหล่านี้จะแสดงแก่ท่าน, เพื่อโดยการนี้ท่านจะกลับใจจากบาปของท่าน, และไม่ปล่อยให้การมั่วสุมเพื่อฆาตกรรมนี้อยู่เหนือท่าน, ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อให้ได้อำนาจและประโยชน์—และงาน, แท้จริงแล้ว, แม้งานแห่งความพิณาศยอมมาสู่ท่าน, แท้จริงแล้ว, แม้ดาบแห่งความยุติธรรมของพระเจ้าเป็นเจ้านิรันดร์จะลงมาบนท่าน, เพื่อการล้มล้างและความพิณาศของท่าน หากท่านจะปล่อยให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น.

๒๔ ดังนั้น, พระเจ้าทรงบัญชาท่าน, เมื่อท่านจะเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดในบรรดาพวกท่านเพื่อท่านจะตื่นขึ้นสู่ความรู้สึกของสภาพอันน่าพรั่นพรึงของท่าน, เพราะการมั่วสุมลับนี้ที่จะอยู่ในบรรดาพวกท่าน; หรือวิบัติจะมีแก่มัน, เพราะเลือดของพวกเขาทิ้งหลายที่ถูกสังหาร; เพราะพวกเขาร้องจากภัสสมรุธเพื่อแก้แค้นมัน, และคนที่ก่อตั้งมันขึ้นด้วย.

๒๕ เพราะเหตุการณ์บังเกิดขึ้นคือผู้ใดที่ก่อตั้งมันยอมหมายมันจะล้มล้างอิสรภาพของผืนแผ่นดิน, ประชาชาติ, และประเทศทั้งปวง; และมันทำให้เกิดความพิณาศของคนทั้งปวง, เพราะมันก่อตั้งขึ้นโดยมาร, ซึ่งเป็นบิดาของความเท็จทั้งปวง; แม้คนกล่าวเท็จคนเดียวกันนั้นซึ่งล่อลวงบิดามารดาแรกของเรา, แท้จริงแล้ว, แม้คนกล่าวเท็จคนเดียวกันนั้นผู้เป็นเหตุให้มนุษย์กระทำความผิดกรรมนับจากกาลเริ่มต้น; ผู้ทำให้ใจมนุษย์แข็งกระด้างจนพวกเขาสมาตกรรมศาสดาพยากรณ์, และขว้างพวกเขาด้วยก้อนหิน, และขับไล่พวกเขานับจากกาลเริ่มต้น.

๒๖ ดังนั้น, ข้าพเจ้า, โมโรไน, ได้รับพระบัญชาให้เขียนเรื่องเหล่านี้เพื่อความชั่วอาจหมดไป, และเพื่อเวลาอาจมาถึงเมื่อชาตานั้นไม่มีอำนาจในใจลูกหลานมนุษย์, แต่พวกเขาจะได้รับการชักจูงให้ทำดีตลอดเวลา, เพื่อพวกเขาจะมาสู่แหล่งแห่งความชอบธรรมทั้งมวลและได้รับการช่วยให้รอด.

Wherefore, O ye Gentiles, it is wisdom in God that these things should be shown unto you, that thereby ye may repent of your sins, and suffer not that these murderous combinations shall get above you, which are built up to get power and gain—and the work, yea, even the work of destruction come upon you, yea, even the sword of the justice of the Eternal God shall fall upon you, to your overthrow and destruction if ye shall suffer these things to be.

Wherefore, the Lord commandeth you, when ye shall see these things come among you that ye shall awake to a sense of your awful situation, because of this secret combination which shall be among you; or wo be unto it, because of the blood of them who have been slain; for they cry from the dust for vengeance upon it, and also upon those who built it up.

For it cometh to pass that whoso buildeth it up seeketh to overthrow the freedom of all lands, nations, and countries; and it bringeth to pass the destruction of all people, for it is built up by the devil, who is the father of all lies; even that same liar who beguiled our first parents, yea, even that same liar who hath caused man to commit murder from the beginning; who hath hardened the hearts of men that they have murdered the prophets, and stoned them, and cast them out from the beginning.

Wherefore, I, Moroni, am commanded to write these things that evil may be done away, and that the time may come that Satan may have no power upon the hearts of the children of men, but that they may be persuaded to do good continually, that they may come unto the fountain of all righteousness and be saved.

อีเธอร์ ๙

- ๑ และบัดนี้ข้าพเจ้า, โมโรไน, เริ่มทำบันทึกของข้าพเจ้าต่อไป. ฉะนั้น, ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเพราะการมีส่วนร่วมของเอคิชและเพื่อนของเขา, ดูเถิด, พวกเขาได้ล้มล้างอาณาจักรของโอเมอร์.
- ๒ กระนั้นก็ตาม, พระเจ้ายังทรงเมตตาโอเมอร์, และบุตรของเขาและธิดาของเขาด้วยผู้มีได้หมายมั่นให้เขาพินาศ.
- ๓ และพระเจ้าทรงเตือนโอเมอร์ในความฝันว่าเขาควรออกไปจากแผ่นดิน; ดังนั้นโอเมอร์ออกไปจากแผ่นดินพร้อมกับครอบครัวของเขา, และเดินทางไปหลายวัน, และมาถึงและผ่านเนินเขาแห่งชิม, และมาใกล้สถานที่ซึ่งชาวนีไฟถูกทำลาย, และจากที่นั่นไปทางตะวันออก, และมาถึงสถานที่ซึ่งเรียกว่าแอบลอม, ใกล้ชายทะเล, และที่นั่นเขาตั้งกระโจมของเขา, และบุตรและธิดาของเขาด้วย, และครัวเรือนของเขาทั้งหมด, นอกจากजेเร็ดและครอบครัวของเขา.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือजेเร็ดได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนือผู้คน, โดยมือแห่งความชั่วร้าย; และเขายกธิดาของเขาให้เป็นภรรยาของเอคิช.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเอคิชหมายมั่นจะเอาชีวิตพ่อตาของเขา; และเขาขอร้องบรรดาคนที่เขาให้กล่าวคำสาบานด้วยคำปฏิญาณของคนสมัยโบราณ, และพวกนั้นได้ไปเอาศีรษะพ่อตาของเขา, ขณะที่เขานั่งอยู่บนบัลลังก์, กำลังให้ผู้คนของเขาเข้าพบ.
- ๖ เพราะการแพร่ขยายของสังคมอันชั่วร้ายและลึกลับนี้ใหญ่หลวงนักจนทำให้ใจคนทั้งปวงเสื่อมทราม; ฉะนั้นजेเร็ดถูกลอบสังหารบนบัลลังก์ของเขา, และเอคิชปกครองแทนเขา.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเอคิชเริ่มริษยาบุตรของตน, ฉะนั้นเขาจึงนำบุตรไปขังไว้ในเรือนจำ, และคุมขังไว้โดยมีอาหารเล็กน้อยหรือไม่มีเลยจนเขาถึงแก่ความตาย.
- ๘ และบัดนี้น้องชายของคนที่ยิ่งแก่ความตาย, (และชื่อของเขาคือนิมราห์) โกรธบิดาเพราะสิ่งที่บิดาได้ทำกับพี่ชายของเขา.
- ๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนิมราห์รวบรวมคนได้จำนวนเล็กน้อย, และหลบหนีออกจากแผ่นดิน, และข้ามไปพำนักอยู่กับโอเมอร์.

Ether 9

And now I, Moroni, proceed with my record. Therefore, behold, it came to pass that because of the secret combinations of Akish and his friends, behold, they did overthrow the kingdom of Omer.

Nevertheless, the Lord was merciful unto Omer, and also to his sons and to his daughters who did not seek his destruction.

And the Lord warned Omer in a dream that he should depart out of the land; wherefore Omer departed out of the land with his family, and traveled many days, and came over and passed by the hill of Shim, and came over by the place where the Nephites were destroyed, and from thence eastward, and came to a place which was called Ablom, by the seashore, and there he pitched his tent, and also his sons and his daughters, and all his household, save it were Jared and his family.

And it came to pass that Jared was anointed king over the people, by the hand of wickedness; and he gave unto Akish his daughter to wife.

And it came to pass that Akish sought the life of his father-in-law; and he applied unto those whom he had sworn by the oath of the ancients, and they obtained the head of his father-in-law, as he sat upon his throne, giving audience to his people.

For so great had been the spreading of this wicked and secret society that it had corrupted the hearts of all the people; therefore Jared was murdered upon his throne, and Akish reigned in his stead.

And it came to pass that Akish began to be jealous of his son, therefore he shut him up in prison, and kept him upon little or no food until he had suffered death.

And now the brother of him that suffered death, (and his name was Nimrah) was angry with his father because of that which his father had done unto his brother.

And it came to pass that Nimrah gathered together a small number of men, and fled out of the land, and came over and dwelt with Omer.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเอคิชให้กำเนิดบุตรคนอื่น ๆ, และคนเหล่านี้ชนะใจผู้คน, ทั้งที่พวกเขาสาบานไว้กับเขาที่จะทำความชั่วช้าสามานย์นานัปการตามที่เขาปรารถนา.

๑๑ บัดนี้ผู้คนของเอคิชปรารถนาจะหาผลประโยชน์, แม้ดั่งที่เอคิชปรารถนาอำนาจ; ดังนั้น, บุตรของเอคิชมอบเงินตราให้พวกเขา, ซึ่งโดยวิธีนี้พวกเขาดึงผู้คนส่วนมากไปกับพวกเขา.

๑๒ และเริ่มมีสงครามระหว่างพวกบุตรของเอคิชกับเอคิช, ซึ่งกินเวลาหลายปี, แท้จริงแล้ว, จนไปสู่ความพินาศของผู้คนแห่งอาณาจักรเกือบทั้งหมด, แท้จริงแล้ว, แม้ทั้งหมด, นอกจากสามสิบคน, กับพวกที่หลบหนีไปกับครอบครัวของโอเมอร์.

๑๓ ดังนั้น, โอเมอร์จึงได้กลับคืนสู่แผ่นดินแห่งมรดกของเขาอีก.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโอเมอร์เริ่มชรา; กระนั้นก็ตาม, ในวัยชราของเขา เขาให้กำเนิดอีเมอร์; และเขาเจิมอีเมอร์เป็นกษัตริย์ปกครองแทนเขา.

๑๕ และหลังจากเขาเจิมอีเมอร์เป็นกษัตริย์แล้วเขาเห็นความสงบสุขในแผ่นดินต่อเนื่องเป็นเวลาสองปี, และเขาตาย, โดยเห็นวันเวลายาวนานยิ่ง, ซึ่งเต็มไปด้วยโทมนัส. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออีเมอร์ปกครองแทนเขา, และเจริญรอยตามบิดาของเขา.

๑๖ และพระเจ้าทรงเริ่มนำคำสาปแข่งออกไปจากแผ่นดินอีก, และครอบครัวของอีเมอร์รุ่งเรืองอย่างยิ่งภายใต้การปกครองของอีเมอร์; และตลอดเวลาหกสิบสองปีคนเหล่านั้นกลับแข็งแรงยิ่ง, ถึงขนาดที่พวกเขากลับร่ำรวยอย่างยิ่ง—

๑๗ มีผลไม้, และธัญพืช, และผ้าไหม, และผ้าปานเนื้อดี, และทอง, และเงิน, และของมีค่านานาชนิด;

๑๘ และมีฝูงปศุสัตว์นานาชนิดด้วย, ฝูงโคเพศผู้, และโคเพศเมีย, และแกะ, และหมู, และแพะนานาชนิด, และสัตว์อื่นหลายชนิดด้วยซึ่งมีประโยชน์เพื่อเป็นอาหารของมนุษย์.

๑๙ และพวกเขามีม้า, และลาด้วย, และมีช้างและคูริลัมและคูมัมด้วย; ซึ่งทั้งหมดนี้มีประโยชน์แก่มนุษย์, และโดยเฉพาะอย่างยิ่งช้างและคูริลัมและคูมัม.

And it came to pass that Akish begat other sons, and they won the hearts of the people, notwithstanding they had sworn unto him to do all manner of iniquity according to that which he desired.

Now the people of Akish were desirous for gain, even as Akish was desirous for power; wherefore, the sons of Akish did offer them money, by which means they drew away the more part of the people after them.

And there began to be a war between the sons of Akish and Akish, which lasted for the space of many years, yea, unto the destruction of nearly all the people of the kingdom, yea, even all, save it were thirty souls, and they who fled with the house of Omer.

Wherefore, Omer was restored again to the land of his inheritance.

And it came to pass that Omer began to be old; nevertheless, in his old age he begat Emer; and he anointed Emer to be king to reign in his stead.

And after that he had anointed Emer to be king he saw peace in the land for the space of two years, and he died, having seen exceedingly many days, which were full of sorrow. And it came to pass that Emer did reign in his stead, and did fill the steps of his father.

And the Lord began again to take the curse from off the land, and the house of Emer did prosper exceedingly under the reign of Emer; and in the space of sixty and two years they had become exceedingly strong, insomuch that they became exceedingly rich—

Having all manner of fruit, and of grain, and of silks, and of fine linen, and of gold, and of silver, and of precious things;

And also all manner of cattle, of oxen, and cows, and of sheep, and of swine, and of goats, and also many other kinds of animals which were useful for the food of man.

And they also had horses, and asses, and there were elephants and cureloms and cumoms; all of which were useful unto man, and more especially the elephants and cureloms and cumoms.

๒๐ และดังนี้พระเจ้าทรงเทพของพระองค์ลงมาบนแผ่นดินนี้, ซึ่งเลิศเลกว่าผืนแผ่นดินอื่นทั้งปวง; และพระองค์ทรงบัญชาว่าผู้ใดที่จะครอบครองแผ่นดินนี้ควรครอบครองมันเพื่อพระเจ้า, มิฉะนั้นพวกเขาจะถูกทำลายเมื่อพวกเขาสุกงอมอยู่ในความชั่วช้าสามานย์; เพราะกับคนเช่นนั้น, พระเจ้าตรัสว่า : เราจะเทความโกรธสุดขีดของเราออกมา.

๒๑ และอีเมอร์ดำเนินการพิพากษาด้วยความชอบธรรมตลอดวันเวลาของเขา, และเขาให้กำเนิดบุตรและธิดาหลายคน; และเขาให้กำเนิดโคริแอนทัม, และเขาเจิมโคริแอนทัมให้ปกครองแทนเขา.

๒๒ และหลังจากที่เขาได้เจิมโคริแอนทัมให้ปกครองแทนแล้วเขามีชีวิตอยู่สี่ปี, และเขาเห็นความสงบสุขในแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว, และเขาเห็นแม้พระบุตรแห่งความชอบธรรม, และชื่นชมยินดีและปลาบปลื้มในวันเวลาของเขา; และเขาตายอย่างสงบสุข.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโคริแอนทัมเดินตามรอยบิดาของเขา, และสร้างเมืองยิ่งใหญ่หลายเมือง, และให้สิ่งที่ดีแก่ผู้คนของเขาตลอดวันเวลาทั้งหมดของเขา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาไม่มีลูกแม้จนเมื่อเขารามาก.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือภรรยาของเขาตาย, โดยมีอายุหนึ่งร้อยสองปี. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ, ในวัยชราของเขา, โคริแอนทัมรับเอาหญิงสาวผู้หนึ่งเป็นภรรยา, และให้กำเนิดบุตรและธิดา; ดังนั้นเขามีชีวิตอยู่จนเขาอายุหนึ่งร้อยสี่สิบสองปี.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาให้กำเนิดคอม, และคอมปกครองแทนเขา; และเขาปกครองอยู่สี่สิบเก้าปี, และเขาให้กำเนิดเฮธ; และเขาให้กำเนิดบุตรและธิดาคนอื่นๆ ด้วย.

๒๖ และผู้คนกระจ่ายออกไปทั่วผืนแผ่นดินอีก, และเริ่มมีความชั่วร้ายใหญ่หลวงยิ่งบนผืนแผ่นดินอีก, และเฮธเริ่มยึดถือแผนลับของสมัยโบราณอีก, เพื่อทำลายบิดาของเขา.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาถอดบิดาของเขาออกจากบัลลังก์, คือเขาสังหารบิดาด้วยดาบของเขา; และเขาได้ปกครองแทน.

And thus the Lord did pour out his blessings upon this land, which was choice above all other lands; and he commanded that whoso should possess the land should possess it unto the Lord, or they should be destroyed when they were ripened in iniquity; for upon such, saith the Lord: I will pour out the fulness of my wrath.

And Emer did execute judgment in righteousness all his days, and he begat many sons and daughters; and he begat Coriantum, and he anointed Coriantum to reign in his stead.

And after he had anointed Coriantum to reign in his stead he lived four years, and he saw peace in the land; yea, and he even saw the Son of Righteousness, and did rejoice and glory in his day; and he died in peace.

And it came to pass that Coriantum did walk in the steps of his father, and did build many mighty cities, and did administer that which was good unto his people in all his days. And it came to pass that he had no children even until he was exceedingly old.

And it came to pass that his wife died, being an hundred and two years old. And it came to pass that Coriantum took to wife, in his old age, a young maid, and begat sons and daughters; wherefore he lived until he was an hundred and forty and two years old.

And it came to pass that he begat Com, and Com reigned in his stead; and he reigned forty and nine years, and he begat Heth; and he also begat other sons and daughters.

And the people had spread again over all the face of the land, and there began again to be an exceedingly great wickedness upon the face of the land, and Heth began to embrace the secret plans again of old, to destroy his father.

And it came to pass that he did dethrone his father, for he slew him with his own sword; and he did reign in his stead.

๒๘ และมีศาสดาพยากรณ์มาในแผ่นดินอีก, โดยป่าวร้องการกลับใจแก่พวกเขาทั้งหลาย—ว่าพวกเขาต้องเตรียมมรรคาของพระเจ้ามีฉะนั้นคำสาปแช่งจะมาบนพื้นแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว, แม้จะมีความอดอยากอันใหญ่หลวง, ซึ่งในการนี้พวกเขาจะถูกทำลายหากพวกเขาไม่กลับใจ.

๒๙ แต่ผู้คนหาเชื่อถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์ไม่, แต่พวกเขาขับไล่พวกเขา; และพวกเขาโยนพวกเขาบางคนลงในหลุมและปล่อยให้พวกเขาตาย. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาทำสิ่งทั้งหมดนี้ตามคำสั่งของกษัตริย์, เฮธ.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเริ่มมีความกันดารใหญ่หลวงขึ้นบนแผ่นดิน, และผู้อยู่อาศัยเริ่มถูกทำลายอย่างรวดเร็วยิ่งนักเพราะการกันดาร, เพราะไม่มีฝนบนพื้นพิภพเลย.

๓๑ และมิถุนพิษออกมาบนพื้นแผ่นดินด้วย, และทำอันตรายผู้คนเป็นอันมาก. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือฝูงสัตว์ของพวกเขาเริ่มหนีไปซึ่งหน้าภูมิจึง, มุ่งไปแผ่นดินทางใต้, ซึ่งชาวนีไฟเรียกว่าเซราเฮมลา.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีพวกเขาเป็นอันมากซึ่งเสียชีวิตระหว่างทาง; กระนั้นก็ตาม, มีอยู่บ้างที่หลบหนีเข้าไปในแผ่นดินทางใต้.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าทรงทำให้ผู้ติดตามพวกเขาอีกต่อไป, แต่ให้มันขวางทางเพื่อผู้คนจะผ่านไปไม่ได้, เพื่อว่าผู้ใดที่จะพยายามผ่านไปก็จะล้มตายเพราะภูมิจึงเหล่านี้.

๓๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนไปตามเส้นทางของสัตว์ป่า, และกัดกินซากของพวกมันที่ล้มตายอยู่ตามทาง, กระทั่งพวกเขากัดกินมันจนเกลี้ยง. บัดนี้เมื่อผู้คนเห็นว่าพวกเขาจะต้องตายพวกเขาเริ่มกลับใจจากความชั่วช้าสามานย์ของตนและร้องทูลพระเจ้า.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาได้นอนนอนถ่อมตนเพียงพอต่อพระพักตร์พระเจ้าพระองค์ทรงส่งฝนลงมาบนพื้นพิภพ; และผู้คนเริ่มมีกำลังวังชาอีก, และเริ่มมีผลไม้ในประเทศทางเหนือ, และในประเทศโคโดยรอบ. และพระเจ้าทรงแสดงเดชานุภาพของพระองค์ต่อพวกเขาในการปกป้องรักษาพวกเขาจากความอดอยาก.

And there came prophets in the land again, crying repentance unto them—that they must prepare the way of the Lord or there should come a curse upon the face of the land; yea, even there should be a great famine, in which they should be destroyed if they did not repent.

But the people believed not the words of the prophets, but they cast them out; and some of them they cast into pits and left them to perish. And it came to pass that they did all these things according to the commandment of the king, Heth.

And it came to pass that there began to be a great dearth upon the land, and the inhabitants began to be destroyed exceedingly fast because of the dearth, for there was no rain upon the face of the earth.

And there came forth poisonous serpents also upon the face of the land, and did poison many people. And it came to pass that their flocks began to flee before the poisonous serpents, towards the land southward, which was called by the Nephites Zarahemla.

And it came to pass that there were many of them which did perish by the way; nevertheless, there were some which fled into the land southward.

And it came to pass that the Lord did cause the serpents that they should pursue them no more, but that they should hedge up the way that the people could not pass, that whoso should attempt to pass might fall by the poisonous serpents.

And it came to pass that the people did follow the course of the beasts, and did devour the carcasses of them which fell by the way, until they had devoured them all. Now when the people saw that they must perish they began to repent of their iniquities and cry unto the Lord.

And it came to pass that when they had humbled themselves sufficiently before the Lord he did send rain upon the face of the earth; and the people began to revive again, and there began to be fruit in the north countries, and in all the countries round about. And the Lord did show forth his power unto them in preserving them from famine.

อีเธอร์ ๑๐

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเซซ, ผู้สืบตระกูลของเฮธ—เพราะเฮธตายด้วยความอดอยาก, และคนในครัวเรือนของเขาทั้งหมดนอกจากเซซ—ดังนั้น, เซซเริ่มสร้างผู้คนที่จะจัดกระจายขึ้นอีก.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเซซจดจำความพินาศของบรรพบุรุษ, และเขาสร้างอาณาจักรที่ชอบธรรมขึ้น; เพราะเขาจดจำถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำในการนำเจเร็ดและพี่ชายของท่านข้ามห้วงลึกมาได้; และเขาเดินในทางของพระเจ้า; และเขาให้กำเนิดบุตรและธิดา.
- ๓ และบุตรคนโตของเขา, ซึ่งมีชื่อว่าเซซ, ได้กบฏต่อเขา; กระนั้นก็ตาม, เซซถูกทำร้ายโดยมือโจร, เพราะความมั่งคั่งยิ่งของเขา, ซึ่งการนี้สร้างความสงบสุขมาสู่บิดาของเขาอีก.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือบิดาของเขาสร้างเมืองหลายเมืองบนพื้นแผ่นดิน, และผู้คนเริ่มกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดินอีก. และเซซได้อยู่จนอายุมากยิ่งขึ้น; และเขาให้กำเนิดริพลาคิช. และเขาตาย, และริพลาคิชปกครองแทนเขา.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือริพลาคิชไม่ได้ทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า, เพราะเขามีภรรยาและอนุภรรยาหลายคน, และได้วางภาระอันลำเค็ญไว้บนปากคน; แท้จริงแล้ว, เขาเก็บภาษีคนเหล่านั้นด้วยภาษีหนัก; และด้วยภาษีนั้นเขาสร้างอาคารกว้างหลายหลัง.
- ๖ และเขาสร้างบัลลังก์สวยงามยิ่งให้ตนเอง; และเขาสร้างเรือนจำหลายแห่ง, และผู้ใดที่ไม่ยอมเสียภาษีเขาก็โยนเข้าเรือนจำ; และผู้ใดที่ไม่สามารถเสียภาษีเขาก็โยนเข้าเรือนจำ; และเขาให้คนเหล่านั้นทำงานหนักตลอดเวลาเพื่อเลี้ยงตน; และผู้ใดที่ไม่ยอมทำงานหนักเขาก็ให้ประหารเสีย.
- ๗ ดังนั้นเขาจึงได้งานฝีมืออันงดงามทั้งหมดของเขา, แท้จริงแล้ว, แม้ทองเนื้อดีของเขา เขาก็ให้มีการหลอมในเรือนจำ; และงานฝีมือประณีตนานัปการเขาได้ให้ทำขึ้นในเรือนจำ. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาทำให้ผู้คนได้รับทุกข์ด้วยการผิดประเวณีและความน่าชิงชังของเขา.

Ether 10

And it came to pass that Shez, who was a descendant of Heth—for Heth had perished by the famine, and all his household save it were Shez—wherefore, Shez began to build up again a broken people.

And it came to pass that Shez did remember the destruction of his fathers, and he did build up a righteous kingdom; for he remembered what the Lord had done in bringing Jared and his brother across the deep; and he did walk in the ways of the Lord; and he begat sons and daughters.

And his eldest son, whose name was Shez, did rebel against him; nevertheless, Shez was smitten by the hand of a robber, because of his exceeding riches, which brought peace again unto his father.

And it came to pass that his father did build up many cities upon the face of the land, and the people began again to spread over all the face of the land. And Shez did live to an exceedingly old age; and he begat Riplakish. And he died, and Riplakish reigned in his stead.

And it came to pass that Riplakish did not do that which was right in the sight of the Lord, for he did have many wives and concubines, and did lay that upon men's shoulders which was grievous to be borne; yea, he did tax them with heavy taxes; and with the taxes he did build many spacious buildings.

And he did erect him an exceedingly beautiful throne; and he did build many prisons, and whoso would not be subject unto taxes he did cast into prison; and whoso was not able to pay taxes he did cast into prison; and he did cause that they should labor continually for their support; and whoso refused to labor he did cause to be put to death.

Wherefore he did obtain all his fine work, yea, even his fine gold he did cause to be refined in prison; and all manner of fine workmanship he did cause to be wrought in prison. And it came to pass that he did afflict the people with his whoredoms and abominations.

๘ และเมื่อเขาปกครองเป็นเวลาสี่สิบสองปีผู้คนได้ลุกขึ้นกบฏต่อเขา; และเริ่มมีสงครามอีกในแผ่นดิน, ถึงขนาดที่ริฟเลคิชถูกฆ่า, และผู้สืบตระกูลของเขาถูกขับไล่ออกจากแผ่นดิน.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากนั้นเป็นเวลาหลายปี, โมริแอนทอน, (โดยที่เขาเป็นผู้สืบตระกูลของริฟเลคิช) รวบรวมกำลังทัพจากคนที่ถูกขับไล่, และยกไปสู้รบกับผู้คน; และเขาได้อำนาจเหนือเมืองหลายเมือง; และสงครามกลับดุเดือดยิ่ง, และยืดเยื้อต่อเนื่องเป็นเวลาหลายปี; และเขาได้อำนาจเหนือทั้งแผ่นดิน, และสถาปนาตนเป็นกษัตริย์เหนือทั้งแผ่นดิน.

๑๐ และหลังจากเขาสถาปนาตนเป็นกษัตริย์แล้วเขาได้ทำให้ภาระของผู้คนเบาลง, ซึ่งโดยการนี้เขาได้รับความนิยมในสายตาของผู้คน, และคนเหล่านั้นเจิมเขาเป็นกษัตริย์ของตน.

๑๑ และเขาให้ความยุติธรรมแก่ผู้คน, แต่ไม่ได้ให้แก่ตัวเขาเองเพราะการผิดประเวณีมากมายของเขา; ดังนั้นเขาจึงถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมริแอนทอนสร้างเมืองหลายเมือง, และผู้คนกลับร่ำรวยยิ่งภายใต้การปกครองของเขา, ทั้งอาคารบ้านเรือน, และทองและเงิน, และการเพาะปลูกธัญพืช, และฝูงสัตว์เลี้ยง, และฝูงสัตว์ใหญ่, และสิ่งต่างๆ ดังกล่าวที่ได้รับการนำกลับคืนมาสู่พวกเขา.

๑๓ และโมริแอนทอนมีชีวิตยืนนานยิ่ง, และแล้วเขาให้กำเนิดคิม; และคิมปกครองแทนบิดาของเขา; และเขาปกครองแปดปี, และบิดาของเขาตาย. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคิมไม่ได้ปกครองด้วยความชอบธรรม, ดังนั้นเขาจึงไม่เป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า.

๑๔ และพี่ชายของเขาถูกขึ้นกบฏต่อเขา, ซึ่งโดยการนี้เขาได้เอาน้องมาเป็นเชลย; และเขาตกเป็นเชลยตลอดวันเวลาของเขา; และเขาให้กำเนิดบุตรและธิดา ขณะที่ตกเป็นเชลย, และในวัยชราของเขา เขาให้กำเนิดลิไว; และเขาตาย.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลิไวอยู่ในการเป็นเชลยหลังจากมรณกรรมของบิดาเขา, ตลอดเวลาสี่สิบสองปี. และเขาทำสงครามกับกษัตริย์ของแผ่นดิน, ซึ่งโดยการนี้เขาได้อาณาจักรเป็นของตน.

And when he had reigned for the space of forty and two years the people did rise up in rebellion against him; and there began to be war again in the land, insomuch that Riplakish was killed, and his descendants were driven out of the land.

And it came to pass after the space of many years, Morianton, (he being a descendant of Riplakish) gathered together an army of outcasts, and went forth and gave battle unto the people; and he gained power over many cities; and the war became exceedingly sore, and did last for the space of many years; and he did gain power over all the land, and did establish himself king over all the land.

And after that he had established himself king he did ease the burden of the people, by which he did gain favor in the eyes of the people, and they did anoint him to be their king.

And he did do justice unto the people, but not unto himself because of his many whoredoms; wherefore he was cut off from the presence of the Lord.

And it came to pass that Morianton built up many cities, and the people became exceedingly rich under his reign, both in buildings, and in gold and silver, and in raising grain, and in flocks, and herds, and such things which had been restored unto them.

And Morianton did live to an exceedingly great age, and then he begat Kim; and Kim did reign in the stead of his father; and he did reign eight years, and his father died. And it came to pass that Kim did not reign in righteousness, wherefore he was not favored of the Lord.

And his brother did rise up in rebellion against him, by which he did bring him into captivity; and he did remain in captivity all his days; and he begat sons and daughters in captivity, and in his old age he begat Levi; and he died.

And it came to pass that Levi did serve in captivity after the death of his father, for the space of forty and two years. And he did make war against the king of the land, by which he did obtain unto himself the kingdom.

๑๖ และหลังจากที่เขาได้อาณาจักรมาเป็นของตนแล้ว เขาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า; และผู้คนก็รุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน; และเขามีชีวิตอยู่ยาวนาน, และให้กำเนิดบุตรและธิดา; และเขาให้กำเนิดโครัมด้วย, ซึ่งเขาเจิมให้เป็นกษัตริย์แทนเขา.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโครัมทำสิ่งที่ดีในสายพระเนตรของพระเจ้าตลอดวันเวลาของเขา; และเขาให้กำเนิดบุตรและธิดาหลายคน; และหลังจากมีชีวิตอยู่ยาวนานเขาก็จากไป, แม้เหมือนกับคนอื่น ๆ ของแผ่นดินโลก; และคิชปกครองแทนเขา.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคิชจากไปด้วย, และลิปปกครองแทนเขา.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลิปทำสิ่งที่ดีในสายพระเนตรของพระเจ้า. และในวันเวลาของลิปงูพิษถูกทำลาย. ดังนั้นพวกเขาจึงไปยังแผ่นดินทางใต้, เพื่อหาอาหารให้ผู้คนของแผ่นดิน, เพราะแผ่นดินเต็มไปด้วยสัตว์จากป่า. และตัวลิปเองกลายเป็นพรานที่ยิ่งใหญ่ด้วย.

๒๐ และคนเหล่านั้นสร้างเมืองยิ่งใหญ่ใกล้คอคอดของแผ่นดิน, ใกล้ที่ซึ่งทะเลแบ่งแยกแผ่นดิน.

๒๑ และพวกเขาปกป้องรักษาแผ่นดินทางใต้ไว้เป็นแดนทุรกันดาร, เพื่อมีสัตว์ไว้ล่า. และผืนแผ่นดินทางเหนือทั้งหมดเต็มไปด้วยผู้อยู่อาศัย.

๒๒ และพวกเขามีความอุตสาหกรรมอย่างยิ่ง, และพวกเขาซื้อและขายและทำการค้าระหว่างกัน, เพื่อพวกเขาจะได้ผลประโยชน์.

๒๓ และพวกเขาทำงานแร่ นานาชนิด, และทำทอง, และเงิน, และเหล็ก, และทองเหลือง, และโลหะนานาชนิด; และพวกเขาขุดมันขึ้นจากดิน; ดังนั้น, พวกเขาพูนดินขึ้นเป็นกองใหญ่เพื่อให้ได้แร่, เป็นทอง, และเป็นเงิน, และเป็นเหล็ก, และเป็นทองแดง. และพวกเขาสร้างสร้งงานประณีตนานาชนิด.

๒๔ และพวกเขามีแพรไหม, และผ้าป่านเนื้อดี; และพวกเขาสร้างสร้งงานผ้านานาชนิด, เพื่อพวกเขาจะได้ห่อหุ้มตนไม่ให้เปลือยเปล่า.

๒๕ และพวกเขาทำเครื่องมือานาชนิดเพื่อทำไร่ไถนา, ทั้งเพื่อไถและหว่าน, เพื่อเก็บเกี่ยวและพรวน, และฝัดนวดธัญพืชด้วย.

And after he had obtained unto himself the kingdom he did that which was right in the sight of the Lord; and the people did prosper in the land; and he did live to a good old age, and begat sons and daughters; and he also begat Corom, whom he anointed king in his stead.

And it came to pass that Corom did that which was good in the sight of the Lord all his days; and he begat many sons and daughters; and after he had seen many days he did pass away, even like unto the rest of the earth; and Kish reigned in his stead.

And it came to pass that Kish passed away also, and Lib reigned in his stead.

And it came to pass that Lib also did that which was good in the sight of the Lord. And in the days of Lib the poisonous serpents were destroyed. Wherefore they did go into the land southward, to hunt food for the people of the land, for the land was covered with animals of the forest. And Lib also himself became a great hunter.

And they built a great city by the narrow neck of land, by the place where the sea divides the land.

And they did preserve the land southward for a wilderness, to get game. And the whole face of the land northward was covered with inhabitants.

And they were exceedingly industrious, and they did buy and sell and traffic one with another, that they might get gain.

And they did work in all manner of ore, and they did make gold, and silver, and iron, and brass, and all manner of metals; and they did dig it out of the earth; wherefore, they did cast up mighty heaps of earth to get ore, of gold, and of silver, and of iron, and of copper. And they did work all manner of fine work.

And they did have silks, and fine-twined linen; and they did work all manner of cloth, that they might clothe themselves from their nakedness.

And they did make all manner of tools to till the earth, both to plow and to sow, to reap and to hoe, and also to thrash.

๒๖ และพวกเขาทำเครื่องมือนานาชนิดซึ่งด้วยสิ่งเหล่านั้นพวกเขาใช้ทำงานกับสัตว์ของตน.

๒๗ และพวกเขาทำอาวุธสงครามนานาชนิด. และพวกเขาทำงานนานาชนิดที่เป็นงานฝีมือวิจิตรพิสดาร.

๒๘ และไม่เคยมีผู้คนใดได้รับพรยิ่งไปกว่าพวกเขา, และรุ่งเรืองยิ่งกว่าโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า. และพวกเขาอยู่ในแผ่นดินที่เลิศเลอกว่าผืนแผ่นดินทั้งปวง, เพราะพระเจ้ารับสั่งไว้.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลิบมีชีวิตอยู่นานปี, และให้กำเนิดบุตรและธิดา; และเขาให้กำเนิดฮืออาธัมด้วย.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือฮืออาธัมปกครองแทนบิดาของเขา. และเมื่อฮืออาธัมปกครองได้ยี่สิบสี่ปี, ดุเถิด, อาณาจักรถูกยึดไปจากเขา. และเขารับใช้เป็นเชลยอยู่หลายปี, แท้จริงแล้ว, แม้ตลอดวันเวลาที่เหลืออยู่ของเขา.

๓๑ และเขาให้กำเนิดเอธิ, และเอธิเป็นเชลยตลอดวันเวลาของเขา. และเอธิให้กำเนิดเอธรัน, และเอธรันพำนักอยู่ในการเป็นเชลยตลอดวันเวลาของเขา; และเขาให้กำเนิดแอมนิแกดดาห์, และแอมนิแกดดาห์พำนักอยู่ในการเป็นเชลยตลอดวันเวลาของเขาด้วย; และเขาให้กำเนิดโคริแอนทัม, และโคริแอนทัมพำนักอยู่ในการเป็นเชลยตลอดวันเวลาของเขา; และเขาให้กำเนิดคอม.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคอมเอาอาณาจักรไปกึ่งหนึ่ง. และเขาปกครองอาณาจักรกึ่งหนึ่งนั้นสี่สิบสองปี; และเขาไปสู้รบกับกษัตริย์, แอมกิด, และพวกเขาสู้รบกันต่อเนื่องเป็นเวลาหลายปี, ซึ่งระหว่างเวลานั้นคอมได้อำนาจเหนือแอมกิด, และได้อำนาจเหนืออาณาจักรที่เหลืออยู่.

๓๓ และในวันเวลาของคอมเริ่มมีโจรในแผ่นดิน; และคนพวกนี้พาแผนเก่ามาใช้, และให้กล่าวคำปฏิญาณตามวิธีของคนสมัยโบราณ, และหมายมั่นจะทำลายอาณาจักรอีก.

๓๔ บัดนี้คอมต่อสู้กับคนพวกนั้นอย่างหนัก; กระนั้นก็ตาม, เขายังเอาชนะพวกนั้นไม่ได้.

And they did make all manner of tools with which they did work their beasts.

And they did make all manner of weapons of war. And they did work all manner of work of exceedingly curious workmanship.

And never could be a people more blessed than were they, and more prospered by the hand of the Lord. And they were in a land that was choice above all lands, for the Lord had spoken it.

And it came to pass that Lib did live many years, and begat sons and daughters; and he also begat Hearthom.

And it came to pass that Hearthom reigned in the stead of his father. And when Hearthom had reigned twenty and four years, behold, the kingdom was taken away from him. And he served many years in captivity, yea, even all the remainder of his days.

And he begat Heth, and Heth lived in captivity all his days. And Heth begat Aaron, and Aaron dwelt in captivity all his days; and he begat Amnigaddah, and Amnigaddah also dwelt in captivity all his days; and he begat Coriantum, and Coriantum dwelt in captivity all his days; and he begat Com.

And it came to pass that Com drew away the half of the kingdom. And he reigned over the half of the kingdom forty and two years; and he went to battle against the king, Amgid, and they fought for the space of many years, during which time Com gained power over Amgid, and obtained power over the remainder of the kingdom.

And in the days of Com there began to be robbers in the land; and they adopted the old plans, and administered oaths after the manner of the ancients, and sought again to destroy the kingdom.

Now Com did fight against them much; nevertheless, he did not prevail against them.

อีเธอร์ ๑๑

- ๑ และในวันเวลาของคอมมีศาสดาพยากรณ์บังเกิดขึ้นหลายคน, และพยากรณ์ถึงความพินาศของผู้คนที่ยิ่งใหญ่ในเวลานั้นแต่พวกเขาจะกลับใจ, และหันไปหาพระเจ้า, และละทิ้งการฆาตกรรมและความชั่วร้ายของตน.
- ๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนปฏิเสธศาสดาพยากรณ์, และพวกท่านหลบหนีไปหาคอมเพื่อการคุ้มครอง, เพราะผู้คนหมายมันจะทำลายพวกท่าน.
- ๓ และพวกท่านพยากรณ์หลายเรื่องกับคอม; และเขาได้รับพรตลอดวันเวลาที่เหลืออยู่ของเขา.
- ๔ และเขามีชีวิตอยู่จนเข้าวัยชรา, และให้กำเนิดชิบลัม; และชิบลัมปกครองแทนเขา. และพี่ชายของชิบลัมกบฏต่อเขา, และเริ่มมีมหาสงครามครั้งใหญ่ทั่วแผ่นดินชิบลัม.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพี่ชายของชิบลัมให้ประหารศาสดาพยากรณ์ทุกคนที่พยากรณ์ถึงความพินาศของผู้คน;
- ๖ และมีหายนะอันใหญ่หลวงทั่วแผ่นดิน, เพราะพวกท่านเป็นพยานว่าคำสาปแช่งร้ายแรงจะมาถึงแผ่นดิน, และถึงผู้คนด้วย, และว่าจะมีความพินาศใหญ่หลวงในบรรดาพวกเขา, อย่างที่ไม่เคยมีมาเลยบนพื้นพิภพ, และกระดูกของพวกเขาจะกลับกลายเป็นดังกองดินอยู่บนพื้นแผ่นดินเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจจากความชั่วร้ายของตน.
- ๗ และพวกเขาหาสดับฟังเสียงของพระเจ้าไม่, เพราะการชั่วร้ายอันชั่วร้ายของพวกเขา; ดังนั้น, จึงเริ่มมีสงครามและความขัดแย้งทั่วแผ่นดิน, และมีความอดอยากและโรคระบาดมากมายด้วย, ถึงขนาดที่มีความพินาศใหญ่หลวง, ถึงขนาดที่ไม่เคยพบเห็นมาบนพื้นพิภพ; และทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในวันเวลาของชิบลัม.
- ๘ และผู้คนเริ่มกลับใจจากความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา; และตราบเท่าที่พวกเขากลับใจพระเจ้าได้ทรงมีพระเมตตาต่อพวกเขา.
- ๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชิบลัมถูกสังหาร, และเสธถูกนำไปเป็นเชลย, และได้พำนักอยู่ในการเป็นเชลยตลอดวันเวลาของเขา.

Ether 11

And there came also in the days of Com many prophets, and prophesied of the destruction of that great people except they should repent, and turn unto the Lord, and forsake their murders and wickedness.

And it came to pass that the prophets were rejected by the people, and they fled unto Com for protection, for the people sought to destroy them.

And they prophesied unto Com many things; and he was blessed in all the remainder of his days.

And he lived to a good old age, and begat Shiblom; and Shiblom reigned in his stead. And the brother of Shiblom rebelled against him, and there began to be an exceedingly great war in all the land.

And it came to pass that the brother of Shiblom caused that all the prophets who prophesied of the destruction of the people should be put to death;

And there was great calamity in all the land, for they had testified that a great curse should come upon the land, and also upon the people, and that there should be a great destruction among them, such an one as never had been upon the face of the earth, and their bones should become as heaps of earth upon the face of the land except they should repent of their wickedness.

And they hearkened not unto the voice of the Lord, because of their wicked combinations; wherefore, there began to be wars and contentions in all the land, and also many famines and pestilences, inasmuch that there was a great destruction, such an one as never had been known upon the face of the earth; and all this came to pass in the days of Shiblom.

And the people began to repent of their iniquity; and inasmuch as they did the Lord did have mercy on them.

And it came to pass that Shiblom was slain, and Seth was brought into captivity, and did dwell in captivity all his days.

- ๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเอฮาห์, บุตรของเขา, ได้อาณาจักร; และเขาได้ปกครองเหนือผู้คนตลอดวันเวลาของเขา. และเขาทำความชั่วช้าสามานย์นานัปการในวันเวลาของเขา, ซึ่งในการนี้เขาทำให้เกิดการหลั่งเลือดอย่างมาก; และวันเวลาของเขาสั้น.
- ๑๑ และอีเธม, โดยที่ เป็นผู้สืบตระกูลของเอฮาห์, ได้อาณาจักร; และเขาทำสิ่งชั่วร้ายในวันเวลาของเขาเช่นกัน.
- ๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในวันเวลาของอีเธมมีศาสดาพยากรณ์หลายคนบังเกิดขึ้น, และพยากรณ์กับผู้คนอีก; แท้จริงแล้ว, พวกท่านพยากรณ์ว่าพระเจ้าจะทรงทำลายพวกเขาให้สิ้นไปจากพื้นพิภพ เว้นแต่พวกเขาจะกลับใจจากความชั่วช้าสามานย์ของตน.
- ๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนทำใจตนแข็งกระด้าง, และไม่สดับฟังถ้อยคำของพวกท่าน; และศาสดาพยากรณ์โสโครและออกไปจากบรรดาผู้คน.
- ๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออีเธมดำเนินการพิพากษาด้วยความชั่วร้ายตลอดวันเวลาของเขา; และเขาให้กำเนิดโมรอน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมรอนปกครองแทนเขา; และโมรอนทำสิ่งที่ชั่วร้ายต่อพระพักตร์พระเจ้า.
- ๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเกิดกบฏขึ้นในบรรดาผู้คน, เพราะการมั่วสุมลับนัยซึ่งสร้างขึ้นเพื่อหาอำนาจและผลประโยชน์; และเกิดมีชายผู้หนึ่งที่เก่งกล้าในความชั่วช้าสามานย์ในบรรดาพวกเขา, และสู้รบกับโมรอน, ซึ่งในการนั้นเขาได้ล้มล้างอาณาจักรกึ่งหนึ่ง; และเขารักษาอาณาจักรกึ่งหนึ่งนั้นไว้หลายปี.
- ๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมรอนล้มล้างเขา, และได้อาณาจักรอีกครั้ง.
- ๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเกิดมีชายผู้เก่งกล้าอีกคนหนึ่ง; และเขาเป็นผู้สืบตระกูลของพี่ชายของเจเร็ด.
- ๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาล้มล้างโมรอน และได้อาณาจักร; ดังนั้น, โมรอนจึงพำนักอยู่ในการเป็นเชลยตลอดวันเวลาที่เหลือของเขา; และเขาให้กำเนิดโคริแอนเตอร์.
- ๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโคริแอนเตอร์พำนักอยู่ในการเป็นเชลยตลอดวันเวลาของเขา.

And it came to pass that Ahah, his son, did obtain the kingdom; and he did reign over the people all his days. And he did do all manner of iniquity in his days, by which he did cause the shedding of much blood; and few were his days.

And Ethem, being a descendant of Ahah, did obtain the kingdom; and he also did do that which was wicked in his days.

And it came to pass that in the days of Ethem there came many prophets, and prophesied again unto the people; yea, they did prophesy that the Lord would utterly destroy them from off the face of the earth except they repented of their iniquities.

And it came to pass that the people hardened their hearts, and would not hearken unto their words; and the prophets mourned and withdrew from among the people.

And it came to pass that Ethem did execute judgment in wickedness all his days; and he begat Moron. And it came to pass that Moron did reign in his stead; and Moron did that which was wicked before the Lord.

And it came to pass that there arose a rebellion among the people, because of that secret combination which was built up to get power and gain; and there arose a mighty man among them in iniquity, and gave battle unto Moron, in which he did overthrow the half of the kingdom; and he did maintain the half of the kingdom for many years.

And it came to pass that Moron did overthrow him, and did obtain the kingdom again.

And it came to pass that there arose another mighty man; and he was a descendant of the brother of Jared.

And it came to pass that he did overthrow Moron and obtain the kingdom; wherefore, Moron dwelt in captivity all the remainder of his days; and he begat Coriantor.

And it came to pass that Coriantor dwelt in captivity all his days.

๒๐ และในวันเวลาของโคริแอนเทอร์มีศาสดาพยากรณ์
บังเกิดขึ้นหลายคน, และพยากรณ์เรื่องสำคัญยิ่งและ
น่าอัศจรรย์ด้วย, และป่าวร้องการกลับใจแก่ผู้คน, และ
เว้นแต่พวกเขาจะกลับใจ พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรง
ดำเนินการพิพากษาลงโทษพวกเขาจนถึงความพินาศ
สิ้นของพวกเขา;

๒๑ และว่าพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงส่งหรือนำผู้คน
อื่นมาครอบครองแผ่นดิน, โดยเดชานุภาพของ
พระองค์, ตามวิธีซึ่งโดยวิธีนั้นพระองค์ทรงนำ
บรรพบุรุษของพวกเขามาแล้ว.

๒๒ และพวกเขาปฏิเสธถ้อยคำทั้งหมดของศาสดา
พยากรณ์, เพราะสังคมลับและความน่าชิงชังอันชั่ว
ร้ายของพวกเขา.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโคริแอนเทอร์ให้
กำเนิดอีเธอร์, และเขาตาย, โดยพำนักอยู่ในการเป็น
เชลยตลอดวันเวลาของเขา.

And in the days of Coriantor there also came many
prophets, and prophesied of great and marvelous
things, and cried repentance unto the people, and
except they should repent the Lord God would exe-
cute judgment against them to their utter destruc-
tion;

And that the Lord God would send or bring forth
another people to possess the land, by his power, af-
ter the manner by which he brought their fathers.

And they did reject all the words of the prophets,
because of their secret society and wicked abomina-
tions.

And it came to pass that Coriantor begat Ether,
and he died, having dwelt in captivity all his days.

อีเธอร์ ๑๒

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือวันเวลาของอีเธอร์อยู่ในวันเวลาของโคริแอนตะเมอร์; และโคริแอนตะเมอร์เป็นกษัตริย์เหนือทั้งแผ่นดิน.
- ๒ และอีเธอร์เป็นศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า; ดังนั้นอีเธอร์จึงออกมาในวันเวลาของโคริแอนตะเมอร์, และเริ่มพยากรณ์แก่ผู้คน, เพราะท่านถูกยับยั้งไว้ไม่ได้เนื่องจากพระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งอยู่ในท่าน.
- ๓ เพราะท่านป่าวร้องจากเช้า, แม้จนดวงอาทิตย์ตก, โดยเตือนผู้คนให้เชื่อในพระผู้เป็นเจ้าจนถึงการกลับใจเกลือกพวกเขาจะถูกทำลาย, โดยกล่าวแก่พวกเขาว่าด้วยศรัทธาพระองค์จะทรงทำให้ทุกสิ่งสมบูรณ์—
- ๔ ดังนั้น, ผู้ใดที่เชื่อในพระผู้เป็นเจ้าจะหวังได้อย่างแน่แท้เพื่อโลกที่ดีกว่านี้, แท้จริงแล้ว, แม้มีที่ทางพระหัตถ์ขวาของพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งความหวังนี้มาจากศรัทธา, อันจะทำให้พวกเขามั่นคงและแน่วแน่, ทำงานดีมากมายอยู่เสมอ, อันจะนำไปสู่การสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออีเธอร์พยากรณ์เรื่องสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์แก่ผู้คน, ซึ่งพวกเขาไม่เชื่อ, เพราะพวกเขาหาเห็นมันไม่.
- ๖ และบัดนี้, ข้าพเจ้า, โมโรไน, จะพูดบางสิ่งเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้; ข้าพเจ้าจะแสดงต่อโลกว่าศรัทธาคือสิ่งที่หวังไว้และมองไม่เห็น; ดังนั้น, จงอย่าเถียงกันเลยเพราะท่านไม่เห็น, เพราะท่านไม่ได้รับพยานจนหลังการทดลองศรัทธาของท่าน.
- ๗ เพราะเป็นด้วยศรัทธาที่พระคริสต์ทรงแสดงองค์แก่บรรพบุรุษของเรา, หลังจากพระองค์ทรงลุกขึ้นจากบรรดาคนตาย; และพระองค์ไม่ทรงแสดงองค์แก่พวกเขาจนหลังจากที่พวกเขามีศรัทธาในพระองค์; ดังนั้น, จึงต้องเป็นไปว่าบางคนมีศรัทธาในพระองค์, เพราะพระองค์ไม่ทรงแสดงพระองค์เองแก่โลก.
- ๘ แต่เพราะศรัทธาของมนุษย์พระองค์จึงทรงแสดงพระองค์เองแก่โลก, และสรรเสริญพระนามของพระบิดา, และเตรียมทางไว้เพื่อโดยทางนั้นคนอื่นจะได้เป็นผู้มีส่วนในของประทานจากสวรรค์, เพื่อพวกเขาจะหวังได้ในสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาไม่เห็น.
- ๙ ดังนั้น, ท่านจะมีความหวังด้วย, และเป็นผู้มีส่วนในของประทาน, หากท่านจะเพียงมีศรัทธา.

Ether 12

And it came to pass that the days of Ether were in the days of Coriantumr; and Coriantumr was king over all the land.

And Ether was a prophet of the Lord; wherefore Ether came forth in the days of Coriantumr, and began to prophesy unto the people, for he could not be restrained because of the Spirit of the Lord which was in him.

For he did cry from the morning, even until the going down of the sun, exhorting the people to believe in God unto repentance lest they should be destroyed, saying unto them that by faith all things are fulfilled—

Wherefore, whoso believeth in God might with surety hope for a better world, yea, even a place at the right hand of God, which hope cometh of faith, maketh an anchor to the souls of men, which would make them sure and steadfast, always abounding in good works, being led to glorify God.

And it came to pass that Ether did prophesy great and marvelous things unto the people, which they did not believe, because they saw them not.

And now, I, Moroni, would speak somewhat concerning these things; I would show unto the world that faith is things which are hoped for and not seen; wherefore, dispute not because ye see not, for ye receive no witness until after the trial of your faith.

For it was by faith that Christ showed himself unto our fathers, after he had risen from the dead; and he showed not himself unto them until after they had faith in him; wherefore, it must needs be that some had faith in him, for he showed himself not unto the world.

But because of the faith of men he has shown himself unto the world, and glorified the name of the Father, and prepared a way that thereby others might be partakers of the heavenly gift, that they might hope for those things which they have not seen.

Wherefore, ye may also have hope, and be partakers of the gift, if ye will but have faith.

๑๐   ดูเถิดเป็นโดยศรัทธาที่คนในสมัยโบราณได้รับเรียก
ตามระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า.

๑๑   ดังนั้น, ด้วยศรัทธาของโมเสสจึงประทานมาให้.
แต่ในของประทานแห่งพระบุตรของพระองค์ พระผู้
เป็นเจ้าทรงเตรียมทางที่ประเสริฐยิ่งกว่า; และเป็น
โดยศรัทธาที่พระองค์ทรงทำให้สมบูรณ์.

๑๒   เพราะหากไม่มีศรัทธาในบรรดาลูกหลานมนุษย์พระ
ผู้เป็นเจ้าจะทรงทำปาฏิหาริย์ในบรรดาพวกเขาไม่ได้;
ดังนั้น, พระองค์มิได้ทรงแสดงพระองค์เองจนภายหลัง
พวกเขามีศรัทธา.

๑๓   ดูเถิด, เป็นศรัทธาของแอลมาและอมิวเล็คที่ทำให้
เรือนจำพังลงสู่พื้นดิน.

๑๔   ดูเถิด, เป็นศรัทธาของนีไฟและลีไฮที่ทำให้เกิดการ
เปลี่ยนแปลงแก่ชาวเลมัน, จนพวกเขาได้รับบัพติศมา
ด้วยไฟและด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์.

๑๕   ดูเถิด, เป็นศรัทธาของแอมันและพี่น้องท่านที่
กระทำการปาฏิหาริย์ยิ่งใหญ่เช่นนั้นในบรรดาชาวเลมัน.

๑๖   แท้จริงแล้ว, และแม้คนทั้งปวงที่กระทำการปาฏิหาริย์ก็
กระทำโดยศรัทธา, แม้คนที่ดำรงอยู่มาก่อนพระคริสต์
และคนที่ดำรงอยู่ภายหลังด้วย.

๑๗   และเป็นโดยศรัทธาที่สามศิษย์สามคนได้รับสัญญา
ว่าพวกท่านจะไม่ต้องลิ้มรสแห่งความตาย; และพวก
ท่านไม่ได้รับสัญญาจนหลังจากพวกท่านมีศรัทธา.

๑๘   และทั้งไม่ว่าเวลาโดยย่อไม่มีผู้กระทำการปาฏิหาริย์เลย
จนหลังจากพวกเขามีศรัทธา; ดังนั้นพวกเขาจึงเชื่อใน
พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าก่อน.

๑๙   และมีหลายคนซึ่งศรัทธาของพวกเขามั่นคงยิ่งนัก,
แม้ก่อนที่พระคริสต์เสด็จมา, ซึ่งถูกกันให้พ้นจาก
ภายในม่านไม่ได้, แต่เห็นอย่างแท้จริงด้วยดวงตาของ
พวกเขาถึงสิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาได้เห็นด้วยดวงตาแห่ง
ศรัทธา, และพวกเขายินดี.

๒๐   และดูเถิด, เราเห็นในบันทึกนี้ว่าคนหนึ่งของคนพวกนี้
คือพี่ชายของเจเร็ด; เพราะศรัทธาของท่านในพระผู้
เป็นเจ้าแน่นแฟ้นยิ่งนัก, จนเมื่อพระผู้เป็นเจ้าทรงยื่นนิ้ว
พระหัตถ์ออกมาพระองค์ทรงซ่อนไว้ให้พ้นจากสายตา
ของพี่ชายเจเร็ดไม่ได้, เพราะพระดำรัสของพระองค์
ซึ่งรับสั่งกับท่านนั้น, พระดำรัสนั้นท่านได้รับมาโดย
ศรัทธา.

Behold it was by faith that they of old were called
after the holy order of God.

Wherefore, by faith was the law of Moses given.
But in the gift of his Son hath God prepared a more
excellent way; and it is by faith that it hath been ful-
filled.

For if there be no faith among the children of men
God can do no miracle among them; wherefore, he
showed not himself until after their faith.

Behold, it was the faith of Alma and Amulek that
caused the prison to tumble to the earth.

Behold, it was the faith of Nephi and Lehi that
wrought the change upon the Lamanites, that they
were baptized with fire and with the Holy Ghost.

Behold, it was the faith of Ammon and his
brethren which wrought so great a miracle among
the Lamanites.

Yea, and even all they who wrought miracles
wrought them by faith, even those who were before
Christ and also those who were after.

And it was by faith that the three disciples ob-
tained a promise that they should not taste of death;
and they obtained not the promise until after their
faith.

And neither at any time hath any wrought mira-
cles until after their faith; wherefore they first be-
lieved in the Son of God.

And there were many whose faith was so exceed-
ingly strong, even before Christ came, who could not
be kept from within the veil, but truly saw with their
eyes the things which they had beheld with an eye of
faith, and they were glad.

And behold, we have seen in this record that one
of these was the brother of Jared; for so great was his
faith in God, that when God put forth his finger he
could not hide it from the sight of the brother of
Jared, because of his word which he had spoken
unto him, which word he had obtained by faith.

๒๑ และหลังจากพี่ชายของเจเร็ดเห็นนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า, เพราะสัญญาซึ่งพี่ชายของเจเร็ดได้รับมาโดยศรัทธา, พระเจ้าจึงทรงบังสิ่งใดให้พ้นจากสายตาของท่านไม่ได้; ดังนั้นพระองค์ทรงแสดงสิ่งทั้งปวงแก่ท่าน, เพราะกันท่านให้อยู่นอกม่านไม่ได้อีกต่อไป.

๒๒ และเป็นโดยศรัทธาที่บรรพบุรุษข้าพเจ้าได้รับสัญญาว่าสิ่งเหล่านี้จะมาถึงพี่น้องพวกเขาผ่านทางคนต่างชาติ; ฉะนั้นพระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้า, แท้จริงแล้ว, แม้พระเยซูคริสต์.

๒๓ และข้าพเจ้าทูลพระองค์ว่า : พระองค์เจ้าข้า, คนต่างชาติจะล้อเลียนสิ่งเหล่านี้, เพราะความอ่อนแอในการเขียนของพวกเขา; เพราะพระองค์เจ้าข้าพระองค์ทรงทำให้พวกเขาพระองค์เก่งกล้าสามารถในคำพูดโดยศรัทธา, แต่พระองค์ไม่ทรงทำให้พวกเขาพระองค์เก่งกล้าสามารถในการเขียน; เพราะพระองค์ทรงกระทำให้คนทั้งหลายทั้งปวงนี้พูดได้มากมาย, เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระองค์ประทานให้พวกเขา;

๒๔ และพระองค์ทรงกระทำให้พวกเขาพระองค์เขียนได้แต่น้อย, เพราะความไม่ถนัดของมือพวกเขาพระองค์. ดูเถิด, พระองค์ไม่ทรงกระทำให้พวกเขาพระองค์เก่งกล้าสามารถในการเขียนเหมือนกับพี่ชายของเจเร็ด, เพราะพระองค์ทรงกระทำกับท่านเพื่อให้สิ่งที่ท่านเขียนมีพลังแม้ดังพระองค์, จนถึงการมีอำนาจทำให้คนอ่านสิ่งเหล่านั้น.

๒๕ พระองค์ทรงกระทำให้อ้อยคำของพวกเขาพระองค์มีพลังและยิ่งใหญ่ด้วย, แม้นพวกเขาพระองค์เขียนมันไว้ไม่ได้; ดังนั้น, เมื่อพวกเขาพระองค์เขียนพวกเขาพระองค์เห็นความอ่อนแอของพวกเขาพระองค์เอง, และสะดุดเพราะการใช้ถ้อยคำของพวกเขาพระองค์; และข้าพระองค์เกรงเกลือกคนต่างชาติจะล้อเลียนถ้อยคำของพวกเขาพระองค์.

๒๖ และเมื่อข้าพเจ้ากล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว, พระเจ้ารับสั่งกับข้าพเจ้า, มีความว่า : คนโง่ย่อมล้อเลียน, แต่พวกเขาจะโศกเศร้า; และพระคุณของเราเพียงพอสำหรับคนอ่อนโยน, เพื่อพวกเขาจะไม่เอาเปรียบความอ่อนแอของเจ้า;

And after the brother of Jared had beheld the finger of the Lord, because of the promise which the brother of Jared had obtained by faith, the Lord could not withhold anything from his sight; wherefore he showed him all things, for he could no longer be kept without the veil.

And it is by faith that my fathers have obtained the promise that these things should come unto their brethren through the Gentiles; therefore the Lord hath commanded me, yea, even Jesus Christ.

And I said unto him: Lord, the Gentiles will mock at these things, because of our weakness in writing; for Lord thou hast made us mighty in word by faith, but thou hast not made us mighty in writing; for thou hast made all this people that they could speak much, because of the Holy Ghost which thou hast given them;

And thou hast made us that we could write but little, because of the awkwardness of our hands. Behold, thou hast not made us mighty in writing like unto the brother of Jared, for thou madest him that the things which he wrote were mighty even as thou art, unto the overpowering of man to read them.

Thou hast also made our words powerful and great, even that we cannot write them; wherefore, when we write we behold our weakness, and stumble because of the placing of our words; and I fear lest the Gentiles shall mock at our words.

And when I had said this, the Lord spake unto me, saying: Fools mock, but they shall mourn; and my grace is sufficient for the meek, that they shall take no advantage of your weakness;

๒๗ และหากมนุษย์มาหาเรา เราจะแสดงให้เห็นความอ่อนแอของพวกเขา. เราให้ความอ่อนแอแก่มนุษย์เพื่อพวกเขาจะอ่อนน้อม; และพระคุณของเราเพียงพอสำหรับคนทั้งปวงที่อ่อนน้อมถ่อมตนต่อหน้าเรา; เพราะหากพวกเขานอ่อนน้อมถ่อมตนต่อหน้าเรา, และมีศรัทธาในเรา, เมื่อนั้นเราจะทำให้สิ่งที่อ่อนแอกลับเข้มแข็งสำหรับพวกเขา.

๒๘ ดูเถิด, เราจะแสดงให้เห็นความอ่อนแอของพวกเขา, และเราจะแสดงให้เห็นว่าศรัทธา, ความหวังและจิตกุศลนำมาหาเรา—แหล่งแห่งความชอบธรรมทั้งมวล.

๒๙ และข้าพเจ้า, โมโรไน, เมื่อได้ยินถ้อยคำเหล่านี้, ก็ได้รับการปลอบโยน, และทูลว่า : ข้าแต่พระเจ้า, พระประสงค์อันชอบธรรมของพระองค์จะสำเร็จ, เพราะข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงทำงานให้ลูกหลานมนุษย์ตามศรัทธาของพวกเขา;

๓๐ เพราะพี่ชายของเจเร็ดกล่าวแก่เขาซีรินว่า, จงเคลื่อน—และมันเคลื่อน. และหากท่านไม่มีศรัทธามันก็ไม่เคลื่อน; ดังนั้นพระองค์ทรงทำงานหลังจากมนุษย์มีศรัทธา.

๓๑ เพราะพระองค์ทรงแสดงพระองค์เองให้ประจักษ์แก่สานุศิษย์ของพระองค์ดังนี้; เพราะหลังจากพวกเขามีศรัทธา, และพูดในพระนามของพระองค์, พระองค์ทรงแสดงพระองค์เองแก่พวกเขาด้วยเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่.

๓๒ และข้าพระองค์จำได้ว่าพระองค์ตรัสว่าพระองค์ทรงเตรียมบ้านไว้ให้มนุษย์, แท้จริงแล้ว, แม้ในบรรดาปราสาทของพระบิดาของพระองค์, ซึ่งในนั้นมนุษย์อาจมีความหวังอันประเสริฐยิ่งกว่า; ดังนั้นมนุษย์จึงต้องหวัง, มิฉะนั้นเขาจะรับมรดกในสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงเตรียมไว้ไม่ได้.

๓๓ และอนึ่ง, ข้าพระองค์จำได้ว่าพระองค์ตรัสว่าพระองค์ทรงรักโลก, แม้จนยอมสละพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อโลก, เพื่อพระองค์จะได้รับคืนอีกเพื่อเตรียมสถานที่ไว้ให้ลูกหลานมนุษย์.

๓๔ และบัดนี้ข้าพระองค์รู้ว่าความรักนี้ซึ่งพระองค์ทรงมิให้ลูกหลานมนุษย์คือจิตกุศล; ดังนั้น, เว้นแต่มนุษย์จะมีจิตกุศลพวกเขาจะรับสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงเตรียมไว้ในปราสาทพระบิดาของพระองค์เป็นมรดกไม่ได้.

And if men come unto me I will show unto them their weakness. I give unto men weakness that they may be humble; and my grace is sufficient for all men that humble themselves before me; for if they humble themselves before me, and have faith in me, then will I make weak things become strong unto them.

Behold, I will show unto the Gentiles their weakness, and I will show unto them that faith, hope and charity bringeth unto me—the fountain of all righteousness.

And I, Moroni, having heard these words, was comforted, and said: O Lord, thy righteous will be done, for I know that thou workest unto the children of men according to their faith;

For the brother of Jared said unto the mountain Zerin, Remove—and it was removed. And if he had not had faith it would not have moved; wherefore thou workest after men have faith.

For thus didst thou manifest thyself unto thy disciples; for after they had faith, and did speak in thy name, thou didst show thyself unto them in great power.

And I also remember that thou hast said that thou hast prepared a house for man, yea, even among the mansions of thy Father, in which man might have a more excellent hope; wherefore man must hope, or he cannot receive an inheritance in the place which thou hast prepared.

And again, I remember that thou hast said that thou hast loved the world, even unto the laying down of thy life for the world, that thou mightest take it again to prepare a place for the children of men.

And now I know that this love which thou hast had for the children of men is charity; wherefore, except men shall have charity they cannot inherit that place which thou hast prepared in the mansions of thy Father.

- ๓๕ ดังนั้น, ข้าพระองค์รู้โดยสิ่งซึ่งพระองค์ตรัสไว้, ว่าหากคนต่างชาติไม่มีจิตกุศล, เพราะความอ่อนแอของพวกเขา, ข้าพระองค์, ว่าพระองค์จะทรงพิสูจน์พวกเขา, และทรงเอาความสามารถของพวกเขาไป, แท้จริงแล้ว, แม้สิ่งซึ่งพวกเขาได้รับไว้แล้ว, และประทานแก่พวกเขาซึ่งจะมีมากมายยิ่งขึ้น.
- ๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนพระเจ้าขอให้พระองค์ประทานพระคุณแก่คนต่างชาติ, เพื่อพวกเขาจะมีจิตกุศล.
- ๓๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า : หากพวกเขาไม่มีจิตกุศลมันก็ไม่สำคัญสำหรับเจ้า, เจ้าเชื่อสัตย์; ดังนั้น, เราจะทำให้อาภรณ์ของเจ้าสะอาด. และเพราะเจ้าเห็นความอ่อนแอของเจ้า เราจะทำให้เจ้าเข้มแข็ง, แม้ไปสู่การได้นั่งลงในสถานที่ซึ่งเราเตรียมไว้ในปราสาทพระบิดาของเรา.
- ๓๘ และบัดนี้ข้าพเจ้า, โมโรไน, กล่าวคำอำลาคนต่างชาติ, แท้จริงแล้ว, และพี่น้องข้าพเจ้าผู้ที่ข้าพเจ้ารักด้วย, จนกว่าเราจะพบกันหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์, ที่ซึ่งคนทั้งปวงจะรู้ว่าอาภรณ์ของข้าพเจ้าไม่มีมลทินด้วยเลือดของท่าน.
- ๓๙ และเมื่อนั้นท่านจะรู้ว่าข้าพเจ้าเห็นพระเยซู, และว่าพระองค์รับสั่งกับข้าพเจ้าตรงหน้า, และว่าพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าด้วยพระจริยวัตรอันอ่อนน้อมอย่างชัดเจน, แม้ดังคนหนึ่งพูดกับอีกคนหนึ่งในภาษาของข้าพเจ้าเอง, เกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้;
- ๔๐ และข้าพเจ้าเขียนไว้เพียงไม่กี่เรื่อง, เพราะข้าพเจ้าไม่สันทัดในการเขียน.
- ๔๑ และบัดนี้, ข้าพเจ้าอยากกระตุ้นเตือนท่านให้แสวงหาพระเยซูของคัมภีร์ซึ่งศาสดาพยากรณ์และอัครสาวกเขียนไว้, เพื่อพระคุณของพระผู้เป็นเจ้าพระบิดา, และพระเจ้าพระเยซูคริสต์ด้วย, และพระวิญญาณบริสุทธิ์, ซึ่งเป็นพยานถึงพระองค์, จะอยู่และสถิตในท่านตลอดกาล. เอเมน.

Wherefore, I know by this thing which thou hast said, that if the Gentiles have not charity, because of our weakness, that thou wilt prove them, and take away their talent, yea, even that which they have received, and give unto them who shall have more abundantly.

And it came to pass that I prayed unto the Lord that he would give unto the Gentiles grace, that they might have charity.

And it came to pass that the Lord said unto me: If they have not charity it mattereth not unto thee, thou hast been faithful; wherefore, thy garments shall be made clean. And because thou hast seen thy weakness thou shalt be made strong, even unto the sitting down in the place which I have prepared in the mansions of my Father.

And now I, Moroni, bid farewell unto the Gentiles, yea, and also unto my brethren whom I love, until we shall meet before the judgment-seat of Christ, where all men shall know that my garments are not spotted with your blood.

And then shall ye know that I have seen Jesus, and that he hath talked with me face to face, and that he told me in plain humility, even as a man telleth another in mine own language, concerning these things;

And only a few have I written, because of my weakness in writing.

And now, I would commend you to seek this Jesus of whom the prophets and apostles have written, that the grace of God the Father, and also the Lord Jesus Christ, and the Holy Ghost, which beareth record of them, may be and abide in you forever. Amen.

อีเธอร์ ๑๓

- ๑ และบัดนี้ข้าพเจ้า, โมโรไน, จะทำบันทึกของข้าพเจ้าต่อไปให้จบเกี่ยวกับความพินาศของผู้คนที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึง.
- ๒ เพราะเหตุเกิด, พวกเขาปฏิเสธถ้อยคำทั้งหมดของอีเธอร์; เพราะท่านบอกคนเหล่านั้นโดยแท้ถึงเรื่องทั้งปวง, นับจากกาลเริ่มต้นของมนุษย์; และว่าหลังจากผืนน้ำได้ลดไปจากผืนแผ่นดินนี้ มันกลายเป็นแผ่นดินที่เลิศเลอกว่าผืนแผ่นดินอื่นทั้งปวง, เป็นแผ่นดินที่เลือกสรรไว้ของพระเจ้า; ดังนั้นพระเจ้าจึงประสงค์ให้คนทั้งปวงซึ่งพำนักอยู่บนผืนแผ่นดินนั้นรับใช้พระองค์;
- ๓ และว่ามันเป็นสถานที่ของเยรูซาเล็มใหม่, ซึ่งจะลงมาจากสวรรค์, และสถานศักดิ์สิทธิ์อันบริสุทธิ์ของพระเจ้า.
- ๔ ดูเถิด, อีเธอร์เห็นวันเวลาของพระคริสต์, และท่านพูดเกี่ยวกับเยรูซาเล็มใหม่บนแผ่นดินนี้.
- ๕ และท่านพูดเกี่ยวกับเชื้อสายแห่งอิสราเอลด้วย, และเยรูซาเล็มซึ่งจากที่นั่นลิไฮจะออกมา—หลังจากถูกทำลายจะสร้างขึ้นอีก, เป็นนครศักดิ์สิทธิ์แด่พระเจ้า; ดังนั้น, จะเป็นเยรูซาเล็มใหม่ไม่ได้เพราะเป็นมาแล้วในสมัยโบราณ; แต่จะสร้างขึ้นอีก, และกลับเป็นนครศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า; และจะสร้างให้เชื้อสายแห่งอิสราเอล—
- ๖ และว่าเยรูซาเล็มใหม่จะสร้างบนแผ่นดินนี้, ให้พวกที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์โยเซฟ, ซึ่งสิ่งเหล่านั้นมีรูปแบบแล้ว.
- ๗ เพราะดังที่โยเซฟนำบิดาท่านลงมายังแผ่นดินแห่งอียิปต์, แมื่อดังนั้นท่านจึงตายที่นั่น; ดังนั้น, พระเจ้าจึงทรงนำส่วนที่เหลือของพงศ์พันธุ์โยเซฟออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, เพื่อพระองค์จะทรงเมตตาต่อพงศ์พันธุ์โยเซฟเพื่อพวกเขาจะไม่ตาย, แมื่อดังที่พระองค์ทรงเมตตาบิดาของโยเซฟเพื่อท่านจะไม่ตาย.
- ๘ ดังนั้น, ส่วนที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งโยเซฟจะสร้างขึ้นบนแผ่นดินนี้; และจะเป็นแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา; และพวกเขาจะสร้างนครศักดิ์สิทธิ์ถวายพระเจ้า, เหมือนกับเยรูซาเล็มสมัยโบราณ; และพระองค์จะไม่ทรงทำให้พวกเขาปะปนกันอีกต่อไป, จนที่สุดมาถึงเมื่อแผ่นดินโลกจะสูญสิ้นไป.

Ether 13

And now I, Moroni, proceed to finish my record concerning the destruction of the people of whom I have been writing.

For behold, they rejected all the words of Ether; for he truly told them of all things, from the beginning of man; and that after the waters had receded from off the face of this land it became a choice land above all other lands, a chosen land of the Lord; wherefore the Lord would have that all men should serve him who dwell upon the face thereof;

And that it was the place of the New Jerusalem, which should come down out of heaven, and the holy sanctuary of the Lord.

Behold, Ether saw the days of Christ, and he spake concerning a New Jerusalem upon this land.

And he spake also concerning the house of Israel, and the Jerusalem from whence Lehi should come—after it should be destroyed it should be built up again, a holy city unto the Lord; wherefore, it could not be a new Jerusalem for it had been in a time of old; but it should be built up again, and become a holy city of the Lord; and it should be built unto the house of Israel—

And that a New Jerusalem should be built up upon this land, unto the remnant of the seed of Joseph, for which things there has been a type.

For as Joseph brought his father down into the land of Egypt, even so he died there; wherefore, the Lord brought a remnant of the seed of Joseph out of the land of Jerusalem, that he might be merciful unto the seed of Joseph that they should perish not, even as he was merciful unto the father of Joseph that he should perish not.

Wherefore, the remnant of the house of Joseph shall be built upon this land; and it shall be a land of their inheritance; and they shall build up a holy city unto the Lord, like unto the Jerusalem of old; and they shall no more be confounded, until the end come when the earth shall pass away.

- ๙ และจะมีฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่; และจะเป็นเหมือนของเก่าเว้นแต่ของเก่าสูญสิ้นไป, และสิ่งทั้งปวงกลับใหม่.
- ๑๐ และจากนั้นเยรูซาเล็มใหม่จะมาถึง; และผู้ที่พำนักอยู่ในนั้นจะเป็นสุข, เพราะคือพวกเขาซึ่งอาภรณ์ของพวกเขาขาวโดยทางโลหิตของพระเมษโปดก; และพวกเขาคือคนที่นับอยู่ในบรรดาพวกที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์โยเซฟ, ซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.
- ๑๑ และเวลานั้นเยรูซาเล็มสมัยโบราณจะมาถึงด้วย; และผู้อยู่อาศัยในนั้นจะเป็นสุข, เพราะทรงล้างพวกเขาในโลหิตของพระเมษโปดก; และพวกเขาคือคนที่กระจัดกระจายไปและรวมเข้ามาจากสี่เหลี่ยมของแผ่นดินโลก, และจากประเทศทางเหนือ, และเป็นผู้มีส่วนในการทำให้อนุสัญญาซึ่งพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าทรงกระทำกับอับราฮัม, บรรพบุรุษของพวกเขาสมบูรณ์.
- ๑๒ และเมื่อสิ่งเหล่านี้มาถึง, ทำให้พระคัมภีร์เป็นจริงซึ่งกล่าวว่า, มีคนที่เป็นพวกแรก, ซึ่งจะเป็นพวกสุดท้าย; และมีคนที่เป็นพวกสุดท้าย, ซึ่งจะเป็นพวกแรก.
- ๑๓ และข้าพเจ้ากำลังจะเขียนมากกว่านี้, แต่ข้าพเจ้าถูกห้ามไว้; แต่คำพยากรณ์ของอีเธอร์สำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์; แต่พวกเขากลัวว่าท่านไร้ค่า, และขับไล่ท่าน; และท่านซ่อนตัวอยู่ในซอกหินในเวลากลางวัน, และเวลากลางคืนท่านออกไปดูสิ่งที่จะเกิดกับผู้คน.
- ๑๔ และขณะที่ท่านพำนักอยู่ในซอกหินท่านทำส่วนที่เหลืออยู่ของบันทึกนี้, โดยเห็นความพินาศที่เกิดขึ้นกับผู้คน, ในเวลากลางคืน.
- ๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีเดียวกันกับที่ท่านถูกขับออกจากบรรดาผู้คนเริ่มมีสงครามครั้งใหญ่ในบรรดาผู้คน, เพราะมีคนหลายคนที่ถูกขึ้นมา, ซึ่งเป็นผู้ทรงอำนาจ, และหมายมั่นจะทำลายโคริแอนตะเมอร์โดยแผนการลับแห่งความชั่วร้ายของพวกเขา, ซึ่งพูดไว้.
- ๑๖ และบัดนี้โคริแอนตะเมอร์, โดยที่ศึกษา, ด้วยตนเอง, ในวิธีการสงครามทั้งปวงและอุบายทั้งปวงของโลก, ดังนั้นเขาจึงสู้รบกับคนที่หมายมั่นจะทำลายเขา.

And there shall be a new heaven and a new earth; and they shall be like unto the old save the old have passed away, and all things have become new.

And then cometh the New Jerusalem; and blessed are they who dwell therein, for it is they whose garments are white through the blood of the Lamb; and they are they who are numbered among the remnant of the seed of Joseph, who were of the house of Israel.

And then also cometh the Jerusalem of old; and the inhabitants thereof, blessed are they, for they have been washed in the blood of the Lamb; and they are they who were scattered and gathered in from the four quarters of the earth, and from the north countries, and are partakers of the fulfilling of the covenant which God made with their father, Abraham.

And when these things come, bringeth to pass the scripture which saith, there are they who were first, who shall be last; and there are they who were last, who shall be first.

And I was about to write more, but I am forbidden; but great and marvelous were the prophecies of Ether; but they esteemed him as naught, and cast him out; and he hid himself in the cavity of a rock by day, and by night he went forth viewing the things which should come upon the people.

And as he dwelt in the cavity of a rock he made the remainder of this record, viewing the destructions which came upon the people, by night.

And it came to pass that in that same year in which he was cast out from among the people there began to be a great war among the people, for there were many who rose up, who were mighty men, and sought to destroy Coriantumr by their secret plans of wickedness, of which hath been spoken.

And now Coriantumr, having studied, himself, in all the arts of war and all the cunning of the world, wherefore he gave battle unto them who sought to destroy him.

๑๗ แต่เขาไม่กลับใจ, ทั้งบุตรและธิดาผู้ดงามของเขา; ทั้งบุตรและธิดาผู้ดงามของโคฮอร์; และทั้งบุตรและธิดาผู้ดงามของโคริฮอร์; และท้ายที่สุด, ไม่มีบุตรและธิดาผู้ดงามทั่วพื้นพิภพคนใดที่กลับใจจากบาปของตน.

๑๘ ดังนั้น, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีแรกที่อีเธอร์พำนักอยู่ในซอกหิน, มีผู้คนเป็นอันมากถูกสังหารด้วยดาบของการมั่วสุมลับเหล่านั้น, โดยต่อสู้กับโคริแอนทะเมอร์เพื่อพวกเขาจะได้อาณาจักร.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือบุตรของโคริแอนทะเมอร์ต่อสู้มากและหลังเลือดมาก.

๒๐ และในปีที่สองพระดำรัสของพระเจ้ามาถึงอีเธอร์, ให้ท่านไปพยากรณ์แก่โคริแอนทะเมอร์ว่า, หากเขาจะกลับใจ, และครัวเรือนของเขาทั้งหมดด้วย, พระเจ้าจะประทานอาณาจักรของเขาให้เขาและจะทรงละเว้นผู้คน—

๒๑ มิฉะนั้นพวกเขาจะถูกทำลาย, และครัวเรือนทั้งหมดของเขานอกจากตัวเขาเอง. และเขาจะมีชีวิตอยู่เพียงเพื่อเห็นคำพยากรณ์เกิดสัมฤทธิ์ผลซึ่งมีพูดไว้เกี่ยวกับผู้คนอีกพวกหนึ่งที่รับแผ่นดินเป็นมรดกของพวกเขา; และโคริแอนทะเมอร์จะรับการฝังศพโดยคนเหล่านั้น; และทุกคนจะถูกทำลายนอกจากโคริแอนทะเมอร์.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโคริแอนทะเมอร์ไม่กลับใจ, ทั้งครัวเรือนของเขา, ทั้งผู้คน; และสงครามหายุติไม่; และพวกเขาหมายมั่นจะฆ่าอีเธอร์, แต่ท่านหนีไปซึ่งหน้าพวกเขาและซ่อนตัวอยู่ในซอกหินอีก.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเซเรียดกมา, และเขาสู้รบกับโคริแอนทะเมอร์ด้วย; และเขาได้ชัยชนะ, ถึงขนาดที่ในปีที่สามเขาได้นำโคริแอนทะเมอร์มาเป็นเชลย.

๒๔ และบุตรของโคริแอนทะเมอร์, ในปีสี่, มีชัยชนะต่อเซเรียด, และได้อาณาจักรมาให้บิดาของพวกเขาอีก.

๒๕ บัดนี้เริ่มมีสงครามทั่วพื้นแผ่นดิน, ชายทุกคนพร้อมด้วยพรรคพวกของเขาต่อสู้เพื่อสิ่งที่เขาปรารถนา.

๒๖ และมิโอร, และท้ายที่สุด, ความชั่วร้ายนานัปการบนทั้งพื้นแผ่นดิน.

But he repented not, neither his fair sons nor daughters; neither the fair sons and daughters of Cohor; neither the fair sons and daughters of Corihor; and in fine, there were none of the fair sons and daughters upon the face of the whole earth who repented of their sins.

Wherefore, it came to pass that in the first year that Ether dwelt in the cavity of a rock, there were many people who were slain by the sword of those secret combinations, fighting against Coriantumr that they might obtain the kingdom.

And it came to pass that the sons of Coriantumr fought much and bled much.

And in the second year the word of the Lord came to Ether, that he should go and prophesy unto Coriantumr that, if he would repent, and all his household, the Lord would give unto him his kingdom and spare the people—

Otherwise they should be destroyed, and all his household save it were himself. And he should only live to see the fulfilling of the prophecies which had been spoken concerning another people receiving the land for their inheritance; and Coriantumr should receive a burial by them; and every soul should be destroyed save it were Coriantumr.

And it came to pass that Coriantumr repented not, neither his household, neither the people; and the wars ceased not; and they sought to kill Ether, but he fled from before them and hid again in the cavity of the rock.

And it came to pass that there arose up Shared, and he also gave battle unto Coriantumr; and he did beat him, insomuch that in the third year he did bring him into captivity.

And the sons of Coriantumr, in the fourth year, did beat Shared, and did obtain the kingdom again unto their father.

Now there began to be a war upon all the face of the land, every man with his band fighting for that which he desired.

And there were robbers, and in fine, all manner of wickedness upon all the face of the land.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโครีแอนทะเมอร์
โกรธเซเร็ดอย่างยิ่ง, และเขายกไปสู้รบพร้อมกับ
กองทัพของตน; และทั้งสองปะทะกันด้วยความเกรี้ยว
โกรธ, และทั้งสองปะทะกันในหุบเขาแห่งกิลกาล; และ
การสู้รบดุเดือดยิ่ง.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเซเร็ดต่อสู้กับเขา
ตลอดระยะเวลาสามวัน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น
คือโครีแอนทะเมอร์มีชัยชนะต่อเขา, และไล่ตามเขาไป
จนถึงที่ราบแห่งเฮชลอน.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเซเร็ดสู้รบกับเขาก
บนที่ราบ; และดูเถิด, เขามีชัยชนะต่อโครีแอนทะเม
อร์, และขับไล่เขากลับไปหุบเขาแห่งกิลกาลอีก.

๓๐ และโครีแอนทะเมอร์สู้รบกับเซเร็ดอีกในหุบเขาแห่ง
กิลกาล, ซึ่งในการนั้นเขามีชัยชนะต่อเซเร็ดและ
สังหารเขา.

๓๑ และเซเร็ดทำให้โครีแอนทะเมอร์บาดเจ็บที่ต้นขา
ของเขา, จนเขาไม่ได้ไปสู้รบอีกตลอดเวลาสองปี, ซึ่งใน
เวลานั้นผู้คนทั้งปวงบนพื้นแผ่นดินกำลังห้ำหั่นเลือด
กัน, และไม่มีผู้ใดยับยั้งพวกเขา.

And it came to pass that Coriantumr was exceed-
ingly angry with Shared, and he went against him
with his armies to battle; and they did meet in great
anger, and they did meet in the valley of Gilgal; and
the battle became exceedingly sore.

And it came to pass that Shared fought against
him for the space of three days. And it came to pass
that Coriantumr beat him, and did pursue him until
he came to the plains of Heshlon.

And it came to pass that Shared gave him battle
again upon the plains; and behold, he did beat
Coriantumr, and drove him back again to the valley
of Gilgal.

And Coriantumr gave Shared battle again in the
valley of Gilgal, in which he beat Shared and slew
him.

And Shared wounded Coriantumr in his thigh,
that he did not go to battle again for the space of two
years, in which time all the people upon the face of
the land were shedding blood, and there was none to
restrain them.

อีเธอร์ ๑๔

- ๑ และบัดนี้เริ่มมีคำสาปแช่งใหญ่หลวงทั่วแผ่นดินเพราะความชั่วช้าสามานย์ของผู้คน, ซึ่งในนี้, หากผู้ใดจะวางเครื่องมือของเขาหรือดาบของเขาไว้บนหิ้งของเขา, หรือบนที่ซึ่งเขาเก็บมันไว้, ดูเถิด, ในวันพรุ่ง, เขาจะหามันไม่พบ, คำสาปแช่งบนแผ่นดินใหญ่หลวงนัก.
- ๒ ดังนั้นทุกคนจับสิ่งซึ่งเป็นของตน, ไว้แน่นกับมือตนเอง, และจะไม่ขอยืมทั้งเขาจะไม่ให้ยืม; และทุกคนกุมด้ามดาบของตนไว้ในมือขวาของตน, เพื่อป้องกันทรัพย์สินสมบัติของตนและชีวิตของตนเองและของภรรยาและลูก ๆ ของตน.
- ๓ และบัดนี้, หลังจากเวลาสองปี, และหลังจากความตายของเซเร็ด, ดูเถิด, น้องชายของเซเร็ดยกมาและเขาสู้รบกับโคริแอนทะเมอร์, ซึ่งในการนั้นโคริแอนทะเมอร์มีชัยชนะต่อเขาและไล่ตามเขาไปยังแดนทุรกันดารแห่งเอคิช.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือน้องชายของเซเร็ดสู้รบกับเขาในแดนทุรกันดารแห่งเอคิช; และการสู้รบดุเดือดยิ่ง, และหลายพันคนล้มตายด้วยดาบ.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโคริแอนทะเมอร์ล้อมแดนทุรกันดารไว้; และน้องชายของเซเร็ดยกออกจากแดนทุรกันดารในเวลากลางคืน, และสังหารคนในกองทัพอของโคริแอนทะเมอร์เสียส่วนหนึ่ง, ขณะที่พวกนั้นเมาเหล้า.
- ๖ และเขายกมาถึงแผ่นดินแห่งโมรอน, และขึ้นนั่งบนบัลลังก์ของโคริแอนทะเมอร์.
- ๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโคริแอนทะเมอร์พำนักอยู่กับกองทัพอของเขาในแดนทุรกันดารตลอดระยะเวลาสองปี, ซึ่งในการนี้เขาได้รับกำลังมากมายให้แก่กองทัพอของตน.
- ๘ บัดนี้น้องชายของเซเร็ด, ซึ่งมีชื่อว่ากิลีแอต, ได้รับกำลังมากมายให้แก่กองทัพอของเขาด้วย, เพราะการมั่วสุมลับ.
- ๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมหาปุโรหิตของเขาลอบสังหารเขาขณะนั่งอยู่บนบัลลังก์.

Ether 14

And now there began to be a great curse upon all the land because of the iniquity of the people, in which, if a man should lay his tool or his sword upon his shelf, or upon the place whither he would keep it, behold, upon the morrow, he could not find it, so great was the curse upon the land.

Wherefore every man did cleave unto that which was his own, with his hands, and would not borrow neither would he lend; and every man kept the hilt of his sword in his right hand, in the defence of his property and his own life and of his wives and children.

And now, after the space of two years, and after the death of Shared, behold, there arose the brother of Shared and he gave battle unto Coriantumr, in which Coriantumr did beat him and did pursue him to the wilderness of Akish.

And it came to pass that the brother of Shared did give battle unto him in the wilderness of Akish; and the battle became exceedingly sore, and many thousands fell by the sword.

And it came to pass that Coriantumr did lay siege to the wilderness; and the brother of Shared did march forth out of the wilderness by night, and slew a part of the army of Coriantumr, as they were drunken.

And he came forth to the land of Moron, and placed himself upon the throne of Coriantumr.

And it came to pass that Coriantumr dwelt with his army in the wilderness for the space of two years, in which he did receive great strength to his army.

Now the brother of Shared, whose name was Gilead, also received great strength to his army, because of secret combinations.

And it came to pass that his high priest murdered him as he sat upon his throne.

- ๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนหนึ่งของพวกเขา
มั่วสุมลบลอบสังหารเขาที่ทางลับแห่งหนึ่ง, และได้
อาณาจักรมาเป็นของตนเอง; และเขามีชื่อว่าลิบ; และ
ลิบเป็นชายร่างใหญ่, ยิ่งกว่าชายอื่นในบรรดาผู้คนทั้ง
ปวง.
- ๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีแรกของลิบ, โครี
แอนทะเมอร์ยกมายังแผ่นดินแห่งโมรอน, และสู้รบ
กับลิบ.
- ๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาต่อสู้กับลิบ, ซึ่งใน
การนั้นลิบฟันแขนของเขาจนเขาบาดเจ็บ; กระนั้น
ก็ตาม, กองทัพของโครีแอนทะเมอร์ยังมุ่งเข้าหาลิบ,
จนเขาหลบหนีไปชายแดนบนฝั่งทะเล.
- ๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโครีแอนทะเมอร์ไล่
ตามเขาไป; และลิบสู้รบกับเขาบนฝั่งทะเล.
- ๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลิบฟาดฟันกองทัพ
ของโครีแอนทะเมอร์, จนคนพวกนั้นรีบหนีไปแดน
ทุรกันดารแห่งเอคิชิก.
- ๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลิบไล่ตามเขาจนเขา
มาถึงที่ราบแห่งเอกซ์. และโครีแอนทะเมอร์นำผู้คน
ทั้งหมดไปกับเขาขณะที่เขารีบหนีไปซึ่งหน้าลิบในแผ่น
ดินเลี่ยนันที่ซึ่งเขาหลบหนีไป.
- ๑๖ และเมื่อเขามาถึงที่ราบแห่งเอกซ์เขาสู้รบกับลิบ,
และเขาฟันลิบจนตาย; กระนั้นก็ตาม, น้องชายของลิบ
ยกมาต่อสู้กับโครีแอนทะเมอร์แทน, และการสู้รบดุ
เดือดยิ่ง, ในการนั้นโครีแอนทะเมอร์รีบหนีไปซึ่งหน้า
กองทัพของน้องชายของลิบอีก.
- ๑๗ บัดนี้ชื่อของน้องชายของลิบคือชิซ. และเหตุการณ์
ได้บังเกิดขึ้นคือชิซไล่ตามโครีแอนทะเมอร์ไป, และเขา
ล้มล้างเมืองหลายเมือง, และเขาสังหารทั้งผู้หญิงและ
เด็ก, และเขาเผาเมืองต่าง ๆ.
- ๑๘ และความกลัวชิซแพร่ไปทั่วแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว,
เสียงร้องออกไปทั่วแผ่นดิน—ใครเล่าจะยืนอยู่ได้ต่อ
หน้ากองทัพของชิซ? ดูเถิด, เขากวาดล้างแผ่นดินโลก
ไปต่อหน้าเขา!
- ๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนเริ่มพากันรวม
เข้ามาในกองทัพ, ตลอดทั่วผืนแผ่นดิน.

And it came to pass that one of the secret combina-
tions murdered him in a secret pass, and obtained
unto himself the kingdom; and his name was Lib;
and Lib was a man of great stature, more than any
other man among all the people.

And it came to pass that in the first year of Lib,
Coriantumr came up unto the land of Moron, and
gave battle unto Lib.

And it came to pass that he fought with Lib, in
which Lib did smite upon his arm that he was
wounded; nevertheless, the army of Coriantumr did
press forward upon Lib, that he fled to the borders
upon the seashore.

And it came to pass that Coriantumr pursued him;
and Lib gave battle unto him upon the seashore.

And it came to pass that Lib did smite the army of
Coriantumr, that they fled again to the wilderness of
Akish.

And it came to pass that Lib did pursue him until
he came to the plains of Agosh. And Coriantumr had
taken all the people with him as he fled before Lib in
that quarter of the land whither he fled.

And when he had come to the plains of Agosh he
gave battle unto Lib, and he smote upon him until he
died; nevertheless, the brother of Lib did come
against Coriantumr in the stead thereof, and the bat-
tle became exceedingly sore, in the which
Coriantumr fled again before the army of the brother
of Lib.

Now the name of the brother of Lib was called
Shiz. And it came to pass that Shiz pursued after
Coriantumr, and he did overthrow many cities, and
he did slay both women and children, and he did
burn the cities.

And there went a fear of Shiz throughout all the
land; yea, a cry went forth throughout the land—
Who can stand before the army of Shiz? Behold, he
sweepeth the earth before him!

And it came to pass that the people began to flock
together in armies, throughout all the face of the
land.

๒๐ และพวกเขาแบ่งแยกกัน; และพวกเขาส่วนหนึ่งรีบหนีไปยังกองทัพของชิซ, และพวกเขาส่วนหนึ่งรีบหนีไปยังกองทัพของโคริแอนทะเมอร์.

๒๑ และสงครามใหญ่หลวงและยืดเยื้อนัก, และภาพของการนองเลือดและการฆ่าฟันมีอยู่นานนัก, จนทั้งผืนแผ่นดินปกคลุมไปด้วยร่างคนตาย.

๒๒ และสงครามรวดเร็วและเร่งรัดนักจนไม่เหลือผู้ใดไว้ฝังคนตาย, แต่พวกเขาเดินทัพจากการหลั่งเลือดไปสู่การหลั่งเลือด, โดยทิ้งร่างของชาย, หญิง, และเด็กให้เกลื่อนกล่นอยู่บนผืนแผ่นดิน, เพื่อเป็นเหยื่อหนอนที่กินเนื้อหนัง.

๒๓ และกลิ่นของมันคลุ้งไปตามผืนแผ่นดิน, แม้บนทั่วผืนแผ่นดิน; ดังนั้นผู้คนจึงถูกรบกวนทั้งกลางวันและกลางคืน, เพราะกลิ่นของมัน.

๒๔ กระนั้นก็ตาม, ชิซไม่ได้หยุดไล่ตามโคริแอนทะเมอร์; เพราะเขาสาบานจะแก้แค้นโคริแอนทะเมอร์เพื่อเลือดของพี่ชายเขา, ซึ่งถูกสังหาร, และพระดำรัสของพระเจ้าซึ่งมาถึงอีเธอร์ว่าโคริแอนทะเมอร์จะไม่ล้มตายด้วยดาบ.

๒๕ และเราจึงเห็นดังนั้นพระเจ้าเสด็จมาเยือนคนเหล่านั้นในพระพิโรธสุดขีดของพระองค์, และความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของพวกเขาเตรียมทางไว้เพื่อความพินาศอันเป็นนิจของพวกเขา.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชิซไล่ตามโคริแอนทะเมอร์ไปทางตะวันออก, แม้ถึงชายแดนใกล้ฝั่งทะเล, และที่นั่นเขาสู้รบกับชิซต่อเนื่องเป็นเวลาสามวัน.

๒๗ และความพินาศในบรรดากองทัพของชิซน่าพริ้นพริงนักจนผู้คนเริ่มหวาดกลัว, และเริ่มหนีไปเบื้องหน้ากองทัพของโคริแอนทะเมอร์; และคนเหล่านั้นหลบหนีไปแผ่นดินแห่งโคริฮอร์, และกำจัดบรรดาผู้อยู่อาศัยที่ขวางหน้าพวกเขา, ทุกคนที่ไม่ยอมเข้าสมทบกับพวกเขา.

And they were divided; and a part of them fled to the army of Shiz, and a part of them fled to the army of Coriantumr.

And so great and lasting had been the war, and so long had been the scene of bloodshed and carnage, that the whole face of the land was covered with the bodies of the dead.

And so swift and speedy was the war that there was none left to bury the dead, but they did march forth from the shedding of blood to the shedding of blood, leaving the bodies of both men, women, and children strewn upon the face of the land, to become a prey to the worms of the flesh.

And the scent thereof went forth upon the face of the land, even upon all the face of the land; wherefore the people became troubled by day and by night, because of the scent thereof.

Nevertheless, Shiz did not cease to pursue Coriantumr; for he had sworn to avenge himself upon Coriantumr of the blood of his brother, who had been slain, and the word of the Lord which came to Ether that Coriantumr should not fall by the sword.

And thus we see that the Lord did visit them in the fulness of his wrath, and their wickedness and abominations had prepared a way for their everlasting destruction.

And it came to pass that Shiz did pursue Coriantumr eastward, even to the borders by the seashore, and there he gave battle unto Shiz for the space of three days.

And so terrible was the destruction among the armies of Shiz that the people began to be frightened, and began to flee before the armies of Coriantumr; and they fled to the land of Corihor, and swept off the inhabitants before them, all them that would not join them.

๒๘ และพวกเขาตั้งกระโจมในหุบเขาแห่งโคริฮอร์; และโคริแอนทะเมอร์ตั้งกระโจมในหุบเขาแห่งเชอร์. บัดนี้หุบเขาแห่งเชอร์อยู่ใกล้เนินเขาคอมเนอร์; ดังนั้น, โคริแอนทะเมอร์รวมกองทัพของเขาบนเนินเขาคอมเนอร์, และได้เป่าแตรดังถึงกองทัพของชิซเพื่อเชิญคนพวกนั้นให้ออกมาสู้รบ.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนพวกนั้นออกมา, แต่ถูกต้อนอีก; และพวกเขายกมาเป็นครั้งที่สอง, และพวกเขาถูกต้อนอีกเป็นครั้งที่สอง. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขายกมาอีกเป็นครั้งที่สาม, และการสู้รบดุเดือดยิ่ง.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชิซฟันโคริแอนทะเมอร์จนทำให้เขามีแผลลึกหลายแห่ง; และโคริแอนทะเมอร์, โดยที่เสียเลือด, จึงหมดสติ, และถูกหามไปราวกับว่าเขาตายแล้ว.

๓๑ บัดนี้การสูญเสียชาย, หญิงและเด็กของทั้งสองฝ่ายใหญ่หลวงนักจนชิซสั่งผู้คนของเขาไม่ให้ไล่ตามกองทัพของโคริแอนทะเมอร์; ดังนั้น, พวกเขาจึงกลับไปค่ายของตน.

And they pitched their tents in the valley of Corihor; and Coriantumr pitched his tents in the valley of Shurr. Now the valley of Shurr was near the hill Comnor; wherefore, Coriantumr did gather his armies together upon the hill Comnor, and did sound a trumpet unto the armies of Shiz to invite them forth to battle.

And it came to pass that they came forth, but were driven again; and they came the second time, and they were driven again the second time. And it came to pass that they came again the third time, and the battle became exceedingly sore.

And it came to pass that Shiz smote upon Coriantumr that he gave him many deep wounds; and Coriantumr, having lost his blood, fainted, and was carried away as though he were dead.

Now the loss of men, women and children on both sides was so great that Shiz commanded his people that they should not pursue the armies of Coriantumr; wherefore, they returned to their camp.

อีเธอร์ ๑๕

- ๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อบาดแผลของโคริแอนทะเมอร์หายแล้ว, เขาเริ่มนึกถึงถ้อยคำที่อีเธอร์ได้พูดไว้กับเขา.
- ๒ เขาเห็นว่ามิใช่คนของเขาเกือบสองล้านคนถูกสังหารด้วยดาบ, และเขาเริ่มโทมน์สอยในใจ; แท้จริงแล้ว, มีชายฉกรรจ์สองล้านคนถูกสังหาร, และภรรยาและลูก ๆ ของพวกเขาด้วย.
- ๓ เขาเริ่มกลับใจจากความชั่วซึ่งเขาทำลงไป; เขาเริ่มนึกถึงถ้อยคำซึ่งพูดจากปากของศาสดาพยากรณ์ทั้งปวง, และเขาเห็นว่ามันเกิดสัมฤทธิ์ผลแล้วตามนั้น, ทุกคำจนถึงบัดนี้; และจิตวิญญาณเขาโศกเศร้าและไม่ยอมรับการปลอบประโลม.
- ๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาเขียนสาส์นถึงชิซ, โดยปรารภว่าเขาจะละเว้นผู้คน, และเขาจะยอมมอบอาณาจักรเพื่อเห็นแก่ชีวิตของผู้คน.
- ๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชิซได้รับสาส์นของเขา เขาจึงเขียนสาส์นถึงโคริแอนทะเมอร์, ว่าหากเขาจะยอมมอบตัว, เพื่อที่ชิซจะได้สังหารเขาด้วยดาบของตนเองแล้ว, เขาจะไว้ชีวิตผู้คน.
- ๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนหากกลับใจจากความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขาไม่; และผู้คนของโคริแอนทะเมอร์ถูกปลุกปั่นให้เกิดโทสะต่อต้านผู้คนของชิซ; และผู้คนของชิซถูกปลุกปั่นให้เกิดโทสะต่อต้านผู้คนของโคริแอนทะเมอร์; ดังนั้น, ผู้คนของชิซได้สู้รบกับผู้คนของโคริแอนทะเมอร์.
- ๗ และเมื่อโคริแอนทะเมอร์เห็นว่าเขากำลังจะพ่ายเขาจึงรีบหนีไปซึ่งหน้าผู้คนของชิซอีก.
- ๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขามาถึงผืนน้ำแห่งริปลิแอนคัม, ซึ่ง, แปลความหมาย, ว่ากว้างใหญ่, หรือยิ่งกว่าทั้งหมด; ดังนั้น, เมื่อมาถึงผืนน้ำนี้พวกเขาจึงตั้งกระโจมของตน; และชิซตั้งกระโจมของเขาอยู่ใกล้ด้วย; และดังนั้นในวันพรุ่งนี้พวกเขาได้ออกมาสู้รบกัน.
- ๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาทำการสู้รบกันดุเดือดอย่างยิ่ง, ซึ่งในการนี้โคริแอนทะเมอร์ได้รับบาดเจ็บอีก, และเขาหมดสติเพราะการเสียเลือด.

Ether 15

And it came to pass when Coriantumr had recovered of his wounds, he began to remember the words which Ether had spoken unto him.

He saw that there had been slain by the sword already nearly two millions of his people, and he began to sorrow in his heart; yea, there had been slain two millions of mighty men, and also their wives and their children.

He began to repent of the evil which he had done; he began to remember the words which had been spoken by the mouth of all the prophets, and he saw them that they were fulfilled thus far, every whit; and his soul mourned and refused to be comforted.

And it came to pass that he wrote an epistle unto Shiz, desiring him that he would spare the people, and he would give up the kingdom for the sake of the lives of the people.

And it came to pass that when Shiz had received his epistle he wrote an epistle unto Coriantumr, that if he would give himself up, that he might slay him with his own sword, that he would spare the lives of the people.

And it came to pass that the people repented not of their iniquity; and the people of Coriantumr were stirred up to anger against the people of Shiz; and the people of Shiz were stirred up to anger against the people of Coriantumr; wherefore, the people of Shiz did give battle unto the people of Coriantumr.

And when Coriantumr saw that he was about to fall he fled again before the people of Shiz.

And it came to pass that he came to the waters of Ripliancum, which, by interpretation, is large, or to exceed all; wherefore, when they came to these waters they pitched their tents; and Shiz also pitched his tents near unto them; and therefore on the morrow they did come to battle.

And it came to pass that they fought an exceedingly sore battle, in which Coriantumr was wounded again, and he fainted with the loss of blood.

- ๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกองทัพของโครีแอนตะเมอร์ถูกไล่กองทัพของชิซจนพวกเขามีชัยชนะเหนือคนพวกนั้น, จนทำให้คนพวกนั้นต้องรีบหนีไปซึ่งหน้าพวกเขา; และคนพวกนั้นได้หลบหนีไปทางใต้, และตั้งกระโจมของตนในสถานที่ซึ่งเรียกว่าโอเกธ.
- ๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกองทัพของโครีแอนตะเมอร์ตั้งกระโจมของพวกเขาใกล้เนินเขาเรมาห์; และมันเป็นเนินเขาเดียวกับที่มอรมอนบิดาข้าพเจ้าได้ซ่อนบันทึกไว้กับพระเจ้า, ซึ่งเป็นบันทึกศักดิ์สิทธิ์.
- ๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขารวบรวมผู้คนทั้งหมดบนทั้งผืนแผ่นดิน, ซึ่งไม่ได้ถูกสังหารเข้าด้วยกัน, นอกจากอีเธอร์.
- ๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออีเธอร์เห็นการกระทำทั้งปวงของผู้คน; และท่านเห็นว่าผู้คนที่เปื้อนฝ่ายโครีแอนตะเมอร์รวมกันอยู่กับกองทัพของโครีแอนตะเมอร์; และผู้คนที่เปื้อนฝ่ายชิซก็รวมกันอยู่กับกองทัพของชิซ.
- ๑๔ ดังนั้น, เขารวบรวมผู้คนตลอดระยะเวลาสี่ปี, เพื่อพวกเขาจะได้คนทั้งหมดที่อยู่บนผืนแผ่นดิน, และเพื่อจะได้รับกำลังทั้งหมดซึ่งอยู่ในวิสัยที่พวกเขาจะได้รับได้.
- ๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขารวมกันทั้งหมดแล้ว, ทุกคนไปสู่กองทัพที่เขาต้องการ, พร้อมด้วยภรรยาและลูก ๆ ของตน—ทั้งชาย, หญิงและเด็กโดยที่ถืออาวุธสงคราม, โดยมีโล่, และเกราะอก, และหมวกเกราะ, และโดยนุ่งห่มตามวิธีการสงคราม—พวกเขาเดินทัพเข้าหากันเพื่อสู้รบ; และพวกเขาต่อสู้กันตลอดวันนั้น, และหาได้ชัยชนะต่อกันไม่.
- ๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อถึงเวลากลางคืนพวกเขาเหน็ดเหนื่อย, และกลับไปค่ายของตน; และหลังจากพวกเขาได้กลับไปค่ายของตนแล้วพวกเขาเริ่มรำพันและคร่ำครวญเพราะการสูญเสียผู้คนของพวกเขาที่ถูกสังหาร; และเสียงร้องของพวกเข, เสียงพิลาปรำพันและการร่ำไห้ของพวกเขา, ระเบียงแข็งแะอื้ออึงอยู่ในอากาศ.

And it came to pass that the armies of Coriantumr did press upon the armies of Shiz that they beat them, that they caused them to flee before them; and they did flee southward, and did pitch their tents in a place which was called Ogath.

And it came to pass that the army of Coriantumr did pitch their tents by the hill Ramah; and it was that same hill where my father Mormon did hide up the records unto the Lord, which were sacred.

And it came to pass that they did gather together all the people upon all the face of the land, who had not been slain, save it was Ether.

And it came to pass that Ether did behold all the doings of the people; and he beheld that the people who were for Coriantumr were gathered together to the army of Coriantumr; and the people who were for Shiz were gathered together to the army of Shiz.

Wherefore, they were for the space of four years gathering together the people, that they might get all who were upon the face of the land, and that they might receive all the strength which it was possible that they could receive.

And it came to pass that when they were all gathered together, every one to the army which he would, with their wives and their children—both men, women and children being armed with weapons of war, having shields, and breastplates, and headplates, and being clothed after the manner of war—they did march forth one against another to battle; and they fought all that day, and conquered not.

And it came to pass that when it was night they were weary, and retired to their camps; and after they had retired to their camps they took up a howling and a lamentation for the loss of the slain of their people; and so great were their cries, their howlings and lamentations, that they did rend the air exceedingly.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในวันพรุ่งพวกเขา ออกสู้รบกันอีก, และวันนั้นยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัว; กระนั้นก็ตาม, พวกเขาหาไม่ช่วยชนะต่อกันไม่, และเมื่อ ถึงเวลากลางคืนอีกพวกเขาทำให้อากาศยิ่งอลดด้วย เสียงร้องของพวกเขา, และเสียงพิลาปรำพันของพวกเขา, และความโศกเศร้าของพวกเขา, เพราะการสูญเสียผู้คนของพวกเขาที่ถูกสังหาร.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโคริแอนทะเมอร์ เขียนสาส์นถึงชิซอีก, โดยปรารถนาไม่ให้เขามาสู้รบ อีก, แต่ให้เขาเอาอาณาจักรไป, และไว้ชีวิตผู้คน.

๑๙ แต่ดูเถิด, พระวิญญาณของพระเจ้าทรงละความ เพียรกับพวกเขาแล้ว, และซาตานมีอำนาจเต็มที่เหนือใจผู้คน; เพราะพวกเขายอมตนให้ความแข็งแกร่งต่าง ของใจตน, และความมืดบอดของจิตใจตนเพื่อพวกเขาจะถูกทำลาย; ดังนั้นพวกเขาไปสู้รบกันอีก.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาต่อสู้กัน ตลอดวันนั้น, และเมื่อถึงเวลากลางคืนพวกเขานอน ทับดาบของตน.

๒๑ และในวันพรุ่งพวกเขาต่อสู้กันแม้จนเวลากลางคืน.

๒๒ เมื่อถึงเวลากลางคืนพวกเขามึนเมาด้วยความ โกรธ, แม้ดังคนที่เมาด้วยเหล้าองุ่น; และพวกเขานอน ทับดาบของตนอีก.

๒๓ และในวันพรุ่งพวกเขาต่อสู้กันอีก; และเมื่อถึงเวลา กลางคืนพวกเขาล้มตายกันหมดด้วยดาบเว้นแต่ผู้คน ของโคริแอนทะเมอร์ห้าสิบสองคน, และผู้คนของชิซ หกสิบเก้าคน.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขานอนทับดาบ ของตนคืนนั้น, และในวันพรุ่งพวกเขาต่อสู้กันอีก, และ พวกเขาต่อสู้กันด้วยพละกำลังในตนด้วยดาบของตน และด้วยโล่ของตน, ตลอดวันนั้น.

๒๕ และเมื่อถึงเวลากลางคืนมีผู้คนของชิซสามสิบสอง คน, และผู้คนของโคริแอนทะเมอร์ยี่สิบเจ็ดคน.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนเหล่านั้นกินและ นอน, และเตรียมตัวรับความตายในวันพรุ่ง. และพวกเข เป็นคนร่างใหญ่และเก่งกล้าตามกำลังของมนุษย์.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาต่อสู้กันต่อ เนื่องเป็นเวลาสามชั่วโมง, และพวกเขาหมดสติไป เพราะการเสียเลือด.

And it came to pass that on the morrow they did go again to battle, and great and terrible was that day; nevertheless, they conquered not, and when the night came again they did rend the air with their cries, and their howlings, and their mournings, for the loss of the slain of their people.

And it came to pass that Coriantumr wrote again an epistle unto Shiz, desiring that he would not come again to battle, but that he would take the kingdom, and spare the lives of the people.

But behold, the Spirit of the Lord had ceased striving with them, and Satan had full power over the hearts of the people; for they were given up unto the hardness of their hearts, and the blindness of their minds that they might be destroyed; wherefore they went again to battle.

And it came to pass that they fought all that day, and when the night came they slept upon their swords.

And on the morrow they fought even until the night came.

And when the night came they were drunken with anger, even as a man who is drunken with wine; and they slept again upon their swords.

And on the morrow they fought again; and when the night came they had all fallen by the sword save it were fifty and two of the people of Coriantumr, and sixty and nine of the people of Shiz.

And it came to pass that they slept upon their swords that night, and on the morrow they fought again, and they contended in their might with their swords and with their shields, all that day.

And when the night came there were thirty and two of the people of Shiz, and twenty and seven of the people of Coriantumr.

And it came to pass that they ate and slept, and prepared for death on the morrow. And they were large and mighty men as to the strength of men.

And it came to pass that they fought for the space of three hours, and they fainted with the loss of blood.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อคนของโครีแอนทะเมอร์ได้รับริ้วแรงพอที่จะเดิน, พวกเขากำลังจะรีบหนีเอาชีวิตรอด; แต่ดูเถิด, ชิซลุกขึ้น, และคนของเขาด้วย, และเขาสาบานด้วยโทสะของเขาว่าเขาจะสังหารโครีแอนทะเมอร์มีฉะนั้นเขาจะยอมตายด้วยดาบ.

๒๙ ดังนั้น, เขาไล่ตามคนพวกนั้นไป, และในวันพรุ่งเขาตามคนพวกนั้นทัน; และคนเหล่านั้นต่อสู้กันอีกด้วยดาบ. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อทั้งหมดล้มตายด้วยดาบ, เว้นแต่โครีแอนทะเมอร์และชิซ, ดูเถิดชิซหมดสติไปเพราะการเสียเลือด.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อโครีแอนทะเมอร์ยืนพิงดาบของเขา, เพื่อเขาจะพักสักเล็กน้อย, แล้วเขาจึงตัดศีรษะของชิซ.

๓๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากเขาตัดศีรษะของชิซแล้ว, ชิซเอามือยันร่างลุกขึ้นและล้มลง; และหลังจากทรมานทรมาน, เขาก็ตาย.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโครีแอนทะเมอร์ล้มลงสู่พื้นดิน, และกลับเป็นดังว่าเขาไม่มีชีวิต.

๓๓ และพระเจ้ารับสั่งกับอีเธอร์, และตรัสกับท่านว่า: จงออกไป. และท่านออกไป, และเห็นว่าพระคำรัสของพระเจ้าเกิดสัมฤทธิ์ผลทั้งหมดแล้ว; และท่านยุติบันทึกของท่าน; (และข้าพเจ้าเขียนไว้ไม่ถึงหนึ่งในร้อยส่วน) และท่านซ่อนมันไว้ในลักษณะที่ผู้คนของลิมไฮพบมัน.

๓๔ บัดนี้ถ้อยคำสุดท้ายที่อีเธอร์เขียนมีดังนี้: ไม่ว่าพระเจ้าจะต้องประสงค์ให้ข้าพเจ้าได้รับการแปรสภาพ, หรือให้ข้าพเจ้าอดทนตามพระประสงค์ของพระเจ้าในเนื้อหนังนั้น, ไม่สำคัญ, หากจะเป็นไปว่าข้าพเจ้าจะได้รับการช่วยให้รอดในอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้า. เอเมน.

And it came to pass that when the men of Coriantumr had received sufficient strength that they could walk, they were about to flee for their lives; but behold, Shiz arose, and also his men, and he swore in his wrath that he would slay Coriantumr or he would perish by the sword.

Wherefore, he did pursue them, and on the morrow he did overtake them; and they fought again with the sword. And it came to pass that when they had all fallen by the sword, save it were Coriantumr and Shiz, behold Shiz had fainted with the loss of blood.

And it came to pass that when Coriantumr had leaned upon his sword, that he rested a little, he smote off the head of Shiz.

And it came to pass that after he had smitten off the head of Shiz, that Shiz raised up on his hands and fell; and after that he had struggled for breath, he died.

And it came to pass that Coriantumr fell to the earth, and became as if he had no life.

And the Lord spake unto Ether, and said unto him: Go forth. And he went forth, and beheld that the words of the Lord had all been fulfilled; and he finished his record; (and the hundredth part I have not written) and he hid them in a manner that the people of Limhi did find them.

Now the last words which are written by Ether are these: Whether the Lord will that I be translated, or that I suffer the will of the Lord in the flesh, it mattereth not, if it so be that I am saved in the kingdom of God. Amen.

หนังสือของโมโรไน

โมโรไน ๑

- ๑ บัดนี้ข้าพเจ้า, โมโรไน, หลังจากย่อเรื่องราวผู้คนของเจเร็ดจบแล้ว, ข้าพเจ้าไม่คิดว่าจะเขียนอีก, แต่ข้าพเจ้ายังไม่ตาย; และข้าพเจ้าไม่ได้ทำตนให้เป็นที่เปิดเผยแก่ชาวเลมมันเกลือกพวกเขาจะทำลายข้าพเจ้า.
- ๒ เพราะดูเถิด, สงครามระหว่างพวกเขาเองโหดร้ายอย่างยิ่ง; และเพราะความเกลียดชังของพวกเขา พวกเขาจึงประหารชาวไนไฟทุกคนที่ไม่ปฏิเสธพระคริสต์.
- ๓ และข้าพเจ้า, โมโรไน, ไม่ยอมปฏิเสธพระคริสต์; ฉะนั้น, ข้าพเจ้าจึงระหกระเหินไปในที่ใดก็ตามที่ข้าพเจ้าจะไปได้เพื่อความปลอดภัยของชีวิตข้าพเจ้าเอง.
- ๔ ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงเขียนเพิ่มอีกเล็กน้อย, ตรงข้ามกับที่ข้าพเจ้าคิดไว้; เพราะข้าพเจ้าคิดว่าจะไม่เขียนอีก; แต่ข้าพเจ้าเขียนเพิ่มอีกเล็กน้อย, เพื่อว่าสิ่งเหล่านี้อาจจะมีคุณค่าแก่ชาวเลมมัน, พี่น้องข้าพเจ้า, สักวันหนึ่งในอนาคต, ตามพระประสงค์ของพระเจ้า.

The Book of Moroni

Moroni 1

Now I, Moroni, after having made an end of abridging the account of the people of Jared, I had supposed not to have written more, but I have not as yet perished; and I make not myself known to the Lamanites lest they should destroy me.

For behold, their wars are exceedingly fierce among themselves; and because of their hatred they put to death every Nephite that will not deny the Christ.

And I, Moroni, will not deny the Christ; wherefore, I wander whithersoever I can for the safety of mine own life.

Wherefore, I write a few more things, contrary to that which I had supposed; for I had supposed not to have written any more; but I write a few more things, that perhaps they may be of worth unto my brethren, the Lamanites, in some future day, according to the will of the Lord.

โมโรไน ๒

- ๑ พระดำรัสของพระคริสต์, ซึ่งพระองค์รับสั่งกับ
สานุศิษย์ของพระองค์, คือคนสิบสองคนที่พระองค์
ทรงเลือกไว้, เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนพวก
ท่าน—
- ๒ และพระองค์ทรงเรียกชื่อพวกท่าน, โดยตรัสว่า :
เจ้าจงเรียกหาพระบิดาในนามของเรา, ในคำสวด
อ้อนวอนอย่างสุดกำลัง; และหลังจากเจ้าทำสิ่งนี้แล้ว
เจ้าจะมีอำนาจซึ่งกับคนที่เจ้าจะวางมือของเจ้า, เจ้าจะ
ให้พระวิญญาณบริสุทธิ์; และเจ้าจะให้ในนามของเรา,
เพราะอัครสาวกของเราทำดังนี้.
- ๓ บัดนี้พระคริสต์รับสั่งถ้อยคำเหล่านี้กับพวกท่านใน
เวลาที่เสด็จมาปรากฏครั้งแรก; และฝูงชนหาได้ยินไม่,
แต่สานุศิษย์ได้ยินรับสั่ง; และมากเท่าที่พวกท่าน
วางมือของพวกท่าน, พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมา
บนคนเหล่านั้น.

Moroni 2

The words of Christ, which he spake unto his disci-
ples, the twelve whom he had chosen, as he laid his
hands upon them—

And he called them by name, saying: Ye shall call
on the Father in my name, in mighty prayer; and af-
ter ye have done this ye shall have power that to him
upon whom ye shall lay your hands, ye shall give the
Holy Ghost; and in my name shall ye give it, for thus
do mine apostles.

Now Christ spake these words unto them at the
time of his first appearing; and the multitude heard
it not, but the disciples heard it; and on as many as
they laid their hands, fell the Holy Ghost.

โมโรไน ๓

- ๑ วิธีซึ่งสานุศิษย์, ที่เรียกว่าเอ็ลเดอร์ของศาสนจักร, แต่งตั้งปุโรหิตและผู้สอน—
- ๒ หลังจากพวกท่านได้สวดอ้อนวอนพระบิดาในพระนามของพระคริสต์แล้ว, พวกท่านวางมือลงบนคนเหล่านั้น, และกล่าวว่า :
- ๓ ในพระนามของพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้าแต่งตั้งท่านเป็นปุโรหิต (หรือหากเขาเป็นผู้สอน, ข้าพเจ้าแต่งตั้งท่านเป็นผู้สอน) เพื่อสั่งสอนการกลับใจและการปลดบาปโดยทางพระเยซูคริสต์, โดยความยืนยงแห่งศรัทธาในพระนามของพระองค์ตราบจนชีวิตจะหาไม่. เอเมน.
- ๔ และตามวิธีนี้พวกท่านแต่งตั้งปุโรหิตและผู้สอน, ตามของประทานและการเรียกของพระผู้เป็นเจ้าให้แก่มนุษย์; และแต่งตั้งพวกเขาโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์, ซึ่งอยู่ในพวกท่าน.

Moroni 3

The manner which the disciples, who were called the elders of the church, ordained priests and teachers—

After they had prayed unto the Father in the name of Christ, they laid their hands upon them, and said:

In the name of Jesus Christ I ordain you to be a priest (or if he be a teacher, I ordain you to be a teacher) to preach repentance and remission of sins through Jesus Christ, by the endurance of faith on his name to the end. Amen.

And after this manner did they ordain priests and teachers, according to the gifts and callings of God unto men; and they ordained them by the power of the Holy Ghost, which was in them.

โมโรไน ๔

- ๑ วิธีที่เอ็ลเดอร์และปุโรหิตของพวกเขาในการปฏิบัติพระมังสะและพระโลหิตของพระคริสต์ให้คนในศาสนจักร; และพวกเขาปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระคริสต์; ดังนั้นเราจึงรู้ว่าวิธีนี้ถูกต้อง; และเอ็ลเดอร์หรือปุโรหิตได้ปฏิบัติพิธีการ—
- ๒ และพวกเขาคุกเข่าลงพร้อมกับคนในศาสนจักร, และสวดอ้อนวอนพระบิดาในพระนามของพระคริสต์, มีความว่า :
- ๓ ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า, พระบิดานิรันดร์, พวกข้าพระองค์ทูลขอพระองค์ในพระนามของพระบุตรของพระองค์, พระเยซูคริสต์, โปรดประทานพรและทำให้ขนมปังนี้ศักดิ์สิทธิ์แก่อัจฉริยภาพของเขาทั้งหลายผู้ที่รับส่วน; เพื่อพวกเขาจะรับประทานในความระลึกถึงพระวรกายของพระบุตรของพระองค์, และเป็นพยานต่อพระองค์, ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า, พระบิดานิรันดร์, ว่าพวกเขาเต็มใจรับพระนามของพระบุตรของพระองค์, และระลึกถึงพระองค์ตลอดเวลา, และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ซึ่งพระองค์ประทานให้พวกเขา, เพื่อพวกเขาจะมีพระวิญญาณของพระองค์อยู่กับพวกเขาตลอดเวลา. เอเมน.

Moroni 4

The manner of their elders and priests administering the flesh and blood of Christ unto the church; and they administered it according to the commandments of Christ; wherefore we know the manner to be true; and the elder or priest did minister it—

And they did kneel down with the church, and pray to the Father in the name of Christ, saying:

O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this bread to the souls of all those who partake of it; that they may eat in remembrance of the body of thy Son, and witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they are willing to take upon them the name of thy Son, and always remember him, and keep his commandments which he hath given them, that they may always have his Spirit to be with them. Amen.

โมโรไน ๕

- ๑ วิธีการปฏิบัติเหล้าองุ่น—ดูเถิด, คนเหล่านั้นหยิบถ้วยมา, และกล่าวว่า :
- ๒ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า, พระบิดาในรันดร์, พวกข้าพระองค์ทูลขอพระองค์, ในพระนามของพระบุตรของพระองค์, พระเยซูคริสต์, โปรดประทานพรและทำให้เหล้าองุ่นนี้ศักดิ์สิทธิ์แก่จิตวิญญาณของเขาทั้งหลายผู้ที่ดื่ม, เพื่อพวกเขาจะทำในความระลึกถึงพระโลหิตของพระบุตรของพระองค์, ซึ่งหลั่งเพื่อพวกเขา; เพื่อพวกเขาจะเป็นพยานต่อพระองค์, ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า, พระบิดาในรันดร์, ว่าพวกเขาระลึกถึงพระองค์ตลอดเวลา, เพื่อพวกเขาจะมีพระวิญญาณของพระองค์อยู่กับพวกเขา. เอเมน.

Moroni 5

The manner of administering the wine—Behold, they took the cup, and said:

O God, the Eternal Father, we ask thee, in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this wine to the souls of all those who drink of it, that they may do it in remembrance of the blood of thy Son, which was shed for them; that they may witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they do always remember him, that they may have his Spirit to be with them. Amen.

โมโรไน ๖

- ๑ และบัดนี้ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับการบัพติศมา. ดูเถิด, เอ็ลเดอร์, ปุโรหิต, และผู้สอนได้รับบัพติศมา; และพวกเขาไม่ได้รับบัพติศมานอกจากพวกเขาจะนำผลออกมาว่าพวกเขามีค่าควรจะได้รับ.
- ๒ ทั้งพวกเขาไม่รับผู้ใดมาสู่บัพติศมานอกจากคนเหล่านั้นจะออกมาด้วยใจที่ซอกซำและวิญญานที่สำนึกผิด, และเป็นพยานต่อศาสนจักรว่าพวกเขากลับใจอย่างแท้จริงจากบาปทั้งหมดของพวกเขา.
- ๓ และไม่รับผู้ใดเข้ามาสู่บัพติศมานอกจากพวกเขาจะรับพระนามของพระคริสต์, โดยมีความตั้งใจที่จะรับใช้พระองค์จนกว่าชีวิตจะหาไม่.
- ๔ และหลังจากรับพวกเขาเข้ามาสู่บัพติศมา, และอำนาจของพระวิญญานบริสุทธิ์ทรงกระทำและชำระพวกเขาแล้ว, จึงนับพวกเขาอยู่ในบรรดาผู้คนของศาสนจักรของพระคริสต์; และรับชื่อพวกเขาไว้, เพื่อพวกเขาจะได้รับการจดจำและบำรุงเลี้ยงด้วยพระวจนะอันประเสริฐของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อให้พวกเขาอยู่ในทางที่ถูกต้อง, เพื่อให้พวกเขาเอาใจใส่ต่อการสวดอ้อนวอนตลอดเวลา, โดยวางใจแต่ในคุณความดีของพระคริสต์, ซึ่งเป็นพระผู้ทรงลิขิตและพระผู้ทรงประสิทธิ์ศรัทธาของพวกเขา.
- ๕ และคนในศาสนจักรประชุมกันบ่อย, เพื่ออดอาหารและเพื่อสวดอ้อนวอน, และพูดกันเกี่ยวกับความผาสุกของจิตวิญญานพวกเขา.
- ๖ และพวกเขาประชุมกันบ่อยเพื่อรับส่วนขนมปังและเหล้าองุ่น, ในความระลึกถึงพระเจ้าพระเยซู.
- ๗ และพวกเขาเคร่งครัดที่จะยึดถือว่าไม่พึงมีความชั่วช้าสามานย์ในบรรดาพวกเขา; และเมื่อพบว่าผู้ใดกระทำความชั่วช้าสามานย์, และมีพยานของศาสนจักรสามคนได้กล่าวโทษพวกเขาต่อหน้าเอ็ลเดอร์, และหากพวกเขาไม่กลับใจ, และไม่สำราภาพ, ชื่อพวกเขาย่อมถูกลบ, และพวกเขาไม่นับอยู่ในบรรดาผู้คนของพระคริสต์.
- ๘ แต่บ่อยเท่าที่พวกเขากลับใจและแสวงหาการให้อภัย, ด้วยเจตนาอันแท้จริง, พวกเขาได้รับการให้อภัย.

Moroni 6

And now I speak concerning baptism. Behold, elders, priests, and teachers were baptized; and they were not baptized save they brought forth fruit meet that they were worthy of it.

Neither did they receive any unto baptism save they came forth with a broken heart and a contrite spirit, and witnessed unto the church that they truly repented of all their sins.

And none were received unto baptism save they took upon them the name of Christ, having a determination to serve him to the end.

And after they had been received unto baptism, and were wrought upon and cleansed by the power of the Holy Ghost, they were numbered among the people of the church of Christ; and their names were taken, that they might be remembered and nourished by the good word of God, to keep them in the right way, to keep them continually watchful unto prayer, relying alone upon the merits of Christ, who was the author and the finisher of their faith.

And the church did meet together oft, to fast and to pray, and to speak one with another concerning the welfare of their souls.

And they did meet together oft to partake of bread and wine, in remembrance of the Lord Jesus.

And they were strict to observe that there should be no iniquity among them; and whoso was found to commit iniquity, and three witnesses of the church did condemn them before the elders, and if they repented not, and confessed not, their names were blotted out, and they were not numbered among the people of Christ.

But as oft as they repented and sought forgiveness, with real intent, they were forgiven.

๙ และศาสนจักรดำเนินการประชุมของพวกเขาตาม
วิธีการทำงานของพระวิญญาณ, และโดยอำนาจของ
พระวิญญาณบริสุทธิ์; เพราะดังที่อำนาจของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์นำพวกเขาไปไม่ว่าจะสั่งสอน, หรือ
เพื่อตักเตือน, หรือเพื่อสวดอ้อนวอน, หรือเพื่อ
อ้อนวอน, หรือเพื่อร้องเพลง, แม้ตั้งนั้นก็ลู่วาง.

And their meetings were conducted by the church
after the manner of the workings of the Spirit, and
by the power of the Holy Ghost; for as the power of
the Holy Ghost led them whether to preach, or to ex-
hort, or to pray, or to supplicate, or to sing, even so it
was done.

โมโรไน ๗

- ๑ และบัดนี้ข้าพเจ้า, โมโรไน, เขียนคำพูดของมอรมอนบิดาข้าพเจ้าไว้เล็กน้อย, ซึ่งท่านพูดไว้เกี่ยวกับศรัทธา, ความหวัง, และจิตกุศล; เพราะท่านพูดกับผู้คนในลักษณะนี้, เมื่อท่านสอนพวกเขาในธรรมศาลาซึ่งพวกเขาสร้างไว้เป็นสถานที่นมัสการ.
- ๒ และบัดนี้ข้าพเจ้า, มอรมอน, กล่าวแก่ท่านพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า; และเป็นโดยพระคุณของพระผู้เป็นเจ้าพระบิดา, และพระเจ้าพระเยซูคริสต์ของเรา, และพระประสงค์อันบริสุทธิ์ของพระองค์, เพราะของประทานแห่งการเรียกของพระองค์ที่มีต่อข้าพเจ้า, ที่ข้าพเจ้าได้รับอนุญาตให้พูดกับท่านในครั้งนี้.
- ๓ ดังนั้น, ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านผู้เป็นของศาสนจักร, ซึ่งเป็นผู้ติดตามที่มีใจสงบสุขของพระคริสต์, และซึ่งได้รับความหวังอย่างเพียงพอซึ่งด้วยความหวังนี้ท่านจะเข้าไปในสถานพักผ่อนของพระเจ้าได้, นับแต่เวลานี้ไปจนกว่าท่านจะพักผ่อนอยู่กับพระองค์ในสวรรค์.
- ๔ และบัดนี้พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าตัดสินใจเรื่องเหล่านี้เกี่ยวกับท่านเพราะการดำเนินชีวิตอย่างสงบสุขของท่านกับลูกหลานมนุษย์.
- ๕ เพราะข้าพเจ้าจำได้ถึงพระวาทะของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งตรัสไว้ว่าโดยงานของพวกเขาท่านจะรู้จักพวกเขา; เพราะหากงานของพวกเขาคดี, พวกเขาก็ย่อมดีด้วย.
- ๖ เพราะดูเถิด, พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่ามนุษย์โดยที่ชั่วจะทำความดีไม่ได้; เพราะหากเขาถวายของขวัญ, หรือสวดอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้า, เว้นแต่เขาจะทำด้วยเจตนาอันแท้จริงสิ่งนี้ก็ไม่ใช่ประโยชน์กับเขาเลย.
- ๗ เพราะดูเถิด, จะไม่นับว่าเป็นความชอบธรรมสำหรับเขา.
- ๘ เพราะดูเถิด, หากมนุษย์โดยที่ชั่วจะให้ของขวัญ, เขาย่อมทำอย่างเสียไม่ได้; ดังนั้นสำหรับเขาจะนับว่าเป็นเช่นเดียวกับเขาได้เก็บของขวัญนั้นไว้; ดังนั้นจึงนับว่าเขาชั่วต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า.
- ๙ และเช่นเดียวกันถือว่าเป็นการชั่วด้วยสำหรับมนุษย์, หากเขาสวดอ้อนวอนและไม่ใช้ด้วยเจตนาอันแท้จริงจากใจ; แท้จริงแล้ว, และย่อมไม่เป็นประโยชน์กับเขาเลย, เพราะพระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงรับคนเช่นนั้น.
- ๑๐ ดังนั้น, มนุษย์โดยที่ชั่วจะทำความดีไม่ได้; ทั้งเขาจะไม่ให้ของขวัญดี.

Moroni 7

And now I, Moroni, write a few of the words of my father Mormon, which he spake concerning faith, hope, and charity; for after this manner did he speak unto the people, as he taught them in the synagogue which they had built for the place of worship.

And now I, Mormon, speak unto you, my beloved brethren; and it is by the grace of God the Father, and our Lord Jesus Christ, and his holy will, because of the gift of his calling unto me, that I am permitted to speak unto you at this time.

Wherefore, I would speak unto you that are of the church, that are the peaceable followers of Christ, and that have obtained a sufficient hope by which ye can enter into the rest of the Lord, from this time henceforth until ye shall rest with him in heaven.

And now my brethren, I judge these things of you because of your peaceable walk with the children of men.

For I remember the word of God which saith by their works ye shall know them; for if their works be good, then they are good also.

For behold, God hath said a man being evil cannot do that which is good; for if he offereth a gift, or prayeth unto God, except he shall do it with real intent it profiteth him nothing.

For behold, it is not counted unto him for righteousness.

For behold, if a man being evil giveth a gift, he doeth it grudgingly; wherefore it is counted unto him the same as if he had retained the gift; wherefore he is counted evil before God.

And likewise also is it counted evil unto a man, if he shall pray and not with real intent of heart; yea, and it profiteth him nothing, for God receiveth none such.

Wherefore, a man being evil cannot do that which is good; neither will he give a good gift.

- ๑๑ เพราะเหตุเกิด, แหล่งน้ำขมให้น้ำดีออกมาไม่ได้; ทั้งแหล่งน้ำดีให้น้ำขมออกมาไม่ได้; ดังนั้น, คนคนหนึ่งโดยที่เป็นผู้รับใช้ของมารก็ติดตามพระคริสต์ไม่ได้; และหากเขาติดตามพระคริสต์เขาก็เป็นผู้รับใช้ของมารไม่ได้.
- ๑๒ ดังนั้น, สิ่งที่ดีทั้งปวงมาจากพระผู้เป็นเจ้า; และสิ่งที่ชั่วมาจากมาร; เพราะมารเป็นศัตรูกับพระผู้เป็นเจ้า, และต่อสู้กับพระองค์ตลอดเวลา, และเชื้อเชิญและชักจูงให้ทำบาป, และให้ทำสิ่งที่ชั่วตลอดเวลา.
- ๑๓ แต่เกิด, สิ่งที่เป็นของพระผู้เป็นเจ้าเชื้อเชิญและชักจูงให้ทำดีอยู่ตลอดเวลา; ดังนั้น, ทุกสิ่งที่เชื้อเชิญและชักจูงให้ทำดี, และรักพระผู้เป็นเจ้า, และรับใช้พระองค์, จึงได้รับการดลใจจากพระผู้เป็นเจ้า.
- ๑๔ ดังนั้น, จงใส่ใจ, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, เพื่อท่านจะไม่ตัดสินว่าสิ่งที่ชั่วเป็นของพระผู้เป็นเจ้า, หรือสิ่งที่ดีและมาจากพระผู้เป็นเจ้าเป็นของมาร.
- ๑๕ เพราะเหตุเกิด, พี่น้องของข้าพเจ้า, สิ่งนี้มิไว้ให้ท่านเพื่อตัดสิน, เพื่อท่านจะรู้ความดีจากความชั่ว; และวิธีที่ท่านจะตัดสินชัดเจน, เพื่อท่านจะรู้ด้วยความรู้อันสมบูรณ์, เหมือนดังความสว่างของกลางวันต่างจากกลางคืนที่มีมืด.
- ๑๖ เพราะเหตุเกิด, พระวิญญาณของพระคริสต์ประทานให้มนุษย์ทุกคน, เพื่อเขาจะรู้ความดีจากความชั่ว; ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงแสดงวิธีตัดสินให้ท่าน; เพราะทุกสิ่งที่เชื้อเชิญให้ทำดี, และชักชวนให้เชื่อในพระคริสต์, ส่งมาโดยเดชานุภาพและของประทานของพระคริสต์; ดังนั้นท่านจะรู้ด้วยความรู้อันสมบูรณ์ว่านี่เป็นของพระผู้เป็นเจ้า.
- ๑๗ แต่สิ่งใดก็ตามที่ชักชวนให้มนุษย์ทำชั่ว, และไม่เชื่อในพระคริสต์, และปฏิเสธพระองค์, และไม่รับใช้พระผู้เป็นเจ้า, เมื่อนั้นท่านจะรู้ด้วยความรู้อันสมบูรณ์ว่านี่เป็นของมาร; เพราะมารทำงานตามวิธีนี้, เพราะเขาไม่ชักชวนผู้ใดให้ทำความดี, ไม่, ไม่เลยสักคน; ทั้งเทพของเขาก็ไม่ทำ; ทั้งคนที่ยอมตนขึ้นอยู่กับการเขาก็ไม่ทำ.
- ๑๘ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, โดยที่เห็นว่าท่านรู้จักแสงสว่างซึ่งโดยแสงสว่างนั้นท่านจะตัดสิน, ซึ่งแสงสว่างนั้นคือแสงสว่างของพระคริสต์, จงดูว่าท่านจะไม่ตัดสินผิด; เพราะด้วยการตัดสินอย่างเดียวกับที่ท่านตัดสินท่านจะถูกตัดสินด้วย.

For behold, a bitter fountain cannot bring forth good water; neither can a good fountain bring forth bitter water; wherefore, a man being a servant of the devil cannot follow Christ; and if he follow Christ he cannot be a servant of the devil.

Wherefore, all things which are good cometh of God; and that which is evil cometh of the devil; for the devil is an enemy unto God, and fighteth against him continually, and inviteth and enticeth to sin, and to do that which is evil continually.

But behold, that which is of God inviteth and enticeth to do good continually; wherefore, every thing which inviteth and enticeth to do good, and to love God, and to serve him, is inspired of God.

Wherefore, take heed, my beloved brethren, that ye do not judge that which is evil to be of God, or that which is good and of God to be of the devil.

For behold, my brethren, it is given unto you to judge, that ye may know good from evil; and the way to judge is as plain, that ye may know with a perfect knowledge, as the daylight is from the dark night.

For behold, the Spirit of Christ is given to every man, that he may know good from evil; wherefore, I show unto you the way to judge; for every thing which inviteth to do good, and to persuade to believe in Christ, is sent forth by the power and gift of Christ; wherefore ye may know with a perfect knowledge it is of God.

But whatsoever thing persuadeth men to do evil, and believe not in Christ, and deny him, and serve not God, then ye may know with a perfect knowledge it is of the devil; for after this manner doth the devil work, for he persuadeth no man to do good, no, not one; neither do his angels; neither do they who subject themselves unto him.

And now, my brethren, seeing that ye know the light by which ye may judge, which light is the light of Christ, see that ye do not judge wrongfully; for with that same judgment which ye judge ye shall also be judged.

- ๑๙ ดังนั้น, ข้าพเจ้าวิงวอนท่าน, พี่น้อง, ว่าท่านควร ค้นหาอย่างขยันหมั่นเพียรโดยผ่านแสงสว่างของพระคริสต์เพื่อท่านจะรู้ความดีจากความชั่ว; และหากท่าน ยึดมั่นในสิ่งที่ดีไว้ทุกอย่าง, และหาตำหนิไม่, ท่านจะ เป็นลูกของพระคริสต์อย่างแน่นอน.
- ๒๐ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, เป็นไปได้อย่างไรที่ท่านจะ ยึดมั่นในทุกสิ่งที่ดี?
- ๒๑ และบัดนี้ข้าพเจ้ามาถึงศรัทธานั้น, ซึ่งข้าพเจ้ากล่าวว่าข้าพเจ้าจะพูด; และข้าพเจ้าจะบอกท่านถึงทางซึ่ง โดยทางนั้นท่านจะยึดมั่นในทุกอย่างที่ดี.
- ๒๒ เพราะเหตุเกิด, พระผู้เป็นเจ้าโดยที่ทรงรู้สิ่งทั้งปวง, โดยที่ดำรงอยู่จากความเป็นนิรันดร์ถึงความเป็นนิรันดร์, เกิด, พระองค์ทรงส่งเทพมาปฏิบัติต่อลูกหลาน มนุษย์, เพื่อแสดงให้เห็นประจักษ์เกี่ยวกับการเสด็จมาของ พระคริสต์; และในพระคริสต์สิ่งดีทุกอย่างจะเกิดขึ้น.
- ๒๓ และพระผู้เป็นเจ้าทรงประกาศแก่ศาสนาดาวพยากรณ์ ด้วย, โดยพระโอษฐ์ของพระองค์เอง, ว่าพระคริสต์จะ เสด็จมา.
- ๒๔ และเกิด, มีวิธีต่าง ๆ นานา ที่พระองค์ทรงแสดงสิ่ง ที่ดีให้ประจักษ์แก่ลูกหลานมนุษย์, ซึ่งสิ่งเหล่านั้นดี; และสิ่งที่ดีทั้งหมดมาจากพระคริสต์; มิฉะนั้นมนุษย์ก็ ตก, และไม่มีสิ่งที่ดีมาสู่พวกเขาได้.
- ๒๕ ดังนั้น, โดยการปฏิบัติของเหล่าเทพ, และโดยพระ วาจนะทุกคำซึ่งออกจากพระโอษฐ์ของพระผู้เป็นเจ้า, มนุษย์จึงเริ่มใช้ศรัทธาในพระคริสต์; และดังนั้นโดย ศรัทธา, พวกเขายึดมั่นสิ่งที่ดีทุกอย่าง; และเป็นดังนี้ จนถึงการเสด็จมาของพระคริสต์.
- ๒๖ และหลังจากพระองค์เสด็จมามนุษย์ได้รับการช่วย ให้รอดเช่นกันโดยศรัทธาในพระนามของพระองค์; และโดยศรัทธา, พวกเขากลายเป็นบุตรของพระผู้เป็น เจ้า. และพระคริสต์ทรงพระชนม์อยู่แน่นอนนั้นใด พระองค์รับสั่งถ้อยคำเหล่านี้กับบรรพบุรุษของเรา นั้น, มีความว่า : สิ่งใดก็ตามเจ้าจะทูลขอพระบิดาใน นามของเรา, ซึ่งดี, ด้วยศรัทธาเชื่อมั่นว่าเจ้าจะได้รับ, เกิด, เจ้าจะสมปรารถนา.
- ๒๗ ดังนั้น, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ปาฏิหาริย์หมดไป แล้วหรือเพราะพระคริสต์เสด็จขึ้นสวรรค์, และทรงนั่ง ทางพระหัตถ์ขวาของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อเรียกร้องสิทธิ แห่งพระเมตตาของพระองค์จากพระบิดาซึ่งพระองค์ ทรงมีต่อลูกหลานมนุษย์?

Wherefore, I beseech of you, brethren, that ye should search diligently in the light of Christ that ye may know good from evil; and if ye will lay hold upon every good thing, and condemn it not, ye certainly will be a child of Christ.

And now, my brethren, how is it possible that ye can lay hold upon every good thing?

And now I come to that faith, of which I said I would speak; and I will tell you the way whereby ye may lay hold on every good thing.

For behold, God knowing all things, being from everlasting to everlasting, behold, he sent angels to minister unto the children of men, to make manifest concerning the coming of Christ; and in Christ there should come every good thing.

And God also declared unto prophets, by his own mouth, that Christ should come.

And behold, there were divers ways that he did manifest things unto the children of men, which were good; and all things which are good cometh of Christ; otherwise men were fallen, and there could no good thing come unto them.

Wherefore, by the ministering of angels, and by every word which proceeded forth out of the mouth of God, men began to exercise faith in Christ; and thus by faith, they did lay hold upon every good thing; and thus it was until the coming of Christ.

And after that he came men also were saved by faith in his name; and by faith, they become the sons of God. And as surely as Christ liveth he spake these words unto our fathers, saying: Whatsoever thing ye shall ask the Father in my name, which is good, in faith believing that ye shall receive, behold, it shall be done unto you.

Wherefore, my beloved brethren, have miracles ceased because Christ hath ascended into heaven, and hath sat down on the right hand of God, to claim of the Father his rights of mercy which he hath upon the children of men?

- ๒๘ เพราะพระองค์ทรงสนองตอบเจตนารมณ์ของกฎ, และพระองค์ทรงขอรับเอาคนทั้งปวงซึ่งมีศรัทธาในพระองค์; และคนที่มีศรัทธาในพระองค์จะแนบสนิทอยู่กับทุกสิ่งที่ดี; ฉะนั้นพระองค์จึงทรงวิงวอนแทนอุดมการณ์ของลูกหลานมนุษย์; และพระองค์ประทับอยู่เป็นนิรันดร์บนสวรรค์.
- ๒๙ และเพราะพระองค์ทรงกระทำการนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ปาฏิหาริย์ของพระองค์หมดไปแล้วหรือ? ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย; ทั้งเทพก็ไม่ยุติการปฏิบัติต่อลูกหลานมนุษย์.
- ๓๐ เพราะดูเถิด, พวกเขาขึ้นอยู่กับพระองค์, เพื่อปฏิบัติศาสนกิจตามพระวจนะแห่งพระบัญชาของพระองค์, โดยแสดงตนแก่ผู้มีศรัทธาแรงกล้าและจิตใจมั่นคงในทุกรูปแบบของความเป็นเหมือนพระผู้เป็นเจ้า.
- ๓๑ และหน้าที่แห่งการปฏิบัติศาสนกิจของพวกเขาคือการเรียกมนุษย์มาสู่การกลับใจ, และเพื่อทำและทำให้งานแห่งพันธสัญญาของพระบิดาสมบูรณ์, ซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับลูกหลานมนุษย์, เพื่อเตรียมทางในบรรดาลูกหลานมนุษย์, โดยประกาศพระวจนะของพระคริสต์แก่อาชนะที่เลือกสรรแล้วของพระเจ้า, เพื่อพวกเขาจะแสดงประจักษ์พยานถึงพระองค์.
- ๓๒ และโดยกระทำดังนี้, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงเตรียมทางเพื่อมนุษย์ที่เหลืออยู่จะมีศรัทธาในพระคริสต์, เพื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะมีที่อยู่ในใจพวกเขา, ตามเดชนาภาพของพระองค์; และตามวิธีนี้พระบิดา, ทรงทำให้พันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับลูกหลานมนุษย์เกิดขึ้น.
- ๓๓ และพระคริสต์ตรัสไว้ว่า : หากเจ้าจะมีศรัทธาในเรา เจ้าจะมีพลังความสามารถทำสิ่งใดก็ตามที่เราเห็นสมควร.
- ๓๔ และพระองค์ตรัสไว้ว่า : จงกลับใจเถิดเจ้าทั้งหลายทั่วสุดแดนแผ่นดินโลก, และมาหาเรา, และรับบัพติศมาในนามของเรา, และมีศรัทธาในเรา, เพื่อเจ้าจะรอดได้.
- ๓๕ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, หากเป็นเช่นนั้นคือเรื่องเหล่านี้จริงซึ่งข้าพเจ้าพูดไว้กับท่าน, และพระผู้เป็นเจ้าจะทรงแสดงแก่ท่าน, ด้วยเดชนาภาพและรัศมีภาพอันยิ่งใหญ่ในวันสุดท้าย, ว่าเรื่องเหล่านี้จริง, และหากมันจริงวันแห่งปาฏิหาริย์หมดแล้วหรือ?

For he hath answered the ends of the law, and he claimeth all those who have faith in him; and they who have faith in him will cleave unto every good thing; wherefore he advocateth the cause of the children of men; and he dwelleth eternally in the heavens.

And because he hath done this, my beloved brethren, have miracles ceased? Behold I say unto you, Nay; neither have angels ceased to minister unto the children of men.

For behold, they are subject unto him, to minister according to the word of his command, showing themselves unto them of strong faith and a firm mind in every form of godliness.

And the office of their ministry is to call men unto repentance, and to fulfil and to do the work of the covenants of the Father, which he hath made unto the children of men, to prepare the way among the children of men, by declaring the word of Christ unto the chosen vessels of the Lord, that they may bear testimony of him.

And by so doing, the Lord God prepareth the way that the residue of men may have faith in Christ, that the Holy Ghost may have place in their hearts, according to the power thereof; and after this manner bringeth to pass the Father, the covenants which he hath made unto the children of men.

And Christ hath said: If ye will have faith in me ye shall have power to do whatsoever thing is expedient in me.

And he hath said: Repent all ye ends of the earth, and come unto me, and be baptized in my name, and have faith in me, that ye may be saved.

And now, my beloved brethren, if this be the case that these things are true which I have spoken unto you, and God will show unto you, with power and great glory at the last day, that they are true, and if they are true has the day of miracles ceased?

๓๖ หรือเทพยุดีการมาปรากฏแก่ลูกหลานมนุษย์? หรือพระองค์ทรงยังอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพวกเขา? หรือพระองค์จะทรงกระทำเช่นนั้น, ตราบเท่าที่วันเวลาจะมีอยู่, หรือแผ่นดินโลกจะยังอยู่, หรือจะมีคนเดียวบนพื้นพิภพที่จะได้รับการช่วยให้รอด?

๓๗ ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย; เพราะเป็นด้วยศรัทธาที่ปาฏิหาริย์กระทำขึ้น; และเป็นด้วยศรัทธาที่เทพมาปรากฏและปฏิบัติต่อมนุษย์; ดังนั้น, หากสิ่งเหล่านี้หมดไปวิบัติย่อมมีแก่ลูกหลานมนุษย์, เพราะเป็นด้วยความไม่เชื่อ, และทั้งหมดเปล่าประโยชน์.

๓๘ เพราะไม่มีผู้ใดจะได้รับการช่วยให้รอดได้, ตามพระวอนะของพระคริสต์, เว้นแต่พวกเขาจะมีศรัทธาในพระนามของพระองค์; ดังนั้น, หากสิ่งเหล่านี้หมดไป, เมื่อนั้นศรัทธาก็หมดไปด้วย; และสภาพของมนุษย์ก็น่าพรั่นพรึง, เพราะพวกเขาเป็นราวกับไม่มีการไถ่กระทำขึ้น.

๓๙ แต่ดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าตัดสินสิ่งที่ดีกว่านี้เกี่ยวกับท่าน, เพราะข้าพเจ้าตัดสินว่าท่านมีศรัทธาในพระคริสต์เพราะความมีใจอ่อนน้อมของท่าน; เพราะหากท่านไม่มีศรัทธาในพระองค์เมื่อนั้นก็ไม่เหมาะที่จะนับท่านอยู่ในบรรดาผู้คนของศาสนจักรของพระองค์.

๔๐ และอนึ่ง, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านเกี่ยวกับความหวัง. จะเป็นไปได้อย่างไรที่ท่านจะบรรลุถึงศรัทธา, นอกจากท่านจะมีความหวัง?

๔๑ และอะไรเล่าที่ท่านจะหวัง? ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าท่านจะมีความหวังโดยผ่านการชดใช้ของพระคริสต์และเดชานุภาพแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์, เพื่อยกท่านขึ้นสู่รัศมีแห่งชีวิต, และนี่เพราะศรัทธาของท่านในพระองค์ตามสัญญา.

๔๒ ดังนั้น, หากคนใดมีศรัทธาเขาจำต้องมีความหวัง; เพราะปราศจากศรัทธาจะมีความหวังไม่ได้.

๔๓ และอนึ่ง, ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าเขาจะมีศรัทธาและความหวังไม่ได้, นอกจากเขาจะมีความอ่อนน้อม, และใจนอบน้อม.

Or have angels ceased to appear unto the children of men? Or has he withheld the power of the Holy Ghost from them? Or will he, so long as time shall last, or the earth shall stand, or there shall be one man upon the face thereof to be saved?

Behold I say unto you, Nay; for it is by faith that miracles are wrought; and it is by faith that angels appear and minister unto men; wherefore, if these things have ceased wo be unto the children of men, for it is because of unbelief, and all is vain.

For no man can be saved, according to the words of Christ, save they shall have faith in his name; wherefore, if these things have ceased, then has faith ceased also; and awful is the state of man, for they are as though there had been no redemption made.

But behold, my beloved brethren, I judge better things of you, for I judge that ye have faith in Christ because of your meekness; for if ye have not faith in him then ye are not fit to be numbered among the people of his church.

And again, my beloved brethren, I would speak unto you concerning hope. How is it that ye can attain unto faith, save ye shall have hope?

And what is it that ye shall hope for? Behold I say unto you that ye shall have hope through the atonement of Christ and the power of his resurrection, to be raised unto life eternal, and this because of your faith in him according to the promise.

Wherefore, if a man have faith he must needs have hope; for without faith there cannot be any hope.

And again, behold I say unto you that he cannot have faith and hope, save he shall be meek, and lowly of heart.

๔๔ หากเป็นเช่นนั้น, ศรัทธาและความหวังของเขาเปล่าประโยชน์, เพราะไม่มีใครจะเป็นที่ยอมรับต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, นอกจากผู้ที่มีความอ่อนโยนและใจนอบน้อม; และหากผู้ใดมีความอ่อนโยนและใจนอบน้อม, และสารภาพโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่าพระเยซูคือพระคริสต์, เขาจำเป็นต้องมีจิตกุศล; เพราะหากเขาไม่มีจิตกุศลเขาก็ไม่เป็นอะไรเลย; ดังนั้นเขาต้องมีจิตกุศล.

๔๕ และจิตกุศลอดทนนาน, และมีน้ำใจ, และไม่ริษยา, และไม่พยอง, ไม่แสวงหาเพื่อตน, ไม่ขุ่นเคืองง่าย, ไม่คิดชั่ว, และไม่ชื่นชมยินดีในความชั่วช้าสามานย์แต่ชื่นชมยินดีในความจริง, ทนทุกสิ่ง, เชื่อทุกสิ่ง, หวังทุกสิ่ง, อดทนทุกสิ่ง.

๔๖ ดังนั้น, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, หากท่านไม่มีจิตกุศล, ท่านก็ไม่เป็นอะไรเลย, เพราะจิตกุศลไม่มีวันสูญสิ้น. ดังนั้น, จงแนบสนิทอยู่กับจิตกุศล, ซึ่งเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสิ่งทั้งปวง, เพราะสิ่งทั้งปวงต้องสูญสิ้น—

๔๗ แต่จิตกุศลคือความรักอันบริสุทธิ์ของพระคริสต์, และสิ่งนี้ยังยืนตลอดกาล; และผู้ใดที่ถูกพบว่าครอบครองมันในวันสุดท้าย, ย่อมจะดีกับเขา.

๔๘ ดังนั้น, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, จงสวดอ้อนวอนพระบิดาจนสุดพลังของใจ, เพื่อท่านจะเปี่ยมด้วยความรักนี้, ซึ่งพระองค์ประทานให้ทุกคนซึ่งเป็นผู้ติดตามที่แท้จริงของพระบุตรของพระองค์, พระเยซูคริสต์; เพื่อท่านจะกลับกลายเป็นบุตรของพระผู้เป็นเจ้า; เพื่อว่าเมื่อพระองค์จะเสด็จมาปรากฏเราจะเป็นเหมือนพระองค์, เพราะเราจะเห็นพระองค์ดังที่พระองค์ทรงดำรงอยู่; เพื่อเราจะได้มีความหวังนี้; เพื่อพระองค์จะทรงทำให้เราบริสุทธิ์แม้ดังที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์. เอเมน.

If so, his faith and hope is vain, for none is acceptable before God, save the meek and lowly in heart; and if a man be meek and lowly in heart, and confesses by the power of the Holy Ghost that Jesus is the Christ, he must needs have charity; for if he have not charity he is nothing; wherefore he must needs have charity.

And charity suffereth long, and is kind, and envieth not, and is not puffed up, seeketh not her own, is not easily provoked, thinketh no evil, and rejoiceth not in iniquity but rejoiceth in the truth, beareth all things, believeth all things, hopeth all things, endureth all things.

Wherefore, my beloved brethren, if ye have not charity, ye are nothing, for charity never faileth. Wherefore, cleave unto charity, which is the greatest of all, for all things must fail—

But charity is the pure love of Christ, and it endureth forever; and whoso is found possessed of it at the last day, it shall be well with him.

Wherefore, my beloved brethren, pray unto the Father with all the energy of heart, that ye may be filled with this love, which he hath bestowed upon all who are true followers of his Son, Jesus Christ; that ye may become the sons of God; that when he shall appear we shall be like him, for we shall see him as he is; that we may have this hope; that we may be purified even as he is pure. Amen.

โมโรไน ๘

- ๑ สำนัฉบับหนึ่งของมอรมอนบิดาข้าพเจ้า, เขียนถึงข้าพเจ้า, โมโรไน; และเขียนถึงข้าพเจ้าหลังจากการเรียกข้าพเจ้ามาสู่การปฏิบัติศาสนกิจไม่นาน. และท่านเขียนถึงข้าพเจ้าในทำนองนี้, มีความว่า :
- ๒ โมโรไน, ลูกที่รักของพ่อ, พ่อชื่นชมยินดีอย่างยิ่งที่พระเจ้าพระเยซูคริสต์ของลูกทรงนึกถึงลูก, และทรงเรียกลูกมาสู่การปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์, และมาสู่งานศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์.
- ๓ พ่อนึกถึงลูกเสมอในคำสวดอ้อนวอนของพ่อ, โดยการสวดอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าบิดาตลอดเวลาในพระนามของพระโอรสผู้บริสุทธิ์ของพระองค์, พระเยซู, เพื่อโดยผ่านทางพระคุณความดีและพระคุณอันไม่มีขอบเขตของพระองค์, พระองค์, จะทรงปกป้องรักษาลูกโดยผ่านความยืนยันในศรัทธาที่ลูกมีต่อพระนามของพระองค์จนกว่าชีวิตจะหาไม่.
- ๔ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อพูดกับลูกเกี่ยวกับเรื่องที่ทำให้พ่อโศกเศร้าอย่างยิ่ง; เพราะมันทำให้พ่อโศกเศร้าที่มีการโต้เถียงกันขึ้นในบรรดาพวกลูก.
- ๕ เพราะ, หากที่พ่อรู้เป็นความจริง, มีการโต้เถียงกันในบรรดาลูก ๆ เกี่ยวกับบัพติศมาของเด็กเล็ก ๆ ของพวกลูก.
- ๖ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อปรารถนาให้ลูกทำงานอย่างขยันหมั่นเพียร, เพื่อจะเอาความผิดร้ายแรงนี้ไปจากบรรดาลูก; เพราะ, ด้วยเจตนาที่พ่อจึงเขียนสาส์นนี้.
- ๗ เพราะทันทีหลังจากที่พ่อรู้เรื่องเหล่านี้เกี่ยวกับพวกลูกพ่อจึงทูลถามพระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้. และพระวอนะของพระเจ้ามาถึงพ่อโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์, มีความว่า :
- ๘ จงฟังพระวอนะของพระคริสต์, พระผู้ไถ่ของเจ้า, พระเจ้าของเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า. ดูเถิด, เรา มาในโลกไม่ใช่เพื่อเรียกคนชอบธรรมแต่เรียกคนบาปสู่การกลับใจ; คนสบายดีไม่ต้องการหมอ, แต่คนที่เจ็บป่วยต้องการ; ดังนั้น, เด็กเล็ก ๆ บริสุทธิ์, เพราะพวกเขาไม่สามารถทำบาป; ดังนั้นเราจึงนำคำสาปแช่งต่ออาดัมไปจากพวกเขา, เพื่อมันจะไม่พัวพันเหนือพวกเขา; และกฎแห่งการเข้าสุหนัตสิ้นสุดเพราะเรา.

Moroni 8

An epistle of my father Mormon, written to me, Moroni; and it was written unto me soon after my calling to the ministry. And on this wise did he write unto me, saying:

My beloved son, Moroni, I rejoice exceedingly that your Lord Jesus Christ hath been mindful of you, and hath called you to his ministry, and to his holy work.

I am mindful of you always in my prayers, continually praying unto God the Father in the name of his Holy Child, Jesus, that he, through his infinite goodness and grace, will keep you through the endurance of faith on his name to the end.

And now, my son, I speak unto you concerning that which grieveth me exceedingly; for it grieveth me that there should disputations rise among you.

For, if I have learned the truth, there have been disputations among you concerning the baptism of your little children.

And now, my son, I desire that ye should labor diligently, that this gross error should be removed from among you; for, for this intent I have written this epistle.

For immediately after I had learned these things of you I inquired of the Lord concerning the matter. And the word of the Lord came to me by the power of the Holy Ghost, saying:

Listen to the words of Christ, your Redeemer, your Lord and your God. Behold, I came into the world not to call the righteous but sinners to repentance; the whole need no physician, but they that are sick; wherefore, little children are whole, for they are not capable of committing sin; wherefore the curse of Adam is taken from them in me, that it hath no power over them; and the law of circumcision is done away in me.

๙ และตามวิธีนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงแสดงพระ
วณะของพระผู้เป็นเจ้าให้ประจักษ์แก่พ่อ; ดังนั้น, ลูก
ที่รักของพ่อ, พ่อรู้ว่าเป็นการลบหลู่อย่างรุนแรงต่อ
พระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, ที่ลูกจะให้บัพติศมาเด็ก
เล็ก ๆ.

๑๐ ดูเถิดพ่อกล่าวแก่ลูกว่าลูกจงสอนเรื่องนี้—การกลับ
ใจและบัพติศมาให้คนที่รู้จักผิดชอบและสามารถ
ทำบาป; แท้จริงแล้ว, จงสอนบิดามารดาว่าพวกเขา
ต้องกลับใจและรับบัพติศมา, และนอบน้อมถ่อมตน
เหมือนเด็กเล็ก ๆ ของพวกเขา, และพวกเขาทั้งปวงจะ
ได้รับการช่วยให้รอดพร้อมกับเด็กเล็ก ๆ ของพวกเขา.

๑๑ และเด็กเล็ก ๆ ของพวกเขาไม่ต้องมีการกลับใจ,
หรือบัพติศมา. ดูเถิด, บัพติศมาคือการมาสู่การกลับใจ
ที่จะทำให้พระบัญญัติสมบูรณ์อันนำไปสู่การปลดบาป.

๑๒ แต่เด็กเล็ก ๆ มีชีวิตอยู่ในพระคริสต์, แม้ตั้งแต่การ
วางรากฐานของโลก; หากไม่เป็นดังนั้น, พระผู้เป็นเจ้า
ก็ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าที่ลำเอียง, และเป็นพระผู้เป็น
เจ้าที่เปลี่ยนแปลงได้ด้วย, และเป็นผู้นับถือตัวบุคคล;
เพราะมีเด็กเล็ก ๆ ที่คนแล้วที่ตายโดยปราศจากการ
บัพติศมา!

๑๓ ดังนั้น, หากเด็กเล็ก ๆ รอดไม่ได้โดยปราศจากบัพ
ติศมา, เด็กเหล่านี้ต้องไปสู่นรกอันหาได้สิ้นสุดไม่.

๑๔ ดูเถิดพ่อกล่าวแก่ลูก, ว่าเขาที่คิดว่าเด็กเล็ก ๆ ต้อง
รับบัพติศมาย่อมอยู่ในดีแห่งความขมขื่นและ
พันธนาการแห่งความชั่วช้าสามัญ; เพราะเขาไม่มี
ทั้งศรัทธา, ความหวัง, หรือจิตกุศล; ดังนั้น, หากเขาถูก
ตัดขาดไปขณะที่อยู่ในความคิดนั้น, เขาต้องลงไปสู่
นรก.

๑๕ เพราะความชั่วร้ายน่าพรั่นพรึงยิ่งนักที่จะคิดว่าพระ
ผู้เป็นเจ้าทรงช่วยเด็กคนหนึ่งให้รอดเพราะบัพติศมา,
และอีกคนหนึ่งต้องพินาศเพราะไม่ได้รับบัพติศมา.

๑๖ วิบัติจึงมีแก่คนที่บิดเบือนทางของพระเจ้าตามวิธีนี้,
เพราะพวกเขาจะพินาศเว้นแต่พวกเขากลับใจ. ดูเถิด,
พ่อพูดด้วยความอาลัย, โดยมีอำนาจจากพระผู้
เป็นเจ้า; และพ่อไม่กลัวสิ่งที่มนุษย์จะทำได้; เพราะ
ความรักที่บริบูรณ์ย่อมขับความกลัวออกไปสิ้น.

And after this manner did the Holy Ghost manifest
the word of God unto me; wherefore, my beloved
son, I know that it is solemn mockery before God,
that ye should baptize little children.

Behold I say unto you that this thing shall ye
teach—repentance and baptism unto those who are
accountable and capable of committing sin; yea,
teach parents that they must repent and be baptized,
and humble themselves as their little children, and
they shall all be saved with their little children.

And their little children need no repentance, nei-
ther baptism. Behold, baptism is unto repentance to
the fulfilling the commandments unto the remission
of sins.

But little children are alive in Christ, even from
the foundation of the world; if not so, God is a partial
God, and also a changeable God, and a respecter to
persons; for how many little children have died
without baptism!

Wherefore, if little children could not be saved
without baptism, these must have gone to an endless
hell.

Behold I say unto you, that he that supposeth that
little children need baptism is in the gall of bitterness
and in the bonds of iniquity; for he hath neither
faith, hope, nor charity; wherefore, should he be cut
off while in the thought, he must go down to hell.

For awful is the wickedness to suppose that God
saveth one child because of baptism, and the other
must perish because he hath no baptism.

Wo be unto them that shall pervert the ways of the
Lord after this manner, for they shall perish except
they repent. Behold, I speak with boldness, having
authority from God; and I fear not what man can do;
for perfect love casteth out all fear.

- ๑๗ และพ่อเปี่ยมด้วยจิตกุศล, ซึ่งคือความรักอันเป็น
นิจ; ดังนั้น, เด็กทั้งปวงเหมือนกันสำหรับพ่อ; ดังนั้น,
พ่อรักเด็กเล็ก ๆ ด้วยความรักอันบริบูรณ์; และพวก
เขาเป็นเหมือนกันหมดและเป็นผู้รับส่วนในความรอด.
- ๑๘ เพราะพ่อรู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้า
ที่ลำเอียง, ทั้งไม่เป็นพระสัถภาวะที่เปลี่ยนแปลงได้;
แต่พระองค์ไม่ทรงเปลี่ยนแปลงจากชั่วนิรันดร์ถึงชั่ว
นิรันดร์.
- ๑๙ เด็กเล็ก ๆ ไม่สามารถกลับใจได้; ดังนั้น, จึงเป็น
ความชั่วร้ายอันน่าพรั่นพรึงที่จะปฏิเสธพระเมตตาอัน
บริสุทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าที่มีต่อพวกเขา, เพราะพวก
เขามีชีวิตอยู่ในพระองค์ทุกคนเพราะพระเมตตาของ
พระองค์.
- ๒๐ และเขาที่กล่าวว่าเด็กเล็ก ๆ ต้องรับบัพติศมา
ปฏิเสธพระเมตตาของพระคริสต์, และถือว่าการขาดใช้
จากพระองค์และพลังแห่งการไถ่ของพระองค์ไร้ค่า.
- ๒๑ วิบัติแก่คนเช่นนั้น, เพราะพวกเขาหมิ่นเหม่ต่อ
ความตาย, นรก, และความทรมานอันหาได้สิ้นสุดไม่.
พ่อพูดเรื่องนี้อย่างอาหาญ; พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชา
พ่อไว้. จงฟังเรื่องเหล่านี้และจงเอาใจใส่, มิฉะนั้นมัน
จะยืนกล่าวโทษลูกที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์.
- ๒๒ เพราะจงดูว่าเด็กเล็ก ๆ ทั้งหมดมีชีวิตอยู่ในพระ
คริสต์, และพวกเขาทั้งปวงที่อยู่โดยปราศจากกฎด้วย.
เพราะพลังแห่งการไถ่มาสู่พวกเขาทั้งปวงที่ไม่มีกฎ;
ดังนั้น, คนที่ไม่ถูกกล่าวโทษ, หรือคนที่ไม่อยู่ภายใต้
การกล่าวโทษ, ย่อมกลับใจไม่ได้; และกับคนเช่นนั้น
บัพติศมาไม่มีผลเลย—
- ๒๓ แต่เป็นการลบหลู่พระผู้เป็นเจ้า, เป็นการปฏิเสธ
พระเมตตาของพระคริสต์, และอำนาจของพระ
วิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์, และการมอบความ
วางใจในงานที่ตายแล้ว.
- ๒๔ ดูเถิด, ลูกพ่อ, เรื่องนี้ไม่ควรจะเป็น; เพราะการกลับ
ใจมิไว้เพื่อพวกเขาที่อยู่ภายใต้การกล่าวโทษและภาย
ใต้คำสาปแช่งของกฎที่ถูกฝ่าฝืน.
- ๒๕ และผลแรกของการกลับใจคือบัพติศมา; และบัพ
ติศมามีขึ้นโดยศรัทธาจนถึงการทำให้พระบัญญัติ
สมบูรณ์; และการทำให้พระบัญญัติสมบูรณ์นำมาซึ่ง
การปลดบาป;

And I am filled with charity, which is everlasting
love; wherefore, all children are alike unto me;
wherefore, I love little children with a perfect love;
and they are all alike and partakers of salvation.

For I know that God is not a partial God, neither a
changeable being; but he is unchangeable from all
eternity to all eternity.

Little children cannot repent; wherefore, it is aw-
ful wickedness to deny the pure mercies of God unto
them, for they are all alive in him because of his
mercy.

And he that saith that little children need baptism
denieth the mercies of Christ, and setteth at naught
the atonement of him and the power of his redemp-
tion.

Wo unto such, for they are in danger of death,
hell, and an endless torment. I speak it boldly; God
hath commanded me. Listen unto them and give
heed, or they stand against you at the judgment-seat
of Christ.

For behold that all little children are alive in
Christ, and also all they that are without the law. For
the power of redemption cometh on all them that
have no law; wherefore, he that is not condemned,
or he that is under no condemnation, cannot repent;
and unto such baptism availeth nothing—

But it is mockery before God, denying the mercies
of Christ, and the power of his Holy Spirit, and
putting trust in dead works.

Behold, my son, this thing ought not to be; for re-
pentance is unto them that are under condemnation
and under the curse of a broken law.

And the first fruits of repentance is baptism; and
baptism cometh by faith unto the fulfilling the com-
mandments; and the fulfilling the commandments
bringeth remission of sins;

- ๒๖ และการปลดบาปนำมาซึ่งความอ่อนโยน, และความนอบน้อมแห่งใจ; และเพราะความอ่อนโยนและความนอบน้อมแห่งใจการมาเยือนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ย่อมมาถึง, ซึ่งพระผู้ปลอบโยนทรงทำให้เปี่ยมไปด้วยความหวังและความรักอันบริบูรณ์, ซึ่งความรักนั้นอดทนด้วยความขยันหมั่นเพียรต่อการสวดอ้อนวอน, จนที่สุดจะมาถึง, เมื่อวิสุทธิชนทั้งปวงจะพำนักอยู่กับพระผู้เป็นเจ้า.
- ๒๗ ดูเถิด, ลูกพ่อ, พ่อจะเขียนถึงลูกอีกหากพ่อไม่ออกไปสู่กับชาวเลมันในเร็ว ๆ นี้. ดูเถิด, ความจองหองของประชาชาตินี้, หรือผู้คนของชาวนีไฟ, พิสูจน์ความพินาศของพวกเขาเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจ.
- ๒๘ จงสวดอ้อนวอนเพื่อพวกเขา, ลูกพ่อ, เพื่อการกลับใจจะมาถึงพวกเขา. แต่ดูเถิด, พ่อเกรงว่าพระวิญญาณทรงละความเพียรกับพวกเขาแล้ว; และในแผ่นดินส่วนนี้พวกเขาหมายมั่นจะจัดพลังอำนาจและสิทธิอำนาจทั้งหมดที่มาจากพระผู้เป็นเจ้าด้วย; และพวกเขากำลังปฏิเสธพระวิญญาณบริสุทธิ์.
- ๒๙ และหลังจากปฏิเสธความรู้อันมากมายเช่นนั้น, ลูกพ่อ, พวกเขาจะต้องพินาศในไม่ช้า, อันจะทำให้คำพยากรณ์ซึ่งศาสดาพยากรณ์พูดไว้เกิดสัมฤทธิ์ผล, เช่นเดียวกันกับพระวอนะของพระผู้ช่วยให้รอดของเราเอง.
- ๓๐ ลาก่อน, ลูกพ่อ, จนกว่าพ่อจะเขียนถึงลูก, หรือจะพบลูกอีก. เอเมน.

And the remission of sins bringeth meekness, and lowliness of heart; and because of meekness and lowliness of heart cometh the visitation of the Holy Ghost, which Comforter filleth with hope and perfect love, which love endureth by diligence unto prayer, until the end shall come, when all the saints shall dwell with God.

Behold, my son, I will write unto you again if I go not out soon against the Lamanites. Behold, the pride of this nation, or the people of the Nephites, hath proven their destruction except they should repent.

Pray for them, my son, that repentance may come unto them. But behold, I fear lest the Spirit hath ceased striving with them; and in this part of the land they are also seeking to put down all power and authority which cometh from God; and they are denying the Holy Ghost.

And after rejecting so great a knowledge, my son, they must perish soon, unto the fulfilling of the prophecies which were spoken by the prophets, as well as the words of our Savior himself.

Farewell, my son, until I shall write unto you, or shall meet you again. Amen.

โมโรไน ๙

- ๑ ลูกที่รักของพ่อ, พ่อเขียนถึงลูกอีกเพื่อลูกจะรู้ว่าพ่อยังมีชีวิตอยู่; แต่พ่อเขียนเรื่องบางอย่างที่น่าโศกเศร้า.
- ๒ เพราะดูเถิด, พ่อมีการสู้รบอย่างดุเดือดกับชาวเลมัน, ซึ่งในการนี้เราไม่ชนะ; และอาร์คิแอนทัสตายลงด้วยดาบ, และถูกร่วมกับอิมรอนด้วย; แท้จริงแล้ว, และเราสูญเสียคนดีเยี่ยมของเราเป็นจำนวนมาก.
- ๓ และบัดนี้ดูเถิด, ลูกพ่อ, พ่อเกรงว่าเกลือกชาวเลมันจะทำลายผู้คนพวกนี้; เพราะพวกเขาไม่กลับใจ, และชาตานปลุกปั่นพวกเขาตลอดเวลาให้โกรธกัน.
- ๔ ดูเถิด, พ่อกำลังทำงานหนักกับพวกเขาอยู่ตลอดเวลา; และเมื่อพ่อพูดพระวจนะของพระเจ้าด้วยความรุนแรงพวกเขาก็ตัวสั่นและเกิดโทสะต่อต้านพ่อ; และเมื่อพ่อไม่ใช้ความรุนแรงพวกเขาก็ทำใจแข็งกระด้างต่อพระวจนะ; ดังนั้น, พ่อกลัวด้วยเกรงว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงละความเพียรกับพวกเขาแล้ว.
- ๕ เพราะพวกเขาโกรธยิ่งนักจนพ่อรู้สึกว่าการหาได้มีความเกรงกลัวความตายไม่; และพวกเขาสูญเสียความรัก, ที่มีต่อกัน; และพวกเขากะหายเลือดและการแก้แค้นอยู่ตลอดเวลา.
- ๖ และบัดนี้, ลูกที่รักของพ่อ, ทั้งที่พวกเขามีความแข็งกระด้าง, ก็ขอให้เราทำงานหนักอย่างขยันหมั่นเพียร; เพราะหากเราหยุดทำงานหนัก, เราจะถูกนำไปอยู่ภายใต้การกล่าวโทษ; เพราะเรามีงานที่จะต้องทำขณะเมื่อเราอยู่ในร่างแห่งดินเหนียวนี้, เพื่อเราจะชนะศัตรูของความชอบธรรมทั้งปวง, และพักจิตวิญญาณเราในอาณาจักรของพระเจ้า.
- ๗ และบัดนี้พ่อเขียนบางสิ่งเกี่ยวกับความทุกข์เข็ญของผู้คนเหล่านี้. เพราะตามความรู้ที่พ่อได้รับจากโอมริน, ดูเถิด, ชาวเลมันมีเชลยมากมาย, ซึ่งพวกเขาได้มาจากหอสูงแห่งเชอร์ริซาห์; และมีชาย, หญิง, และเด็ก.

Moroni 9

My beloved son, I write unto you again that ye may know that I am yet alive; but I write somewhat of that which is grievous.

For behold, I have had a sore battle with the Lamanites, in which we did not conquer; and Archeantus has fallen by the sword, and also Luram and Emron; yea, and we have lost a great number of our choice men.

And now behold, my son, I fear lest the Lamanites shall destroy this people; for they do not repent, and Satan stirreth them up continually to anger one with another.

Behold, I am laboring with them continually; and when I speak the word of God with sharpness they tremble and anger against me; and when I use no sharpness they harden their hearts against it; wherefore, I fear lest the Spirit of the Lord hath ceased striving with them.

For so exceedingly do they anger that it seemeth me that they have no fear of death; and they have lost their love, one towards another; and they thirst after blood and revenge continually.

And now, my beloved son, notwithstanding their hardness, let us labor diligently; for if we should cease to labor, we should be brought under condemnation; for we have a labor to perform whilst in this tabernacle of clay, that we may conquer the enemy of all righteousness, and rest our souls in the kingdom of God.

And now I write somewhat concerning the sufferings of this people. For according to the knowledge which I have received from Amoron, behold, the Lamanites have many prisoners, which they took from the tower of Sherrizah; and there were men, women, and children.

๘ และสามีและพ่อของหญิงและเด็กเหล่านั้นพวกเขาได้สังหาร; และพวกเขาให้ผู้หญิงกินเนื้อสามีของพวกนาง, และให้ลูกกินเนื้อพ่อของพวกนาง; และไม่มีน้ำ, นอกจากเพียงน้อยนิด, ที่พวกเขาให้แก่คนเหล่านั้น.

๙ และทั้งที่มีความน่าชิงชังใหญ่หลวงนี้ของชาวเลมัน, มันก็ยังไม่ยิ่งไปกว่าความน่าชิงชังของผู้คนของเราในโมริแอนทัม. เพราะเหตุนี้, พวกเขาพาลูกสาวของชาวเลมันมากมายมาเป็นเชลย; และหลังจากพรากรสิ่งอันเป็นที่รักยิ่งและมีค่าที่สุดเหนือทุกสิ่งไปจากพวกนางแล้ว, ซึ่งคือความบริสุทธิ์และพรหมจรรย์—

๑๐ และหลังจากพวกเขากระทำการนี้แล้ว, พวกเขากระทำฆาตกรรมพวกนางด้วยวิธีการอันโหดร้ายที่สุด, โดยทรมานร่างกายของพวกนางจนถึงแก่ความตาย; และหลังจากกระทำการนั้นแล้ว, ก็กัดกินเนื้อของพวกนางเหมือนดังสัตว์ป่า, เพราะความแข็งกระด้างของใจพวกเขา; และพวกเขาทำมันเพื่อเป็นหมายสำคัญแห่งความกล้าหาญ.

๑๑ โอ้ลูกที่รักของพ่อ, เป็นไปได้อย่างไรที่ผู้คนเช่นนี้, ที่ปราศจากอารยธรรม—

๑๒ (และเพียงไม่กี่ปีผ่านไป, และพวกเขาเคยเป็นผู้คนที่สุภาพและน่าชม)

๑๓ แต่โอ้ลูกพ่อ, เป็นไปได้อย่างไรที่ผู้คนเช่นนี้, ซึ่งความเบิกบานของพวกเขายู่กับความน่าชิงชังถึงขนาดนั้น—

๑๔ เราจะหวังได้อย่างไรว่าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงยังพระหัตถ์ในการพิพากษาลงโทษเรา?

๑๕ ดูเถิด, ใจพ่อร้องว่า: วิบัติแก่ผู้คนเหล่านี้. ขอทรงออกมาในการพิพากษาเถิด, ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า, ขอทรงซ่อนบาป, และความชั่วร้าย, และความน่าชิงชังของพวกเขาก็พ้นจากพระพักตร์ของพระองค์!

๑๖ และอนึ่ง, ลูกพ่อ, มีหญิงมากมายมากมายนับลูกสาวของพวกนางที่ยังอยู่ในเชอร์ไรซาห์; และส่วนนั้นของเสบียงที่ชาวเลมันไม่ได้เอาไป, ดูเถิด, กองทัพของซีเนไฟเอเอาไป, และทั้งหญิงเหล่านั้นให้ระหกระเหินไปในที่ใดก็ตามที่พวกนางจะได้อาหาร; และหญิงชราเป็นอันมากอ่อนล้าระหว่างทางและตาย.

And the husbands and fathers of those women and children they have slain; and they feed the women upon the flesh of their husbands, and the children upon the flesh of their fathers; and no water, save a little, do they give unto them.

And notwithstanding this great abomination of the Lamanites, it doth not exceed that of our people in Moriantum. For behold, many of the daughters of the Lamanites have they taken prisoners; and after depriving them of that which was most dear and precious above all things, which is chastity and virtue—

And after they had done this thing, they did murder them in a most cruel manner, torturing their bodies even unto death; and after they have done this, they devour their flesh like unto wild beasts, because of the hardness of their hearts; and they do it for a token of bravery.

O my beloved son, how can a people like this, that are without civilization—

(And only a few years have passed away, and they were a civil and a delightsome people)

But O my son, how can a people like this, whose delight is in so much abomination—

How can we expect that God will stay his hand in judgment against us?

Behold, my heart cries: Wo unto this people. Come out in judgment, O God, and hide their sins, and wickedness, and abominations from before thy face!

And again, my son, there are many widows and their daughters who remain in Sherizah; and that part of the provisions which the Lamanites did not carry away, behold, the army of Zenephi has carried away, and left them to wander whithersoever they can for food; and many old women do faint by the way and die.

- ๑๗ และกองทัพซึ่งอยู่กับพ่ออ่อนกำลัง; และกองทัพ
ของชาวเลมันอยู่ระหว่างเชอร์ไรซาห์กับพ่อ; และมาก
เท่าที่หลบหนีไปยังกองทัพของแอรันก็ตกเป็นผู้รับ
เคราะห์จากความป่าเถื่อนที่น่าพรั่นพรึงของคนพวก
นั้น.
- ๑๘ โอ้ความเลวทรามของผู้คนของพ่อ ! พวกเขา
ปราศจากระเบียบและปราศจากความเมตตา. ดูเถิด,
พ่อเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่ง, และพ่อมีเพียงกำลังของ
มนุษย์คนหนึ่ง, และพ่อบังคับให้ทำตามคำสั่งของพ่อ
ต่อไปอีกไม่ได้.
- ๑๙ และพวกเขากลับแข็งขึ้นในมิจาติฐิของตน; และ
พวกเขาป่าเถื่อนคล้ายกัน, โดยไม่ละเว้นผู้ใด, ไม่ว่า
ชราหรือเด็ก; และพวกเขาเบียดเบียนในทุกสิ่งนอกจาก
สิ่งที่ดี; และความทุกข์เวทนาของหญิงของเราและเด็ก
ของเรานั้นแผ่นดินนี้ยิ่งกว่าทุกสิ่ง; แท้จริงแล้ว, ลิ้น
ไม่สามารถบอกได้, ทั้งไม่สามารถเขียนไว้ได้.
- ๒๐ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อจะไม่พำนักร่วมอยู่กับภาพอันน่า
พรั่นพรึงนี้อีกต่อไป. ดูเถิด, ลูกรู้จักความชั่วร้ายของ
ผู้คนเหล่านี้; ลูกรู้ว่าพวกเขาปราศจากหลักธรรม, และ
มีใจเกินกว่าจะรู้สึก; และความชั่วร้ายของพวกเขาเกิน
ยิ่งกว่าของชาวเลมัน.
- ๒๑ ดูเถิด, ลูกพ่อ, พ่อเสนอพวกเขาต่อพระผู้เป็นเจ้าไม่
ได้เกลือกพระองค์จะทรงลงทัณฑ์พ่อ.
- ๒๒ แต่ดูเถิด, ลูกพ่อ, พ่อเสนอลูกต่อพระผู้เป็นเจ้า, และ
พ่อวางใจในพระคริสต์ว่าลูกจะได้รับการช่วยให้รอด;
และพ่อสวดอ้อนวอนต่อพระผู้เป็นเจ้าว่าพระองค์จะ
ทรงไว้ชีวิตลูก, เพื่อเห็นเป็นพยานว่าผู้คนของพระองค์
กลับมาสู่พระองค์, หรือความพินาศสิ้นของพวกเขา;
เพราะพ่อรู้ว่าพวกเขาต้องพินาศเว้นแต่พวกเขาจะ
กลับใจและกลับมาสู่พระองค์.
- ๒๓ และหากพวกเขาพินาศมันจะเป็นเหมือนดังชาวเจ
เร็ด, เพราะความมุ่งมาดปรารถนาของใจพวกเขา,
โดยที่มุ่งแสวงหาเลือดและการแก้แค้น.
- ๒๔ และหากเป็นไปได้ว่าพวกเขาพินาศ, เราก็น่าจะ
ของเราเป็นอันมากหนีไปหาชาวเลมัน, และอีกเป็นอัน
มากจะหนีไปหาพวกนั้นด้วย; ดังนั้น, จงเขียนบางสิ่งไว้
บ้าง, หากลูกได้รับการละเว้นและพ่อจะตายและไม่
เห็นลูก; แต่พ่อวางใจว่าจะได้เห็นลูกในไม่ช้า; เพราะ
พ่อบันทึกคำสัตย์ปฏิญาณที่พ่อจะมอบให้ลูก.

And the army which is with me is weak; and the
armies of the Lamanites are betwixt Sherrizah and
me; and as many as have fled to the army of Aaron
have fallen victims to their awful brutality.

O the depravity of my people! They are without or-
der and without mercy. Behold, I am but a man, and
I have but the strength of a man, and I cannot any
longer enforce my commands.

And they have become strong in their perversion;
and they are alike brutal, sparing none, neither old
nor young; and they delight in everything save that
which is good; and the suffering of our women and
our children upon all the face of this land doth ex-
ceed everything; yea, tongue cannot tell, neither can
it be written.

And now, my son, I dwell no longer upon this hor-
rible scene. Behold, thou knowest the wickedness of
this people; thou knowest that they are without prin-
ciple, and past feeling; and their wickedness doth ex-
ceed that of the Lamanites.

Behold, my son, I cannot recommend them unto
God lest he should smite me.

But behold, my son, I recommend thee unto God,
and I trust in Christ that thou wilt be saved; and I
pray unto God that he will spare thy life, to witness
the return of his people unto him, or their utter de-
struction; for I know that they must perish except
they repent and return unto him.

And if they perish it will be like unto the Jaredites,
because of the wilfulness of their hearts, seeking for
blood and revenge.

And if it so be that they perish, we know that
many of our brethren have deserted over unto the
Lamanites, and many more will also desert over unto
them; wherefore, write somewhat a few things, if
thou art spared and I shall perish and not see thee;
but I trust that I may see thee soon; for I have sacred
records that I would deliver up unto thee.

๒๕ ลูกพ่อ, จงซื่อสัตย์ในพระคริสต์; และขออย่าให้เรื่อง
ที่พ่อเขียนไว้ทำให้ลูกโศกเศร้า, ที่จะถ่วงลูกลงไปสู่
ความตาย; แต่ขอให้พระคริสต์ทรงยกลูกขึ้น, และขอ
ให้ความทุกข์เข็ญและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์,
และการแสดงพระวรกายต่อบรรพบุรุษของเรา, และ
พระเมตตาและความอดกลั้นของพระองค์, และความ
หวังในรัศมีภาพของพระองค์และชีวิตนิรันดร์, จงสถิต
อยู่ในจิตใจลูกตลอดกาล.

๒๖ และขอให้พระคุณของพระเจ้าเป็นเจ้าพระบิดา, ซึ่ง
พระราชบัลลังก์ของพระองค์อยู่สูงในฟ้าสวรรค์, และ
พระเจ้าพระเยซูคริสต์ของเรา, ผู้ทรงนั่งอยู่ทาง
พระหัตถ์ขวาแห่งเดซานุภาพของพระองค์, จนกว่าสิ่ง
ทั้งปวงจะมาขึ้นอยู่กับพระองค์, จะอยู่, และจะสถิตอยู่
กับลูกตลอดกาล. เอเมน.

My son, be faithful in Christ; and may not the
things which I have written grieve thee, to weigh
thee down unto death; but may Christ lift thee up,
and may his sufferings and death, and the showing
his body unto our fathers, and his mercy and long-
suffering, and the hope of his glory and of eternal
life, rest in your mind forever.

And may the grace of God the Father, whose
throne is high in the heavens, and our Lord Jesus
Christ, who sitteth on the right hand of his power,
until all things shall become subject unto him, be,
and abide with you forever. Amen.

โมโรไน ๑๐

- ๑ บัดนี้ข้าพเจ้า, โมโรไน, เขียนเรื่องบางอย่างที่ข้าพเจ้าเห็นว่าดี; และข้าพเจ้าเขียนถึงชาวเลมัน, พี่น้องข้าพเจ้า; และข้าพเจ้าอยากให้พวกเขารู้ว่ากว่าสี่ร้อยยี่สิบปีผ่านไปแล้วยังนับแต่ได้รับเครื่องหมายการเสด็จมาของพระคริสต์.
- ๒ และข้าพเจ้าผนึกบันทึกเหล่านี้, หลังจากที่ถูกปิดกั้นแล้วเล็กน้อยเพื่อเป็นการกระตุ้นท่าน.
- ๓ ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะแนะนำท่านว่าเมื่อท่านจะอ่านเรื่องเหล่านี้, หากจะเป็นปรีชาญาณในพระผู้เป็นเจ้าที่ท่านจะอ่าน, ให้ท่านจำไว้ว่าพระเจ้าทรงเมตตาลูกหลานมนุษย์เพียงใด, นับแต่การสร้างอาดัมแมลงมาจนถึงเวลาที่ท่านจะได้รับเรื่องเหล่านี้, และใคร่ตรองในใจท่าน.
- ๔ และเมื่อท่านจะได้รับเรื่องเหล่านี้, ข้าพเจ้าจะแนะนำท่านให้ทูลถามพระผู้เป็นเจ้า, พระบิดาในสวรรค์, ในพระนามของพระคริสต์, ว่าเรื่องเหล่านี้จริงหรือไม่; และหากท่านจะทูลถามด้วยใจจริง, ด้วยเจตนาแท้จริง, โดยมีศรัทธาในพระคริสต์, พระองค์จะทรงแสดงความจริงของเรื่องให้ประจักษ์แก่ท่าน, โดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์.
- ๕ และโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ท่านจะรู้ความจริงของทุกเรื่อง.
- ๖ และสิ่งใดก็ตามที่ดีย่อมเที่ยงธรรมและจริง; ดังนั้น, ไม่มีสิ่งใด ๆ จะปฏิเสธพระคริสต์, แต่ยอมรับว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่.
- ๗ และท่านจะรู้ว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่, โดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์; ดังนั้นข้าพเจ้าจะแนะนำท่านมิให้ปฏิเสธเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า; เพราะพระองค์ทรงทำงานด้วยเดชานุภาพ, ตามศรัทธาของลูกหลานมนุษย์, เหมือนกันทั้งวันนี้และพรุ่งนี้, และตลอดกาล.
- ๘ และอนึ่ง, ข้าพเจ้าแนะนำท่าน, พี่น้องข้าพเจ้า, ไม่ให้ปฏิเสธของประทานของพระผู้เป็นเจ้า, เพราะมีอยู่หลายอย่าง; และสิ่งเหล่านี้มาจากพระผู้เป็นเจ้าเดียวกัน. และมีวิธีต่าง ๆ กันที่จะให้ของประทานเหล่านี้; แต่เป็นพระผู้เป็นเจ้าเดียวกันทรงทำงานในทุกสิ่งและในทุกคน; และสิ่งเหล่านี้ประทานให้โดยการแสดงให้ประจักษ์ของพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าต่อมนุษย์, เพื่อเป็นประโยชน์แก่พวกเขา.

Moroni 10

Now I, Moroni, write somewhat as seemeth me good; and I write unto my brethren, the Lamanites; and I would that they should know that more than four hundred and twenty years have passed away since the sign was given of the coming of Christ.

And I seal up these records, after I have spoken a few words by way of exhortation unto you.

Behold, I would exhort you that when ye shall read these things, if it be wisdom in God that ye should read them, that ye would remember how merciful the Lord hath been unto the children of men, from the creation of Adam even down until the time that ye shall receive these things, and ponder it in your hearts.

And when ye shall receive these things, I would exhort you that ye would ask God, the Eternal Father, in the name of Christ, if these things are not true; and if ye shall ask with a sincere heart, with real intent, having faith in Christ, he will manifest the truth of it unto you, by the power of the Holy Ghost.

And by the power of the Holy Ghost ye may know the truth of all things.

And whatsoever thing is good is just and true; wherefore, nothing that is good denieth the Christ, but acknowledgeth that he is.

And ye may know that he is, by the power of the Holy Ghost; wherefore I would exhort you that ye deny not the power of God; for he worketh by power, according to the faith of the children of men, the same today and tomorrow, and forever.

And again, I exhort you, my brethren, that ye deny not the gifts of God, for they are many; and they come from the same God. And there are different ways that these gifts are administered; but it is the same God who worketh all in all; and they are given by the manifestations of the Spirit of God unto men, to profit them.

๙ เพราะเหตุเกิด, ประทานให้คนหนึ่งโดยพระวิญญาณ
ของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อเขาจะสอนพระคำแห่งปัญญา;
๑๐ และให้อีกคนหนึ่ง, เพื่อเขาจะสอนพระคำแห่งความ
รู้โดยพระวิญญาณเดียวกัน;
๑๑ และให้อีกคนหนึ่ง, ศรัทธามั่นคงแน่วแน่; และอีก
คนหนึ่ง, ของประทานแห่งการรักษาโดยพระวิญญาณ
เดียวกัน;
๑๒ และอนึ่ง, ให้อีกคนหนึ่ง, เพื่อเขาจะทำงาน
ปาฏิหาริย์ยิ่งใหญ่;
๑๓ และอนึ่ง, ให้อีกคนหนึ่ง, เพื่อเขาจะพยากรณ์เกี่ยวกับ
สิ่งทั้งปวง;
๑๔ และอนึ่ง, ให้อีกคนหนึ่ง, การเห็นเทพและวิญญาณ
ที่ปฏิบัติศาสนกิจ;
๑๕ และอนึ่ง, ให้อีกคนหนึ่ง, นานาภาษา;
๑๖ และอนึ่ง, ให้อีกคนหนึ่ง, การแปลความหมายของ
ภาษาและของการพูดภาษาต่าง ๆ.
๑๗ และของประทานทั้งหมดนี้ได้มาโดยพระวิญญาณ
ของพระคริสต์; และของประทานเหล่านี้มาสู่ทุกคน
ต่างคนต่างมี, ตามที่พระองค์ทรงประสงค์.
๑๘ และข้าพเจ้าจะแนะนำท่าน, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า,
ให้ท่านจำไว้ว่าของประทานที่ดีทุกอย่างมาจากพระ
คริสต์.
๑๙ และข้าพเจ้าจะแนะนำท่าน, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า,
ให้ท่านจำไว้ว่าพระองค์ทรงเป็นเหมือนกันทั้งวันวาน,
วันนี้, และตลอดกาล, และว่าของประทานทั้งหมดนี้ซึ่ง
ข้าพเจ้าพูดมา, ซึ่งเป็นทางวิญญาณ, จะไม่มีวันหมด
ไป, แม้ตราบเท่าที่โลกจะยังคงอยู่, เว้นแต่จะเป็นไป
ตามความไม่เชื่อของลูกหลานมนุษย์.
๒๐ ดังนั้น, จึงต้องมีศรัทธา; และหากต้องมีศรัทธาก็
ต้องมีความหวังด้วย; และหากต้องมีความหวังก็ต้องมี
จิตกุศลด้วย.
๒๑ และเว้นแต่ท่านจะมีจิตกุศลท่านจะไม่มีทางได้รับ
การช่วยให้รอดในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าได้; ทั้ง
ท่านจะได้รับการช่วยให้รอดในอาณาจักรของพระผู้
เป็นเจ้าไม่ได้หากท่านไม่มีศรัทธา; ทั้งท่านจะรอดไม่ได้
หากท่านไม่มีความหวัง.
๒๒ และหากท่านไม่มีความหวังท่านจำต้องอยู่ในความ
หมดหวัง; และความหมดหวังมีมาเพราะความชั่วช้า
สามัญ.

For behold, to one is given by the Spirit of God,
that he may teach the word of wisdom;

And to another, that he may teach the word of
knowledge by the same Spirit;

And to another, exceedingly great faith; and to an-
other, the gifts of healing by the same Spirit;

And again, to another, that he may work mighty
miracles;

And again, to another, that he may prophesy con-
cerning all things;

And again, to another, the beholding of angels and
ministering spirits;

And again, to another, all kinds of tongues;

And again, to another, the interpretation of lan-
guages and of divers kinds of tongues.

And all these gifts come by the Spirit of Christ;
and they come unto every man severally, according
as he will.

And I would exhort you, my beloved brethren,
that ye remember that every good gift cometh of
Christ.

And I would exhort you, my beloved brethren,
that ye remember that he is the same yesterday, to-
day, and forever, and that all these gifts of which I
have spoken, which are spiritual, never will be done
away, even as long as the world shall stand, only ac-
cording to the unbelief of the children of men.

Wherefore, there must be faith; and if there must
be faith there must also be hope; and if there must be
hope there must also be charity.

And except ye have charity ye can in nowise be
saved in the kingdom of God; neither can ye be saved
in the kingdom of God if ye have not faith; neither
can ye if ye have no hope.

And if ye have no hope ye must needs be in de-
spair; and despair cometh because of iniquity.

๒๓ และพระคริสต์ตรัสกับบรรพบุรุษของเราไว้จริง ๆ ว่า : หากเจ้ามีศรัทธาเจ้าสามารถทำทุกสิ่งที่เราเห็นสมควร.

๒๔ และบัดนี้ข้าพเจ้าพูดกับทั่วสุดแดนแผ่นดินโลก—ว่าหากวันนั้นมาถึงซึ่งอำนาจและของประทานของพระผู้เป็นเจ้าจะหมดไปในบรรดาพวกท่าน, มันก็จะเป็นไปเพราะความไม่เชื่อ.

๒๕ และวิบัติจงมีแก่ลูกหลานมนุษย์หากเป็นไปเช่นนี้; เพราะจะไม่มีใครทำดีในบรรดาพวกท่าน, ไม่มีสักคน. เพราะหากมีสักคนในบรรดาพวกท่านที่ทำดี, เขาจะทำงานด้วยอำนาจและของประทานของพระผู้เป็นเจ้า.

๒๖ และวิบัติแก่คนที่จะทำสิ่งเหล่านี้ให้หมดไปและตาย, เพราะพวกเขาย่อมตายในบาปของตน, และพวกเขาไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า; และข้าพเจ้าพูดเรื่องนี้ตามพระวอนะของพระคริสต์; และข้าพเจ้าหากกล่าวเท็จไม่.

๒๗ และข้าพเจ้าแนะนำท่านให้จดจำเรื่องเหล่านี้; เพราะเวลามารถึงเร็วที่ท่านจะรู้ว่าข้าพเจ้าไม่กล่าวเท็จ, เพราะท่านจะเห็นข้าพเจ้าที่บัลลังก์พิพากษาของพระผู้เป็นเจ้า; และพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะตรัสกับท่าน ว่า : เรามีได้ประกาศคำของเราแก่เจ้าหรือ, ซึ่งชายผู้นี้เขียนไว้, เหมือนคนร้องขึ้นมาจากบรรดาคนตาย, แท้จริงแล้ว, แมื่อดังคนพูดออกมาจากภัสมธุลี ?

๒๘ ข้าพเจ้าประกาศเรื่องเหล่านี้เพื่อให้คำพยากรณ์เกิดสัมฤทธิ์ผล. และดูเถิด, มันจะออกจากพระโอษฐ์ของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นนิจ; และพระวอนะของพระองค์จะส่งเสียงเรียกออกไปจากรุ่นสู่รุ่น.

๒๙ และพระผู้เป็นเจ้าจะทรงแสดงแก่ท่าน, ว่าเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนไว้เป็นเรื่องจริง.

๓๐ และอนึ่งข้าพเจ้าอยากกระตุ้นท่านให้มาหาพระคริสต์, และยึดมั่นในของประทานที่ดีไว้ทุกอย่าง, และไม่แตะต้องของชั่ว, หรือสิ่งไม่สะอาด.

๓๑ และจงตื่น, และลุกขึ้นจากภัสมธุลี, โอเยรูซาเล็ม; แท้จริงแล้ว, และสวมอาภรณ์งดงามของท่าน, โอธิดาของไซอัน; และจงทำหลักของท่านให้แข็งแรงและขยายเขตแดนของท่านตลอดกาล, เพื่อท่านจะไม่ปะปนกันอีกต่อไป, เพื่อพันธสัญญาของพระบิดานิรันดร์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับท่าน, โอเชื้อสายแห่งอิสราเอล, จะเกิดสัมฤทธิ์ผล.

And Christ truly said unto our fathers: If ye have faith ye can do all things which are expedient unto me.

And now I speak unto all the ends of the earth—that if the day cometh that the power and gifts of God shall be done away among you, it shall be because of unbelief.

And wo be unto the children of men if this be the case; for there shall be none that doeth good among you, no not one. For if there be one among you that doeth good, he shall work by the power and gifts of God.

And wo unto them who shall do these things away and die, for they die in their sins, and they cannot be saved in the kingdom of God; and I speak it according to the words of Christ; and I lie not.

And I exhort you to remember these things; for the time speedily cometh that ye shall know that I lie not, for ye shall see me at the bar of God; and the Lord God will say unto you: Did I not declare my words unto you, which were written by this man, like as one crying from the dead, yea, even as one speaking out of the dust?

I declare these things unto the fulfilling of the prophecies. And behold, they shall proceed forth out of the mouth of the everlasting God; and his word shall hiss forth from generation to generation.

And God shall show unto you, that that which I have written is true.

And again I would exhort you that ye would come unto Christ, and lay hold upon every good gift, and touch not the evil gift, nor the unclean thing.

And awake, and arise from the dust, O Jerusalem; yea, and put on thy beautiful garments, O daughter of Zion; and strengthen thy stakes and enlarge thy borders forever, that thou mayest no more be confounded, that the covenants of the Eternal Father which he hath made unto thee, O house of Israel, may be fulfilled.

๓๒ แท้จริงแล้ว, จงมาหาพระคริสต์, และได้รับการทำให้ดีพร้อมในพระองค์, และปฏิเสธตนจากความไม่เป็นเหมือนพระผู้เป็นเจ้าทุกอย่าง; และหากท่านจะปฏิเสธตนจากความไม่เป็นเหมือนพระผู้เป็นเจ้าทุกอย่าง, และรักพระผู้เป็นเจ้าด้วยสุดพลัง, ความนึกคิด, และพลังกำลังของท่าน, เมื่อนั้นพระคุณของพระองค์จึงเพียงพอสำหรับท่าน, เพื่อโดยพระคุณของพระองค์ท่านจะดีพร้อมในพระคริสต์; และหากโดยพระคุณของพระผู้เป็นเจ้าท่านดีพร้อมในพระคริสต์, ท่านย่อมไม่มีทางปฏิเสธเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าได้เลย.

๓๓ และอนึ่ง, หากท่านโดยพระคุณของพระผู้เป็นเจ้าดีพร้อมในพระคริสต์, และไม่ปฏิเสธเดชานุภาพของพระองค์, เมื่อนั้นท่านย่อมได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ในพระคริสต์โดยพระคุณของพระผู้เป็นเจ้า, ผ่านการหลั่งพระโลหิตของพระคริสต์, ซึ่งมีอยู่ในพันธสัญญาของพระบิดาอันนำไปสู่การปลดบาปของท่าน, ทำให้ท่านกลับบริสุทธิ์, ปราศจากมลทิน.

๓๔ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ทุกคนว่า, ลาก่อน. ในไม่ช้าข้าพเจ้าจะไปพักผ่อนอยู่ในเมืองบรมสุขเกษมของพระผู้เป็นเจ้า, จนกว่าวิญญาณและร่างกายของข้าพเจ้าจะรวมกันอีก, และพระองค์จะทรงนำข้าพเจ้าออกมาอย่างมีชัยทางนภาศ, เพื่อพบท่านหน้าบัลลังก์พิพากษาอันน่าพิงใจของพระเยซูคริสต์ผู้ยิ่งใหญ่, พระผู้พิพากษานิรันดร์ทั้งของคนเป็นและคนตาย. เอเมน.

จบบริบูรณ์

Yea, come unto Christ, and be perfected in him, and deny yourselves of all ungodliness; and if ye shall deny yourselves of all ungodliness, and love God with all your might, mind and strength, then is his grace sufficient for you, that by his grace ye may be perfect in Christ; and if by the grace of God ye are perfect in Christ, ye can in nowise deny the power of God.

And again, if ye by the grace of God are perfect in Christ, and deny not his power, then are ye sanctified in Christ by the grace of God, through the shedding of the blood of Christ, which is in the covenant of the Father unto the remission of your sins, that ye become holy, without spot.

And now I bid unto all, farewell. I soon go to rest in the paradise of God, until my spirit and body shall again reunite, and I am brought forth triumphant through the air, to meet you before the pleasing bar of the great Jehovah, the Eternal Judge of both quick and dead. Amen.

The End